

Phi Lữ Đại náo Đị Giới

Jun Wei

Mục lục

- Chương 1: Xuyên Không Dị Giới
- Chương 2: Xào Hay Không Xào, Đó Là Cả 1 Vấn Đề !
- Chương 3: Diệp Tuyền
- Chương 4: Đại Chiến
- Chương 5: Mình Không Vào Địa Ngục Thì Ai Vào Địa Ngục Chứ?
- Chương 6: "Chính Nhân Quân Tử" Dương Kiệt
- Chương 7: Diệt Luyện Thể Tầng Thứ 10
- Chương 8: Tư Mã Thiên
- Chương 9: Thí Luyện Thánh Hóa Tông
- Chương 10: Kích Hoạt Vô Hồn
- Chương 11: Đội Chấp Pháp
- Chương 12: Đối Tráng Thành Đen
- Chương 13: Vận Thanh Thiên
- Chương 14: Kích Hoạt Trạng Thái Vô Địch
- Chương 15: Xích Tiểu Lâm
- Chương 16: Cướp Thần Dương Quả
- Chương 17: Thì Ra Bồ Mây Cũng Có Vô Hồn! Chỉ Là..
- Chương 18: Chiến Tiên Thiên Tầng 7
- Chương 19: Nói, Người Muốn Chết Như Thế Nào ?
- Chương 20: Vì Hắn Là Dương Kiệt !
- Chương 21: Thí Luyện Đệ Tử Ngoại Môn
- Chương 22: Triệu Trường Lão
- Chương 23: Kỷ Lục Vô Tiền Khoáng Hạch
- Chương 24: Tam Chuyển Thần Dương Công
- Chương 25: Huyết Lang Bang Tuyên Chiến
- Chương 26: Hu Hu, Diệp Sư Tỷ, Đệ Ngóng Chờ Tỷ Mãi ~~~!!
- Chương 27: Đại Chiến Trương Tuấn
- Chương 28: "Heo Mập" Hiến Thân Ký
- Chương 29: Thuyết “ Xua Hổ Nuốt Sói” Của Tôn Hạo Quân
- Chương 30: Mai Phục, Lăng Hàn Phong Ra Tay
- Chương 31: Vạn Bảo Các. Vạn Phúc
- Chương 32: Tuyết Sơn Lang Vương
- Chương 33: Thông Tin Bí Cảnh Thí Luyện Bắc Minh Tông
- Chương 34: Cầm Thú Không Bằng
- Chương 35: Quân Đoàn Đánh Thuê Bá Nghiệp
- Chương 36: Đoàn Nghĩa
- Chương 37: "Heo Mập" Thành Kiệt Ca Ca Trong Truyền Thuyết?
- Chương 38: Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà
- Chương 39: Lại Trọng Thương...!
- Chương 40: Biệt Đội Hắc Ảnh Đến Rồi
- Chương 41: Mượn Dao Giết Người
- Chương 42: Tự Nổ
- Chương 43: Suýt Chết

Chương 44: Con Mồi Béo Bở Hay Là Tử Thần Đoạt Mạng??

Chương 45: Đoàn Chánh Hùng Giáng Lâm

Chương 46: Lòng Tham Của Đoàn Chánh Hùng

Chương 47: Kiều Phong Vs Đoàn Chánh Hùng

Chương 48: Kiều Phong Tử Nạn??!

Chương 49: Hoàng Dung Thành Người Thực Vật ??!

Chương 50: Cơ Hội Duy Nhất Cứu Tỉnh Hoàng Dung

Chương 51: Thí Luyện "Đường Ngay Trước Mắt"

Chương 52: Thẻ Bài Chiêu Mộ Thần Tướng

Chương 53: Dụ Cá Cẩn Cầu

Chương 54: Triệu Hồi Thần Tướng Giáng Lâm

Chương 55: Thần Tượng Trong Lòng Em Tới Rồi

Chương 56: Lời Tuyên Bố Của Lăng Hàn Phong

Chương 57: Tao Nhớ Kỹ Mặt Mày!

Chương 58: Lăng Hàn Phong? Thằng Bánh Bèo Nào Vậy?

Chương 59: Mưu Kế Hiểm Độc Của Tôn Hạo Quân

Chương 60: Âm Mưu Bắt Đầu

Chương 61: Xuân Dục Phát Huy Tác Dụng

Chương 62: Tư Mã Phong Vân Xuất Quan

Chương 63: Sao Lân Nào Cũng Tỉnh Dậy Đúng Lúc Thế Này

Chương 64: Nguyên Nhân Diệp Tuyền Bị Bắt Cóc

Chương 65: Anh Tài Tề Tụ

Chương 66: "Hàn Băng Kiếm" Dương Diễn

Chương 67: Kịch Bản Không Đúng

Chương 68: Đại Hội Tỷ Võ Bắt Đầu

Chương 69: Phi Lũ Lôi Đình Phi Cước

Chương 70: Khiêu Khích, Sĩ Nhục

Chương 71: Người Có Biết John Cena Là Ai Không?

Chương 72: Tư Mã Phong Vân, Dương Diễn Xuất Trận

Chương 73: Lăng Hàn Phong Thượng Đài

Chương 74: Chuyển Bại Thành Thắng

Chương 75: Dương Kiệt Vs Tạ Thế Hào

Chương 76: Gậy Ông Đập Lưng Ông

Chương 77: Tên Khốn Trời Đánh, Mày Định Chơi Tao Hả?

Chương 78: My Time Is Now!

Chương 79: Dương Kiệt Vs Dương Diễn

Chương 80: Khốc Liệt

Chương 81: Lưỡng Bại Câu Thương

Chương 82: Thắng Cấp Tuyệt Học

Chương 83: Dịch Dung Thuật

Chương 84: Chèo Kéo

Chương 85: Tập Hợp

Chương 86: "Sát Trư Liên Minh"

Chương 87: Xuất Phát

Chương 88: Xung Đột

Chương 89: Bách Hoa Cốc Và Khoái Hoạt Lâm

Chương 90: Xác Định Đội Trưởng

Chương 91: Thay Đổi Hình Tượng

Chương 92

Chương 93: Bước Vào Bí Cảnh

Chương 94: Nham Thạch Bất Tử

Chương 95: Khi Sống Hại Bạn Bè, Lúc Chết Hại Hàng Xóm!

Chương 96: Ảo Giác, Tuyệt Đối Là Ảo Giác

Chương 97: Càn Khôn Trúc Thể Quả

Chương 98: Tư Mã Phong Vân, Bọn Ta Thề Sẽ Không Đội Trời Chung Với Mày ~~~~!!

Chương 99: Phục Dụng

Chương 100: Tự Sát??

Chương 101: Gặp Lại Lâm Thu Nguyệt

Chương 102: Thất Sắc Quả

Chương 103: Phản Bội??!

Chương 104: Tàn Sát Lẫn Nhau

Chương 105: “Khích Tướng” Ngạo Văn Long

Chương 106: Dương Kiệt Vs Ngạo Văn Long

Chương 107

Chương 108: Huyết Ma Đạo

Chương 109: Chân Nguyên

Chương 110: Cuồng Huyết Hoang Lang

Chương 111: Gặp Lại Mộ Dung Tuyết

Chương 112: Hạ Hầu Quân Chết Rồi Sao?

Chương 113: Bắc Minh Thôn Thiên Ấn

Chương 114: Trở Mặt Nhanh Như Lật Trang Sách

Chương 115: Người Của Huyết Ma Đạo Lộ Diện

Chương 116: Bắt Đầu Ra Tay

Chương 117: Cái Giá Phải Trả Để Kích Hoạt Hệ Thống Song Tu

Chương 118: Đột Phá Dễ Như Uống Nước

Chương 119

Chương 120: Điều Hồ Ly Sơn

Chương 121: Trúng Kế

Chương 122: Tự Nổ ~~~!!

Chương 123: Giáp Mặt

Chương 124: Dương Diễn Ra Tay

Chương 125: Khu Rừng Nhân Thú

Chương 126: Nhân Thú Xuất Hiện

Chương 127: Thảm Bại

Chương 128: Heo Bay Đại Nhân Giáng Lâm ~~~

Chương 129: Biến Hình

Chương 130: Đại Phát Thần Uy

Chương 131: "Phi Long Đại Nhân"

Chương 132: Chìa Khóa Để Thăng Cấp Của Nhân Thú

Chương 133: Bắt Đầu Ra Tay Với Thánh Hỏa Tông

Chương 134: Cướp Cạn Giữa Ban Ngày

Chương 135: Vật Hiên Tế

Chương 136: Bị Phát Hiện Rồi

Chương 137: Chế Giễu Phi Long

Chương 138: Đánh Lén

Chương 139: Xả Thân Đỡ Đòn

Chương 140: Bỏ Trốn Thành Công
Chương 141: Hoàng Kim Nhân Thú Quả
Chương 142: Rượt Đuổi
Chương 143: Phi Long Vs Tử Kỳ Lân
Chương 144: Quỳ Xuống!
Chương 145: Hạ Hầu Quân ~! Ngươi Phải Chết ~~~~!!
Chương 146: Hành Hình Hạ Hầu Quân
Chương 147: Xẻo Từng Miếng Da, Cắt Từng Miếng Thịt
Chương 148: Liên Minh
Chương 149: Giết Đi
Chương 150: Hàng Độc Quyền!!
Chương 151: Viện Binh Tới Rồi
Chương 152: Áp Đảo
Chương 153: Quyết Định Diên Cuồng Của Phi Long
Chương 154: Phong Ấn Bị Phá
Chương 155: Suối Nước Nóng
Chương 156: Hang Động Nhân Tạo
Chương 157: Chiến "Phi Long"
Chương 158: Hoàn Toàn Không Phải Đối Thủ
Chương 159: Đầu Hàng!!
Chương 160: Lock Seed Kiwami !
Chương 161: "Phi Long" Bỏ Chạy
Chương 162: Thiên Long Bát Thủ Quyền
Chương 163: Dương Kiệt Bị Chiếm Đoạt Cơ Thể??
Chương 164: Đập Một Trận Trước Tính Sau
Chương 165: Hoàng Long Nổi Diên Lên Rồi
Chương 166: Đích Đến Cuối Cùng
Chương 167: Bại Lộ
Chương 168: Chiêu Hàng Dương Kiệt
Chương 169: Tiến Hành Thử Thách
Chương 170: Chân Tông Sư Tầng Thứ 1
Chương 171: Trừ Khử Dương Kiệt
Chương 172: Chiến Huyết Ma Đạo
Chương 173: Diệt Thiên Hành Ra Tay
Chương 174: Cân Tài Cân Sức
Chương 175: Thăng Cấp Kỹ Năng Võ Hồn
Chương 176: Diệt Thiên Hành Tan Xương Nát Thịt Thật Rồi Sao??!!
Chương 177: Võ Hồn Cấp 10, Hỏa Phụng Hoàng!
Chương 178: Cô Ta Bị Về Điểm Trai Thoát Tục Của Minh Làm Cho Mê Hoặc Chẳng??
Chương 179: Diệt Thiên Hành Bỏ Chạy
Chương 180: Diệt Thiên Hành Bỏ Chạy
Chương 181: Dương Kiệt Xuất Hiện
Chương 182: Tông Môn Truy Sát Lệnh
Chương 183: Anh Cường Và "Tiểu Cường"
Chương 184: Thạch Bảo Ngọc
Chương 185: Thăng Cấp
Chương 186: Ngươi Nhìn Thấy Qua Chết Khô??
Chương 187: Hoàng Dung Xuất Hiện

Chương 188: Võ Hồn Của Hoàng Dung

Chương 189: Ngũ Hành Sát Trận

Chương 190: Thạch Bảo Ngọc Đền Mạng

Chương 191: Địa Cầu Bang

Chương 192: Hiểu Lâm??

Chương 193: Cô Thực Sự Muốn Tắm Cổ "Con Heo Mập" Đó Thật Sao??

Chương 194: Vương Thành Khương Lộc

Chương 195: Gián Điệp Quân Dịch??

Chương 196: Trưởng Lão Danh Dự Của Hiệp Hội Lính Đánh Thuê??

Chương 197: Thuyết Diễn

Chương 198: Triệu Thiên Cơ

Chương 199: Vọng Tình Các

Chương 200: Tìm Kiếm Nguyên Liệu Luyện Chế

Chương 201: Hắc Ngục Giai

Chương 202: Bồn Đại Gia Tuyên Bố Đại Diện Chính Nghĩa Sẽ Tiêu Diệt Mi Ngay Bây

Giờ ~~~~!!

Chương 203: Triệu Thiên Phúc

Chương 204: Trúng Của Ngân Vũ Ưng

Chương 205: " Hột Ưng Lộn"

Chương 206: Cứu Ta Hay Giết Người Diệt Khẩu Đây??

Chương 207: Tìm Lối Thoát!

Chương 208: Giải Mã Cổng Sắt

Chương 209: Anh Hùng, À Không, Cậu Hùng, Xin Tha Mạng!!

Chương 210: Thân Phận Thực Thụ Của “ Con Chó Long Xù”

Chương 211: Yêu Cầu Của Hạo Thiên Khuyển

Chương 212: Lý Do Dương Kiệt Bị Đưa Tới Thế Giới Này

Chương 213

Chương 214: "Thuần Phục" Hạo Thiên Khuyển

Chương 215: Hạo Thiên Khuyển Ra Tay

Chương 216: Kim Cương Sa Trong Tay

Chương 217: Viện Binh Đã Tới

Chương 218: Tiên Thiên Đạo Thể

Chương 219: Ma Cây " Hồi Sinh"

Chương 220: Tự Vấn??

Chương 221: Chung Quỳ Thôn Quỷ Thuật

Chương 222: Vạn Niên Thông

Chương 223: Nguyên Thần Xuất Khiếu

Chương 224

Chương 225: Võ Hồn Cấp 10, Tiên Thiên Bát Quái!

Chương 226: Rời Khỏi Hắc Ngục Giai

Chương 227: Quyết Tâm Của Mộ Dung Tuyết

Chương 228: Huyết Sát Lầu!

Chương 229: Giao Trả " Nhiệm Vụ"

Chương 230: Cao Văn Vũ

Chương 231: Tam Công Chúa Và Thập Nhị Công Chúa

Chương 232: Thỉnh Cầu Của Thập Nhị Công Chúa

Chương 233: Hạo Thiên Khuyển Bỏ Đi Theo Gái Rồi ~

Chương 234: Cuộc Trả Thù " Ngọt Ngào" Của Hoàng Dung

Chương 235: Bắt Đầu Luyện Đan
Chương 236: Đan Dược Hoàn Mỹ
Chương 237: "Thiên Lý Tâm Phu"
Chương 238: Sát Thủ Lộ Diện
Chương 239: Truy Sát Lệnh
Chương 240: Lời Cảnh Cáo Của Tam Công Chúa
Chương 241: Gặp Lại Vạn Phúc
Chương 242: "Thanh Đồng Vạn Bảo Bài"
Chương 243: “ Thiên Nhiên Chi Thế” .
Chương 244: Đảo Chánh??
Chương 245: Lời Mời Của Tam Công Chúa
Chương 246: “ Páo Thủ” ???!
Chương 247: Quyết Định Diên Cuồng Của Tam Công Chúa
Chương 248: Ứng Viên Cuối Cùng Tham Dự Thí Luyện??
Chương 249: Sự Tự Tin Của Cao Văn Vũ
Chương 250: Xuất Phát
Chương 251: Hoàng Đạo!
Chương 252: Địa Điểm Tập Kết!
Chương 253: Lời Hứa Của Triệu Thiên Cơ
Chương 254: Ứng Hoàng Triệu Vô Cực
Chương 255: Thừa Tướng Lý Hiến
Chương 256: Thiên Đạo Thiên Chỉ
Chương 257: Thí Luyện Bắt Đầu
Chương 258: Bày Mưu
Chương 259: Thực Thi Kế Hoạch
Chương 260: Kế Hoạch Ban Đầu Thành Công Mỹ Mãn
Chương 261: Cơ Phẫn Nộ Của Âu Dương Thiện
Chương 262: Âu Dương Thiện Tới Rồi!
Chương 263: Thực Lực Đáng Sợ Của Âu Dương Thiện
Chương 264: Cừu Thúc Vs Âu Dương Thiện
Chương 265: Dương Kiệt Ra Tay.
Chương 266: Chiếm Lợi Thế
Chương 267: Dịch Cân Đoạn Cốt
Chương 268: Hắc Kỳ Hoàng Gia Tới Viện
Chương 269: Kiểm Soát Bán Nguyệt Thành!
Chương 270: Bạo Loạn!!
Chương 271: Toàn Thành Nội Loạn
Chương 272: "Phá Làng Phá Xóm"!!
Chương 273: Thua Xong Chiến Tiếp, Chiến Xong Thua Tiếp
Chương 274: "Mệnh Lệnh" Của Âu Dương Lão Phu Nhân
Chương 275: Âu Dương Thành Chủ Xuất Hiện Rồi!!
Chương 276: Ba Điều Kiện!!
Chương 277: " Con Dê Thế Tội" !
Chương 278
Chương 279: Áp Tải Tới Nơi Diễn Ra Lễ Tang
Chương 280: Lại Bị Âm Sát
Chương 281: Hoại Huyết Phá Hồn Độc
Chương 282: Dụ Con Gái Nhà Người Ta Bỏ Nhà Theo Trai

Chương 283: Hữu Dũng Vô Mưu??
Chương 284: Khiêu Chiến, Thóa Mạ Sĩ Nhục Cả Thiên Bảo Thành
Chương 285: Dương Kiệt Vs Trương Nghị
Chương 286: Một Tiếng Sủa Vang Lên, Thiên Địa Như Sụp Đổ!!
Chương 287: Kiểm Soát Thiên Bảo Thành
Chương 288: Hung Tin
Chương 289: Quay Về Bán Nguyệt Thành
Chương 290: Gặp Lại Âu Dương Thiện
Chương 291: Tống Anh Kiệt
Chương 292: Hàn Thiếu Phong Khiêu Chiến
Chương 293: Đấu Tướng!
Chương 294: Lão Đại Vs Hàn Thiếu Phong
Chương 295: Át Chủ Bài Của Lão Đại
Chương 296: Sử Dụng Thẻ Bài Chiêu Mộ
Chương 297: Lý Nguyên Bá
Chương 298: Sát Thân!!
Chương 299: Công Thành
Chương 300: Bán Nguyệt Thành Thất Thủ??!!
Chương 301: Lý Nguyên Bá Vs Tống Anh Kiệt
Chương 302: Tống Anh Kiệt Bị Thương??!!
Chương 303: Sống Chết Có Nhau!!
Chương 304: Viện Quân!
Chương 305: Thanh Mãng Rút Quân
Chương 306: Quân Phản Loạn Đầu Hàng!!!
Chương 307: Tâm Trạng Tệ Hại Của Tam Công Chúa
Chương 308: Phán Quyết Dành Cho Phản Quân
Chương 309: Một Tháng Bảy Ngôi Thành!!
Chương 310: Tề Tụ
Chương 311: Khai Tâm Đan
Chương 312: Ban Thưởng??!!
Chương 313: Gặp Lại Người " Quen Cũ"
Chương 314: Ứng Hoàng Đòi Thứ Mười Tám??!!
Chương 315: Lời Đe Dọa Của Trịnh Hồ
Chương 316: Quay Về Vương Thành
Chương 317: Mỹ Nhân Kế??!!
Chương 318: Tổ Tình???!!
Chương 319: Phục Kích !!!!
Chương 320: Địa Cầu Bang Có Nội Gian??!!
Chương 321: Dương Kiệt Bị Giết???!!
Chương 322: Phản Sát ~~!!
Chương 323: Gọi Ý Của Cao Văn Vũ
Chương 324: Mất Dấu Chuột Truy Tung !!!
Chương 325: Dương Kiệt Thức Tỉnh!
Chương 326: Hợp Tác ??!!
Chương 327: Trọng Lễ!
Chương 328: Trốn Khỏi Vương Thành!!
Chương 329: Bại Lộ Rồi ~~~!!
Chương 330: Kẻ Thù Cũ Gặp Nhau

Chương 331: Trảm Sát Kẻ Thù
Chương 332: Trịnh Hồ Xuất Hiện!!
Chương 333: Bỏ Trốn Thành Công!!
Chương 334: Con Trai Của Minh Tên Là.....!!
Chương 335: Cầu Cứu Thập Nhị Công Chúa
Chương 336: Quái Vật Bí Ẩn!!
Chương 337: Khổ Chiến!!
Chương 338: Sai Lầm Chết Người Của Cao Văn Vũ!!
Chương 339: Thiên An Đại Đế
Chương 340: Cao Văn Vũ, Chết!!
Chương 341: Đảo Ngược Tình Thế
Chương 342: Đại Họa Của Địa Cầu Bang!!
Chương 343: Thoát Khỏi Vương Thành
Chương 344: Chia Tay
Chương 345: Trúng Mai Phục!!
Chương 346: Dương Kiệt Vs Trịnh Hồ
Chương 347: Côn Bàng Hóa Thân Thuật!!
Chương 348: “ Chúa Công ~~~~~!!” “ Sĩ Nguyên ~~~~~!!!”
Chương 349: Trịnh Hồ Xuống Nước Vạn Xín!!
Chương 350: Ân Tình Đoạn Tuyệt
Chương 351: Quyết Định Của Tam Công Chúa!!
Chương 352: Thế Lực Bí Ẩn Đứng Sau Triệu Thiên Cơ!!
Chương 353: Phương Pháp Luyện Chế Khai Tâm Đan Vào Tay
Chương 354: Thượng, Trung, Hạ, Tam Ké !!
Chương 355: Quyết Định Của Dương Kiệt
Chương 356: Giáng Một Tia Sét Xuống Đánh Chết Tên Hảo Sắc Sở Khanh Đó!!
Chương 357: Thái Độ Của Hoàng Dung
Chương 358: Vào Thành
Chương 359: Triệu Thiên Cơ Sắp Đăng Cơ??
Chương 360: Bài Học Thích Đáng!!
Chương 361: Thái Độ Quyết Định Đăng Cấp!!
Chương 362: Bé Cái Nhầm ~!!
Chương 363: Tam Đại Gia Tộc
Chương 364: Khách Quý Ghé Thăm??
Chương 365: Bước Vào Xích Phủ!!
Chương 366: Bi Thương!!
Chương 367: Tiệc Chiêu Đãi!
Chương 368: Thân Phận Bại Lộ !!
Chương 369: Xích Trung Nghĩa Nổi Điên Lên Rồi!!
Chương 370: Dương Kiệt Phản Công
Chương 371: Tên Ngờ-U Này Từ Đâu Xổng Trại Thế Này??
Chương 372: Xích Trung Nghĩa Ra Tay!!
Chương 373: Dương Kiệt Đại Phát Thần Uy!!
Chương 374: Tam Đại Lão Tổ Của Nhà Họ Xích!!
Chương 375: Dương Kiệt Vs Tam Đại Tổ Tông
Chương 376: Ngũ Lôi Tỏa Địch Trận
Chương 377: Phán Xử!!
Chương 378: Hình Phạt Tối Cao!!

Chương 379

Chương 380: Dương Kiệt Thoát Trận!!

Chương 381: Mặc Sức Trảm Sát!!

Chương 382: Cha Con Xích Trung Nghĩa Thần Phục???

Chương 383: Chìa Khóa Để Hóa Giải Ngũ Lôi Tỏa Dịch Trận!!

Chương 384: Ép Vào Đường Cùng??!!

Chương 385: Huyết Tề!!

Chương 386: Giới Vương Quyền X6!!

Chương 387: Khổ Chiến !!

Chương 388: Ta Sẽ Đóng Mi Như Đinh Đóng Cột!!

Chương 389: Hy Vọng Mong Manh!!

Chương 390: Điều Kiện Để Hồi Sinh Xích Tiểu Lâm

Chương 391: Chuyển Giao Quyền Lực

Chương 392: Phân Chia Lợi Nhuận

Chương 393: "Hợp Tác Vui Vẻ"!!

Chương 394: Ra Mắt

Chương 395: Lại Trò Thượng, Trung, Hạ Tam Ké ???!

Chương 396: Dương Kiệt Phải Sử Dụng Mỹ Nam Ké??!!

Chương 397: Thảm Đại Hải

Chương 398: Ông Già Của Thảm Thùy Vân!!

Chương 399: Bồn Thiểu Gia Nào Có Làm Qua Chuyện Trời Đất Bất Dung Gì Đâu

Chứ??

Chương 400: Xích Gia Bị Tấn Công!!

Chương 401: Mặt Khỉ Răng Hô????

Chương 402: Cơ Thịnh Nộ Của Hạo Thiên Khuyển

Chương 403: “ Đập Hết, Phá Hết Và Cướp Hết ~!!!”

Chương 404: Đang Ngựa Tay Nền Tát Cái Vào Mặt Ngươi Cho Đỡ Ngựa Đầy Mà ~!!

Chương 405: Trần Tiên Sinh!!

Chương 406: Trần Tiên Sinh Nổi Điên Lên Rồi !!

Chương 407: Trần Tiên Sinh Vs Lý Nguyên Bá

Chương 408: " Cân Tài Cân Sức"

Chương 409: Quy Hàng ???!

Chương 410: "Át Chủ Bài" Của Xích Hạo Tín

Chương 411: Lý Nhị Cầu Thuyết Phục Thảm Đại Dũng!!

Chương 412: Quyết Tâm Của Thảm Đại Dũng

Chương 413: " Gia Cát Lượng" Xích Hạo Tín

Chương 414: Có Cho Trả Góp Không???

Chương 415: Báo Tin Vui!!

Chương 416: Đòn Phản Công Của Thảm Đại Hải

Chương 417: Dương Kiệt " Xuất Quan"

Chương 418: Sự Kiện Trọng Đại Của Xích Gia

Chương 419: Lễ Đăng Quang Của Xích Hạo Tín

Chương 420: Chúng Tôi Gọi Đây Là Chất ~!!

Chương 421: Trường Thuật Quá Trình Luyện Đan

Chương 422: Đây Chính Là Đan Dược Mang Tính Vượt Thời Đại Của Các Ngươi

Sao???

Chương 423: Mỗi Tháng Mười Ngàn Viên Mỗi Loại ~!!

Chương 424: Thử Thuốc

Chương 425: Sự Kiện Kết Thúc!!
Chương 426: Thảm Thùy Vân
Chương 427: Càn Khôn Tẩy Tủy Đan
Chương 428: Tân Thành Chủ??!
Chương 429: Tiếp Quản Sơn Hải Thành
Chương 430: Dự Tiệc
Chương 431: Vu Khống ~!!
Chương 432: Trở Mặt ~!!
Chương 433: Chỉ Mới Là Món Khai Vị Mà Thôi
Chương 434: Chủ Tịch Hội Thương Nghiệp
Chương 435: Tàn Tiệc
Chương 436: Quyết Tâm Của Thảm Đại Hải
Chương 437: Bàng Thống, Là Người Của Bồn Hoàng ~!!
Chương 438: Tranh Cử!!
Chương 439: Một Trăm Triệu Tiền Thuế Mỗi Năm
Chương 440: Nhất Dao Kết Liễu Của Xích Gia
Chương 441: Vẻ Bất Thường Của Thảm Đại Hải
Chương 442: Ám Sát !!
Chương 443: Kim Thiên Thoát Xác
Chương 444: Thảm Thùy Vân Về Tới Rồi
Chương 445: Xích Hạo Tín Ra Mắt Thảm Thùy Vân
Chương 446: Dẫn Mặt??
Chương 447: Giảng Bầy
Chương 448: Yêu Cầu "Quá Đáng"
Chương 449: Ngọc Bội Truyền Thừa
Chương 450: Dương Kiệt Gặp Mặt Thảm Thùy Vân
Chương 451: Âm Dương Lưỡng Cực Dựng Thế Đan
Chương 452: Đứt Thằng Tiểu Đệ Của Ta Rồi, Đồ Khốn!!
Chương 453: Tử Sắc Thủy Yết
Chương 454: Tai Họa Tiếp Nối Tai Họa
Chương 455: Tọa Kỵ??!
Chương 456: Đối Thủ Truyền Kiếp
Chương 457: Tiểu Miu Vs Tử Sắc Thủy Yết
Chương 458: Đun Sôi Con Sông!!!
Chương 459: Ăn Chay Trường??!
Chương 460: Ngôi Làng Chết Chóc
Chương 461: Bỏ Chạy !!
Chương 462: Bị Phát Hiện Rồi

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 1: Xuyên Không Dị Giới

“Hì hục... hì hục...”

Trong một khu rừng nguyên sinh, một bóng người, à không, phải nói là một vật thể giống như trái bóng khổng lồ đang lăn đi với một tốc độ cực nhanh. Thật không thể tưởng tượng nổi một vật thể có thể tích và trọng lượng thuộc dạng siêu khủng lại có thể phát huy ra một tốc độ khó tin như thế này.

Vật thể đó thực ra không phải là trái bóng, mà là một con người. Nói chính xác là một con người có thân hình tròn trịa mập ú tới mức giống như một quả bóng khổng lồ. Tuy chỉ cao khoảng mét 6, nhưng trọng lượng cơ thể của người này ít nhất cũng phải trên trăm kg là ít, toàn thân như được bao phủ bởi một lớp mỡ dày, khi chạy cái bụng và cặp vú đầy mỡ không ngừng tung lên tung xuống trông rất khôi hài. Mái tóc đầu đinh kết hợp với khuôn mặt tròn xoe như cái bánh bao cho ta cảm giác khôi hài, mày rậm mũi cao, đặc biệt là cặp mắt tròn to đang căng ra hết cỡ vì căng thẳng, cho ta cảm giác ngây ngô nhân hậu, nhưng không kém phần điển trai. Tất nhiên, về phần điển trai thì ít ra hẳn cần giảm cân trước đã.

Đó chính là nhân vật chính của chúng ta, Dương Kiệt.

“Có hang động!!” Phát hiện ở phía trước khoảng trăm mét có một cái hang động thiên nhiên, không cần biết có nguy hiểm hay không, trực tiếp phóng thẳng vào trong đó.

Gào ~~~~~!!!

Ngay sau khi Dương Kiệt phóng vào trong hang, bên ngoài vang lên tiếng gào thét đầy giận dữ, rung động cả hang động, bụi đá từ trên đỉnh trần không ngừng rơi rãi xuống người anh ta.

“Hít hà, hít hà ~~...!” Dương Kiệt hít thở một cách dồn dập, tựa như chưa từng được thở vậy. Quả thật, với một thân hình đạt chuẩn “siêu mẫu” như anh ta, bỏ chạy một đoạn đường dài với một tốc độ đáng sợ như lúc này, quả thật là làm khó anh ta quá đi, ít nhất lúc này anh ta chỉ muốn mãi mãi ngồi đó, không muốn nhúc nhích một chút nào nữa.

Nghĩ lại cảnh tượng suýt chút nằm gọn cái miệng đầy răng hàm sắc nhọn như núi đao, mùi tanh hôi thối tột cùng phả thẳng vào mặt, Dương Kiệt ớn lạnh cả xương sống, tới lúc này cũng không biết mình bằng cách nào thoát khỏi được cái miệng tử thần nữa.

“Ừng ực ~~~~!!” Cái bụng đã bắt đầu vùng lên phản đối vì đói, với một người có trọng lượng đáng sợ như anh ta, ngày thường ăn rất nhiều, cộng thêm tối qua chưa kịp ăn uống gì cả, lại xảy ra cuộc rượt đuổi ngàn cân treo sợi tóc lúc này nữa, năng lượng trong cơ thể đã tiêu hao gần hết, đói bụng cũng là lẽ thường tình mà thôi.

Dùng tay xoa xoa cái bụng, lắc đầu thở dài nói: “Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra thế này? Vì sao lại xuất hiện ở cái khu rừng quỷ quái này thế? Đã vậy còn rơi ngay trước hang ổ của một con trâu toàn thân đỏ như lửa, cơ thể to bằng cái xe buýt nữa chứ, ủa mà, trâu không phải ăn cỏ sao, sao nó vừa nhìn thấy mình đã nước miếng chảy dài, hận không thể nhai tươi nuốt sống mình thế gì? Chẳng lẽ mình bị rơi vào tình trạng của mấy nhân vật chính trong những bộ tiểu thuyết rẻ tiền, bị xuyên không rồi sao??”

Đúng thế, Dương Kiệt không phải người của thế giới này, mà là một người sinh sống tại một thế giới được gọi là trái đất, vừa mới tốt nghiệp

xong, hiện vẫn chưa có việc làm, suốt ngày cắm đầu cắm cổ ở trong nhà ngồi trước máy tính để chiến game online.

Sau một đêm cày game tới 2, 3 giờ sáng, mang theo tấm thân mệt mỏi chuẩn bị đi ngủ, đột nhiên nghe thấy có người hét lên: “Kìa, có sao băng kìa...?”

Mang theo tâm trạng tò mò mở cửa sổ phòng ra lộ đầu ra ngoài, chỉ thấy trận mưa sao băng rất đẹp, nhưng đột nhiên có một ngôi sao băng trực tiếp bắn thẳng về phía anh ta, kết quả.....

Bùm ~~~~~!!

“Á ~~~~~!! Chết con rồi má oiiiiiii ~~~~~!!!” Sau tiếng nổ vang dội và tiếng hét đầy đau đớn, Dương Kiệt mất hết tiềm thức ngã xuống. Đợi tới khi Dương Kiệt mở mắt thức tỉnh, đã phát hiện rằng mình đã xuyên không tới một khu rừng xa lạ, ngay trước hang ổ của một con trâu bốc lửa đáng sợ. Thậm chí chưa kịp lên tiếng chào hỏi chủ nhà, đã bị con trâu điên rượt đuổi bỏ chạy mất dép, cũng may là tìm thấy một hang động thiên nhiên kiên cố, nếu không e rằng lúc này 100 kg thịt này đã nằm gọn trong bụng của con trâu điên đó rồi.

Sau một hồi chửi cha mắng mẹ và tổ tiên mười tám đời ông trời xong, Dương Kiệt bình tĩnh lại. Bắt đầu suy tính tới việc mình phải làm sao để có thể sinh tồn tại thế giới xa lạ này. Việc ăn uống, chỗ để trú chân là cả một vấn đề, nhưng quan trọng nhất là làm sao giữ mạng trước sự truy sát của con trâu bốc lửa ở ngoài miệng hang.

Người ta xuyên không mình cũng xuyên không. Người ta được đầu thai thành con ông cháu cha của một gia đình quý tộc, hoặc ít nhất cũng có mang theo một chút vật phẩm, kiến thức kỹ thuật của thế giới tương lai đi tới thế giới thời xưa, từ những thứ đó giúp nhân vật chính trở thành địa chủ phú hộ

giàu có. Còn mình, thử nhìn lại xem, ngoại trừ chiếc đùi trên người, còn thứ gì có thể giúp ích được mình nào?

Trong lúc Dương Kiệt đang dúi mày suy nghĩ, bỗng nhiên từ trong không khí ở trước xuất hiện một tia sáng màu trắng bạc, bắn thẳng vào lòng bàn tay của Dương Kiệt. Đợi tới khi tia sáng biến mất, trên tay lúc này của anh ta đã xuất hiện một toà tháp mini kỳ lạ.

Chỉ thấy toàn thân toà tháp này được đúc bằng vàng, cao khoảng 13 cm, nặng sơ sơ cũng phải trên một kg là ít, cầm vô cùng chắc tay. Gồm bảy tầng, có chạm khắc vô số con rồng trung hoa uốn lượn quanh thân tháp, phía trên đỉnh có một cây kim dài giống hệt như một cây anten thu sóng dài gần 3 cm.

Trong lúc Dương Kiệt vẫn còn đang ngơ ngác ngấm nhìn toà tháp kỳ lạ vừa xuất hiện trong tay, trong đầu vang lên một giọng nói xa lạ vô cùng êm dịu: “Càn Khôn tháp” được kích hoạt. Xác định chủ nhân thành công. Xin chờ đợi giây lát để Càn Khôn tháp cập nhật dữ liệu...” “Cập nhật dữ liệu chủ nhân thành công!! Xin hãy xác nhận lại bảng thông số cá nhân!!” Dưới sự ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra của Dương Kiệt, trong đầu của anh ta lập tức hiện ra một bảng thông số kỳ lạ:

Họ tên: Dương Kiệt

Lv: 0 (tương đương với người thường) (lv 1 > lv 10: luyện thể; lv 11 > lv 20: tiên thiên ; lv 21 > lv 30: chân nhân; lv 31 > lv 40: tông sư; lv 41 > lv 50: nguyên thần; lv 51 > lv 60: xuất khiếu; lv 61 > lv 70: hợp thể; lv 71 > 80: độ kiếp; lv 81 > lv 90: hóa vũ

Điểm kinh nghiệm thăng cấp 0/100

Kỹ năng pháp thuật đã theo học: không có

Cái... cái vụ án gì thế này? Càn Khôn tháp? Thông số cá nhân?

Trong khi Dương Kiệt còn đang ngơ ngác chưa nắm bắt được vấn đề, bên tai lại vang lên giọng nói lúc nãy: “Đính dong kích hoạt nhiệm vụ "Sinh tồn" ”: Chủ nhân đang gặp phải sự truy sát của ma thú cấp 4 Hỏa Diễm Ngưu (tương đương với cảnh giới tông sư), ngàn cân treo sợi tóc. Hãy tìm cách tiêu diệt hoặc cắt đuôi được sự truy sát của nó để bảo toàn mạng sống của mình.”

“Phần thưởng nhiệm vụ: Có thể sử dụng chức năng chứa đựng vật thể chết trong khoảng không gian ảo 1000 mét vuông, hấp thụ huyết khí của ma thú sau khi chết để chuyển hóa thành điểm kinh nghiệm. 100 điểm kinh nghiệm. Cơ hội quay số một lần.”

Nhiệm vụ? Càn Khôn tháp???? Có vụ này nữa sao??

Tới nước này nếu như Dương Kiệt còn không hiểu chuyện gì xảy ra nữa, e rằng có thể đâm đầu vào tường chết quách đi cho rồi.

Chắc chắn là giống như tình tiết của những bộ tiểu thuyết xuyên không, chỉ vì tính tò mò chết dịch bị ngôi băng đâm thẳng vào người, bị cái Càn Khôn tháp gì đó kéo mình xuyên không tới thế giới quỷ quái này chứ gì.

“Đừng giỡn kiểu đó chứ đại ca! Trên người mình ngoại trừ một thớ mỡ thịt ra, chẳng có lấy một thứ vũ khí gì trên tay, chỉ sợ vừa mới lộ đầu ra hang thì đã trở thành điểm tâm của con trâu điên đó rồi, không biết là ai tiêu diệt ai đây? Còn cái hang động này là ngõ cụt, làm sao mà cắt đuôi được nó đây!! Má ơi, con sợ quá!! Con muốn về nhà~~~!!!!” Dương Kiệt sắc mặt tái xanh, nước mắt tuôn trào gào thét lên vì run sợ.

“Đính dong, chủ nhân nhận được túi quà tân thủ. Xin hỏi có sử dụng không?”

“Sử dụng, sử dụng ngay cho tôi!!” Dương Kiệt tựa như người rơi xuống nước vớt được cái phao, thầm cầu trời bái phật mong sao túi quà tân thủ có thể giúp mình thoát khỏi hoàn cảnh nguy hiểm này.

“ Đính đông, chủ nhận sử dụng túi quà tân thủ, nhận được 100 viên linh thạch cấp thấp, 10 viên kim sáng được, 10 viên ích khí đan, thẻ bài chiêu mộ X1.”

Linh thạch cấp thấp: Hấp thụ một viên linh thạch cấp thấp nhận được 50 điểm kinh nghiệm, có thể dùng để trao đổi mua bán ở thế giới này. 100 viên cấp thấp = 1 viên trung cấp; 100 viên trung cấp = 1 viên cao cấp; 100 viên cao cấp = 1 viên tuyệt phẩm.

Kim sáng được: Dùng để điều trị ngoại thương hữu hiệu.

Ích khí đan: Dùng để phục hồi một phần chân khí trong cơ thể.

Thẻ bài chiêu mộ: Dùng để chiêu mộ một nhân vật tới thế giới này phù trợ bản thân.

Ngay lập tức, 100 viên đá sáng lấp lánh, 2 bình đan dược và 1 tấm thẻ bài xuất hiện trên mặt đất ngay trước mặt Dương Kiệt.

“Gào ~~~ Gào ~~~~!!”

"Rầm ~~~ rầm ~~~~..."

Tiếng gào thét đầy phấn khích và khát máu của Hỏa Diễm Ngưu không ngừng vang lên bên ngoài miệng hang, dường như nó nghe thấy tiếng gào khóc trong tuyệt vọng của Dương Kiệt trong hang thì phải, càng tỏ ra hưng phấn hơn không ngừng dùng cơ thể thô to bằng cái xe buýt húc mạnh vào cái hang động thiên nhiên, hòng lọt được vào trong xé xác con mồi ra để hưởng thụ bữa điểm tâm ngon miệng.

Hang động lung lay một cách dữ dội dưới những cú húc của Hỏa Diệm Ngu, tựa như có thể sụp đổ bất kỳ lúc nào. Dương Kiệt vội vã vợ lấy mấy thứ trong mặt đất, linh thạch và hai lọ đan dược có thể tạm thời bỏ sang một bên, chẳng giúp ích được gì cho hoàn cảnh của mình cả, mạng sống của Dương Kiệt chỉ còn đặt hết vào tấm thẻ bài chiêu mộ mà thôi.

Mặc dù không biết sẽ chiêu mộ ra ai, có mạnh hay không, nhưng còn nước còn tát, nếu như chiêu mộ ra một tên phế nhân, Dương Kiệt chỉ có nước quỳ mà thôi.

Cầm tấm thẻ bài lên xem, phát hiện trên tấm thẻ có in hình một người đàn ông chạc tuổi ba mươi, mặt vuông miệng to, mày đậm ánh mắt đầy nghiêm nghị, có vẻ bộ râu quai nón, đầu đội chiếc nón bằng vải, khuôn mặt hao hao giống diễn viên Hồng Kông Huỳnh Nhật Hoa, tuy chỉ là hình ảnh, nhưng nhân vật trong tấm thẻ bài toàn thân trên dưới đều bọc lộ khí chất hào khí xung thiên.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là tạo hình của Kiều Phong trong phim Thiên Long Bát Bộ do Huỳnh Nhật Hoa thủ vai đây mà.

Họ tên: Kiều Phong (Tiêu Phong)

lv: 39 (Tương đương với tông sư cấp 9)

điểm kinh nghiệm thăng cấp 45279/75000000

Kỹ năng tuyệt học: giảng long thập bát chương (thiên giới cao cấp); đả cầu bổng pháp (thiên giới trung cấp); Thiếu Lâm nội công tâm pháp (huyền giới sơ cấp).

Binh khí: đả cầu bổng (thần khí sơ cấp)

Độ trung thành: 100.

Thời gian có thể tồn tại sau khi chiêu mộ: 30 phút.

Giãn cách chiêu mộ: 15 ngày.

Chú thích: lv của chủ nhân càng cao thì thời gian tồn tại của nhân vật được chiêu mộ càng lâu, giãn cách chiêu mộ càng giảm, khi lv của chủ nhân ngang bằng với nhân vật được chiêu mộ, có thể vĩnh viễn chiêu mộ tới thế giới này.

Nhìn thấy bảng tuyệt học võ công và thần khí của Kiều Phong, Dương Kiệt lập tức nhỏ dãi thêm thương.

Gào ~~~~!!

Rầm ~~~~!!

Trong lúc Dương Kiệt đang chảy nước miếng chiêm ngưỡng tấm thẻ bài của Kiều Phong, tiếng gầm thét và những cú húc kinh hoàng của con Hỏa Diệm Ngu vang lên không dứt, hang động thậm chí có dấu hiệu muốn sụp đổ dưới sức mạnh kinh hoàng của nó.

“Chiêu mộ, chiêu mộ Phong ca ra đây cho ta ~~~~!!” không còn thời gian để do dự, Dương Kiệt vội vã kích hoạt chức năng chiêu mộ của tấm thẻ bài trên tay.

Chú ~~~~!!

Tấm thẻ bài trong tay Dương Kiệt đột nhiên rực sáng dữ dội, bay vọt ra khỏi tay của anh ta, treo lơ lửng trên không trung cách nơi anh ta đang đứng khoảng 5 mét, tấm thẻ bài nhanh chóng biến đổi thành một cánh cửa sắt dạng khí khảm đầy hoa văn.

Két ~~~!!

Cánh cửa sắt từ từ mở toang ra, một bóng người cao to vạm vỡ từ phía sau cánh cửa sắt bước ra, xuất hiện ngay trước mặt Dương Kiệt, cơ thể anh ta không kiềm được run lên cầm cập trước khí thế hùng hực từ trong người đó lan tỏa ra. Cũng may là khí thế của bóng người đó không nhắm vào Dương Kiệt, nếu không thì e rằng lúc này anh ta đã phun máu ngất xỉu tại chỗ rồi.

Huỳnh Nhật Hoa, à không, phải gọi là Kiều Phong mới đúng, tạo hình giống hệt như trong bộ phim Thiên Long Bát Bộ năm 97 đã đứng ngay trước mặt anh ta.

Uy phong lẫm liệt, hào khí xung thiên, võ công cái thế, bang chủ Cái Bang quả thật là một cao thủ, cao thủ, cao cao thủ.

Kiều Phong lớn bước bước tới trước mặt Dương Kiệt, chấp tay thi lễ: “thuộc hạ Kiều Phong, bái kiến” “ Phong ca ~~~~!!” không đợi Kiều Phong kịp nói hết, cái cơ thể đầy mỡ thịt của Dương Kiệt vội vã phóng tới ôm chặt lấy đôi chân của Kiều Phong, khóc một cách đáng thương nói: “ Phong ca, em đợi anh mãi, anh hãy mau mau cứu em, con trâu điên ở ngoài kia định nhai tươi nuốt sống em kìa, eo ôi, sợ quá, huhu ~~~!”

Trên trán Kiều Phong tràn đầy đường đen, vị chủ nhân này sao lại thế này nhỉ, sao mình có cảm giác như lên phải tàu giặc thì phải.

Mặc dù có chút không hài lòng với biểu hiện của Dương Kiệt, nhưng trước khi được chiêu mộ tới thế giới này, hệ thống đã cấy vào não của Kiều Phong là phải tuyệt đối trung thành vâng lời chủ nhân mới của mình, cho dù Dương Kiệt có bảo Kiều Phong tự vẫn, anh ta cũng sẽ làm ngay tức khắc không dúi mày do dự lấy một cái.

Mặc dù không ưng ý lắm, nhưng nghĩ lại hoàn cảnh của Dương Kiệt đang gặp phải, cũng có chút thông cảm, một người tầm thường bị một con

ma thú cấp 4 tương đương với cảnh giới tông sư rượt đuôi, không sợ hãi tới nỗi ngất đi, tè ướt cái quần là khá lắm rồi, không thể đòi hỏi cao hơn nữa. rõ ràng Kiều Phong đang tự an ủi bản thân.

“Chủ nhân đừng lo, Kiều mẫu sẽ ra giải quyết con trâu điên đó ngay lập tức.” Đỡ lấy Dương Kiệt đứng dậy, chấp tay nghiêm giọng nói.

“Được, được, hãy mau mau ra xử đẹp con trâu điên đó giúp tôi, tôi sẽ đứng sang một bên reo hò cổ vũ cho Phong ca.” Dương Kiệt phấn khích tới nỗi run người, không ngừng vỗ tay lên vai của Kiều Phong cổ vũ, phóng ánh mắt “tôi tin tưởng anh” về phía anh ta.

Kiều Phong có chút chịu không thấu vị chủ nhân mới của mình, chỉ mong mau mau giải quyết vấn đề rồi quay trở về thế giới của mình, lập tức quay người phóng thẳng ra hang động.

Kiều Phong vừa mới lao ra hang động, nhìn thấy cơ thể của con Hỏa Diệm Ngưu tựa như chiếc xe ủi đang dùng một tốc độ cực nhanh húc thẳng vào hang động, đôi mắt của Kiều Phong rực sáng, miệng hét lớn: “yêu nghiệp to gan ~~! Hàn long hữu hối ~~~!!”

Tay trái giơ ra phía trước tạo thành một cú quét nửa vòng ngay trước mặt, sau đó thu lại xuống eo, tay phải tạo thành chưởng ấn thẳng ra phía trước.

Gào ~~~~~!!

Một tiếng rùng rầm vang lên, một con rồng dạng khí màu vàng kim từ lòng bàn tay phải phóng thích ra, bắn thẳng về phía con Hỏa Diệm Ngưu.

Rầm ~~~~!!

Gào ~~~~~!!

Con rồng dạng khí dài gần ba trượng va đập với cơ thể Hỏa Diệm Ngu, nó rú lên một tiếng đầy đau đớn, trực tiếp bị đẩy bay ra xa, tông vỡ gần chục cây thô to bằng cơ thể của hai người đàn ông trưởng thành cộng lại, té ngã xuống đất.

Đôi mắt của Hỏa Diệm Ngu đỏ lòm đầy căm phẫn, trong lúc sơ ý bị con người nhỏ bé yếu ớt đánh bay ra xa, quả thật là một điều sỉ nhục không thể tha thứ được. Nhưng khi nhìn rõ con người nhỏ bé yếu ớt đó, không kèm được run bắn người lên.

Tông sư cấp 9???

Ma thú đạt tới cấp 4 đã có trí tuệ không thua kém gì con người, phát hiện kẻ đã đánh bay mình mang theo khí thể của một tông sư cấp 9, trong lòng không kèm được thấp thỏm không yên.

Bản thân Hỏa Diệm Ngu chỉ đạt cảnh giới tông sư cấp 1 chưa được bao lâu, tuy ma thú có sức chiến đấu mạnh hơn con người đồng cấp, nhưng cách biệt tới 9 cấp, một cách biệt khó có thể bù đắp nổi. Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra thế này, rõ ràng lúc nãy rượt đuổi con heo béo ú kia vào hang động, hoàn toàn không cảm nhận được có một cao thủ nào trong đó mà. Người này từ đâu mà ra thế này?

Kiều Phong tất nhiên là không bao giờ giải thích rằng mình do “con heo béo ú” kia từ thế giới khác chiêu mộ tới rồi, nhìn thấy Hỏa Diệm Ngu bị thất thế, lập tức tung người lên không trung, cơ thể duỗi thẳng ra không ngừng xoay chuyển theo dạng ốc xoắn, tay phải giơ ra phía trước, toàn thân được bao bọc bởi một lớp khí màu vàng kim, lọt vào trong mắt của Hỏa Diệm Ngu chính là một con rồng đang bay tới tấn công mình.

Phi long tại thiên!

Mặc dù biết rõ không phải là đối thủ, nhưng tuyệt đối không thể nhắm mắt chịu chết, miệng há to ra, hình thành một đóm lửa cao gần vạn độ, phóng thích ra bắn thẳng về phía Kiều Phong đang tấn công tới.

Rầm ~~~!! Rầm ~~~!! Rầm ~~~!!

Những đóm lửa có nhiệt độ đáng sợ va đập vào cơ thể của Kiều Phong lập tức bị lớp khí bao bọc quanh người hất tung ra, thậm chí không chạm được vào tà áo của anh ta, chiêu phi long tại thiên cứ thế tiếp tục lao thẳng về phía trước, tựa như một con rồng khổng lồ há to miệng ra tấp thẳng vào đầu của con Hỏa Diệm Ngu.

Pằng ~~~~~!!

Gào ~~~~~!!

Tay phải của Kiều Phong ấn thẳng vào đầu của Hỏa Diệm Ngu, nó chỉ kịp kêu thét một tiếng đầy đau khổ, nguyên cái đầu bị đánh thụt vào trong cơ thể, cơ thể to như chiếc xe buýt co giật vài cái rồi ngừng hẳn, kết thúc cuộc đời đầy tội lỗi của nó.

“Đính đông, mục tiêu nhiệm vụ đã chết, nhiệm vụ “sinh tồn” đã hoàn thành. Nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Có thể sử dụng chức năng chứa đựng vật thể chết trong khoảng không gian ảo 1000 mét vuông, hấp thụ huyết khí của ma thú sau khi chết để chuyển hóa thành điểm kinh nghiệm. Sở hữu tiên thiên đạo thể. 100 điểm kinh nghiệm. Cơ hội quay số 1 lần.”

“Đính đông, chủ nhân đã được thăng cấp.”

Ngay sau khi Kiều Phong một chiêu phi long tại thiên giết chết Hỏa Diệm Ngu, bên tai Dương Kiệt lập tức vang lên câu thông báo của hệ thống. Dương Kiệt lập tức cảm thấy một luồng khí nóng chạy khắp cơ thể, luồng khí đó chạy tới đâu, tế bào và kinh mạch trở nên hưng phấn tới đó,

thậm chí có dấu hiệu phình to ra, một cảm giác âm áp dễ chịu như đang bay bổng trên mây, sướng khoái vô cùng. Ngay sau khi chạy xong một vòng quanh cơ thể, luồng khí đó ngưng lại ở đan điền, hình thành một tia chân khí thô to bằng sợi tóc.

“Đây chính là chân khí của mình ư?” Dương Kiệt thử liên lạc với luồng chân khí đó, lập tức có phản ứng, luồng chân khí tuân theo suy nghĩ của anh ta truyền thẳng lên tay phải, sau đó một tay đâm ra, một cành cây thô to bằng bắp tay người đàn ông trưởng thành lập tức bị gãy vụn ra.

“Tuyệt vời ~~~!! Bắt đầu từ hôm nay mình không còn là người thường nữa, há há, há há há há ~~~” Dương Kiệt cười một cách khoái trá, khác xa cái vẻ khóc lóc thảm thiết trong tuyệt vọng lúc nãy.

Họ tên: Dương Kiệt

Lv: 1 (Tương đương với luyện thể tầng thứ 1)

Điểm kinh nghiệm thăng cấp 0/200

Kỹ năng tuyệt học đã theo học: Không có

Pháp bảo:

Càn Khôn tháp.

Cấp bậc: Pháp khí (sơ cấp)

Sức phòng thủ: Có thể chống đỡ sức tấn công toàn lực của cấp luyện thể tầng thứ 5 trở xuống.

Độ bền 10 / 10 (khi độ bền trở về bằng 0, sẽ không thể sử dụng được nữa.)

“Dính dong, chủ nhân vẫn còn một cơ hội quay số, xin hỏi có sử dụng không?” Trong lúc Dương Kiệt đang định bước tới khen ngợi Kiều Phong, bên tai lại vang lên câu thông báo của hệ thống.

“À há, suýt nữa thì quên mất vụ này. Sử dụng, có ngu mới không sử dụng.” Dương Kiệt tự vỗ đầu một cái, phản kích trả lời.

Ngay lập tức trước mặt Dương Kiệt xuất hiện một bảng quay số gồm 10 ô, chỉ là khi bảng quay số vừa hiện ra, nhìn kỹ vật phẩm trên đó, Dương Kiệt chỉ muốn cầm súng bắn chết cái hệ thống chết tiệt đó. Gồm 10 phần thưởng bao gồm: một cây chổi, một hộp bao cao su Ok, một lốc băng vệ sinh Motex, một cuộn giấy vệ sinh kissme, một cái la bàn, một chiếc xe đạp cũ kỹ, một con gấu bông Wendy, một máy quay độ nét cao, một thỏi vàng 1 kg, và 1 phần thưởng may mắn đặc biệt.

Ngoại trừ phần thưởng một máy quay độ nét cao và một thỏi vàng 1 kg có chút trọng lượng ra, tất cả còn lại chỉ toàn rác với rác. Thử hỏi xem Dương Kiệt có thể không nổi giận được chứ.

Cố gắng nén lại cơn phẫn nộ trong lòng, Dương Kiệt vừa cầu trời vừa bái phật, cầu nguyện tam thanh tổ sư phù hộ bấm vào nút bắt đầu quay số.

Chỉ thấy cây kim quay tròn với tốc độ cực cao, hết gần năm vòng mới từ từ chậm dần lại, sau đó, xe đạp cũ kỹ qua, gấu bông wendy qua, máy quay độ nét cao qua, lúc này chiếc kim đồng hồ đã rất chậm rất chậm, từ từ lướt qua cuộn giấy vệ sinh kissme, qua luôn cả la bàn, đợi đi tới một thỏi vàng đã gần như bất động, lúc này trong lòng Dương Kiệt đang không ngừng gào thét: “Dừng lại, dừng lại được rồi, phần thưởng giá trị nhất sau phần thưởng may mắn đặc biệt. Con không quá tham, chỉ cần 1 thỏi vàng là đủ rồi.”

Nhưng dường như lời cầu nguyện của Dương Kiệt đã không đánh động được tam thanh tổ sư, chỉ thấy cây kim đồng hồ vượt qua cả thỏi vàng, rơi

ngay vào băng vệ sinh Motex và gần như ngừng hẳn.

Không phải chứ, băng vệ sinh Motex? Mình là đàn ông mà, có cần sai tới cái thứ này đâu chứ! Ít ra cho tôi trúng một hộp bao cao su Ok còn đỡ tức, còn sử dụng được. Còn băng vệ sinh này... Chẳng lẽ đem đi tặng cho cô gái khác? Không bị người ta tát vài cú vào mặt mới lạ á!

Dương Kiệt nhắm mắt lại không muốn nhìn thẳng vào kết quả, đã khóc không thành tiếng.

Vì sao? Vì sao lại đối xử với tôi như vậy ~~~!! Thế mà mới nay còn tưởng rằng đã chuyển vận, thế mà mèo vẫn hoàn mèo, vẫn đen đuôi như khi nào.

Trong lúc Dương Kiệt đang gào khóc trong lòng, bên tai vang lên câu thông báo của hệ thống: “Đính dong, chủ nhân quay được phần thưởng may mắn đặc biệt! Hệ thống đang phân tích phần thưởng đặc biệt là gì, xin chờ đợi trong giây lát!!”

Cái gì?

Dương Kiệt tưởng mình nghe nhầm, vội vã giương to đôi mắt ra hết cỡ nhìn chăm chăm vào bảng quay số, chỉ thấy cây kim đồng hồ đã vượt qua luôn cả băng vệ sinh Motex, rơi ngay vào phần thưởng may mắn đặc biệt.

Giọng nói du dương của hệ thống lại lần nữa vang lên, ít ra lúc này đối với Dương Kiệt là vậy: “Đính dong, bạn nhận được phần thưởng đặc biệt bí quyết tuyệt học giới vương quyền, xin chúc mừng!!”

Dương Kiệt vui mừng tới nỗi phát khóc, không tự chủ nhảy cẫng lên hoan như một thằng điên dại vừa trúng độc đắc. Cũng may là lúc này không có ai đi ngang qua, nếu không sẽ làm tưởng thằng khùng ở phương nào lại xuất hiện giữa rừng sâu thế này.

Giới vương quyền tầng thứ 1 (huyền giới sơ cấp (có thể thăng cấp)): tuyệt học bí truyền của Bắc Giới Vương trong 7 viên ngọc rồng, chỉ truyền lại duy nhất cho mỗi mình Son Go Ku, có thể gia tăng sức chiến đấu của bản thân. chú thích: do là tuyệt học có thể thăng cấp, nên mỗi thăng cấp 1 tầng cấp bậc của võ công sẽ tăng theo, tầng 1 tương đương với huyền giới sơ cấp (X 2 sức chiến đấu); Tầng 2 = huyền giới trung cấp (X 3 sức chiến đấu); Tầng 3 = huyền giới cao cấp (X 4 sức chiến đấu); Tầng 4 = địa giới sơ cấp (X 5 sức chiến đấu); Tầng 5 = địa giới trung cấp (X 6 sức chiến đấu); Tầng 6 = địa giới cao cấp (X 7 sức chiến đấu); Tầng 7 = thiên giới sơ cấp (X 8 sức chiến đấu); Tầng 8 = thiên giới trung cấp (X 9 sức chiến đấu); Tầng 9 = thiên giới cao cấp (X 10 sức chiến đấu).

Điểm kinh nghiệm kỹ năng thăng cấp: 0 /1000. (Có thể thông qua tu luyện hoặc dùng điểm kinh nghiệm để thăng cấp (100 điểm kinh nghiệm = 1 điểm kinh nghiệm kỹ năng)

Tuyệt học công pháp của thế giới này được phân chia thành thiên, địa, huyền, hoàng. Thiên cấp cao nhất, hoàng cấp thấp nhất, lại được chia thành sơ cấp, trung cấp, cao cấp. Cấp bậc càng cao thì uy lực càng cao.

“Mẹ kiếp, ngay cả tuyệt học của thế giới 7 viên ngọc rồng cũng đã xuất hiện rồi, một ngày nào đó chiêu mộ luôn cả siêu xây da còn xa sao?” Dương Kiệt phấn khích tới nổi khoa tay múa chân, nước miếng chảy dài trên mép miệng.

Nhìn thấy vẻ mặt đầy đê tiện của Dương Kiệt lúc này, Kiều Phong khẽ quay đầu nhìn sang một bên, tỏ vẻ “tôi không quen biết tên này”.

Thu xếp lại tâm trạng quá khích của mình, Dương Kiệt mang theo vẻ mặt như con chó luộc chín đầu chạy tới trước mặt Kiều Phong, nịnh hót cười nói: “Phong ca quả thật lợi hại, phong thái uy dũng, oai phong lẫm liệt, chỉ hai chiêu đã đánh chết con trâu điên đáng ghét kia rồi, sự ngưỡng mộ

của đệ đối với Phong ca tựa như sông nước ngủi ngủi, liên miên không ngớt, tựa như Hoàng Hà nổi lũ, không thể gì có thể cản nổi. Phong ca tựa như tia nắng trên trời chiếu sáng cho đàn em....”

Kiều Phong nổi hết da gà, có chút chịu không thấu những câu nịnh nót của Dương Kiệt, vội vã chấp tay nói: “Chủ nhân, nhiệm vụ đã hoàn thành, thuộc hạ còn việc phải làm, hẹn ngày gặp lại.” Nói xong, không đợi Dương Kiệt kịp phản ứng, tựa như bị ma đuổi vội vã quay đầu bỏ chạy vào cánh cửa sắt mà Kiều Phong mới liên lạc lúc nãy, tung người nhảy vào khuất đi sau cánh cửa dạng khí đó.

“kí dzì thế này, mình còn chưa nói xong mà, sao lại bỏ chạy mất dép như thế này? Bộ mình đáng sợ lắm sao?” Dương Kiệt dùng tay xoa xoa khuôn mặt của mình, lắc đầu thở dài nói.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 2: Xào Hay Không Xào, Đó Là Cả 1 Vấn Đề !

(Chương 1 và chương 2 giới thiệu hơi nhiều chút, chương 3 trở lên sẽ quay trở về cốt truyện nhiều hơn.)

“ Giới Vương Quyền X 2!!” “ Phì lũ xung thiên pháo ~~~!!” Trong khu rừng nguyên sinh, một tiếng hét lạnh lùng vang lên.

Chỉ thấy một bóng người to tròn như một trái bóng hạng nặng, khắp cơ thể được bao bọc bởi một lớp chân khí màu đỏ rực, từ trên một cành cây to tung người lên không trung nhào lộn một cái, tựa như một quả bom tiêm kích được thả xuống, đề thăng lên một con mèo rừng to lớn bằng một con sói, toàn thân đen như than, trên khuôn mặt có tới ba cặp mắt đang xui xẻo đi ngang qua.

Rầm ~~~~~!!

Méo ~~~~~!!

Con lục nhãn linh miêu tương đương với luyện thể tầng thứ 5 đó chỉ kịp gào thét lên một tiếng đầy kinh hãi và phẫn nộ, cơ thể đã tựa như con kiến bị con người dùng chân giẫm mạnh vào, trực tiếp bị thể trọng đáng sợ của bóng người đó đè cho bẹp dí, chết không kịp ngáp.

“ Dینگ dong, bạn nhận được 230 điểm kinh nghiệm.” “ Dینگ dong, bạn đã được thăng cấp.”

“Phù, cuối cùng đã đạt tới luyện thể tầng thứ 5 rồi.” Ngay sau khi bên tai vang lên câu thông báo của hệ thống, một tia sáng màu trắng bạc từ trên đỉnh đầu chụp xuống vào cơ thể của bóng người, người đó nhắm mắt lại tận hưởng cảm giác lâng lâng dễ chịu như được tẩy lễ, đặc biệt là luồng khí trong đan điền đã trở nên thô to như ngón tay út của em bé, Dương Kiệt có cảm giác như trong cơ thể mình đang sở hữu một luồng sức mạnh cực kỳ lớn mạnh và vô tận. Trên môi lộ ra 1 nụ cười hài lòng.

Họ tên: Dương Kiệt.

Lv: 5 (Tương đương với luyện thể tầng thứ 5)

Điểm kinh nghiệm thăng cấp 30/6000

Tuyệt học võ công đã theo học: Giới vương quyền tầng thứ 1 (Độ tu luyện: 16 / 1000); Phù lũ xung thiên pháo (Hoàng giới sơ cấp)

Phù lũ xung thiên pháo (Hoàng giới sơ cấp, có thể thăng cấp không giới hạn): Tuyệt học do chủ nhân tự sáng chế ra, dựa vào cân nặng đáng sợ của cơ thể từ trên không trung bay xuống, đè chết đối phương, có 20 % tỷ lệ khiến kẻ địch rơi vào trạng thái choáng váng.(Chú thích: Cân nặng chủ nhân càng lớn thì uy lực càng tăng, phải kết hợp với giới vương quyền mới có thể thi triển) (Độ tu luyện: 23 /100)

Báu vật sở hữu:

Càn Khôn tháp

Cấp bậc: Pháp khí (Sơ cấp)

Sức phòng thủ: Có thể chống đỡ sức tấn công toàn lực của cấp luyện thể tầng thứ 5 trở xuống.

Độ bền 8 / 10 (khi độ bền trở về bằng 0, sẽ không thể sử dụng được nữa)

Bóng người này không ai khác chính là nhân vật chính của chúng ta, Dương Kiệt. Chỉ là cơ thể của anh ta lúc này thậm chí thô to hơn lúc vừa mới xuyên không tới thế giới gần gấp đôi, cân nặng thì gần trăm kg đã nhảy vọt lên tới 167 kg. Tất nhiên, chiều cao cũng có gia tăng đôi chút, nhưng so với chiều rộng thì quả thật không đáng kể.

Người ta luyện thể anh ta cũng luyện thể, người ta luyện thể ngày càng cao to vạm vỡ, bắp thịt cuộn cuộn nhưng thể trọng tăng rất ít, không có dấu hiệu phát phì ra, còn Dương Kiệt thì khác, lv càng tăng thì thể trọng càng tăng, lớp mỡ trên người phát triển với tốc độ chóng mặt, anh ta thậm chí chút không nhận ra bản thân, cười khóc không được.

Mẹ kiếp, những tưởng tu luyện xong cơ thể sẽ phát triển cân bằng, mỡ thịt tan biến, bắp thịt cuộn cuộn sáu múi như ai kia, đúng với mục đích giảm béo của mình, ai ngờ càng luyện càng béo là sao? Vì điều này mà anh ta đã chửi cha mắng mẹ hệ thống biết bao nhiêu lần.

Chỉ là trong một lần tình cờ đang say ngủ trên cây cao, không thận trọng rơi từ trên cao xuống, đè chết một con ma thú cấp một xui xẻo đi ngang qua, thế là phát hiện vũ khí đáng sợ của mình, trong đầu lóe qua một ý tưởng, tự sáng tạo một chiêu tấn công chỉ riêng mình có thể luyện thành, phì lũ xung thiên pháo.

Từ lúc xuyên không tới thế giới này đã hơn một tháng rồi. Sau thời gian đầu thích nghi cuộc sống như người rừng trong khu rừng nguyên sinh, Dương Kiệt bắt đầu con đường như biết bao tiên bối xuyên không phải đi, tu luyện để trở thành truyền thuyết trên đại lục này!

Sau khi thông qua hệ thống tìm hiểu, được biết Đại lục này gọi là đại lục Huyền Thiên, một đại lục rộng lớn bao la, bao hàm vô số vương quốc lớn nhỏ khác nhau. Trong lãnh thổ của những vương quốc này, có vô số thành trì lớn nhỏ khác nhau, những ngôi thành trì lớn nhất được gọi là vương thành, mỗi toà vương thành đều có diện tích đất đai vô cùng rộng lớn, có sức chứa hơn cả tỷ người dân mà vẫn không cảm thấy chật chội, là ngôi thành mà các đế quốc hùng mạnh dùng làm nơi định đô.

Phía dưới vương thành được gọi là chủ thành, chủ thành có diện tích nhỏ hơn vương thành khá nhiều, và sức chứa cao nhất cũng chỉ được vài chục cho tới trăm triệu người dân là cùng. Và mỗi một vương quốc lớn nhỏ trong đại lục Huyền Thiên đều sở hữu một ngôi chủ thành. Phía dưới chủ thành là thành trì cấp 1, có sức chứa trên chục triệu người dân, thành trì cấp 2 có sức chứa gần mười triệu, thành trì cấp 3 gần năm triệu, và phía dưới nữa là những thị trấn lớn nhỏ khác nhau.

Tất nhiên, ngoại trừ các vương quốc hùng mạnh ra, phía sau lưng tất nhiên là không thể thiếu những tông môn có thâm niên hàng chục ngàn năm hùng mạnh đáng sợ, nhận sự cống nạp của các vương triều lân cận, là người đứng ở phía sau bao che cho vương quốc, uy quyền to lớn, chỉ cần một câu nói của tông môn, vương triều có thể đổi chủ ngay lập tức.

Có thể nói, bạn có thể không biết mình đang sống ở vương triều nào, có thể không biết vị hoàng đế đang cai trị tên gì, nhưng tuyệt đối không thể không biết uy danh của tông môn đứng ở phía sau vương triều, không thể không biết danh tiếng tông chủ của tông môn đó.

Ngay cả một thái tử của một vương triều hùng mạnh thậm chí có địa vị còn thấp hơn một đệ tử trung tâm của tông môn, đó là lý do vì sao người của đại lục Huyền Thiên có tranh giành bề đầu cũng chỉ mong được gia nhập vào tông môn, vì chỉ cần trở thành đệ tử trung tâm, đi tới các vương

triều do tông môn của mình che chở, hoàng đế cũng phải tiếp đón một cách khách sáo.

Đệ tử của tông môn thông thường được phân chia thành tạp vụ, ngoại môn, nội môn, trung tâm, chân truyền.

Theo như Dương Kiệt được biết thì hiện giờ anh ta đang đóng trại ở khu rừng ma thú nằm ở vùng cực bắc của đại lục thuộc huyện U Châu.

Có thể nói, khu rừng này là thiên đường giành cho lính đánh thuê tới săn giết ma thú để làm giàu, và cũng là có thể nói địa ngục giành của họ, vì càng tiến vào sâu trong khu rừng, ma thú có thực lực càng đáng sợ, nghe nói ở khu vực trung tâm có sự xuất hiện của ma thú cấp 9, ngay cả những tuyệt đại cao thủ đạt cảnh giới độ kiếp cũng có thể có đi mà không có về, thuộc một trong thập đại hiểm địa của đại lục Huyền Thiên.

Và nơi Dương Kiệt đang đứng, chỉ thuộc vùng ngoài rìa giữa khu rừng ma thú và những thành trì khổng lồ do con người xây lên để chống đỡ ma thú trong khu rừng chạy ra tàn phá dân chúng sống ở vùng lân cận. Nên độ nguy hiểm không cao. cũng may là khi xuyên không chỉ xuất hiện ngay sát ngoài rìa khu rừng, nếu như vào sâu hơn chút, e rằng anh ta chưa kịp bỏ chạy đã nằm gọn trong bụng của những con ma thú đáng sợ hơn rồi.

Khác xa với nền văn minh khoa học phát triển ở địa cầu, nền văn minh ở đại lục Huyền Thiên chỉ đạt tới nền văn minh thời trung cổ của địa cầu mà thôi. Nhưng điều khác biệt là người ở đại lục Huyền Thiên có thể tu luyện các loại tuyệt học võ công có sức mạnh hủy diệt, di sông rời núi dễ như trở bàn tay. Những kẻ mạnh ở đại lục Huyền Thiên này chỉ cần một cú chưởng tung ra, thậm chí có thể hủy diệt cả một ngôi thành có sức chứa hàng triệu người.vô cùng đáng sợ.

Và cấp bậc thực lực của đại lục Huyền Thiên được phân chia như sau: Luyện khí, tiên thiên, chân nhân, tông sư, nguyên thần, xuất khiếu, hợp thể, độ kiếp và hóa vũ. Mỗi cấp bậc gồm 10 tầng, tương đương với 10 lv trong bảng thông số của anh ta, lv 1 tương đương tầng thứ 1, lv 10 tương đương tầng thứ 10. Được phân chia 1 cách rõ ràng.

Đại lục Huyền Thiên chỉ tôn sùng sức mạnh, chỉ cần có thực lực, cho dù bạn xuất thân là một tên nô lệ hay một tên ăn mày, cũng sẽ nhận được sự tôn trọng và nể sợ của người khác. Còn nếu bạn không có thực lực, cho dù xuất thân là một hoàng tử, địa vị thậm chí còn thua kém một tên nô tài có thể tu luyện nữa đấy.

Sức mạnh vượt trên cả pháp luật, giết người không cần phải lo sợ bị trừng phạt, chỉ cần có cú đấm lớn hơn người khác, lời nói, hành động của bạn sẽ thành lý lẽ, thành quy tắc ở thế giới này.

Giờ không xuyên không cũng đã xuyên không tới đây rồi, có than thân trách phận cũng thế thôi. Mình cũng phải tiếp tục sống, và phải sống cho thật tốt. Ở đại lục Huyền Thiên này muốn sống cho thật tốt thì phải có thực lực lớn mạnh, nếu không thì mất mạng vào lúc nào không hay.

Và muốn lớn mạnh thì phải tu luyện. Với sự hỗ trợ của Càn Khôn tháp và cái hệ thống kỳ lạ theo mình xuyên không tới thế giới này, mình không tin là không làm nên được trò trống gì.

Vì theo kịch bản, những bậc tiền bối xuyên không tới dị giới đều trở thành truyền thuyết vĩnh cửu của cả đại lục, vẫy vẫy tay cả quân đoàn tiêu diệt từng đoàn từng đoàn đi theo phía sau, tuyệt sắc giai nhân xếp thành từng hàng từng hàng sa ngã vào trong lòng chờ được ân sủng.

Tuy mình chưa chắc sánh bằng các bậc tiền bối, nhưng tuyệt đối không được làm mất mặt quân đoàn xuyên không được. Ít nhất cũng phải trở thành

kẻ mạnh một phương, thu nhận hai, ba tên tiểu đệ, còn tuyệt sắc giai nhân thì chỉ cần một trái một phải là quá đủ rồi.

Có được mục tiêu phần đầu, Dương Kiệt bắt đầu hành trình tu luyện gian khổ của mình, bắt đầu công việc càn quét ma thú trong khu rừng, đánh quái luyện cấp của mình.

Bắt đầu từ những con thỏ rừng tới nai rừng, sau đó từ heo rừng lên tới gấu rừng đơn giản, chúng đều là những con môi được những con ma thú vỗ béo để làm môi ăn dần, và cuối cùng là những ma thú cấp thấp trở lên. Tất cả đều biến thành điểm kinh nghiệm để cống hiến cho sự nghiệp thăng cấp của anh ta.

Mặc dù ở sát ngoài rìa khu rừng chỉ có những ma thú cấp 1, cấp 2 (Dương Kiệt có thể nói là rất “may mắn” khi vừa xuyên không đã rơi ngay vào hang ổ của một con ma thú lãnh chúa cai trị cả 1 khu vực rộng lớn ở gần đó), điểm kinh nghiệm sau khi tiêu diệt không quá cao, nhưng con muỗi nhỏ cỡ nào cũng có chút thịt đấy chứ, mang theo tâm trạng đó, Dương Kiệt vô cùng kiên trì càn quét khắp nơi trong rừng.

Trong vòng một tháng gần nay, bất kỳ nơi nào mà anh ta đi ngang qua, đều khiến cho nơi đó gà bay chó chạy, máu chảy thành sông (diễn tả hơi quá chút). Cuối cùng thì cũng đã đạt lên tới luyện thể tầng thứ 5 như lúc này.

Điều đáng nói là cả tháng nay ngoại trừ lần đầu tiên sử dụng thẻ bài chiêu mộ, Dương Kiệt đã không sử dụng thêm lần nào nữa, vì tấm thẻ bài này là át chủ bài của mình, chỉ sử dụng vào trường hợp nguy hiểm tới tính mạng, không thể sử dụng tùy tiện được.

Ai mà biết được khi vừa hết hạn sử dụng xong, có một con ma thú cao cấp nào đó từ trong rừng sâu chui ra sẵn môi gặp trúng mình không chứ?

Tới lúc đó không biết đi khóc với ai nữa. và lại, Dương Kiệt cũng không muốn quá ỷ y vào Kiều Phong, cái gì có thể tự giải quyết được thì tự giải quyết, chứ hể một chút là dựa dẫm vào người khác thì bản thân không thể nào tiến bộ được, sẽ nảy sinh tính ỷ lại vào người khác.

“ Luyện tập thể này là đủ, phải tới lúc nghỉ ngơi thôi, sợi dây thun kéo căng quá cũng bị nứt, huống chi là con người chứ. Suốt cả tháng nay sống trong rừng, suýt chút nữa tưởng rằng mình là tazan rồi, mang mấy cái xác ma thú săn được tới các ngôi thành ở gần khu rừng ma thú bán chắc cũng được khoảng một mớ, dùng số tiền đó đi ăn nhậu phở phê một trận, cả tháng nay ăn thịt nướng không có gia vị hoài ngán tới nỗi muốn nôn ói luôn, lần này về phải tới càn quét tất cả các tửu lầu trong thành mới được, hihi.”

Tề Càn Khôn tháp ra chụp vào xác con lục nhãn linh miêu nằm lê liệt trên mặt đất, một tia sáng màu vàng kim từ dưới đáy Càn Khôn tháp phóng ra, bao phủ cả các xác ma thú. Chỉ trong nháy mắt, cái xác đó đã biến mất, chỉ còn để lại một vũng máu trên mặt máu, tựa như đã bốc hơi trong không khí vậy.

Cái xác đó đã được Càn Khôn tháp thu vào cất giữ rồi!!

“ Anh xin iu em đơn phương ~, thà rằng mình đừng nói ra ~~ , em con tìm trình nguyên vương tình sâu chất ngất ~~~. sợ nộ hồng phai nhanh ~, em hờn em dỗi em mang cô đơn trên lối về ~~~~~!!” Tên khốn làm dáng làm điệu vừa đi vừa hát trông vô cùng đáng ghét, nếu như tác giả có mặt ở đó chắc chắn sẽ phóng tới đâm hai cú vào mặt cho bỏ ghét.

Giọng hát như Chaien của tên khốn vang tới đâu, những con thú trong rừng gà bay chó chạy tới đó, sức hủy diệt của giọng ca hần tuyệt đối không thua kém tuyệt học sư tử hồng của thiếu lâm là bao nhiêu đâu.

Râm ~~~~!! “ úi da ~~~~!!”

Trong lúc tên khốn hoàn toàn không có ý thức trong việc gây ô nhiễm môi trường trong rừng, ở cách nơi hắn đang đi qua không xa đột nhiên vang lên tiếng như cây chuối già đổ rơi và tiếng hét đáng sợ.

“ Kí dзі dzậy?? Xảy ra tai nạn máy bay à??” Tên khốn giật thót cả mình, mang theo tâm trạng tò mò thận trọng bước về phía vừa phát ra tiếng động.

Dùng tay gạt cành cây che khuất ở trước mặt ra, phát hiện dưới chân cành cây thô to ở phía trước không xa, một bóng người đang nằm la liệt ở đó, không biết còn sống hay đã chết rồi nhỉ?

Tên khốn mang theo tâm trạng phấn khích thận trọng từng bước từng bước bước về phía “ cái xác”, vừa bước vừa thầm nghĩ: “ khả khả trúng mất rồi, hơn cả tháng không gặp phải một bóng người nào cả, cứ tưởng rằng mình đang sinh sống ở thế giới nguyên thủy chứ, không ngờ hôm nay may mắn lại gặp phải một “ cái xác” ở nơi này, nếu đã chết rồi thì lục soát trên người nó coi có thứ gì có giá trị rồi gom hết vào trong túi mình, cái này gọi là cứu người một mạng, còn hơn làm trăm ngàn việc thiện. gọi là người chết của cái không thể mang theo, để đó cũng uổng phí của trời, thôi thì mình miễn cưỡng giữ gìn sàì gìn cho, hớ hớ. Còn nếu còn sống thì vơ vét hết của cải trên người nó rồi thử tìm cách cứu tỉnh nó, sau đó đòi nó trả tiền công mới được. ”

Tên khốn quỳ xuống ngay bên cạnh cái xác. Lúc này cái xác đang nằm quay lưng lại với anh ta, toàn thân được bao bọc bởi một tấm khăn choàng rộng lớn, nên không thể nhìn rõ khuôn mặt của cái xác. Mà tên khốn cũng chẳng thèm quan tâm để ý tới điều đó nữa, đôi tay của hắn bắt đầu mò mẫm, lục soát khắp người “ cái xác” để tìm của cải của người chết.

Từ eo tới hông, không phát hiện túi tiền gì cả. Rồi từ từ mò lên tới hông...

“Ủa, kí dзі dzậy? Nhô nhô mềm mềm, cho dù là người tập tạ hình như cũng hơi quá rồi nhỉ...?” “Ừm....” Trong lúc tên khốn đang mò mẫm phần hông của đối phương và cảm thấy kỳ lạ, một tiếng rên nhỏ từ “cái xác” vang lên, khiến tên khốn run bắn người lên: “Í khoan đã, dường như ... dường như cái xác này là”

Tên khốn hoảng hốt rút tay lại, sau đó nhẹ nhàng đẩy cái xác nằm ngửa ra, để phơi bày ra bộ mặt thực sự của nó.

Con gái!!!

Đúng thế! Lọt vào trong đôi mắt của Lục Tín chính là một khuôn mặt có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, nước da sáng như ngọc, trắng mịn như tuyết. Môi đỏ răng trắng, cặp lông mi dài cong vút dưới đôi mày ngài đang khẽ nhấp nháy một cách vô thức, mặc dù toàn thân bị bao bọc bởi bộ áo choàng quá khổ, nhưng sau những cú mò mẫm, sờ vuốt lúc này, đoán sơ qua cũng biết cô gái này chắc chắn sở hữu một tấm thân cực kỳ bốc lửa khiến bất kỳ người đàn ông nào trên đời này phải nhở rãi thêm khát.

“Với một chính nhân quân tử như mình, có ... có nên tiếp tục “xào khô” cô ta không nhỉ?” Tên khốn không tự chủ nuốt miếng nước bọt vào cổ họng, do dự khó xử trước tình huống này.

Xào hay không xào, đó là cả 1 vấn đề!

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 3: Diệt Tuyền

“Tìm, tìm cho thật kỹ, ả chỉ có thể trốn ở gần đây thôi, trên người ả có mang theo thứ quan trọng mà chúng ta cần, trước khi trời lặn phải tìm ra ả yêu tinh đó, nếu không thì quân đoàn trưởng sẽ không tha cho chúng ta đâu!!”

"Bên kia có tiếng động, mau qua đó xem thử."

Trong lúc “chính nhân quân tư” Dương Kiệt đang do dự có nên tiếp tục “xào khô” cô gái ở trước mặt hay không. ở phía xa đột nhiên vang lên những tiếng kêu hét của Một đám người đàn ông, sau đó âm thanh lục soát đùm cây càng lúc càng tới gần.

““Ả” trong miệng họ, không phải cô gái này chứ??” Dương Kiệt vừa ngẩng đầu nhìn về phía xa rồi lại cúi đầu nhìn vào cô gái đang nằm dưới đất, có chút do dự có nên bỏ đi hay không.

“Dính dong, kích hoạt nhiệm vụ “anh hùng cứu mỹ nhân”.

Nhiệm vụ: Giúp Diệt Tuyền thoát nguy khỏi sự truy lùng bởi người của quân đoàn đánh thuê Ác Sói.

Phần thưởng nhiệm vụ: điểm kinh nghiệm X 5000, linh thạch cấp thấp X 500, tụ khí đan sơ cấp X 5.”

Tụ khí đan sơ cấp: Một viên sau khi luyện hóa nhận được 1000 điểm kinh nghiệm.

Nghe thấy thông báo kích hoạt nhiệm vụ của hệ thống, đôi mắt của Dương Kiệt lập tức rực sáng như bóng đèn pha, vô tình đi ngang qua phát hiện “cái xác”, ai ngờ lại kích hoạt nhiệm vụ để làm, dòng suy nghĩ “không liên quan tới tao, tao không thêm đề ý” lập tức tan biến theo chiều gió.

“Diệp Tuyên? tên của cô gái này ư?” Dương Kiệt đưa mắt liếc nhìn cô gái vẫn còn đang nằm bất tỉnh trên mặt đất, đôi mắt rực sáng như nhìn thấy ngọn núi vàng ở trước mắt.

Nhiệm vụ “anh hùng cứu mỹ nhân” gì đó quả thật không tệ, hoàn thành được 5000 điểm và 500 linh thạch, con muỗi nhỏ cỡ nào đi nữa cũng có thịt đầy chứ, ngu sao mà bỏ. Chưa tính tới mười viên tụ khí đan, một viên tương đương với 1000 điểm kinh nghiệm, hoàn thành nhiệm vụ này xong là có thể thăng cấp thêm lần nữa thậm chí còn dư ra được một mớ, vụ này được à nha, hớ hớ.

Mặc dù vô cùng khoái trá với phần thưởng nhiệm vụ, nhưng lúc này Dương Kiệt đang lâm vào thế đau đầu.

Lũ người đang truy lùng cô gái đã tiến tới rất gần, chỉ trong chốc lát nữa thôi chúng sẽ đi tới nơi này. Nếu như chỉ mỗi mình mình quay đầu bỏ chạy, may ra còn có hy vọng, nhưng nếu cộng thêm cô gái này thì...

Xung quanh lại chẳng có chỗ nào có thể giấu người, chưa tính tới một con người trưởng thành to lớn như vậy, giấu được vào đâu mà không bị phát hiện chứ, bộ tướng mặt của người ta bị đui hết sao. ủa mà khoan đã, “giấu”? không biết Càn Khôn tháp có thể....

Sột soạt ~~~!!

Tiếng bước chân và lòng sục từng đùm cây càng lúc càng tới gần, không còn thời gian để do dự, một là thành công, không thì thất bại, cùng lắm bỏ cái nhiệm vụ này quay đầu bỏ chạy, hơi tiếc chút nhưng còn hơi bị hiểu lầm là đồng bọn bị giết lầm. giữ mạng quan trọng hơn.

Vội vã tể Càn Khôn tháp ra khỏi cơ thể, điều khiển bay tới chụp lấy cơ thể cô gái.

“ Dính dong, phát hiện vật thể sống, không thể thu giữ vào trong Càn Khôn tháp.” Câu thông báo của hệ thống tựa như gáo nước lạnh tạt thẳng vào đầu Dương Kiệt. Mẹ kiếp, không thể chứa vật thể sống? chẳng lẽ phải bỏ cuộc sao?

Trong lúc Dương Kiệt đang tuyệt vọng đưa mắt liếc nhìn cái nhiệm vụ từ trước mắt mình bay ngang qua mà không thể chụp lấy, giọng nói của hệ thống lại vang lên lần nữa: “ Chú ý, phát hiện vật thể sống không thể thu giữ vào Càn Khôn tháp. Nhưng chủ nhân có thể sử dụng 100 viên linh thạch cấp thấp để tạo một không gian ảo để cất giấu vật thể sống vào trong đó khoảng hai tiếng đồng hồ. Xin hỏi chủ nhân có xác nhận sử dụng chức năng đó hay không?”

“ Xác nhận!!” Mẹ kiếp, cuộc sống lúc thăng lúc trầm, sóng gió phong ba lúc nổi lúc tàn quả thật là kích thích quá đi. Trong lúc tuyệt vọng lại tìm thấy tia hy vọng, tim mình mà yếu chút tuyệt đối sẽ bị cái hệ thống chó chết này chơi tới nổi đứng tim ngay tại chỗ.

Chỉ trong nháy mắt, cơ thể của cô gái đang nằm bất tỉnh trên mặt đất đã bị Càn Khôn tháp thu vào trong một khoảng không gian ảo vừa được chế tạo ra. Nhìn thấy không để lại vết tích nào cả, Dương Kiệt thậm chí phào nhẹ nhõm. Vậy là không cần phải bỏ nhiệm vụ rồi.

Vừa lúc Càn Khôn tháp bay về trong cơ thể của Dương Kiệt, bốn bóng người từ phía sau đùm cây cao lớn ở phía xa bước ra.

Chỉ thấy đó bốn người đàn ông cao lớn mặt mày hung tợn, trên người sát khí đằng đằng đầy mùi máu me, tuyệt đối là những tay đã được máu me tẩy lễ vài chục năm. Bốn người đều mặc chung một bộ đồ có kiểu dáng giống nhau, trên ngực có treo một tấm huy chương màu bạc hình con sói đang ngẩng đầu lên gầm thét, được dẫn đầu bởi một tên đầu trọc có một vết dao sâu từ lông mày phía trên mắt bên phải xuyên qua tới mũi bên trái. Chỉ nhìn sơ qua là biết bốn tên này không phải là người tốt rồi.

Tên đầu trọc cầm đầu là luyện thể tầng thứ 7, còn ba tên thuộc hạ cũng đều đạt tới luyện thể tầng 5!

Trong lúc Dương Kiệt đang quan sát đánh giá bọn chúng thì bọn chúng đã quan sát đánh giá anh ta. Bất ngờ một trong ba tên thuộc hạ từ phía sau bước ra, lớn tiếng thét: “ Này con heo mập kia, nhìn cái gì mà nhìn, coi chừng tao móc mắt mày ra bây giờ. Người của quân đoàn Ác Sói đang làm việc, còn không mau mau tránh ra 1 bên nữa!!”

” Ta nhìn!!” một tên luyện thể cấp 7 cộng thêm ba tên luyện thể cấp 5, nếu như xảy ra xung đột, e rằng không chết cũng tàn đại. Mặc dù cực kỳ căm phẫn khi bị tên khốn kia gọi là " heo mập", anh ta suýt chút muốn lao tới liều mạng với tên khốn đó, dạy hấn 1 bài học về phép lịch sự.

Nhưng cuối cùng lý trí cũng đã chiến thắng phần nộ, Dương Kiệt không sợ, nhưng nếu như có thể, anh ta tuyệt đối không ép bản thân rơi vào bước đường cùng. nên chỉ nhún nhún vai vài cái, lộ ý nhường nhịn bước sang 1 bên nhường đường cho bọn chúng.

Tên vừa lên tiếng nhìn thấy Dương Kiệt chịu lép vế, trên môi lộ ra nụ cười đắc ý, hừ mạnh một tiếng, nhìn vào tên đầu trọc lập tức thay đổi bằng

bộ mặt nịnh bợ, hí hí cười nói: “ Đại ca, chỉ là một con heo mập không liên quan thôi mà, đừng để ý làm gì, chúng ta mau mau đi truy tìm con ả yêu tinh đó, chắc ả chưa trốn bao xa đâu ạ.” Tên đại ca ngật ngật đầu, sau đó dẫn theo 3 tên thuộc hạ hiên ngang từ bên cạnh Dương Kiệt bước ngang qua.

Nhìn thấy bọn chúng bỏ đi, Dương Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm, tuy vẫn còn át chủ bài trong tay, chỉ cần vẫy vẫy tay đã đủ sức lấy mạng chúng, nhưng có thể không dùng tới thì tốt nhất đừng dùng tới, vừa định quay đầu bỏ đi.

“ khoan đã!!” Dương Kiệt vừa mới bước được vài bước, đột nhiên phía sau vang lên giọng nói của tên đầu trọc, Dương Kiệt không kiềm được run bắn người lên. Thận trọng quay người lại, phát hiện tên đầu trọc đang dùng ánh mắt sắc lạnh như dao cạo nhìn chằm chằm vào mình, hấn trầm giọng nói: “ Nhóc con, mi có nhìn thấy một ả con gái chạc tuổi mười tám, trên người mặc một chiếc áo bào khổ lớn màu đen đi ngang qua đây không?”

“ À há!!!” Dương Kiệt giả vờ kêu thét lên vì kinh ngạc, sau đó cố gắng tạo ra vẻ giận dữ, nghiêng răng nói: “ Các ông có phải đang nói con ả có khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành, làn da trắng mịn như tuyết, mày ngài mắt phượng, toàn thân bị che bọc bởi một tấm áo choàng màu đen, có dáng vẻ lén lén lút lút không?” Nghe thấy Dương Kiệt diễn tả một cách tỷ mỉ về người mình đang tìm, đôi mắt của tên đầu trọc và ba tên thuộc hạ lập tức rực sáng, há há cười nói: “Đúng thế, đúng thế, chú mày nhìn thấy qua ả à?”

“ Thấy chưa sao không!!” Dương Kiệt tỏ ra vô cùng giận dữ quát: “ Nhắc tới con nhỏ vô duyên bất lịch sự đó là máu tôi sôi lên sùng sục à. Mới cách đây không lâu, tôi đang đi “tè” ở góc cây kia. Đang trong cơn phũ phê khi được giải phóng ra, đột nhiên một bóng người từ đùm cây phóng ra, tôi chỉ kịp quay đầu khẽ nhìn lướt qua khuôn mặt của ả, ả đã phóng tới đá

thăng vào mông tôi, đá mạnh tới nỗi tôi ngã chập ếch về phía trước. Nếu như không phải tôi lách qua một bên kịp, e rằng đã nằm trên vũng nước đá của mình rồi."

" Ắ chỉ để lại 1 câu “ đề tiện” rồi bỏ đi thăng cẳng. Thử hỏi có tức không chứ? Nếu như tôi mà gặp lại ả lần nữa tôi thề sẽ đè ả xuống đất, lột quần ả ra tát vài chục cái vào mông ả cho bồ ghét, sau đó hỏi xem ba mẹ dạy con kiểu gì mà mất nét thế này, hừ hừ!!” Cái vẻ giận dữ pha trò tới nỗi mặt đỏ tía tai của Dương Kiệt khiến cho bốn tên đàn ông kia không nhịn được bật cười. Dường như chúng đã hoàn toàn tin vào những gì anh ta vừa nói thì phải.

“ Chà chà, không ngờ mình cũng có năng khiếu cho nghề diễn xuất đấy nhỉ? Thế mà trước nay mình không hề hay biết, tiếc nuối thay cho thế giới uống phí hết một tài năng bẩm sinh như ta!!” Tên khốn vô cùng không biết xấu hổ dương dương tự đắc nghĩ.

“ Thôi đủ rồi, đủ rồi, giờ nói cho bọn ta biết, ả chạy về hướng nào, đã lâu chưa?” Tên đầu trọc không chịu được những màn “ diễn xuất” quá đáng của anh ta nữa, lên tiếng ngắt lời hỏi.

“ Hướng này, khoảng nửa khắc giờ thôi, giờ mấy đại ca đuổi theo chắc còn dí kịp. Nếu như mấy đại ca bắt được ả đàn bà đó, nhớ thay em tát mấy cái vào mặt ả cho bồ ghét nhé.” Đưa tay chỉ về hướng đi sâu vào trong rừng, Dương Kiệt vẫn tỏ vẻ phần nộ bất bình nói.

“ Được thôi, được thôi, để cảm ơn cho sự chỉ đường của mày, bọn tao hứa sẽ thay mày tát vài cái, vài chục cái vào mặt ả, sau đó sẽ đưa tiền nó xuống địa ngục để bầu bạn chung với mày, chịu chưa nào?” Tên đầu trọc vừa nói vừa dùng lưỡi liếm liếm môi với vẻ khát máu, lạnh lùng nói.

“Cám ơn, cám ơn mấy đại ca. ủa mà khoan đã..” Dương Kiệt không tự chủ nuốt miếng nước bọt vào cổ họng, dùng ngón tay chỉ vào mũi mình, ngờ ngác hỏi: “Xuống địa phủ bầu bạn với tôi, có nghĩa là sao??”.

“Nghĩa là bọn ta chuẩn bị xử đẹp mày trước con nhỏ đó, hiểu chưa heo mập!” một trong ba tên thuộc hạ ở phía sau bước ra thay mặt tên đầu trọc nói.

Dương Kiệt lộ ra vẻ hoảng sợ xua tay lắc đầu gào thét: “Khoan, khoan, vì sao lại giết tôi? tôi liên quan gì ở đây chứ? các ông có lầm nhầm gì chẳng?” “Đừng nói nhiều lời thôi với thằng nhóc đó nữa. Nể tình nó chỉ đường con ả yêu tinh cho chúng ta, hãy giải quyết nó nhanh gọn lẹ và để nó được toàn thân.” Tên đầu trọc quay sang nhìn một trong ba tên thuộc hạ: “Tiểu Cầu, mày đi giải quyết thằng nhóc đó đi.” Tên được điểm danh lập tức lộ ra nụ cười khát máu, khoái trá từ phía sau bước ra, từ từ tiến thẳng về phía Dương Kiệt, tựa như con sói đang chuẩn bị nhai tươi nuốt sống một con dê béo vậy.

Tên “tiểu Cầu” bước tới cách Dương Kiệt còn khoảng mười bước đứng lại, khả khả cười nói: “Nhóc, có lời di chúc gì để lại thì cứ nói, nể tình mày chỉ đường cho bọn tao, tao sẽ giúp mày được toạ nguyện.” “Thật ... Thật chứ?” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt hoảng sợ tuyệt vọng run giọng nói.

“Thật.” “Tiểu Cầu” cười một cách khoái trá đáp, trong đôi mắt lộ ra tia sáng khinh thường giễu cợt, hấn vô cùng hưởng thụ cảm giác khiến kẻ địch bị tuyệt vọng ở trước mặt mình.

“Vậy thì... vậy thì hãy thả em về nhà với mẹ nha, hichic.” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt cầu xin.

“Không được, chuyện khác đi.” “Tiểu Cầu” lắc đầu cười nói.

“Vậy thì... vậy thì mày hãy chết đi.” Đôi mắt của Dương Kiệt đột nhiên rực sáng, cơ thể tựa như 1 mũi tên phóng thẳng về phía “Tiểu Cầu”.

“Oắt con, mày đáng chết!!!” Đến lúc này thì hắn đã hiểu rõ Dương Kiệt chỉ là giả vờ lộ ra vẻ sợ hãi tuyệt vọng để khiến mình phân tâm mà thôi. Hắn cảm thấy lòng tự trọng của mình xúc phạm một cách dữ dội. Mặc dù có chút bất ngờ, nhưng với kinh nghiệm chiến đấu của mình, “Tiểu Cầu” phản ứng cực nhanh, tung người phóng thẳng về phía trước trực tiếp nghênh chiến với Dương Kiệt.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 4: Đại Chiến

“Huyền ung trào!!” Tay phải của “tiểu Cầu” hoá đấm thành móc, bàn tay phải ngay lập tức bị bao bọc bởi một lớp khí nhát có hình dáng giống như chân của một con chim ung, móc thẳng vào vùng tim của Dương Kiệt.

Nếu như bị móc trúng, e rằng trái tim cũng sẽ bị móc ra khỏi ngực cho mà xem, đó là một chiêu vô cùng hiểm độc.

Nhưng Dương Kiệt chỉ chờ có thế, anh ta không lùi mà tiến, trực tiếp áp sát vào đối phương, tay phải tạo thành cú đấm, dốc hết toàn bộ chân khí trong người vào cú đấm, hét lớn: “Giới vương quyền X 2, phì lũ....Đúng rồi, Phì lũ bạo liệt quyền!!”

Lại thêm một chiêu thức tự sáng tạo ra, chỉ là chưa được sự thừa nhận của hệ thống!!

Cơ thể Dương Kiệt lập tức bốc cháy như một cây đuốc, một cú đấm đầy mỡ thịt to gần bằng nửa trái bóng kèm theo vầng sáng màu đỏ rực như lửa mang theo tiếng gió rít đáng sợ đâm thẳng vào cánh tay tên tiểu Cầu đang móc tới.

Bốp ~~~!!

Crack ~~~ Crack ~~~!!

“Áaaaa~~~~~!!” Âm thanh xương bị gãy vụn kèm theo tiếng kêu thét đầy đau khổ vang lên, chỉ thấy cánh tay của tiểu Cầu giống như

miếng đầu hũ vừa chạm vào cú đâm của Dương Kiệt lập tức bị một luồng sức mạnh đáng sợ phá nát, xương cánh tay đã bị gãy nát tan tành.

nhưng cú đâm của Dương Kiệt vẫn không chịu ngừng lại, thừa thế đâm thẳng vào ngực của hắn.

“ Oắt con, mi dám!!!” “ Mau ngừng tay ~~~!!!!!!” Pằng ~~~~~!!

Crack ~~~ Crack ~~~ Crack ~~~!!

Phụt ~~! Phụt ~~!....

Đáp lại những câu gào thét của tên đầu trọc và hai tên thuộc hạ còn lại là tiếng gãy xương vang lên, lần này kèm theo tiếng máu phun bắn ra, cú đâm có sức mạnh gấp đôi tên Tiểu Cầu do thi triển giới vương quyền đập thẳng vào ngực, xương cốt nào chịu cho nổi.

Nên vô cùng hiển nhiên xương ngực của tên tiểu Cầu đã bị vỡ nát tan tành, cơ thể của hắn bị đánh bay xa tới cả chục mét, tông gãy hai, ba cành cây mới “ rầm” một tiếng ngã xuống đất, hai mắt trợn ngược, miệng không ngừng phun máu, hít vào nhiều thở ra ít, chắc cũng chẳng sống được bao lâu nữa đâu.

“ Dính dong, chủ nhân sáng tạo ra một chiêu thức võ công mới “ Phì lũ bạo liệt quyền” đã được hệ thống chấp nhận, nhận được phần thưởng 200 viên linh thạch cấp thấp, 1000 điểm kinh nghiệm.”

Phì lũ bạo liệt quyền(Hoàng giới sơ cấp(Có thể thăng cấp không giới hạn)): Tuyệt kỹ quyền pháp do Dương Kiệt sáng tạo ra, lợi dụng sức mạnh bộc phát của trọng lượng và chân khí đáng sợ trong cơ thể, xung phong tấn công kẻ địch phía trước, phải kết hợp với giới vương quyền mới có thể sử dụng, tăng theo 20 % sức sát thương của đòn tấn công. độ tu luyện 1 /100.

“ Không thể nào, không thể nào như thế được! Tiểu Cầu đã đạt tới luyện thể tầng thứ 5 sơ cấp, cộng thêm võ công hoàng giới sơ cấp huyền ung thảo, sao có thể bị đánh gãy một cách dễ dàng như thế được? Không thể nào!! chẳng lẽ thằng nhóc đó đã đạt tới luyện thể tầng thứ 5 cao cấp trở lên?? ” Hai tên thuộc hạ mang theo vẻ mặt khó tin nhìn chằm chằm vào tên tiểu Cầu đang hấp hối trên mặt đất, lại khẽ liếm nhìn Dương Kiệt đang đứng ở cách đó không xa, không tự chủ nuốt miếng nước bọt vào cổ họng.

Hai tên kia đã đoán đúng. lúc này Dương Kiệt đã đạt tới luyện thể tầng thứ 5 đỉnh điểm. Mặc dù huyền ung thảo của hắn đã tăng 20 % lực tấn công, nhưng Dương Kiệt thì sao, cảnh giới luyện thể đỉnh điểm, cộng thêm giới vương quyền X 2, hơn tới gấp đôi lực chiến, có thể sánh ngang với luyện thể tầng thứ 6 rồi. Một cú đâm gãy tay và vỡ xương ngực hắn cũng chuyện dễ hiểu thôi.

Khi bắt đầu đạt tới tầng thứ 5 trở lên, giai đoạn này gọi là giai đoạn luyện khí. Những người đạt tới luyện thể tầng thứ 5 đã bắt đầu có thể hấp thụ thiên địa linh khí vào trong người để bổ sung, cải tạo, và tăng cường sức mạnh của cơ thể. Đồng thời không ngừng tích tụ linh khí vào trong đan điền để chuẩn bị cho giai đoạn chuyển đổi thành tiên thiên. Và Khi đạt tới luyện thể tầng thứ 5, đã có thể sử dụng khí trong đan điền để gia tăng sức hủy diệt của các chiêu thức võ công. Tất nhiên, chân khí trong giai đoạn này chỉ có thể giữ trong cơ thể, chưa thể phóng thích ra khỏi cơ thể để trở thành một chiêu sát thương có sức mạnh đáng sợ. muốn làm được điều đó phải đạt tới cảnh giới tiên thiên mới được.

Tên tiểu Cầu vừa mới đạt tới cảnh giới hậu thiên tầng thứ 5 chưa được bao lâu, còn Dương Kiệt khác xa với người của thế giới này, chỉ cần điểm kinh nghiệm đủ là có thể thăng cấp. Và khi thăng cấp lập tức đạt tới cảnh giới đỉnh điểm của cấp độ đó. không như người khác phải từ sơ cấp luyện tới trung cấp, trung cấp tới cao cấp, rồi cuối cùng mới đạt tới đỉnh điểm.

Tên tiểu Cầu có thể nhận ra Dương Kiệt đã đạt tới luyện thể tầng thứ 5, nhưng không thể nắm rõ anh ta đang nằm ở cảnh giới nào. Ý y mình đã luyện huyền ung trao đạt tới cấp độ hoàng giới trung cấp, còn thằng nhóc mới chạc tuổi mười bảy ~~ mười tám là cùng, luyện tới cảnh giới luyện thể tầng thứ 5 sơ cấp là cao lắm rồi, sức mạnh hai người bằng nhau, nhưng còn tuyệt học võ công thì tên tiểu Cầu vô cùng tự tin vào huyền ung trao đã trải qua 20 năm khổ luyện của mình, sao có thể thua thằng nhóc đó được chứ? mà đối phương có tuyệt học võ công hay không còn là một vấn đề. Thế là tên tiểu Cầu chủ quan trực tiếp đánh sập lá cờ với Dương Kiệt. Và có kết quả bi thảm như thế đó.

Tới lúc hắc tắt thở, hắc cũng không hiểu rõ vì sao một người đã tu luyện suốt hai mươi mấy năm như mình lại thua một thằng nhóc mới chạc tuổi mười bảy ~~ mười tám kia.

Không cam tâm!!!

” Dính dong, giết chết một người cùng cấp, nhận được 1000 điểm kinh nghiệm.” “ Giết người cũng có điểm kinh nghiệm? thế mà mình tưởng chỉ có giết quái mới có chứ. một người lên tới 1000 điểm, vậy thì giết khoảng sáu người cùng cấp là có thể lên cấp nữa rồi, được đó, được đó!!” Đôi mắt của Dương Kiệt rực sáng khi nghe thấy câu thông báo của hệ thống.

Cảm giác sợ hãi khi lần đầu tiên giết người nhanh chóng tan biến theo chiều gió, thay vào đó là một cảm giác phấn khích tột cùng. Lúc này trong mắt của anh ta chúng không còn là con người nữa, mà là những điểm số kinh nghiệm dễ thương. Xem ra bất kỳ người đàn ông nào cũng có chút máu bạo lực đấy nhỉ.

Ôi chao, điểm kinh nghiệm của ta!

Ba tên còn lại không hề hay biết mình đã biến thành điểm kinh nghiệm trong mắt của Dương Kiệt. Nhìn thấy tên đồng bọn bị chết thảm, hai tên thuộc hạ còn lại vô cùng phẫn nộ. Phải biết rằng từ trước tới giờ chỉ có người của quân đoàn Ác Sói giết người khác, người khác lấy đầu ra dừng khí ra tay giết hại người của quân đoàn Ác Sói chứ? Thế mà lần này tên tiểu Cầu lại bị chết thảm bởi một con heo mập ú miệng còn hôi sữa, chỉ là một con kiến bé nhỏ trong mắt chúng.

Cảm thấy lòng tự trọng bị chà đạp tổn thương một cách đáng sợ, hai tên còn lại phẫn nộ quay sang lao tới tấn công anh ta, thề sẽ phang thây xẻ thịt anh ta ra thành trăm mảnh, ngàn mảnh để trả thù cho tên đồng bọn. để cho thằng nhóc phải hối hận vì dám vuốt vào móng cọp.

“Huyết lang quyền!!” “Thôi sơn đảo hải!!!” Hai tên thuộc hạ còn lại một trái một phải hợp tác vây đánh Dương Kiệt. Còn tên đầu trọc vẫn đứng ở ngoài quan sát. Vì hẳn cho rằng Dương Kiệt chỉ mới đạt tới luyện thể tầng thứ 5, chỉ cần hai tên thuộc hạ vây đánh là quá đủ để tiêu diệt anh ta rồi.

Hẳn cho rằng lúc này tên tiểu Cầu khinh địch nên mới bị dính chiêu mà thôi. trong mắt hãn Dương Kiệt vẫn chỉ là một con kiến nhỏ bé, chẳng đáng để hãn phải ra tay.

Tên bên phải tung quyền mang theo tiếng sói hú đâm thẳng ngực. Tên bên trái sử dụng một cây chùy lớn vung cao theo tư thế thái sơn áp đỉnh đập thẳng vào đầu của Dương Kiệt.

Bị hai tên vây đánh, Dương Kiệt vẫn rất bình tĩnh, kinh nghiệm giao chiến với ma thú cả tháng nay đã biến anh ta không còn là một tên gà mờ mới rời làng tân thủ nữa, hai tên này chỉ có thực lực ngang ngửa với tên tiểu Cầu lúc này, nghĩa là hậu thiên tầng thứ 5 sơ cấp, chưa thể gây khó dễ đối với anh ta.

Anh ta lo sợ nhất chỉ là tên đầu trọc ở phía xa mà thôi. Lúc này nhìn thấy hắn vẫn đứng ngoài không có ý định tham chiến. Anh ta thầm thở phào nhẹ nhõm, tập trung tiêu diệt hai tên này trước rồi tính sau.

Chỉ thấy cái cơ thể mập ú của Dương Kiệt mang theo tốc độ nhanh như một con sóc, quả là một điều khó tin đối với một người có thể trọng gần 160 kg như anh ta, nhưng nếu vận hành chân khí trong cơ thể di chuyển khắp cơ thể, kích thích tế bào và kinh mạch trong người, sở hữu một tốc độ như thế cũng không phải là không thể.

Khi cây chùy chỉ còn cách đầu của mình khoảng 5 cm, khẽ lách người nhường qua mũi chùy, bỏ mặc cây chùy mang theo sức mạnh đáng sợ đập nát cả mặt đất ở nơi anh ta vừa đứng, tranh thủ tên cầm chùy đang cố gắng thu lại đòn tấn công của mình. Trực tiếp quay sang đối mặt với cú đâm của tên bên phải.

“ Phì lũ bạo liệt quyền!”

Pằng ~~~~!

Crack ~~~!!

“ Áaaaaaa, tay của ta Tay của ta

Tên ngu xuẩn đó vẫn chưa chịu rút ra kinh nghiệm của tên tiểu Cầu, dám sức chọi sức với Dương Kiệt, vô cùng hiển nhiên đi theo bước chân của tên tiểu Cầu, một tay bị đâm gãy vụn, cơ thể bị đánh bay ngã về sau.

Dương Kiệt định thừa thế lao tới bồi thêm cú để kết thúc mạng sống của hắn.

“ Chết này~~~!!” Tên cầm chùy sau khi đánh hụt xuống mặt đất tạo thành một vết nứt đáng sợ, đã nhanh chóng thu lại chiêu đánh của mình,

nhìn thấy đồng đội gặp nguy, lập tức vung chùy tung một cú quét quét thẳng vào người Dương Kiệt.

Cây chùy mang theo tiếng gió rít đáng sợ tựa như muốn cuốn bay mọi thứ quét thẳng vào phần hông của Dương Kiệt. Lúc này anh ta cũng không kịp thu lại thế tấn công để chống đỡ đòn tấn công của tên cầm chùy, nhìn thấy đầu chùy càng lúc càng quét tới gần. Dương Kiệt cắn chặt răng hét lớn: “Càn Khôn tháp!!”

Ngay lập tức, bên hông Dương Kiệt đột nhiên xuất hiện một toà tháp cao gần bốn mét, chu vi rộng gần hai mét, thân tháp được phủ bằng vàng, gồm bảy tầng, thân tháp khắc đầy những con rồng lượn khúc sống động.

Boongggg ~~~~~!!

Cây chùy mang theo sức mạnh khủng khiếp trực tiếp đập thẳng vào thân tháp, một âm thanh ma sát đáng sợ vang lên. Tên cầm chùy cảm thấy trên thân tháp phát ra một sức đẩy cực kỳ đáng sợ, đẩy bật cây chùy trong tay hắn ra, sức đẩy lớn mạnh tới nỗi khiến hắn không thể giữ vững cây chùy trong tay, cây chùy vượt ra khỏi tay bay bật ra xa. Còn trên thân tháp, chỉ để lại một vết xước nhẹ không hơn không kém mà thôi.

Tên cầm chùy còn chưa kịp hoàn hồn, Dương Kiệt đã áp sát tới trước mặt, tung chiêu “phì lũ bạo liệt quyền” đập thẳng vào đầu, đầu hắn tựa như quả bong bóng nổ tung ra như quả dưa bị cây gậy đập vỡ.

Máu me óc não dính đầy tay và mặt của Dương Kiệt, khiến anh ta buồn nôn muốn quay sang ói ra hết những gì đã ăn hồi sáng nay. Phải cố gắng lắm anh ta mới nén nhịn lại được.

“Bình tĩnh, bình tĩnh. Sau này còn phải gặp phải nhiều cảnh như thế này. rồi sẽ quen dần thôi.” Dương Kiệt sắc mặt xanh xao, không ngừng

thầm an ủi bản thân.

Đánh gãy tay một tên, đánh vỡ đầu một tên, tất cả chỉ diễn ra trong vòng năm giây đồng hồ. khiến tên đầu trọc muốn ra tay cũng không kịp.

Nhưng lúc này sống chết của hai tên thuộc hạ đã không còn quan trọng đối với hắn nữa, vì lúc này đôi mắt tham lam của hắn đang dán chặt vào toà tháp được phủ bằng vàng kỳ lạ mà Dương Kiệt vừa dùng để chống đỡ chiêu tấn công đáng sợ của tên cầm chùy.

“Pháp bảo!!!” Đôi mắt của tên đầu trọc rực sáng, như con sói nhìn thấy cô bé quàng khăn đỏ, tên khách mua dâm nhìn thấy cô gái bán hoa, miệng không ngừng nuốt những giọt nước miếng thèm thuồng.

“Đại ... đại ca Cứu ... cứu em” Tên bị đánh vỡ tay đang ngồi ngã trên mặt đất lộ ra sắc mặt hoảng sợ tột đỉnh nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt ở trước mặt, cơ thể không ngừng lết lùi về sau, miệng không ngừng vang lên những tiếng cầu cứu đầy sợ hãi.

Tên đầu trọc thu lại ánh mắt tham lam của mình, liếc nhìn tên thuộc hạ đang cố gắng lết về phía mình, nhổ một bãi nước bọt vào người hắn: “Phế vật!!” Sau đó ngẩng đầu lên nhìn vào Dương Kiệt, đôi mắt rực sáng cười nói: “Khá lắm con heo mập ú kia, không ngờ mày dám chống chọi người của quân đoàn Ác Sói bọn ta. giết chết hai tên, đánh tàn một tên, hôm nay cho dù đại la kim tiên giáng trần cũng đừng mong cứu được mày. Ta sẽ chặt gãy tứ chi của mày, sau đó ném mày vào hang ổ của thú rừng, chiêm ngưỡng cảnh thú rừng từng chút từng chút nhai ăn mỡ thịt trên người mày, chắc là một cảnh tuyệt vời đấy nhỉ? Khả khả, tất nhiên, nếu như mày quỳ gối trước mặt ta khóc lóc năn nỉ van xin và hai tay dâng tặng toà tháp bằng vàng lúc này mi vừa tể ra, ta sẽ rủ lòng thương cho mày chết một cách nhẹ nhàng, chết được toàn thân. Thế nào? cơ hội chỉ có một lần, giờ mày lựa chọn muốn chết nhẹ nhàng hay chết đau khổ đây???”

” Nói đi nói lại thì ra là nỗi lòng tham muốn chiếm đoạt Càn Khôn tháp của mình đây mà, mà chết toàn thân với chết không toàn thân có khác biệt gì nhau chứ? ” Dương Kiệt thầm chế giễu tên đầu trọc trong lòng, nhưng sắc mặt vẫn không nổi, thủ thế sẵn sàng đón nhận cơn thịnh nộ của hắn.

Nhìn thấy con kiến dám chống đối, tên đầu trọc phần nộ, lộ ra nụ cười hiểm độc, hét lớn: “ Con heo mập kia, mày phải chết!!!!”

Vụt ~~~~~!!

“ Cuồng phong cuồng!!”

Dương Kiệt còn chưa kịp phản ứng, tên đầu trọc đã xuất hiện ngay trước mặt, một cú cuồng được bao phủ bởi những cơn gió lốc ẩn thẳng vào ngực của anh ta....

Pằng ~~~~~!!

Áaaa~~~” Phụt ~~~ phụt ~~~~!!

Cú cuồng vỗ thẳng vào ngực, cái cơ thể nặng gần cả trăm kg của Dương Kiệt trực tiếp bị cuồng bay ngã về phía sau, tông gãy vô số cành cây thô lớn trên đường, bay tới gần bảy, tám mét mới ngã xuống, máu từ trong miệng phun bắn ra, khuôn mặt không có tí huyết sắc nhả nhó lại vì đau đớn.

Điểm đáng sợ nhất chính là những cơn gió lốc của cú cuồng lúc này đang xâm nhập vào trong cơ thể của Dương Kiệt tiến hành phá hoại, tựa như những con dao sắc nhọn chặt xẻ xương cốt, kinh mạch và nội tạng trong cơ thể anh ta.

Phải vận hành luân khí số lượng lớn trong đan điền đốc sức tổng nó ra khỏi cơ thể, nếu không thì nội thương sẽ càng lúc càng nghiêm trọng hơn

nữa.

Tuy đã kịp thời tống những cơn gió lốc ra khỏi cơ thể, nhưng nội tạng trong cơ thể của Dương Kiệt đã bị tổn thương không nhẹ. Nếu như bị đánh thêm vài lần nữa, e rằng anh ta không chết cũng bị tàn phế.

“ Tuyệt đối không được để hắn đánh trúng mình nữa.” Dương Kiệt cố gắng nén lại cơn đau khủng khiếp, một viên kim sáng được đột nhiên xuất hiện trong lòng bàn tay, lập tức bỏ vào miệng nhai. Viên đan dược vừa vào tới miệng lập tức tan chảy ra, biến thành một dòng dịch thể mát rượi chạy khắp cơ thể, cơn đau trong cơ thể lập tức dịu bớt đi hẳn, không còn quá đau đớn như lúc nãy nữa.

Tên đầu trọc mang theo vẻ mặt khát máu và tham lam quan sát toàn bộ quá trình Dương Kiệt nhai thuốc. Trong lòng hắn trở nên phấn khích tột cùng: “ Xem ra thằng nhóc này là một con cá lớn, vừa có pháp bảo vừa có đan dược điều trị trên người của nó tuyệt đối không chỉ có như thế đó, chỉ cần giết chết nó, mọi thứ của nó sẽ thuộc về mình, lần này mình phát tài rồi, kha kha.” Không chút do dự, lại lần nữa dùng một tốc độ nhanh như chớp lao tới tiếp tục tấn công “ con mồi” ở trước mắt.

“ Cuồng phong bạo vũ!”

Chỉ thấy hai tay của tên đầu trọc tạo thành chưởng, hình thành những đòn tấn công liên miên không ngớt, giống như tên gọi của chiêu thức, tấn công một cách điên cuồng.

Pằng ~~~! Pằng ~~~! Pằng ~~~! Pằng ~~~! Pằng ~~~!.....

Dương Kiệt thi triển giới vương quyền X 2, sức chiến đấu lập tức tương đương với luyện thể tầng thứ 6, không ngừng gạt, đỡ, đẩy, cản hết cú chưởng này tới cú chưởng khác của tên đầu trọc, bị áp chế tới nỗi không

ngóc đầu lên nổi, trên đôi tay bắt đầu xuất hiện nhiều vết bầm tím đáng sợ, bộ dạng vô cùng thảm hại.

“Cuồng phong chương!!” Chỉ trong chốc lát, Dương Kiệt đã có chút theo không kịp tốc độ tấn công như vũ bão của tên đầu trọc. Lợi dụng lúc anh ta sơ hở, tay phải của tên đầu trọc đã trườn qua cánh tay đang chống đỡ của Dương Kiệt, ấn thẳng vào ngực anh ta.

Pằng ~~~!! Crack ~~~!!

“Phụt ~~!” Dương Kiệt bị đánh lùi về phía sau tới năm, sáu mét. Nhưng anh ta vẫn cố gắng trụ vững không để cơ thể bị ngã xuống đất, mùi vị ngọt ngào tanh tanh xông thẳng tới lưỡi, lại thêm một vũng máu từ trong miệng phun bắn ra, sắc mặt càng lúc càng tái xanh như kẻ bị bệnh nặng.

“Chết này ~~~!!”

Tên đầu trọc thừa thế xông lên, tung người trên không trung, tay phải giơ thẳng ra phía trước, tựa như con chim ưng vồ mồi, ấn thẳng vào vàng trán của Dương Kiệt.

Bị cú chương đó ấn vào đầu, không chết cũng sẽ bị biến thành thành không. Nhưng lúc này Dương Kiệt đang bị mất thế, muốn né cũng né không nổi, nhìn thấy bàn tay của hắn càng lúc càng áp sát tới gần, cắn chặt răng hét lớn: “Càn Khôn tháp!” Boong~~~!!

toà tháp bằng vàng đột nhiên xuất hiện chắn ngay trước mặt, cú chương của tên đầu trọc trực tiếp ấn thẳng vào thân tháp.

Chỉ thấy toà tháp rung lên dữ dội, tên đầu trọc bị đẩy bật về phía sau, tạo thành vài cú nhào lộn trên không rồi mới tiếp đất an toàn. ngay sau khi tiếp đất cơ thể hắn không ngừng bước lùi về phía sau vài bước mới trụ vững.

Còn phía Lục Tín, tuy đã được Càn Khôn tháp chống đỡ hết 50% lực chương, 50 % còn lại đập thẳng vào người khiến anh ta bị đẩy ngã chổng vó về phía sau. Vết thương trên người càng nghiêm trọng hơn nữa.

Càn Khôn tháp

Độ bền: 4 /10.

Chống đỡ lấy cú chương của người lớn mạnh hơn hai cấp, chỉ hấp thụ được 50% lực đánh, còn độ bền trực tiếp bị giảm tới ba điểm. Chỉ cần tên đầu trọc đánh thêm một chương, e rằng Càn Khôn tháp có thể mang đi báo phé được rồi đây.

Đẳng cấp của hai bên cách biệt quá lớn. nếu như tên đầu trọc chỉ là luyện thể tầng thứ 6, thì Lục Tín không cần phải thê thảm như thế này rồi, hoàn toàn có thể đánh bại lão trọc đó. Nhưng khi đối diện với luyện thể tầng thứ 7, tuy chỉ cách nhau một cấp, nhưng chỉ có nước bị đánh ngóc đầu không lên nổi thôi.

Nhìn thấy toà tháp hoá giải chương lực của mình, thậm chí còn khiến mình bị đẩy bật về phía sau, ánh mắt tham lam của tên đầu trọc càng chói rọi hơn nữa. Thấy Dương Kiệt bị đánh trọng thương, không chờ anh ta kịp đứng dậy, tiếp tục lao tới tung đòn kết liễu đối thủ.

“ Chết này! Haha, toà bảo tháp sẽ thuộc về ta!!!!” Lần này tên đầu trọc dốc hết toàn lực hòng kết thúc cuộc chiến càng sớm càng tốt, cơ thể tựa như một mũi tên phóng thẳng về phía Dương Kiệt đang nằm hấp hối, tay phải tạo thành chương, mang theo tiếng gió rít đáng sợ chương thẳng vào mục tiêu.

“ Liều thôi! Càn Khôn tháp, đê chết nó cho ta!!!” Không còn cách nào khác, Dương Kiệt đặt hết sinh mạng của mình vào canh bạc mạo hiểm, lớn

tiếng ra lệnh. Tất nhiên, nếu như còn không xong, vẫn còn lá bài tử trên người.

Tên đầu trọc mang theo nụ cười tham lam khát máu càng lúc càng áp sát tới gần. Đột nhiên cảm thấy trời đất tối sầm lại, kinh nghiệm chiến trường suốt mấy chục năm đã từng cứu mạng hắn nhiều lần khiến hai tay của hắn theo phản xạ tự nhiên giơ cao lên đỉnh đầu...

Chỉ thấy toà tháp cao trên bốn mét, rộng gần hai mét nặng gần mấy ngàn kg đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu giáng thẳng xuống.

Hai tay của hắn vừa giơ lên cao lập tức hứng trúng đáy tháp. Sức nặng khủng khiếp của một vật thể nặng mấy ngàn kg từ trên cao rơi mạnh xuống tựa như cây búa đóng mạnh vào cây đinh là hắn..

boonggg~~~~~!!

Rầm ~~~~~!!

Crack ~~~! Crack ~~~!

Tiếng va đập mạnh kèm theo tiếng xương cốt bị gãy vang lên, cơ thể của tên đầu trọc bị lún sâu xuống đất, xương cốt trong cơ thể của hắn không biết bị gãy hết bao nhiêu chiếc rồi, gân xanh nổi đầy trên trán, trên tay, đôi mắt đầy gân máu giương to ra hết cỡ, máu trong miệng như không cần tiền phun bắn ra như vòi sen.

Cơ thể của tên đầu trọc chỉ bị lún sâu tới đùi rồi ngừng hẳn, tuy hắn đã bị trọng thương, nhưng chưa đủ để giải quyết một người đã đạt tới luyện thể tầng thứ 7. cho nên....

“ Hay quá, Không ngờ Càn Khôn Tháp có thể sử dụng như thế này! Mày đỡ hả? Để coi mày đỡ được bao nhiêu cái, tao đập, tao đập, tao đập đập

đập!!!!”

“ Khôngggg ~~~!!” Boonggg~~~~~!!

Rầm ~~~~~!!

Boonggg~~~~~!!

Rầm ~~~~~!!

.....

Tên thuộc hạ còn sống sót đang ngồi ở cách đó không xa dùng ánh mắt ngơ ngác, khó tin theo dõi từ đầu tới cuối cảnh Dương Kiệt điều khiển Càn Khôn tháp bay lên rồi đập xuống như đóng đinh hết ba, bốn lần.

Cơ thể của tên đầu trọc đã lún sâu hết xuống đất, chỉ để lại hai lòng bàn tay run rẩy còn sót lại trên bề mặt, xem ra tên khốn này không chết cũng bị tàn phế rồi.

Hắn từ hoảng sợ khi bị Dương Kiệt đánh gãy tay phải và nhìn thấy tên đồng bọn bị đập vỡ đầu phải cầu cứu tên đại ca, cho tới khi phản kích hã dạ khi nhìn thấy tên đầu trọc đuổi đánh Dương Kiệt tới nỗi ba mẹ cũng không nhận ra, và cuối cùng là cảnh tên đầu trọc như một cây đinh bị đóng thẳng xuống mặt đất.

Từ hoảng sợ cho tới phản kích khoái trá rồi cuối cùng thành tuyệt vọng. Đúng như câu nói của Dương Kiệt đã từng nói: “Mẹ kiếp, cuộc sống lúc thăng lúc trầm, sóng gió phong ba lúc nổi lúc tàn quả thật là kích thích quá đi.”

Tất nhiên, lúc này hắn còn tâm trạng đâu mà đi cảm nhận cái cảm giác kích thích đó nữa chứ? Vì hắn đã sợ tới nỗi toàn thân run lên cầm cập, ở

giữa háng xuất hiện một vết dịch thể màu vàng, miệng không ngừng lầm bầm: “Không thể nào, không thể nào....” Dương Kiệt cố nén nhin cơn đau khủng khiếp trên cơ thể ngồi dậy, trong lòng bàn tay lần nữa xuất hiện một viên kim sáng được bỏ vào miệng nuốt.

Chỉ trong chốc lát, vết thương trên người đã đỡ hơn rất nhiều, tạm thời có thể đứng dậy được rồi.

Dương Kiệt mang theo nụ cười nham hiểm đắc chí từ từ bước về nơi tên đầu trọc bị đóng xuống đất chuẩn bị trả thù trút giận. Tên khốn này tuyệt đối là tên thù dai, có thù tất trả, hôm nay may lấy tao hết bao nhiêu, thì ngày mai phải nôn trả lại gấp 10 lần cho tao!!

Bóp ~~~!! Hự ~~~!! Bóp ~~~!! úi da ~~~!! Bóp ~~~!! Thaaa ~~~!! Bóp ~~~!! Thaaaaa chooooo emmmm~~~!!

Dương Kiệt trực tiếp từ dưới hồ lôi tên đầu trọc lên, thượng cẳng chân hạ cẳng tay dần dần một trận toi tả cho hả giận. Sau đó mới dùng Càn Khôn tháp một lần nữa đè hẳn bẹp dúm, kết thúc cơn đau kéo dài của hắn.

“Dính dong, bạn nhận được 4000 điểm kinh nghiệm! dính dong, bạn đã được thăng cấp!” Ngay sau khi tên đầu trọc tắt thở, bên tai vang lên câu thông báo của hệ thống. cộng thêm hai tên thuộc hạ mỗi người cống hiến 1000 điểm lúc này, Dương Kiệt đã có được 6000 điểm kinh nghiệm, vô cùng hiển nhiên lập tức thăng lên luyện thể cấp 6.

Đúng là đánh quái bằng cấp hoặc vượt cấp lên lv nhanh nhất!

Ngay sau khi hưởng thụ cảm giác sảng khoái áp phê khi thăng cấp, vết thương trên người lập tức lành hẳn, như trong các trò game, mỗi khi thăng cấp đều full máu hồi sinh. Mang nụ cười nham hiểm quay sang nhìn tên duy nhất còn sống sót, hắn sợ tới nỗi hai mắt trợn ngược ngã xuống chết ngất đi.

Dương Kiệt cũng chẳng phải mấy tên biến thái, chẳng thèm hành hạ hấn làm gì, trực tiếp dùng Càn Khôn tháp đè xuống tiễn hấn theo chân mấy tên đồng bọn.

“ Dính dong, bạn nhận được 1000 điểm kinh nghiệm.” “ Dính dong, hoàn thành nhiệm vụ “ anh hùng cứu mỹ nhân ” nhận được điểm kinh nghiệm X 5000, linh thạch cấp thấp X 500, tụ khí đan sơ cấp X 10.” Vừa mới thăng cấp chưa được bao lâu, làm xong 1 nhiệm vụ, nhận được trên 5000 điểm, cộng thêm 10 viên tụ khí đan mỗi viên 1000 điểm, tuyệt đối có dư để thăng cấp thêm lần nữa. giá như ngày nào cũng may mắn gặp mặt tên chán sống đâm đầu vào chỗ chết như thế này thì hay biết mấy.

Dương Kiệt không ngừng cảm thán không biết khi nào mới được may mắn như ngày hôm nay nữa. Hoàn toàn không nhớ ra rằng lúc nãy suýt chút nữa thì bỏ mạng dưới tay tên đầu trọc.

Giết quái xong tất nhiên là tới lượt giai đoạn thu lượm chiến lợi phẩm rồi. từ trên người của chúng lục soát ra bốn cái túi càn khôn(Dùng để chứa đựng vật phẩm chết ở thế giới này, giống như càn khôn tháp, chỉ là không gian nhỏ hơn rất nhiều), tài sản cộng lại bao gồm: 3670 lượng bạc; 2450 viên linh thạch cấp thấp; vài món phẩm khí gồm một thanh kiếm, một cây chùy và một cây đại đao; năm viên kim sáng được sơ cấp... Tài sản của chúng tuy không nhiều, nhưng con muỗi nhỏ cỡ nào cũng có chút thịt đầy chứ.

Quan trọng nhất là từ trong túi càn khôn của tên đầu trọc tìm thấy một quyển bí kíp võ công: “Cuồng Phong Chưởng” mà hấn dùng để đánh Dương Kiệt tới nỗi ba mẹ cũng không nhận ra, đặc biệt là những cơn gió lốc có khả năng phá hoại nội tạng, kinh mạch trong cơ thể, gây ấn tượng nhất mạnh đối với anh ta.

Theo giới thiệu thì môn võ công này có thể xếp vào top mười trong những môn võ công thuộc giai đoạn luyện thể, đạt tới cảnh giới hoàng giới tuyệt phẩm. Nghĩa là trước khi đạt tới tiên thiên, có thể sử dụng mà không sợ bị tụt hậu.

Hài lòng cất quyển bí kíp vào trong Càn Khôn tháp, đợi có thời gian sẽ học sau. Lại lục soát một hồi trong túi càn khôn của tên đầu trọc, phát hiện một tấm lệnh bài được đúc bằng bạch kim có hình dáng giống hệt như một ngọn lửa đang bùng cháy, chính giữ lệnh bài có khắc chữ “thánh” to tướng.

Từ trong túi càn khôn lấy tấm lệnh bài ra cầm trên tay quan sát, bên tai đột nhiên vang lên thông báo của hệ thống: “Ding dong, phát hiện một tấm “Thánh Hỏa Lệnh”. Kích hoạt nhiệm vụ “Gia nhập Thánh Hỏa Tông.”

Thánh Hỏa Lệnh: Bạn đang sở hữu 1 tấm thẻ bài đặc trưng của một trong ngũ đại tông môn ở khu vực U Châu, kẻ cầm tấm thánh bài này có cơ hội tham gia cuộc kiểm tra tiềm năng để gia nhập vào Thánh Hỏa Tông, hãy mang theo tấm thẻ bài này tìm tới Thánh Hỏa Tông và vượt qua được vòng kiểm tra để trở thành môn đồ của Thánh Hỏa Tông.

Phần thưởng nhiệm vụ: Cơ hội quay số 1 lần, điểm kinh nghiệm 50000 điểm, cơ hội thăng cấp miễn phí tuyệt học võ công X 1.

“Cái này là Thánh Hỏa Lệnh? Nhiệm vụ gia nhập vào Thánh Hỏa Tông? Phần thưởng nhiệm vụ sao mà áp phê thế này, I likes, há há, há há há há~~~!!!” Dương Kiệt phấn khích tới nổi khoa tay múa chân, ngẩng đầu há há cười lớn, nếu như Kiều Phong có mặt ở đây, chắc chắn mang theo vẻ “tôi không quen biết tên điên này”, quay đầu bỏ chạy như bị ma đuổi thêm lần nữa cho mà xem.

Nhanh chóng kiềm nén lại nỗi phấn khích trong lòng, thử vận hành luồng khí trong đan điền truyền thẳng vào tấm lệnh bài, chẳng có tí phản ứng gì

cả. lại dùng tay bẻ mạnh vài cái, ngoại trừ tấm lệnh bài quá rắn chắc, chẳng có gì đặc biệt cả. Dương Kiệt mất hết hứng thú bỏ vào trong Càn Khôn tháp, chắc ngoại trừ dùng để làm vật chứng để tham gia kiểm tra nhập môn, chẳng còn tí tác dụng nào nữa.

Nhanh chóng rời khỏi khu rừng ma thú đi thẳng về một ngôi thành khổng lồ được xây cách khu rừng ma thú hai km về phía nam. Trên đường đi có dùng thần thức đi vào trong Càn Khôn tháp, phát hiện cô gái mặc áo choàng đen đó vẫn còn bất tỉnh. Càng tốt, nhanh chóng tìm vào thành nhà trọ nào đó rồi thả ả ra, khỏi sợ bị lộ bí mật trong Càn Khôn tháp.

tồn gần nửa tiếng đồng hồ, Dương Kiệt đã từ khu rừng ma thú đi tới ngôi thành khổng lồ.

Hoàng Huyện.

Chính là tên của ngôi thành hoàng tráng ở gần khu rừng ma thú này.

Dưới triều dương, ánh mặt trời chói chang chiếu thẳng lên tường thành hùng vĩ của Hoàng Huyện. mỗi một miếng đều được dùng những tảng đá khổng lồ cao hơn một con người ghép thành, những miếng đá tường thành màu than, sức phòng thủ của nó tuyệt đối đạt tới một đẳng cấp thuộc dạng khủng bố.

trên tường thành, cách mỗi trăm mét đều có một lầu tháp, vào thời chiến tranh, những lầu tháp này có thể biến thành những lầu tháp bắn cung có sức phòng thủ cực lớn, phía trên có trang bị những cây nỏ loại lớn. Sức mạnh của nó đã không thể dùng từ “ huỷ diệt” để hình dung nữa rồi.

Sự hùng vĩ của tòa thành tuyệt đối có thể quân đội của đối phương cảm thấy nản lòng. Tất nhiên, mục tiêu của tòa thành ở vị trí này chủ yếu dùng để phòng thủ ma thú ở khu rừng ma thú cách đó không xa.

Tồn mười lượng bạc cho lính gác thành mới đi vào được trong thành. Tuy thành Hoàng Huyện chỉ là ngôi thành quân sự chiến lược, nhưng không khí trên đường vẫn rất náo nhiệt.

Hàng rong, cửa hàng ở bên đường buôn bán tấp nập. Hoặc những phú ông giàu có đi dạo mua sắm, hoặc những phụ nữ xách giỏ đi chợ, hoặc những người đàn ông lực lưỡng khiêng vác hàng hoá trên vai, hoặc những đứa trẻ nô đùa trên đường, tựa như phác hoạ ra một bức tranh về cuộc sống bình dị của người dân thời cổ xưa. Tất nhiên là không thể thiếu vô số quân đánh thuê đang tụ tập thành từng nhóm từng nhóm trong tửu lâu, quán hàng rong rồi.

Là một người sống ở thời hiện đại, tuy trước mặt không còn những nhà lầu cao ốc, xe hơi, máy bay. Nhưng sự khác biệt về văn hoá cuộc sống khiến tâm trạng Dương Kiệt rất thư thả, thoải mái. Vô cùng thích thú với phong tục lễ nghĩa của người cổ xưa.

Tìm tới một quán nhà trọ tương đối sang trọng trên con đường náo nhiệt nằm ở khu vực phía bắc thành Hoàng Huyện, mấy hộ gia đình giàu có đa số đều tụ tập ở khu vực này. Ném hai lượng bạc cho tên tiểu nhị, hắn lập tức cười tới nổi tít cả đôi mắt, vô cùng cung kính dẫn Lục Tín đi thẳng vào một trang viên riêng trong nhà trọ.

Mỗi một trang viên độc lập như thế mỗi ngày cần tới mười viên linh thạch cấp thấp, một viên linh thạch cấp thấp= một trăm lượng bạc, có nghĩa chỉ ở một đêm tốn tới một ngàn lượng bạc, đó là một món tiền không nhỏ không phải ai cũng ở nổi.

Phải biết rằng ở đại lục Huyền Thiên này, một hộ gia đình thường dân gồm bốn miệng người, hằng tháng sinh hoạt cũng chỉ tốn khoảng hai mươi lượng bạc là cao rồi. Nên một đêm một ngàn lượng bạc của trang viên này, ngay cả những gia đình giàu có cũng phải đau xót ruột.

Tất nhiên, tiền nào của đó. Bù lại, có được hoàn cảnh trang nhã, sạch sẽ thoáng mát, vườn hoa trăm hoa đua nở, có cả sông giả núi giả, lầu các đầy đủ, tuyệt đối xứng đáng đồng tiền bát gạo.

Vì là trang viên độc lập, nên cũng không sợ bị người khác làm phiền.

Vừa mới kiếm được ba ngàn mấy lượng bạc và hai ngàn mấy viên linh thạch cấp thấp từ tay người chết, tiền từ trên trời rơi vào tay mình, lâu lâu chơi sang cũng không cảm thấy đau xót gì. Nên vô cùng hào phóng bỏ 1 số tiền lớn ra để thuê nguyên căn trang viên độc lập để thử cảm giác hưởng thụ như mấy tay nhà giàu coi sao.

Vào tới phòng khách, đuôi khéo tên tiểu nhị rời khỏi trang viên. dùng thần thức quan sát khắp trang viên không có gì bất thường cả, Dương Kiệt mới từ trong Càn Khôn tháp thả cô gái tên Diệp Tuyền ra.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 5: Mình Không Vào Địa Ngục Thì Ai Vào Địa Ngục Chứ?

Bước tới quỳ xuống ngay bên cạnh cô gái, nhìn thấy cô ta vẫn còn đang bất tỉnh nhân sự, Dương Kiệt chỉ biết ở đó gãi đầu không biết phải làm sao.

“ Chẳng lẽ phải hô hấp nhân tạo? Không được không được, mình còn là trai tơ, nư hôn đầu sao có thể trao cho 1 cô gái không quen biết được. mà nếu không làm thế, lỡ cô ta ngất xỉu tới chết luôn thì sao? vì cứu người, mình không vào địa ngục thì ai vào địa ngục chứ? làm thôi!!” Tên khốn mặt dày tỏ vẻ miễn cưỡng đau khổ, nhưng thực ra trong lòng đang thầm nuốt nước miếng thèm thuồng, chu cái mỏ lại, từ từ, từ từ áp sát miệng cô gái...

“ Dâm tặc!!!!”Bópppp ~~~~!

Khi mỏ của tên khốn còn cách miệng của cô gái khoảng năm cm, cô gái đang bất tỉnh đột nhiên mở to đôi mắt thức tỉnh. Nhìn thấy một con heo mập ú xa lạ đang chu mỏ áp sát tới mặt mình, theo phản ứng tự nhiên kêu thét lên một tiếng, đồng thời không quên tặng cho tên khốn 1 cái bạt tai.

Tên khốn bị tát tới nổi đầu óc quay cuồng, thậm chí nhìn thấy ngôi sao giữa ban ngày. Ngồi ngã mông về phía sau, dùng tay bụm chặt bên má vừa ăn phải cú tát.

Tên khốn giận tới nổi mặt đỏ tía tai: “Mẹ kiếp, lâu lâu định làm người tốt mà lại mang hoạ vào thân như thế này.” Phẫn nộ quát lớn: “ Này cô bé, cô đối xử với ân nhân cứu mạng của mình như thế đó hả? nếu như không phải tôi rủ lòng thương cứu mạng cô, e rằng lúc này cô đã bị người của

quân đoàn Ác Sói hiệp xong rồi giết, giết xong rồi hiệp tiếp rồi! cô trả ơn cho tôi bằng cú tát thế đó hả?”

Nghe thấy câu gào thét của Dương Kiệt, cô gái mới giật mình phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng khách quá sang trọng chứ không phải trong rừng. Xem ra đúng như tên lưu manh ở trước mặt nói, hẳn là người đã cứu mình về đây.

Nhưng là người cứu mạng thì sao nào? Là người cứu mạng là có thể tùy tiện áp sát đầu vào mặt mình sao? Nếu như không phải mình tỉnh dậy đúng lúc, e rằng lúc này đã....

Hít sâu một hơi vào người, cô gái lập tức phản pháo: “Nếu đúng như anh là người cứu mạng tôi thì tôi vô cùng biết ơn. Nhưng đừng tưởng vì thế mà anh muốn làm gì mà làm, lúc nãy anh chu mỏ áp sát vào mặt là có ý gì? nói đi!!”

Thà không nhắc tới thì thôi, vừa mới nhắc tới Dương Kiệt lập tức nổi giận hùng hục: “Ý gì? Nhìn thấy cô bất tỉnh nhân sự thời gian lâu như vậy, sợ cô có mệnh hệ gì nên tôi rủ lòng thương hy sinh nụ hôn đầu thiêng liêng của mình định hô hấp nhân tạo để cứu tỉnh cô. Cô chưa hỏi rõ nguyên do đã tát tôi một bạt tai, móá, đúng là người tốt khó làm, đừng tưởng tôi hiền là muốn làm gì làm nhé!!” Nhìn thấy qua người vô liêm sỉ, nhưng chưa nhìn thấy qua ai vô liêm sỉ như tên lưu manh này. Nhìn thấy cái vẻ mặt thèm thuồng muốn chảy nước miếng lúc nãy của hắn là biết hắn không phải là người tốt rồi, giờ ở đó tỏ ra vẻ nhân cách cao sang lắm vậy. Cái gì mà nụ hôn đầu thiêng liêng? bộ của ông là nụ hôn đầu, còn của tôi không phải sao? Mà tôi có yêu cầu ép buộc ông phải hy sinh đâu chứ?

cô gái càng nghĩ càng giận, giận tới nỗi cơ thể run lên cầm cập, nghiến răng nghiến lợi đôi mắt như phóng lửa nhìn chằm chằm tên khốn ở trước mặt, nhưng không thém nói đầy câu nào. Tranh cãi mấy tên mặt dày vô liêm

sỉ như thế này chỉ tỏ làm bản thân bức bối thêm mà thôi, im lặng, im lặng là vàng!!

Nhìn thấy cô gái không cãi lại mà chỉ dùng ánh mắt như muốn phang thầy xẻ thịt mình ra nhìn chăm chăm vào mình. Dương Kiệt không kèm được nuốt miếng nước bọt vào cổ họng. Chắc là do cảm thấy chột dạ, nên vô cùng biết điều câm miệng không nói thêm gì nữa.

Cô gái nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt, còn Dương Kiệt thì chắc do có tật giật mình nên đưa mắt nhìn sang hướng khác, nhưng không ai nói với ai nửa lời. Bầu không khí trong phòng khách im lặng tới mức đáng sợ.

Dương Kiệt có chút đứng ngồi không yên, không thể tiếp tục như thế này được. Mình là đàn ông, phải chủ động chút, phá vỡ cái không khí đáng sợ này chứ.

Hít sâu một hơi vào người, Dương Kiệt nhanh chóng tìm chủ đề nói: “E hèm, này cô bé, dù sao tôi cũng là người cứu mạng cô, cô có thể cho tôi biết cô tên gì?”

“ Bé cái đầu ông á! lớn hơn người ta được bao nhiêu mà dám kêu tôi là cô bé hả?” Cô gái díu chặt đôi lông mày hai tay chống eo nghiêng răng nói, dường như vẫn còn rất phản cảm với hành động lúc nãy của anh ta.

nhưng suy nghĩ một hồi, dù sao người ta cũng từng cứu mình, nói tên cho hẳn biết cũng chẳng sao. Nghĩ thế, bèn khẽ thốt ra hai từ: “ Diệp Tuyền.”

“ Được, chịu trả lời là ok rồi đấy!! chỉ sợ bà câm nín nghe tiếng tôi hót mà thôi.” Nhìn thấy có tiến triển, Dương Kiệt mừng thầm trong bụng, nhưng trên khuôn mặt cố gắng tạo ra vẻ nghiêm túc chân thành, từ từ nói: “ À à, thì ra là Diệp cô nương, hân hạnh, hân hạnh được quen biết một đại mỹ

nhân như cô nương. Mà nè, cô nương có thể cho tôi biết vì sao cô lại nằm bất tỉnh nhân sự trong khu rừng? Còn nữa, dường như có một toán người đàn ông có khuôn mặt rất dữ dằn đang truy đuổi cô phải không? trông dáng vẻ của chúng dường như rất nôn nóng muốn tìm cô cho bằng được thì phải. Cũng may là tôi có mặt kịp thời giúp cô đánh đuổi chúng đi, nếu không lúc này e rằng cô đã nằm trong tay chúng rồi đây.”

Nghe thấy Lục Tín bắt đầu kể công, nhưng cảm thấy anh ta nói đúng, nếu như lúc mình ngất đi mà lũ người của quân đoàn Ac Sói tìm tới, e rằng lúc này đã bị chúng tóm gọn rồi. Nghĩ tới điều đó, thành kiến đối với Lục Tín đã giảm bớt đi đôi chút. Diệp Tuyên khẽ lộ ra vẻ do dự, nhưng nhanh chóng được cô ta che dấu đi, trầm giọng nói: “ Lúc này tôi đang bỏ trốn trong rừng bởi sự truy đuổi của toán người đàn ông hung dữ mà anh vừa nói. Tôi đang ẩn trốn trên cành cây cao rất kín đáo và an toàn tuyệt đối thì đột nhiên trong khu rừng vang lên một tiếng gào thét ma chê quỷ khốc, tôi chịu đựng không nổi những tiếng gào thét kinh khủng đó, nên từ trên cành cây té ngã xuống đất ngất. Còn chuyện vì sao tôi bị mấy người đàn ông kia truy đuổi thì tốt nhất anh đừng nên biết, vì chuyện này không liên quan gì tới anh, biết nhiều chỉ tổ rước họa vào thân mà thôi. Nhưng dù sao tôi cũng rất cảm ơn anh đã cứu tôi thoát khỏi sự truy lùng của chúng.” Nói tới đây, giọng điệu của Diệp Tuyên cũng đã dịu hơn lúc đầu rất nhiều, còn chân thành nói lời cảm ơn Dương Kiệt nữa.

Tất nhiên, nếu như để cô ta biết được tiếng gào thét ma chê quỷ khốc mà cô ta vừa diễn tả là từ trong miệng tên khốn ở trước mặt phát tán ra, khiến cô ta bị bại lộ ngất đi, không biết cô ta có cầm dao đuổi chém anh ta không nữa... “ Tiếng gào thét ma chê quỷ khốc...” Dương Kiệt chợt da hỏi nhỏ.

“ Đúng thế, tôi nghi ngờ trong khu rừng có ẩn náu một con thực xác ma điều (chim quỷ ăn xác), loại chim này luôn phát ra những tiếng gào thét kinh khủng như thế khi đang ăn, khiến người lớn nghe phải biến sắc, con nít

nghe phải nín khóc.” Diệp Tuyền dúi mày dùng ngón tay ngọc ngà vuốt nhẹ lên cằm, phân tích một cách nghiêm túc: “ chỉ là không hiểu vì sao những tiếng gào thét đáng sợ đó lại có tiết tấu giống như một điệu khúc kỳ lạ nào đó, thông thường thực xác ma điều không thể nào phát ra những tiếng gào thét có tiết tấu như thế này được.”

Nghe xong những lời phân tích của Diệp Tuyền, không cần nghĩ cũng biết tác giả của những tiếng gào thét ma chê quỷ khốc kia là ai rồi. Lúc này Dương Kiệt chỉ muốn đào cái hố nào đó chui xuống cho bớt xấu hổ.

Mẹ kiếp! giọng ca vàng của mình mà ả dám nói là tiếng gào thét ma chê quỷ khốc của con thực xác ma điều gì đó à??

Diệp Tuyền vừa suy nghĩ ngẩng đầu lên phát hiện Dương Kiệt đang đỏ hết cả khuôn mặt, nổi uất hận bừng bừng hiện rõ trên mặt không có chỗ trút ra trông vô cùng nực cười. Bèn hỏi: “ Ủa, có chuyện gì xảy ra mà mặt anh giống như cả thế giới đang thiếu anh tiên vậy?” “ Không, không có gì, không có gì cả, hì hì, hì hì!!” Dương Kiệt cố gắng lắm mới kềm nén cơn kích động trong lòng, gắng sức tạo ra nụ cười miễn cưỡng đáp. mặt khác trong lòng thầm nghĩ: “ không phải do ta hát không hay mà vì trên thế giới này không ai biết thưởng thức giọng ca truyền cảm giàu cảm xúc của ta, ta nhin!!”

Diệp Tuyền chẳng biết chuyện gì đang xảy ra với Dương Kiệt, nhìn thấy anh ta nói không có gì, cũng chẳng suy nghĩ thêm nữa. nhận thấy trời đã xế chiều, mặt trời đã gần xuống núi đi nghỉ ngơi, bèn chấp tay nói: “ cảm ơn anh đã cứu mạng tôi, nếu như sau này có cơ hội, tôi sẽ trả mỗi ơn cứu mạng ngày hôm nay. giờ tôi có công việc phải làm gấp, chào tạm biệt đây, hẹn ngày gặp lại!!” nói xong, không đợi Dương Kiệt kịp lên tiếng, quay người bỏ đi.

“ ừ, đi cẩn thận, không tiền, hẹn ngày gặp lại.” Dương Kiệt vẫn cố gắng tỏ ra vô cùng thản nhiên, từ trong Càn Khôn tháp lấy ra tấm lệnh bài “Thánh Hỏa Lệnh” cầm trên tay nghịch.

Dương Kiệt đang chơi chiêu đây. Anh ta đang đặt cược rằng Diệp Tuyền sẽ quay đầu lại thêm lần nữa. Và khi nhìn thấy “Thánh Hỏa Lệnh” trong tay mình, chắc chắn cô ta sẽ lên tiếng truy hỏi, anh ta cho rằng tấm “Thánh Hỏa Lệnh” này nhất định có liên quan tới cô ta.

Quả nhiên, trước khi bước ra khỏi phòng khách, Diệp Tuyền đã quay người lại lần nữa để nói lời cáo từ. Phát hiện Dương Kiệt cầm lấy một miếng sắt nghịch trên tay, đôi mắt của Diệp Tuyền lập tức giương to ra hết cỡ, khó tin không tự chủ thốt miệng nói: “Thánh Tỏa Lệnh!! Chính là Thánh Hỏa Lệnh!! Anh cũng có thánh hỏa lệnh sao?”

“Hiệu quả ta cần chính là thế này đây, hì hì.” Dương Kiệt thầm khoái trí trong lòng, nhưng trên mặt cố gắng tạo vẻ ngờ ngác không hiểu: “Thánh Hỏa Lệnh? đó là cái gì? có đổi tiền được không?”

“Cái gì? Đổi tiền?” Diệp Tuyền chút muốn lao tới chẻ cái đầu tên heo mập ở trước mặt để xem xem đầu óc của hắn có phải chỉ toàn tiền hay không, chẳng lẽ không thể hỏi công dụng của tấm thẻ bài đó là gì được sao, sao mở miệng ra là tiền với tiền, Dương Kiệt vô cùng hiển nhiên trở thành “kẻ hám tiền” trong mắt của Diệp Tuyền rồi.

Hít sâu một hơi vào người để bình tĩnh lại, tận tâm giải thích: “Thánh Hỏa Lệnh, chính là tấm thẻ bài tượng trưng cho danh tánh của người được lựa chọn tham gia cuộc tuyển mộ đệ tử do Thánh Hỏa Tông, một trong ngũ đại tông môn hùng mạnh nhất ở vùng U châu này, người sở hữu Thánh Hỏa Lệnh sẽ là người có cơ hội hóa rồng, cho dù là ăn mày, thương nhân, quý tộc hay hoàng tử các nước, đều có thể đi tới Thánh Hỏa Tông tham gia cuộc kiểm tra tiềm năng, chỉ cần đạt được yêu cầu, sẽ được thu nhận thành đệ tử

tông môn, một bước lên trời, chỉ cần có thể trở thành đệ tử ngoại môn của Thánh Hỏa Tông thôi, địa vị sẽ tăng lên gấp vạn lần, ngay cả quan lại quyền quý của các đế quốc hùng mạnh cũng phải tôn kính không dám làm phật lòng. Thử nghĩ xem có quan trọng không chứ?” Nói tới đây, thò tay vào trong lòng rút ra một tấm thẻ bài giống hệt như tấm thẻ bài trên tay Dương Kiệt, nói: “ Tôi cũng có một tấm thẻ bài thánh hỏa lệnh trên tay đó là lý do vì sao người của quân đoàn Ác Sói đã truy đuổi tôi, mục đích là cướp đi tấm thẻ bài trên tay tôi đem đi giao nộp nhiệm vụ hoặc đem bán với một số tiền rất lớn.”

“ Có dzụ đó sao? Có thể cướp thẻ bài của người khác đem giao nộp nhiệm vụ và bán cho người khác sao?” Dương Kiệt có chút bất ngờ.

“ Tất nhiên, Thánh Hỏa Tông chỉ xem thẻ bài chứ không xem người, bất kỳ người nào cầm thẻ bài này tới Thánh Hỏa Tông đều có cơ hội tham gia kiểm tra tiềm năng. Mà thẻ bài mỗi lần phân phát ra đều có giới hạn, không phải ai cũng đều có được, những người có tiền có của vì không nhận được thẻ bài, đều có thể dùng một số tiền lớn để giao nhiệm vụ cho các quân đoàn đánh thuê hùng mạnh tìm giúp hoặc dùng tiền để mua bài. Hoàng Huyện là con đường giao điểm chủ chốt để đi tới Thánh Hỏa Tông, nên các quân đoàn đánh thuê trong thành đa số đều nhận được nhiệm vụ truy tìm thánh hỏa lệnh, nếu như cướp được, giao nộp nhiệm vụ sẽ nhận được hơn một triệu linh thạch cấp thấp, thậm chí có giá mà không có hàng để bán nữa đây.”

“ Một.... Một triệu???” Dương Kiệt kinh ngạc tới cùng, có chút cảm không vững tấm thẻ bài trong tay. Một triệu viên linh thạch cấp thấp sẽ mua được bao nhiêu bảo bối được liệu quý giá nhỉ? Sẽ là bao nhiêu điểm kinh nghiệm nhỉ? 1 viên = 50 điểm, 1 triệu có nghĩa là 50 triệu điểm, nếu như hấp thụ xong mình sẽ tăng được bao nhiêu cấp nhỉ? một bước lên mây, tuyệt đối là một bước lên mây.

Tất nhiên, tính là tính thể, nhưng số thời gian ngồi đó từ từ hấp thụ hết một triệu viên linh thạch cũng là cả một vấn đề. Thông thường thì muốn hoàn toàn hấp thụ một viên linh thạch cấp thấp phải tốn mười phút đồng hồ, cá biệt nhanh hơn cũng phải trên năm phút, nghĩa là một tiếng nhanh nhất chỉ được mười hai viên, tương đương với 600 điểm kinh nghiệm, không bằng đi giết một con quái cùng cấp nữa là. Nên người của đại lục Huyền Thiên rất hiếm khi dùng linh thạch để tu luyện, đa số họ chỉ dùng để mua bán trao đổi hàng hóa, dùng để hồi phục lượng chân khí bị tiêu hao trong chiến đấu, hoặc dùng để duy trì vận hành của các trận pháp khổng lồ của các tông môn và vương triều.

Tất nhiên, dùng linh thạch cấp thấp để đổi các linh thạch cấp cao thì tốc độ hấp thụ sẽ nhanh hơn rất nhiều, nhưng ít ai chịu trao đổi linh thạch cấp cao lấy linh thạch cấp thấp, có đổi cũng xê dịch khá cao, thông thường thì 100 viên cấp thấp = 1 viên trung cấp, nhưng muốn đổi ít nhất phải 120 ~ 130 = 1 viên trung cấp.

Nhưng Dương Kiệt không biết điều đó, lúc này đôi mắt của tên khốn đó giống như biến thành hai viên linh thạch sáng lấp lánh, nước miếng nhỏ dãi, miệng không ngừng lẩm bẩm nói: “ một triệu linh thạch,ôi, núi linh thạch đó sao mà mỹ miều thế này, mình có nên mang tấm thẻ bài này đi giao nộp hoặc rao bán không nhỉ?”

“ Đồ hám tiền!” Nhìn thấy khuôn mặt đê tiện của Dương Kiệt, Diệp Tuyền không kềm được thâm chửi rủa một câu. Mình đã giải thích rõ ràng giá trị của tấm thẻ bài, thế mà hắn vẫn chỉ việc đổi tiền, đúng là hết thuốc chữa.

“ Ủa mà khoan đã, vì sao người của quân đoàn Ác Sói biết rõ trên người cô có tấm thẻ bài mà truy sát vậy?” Thông qua những gì Diệp Tuyền, Dương Kiệt cảm thấy vô cùng khó hiểu bằng cách nào người của quân đoàn đánh thuê biết được ai có thẻ bài trong người mà ra tay cướp lấy.

“ Vì cứ mỗi năm năm thì Thánh Hỏa Tông sẽ phân phát ra một lượng lớn thẻ bài ra khắp nơi trong khu vực U châu, mỗi một vương triều, mỗi một thành trì đều nhận được số thẻ bài nhất định, thông thường thì những tấm thẻ bài đó sẽ rơi vào tay những gia tộc hùng mạnh, nhưng cũng có một số ít dùng làm phần thưởng dành cho các thiên tài trong khu vực, thử nghĩ xem, một ngôi thành có gần chục gia tộc, nhưng số thẻ bài chỉ nằm trong tay những gia tộc hùng mạnh hoặc có những thiên tài đáng sợ nhất trong khu vực, số nhiều thật ít, những gia tộc không có thẻ bài tất nhiên là không cam tâm rồi, họ sẽ giao nhiệm vụ xuống cho quân đoàn đánh thuê cướp thẻ, khi giao nhiệm vụ xuống tất nhiên là có để lại thông tin, diện mạo và đặc tính của người sở hữu thẻ để người của quân đoàn đánh thuê nhận biết mà đánh chặn. Đó là lý do vì sao tôi bị quân đoàn đánh thuê Ác Sói truy sát ở nơi này.”

“ Nếu như vậy thì những gia tộc đó tự ra tay không phải hơn sao? Tự nhiên tốn một số lượng linh thạch lớn giao cho quân đoàn đánh thuê để làm gì?” Dương Kiệt vẫn có chút không hiểu.

“ Những gia tộc đó sẽ không dám tự ra tay, vì theo quy tắc ngầm của các gia tộc trong khu vực, gia tộc sẽ không được phép ra tay với người đã sở hữu thẻ bài, nếu như ai dám làm hỏng quy tắc, sẽ bị những gia tộc còn lại vây đánh, mục đích là để bảo vệ một phần nào đó đối với người sở hữu thẻ, không ai muốn tạo có cho gia tộc khác vây đánh mình, nên cách tốt nhất là tốn một số tiền để lén lén giao nhiệm vụ xuống cho người phía dưới làm, cho dù sau này bị bắt quả tang, chỉ cần nói là thẻ này do tôi mua từ người khác, ai có bằng chứng kết tội tôi chứ? Khả năng giữ thông tin khách hàng của hiệp hội lính đánh thuê ngay cả tông môn cũng không thể nhúng tay vào, huống chi là các gia tộc ở vương triều chứ? Tốn một số tiền nhỏ mà không cần mang họa vào thân, ngu gì không làm. Một triệu linh thạch đổi với những gia tộc như thế này chỉ là con số nhỏ nhoi mà thôi.”

“ Thì ra là thế.” Dương Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm, cũng may là người của quân đoàn đánh thuê chỉ thông qua thông tin do người giao nhiệm vụ cung cấp chứ không phải có bí quyết đánh hơi được tấm thẻ bài, vậy là mình chỉ cần thận trọng một chút, không ai biết được trên tay mình có một tấm thẻ bài quan trọng như thế này.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 6: "Chính Nhân Quân Tử" Dương Kiệt

“ Phù, cuối cùng cũng đã thoát ra khỏi được thành Hoàng Huyện rồi.”
Hướng đông bắc nằm giữa ranh giới khu rừng ma thú và thành Hoàng Huyện, một bóng người to tròn như một trái bóng khổng lồ dùng tay lau sạch những giọt mồ hôi trên trán, khẽ quay đầu nhìn về hướng thành Hoàng Huyện, thầm thở phào nhẹ nhõm một cái.

Ngay sau khi suy qua nghĩ lại, Dương Kiệt quyết định nén nhịn cơn đau như cắt khi nhìn thấy gần cả triệu linh thạch cấp thấp ngay trước mặt mà không thể vơ tay ra chụp nổi, anh ta quyết định dùng tám thẻ bài để hoàn thành nhiệm vụ được giao chứ không dùng nó để trao đổi linh thạch.

Khoan nói tới phần thưởng nhiệm vụ một cơ hội quay số, hai cơ hội tăng cấp kỹ năng tuyệt học miễn phí có giá trị hơn một triệu linh thạch cấp thấp rồi.

Vả lại sau khi nghe lời giải thích của Diệp Tuyền, muốn hấp thụ hết cả triệu linh thạch cấp thấp để thăng cấp là điều không tưởng, chỉ có thể dùng chúng để trao đổi mua bán thứ gì đó, nhưng một triệu linh thạch cấp thấp trong tay, nói nhiều không nhiều, nói ít cũng không ít, chỉ đủ để mua những vật phẩm báu vật không quá cao cấp, mà cho dù cao cấp cỡ nào đi nữa, cũng sao mà giá trị bằng hai cơ hội tăng cấp kỹ năng tuyệt học chứ? Nên đã vô cùng quả quyết cùng Diệp Tuyền đồng hành tới Thánh Hỏa Tông để tham gia đợt tuyển mộ đệ tử để gia nhập vào tông môn.

Họ tên: Dương Kiệt.

Lv: 7 (Tương đương với luyện thể tầng thứ 7)

Điểm kinh nghiệm thăng cấp 30/15000

Tuyệt học võ công đã theo học: Giới vương quyền tầng thứ 1(Độ tu luyện: 18 / 1000); Phì lữ xung thiên pháo(hoàng giới sơ cấp(Độ tu luyện: 23 /100)); Phì lữ bạo liệt quyền(hoàng giới sơ cấp (độ tu luyện: 3 /100)); Cuồng Phong chương (Hoàng giới tuyệt phẩm; không thể thăng cấp)

Cuồng Phong chương (hoàng giới tuyệt phẩm):Chương pháp cực đỉnh của giai đoạn luyện thể, tăng 100 % sức sát thương, mang theo hiệu ứng cuồng phong xâm nhập cơ thể hủy hoạt kinh mạch của kẻ địch.

Báu vật sở hữu:

Càn Khôn tháp

Cấp bậc: Pháp khí (Trung cấp) (Số linh thạch cấp thấp cần thiết để thăng cấp: 0/10000)

Sức phòng thủ: Có thể chống đỡ sức tấn công toàn lực của cấp luyện thể tầng thứ 10 trở xuống.

Độ bền 20 / 20 (khi độ bền trở về bằng 0, sẽ không thể sử dụng được nữa.)

Chỉ sau một đêm, bảng thông số của Dương Kiệt đã trở nên hoành tráng hơn rất nhiều. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ “anh hùng cứu mỹ nhân” được 5000 điểm kinh nghiệm, cộng thêm năm viên tụ khí đan khi luyện hóa xong được thêm 5000, vừa đủ 10000 điểm để thăng cấp lên cấp 7, lại tốn thêm 2000 linh thạch cấp thấp để nâng cấp càn khôn tháp lên thành pháp bảo trung cấp, học luôn cuồng phong chương, có thể nói, thực lực của Dương Kiệt đã tăng lên vài bậc so với một ngày trước đó, nếu như lúc này gặp lại

tên trọc của quân đoàn Ác Sói, chỉ cần vài chiêu đã đủ để lấy mạng của hắn, không còn bị hắn đập như con chó như hôm qua nữa.

Diệp Tuyền tỏ ra vô cùng kinh ngạc về tốc độ thăng cấp của Dương Kiệt, chỉ sau một đêm đã từ luyện thể cấp 6 đột phá lên luyện thể cấp 7 thậm chí lên tới cảnh giới đỉnh điểm, khiến cô ta choáng váng cả đầu óc, rốt cuộc là con heo mập này đã ăn qua thứ gì mà thăng cấp lẹ vậy nhỉ? Nếu như để cô ta biết được mới sáng sớm hôm qua chỉ mới luyện thể tầng 5, chỉ một ngày đã thăng 2 cấp, không biết khuôn mặt của cô ta sẽ đẹp cỡ nào nhỉ?

Đối diện với chất vấn của Diệp Tuyền, Dương Kiệt chỉ tỏ vẻ chảnh chọe, dùng tay vuốt vuốt mái tóc của mình, ngẩng đầu lên nói một câu: “ vì tôi là thiên tài!” Lập tức được cô ta đáp lại bằng ngón tay giữa.

Sau một đêm nghỉ ngơi tại quán trọ, cả hai chuẩn bị rời khỏi thành Hoàng Huyện để lên đường tới Thánh Hỏa Tông, ai ngờ phát hiện người của quân đoàn Ác Sói xuất hiện khắp nơi trong thành để lục soát hung thủ đã giết chết bốn thành viên trong quân đoàn, ngoài ra còn truy tìm tung tích của Diệp Tuyền, người đang giữ tấm thẻ bài Thánh Hỏa Lệnh, và chắc chắn có liên quan tới cái chết của bốn người kia.

Biết được tin đó, cả hai sợ tới nỗi không dám lộ đầu ra khỏi nhà trọ, nhưng cứ ở mãi trong này không ổn, vì thời hạn tham gia đợt tuyển mộ của Thánh Hỏa Tông chỉ còn khoảng nửa tháng, nếu như trong vòng nửa tháng không kịp có mặt tại địa điểm kiểm tra, tấm thẻ bài trên tay sẽ mất tác dụng, lại phải đợi thêm năm năm nữa.

đây cũng được xem là một bài thử thách giành cho những ai sở hữu thẻ bài trên tay, nếu như không đủ thực lực và vận may để vượt qua muôn vàn khó khăn xa xôi vạn dặm để đi tới Thánh Hỏa Tông, thì xem như là một tên

phế vật, Thánh Hỏa Tông không cần phế vật, chỉ tiếp nhận thiên tài thực thụ mà thôi.

Suy qua nghĩ lại, không còn cách nào, đành phải lần nữa tổn hai trăm viên linh thạch cấp thấp để tạo ra một không gian ảo để Diệp Tuyền ẩn trốn ở trong đó, còn Dương Kiệt sẽ mang theo cô ta rời khỏi thành Hoàng Huyện. Vì người của quân đoàn Ác Sói chỉ biết mặt mũi của Diệp Tuyền, còn Dương Kiệt thì không, bốn tên kia đã chết cả rồi, có ai thấy được anh ta là thủ phạm cơ chứ. Quân đoàn Ác Sói chủ yếu là truy bắt Diệp Tuyền mà thôi, còn Dương Kiệt có đứng ngay trước mặt quân đoàn trưởng của chúng, chúng cũng chẳng thêm đếm xỉa tới anh ta nữa là.

Tất nhiên, Dương Kiệt đã yêu cầu trong thời gian đó Diệp Tuyền phải rơi vào trạng thái ngủ say trước khi anh ta thu vào không gian ảo, vì đó là bí mật của anh ta, tuyệt đối không thể để cho một người mới gặp mặt không được bao lâu biết được.

Dưới ánh mắt nghi ngờ và không tin tưởng của Diệp Tuyền, Dương Kiệt chỉ lạnh lạnh nói một câu: “ Cô không còn cách nào khác ngoài việc phải tin tôi, nếu như cô không đồng ý, hãy tiếp tục ở lại nơi này, còn tôi thì xin khêu, vì người mà chúng cần tìm là cô chứ không phải là tôi, tôi sẽ tự mình lên đường tới Thánh Hỏa Tông trước đây, cô để vượt mất cơ hội đợt tuyển mộ này, đừng có hối hận à nha.”

Không còn cách nào khác, nếu như không chấp nhận lời đề nghị của Dương Kiệt, Diệp Tuyền có thể sẽ bị nhốt lại ở thành Hoàng Huyện, trể mất đợt tuyển mộ của Thánh Hỏa Tông, đó là niềm mơ ước và cũng là niềm hy vọng của cả gia tộc cô ta, gia tộc đã tổn biết bao tâm huyết để sở hữu một tấm thẻ bài giao cho mình, tuyệt đối không thể để vượt mất được.

Dưới ánh mắt mang hàm ý “ anh mà dám làm bậy với tôi thì tôi sẽ liều mạng với anh” của Diệp Tuyền, Dương Kiệt tỏ vẻ không hài lòng, thậm chí

bẩm nói nhỏ: “ chẳng lẽ khuôn mặt của mình không đáng tin như vậy sao? không thể nào, tự soi gương nhìn lên nhìn xuống, nhìn ngang nhìn dọc, vẫn đẹp trai phong độ như ngày nào, khuôn mặt lúc nào cũng khắc bốn chữ “ chính nhân quân tử”, sao ả có thể nghi ngờ một người có phong thái cao thượng như mình được chứ?”

Nếu như để Diệp Tuyền nghe thấy những lời anh ta nói, chắc chắn cô ta sẽ ói ngay tại chỗ.

Tên mặt dày không biết xấu hổ!!

Và thế, nuốt viên thuốc ngủ có hiệu quả trong hai tiếng đồng hồ rồi ngủ thiếp đi Dương Kiệt lập tức nhờ hệ thống tạo ra không gian ảo rồi đưa Diệp Tuyền vào bên trong, sau đó vô cùng ung dung tự tại đi thẳng ra quán trọ, trên đường đi còn không ngừng chào hỏi, phối hợp với người của quân đoàn Ác Sói để truy tìm hung thủ, đợi tới khi cảm thấy chơi đủ, mới rời khỏi thành Hoàng Huyện, hướng thẳng về phía đông bắc, lên đường tới Thánh Hỏa Tông.

“Đã gần hết giờ rồi, thả cô ta ra thôi.” Ngó nghiêng ngó dọc thấy không có ai bám theo, cảm thấy đã vô cùng an toàn, lập tức liên lạc với hệ thống thả Diệp Tuyền ra khỏi khoảng không gian ảo đó.

Nhìn thấy khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành, thân hình yếu điệu bốc lửa với tư thế nằm đầy khiêu gợi đang nằm bất động ngay trước mặt mình, Dương Kiệt có chút muốn hóa thân thành cầm thú ngay lập tức.

“ Cầm thú? Cầm thú cũng không bằng? mình nên làm vai nào nhỉ? không được, một “ chính nhân quân tử” đầy cao thượng như mình, tuyệt đối không thể làm chuyện cầm thú như thế này được, chỉ là... ngay cả cầm thú cũng không bằng, có bị cô ta xem thường không nhỉ?”

“ Chính nhân quân tử” Dương Kiệt tỏ ra do dự không quyết, nửa muốn hóa thân thành cầm thú, nửa lại hình tượng cao thượng của mình, tỏ ra vô cùng phiền não.

“ Hê, đã hơn hai tiếng rồi mà sao ả chưa thấy tỉnh vậy? hay là lực thuốc quá mạnh, ả bị ngất thật luôn rồi.” Quỳ xuống ngay trước mặt Diệp Tuyền, dùng tay vỗ nhẹ lên má cô ta vài cái, vẫn không thấy động tĩnh, trong lòng rung lên một cái: “ Mẹ kiếp, chẳng lẽ lại phải “ hô hấp nhân tạo” sao? Đừng giỡn chứ, lần trước suýt chút mất đi nụ hôn đầu, không những không được cảm ơn mà còn bị tát một cú vào mặt, lần này có đánh chết cũng không làm.” Không ngừng nuốt những vũng nước miếng thêm thường vào họng, cố gắng lộ ra vẻ bất cần.

“ Nhưng chẳng lẽ cứ để ả nằm bất động ở đó tới khi nào đây? Ai mà biết được người của quân đoàn Ác Sói có đi tuần tra lục soát ở gần đây không chứ, lỡ như bị chút phát hiện thì toi. Vả lại, chẳng lẽ ả ngất đi hai, ba ngày không tỉnh, mình phải ở đây chờ đợi sao? Lỡ trễ thời hạn tham gia đợt tuyển mộ thì sao đây? Không được, phải “ hô hấp nhân tạo’ giúp ả tỉnh lại ngay mới được.” “ Chính nhân quân tử” cố gắng tìm ra lý do để mình có thể “ hô hấp nhân tạo” giúp đối phương tỉnh lại, trong lòng không ngừng tự nhủ: “ Không phải ta muốn làm thì, nhưng tình thế ép buộc mà thôi.”

Cái mỏ chu lại như cái miệng heo, cơ thể run lên vì phấn khích từ từ áp sát tới môi của Diệp Tuyền vẫn còn nằm bất động trên mặt đất.

“ Dâm tặc ~~~~!!”

Bóp ~~~~~!!

Và thế là một cái bạt tai lần nữa tiếp xúc với khuôn mặt đầy mỡ thịt của Dương Kiệt, Diệp Tuyền khuôn mặt đầy giận dữ, nộ khí xung thiên quát: “

Đồ đê tiện, lần này là lần thứ hai rồi nhé, lần này còn lý do gì để chối cãi nữa hả!!!”

“ Mẹ kiếp, sao lần nào cũng tỉnh đúng lúc thế này, trề chút chết sao ”
Dương Kiệt vừa dùng tay xoa xoa cái má vừa dánh bạt tai vừa lẩm bẩm nói nhỏ.

“ Cái gì, người vừa nói gì?” “ Đâu có, tôi định nói l, thấy cô ngủ thiếp đi lâu quá, tưởng cô chịu không nổi lực thuốc bị bất tỉnh nhân sự, nên mới định ra tay cứu chữa thôi mà. Thời gian là vàng bạc, lỡ cô cứ nằm bất tỉnh hết mấy ngày mấy đêm thì sao? Lỡ người của quân đoàn Ác Sói đuổi tới thì sao? Tôi là thế chỉ vì nghĩ tới đại cuộc mà thôi.” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt cao thượng biết nghĩ tới đại cuộc nghiêm giọng nói.

Diệp Tuyền giận tới nổi mặt đỏ tía tai, ngón tay run rẩy chỉ thẳng về phía Dương Kiệt, không biết dùng lời nào để nói về tên mặt dày này, nếu như không phải mình tỉnh lại kịp thời, nụ hôn đã bị hấn cướp hết hai lần rồi đấy. Thế mà giờ này hấn vẫn không biết xấu hổ cho rằng hấn đã làm đúng, còn mình là người có lỗi sao? Ồi trời ơi, hãy giáng tia sét xuống đánh chết tên dâm tặc đáng ghê tởm rửa giùm con cái.

Diệp Tuyền tự hứa rằng sau này cho dù có chết cũng không bao giờ ngất đi trước mặt tên đại dâm tặc này lần nữa.

Nhìn thấy vẻ mặt giận dữ của Diệp Tuyền, Dương Kiệt có chút chột dạ, vội vã thay đổi đề tài: “ Thôi thôi, giờ cô đã tỉnh rồi, chúng ta hãy mau chóng lên đường thôi, hiện giờ chúng ta chỉ cách thành Hoàng Huyện không bao xa, nếu như người của quân đoàn Ác Sói đuổi theo tới đây thì toi cả lũ.”

Nói xong, vẫy tay một cái quay người bước đi phía trước, không dám đối diện với Diệp Tuyền nữa.

Sau một hồi hít thở dồn dập để bình tâm lại, Diệp Tuyên nghiêng răng nghiêng lợi vừa bước đi vừa trù ẻo: “Đồ dân tặc, đồ hám tiền, đồ mặt dày, ta chỉ mong có tia sét giáng thẳng vào người ngươi, còn không thì chỉ mong người của quân đoàn Ác Sói xuất hiện ở gần đây để phang thây xẻ thịt con heo mập ngươi ra làm mồi nhậu, hừ hừ~~~!”

“Này cô nương, không cần thiết phải trù ẻo như vậy chứ? tôi còn chưa kịp chạm vào người cô mà, có thiết thời gì đâu mà làm dữ vậy, vả lại, cô trù ẻo người của quân đoàn Ác Sói xuất hiện ở đây, không chỉ tôi mang họa, ngay cả cô cũng không thoát được đâu mà ở đó trù ẻo.” Dương Kiệt nghe những lời trù ẻo của Diệp Tuyên ớn lạnh cả xương sống, đúng là chỉ phụ nữ và tiểu nhân đều khó nuôi, người xưa không gạt mình chút nào.

Cái gì mà vẫn chưa thiết thời gì? chẳng lẽ phải đợi tới lúc thiết thời rồi mới được lên tiếng hả? Diệp Tuyên nhin không nổi nữa, phần nộ quát: ‘ta’

“Con heo mập đó nói đúng đấy, không chỉ nó bị phang thây xẻ thịt, ngay cả cô cũng sẽ theo chân hấn xuống dưới suối vàng để cùng bầu bạn với nhau tiếp nhé.”

Cả hai giật mình hoảng hốt quay người nhìn về phía vừa phát ra tiếng nói, chỉ thấy một người đàn ông mặt mày hung tợn bị chốt bên mắt trái, cao to lực lưỡng, trên người mặc một bộ giáp màu bạc, trên ngực có thêu hình một con sói đang ngẩng cao đầu hú, sau lưng có treo một cây cự kiếm thô to hơn cơ thể một người đàn ông trưởng thành từ trong khu rừng nhỏ ở gần đó từ từ bước ra, trên môi mang theo một nụ cười chế giễu khiêu khích.

“Xin tự giới thiệu một chút, tại hạ Trương Kỳ, phó quân đoàn trưởng của quân đoàn Ác Sói, rất hân hạnh khi được làm đúng yêu cầu của quý cô nương vừa nói.” Phóng ánh mắt đầy nhục vọng đề tiện về phía Diệp Tuyên, dùng chiếc lưỡi liếm nhẹ lên môi nói tiếp: “Tất nhiên, trước khi chết, ta sẽ

cho cô được hưởng thú sự khoái lạc khi được làm một người đàn bà chân chính.”

Người của quân đoàn Ác Sói!!

Diệp Tuyền không ngờ mình có tiềm năng trở thành thầy bói, vừa mới trừ ẻo xong lập tức hiệu nghiệm, người của quân đoàn Ác Sói đã đuổi theo tới đây. Nhìn khí thế trên người người đàn ông đó, tuyệt đối đã đạt tới cảnh giới luyện thể tầng thứ 10, chỉ còn nửa bước chân nữa sẽ đột phá thành tiên thiên.

Dương Kiệt luyện thể tầng thứ 7, Diệp Tuyền luyện thể tầng thứ 6, gặp phải 1 tên luyện thể tầng thứ 10, chỉ có nước quỳ mà thôi, hoàn toàn không có cơ hội nào cả.

Dương Kiệt phóng ánh mắt oán trách về phía Diệp Tuyền, đó, cái miệng hôi của cô đó, cái tốt thì không thấy linh nghiệm, cái xấu thì linh nghiệm ngay lập tức, giờ giải quyết sao đây??

Diệp Tuyền khóc không thành tiếng, tại sao câu đầu không linh nghiệm mà câu sau lại linh nghiệm nhỉ? Giờ phải làm sao đây? Chẳng lẽ nhắm mắt chờ chết? À không, tên khốn đó định làm nhục mình, không được, tuyệt đối không được, cho dù là tự vẫn, cũng không được để lão đụng vào người mình.

Diệp Tuyền vô cùng quả quyết, nén lại cơn hoảng sợ trong lòng, chuẩn bị liều mình tử chiến.

Chỉ thấy Dương Kiệt mang theo vẻ mặt của con chó bị lược chín đầu bước tới trước mặt Trương Kỳ, nịnh bợ cười: “ Kỳ gia, Kỳ gia à, em út rất hân hạnh khi được gặp mặt Kỳ gia ở nơi này, em đã nghe uy danh của Kỳ gia từ đâu, hôm nay được gặp quả thật danh bất hư truyền, phong độ đẹp

traí, oai phong lắm liệ, sự ngưỡn mộ của em đố với Kỳ gia tựa như sóng nước ngùi ngùi, liên miê Không thứ gì có thể cản nổi....” Trương Kỳ tỏ ra khoái trá với nhữn lời có cánh của Dương Kiệt, còn Diệp Tuyên nghe xong nhữn lời nịnh bợ đó không kềm đượ muốn quay người sang 1 bên để ỏi.

Không lo nghĩ tới việc phản kháng mà chỉ biết cúi đầu nịnh bợ kẻ địch, Tên khốn này không có chút sĩ diện sao?

Nếu như để Dương Kiệt nghe thấy, chắc chắn sẽ dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Diệp Tuyên hỏi “ Sĩ diện? Sĩ diện là gì vậy? Có ăn đượ không? Thiên nhiên hay nhân tạo? Bao nhiêu tiền 1 kg?”

Trương Kỳ tỏ vẻ khoái trí vỗ vỗ lên vai của Dương Kiệt cười nói: “ Tốt, tốt, nể tình mày như tên thái giám biết nịnh bợ trước vua, ta sẽ không phang thây xẻ thịt mày ra làm mồi nhậu nữa...” “ Dạ, dạ, cảm ơn, cảm ơn Kỳ gia, Kỳ gia quả thật hiệp cốt nhân tâm, từ bi đại lượng, quả thật là một tia sáng chói rọi soi sáng con đường cho tụi em đi theo...”

“ Đượ rồi, đượ rồi,ta hứa sẽ không phang thây xẻ thịt mày rồi mà, ta sẽ cho mày đượ chết một cách nhanh chóng nhẹ nhàng, để đượ toàn thây vậy.”

Dương Kiệt giật mình hoảng hốt khi nhữn chiêu tấn công bằng miệng không tác dụng,vội vẫ nhảy lùi về phía sau, cười khổ hỏi: “ Kỳ gia, có nhầm lẫn gì không ạ? Tụi em chỉ là người đi đường, đâu có đắc tội gì tới Kỳ gia, tại sao lại phải lấy mạng bọn em chứ?”

“ Đúng là các người không có đắc tội ta...” Sắc mặt của Trương Kỳ trầm xuống, ánh mắt quét qua chiếc túi càn khôn treo trên eo của Dương Kiệt, lạnh lạnh nói: “ Nhưng các người dám giết hại người của quân đoàn Ác Sói, có chết trăm lần ngàn lần cũng chưa hết tội.”

“ Không có, tuyệt đối không có, em nhìn thấy người của quân đoàn Ác Sói lập tức cung kính chào hỏi rồi quay đầu bỏ chạy, sao dám giết người của Kỳ gia chứ? Có nhầm lẫn gì không ạ.” Dương Kiệt lắc đầu như say sóng, mang theo vẻ mặt vô tội chối cãi.

“ Vậy chiếc túi càn khôn kia sao lại nằm trên người ngươi nhỉ? Người của quân đoàn Ác Sói khi vừa gia nhập quân đoàn sẽ được tặng cho một chiếc túi càn khôn, trong túi càn khôn đó đã được khắc trận pháp theo dõi trên đó, chỉ cần ở trong phạm vi mười mét lập tức có thể cảm nhận được có phải là người của mình hay không? Lúc ở trong thành ta đã cảm nhận được túi càn khôn của bốn tên thuộc hạ đã chết, nên đã âm thầm theo đuôi người tới nơi này, không ngờ lại được chứng kiến một chuyện thú vị.” Nói tới đây, đôi mắt của lão lóe qua tia sáng tham lam, ý lão muốn nói tới khoảng không gian đã cất giấu Diệp Tuyên, lúc này khi thả cô ta ra, đã lọt vào đôi mắt của lão. Trương Kỳ lập tức nhận ra rằng trên người Dương Kiệt có báu vật vô giá.

Có thể cất giấu người sống, tuyệt đối là báu vật độc nhất vô nhị trên đại lục Huyền Thiên này, nếu như báu vật đó lọt vào tay mình, chắc chắn sẽ....

Nghĩ tới đây, nhịp thở của Trương Kỳ trở nên dồn dập hơn bao giờ hết.

“ Chiếc túi càn khôn này sao?” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt ngờ ngác cầm lấy túi càn khôn treo trên eo lên, khó tin hỏi.

Túi càn khôn đó thuộc về tên trọc đã chết dưới tay anh ta, lẽ ra với càn khôn thấp trong người, anh ta không cần thiết phải có túi càn khôn nữa, vì càn khôn thấp cao cấp hơn không biết nhiều lần so với chiếc túi đó. Chỉ là mang theo tâm lý không muốn để người khác biết mình mang trọng bảo trên người, mang theo một chiếc túi càn khôn để có thể che mắt thiên hạ, không ngờ lại xảy ra rắc rối như thế này.

“Đồ ngốc, đồ của quân đoàn Ác Sói mà dám giữ trên người, không bị phát hiện mới là lạ á!!” Diệp Tuyền giận tới nổi mặt đỏ tía tai, cũng biết hấn là tên hám tiền, không ngờ lại tham tới mức độ như vậy, lấy hết đồ trong túi càn khôn là được rồi, còn lấy luôn cái túi làm gì vậy trời???

Đại ca ơi, chẳng lẽ không biết rằng tuyệt đối không được lấy túi càn khôn của người chết sao? Hấn đang tự đâm đầu vào chỗ chết đây mà! à không, còn kéo mình chết theo nữa chứ. Trời ơi là trời, sao con lại quen biết được tên khốn hại gia đình hại bạn bè như thế này chứ?

Diệp Tuyền lần này quả thật nghi oan cho Dương Kiệt rồi, anh ta mới tới thế giới này chưa được bao lâu, lại sống trong khu rừng ma thú, mới vào thành được một ngày, sao mà biết được những điều tối kỵ đó chứ?

Dương Kiệt vừa chỉ về túi càn khôn, sau đó lại chỉ về phía Diệp Tuyền, nghiêm giọng nói: “Kỳ gia, túi càn khôn này do ả này đưa cho tôi, tôi hoàn toàn không liên quan gì tới cái chết của thuộc hạ ngài cả, oan có đầu, nợ có chủ, Kỳ gia hãy tha cho em và xử đẹp ả này đi.”

Cả Trương Kỳ và Diệp Tuyền đều ngơ người trước câu nói của Dương Kiệt.

Mẹ kiếp, tên khốn này đúng là tuyệt phẩm, bán đứng bạn bè một cách không cần suy nghĩ, đặc biệt là một cô gái xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành như thế này chứ, thế mà bị hấn bán một cách không do dự! chết nhất đến thế là cùng.

“Đồ đâm tặc, đồ hám tiền, đồ mặt dày, đồ chết nhất, đồ” Dương Kiệt vô cùng vinh dự có thêm một biệt hiệu nữa.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 7: Diệt Luyện Thể Tầng Thứ 10

“ Hahahahaha~~~!!” Trương Kỳ cười một cách đắc chí, không ngờ mới nghe thấy uy danh của mình đã khiến chúng nội bộ lung củng rồi, tuy một đánh hai không phải là vấn đề, nhưng lỗ tốn sức hơn ai mà không muốn chứ? Dùng lưỡi liếm liếm môi của mình, nhìn về phía Diệp Tuyền khiêu khích nói: “ Người xưa có câu, hãy chọn bạn mà chơi, quả thật không sai chút nào? Cô bé, giờ có hối hận lắm không?”

“ Hửn không phải bạn tôi!!!” Diệp Tuyền không thèm nhìn mặt Dương Kiệt nữa, quay sang hướng khác hừ mạnh 1 tiếng nói.

“ Đúng thế, đúng thế, em không quên biết gì cô ta cả, em chỉ là người qua đường mà thôi, Kỳ gia hãy mau chóng ra tay xử đẹp con nhỏ này để trả thù cho thuộc hạ của mình đi, em sẽ đứng sang một bên cổ vũ và làm khán giả cho Kỳ gia. À há, có cần em đề tay đề chân của ả xuống cho Kỳ gia để hành sự không nhỉ? Mà thôi, để Kỳ gia tự giải quyết mới kích thích chứ nhỉ, cố lên Kỳ gia, Kỳ gia cố lên~~!” Tên khốn chỉ trong nháy mắt đã biến thân thành tên thuộc hạ chân thành nhất của Trương Kỳ.

“ Câm miệng~~~!!” Cả Diệp Tuyền và Trương Kỳ cùng lên tiếng quát.

Diệp Tuyền cấm hận Dương Kiệt thì khỏi cần nói rồi, ngay cả Trương Kỳ cũng tỏ vẻ không ưa gì tên khốn này, là lính đánh thuê, tôn chỉ quan trọng nhất là nghĩa khí, vì anh em hai đao đâm vai cũng được, tuy bản thân lão chưa chắc là người trọng nghĩa khí, nhưng ít ra bề ngoài hành xử sao

cho phải đạo, còn tên khốn này bán đứng bạn bè 1 cách công khai như vậy, tất nhiên là khó có thể chấp nhận rồi.

Bị cả hai quát mắng, Dương Kiệt lộ ra vẻ mặt vô tội, im lặng đứng sang một bên không nói năng gì nữa.

Quay sang Diệp Tuyên, Trương Kỳ mang theo ánh mắt đầy dâm nhục, phần khích cười nói: “ Giờ ý cô bé thế nào? Muốn chống cự trong tuyệt vọng hay là vui vẻ phối hợp với ta để hưởng thụ cực lạc khoái cảm? Ta lại thích sự chống cự của cô bé cơ, như vậy mới phần khích, khả khả khả khả ~”

“ Đồ biến thái!” Diệp Tuyên cắn răng phần nộ quát. còn Dương Kiệt thì thầm suy nghĩ trong lòng.

“ Biến thái? Ta khoái cách xưng hô đó, khả khả.” Nói xong, từng bước từng bước bước về phía Diệp Tuyên đang mang theo vẻ cảnh giác hoảng sợ.

Nhìn thấy con môi vùng vẫy trong tuyệt vọng, Trương Kỳ cảm thấy phần khích khoái lạc như đang lên mây vậy, cơ thể của lão đột nhiên tăng tốc, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ngay trước mặt Diệp Tuyên, thậm chí cô ta có thể ngửi thấy mùi hôi thối bốc ra từ miệng lão phà ra...

“ Hồ Diệp loạn vũ chương~~!!”

Tay phải tạo chương tung ra, sau lưng nhấp nháy hình ảnh một con bướm sắc sỡ dạng khí, con bướm dạng khí đó nhanh chóng thu nhỏ lại, tựa như bị hút hết vào bàn tay phải, ấn thẳng vào ngực của Trương Kỳ ở trước mặt.

“ Hoàng giới tuyệt phẩm?? Nhưng thật đáng tiếc, cô bé còn yếu quá đấy.” Trương Kỳ lộ ra nụ cười chế giễu, tay tạo thành chảo, chụp lấy bàn

tay tung chưởng của Diệp Tuyên đang ấn tới, sau đó khễ dùng sức, kéo cả người cô ta về phía mình, một cú đâm đâm thẳng vào bụng của cô ta.

Bóp ~~~!

“Hự~~”

Diệp Tuyên trực tiếp bị đánh bay ra, té ngã trên mặt đất, toàn thân run rẩy, đau không chịu nổi, không còn đủ sức đứng dậy nữa.

Khoảng cách giữa luyện thể tầng thứ 6 và luyện thể tầng thứ 10 cách biệt quá xa, thậm chí lão không cần dùng tới tuyệt học, chỉ một cú đâm thường đã khiến Diệp Tuyên mất hết sức chiến đấu. Cũng may là lão còn muốn làm nhục Diệp Tuyên, nên vẫn còn nương tay, chứ bộc phát hết toàn bộ sức lực trong người ra, đánh vào người không chết cũng bị thành tàn phế.

“ Hoan hô, Kỳ gia uy dũng vô song, võ công cái thế, chỉ một chiêu đã dễ dàng đánh bại con ả đáng ghét kia, quả thật lợi hại, sự ngưỡng mộ của đệ đối với Kỳ gia tựa như sóng nước...” Dương Kiệt mang theo vẻ phấn khích khoái trá bước tới bên cạnh Trương Kỳ, những lời nịnh bợ lấy lòng như không cần tiền nhót thẳng vào đầu lão, khiến lão khoái trí tột cùng, dùng ánh mắt chế giễu quét qua Dương Kiệt, cười lạnh quát: “ Xéo ~~!!”

“ Dạ, dạ, em xéo, em xéo ngay ạ.” Dương Kiệt không hề tỏ vẻ ái ngại, vẫn như con chó bị luộc chín đầu hí hí cười lấy lòng, nếu như phía sau tên khốn có đuôi, chắc giờ đang quay như cái chong chóng rồi, khễ nhích sang một bên.

Trương Kỳ hừ mạnh một tiếng, không thèm quan tâm tới con heo mập đó nữa, từng bước từng bước về phía Diệp Tuyên vẫn còn nằm vùng vẫy trên mặt đất.

“ Khà khà, vùng vẫy đi, chống cự đi, người có la thất thanh cũng chẳng ai tới cứu người đâu.” Trương Kỳ như tên tội phạm hiếp dâm dương dương tự đắc nhìn con mồi vùng vẫy trong tuyệt vọng.

“ Chưa chắc.” “ Cái gì??”

“ Giới vương quyền X 2, phì lũ bạo liệt quyền~~!!”

Pằng ~~~~!!

Hự~~~!!

“ Dính dong, kích hoạt hiệu ứng đẩy lùi~~!”

Sau lưng của Trương Kỳ trực tiếp hứng trọn cú đấm đánh lén, cộng thêm hiệu ứng đẩy lùi năm mét, té ngã nhào về phía trước, máu từ trong miệng phun bắn ra, lập tức bị thương không nhẹ.

“ Mày.... Mày dám chơi khăm tao~~~!!” Lúc này bị thái độ của Dương Kiệt đánh lừa, nên đã mất hết cảnh giác, để nguyên cái lưng lại cho anh ta, tất nhiên là không cần khách sáo rồi, trực tiếp một cú đấm đấm thẳng vào lưng, khiến lão bị thương ngay tức khắc.

“ Đồ ngốc, để nguyên cái lưng cho ta, không đánh người thì đánh ai chứ?? phì lũ xung thiên pháo~~~!!” Thừa thế xông lên, mỗi một bước chạy của Dương Kiệt đều khiến cho mặt đất rung chuyển, khi cách Trương Kỳ còn khoảng một mét, hai chân nhún mạnh xuống đất, cái cơ thể nặng gần 160 kg vô cùng khó tin tung bay lên cao gần năm mét, hai tay hai chân duỗi thẳng ra, tạo thành một chữ đại (大), tựa như một trái bom được máy bay thả xuống, oanh tạc mục tiêu ở phía dưới.

“ Không ~~~~~!!”

Rầm ~~~!!

Á ~~~~~!!

Crack ~~!!

“ Dính dong, kích hoạt hiệu ứng choáng váng.”

Trương Kỳ gào thét một tiếng đầy đau khổ, bị vật thể nặng gần 160 kg từ trên cao năm mét thả xuống đè vào người, cho dù luyện thể tăng thứ 10 cũng có chút chịu không thấu, thậm chí có thể nghe thấy xương cốt trong người bị gãy vụn vài chiếc.

Lão không kịp định thần, một cảm giác mê man choáng váng ập thẳng vào đầu, nhất thời tựa như người mất hồn không thể làm gì cả.

Chính là hiệu ứng choáng váng của phi lũ xung thiên pháo!

Không ngờ mình may mắn như vậy, đánh hai chiêu mà hai chiêu đều kích hoạt hiệu ứng, tất nhiên là không thể bỏ qua cơ hội đập chó dưới nước rồi, vội vã từ trên người Trương Kỳ bò dậy, tay phải tạo thành chương ấn thẳng ngực lão.

“ cuồng phong chương ~~~!!”

Rầm ~~~!!

Cú chương mang theo luồng khí màu xanh lá đập thẳng vào ngực, khiến xương cốt trong người lão bị gãy vụn ra hết. Chưa hết, hiệu ứng cuồng phong từ lòng bàn tay truyền thẳng vào cơ thể của Trương Kỳ, không ngừng di chuyển khắp nơi để tàn phá kinh mạch trong người lão.

Trương Kỳ đã kêu không thành tiếng, đôi mắt đầy vẻ phẫn nộ, khó tin, thậm chí có chút hoảng sợ, cơn đau khủng khiếp khi bị cuồng phong tàn

phá kinh mạch khiến lão gân xanh nổi đầy trên trán, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, hít thở một cách yếu ớt.

Luyện thể tầng thứ 7 đánh bại luyện thể tầng 10, chiến tích này có thể nói là kỳ tích, nhưng nếu nghĩ kỹ lại, thì đó là điều tất nhiên. Ngay từ đầu đã man theo thái độ hạ thấp mình để đối phương mất cảnh giác, để anh ta có cơ hội đánh lên từ phía sau.

Thực ra Trương Kỳ mất cảnh giác với Dương Kiệt một phần vì thái độ của anh ta, một phần vì thực lực của anh ta, chỉ là luyện thể tầng thứ 7, cho dù có bị đánh lên, luyện thể tầng thứ 7 có đánh vào người, cũng chỉ đủ ngã ngửa mà thôi, nên hoàn toàn không để Dương Kiệt trong mắt mình, vô cùng thân nhiên giễu cợt con mồi, lão làm sao nghĩ được Dương Kiệt có bí pháp giới vương quyền trong tay, chỉ trong chốc lát có thể tăng gấp đôi sức sát thương của mình chứ? Kèm theo xui xẻo dính ngay hai hiệu ứng của chiêu đánh, thậm chí không kịp ra tay phản kháng đã bị đánh thành tàn phế rồi.

Nếu như ngay từ ban đầu lão thận trọng một chút, trực diện xử lý Dương Kiệt trước tiên, nếu như lão không dính liền hai hiệu ứng trong chiêu thức của anh ta, bị mất đi sức phản kháng, e rằng lúc này lão và Dương Kiệt đã thay đổi vị trí với nhau rồi.

Tất nhiên, trên đời này không có thuốc hồi hận để uống, giờ lão có hồi hận cũng đã quá muộn rồi.

“ Dính dong, tiêu diệt kẻ địch luyện thể tầng thứ 10, bạn nhận được 10000 điểm kinh nghiệm.”

Một cú đấm kết liễu mạng sống của tên biến thái đó, bên tai lập tức vang lên câu thông báo của hệ thống, trên môi lập tức lộ ra nụ cười khoái trá.

Quay lại phát hiện Diệp Tuyên vẫn còn mang theo vẻ ngơ ngác khó tin nhìn chằm chằm về phía mình, lập tức mang theo nụ cười chiến thắng, dùng tay vuốt vuốt mái tóc của mình, dương dương tự đắc bước tới trước mặt cô ta, hí hí cười nói: “ Thế nào? Quá kinh ngạc phải không? Quá thần phục phải không? không cần phải ngưỡng mộ anh, vì anh chỉ là truyền thuyết mà thôi.”

Nhìn thấy cái khuôn mặt đầy mỡ thịt đang rung chuyển liên hồi vì tròng cười khoái trá của tên khốn, Diệp Tuyên có chút muốn đâm một cú vào mặt hắn cho bồ ghét. Nhưng không thể phủ nhận rằng Dương Kiệt có tư cách dương dương tự đắc như thế này. Luyện thể tầng thứ 7 giết chết luyện thể tầng thứ 10, ngoại trừ những tên được gọi là “quái vật” ra, ngay cả những người được cho là thiên tài ở vùng U Châu cũng chưa chắc làm được. Tất nhiên, một phần là do Trương Kỳ chủ quan khinh địch, nhưng thay Dương Kiệt thành một người luyện thể tầng thứ 7 khác, cho dù Trương Kỳ chủ quan khinh địch đứng yên cho đánh, cũng chưa chắc đánh vỡ được chân khí phòng ngự của lão, chứ đừng nói tới đánh bại.

Có thể nói, sức chiến đấu của Dương Kiệt đã có thể vượt trên cả những thiên tài, gần sánh bằng với những tên “ quái vật” của vùng U châu rồi.

Tất nhiên, đó chỉ là nói về sức chiến đấu, còn về thực lực thì anh ta vẫn còn thua xa so với những tên thiên tài, vì ở độ tuổi của anh ta, nhiều thiên tài đã đạt tới cảnh giới luyện thể tầng 10 đỉnh điểm, chỉ còn cách nửa bước chân đã có thể bước vào tiên thiên, thậm chí không ít người đã là tiên thiên từ lâu rồi.

Nhưng bù lại Dương Kiệt lại sở hữu một hệ thống nghịch thiên trong tay, việc đuổi kịp và vượt qua những người được cho là thiên tài hoặc quái vật, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng đây là lần thứ hai tên khốn đó đã ra tay cứu mạng mình, để mình khỏi bị rơi vào cảnh bị làm nhục bởi tên biến thái đó. Nếu như trong lòng không có chút cảm kích là điều không thể, nhưng mà lúc này nhìn thấy vẻ mặt dương dương tự đắc của hắn, nhớ lại những lời nói của hắn lúc lấy lòng tên biến thái kia, đặc biệt là câu “ Có cần em đè chân đè tay ả xuống cho Kỳ gia dễ hành sự không nhỉ”, giờ nhớ lại còn muốn phun máu, mặc dù biết hắn nói thế là muốn làm tên Trương Kỳ mất cảnh giác, nhưng không sao kèm được cơn giận dữ lại bùng phát dữ dội.

Hừ mạnh một tiếng rồi quay đầu sang hướng khác, không thèm để ý tới tên khốn mặt dày đó nữa.

Nhìn thấy Diệp Tuyền không thèm chiêm ngưỡng “ chiến tích vẻ vang” của mình nữa, cảm thấy mất hết hứng thú, bểu môi nhún nhún vai, sau đó quay người lao tới bên cạnh cái xác của Trương Kỳ, bắt đầu công việc “ đào xác” của mình.

Nghe thấy những tiếng cười khoái trá phản kích tột cùng khi kiểm tra tài sản của người chết của Dương Kiệt, Diệp Tuyền không kèm được thâm chử: “ Đồ hám tiền.” từ trong túi càn khôn của mình rút ra một lọ đan dược, đổ một viên ra nhét vào miệng nhai, sau đó bó gối ngồi ngay người lại luyện hóa dược thuốc để điều trị vết thương trên người.

Tổn gần nửa tiếng đồng hồ, lực thuốc trong người mới hoàn toàn hóa giải, vết thương cũng đã lành lại 80 %, chỉ cần thêm một, hai ngày nữa sẽ hoàn toàn lành hẳn.

Đôi mắt với cặp mí dài cong vút xinh xắn từ từ mở ra, phát hiện Dương Kiệt đang ngồi cách đó không xa, đầu quay ngang quay ngược như đang quan sát cảnh giác gì đó, trên tay cầm lấy hai chiếc xiên đang nướng hai con vật như con thỏ ở đồng lửa ở trước mặt.

Nhìn thấy Diệp Tuyên rời khỏi trạng thái điều trị, Dương Kiệt mỉm cười đưa một chiếc xiên thịt đã được nướng thành màu vàng óng trước mặt cô ta nói: “Điều trị xong rồi hả, vậy thì cầm lấy món thịt thỏ nướng ăn cho lại sức, cô vừa mới bị thương xong, cần phải tắm bổ lại mới được.”

Diệp Tuyên có chút cảm động với hành động của anh ta, không chỉ ngồi ở gần đó canh gác giùm mình, mà còn nướng sẵn thịt cho mình ăn nữa chứ, xem ra hẳn cũng ga lăng chu đáo nhỉ, không đáng ghét như hồi mới gặp.

Hai má ửng đỏ, sau đó cầm lấy xiên thịt mà Dương Kiệt đưa qua, dịu giọng nói: “Cám ơn.” Ai ngờ cô ta còn chưa kịp bỏ thịt vào miệng nhai, một câu nói tiếp theo của Dương Kiệt đã khiến chút thiện cảm đối với anh ta tan biến theo chiều gió.

“Không cần phải cám ơn, món thịt “Linh Mục thỏ” này là ma thú cấp một, thịt của nó rất có ích cho những người luyện thể, được bày bán trong các quán tửu lâu sang trọng trong thành Hoàng Huyện, mỗi con chỉ tốn có năm mươi viên linh thạch cấp thấp, nể tình quen biết, tôi không tính tiền công nướng giùm cô, cô chỉ cần trả đúng năm mươi viên linh thạch cho tôi là được rồi.” Dương Kiệt dúm mắt cười nói, lớp mỡ thịt trên đôi má rung lên liên hồi.

“Không có, biến ~~!!” Diệp Tuyên máu nóng sôi lên sùng sục, bỏ món thịt thỏ vào miệng nhai như nhai tươi nuốt sống món thịt trên tay, chắc trong mắt cô ta món thịt thỏ trong tay lúc này đã biến thành Dương Kiệt mất rồi.

Nhìn thấy Diệp Tuyên mang theo vẻ như muốn nhai tươi nuốt sống mình mà nhai con thỏ, Dương Kiệt không dám chọc điên cô ta nữa, thậm chí lảm bảm nói nhỏ: “Xem như cho cô thiếu trước vậy, làm gì mà dữ thế không biết.”

“ Cái gì? người vừa nói cái gì?” “ À không có, ý tôi muốn nói là món
thịt thỏ này rất ngon, rất bổ đó mà.” “ Hừ hừ.”

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 8: Tư Mã Thiên

Vọng Nguyệt sơn!

Thánh Hỏa Tông nằm có khu vực U châu, tận cùng vùng cực bắc, gần sát biên giới của khu rừng ma thú, là tông môn chủ lực chống lại sự bành trướng của lũ ma thú trong khu rừng, có thể nói, những đế quốc, vương quốc của vùng U châu mấy trăm năm nay có được sự bình yên phát triển, Thánh Hỏa Tông có công sức không nhỏ.

Tông môn được đóng trên dãy núi Vọng Nguyệt dài vạn trượng, từ chân núi nhìn thẳng lên đỉnh núi, tựa như một cây thiên trụ đỡ lấy cả bầu trời vậy.

Thiên địa linh khí nồng nặc, ở nơi này tu luyện một ngày tuyệt đối có thể xem như mười ngày ở thế giới bên ngoài. Cho nên Vọng Nguyệt sơn được người đời gọi là “động thiên phúc địa” quả thật không sai chút nào.

Lúc này các thị trấn lân cận sống dưới sự che chở của Thánh Hỏa Tông nằm dưới chân núi Vọng Nguyệt sơn đã đông nghẹt người, đó đều là những thiên tài ở bốn phương tụ tập lại ở đây, chuẩn bị tham gia đợt tuyển mộ của Thánh Hỏa Tông, chỉ mong một bước lên trời, cá chép hóa rồng.

“Cái gì? Đừng giỡn chứ, lại hết phòng rồi sao?” Trong một quán trọ trong thị trấn, một bóng người có thân hình to tròn như một trái bóng khổng lồ, bên cạnh đi theo một cô gái có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, thành hình yếu điệu bốc lửa sau khi nhận được cú lắc đầu của chương quỹ của quán nhà trọ, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

“ Xin quý khách thông cảm, mấy ngày nay thiên tài ở bốn phương tụ tập về đây để chuẩn bị đợt tuyển mộ môn đồ của Thánh Hỏa Tông, nên quán trọ nên trong tình trạng cháy phòng, hay là quý khách thử đi quán khác hỏi thăm thử xem.” Chương quỹ tỏ ra vô cùng cung kính, tận tình giải thích lý do.

Có thể không cung kính được sao? Ai mà biết được trong những người này ai sẽ một bước lên trời, cá chép hóa rồng cơ chứ? Làm ăn sinh sống dưới sự che chở của Thánh Hỏa Tông, tất nhiên là không thể vô lễ với những người tới đây tham gia đợt tuyển mộ rồi, lỡ như đắc tội với người trúng tuyển, sau này người ta quay lại trả thù, tới lúc đó không biết đi khóc với ai đây.

“ Căn này là căn thứ mười rồi, bọn tôi đã đi khắp thị trấn rồi, chẳng chỗ nào còn phòng cả. Biết làm sao đây? Chẳng lẽ tối nay phải ngủ ngoài đường hủ trôi!” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt oán trách nhìn vào chương quỹ nói, khiến chương quỹ tỏ vẻ ngại ngùng bắt lực nhún nhún vai.

Tất nhiên, Dương Kiệt không có ý trách cứ gì ông ta cả, dù sao cũng do người ta hết phòng chứ không phải là không cho mình thuê, anh ta chỉ là muốn than thở vài câu mà thôi.

Lắc đầu thở dài một tiếng, quay sang Diệp Tuyền nói: “ Đi thôi, thử đi tìm thêm vài chỗ nữa xem sao.” Diệp Tuyền ngật đầu định quay người rời khỏi, đột nhiên trong phòng ăn ở đại sảnh vang lên một giọng nói cao ngạo: “ Này cô nương xinh đẹp, nếu cô không chê thì hãy tới phòng ta vậy, ta vừa đặt một phòng hạng sang trong quán trọ này, phòng ốc rộng rãi, chiếc giường vừa mềm mại vừa to, đủ để lăn lên lộn xuống ở trên đó đấy, hi hi.”

“ Mẹ kiếp, tên nào chán sống rồi sao mà dám đi chọc con hổ cái này?” Vội vã quay đầu lại nhìn vị “ anh hùng” dám chạm vào mộng cạp, là một thanh niên chạc tuổi mười sáu, mười bảy, khuôn mặt đẹp trai phong độ, chỉ

là sắc mặt xanh xao, quầng mắt thâm đen, chắc là một tay thường xuyên lao vào tử sắc, trên người mặc bộ đồ công tử cao quý, một mình ngồi trên một chiếc bàn lớn ngay trung tâm đại sảnh, trên bàn bày đầy những món ngon đắt tiền, là một công tử lắm tiền nhiều của đây mà.

Tên công tử đang dùng ánh mắt thâm tà quan sát toàn thân trên dưới Diệp Tuyền, hần lập tức nhận ra rằng Diệp Tuyền vẫn còn là “trinh nữ”, cộng thêm sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, thân hình bốc lửa, không biết hấp dẫn hơn biết bao nhiêu lần so với những thiếu nữ đã từng qua tay hắn, miệng không ngừng có động tác nuốt nước bọt.

Không chỉ tên công tử kia như vậy, hầu hết những tên khách nam trong đại sảnh đều mang theo ánh mắt thâm nhục nhìn chằm chằm vào Diệp Tuyền, tựa như tên đồ tể đang ngắm soi con mồi vậy.

Đúng là hồng nhan họa thủy!

“Thấy chưa, đã bảo trước khi vào đây phải dùng tấm vải che mặt rồi mà, lại gặp rắc rối nữa rồi.” Dương Kiệt quay sang Diệp Tuyền than trách nói.

“Biến ~~!!” Diệp Tuyền hừ mạnh một tiếng, sau đó quay sang tên công tử vừa lên tiếng lạnh lạnh nói.

“To gan~~~!!” Tên công tử sắc lạnh trầm đen như than, dùng tay vỗ mạnh bàn một cái, lạnh lạnh nói: “Không một người phụ nữ nào có thể từ chối Tư Mã Thiên ta đây, cô cũng không ngoại lệ.”

“Tư Mã Thiên? Người này chính là Tư Mã Thiên sao?”

“Đúng thế, đúng thế, đệ nhất thiên tài của Tô Thành, con cháu đích truyền của một trong tam đại gia tộc hùng mạnh nhất Tô Thành, Tư Mã Thiên chính là người này sao?”

“ Nghe nói Tư Mã Thiên thiên tư cực cao, mới mười bảy tuổi đã đạt tới cảnh giới luyện thể cấp 9, tuyệt học gia tộc “ hỗn nguyên nhất khí thủ” đã luyện tới cảnh giới cực điểm, sức chiến đấu có thể đánh ngang ngửa với một cao thủ luyện thể cấp 10 đấy.”

“ Nghe nói tuy Tư Mã Thiên thiên tư kỳ tài, nhưng là người háo sắc tột độ, biết bao thiếu nữ ở Tô Thành đã bị hãm hại dưới tay hắn, có người dám phản kháng thậm chí bị hắn diệt cả gia đình, sau khi hãm hại thiếu nữ đó xong còn đem bán cho thanh lâu, e rằng cô nương xinh đẹp này cũng khó thoát rồi đây.”

“ Suyt, nói nhỏ thôi, không sợ chết hả?”

Những câu bàn luận to nhỏ của những người ở xung quanh đã lọt hết vào tai của Dương Kiệt và Diệp Tuyên, nhưng cả hai vẫn tỏ vẻ dửng dưng như không có chuyện gì xảy ra cả, hoàn toàn không thêm quan tâm tới “ chiến tích lẫy lừng” của tên Tư Mã Thiên.

Luyện thể tầng thứ 9 đánh ngang ngửa với luyện thể tầng thứ 10? Có gì đáng để bận tâm cơ chứ? Phải biết rằng con heo mập ở bên cạnh mình, ở luyện thể tầng thứ 7 đã chơi chết một tên luyện thể tầng thứ 10, huống chi hiện giờ hắn đã đạt tới luyện thể tầng thứ 9 chứ. Mới cách nay vài hôm, trên đường đi gặp phải toán cướp có thủ lĩnh là luyện thể tầng thứ 10, tên heo mập này chỉ một cú đâm, một cú đè, một cú chưởng đã dễ dàng lấy mạng tên thủ lĩnh đó rồi, huống chi tên này chỉ đánh ngang ngửa với một cao thủ luyện thể tầng thứ 10 chứ? Hoàn toàn không cùng một đẳng cấp được.

Đúng thế, mất gần nửa tháng từ Hoàng Huyện đi tới Thánh Hỏa Tông, trên đường đi không bình yên chút nào, nào là gặp phải cướp núi, nào thì gặp phải ma thú ở khu rừng ma thú chạy ra săn mồi, vô cùng hiển nhiên tất cả đều trở thành điểm kinh nghiệm cho Dương Kiệt thăng cấp. Chỉ trong vòng nửa tháng đã từ luyện thể cấp 7 thăng lên luyện thể cấp 9. Tốc độ

thăng cấp của anh ta đã khiến Diệp Tuyền há hốc ngơ ngác không nói nên lời, nhưng riết rồi cũng thành quen, cho dù sáng mai tỉnh dậy mở mắt ra thấy anh ta đột phát thành luyện thể cấp 10 hay thậm chí là tiên thiên, cũng không cảm thấy quá bất ngờ nữa rồi.

Bản thân Diệp Tuyền cũng không kém, đã từ luyện thể cấp 6 đột phá thành luyện thể cấp 7, đó là công lao Dương Kiệt để dành lại mấy tên lẻ tẻ để cô ta chiến đấu, không nguy hiểm tới tính mạng tuyệt đối không ra tay, để cô ta từ trong chiến đấu không ngừng củng cố bản thân, tiến hành đột phá. Chỉ trong vòng nửa tháng đã đạt tới luyện thể cấp 7. phải biết rằng Diệp Tuyền mới tròn 16 tuổi, hoàn toàn không thua kém gì so với đệ nhất thiên tài của Tô Thành như Tư Mã Thiên, thậm chí còn đáng sợ hơn nữa.

Tư Mã Thiên này giờ vang mang theo vẻ mặt cao ngạo hưởng thụ khi nghe người khác bàn tán về “uy danh” của mình, nhưng phát hiện Dương Kiệt và Diệp Tuyền vẫn tỏ vẻ than nhiên không chút lo sợ, cảm thấy “uy danh” của mình bị xúc phạm, đặc biệt là thái độ của con heo mập đứng bên cạnh người đẹp, khiến mình bị mất mặt, phần nộ đập bàn một cái, nhìn về phía Dương Kiệt lạnh lạnh quát: “Con heo mập kia, ai cho phép mày dám đứng gần người đẹp của ta hả? Biết điều thì mau chóng lăn tới trước mặt ta quỳ xuống khấu đầu, tự phế hai tay của mình, ta sẽ rủ lòng thương tha mạng cho mày.”

“Heo Mập? Quỳ xuống khấu đầu? Tự phế hai tay?” đôi mắt của Dương Kiệt rực sáng, lập tức tạo ra vẻ nịnh bợ lấy lòng, vừa dúm mắt cười hí hí vừa từ từ bước tới trước mặt Tư Mã Thiên, nhìn đáng vẻ anh ta giống như đã sợ hãi trước “uy danh” của Tư Mã Thiên mà làm theo yêu cầu của hắn thì phải.

Thái độ của anh ta lập tức khiến những người có mặt trong đại sảnh tỏ vẻ khinh thường chế giễu, thậm chí có chút cười trên đau khổ của người khác.

Diệp Tuyền cũng mang theo vẻ mặt thương hại khi nhìn Dương Kiệt bước đi, nhưng vẻ mặt thương hại đó không phải dành cho Dương Kiệt, mà là dành cho tên ngốc Tư Mã Thiên kia. Tên ngốc đó dám đụng tới điều tối kỵ của Dương Kiệt gọi hắn là "heo mập", đúng là chán sống rồi. Mỗi lần tên heo mập đó tạo ra vẻ mặt như thế này là có người xui xẻo.

Cầu trời phù hộ cho thằng nhỏ!

Tư Mã Thiên vẫn chưa biết cơn đại họa sắp ập tới đầu mình, vẫn mang theo vẻ mặt cao ngạo ngẩng cao đầu, chờ đợi con heo mập kia tới quỳ xuống trước mặt mình khấu đầu.

“Ồ thì ra chính là Thiên gia đó hả, Thiên gia đẹp trai phong độ, uy dũng vô song, danh tiếng lẫy lừng, hôm nay được gặp mặt quả thật danh bất hư truyền, sự ngưỡng mộ...” “Thôi thôi, đừng nói nhiều nữa, mau quỳ xuống khấu đầu, sau đó tự phế hai tay rồi cắt xẻo, ta còn nhiều việc phải làm với mỹ nhân kia, không có thời gian ở đây nghe người làm nhảm.” Tư Mã Thiên tỏ vẻ khinh thường, vẫy vẫy tay không thèm để ý tới Dương Kiệt nữa, đôi mắt dâm tà của hắn đã dán chặt vào cơ thể bốc lửa của Diệp Tuyền.

“Dạ dạ, quỳ xuống khấu đầu, tự phế hai tay, đơn giản thôi mà.” Bàn tay thô to đầy mỡ thịt nhanh như chớp chụp lấy cái đầu của Tư Mã Thiên, không đợi hắn kịp phản ứng, kéo đầu hắn đập mạnh xuống chiếc bàn ăn bày đầy thức ăn đắt tiền.

Rầm ~~~~~!!

Cái đầu của Tư Mã Thiên va chạm với chiếc bàn bằng gỗ mun cao cấp, lập tức vỡ tung toét, thức ăn phun bắn ra rơi đầy mặt đất, không ít thức ăn dính đầy trên khuôn mặt của Tư Mã Thiên.

“ Mày....Mày dám....”

Bóp~~~~!!

Tư Mã Thiên phần nộ tột cùng khi bị đánh lén, đặc biệt là tóc tai khuôn mặt và bộ đồ trên người dính đầy nước canh, mỡ thịt của thức ăn, khiến một người tự cho là phiên phiên công tử như hắn muốn nổi điên lên định vùng dậy giết chết con heo mập dám cả gan ra tay với mình.

Dưới cặp mắt ngơ ngác của biết bao người có mặt trong đại sảnh, không đợi hắn kịp vận hành chân khí trong cơ thể đứng dậy phản kháng, Dương Kiệt vung tay chụp lấy cổ áo của hắn nhấc bổng người hắn lên, trực tiếp tặng cho một cú bạt tai vang dội vào mặt hắn, khiến chân khí trong người hắn lập tức bị nhiễu loạn, nhất thời không thể phát huy.

“ A ~~~~... mày dám...”

Bóp ~~~~!

“ Tao là ...”

Bóp ~~~~!!

“ Á ~~~tao ... tao sẽ giết”

Bóp ~~~~!! Bóp ~~~~!! Bóp ~~~~!!

Mỗi một câu hăm dọa của Tư Mã Thiên là mỗi cú bạt tai tát thẳng vào mặt của hắn, chỉ trong chốc lát, hai bên má đã đỏ tím sưng vù, trông giống như một cái đầu heo vậy.

“ U... ư.. phụt....”

Vài chiếc răng kèm theo máu từ trong miệng Tư Mã Thiên phun bắn ra, hai mắt trợn ngược, ngất xỉu tại chỗ.

“ Xéo ~~~~!!” s= Sau khi tát cho sưng tay, trực tiếp ném Tư Mã Thiên về phía cửa sổ trong đại sảnh.

Rầm ~~~~!!

Cánh cửa sổ bằng gỗ trực tiếp bị cơ thể của Tư Mã Thiên tông gãy, cơ thể mang theo cánh cửa sổ gãy đó bay thẳng ra ngoài đường té ngã xuống đất, bộ dạng vô cùng thảm thương.

“ Mẹ kiếp, cái thứ gì đâu không,ghét nhất là mấy tên khốn dám gọi ta là "heo mập", mập thì sao? Mày có được mập như tao không?Nói cho mày biết, cái này tượng trưng cho người phúc hậu cao quý đấy!Hừ hừ, Bộ tưởng bố mày hiền muốn ăn hiếp là ăn hiếp sao? không cho mày một trận mày còn không biết mình đang ở đâu. Rút kinh nghiệm đi nhé, lâu sau đừng có đi ăn hiếp những người có khuôn mặt hiền lành phúc hậu như ta nữa.”
Dương Kiệt nhìn về hướng cửa sổ nhỏ bãi nước bột, hừ mạnh một tiếng, vỗ vỗ đôi tay, dưới cặp mắt kính hời,hỏi tin của những người có mặt trong đại sảnh, quay người đi về phía Diệp Tuyền, bỏ lại vài viên linh thạch xem như là bồi thường bàn ăn và cánh cửa sổ bị gãy, rời khỏi đi tìm quán trọ khác.

Đợi tới khi bóng lưng của hai người biến mất khỏi đại sảnh, tiếng âm vang bàn tán mới bùng nổ lên.

“ Chàng thanh niên có thân thể như trái bóng không lồ đó là quái nhân ở phương nào thế nhỉ, ngay cả Tư Mã Thiên cũng dám đánh!”

“ Đúng thế, đúng thế, ngay cả một thiên tài như Tư Mã Thiên chỉ như con gà trong tay hắn, thậm chí không tý sức phản kháng, rốt cuộc chàng thanh niên đó là ai vậy? Chưa từng nghe thấy qua một người có thể hình to

tròn mà thực lực đáng sợ như thế này? chẳng lẽ là người của những gia tộc bí ẩn ở U Châu?”

“ Lớn chuyện rồi, lớn chuyện rồi, ngay cả Tư Mã Thiên cũng dám đánh, gia tộc Tư Mã sẽ không tha cho anh chàng đó đâu.”

“ Xì, trông anh chàng kia chắc là người sẽ tham gia đợt tuyển mộ môn đồ lần này, chỉ cần hắn vượt qua được vòng kiểm tra, trở thành môn đồ của Thánh Hỏa Tông, có cho gia tộc Tư Mã mười cái gan cũng không dám đụng tới hắn, lo gì.”

“ À, cũng đúng. Mà không, nghe nói gia tộc Tư Mã có không ít con cháu là môn đồ trong Thánh Hỏa Tông, hình như anh ruột của Tư Mã Thiên là, Tư Mã Phong Vân, thuộc một trong thập đại cao thủ ở ngoại môn, đã đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 8, anh chàng kia dám đụng tới Tư Mã Thiên, Tư Mã Phong Vân chắc chắn sẽ ra tay trả thù cho em trai của mình, sẽ không tha cho anh chàng kia đâu.”

“ Chưa vào tông môn đã đắc tội một trong thập đại cao thủ ngoại môn, xem ra tương lai anh chàng này mờ mịt đen tối rồi đấy, cho dù hắn có gia nhập tông môn thành công hay thất bại, chắc chắn cũng sẽ bị mất mạng.”

“ Ủ, ừ, có chuyện hay để xem rồi đấy.”

Màn đêm buông xuống, tại một trang viên sang trọng lộng lẫy trên eo núi Vọng Nguyệt sơn, một bóng người sắc mặt lạnh lẽo u ám, khuôn mặt hao hao giống như tên Tư Mã Thiên vừa bị Dương Kiệt đập cho một trận sáng nay, đang ngồi chiếc ghế chủ trong phòng khách, trên tay cầm lấy một ly trà sứ, lâu lâu lại bỏ lên miệng nhấp môi một miếng.

Kết ~~~!!

Cánh cửa phòng khách mở ra, một bóng người có khuôn mặt lấm la lấm lét, mặc bộ trang phục giống hệt như Tư Mã Phong Vân từ bên ngoài bước vào, chắp tay thi lễ nói: “ Bẩm phó bang chủ, Thiên thiếu gia chỉ bị ngoại thương nhẹ, sau khi dùng thuốc khuôn mặt đã bớt sưng vù rồi ạ, chỉ là mấy chiếc răng phải đợi một thời gian nữa mới có thể mọc lại như cũ được ạ.”

Tư Mã Phong Vân khẽ ngật đầu, lạnh lạnh nói: “ Chỉ cần không ảnh hưởng tới đợt tuyển mộ ngày mai là được rồi. Cũng tốt, đây âu cũng là một bài học để răn đe tiểu Thiên bớt tính cao ngạo của nó, để nó biết trời cao đất rộng. Nhưng mà...” Nói tới đây, toàn thân đột nhiên phát tán ra luồng sát khí đáng sợ, khiến cho nhiệt độ trong phòng hạ xuống tới mức cực thấp: “ Người của gia tộc Tư Mã, không phải con chó con mèo nào cũng có thể đụng tới được đâu.”

Sát khí đáng sợ của tiên thiên tầng thứ 8 phát tán ra, khiến cho tên thuộc hạ toàn thân run rẩy, trên trán đã chảy đầy mồ hôi lạnh, chút nữa đứng không vững té ngã xuống đất.

“ Đã điều tra ra lai lịch của tên tạp chủng kia chưa?” Qua được một hồi, sát khí đã được Tư Mã Phong Vân thu lại vào người, tên thuộc hạ thầm thở phào nhẹ nhõm, toàn thân ướt đẫm mồ hôi như vừa bước ra khỏi phòng xông hơi vậy, nghe thấy câu hỏi của Tư Mã Phong Vân, vội vã trả lời: “ bẩm phó bang chủ, lai lịch của tên cậu tạp chủng đó vô cùng bí ẩn, thuộc hạ đã phát tán người ở phía dưới dò thám, nhưng tới giờ vẫn chưa biết được gia tộc đứng đằng sau lưng hắn là ai, chỉ biết hắn tên Dương Kiệt, luyện thể tầng thứ 9, mới cách nay nửa tháng đột nhiên xuất hiện ở thành Hoàng Huyện” “ Cái gì? Tới giờ vẫn chưa nắm rõ thông tin về tên cậu tạp chủng đó sao? ” Đôi mắt sắc lạnh của Tư Mã Phong Vân tựa như hai mũi kim đâm thẳng vào mắt của tên thuộc hạ, khiến hắn hoảng sợ tột cùng, vội cúi đầu xuống không dám trả lời.

“ Tiếp.”

“ Dạ, dạ...thân thể của tên cầu tạp chủng vô cùng bí ẩn, nửa tháng trước đột nhiên trên trời giáng xuống xuất hiện tại thành Hoàng Huyền, những gì liên quan tới hắn trước đó đều không có chút thông tin gì cả. Thuộc hạ nghi ngờ hắn chính là người của những gia tộc bí ẩn ra đời để tu hành...”

“ Không thể nào, người của những gia tộc bí ẩn đều có đôi mắt trên trán, còn lâu mới đếm xỉa tới những tông môn của U châu, càng không bao giờ tham gia vào những cuộc tuyển mộ môn đồ của tông môn. Cho dù họ muốn gia nhập tông môn đi nữa, cũng chỉ để mắt tới các tông môn hùng mạnh ở trung ương mà thôi.”

“ Dạ, dạ, thuộc hạ sẽ tiếp tục phái người ở phía dưới điều tra cho rõ thân thể của tên cầu tạp chủng đó ạ.” “ Không cần thiết.” Tư Mã Phong Vân vẫy vẫy tay, cười lạnh nói: “ Cho dù hắn là ai đi nữa, một khi đã đụng tới gia tộc Tư Mã, kết cục cũng chỉ có chết mà thôi. đối với một người sắp chết, không cần phải lãng phí thời gian làm gì.”

“ Dạ, dạ, chắc chắn sáng mai hắn sẽ tham gia đợt tuyển mộ của tông môn, hay là...” Tên thuộc hạ tạo động tác cửa cổ một cái.

Đôi mắt Tư Mã Phong Vân nhấp nháy tia sáng dị thường, lắc đầu cười nói: “ Không, cứ để hắn tham gia đợt tuyển mộ lần này. Lâu lắm rồi ta không có trò tiêu khiển để giải trí, hãy để hắn an toàn gia nhập vào tông môn, tới lúc đó hạ lệnh xuống phía dưới hành hạ trấn áp hắn một thời gian, trong thời gian này ta cần bề quan để đột phá tiên thiên tầng thứ 9, sau khi ta xuất quan, cần có một con gà để giết cho đám khỉ kia xem, để xem ai còn dám mạo phạm tới gia tộc Tư Mã của ta hay không, chỉ hy vọng hắn vẫn còn lành lặn, đừng bị thân tàn ma dại là được rồi, há há há há ~~~~!”

“ Xin chúc mừng phó bang chủ, mong phó bang chủ đột phá thành công, hoành tảo ngoại môn.” Tên thuộc hạ vội vã nịnh bợ.

“ Hahahahahaha~~~~~!!” Tiếng cười đầy đắc chí của Tư Mã Phong Vân vang vọng cả trang viên.

Nhân vật chính của vụ này hoàn toàn không biết một âm mưu đang chuẩn bị ập thẳng vào đầu, vẫn đang ngủ say như chết trong quán nhà trọ dưới chân núi Vọng Nguyệt.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 9: Thí Luyện Thánh Hỏa Tông

Khu quảng trường rộng lớn dưới chân núi Vọng Nguyệt, tụ tập gần năm ngàn người từ bốn phương tề tụ lại đây, tất cả đều mang theo vẻ mặt cung kính ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào bức tượng cao gần mười mét được đúc bằng đá cẩm thạch ngay giữa quảng trường. Bức tượng giống như người thật này mang theo thể ngẩng cao đầu đưa mắt nhìn về phía xa xăm, hai tay chống eo, khí thế ngạo thị thiên hạ từ bức tường phát tán ra khiến cho những người chiêm ngưỡng nó đều máu nóng sôi lên sùng sục, chỉ mong có ngày được đạt tới cảnh giới của vị tổ tiên khai lập ra Thánh Hỏa Tông này, hoành tảo khắp U châu không có đối thủ.

Đó chính là bức tượng của vị tổ sư đã khai lập ra Thánh Hỏa Tông sáu ngàn năm trước, Xích Hỏa chân quân. Người đã từng tung hoành khắp U châu không có đối thủ, ngay cả khi đi tới khu vực trung ương của đại lục Huyền Thiên cũng thuộc dạng có tên có tuổi, người đã đạt tới cảnh giới hợp thể tầng thứ 10 đỉnh điểm. Nhưng cuối cùng cũng không thể vượt qua được cảnh giới độ kiếp, trong lúc độ kiếp bị tám tám chín mươi một lôi kiếp đánh tan thành mây khói, ngay cả nguyên thần cũng bị phá hủy, không thể luân hồi được nữa.

Mặc dù độ kiếp không thành công, nhưng không ai dám xem thường thực lực của Xích Hỏa chân quân, vì độ kiếp là cảnh giới then chốt nhất đối với người tu luyện, chỉ cần độ kiếp thành công, thực lực sẽ tăng lên tới mức độ khó tin, di sông rời núi, một cú đấm vỡ quả núi lớn cũng chỉ là chuyện nhỏ, sẽ được xếp vào nhóm những người quyền lực nhất đại lục Huyền Thiên, ngay cả những lãnh đạo cao cấp của các tông môn hùng mạnh ở

trung ương cũng phải khách sáo không dám đắc tội, có thể nói là một bước lên trời.

Chỉ là quá trình độ kiếp vô cùng nguy hiểm, đó là thử thách lớn nhất mà thiên đạo giành cho người tu luyện, có thể nói là cửu tử nhất sinh, từ xưa đến nay biết bao thiên tài yêu nghiệp đều bỏ mạng trong quá trình độ kiếp, một ngàn thiên tài yêu nghiệp độ kiếp, chỉ có vài ba người thành công là cùng. Nhớ kỹ là thiên tài yêu nghiệp chứ không phải người có tư chất bình thường. Những người có tư chất bình thường thậm chí còn không dám bước với giai đoạn đó nữa, vì có thể nói là thập tử vô sinh.

Có thể nói, mấy chục ngàn năm nay, số người vượt qua cảnh giới độ kiếp ở khu vực U châu này, chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi. Rất nhiều người đạt tới cảnh giới hợp thể tầng thứ 10, đều cố gắng kềm nén lại chân khí trong cơ thể, để tránh phải độ kiếp, chỉ tới khi thọ mạng gần hết, trước sau gì cũng chết, mới liều thử một phen để độ kiếp, thành công sẽ tăng tuổi thọ lên gấp đôi, còn không thì ngay cả đầu thai luân hồi cũng không có cơ hội.

Do đại lục Huyền Thiên linh khí dồi dào, nên thọ mạng của người bản địa thường rất cao, người thường trung bình có thể sống trên trăm tuổi, luyện thể được hai trăm tuổi, tiên thiên bốn trăm tuổi, chân nhân sáu trăm tuổi, nguyên thần ngàn tuổi, xuất khiếu ngàn rưỡi tuổi, hợp thể là hai ngàn tuổi, độ kiếp tăng lên gấp đôi là bốn ngàn tuổi, hóa vũ tăng thêm gấp đôi nữa là mười ngàn tuổi.

Tất nhiên, ngoại trừ vượt qua cảnh giới khác để gia tăng tuổi thọ, còn có thể săn lùng thần đan thần dược, cũng có tác dụng gia tăng tuổi thọ từ năm mươi ~ một trăm tuổi, nhưng suốt cuộc đời mỗi người chỉ có thể sử dụng một lần, lần thứ hai sẽ kháng thuốc không còn tác dụng nữa. Mặc dù gia tăng tuổi thọ không nhiều, những thần đan thần dược đều được người tu luyện tranh giành bể đầu, mỗi lần xuất hiện trên đại lục Huyền Thiên đều

máu chảy thành sông. Vì không chừng chỉ cần sống thêm năm mươi ~ một trăm tuổi, lại có thể đột phá tới cảnh giới khác để gia tăng tuổi thọ thì sao? Thậm chí có thể chuẩn bị kỹ càng để độ kiếp thành công cũng nên.

Tất cả các thiếu niên hơn năm ngàn người có mặt ở đây đa số từ nhỏ tới lớn đều nghe truyền thuyết của Xích Hỏa chân quân trưởng thành, nên tất cả đều mang theo tâm trạng cung kính, ngưỡng mộ cũng là đều dễ hiểu.

Chỉ duy nhất một người tỏ vẻ dừng dừng quay đầu sang tứ phía ngó ngang ngó dọc, không ngừng chặc lưỡi cảm thán: “ hơn năm ngàn mạng đều là luyện thể tầng thứ 6 trở nên, thậm chí có vài mạng đạt tới cảnh giới tiên thiên, những người này đều chính là thiên tài của vùng U châu sao? Chỉ Thánh Hỏa Tông đã nhiều như vậy, còn tứ đại tông có thực lực ngang ngửa với Thánh Hỏa tông thì sao nhỉ? Thiên tài ở đâu ra mà nhiều thế không biết.”

“ Này, nghiêm túc chút coi, đừng làm mất mặt tôi chứ.” Diệp Tuyên khẽ dùng tay hích nhẹ Dương Kiệt, tỏ vẻ không hài lòng nói.

“ Nghiêm túc? Tôi làm gì không nghiêm túc chứ?” Dương Kiệt bễ môi nói. Đột nhiên cảm nhận thấy một luồng sát khí phóng thẳng về phía mình, vội vã quay đầu nhìn về hướng sát khí phóng ra, nhìn thấy khuôn mặt của người vừa phóng ánh mắt sát khí đặng đặng về phía mình, đôi mắt rục sáng, trên môi lập tức lộ ra một nụ cười thích thú.

Chính là tên khốn Tư Mã Thiên.

Lúc này khuôn mặt của Tư Mã Thiên đã bớt sung vù, chỉ là lúc nghiêng răng nghiêng lợi phát hiện mất đi vài chiếc răng trông vô cùng khôi hài, nhìn thấy Dương Kiệt mang theo nụ cười thích thú nhìn về phía mình, hấn suýt chút nữa kềm nén không nổi lao tới liều mạng với thủ phạm đã mang tới niềm sỉ nhục tột cùng cho mình.

“Hãy đợi đây, đợi tới khi kết thúc đợt kiểm tra này, sẽ có trò vui giành cho mày.” Tư Mã Thiên hai tay nắm chặt thành nắm đấm, toàn thân run rẩy vì giận dữ, nhưng lý trí vẫn giúp hắn đủ tỉnh táo để không lao tới liều mạng với kẻ thù không đội trời chung của mình. Trên môi lộ ra một nụ cười sắc lạnh, hướng về phía Dương Kiệt tạo ra một động tác cửa cổ.

Dương Kiệt bấu môi, phóng ánh mắt chế giễu về phía hắn, khiến hắn suýt chút nữa bất chấp tất cả lao tới sập lá cà với anh ta.

Dong ~~~~~!!

Đúng lúc này, một tiếng chuông vang dội từ trên đỉnh núi Vọng Nguyệt vang lên, một khí thể áp đảo từ trên trời giáng xuống người năm ngàn thí sinh có mặt ở quảng trường, khiến không ít người cảm thấy khó thở, sắc mặt tái xanh, suýt chút đứng không vững ngồi ngã mông xuống đất.

Chỉ thấy mười một bóng người từ trên kim đỉnh đại điện trên đỉnh núi bay ra, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của năm ngàn thí sinh, từ trên cao nhìn xuống những thiếu niên ở phía dưới, ngoại trừ một vài cá biệt vẫn đang gắng sức chịu đựng khí thể do mình phát tán ra, hầu hết đều chịu đựng không nổi ngồi ngã mông xuống đất, toàn thân run lên cầm cập.

Người đàn ông trung niên dẫn đầu nhóm mặc bộ trang phục quý phái màu đỏ rực như lửa thềm lắc đầu thờ dài, tỏ vẻ không hài lòng với chất lượng của đa số thí sinh có mặt ở đây. Tất nhiên, cũng không quên phóng ánh mắt hài lòng về phía những cá biệt vẫn còn đang dốc sức chống chọi với khí thể của mình. Trong số đó có Dương Kiệt, chỉ là lúc này sắc mặt của anh ta vô cùng khó coi, cắn chặt răng dùng tay dìu lấy Diệp Tuyên ở bên cạnh, để cô ta tránh cảnh ngồi ngã mông xuống đất. Nhưng sức chịu đựng của anh ta cũng đã tới mức giới hạn, hai chân khẽ co lại, sắp chịu không nổi nữa rồi.

Cũng may là lúc này người đàn ông trung niên đó đã thu lại khí thế của mình, khiến cho các thiếu niên thở phào nhẹ nhõm, vội vã loạng choạng bỏ chạy, mang theo ánh mắt sợ hãi, ngưỡng mộ, cung kính ngẩng đầu lên nhìn vào mười một người đang treo mình trên không trung.

Người đàn ông trung niên dẫn đầu nhóm đã đạt tới cảnh giới nguyên thần, còn mười thiếu niên nam nữ đi theo phía ông ta đều đã đạt tới cảnh giới chân nguyên.

“ Xin tự giới thiệu, lão phu tên là La Thế Trung, là trưởng lão phụ trách khu vực ngoại môn của Thánh Hỏa Tông, và cũng là người phụ trách đợt tuyển mộ môn đệ lần này.” Giọng nói của La trưởng lão không quá lớn, nhưng đều lọt hết vào tai của những người có mặt ở quảng trường.

“ Trước khi bắt đầu tiến hành kiểm tra, lão phu nhắc lại một lần nữa, những ai mười sáu tuổi chưa đạt tới luyện thể tầng thứ 6, mười bảy tuổi luyện thể tầng thứ 7, mười tám tuổi luyện thể tầng thứ 8, hoặc đã trên mười chín tuổi, hoặc không có thánh hỏa lệnh trên tay, yêu cầu rời khỏi ngay lập tức, nếu như không nghe lời, trong quá trình kiểm tra xảy ra chuyện gì, Thánh Hỏa Tông không chịu trách nhiệm.” La trưởng lão dùng đôi mắt sắc lạnh quét ngang qua những thiếu niên ở phía dưới, khiến không ít người khẽ run lên một cái. Một số người cúi đầu suy nghĩ một hồi, sau đó rời khỏi nhóm người chuẩn bị tiến hành kiểm, chứng tỏ là những người không đạt yêu cầu. Tất nhiên, trong số đó vẫn còn không ít người không đạt yêu cầu, nhưng vẫn mang theo tâm lý đục nước béo cò, hy vọng có thể qua mắt được thiên hạ.

La trưởng lão tất nhiên là hiểu rõ điều đó, nhưng cũng không thèm nói năng gì cả, cơ hội đã trao cho một lần rồi, không biết nắm lấy thì chết cũng đừng có than trách với ai.

Chỉ trong chốc lát, gần hơn trăm người rời khỏi nhóm người kiểm tra. Vẫn còn gần năm ngàn người vẫn đứng yên ở đó chờ đợi.

“Tốt, ngay bây giờ, cuộc kiểm tra sẽ bắt đầu.” La trưởng lão khẽ vẫy tay một cái, ngay giữa quảng trường nối liền với núi Vọng Nguyệt lập tức xuất hiện một bậc thang dạng khí thấp sáng lấp lánh dài tới chín mươi chín bậc, bề rộng mỗi bậc thang đủ cho một lần hơn trăm người bước lên cũng không cảm thấy chen chúc, trầm giọng nói: “Trong vòng một canh giờ, những ai có thể men theo bậc thang này vượt qua chín mươi chín bậc lên tới eo núi Vọng Nguyệt xem như vượt qua được vòng một bài kiểm tra, sau một canh giờ những ai chưa thể lên tới đỉnh sẽ bị xem như thất bại, đào thảo khỏi đợt kiểm tra này. Nhắc lại lần cuối, những ai chưa đạt yêu cầu nhanh chóng rời khỏi ngay lập tức, một khi đã tiến hành kiểm tra, có mệnh hệ gì đừng có trách tại sao không nói trước.”

Lại thêm gần chục người khẽ suy nghĩ lại, nhanh chân rời khỏi nhóm kiểm tra.

“Tốt, cuộc kiểm tra bắt đầu.”

Ngay sau khi câu nói của La trưởng lão vừa dứt, nhóm thiếu niên ở phía dưới ầm lên một tiếng, lập tức tung người phóng lên bậc thang, chỉ mong mau chóng leo lên tới đỉnh, vượt qua bài kiểm tra, đồng thời mong tạo được ấn tượng trước mặt La trưởng lão.

Nhìn thấy đám thiếu niên cầm đầu leo lên bậc thang, mười thiếu niên nam nữ ở phía sau La trưởng lão đều lộ ra ánh mắt khinh thường chế giễu.

“Á~~~~” “Úi da, chuyện... chuyện gì xảy.... ra thế này” “Đó là

Quả nhiên, không ít người vừa leo lên được bậc thang thứ hai, thứ ba, cơ thể tựa như bị một quả núi đè hẳn lên người, loạng choạng từ trên bậc thang té ngã xuống đất, không ít người bị trọng thương máu từ trong miệng phun ra, toàn thân run rẩy, không đủ sức đứng dậy để tiếp tục bài kiểm tra nữa. Thậm chí có một số người vừa bước lên bậc thang thứ nhất, lập tức bị một tia sáng sắc lạnh như mũi kiếm xuyên thủng vàng trán, đôi mắt thất thần, mang theo vẻ kinh hãi, bất cam, khó tin té ngã xuống đất, vĩnh viễn không đứng dậy được nữa.

Những người bị trọng thương đa số đều là những người ở độ tuổi của mình nhưng chưa đạt tới cảnh giới yêu cầu, nên đã chịu đựng không nổi trọng lực đáng sợ khi leo thang bị sức ép đè cho trọng thương, vì thí sinh khi bước lên bậc thang, bậc thang sẽ tự động phân tích tuổi tác của từng người để đưa ra trọng lực tương đương với độ tuổi đó, ai không đạt yêu cầu sẽ bị loại ngay lập tức, thậm chí mang theo tám thân thể bị trọng thương, không có vài năm điều trị cũng đừng mong chữa lành.

Còn những người bị thanh kiếm khí đáng sợ xuyên thủng vàng trán chính là những người đã vượt qua mười chín tuổi, thậm chí không có thánh hỏa lệnh trong tay nhưng vẫn định đục nước béo cò, tưởng rằng có thể che mặt thiên hạ mà cố gắng kiểm tra, cuối cùng mất luôn cái mạng của mình.

Những người biết rằng mình không đủ tiêu chuẩn kiểm tra nên đã rời khỏi lúc này nhìn thấy cảnh này, đều thẫn chầy đầy mồ hôi lạnh, cũng may, cũng may là lúc này quả quyết rời khỏi, nếu không thì e rằng lúc này theo chân mấy tên ngu xuẩn kia rồi.

Không ít người không đạt tiêu chuẩn nhưng vẫn cố ở lại tham gia nhìn thấy cảnh đó, kinh hãi hoảng sợ vội vã quay đầu bỏ chạy, nhưng nhanh chóng bị vô số tia kiếm khí từ trong bậc thang bắn ra, lấy đi mạng sống của họ. Còn những người chưa vượt quá tuổi mà không đủ tiêu chuẩn, chỉ bị trọng thương, tiếng kêu cứu than khóc vang trời.

Nhưng La trưởng lão và mười thiếu niên nam nữ chỉ tỏ vẻ dửng dưng, hoàn toàn không có ý định ra tay cứu giúp gì cả, chỉ yên lặng đứng sang một bên theo dõi quá trình kiểm tra.

Trước khi tiến hành kiểm tra đã cảnh báo trước rồi, không nghe lời vẫn muốn đục nước béo cò thì ráng mà chịu, có trách thì tự trách mình đi.

Chỉ trong chốc lát, gần cả trăm mạng bị giết hoặc trọng thương, xác của họ nhanh chóng được dịch chuyển ra khỏi nơi tiến hành kiểm tra, chỉ để lại gần bốn ngàn tám trăm thí sinh đủ tiêu chuẩn tiếp tục tiến hành kiểm tra mà thôi.

Nhìn thấy không ít người đã leo lên bậc thang, vừa chịu đựng sức ép đáng sợ do bậc thang khí đó phân tán ra vừa bước từng bước chậm rãi không ngừng tiến lên. Dương Kiệt dẫn theo Diệp Tuyền bước tới trước bậc thang, cả hai đưa mắt nhìn nhau, sau đó cùng ngật đầu rồi bước chân ra bước lên bậc thang đầu tiên.

âm ~~~~~!!!

Cơ thể của Dương Kiệt lập tức cảm nhận thấy một sức nặng gần cả trăm kg, tương đương với thể trọng của một ~ hai người đàn ông trưởng thành đè thẳng lên người, quá bất ngờ trước trường hợp này, suýt chút nữa thì loạng choạng đứng không vững.

Hít sâu một hơi vào người để bình tĩnh lại, khẽ liếc nhìn Diệp Tuyền, thấy cô ta cũng đã chảy đầy mồ hôi trên trán, nhưng vẫn chịu đựng được, thềm yên tâm lại đôi chút. Sau đó cả hai bắt đầu hành trình chinh phục bậc thang này, từng bước từng bước bước lên phía trước.

Đợi tới khi Dương Kiệt bước tới bậc thang thứ mười, lập tức cảm nhận thấy thêm gần năm chục kg sức nặng đè thẳng lên người, nghĩa là lúc này

anh ta phải chịu đựng gần một trăm năm chục kg sức đè trên cơ thể. Vẫn còn nằm trong giới hạn chịu đựng của mình. Dương Kiệt hít sâu một hơi vào người, khẽ quay đầu lại nhìn thấy Diệp Tuyên vẫn còn đang ở bậc thang tám, phía sau lưng, bên cạnh cô ta vẫn còn vô số thiếu niên khác đang cắn răng lê từng bước chân bước đi một cách khó khăn, bước đi một cách chậm rãi như chắc chắn, chắc cũng không thành vấn đề gì cả.

Diệp Tuyên trao ánh mắt an tâm và hãy tự đi trước về phía anh ta, Dương Kiệt khẽ ngật đầu, quay đầu nhìn về phía trước, phát hiện phía trước gần hơn vài chục người đã bước lên những bậc thang cao hơn, đa số đều là những người có thực lực cao hơn so với tuổi tác của mình, trong đó có thể nhìn thấy hình bóng của tên Tư Mã Thiên, lúc này hắn đã leo lên tới bậc thang thứ mười tám, còn dẫn đầu trên cùng là ba bóng người, hai nam một nữ, chắc chỉ chác tuổi mười bảy, mười tám, trên người đều mặc bộ trang phục quý tộc, chắc là thiếu gia tiểu thư của các gia tộc hùng mạnh ở U châu, toàn thân trên dưới đều bộc phát ra khí thế đáng sợ của một tiên thiên, cả ba đang bám đuôi nhau ở bậc thang thứ hai mươi sáu, không ai chịu nhường ai cả.

Không thể tiếp tục lãng phí thời gian nữa, tiếp tục bước chân lên bậc kế tiếp.

Bậc thứ mười một, mười hai, mười ba..... mười chín, hai mươi....

Vừa mới bước tới bậc thang thứ hai mươi, lại thêm năm chục kg đè thẳng vào người, nghĩa là lúc này đã phải cộng trên vai gần hai trăm kg, bằng với hai ~ ba người đàn ông trưởng thành.

Đối với một người luyện thể tầng thứ 9, vẫn không quá đáng sợ, vẫn còn trong giới hạn chịu đựng của mình. Ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện càng lúc càng ít người, Tư Mã Thiên đã bước tới tầng thứ hai mươi sáu, bước đi

chậm rãi như vũng chắc, hoàn toàn không có dấu hiệu hụt hơi, không hổ danh thiên tài của hắn.

Còn ba người tiên thiên đã lên tới bậc thang thứ bốn mươi mất tiêu rồi, phía sau đuôi của ba người là gần chục người đạt đẳng cấp luyện thể tầng 9, tầng 10, tất cả đều tỏ ra không mấy khó khăn khi lê từng bước chân để bước lên bậc tiếp theo.

Mục đích của bài kiểm tra này là leo lên tới đỉnh chứ không phải leo càng sớm càng tốt, nên Dương Kiệt cũng có ý định đuổi theo những người kia, vẫn thản nhiên bước từng bước chậm chạp như chắc chắn.

Bậc thứ hai mươi một, hai mươi hai.....hai mươi chín, ba mươi.... tám mươi chín, chín mươi.....

Đợi tới khi bước tới tầng thứ chín mươi, áp lực lúc này đã tăng lên tới cả ngàn kg, toàn thân run rẩy, cơ thể ướt đẫm mồ hôi như vừa mới từ phòng xông hơi bước ra vậy. Nhưng Dương Kiệt vẫn cắn răng chịu đựng, tiếp tục bước từng bước khó khăn về phía trước.

Lúc này những người dẫn đầu lúc này đa số đã leo lên tới đỉnh, vượt qua bài kiểm tra rồi, ngay cả Tư Mã Thiên cũng đã hoàn thành bài kiểm tra của mình, cùng những người đã leo lên tới đỉnh trước đó bó gối ngồi xuống, hai tay nắm chặt những viên linh thạch của mình, hấp thụ linh khí bổ sung lại chân khí bị tiêu hao lúc này.

Chỉ còn chín bậc nữa, hít sâu một hơi vào người, một mạch bước hết chín bậc thang còn lại, trở thành người thứ hai mươi năm vượt qua bài kiểm tra đầu tiên, lúc này thời gian đã đi hết một nửa, nghĩa là chỉ còn lại đúng một tiếng đồng hồ nữa thôi.

“ Mẹ kiếp, suýt chút nữa thì tiêu hết lớp mỡ trong cơ thể mình rồi.”

Vừa leo lên tới đỉnh, vội vã quay đầu nhìn xuống, nhanh chóng tìm thấy bóng dáng của Diệp Tuyên, lúc này cô ta đã leo lên tới bậc thứ bảy mươi chín, tuy sắc mặt tái xanh, hít thở dồn dập, nhưng vẫn gắng sức bước từng bước về trước không hề chùn bước, xem ra hoàn thành bài kiểm tra chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Học theo những người đi trước, tìm lấy một chỗ trống ngồi xuống, từ trong tháp càn khôn lấy ra hai viên linh thạch cấp thấp nắm chặt vào lòng bàn tay, bắt đầu hấp thụ linh khí trong linh thạch để bổ sung chân khí bị tiêu hao lúc này.

Dong ~~~~~!!

“ Thời gian kiểm tra đã kết thúc, những ai chưa thể leo lên tới đỉnh bậc thang, đều xem như thất bại trong đợt kiểm tra lần này, hãy mau chóng xuống núi rời khỏi Vọng Nguyệt Sơn ngay tức khắc.” Ngay sau khi tiếng chuông vang lên, giọng nói của La trưởng lão đã kéo những người đang ngồi bổ sung linh khí rời khỏi trạng thái tu luyện. Tiếng gào thét than khóc vang lên không dứt, có không ít người thậm chí đã bước tới bậc thứ chín bảy~ chín tám, chỉ cần thêm một chút thời gian là có thể hoàn thành bài kiểm tra, nhưng thật đáng tiếc, thời gian đã hết, cơ hội một bước lên trời, cá chép hóa rồng đã chấm hết đối với họ, mặc cho tiếng gào khóc van xin, tất cả đều bị đưa xuống khỏi chân núi Vọng Nguyệt, không còn cơ hội để gia nhập vào Thánh Hỏa Tông nữa, đợi tới năm năm sau, những người này đều đã vượt qua tuổi giới hạn, nghĩa là suốt đời vô duyên với tông môn.

Dương Kiệt mở mắt ra quan sát, gần bốn ngàn tám trăm người tham gia, cuối cùng số người vượt qua thử thách chỉ chưa được ba trăm người, thậm chí chưa tới mười phần trăm, quả thật là quá khắc khe.

Cũng may là nhìn thấy Diệp Tuyên cũng nằm trong số ba trăm người, lúc này cô ta đang phóng ánh mắt đặc chí về phía mình, ngoài ra, khí thế

trong người Diệp Tuyên lan tỏa ra đã đạt tới luyện thể tầng thứ 7 đỉnh điểm, chỉ cách nửa bước chân nữa là có thể đạt tới luyện thể tầng thứ 8, nên nhớ rằng cô ta mới đạt tới luyện thể tầng thứ 7 không được bao lâu, xem ra bài kiểm tra này có tác dụng thúc đẩy thực lực gia tăng lên một cách đáng kể.

Lại phát hiện ánh mắt đầy khiêu khích và chế giễu của tên Tư Mã Thiên ở cách đó không xa, tên khốn này đã đột phá thành công luyện thể tầng thứ 10, tốc độ leo lên tới đỉnh nhanh hơn Dương Kiệt, nên lúc này tỏ vẻ dương dương tự đắc của 1 kẻ chiến thắng.

Dương Kiệt chẳng thèm quan tâm tới tên ngốc đó làm gì, anh ta sống chủ yếu nhờ vào điểm kinh nghiệm chứ không phải tu luyện như những người bình thường, nên bậc thang trọng lực này không có tác dụng với anh ta cũng là điều dễ hiểu. Giờ chỉ cần có đủ quái cho anh ta giết và nhiệm vụ cho anh ta làm, có thể một mạch thăng lên tới cảnh giới hóa vũ mà không cần đắn đo suy nghĩ tới nút thắt cổ chai như người thường, quan trọng là có đủ số điểm kinh nghiệm cần thiết hay không thôi.

“ Xin chúc mừng các cô cậu đã hoàn thành bài kiểm tra nhập môn của Thánh Hỏa Tông, bắt đầu từ ngày hôm nay, tất cả các cô cậu sẽ chính thức trở thành môn đồ của Thánh Hỏa Tông.” La trưởng lão dẫn theo mười thiếu niên nam nữ từ trên không trung đáp xuống ngay trước mặt nhóm người đã vượt qua thử thách gia nhập tông môn.

Cả ba trăm người có mặt ở đây đều reo hò mừng rỡ, ngay cả ba người đạt tới cảnh giới tiên thiên cũng không giấu được nổi phần khích.

“ Tất nhiên...” Trong lúc đám thiếu niên đang vui mừng khôn xiết, giọng nói của La trưởng lão lại vang lên: “ Tuy các cô cậu đã vượt qua bài thử thách để trở thành môn đồ của Thánh Hỏa Tông, nhưng ngoài những người đã đạt tới cảnh giới tiên thiên có thể trực tiếp trở thành đệ tử ngoại môn, địa vị chỉ tương đương với một đệ tử tạp vụ mà thôi.”

Mặc dù biết trước điều đó, nhưng nghe xong lời nói của La trưởng lão, ngoại trừ ba người đã đạt tới cảnh giới tiên thiên kia, đám thiếu niên còn lại cũng không kèm được cảm thấy thất vọng tui thân, dù sao đều là những thiên tài ở bốn phương, thế mà gia nhập tông môn chỉ có địa vị của một đệ tử tạp vụ, tất nhiên là cảm thấy bất cam không hài lòng rồi, trong lòng tự nhủ rằng phải nhanh chóng nâng cao thực lực, đạt tới cảnh giới tiên thiên để trở thành đệ tử ngoại môn, lúc đó địa vị sẽ tăng lên gấp nhiều lần so với đệ tử tạp vụ.

Đệ tử tạp vụ. Tạp vụ là gì chứ? Nghĩa là phải làm trâu làm bò cho tông môn, hầu hạ cho các đệ tử ngoại môn, nội môn.v.... để đổi lấy số điểm tích lũy ít ỏi.

Đệ tử ngoại môn mỗi tháng đều có trưởng lão ngoại môn mở lớp chỉ bảo kinh nghiệm tu luyện hai lần, mỗi tháng nhận được năm trăm viên linh thạch cấp thấp, mười viên ích khí đan trung cấp, một ngàn điểm tích lũy, điểm tích lũy có thể dùng để trao đổi vật phẩm, tuyệt học, cũng có thể dùng điểm tích lũy để đi tới tháp tu luyện để tu luyện, linh khí trong tháp tu luyện gấp đôi so với bên ngoài, tu luyện bên trong một ngày xem như hai ngày hai bên, tất nhiên, đó chỉ là tầng một của tháp tu luyện, tháp tu luyện gồm 7 tầng, mỗi tầng đều tăng lên gấp đôi so với tầng phía dưới, và số điểm tích lũy tiêu tốn cũng nhiều hơn. Ngoài ra còn có thể vào tàng kinh các của tông môn để chọn lựa tuyệt học để tu luyện.

Còn đệ tử tạp vụ thì sao? Muốn nhận được sự chỉ bảo của trưởng lão, phải dùng điểm tích lũy làm trâu làm bò đi đổi, có người thậm chí tích góp năm năm mà chưa đủ để nghe được một lời chỉ bảo của trưởng lão nào cả. Và hàng tháng, đệ tử tạp vụ chỉ nhận được năm mươi viên linh thạch cấp thấp, năm viên ích khí đan sơ cấp, ngoài ra không được thêm bất kỳ thứ gì nữa. Còn muốn vào tàng kinh các lựa chọn tuyệt học ư? Được thôi, có điểm tích lũy thì muốn gì mà chẳng được. Nhưng quan trọng là trong vòng năm

năm chưa chắc kiếm đủ số điểm để đổi lấy một quyền bí kíp huyền giới sơ cấp nữa là, đừng nói những tuyệt học cao cấp hơn như trung cấp, cao cấp, tuyệt phẩm hay thậm chí là địa giới. Và sau năm năm, nếu như còn chưa thể đạt tới cảnh giới tiên thiên, sẽ bị tông môn đuổi cổ rời khỏi, những tên phế nhân như thế không có giá trị đáng để tông môn tiếp tục giữ lại nữa.

Từ đó có thể nhận thấy, chế độ đãi ngộ giữa đệ tử tạp vụ và đệ tử ngoại môn quả thật cách xa một trời một vực.

“ Tất nhiên, những ai chưa đạt tới cảnh giới tiên thiên, không có nghĩa là không thể trực tiếp trở thành đệ tử ngoại môn ngay tức khắc.” Câu nói của La trưởng lão lần nữa thấp sáng tia hy vọng của đám thiếu niên, mọi người đều phấn khích hồi hộp nhìn chăm chăm vào La trưởng lão, chờ đợi câu nói tiếp theo của ông ta.

“ Bài kiểm tra tiếp theo, chính là kiểm tra tiềm năng tư chất của các cô cậu, những ai có thể kích hoạt võ hồn trong người, cho dù là võ hồn nhất phẩm, đều có thể trở thành đệ tử ngoại môn ngay tức khắc.” La trưởng lão mỉm cười nói. Sau đó từ trong nhẫn càn khôn lấy ra một quả cầu thủy tinh, chia ra ngay trước mặt mọi người. Ngay cả mười thanh niên nam nữ đứng sau lưng La trưởng lão cũng làm điều tương tự, từ trong nhẫn càn khôn của mình lấy ra quả cầu thủy tinh.

Những thiếu niên nhìn thấy quả cầu trên tay của La trưởng lão và mười thanh niên nam nữ kia, Đôi mắt lập tức rực sáng. Họ đều là những thiên tài một phương trên khắp U châu, tranh giành bề đầu để gia nhập tông môn để làm gì chứ? Ngoại trừ địa vị, tài nguyên phong phú của Tông Môn, mục đích quan trọng nhất chính là mong muốn được kích hoạt võ hồn trong người, chỉ cần kích hoạt được võ hồn, có thể nói địa vị gia tăng lên gấp nhiều lần so với trước kia, và bí quyết kích hoạt võ hồn, đều nằm trong tay những tông môn hùng mạnh, không lưu truyền ra ngoài.

“ Võ hồn?? Võ hồn là gì thế?” Dương Kiệt lần đầu tiên mới nghe qua từ này, quay sang Diệp Tuyên ngơ ngác hỏi.

“ Cái gì? Ngay cả võ hồn ông cũng không biết sao?” Diệp Tuyên dùng ánh mắt như nhìn thẳng khờ nhìn chăm chăm Dương Kiệt.

Dương Kiệt bểu môi không hài lòng: “ Nếu biết thì tôi đi hỏi cô làm gì nữa, đừng nói nhiều, giải thích cho tôi biết võ hồn là gì đi.”

Diệp Tuyên nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt hồi lâu, nhìn tới nỗi anh ta ớn lạnh xương sống, mới nhỏ tiếng giải thích: “ Võ hồn, chính là thứ sức mạnh siêu nhiên tiềm ẩn trong cơ thể của con người, thông thường thì muốn kích hoạt võ hồn phải dựa vào bí pháp và dụng cụ bất truyền của tông môn mới có thể làm được. Tất nhiên, cho dù không có bí pháp và dụng cụ bất truyền, không có nghĩa là không thể kích hoạt võ hồn, chỉ là tỷ lệ rất thấp, rất thấp, thông thường thì một triệu người tu luyện chỉ duy nhất một người có thể tự kích hoạt võ hồn mà không cần giờ tới bí pháp và dụng cụ, và điều kiện kích hoạt vô cùng khắc khe, thậm chí phải đối diện cảnh cử tử nhất sinh mới may mắn kích hoạt được, nhiều người thậm chí mất luôn cả mạng mà vẫn chưa kích hoạt được võ hồn của mình. Cho nên thay vì dựa vào tỷ lệ may mắn mong manh đó, mọi người mới tranh giành bề đầu để gia nhập vào tông môn, hy vọng có thể kích hoạt được võ hồn của mình. Một khi đã kích hoạt võ hồn, địa vị và thực lực sẽ khác xa một trời một vực so với người không có võ hồn. Võ hồn được chia làm nhất phẩm tới cửu phẩm, nhất phẩm thấp nhất, cửu phẩm cao nhất, tất nhiên, phía trên cửu phẩm còn có thánh phẩm và thần phẩm, chỉ là số người sở hữu hai loại võ hồn cao cấp đó trên đại lục Huyền Thiên này chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi, cả khu vực U châu rộng lớn thậm chí chưa từng xuất hiện một võ hồn bát phẩm nữa chứ đừng nói là thánh phẩm hay thần phẩm, đặc biệt là thần phẩm, chỉ từng tồn tại trong truyền thuyết mà thôi. Ngay cả Xích Hỏa chân quân, kẻ

mạnh nhất khu vực U châu, võ hồn của ông ta chính là Thánh Hỏa Cự Nhân, cũng chỉ đạt tới thất phẩm mà thôi.”

Ngưng một hồi, lại tiếp: “ Võ hồn có đủ mọi loại hình dáng, từ binh khí, áo giáp, dụng cụ, thậm chí là linh thú, linh vật. Mỗi loại võ hồn có công dụng và uy lực khác nhau. Ví dụ như võ hồn là một thanh kiếm, vậy thì người sở hữu võ hồn loại này khi tu luyện và lĩnh ngộ kiếm pháp, sẽ nhanh hơn người không có võ hồn loại này gấp nhiều lần, sức sát thương khi sử dụng kiếm cũng tăng lên rất nhiều. Võ hồn là lò luyện đan, vậy thì khi trở thành một luyện đan sư, sẽ gia tăng tỷ lệ thành công và hiệu suất, chất lượng đan dược khi xuất đan. Nếu võ hồn là cây búa, thì khi chế tạo binh khí, áo giáp, sẽ có công hiệu như lò luyện đan. Còn nếu võ hồn là linh thú hoặc linh vật, có thể chiêu hồi linh hồn của mình ra hỗ trợ chiến đấu, thậm chí có thể từ võ hồn đó lĩnh ngộ tuyệt học đặc trưng của võ hồn đó, võ hồn càng cao thì chất lượng tuyệt học càng cao. Thông thường thì người có võ hồn nhất phẩm, sẽ có tốc độ tu luyện nhanh hơn gấp đôi so với người không có võ hồn, không chỉ tốc độ tu luyện, khi giao chiến, võ hồn nhất phẩm sẽ mạnh hơn gấp đôi so với người không có võ hồn, và người có võ hồn nhị phẩm sẽ nhanh hơn và mạnh hơn gấp đôi so với nhất phẩm, tam phẩm sẽ mạnh hơn gấp đôi so với nhị phẩm. Có nghĩa là một người tiên thiên tầng thứ nhất sở hữu võ hồn cửu phẩm, thậm chí có thể đánh bại một tiên thiên tầng thứ 9 không có võ hồn, hoặc một tiên thiên tầng thứ 3 sở hữu võ hồn thất phẩm. Đó là lý do vì sao cho dù chỉ mới là luyện thể, nhưng sở hữu võ hồn lập tức được phá cách vào thẳng ngoại môn, thậm chí võ hồn cao cấp, có thể trực tiếp trở thành nội môn, hoặc là được vị trưởng lão nào đó thu nhận làm đệ tử chân truyền.”

“ À há, cũng giống như giới vương quyền của mình vậy thôi, mình chỉ cần tăng cấp giới vương quyền lên cấp cao nhất, cho dù không có võ hồn, sức chiến đấu thậm chí còn cao hơn người có võ hồn cửu phẩm sao? Chỉ là không biết võ hồn của mình gì nhỉ? Kiếm? Dao? Hay là linh thú linh vật

nào chẳng? Nếu được một con rồng thì hay quá rồi còn gì, ta sẽ trở thành kỵ sĩ rồng, cưỡi rồng ra chiến trường khà khà~~!” Nghe xong lời giải thích của Diệp Tuyền, đôi mắt Dương Kiệt lập tức rực sáng, trong lòng thầm tự sướng, phấn khích tới nổi mớ mớ thịt trên cơ thể rung chuyển liên hồi, Diệp Tuyền nhìn thấy khuôn mặt đầy đê tiện của tên khốn, vội vã né sang một bên, tạo ra vẻ “tôi không quen biết tên này”.

“ Ngay bây giờ, từng người, từng người một bước tới kiểm tra, chúc cô cậu may mắn.” Trong lúc Dương Kiệt đang YY tự sướng, câu nói đầy khuyến khích và kỳ vọng của La trưởng lão vang lên.

Ngay lập tức có mười người bước ra phía trước, đều là những người leo lên tới đỉnh đầu tiên, bước tới trước mặt La trưởng lão và mười thanh niên nam nữ kia.

Người bước tới trước mặt La trưởng lão chính là chàng thiếu niên đã leo lên tới đỉnh đầu tiên, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú, trên môi luôn mang theo nụ cười ôn hòa, cho người đối diện cảm giác thân thiện dễ gần, chắc tuổi mười sáu, mười bảy, nhưng cảnh giới đã đạt tới tiên thiên tầng thứ 1, tương lai sáng lạng.

Đi theo phía sau lưng chàng thanh niên đó chính là một nam một nữ khác đã lần lượt leo lên tới đỉnh sau chàng thanh niên. Người nam có khuôn mặt lạnh lùng cao ngạo, đôi mắt như loài rắn đang không ngừng phóng những tia sáng sắc lạnh về phía chàng thanh niên đã vượt qua mình, trên môi lộ ra một nụ cười bí hiểm, chắc trong tận thâm tâm dường như tỏ vẻ không phục khi bị chàng thanh niên qua mặt mình, đang suy tính tìm cách chà đạp đối phương để nâng cao bản thân đây mà.

Còn thiếu nữ kia mặc bộ trang phục cung đình, khuôn mặt xinh đẹp không thua kém gì so với Diệp Tuyền, khác xa với vẻ mặt trẻ trung tươi tắn của Diệp Tuyền, khuôn mặt của cô gái này mang theo vẻ chín muồi quyến

rũ, cộng thêm khí chất quý phái từ trên người cô ta lan tỏa ra có phần lấn áp so với Diệp Tuyền, nếu như cho một người đàn ông lựa chọn, hết chín mươi % sẽ lựa chọn cô gái này mà không lựa chọn Diệp Tuyền cho mà xem.

Mặc dù kiểm tra với La trưởng lão hay mười thanh niên nam nữ kia đều như nhau cả, nhưng vì là ba tiên thiên, tất nhiên không ai chịu lép vế trước ai rồi, vì sao mà được La trưởng lão đích thân kiểm tra, còn tao phải nhờ mấy tay đệ tử kia kiểm tra chứ? Chẳng phải chứng tỏ ta thua kém người sao? Không được, tao cũng phải nhờ La trưởng lão đích thân kiểm tra.

La trưởng lão biết rõ suy nghĩ của hai người còn lại, cũng không tỏ vẻ bất bình mà chỉ mỉm cười im lặng thừa nhận cách nào của họ. Là tiên tài, phải có khí chất của một tiên tài, không bao giờ chịu thua kém ai, không ngừng phấn đấu vươn lên, đập lên đầu kẻ khác mà tiến tới, tu luyện không phải là trò chơi, không có chuyện công bằng hay nhường nhịn, nếu như không hiểu rõ điều đó, thì con đường tu luyện sau này cũng sẽ chạm tới mức giới hạn, không thể bay cao được nữa.

“ Hai người tiếp theo bước ra đi tới vị trí còn trống mà kiểm tra.” La trưởng lão lên tiếng, lại thêm hai người bước ra, đi tới trước mặt hai đệ tử phụ trách kiểm tra còn trống để tiến hành kiểm tra.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 10: Kích Hoat Võ Hồn

“ Tất cả hãy bỏ tay lên quả cầu thủy tinh này.” Những người tham gia kiểm tra lập tức bỏ tay lên chụp lấy bề mặt quả cầu thủy tinh, ngay lập tức, La trưởng lão và mười thanh niên nam nữ kia miệng lẩm nhẩm những câu thần chú gì đó, quả cầu trên tay họ lập tức rực cháy dữ dội.

Dúng ~~~~~!!

Mười một người kiểm tra, chín quả cầu chỉ rực cháy một cái rồi vụt tắt hẳn, chỉ duy nhất hai quả cầu do chàng thanh niên đang kiểm tra với La trưởng lão và một thanh niên cơ thể vạm vỡ, khuôn mặt hung tợn xấu xí thô kệch vẫn tiếp tục thấp sáng, càng lúc càng chói rọi hơn.

Rầm ~~~~~!!

Ngay trên đỉnh đầu của chàng thanh niên lập tức xuất hiện một thanh kiếm cổ dạng khí, dài ba thước, lưỡi kiếm thô bằng hai ngón tay cộng lại, trên bề mặt lưỡi kiếm có vô số nét hoa văn kỳ lạ, thanh kiếm phát tán ra một khí thể sắc lạnh đáng sợ, có cảm giác có thể chém gãy bất kỳ thứ gì trên đời này.

“ Võ hồn binh khí lục phẩm, Cự Giải Kiếm, tốt, tốt, tốt!! Cậu tên gì?” Nhìn thấy võ hồn của chàng thanh niên, La trưởng lão không kiềm được phần khích khuê thót lên.

Tuy chỉ đạt lục phẩm, nhưng đối với Thánh Hỏa Tông tuyệt đối là một thiên tài hiếm gặp, phải biết rằng ngay cả võ hồn của tông chủ Thánh Hỏa

Tông, Thái Việt chân nhân cũng chỉ là lục phẩm, Thiên Hỏa Linh Sư mà thôi, nhưng đã được xem là thiên tài ngàn năm hiếm gặp ở khu vực U châu này rồi. Lục phẩm võ hồn, có thể sánh ngang với đệ nhất đệ tử chân truyền Hàng Bá Thiên, người sở hữu lục phẩm võ hồn “Uyển Nguyệt thần đao”, tung hoành Thánh Hỏa Tông không có đối thủ. Giờ lại thêm một thiên tài sở hữu ngũ phẩm võ hồn, thử hỏi La trưởng lão có thể không phấn khích được sao?

Chàng thanh niên nhìn thấy võ hồn của mình, chỉ lộ ra nụ cười nhẹ nhàng hài lòng, không tỏ ra quá phấn khích, dương dương tự đắc. Nghe thấy câu hỏi của La trưởng lão, chấp tay lễ phép nói: “Hậu bối tên là Tống Thiên Hành, là con cháu đích truyền của gia tộc họ Tống ở thành Bắc Nguyên ạ.”

“Tống Thiên Hành, tốt, tốt, hãy đứng sang một bên chờ đợi, lát nữa sau khi kiểm tra toàn bộ xong, ta sẽ dẫn cậu đi ra mắt với thập đại trưởng lão ở nội môn, chắc chắn sẽ có người sẵn sàng thu nhận cậu làm đệ tử đích truyền.” Nghe thấy lời hứa hẹn của La trưởng lão, tuy trong lòng phấn khích vô cùng, nhưng vẫn tỏ ra vô cùng bình thản chấp tay thi lễ cảm tạ ông ta.

Nhìn thấy biểu hiện của chàng thanh niên như thế, La trưởng lão thầm ngật đầu hài lòng, cao ngạo nhưng không khoa trương, một người như thế thành tựu sau này tuyệt đối không thấp.

Nhưng lọt vào đôi mắt của tên thanh niên khuôn mặt sắc lạnh cao ngạo, có đôi mắt giống rắn độc kia lại khác, chỉ cảm thấy hấn càng nhìn càng ngứa mắt, hận không thể lao tới tặng cho hắn một cú vào mặt cho bổ ghét, cứ ở đó mà giả vờ giả vịt đi, lát nữa bố mày kích hoạt võ hồn cao cấp hơn, sẽ giẫm đạp lên đầu mày để mày bề mặt cho bổ ghét.

Còn thiếu nữ mặc trang phục cung đình kia nhấp nháy đôi mắt long lanh to sáng đánh giá toàn thân trên dưới chàng thanh niên, trên môi lộ ra nụ cười thích thú. Anh hùng thích mỹ nhân, nhưng mỹ nhân cũng thích anh hùng đấy chứ.

Ngoại trừ Tổng Thiên Hành kích hoạt võ hồn thành công, mười người còn lại chỉ duy nhất mỗi tên thanh niên có khuôn mặt hung tợn xấu xí kích hoạt thành công, võ hồn của hắn là nhị phẩm Thanh Phong Lang, ma thú có thuộc tính gió, không quá cao cũng không quá tệ. Nhưng vẻ mặt khoái trá cao ngạo của hắn khi nhìn vào những người thất bại kích hoạt võ hồn vẫn đang than thân trách phận vô cùng đáng ghét, đã vậy trên môi còn lộ ra nụ cười khinh thường chế giễu hừ mạnh một tiếng, khề né người trách xa những người kia ra, tỏ ý không muốn đứng chung với lũ phế nhân kia.

Thái độ của hắn khiến La trưởng lão khề dúu mày, nhưng cũng không nói gì cả. Ở thế giới này mạnh được yếu thua, kẻ mạnh có quyền coi thường chà đạp kẻ yếu, đó là chuyện thường tình.

“Mhóm tiếp theo.” ngay lập tức lại thêm mười người bước tới trước mặt mười thanh niên nam nữ kia, trong đó có tên Tư Mã Thiên đáng ghét kia, trước khi bước đi, hắn còn không quên quay đầu lại trao cho Dương Kiệt một ánh mắt đầy khiêu khích. Còn tên thanh niên có đôi mắt rắn độc bước tới trước mặt La trưởng lão tiến hành kiểm tra.

Đồng loạt bỏ tay chụp lấy quả cầu thủy tinh, La trưởng lão và mười người kia lại đọc nhẩm câu thần chú bí truyền, mười quả cầu đồng loạt rực sáng, nhưng có tám quả nhanh chóng vụt tắt, chỉ duy nhất ba quả vẫn còn thấp sáng dữ dội, phân biệt là tên thanh niên có đôi mắt rắn độc, Tư Mã Thiên, và một thiếu nữ có khuôn mặt bầu bĩnh, thân hình nhỏ nhắn trông vô cùng dễ thương.

“Lại là lục phẩm võ hồn Bò Thi Khúc Xà!!!” Chỉ thấy trên đỉnh đầu tên thanh niên có đôi mắt rắn độc xuất hiện một con rắn toàn thân phát sáng, trên đỉnh đầu có một thớ thịt giống như chiếc sừng, thân rắn cuộn tròn dài trên ba mét, phần đầu ngẩng cao lên dùng đôi mắt lạnh lùng khát máu quét ngang qua những người có mặt ở đây, tỏ vẻ vô cùng phẫn khích thêm khát.

Xìt ~~~~~!!

Tiếng hít sâu vang lên liên hồi, không ít người tỏ vẻ sợ hãi thấp thỏm không yên, ngay cả mười thanh niên nam nữ đạt tới cảnh giới chân nguyên cũng không ngoại lệ, cơ thể không tự chủ tránh xa tên thanh niên đó ra, không ai dám tới gần hắn.

Bò Thi Khúc Xà, loại ma thú đáng sợ có tốc độ nhanh như gió, nọc độc của nó có thể giết chết một người cùng cấp ngay tức khắc, nếu như tên thanh niên đó có thể dung hợp được với võ hồn của mình, vậy thì sau này hắn sẽ sở hữu tốc độ di chuyển cực nhanh, mỗi chiêu tấn công đều mang theo độc tố đáng sợ, ngay cả những người có thực lực lớn mạnh hơn vài cấp cũng không dám sát lá cà với hắn, không chừng bị dính chiêu như chơi.

Tên thanh niên hài lòng với biểu hiện của mọi người, sau đó phóng ánh mắt đầy khiêu khích về phía Tổng Thiên Hành, Tổng Thiên Hành chỉ mỉm cười đáp trả, không nói năng gì cả.

“Cậu tên gì thế?” La trưởng lão tỏ vẻ vui mừng tốt độ, không ngờ hôm nay lại may mắn như thế, cùng một lúc xuất hiện hai thiên tài sở hữu võ hồn lục phẩm, chẳng lẽ là niềm báo rằng Thánh Hỏa Tông sẽ ngày càng lớn mạnh sao?

“Bẩm La trưởng lão, hậu bối tên Lăng Hàn Phong ạ.” Mặc dù vô cùng cao ngạo, nhưng đối diện với La trưởng lão, hắn cũng không dám làm càn, vô cùng lễ phép chấp tay thi lễ đáp.

“ Tốt, tốt, hãy đứng sang một bên chờ đợi, lát nữa ta sẽ dẫn theo cậu và Tổng Thiên Hành vào nội môn ra mắt với tông chủ và các vị trưởng lão cấp cao.” Lăng Hàn Phong lại chấp tay thi lễ một cái, sau đó đi tới bên cạnh Tổng Thiên Hành, hừ mạnh tiếng, không thèm nói chuyện với Tổng Thiên Hành, mang theo ánh mắt ngạo thị thiên hạ để theo dõi những người kiểm tra tiếp theo.

Võ hồn của Tư Mã Thiên đạt tới tam phẩm “ Huyền Băng Cự Hùng”, đó là một con gấu khổng lồ cao trên hai mét rưỡi, toàn thân trắng như tuyết, trong miệng không ngừng phun ra khí lạnh có thể đóng băng không khí ở xung quanh, cũng là một võ hồn đáng mơ ước của nhiều người. Tư Mã Thiên tỏ ra vô cùng khoái trí, nhìn về phía Dương Kiệt, trên môi lộ ra nụ cười sắc lạnh đầy sát khí.

Đối diện với ánh mắt sát khí đằng đằng của tên bại tướng đó, Dương Kiệt chỉ bêu môi, trong lòng thầm nghĩ: “ Đợi bố mày kích hoạt võ hồn cửu phẩm, thánh phẩm hay thậm chí là thần phẩm, một tay vỗ chết con gấu bông Wendy của ngươi, để xem ngươi còn dám chảnh chó với ta không.”

Nhìn thấy thái độ dửng dưng của Dương Kiệt, Tư Mã Thiên nộ khí xung thiên, nếu như La trưởng lão không có mặt ở đây, e rằng hắn đã điều khiển võ hồn của mình lao tới một cú đập cho Dương Kiệt thành miếng thịt nát rồi.

Nhận được lời khen ngợi cổ vũ của La trưởng lão, Tư Mã Thiên ngẩng cao đầu đi thẳng về phía Tổng Thiên Hành và Lăng Hàn Phong đang đứng, nhưng chỉ đứng phía sau lưng chứ không dám đứng ngang hàng với hai người kia.

Tổng Thiên Hành trao cho hắn ánh mắt thân thiện, còn Lăng Hàn Phong thậm chí không thèm để ý tới hắn làm gì, cũng chỉ là một con kiến mạnh hơn chút so với mấy con khác, chẳng có gì đáng để bận tâm cả.

Thiếu nữ có khuôn mặt bầu bĩnh kia là nhị phẩm võ hồn “ Tam Vĩ linh miêu”, một loại biến thể của thất phẩm võ hồn “ cửu vĩ linh miêu”. Người sở hữu loại võ hồn này có thân pháp nhanh nhẹn, đặc biệt là có ba cái mạng, có nghĩa là có thể chết rồi hồi sinh ba lần, tuy hỗ trợ chiến đấu không nhiều, nhưng tuyệt đối là võ hồn giữ mạng vô giá. Vì cho dù là thiên hạ đệ nhất cao thủ, cũng không dám vỗ ngực tự xưng rằng mình tuyệt đối an toàn, ai mà biết được một ngày nào đó rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm tới tính mạng chứ? Có cơ hội hồi sinh ba lần, tuyệt đối là thứ dùng bao nhiêu của cải báu vật cũng không đổi lấy được. Tương truyền Cửu Vĩ Linh Miêu có thể hồi sinh tới chín lần. Chỉ là võ hồn này không thể gia tăng sức chiến đấu, tốc độ tu luyện cũng như người không có võ hồn, nên thuộc dạng ăn thì vô vị, bỏ thì tiếc nuôi đối với tông môn.

“ Mười người tiếp theo bước ra.” Lần này đã tới lượt Dương Kiệt tiến hành kiểm tra, trao ánh mắt yên tâm về phía Diệp Tuyên vừa mới cử vũ mình, vô cùng tự tin bước tới trước mặt một thanh niên phụ trách kiểm tra, khẽ quay đầu nhìn về phía Tư Mã Thiên, trên môi lộ ra nụ cười khiêu khích, miệng lẩm nhẩm nói nhỏ tới nỗi chỉ mình anh ta nghe được, nhưng nhìn cách nhép miệng của anh ta, Tư Mã Thiên lập tức hiểu ý Dương Kiệt đang muốn nói gì: “ hãy xem bố mày đây.”

Tư Mã Thiên chỉ cười lạnh tiếng: “ Để xem mày làm được cái trò trống gì? cùng lắm là nhị phẩm võ hồn là cao chứ gì. Sao mà sánh bằng với thiên tài của một gia tộc hùng mạnh truyền thừa mấy ngàn năm nay chứ?”

Thì ra võ hồn của mọi người đa số được truyền thừa từ huyết thống, thông thường thì nếu tổ tiên sở hữu võ hồn, thì con cháu sau này sẽ dễ dàng kích hoạt võ hồn hơn, và võ hồn của tổ tiên càng cao thì võ hồn con cháu sau này sẽ càng ca, thậm chí có cơ hội vượt trên cả tổ tiên sở hữu võ hồn cao cấp hơn nữa. Tổ tiên của gia tộc Tư Mã từng sở hữu võ hồn lục phẩm “ Đại Địa Chi Hùng”, Tư Mã Thiên không thể sánh bằng tổ tiên, nên chỉ sở

hữu một biến thể của “ Đại Địa Chi Hùng” tam phẩm võ hồn “ Huyền Băng Chi Hùng”.

Tất nhiên, không có nghĩa là nếu tổ tiên không có võ hồn thì con cháu không có cơ hội kích hoạt võ hồn, chỉ là tỷ lệ thành công của họ thấp hơn rất nhiều so với những người có huyết thống truyền thừa.

Đó là lý do vì sao Tư Mã Thiên tự tin võ hồn của một tên vô danh tiểu tốt không có gia tộc hùng mạnh như Dương Kiệt tuyệt đối không thể vượt qua mình, thậm chí có thể kích hoạt võ hồn hay không cũng là cả một vấn đề.

Tất cả mọi người đồng loạt để tên quả cầu thủy tinh, kết quả có tới mười quả cầu thủy tinh vừa thấp sáng rồi tắt hẳn, chỉ duy nhất thiếu nữ mặc trang phục cung đình đang tiến hành kiểm tra với La trưởng lão thành công kích hoạt võ hồn.

“ Lại là lục phẩm võ hồn, đã vậy còn là....là.... Linh Lung Huyền Thiên Đỉnh!!!” Trên đầu thiếu nữ trang phục cung đình xuất hiện một cái đỉnh ba chân hai tai, thân đỉnh khảm vàng, có thêu hình vẽ vô số linh thú đang vây quanh như đang triều bái cái đỉnh.

Thiếu nữ cũng có chút bất ngờ võ hồn của mình, nhưng nhanh chóng được thay bằng nụ cười phấn khích tột cùng.

Lục phẩm võ hồn Linh Lung Huyền Thiên Đỉnh, người sở hữu võ hồn này sau này tuyệt đối có thể trở thành luyện đan tông sư, luyện bất kỳ loại đan dược nào tỷ lệ thành công cũng tăng 50 %, chất lượng, sản lượng cũng gia tăng một cách đáng kể. Phải biết rằng cho dù là một luyện đan đại tông sư dày công toi luyện hết cả trăm năm, nếu như không có võ hồn, tỷ lệ luyện đan thành công chỉ đạt khoảng 20 ~ 30 %, và phẩm chất của đan dược càng cao thì tỷ lệ thành công càng thấp, cho nên sở hữu một võ hồn lục

phẩm Linh Lung Huyền Thiên Đỉnh, tuyệt đối là võ hồn đáng mơ ước của bất kỳ một luyện đan sư nào trên đại lục Huyền Thiên này, ngay cả đan dược tông sư đứng đầu Thánh Hỏa Tông, cũng chỉ sở hữu võ hồn tứ phẩm thái hòa đỉnh, đã vậy đã trở thành một người có địa vị quyền lực nhất nhì trong khu vực U châu, ngay cả tông chủ của các tông môn hùng mạnh khi gặp ông ta cũng phải cúi đầu chào hỏi lấy lòng. Giờ cô gái sở hữu võ hồn lục phẩm, cấp bậc cao hơn hai cấp so với vị đan dược tông sư của tông môn, nếu như cô ta chịu đi theo con đường luyện đan sư, dưới sự dìu dắt bồi dưỡng của vị đan dược tông sư kia, sau này thậm chí có thể vượt qua sự phụ của mình trở thành nhất đại tông sư cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Nhất đại tông sư, cho dù đi tới khu vực trung ương, cũng được chào đón nồng nhiệt, địa vị sánh ngang với các vị trưởng lão quyền lực trong các tông môn hùng mạnh.

Ở đại lục Huyền Thiên này, có hai nghề nghiệp có địa vị cao hơn những người tu luyện thông thường rất nhiều. Đó chính là luyện đan sư và luyện khí sư. Luyện đan sư là người chuyên luyện chế ra thần đan diệu dược cho người tu luyện sử dụng, muốn nhận được cái ngật đầu đồng ý giúp đỡ luyện một viên thần đan của luyện đan sư, không ít kẻ mạnh trên đại lục Huyền Thiên phải chuẩn bị quà cáp đầy đủ, thậm chí phải quỳ xuống khấu đầu ba ngày ba đêm mới mong nhận được cái ngật đầu của người ta. Thử nghĩ xem, nếu như nhờ vả được một luyện đan tông sư giúp luyện chế thành công một viên thần đan gia tăng tỷ lệ độ kiếp thành công lên tới 60 %, còn một người không có thần đan trong tay tỷ lệ độ kiếp thành công chỉ khoảng 10 %, tăng gần 50 % tỷ lệ độ kiếp thành công, đó là một con số khiến không ít người điên cuồng, độ kiếp thành công không chỉ liên quan tới thực lực, còn liên quan tới mạng sống của mình, độ kiếp thất bại đồng nghĩa với cái chết không có cơ hội đầu thai. cũng đủ hiểu tầm quan trọng của đan dược quý giá như thế nào rồi. đó là lý do vì sao luyện đan sư có địa vị cao quý như thế này.

Trên đại lục Huyền Thiên có một câu nói bất hủ “ thà đắc tội với tông chủ của tông môn hùng mạnh nhất của đại lục Huyền Thiên, cũng đừng nên đắc tội một luyện đan tông sư”. Vì đắc tội tông chủ, chỉ phải đối diện sự truy sát của một tông môn, còn nếu đắc tội với luyện đan sư, chỉ cần một câu nói của vị luyện đan sư đó, một viên thần đan ném ra làm mỗi nhử, chắc chắn sẽ có vô số tông môn hùng mạnh vui vẻ đảm nhận tránh nhiệm truy sát, không chỉ người của tông môn, ngay cả những kẻ mạnh không có tông môn cũng sẽ không ngần ngại tham gia vào cuộc truy sát đó.

Và luyện khí sư, người chuyên luyện chế ra thiên binh thần khí cho người tu luyện sử dụng cũng có địa vị ngang hàng với luyện đan sư. Ai mà không muốn trong tay có thêm một cây thiên binh thần khí có thể gia tăng sức chiến đấu lên gấp nhiều lần chứ? Có một cây thần khí trong tay, thậm chí có vượt vài cấp để khiêu chiến một cách dễ dàng.

Tuy luyện đan sư và luyện khí sư trên đại lục Huyền Thiên không ít, nhưng để có thể trở thành tông sư, có thể luyện chế thành công thần đan diệu dược, thiên binh thần khí thì phải có võ hồn tương ứng phù trợ, nếu không có võ hồn tương ứng, thì suốt đời chỉ là những luyện đan luyện khí học đồ, chỉ có thể luyện chế những đan dược vũ khí thông thường. Mà số người có võ hồn tương ứng, là rất ít rất ít, đặc biệt là những võ hồn cao cấp. Cấp bậc càng cao thì thành tựu sau này càng cao, lực phẩm võ hồn có thể sản sinh ra một luyện đan đại tông sư rồi đấy.

“ Cháu gái, cháu tên gì thế?” Ngay cả La trưởng lão cũng phải mang theo vẻ mặt nịnh bợ lấy lòng, dịu giọng hỏi. Khiến cho tất cả những người có mặt ở đây phải ngẩng mặt, ghen tỵ.

Ngay cả Lăng Hàn Phong cũng chỉ dám ghen tỵ chứ không dám ghen tức, thậm chí sau này phải gia nhập vào nhóm nịnh bợ lấy lòng, ai mà biết được sau này có cần cầu xin tới người ta không chứ? Mà hết 99% là phải

cần tới, lúc này không lo đi lấy lòng, sau này người ta chẳng thèm đếm xỉa tới mình thì sao.

“ Bẩm trưởng lão, cháu tên Thẩm Thùy Vân.” Đối diện với thái độ của La trưởng lão, Thẩm Thùy Vân vô cùng thân nhiên chấp nhận, nhưng cũng nể mặt người ta là trưởng lão, nên chấp tay thi lễ đáp.

“ Tốt, tốt, người đẹp mà tên cũng đẹp. Lát nữa ta sẽ trực tiếp dẫn cháu tới gặp Lão tông sư, chắc chắn ông ta sẽ vui mừng khôn xiết, hết lòng đào tạo cháu thành một luyện đan đại tông sư, mọi tài nguyên đều dành cho hết cho cháu, ngoài ra, bắt đầu từ bây giờ, cháu sẽ là đệ nhất chân truyền đệ tử có địa vị sáng ngang với đệ nhất chân truyền đệ tử của bốn môn là Hàng Bá Thiên, cháu có đồng ý không.” La trưởng lão thận trọng gợi ý, chỉ sợ Thẩm Thùy Vân không có hứng thú với nghề luyện đan, hoặc không hài lòng với đãi ngộ của tông môn quay đầu bỏ đi, nếu để một thiên tài luyện đan sư, sau này có cơ hội trở thành luyện đan đại tông sư gia nhập tông môn khác, tới lúc đó chỉ có nước tông đầu vào tường tự vẫn mà thôi.

Khẽ dúm mày suy nghĩ một hồi, nhìn thấy sắc mặt thấp thỏm không yên của La trưởng lão, cảm thấy hài lòng với đãi ngộ của mình, nên ngật đầu mỉm cười nói: “ Xin được tuân theo lời gợi ý của La trưởng lão ạ.”

“ Tốt, tốt, mau qua bên kia ngồi, mau qua bên kia ngồi, người đâu, còn không mau mau mang ghế cho Thẩm đại sư ngồi.” La trưởng lão quay sang mười thanh niên nam nữ quát, mười thanh niên nam nữ đó không tỏ vẻ khó chịu, thậm chí lúc này không dám mang theo vẻ mặt cao ngạo xem thường lúc ban đầu, tranh giành việc đi lấy chiếc ghế đặt ngay trước mặt Tổng Thiên Hành và Lăng Hàn Phong, để Thẩm Thùy Vân ngồi xuống.

Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn hết về phía Thẩm Thùy Vân, còn mười tên xui xẻo không thể kích hoạt võ hồn không ai thèm để ý tới nữa. Mà cho dù có ai đó có thể kích hoạt võ hồn, dưới ánh hào quang của Thẩm Thùy

Vân, cũng chỉ như người tàng hình mà thôi, trừ khi có thể kích hoạt võ hồn cấp 7 trở nên thì còn may ra thu hút được chút chú ý của mọi người.

Trong số mười tên xui xẻo đó có sự góp mặt của Dương Kiệt, lúc này sắc mặt của anh ta trông vô cùng khó coi. Mới cách nay chưa lâu, vẫn còn mang theo vẻ mặt tự tin, tưởng rằng sẽ kích hoạt võ hồn thần phẩm, thánh phẩm, hay thấp nhất cũng phải là cửu phẩm, thế mà sự thật phũ phàng, tựa như một gáo nước lạnh tạt thẳng vào đầu, tựa như bị ai đó nắm lấy cổ áo nhấc bổng lên, tát nhiều bạt tai vào mặt tới nỗi sưng vù như đầu heo, mặc dù cho dù tát hay không tát khuôn mặt của anh ta cũng giống như cái đầu heo rồi.

Đối với Dương Kiệt, thực ra có võ hồn hay không cũng không phải quá quan trọng, vì anh ta không như những người khác phải ngồi bó gối hấp thụ linh khí để tu luyện, nên tốc độ tăng lên gấp bao nhiêu lần cũng chẳng liên quan gì tới anh ta, còn sức chiến đấu ư? Chỉ cần có đủ điểm kinh nghiệm thăng cấp giới vương quyền lên, ngay cả võ hồn cửu phẩm cũng phải né sang một bên.

Nhưng quan trọng nhất là lúc này phải bề mặt trước thiên hạ đây chứ!

Không phải sao, thậm chí không cần quay đầu lại nhìn, cũng có thể cảm nhận được vẻ mặt khinh thường chế giễu của tên khốn Tư Mã Thiên, chắc lúc này hắn đang vô cùng hả hê chế giễu mình đây mà.

Tất nhiên, vẫn còn một người mang theo vẻ khó tin, quan tâm, an ủi với mình, người đó chính là Diệp Tuyên.

Dương Kiệt mang theo sắc mặt trầm đen như than, cùng chín người thất bại kia ừ ừ quay trở về hàng ngũ của người thất bại, chấp nhận số phận trở thành đệ tử tạp vụ một thời gian, đợi tới đạt tới cảnh giới tiên thiên vượt qua bài kiểm tra của tông môn, mới có thể trở thành đệ tử ngoại môn.

Không cần quá lâu, chỉ cần hai tới ba tháng thôi, khoảng cách giữa đệ tử tạp vụ và đệ tử ngoại môn sẽ bị kéo xa tới mức tuyệt vọng, cho dù cố gắng cỡ nào cũng khó có thể đuổi theo kịp. Thử nhìn vào tài nguyên tu luyện mà cả hai nhận được là đủ hiểu rồi.

Thực ra tài nguyên cũng chỉ là một phần nguyên do, quan trọng nhất là đệ tử ngoại môn có đủ thời gian để chuyên tâm tu luyện mà không cần phải lo lắng chuyện gì. Còn đệ tử tạp vụ, hằng ngày phải làm vô số công việc lớn nhỏ do tông môn truyền xuống, chỉ nội làm xong những nhiệm vụ đó cũng hết cả ngày rồi, còn thời gian nữa đâu mà tu luyện nữa chứ?

Cũng may là Dương Kiệt không cần phải tu luyện như những người kia, nếu không thì không biết phải tới năm tháng nào mới đột phá thành tiên thiên để trở thành đệ tử ngoại môn đây.

Ngay sau khi nhóm của Dương Kiệt kiểm tra xong, dưới sự phấn khích kỳ vọng của La trưởng lão, nhóm tiếp theo cứ tiếp tục bước tới kiểm tra, gần ba trăm thiên tài vượt qua bài kiểm tra đầu tiên, có thể nói là thiên tài trong thiên taignhưng rốt cuộc số người kích hoạt được võ hồn chỉ có mười hai người. Đúng vậy, bạn không nhìn sai, chỉ đúng mười hai người mà thôi, thậm chí con số này có thể nói là khá nhiều rồi đấy. Và mười hai người đó trực tiếp trở thành đệ tử ngoại môn, còn những người còn lại sẽ bị phái tới khu vực giành cho đệ tử tạp vụ, ngày đêm làm trâu làm bò phục vụ cho tông môn.

Cũng may là Diệp Tuyền nằm trong số mười hai người kích hoạt võ hồn, đáng mừng nhất là võ hồn của cô ta đạt tới ngũ phẩm “Kim Dịch Đại Bàng”, có thuộc tính gió, khi triệu hồi võ hồn ra, có thể hỗ trợ chiến đấu và dùng làm công cụ di chuyển, tốc độ bay của nó cực nhanh, một cái sải cánh có thể bay tới mười ngàn dặm, nhận được sự chú ý của La trưởng lão.

Mười hai người kích hoạt võ hồn, ngoại trừ ba võ hồn lục phẩm khó tin ra, chỉ duy nhất mỗi mình Diệp Tuyền đạt ngũ phẩm võ hồn, hai người tam phẩm, năm người nhị phẩm và một người nhất phẩm.

Dưới ánh mắt cao ngạo chê cười của những người kích hoạt võ hồn thành công, Dương Kiệt cùng hai trăm tám mươi mấy người còn lại bị trực tiếp điều đi tới khu vực giành cho đệ tử tạp vụ, bắt đầu cuộc sống tông môn của mình.

Trước khi rời khỏi, Diệp Tuyền không quên phóng ánh mắt an ủi cổ vũ, miệng nhép nhỏ rằng: “Tôi đợi ông ở ngoại môn đó, hãy mau chóng vào đây nhé.” Mặc dù Dương Kiệt không có võ hồn, nhưng Diệp Tuyền vẫn vô cùng tin tưởng vào thực lực của anh ta, trong vòng nửa tháng thăng hai cấp, luyện thể cấp 9 đã có thể đánh bại luyện thể cấp 10, hoàn toàn không thua kém những người có nhất phẩm hay thậm chí nhị phẩm võ hồn là bao, anh ta trở thành đệ tử ngoại môn chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Chỉ là tới giờ vẫn nghĩ không thấu vì sao một thiên tài như Dương Kiệt lại không có võ hồn.

Dương Kiệt trao ánh mắt yên tâm cho Diệp Tuyền, mặc kệ ánh mắt đầy khiêu khích chế giễu của Tư Mã Thiên, cùng nhóm người kia quay đầu rời khỏi.

“Đừng tưởng chuyện này là xong nha, cho dù mày trốn ở khu vực đệ tử tạp vụ, tao cũng có cách hành hạ mày thân tàn ma dại, hãy chuẩn bị đón nhận bữa tiệc tao dành sẵn cho mày đi, khả khả.” Nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Dương Kiệt đi xa dần, trong lòng Tư Mã Thiên thầm cười lạnh.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 11: Đội Chấp Pháp

“ Vì sao? Vì sao tôi được phân chia cái căn nhà tồi tàn ở cái nơi chim không đẻ nổi trứng này, còn những người kia thì ở những căn nhà bình thường? Đã vậy còn phân chia công việc nặng nhọc nhất là trông sóc vệ sinh cho linh thú của tông môn nữa chứ? Tôi không phục!!!” Dương Kiệt phẫn nộ chất vấn với một tên đệ tử ngoại môn phụ trách phân chia chỗ ở và công việc cho đệ tử tạp vụ.

Bốp ~~~~~!!

Tên đệ tử ngoại môn đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 2 trực tiếp tát một bạt tai vào mặt Dương Kiệt, Dương Kiệt trực tiếp bị đánh bay ra xa, té ngã xuống đất, khuôn mặt vốn dĩ đã sưng vù nay càng sưng to hơn nữa, một vũng máu từ mép miệng chảy xuống.

Tên đệ tử ngoại môn nhổ miếng nước bọt vào mặt Dương Kiệt, cười lạnh nói: “ Mày tưởng mày là ai? Mày chỉ là một tên đệ tử tạp vụ quèn mà dám chất vấn quyết định của 1một đệ tử ngoại môn như tao à? Nếu như không phải có người đã dặn dò là giữ cái mạng chó của mày, lúc này mày đã thành cái xác rồi. Cứ ở đó mà từ từ hưởng thụ cuộc sống như địa ngục đi nhé, khả khả khả khả ~~~~!!” Vừa mang theo tiếng cười khoái trá, vừa quay người rời khỏi, không thèm để ý tới Dương Kiệt vẫn đang mang theo ánh mắt giết người nhìn chăm chăm vào mình nữa.

Không cần hỏi, tên khốn này chính là người của Tư Mã Thiên, mục đích muốn hành hạ mình đây mà.

“ Hãy đợi đấy, hôm nay bố mày không chết, mỗi sĩ nhục này sẽ trả lại cho mày gấp mười lần, trăm lần.” Phun miếng nước bọt pha trộn với máu khỏi miệng, Dương Kiệt nén nhin cơn đau trên má vừa dính cú bạt tai, từ dưới đất đứng dậy, đẩy cửa bước vào căn nhà tồi tàn muốn sụp đổ nằm ở gần khu vực bãi rác thải của tông môn.

Căn nhà rộng chưa tới hai chục mét vuông dính đầy mạng nhện, ngoại trừ chiếc giường cũ kỹ ở góc phòng ra, không còn bất kỳ thứ gì nữa.

Kềm nén cơn phẫn nộ trong lòng, hít sâu một hơi vào người, bước tới chiếc giường cũ kỹ, từ trong nhẵn càn khôn lấy ra chiếc khăn lau chùi, bắt đầu vệ sinh lại căn nhà ở tạm thời của mình.

Tồn gần nửa ngày trời, tuy vẫn là căn nhà tồi tàn đó, nhưng đã sạch sẽ thoáng mát hơn nhiều, không còn mạng nhện bụi bặm nữa. Thả người nằm bệt xuống chiếc giường cũ kỹ, suyt chút nữa chịu không nổi thể trọng đáng sợ của anh ta, có cảm giác như sẽ gãy vỡ bất kỳ lúc nào.

“ Dính dong, chủ nhân đã hoàn thành nhiệm vụ “ gia nhập Thánh Hỏa Tông, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: cơ hội quay số 1 lần, điểm kinh nghiệm 50000 điểm, cơ hội thăng cấp miễn phí tuyệt học võ công X 1.”

“ Dính dong, bạn đã được thăng cấp.”

ngay sau khi bên tai vang lên câu thông báo của hệ thống, một tia sáng màu trắng bạc từ trên đỉnh đầu chụp xuống vào cơ thể Dương Kiệt, anh ta nhắm mắt lại tận hưởng cảm giác lâng lâng dễ chịu như được tẩy lễ, ngay cả vết thương trên má cũng đã lành hẳn, không còn cảm giác đau nhức nữa.

Họ tên: Dương Kiệt.

Lv: 10 (Tương đương với luyện thể tầng thứ 10)

Điểm kinh nghiệm thăng cấp 25420/50000

Tuyệt học võ công đã theo học: Giới vương quyền tầng thứ 1 (Độ tu luyện: 36 / 1000 (Có thể dùng linh thạch để thăng cấp; 10 viên linh thạch cấp thấp = 1 điểm kinh nghiệm));; Phì lữ xung thiên pháo (Hoàng giới sơ cấp (Độ tu luyện: 41 /100 có thể dùng linh thạch thăng cấp)); Phì lữ bạo liệt quyền (Hoàng giới sơ cấp (độ tu luyện: 43 /100, có thể dùng linh thạch thăng cấp)); cuồng phong chương (hoàng giới tuyệt phẩm; không thể thăng cấp)

Báu vật sở hữu:

Càn Khôn tháp

Cấp bậc: Pháp khí (Trung cấp) (Số linh thạch cấp thấp cần thiết để thăng cấp: 0/10000)

Sức phòng thủ: Có thể chống đỡ sức tấn công toàn lực của cấp luyện thể tầng thứ 10 trở xuống.

Độ bền 20 / 20 (khi độ bền trở về bằng 0, sẽ không thể sử dụng được nữa.)

Nhìn thấy bảng thông số cá nhân của mình, hai tay nắm chặt lại tạo thành nắm đấm, “chỉ còn khoảng 25000 điểm kinh nghiệm nữa thôi thì mình sẽ trở thành một tiên thiên, có thể tham gia kiểm tra để trở thành đệ tử ngoại môn, hãy đợi đấy, mỗi nhục hôm nay tao nhất định sẽ trả lại cho chúng bây.”

“ Dính dong, chủ nhân còn một cơ hội quay số và một cơ hội thăng cấp tuyệt học miễn phí, xin hỏi có sử dụng hay không?”

“ Sử dụng, sử dụng ngay lập tức.” Dương Kiệt không muốn tốn quá nhiều thời gian ở cái khu vực tạp vụ này, chỉ cần có cơ hội, không chút do dự làm ngay tức khắc, chỉ mong thực lực gia tăng càng sớm càng tốt, để tiến vào ngoại môn mà trả thù.

Ngay lập tức trước mặt Dương Kiệt xuất hiện một bảng quay số gồm mười ô, chỉ là khi nhìn kỹ vật phẩm trên đó, Dương Kiệt lại lần nữa muốn muốn cầm súng bắn chết cái hệ thống chết tiệt đó. Đa số đều là những phần thưởng cũ đã từng xuất hiện khi mình quay số lần đầu tiên, gồm mười phần thưởng bao gồm: một hộp bao cao su Ok, một lốc băng vệ sinh Motex, một cuộn giấy vệ sinh kissme, một thanh kiếm sắt, một bíp keo socola, một con gấu bông Wendy, một máy quay độ nét cao, một thỏi vàng một kg, một quyển bí kíp tuyệt học bí ẩn và một phần thưởng may mắn đặc biệt.

Ngoại trừ thanh kiếm sắt, bíp keo socola và quyển bí kíp tuyệt học bí ẩn, phần còn lại đều là những vật phẩm trước kia, ngoại trừ quyển bí kíp tuyệt học bí ẩn và phần thưởng may mắn đặc biệt, chẳng thứ gì giúp ích được gì mình cả.

Chẳng thà không có thì hơn.

Cố gắng nén lại cơn phẫn nộ trong lòng, Dương Kiệt vô cùng thành khẩn quỳ xuống cầu nguyện tam thanh tổ sư phù hộ như lần trước gần năm phút đồng hồ, mới bấm vào nút bắt đầu quay số.

Chỉ thấy cây kim quay tròn với tốc độ cực cao, hết gần năm vòng mới từ từ chậm dần lại, sau đó, kẹo socola qua, gấu bông wendy qua, máy quay độ nét cao qua, lúc này chiếc kim đồng hồ đã rất chậm rất chậm, từ từ lướt qua cuộn giấy vệ sinh kissme, qua luôn cả quyển bí kíp tuyệt học bí ẩn. tâm trạng của Dương Kiệt lập tức trầm xuống, nhưng vẫn cắn răng chờ đợi, vẫn còn phần thưởng may mắn, đợi đi tới thanh kiếm sắt đã gần như bất động.

chỉ thấy cây kim đồng hồ vượt qua cả thanh kiếm sắt, rơi ngay vào băng vệ sinh Motex như lần trước và gần như ngừng hẳn.

Dương Kiệt vẫn nín thở chờ đợi, lần trước cũng như thế nhưng cuối cùng vượt qua luôn cả phần thưởng băng vệ sinh rơi vào món quà may mắn ở ngay phía sau, xem ra lần này bốn cũ soạn lại rồi nhỉ.

Ai ngờ chờ gần một phút đồng hồ, cây kim đồng hồ không nhúc nhích thêm chút nào nữa, vẫn nằm yên bất động ở cái ô băng vệ sinh Motex.

“ Dính dong, chủ nhân quay số nhận được phần thưởng một bịch băng vệ sinh Motex. Xin chúc mừng!!”

Băng... băng vệ sinh Mo... Motex??

Dương Kiệt chỉ cảm thấy trời đất ở trước mặt như muốn sụp đổ, mẹ kiếp, rốt cuộc hôm nay là ngày gì mà đen đủi thế này? Kích hoạt vũ hồn thất bại! Bị người của Tư Mã Thiên làm nhục! Ngay cả bây giờ đi quay số cũng trúng phải bịch băng vệ sinh Motex là sao!!

“ Tam thanh tô sư, tôi hận ông!!!!” Trước khi phun máu hai mắt trợn ngược ngất đi vì tức giận, Dương Kiệt nắm chặt bịch băng vệ sinh Motex xuất hiện trong lòng bàn tay, không quên nguyên rửa một câu.

Không biết qua đi bao lâu, đợi tới khi Dương Kiệt tỉnh lại, bầu trời bên ngoài đã chập tối, liếc nhìn bịch băng vệ sinh đã bị hư nát khi nắm mạnh trên tay, lắc đầu thở dài một tiếng, thế là toi mất phần quà để dành tặng cho Diệp Tuyền luôn rồi (Diệp Tuyền: Đồ biến thái, đồ háo sắc, nghĩ sao mà tặng tôi thứ đó vậy?).

“ Dính dong, chủ nhân còn một cơ hội miễn phí thăng cấp tuyệt học, xin hỏi có sử dụng không?” “ Sử dụng.”

Ngay lập tức trong đầu Dương Kiệt hiện ra bảng thông số tuyệt học bao gồm: Giới vương quyền tầng thứ 1 (Độ tu luyện: 36 / 1000); ; Phì lữ xung thiên pháo (Hoàng giới sơ cấp (Độ tu luyện: 41 /100)); Phì lữ bạo liệt quyền (Hoàng giới sơ cấp (Độ tu luyện: 43 /100).

Do cuồng phong chương không thể thăng cấp, nên không xuất hiện trên bảng lựa chọn để thăng cấp tuyệt học.

Không cần phải suy nghĩ quá nhiều, trực tiếp chọn vào kỹ năng giới vương quyền. Một phần vì giới vương quyền là tuyệt học khó thăng cấp nhất, ngoài ra, Dương Kiệt không thể kích hoạt võ hồn của mình, sau này phải chiến đấu với những người có sở hữu võ hồn cao cấp, chắc chắn sẽ đánh không lại người ta, thăng cấp giới vương quyền có thể giải quyết phần nào vấn đề.

“ Dính dong, kỹ năng giới vương quyền đã thăng cấp thành công, xin chúc mừng.”

Giới vương quyền tầng thứ 2 (Huyền giới trung cấp (Có thể thăng cấp)): Tuyệt học bí truyền của Bắc Giới Vương trong bảy viên ngọc rồng, chỉ truyền lại duy nhất cho mỗi mình Sơn Go Ku, có thể gia tăng sức chiến đấu của bản thân. Chú thích: Do là tuyệt học có thể thăng cấp, nên mỗi thăng cấp một tầng cấp bậc của võ công sẽ tăng theo, tầng 1 tương đương với huyền giới sơ cấp (X 2 sức chiến đấu); tầng 2 = huyền giới trung cấp(X 3 sức chiến đấu); tầng 3 = huyền giới cao cấp (X 4 sức chiến đấu); tầng 9 = thiên giới cao cấp (X 10 sức chiến đấu).

Suy qua nghĩ lại, lại rút thêm 1160 viên linh thạch cấp thấp còn lại thăng cấp luôn cả hai tuyệt học do mình tự sáng chế ra.

Phì lữ xung thiên pháo (Hoàng giới trung cấp, có thể thăng cấp không giới hạn): Tuyệt học do chủ nhân tự sáng chế ra, dựa vào cân nặng đáng sợ của cơ thể từ trên không trung bay xuống, đè chết đối phương, có 20 % + 16% (cân nặng 160kg của người thi triển) tỷ lệ khiến kẻ địch rơi vào trạng thái choáng váng.(chú thích: Cân nặng chủ nhân càng lớn thì uy lực càng tăng, phải kết hợp với giới vương quyền mới có thể thi triển) (độ tu luyện: 0 /500)

Phì lữ bạo liệt quyền (Hoàng giới trung cấp (Có thể thăng cấp không giới hạn)): Tuyệt kỹ quyền pháp do Dương Kiệt sáng tạo ra, lợi dụng sức mạnh bộc phát của trọng lượng đáng sợ trong cơ thể, xung phong tấn công kẻ địch phía trước, có 20 % + 16% (cân nặng 160kg của người thi triển) tỷ lệ khiến kẻ địch đẩy lùi và té ngã, không thể nhúc nhích trong vòng 3 giây. Phải kết hợp với giới vương quyền mới có thể sử dụng. Độ tu luyện 0 /500.

thế là chỉ trong một đêm, thực lực của Dương Kiệt đã tăng lên gấp nhiều so với trước kia, lúc này cho dù có đối diện với một tiên thiên tầng 1 không kích hoạt võ hồn, cũng đủ tự tin bất phân thắng bại với người ta.

Một đêm bình yên trôi qua. Khi ánh bình minh ló dạng, ánh mặt trời chiếu thẳng vào nhà, Dương Kiệt đang nằm ngủ say như chết trên chiếc giường cũ kỹ khốn khổ phải chịu đựng thể trọng đáng sợ của anh ta từ từ mở mắt ra, vươn người thở dài một cách sảng khoái.

Với tính cách lạc quan của anh ta, nhanh chóng quên đi nỗi buồn bực ngày hôm qua, bắt đầu lại từ một ngày mới tươi đẹp hơn. Phần nô cũng phải sống, buồn bực cũng phải sống, vui vẻ cũng phải sống, vậy tại sao không sống trong sự vui vẻ thoải mái chứ? Tuyệt đối không được mang theo vẻ mặt căm phẫn ủ rũ xuất hiện trước mặt kẻ địch, làm thế cũng không thể khiến đối phương nương tay tha cho mình, chỉ khiến đối phương sảng khoái vui mừng hơn thôi.

Đẩy cửa bước ra khỏi căn nhà tồi tàn, dựa theo tấm bản đồ tông môn nhận được sau khi gia nhập Thánh Hỏa Tông, nhanh chân tìm tới nhà ăn dành cho đệ tử tạp vụ, phải chén một bữa no nê trước đã rồi tính sau, có thực mới vực được đạo chứ.

Trên đường đi tới nhà ăn, phát hiện vô số ánh mắt sầm soi về phía mình, những đệ tử tạp vụ khác đang không ngừng thì thầm to nhỏ, đôi khi lại chỉ tay về phía mình, trong mắt họ đa số mang theo vẻ cười trên đau khổ của người khác, khinh thường, chế giễu, tất nhiên, cũng có số ít thương hại.

Xem ra tên đệ tử ngoại môn phụ trách khu vực này đã truyền lời xuống, biến mình thành trò hề của thiên hạ rồi nhỉ.

“Hãy đợi đây, thù nay không trả thì tên ta sẽ đọc theo chiều ngược lại.” hai tay của Dương Kiệt nắm chặt lại, mặc kệ những lời chỉ trích của người khác, rảo bước bước thẳng vào phòng ăn.

Phòng ăn dành cho đệ tử tạp vụ tuy đơn sơ, chỉ gồm những dãy bàn dãy ghế được xếp ngay ngắn thành từng hàng dài, nhưng vô cùng rộng lớn, ít nhất cũng phải trên năm ngàn mét vuông là ít. Cũng phải thôi, đệ tử tạp vụ là thành phần nhiều nhất trong Thánh Hỏa Tông, nếu như chỗ ăn nhỏ, thì làm sao mà chứa chấp nổi lượng lớn đệ tử dùng bữa chứ?

Theo giới thiệu của sổ ghi chú của Thánh Hỏa Tông, đệ tử tạp vụ của tông môn lên tới hai chục ngàn người, đệ tử ngoại môn gần một ngàn người, nội môn chỉ khoảng hai trăm người, và đệ tử trung tâm chỉ được có năm mươi người, còn đệ tử chân truyền chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi.

Cũng không biết tới sớm hay tới trễ, lúc này phòng ăn đã đông nghẹt người, có người đang ngồi dùng bữa, có người đang xếp hàng dài để lãnh phần thức ăn của mình, tiếng bàn tán cười đùa to nhỏ vang lên không dứt.

Sự xuất hiện của Dương Kiệt lập tức thu hút không ít người, vì với thân hình “siêu mẫu” của anh ta, không thành trọng điểm của mọi tầm nhìn cũng hơi bị khó.

Lại là những ánh mắt khiêu khích, chế giễu, khinh thường tựa như súng liên thanh bắn thẳng vào người, cho dù Dương Kiệt mặt dày tới cỡ nào, rơi vào tình cảnh đó cũng có chút chịu không thấu.

Hít sâu một hơi vào người để bình tâm lại, bắt đầu đứng vào hàng người đang xếp hàng chuẩn bị chờ lấy phần thức ăn của mình.

Đợi gần nửa tiếng đồng hồ, đứng tới mỗi cả đôi chân, bụng đói kêu cồn cào muốn ngất xỉu. Cuối cùng mới tới lượt mình bước tới lãnh thức ăn, nhanh chân bước lên phía trước, chờ đợi người phụ trách phân phát thức ăn giao phần ăn cho mình.

Người phụ trách phân phát thức ăn khẽ liếc nhìn Dương Kiệt một cái, trên môi khẽ lộ ra nụ cười khinh thường, nhanh tay mút một muống cháo loãng, một cái bánh bao to bằng nắm đấm của người trưởng thành, vài cọng rau xanh và hai miếng thịt mỏng bỏ vào khay thức ăn, sau đó đưa sang cho Dương Kiệt.

So sánh với phần của người ta bốn, năm muống cháo, hai, ba cái bánh bao, rau xanh và thịt miếng phủ đầy trên khay, còn mình thì sao? Dương Kiệt phần nộ tới cùng, nhưng vẫn cố gắng tạo ra vẻ nịnh bợ lấy lòng, cười nói: “Sư huynh xem này, với cái thể xác của đệ, bấy nhiêu đó ăn sao mà đủ, sư huynh có thể châm chước cho thêm đệ một chút được không?”

Nhìn thấy Dương Kiệt bị ức hiếp tới mức độ đó vẫn còn không dám nổi dụng phản kháng, những người ở xung quanh lập tức lộ ra ánh mắt khinh thường chế giễu, tên phụ trách phân phát thức ăn cười lạnh một tiếng, lạnh

lùng nói: “ Ăn được thì ăn, không ăn được biến, đừng có ở đó mà đòi hỏi. Còn không mau mau tránh chỗ cho người phía sau.”

“ Đúng thế, đúng thế, nhận xong thức ăn thì rút đi, đứng đó cản đường anh em tiến bộ làm gì chứ?”

“ Có ăn mà còn đòi hỏi, với thân thể của người tốt nhất là ăn ít chút để giảm béo đi chứ, làm mất mặt đệ tử tạp vụ chúng ta.”

“ Đúng là đồ không biết điều.”

“ Rút đi, rút đi.”

Những người đứng xếp hàng ở phía sau hòa theo tên phụ trách phân phát thức ăn, lớn tiếng châm biếm chửi rủa Dương Kiệt.

Dương Kiệt có chút muốn phóng tới xé nát miệng của lũ khốn ăn theo này, đặc biệt là tên phân phát thức ăn. Nhưng nghĩ lại mình vừa mới gia nhập tông môn, vẫn chưa đứng vững chân, lúc này xảy ra ẩu đả, chắc chắn sẽ bị người của đội chấp pháp tóm vào nhà lao, lúc đó không chết cũng thân tàn ma dại, thậm chí anh ta nghi ngờ trong đội chấp pháp có người của Tư Mã Thiên, nếu như rơi vào tay chúng, không biết chúng sẽ hành hạ mình tới mức độ nào đây.

Quân tử không để mình rơi vào chốn nguy hiểm, với một người tự cho mình là “ chính nhân quân tử” như Dương Kiệt, tất nhiên là nắm rõ tình hoa của câu châm ngôn đó rồi.

Ta nhìn!!!

Dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm vào tên phân phát thức ăn, tựa như muốn nhìn kỹ khuôn mặt của hắn ghi nhớ mãi trong lòng. Nhìn tới nỗi tên đó cảm thấy chột dạ, chỉ là sức nhớ lại lời dặn dò của Vô sư huynh(tên

đệ tử ngoại môn đã đánh Dương Kiệt hôm qua), có người chống lưng phía sau, lập tức ngẩng cao đầu nhìn thẳng vào Dương Kiệt đầy khiêu khích, ý muốn nói là “mày làm gì được tao nào?”

Không thềm để ý tới vẻ mặt khiêu khích của hắn nữa, cầm lấy khay thức ăn quay người đi thẳng về phía dãy bàn còn trống ngồi bệt xuống, tương ăn như muốn nhai tươi nuốt sống một ai đó.

“Heo mập tránh chỗ, chỗ này không phải chỗ dành cho mày ngồi đâu.” trong lúc Dương Kiệt vừa nhai xong cái bánh bao trong tay, định nuốt luôn mấy thứ còn lại trong khay rồi mau chóng rời khỏi, ai ngờ cây muốn ngừng mà gió chẳng lặng, chỉ thấy gần bốn tên đệ tử tạp vụ tay cầm khay thức ăn đầy áp, bước tới trước mặt Dương Kiệt, mang theo nụ cười chế giễu quát.

Vụt ~~~!!

mọi ánh mắt đều đổ dồn hết về phía bên này, tất cả đều mang theo vẻ thích thú, châm biếm, thậm chí có chút thương hại.

Dương Kiệt quay đầu liếc nhìn xung quanh, phát hiện vẫn còn nhiều chỗ trống, thế mà bốn tên này tới giành chỗ, chắc muốn gây chuyện đây mà.

“Được, để tôi nuốt luôn miếng cháo này sẽ đi ngay.” Dương Kiệt không muốn tạo cơ hội cho chúng gây chuyện, nhanh tay cầm khay thức ăn lên nuốt sạch muống cháo loãng và vài miếng rau thịt, chuẩn bị đứng dậy rời khỏi.

“Mẹ kiếp, tao bảo mày biến ngay, bộ mày bị điếc à?” Tên đứng trên cùng dường như là tên cầm đầu nhóm phần nô quát lớn, sau đó trực tiếp vung lên định tát thẳng vào mặt của Dương Kiệt.

Bạch ~~~~~!!

Dương Kiệt chụp lấy bàn tay của tên cầm đầu tát tới, dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm vào hắn lạnh lạnh nói: “ Tôi đã nhường nhịn rồi, đừng làm quá đáng à nha.”

Tên cầm đầu có chút bất ngờ khi Dương Kiệt có thể chụp lấy cú tát của mình, vì hắn đã đạt tới luyện thể tầng thứ 10 đỉnh điểm, chỉ còn cách nửa bước chân sẽ đột phá tới cảnh giới tiên thiên trở thành đệ tử ngoại môn, là một trong ngũ đại cao thủ ở khu vực này, sở dĩ hắn gây chuyện với Dương Kiệt, vì đã nhận được lời nhắn nhủ và điều kiện của Vô sư huynh, chỉ cần hành hạ ức hiếp Dương Kiệt ngay trước đám đông, sẽ tặng cho hắn vài viên tụ khí đan trung cấp, giúp hắn đột phá tới tiên thiên, hắn đã đạt tới cảnh giới luyện thể tầng thứ 10 hai năm rồi, nhưng vì không đủ điểm tích lũy để thu mua ích khí đan trung cấp, nên vẫn dậm chân tại chỗ, lúc này có cơ hội tốt như thế này, tất nhiên là không thể bỏ qua rồi, vả lại chỉ là một tên đệ tử tạp vụ mới gia nhập tông môn, nghe nói chỉ mới là luyện thể tầng thứ 9, muốn chà đạp kiểu nào mà chẳng được chứ. nên lúc này chỉ sử dụng 60% sức mạnh định tát một bạt tai vào mặt Dương Kiệt để sỉ nhục anh ta, ai ngờ lại bị đối phương chụp lấy không nhúc nhích được gì nữa, lập tức cảm thấy uy quyền của mình bị chà đạp, vừa tức sức rút tay lại vừa phẫn nộ quát: “ Heo mập, mày dám phản kháng? Mày biết tao là ai không?”

“ Sao nhiều tên đầu óc có vấn đề nặng thế nhỉ? Đã ra tay rồi còn hỏi biết hắn là ai không? Đúng là hết thuốc chữa.” Vung tay chụp lấy cổ họng của hắn, mặc cho hắn vùng vẫy phản kháng, trực tiếp kéo hắn đập đầu xuống khay ăn của mình.

Rầm ~~~~~!!

Khay ăn của Dương Kiệt lập tức bị cái đầu của tên cầm đầu đập vỡ tung tóe, cũng may là bàn gỗ vô cùng vững chắc, nên không bị gãy đứt gì cả.

Xìt ~~~~~!!

Tiếng hít hơi lạnh vang lên không dứt, tất cả đều mang theo ánh mắt kinh ngạc, khó tin khi Dương Kiệt dám phản kháng, đã vậy còn kéo đầu của một trong ngũ đại cao thủ của khu vực này đập xuống bàn nữa chứ? hắn không sợ chết sao?

“ Heo... heo mập.... Mày... mày dám....” Tên cầm đầu đầu óc choáng váng sau cú va đập lên khay và bàn ăn, phần nộ quát: “ người... người đầu ... đánh chết con heo... heo mập này cho.... Ta.”

“ To gan ~~~!! Dám phản kháng với Hà sư huynh hử, chết này!!!!” Nghe thấy câu hét của tên cầm đầu ” Ba tên đi theo phía sau tên “Hà sư huynh” từ trong cơn hoang mang bất ngờ bừng tỉnh, phần nộ lao tới tấn công Dương Kiệt.

“ Man ngu thần quyền ~~~!”

“ Thôi sơn chương ~~~~!”

“ Định tinh chỉ ~~~~!!”

Ba chiêu đánh của ba người đều nhắm vào chỗ hiểm của Dương Kiệt tấn công, nếu bị đánh vào người, không chết cũng bị trọng thương. Nhìn thấy chúng dám hạ độc thủ, không cần phải khách sáo với chúng nữa, Dương Kiệt nhường nhịn không có nghĩa là sợ chúng, anh ta không sợ rắc rối, chỉ là không muốn gặp rắc rối mà thôi, lúc này không còn đường lui, còn lằng lo gì nữa, đập chết mẹ nó~~~~!!!

“ Giới vương quyền X3~~~ phì lũ bạo liệt quyền~~~~~!!”

Khẽ lách người nhường qua chiêu “ man ngu thần quyền” của một tên, trực tiếp giáp mặt với tên thi triển “ thôi sơn chương”, một chiêu phì lũ bạo liệt quyền đâm thẳng vào bàn tay của hắn đang chương tới, cú đâm và chương vừa va đập vào nhau, tên thi triển “ thôi sơn chương” lập tức cảm

nhận được một sức mạnh cực lớn từ cú đâm của đối phương truyền tới, cơn đau khủng khiếp ở bàn tay truyền thẳng lên não, sau đó là tiếng xương tay bị gãy vang lên, hắn đau tới nổi gân xanh nổi đầy trên trán, trực tiếp bị sức mạnh đánh sợ của cú đâm đánh bay ra xa, tông võ bàn ghé ở gần đó, máu từ trong miệng phun ra, hai mắt trợn ngược chết ngất đi.

Giải quyết một tên xong, tên thi triển “ điếm tinh chỉ” cũng đã chọt tới, hai ngón tay của hắn tựa như mũi kiếm sắc nhọn, định đâm thẳng vào cổ họng của Dương Kiệt.

Dương Kiệt phản ứng cực nhanh, nhanh chóng thu lại cú đâm của mình, quay người vùng tay chụp lấy hai ngón tay đang chọt tới của hắn, sau đó dùng sức bẻ mạnh một cái...

Crack ~~~~!!

Á ~~~~~!!

Xương ngón tay bị gãy vụn ra, hắn đau tới nổi chảy nước mắt, kêu thét lên một tiếng đầy đau đớn, lại thêm một cú đá thẳng vào bụng, vô cùng vinh hạnh theo chân tên phía trước bị đá bay tông võ gãy ghé ở gần đó.

Tất nhiên là trận chiến vẫn chưa kết thúc, Dương Kiệt nhanh như chớp quay người lại, một chiêu phì lữ bạo liệt quyền đập thẳng vào lưng của tên vừa thi triển “ man ngư thần quyền” nhưng bị anh ta né qua mà vẫn chưa kịp thu lại đòn tấn công....

Pằng ~~~~~!!

Crack ~~~~!!

Phụt ~~~!

Tên đó bị đánh ngã bay về phía trước theo tư thế chó vồ phân, tiếng xương gãy từ trong cơ thể vang lên, máu từ trong miệng phun ra như vòi sen, phun thẳng vào mặt một tên đệ tử tạp vụ xui xẻo đứng xem phim ở gần đó, không đợi tên xui xẻo kịp hoàn hồn, cả hai trực tiếp ôm choàng vào nhau ngã xuống dưới đất, đầu theo đầu, môi khóa môi, trông vô cùng kinh tởn.

“Á~~~~~!!” Tên xui xẻo kêu thét một tiếng đầy đau khổ, vội vã dùng sức đẩy tên khốn đã phun máu đầy mặt mình, đã vậy còn cướp đi nụ hôn đầu thiêng liêng của mình nữa chứ, tựa như bị ma đuổi, hai tay che mặt quay đầu bỏ chạy khỏi phòng ăn.

Những người đứng xung quanh vội vã né sang một bên nhường đường cho hắn bỏ chạy, trong lòng thầm thương hại cho tên xui xẻo này, và thầm cảm ơn trời phật vì mình không bị rơi vào tình trạng này, nếu không thì sau này không còn mặt mũi nào ở lại tông môn nữa rồi.

Đồng thời vô cùng kinh ngạc, hoang mang trước thực lực đáng sợ của Dương Kiệt, chưa đầy năm giây đồng hồ, mỗi người chỉ một chiêu, đã dễ dàng đánh bại ba tên luyện thể tầng thứ 9, thực lực của anh ta đáng sợ tới mức độ vậy sao?

Không ít người thầm thở phào nhẹ nhõm. May quá, may quá, cũng may là mình chậm hơn nhóm của Hà sư huynh một chút, nếu không thì giờ nằm xuống là mình rồi.

“Người.... Người.... Sao người có thể” Hà sư huynh mang theo vẻ kinh ngạc khó tin, thậm chí có chút hoảng sợ khi Dương Kiệt quay đầu dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm vào mình, cơ thể không tự chủ run lên một cái.

Sa ... sao con heo mập này lại đáng sợ như thế này được? Không phải hấn chỉ vừa mới đạt tới cảnh giới luyện thể tầng thứ 9 thôi sao? Sao có thể dễ dàng đánh bại ba tên luyện thể tầng thứ 9 như thế này được chứ? Ngay cả bản thân mình là luyện thể tầng thứ 10 đỉnh điểm, muốn hạ gục ba tên luyện thể tầng thứ 9 cũng phải tốn không ít thời gian, thế mà hấn chỉ giải quyết trong vòng ba nốt nhạc! Ôi trời ơi, chỉ có tiên thiên mới làm được điều đó thôi, chẳng lẽ hấn đã là tiên thiên?? Hoặc là ở luyện thể tầng thứ 9 đã có sức chiến đấu của một tiên thiên?? Rốt cuộc là mình đã đụng tới con quái vật đáng sợ gì đây???

“Mày.... mày định làm... làm gì đó....đừng... đừng qua đây....” Nhìn thấy Dương Kiệt mang theo nụ cười của “ác quỷ” từng bước từng bước bước về phía mình, Hà sư huynh hoảng sợ vô cùng, cơ thể không ngừng nhích lùi về phía sau, run giọng nói.

“Làm gì ư? Đập cho mày một trận tới nỗi ba mẹ cũng nhận ra mày chứ làm gì nữa?” Dương Kiệt lạnh lạnh cười nói, vẫn tiếp tục bước về phía Hà sư huynh.

“mày.... mày dám.... Tao... tao là người của... của Vô sư huynh....á, bẻ bụng con rồi má ơi ~~~!!” không thèm nghe hết câu hăm dọa của hấn, Dương Kiệt trực tiếp tung người ngồi thẳng lên bụng hấn, dưới sức nặng gần 160 kg của anh ta, Hà sư huynh kêu rú lên một tiếng đầy đau khổ.

“Này thì dám kêu tao biến~~~” bóp~~~!!“hự”“Này thì ỷ đông hiếp ý~~~!!” bóp~~~!! “Úi da... đau....” “Này thì dám hăm dọa tao~~~” bóp~~~!! “Đừng ... đừng đánh ... mặt ... á~~~” “Này thì người của Vô sư huynh~~~” bóp~~~!! “Tha ... xin tha” “Này thì ...”bóp~~~!! “Úi da... thì ... thì sao” “Không sao cả, thích đánh vậy thôi.” bóp~~~!! bóp~~~!! bóp~~~!!

Tay phải của Dương Kiệt tựa như biến thành chiếc máy quét tự động, tát thẳng vào mặt của Hà sư huynh một cách không ngừng nghỉ, chỉ chịu đựng được hai phút đồng hồ, Hà sư huynh hai mắt trợn ngược, chết ngất tại chỗ. Lúc này khuôn mặt của Hà sư huynh thậm chí còn to hơn cái đầu heo, bết máu, thậm chí vài chiếc răng bị đánh bay ra khỏi miệng.

Nhìn thấy cảnh Hà sư huynh bị đập tới nổi ba mẹ cũng không nhận ra, những người đang đứng theo dõi ở xung quanh không tự chủ nuốt miếng nước bọt vào cổ họng, trong lòng thầm nhủ bản thân rằng tuyệt đối không được gây chuyện với con heo mập này, trông khuôn mặt phúc hậu nhu nhược như thế mà ra tay không chút do dự, nương tay, Hà sư huynh không nghĩ dưỡng điều trị vài tháng trời cũng đừng mong lành lại, quan trọng nhất là, một trong ngũ đại cao thủ của khu vực đệ tử tạp vụ còn bị đánh tới mức độ như thế này, huống chi là mình chứ?

“Tránh ra, tránh ra, chuyện gì xảy ra thế này.” Trong lúc Dương Kiệt định đứng lên bỏ đi, phía xa vang lên một giọng nói khàn khàn đầy uy nghiêm.

“Á, người của đội chấp pháp~~~!!” Có người kêu thét lên.

“Sao đến đúng lúc thế nhỉ? Thôi tôi đòi tên heo mập rồi, dám ra tay đánh trọng thương đồng môn, bị đội chấp pháp tóm gọn, không chết cũng thân tàn ma dại.” Một người cười trên đau khổ của người khác nói.

“Đúng thế, xem kia, người dẫn đội là Lương sư huynh, nghe nói Lương sư huynh và Hà sư huynh có quan hệ tốt với nhau, hẳn dám đánh trọng thương Hà sư huynh, Lương sư huynh sẽ không tha cho hắn đâu.”

“Khà khà, lại có phim coi tiếp rồi.”

“Đội chấp pháp??” điều Dương Kiệt lo ngại nhất là đây, không ngờ chúng đã mai phục sẵn ở gần đó, chỉ chờ cơ hội tới tóm gọn mình thôi.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 12: Đổi Trắc Thành Đen

Chỉ thấy một thanh niên chạc tuổi đôi mươi, trên người mặc bộ trang phục màu đỏ như máu trên ngực áo có cài một cái huy hiệu giống như hai thanh kiếm bắt chéo lại với nhau, lúc này đang sắc mặt trầm đen như than dẫn theo một đoàn người gần mười tên cũng mặc trang phục giống hần từ con đường đám đông nhường ra bước vào.

Người là chính là Lương sư huynh trong lời nói của những người ở xung quanh, tiêu đội trưởng của đội chấp pháp phụ trách khu vực tạp vụ.

Nhìn thấy Hà sư huynh và ba tên tiểu đệ của hắn bị đánh một cách thâm nghiêm đi, Lương sư huynh phẫn nộ quát: “To gan, dám hành hung đồng môn ngay trong nhà ăn, người đâu, áp tải tên hung thủ về chấp pháp đường để điều tra.”

“Tuân lệnh ~~!” mười tên thuộc hạ đi theo phía sau lớn tiếng hô vang, sau đó khí thế hùng hùng lao tới định tóm lấy Dương Kiệt.

“Khoan đã ~~~!!” Tuyệt đối không được để chúng tóm vào chấp pháp đường, những ai từng bị tóm vào đó khi được thả ra đều thân tàn ma dại, Dương Kiệt không muốn rơi vào cảnh đó, vội vã lên tiếng phân trần: “Tôi không có lỗi trong việc này, chính chúng là người ra tay trước, tôi chỉ là tự vệ đánh người mà thôi.”

Hành hung đồng môn và tự vệ đánh người là hai tội danh hoàn toàn khác xa nhau, tội đầu nhẹ nhất cũng phải hứng chịu một trăm cây roi sắt vào người, nặng hơn thậm chí bị phế bỏ chân khí trong đan điền, bị tổng cổ ra

khỏi tông môn. Còn tội thứ sau chỉ phạt cảnh cáo mà thôi. Tất nhiên là không thể nào để chúng ép mình vào tội thứ đầu rồi.

“ Tự vệ? tự vệ mà đánh bốn đồng môn tới nổi trọng thương như thế này sao? Vả lại một tên đệ tử tạp vụ mới gia nhập tông môn như ngươi, sao có thể đánh bại được một đệ tử lâu năm chứ? Chắc ngươi sử dụng thủ đoạn tiện nào đó đánh lên người ta, tội càng nặng hơn nữa! Không cần giải thích dài dòng, ngoan ngoãn giơ tay chịu trói, theo bọn ta về chấp pháp đường để đón nhận hình phạt, còn không thì đừng trách ta đích thân ra tay, một khi ta đã ra tay thì ngươi không chết cũng thành tàn phế đấy!” Lương sư huynh cười lạnh nói, không cho Dương Kiệt có cơ hội giải thích, tiếp tục hạ lệnh cho thuộc hạ vây bắt anh ta.

“ Các ngươi..... rõ ràng tôi chỉ tự vệ, tất cả mọi người ở đây đều có thể làm chứng cho tôi, chẳng lẽ người của chấp pháp đường thì có thể tự ý truy bắt người vô tội, không có chút công lý sao?” Dương Kiệt phẫn nộ tới cùng, vùng lên phản kháng.

“ Công lý? Lời nói của ta chính là công lý ở đây, dám chất vấn người của chấp pháp đường, xem ra ngươi chán sống rồi. Đừng lời thôi với hấn, trực tiếp tóm gọn, dám phản kháng trực tiếp ra tay trấn sát!” Lương sư huynh vẫy vẫy trực tiếp hạ lệnh mười tên thuộc hạ đều đạt luyện thể tầng thứ 10 từ tứ phía ào tới, cho dù là tiên thiên tầng thứ 1 cũng phải chào thua, huống chi Dương Kiệt không dám ra tay phản kháng, vì làm thế càng có cơ để tên Lương sư huynh hạ độc thủ.

Chỉ trong nháy mắt, Dương Kiệt đã bị mười tên kia áp chế, mỗi người tặng cho vài cú đánh thấu xương vào người, ngay cả lớp mỡ dày trên người cũng có chút chịu không thấu.

“ Dẫn đi.” Nhìn thấy con mồi đã bị bắt gọn, Lương sư huynh cười lạnh một tiếng, ra hiệu cho thuộc hạ áp tải Dương Kiệt về chấp pháp đường. Tất

nhiên là không quên cho người diu lấy bốn tên đã bị Dương Kiệt đánh ngất đi theo, mục đích là làm nhân chứng vật chứng cho vụ này.

“Thấy chưa, biết ngay mà, dám đ-ng tới người của Vô sư huynh, con heo mập kia chết chắc rồi. Chắc chắn sẽ bị phế bỏ đan điền, đuổi cổ ra khỏi tông môn.”

“Xì, cho dù thực lực cao tới cỡ nào, gặp phải chấp pháp đường cũng phải quỳ mà thôi. Lúc này thấy hấn hùng hổ như vậy, tưởng sẽ vùng lên chống cự chứ, ai ngờ cũng chỉ là tên vô dụng.”

“Đùa à, dám chống cự người của chấp pháp đường, Lương sư huynh có thể trực tiếp ra tay trăm sát hấn đấy, giờ thì tốt rồi, tuy bị phế bỏ đan điền và đuổi khỏi tông môn, nhưng ít nhất còn giữ được cái mạng, không phải sao?”

“Đi, đi, hãy cùng đi tới chấp pháp đường để xem xem con heo mập đó bị hành hình như thế nào.”

“Đúng thế, đúng thế, cùng đi.”

Đám đệ tử tạp vụ có mặt trong phòng ăn lập tức lập bè kết phái, cùng theo chân Lương sư huynh đi thẳng về phía chấp pháp đường.

Con đường dẫn tới chấp pháp đường ở khu vực đệ tử tạp vụ không quá xa, hai tay Dương Kiệt bị xích khóa xích lại, trực tiếp bị áp tải tới đại sảnh của chấp pháp đường, là phòng xét xử giống hệt như nha môn của tục thế, hai bên có treo đầy đủ các loại dụng cụ hành hình, chính giữa tận cùng đại sảnh có một chiếc bàn lớn để đầy văn bản, một người đàn ông trung niên khuôn mặt uy nghiêm ngồi sau chiếc bàn, phía trên trần có treo tấm bảng “công chính liêm minh”.

Chỉ thấy Lương sư huynh bước tới ghé sát bên tai người đàn ông trung niên thì thầm to nhỏ vài câu, người đàn ông trung niên khẽ ngật đầu, trên môi mang theo nụ cười chế giễu. Còn Lương sư huynh chỉ lạnh lạnh đứng sang một bên, không nói thêm gì nữa.

“ Quỳ xuống ~~!!” một trong hai tên áp tải Dương Kiệt trực tiếp tung cú đá vào đầu gối của anh ta, định đá anh ta quỳ ngã xuống đất.

Bạch ~~!!

“ hự ~~~!”

Đầu gối của Dương Kiệt chỉ khẽ co lại đôi chút rồi lại thẳng đứng lên, mình không phải là phạm nhân, tuyệt đối không được quỳ xuống.

“ To gan, sao ngươi dám không quỳ??” người đàn ông trung niên ngồi sau chiếc bàn nhìn thấy Dương Kiệt dám cả gan phản kháng, phần nộ quát.

“ Nam tử hán đại trượng phu, có quỳ trời quỳ đất, quỳ cha mẹ tổ tiên, nhưng không bao giờ quỳ trước mấy tên tiểu nhân bỉ ổi như các ngươi.” Mặc cho hai tên kia đập đá liên tục vào đầu gối của mình, Dương Kiệt vẫn cắn chặt răng chịu đựng nhất quyết không quỳ, lạnh lạnh nói.

Wa ~~~~!!

Những người chạy tới xem phim ở ngoài nghe xong câu nói của Dương Kiệt không kềm được kêu thét lên, có người trầm trồ thán phục, có người cười lạnh chế giễu.

“ To gan, dám chửi rửa người của chấp pháp đường, xem ra ngươi chán sống rồi, đánh, đánh tới khi nào hán chịu quỳ xuống mới thôi.” Người đàn ông trung niên cảm thấy uy nghiêm của mình bị xúc phạm, phần nộ đập bàn

thét lớn, ra lệnh cho thuộc hạ ở phía dưới thượng cẳng tay hạ cẳng chân với Dương Kiệt.

Bóp ~~~~!! Bóp ~~~~!! Bóp ~~~~!! Bóp ~~~~!!.....

Dương Kiệt cắn răng chịu đựng trận đòn chí tử của đối phương gần năm phút đồng hồ, cuối cùng cũng chịu không nổi té ngã xuống đất, tất nhiên là không phải quỳ, mà trực tiếp ngã nhào xuống đất.

Sự cứng cỏi của anh ta đã khiến không ít người động lòng thán phục, tất nhiên cũng có kẻ chê cười chế giễu.

Nhìn thấy đối phương cuối cùng cũng đã khuất phục, người đàn ông trung niên khẽ dùng tay lau sạch mồ hôi trên trán, suýt chút nữa thì mất hết uy nghiêm của chấp pháp đường.

Dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn vào Dương Kiệt đang nằm ngã trên mặt đất, lạnh lạnh nói: “ Phạm nhân Dương Kiệt, vô cớ dùng thủ đoạn dâm tiện hành hung đồng môn, cả gan chống người thi hành nhiệm vụ, tội ác tày trời, trời đất bất dung, nay ta phán ngươi chịu hành phạt phế bỏ đan điền, đuổi cổ khỏi tông môn. Chấp hành đi!”

“ Tuân lệnh ~~~~!!” Đám thuộc hạ ở phía dưới lập tức kéo lấy Dương Kiệt đứng dậy, chuẩn bị đưa anh ta đi hứng chịu hình phạt vừa được phán quyết.

“ Ta không phục ~~~~” Dương Kiệt phản nộ vùng vẫy.

“ Không phục? hiện giờ nhân chứng vật chứng đầy đủ, ngươi lấy gì mà không phục? Đừng lời thôi nữa, dẫn hắn đi hành hình ngay đi.” người đàn ông trung niên cười lạnh nói.

“ Ta không phục, rõ ràng ta chỉ tự vệ mà thôi, có rất nhiều người có thể làm chứng ta, cho dù các người là người của chấp pháp đường, cũng không thể một tay che trời chứ!!” Đôi mắt Dương Kiệt đầy gân máu, vẻ mặt phần nộ như con sư tử bị thương, cắn răng phun máu nói.

“ Làm chứng? Ai dám đứng ra làm chứng cho người nào?” Dùng ánh mắt sắc lạnh quét ngang qua những người theo dõi xét xử ở ngoài cửa, lạnh lạnh nói: “ Ai, ai dám đứng ra làm chứng cho hắn??”

Có một số người tỏ vẻ do dự muốn đứng ra làm chứng, một phần vì bất bình trước hành động bỉ ổi của chấp pháp đường, một phần vì cảm phục sự cứng cỏi gan dạ của Dương Kiệt.

“ Hãy suy nghĩ cho thật trước khi đứng ra đây, dám chống đối với chấp pháp đường, khuynh đảo sự thật, không phải là hành động sáng suốt đâu đấy.” Câu nói hăm dọa của người đàn ông trung niên vang lên, khiến số ít người do dự định bước ra nhanh chóng ngừng bước, không dám đứng ra làm chứng nữa.

Nhìn thấy cảnh đó, trong lòng Dương Kiệt không kèm được trầm xuống.

“ Thì ra đây chính là bộ mặt thật của chấp pháp đường? Chính là bộ mặt thật của tông môn ư? Hahahaha ~~~!!” Dương Kiệt ngẩng đầu lên cười một cách điên cuồng, khiến không ít người còn chút lòng tự trọng cảm thấy hổ thẹn cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào anh ta nữa.

“ To gan, dám mạo phạm tới chấp pháp đường, dám mạo phạm tới tông môn, xem ra người là tên tà yêu nào đó đột nhập vào Thánh Hỏa Tông để làm nội gián, làm ô uế Thánh Hỏa Tông của bọn ta. Người đâu, bắt tên nội gián này vào đại lao, hành hình buộc hắn khai hết toàn bộ mục đích của hắn ra, sau đó đánh gãy hai tay hai chân, phế bỏ đan điền, tống vào khu vực lưu

đầy trọng phạm, để mặc hắn sống chết ra sao thì ra.” Đôi mắt của người đàn ông trung niên lộ ra tia sáng sắc lạnh đầy sát khí, lạnh lạnh ra lệnh.

Nghe thấy từ “khu vực lưu đầy trọng phạm”, không ít người có mặt ở đây phải biến sắc. Đó là khu vực dùng để giam cầm những người đã phạm tội tày trời của Thánh Hỏa Tông, không chỉ có đệ tử của tông môn, còn có vô số tội phạm hung tàn ở khắp khu vực U châu bị bắt nhốt về đây, bỏ chúng vào chung một chỗ, để chúng chém giết tàn sát lẫn nhau, suốt mấy ngàn năm nay, chưa từng nghe qua những ai bị bắt nhốt vào đó mà có thể sống sót trở về, tuyệt đối là một tử địa đáng sợ, ai nghe cũng phải biến sắc.

“Tuân lệnh ~~~~!!” hai tên đệ tử lập tức lao tới kẹp lấy Dương Kiệt, định dẫn anh ta đi hành hình.

“Khoan ... khoan đã Tôi ... tôi có thể đứng ra làm chứng cho vị sư huynh này, anh ta chỉ là tự vệ chứ không có ý hành hung đồng môn..” trong lúc Dương Kiệt định vùng lên phản kháng, một giọng nói nhu nhược yếu ớt vang lên, khiến đại sảnh chấp pháp đường bỗng trở nên yên lặng tới mức đáng sợ.

Chỉ thấy một bóng người nhỏ bé yếu ớt, khuôn mặt non choẹt còn búng ra sữa, mặc bộ trang phục đệ tử tạp vụ, mang theo điệu bộ sợ hãi nhưng đầy kiên quyết, chỉ là cứ đầu của anh chàng chỉ cúi xuống không dám ngẩng lên, từ trong rừng người bước ra, bước thẳng vào đại sảnh.

“Người đứng ra làm chứng cho hắn? Đã suy nghĩ kỹ chưa?” Người đàn ông trung niên quét ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào thiếu niên trẻ tuổi, lạnh lạnh nói.

Cảm nhận thấy tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía mình, cơ thể chàng thiếu niên khẽ run lên một cái, nhưng vẫn cắn chặt răng kiên quyết nói: “Tôi suy nghĩ kỹ rồi ạ, tôi đứng ra làm chứng cho vị sư huynh này.”

“ Còn ai nữa không?” Không để ý tới chàng thiếu niên đó nữa, người đàn ông trung niên quét ngang qua rừng người, lạnh lạnh hời.

Có không ít người định theo chân chàng thiếu niên đứng ra, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng đầy sát khí của người đàn ông trung niên và Lương sư huynh, đành rũ bỏ ý định đó ngay tức khắc.

“ Tốt, tốt, thì ra vẫn còn một đồng phạm của tên nội gián, người đâu, bắt cả hai đi hành hình ngay lập tức.” Người đàn ông trung niên lạnh lạnh nói.

“ Không, không, tôi chỉ đứng ra làm chứng thôi mà, tôi không phải đồng phạm của vị sư huynh này.” Mặc cho tiếng gào thét khốc lóc của chàng thiếu niên, vài tên thuộc hạ lao tới kẹp lấy thiếu niên.

Những người vừa có ý định đứng ra làm chứng nhìn thấy cảnh đó, không kèm được thâm thở phào nhẹ nhõm.

May quá, may quá, suýt chút nữa thì bị xem như đồng phạm bắt đi hành hình rồi.

“ Ngừng tay ~~~!!” nhìn thấy một người vô tội bị liên lụy, Dương Kiệt phần nộ gào thét: “ Bộ người của chấp pháp đường muốn nói gì thì nói, làm gì thì làm sao? Chàng thiếu niên này chỉ đứng ra làm chứng, đã bị ép tội đồng phạm, người của chấp pháp đường không cần biết ai đúng ai sai, chỉ cần mở miệng một tiếng là có thể kết tội người khác sao? chẳng lẽ đó là phương châm hành xử của chấp pháp đường sao? “ công chính liêm minh”? Ta xì ~~~!!” Nhìn lên tấm bảng trên ngay giữa đại sảnh, nhỏ miếng nước bọt về phía đó, không đợi người đàn ông trung niên kịp phản ứng quay sang rừng người la lớn: “ Mọi người thử nghĩ xem, một tông môn hùng mạnh như thế lại có một chấp pháp đường bất công như thế này, mọi người cảm thấy an toàn sao? Hôm nay tôi phải rơi vào cảnh oan ức này, nếu như một

ngày nào đó các người rơi vào cảnh tương tự thì sao? còn ai dám đứng ra nói một câu công bằng cho các người nữa?”

Câu nói của Dương Kiệt đã khiến không ít người run bắn người lên. Đúng thế, hôm nay chấp pháp đường có thể công khai vu oan cho một người khác, sau này tuyệt đối có thể tới lượt mình, ai mà biết được có ngày nào đó không cẩn thận đắc tội của người của chấp pháp đường chứ? Nếu như tới lúc đó mình cũng rơi vào hoàn cảnh tương tự thì sao? Còn ai dám đứng ra lên tiếng giùm mình chứ?

Nhìn thấy rừng người bắt đầu do dự, người đàn ông trung niên lập tức cảm thấy không hay, biết rằng không thể tiếp tục để Dương Kiệt rót thuốc vào đám người kia nữa, tuy bản thân là chấp sự phụ trách khu vực đệ tử tạp vụ, quyền hạn tày trời, nhưng nếu đám đệ tử tạp vụ vùng lên phản kháng, để chuyện này lọt vào tai của người ở phía trên, tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ, vội vã lên tiếng nói: “ Bịt miệng hẩn lại, dẫn cả 2 đi hành hình ngay lập tức.”

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 13: Vận Thanh Thiên

Đám thuộc hạ ở phía dưới vội vã kẹp lấy Dương Kiệt và chàng thiếu niên kia vội đi, Dương Kiệt gân xanh nổi đầy trên trán, đôi mắt đỏ hun, cắn răng nói: “ Ta không phục ~~~!! Ta yêu cầu được xét xử theo kiểu “ vận thanh thiên” ~~~!!”

Ầm ~~~~!!

“ Cái gì? “ Vận thanh thiên”? Hắn dám yêu cầu kiểu xét xử đó sao? hắn không sợ chết à?” Rừng người đang theo dõi vụ xét xử bên ngoài nghe xong yêu cầu của Dương Kiệt, không kiềm được kinh hãi kêu thét lên.

có không ít người không biết "vận thanh thiên" là gì quay sang người bên cạnh hỏi, sau khi nghe xong lời giải thích ai nấy đều biến sắc, dùng ánh mắt khó tin nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt.

“ Cái gì, ngươi Ai cho phép ngươi yêu cầu xử kiểu đó.... To gan... quả thật to gan, ta không chấp nhận ” Cơ thể của người đàn ông trung niên run lên cầm cập, phần nộ quá lớn để che dấu nỗi kinh hãi trong lòng. Ngay cả Lương sư huynh đứng ở một bên cũng không kiềm được run bắn người lên, há hốc nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt.

“ Không chấp nhận? Ngươi lấy quyền gì mà dám không chấp nhận, bất kỳ đệ tử nào của tông môn, nếu như bị oan ức không có chỗ kêu oan, đều có thể yêu cầu xét xử theo kiểu “ vận thanh thiên”, ngươi lấy quyền gì mà ngăn cản ta hả????” Dương Kiệt phần nộ gào thét, hai tên thuộc hạ đang định áp tải anh ta đi không tự chủ lùi xa ra không dám tới gần anh ta nữa.

“ Vận thanh thiên”, chính là một kiểu xét xử những vụ án oan ức công bằng nhất của Thánh Hỏa Tông, dành cho những người không cam chịu oan ức mà không có chỗ kêu oan, một khi đã yêu cầu xét xử “ vận thanh thiên”, không cần biết người yêu cầu đúng hay sai, trước hết phải hứng chịu ba cây đao cùng lúc đâm sáu nhát vào người, sau khi hứng chịu sáu nhát đâm vào vùng hiểm vùng đau nhất trên cơ thể con người, sẽ tiến hành xét xử một cách công bằng, còn nếu chịu không nổi cơn đau khủng khiếp khi bị hứng chịu sáu nhát đâm vào vùng hiểm, sẽ bị mất mạng.

Tất nhiên, cho dù chịu không nổi bị mất mạng, nhưng vụ án vẫn sẽ được tiếp hành tiến hành xét xử cho tới khi sáng tỏ mọi việc. Khi xét xử phát hiện người yêu cầu bị oan, những người có liên quan tới vụ án oan này, sẽ bị phế bỏ đan điền, đánh gãy hai tay hai chân, tống cổ khỏi tông môn, và người yêu cầu sẽ được giải oan. Chỉ là, chịu đựng sáu nhát đâm vào chỗ hiểm, không phải ai cũng vượt qua được, cho dù sau này được giải oan, nhưng cái mạng cũng đã mất rồi, thì còn ý nghĩa gì nữa, chưa kể cực hình đâm đao vào vùng hiểm, vùng đau nhất trên cơ thể con người, những cây đao trước khi hành hình đã được xử lý bằng thuốc đặc biệt khiến cho khi đâm vào người sẽ tăng cơn đau lên gấp nhiều lần, quả thật là một cực hình đáng sợ, đau thấu tận linh hồn, có thể nói là sống không bằng chết, không phải ai cũng đủ can đảm yêu cầu kiểu xét xử này.

Nên xét xử theo kiểu “ vận thanh thiên” chỉ thực sự dành cho những người oan ức cam phần tốt cùng, không còn đường lui mới dám sử dụng đặc quyền này.

Thánh Hỏa Tông thành lập sáu ngàn năm nay, số lần phải nhờ tới xét xử theo kiểu “ vận thanh thiên” đếm trên đầu ngón tay, những người yêu cầu đưa ra xét xử này đều là những tên điên rồ không còn đường sống mới dám chơi kiểu đó. Lần gần nhất tiến hành xét xử “ vận thanh thiên” là khoảng một ngàn năm trước, khi đó có một đệ tử ngoại môn có người yêu bị một đệ

tử trung tâm ngấm trúng, dùng quyền lực của mình ra tay đàn áp hành hạ tên đệ tử ngoại môn đó, ở ngay trước mặt cường hiếp người yêu của anh ta, sau vụ cưỡng hiếp đó, nữ đệ tử kia tủi hổ vô cùng trình liệt tự vẫn trước mặt người yêu, đã vậy tên đệ tử trung tâm còn không chịu buông tha, tìm đủ mọi cách hành hạ dã man đệ tử ngoại môn kia, thậm chí muốn lấy mạng anh ta, đệ tử ngoại môn chịu không nổi đành thừa lên chấp pháp đường, nhưng phía người phụ trách xét xử của chấp pháp đường là người quen của tên đệ tử trung tâm, tất nhiên là đứng về phía hắn rồi, không những không xử công bằng, còn xử ngược lại tội danh không đáng có cho tên đệ tử ngoại môn, hành hình dã man, đệ tử ngoại môn biết rằng mình bước vào con đường cùng không có lối thoát, lập tức yêu cầu xét xử theo kiểu “ vận thanh thiên”, cuối cùng đệ tử ngoại môn chịu đựng không nổi sáu nhất đâm vào người bị chết giữa chừng, nhưng vụ án vẫn được tiến hành xét xử, kết quả là tên đệ tử trung tâm và tên phụ trách xét xử của chấp pháp đường bị phế bỏ đan điền, đánh gãy hai tay hai chân, bị đuổi cổ khỏi tông môn, trở thành phế nhân suốt đời phải nằm trên giường, sống không bằng chết.

Do vụ việc đã xảy ra hơn ngàn năm, nên vụ xét xử kiểu này đã dần dần bị mọi người lãng quên, và cũng không ai tin rằng có người dám yêu cầu kiểu xét xử đó, nên không ai nghĩ tới. Ai ngờ Dương Kiệt vừa mới gia nhập tông môn đã từ sổ nội quy của tông môn phát hiện kiểu xét xử đó, lúc này bị dồn vào bước đường cùng, trực tiếp yêu cầu xét xử theo kiểu “ vận thanh thiên”.

Người đàn ông trung niên, Lương sư huynh và những người tham gia vây bắt Dương Kiệt lúc này toàn thân run lên cầm cập, vụ việc này như thế nào, trong lòng đều biết rõ, Dương Kiệt có chịu nổi cực hình hay không là chuyện của anh ta, còn nếu xét xử theo kiểu này, cho dù vụ việc nhỏ nhất tới cỡ nào đi nữa, chỉ cần xác định bên đúng bên sai, bên sai nhất định sẽ phải chịu cực hình.

“khoan... khoan đã, ta nghĩ vụ này còn nhiều mắc khúc, cần phải điều tra kỹ lại, tạm thời bỏ qua hình phạt dành cho Dương Kiệt và tên thiếu niên đồng phạm đó.” Người đàn ông trung niên không dám tiếp tục làm khó Dương Kiệt nữa, vội vã xuống nước nói.

“Đúng thế, đúng thế, tôi cũng nghĩ là còn nhiều mắc khúc, cần điều tra kỹ càng lại mới có thể kết án.” Ngay cả Lương sư huynh cũng phải xuống nước, hắn chỉ nhận được lệnh ở phía trên tìm cách trừ khử Dương Kiệt, sẽ nhận được phần thưởng do phía trên ban xuống, nhưng không ngờ gặp phải tên điên rồ này, nếu như hắn quả quyết xét xử theo kiểu “vận thanh thiên”, chắc chắn mình sẽ bị thành phế nhân, tới lúc đó thì phần thưởng quý giá tới cỡ nào đi nữa cũng không được hưởng rồi. Hãy tạm thời tha cho hắn lần này, lần sau bày keo khác tinh vi hơn xử lý hắn sau cũng được mà.

“Biết sợ rồi hả? Quá trễ rồi, ta quyết định xét xử theo kiểu “vận thanh thiên”!!” Dương Kiệt với bộ dạng vô cùng thâm trầm sau trận hành hình lúc này, nhưng đôi mắt vẫn rực sáng đáng sợ, trên môi lộ ra nụ cười điên cuồng lạnh lạnh nói.

“Không được, tuyệt đối không được xét xử theo kiểu đó, mau, mau cởi trói thả Dương sư đệ và tiểu huynh đệ kia ra mau.” Tên đàn ông trung niên đã biết sợ rồi, đôi chân run rẩy hướng về mấy tên thuộc hạ ở phía dưới quát.

Hai tên thuộc hạ mình đầy mồ hôi, hấp tấp chạy tới mở khóa cho Dương Kiệt, còn chàng thiếu niên kia đã được thả ra. Nhưng Dương Kiệt né sang một bên, lạnh lạnh nói: “Ta nói thêm lần nữa, ta yêu cầu xét xử theo kiểu “vận thanh thiên”.”

Dương Kiệt tuyệt đối không thể chuyện này bỏ qua một cách dễ dàng như thế này được, chúng đã muốn đẩy mình vào đường chết, không còn gì có thể nhượng bộ được nữa, ngoài ra Dương Kiệt hiểu rõ cho dù bỏ qua lần này chắc chắn sẽ có lần khác, lần sau chắc chắn chúng sẽ hành xử tinh vi

hơn không cho cơ hội mình phản kháng, đánh công khai để đỡ, đánh lên khó phòng, ai mà biết được chúng sẽ tìm có bắt bẻ gì mình nữa chứ? Cho nên Dương Kiệt quyết định lần này phải chơi tới cùng, tạo hình tượng của một thằng điên rồ, giết gà dọa khỉ, để cho những tên đứng ở phía sau suy nghĩ thật kỹ trước khi đ-ng tới mình.

Còn chịu đựng được cực hình của sáu nhát đâm đáng sợ đó hay không, điều đó hoàn toàn không thành vấn đề. Vì anh ta vẫn còn một át chủ bài trong tay, vô cùng tự tin có thể toàn mạng để vượt qua sáu nhát đâm đáng sợ. Lẽ ra lúc này đã có dự định yêu cầu xét xử theo kiểu này, nhưng chàng thiếu niên kia đột nhiên đứng ra lên tiếng làm chứng cho mình nên kềm nén lại, để xem tình hình ra sao, không ngờ người của chấp pháp đường lại một tay che trời như vậy, càng thúc đẩy anh ta quyết tâm chơi tới cùng với chúng.

“ Không, không, người ... người không được làm thế.” Người đàn ông trung niên tựa như bị trút hết sức lực trong người ngã mông xuống ghế, lảo bầm như người mất hồn.

Ngay cả Lương sư huynh và những người tham gia vụ này cũng toàn thân chảy đầy mồ hôi lạnh, toàn thân run rẩy, không ngờ anh ta lại quyết liệt như thế này.

Bộ hấn không sợ chết sao?

Nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ tột cùng của chúng, Dương Kiệt cười lạnh một tiếng: “ Mẹ kiếp, lúc này không phải hùng hổ hổ khí thế lắm sao? Sao giờ chưa gì đã xiu mất tiêu rồi, chuyện này không kết thúc đơn giản như vậy đâu.”

Từ trong lòng rút tấm thẻ bài đệ tử tông môn được phân phát khi vừa gia nhập tông môn, đưa ngón tay lên miệng cắn ra máu, sau đó quét lên bề mặt

tầm thẻ bài, lạnh lạnh nói: “Đệ tử tạ vụ Dương Kiệt, gặp chuyện oan ức không có chỗ cầu cứu, nay yêu cầu được xét xử theo kiểu “vận thanh thiên”, hy vọng tông môn phê chuẩn.”

“Đừng ~~~”

“ngừng tay ~~~~”

“thằng điên, mày ... mày muốn chết đừng có lôi bọn ta chết theo chứ, aaaa ~~~~”

Nhìn thấy Dương Kiệt dám làm thật, người đàn ông trung niên và Lương sư huynh cùng những người tham gia vụ này kinh hãi kêu thét lên, vội vã lao tới định ngăn cản.

Rầm ~~~~~!!

Một áp lực đáng sợ đột nhiên từ trên trời giáng xuống, bao phủ của chấp pháp đường của khu vực tạ vụ, khiến những người có mặt ở đây chịu không thấu, toàn thân run rẩy, không ít người trực tiếp quỵ ngã xuống đất hoặc thậm chí ngồi ngã mông trên mặt đất. Ngay cả người đàn ông trung niên và Lương sư huynh cùng những người tham gia vụ này đang định lao tới ngăn cản cũng ngã nhào trên mặt đất, toàn thân run lên cầm cập, đôi mắt đầy vẻ hoảng sợ, khó tin, thậm chí có chút hồi hộp, tất cả đều không đủ sức đứng dậy nữa.

Dương Kiệt cũng không khá hơn được bao nhiêu, ngồi trên mặt đất, mặt mày tái mét, hít thở một cách khó khăn.

“Duyệt~~~~!!” Một giọng nói đầy nghiêm nghị vang lên trên bầu trời. tựa như một con dao sắc nhọn đâm thẳng vào tim của người đàn ông trung niên và những người tham gia vụ này.

Không bao lâu sau, một bóng người mang theo khí thể đáng sợ từ trên không trung xuất hiện, trực tiếp bay thẳng vào chấp pháp đường, dùng ánh mắt lạnh lùng đầy nghiêm nghị quét ngang qua những người có mặt trong này, không ai dám đối mặt với ông ta, đồng loạt cúi đầu xuống, ngay cả người đàn ông trung niên cũng thế, toàn thân run rẩy, miệng lẩm bẩm nói nhỏ: “ Thiết chương lão.... Là Thiết chương lão đích... đích thân đến đây sao thôi rồi... tiêu rồi....vì... vì sao lại... lại ra nông nổi thế này”

Thiết Vô Tư, đúng như cái tên gọi của ông ta, thiết diện vô tư, công chính vô song, là trưởng lão có quyền lực nhất trong chấp pháp đường, ngày thường chỉ phụ trách khu vực đệ tử chân truyền và đệ tử trung tâm, ngay cả tông chủ Thái Việt chân nhân cũng phải nể mặt ông ta ba phần, tất cả đệ tử tông môn khi nhìn thấy ông ta tựa như chuột thấy mèo, không ai dám tỏ vẻ bất kính, thậm chí ngay cả đệ nhất đệ tử chân truyền Hàng Bá Thiên nhìn thấy ông cũng phải cúi đầu lễ phép chào hỏi, thậm chí từ xa xa nhìn thấy đã phải quay đầu bỏ chạy, lo sợ một ngày nào đó lọt vào tay ông ta, không chết cũng thân tàn ma dại.

“ Ai là người yêu cầu “ vận thanh thiên”?” Giọng nói trầm trầm đầy uy nghiêm của Thiết chương lão vang lên, tựa như nhát dao đâm thẳng vào đầu của tất cả mọi người có mặt ở đây, tất cả đều không kiềm được run lên vì sợ hãi.

Dương Kiệt cố gắng chống chọi thứ khí thể đáng sợ từ trên người Thiết trưởng lão phát tán ra, cắn chặt răng từ từ đứng dậy, chấp tay thi lễ nói: “ Bẩm... bẩm trưởng lão, là đệ tử yêu cầu ạ.”

Thiết trưởng lão dùng đôi mắt chim ưng quan sát toàn thân trên dưới Dương Kiệt, nhìn thấy anh ta tuy đang toàn thân run rẩy, nhưng vẫn có thể trụ vững đối diện với mình, trong lòng không kiềm được thầm khen ngợi một tiếng. Thu lại khí thể của mình, nhưng khuôn mặt vẫn lạnh lạnh nói: “ Điều kiện để sử dụng “ vận thanh thiên”, ngươi biết rõ rồi chứ?”

“ Dạ, đệ tử biết rõ ạ.” Cảm nhận thấy khí thế đáng sợ của Thiết trưởng lão đã biến mất, Dương Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm, lúc này toàn thân đã chảy đầy mồ hôi, tựa như vừa trong phòng xông hơi bước ra vậy.

“ Bẩm Thiết trưởng... trưởng lão.... Xin... xin đừng nghe lời hấn nói.... tên này là nội gián định trà trộn vào đây... hành hung đồng môn, dám cả gan mạo phạm chấp pháp đường và tông môn...” Người đàn ông trung niên thoát khỏi khí thế đáng sợ của Thiết trưởng lão, vẫn muốn cố gắng bội nhỏ Dương Kiệt, vội vã lên tiếng phân trần.

“ Thôi đủ rồi, hấn là nội gián hay không nội gián chuyện đó tính sau, đầu đuôi sự việc sẽ có thanh thiên làm chứng, nếu như ngươi không có làm sai, thì không cần phải lo lắng gì cả, nhưng một khi hấn còn là đệ tử của Thánh Hỏa Tông, đã yêu cầu “ vận thanh thiên” thì sẽ tiếp tục tiến hành ngay lập tức.” Thiết trưởng lão không thèm nghe lời giải thích của người đàn ông trung niên, quay sang nhìn vào Dương Kiệt hỏi: “ Thời gian, địa điểm?”

" khoảng nửa canh giờ trước, tại phòng ăn của đệ tử tập vụ ạ." Dương Kiệt chấp tay đáp.

Thiết trưởng lão khẽ gật đầu, lại tiếp: " Ngươi đã sẵn sàng chưa?"

“ Thừa trưởng lão, đệ tử sẵn sàng rồi ạ.” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt kiên quyết nói.

Người đàn ông trung niên nghe xong lời nói của Thiết trưởng lão không tự chủ ngồi ngã mũ xuống đất, đôi mắt như người mất hồn, miệng không ngừng lẩm bẩm gì đó.

Không chỉ người đàn ông trung niên, ngay cả Lương sư huynh và những người liên quan cũng như bị ai đó trút hết sức lực trong người, hoảng sợ tột

cùng, thậm chí không ít người xuất hiện vết dịch thể màu vàng ở giữa háng.

Thiêt chưởng lão khẽ dúm mày trước tình trạng của những người trong chấp pháp đường, đầu đuôi câu chuyện thế này, đã hiểu rõ, chắc chắn có oan ức trong này, nhưng quy tắc là quy tắc, ba đao sáu đâm nhất định phải tiến hành.

Nhìn thấy Dương Kiệt đã sẵn sàng, Thiêt trưởng lão vẫy tay một cái, ba cây đao dài gần chục phân, lưỡi đao lấp lánh tia sáng sắc lạnh đã được bôi thuốc đặc chế xuất hiện treo lơ lửng trên không trung ngay trước mặt Dương Kiệt.

Nhìn thấy ba cây đao đó, cho dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng Dương Kiệt cũng không kèm được nuốt miếng nước bọt vào cổ họng. Không biết những thớ mỡ thịt trên người có chịu nổi không.

Vù ~~~~

Phập ~~~!! Phập ~~~!! Phập ~~~!!

Á Á Á Á~~~~~!!

ba cây đao mang theo âm thanh xé gió cùng lúc đâm thẳng vào huyết cửu vĩ, huyết cự khuyết và huyết nhũ căn trên cơ thể. Một cơn đau tới tận linh hồn truyền thẳng tới não, Dương Kiệt giương to đôi mắt ra hết cỡ, gân xanh nổi đầy trên trán, miệng gào thét một tiếng đầy đau khổ.

Không ít người nhìn thấy cảnh đó phải che mắt lại, quay đầu đi, đặc biệt là các cô gái trẻ, không dám nhìn thấy vào cảnh hành hình. Ngay cả những người to gan nhất cũng không kèm được phải biến sắc.

Ba cây đao sau khi đâm vào người lập tức rút ra lại, Dương Kiệt rầm một tiếng té ngã xuống đất, toàn thân co giựt liên hồi, đã quá xem thường

kiểu hành hình này rồi, đặc biệt là khi ba cây đao có bôi thuốc gia tăng cảm giác đau đớn gấp nhiều lần bình thường.

Phập ~~~!! Phập ~~~!! Phập ~~~!!

Á ~~~~~!!

Không đợi Dương Kiệt kịp thở lấy hơi, ba cây đao lần nữa đâm thẳng vào huyết ưng song, huyết phế du, huyết quyết âm du, huyết tâm du ở vùng lưng. Tiếng gào thét đầy đau khổ vang dội hơn lúc nãy nữa, khiến không ít người chỉ đứng nhìn bên ngoài đã phải biến sắc, hướng chi là người phải hứng chịu.

“ Cảnh báo, cảnh báo, huyết khí của chủ nhân đã xuống tới mức báo động, yêu cầu chủ nhân đã phục dụng đan dược để điều trị ngay lập tức.” Trong lúc Dương Kiệt đã đau tới nỗi không còn đủ sức nhúc nhích cơ thể nữa, cơ thể chỉ co giật theo phản xạ tự nhiên, trong đầu không ngừng vang lên câu cảnh báo của hệ thống. Lúc này đừng nói là không được phép phục dụng đan dược để điều trị, cho dù cho phép, anh ta cũng không đủ sức lấy đan dược ra để bỏ vào miệng rồi.

Phập ~~~!! Phập ~~~!! Phập ~~~!!

Ư

Lại lần nữa đâm vào cơ thể, lần này là huyết kiên tinh, huyết thái uyên, huyết tam túc lý ở phần tay và chân. Lần này Dương Kiệt đã gần như mất hết lý trí, chỉ mong có thể ngất đi mà không được, cơn đau khủng khiếp dày vò thần kinh khiến con người có thể hóa điên ngay tức khắc, lúc này ngay cả hét cũng không còn đủ sức hét nữa rồi.

Phập ~~~!! Phập ~~~!! Phập ~~~!!

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 14: Kích Hoạt Trạng Thái Vô Dịch

Dương Kiệt có cảm giác như linh hồn của mình đã thoát ra khỏi thể xác, nhưng cơn đau vẫn không thuyên giảm, càng lúc càng đáng sợ hơn nữa, ngay cả linh hồn cũng bị rung động, tổn thương, đủ hiểu cảm giác đau đó đáng sợ tới cỡ nào rồi, Dương Kiệt chỉ mong bản thân có chết quất đi cho rồi, như thế không cần phải hứng chịu cơn đau đáng sợ đó nữa.

Hèn chi mấy ngàn năm nay số người sử dụng “ vận thanh thiên” nhưng không một ai có thể toàn mạng vượt qua được, đều bị chết vì đau trong lúc hành hình.

Lúc này có không ít thiếu nữ đã ngất đi khi nhìn thấy cảnh hành hình đáng sợ này, ngay cả những kẻ to gan nhất cũng toàn thân run lên vì sợ hãi, mặc dù không phải đâm vào mình, nhưng tất cả đều có thể cảm nhận được cơn đau đáng sợ mà Dương Kiệt đang phải hứng chịu, tuyệt đối không phải con người có thể chịu đựng nổi.

Phập ~~~!! Phập ~~~!! Phập ~~~!!

.....

Cơ thể của Dương Kiệt chỉ khẽ run lên một cái khi ba cây đao đâm vào lần nữa, đừng nói là gào thét, ngay cả co giật cũng không đủ sức rồi, nếu như không phải còn cảm nhận được hơi thở yếu ớt lúc có lúc không của anh ta, người ngoài đã tưởng rằng anh ta chết mất tiêu rồi.

“ Dính dong, huyết khí của chủ nhân đã hạ tới mức cực đỉnh, hệ thống tự động kích hoạt chế độ hộ chủ.”

Át chủ bài của Dương Kiệt chính là đây. Anh ta lập tức cảm nhận thấy một luồng khí mát rượi chạy khắp cơ thể, tựa như cơ thể đang được tiến hành tẩy lễ, cơn đau tới tận linh hồn biến mất, linh hồn đã quay trở về thể xác, một cảm giác lâng lâng dễ chịu, tựa như một người bị bóp lấy cổ họng không thể hít thở trong một thời gian dài, sau đó đôi tay đó buông ra, mọi tế bào trong cơ thể hít thở như chưa từng được thở.

“ Trạng thái vô địch: khi chủ nhân rơi vào tình trạng nguy hiểm tới tính mạng, hệ thống sẽ tự động kích hoạt chế độ trạng thái vô địch. Mọi vết thương trên người sẽ lành ngay tức khắc, mọi giác quan đau đớn sẽ biến mất, trong vòng hai phút đồng hồ có thể vô hiệu hóa mọi sát thương có thể gây tổn hại tới chủ nhân.

Điều kiện kích hoạt: Khi huyết khí của chủ nhân tuột xuống còn 5 % sẽ tự động kích hoạt.

Giãn cách thi triển: 1 năm.

Dương Kiệt dám thử thách “ vận thanh thiên”, chính là trông nhờ vào chức năng hộ chủ mỗi năm chỉ có sử dụng một lần của hệ thống. Khi tính mạng gặp nguy hiểm, hệ thống sẽ tự động kích hoạt trạng thái vô địch, lập tức có thể full máu hồi sinh, thậm chí trong vòng hai phút đồng hồ sẽ mất hết mọi cảm giác đau đớn trên cơ thể, cho dù bị đao cứa thành chín khúc, cũng không có cảm giác gì cả.

Chỉ tiếc rằng chức năng này không thể chủ động kích hoạt, mà phải đợi tới đối diện cái chết mới thụ động kích hoạt, nếu không thì ngay từ đầu đã không cần phải chịu cảnh đau khổ như thế này rồi. Và lại, Dương Kiệt tưởng rằng mình chỉ cần chịu hai hay ba lần đâm là có thể kích hoạt chức

năng hộ chủ, ai ngờ phải tới nhất thứ năm mới kích hoạt được, năm nhất đâm đau tới tận linh hồn cũng phải tổn thương, giờ hồi tưởng lại vẫn còn cảm thấy ớn lạnh xương sống, lần sau có đánh chết cũng không bao giờ dám chơi trò “ vận thanh thiên” nữa.

Phập ~~~!! Phập ~~~!! Phập ~~~!!

Nhất đâm cuối cùng đã tới, Dương Kiệt đang trong trạng thái vô địch, nên không cảm nhận được cơn đau cuối cùng, nhưng vẫn giả vờ rung lên một cái, hít thở dồn dập trên mặt đất, tựa như người sắp chết vậy.

“ Vượt qua rồi~~~!! Vượt qua rồi~~~!! Hắn vẫn còn hơi thở, vẫn chưa chết~~~!!” Những người theo dõi ở xung quanh nhìn thấy sau nhất đâm cuối cùng, Dương Kiệt vẫn còn co giật trên mặt đất, hơi thở tuy rất yếu ớt, nhưng hoàn toàn không có dấu hiệu bị dứt, có nghĩa là anh ta đã trở thành người đầu tiên vượt qua được thử thách “ vận thanh thiên” mà không chết.

Đôi mắt của Thiết trưởng lão lóe qua tia sáng lạ kỳ, vẫy tay một cái, thu lại ba cây đao hành hình vào ống tay áo, nghiêm giọng nói: “ Đệ tử Dương Kiệt đã trải qua điều kiện ba đao sáu đâm khi yêu cầu xét xử “ vận thanh thiên”, ngay bây giờ, lão phu sẽ tiến hành xét xử công khai vụ này ngay lập tức.”

Ngay lập tức, Thiết trưởng lão từ trong ống tay áo lấy ra một quả cầu thủy tinh, chân nguyên trong người truyền thẳng vào quả cầu thủy tinh, quả cầu thủy tinh lập tức rực sáng dữ dội, một chiếc màn hình dạng khí cỡ lớn xuất hiện trên không trung, lập tức xuất hiện lại cảnh tượng Dương Kiệt đang ngồi ăn sáng, nhưng bị bốn tên đệ tử tạp vụ tới gây chuyện, Dương Kiệt vùng lên phản kháng, đánh bại bốn tên đệ tử kia, sau đó là Lương sư huynh dẫn theo mười tên thuộc hạ mai phục sẵn ở bên ngoài thừa thế ào vào, không cho Dương Kiệt có cơ hội phân trần, trực tiếp dẫn giải về chấp pháp đường. Lại xuất hiện hình ảnh người đàn ông trung niên phán quyết

một cách dứt khoát, những lời hăm dọa, những câu nói lạm dụng chức quyền vang lên không dứt, thậm chí có một người dám đứng ra làm chứng còn bị gán tội đồng phạm bị dẫn đi hành hình nữa chứ.

Thuyết trưởng lão càng xem sắc mặt càng khó coi. Cho dù là thằng khờ cũng biết vụ án này là vụ án oan ức rồi, người của chấp pháp đường lạm dụng chức quyền làm hại đệ tử vô tội, nếu như để chuyện này truyền lên tới phía trên, uy tín của chấp pháp đường sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng, tuy Thiết trưởng lão sẽ không sao, nhưng quan trọng là bề mặt trước thiên hạ, người ở phía dưới dám qua mắt mình làm càn, ép một đệ tử vừa mới gia nhập môn phái phải sử dụng quyền lợi “ vận thanh thiên”, chẳng phải là trò cười cho thiên hạ sao?

Nếu như để tứ đại môn phái khác biết được chuyện này, không cười cho thối mũi mới lạ á! Xem kia, xem kia, thì ra chấp pháp đường của Thánh Hỏa Tông một tay che trời, muốn làm gì thì làm, chỉ cần một câu nói có thể đổ oan cho một người vô tội, những người định trở thành môn đồ của Thánh Hỏa Tông nên cẩn thận, coi chừng có một ngày sẽ chung số phận với tên đệ tử xui xẻo kia đấy.

Mặc dù chuyện oan ức ở bất kỳ nơi đâu cũng có, nhưng tất cả đều diễn ra âm thầm lén lút, nội bộ giải quyết thì không sao, nhưng nếu xử dụng “ vận thanh thiên” có nghĩa là sẽ xử công khai ra cho toàn tông môn xem lại là chuyện khác, ai mà biết được trong tông môn có nội gián của tông môn khác trà trộn vào đây không chứ? Rồi chuyện này lan truyền ra ngoài sẽ gây ảnh hưởng trầm trọng tới uy tín tông môn như thế này, mọi người sẽ nhìn Thánh Hỏa Tông bằng cặp mắt gì chứ?

Đúng là một lũ sâu bọ làm hỏng cả nồi canh đây mà.

Cả người đàn ông trung niên và Lương sư huynh cùng những người tham gia vụ này nhìn thấy hình cảnh trên màn hình đã không còn tí huyết

sắc, tựa như người mất hồn ngồi trên mặt đất. Thậm chí có không ít người khóc lóc van xin liên hồi.

“ Không, không, chuyện này không liên quan tới tôi, chính là Lương sư huynh, chính Lương sư huynh bắt tôi làm thế~~~~!!” Một tên tham gia vụ này chịu không nổi vùng dậy khóc lóc gào thét.

“ Đúng thế, đúng thế, tất cả mọi chuyện là do Lương Hữu Nghĩa cầm đầu, tôi không biết gì cả, không biết gì cả~~~!!”

“ A, đồ khốn khiếp, mày hại chết bọn tao rồi~~~~.” Thậm chí có tên chịu không nổi vùng dậy lao tới tấn công Lương sư huynh.

Lương sư huynh như người mất hồn, mặc cho những cú đấm cú đá giáng thẳng vào người, không có chút phản kháng gì cả.

“ Bắt lại ~~~~!!” Nhìn thấy đám đệ tử dám làm càn ngay trước mặt, Thiết trưởng lão phần nộ ra lệnh.

Những người thuộc chấp pháp đường như không liên quan tới vụ này vội vã lao tới khống chế những tên đang thượng cẳng tay hạ cẳng chân với Lương sư huynh.

Người đàn ông trung niên run bắn người lên, từng trong cơn hoang mang bưng tỉnh, vội vã bò tới trước mặt Thiết trưởng lão quỳ xuống khấu đầu liên hồi, tiếng va đập đầu xuống đất vang lên không dứt, khóc lóc nói: “ Thiết trưởng lão, Thiết trưởng lão anh minh, đệ tử chỉ là xử theo lời khai của Lương Hữu Nghĩa, hoàn toàn không biết nội tình chuyện này, chuyện này không liên quan gì tới đệ tử cả, mong Thiết trưởng lão tha tội, lần sau đệ tử sẽ không dám nữa đâu ạ, huhuhuhu~~~~!”

Thiết trưởng lão quét ánh mắt chán ghét về phía người đàn ông trung niên, hừ mạnh một tiếng nói: “ Là người của chấp pháp đường, không

những không công chính liêm minh, mà còn lợi dụng quyền lực muốn xử sao thì xử, người tưởng còn có cơ hội lần sau nữa sao?” Quay sang người của chấp pháp đường nói: “ mang những người có liên quan tới vụ này đi hành hình ngay tức khắc, phế bỏ đàn điền, đánh gãy hai tay hai chân, sau đó tống cổ khỏi tông môn, người thuộc dòng dõi gia tộc của những người tham gia suốt đời không được phép gia nhập vào Thánh Hỏa Tông.”

Câu cuối cùng mới đáng sợ, không chỉ bản thân chịu hình phạt tàn khốc, ngay cả người trong gia tộc cũng bị liên lụy, suốt đời không được gia nhập vào Thánh Hỏa Tông, có nghĩa là cắt đứt tương lai của những gia tộc đó, nếu như để việc này truyền về tới gia tộc, những người bị xử phạt không dám suy nghĩ tới cuộc sống tàn khốc mà mình phải đón nhận sau khi được đưa về gia tộc nữa.

“ không ~~~ không ~~~ tha cho tôi, tha cho tôi ~~~ tôi biết lỗi rồi, đừng phế đàn điền của tôi, đừng đánh gãy tay chân của tôi, đừng ~~~~~!!”

“ Chuyện này do bản thân tôi làm, không liên quan tới gia tộc của tôi, mong Thiết trưởng lão xem xét lại cho ạ~~~~”

“ Lương Hữu Nghĩa~~, đồ khôn khiếp~~~, chỉ vì mày mà liên lụy cả gia tộc bọn ta ~~~ ta hận~~~~ a a a a ~~~~~”

Mặc kệ tiếng khóc lóc van xin, Thiết trưởng lão vẫy tay cho người dẫn đi hành hình. Lần này phải mạnh tay trừng trị thích đáng, giết gà dọa khỉ, tuyệt đối không được để xảy ra tình trạng này thêm lần nữa. Nếu không thì còn gì uy nghiêm của chấp pháp đường nữa? Một ngàn năm trước chấp pháp đường đã bị bề mặt một lần rồi, không ngờ ngàn năm sau lại xảy ra thêm lần nữa, xem ra thời gian gần nay mình đã quá thả lỏng dễ dãi với lũ người ở phía dưới rồi.

Đám đệ tử tạp vụ có mặt ở hiện trường đều đồng loạt vỗ tay tán phục, đúng là thiết diện vô tư, không bao che cho người của mình, thẳng tay xử lý không thương tiếc, ngày thường người của chấp pháp đường đàm tụng chức quyền, coi trời bằng vung, muốn gán tội cho ai cũng được, đặc biệt là người đàn ông trung niên và Lương sư huynh, đây không phải là vụ đầu tiên, trước kia đã không ít người hứng chịu sự đàn áp của chúng, nhưng chỉ có cách cắn răng chịu đựng, dám giận không dám nói, giờ Thiết trưởng lão ra tay đẹp tan lũ sâu bọ đáng ghét kia, quả thật hả lòng hả dạ.

Hành động của Thiết trưởng lão lập tức phần nào lấy lại chúng uy nghiêm của chấp pháp đường trong lòng đệ tử bốn môn.

Nhìn thấy biểu hiện của mọi người, Thiết trưởng lão càng quyết tâm hơn trong việc chấn chỉnh lại chấp pháp đường của mình.

Khẽ dúm mày suy nghĩ một hồi, Thiết trưởng lão bước tới bên cạnh Dương Kiệt vẫn còn đang nằm “ giả chết” trên mặt đất, từ trong lòng lấy ra một viên đan dược, nhét vào trong miệng anh ta. Dùng công lực của mình chuyển thành giọng nói truyền thẳng vào não của anh ta: “ Này tiểu tử, tuy lão phu không biết ngươi bằng cách nào mà chịu đựng sáu nhát đâm mà vẫn vượt qua được, thậm chí vết thương trên người đã gần như lành hẳn, giả chết thế đủ rồi, nuốt viên đan dược này xong giả vờ bó gối ngồi xuống điều trị vết thương trên người đi, tuy lần này ngươi đã khiến chấp pháp đường của lão phu bị bề mặt, nhưng dù sao cũng cảm ơn ngươi đã giúp lão phu thấy rõ tình hình lộn xộn trong này, lão phu hứa sẽ đền bù cho ngươi, nhưng không được quá đáng à nha.”

trong đầu đột nhiên xuất hiện tiếng nói của Thiết trưởng lão, Dương Kiệt không kiềm được run bắn người lên. Thế mà tưởng mình diễn xuất khéo lắm rồi chứ, thế mà vẫn không qua mặt được lão quái vật này, quả không hổ danh là quái vật đã sống trên ngàn năm, đúng là lợi hại.

Thiết trưởng lão đã lên tiếng yêu cầu, tất nhiên là không thể làm phật ý ông ta rồi, ai mà biết ông ta có giận quá hóa rồi, giận cá chém thớt không chứ? Và lại cách xử lý của ông ta đã khiến Dương Kiệt rất hài lòng, lúc này thừa cơ xuống thế, giả vờ nén nhịn cơn đau trong cơ thể, từ dưới đất trở người ngồi dậy một cách yếu ớt, chấp tay thi lễ run giọng nói: “ Đa... đa tạ Thiết trưởng lão đã... đã ban thần dược... dược điều trị..” sau đó bó gối tạo ra tư thế tu luyện bắt đầu vận hành chân khí để luyện hóa viên đan dược của Thiết trưởng lão.

Nhìn thấy Dương Kiệt vẫn vô cùng bình thản tạo ra vẻ thê thảm trọng thương gần chết, mép miệng Thiết trưởng lão khẽ co giật vài cái, mẹ kiếp, tên mập này cũng chẳng phải thứ hiền gì đâu.

Sau vài phút luyện hóa đan dược, Dương Kiệt từ từ mở mắt ra, giả vờ quan sát những vết đâm đáng sợ trên người, máu đã ngừng chảy, vết thương đã lên da non, chỉ cần thêm một thời gian nữa thì có thể hồi phục như cũ. Vội vã đứng bật dậy, chấp tay thi lễ với Thiết trưởng lão cung kính nói: “ Đệ tử xin đa tạ Thiết trưởng lão đã ban tặng thần dược cứu mạng, nếu như không có thần dược vô giá của trưởng lão, e rằng đệ tử lúc này không chết cũng thành tàn phế, đệ tử chỉ là một tên đệ tử tạp vụ vô danh tiểu tốt, sao mà xứng với viên thần đan vô giá của trưởng lão chứ? Tuy đệ tử đã vô tình làm mạo phạm tới uy nghiêm của chấp pháp đường, nhưng Thiết trưởng lão vì đại nghĩa không quản người thân, nghiêm khắc xử lý mấy con sâu bọ làm ô uế danh tiếng của chấp pháp đường quả thật là đáng khâm phục, quả không hổ danh với biệt hiệu “ thiết diện vô tư, công chính liêm minh”. Ôi, trưởng lão quả thật nghĩa bạc vân thiên, lòng dạ rộng lượng, đệ tử thật lòng khâm phục. Sự ngưỡng mộ của đệ tử đối với trưởng lão tựa như sóng nước ngủi ngủi, liên miên không ngớt, tựa như.....”

Những người có mặt ở đây nghe xong những câu khen ngợi nịnh bợ không ngớt của Dương Kiệt dành Thiết trưởng lão, đều há hốc ngơ ngác

không nói nên lời, chỉ là không biết dùng từ nào có thể phản bác lại, vì những gì Dương Kiệt nói đều đúng như sự thật, chỉ là cảm thấy kỳ kỳ hay sao á.

Ngay cả bản thân Thiết trưởng lão cũng bị những câu nịnh hót của anh ta đập tới nỗi choáng váng đầu óc, thậm chí tự hỏi bản thân một câu: “ Có thật là mình cao thượng tới như vậy không nhỉ?”

Mẹ kiếp! Cái gì mà thần đan vô giá? Chỉ là một viên thuốc điều trị bình thường chỉ đáng giá 10 viên linh thạch cấp thấp thôi mà, ở đâu ra mà vô giá với không vô giá. Lúc này lấy đại một viên bỏ vào miệng mục đích là giúp hấn che mắt thiên hạ, ai ngờ tên khốn này thừa thế xông lên, nịnh tới nỗi mình cũng có chút thấy ái ngại rồi đấy. Nhưng mà những câu nịnh của hấn nghe sao mà mát dạ dễ sợ, sao mà đúng với sự thật thế này, hảo tiểu tử, có tương lai!

Đối với một người đã sống trên cả ngàn tuổi, quyền lực, tiền bạc đầy đủ trong tay, những thứ đó không còn đủ tư cách lọt vào mắt xanh của Thiết trưởng lão nữa rồi. Quan trọng nhất đối với ông ta hiện giờ chính là danh tiếng, lúc này trải qua những lời nịnh bợ của Dương Kiệt, tiếng tăm và hình ảnh của Thiết trưởng lão chắc chắn sẽ trở nên cao lớn hơn trong lòng đệ tử tông môn, sau này đối diện với mấy tên bạn già cũng có thể ngẩng cao đầu vỗ ngực tự xưng với họ.

Thiết trưởng lão càng nhìn Dương Kiệt càng thấy vừa mắt, chút thành kiến mà anh ta vô tình gây ảnh hưởng tới uy tín của chấp pháp đường cũng đã tan biến theo chiều gió. Đối phương còn là một người có dũng khí, có sự gan lỳ dám đứng lên chống đối với thế lực đen mà không cúi đầu, đặc biệt là một cậu bé “ trung hậu thành thật” nữa chứ, quả thật là một tấm gương tốt cho người tu luyện noi theo, có chút hình bóng của mình hồi còn trẻ đó chứ!

Thiết trưởng lão thậm chí nảy sinh ý định thu nhận Dương Kiệt làm đệ tử của mình, chỉ là suy qua nghĩ lại, đối phương chỉ là một đệ tử tạp vụ, nghĩa là không có võ hồn, không có giá trị đào tạo, nên mới từ bỏ suy nghĩ đó.

“ Thôi, thôi, chuyện này ai cũng đều biết cả, không cần phải nhấn mạnh làm gì.” Thiết trưởng lão vô cùng khoải trí trong lòng, nhưng vẫn mang theo vẻ mặt uy nghiêm vậy vậy nói.

“ Dạ, dạ, chỉ là đối diện với hình ảnh cao lớn của trưởng lão, đệ tử không kiềm nén được nổi xúc động lòng nên mới buột miệng nói thế thôi ạ, nếu như trưởng lão không thích, đệ tử sẽ không dám nói nữa đâu ạ.” Đôi mắt Dương Kiệt rực sáng, vội vã tạo ra vẻ như một đứa trẻ có lỗi, cung kính nói.

Tưởng gì, thì ra cũng là một lão già thích nghe những lời nịnh hót.

“ Thôi được rồi, lần này bên chấp pháp đường có lỗi, ta sẽ thay mặt chấp pháp đường đền bù thiệt hại cho ngươi, ngươi có yêu cầu gì có thể nói ra, nhưng nhớ kỹ, chỉ một lần này thôi đấy.” Thiết trưởng lão mặt đầy nghiêm túc, nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt, ánh mắt mang theo ý nghĩa “ dám đòi hỏi quá đáng thì biết tay ta”.

“ Dạ, đệ tử xin Thiết trưởng lão cho phép đệ tử được miễn làm nhiệm vụ của đệ tử tạp vụ trong vòng một tháng, ngoài ra, cho phép đệ tử được phép đăng ký đi tới khu rừng ma thú để thí luyện ạ.” Dương Kiệt không chút do dự nói.

“ Chỉ đơn giản thế thôi sao?” Thiết trưởng lão có chút bất ngờ với yêu cầu của Dương Kiệt, thậm chí đã mang sẵn tâm lý chờ đợi anh ta mở miệng yêu cầu đền bù một số tài nguyên tu luyện hoặc thậm chí là phá cách cho

Dương Kiệt trở thành đệ tử ngoại môn, ai ngờ chỉ là một yêu cầu như không phải yêu cầu này.

Ngay cả những người có mặt ở đây cũng không hiểu nổi vì sao Dương Kiệt lại có yêu cầu như thế này? Cơ hội ngàn năm có một, thế mà không biết nắm lấy để đòi hỏi tài nguyên tu luyện, chẳng lẽ lúc này hãn chịu hình đau quá nên hóa rồ, đầu óc không được minh mẫn sao?

Thậm chí không ít người muốn lao tới đá Dương Kiệt sang một bên, thay thế anh ta mở lời yêu cầu với Thiết trưởng lão.

Dương Kiệt tất nhiên là hiểu rõ có thể yêu cầu cao hơn nữa, nhưng nếu đòi hỏi quá đáng, có thể đánh mất chút thiện cảm của Thiết trưởng lão, được một mất mười, mình còn phải ở trong Thánh Hỏa Tông lâu dài, không thể vì chút lợi ích trước mắt mà che mờ đôi mắt, anh ta không thể yêu cầu Thiết trưởng lão phá cách đưa mình trở thành đệ tử nội môn, đệ tử trung tâm ngay tức khắc chứ nhỉ? Nếu vậy thì những thứ đền bù có thể yêu cầu thời điểm này tuyệt đối không thể sánh bằng thiện cảm của Thiết trưởng lão, đối với mình hiện giờ, quan trọng là có thời gian, chỉ cần có đủ thời gian để giết quái thăng cấp, có thể tự mình trở nên lớn mạnh tự chân bước vào ngoại môn, nội môn, hay thậm chí là trung tâm và chân truyền.

Dương Kiệt yêu cầu được miễn làm nhiệm vụ đệ tử tạp vụ một tháng, chính là muốn dựa vào khoảng thời gian này đăng ký rời khỏi Thánh Hỏa Tông, đi tới khu rừng ma thú để thí luyện, giết quái thăng cấp, nhanh chóng đạt tới cảnh giới tiên thiên, vượt qua bài kiểm tra trở thành đệ tử ngoại môn.

Thiết trưởng lão quan sát Dương Kiệt hồi lâu, phát hiện anh ta không phải tự dối lòng mình, đành ngật đầu đồng ý, thậm chí phá cách cấp phép cho anh ta miễn làm nhiệm vụ tông môn hai tháng, đồng thời được phép xuống núi để đi tới khu rừng ma thú thí luyện.

Khẽ suy nghĩ lại, lại từ trong ống tay áo lấy ra một lọ đan dược ném qua cho Dương Kiệt.

Tích khí đan trung cấp!!

Nở nắp lọ ra, nhìn thấy năm viên đan dược như những hạt trân châu, đôi mắt Dương Kiệt lập tức rực sáng. Mỗi viên tương đương với 25000 điểm kinh nghiệm, nếu như luyện hóa hết gần như có thể thăng cấp thành tiên thiên. Xem ra Thiết trưởng lão không phải người vô tình như đồn đại nhỉ.

Bỗng nhiên sực nhớ điều gì đó, chỉ chỉ về phía chàng thiếu niên đã đứng ra làm chứng cho mình nói: “ Bẩm trưởng lão, vị sư đệ này cũng bị người của chấp pháp đường vu oan, không biết ...”

Thiết trưởng lão hừ mạnh một tiếng, nhưng trong lòng không chút bất mã, nhìn thấy lợi ích trước mặt mà vẫn nhớ tới người có ơn với mình, tính cách đó không tệ.

Lại từ trong lòng lấy ra một lọ khác, ném qua cho chàng thiếu niên vẫn còn đang ngơ ngác chưa kịp hoàn hồn kia. Hắn bối rối chụp lấy lọ đan dược, nhìn thấy năm viên tích khí đan nằm trong lọ, có nằm mơ cũng không mơ thấy nổi, vội vã cảm ơn rồi rút, dưới ánh mắt đầy tham lam của những người có mặt ở đây, bối rối nhét vào trong lòng, giữ như gà mẹ giữ gà con vậy.

Ngay sau khi giải quyết mọi việc xong xuôi, Thiết trưởng lão quay trở về khu vực đệ tử chân truyền của mình, rừng người cũng đã giải tán, không ít người vẫn còn chửi rủa tiếc nuối thay cho cơ hội ngàn năm hiếm gặp mà không biết nắm lấy của Dương Kiệt.

Mặc kệ những người xung quanh nói gì thì nói, kéo lấy chàng thiếu niên đã dũng cảm đứng ra làm chứng cho mình nhanh chân quay trở về căn nhà

tội t n của m nh.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 15: Xích Tiểu Lâm

Giới vương quyền X 3!! Phì lũ bỏ dưa đại pháp ~~~~~!!” Trong khu rừng thiên đường của ma thú, một bóng người to tròn như một trái bóng khổng lồ tung người nhảy lên không trung, tay cầm một cây chùy có đầu chùy to bằng một nửa thân thể của bóng người đó vẩy múa trên đầu một vòng, sau đó từ trên đập xuống, đập thẳng vào đầu của một con ma thú có hình dáng giống hệt như con sói phóng to.

Gào ~~~~~!!

Rầm ~~~~~!!

Crack ~~~~ phụt ~~~~~!!

“ Dính dong, bạn nhận được 1000 điểm kinh nghiệm.”

“ Tiểu Lâm, gom hàng.” Con ma thú hình sói kia chỉ kịp gào lên một tiếng đầy căm phẫn, bất cam, cái đầu của nó trực tiếp hứng trọn quả chùy còn to hơn cái đầu của nó gấp đôi, xương sọ gãy vụn, đầu giống như quả bong bóng bị nổ, máu tươi kèm theo tương não phun bắn ra khắp nơi, chết một cách thảm thiết.

Ngay sau câu nói của bóng người đó vừa dứt, một bóng người nhỏ bé nhanh nhẹn từ phía sau phóng ra, phần khích lao thẳng tới cái xác con ma thú bắt đầu giải phẫu để lấy những bộ phận quý giá nhất của nó.

Lau sạch những giọt mồ hôi trên trán, để quả chùy không lộ sang một bên, ngồi trên một tảng đá vừa nghỉ ngơi vừa theo dõi quá trình giải phẫu của bóng người nhỏ bé đó.

Hai bóng người đó không ai khác chính là Dương Kiệt và chàng thiếu niên đã đứng ra làm chứng cho anh ta, lúc này đã được Dương Kiệt xem như bạn thân của mình, được anh ta lôi kéo tới khu rừng ma thú để thí luyện, Xích Tiểu Lâm.

Từ sau khi xảy ra “ vận thanh thiên” đã trôi qua được ba ngày, sau một ngày nghỉ ngơi cho lại sức, Dương Kiệt quyết định trực tiếp đi thẳng tới khu rừng ma thú để giết quái thăng cấp.

Trước khi đi vào khu rừng ma thú, không quên chạy tới kéo theo Xích Tiểu Lâm vẫn còn đang luyện hóa mấy viên tích khí đan trung cấp do Thiết chương lão tăng cho, thậm chí bản thân Dương Kiệt cũng đã đem cả năm viên tích khí đan của mình trao cho Xích Tiểu Lâm, một phần vì muốn trả ơn cho hành động không ngại nguy hiểm dám đứng về phía mình, một phần vì biết rõ Xích Tiểu Lâm đã gia nhập Thánh Hỏa Tông được 4 năm rồi, nhưng chỉ mới đạt tới cảnh giới luyện thể tầng thứ 8, nếu như trong vòng một năm nữa không thể đạt tới cảnh giới tiên thiên, sẽ bị tổng cổ khỏi tông môn.

Vả lại, Dương Kiệt sống chủ yếu nhờ vào điểm kinh nghiệm, chỉ cần đi tới khu rừng ma thú giết quái, hoàn toàn có thể thăng cấp dễ dàng, không cần thiết nhất định phải luyện hóa tích khí đan, còn những người thường như Xích Tiểu Lâm, nếu như không có tích khí đan để luyện hóa, không biết khi nào mới có thể đột phá tới cảnh giới khác, bằng chứng là hắn đã gia nhập Thánh Hỏa Tông được bốn năm, mà vẫn chỉ là một luyện thể tầng thứ 8, một phần vì đa số thời gian đều phải dành hết cho nhiệm vụ tông môn, một phần vì thiếu tài nguyên tu luyện một cách trầm trọng. Mỗi tháng chẳng lãnh được bao nhiêu, mà còn phải cống nạp lên cho các đệ tử lớn mạnh ở

phía trên để nhận được sự che chở của người ta, còn lại trong tay được bao nhiêu nữa chứ?

Cuộc sống ở tông môn không phải toàn màu hồng như mọi người lầm tưởng, cạnh tranh vô cùng khốc liệt, kết bè kết phái, nếu như không có người đứng ở phía sau đỡ lưng, chỉ có nước bị người khác đàn áp tới nỗi không ngóc đầu lên nổi. Ngay cả một luyện thể tầng thứ 10, thực lực sánh ngang với tiên thiên tầng thứ 1 như Dương Kiệt cũng suýt chút bị chơi tới nỗi bị phế bỏ đan điền, đuổi cổ khỏi tông môn.

Nếu như không phải có “ vận thanh thiên”, e rằng lúc này anh ta đã thân tàn ma dại rồi, huống chi là một người có tính cách nhu nhược như Xích Tiểu Lâm chứ? Dám không công nạp chỉ có nước bị người ở phía trên chơi tới nỗi thân tàn ma dại mà thôi.

Hành động hôm trước của Xích Tiểu Lâm đã giành được thiện cảm của Dương Kiệt, lúc này đã xem hắn như bạn thân, đối với bạn thân của mình, Dương Kiệt không bao giờ hẹp hòi ích kỷ, nên vô cùng dứt khoát tặng luôn cho hắn cả năm viên tích khí đan trung cấp của mình. Tất nhiên, quan hệ giữa cả 2 chỉ mới là bạn bè, còn muốn trở thành huynh đệ đồng sinh ra tử, còn phải theo dõi 1 thời gian trước đã.

Sau ba ngày luyện hóa hết năm viên tích khí đan trung cấp, Xích Tiểu Lâm đã đột phá thành luyện thể tầng thứ 9, nhưng muốn thành tiên thiên, còn một khoảng cách xa vời, nên Dương Kiệt đã dẫn theo hắn đi thẳng tới khu rừng ma thú, săn giết ma thú để mang về tông môn đổi lấy tài nguyên tu luyện, hy vọng có thể trong vòng một năm đạt tới cảnh giới tiên thiên, trở thành đệ tử ngoại môn, thoát khỏi cảnh bị tống cổ về nhà.

“ Dương đại ca, lần sau đừng có bạo lực như thế nữa được không? Cái đầu của nó bị đập tới nỗi tan nát hết rồi, giá trị của cái xác cũng bị giảm đi rất nhiều đấy.” Xích Tiểu Lâm sau khi giải phẫu thu gom các bộ phận giá trị

trên xác con ma thú xong, chạy tới trước mặt Dương Kiệt, mang theo về mặt oán trách nói.

“khà khà, lỡ tay, tuyệt đối là lỡ tay, tại vì ta vẫn chưa làm chủ được chiêu thức phỉ lữ bồ đưa đại pháp này, nên mới mạnh tay như thế này, từ từ rồi sẽ không xảy ra cảnh đó nữa.” Dương Kiệt gượng cười vầy vầy tay nói.

Lần đầu tiên nhìn thấy cảnh con ma thú bị đập tan nát cái đầu, Xích Tiểu Lâm chịu không nổi phải quay đầu sang một bên nôn ói, nhưng nhìn riết rồi thành quen, giờ nay không còn cảm thấy quá khó chịu với cảnh đầm máu hung tàn đó nữa. Nhưng một bộ xác hoàn chỉnh có giá trị hơn một bộ xác bị tan nát rất nhiều, nên không kèm được buông lời oán trách.

Phỉ lữ bồ đưa đại pháp là chiêu thức do Dương Kiệt vừa mới sáng chế ra, phải kết hợp sử dụng vũ khí hạng nặng như chùy, tạo ra một chiêu đánh có sức sát thương đáng sợ, đập đầu bể đó, ngay cả những cái đầu cứng cáp của ma thú cấp 2 còn chịu không nổi, huống chi chỉ là một con ma thú cấp 1 như con sói này chứ.

Vì sao Dương Kiệt lại sử dụng vũ khí là cây chùy khổng lồ này ư? Đó là sau khi kéo theo Xích Tiểu Lâm xuống núi, nghĩ lại phải vào khu rừng ma thú giết quái thăng cấp, nên quyết định tìm một món binh khí để có thể giết quái dễ dàng hơn. Nên cả hai đã đi tới luyện khí các trong tông môn, dùng linh thạch để trao đổi binh khí.

Luyện khí các là bộ phận quan trọng không thua kém gì so với linh dược các của tông môn, diện tích rộng rãi, cách bố trí xa hoa lộng lẫy, vừa mới bước chân vào luyện khí các mà cứ lầm tưởng mình đã đi vào tới hoàng cung vậy, cũng phải thôi, với một nghề nghiệp kiếm tiền như cướp của người ta như luyện khí các, xa hoa lộng lẫy cũng chỉ là bình thường, thậm chí khả năng kiếm tiền của họ còn đáng sợ hơn cả một đế quốc hùng mạnh.

Trong luyện khí các trung bày đủ loại binh khí như kiếm, đao, thương, kích, hay côn, từ phàm khí cho tới linh khí, chỉ là một cây phàm khí rẻ nhất cũng phải trên 500 viên linh thạch cấp thấp, cao cấp hơn lên tới vài ngàn, còn linh khí ư? Chỉ có thể dùng điểm tích lũy trao đổi mà thôi.

Lúc đầu Dương Kiệt định tìm mua một thanh kiếm, ao ước một ngày nào đó có thể trở thành một kiếm khách phong lưu như trong những bộ tiểu thuyết mà mình đã từng xem qua, nhưng coi lại thân hình “siêu mẫu” của mình, cầm thanh kiếm trong tay giống như cầm một cây tăm xỉa răng, mất hình tượng quá đi, nên đành rũ bỏ ao ước thiêng liêng đó.

Còn thương và kích thì đòi hỏi người sử dụng có kỹ thuật rất cao, với một người thích dùng sức mạnh càn quét đôi phương như Dương Kiệt, không thích hợp chút nào, suy qua nghĩ lại chỉ còn đại đao và côn, trong lúc anh ta đang phân vân nên chọn đại đao hay côn, một cây chùy khổng lồ treo ở giữa phòng đã lọt vào đôi mắt của anh ta.

Huyền Thiết Chùy!

Phàm khí cao cấp, nặng 500 kg, có sức sát thương tương xứng với cân nặng của nó, thích hợp cho người luyện thể sử dụng, giá 1500 linh thạch cấp thấp.

Người luyện thể, là những người tu luyện bí pháp gia tăng sức mạnh cơ bắp của bản thân, khác xa với người tu luyện linh khí như thông thường, người luyện thể sở hữu sức công phá đáng sợ, trong giai đoạn cùng cấp người luyện khí hoàn toàn không phải đối thủ của người luyện thể, chỉ là luyện thể có điều kiện tu luyện vô cùng khắc khe, ngoài ra phải chịu đựng những cơn đau đáng sợ trong lúc tu luyện, và tài nguyên dùng để tu luyện cũng là một rào cản khiến không ít người phải chùn bước, cộng thêm tốc độ tu luyện chậm hơn nhiều so với người luyện khí, nên người luyện thể rất ít

rất ít, thông thường thì khoảng mười ngàn người luyện khí mới có một người luyện thể mà thôi.

Sở dĩ Huyền Thiết Chùy là phàm khí cao cấp mà giá chỉ có 1500 linh thạch, là vì ít ai ngó ngàng tới, cây chùy này đã để ở luyện khí các nhiều năm mà vẫn chưa ai đ-ng vào, nên mới có giá rẻ như thế này.

Cây chùy đầy khí thể tượng trưng cho sức mạnh này nhanh chóng thu hút được Dương Kiệt, càng nhìn càng thích, càng nhìn càng cảm thấy thích hợp với mình, nên cắn răng bỏ ra 1500 viên linh thạch còn lại của mình ra mua lấy cây chùy đó, sau đó cùng Xích Tiểu Lâm ào tới khu rừng ma thú để thử nghiệm sức hủy diệt đáng sợ của Huyền Thiết Chùy.

Một chiêu đập vỡ cái đầu của một con ma thú tương đương với luyện thể tầng thứ 10, Dương Kiệt hài lòng thích thú vô cùng, quả không tiếc nuôi khi dốc hết tài sản trên người để mua nó về, đúng đồng tiền bát gạo.

Sau đó mây mù hết hai ngày trời, cuối cùng cũng sáng chế ra chiêu thức tấn công giành cho chùy pháp của mình, và nhận được sự công nhận của hệ thống.

Phì lũ bỏ đưa đại pháp (Hoàng giới trung cấp (Có thể thăng cấp): Tuyệt học do chủ nhân tự sáng chế ra, dựa vào cân nặng và sức sát thương đáng sợ của binh khí từ trên bổ mạnh xuống, đập chết đối phương, có 20 % tỷ lệ khiến kẻ địch rơi vào trạng thái choáng váng.(Chú thích: Phải kết hợp với vũ khí hạng nặng và giới vương quyền mới có thể thi triển) (Độ tu luyện: 16 /500)

“ Tổng cộng có thể trao đổi được bao nhiêu điểm tích lũy rồi.” Dương Kiệt chuyển đổi đề tài quay sang hỏi.

“ Cộng thêm các bộ phận quý giá của con Thanh Phong Lang này, cộng với những con ma thú mà chúng ta săn được, linh thảo thu gom được hai ngày nay, có thể đổi lấy 1000 điểm tích lũy rồi ạ.” Xích Tiểu Lâm toàn thân run lên vì phấn khích, 1000 điểm tích lũy, phải biết rằng mình gia nhập vào Thánh Hỏa Tông hơn bốn năm trời, làm đủ mọi thứ nhiệm vụ để tích góp, thậm chí không bằng một nửa so với thu hoạch của hai ngày nay.

Săn giết ma thú, thu gom linh thảo quả thật là con đường làm giàu nhanh nhất, hèn chi trong tông môn đại đa số người đều thích đi thí luyện, không chỉ có thể tích lũy kinh nghiệm chiến đấu, còn có thể làm giàu một cách dễ dàng như thế này.

Tất nhiên, nói là nói thế, quan trọng nhất là phải đủ thực lực, không đủ thực lực mà dám chạy tới khu rừng ma thú thí luyện, chỉ sợ chưa kịp làm giàu đã biến thành đồng phân của lũ ma thú trong này rồi.

“ Chậm quá, hai ngày chỉ kiếm được 1000 điểm, chỉ đủ đổi năm viên tích khí đan trung cấp, biết khi nào mới đủ số tích khí đan để cậu đột phá thành tiên thiên đây.” Dương Kiệt khẽ dúu mày, không mấy hài lòng với tiến độ của mình.

Dương Kiệt có ý định dùng hết tài nguyên thu được dùng để đổi lấy tích khí đan cho Xích Tiểu Lâm, để hắn có thể đột phá thành tiên thiên, cả hai cùng đi vào ngoại môn.

Chỉ là với tốc độ như thế này, muốn đổi lấy đủ số tích khí đan cần thiết, ít nhất phải hai tháng, anh ta không có quá nhiều thời gian để chờ đợi, ai mà biết được trong vòng hai tháng mấy tên đệ tử đã được phá cách vào ngoại môn đã tiến bộ tới đâu chứ? Đặc biệt là ba tên thiên tài có võ hồn lục phẩm kia, Dương Kiệt tuyệt đối không thể chấp nhận bị họ đè đầu mình quá lâu, mục tiêu của anh ta lúc này là phải nhanh chóng vượt qua bọn họ.

Đặc biệt là tên Tư Mã Thiên, bản thân hắn không đáng ngại, thậm chí hắn muốn dùng người ở phía sau âm thầm chơi Dương Kiệt cũng không phải là chuyện dễ, xảy ra chuyện “ vận thanh thiên”, chắc chắn chúng sẽ ngoan ngoãn một thời gian, nhưng nghe nói hắn có anh trai là một trong thập đại cao thủ ngoại môn, đang bế quan đột phá tiên thiên tầng thứ 9, nếu như để hắn đột phá thành công, mình vừa trở thành đệ tử ngoại môn, chắc chắn sẽ trực tiếp ra tay với mình.

Phải biết rằng đệ tử ngoại môn có thể khiêu chiến với đệ tử ngoại môn, chỉ cần không làm mất mạng, thậm chí bị đánh thành tàn phế cũng không thành vấn đề, mục đích của Thánh Hỏa Tông là thúc đẩy sự cạnh tranh giữa các đệ tử, tuy hơi tàn khốc một chút, nhưng đã bước vào con đường tu luyện, thì phải luôn sẵn sàng đối diện với khó khăn nguy hiểm, ở trong tông môn chỉ bị tàn phế, còn ra tới bên ngoài, thậm chí có thể mất luôn cái mạng.

Tu luyện không dành cho người nhu nhược yếu đuối, cũng không có công bằng để nói, muốn công bằng ư? Dùng cú đấm của mình mà đi đòi lấy công bằng, còn không thì chấp nhận viên đá lót đường cho người ta mà thôi.

“ Vậy... vậy mà còn chậ ...” Xích Tiểu Lâm không biết dùng lời nào để hình dung tâm trạng của mình nữa. Nếu như để cho các đệ tử tạp vụ khác đang vò đầu bứt tóc tìm đủ mọi cách kiếm điểm tích lũy biết được câu nói của Dương Kiệt, chắc chắn sẽ lao tới liều mạng với anh ta cho mà xem.

Chậm, tôi cũng muốn được chậm như thế này nè!!

“ Còn khoảng vài chục ngàn điểm kinh nghiệm nữa mới có thể thăng cấp, đánh quái ở khu vực này chỉ toàn ma thú cấp 1, điểm tích lũy quá ít, phải tiếp tục đi sâu vào trong để tìm ma thú cấp 2 trở lên thôi, xác của chúng cũng có giá trị hơn xác của ma thú cấp 1 gấp nhiều lần.” Hít sâu một

hơi vào người, cầm lấy cây chùy vác lên vai, vẫy tay một cái, hào khí xung thiên nói: “Đi, tiến tục tiến sâu vào khu rừng.”

“Cái gì? Tiến sâu vào trong khu rừng? Lỡ gặp phải ma thú cấp 2 thì sao?” Xích Tiểu Lâm lộ ra vẻ hoảng sợ run giọng nói.

Ma thú cấp 2, tương đương với cảnh giới tiên thiên, tuyệt đối không phải là hai tên luyện thể cấp 10, cấp 9 quen này có thể đối phó được.

“Yên tâm, có Huyền Thiết chùy trong tay, con ma thú nào dám ló đầu ra, bố mày sẽ tặng cho nó một cú, tiễn nó lên đường.” Dương Kiệt vẫy múa cây chùy trong tay, lộ ra nụ cười bí hiểm hí hí cười nói.

“Nhưng...nhưng mà...” Xích Tiểu Lâm vẫn lộ ra vẻ nhút nhát do dự.

“Không nhưng nhị gì cả, nếu như cậu sợ, thì hãy tự quay về một mình trước đi, để ta tự vào trong săn giết ma thú để đổi tích khí đan cho cậu được rồi.” Không cho hắn có cơ hội nói thêm gì nữa, trực tiếp quay người đi sâu vào trong khu rừng.

Xích Tiểu Lâm giằng vạt do dự một hồi, hít sâu hơi vào người để lấy can đảm, cắn răng nói: “Liều thôi, Dương đại ca vì mình mới phải vào sâu bên trong khu rừng để săn giết ma thú để đổi điểm tích lũy, Xích Tiểu Lâm, mày tuyệt đối không được bỏ mặc Dương đại ca đi vào chốn nguy hiểm một mình được, có chết thì cùng chết chung vậy.” Vội vã đuổi theo phía sau lưng Dương Kiệt.

Xích Tiểu Lâm không nhìn thấy được Dương Kiệt đi ở phía trước trên môi lộ ra 1 nụ cười hài lòng.

Nếu như Xích Tiểu Lâm quay đầu bỏ về, Dương Kiệt cũng sẽ làm đúng lời hứa sẽ dùng ma thú săn được đổi tích khí đan cho hắn, để hắn có thể đột phá thành tiên thiên, xem như trả ơn cho hắn đã đứng ra làm chứng cho

mình, nhưng quan hệ giữa cả hai cũng chỉ ngừng lại ở đó, thậm chí có thể không gặp mặt với nhau nữa.

Nhưng cuối cùng Xích Tiểu Lâm đã dũng cảm theo chân Dương Kiệt đi sâu vào trong, bất chấp có thể nguy hiểm tới tính mạng, có được một bạn bè anh em như thế, còn gì bằng nữa. Khoảng cách anh em đồng sinh ra tử giữa cả hai sẽ không còn xa nữa rồi.

Gào ~~~~~!!

Rầm ~~~~!!

Cả hai tiến sâu vào khu rừng ma thú được nửa ngày trời, trên đường đi ra tay trái sát vài con ma thú cấp 1, thu gom số ít linh thảo trên đường, đột nhiên ở phía trước không xa vang lên một tiếng gào thét đầy căm phẫn của một con ma thú nào đó và tiếng va đập vang động trời đất.

Ma thú cấp 2!!!

Cảm nhận khí thế đáng sợ từ phía xa truyền tới, lập tức nhận ra đó là con ma thú cấp 2, thậm chí đã đạt tới ma thú cấp 2 trung cấp, tương đương với tiên thiên cấp 5, cấp 6 đang chiến đấu ác liệt với ai đó.

Là người hay ma thú khác?

Dương Kiệt và Xích Tiểu Lâm đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều lộ ra vẻ do dự, ma thú cấp 2 trung cấp, tuyệt đối không phải là cả 2 có thể đ-ng vào được, thậm chí con ma thú đó chỉ cần ắt xì một cái, cũng đủ để lấy mạng cả hai rồi, chưa kể còn một đối thủ thực lực không thua kém là bao của con ma thú kia, tiếng va đập và áp lực đáng sợ ở khoảng cách xa như thế này mà còn cảm thấy run rẩy, huống chi là tới gần chứ?

Nhưng nghĩ lại át chủ bài trong tay, Dương Kiệt thầm yên tâm lại đôi chút, đưa mắt ra hiệu với Xích Tiểu Lâm, sau đó nhanh chóng chạy về phía vừa vang lên tiếng gào thét đáng sợ đó.

Xích Tiểu Lâm hai chân run rẩy, nhưng nhìn Dương Kiệt chạy đi, cắn chặt răng đuổi theo phía sau, chỉ là lúc này hắn đang ở trong phòng xông hơi, mồ hôi ướt đầm cả quần áo.

Gào ~~~~~!

“ Sắt ~~~~~!!”

Phải tốn gần năm phút đồng hồ, cả hai mới tiến gần nơi xảy ra giao chiến. Lén lén núp trong rừng cây cách hiện trường khá xa, nhưng vẫn đủ sức quan sát những gì đang diễn ra ở đó.

Chỉ thấy một con ma thú đầu báo, thân trâu, đuôi rắn, thân hình thô to như một chiếc tải nhỏ được phủ đầy những đóm to nhỏ khác nhau giống như chiếc đồng tiền vàng, miệng không ngừng phun ra những cơn gió lốc tựa như lưỡi liềm tấn công kẻ thù ở trước mặt.

Ma thú cấp 2 kim tiền truy phong báo!!

kim tiền truy phong báo có thuộc tính gió, sở hữu tốc độ nhanh như tia chớp, thân hình linh hoạt, khả năng săn mồi thuộc dạng thượng thừa ở nhóm ma thú cấp 2, tuy chỉ là thuộc ma thú cấp 2 trung cấp, nhưng thông thường những ma thú cấp 2 cao cấp cũng nhất ngán khi chạm trán với nó. Vì nó quá nhanh, đánh không lại quay đầu bỏ chạy chỉ có nước ngơ ngác đứng nhìn, thậm chí nó thường xuyên sử dụng chiến thuật đánh lén vô cùng khó chịu, ngay cả tiên thiên tầng thứ 10 gặp phải nó cũng phải nhúc nhích đầu.

Còn kẻ đang giao chiến với nó là một thanh niên chạc tuổi 25 ~ 26, khuôn mặt khá điển trai, mái tóc đen tuyền xõa ngang lưng không ngừng

tung bay phấp phới khi di chuyển, trên người mặc một bộ trang phục võ sĩ trắng như tuyết, trước ngực có thêu một ký hiệu giống hai thanh kiếm bắt chéo lại với nhau, tay cầm thanh kiếm dài ba thước, đang không ngừng múa kiếm quét ra vô số luồng kiếm khí đáng sợ để hóa giải những cơn gió lốc do kim tiền truy phong báo bắn ra.

người của Thiên Kiếm tông!!

Nhìn thấy bộ trang phục của thanh niên đó, lập tức nhận ra đó là môn đồ của một trong ngũ đại tông môn khu vực U châu, Thiên Kiếm tông.

“ Chuyện gì đã khiến cho tên thanh niên kia và con kim tiền báo lao vào giao chiến một cách quyết liệt như thế này nhỉ?” Nhìn cả Hai chiêu nào chiêu nấy đều nhắm vào chỗ hiểm muốn lấy mạng đối phương, Dương Kiệt có chút không thể hiểu nổi.

Vì như đã nói kim tiền truy phong báo chỉ thích đánh mai phục, rất hiếm khi đánh trực diện như thế này, càng không bao giờ liều mạng tới mức độ đó. Còn chàng thanh niên của Thiên Kiếm Tông kia, từ khí thế trên người phát ra, chỉ mới đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 7, ở cảnh giới này khi gặp kim tiền truy phong báo đa số đều quay đầu bỏ đi, tuy chưa chắc sợ nó, nhưng không ai muốn liều mạng với tên sát thủ có tốc độ đáng sợ này.

“ Dương... Dương đại ca nhìn kìa ~~~!!” Trong lúc Dương Kiệt đang suy đoán động cơ của đối phương, giọng nói đầy kích động của Xích Tiểu Lâm vang lên, nương theo ngón tay của hắn chỉ về phía xa, đôi mắt của Dương Kiệt lập tức rực sáng như bóng đèn pha.

Chỉ thấy ở cách vị trí cả hai giao chiến không xa, có một cành cây chỉ cao bằng nửa thân người, trên cây có treo lơ lửng một quả trái giống như trái lê màu vàng kim đã gần chín muồi, mùi hương thơm phức lan tỏa ra ngay cả ở vị trí xa như Dương Kiệt đang đứng vẫn có thể ngửi thấy.

Đó chính là thuần dương quả!!

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 16: Cướp Thần Dương Quả

Tới lúc này Dương Kiệt đã hiểu vì sao kim tiền truy phong báo và chàng thanh niên kia lại liều mạng sống chết với nhau như thế này, thì ra là có một trái thần dương quả chuẩn bị chín muồi.

Thuần dương quả là một loại linh quả cấp 3 vô cùng quý hiếm, linh khí dồi dào, đặc biệt là có thể luyện hóa một cách dễ dàng, nếu như là một luyện thể tầng thứ 10 ăn vào người =, ngay lập tức có thể đột phá thành tiên thiên, thậm chí vượt lên tới tiên thiên tầng thứ 3, tầng thứ 4. Còn người ở cảnh giới tiên thiên khi ăn thuần dương quả, có thể dễ dàng đột phá cảnh giới hiện tại.

Nếu như kim tiền truy phong báo ăn được thuần dương quả, chắc chắn sẽ đột phá thành ma thú cấp 2 cao cấp, còn chàng thanh niên kia hoàn toàn có thể đột phá tới tiên thiên tầng thứ 8.

Hèn chi cả 2 liều mạng tranh giành như thế này.

“ Không được, không được, phải tìm cách phồng tay trên mới được, cho dù mình không dùng, để cho Tiểu Lâm luyện hóa xong, chắc chắn sẽ đạt tới cảnh giới tiên thiên một cách dễ dàng. Ngoài ra tên khốn này dám múa kiếm trước mặt ta, dám đ-ng trúng nỗi đau của ta, không cướp của hắn thì cướp của ai chứ? khà khà, thuần dương quả là của ta!!” Dương Kiệt nước miếng chảy đầm đìa, đôi mắt nhấp nháy tia sáng phấn khích, hai thớ thịt mỡ trên đôi má rung chuyển liên hồi vì kích động, trong đầu không ngừng suy tính kế hoạch ăn hôi của đối phương.

Gào ~~~~~!!

Kim tiền truy phong báo nhìn thấy đối thủ khó chơi, đã mất hết tính kiên nhẫn, cơ thể tựa như một tia chớp phóng thẳng về phía chàng thanh niên, hai chi trước đầy móng vuốt sắc nhọn quét thẳng vào cổ họng của đối phương.

“ Súc sinh to gan ~~~!! Thiên Kiếm Thập Tam Thức, Nghịch Phong thức ~~~!!” Thanh kiếm được bao phủ bởi chân khí dồi dào từ dưới quét lên, một luồng kiếm khí đáng sợ bắn thẳng vào những chiếc móng vuốt đáng sợ đang quét tới.

Thiên Kiếm Thập Tam Thức là tuyệt học kiếm pháp bí truyền tối cao của Thiên Kiếm Tông, cấp bậc đạt tới địa giới cao cấp.

Đệ tử ngoại môn chỉ có thể tu luyện ba chiêu đầu, nội môn được luyện sáu chiêu, trung tâm là chín chiêu, chân truyền mười hai chiêu, chiêu thứ mười ba có sức sát thương kinh thiên động địa, chỉ có tông chủ của Thiên Kiếm Tông mới có tư cách tu luyện, khi luyện thành cần quét đối thủ cùng cấp không ai đỡ nổi.

Keng ~~~~~!!

Kiếm khí và móng vuốt va đập vào nhau, tạo ra âm thanh ma sát đáng sợ, kim tiền truy phong báo đau đớn gào thét một tiếng, vội vã rút lại chiếc chi đang tấn công của mình, thay bằng cái miệng đầy răng nanh đáng sợ tấp thẳng vào đầu của đối phương.

Trảm Phong Thức ~~~~!!

một cơn gió lốc hình thanh kiếm phóng thích ra khỏi lưỡi kiếm, chém thẳng vào đầu của kim tiền truy phong báo.

Phập ~~~~!!

Gào ~~~~~~!!

Giữa đầu kim tiền truy phong báo lập tức xuất hiện một vết thương sâu tới nỗi nhìn thấy cả xương trắng, máu tươi phun bắn ra như nước từ vòi phun nước phun ra, nhuộm đỏ cả khu vực.

Đôi mắt của kim tiền truy phong báo tràn đầy gân máu, bị trọng thương nhưng không lùi mà tiến tới, dùng cơ thể của mình trực tiếp tông thẳng vào người tên thanh niên vẫn còn đang đắc chí vì chiêu tấn công của mình đã khiến kẻ địch bị thương.

Rầm ~~~~~!!

Crack ~~~~~!!

Phụt ~~~~!!

Tên thanh niên trực tiếp bị cơ thể to như chiếc xe tải tông bay ra xa, thậm chí nghe thấy tiếng xương gãy vụn, máu từ trong miệng phun bắn ra.

Tên thanh niên đã quá chủ quan và tự tin vào thực lực của bản thân, tưởng rằng một chiêu chém kẻ địch trọng thương sẽ mất hết sức phản kháng, nhưng gặp phải những con ma thú khát máu hung tàn, trọng thương chỉ khiến nó hung tàn hơn mà thôi.

Với thực lực của hắn muốn né qua cú tông của kẻ địch chỉ là chuyện đơn giản, nhưng hắn đã tỏ ra dương dương tự đắc tưởng rằng chiến thắng đã nằm trong tầm tay, nên mới sơ xuất bị tông bay ra xa.

Tên thanh niên té ngã xuống đất, vội vã từ trong túi càn khôn lấy ra một lọ đan dược ném một viên đan dược điều trị ra, bỏ vào miệng nhai, vận

hành chân khí trong người luyện hóa, được thuốc phát huy tác dụng, không còn quá nghiêm trọng, nhưng phần nào ảnh hưởng tới sức chiến đấu của hắn.

“ A, con súc sinh kia, mày dám làm bố mày bị đau, chết, chết, chết ~~~!!” Tên thanh niên không ngờ chỉ chút sơ sẩy mà bị đánh chiêu thảm thương như thế này, phần nộ tột cùng, thanh kiếm trong tay vung lên chĩa về phía kim tiền truy phong báo đang lao tới định bồi thêm một cú, phần nộ quát: “ Võ hồn, xuất hiện ~~~!!”

Phục ~~~!!

Tam phẩm võ hồn liệt phong huyền ưng ~~~!!

Trên đỉnh đầu của tên thanh niên lập tức xuất hiện một con chim ưng toàn thân màu xanh biếc, khi sải cánh rộng tới gần mười mét, đôi mắt sắc lạnh khát máu nhìn chăm chăm vào kim tiền truy phong báo ở trước mặt, sau đó nhập thẳng vào cơ thể của tên thanh niên, toàn thân hắn lập tức được bao phủ bởi một lớp khí màu xanh biếc, sau lưng ẩn hiện hình bóng của một con chim ưng.

Sức chiến đấu của tên thanh niên lập tức tăng lên gấp ba lần, tương đương với một tiên thiên tầng thứ 10 không có võ hồn, cộng thêm đặc tính tốc độ như xé gió của liệt phong huyền ưng, ngay cả kim tiền truy phong báo cũng phải chào thua khi so sánh tốc độ với tên thanh niên vào thời điểm này.

Xem ra tên thanh niên đã chơi thật rồi nhỉ?

Dùng 1 tốc độ nhanh hơn cả kim tiền truy phong báo, không ngừng di chuyển xung quanh với tốc độ chóng mặt, thanh kiếm trong tay vẩy múa liên hồi, chém liên tục vào cơ thể của kẻ địch.

Gào ~~~~ Gào ~~~~ Gào ~~~~ Gào ~~~~

Chỉ trong chốc lát, trên cơ thể kim tiền truy phong báo đã xuất hiện gần cả trăm vết chém lớn nhỏ, nhuộm đỏ cả cơ thể của nó. Tốc độ của nó càng lúc càng chậm dần, chắc do mất máu quá nhiều, cái chết không còn quá xa đối với nó nữa.

Nãy giờ hành hạ con truy phong báo đã hả giận, không muốn tiếp tục tồn thêm thời gian nữa, vì ai mà biết được giao chiến nãy giờ có thu hút sự chú ý của những con ma thú lớn mạnh khác không chứ? Nhanh chóng giải quyết nó xong, thu gom thuần dương quả rồi quay về tông môn luyện hóa để đột phá cảnh giới thôi.

Hai tay nắm chặt cán kiếm, đôi mắt lóe qua tia sáng sắc lạnh, lạnh lạnh nói: “ Chết này! Diệt Phong Quyết ~~~~!!” Toàn thân lập tức được bao phủ bởi cơn gió lốc đáng sợ, cơ thể tựa như hóa thân thành cơn cuồng phong đáng sợ trực tiếp đâm thẳng vào con truy phong báo ở trước mặt.

Gào ~~~~~!! Gào ~~~~~!!

Cơ thể của con truy phong báo bị cơn cuồng phong đáng sợ đó xé tan nát thành nhiều mảnh, máu thịt xương cốt tung bắn khắp nơi, đợi tới khi hoàn toàn rơi rải khắp mặt đất, nhuộm đỏ cả khu vực rộng lớn, thân thể của tên thanh niên mới từ cơn cuồng phong đáng sợ đó hiện nguyên hình, quay đầu nhìn về thân xác đã không còn một mảnh toàn vẹn nào của con truy phong báo lúc nãy, trên môi lộ ra nụ cười chế giễu lạnh lùng.

Phụt ~~~~~!!

Một vũng máu từ trong miệng tên thanh niên phun bắn ra, lúc nãy đã bị nội thương nhưng vẫn cố gắng thi triển diệt phong quyết để dứt điểm kẻ địch, nên vết thương chưa lành hẳn nay càng nghiêm trọng hơn nữa. Không

dám chủ quan, vội vã bỏ viên đan dược vào miệng nuốt vào, bó gối ngồi xuống hấp thụ thiên địa linh khí ở xung quanh để tiến hành điều trị.

Sau gần năm phút đồng hồ điều trị, nội thương trong cơ thể đã nằm trong tầm khống chế, việc quan trọng là nhanh chóng thu lượm trái thuần dương quả sau đó quay về tông môn điều trị cho dứt rồi tiến hành hấp thụ linh quả để đột phá tới cảnh giới tiếp theo.

Nghĩ tới điều đó, cơ thể tên thanh niên không kiềm được run lên vì phấn khích, hôm nay quả thật là ngày may mắn, từ trong tông môn chạy tới khu rừng ma thú tu luyện gần hơn cả tháng rồi, chỉ thu gom được những linh thảo cấp thấp, không ngờ vô tình đi ngang qua nơi này lại phát hiện thuần dương quả, xung quanh chỉ có một con ma thú cấp 2 canh giữ, ngay cả thần may mắn cũng mỉm cười với mình, chỉ cần đột phá tới tiên thiên tầng thứ 8, thậm chí có thể khiêu chiến với thập đại cao thủ ngoại môn, sau đó nhận được trọng tâm đào tạo của tông môn, đột phá tới cảnh giới chân nguyên gia nhập nội môn chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Mang theo vẻ kích động quay đầu lại nhìn về cây thuần dương quả, đôi mắt của hắn lập tức xung huyết tràn đầy gân máu, vẻ mặt mang theo vẻ khó tin, kinh hãi, sau đó là phần nộ tột cùng, nộ khí xung thiên gào thét: “ Kẻ nào ~~~!!! Kẻ nào đã dám phỗng tay trên của ta hả ~~~~~ A ~~~~!!!”

Khí thể của một tiên thiên cao cấp từ trên người phun bắn ra, rung chuyển cả một khu vực rộng lớn, tên thanh niên tung người lên không trung, dùng ánh mắt như muốn nhai tươi nuốt sống kẻ thù quét ngang qua xung quanh, hy vọng tìm được tên trời đánh đã phỗng tay trên của mình.

“ Chết, chết, đừng để ta tóm được mi, ta sẽ cho mi nếm mùi sống không chết ~~~ A ~~~~!!” Cho dù chống mắt ra hết cỡ, nhưng rốt cuộc cũng không tìm thấy bóng dáng của tên trời đánh đã cướp đi thành quả của mình trong cái khu rừng rộng bạc ngàn bị che phủ bởi rừng cây vô hạn này.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 17: Thì Ra Bồ Mày Cũng Có Võ Hồn! Chỉ Là..

“ Má ơi, đáng sợ quá, đó là khí thể của một tiên thiên cao cấp sao? Suýt chút nữa thì bồ mày tè ướt hết cả quần đây nè.” Trong một hang động ở cách đó khá xa, Dương Kiệt và Xích Tiểu Lâm ngồi dựa người trên đá tảng, hít thở một cách dồn dập, sắc mặt của Xích Tiểu Lâm đã không còn tẻ huyết sắc, toàn thân run lên cầm cập, nghĩ lại việc dám cướp đi thuần dương quả ngay trước mũi một tiên thiên cao cấp, Xích Tiểu Lâm đến lúc này vẫn chưa hoàn hồn, trong lòng sợ tới nỗi muốn ngất xỉu tại chỗ.

Liếc nhìn quả trái giống như trái lê màu vàng kim đã chín muồi trên tay mình, Dương Kiệt kích động tới nổi mồ hôi trên cơ thể rung chuyển liên hồi. Chỉ cần luyện hóa xong thuần dương quả này, mình sẽ thăng cấp trở thành tiên thiên ngay lập tức, thậm chí có thể thăng cấp lên tới tiên thiên tầng thứ 2, tầng thứ 3 cũng không chừng.

Thuần dương quả: Linh quả chứa lượng linh khí dồi dào, cho dù là người thường cũng có thể luyện hóa một cách dễ dàng, phục dụng có gia tăng 200000 điểm kinh nghiệm ngay tức khắc.

Đệ tử ngoại môn! Vô sư huynh! Tư Mã Thiên! Hãy đợi đấy, đợi bồ mày đột phá thành tiên thiên trở thành đệ tử ngoại môn xong, sẽ tính sổ với các người sau, đặc biệt là tên Vô sư huynh gì đó, nổi nhục và vụ oan ức mà ta đã hứng chịu sẽ trả lại gấp 10, 100 lần cho người.

“ Ất xì ~~~!! Lạ nhỉ, mỹ nữ nào vừa nhắc tới mình ta!!” Trong khu vực đệ tử tạp vụ Thánh Hỏa Tông, Vô sư huynh đang hai chân bắt chéo lại

hưởng thụ sự công nạp của đám đệ tử ở phía dưới đột nhiên cảm thấy ớn lạnh cả người, trong lòng đột nhiên cảm thấy thấp thỏm không yên, nhưng khi nhìn thấy núi linh thạch và tích khí đan ở trước mặt, lập tức gạt bỏ hết tức cả sang một bên, đôi mắt rực sáng như bóng đèn pha, chảy dãi thềm thường, thích thú.

Việc Dương Kiệt có thể lén lén hái trộm thuần dương quả mà không bị đối phương phát hiện, công đầu thuộc về pháp bảo duy nhất của mình, cần khôn thác.

Dương Kiệt đã lợi dụng cả đang giao chiến tới giai đoạn quyết liệt nhất, không đủ tâm trí để quan sát xung quanh, đã tể càn khôn thác ra khỏi cơ thể, sau đó điều khiển tòa tháp từ từ áp sát tới cây thuần dương, sử dụng chức năng hấp thụ vật thể chết vào trong không gian ảo, sau khi hoàn thành đã thu càn khôn thác lại vào người, kéo lấy Xích Tiểu Lâm vẫn còn đang ngỡ ngác không hiểu chuyện gì đã xảy ra bỏ chạy, cũng là lúc tên thanh niên kia vừa dứt điểm xong con truy phong báo, nếu như vào thời điểm đó hẳn không bị nội thương tái phát, hoặc quay đầu lại quan sát cây thuần dương, hoàn toàn có thể phát giác ngay tức khắc, hoàn toàn có thể tóm cổ hai tên trộm trời đánh này.

Nhưng tên thanh niên đã tỏ ra quá tự tin thực lực của mình, cho rằng không ai có thể qua mắt mình đi hái trộm thuần dương quả mà không bị mình phát hiện, lo sợ nội thương có thể gây triệu chứng tai họa sau này, vội vã bó gối ngồi xuống điều trị, năm phút ít ỏi đó trở thành thời gian quý báu để Dương Kiệt và Xích Tiểu Lâm kịp bỏ chạy một khoảng cách khá xa, sau đó tìm thấy một hang động thiên nhiên ẩn người vào đó, che mắt được sự tìm kiếm của tên thanh niên kia.

Nhìn thấy ánh mắt thèm khát và phấn khích của Xích Tiểu Lâm nhìn chằm chằm vào thuần dương quả trong tay, Dương Kiệt cảm thấy có chút khó xử, nên là mình phục dụng hay giao cho Xích Tiểu Lâm đây?

Với điểm kinh nghiệm mà mình còn thiếu, chỉ cần giết thêm vài ngày quái nữa là có thể trực tiếp thăng cấp, còn Xích Tiểu Lâm vừa mới đạt tới luyện thể tầng thứ 9, cho dù luyện hóa hết tích khí đan trong tay, cũng chỉ luyện thể tầng thứ 10 mà thôi, muốn đột phá tới tiên thiên, không chỉ cần lượng tích khí đan không ít, còn cần có một thời gian dài để củng cố và hấp thụ, kế hoạch cả hai cùng trở thành đệ tử ngoại môn sẽ bị kéo dài rất nhiều.

Đưa hay không đưa, cũng là cả một vấn đề.

Xích Tiểu Lâm từ trong cơn kích động bừng tỉnh trở lại, nhìn thấy vẻ mặt khó xử của Dương Kiệt, lại nghĩ tới công dụng của thuần dương quả, lập tức hiểu ra suy nghĩ của Dương Kiệt, trong lòng đột nhiên cảm thấy cảm động âm ỉ, hít sâu một hơi vào người, dùng một giọng nói đầy kiên quyết nói: “Dương đại ca, hãy mau mau phục dụng thuần dương quả để đột phá thành tiên thiên đi.”

Dương Kiệt có chút bất ngờ trước lời nói của Xích Tiểu Lâm, phải biết rằng ngay cả một tiên thiên cao cấp khi nhìn thấy thuần dương quả cũng phải đỏ hết cả đôi mắt, thậm chí có thể ở sau lưng đâm dao với anh em của mình để chiếm đoạt, thế mà lúc này Xích Tiểu Lâm lại tỏ ra quả quyết yêu cầu Dương Kiệt tự mình phục dụng ngay lập tức, trong lòng không kèm được rung động.

Anh em! Cái gì là anh em, cái này mới chính là anh em thực thụ nè!!

Dương Kiệt vô cùng cảm động, nhưng vẫn lên tiếng khuyên răn: “Hay là cậu hãy phục dụng thuần dương quả này, vì ta đã đạt tới luyện thể tầng thứ 10 đỉnh điểm, chỉ còn khoảng một thời gian nữa là có thể đột phá thành tiên thiên, còn cậu thì khác, nếu như không có thuần dương quả, muốn đột phá thành tiên thiên sẽ phải tốn một thời gian không ít đâu.” Dương Kiệt không hề có ý muốn thử thách Xích Tiểu Lâm, mà nói một cách thật lòng.

Xích Tiểu Lâm lắc đầu một cách kiên quyết: “ Dương đại ca, hãy nghe đệ nói, giờ quan trọng nhất là đại ca phải mau chóng đạt tới cảnh giới tiên thiên, chúng ta lấy trộm thần dương quả của tên đệ tử Thiên Kiếm Tông, ai mà biết được hẳn có tìm thấy chúng ta không chứ? Nếu như đại ca trở thành tiên thiên, ít ra có thể chống đỡ đôi chút. Còn tính cánh của đệ, cho dù đột phá tới cảnh giới tiên thiên cũng chẳng thể nào phát huy hết thực lực của tiên thiên, không cần thiết phải uổng phí cơ hội quý báu này. Và lại, chỉ cần đại ca trở thành tiên thiên, chúng ta có thể đi sâu vào trong rừng để săn giết ma thú cao cấp hơn, dùng chúng để đổi lấy tài nguyên tu luyện, đệ cũng có thể trở thành tiên thiên thôi mà.”

“ Nhưng mà ...” “ Đừng do dự nữa, hãy phục dụng nó đi Dương đại ca.”

Hít sâu một hơi vào người, Dương Kiệt vỗ lên vai Xích Tiểu Lâm vài cái vô cùng dứt khoát bỏ thuận dương quả vào miệng.

Thuần Dương Quả vừa vào tới miệng, lập tức chuyển hóa thành một luồng dịch thể ấm nóng, từ cổ họng trôi xuống, di chuyển khắp cơ thể, luồng dịch thể đó đi tới đâu, cảm giác ấm áp dễ chịu thoải mái tới đó, lâng lâng dễ chịu như đang ở trên mây.

Thuần Dương Quả quả thật là linh dược dễ luyện hóa nhất, ngay cả người thường cũng chịu đựng lực dược của nó.

“ Dính dong, bạn phục dụng Thuần Dương Quả, nhận được 200000 điểm kinh nghiệm.”

“ Dính dong, bạn đã được thăng cấp. Bạn đã đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 1.”

“ Dính dong, bạn đã được thăng cấp. Bạn đã đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 2.”

Từ luyện thể tầng thứ 10 thăng cấp thành tiên thiên cần 50000 điểm, nhưng Dương Kiệt chỉ còn thiếu khoảng mười ngàn điểm, nên chỉ tồn có mười ngàn điểm là có thể thăng cấp. Từ tiên thiên tầng thứ 1 thăng cấp lên tầng thứ 2 là 100000 điểm, tầng thứ 2 lên tầng thứ 3 là 200000 điểm, thế là Dương Kiệt tồn hết 110000 điểm thăng cấp lên tiên thiên tầng thứ 2, vẫn còn dư được 90 ngàn điểm, gần bằng phân nửa số điểm kinh nghiệm để thăng cấp lên tầng thứ 3 rồi.

Dương Kiệt lập tức cảm nhận thấy một luồng sức mạnh vô hạn chạy khắp cơ thể, chân khí trong đan điền đã từ dạng khí chuyển hóa thành dạng dịch thể, ngoài ra độ nhạy cảm khi cảm nhận thiên địa linh khí ở xung quanh tăng lên gấp nhiều lần, thậm chí có thể vận dụng thiên địa linh khí ở xung quanh bổ sung vào những chiêu thức tuyệt học của mình, gia tăng sức sát thương lên rất nhiều.

Tiên thiên, đây chính là cảnh giới tiên thiên ư? Trước kia Dương Kiệt cho rằng mình ở luyện thể tầng thứ 10 khi kích hoạt giới vương quyền thậm chí có thể đánh ngang ngửa với tiên thiên tầng thứ 1, giờ xem ra mình đã sai lầm, với lượng chân khí dịch thể hóa dồi dào hơn xưa gấp nhiều lần, luyện thể tầng thứ 10 cho dù lớn mạnh cỡ nào, cũng không thể nào sánh bằng với tiên thiên, chưa kể khi đạt tới cảnh giới tiên thiên, chân khí có thể phóng thích ra ngoài để tấn công, thử nghĩ xem, người ta giữ khoảng cách nhất định không ngừng phóng thích chân khí tấn công từ xa, còn mình chỉ có thể đánh sập lá cà không áp sát được người ta, thì còn dám đánh gì được nữa. Chỉ cần chơi chiến thuật đánh tiêu hao, đợi tới khi chân khí trong người hết sạch, còn người ta có thể liên tục hấp thụ linh khí ở xung quanh để bồi bổ bản thân, đánh mãi không hết chân khí, tới lúc đó bản thân chỉ có nước trở thành con cá nằm trên thớt mà thôi.

“ Dính dong, do chủ nhân lần đầu tiên trở thành tiên thiên, hệ thống trao tặng một túi quà tiên thiên. Một cơ hội thăng cấp toàn bộ tuyệt học miễn

phí, một cơ hội quay số.”

Cơ hội quay số? Lại cơ hội quay số!! Ta hận cơ hội quay số!!! Nhớ lại phần thưởng một bịch băng vệ sinh motex mà mình từng nhận được, sắc mặt của Dương Kiệt đã trầm đen như than, không còn quá hy vọng vào những phần thưởng trong cơ hội quay số nữa.

Chỉ là cơ hội thăng cấp toàn bộ tuyệt học miễn phí vô cùng đáng giá. Ngay lập tức sử dụng chức năng đó, giới vương quyền lập tức tăng lên cấp 3, có thể X4 sức chiến đấu của bản thân, còn những tuyệt học như phi lũ xung thiên pháo, phi lũ bạo liệt quyền và phi lũ bỏ dưa đại pháp lập tức thăng cấp thành hoàng giới cao cấp, có thể phát huy thêm 80% lực đánh của mình.

“ Dính dong, do chủ nhân đã đạt tới cảnh giới tiên thiên, nên bắt đầu kích hoạt hệ thống võ hồn!!”

“ Dính dong, chủ nhân nhận được võ hồn ngẫu nhiên: Huyền Vũ!!”

Cái gì? Võ hồn, bố mày cũng có võ hồn!!!!

“ Võ hồn, xuất hiện ~~~~!!!” Dưới ánh mắt ngơ ngác khó tin của Xích Tiểu Lâm, Dương Kiệt phản kích ra lệnh triệu hồi võ hồn của mình.

Phục ~~~!!

Ngay lập tức trên đỉnh đầu Dương Kiệt xuất hiện một con linh thú có hình dạng giống hệt như một con rùa, đôi mắt như hai hạt trân châu đen nhấp nháy tia sáng ngậy thơ trong sáng, toàn thân đen tuyền như mực, trên cổ có một con rắn quấn quanh nhưng không nhúc nhích, tựa như con rắn đó đã ngủ say rồi thì phải, lưng mai rùa xuất hiện vô số hoa văn huyền bí.

Võ hồn của Dương Kiệt vừa mới xuất hiện lập tức không ngừng quay đầu quan sát tứ phía, dáng vẻ vô cùng khôi hài đáng yêu, liếc nhìn chủ nhân của mình, đôi mắt không ngừng phát ra tia sáng thân thiện, ý lại.

Huyền ... Huyền Vũ, đây là võ hồn của mình, một trong tứ đại thần thú của thần thoại Trung Hoa Huyền Vũ!! Sao nó bé tí thế này?? Vậy thì đánh lại ai chứ ~~~!!

Đúng thế, nhìn thấy võ hồn Huyền Vũ của mình chỉ bé bằng lòng bàn tay, đôi mắt ngây thơ đáng yêu không chút thần thái của một thần thú trứ danh trong thần thoại, Dương Kiệt có chút muốn ngất xỉu tại chỗ.

Muôn vạn kỳ vọng có thể kích hoạt được võ hồn, đã vậy còn là thần thú Huyền Vũ, không mong nó oai phong lẫm liệt, vạm vỡ to lớn hơn cả một quả núi, nhưng ít nhất cũng phải có chút vẻ uy nghiêm của một thần thú chứ? Thế mà con Huyền Vũ của mình chỉ là một con rùa con to bằng lòng bàn tay, đã vậy còn dáng vẻ ngây thơ đáng yêu nữa chứ, mẹ kiếp, sau này giao chiến triệu hồn con rùa con này xuất trận, không bị đối phương cười cho thôi mũi mới là lạ á. May ra chỉ có những cô gái trẻ thích nó mà thôi.

Chẳng lẽ hệ thống muốn cân bằng thể hình giữa mình với nó, nên mới cho ra một con Huyền Vũ bé tí tẹo như thế này? Dương Kiệt nước mắt lưng chùng, khóc không thành tiếng.

“ Wa ~~~, con rùa con dễ thương quá à, đó chính là võ hồn của đại ca sao???” Xích Tiểu Lâm từ trong cơn hoang mang ngơ ngác bừng tỉnh lại, nhìn thấy con rùa con có bộ dạng đáng yêu như thế, không kiềm được phần khích kê hét lên, vội vã chạy tới trước mặt Dương Kiệt, mặc kệ ánh mắt giận dữ cảnh cáo của con Huyền Vũ, khẽ dùng tay chọt chọt cái đầu nhô ra chưa tới ba cm của nó: “ Con võ hồn này tên gì nhỉ, nó có tác dụng như thế nào vậy đại ca? Coi kìa, cái quy đầu của nó kìa, sao mà nhỏ bé thế này, thật ra thật vô cùng mắc cười quá à, thể tích nó nhỏ như thế này thì làm ăn được

gì đây? Ủa, sao cô nó còn có một con rắn nhỏ quấn quanh vậy ta? Rốt cuộc nó là ma thú loại nào đây? Chưa từng nhìn thấy qua con linh thú nào giống như con này trong sách vở cả. ”

Mất mặt, tuyệt đối là mất mặt! Cái gì mà cái quy đầu nhỏ bé, bô mảy tuyệt đối không nhỏ đâu đấy!!! Còn làm ăn được hay không, thử gọi chị hai hoặc em gái của cậu tới đây, ta sẽ cho cậu thấy ta có làm ăn được gì không?

Mặc dù Xích Tiểu Lâm không nghĩ tới vấn đề đó chỉ nói theo nghĩa bóng, nhưng khi lọt vào tai của Dương Kiệt lập tức biến thành nghĩa đen, khiến anh ta phần nộ tội cùng, là đàn ông kị nhất là bị người khác hỏi ngay trước mặt: “ Thể tích nhỏ như thế này, có làm ăn được gì không đây!!”

Thần thú Huyền Vũ lv1 (Trạng thái sơ sinh): một trong tứ đại thần thú trấn giữ ở phương bắc trong thần thoại Trung Hoa, là sự kết hợp giữa rùa và rắn, sức phòng thủ vô song.

Kỹ năng:

Trọng lực lv1 (Có thể thăng cấp theo cấp bậc của Huyền Vũ): Khi triệu hồi Huyền Vũ, có thể gia tăng thể trọng của chủ nhân lên gấp đôi ngay tức khắc.

Huyền Vũ hộ thể lv 1 (Có thể thăng cấp theo cấp bậc của Huyền Vũ): Khi triệu hồi Huyền vũ, có thể gia tăng sức phòng thủ lên gấp đôi, vô hiệu hóa mọi đoàn tấn công của kẻ địch cao hơn 1 cấp.

Điểm kinh nghiệm cần thiết để thăng cấp: 0 / 10000.

Tuy hình hài không lý tưởng, nhưng kỹ năng tuyệt đối đáng giá. Quan trọng nhất là, nó có thể thăng cấp!!!

Phải biết rằng võ hồn không thể thăng cấp, khi kích hoạt võ hồn xuất hiện lần đầu, nó thuộc phẩm cấp nào thì suốt đời vẫn giữ yên ở phẩm cấp đó. Thế mà võ hồn của Dương Kiệt có thể thăng cấp, cho dù hiện giờ nó chỉ là nhất phẩm võ hồn, nhưng sau này hoàn toàn có thể thăng cấp thành cửu phẩm, thánh phẩm hay thậm chí là thần phẩm.

Nghĩ tới cảnh con võ hồn của mình thăng cấp tới cảnh giới thần phẩm, triệu hồi ra hoành tảo thiên hạ không có đối thủ, cơ thể Dương Kiệt không kèm được run lên vì kích động, lớp mỡ thịt lưng lay liên hồi, khiến Xích Tiểu Lâm tưởng anh ta bị động kinh, hoảng sợ né sang một bên không dám đến gần anh ta nữa.

Càng nhìn võ hồn Huyền Vũ càng thấy hài lòng, không còn ngửa mặt như lúc ban đầu nữa.

Kỹ năng gia tăng thể trọng vô cùng đáng giá, chỉ cần gia tăng thể trọng của bản thân, vậy thì các hiệu ứng trong tuyệt học tự chế có thể phát huy tác dụng cao hơn nữa. Thể trọng 160 kg tăng theo 16 %, gấp đôi là 360 kg tăng lên 36 %, còn gấp 3, gấp 4 lần thì sao, nghĩa là sau này sử dụng tuyệt học tấn công, chiêu nào chiêu nấy đều mang theo hiệu ứng đẩy lùi, té ngã và choáng váng, chẳng phải kẻ địch sẽ biến thành cái bao cát bất động để mình muốn đánh sao thì đánh sao?

Còn Huyền Vũ hộ thể, gia tăng gấp đôi sức phòng thủ càng đáng giá hơn nữa, vô hiệu hóa mọi đòn tấn công của kẻ địch cao hơn một cấp, vậy có nghĩa là đứng yên một chỗ cho một tiên thiên tầng thứ 3 đánh thoải mái, cũng chỉ như ngã ngựa vào người mà thôi. Đó mới chỉ là lv 1, lv càng cao thì sức phòng thủ càng tăng, vậy có nghĩa sau này kẻ địch vượt trên nhiều cấp vẫn không thể đánh mình trọng thương nữa sao?

Giải thích một chút cho rõ ràng, sức chiến đấu gia tăng trong giới vương quyền và võ hồn không liên quan gì tới sức phòng thủ của cơ thể, vì chỉ có

thể gia tăng lực chiến mà thôi, chứ sức phòng thủ của thân thể vẫn là của một tiên thiên tầng thứ 2.

Thông thường thì khi kích hoạt giới vương quyền và võ hồn, Dương Kiệt có thể trực tiếp đánh ngang ngửa với tiên thiên tầng thứ 5 không có võ hồn, còn tiên thiên tầng thứ 3, thứ 4 chỉ là chuyện nhỏ, chỉ cần dí nhẹ ngón tay là đủ để đánh bại họ.

Nhưng vấn đề là, nếu không thận trọng để cho một tiên thiên tầng thứ 3 đánh trúng vào người, với sức phòng thủ của chỉ một tiên thiên tầng thứ 2 như hiện giờ, chắc chắn cũng sẽ bị đánh trọng thương. Trong trận chiến không thể nói trước được điều gì, chỉ cần chút sơ sẩy chủ quan, kẻ có võ hồn cao hơn thậm chí bị đánh bại bởi kẻ có võ hồn thấp hơn, mất luôn cả mạng.

Giờ thì khỏe rồi, sức chiến đấu đã có giới vương quyền và võ hồn, phòng thủ có thể Huyền Vũ hộ thể, lúc này có thể nói là công thủ toàn diện, hoàn toàn không có sơ hở gì cả. Tất nhiên, quan trọng nhất là phải nhanh chóng thăng cấp võ hồn lên cao hơn chút trước đã.

“ Hahaha ~~~ thì ra có hai con chuột nhắt trốn ở trong này ~~~ chính các ngươi, các ngươi đã dám phổng tay trên cướp đi thuần dương quả của ta phải không~~~!!!” Trong lúc Dương Kiệt còn đang vui mừng với sự thay đổi của bản thân, trên đỉnh đầu đột nhiên vang lên một giọng nói đầy căm phẫn pha lẫn chút điên cuồng.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc đó, trong lòng Dương Kiệt không kèm được trầm xuống, còn Xích Tiểu Lâm từ trong cơn phấn khích vui mừng thay cho Dương Kiệt cũng không kèm được run bắn người lên, sắc mặt tái xanh, toàn thân chảy đầy mồ hôi lạnh.

Tên đệ tử Thiên Kiếm Tông đã phát hiện ra cả hai!

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 18: Chiến Tiên Thiên Tầng 7

“Còn không mau mau rút ra đây khoang tay chịu chết ~~~~!!”

Trong lúc Dương Kiệt và Xích Tiểu Lâm không biết phải làm sao, trên đỉnh đầu lại vang lên giọng nói khát máu đầy căm phẫn của tên thanh niên kia.

Không còn cách nào khác, hành tung đã bị phát hiện, cho dù có trốn cũng trốn không được, đành cùng Xích Tiểu Lâm từ trong hang động bước ra.

Chỉ thấy tên thanh niên mang theo vẻ mặt điên cuồng khát máu đã đứng đợi sẵn ở bên ngoài, nhìn thấy một cặp đôi vô cùng không tương xứng về thân hình là một con heo mập với một thằng nhóc nhỏ bé từ trong hang động bước ra, cảm nhận thấy con heo mập chỉ mới tiên thiên tầng thứ 2, còn thằng nhóc chỉ là một con kiến luyện thể, ngày thường hoàn toàn không đủ tư cách lọt vào đôi mắt xanh của mình, thế mà hôm nay chỉ vì một chút sơ sẩy, lật thuyền ở nơi cống ngầm, quả thật là không thể tha thứ.

“Một trong hai, ai là người đã cả gan lấy trộm thuần dương quả của ta.” Mặc dù hỏi câu đó, nhưng đôi mắt tên thanh niên dán chặt vào Dương Kiệt, vì thực lực của anh ta cao hơn Xích Tiểu Lâm rất nhiều, tên thanh niên không tin rằng một tên luyện thể có thể qua mắt được mình đi hái trộm, chỉ duy nhất giải thích chính là Dương Kiệt đã đạt tới luyện thể tầng thứ 2.

Dương Kiệt lập tức lộ ra vẻ mặt ngơ ngác vô tội: “Vị đại ca này, có nhầm lẫn gì không ạ? Tụi đệ vừa mới bị một con ma thú cấp 2 trung cấp

truy sát, nên mới bỏ trốn vào hang động này, suýt chút nữa thì mất luôn cả mạng, hoàn toàn không biết gì về thuần dương quả gì đó mà đại ca vừa nói, đại ca có bắt nhầm người không ạ?”

“Đại ca? Ai là đại ca của mày? Con heo mập kia, còn dám chửi cái nữa hả? Trong phạm vi mấy ngàn mét chỉ có duy nhất hai con chuột nhắt các ngươi, không phải các ngươi lấy trộm thì còn ai nữa chứ?” Nghe xong biện hộ của Dương Kiệt, đặc biệt là khuôn mặt trung hậu mang theo vẻ vô tội kia, khiến tên thanh niên cũng có chút nghi ngờ về suy đoán của mình, nhưng vẫn mang theo vẻ phần nộ quát.

“Heo mập? Dám chạm tới nổi đu của ta, hãy đợi đấy!!”

“Oan ức, tuyệt đối là oan ức, đại ca thử nghĩ xem, đệ chỉ mới là một tiên thiên tầng thứ 2, còn thằng đồng bọn cũng chỉ là luyện thể tầng thứ 9, cho dù có gan đi chẳng nữa cũng không đủ thực lực đi lấy trộm thuần dương quả gì đó trước mặt đại ca chứ!!” Mặc dù muốn lao tới xé xác tên khốn dám gọi mình bằng cái tên sỉ nhục, nhưng lý trí đã chiến thắng phần nộ, Dương Kiệt vẫn mang theo vẻ mặt oan ức vô cùng, ghen giọng nói. Còn Xích Tiểu Lâm đứng ở bên cạnh chỉ biết ngật đầu lia lịa, hưởng ứng lời nói của anh ta.

Tên thanh niên suy qua nghĩ lại, cảm thấy lời nói của Dương Kiệt rất có lý, chỉ là một tên tiên thiên tầng thứ 2 và một tên luyện thể tầng thứ 10, cho dù lúc ấy mình đang tập trung vào trận chiến, cũng tuyệt đối không phải hai con kiến yếu ớt này có thể qua mắt được, hẳn suy đoán người đã ra tay lên lên hái trộm thuần dương quả là một người có thực lực ngang hàng hoặc thậm chí cao hơn mình đôi chút mới làm nổi chuyện đó.

Xác nhận hai người trước mặt không phải thủ phạm, tên thanh niên kèm nén lại cơn phần nộ tốt cùng trong lòng, nếu như là ngày thường còn ra tay trêu chọc chúng đôi chút, nhưng hiện giờ quan trọng nhất là truy lùng ra

được tên thủ phạm trời đánh kia, tuyệt đối không thể để hắn trốn thoát được. Vô cùng dứt khoát quay người định bỏ đi tiếp tục tìm kiếm thủ phạm nữa.

Nhìn thấy tên thanh niên ngu ngốc bị thuyết phục bởi lời lẽ của mình, Dương Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm, còn Xích Tiểu Lâm đã có chút đứng không vững suýt chút nữa thì ngồi ngã mông xuống đất.

“ Đi đi, đi đi, còn lâu mày mới tìm ra được thủ phạm, thủ phạm chính là hai con kiến trong mắt mày đấy ~~!!” Trên môi Dương Kiệt không tự chủ lộ ra nụ cười đắc chí, thậm tự xoa đầu tự khen về diễn xuất tài tình của mình một cái.

“ Khoan đã, không đúng!!” tên thanh niên vừa đi được vài bước, đột nhiên sực nhớ ra điều gì đó, quay đầu lại dùng ánh mắt giết người nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt và Xích Tiểu Lâm, cắn răng nói: “ Người nói rằng các ngươi bị con ma thú cấp 2 truy sát phải bỏ trốn vào trong hang động, nhưng xung quanh không có dấu hiệu gì chứng tỏ có ma thú cấp 2 xuất hiện cả. Vả lại, trên người các ngươi đều mặc trang phục đệ tử tạp vụ của Thánh Hỏa Tông, thiên thiên tầng thứ 2 mà là đệ tử tạp vụ? Trình độ đệ tử tạp vụ của Thánh Hỏa Tông lên cao tới mức độ đó rồi sao? Còn nữa, xung quanh vẫn còn lưu lại mùi vị của thuần dương quả, chắc chắn là do ngươi đã phục dụng thuần dương quả, chỉ trong thời gian ngắn đã đột phá tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 2 chứ gì? Lúc này thiên địa linh khí tụ tập ở vị trí này, chính là lúc ngươi đột phá thành tiên thiên nên cần hấp thụ một lượng lớn thiên địa linh khí để bổ sung cho cơ thể, nhờ thế mà ta mới phát hiện ra nơi ẩn núp của các ngươi!!” Nói tới đây, đôi mắt của tên thanh niên tràn đầy gân máu, phần nộ tột cùng gào thét: “ A, ngươi dám nuốt thuần dương quả của ta, ta giết ngươi ~~~~!!” Nói xong, trực tiếp một 1 chương võ thẳng về phía Dương Kiệt và Xích Tiểu Lâm.

“Tránh ra ~~~!!” Dương Kiệt biết rằng mọi việc đã bại lộ, không thể né tránh được nữa, nhìn thấy tên thanh niên tung chưởng khí đánh thẳng về phía mình, vội vã đẩy Xích Tiểu Lâm ra sao, nhào người ra phía trước, tay tạo thành nắm đấm, đấm thẳng về chưởng khí đang bắn tới.

Giới vương quyền X 4, phì lũ bạo liệt quyền ~~~~!!

Pằng ~~~~!!

Phụt ~~~~!!

Tuy chỉ là một cú chưởng thông thường, nhưng với sức mạnh đáng sợ của tiên thiên tầng thứ 7, Dương Kiệt cảm giác như bị một chiếc xe tải hạng nặng tông thẳng vào người, xương tay như muốn gãy vụn ra, cơ thể bị đẩy bay ra xa, tông thẳng vào vách đá của hang động ở phía sau, hang động rung chuyển, đá bụi tung bay gần như muốn sụp đổ, cơ thể té ngã xuống đất, một vũng máu từ trong miệng phun bắn ra.

“Không chết??” Tên thanh niên có chút bất ngờ khi Dương Kiệt hất chịu cú chưởng của mình mà chỉ bị đánh trọng thương, không chết ngay tức khắc, cảm thấy có chút khó tin.

Phải biết rằng khi đạt tới cảnh giới tiên thiên, mỗi cách biệt một cấp thì thực lực sẽ cách biệt một trời một vực, muốn vượt cấp khiêu chiến tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng. Cho dù là sở hữu võ hồn đi nữa, cùng lắm chỉ có thể vượt qua một, hai cấp giao chiến mà thôi, còn khoảng cách giữa tiên thiên tầng thứ 2 và tầng thứ 7, là một khoảng cách không một ai có thể phá vỡ được.

“Bí pháp cao cấp!! Ngươi đã thi triển bí pháp cao cấp ~~~!!” Nhìn thấy cơ thể của Dương Kiệt bị bao phủ bởi một lớp khí màu đỏ rực như lửa, sức chiến đấu lập tức tăng lên gấp nhiều lần, nên mới trúng phải cú chưởng của

mình mà không chết. Khẽ díu mày suy nghĩ một hồi, đôi mắt của tên thanh niên lập tức lộ ra tia sáng tham lam.

Trong đại lục Huyền Thiên, ngoại trừ võ hồn có thể gia tăng lực chiến lên gấp nhiều lần, còn có những loại bí pháp thần kỳ có thể tạm thời gia tăng lực chiến của bản thân. Thông thường thì bí pháp lưu truyền ở bên ngoài chỉ có thể gia tăng lực chiến lên khoảng 50% ~ 70%, cá biệt cao nhất cũng chỉ là gấp đôi. Còn những bí pháp gia tăng lực chiến lên gấp ba lần, chỉ có thể tìm thấy trong những cuộc đấu giá trong các thương hội hùng mạnh, và thường có giá trên trời. Còn bí pháp gia tăng lực chiến lên tới gấp bốn lần, thuộc những loại bí pháp này rất quý hiếm, đều nắm trong tay những gia tộc, tông môn hùng mạnh, và không phải ai cũng có đủ tư cách tu luyện. Chỉ có những vị tộc trưởng, nhân hoàng, tông chủ hoặc con chủ đích tôn hay đệ tử chân truyền hay thái tử mới được phép tu luyện.

Tuy bí pháp chỉ có thể gia tăng lực chiến trong một khoản thời gian nhất định, và sau khi thi triển sẽ mang lại tác dụng phụ cho cơ thể, ngoài ra, bí pháp gia tăng lực chiến càng cao thì thời gian duy trì càng thấp, vì cơ thể con người phải gánh vác một lượng lớn sức mạnh không thuộc về bản thân, duy trì càng lâu thì cơ thể sẽ bị hủy hoại càng nhiều.

Ngay cả Dương Kiệt sở hữu giới vương quyền có tác ít dụng phụ, nhưng cũng không dám thường xuyên duy trì trạng thái đó, chỉ khi sử dụng tuyệt học mới kích hoạt, ngay sau khi thi triển tuyệt học xong sẽ tắt đi ngay lập tức, không phải không muốn, mà là không thể.

Với thân thể của một tiên thiên như Dương Kiệt =, chỉ có thể duy trì trạng thái X 4 trong vòng một phút đồng hồ, nếu vượt quá giới hạn, cơ thể sẽ bị hủy hoại, X3 thì duy trì được lâu hơn, khoảng năm phút, còn X 2 là hai mươi phút.

Tất nhiên, khi kích hoạt võ hồn thì thời gian duy trì sẽ tăng lên gấp đôi. Nhưng đó đã là giới hạn, nếu như lúc này Dương Kiệt dám thăng cấp giới vương quyền lên X5, dám thi triển ra, cho dù chỉ một giây đồng hồ, cơ thể sẽ chịu đựng không nổi tựa như quả bóng đã bơm quá đầy khí, bị nổ banh xác ra cho mà xem.

Muốn chịu được trạng thái X5, ít nhất phải là một chân nguyên.

Tuy điều kiện sử dụng bí pháp vô cùng khắc khe, nhưng trong lúc giao chiến với một đối thủ cùng cấp hoặc lớn mạnh hơn bản thân, tuyệt đối có thể đảo ngược tình thế, chuyển bại thành thắng.

Chính vì điều đó, một khi bí pháp cao cấp được lan truyền ra ngoài, tuyệt đối có thể khiến vô số kẻ mạnh trên đại lục tranh giành bể đầu, máu chảy thành sông.

Tên thanh niên không ngờ thân may mắn lại lần nữa quay đầu mỉm cười với mình, tuy mất đi thuần dương quả, nhưng chỉ cần có được bí pháp của đối phương, giá trị sẽ cao hơn gấp trăm lần, ngàn lần.

Ngoài ra, thông thường bí pháp chỉ gia tăng gấp đôi hoặc gấp ba lần lực chiến là cao, nhưng cảm nhận khí thể của tên heo mập phát ra lúc này, tuyệt đối vượt hơn gấp ba lần lực chiến. Tuyệt đối là một bí pháp cao cấp hiếm gặp.

Bản thân hắn cũng có tu luyện bí pháp, nhưng chỉ bí pháp cấp thấp, gia tăng lực chiến khoảng 50% mà thôi.

không ngờ một tên đệ tử tạp vụ lại có được bí pháp cao cấp vô giá như thế này, chắc là hắn đã có được cơ duyên tìm được tàng tích của một kẻ mạnh thời cổ xưa, nên mới có được bí pháp vô giá này chứ gì. Và chắc chắn

trên người hắn không chỉ có bí pháp, ngoài ra còn nhiều thứ quý giá khác nữa, rồi tất cả đều thuộc về ta, hahahaha ~~~!!

Hơi thở của tên thanh niên trở nên nặng nề dồn dập hơn bao giờ hết, cố gắng kìm nén nỗi kích động trong người: “Heo mập, chỉ cần ngươi giao bí pháp của ngươi cho ta, ta hứa sẽ bỏ qua lỗi các ngươi đã dám phỗng tay trên của ta, tha mạng cho cả hai. Thế nào? Cơ hội chỉ có một lần, bỏ qua thì đừng có hối hận à nha.”

Đôi mắt của tên thanh niên khẽ lóe qua tia sáng sắc lạnh nhưng nhanh chóng được hắn che giấu đi.

Tha mạng cho cả hai? Tuyệt đối là không có chuyện đó xảy ra rồi. Khoan nói tới việc chúng dám qua mặt phỗng tay trên của mình, khiến mình bị bẽ mặt, chỉ riêng bí mật về bí pháp trong tay, nếu như để lan truyền ra ngoài, mình có mười cái mạng cũng không đủ chết. Bí mật này càng ít người biết càng tốt đấy chứ. Nói thế chẳng qua là để hắn ngoan ngoãn hai tay dâng bí pháp lên cho mình mà thôi, ai mà biết được hắn có mang theo bí pháp trên người, nếu như dùng vũ lực mà hắn vẫn không chịu khuất phục, cho dù có đánh chết hắn cũng không có cơ hội lấy được bí pháp vô giá đó rồi.

Nghe xong lời nói của tên thanh niên, đôi mắt của Dương Kiệt lập tức rực sáng, nhưng vẫn tỏ vẻ lo ngại thận trọng hỏi: “Chỉ cần giao bí pháp cho đại ca, đại ca sẽ tha mạng cho chúng tôi thật sao?”

“Đương nhiên.” Trên môi tên thanh niên lộ ra 1 nụ cười bí hiểm.

“Tôi không tin, nụ cười của đại ca trông gian lắm, khó có thể tin được.” Dương Kiệt vẫn tỏ vẻ do dự.

Nghe Dương Kiệt dám nói nụ cười mình gian ác, tên thanh niên có chút muốn lao tới vỗ chết con heo mập ở phía trước, nhưng nghĩ lại bí pháp cao cấp kia, đã kiềm nén lại con phần nộ trong lòng, cố gắng tạo ra một nụ cười chân thành: “Ồ xem kìa, nụ cười của ta vô cùng chân thành đấy chứ, hãy yên tâm, với thân phận là một đệ tử của Thiên Kiếm Tông như ta, chẳng lẽ lại đi lừa dối người sao?” Con heo mập khốn nạn, hãy đợi đấy, bí pháp vào tay ta xong, ta sẽ cho người sống không bằng chết.

“Tôi vẫn không tin, đại ca hãy hứa đi rồi tôi mới tin.”

Tên thanh niên phần nộ tội cùng, nhưng cũng mang theo chút vẻ hài lòng, xem ra con heo mập kia đã xiêu lòng, hẳn càng như thế càng chứng tỏ hẳn muốn dùng bí pháp cao cấp để đổi mạng.

“Thôi được, ta hứa nếu người đưa bí pháp cao cấp cho ta, ta sẽ không ra tay giết hại các người.” Không ra tay giết hại các người, nhưng có thể ra tay đánh tàn phế các người xong, quăng vào hang động của con ma thú nào đó, biến các người thành món điểm tâm của nó.

“Sao... sao có cảm giác kỳ kỳ thế nhỉ?” “Thôi đủ rồi, nhãn nhện của ta có giới hạn đấy, ta đã hứa với các người rồi, nếu còn không giao bí pháp cao cấp ra, đừng trách ta độc ác, cùng lắm sau khi xử lý các người xong, đích thân ta tự lực soát trên người người để lấy, hừ hừ.”

“Khoan, khoan, tôi giao, đừng nói là bí pháp, ngay cả cái thể xác này tôi cũng sẽ giao hết cho đại ca.” Dương Kiệt từ trong túi càn khôn treo ở trước ngực lấy ra một quyển sách có bìa màu đỏ, vừa nháy mắt đưa tình vừa hí hửng chạy tới trước mặt tên thanh niên chuẩn bị giao nộp.

Nhìn thấy động tác nháy mắt đưa tình cộng thêm lời nói của lúc nãy của Dương Kiệt, tên thanh niên không kiềm được ớn lạnh xương sống, nếu như

không phải vì cuốn bí kíp bí pháp cao cấp, hận không thể một cước đá bay tên biến thái này ra xa.

“ Đứng đó, đừng đến gần ta, ở vị trí đó ném quyền bí kíp qua cho ta được rồi.” khi Dương Kiệt cách tên thanh niên còn khoảng hai mét, tên thanh niên đột nhiên lên tiếng nói.

“ Dạ, dạ, đại ca hãy chụp lấy này.”

Vụt ~~~!!

Quyền bí kíp tung bay lên không trung thành đường cầu vòng ném thẳng vào đầu của tên thanh niên, hấn phản kích giơ tay lên chụp lấy quyền bí kíp, giương to đôi mắt ra hết cỡ nhìn vào tiêu đề của quyền bí kíp trong tay.

Cuồng phong chương!!

“ Cái gì ~~~~!! Mà dám

“ Võ hồn, xuất hiện. Giới vương quyền X4, phì lũ bạo liệt quyền ~~~!!”

Ngay khi Dương Kiệt vừa ném quyền bí kíp xong, đã nhanh chóng thâm kích hoạt võ hồn xuất hiện, ngay khi tên thanh niên vừa chụp lấy quyền bí kíp, anh ta đã nhanh chóng áp sát tới, tay tạo thành nắm đấm, trực tiếp đấm thẳng vào mặt của tên thanh niên đang phẫn nộ tột cùng khi phát hiện cuốn bí kíp giả trên tay.

Bí pháp giới vương quyền tất nhiên là không thể giao cho hắn rồi, mà cho dù muốn giao đi nữa cũng chẳng có mà giao, vì đó tuyệt học do hệ thống tặng cho, lấy đâu ra bí kíp chứ?

Vả lại, cho dù có giao cho hắn đi nữa, chắc gì hắn sẽ giữ lời hứa tha mạng cho mình chứ, lúc này làm thế chẳng qua là đánh lạc hướng để âm

thâm áp sát tấn công hấn mà thôi.

Cú đấm được bao phủ bởi lớp khí màu đỏ rực đang đấm thẳng vào mặt với tốc độ cực nhanh, nhưng tên thanh niên dù sao cũng là tiên thiên tầng thứ 7, cho dù bị đánh lạc hướng, nhưng đã phản ứng cực nhanh, cười lạnh nói: “ Trò trẻ con mà thôi.” Trực tiếp vung tay lên định chụp lấy cú đấm của Dương Kiệt, sau đó dự định sẽ bẻ gãy cánh tay của anh ta.

Bốp ~~~~!!

Hai bàn tay va đập vào nhau, vang lên tiếng ma sát inh ỏi, quả nhiên, cú đấm ngàn cân của Dương Kiệt hoàn toàn không hề hấn gì đối với tên thanh niên cả, vô cùng dễ dàng bị hấn hóa giải, trong lúc hấn định bẻ gãy tay của Dương Kiệt, đột nhiên cảm nhận thấy cơ thể bị một lực đẩy đáng sợ đẩy lùi về phía sau.

Mục đích của Dương Kiệt chính là đây, kích hoạt hiệu ứng đẩy lùi và té ngã của phì lũ bạo liệt quyền.

“ Ngã ~~~!!” Dương Kiệt lộ ra một nụ cười đắc chí, sau câu nói của anh ta, tên thanh niên quả nhiên không tự chủ té ngã xuống đất, bị bất động trong vòng ba giây.

“ Còn nữa, phì lũ xung thiên pháo ~~~!!” Mỡ thịt trên cơ thể và mặt đất rung chuyển liên hồi sau mỗi bước chạy của Dương Kiệt, khi chạy tới cách tên thanh niên đang nằm bất động còn khoảng nửa mét, hai chân giẫm mạnh xuống đất, tung người lên không trung, hai tay hai chân dang rộng ra, cơ thể tựa như quả bom tiêu kích từ trên độ cao năm mét thả xuống.

“ Không ~~~!!” Tên thanh niên mặc dù nhìn rõ mọi hành động của Dương Kiệt, nhưng vì dính phải hiệu ứng té ngã bất động trong ba giây, muốn phản kháng mà không đủ sức làm thế, chỉ còn cách giương to đôi mắt

ra hết cỡ nhìn cái thân hình “ siêu mẫu” nặng trên mấy trăm kg từ trên cao
đè xuống.

Rầm ~~~~~!!

Phụt ~~~~~!!

Bị một vật thể nặng 320kg (Kích hoạt võ hồn thể trọng tăng gấp đôi) từ
trên độ cao năm mét rơi xuống đè vào người, cho dù một tiên thiên tầng thứ
7 cũng chịu không thấu. Một vũng máu từ trong miệng phun bắn ra, tên
thanh niên vốn dĩ đã bị thương trước kia nay vết thương tái phát trở nên
trầm trọng hơn nữa. Ngoài ra, một cảm giác choáng váng đầu óc ập tới, chỉ
cảm thấy cảnh vật xung quanh bị đảo lộn.

Hiệu ứng choáng váng được kích hoạt!

Dương Kiệt vội vã rời khỏi cơ thể của tên thanh niên, từ trong túi càn
khôn lấy ra một cây chùy khổng lồ cầm trên tay, trên môi lộ ra một nụ cười
gian hiểm: “ Chưa hết đâu bé, ném thử chiêu phì lủ bỏ dĩa đại pháp của lão
phu nữa nè, bỏ ~~~~!!”

Vấy múa cây chùy trên đỉnh đầu một vòng, sau đó theo tư thế thái sơn
áp đỉnh từ trên bỏ xuống, bỏ thẳng vào đầu của tên thanh niên.

Với lực tay sánh ngang với tiên thiên tầng thứ 6 (X 4 giới Vương
Quyền) cộng thêm vũ khí nặng 500kg bỏ vào đầu, trừ khi đã đạt tới cảnh
giới chân nguyên, nếu không thì cho dù là một tiên thiên tầng thứ 10 hứng
tròn vào đầu, không chết cũng bị đập thành thẳng khờ.

Bong ~~~~~!!

Khi quả chùy gần như đập thẳng vào đầu tên thanh niên, do phát hiện
mối nguy hiểm chí mạng, chân khí trong cơ thể tự động phóng thích ra để

hộ chủ, hình thành một lớp chắn chân khí phòng hộ cái đầu của hắn, quả chùy đập thẳng vào lớp chân khí, vang lên tiếng ma sát như đập vào một tấm thép cứng, Dương Kiệt trực tiếp bị đẩy bật ra xa, vũ khí suýt chút văng ra khỏi tay.

Tên thanh niên cũng không dễ chịu chút nào, tuy chân khí phóng thích ra che chở, nhưng cũng hứng chịu phần nào lực đánh của Dương Kiệt, chiếc mũi gần như bị đánh lõm vào, máu tươi be bét trên khuôn mặt.

“ A~~~~~!!! Mày... mày dám làm tao... tao trọng thương như thế này.... Tao.... Tao sẽ phang thây xê... xê thịt mày ra mới... hả giận ~~~~~”
Sỉ nhục, tuyệt đối là một sỉ nhục không thể tha thứ được, đường đường một tiên thiên tầng thứ 7 để cho một tiên thiên tầng thứ 2 chơi khăm tới nỗi ba mẹ cũng không nhận ra, nếu như để chuyện này lan truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ biến thành trò cười của thiên hạ. Lúc này tên thanh niên tóc tai bù xù, máu thịt be bét, bộ dạng vô cùng thảm hại, hoàn toàn mất đi dáng vẻ của một kiếm khách phong độ phiêu phiêu trước đó.

Từ trong túi càn khôn rút thanh kiếm của mình ra, chĩa thẳng về phía Dương Kiệt, phần nộ tức cùng cắn răng nói: “ Võ hồn, xuất hiện ~~~!!”

Trên đỉnh đầu của tên thanh niên lập tức xuất hiện một con chim ưng toàn thân màu xanh biếc, sau đó nhập thẳng vào cơ thể của tên thanh niên, toàn thân hắn lập tức được bao phủ bởi một lớp khí màu xanh biếc, sau lưng ẩn hiện hình bóng của một con chim ưng. Sức chiến đấu của tên thanh niên lập tức tăng lên gấp ba lần, tương đương với một tiên thiên tầng thứ 10 không có võ hồn.

“ Dịch phong quyết~~~!!” Vẫy kiếm từ dưới quét lên, một luồng kiếm khí đáng sợ từ lưỡi kiếm bắn ra, bắn thẳng về phía kẻ địch.

“Giới vương quyền X 4, phì lũ bỏ dĩa đại pháp ~~~~!!” Múa chùy một vòng trên đỉnh đầu, bỏ thẳng vào đường kiếm khí đang bắn tới với tốc độ đáng sợ.

Rầm ~~~~!!

Phụt ~~~!!

Dương Kiệt chỉ đủ sức hóa giải một phần nào đó đòn kiếm khí đáng sợ đó, cơ thể trực tiếp hứng trọn tia kiếm khí vào người, máu thịt ở trước ngực phun bắn, nhuộm đỏ cả cơ thể, đồng thời bị sức mạnh đáng sợ của kiếm khí đẩy bay về phía sau, tông thẳng vào nhiều cành cây ở gần đó, té ngã xuống đất, hít thở một cách yếu ớt, phải qua được một hồi, mới loạng choạng gắng sức đứng bật dậy, nhưng tư thế đứng không vững, có thể ngã xuống bất kỳ lúc nào.

Chỉ một chiêu, thậm chí chưa phải chiêu đánh mạnh nhất của tên thanh niên, Dương Kiệt đã bị trọng thương mất hết sức phản kháng, đủ hiểu tiên thiên tầng thứ 7 khi kích hoạt võ hồn đáng sợ tới cỡ nào rồi.

“Tên trời đánh kia, tao sẽ không giết mày tức khắc đâu, tao sẽ từ từ hành hạ mày, để mày sống không bằng chết.” Tên thanh niên mang theo nụ cười điên cuồng há há cười lớn, cộng với khuôn mặt dính đầy máu tươi trông giống như một tên ác quỷ từ địa ngục mới tới.

“Trước tiên, tao sẽ đánh gãy xương cốt trên cơ thể mày, sau đó từ từ xẻo từng thớ mỡ thịt trên cái cơ thể đầy mỡ trên người mày, Thôi Sơn Chương ~~~~!!” một chương khí hình dáng như lòng bàn tay phóng thích ra, vô thẳng về phía Dương Kiệt vẫn còn đang đứng không vững.

“Không được, dính cú chương đó vào người, không chết cũng thành tàn phế ~~~!!” Cú chương khí vẫn còn cách xa tới vài mét, nhưng Dương Kiệt

đã có thể cảm nhận được áp lực đáng sợ đang tông thẳng vào người, tuyệt đối không được để cú chưởng khí đánh trúng mình.

“ Dương đại ca ~~~~”

Vụt ~~~~!

Trong lúc Dương Kiệt định tề càn khôn thác ra chống đỡ phần nào cú chưởng khí đáng sợ đó, một bóng người nhỏ bé từ bên hông ào tới, quay lưng lại chắn ngay trước mặt mình, chuẩn bị dùng cơ thể nhỏ bé đó để hứng đỡ cú thôi sơn chưởng của tên thanh niên.

Xích Tiểu Lâm!

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 19: Nói, Người Muốn Chết Như Thế Nào ?

Với một luyện thể tầng thứ 9 như Xích Tiểu Lâm, dám dùng thân mình đỡ lấy cú chưởng của tên thanh niên, chỉ có nước chết mà thôi.

“ Càn khôn Tháp ~~~!!”

Không chút do dự, Dương Kiệt lập tức triệu hồi càn khôn tháp ra khỏi cơ thể, chắn ngang trước mặt Xích Tiểu Lâm để hứng chịu cú chưởng đáng sợ của tên thanh niên kia.

Boong~~~~~!!

Crack~~~!!

Tiếng va đập vang dội vang lên, tuy tên thanh niên đang bị thương nên chỉ phát huy được phân nửa thực lực của mình, cộng thêm càn khôn tháp hấp thụ phần nào chưởng lực đáng sợ đó, nhưng cũng tuyệt đối không phải một luyện thể tầng thứ 9 như Xích Tiểu Lâm có thể hứng chịu được. Thậm chí ngay cả càn khôn tháp sau khi hứng chịu cú chưởng cũng xuất hiện nhiều vết nứt trên thân tháp, độ bền từ 20 điểm tuột xuống còn 5 điểm, không còn sử dụng được nữa.

Máu từ trong miệng Xích Tiểu Lâm phun thẳng vào mặt Dương Kiệt, thậm chí có thể nghe thấy tiếng xương cốt gãy vụn, cơ thể nhỏ bé của Xích Tiểu Lâm tông thẳng vào người Dương Kiệt, máu của cả hai pha trộn vào nhau, cơ thể của Dương Kiệt bị đẩy lùi về phía sau vài chục bước mới ngừng lại, một chân quỳ thẳng xuống đất, hít thở một cách dồn dập.

“ Tiểu Lâm ~~~!!” Nhìn thấy Xích Tiểu Lâm đã chết ngất đi trong lòng mình, thân thể mềm nhũn như không có tí xương nào cả, không kèm được gào thét đầy căm phẫn.

“ Ôi chà, trông cảm động quá nhỉ? Dùng thân mình che chắn cho đồng bọn, các người cho ta xem một trò hề thú vị quá đây!!” Nhìn thấy đòn tấn công không đúng như mong muốn, tên thanh niên có chút khó chịu trong lòng, nhưng khi nhìn thấy càn khôn tháp có thể cản lại cú chưởng của một tiên thiên tầng thứ 7 như mình, đôi mắt rực cháy tia sáng tham lam, chắc là cũng bảo bối mà con heo mập này lấy được trong tầng tích cổ xưa nhỉ? Trên miệng vẫn không quên đả kích Dương Kiệt.

“ Câm miệng ~~~!! Người thì làm gì biết được sự hy sinh cao cả vì anh em chứ??” Đôi mắt của Dương Kiệt tràn đầy gân máu, nghe thấy tiếng trêu chọc của tên thanh niên, phẫn nộ gào thét.

“ Hy sinh vì anh em? Thật nực cười, thứ đó chỉ dành cho lũ rác rưởi tụi mày mà thôi. Yên tâm đi, không bao lâu nữa tao sẽ đưa mày xuống dưới bầu bạn với đó, để tình anh em của tụi mày không bị cắt đứt, thế nào, tao quá tốt phải không nào?” Nghe thấy Dương Kiệt dám quất tháo mình, tên thanh niên mặt đen như than, trên môi lộ ra nụ cười khát máu điên cuồng.

“ Cho dù có chết, tao cũng sẽ kéo mày chết theo!!!” Dương Kiệt nhẹ nhàng bỏ Xích Tiểu Lâm nằm xuống đất, cầm lấy cây chùy của mình, mặc kệ máu chảy ở vết thương trên ngực, giới vương quyền X 4 lập tức kích hoạt, trực tiếp lao thẳng tới tấn công kẻ địch.

phì lũ bỏ dưa đại pháp ~~~!

Rầm ~~~!! Rầm ~~~!! Rầm ~~~!! Rầm ~~~!!

Dương Kiệt dốc hết toàn bộ sức lực bú sữa của mình vào các chiêu tấn công, nhưng tên thanh niên vô cùng dễ dàng né tránh những cú bổ đầy uy lực của anh ta, chỉ trong lát, những nơi mà tên thanh niên vừa đáp xuống hình thành nhiều vết lõm đáng sợ, nhưng rốt cuộc những chiêu tấn công của Dương Kiệt thậm chí không chạm trúng vạch áo của hắn nữa.

Tốc độ ra đòn của Dương Kiệt càng lúc càng chậm, càng lúc càng yếu dần, một phần vì sức chịu đựng khi duy trì giới vương quyền đã gần tới cực điểm, một phần vì máu chảy quá nhiều, khiến anh ta cảm thấy choáng váng đầu óc, chính ý chí đã giúp anh ta còn trụ vững và ra đòn tới thời điểm này.

Nhưng sức người cũng có giới hạn, cũng có lúc cạn kiệt. Tên thanh niên hiểu rõ điều đó, nên cho dù lúc này hoàn toàn có thể một chiêu dứt điểm Dương Kiệt, nhưng vẫn chỉ né tránh không ra tay, mục đích là muốn chiêm ngưỡng sự vùng vẫy trong tuyệt vọng của kẻ địch mà thôi.

“ Mệt rồi hả? Hết sức rồi hả? Giờ tới lượt ta đây.” Nhìn thấy Dương Kiệt đã chao đảo muốn ngã, tên thanh niên cười chế giễu một tiếng, vung tay tát thẳng vào mặt của anh ta.

Bốp ~~~~~!!

Dương Kiệt bị hứng trọn cú tát vào mặt lập tức sung vù, máu từ trong miệng phun bắn ra, cơ thể bị đẩy bay ra xa té ngã xuống đất, hít thở một cách dồn dập, nhưng không còn đủ sức đứng dậy tiếp tục chiến đấu nữa.

“ Thôi đùa giỡn thế đủ rồi, để tao đưa mày xuống bầu bạn với tên anh em gì đó của mày nhé.” Tên thanh niên dường như cũng đã mất hết hứng thú hành hạ Dương Kiệt nữa, chuẩn bị ra tay dứt điểm anh ta xong rồi lục soát quyền bí pháp cao cấp trên túi càn khôn, sau đó quay trở về tông môn điều trị nội thương đang ngày càng trầm trọng.

“Mày ... mày tưởng mày thắng ... thắng chắc rồi sao” Nhìn thấy tên thanh niên từng bước từng bước bước tới, trên môi Dương Kiệt lộ ra một nụ cười bí hiểm.

“Cái gì? mày còn định phản kháng sao?” Tên thanh niên khễ dít chặt đôi lông mày, trong lòng đột nhiên cảm thấy thấp thỏm không yên, dường như sắp có chuyện nguy hiểm nào đó sẽ xảy ra thì phải.

“Lẽ ... lẽ ra ta ... ta không định sử ... sử dụng lá ... lá át chủ bài này Nhưng ... nhưng giờ không còn cách nào khác Mày ... mày phải đền tội cho Tiểu Lâm” Dương Kiệt gắng sức trở người ngồi dậy, trên môi mang theo nụ cười điên cuồng, thò tay vào trong lòng rút ra một tấm thẻ bài.

Thẻ bài chiêu mộ!

Đúng thế, át chủ bài trong tay Dương Kiệt chính là tấm thẻ bài chiêu mộ Kiều Phong mà anh ta chỉ sử dụng duy nhất một lần khi vừa xuyên không tới thế giới này. Nếu như chưa tới bước đường cùng, Dương Kiệt hoàn toàn không muốn sử dụng tấm thẻ bài này tí nào, có thể nhiều người nói anh ta ngu xuẩn, có át chủ bài lợi hại như thế sao không sử dụng ngay từ đầu, mà để mình bị trọng thương tới mức độ thế này mới chịu sử dụng.

nhưng là một người tu luyện có chí lớn muốn trở thành kẻ mạnh số một trên đại lục Huyền Thiên như Dương Kiệt, nếu như quá dựa dẫm vào thứ sức mạnh không thuộc về mình, dần dần sẽ nảy sinh tính dựa dẫm ỷ lại, hoàn toàn không tốt cho con đường trở thành kẻ mạnh số một, là người tu luyện, phải luôn đối diện nguy hiểm, đối diện cái chết mới có thể bộc phát hết tiềm năng sức mạnh của mình, mới có thể không ngừng tiến bộ đi lên, trở thành một kẻ mạnh vô địch thực thụ.

Thực ra lúc này cũng không phải là con đường cùng, vì nếu như Dương Kiệt muốn, hoàn toàn có thể tốn một ít linh thạch để càn khôn tháp tạo ra một khoảng không gian ảo để mình bỏ trốn vào trong đó, tên thanh niên chắc chắn sẽ không tài nào lấy mạng được mình.

Nhưng chỉ vì chút do dự và muốn kiểm chứng thực lực của mình, đã khiến cho Xích Tiểu Lâm bị đánh gãy vụn hết xương cốt trong người, sống chết không rõ, nên suy nghĩ bỏ trốn nhanh chóng bị gạt sang một bên, Dương Kiệt nhất định phải báo thù cho Xích Tiểu Lâm, nhất định phải lấy mạng cho bằng được tên khốn trời đánh kia, nhưng với thực lực chênh lệch giữa đôi bên, chỉ còn cách chiêu mộ Kiều Phong tới thế giới này ra tay trăm sát tên khốn ở trước mặt.

“ Ta sẽ đóng cửa, thả Phong ca ~~~~!!”

“ Chiêu mộ, giúp ta chiêu mộ Kiều Phong tới thế giới này ngay lập tức!!” Dương Kiệt lập tức kích hoạt tính năng chiêu mộ của tấm thẻ bài trên tay.

Chú ~~~~!!

Tấm thẻ bài trong tay Dương Kiệt đột nhiên rực sáng dữ dội, bay vọt ra khỏi tay của anh ta, treo lơ lửng trên không trung cách nơi anh ta đang đứng khoảng năm mét, tấm thẻ bài nhanh chóng biến đổi thành một cánh cửa sắt dạng khí khảm đầy hoa văn.

Két ~~~!!

Cánh cửa sắt từ từ mở toang ra, một bóng người cao to vạm vỡ từ phía sau cánh cửa sắt bước ra, xuất hiện ngay trước mặt Dương Kiệt.

Uy phong lẫm liệt, hào khí xung thiên như ngày nào, Kiều Phong đã xuất hiện.

Khác xa với lần trước, lần này Kiều Phong đã không bước tới chào hỏi Dương Kiệt, mà dùng đôi mắt sát khí đằng đằng nhìn chằm chằm vào tên thanh niên đang toàn thân run rẩy, trên mặt không có tí huyết sắc, đôi mắt lộ ra tia sáng khó tin, hoảng sợ.

Mặc dù không phải người ở thế giới này, nhưng từ khi Dương Kiệt có được tấm thẻ bài chiêu mộ Kiều Phong, Kiều Phong đã có thể theo dõi được nhất cử nhất động của Dương Kiệt. Có thể nói, ngay từ ấn tượng lúc ban đầu cảm thấy khó chịu khi có một chủ nhân như Dương Kiệt, dần dần theo dõi những gì Dương Kiệt đã từng làm, Kiều Phong đã cảm thấy hài lòng, bắt đầu chấp nhận vị chủ nhân của mình. Đặc biệt là cảnh bị người của chấp pháp đường truy bắt, bị ép tội nhưng vẫn ngẩng cao đầu phản kháng, đúng khí thế của nam nhi hảo hán, vô cùng quả quyết hứng chịu cực hình ba đao sáu đâm, lúc đó Kiều Phong hận không thể phóng tới thế giới này thay thế anh ta hứng chịu cực hình đó, thậm chí bất chấp tất cả ra tay giải cứu Dương Kiệt thoát khỏi Thánh Hỏa Tông. Chỉ là chưa được lệnh triệu hồi, nên chỉ có căn rặng đứng nhìn mà không làm được gì cả.

Khi thấy Dương Kiệt vượt qua được cuộc hành hình đáng sợ vẫn bình an vô sự, không kèm được thâm thở phào nhẹ nhõm. Tới lúc đó, Kiều Phong đã hoàn toàn chấp nhận Dương Kiệt là chủ nhân của mình, quan trọng nhất là, trong một thời gian dài, cho dù gian nan tới cỡ nào, Dương Kiệt vẫn không cần cầu cứu tới mình, tự mình phấn đấu vượt qua, sự nỗ lực của Dương Kiệt đã khiến Kiều Phong vô cùng hài lòng.

Lúc này khi nhìn thấy Dương Kiệt phải đối diện với một tiên thiên tầng thứ 7, vẫn căn rặng chiến đấu tới cùng, bị đánh cho trọng thương, trái tim của Kiều Phong cảm thấy đau nhói vô cùng, trong lòng không kèm được trách mắng sao không triệu hồi mình tới thế giới kia giúp đỡ chứ? Đặc biệt là khi nhìn thấy Xích Tiểu Lâm không màng nguy hiểm sinh mạng của bản thân, lao ra chắn lại ngay trước mặt Dương Kiệt, chống đỡ cú chưởng đáng

sợ của tên thanh niên kia, Nước mắt của đàn ông không dễ rơi, nhưng vào thời điểm đó, hai dòng nước mắt đã chảy dài trên mét mắt của Kiều Phong.

Anh em, cái gì là anh em, bất chấp nguy hiểm luôn đứng về phía anh em của mình, thậm chí không chút do dự lao ra chết thay cho anh em của mình, như thế mới gọi là anh em!! là một người hào khí xung thiên, Kiều Phong vô cùng cảm phục những anh hùng hảo hán đầy nghĩa khí, Kiều Phong vô cùng cảm phục Xích Tiểu Lâm, không phải cảm phục thực lực của Xích Tiểu Lâm, mà là cảm phục tính cách, hành động của Xích Tiểu Lâm.

Lúc này nhìn thấy Xích Tiểu Lâm nằm yên bất động trên mặt đất, sống chết ra sao chưa rõ, đôi mắt đầy sát khí nhìn chằm chằm vào hung thủ, hận không thể phang thây xẻ thịt hắn ra ngay tức khắc.

“ Phong ca, giết hắn, giết chết tên trời đánh đó, trả thù cho Tiểu Lâm ~~~!!” Đôi mắt Dương Kiệt tràn đầy gân máu, gân xanh nổi đầy trên trán, phần nộ ra lệnh.

Kiều Phong chỉ chờ có thể, khễ ngật đầu một cái, từng bước từng bước bước về phía tên hung thủ đáng chết ngàn lần kia.

“ Không ... không ... đừng qua đây ... đừng qua đây” Tên thanh niên hoảng sợ tột cùng, cơ thể không tự chủ run lên cầm cập, không ngừng bước lùi về phía sau.

Tông sư, khí thế đó tuyệt đối là của một tông sư, còn là tông sư cao cấp nữa chứ!!

Trong lòng tên thanh niên lúc này không biết phải dùng lời nào để diễn tả nỗi sợ hãi tột cùng của mình. Thứ khí thế đáng sợ của người đàn ông này thậm chí không thua kém gì so với những vị trưởng lão nội môn trong môn phái, thậm chí còn đáng sợ hơn nữa. Chỉ là, một tông sư đáng sợ như thế

này từ đâu mà tới, đột nhiên xuất hiện sau cánh cửa kỳ lạ lúc này, đã vậy dường như còn nghe lệnh của con heo mập kia nữa chứ. không thể nào, không thể nào như thế được ~~~!!

Trong lòng tên thanh niên không ngừng gào thét đầy kinh hãi, nhưng cũng ngăn cản được sự thật Kiều Phong chỉ cần vẫy vẫy tay là có thể lấy mạng hắn bất kỳ lúc nào.

Tiên thiên tầng thứ 7 với tông sư tầng thứ 9, cách nhau tới 22 cấp, cho dù là lũ thiên tài được gọi là yêu quái vạn năm không gặp rơi vào hoàn cảnh này, chỉ có nước chết mà thôi.

“ Nói, ngươi muốn chết như thế nào?” Lẽ ra với một người như Kiều Phong, ngày thường không bao giờ chơi trò hành hạ tâm lý đối phương, trực tiếp một tay vỗ chết là giải quyết mọi chuyện, nhưng tên hung thủ trước mặt đã khiến Kiều Phong phần nộ vô cùng, quyết định hành hạ tâm lý của hắn, khiến hắn chết trong kinh hãi, tuyệt vọng.

“ Không ... không ... ông không thể giết tôi ... tôi ... tôi là đệ tử ngoại môn của Thiên Kiếm Tông, nếu như ... nếu như ông giết tôi, Thiên Kiếm Tông sẽ ... sẽ không tha mạng cho ông và tên heo mập kia đâu ~~~~” Tên thanh niên chụp lấy cái phao cuối cùng, dùng uy danh của tông môn ra hăm dọa đối phương.

Quả nhiên, Kiều Phong lập tức do dự. Bản thân mình thì không sao, nhưng còn Dương Kiệt thì sao, nếu như để chuyện này lộ ra ngoài, Thiên Kiếm Tông sẽ không tha cho anh ta đâu.

“ Haha ... hãy suy nghĩ thật kỹ, đừng vì chút nóng vội mà rước họa vào thân, sư phụ của ta chính là một trong ngũ đại trưởng lão ngoại môn, thực lực đáng sợ vô cùng, trước khi ta rời khỏi tông môn đi tu luyện, sư phụ của ta đã thi triển bí pháp trên người ta, nếu như ông dám giết ta, sư phụ ta chắc

chấn sẽ biết rõ mọi chuyện, đích thân ra tay tiêu diệt các người để trả thù cho ta.” Nhìn thấy Kiều Phong lộ ra vẻ do dự, tên thanh niên cảm thấy mình đã đánh cược đúng, tiếp tục lên tiếng cảnh báo.

Tất nhiên, lời nói của hắn đã phóng đại đôi chút, sư phụ của hắn là một trong ngũ đại trưởng lão ngoại môn không sai, có thi triển bí pháp theo dõi vào người hắn không sai, nhưng thực lực của sư phụ hắn chỉ đạt tới cảnh giới tông sư tầng thứ 3, hoàn toàn không phải là đối thủ của Kiều Phong, nếu như sư phụ hắn có thực lực như Kiều Phong hoặc thậm chí lớn mạnh hơn, đã trở thành trưởng lão nội môn từ lâu rồi.

Cho nên cho dù Kiều Phong có ra tay thăm sát hắn vào lúc này, tên sư phụ của hắn biết được cũng không dám lộ mặt tới đây để trả thù cho hắn, cùng lắm dùng quan hệ của mình liên hệ những người ở phía trên ra tay báo thù, nhưng người ta có nhận lời hay không thì chỉ có trời biết.

“ Phong ca, đừng do dự, cho dù sư phụ hắn là ngọc hoàng đại đế đi nữa cũng phải chết ~~~~!!” Dương Kiệt là người không sợ trời không sợ đất, huống chi chỉ là một tên trưởng lão ngoại môn chứ? Trực tiếp hạ lệnh cho Kiều Phong ra tay thăm sát tên khốn trời đánh kia.

“ Cái gì? Người ... người dám giết ta? Không sợ gây ra chiến tranh giữa hai tông môn sao?” Tên thanh niên nhìn thấy Kiều Phong do dự thậm chí phào nhẹ nhõm, nhưng nghe xong lời nói của Dương Kiệt không kiềm được run bắn người lên, lập tức cảm thấy không hay, tiếp tục lên tiếng hăm dọa.

Dương Kiệt cười lạnh nói: “ Chiến tranh giữa hai tông môn? sao lúc mày ra tay với bọn tao không nghĩ tới chiến tranh giữa hai tông môn đi? Giờ biết sợ rồi hả, còn lòi cả chiến tranh giữa hai tông môn ra hù dọa bố mày à? Mày có thể đại biểu cho Thiên Kiếm Tông sao? Mày tưởng mày là ai vậy? Đừng lòi thôi với hắn nữa Phong ca, ra tay đi ~~!!”

Ngay cả Dương Kiệt cũng không sợ, mình còn lo lắng gì nữa, không muốn tốn thêm thời gian với tên hung thủ đó nữa, tay trái giơ ra phía trước tạo thành một cú quét nửa vòng ngay trước mặt, sau đó thu lại xuống eo, tay phải tạo thành chuông ấn thẳng ra phía trước.

“Hàn long hữu hồi ~~~!!”

Gào ~~~~~!!

Một tiếng rùng rợn vang lên, một con rồng dạng khí màu vàng kim từ lòng bàn tay phải phóng thích ra, bắn thẳng về phía tên thanh niên đã sợ tới nỗi hồn bay phách lạc, không còn tí sức phản kháng.

Rầm ~~~~!!

Gào ~~~~~!!

Con rồng dạng khí dài gần ba trượng trực tiếp nuốt chửng cơ thể của tên thanh niên, hắn chỉ kịp rú lên một tiếng đầy đau đớn, cơ thể trực tiếp bị con rồng dạng khí đó đánh cho tan nát, máu thịt tung bắn rơi rải khắp nơi, không còn miếng nào hoàn chỉnh nữa.

Đáng sợ, tuyệt đối đáng sợ!! Quả không hổ danh là tuyệt học Thiên giới cao cấp. Chỉ một chiêu đã đánh kẻ địch tan xương nát thịt, chết không còn gì để chết nữa.

Dương Kiệt không tự chủ nuốt mạnh miếng nước bọt vào cổ họng.

“Tiểu Lâm ~~~!!” Từ trong cơn kinh ngạc hoàn hồn trở lại, nhanh chóng lột cái thân xác trọng thương của mình bỏ tới bên cạnh Xích Tiểu Lâm vẫn còn nằm chết ngất ở gần đó, ôm lấy Xích Tiểu Lâm vào lòng, cơ thể run lên cầm cập.

Tình trạng của Xích Tiểu Lâm vô cùng tệ hại, xương cốt trong người đã gần như gãy vụn ra hết, khuôn mặt không có tí huyết sắc, thở ra nhiều hít vào ít, chắc không chịu đựng được bao lâu nữa đâu.

“ Chủ nhân, để thuộc hạ thử xem.” Kiều Phong từ phía xa chạy tới bên cạnh Dương Kiệt, lên tiếng nói.

“ Vậy làm phiền Phong ca nhé.” Dương Kiệt vội vã giao Xích Tiểu Lâm sang cho Kiều Phong.

Kiều Phong đỡ lấy Xích Tiểu Lâm, bàn tay áp thẳng vào đan điền, ngay lập tức vô số tia khí có dạng con rồng màu vàng khí liên tục xuất hiện truyền thẳng vào cơ thể của Xích Tiểu Lâm.

Roẹt ~~~! Roẹt ~~~! Roẹt ~~~!

Kiều Phong không tiếc chân nguyên của bản thân liên tục truyền thẳng vào cơ thể của Xích Tiểu Lâm để điều trị, chỉ trong chốc lát, trên trán Kiều Phong đã bắt đầu xuất hiện mồ hôi, sắc mặt ngày càng tái mét.

Ư ...

Mí mắt của Xích Tiểu Lâm từ từ mở ra, nhưng sắc mặt vẫn trắng bệch không có tí huyết sắc phát hiện mình đang nằm trong lòng của một người đàn ông trung niên xa lạ, khê giật mình kinh hãi, nhưng phát hiện Dương Kiệt vẫn đang mang theo vẻ mặt quan tâm lo lắng ở bên cạnh, mới thầm thở phào nhẹ nhõm, cố gắng dốc hết sức lực nói: “ Dương ... Dương đại ca ...”

Nhìn thấy Xích Tiểu Lâm đã tỉnh lại, Dương Kiệt vui mừng khôn xiết: “ Đừng, đừng lên tiếng, hãy nằm yên đó để Phong ca điều trị.”

Phong ca? Chắc là người đàn ông trung niên xa lạ này.

Xích Tiểu Lâm nghe lời nằm yên ở đó để Kiều Phong tiếp tục điều trị. Lại qua được khoảng năm phút, Kiều Phong đã thu lại bàn tay của mình, thở sâu một cái, xem ra lúc này đã tiêu tốn quá nhiều chân nguyên trong người.

“ Phong ca, tình trạng của Tiểu Lâm ...” Dương Kiệt thấp thỏm không yên hỏi.

Kiều Phong khẽ dúm mày suy nghĩ một hồi, lắc đầu thở dài nói: “ xương cốt toàn thân của vị huynh đệ đã hoàn toàn gãy vụn hết, nội tạng cũng tan nát không còn một mảnh nguyên vẹn, tuy truyền chân nguyên vào người có thể cầm chừng không để bị ác hóa, nhưng thuộc hạ cũng chỉ có thể giữ lấy mạng của vị huynh đệ này một thời gian ngắn mà thôi.”

“ có nghĩa là” Dương Kiệt tựa như bị sét đánh thẳng vào đầu, trông rỗng không còn 1 thứ gì nữa, ngơ ngác như người mất hồn.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 20: Vì Hắc Là Dương Kiệt !

Mặc dù hơi tàn nhẫn một chút, nhưng Kiều Phong vẫn khẽ ngật đầu.

“ Không thể nào, không thể nào, không thể nào như thế được ~~~~!!”
Dương Kiệt phần nộ gào thét.

“ Dương... Dương đại ca ...” Nhìn thấy Dương Kiệt như muốn mất hết lý trí, Xích Tiểu Lâm trút hơi sức cuối cùng của mình lên tiếng: “ Phàm.. phàm là người ai.. ai cũng có lúc chết cả ... được chết ... chết vì Dương đại ... đại ca, đệ ... đệ cảm thấy rất vui ... lòng ...” “ Đừng nói nữa, đừng nói nữa, rồi sẽ có cách cứu chữa cho cậu khỏi hắc thối, hãy” “ Không Đại ... đại ca hãy nghe đệ nói ... tình trạng của đệ ... đệ hiểu rõ hơn ... hơn ai hết Suốt cuộc ... cuộc đời này đệ nhu ... nhu nhược nhút nhát ... từ khi gặp được ... được đại ca ở chấp ... chấp pháp đường ... đệ ... đệ mới biết được làm một ... một 1 người đàn ông phải.. như thế ... thế nào ... trong khoảng thời gian được ... được đại ca dìu dắt là ... là khoảng thời gian tốt ... tốt đẹp nhất trong cuộc đời của Của đệ Đệ ... đệ rất vui khi gặp.. gặp được một đại ca tốt ... tốt như Dương đại ca ... cho dù có chết ... chết cũng cam lòng”

Kiều Phong xúc động quay đầu sang một bên, không muốn tiếp tục nhìn thấy cảnh thương tâm này nữa. Còn Dương Kiệt bật khóc nức nở ôm chặt lấy Xích Tiểu Lâm vào lòng, chỉ mong cho thể bảo vệ để thân chết không thể bước tới cướp đi mạng sống của huynh đệ của mình.

“ Dương.. Dương đại ca” “ Nói đi, đại ca nghe.” “ Nếu ... nếu như có thể ... hy vọng đại ca có thể ... có thể mang thi thể của đệ quay.. quay về gia tộc an.. an táng sau này chiếu ... chiếu cố gia tộc của đệ ... gia tộc của đệ nằm ở thành ... thành Sơn Hải vùng ... vùng đông bắc U ... U châu ...” “ Được, được, đại ca hứa sẽ làm những gì đệ vừa nói, nhất định sẽ làm được.”

Nghe xong lời hứa hẹn của Dương Kiệt, bàn tay đang nắm lấy tay áo Dương Kiệt của Xích Tiểu Lâm từ từ buông lỏng ra, tựa như trút hết toàn bộ sức lực rơi xuống, đôi mắt nhắm chặt lại, mang theo nụ cười mãn nguyện chìm sâu vào giấc ngủ ngàn thu.

“ Tiểu Lâm, A ~~~~~!” Nhìn thấy Xích Tiểu Lâm trút hơi thở cuối cùng, Dương Kiệt phần nộ gào khóc như thằng điên, vang dội cả một khu vực rộng lớn trong khu rừng ma thú, kinh động không ít ma thú ở gần đó, chỉ là cảm nhận được khí thế của một vị tông sư, không một con nào dám tới gần.

“ Chủ nhân, người chết không thể phục sinh, đừng quá đau xót nữa, Xích Tiểu Lâm ở dưới suối vàng cũng không muốn nhìn thấy chủ nhân đau khổ như thế này đâu.” Kiều Phong không biết nên nói gì, chỉ còn cách an ủi vài câu.

Dương Kiệt vẫy vẫy tay không nói năng gì cả, chỉ ôm lấy thi thể của Xích Tiểu Lâm vào lòng, vẫn còn chìm trong cơn đau khổ cực độ.

Tất cả chỉ tại mình, tất cả chỉ tại mình cả, nếu như ngay từ lúc ban đầu không hái trộm thần dương quả của tên trời đánh kia, nếu như ngay từ lúc ban đầu kéo Xích Tiểu Lâm bỏ trốn vào càn khôn tháp, nếu như ngay từ lúc ban đầu triệu hồi Kiều Phong tới thế giới này ra tay trừng sát tên khốn đó, thì tất cả mọi chuyện không xảy ra rồi. Tất cả là lỗi tại mình ~~~~~!!

Chỉ vì chủ quan, chỉ vì quá tự tin vào thực lực nhỏ bé của mình, chỉ vì cái lòng tự trọng chết tiệt đó mà Xích Tiểu Lâm đã phải bỏ mạng, một bài học có cái giá quá đắt, đắt tới nỗi mình không thể nào trả nổi.

Ngồi thần thờ như bức tượng gần cả tiếng đồng hồ, Dương Kiệt mới từ cơn đau xót trấn tĩnh lại, dùng càn khôn thác thu lại thi thể của Xích Tiểu Lâm vào trong không gian ảo, sau này mang thi thể của Xích Tiểu Lâm quay trở về gia tộc an táng.

Đôi mắt của Dương Kiệt lộ ra tia sáng kiên quyết, cắn răng nói: “ Thực lực, mình cần thực lực lớn mạnh hơn nữa, để có thể bảo vệ những người ở xung quanh mình. Tuyệt đối, tuyệt đối không được để chuyện hôm nay xảy ra thêm một lần nữa.”

Cái chết của Xích Tiểu Lâm đã đả kích rất nhiều đối với Dương Kiệt, khiến cho tâm lý tính cách của anh ta lúc này đã dần thay đổi sang một chiều hướng khác. Là tốt hay xấu, chỉ có sau này mới có được câu trả lời. Nhưng chắc chắn, Dương Kiệt không còn là thằng mập ngây thơ nhí nhảnh như hồi xưa nữa.

Kiều Phong cũng có thể cảm nhận được sự thay đổi của Dương Kiệt, trong lòng cảm thấy hài lòng.

Phạm sai lầm không đáng sợ, đáng sợ nhất là không nhận ra mình sai ở chỗ nào để thay đổi tiến bộ không ngừng. Té ngã không đáng sợ, chỉ sợ sau khi té ngã không đủ dũng khí đứng dậy để đi tiếp mà thôi.

Rõ ràng Dương Kiệt đã nhìn nhận ra sai lầm của mình, vượt qua được cơn đau khổ khi mất đi người anh em quý của mình, từ đó từng bước tiến lên, trở thành kẻ mạnh số một trên bầu trời sao này.

“ Phong ca, hãy tranh thủ vẫn còn thời gian lưu lại ở thế giới này, dẫn đệ vào sâu trong khu rừng ma thú, săn giết những con ma thú cao cấp, Phong ca chỉ cần đánh cho chúng thành tàn phế, còn đệ sẽ đích thân ra tay kết liễu chúng để lấy kinh nghiệm thăng cấp, để có thể hồi phục cái cơ thể trọng thương này. Ngoài ra, đệ cần lớn mạnh, lớn mạnh hơn nữa.” Đôi mắt của Dương Kiệt sát khí đằng đằng nhìn về phía sâu trong khu rừng ma thú, nghiêm giọng nói.

“ Tuân lệnh ~~~!!” Nhìn thấy chủ nhân đã vực dậy được, Kiều Phong tất nhiên là không bao giờ từ chối lời đề nghị đó rồi, vội vã dẫn theo Dương Kiệt đi sâu vào trong khu rừng ma thú, săn giết những con ma thú cao cấp để thăng cấp.

Cùng lúc đó, trong một ngôi trang viên sang trọng trên eo núi Thiên Kiếm Tông, phát ra một tiếng gào thét đầy phẫn nộ kinh động không ít chủ nhân có trang viên ở gần đó.

“ Kẻ nào? Kẻ nào đã cả gan vuốt vào mông cạp, dám giết chết đệ tử cung của ta ~~~!!” Một người đàn ông trung niên mái tóc đã bạc hơn nửa cái đầu, khuôn mặt xuất hiện nhiều nét nhăn nhó, mắt chim ưng, mũi điều hâu, đang sát khí đằng đằng nhìn chằm chằm vào một tấm thẻ bài đã gãy đứt làm đôi trên tay mình.

Người này không ai khác chính là một trong ngũ đại trưởng lão ngoại môn của Thiên Kiếm Tông, sư phụ của tên thanh niên đã chết dưới tay Kiều Phong, Thiết Ứng tông sư.

Cố gắng kềm nén cơn phẫn nộ tột cùng của mình, lập tức kích hoạt bí pháp đã gieo trên người đệ tử cung duy nhất của mình, để xem thử mặt mũi của tên hung thủ trời đánh đã dám ra tay sát hại đệ tử của mình.

Chúu ~~~~!!

Tấm thẻ bài trong tay lập tức bay vượt ra khỏi bàn tay của Thiết Ứng tông sư, treo lơ lửng trên không trung, sau đó lập tức xuất hiện một màn hình dạng khí, đập vào đôi mắt của lão chính là khuôn mặt hoảng sợ tột cùng trước khi đối diện cái chết, chỉ thấy một con rồng dạng khí màu vàng kim từ trong lòng bàn tay một tên đàn ông trung niên cao to vạm vỡ phóng thích ra, chỉ trong nháy mắt đã nuốt chửng đệ tử của mình, chết không toàn thân, đúng lúc này màn hình dạng khí lập tức tan biến trong không khí, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

Thiết Ứng tông sư đã lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, cộng thêm chút kích động và phẫn nộ, đôi mắt dán chặt vào màn hình dạng khí đó, cơ thể không tự chủ run lên cầm cập, đặc biệt là cảm nhận thấy đòn tấn công con rồng dạng khí đáng sợ trong màn hình, lão tự cho rằng cho dù mình đứng vào hoàn cảnh đó, cũng chưa chắc chống đỡ nổi đòn tấn công đáng sợ đó.

Chỉ là, đệ tử của mình vì sao lại đi đắc tội một kẻ mạnh đáng sợ như thế nhỉ? Không thể nào như thế được.

Thiết Ứng tông sư có chút không muốn tin vào sự thật, đặc biệt là hung thủ phát ra thứ khí thể đáng sợ tuyệt đối đã đạt tới cảnh giới tông sư cao cấp, chỉ thông qua hình ảnh xem lại thôi đã cảm thấy đáng sợ rồi, cú chương pháp hình con rồng đó tuyệt đối là tuyệt học có cấp bậc rất cao, thậm chí có thể cao hơn cả Thiên Kiếm Thập Tam Thức của bốn môn, lão tin rằng cho rằng một cao thủ nguyên thần khi đối diện với người đó cũng không phải là dễ dàng, thậm chí có thể bị đánh bại cũng không chừng. Chỉ là một cao thủ như thế sao lại đi ra tay một tên tiên thiên quèn như đệ tử mình chứ? Rốt cuộc là đệ tử của mình đã làm qua những việc gì đã khiến cho một kẻ mạnh như thế ra tay trăm sát một cách không thương tiếc như thế này?

Trong lòng lúc này Thiết Ứng tông sư đã không dám nghĩ tới chuyện báo thù cho đệ tử cưng của mình. Đùa à, tông sư tầng thứ 3 đi báo thù một

tông sư tăng thứ 9 có thực lực sánh ngang với cảnh giới nguyên thần, chỉ cần cái đầu không bị kẹt qua cũng không ai ngu xuẩn tới độ chạy đi hỏi tội người ta rồi, điều mà lão đang lo ngại nhất là không biết đệ tử của mình đã đắc tội gì với vị cao thủ kia, lỡ như sau khi giết xong đệ tử mình vẫn chưa hả giận, dựa theo tung tích tìm tới tiếp tục hỏi tội mình thì sao? Quan trọng nhất là, vị cao thủ xuất hiện trong hình ảnh mặc áo dân thường, không thuộc bất kỳ tông môn nào, những cao thủ như thế mới là đáng sợ, vì những người như thế không thuộc quản thúc của bất kỳ ai, nếu như người ta muốn, sẵn sàng mai phục ở gần tông môn, đợi mình lộ diện lập tức ra tay trấn sát rồi quay đầu bỏ chạy, tới lúc đó muốn hỏi tội cũng không đi đâu tìm người ta mà hỏi tội, U châu rộng lớn biết bao nhiêu, nếu như đối phương muốn bỏ trốn, ngay cả Thiên Kiếm tông muốn tìm kiếm cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Và lại, tông môn không thể vì một trưởng lão ngoại môn mà huy động lượng lớn cao thủ để truy sát người ta, phái những đệ tử tông môn đi truy sát, chẳng khác nào trở thành mồi ngon cho người ta, còn phái cao thủ, trong tông môn có bao nhiêu cao thủ chứ? Mười người, hai chục người? Đi truy sát một cao thủ trên khắp U châu rộng bao la này? Đừng có nói đùa nữa. Chưa chắc gì người ta chịu bỏ thời gian ra làm cái việc vô bổ như thế này. Trừ khi vị cao thủ đó làm chuyện tày trời không thể hàn gắn với Thiên Kiếm Tông còn có thể, còn chỉ vì cái chết của một trưởng lão ngoại môn ư? Cùng lắm là giả vờ phái vài cao thủ truy sát một thời gian cho thiên hạ xem, sau đó sẽ rút hết về, lấy cớ là đối phương đã bỏ trốn khỏi U châu, tới lúc đó chết cũng chỉ là chết oan mà thôi. Cùng lắm sau này nhắc tới mình họ chỉ lắc đầu thờ dài vài câu là cùng.

Và cứ thế, Thiết Ứng tông sư phải sống trong cảnh lo sợ thấp thỏm không yên, không dám lộ mặt ra khỏi trang viên của mình một thời gian dài.

Cũng may là bí pháp của Thiết Ứng tông sư chỉ ghi lại khoảng cách đó một thời gian ngắn, và phạm vi có giới hạn, nên khuôn mặt của Dương Kiệt không xuất hiện trên màn hình, chỉ nhìn thấy khuôn mặt của Kiều Phong khi ra tay trăm sát đệ tử của lão, nếu không thì Thiết Ứng tông sư không dám ra tay với Kiều Phong, nhưng muốn lấy mạng một tên đệ tử tạp vụ quèn, tuyệt đối là chuyện dễ dàng như dí chết một con kiến mà thôi.

Dưới chân núi Vọng Nguyệt, thuộc đại bản doanh của Thánh Hỏa Tông.

Một bóng người to tròn như một trái bóng khổng lồ dùng tay lau sạch những giọt mồ hôi trên trán, mặt mày lem luốc, tóc tai bù xù, bộ đồ trên người rách nát như một tên đệ tử cái bang trông vô cùng thảm hại, khẽ ngẩng đầu lên nhìn về hướng Thánh Hỏa Tông ở trước mặt, không kèm được thâm thở dài cảm thán.

“ Hai tháng rồi, cuối cùng thì cũng đã quay trở về Thánh Hỏa Tông. Chỉ là, lúc đi hai người, lúc về chỉ còn lại” Bóng người đó không ai khác chính Dương Kiệt đã từ khu rừng ma thú thí luyện trở về.

Lẽ ra Dương Kiệt định ở lại thêm một thời gian nữa để nâng cao thực lực của mình, nhưng vì sắp hết thời hạn cho phép, nên đành quay đầu trở về. Chỉ là sau hai tháng trải qua biết bao lần sống chết trong khu rừng ma thú, mỗi ngày phải trải qua ít nhất mười trận chiến sống chết với những con ma thú từ cấp 2 trung cấp trở lên, tối đến lại trốn vào trong hang động để điều trị vết thương trên người, sau khi hết giãn cách triệu hồi Kiều Phong, lập tức không ngần ngại triệu hồi Kiều Phong tới thế giới này, dẫn Dương Kiệt đi sâu vào trong khu rừng săn giết ma thú cấp 3, cấp 4, đợi tới gần hết thời gian ở lại, sẽ hộ tống anh ta quay trở về khu vực an toàn.

Trong khoảng thời gian hai tháng, biết bao nhiêu con ma thú biến thành điểm kinh nghiệm cho anh thăng cấp, khuôn mặt và tính cách đã trở nên trầm vững, trưởng thành hơn, đặc biệt lúc này toàn thân đều phát tán ra thứ sát khí đáng sợ.

Họ tên: Dương Kiệt.

Lv: 15 (Tương đương với tiên thiên tầng thứ 5) (Đang điều chỉnh ở trạng thái tiên thiên tầng thứ 1)

Điểm kinh nghiệm thăng cấp 322420/800000

Tuyệt học võ công đã theo học: Giới Vương Quyền tầng thứ 3 ; Phì Lũ Xung Thiên Pháo (Hoàng giới cao cấp); Phì Lũ Bạo Liệt Quyền (Hoàng giới cao cấp) ; Cuồng Phong Chưởng (Hoàng giới tuyệt phẩm; không thể thăng cấp); Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp (Hoàng giới cao cấp); Kiểm Thức Thuật (Bí pháp, không thể thăng cấp).

Báu vật sở hữu:

Càn Khôn tháp

Cấp bậc: Pháp khí (Trung cấp) (Số linh thạch cấp thấp cần thiết để thăng cấp: 0/10000)

Sức phòng thủ: Có thể chống đỡ sức tấn công toàn lực của cấp luyện thể tầng thứ 10 trở xuống.

Độ bền 20 / 20 (khi độ bền trở về bằng 0, sẽ không thể sử dụng được nữa.)

Kiểm Thức Thuật: Có thể tùy ý điều chỉnh che giấu cảnh giới hiện tại của mình mà người có cấp độ không vượt quá 20 lv so với chủ nhân sẽ

không thể phát hiện ra.

Bí pháp kiểm thức thuật tuyệt đối là thân khí giành cho những ai thích chơi trò giả heo ăn thịt cọp, có thể tùy ý điều chỉnh cảnh giới của mình trong vòng 20 cấp, trừ khi đối phương mạnh hơn Dương Kiệt tới 20 cấp trở lên mới có thể phát hiện ra cảnh giới thực sự của anh t.

Thử nghĩ xem, trong khi đối phương tưởng rằng mình chỉ là tiên thiên tầng thứ 1, chủ quan coi thường mình, đột nhiên bùng phát ra thực lực của tiên thiên tầng thứ 5, đối phương không kịp trở tay bị chơi chết hồi nào không hay. Tuyệt đối là bí pháp vô cùng hữu dụng.

Và bí pháp này là phần thưởng trong túi quà tiên thiên sau khi thăng cấp thành tiên thiên, ngoài ra còn có thêm một lá luyện khí bùa, có thể thăng cấp vũ khí lên một bậc, Dương Kiệt không chút do dự sử dụng cho cây Huyền Thiết Chùy trong tay, ngay lập tức thăng cấp thành phàm khí tuyệt phẩm, cân nặng tăng lên gấp đôi, thành 1000kg, sức sát thương tăng lên rất nhiều.

Sở dĩ Dương Kiệt điều chỉnh cảnh giới của bản thân ở tiên thiên tầng thứ 1 là vì sắp phải tiến hành kiểm tra để trở thành đệ tử ngoại môn, chỉ cần tiên thiên tầng thứ 1 là quá đủ. Nếu như mang theo cảnh giới tiên thiên tầng thứ 5 đi kiểm tra, ai mà biết được sẽ xảy ra chuyện kinh thiên động địa gì chứ? Một tên đệ tử tạp vụ không có giá trị đào tạo, trong vòng một tháng từ luyện thể tầng thứ 10 thành tiên thiên tầng thứ 5, cho dù là thiên tài quái vật vạn năm hiếm gặp cũng không thể làm nổi.

Nếu như việc này truyền lên cấp trên, ai mà biết được có ai đó nổi lòng tham, tưởng rằng mình có được cơ duyên nghịch thiên, tiến bộ vực bậc. Tới lúc đó người ta bắt giao nộp cơ duyên đó cho hắn, vậy thì nộp hay không nộp đây? Nộp, lấy đâu ra mà nộp, mình thăng cấp nhanh chủ yếu là vì mình

sống nhờ điểm kinh nghiệm, có thể giết quái thăng cấp. Còn không nộp, ai mà biết được người ta có trở mặt ra tay với mình không chứ?

Tốt nhất là khiêm tốn một chút, cẩn thận một chút sẽ không sai đâu.

“ Tiểu Lâm hãy yên tâm, lời hứa với cậu, ta sẽ không bao giờ quên đâu, đợi tới khi ta trở nên lớn mạnh, sẽ mang thi thể cậu quay trở về quê an táng một cách long trọng, đồng thời sẽ giúp gia tộc của cậu trở thành một trong những gia tộc hùng mạnh nhất đại lục Huyền Thiên này, nhất định ta sẽ làm được điều đó!” Từ trong cơn tưởng nhớ đau khổ trấn tĩnh lại, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, Dương Kiệt mang theo vẻ mặt đầy quyết tâm thầm căn dặn tự hứa với bản thân.

Hít sâu một hơi vào người, cất bước đi thẳng về phía Vọng Nguyên Sơn, chuẩn bị quay trở về khu đệ tử tạp vụ của Thánh Hỏa Tông, việc đầu tiên cần làm chính là tham gia bài kiểm tra để chính thức trở thành đệ tử ngoại môn, Dương Kiệt không muốn tốn thời gian ở khu vực đệ tử tạp vụ nữa.

“ Đứng lại!! Nơi này là Thánh Hỏa Tông, không được phép tùy tiện bèn mảng tới nơi này!” Trong lúc Dương Kiệt chuẩn bị bước vào tông môn, hai đệ tử đứng canh gác ở lối vào tông môn mang theo vẻ mặt khinh thường chán ghét khi nhìn thấy bộ dạng như tên ăn mày của anh ta lớn tiếng quát tháo, thậm chí sẵn sàng ra tay nếu như anh ta dám bước thêm một bước nữa.

Dương Kiệt khẽ ngo người, nhưng nhanh chóng hiểu ra sự việc, từ trong túi càn khôn lấy ra thẻ bài môn đồ của mình, định bước tới giao cho hai tên đệ tử canh gác, cười nói: “ Tôi là”

“ To gan ~~!! Dám bỏ ngoài tai những lời bọn ta nói sao??” Một trong hai tên đệ tử canh gác nhìn thấy tên ăn mày dám tiếp tục bước tới, cho rằng

uy nghiêm của mình bị khiêu khích, trực tiếp tung chưởng đánh thẳng về phía Dương Kiệt.

Tên còn lại nhìn thấy khuôn mặt của Dương Kiệt cảm thấy quen quen, dường như đã gặp qua ở đâu, chỉ là nhất thời không nhớ ra, nhìn thấy đồng bọn của mình tấn công đối phương, định lên tiếng ngăn cản: “khoan”

Pằng ~~~~!!

Nhìn thấy một tên đệ tử tạp vụ dám vô duyên vô cớ tấn công mình, Dương Kiệt tất nhiên là không cần khách sáo với hắn rồi, thậm chí không thèm sử dụng tuyệt học, chỉ một cú đấm bình thường tung ra, đập thẳng vào cú chưởng của hắn đang ấn tới, mặc dù Dương Kiệt đã kiềm nén lại sức mạnh, chỉ sử dụng 20 % lực đánh, nhưng cũng không phải một tên luyện thể quen như hắn có thể chịu đựng được, cánh tay tung chưởng lập tức bị đấm gãy, kêu thét một tiếng đầu đau đớn, cơ thể bị đánh bay về phía sau, té ngã xuống đất, ôm lấy cánh tay bị gãy gào thét lẫn lộn trên mặt đất.

Tên đồng bọn không kèm được nuốt miếng nước bọt vào cổ họng, phải biết rằng tên vừa bị đánh bay đã đạt tới cảnh giới luyện thể tầng thứ 9, thế mà chỉ một cú đấm đã dễ dàng hạ gục hắn, rốt cuộc tên ăn mày là cao nhân phương nào đây?

“Ngươi Ngươi là ai? Dám cả gan tới đây hành hung đệ tử của Thánh Hỏa Tông, bộ chán sống rồi hả?” Tên vẫn còn khỏe mạnh mặc dù hoảng sợ trong lòng, nhưng vẫn cắn răng quát tháo.

“Hãy nhìn kỹ đây là cái gì nè.” Dương Kiệt chẳng muốn dài dòng lời thôi với chúng nữa, trực tiếp ném tám thẻ bài qua cho hắn.

“Đệ tử tạp vụ Dương Kiệt. Là người của tông môn?”

Nghe thấy tên đồng bọn đọc ra ghi chú trên tấm thẻ bài trong tay, tên đệ tử đã bị đánh gãy tay lúc này lập tức lộ ra vẻ phẫn nộ, gắng sức bò dậy giận dữ quát: “ Là người của tông môn, sao không sớm xuất trình thẻ bài, đã vậy còn đánh trọng thương đồng môn nữa, ngươi không sợ người của chấp pháp đường tới bắt ngươi xử tội sao?”

“ Chấp pháp đường?” Dương Kiệt lộ ra một nụ cười chế giễu: “ Thú thật, ta đã từng xã giao qua với chấp pháp đường, cũng cảm thấy bình thường, chẳng có gì đáng sợ như nhiều người lầm tưởng cả. Vả lại, chuyện này không phải lỗi thuộc về ta, cho dù chấp pháp đường có tới đây, ta cũng dám đối diện phân trần với họ.”

“ Dương Dương Kiệt Ngươi là Dương Kiệt??” Tên đệ tử đang cầm lấy tấm thẻ bài của Dương Kiệt dường như chợt nhớ ra điều gì đó, đôi mắt giương to ra hết cỡ, toàn thân run rẩy nhìn chằm chằm vào anh ta hỏi.

“ Đúng thế, ta là Dương Kiệt, sư huynh có gì chỉ giáo ạ?” Dương Kiệt mang theo nụ cười khiêu khích nói.

“ Không dám, không dám, đệ chỉ muốn nói là, chào mừng Dương sư huynh mới trở về tông môn thôi ạ. Mời Dương sư huynh vào ạ. ” Nhìn thấy nụ cười như ma quỷ của Dương Kiệt, tên đệ tử run bắn người lên, vội vã lộ ra nụ cười lấy lòng, hai tay cầm lấy thẻ bài dâng trả lại cho Dương Kiệt.

“ Sao mà... ” “ Câm miệng, dám vô lễ với Dương sư huynh, chỉ bị đánh gãy tay là nhẹ lắm rồi, còn không mau lăn sang một bên nhường đường cho Dương sư huynh đi hả?” Tên bị đánh gãy tay định lên tiếng chất vấn, ai ngờ tên đồng bọn lộ ra vẻ mặt phẫn nộ gào thét với hắn, sau đó mang theo vẻ mặt như con chó bị luộc chín đầu, dẫn đường cho Dương Kiệt đi vào tông môn.

Dương Kiệt vỗ vỗ lên vai của tên đệ tử đó, lộ ra nụ cười tự cho là “thân thiện”, hí hí cười nói: “Có tương lai.” Nói xong, trực tiếp đi thẳng vào trong.

Đợi tới khi bóng dáng của Dương Kiệt khuất đi sau lối vào tông môn, tên đệ tử mới thâm thở phào nhẹ nhõm, không ngừng dùng tay lau sạch những giọt mồ hôi lạnh trên trán.

“Sao mày lại dễ dàng tha cho con heo mập đó hả? Nó dám đánh gãy tay tao, coi thường quy tắc của tông môn, tao nhất định sẽ thừa lên cho chấp pháp đường tóm gọn tên khốn trời đánh đó để trả thù.” Tên bị đánh gãy tay phần nộ lao tới trước mặt tên đồng bọn, hét thẳng vào mặt hắn.

Tên đồng bọn khẽ dúm mày, có chút không hài lòng với thái độ của đối phương, cười lạnh nói: “Tùy mày, nếu như mày muốn thành tàn phế tao cũng không ngăn cản. Thừa lên cho chấp pháp đường? Mày thử thừa lên coi, để xem chấp pháp đường có dám làm gì người ta không? Vả lại, cái sai lầm này thuộc về chúng ta, mày muốn chết đừng có lôi tao vào theo à nha.”

“Cái gì? Hắn là ai mà chấp pháp đường không dám làm gì hắn? Tao có người quen trong chấp pháp đường, chỉ cần nói vài ...”

“Vì hắn là Dương Kiệt.” “Dương Kiệt? Dương Kiệt thì sao?”

“Đồ ngốc, nhớ kỹ lại hai tháng trước ai đã từng đánh cho một trong ngũ đại cao thủ đệ tử tạp vụ thành đầu heo, khiến cho chấp pháp đường bị một phen bề mặt, ngay cả một chấp sự và một tiểu đội trưởng cùng mười tên thành viên trong chấp pháp đường bị phế bỏ đan điền, đánh gãy hai tay hai chân, tống cổ khỏi tông môn, nếu như mày muốn theo chân những người kia thì tiếp tục đi gây sự với người lúc nãy đi nhé.” Tên đồng bọn mang theo vẻ mặt chế giễu cười lạnh nói, nhưng trong lòng vẫn chưa hết hoảng sợ vì suýt chút nữa thì đắc tội một tên điên không sợ trời không sợ đất kia.

“ Chẳng lẽ ... chẳng lẽ chính là” Tên bị đánh gãy tay há hốc như người mất hồn.

“ Chứ còn ai nữa, mà nên cảm ơn tao vì đã nhanh trí thay đổi thái độ với tên điên đó, hử mà nổi điên lên thì ngay cả người của chấp pháp đường cũng phải quay đầu bỏ đi. Nếu như hử thực sự có tội, vi phạm nội quy trong tông môn, người của chấp pháp đường vô cùng sẵn sàng ra tay xử lý hử, nhưng nếu như hử không có tội mà bị oan, mà nghĩ người của chấp pháp đường dám đ-ng tới tên điên đó sao?” Nói tới đây, tên đồng bọn vẫn còn chưa hết hoảng sợ.

Còn tên bị đánh gãy tay đã há hốc đứng yên như bức tượng, nói không nên lời.

Dương Kiệt vừa mới vào tới khu vực đệ tử tạp vụ, không quay về căn nhà tồi tàn của mình, mà trực tiếp đi thẳng về đại điện phụ trách tiến hành kiểm tra đệ tử tạp vụ.

“ Đệ tử ngoại môn, ta tới đây ~~!!” Dương Kiệt hào khí xung thiên gào thét trong lòng

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 21: Thí Luyện Đệ Tử Ngoại Môn

“ Ai thế kia? Ăn mặc như tên ăn mày thế kia sao có thể lọt được vào tông môn được nhỉ? Mấy tên phụ trách canh gác làm ăn kiêu gì thế này?”

“ Suyt, nói khê thôi, chán sống rồi hả? Nhìn kỹ xem, cái thân hình thô tròn như trái bóng như thế này, trong cả cái Thánh Hỏa Tông này, ngoại trừ người đó ra, còn ai nữa chứ.”

“ Cái gì? Chính là ... chính là tên điên đó hả? Hắn đã đi thí luyện ở khu rừng ma thú về rồi sao?”

“ Chắc thế, xem kìa, hắn đang đi về hướng đại điện kiểm tra thăng tiến thành đệ tử ngoại môn, chẳng lẽ hắn đã đột phá tới cảnh giới tiên thiên rồi sao?”

“ Xì, có gì đáng ngạc nhiên đâu, trước khi rời khỏi tông môn đi thí luyện, hắn đã có thể đánh bại một trong ngũ đại cao thủ của khu vực tập vụ, với bộ dạng toi tả như thế này, chắc hai tháng nay đã trải qua biết bao lần sống chết trong khu rừng ma thú, giờ có thể toàn mạng trở về, đột phá thành tiên thiên cũng không phải là quá bất ngờ.”

“ Có lý, mà nè, nghe nói hắn từng đắc tội Vô sư huynh, nghe nói lần trước hắn gây ra vụ kia cũng là có Vô sư huynh đứng ở phía sau thúc đẩy, ngoài ra, nghe nói người của cơ quan phụ trách kiểm tra có người của Vô sư huynh, không biết lần này có gây khó cho hắn trong lúc tiến hành kiểm tra không nhỉ?”

“ Chắc lại sắp có chuyện hay rồi đây, chúng ta cùng tới xem xem tên điên đó kiểm tra như thế nào đi.”

“ Đúng thế, đúng thế, cùng đi, cùng đi.”

Sự quay trở về tông môn sau khi đi thí luyện ở khu rừng ma thú của Dương Kiệt đã nhanh chóng lan truyền, đặc biệt là có người nhìn thấy anh ta trực tiếp đi thẳng tới khu vực kiểm tra dành cho đệ tử tạp vụ, không ít người kéo bè kết phái cùng nhau đi theo phía sau để chứng kiến cuộc kiểm tra của anh ta sẽ diễn ra như thế nào.

Ngay sau khi đột phá thành tiên thiên, ngũ quan của Dương Kiệt đã trở nên nhạy bén vô cùng, đặc biệt là thính giác, nên những câu thì thầm to nhỏ của những người ở xung quanh đã lọt hết vào tai của anh ta.

“ Người phụ trách khu vực kiểm tra có người của tên “Vô Nghĩa Khí”? Càng tốt, để xem hắn dám làm gì để ngăn cản mình tiến hành kiểm tra thành đệ tử ngoại môn.” Dương Kiệt nghe xong chẳng những không sợ, trong lòng thậm chí cười lạnh, anh ta thậm chí cầu mong tên phụ trách gây khó dễ với mình, để mình có cơ trực tiếp ra tay với hắn, xử lý mấy con chó giữ nhà của tên Vô Nghĩa Khí (Thực ra Vô sư huynh có tên Vô Nghĩa Hy, nhưng vào tới trong miệng của Dương Kiệt tất nhiên trở thành chữ Vô Nghĩa Khí).

Không bao lâu sau, Dương Kiệt dẫn theo một rừng người đông đảo đi thẳng tới đại điện tiến hành kiểm tra đệ tử tạp vụ. Những tên đệ tử làm việc ở trong này không biết chuyện gì xảy ra, nhìn thấy cả rừng người gần mấy ngàn tên tụ tập lại ào tới nơi này, tưởng rằng tập thể tạo phản, không ít người hai chân run rẩy, thậm chí suýt chút tè ướt hết cả quần.

“ Chuyện gì, chuyện gì xảy ra thế này? Các ngươi tạo sao tụ tập nhóm đông ở đây? Muốn tạo phản hả?” Một tên đàn ông chạc tuổi ba mươi cảnh

giới đạt tới tiên thiên tầng thứ 4, là người phụ trách khu vực kiểm tra này, sau khi nghe được tin báo của thuộc hạ, hoảng hốt từ trong phòng làm việc phóng ra, nhìn thấy vô số đầu người đứng chen lấn bao phủ cả một khu vực, ngay cả một tiên thiên tầng thứ 4 cũng cảm thấy tê hết cả đầu, nếu như rừng người đó lao vào xé xác mình, tuyệt đối không trụ nổi hai phút đồng hồ. Nhưng nghĩ tới trách nhiệm và địa vị của mình vẫn cố gắng tỏ vẻ cứng cỏi đứng ra gào thét.

Chỉ thấy một bóng người thô to như trái bóng không lồ, ăn mặc rách nát như tên ăn mày đứng dẫn đầu rừng người từ từ bước về phía trước, chấp tay thi lễ nói: “Thưa sư huynh, sư đệ đã đạt đủ tiêu chuẩn để tiến hành kiểm tra trở thành đệ tử ngoại môn rồi ạ, mong sư huynh có thể giúp sư đệ tiến hành kiểm tra ạ.”

“Hừ hừ, các người có gì bất mãn cứ đi nói với chấp pháp đường, sao lại chạy tới đây ... Ừa khoan đã, người nói người định tiến hành kiểm tra? Không phải tới đây tạo phản?” Người đàn ông phụ trách lúc đầu tưởng rằng Dương Kiệt là kẻ cầm đầu tạo phản thay mặt mọi người bước ra đòi quyền lợi, nhất thời chưa định hình được vấn đề, nhưng sau khi nghe kỹ lời nói của Dương Kiệt, mới hoàn hồn trở lại, lộ ra vẻ mặt khó tin nói.

Mẹ kiếp, tiến hành kiểm tra có cần kéo theo rừng người đông đảo để hộ tống như thế không chứ?

Bản thân Dương Kiệt cũng có chút cười khóc không được, không ngờ mình đi tiến hành kiểm tra lại thu hút đông đảo người đi theo theo dõi như thế này, anh ta không thể quay đầu lại đuổi hết những người đó đi chứ?

Nếu anh ta dám làm thế, mỗi người phun một bãi nước miếng cũng có thể dìm chết anh ta rồi, nên đành xem như không thấy không biết, mặc kệ họ đi theo phía sau. Đúng là làm người nổi tiếng cũng có cái nỗi khổ của người, đi đâu cũng bị đám fans hâm mộ hộ tống theo.

Tên khốn vô cùng không biết xấu hổ tự an ủi bản thân.

“ Người này tới tiến hành kiểm tra, chẳng lẽ tất cả mọi người đều tới tiến hành kiểm tra sao? Chẳng lẽ thực lực của đệ tử tạp vụ tiến bộ tới mức đáng sợ vậy sao?” Người đàn ông phụ trách nhìn về đám đông hỏi.

“Đâu có, đâu có, chúng tôi chỉ là theo chân Dương sư huynh tới đây chiêm ngưỡng quá trình kiểm tra của anh ta thôi.”

“ Đúng thế, đúng thế, đừng tốn thời gian nữa, hãy mau cho Dương sư huynh kiểm tra đi.”

Vô số người tung hô đáp lại câu hỏi của người đàn ông phụ trách, khiến ông ta khuôn mặt đen xì như than.

“ Dương sư huynh, Dương sư huynh nào, cái thân hình này ... chẳng lẽ là tên điên kia?” Người đàn ông phụ trách quan sát toàn thân trên dưới Dương Kiệt.

Không thể tin được một người đi tiến hành kiểm tra mà lại thu hút được đám đông như thế, thông thường thì có người tiến hành kiểm tra, chỉ có vài người hoặc chục người bạn thân hộ tống tới cổ vũ, nhưng hiện giờ có mặt ở đây gần cả ngàn người, rốt cuộc là cao thủ phương nào mà được ngưỡng mộ thế nhỉ?

Càng nghĩ càng thấy khó tin, đột nhiên sực nhớ ra điều gì đó, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi, đôi mắt không ngừng bộc lộ ra tia sáng sắc lạnh khi nhìn vào Dương Kiệt.

Dương Kiệt tất nhiên là cảm nhận được ánh mắt sắc lạnh của người đàn ông phụ trách rồi, xem ra hắn đã đoán được danh tánh của mình, chỉ là vẫn tỏ ra vô cùng thản nhiên, anh ta không tin rằng hắn ra ngăn cản không cho mình tiến hành kiểm tra.

Đúng thế, người đàn ông phụ trách này chính là bạn thân của Vô Nghĩa Hy, mâu thuẫn giữa Vô Nghĩa Hy và Dương Kiệt, hẳn biết rõ, thậm chí Vô Nghĩa Hy đã ít lần nhấn nhủ nếu Dương Kiệt dám tới tiến hành kiểm tra, hãy gây khó dễ cho anh ta, tất nhiên là nhận được không ít lút lút của Vô Nghĩa Hy rồi.

Nên lúc này nhìn thấy mục tiêu cần được chú ý xuất hiện, sắc mặt tất nhiên là không dễ coi rồi. Nhưng hẳn cũng không dám cản trở Dương Kiệt tiến hành kiểm tra, cho dù là người phụ trách, nhưng tuyệt đối không có quyền ngăn cản đệ tử tạp môn kiểm tra trở thành đệ tử ngoại môn, nếu như hẳn dám cản trở, để chuyện này truyền lên phía trên, đừng nói cái ghế không giữ nổi, thậm chí có thể bị người của chấp pháp đường mời về trụ sở uống trà tâm sự.

Thế nhưng, cho dù không thể cản trở, nhưng gây khó dễ cho đối phương trong quá trình kiểm tra chỉ là chuyện nhỏ đối với quyền lực trong tay hẳn.

“ Thôi được, muốn kiểm tra thì theo ta vào đây.” Người đàn ông phụ trách hừ mạnh một tiếng, lạnh lùng quay người lại đi thẳng vào trong đại điện.

Dương Kiệt không chút do dự theo chân người đàn ông phụ trách đi thẳng vào trong đại điện, trước khi bước vào trong, không quên quay đầu về phía đám đông, lộ ra nụ cười tự cho là “ thân thiện” nhất, vẫy vẫy với mọi người, tựa như một ngôi sao chào hỏi khán giả trước khi bước lên sân khấu biểu diễn vậy.

“ Coi kìa, coi kìa, Dương sư huynh tự tin như vậy, chắc vượt qua bài kiểm tra không thành vấn đề rồi.”

“ Tất nhiên rồi, nếu như không có thực lực và tự tin, dám tới kiểm tra sao? Không nhớ rằng từng có một tên không đủ thực lực mà định thừa nước

đ-c thả câu, định dùng mảnh khóc tiến hành kiểm tra, kết quả bị trọng thương phải điều trị hết ba tháng mới khỏi sao? Giờ này còn ai dám không tự lượng sức mình nữa chứ. Chỉ là không biết Dương sư huynh sẽ vượt qua gian phòng thứ mấy nhỉ?”

“ Tôi nghĩ chắc chỉ gian phòng thứ 2 là cùng.”

“ Xì, ngay cả tên Hà sư huynh nghe nói tuần trước tiến hành kiểm tra cũng vượt qua được phòng thứ 2, huống chi là Dương sư huynh có thực lực cao hơn nhiều chứ, tôi nghĩ ít nhất cũng phải vượt qua luôn phòng số 3, đừng bước ở phòng số 4.”

“ Đúng thế, đúng thế, không ngờ Hà sư huynh bị Dương sư huynh đập cho một trận toi tả xong, bắt cam cầm đầu tu luyện như thằng điên, thế mà may mắn đột phá thành tiên thiên, vượt qua được tới phòng số 2, nhưng rốt cuộc cũng phải dừng bước ở phòng số 3, chính thức trở thành đệ tử ngoại môn, nghe nói sau khi vượt qua phòng số 2 được thưởng thêm 1000 điểm tích lũy thì phải, ôi 1000 điểm tích lũy, không biết khi nào mình mới có được đây.”

“ Mở độ, mở độ, Dương sư huynh dừng bước ở phòng số 2 là 1 ăn 5, dừng bước phòng số 3 là 1 ăn 3, phòng số 4 là 1 ăn 2, phòng số 5 là 1 ăn 7, có ai chơi không?”

“ À há, có độ chơi hả? Được được, tôi mua 2000 viên linh thạch cho Dương sư huynh ngừng bước ở phòng số 3.”

“ Tôi nữa, tôi nữa, 5000 viên ở phòng số 3.”

“ Tôi, 3000 viên ở phòng số 4.”

“ Tôi”

.....

Dương Kiệt hoàn toàn không hề biết rằng mình đã trở thành con gà chọi để người khác chơi độ, nếu như để anh ta biết được, chắc chắn sẽ lao tới chụp lấy cổ áo của tên khốn dám đề xuất phun thẳng mặt hắn quát: “ Mẹ kiếp, mở độ mà dám không kêu tao tham gia à? Tao sẽ đặt hết cả gia tài vào độ vượt qua tất cả các gian phòng!!!”

Tất nhiên, Dương Kiệt hoàn toàn không biết những gì đang xảy ra ở bên ngoài, chỉ trong chốc lát đã theo người đàn ông phụ trách đi tới một gian phòng rộng lớn, chính giữa gian phòng có một tảng đá nhô lên cao gần 3 mét, trên thân đá có gần 20 vạch kẻ đường ngang, ngoài ra, ở cuối gian phòng có một cánh cửa sắt khổng lồ, thân cửa có thêu vô số hoa văn lạ lùng, Dương Kiệt nhìn mãi mà không hiểu được ý nghĩa của những hình hoa văn đó.

Người đàn ông trung niên khề ho nhẹ một tiếng, nói: “ Bài kiểm tra để trở thành đệ tử ngoại môn bao gồm hai bước. Bước thứ nhất, hãy dùng hết sức mạnh đánh thẳng vào tảng đá ở giữa phòng, ngay lập tức những vạch kẻ trên tảng đá sẽ thấp sáng lên, một vạch tương đương với luyện thể tầng thứ 1, hai vạch là tầng thứ 2, và mười một vạch là tiên thiên tầng thứ 1, người phải đánh trên mười một vạch mới được xem là đủ tiêu chuẩn để tiếp tục tiến hành kiểm tra bước thứ 2, không có vấn đề gì chứ?”

Dương Kiệt lắc đầu, sau đó từ từ bước tới trước mặt tảng đá ở giữa phòng, hít sâu một hơi vào người, tay tạo thành nắm đấm, chuẩn bị đánh thẳng vào bề mặt tảng đá.

“ Nhớ kỹ, tuyệt đối không được sử dụng tuyệt học, chỉ sử dụng thuần sức mạnh trong cơ thể, nếu như để ta phát hiện ngươi gian lận, sẽ hủy bỏ tư cách tham dự của ngươi ngay lập tức. Bắt đầu đi.” Người đàn ông phụ trách lạnh lạnh nói, đồng thời đôi mắt gương to ra hết cỡ, tập trung theo dõi từng

động tác của anh ta, hồng từ đó tìm ra động tác gian lận để hủy bỏ tư cách của Dương Kiệt.

Boong ~~~~~!!

Dương Kiệt trực tiếp tung nắm đấm thẳng vào bề mặt tảng đá, tên phụ trách lập tức lộ ra vẻ thất vọng khi không phát hiện hành động gian lận của anh ta, ngoài ra, hắn cũng không dám vu khống Dương Kiệt gian lận, vì trong phòng có gắn ma thạch theo dõi, sẽ thu lại hình ảnh quá trình tiến hành kiểm tra, mục đích là để phòng gian lận trong lúc kiểm tra, ngoài ra còn mục đích công bằng không cho phép người phụ trách có cơ hội vu khống người tham gia.

Mặc dù có chút thất vọng vì không bắt quả tang được Dương Kiệt, nhưng còn nước còn tát, hắn chỉ hy vọng vạch đá không thấp sáng hơn mười một vạch, lúc đó sẽ có cơ trừng trị Dương Kiệt vì dám mạo nhận mình là tiên thiên tới kiểm tra, mặc dù tỷ lệ đó hầu như không có, nhưng rốt cuộc là hắn vẫn mong điều đó xảy ra.

1 vạch ~~

2 vạch ~~

3 vạch ~~

.....

8 vạch ~~

9 vạch ~~

“ Ngừng lại, mau ngừng lại đồ khốn ~~~~!!” Trong lòng tên phụ trách không ngừng gào thét, chỉ mong vạch đá ngừng lại ngay lập tức. Nhưng hắn

nhANH chóng lại lần nữa phải thất vọng.

10 vạch ~~~

11 vạch ~~~~

Khi tảng đá thấp sáng tới mười một vạch rồi ngừng hẳn, đều đó chứng tỏ Dương Kiệt đã đạt tới tiên thiên tầng thứ 1, hoàn toàn đủ tư cách tham gia kiểm tra.

Tất nhiên, với thực lực của anh ta hoàn toàn có thể đánh tới mười năm vạch, chỉ là đã có ý định giả tạo, nên đã giữ lại một lượng sức, chỉ đánh tới mười một vạch là đủ.

“ Thế nào sư huynh, sư đệ đã vượt qua bài kiểm tra thứ nhất rồi chứ?”
Dương Kiệt mang theo nụ cười cười mà không giống cười nhìn về phía tên phụ trách hỏi.

Rõ ràng là vẻ mặt căng thẳng trù ẻo của hắn đã không thoát khỏi đôi mắt của anh ta, nên lúc này giả vờ hỏi thế để trêu chọc đối phương đây mà.

Tên phụ trách hừ mạnh một tiếng, cắn răng nói: “ Đạt ~~~!!”

Hít sâu một hơi vào người, lạnh lạnh nói tiếp: “ Tiếp theo, là bài kiểm tra thực chiến. Nhìn thấy cánh cửa sắt kia không? Hãy mở cửa bước vào đó, trong phòng sẽ xuất hiện những con rối chiến đấu có thực lực tương đương với tiên thiên tầng thứ 1, trong vòng mười phút đồng hồ phải vượt qua được căn phòng số 1, nếu như quá thời hạn mà chưa thể vượt qua, bài kiểm tra xem như thất bại, người sẽ bị căn phòng tổng cổ ra ngoài. Chỉ cần vượt qua căn phòng thứ nhất, người sẽ chính thức trở thành đệ tử ngoại môn.”

“tất nhiên, sau khi vượt qua căn phòng thứ nhất, người có thể tiếp tục khiêu chiến những căn phòng tiếp theo, mỗi căn phòng sẽ có những con rối

có thực lực lớn mạnh hơn phòng trước, nếu như vượt qua phòng số hai, người sẽ nhận được 1000 điểm tích lũy, phòng số ba là 5000 điểm, phòng số bốn là 10000, phòng số năm là 20000, phòng số sáu là 44000 điểm tích lũy mỗi phòng sẽ cộng dồn lại với nhau, nghĩa là nếu như người vượt qua được phòng số sáu, sẽ nhận được 80000 điểm tích lũy, tuyệt đối là con số ước mơ đối với không ít đệ tử ngoại môn hay thậm chí là nội môn, chỉ là không biết người có đủ can đảm khiêu chiến hay không?”

Nói xong người phụ trách không ngừng phóng ánh mắt khiêu khích về phía Dương Kiệt, muốn khích anh ta khiêu chiến những căn phòng phía sau bị con rối trong đó đánh trọng thương, tàn phế càng tốt.

Dương Kiệt tất nhiên là hiểu rõ tâm địa hiểm ác của tên phụ trách rồi, chỉ là điểm tích lũy tuyệt đối có sức hấp dẫn không thể cưỡng lại đối với anh ta, phải biết rằng đi săn ma thú trong khu rừng ma thú hai tháng trời, số lượng xác chết thành núi, nhưng nếu đem về tông môn đổi thành điểm tích lũy, chắc chỉ được khoảng 10000 ~ 11000 điểm là cùng, giờ chỉ cần vượt qua sáu căn phòng lập tức nhận được tới 80000 điểm, không lé cả đôi mắt mới lạ.

Đối với những người khác quả thật là một việc vô cùng khó khăn, nhưng đối với Dương Kiệt hoàn toàn chỉ là chuyện nhỏ.

Vì cảnh giới của anh ta thực ra đã là tiên thiên tầng thứ 5, đi khiêu chiến thử thách dành cho những tiên thiên tầng thứ 1, cho dù khó cỡ nào cũng có giới hạn, anh ta hoàn toàn tự tin có thể vượt qua luôn cả căn phòng thứ 6, ngoài ra còn bí pháp giới vương quyền và võ hồn, nếu như kích hoạt hết lên, lúc này ngay cả 1 tiên thiên tầng thứ 7 đứng ngay trước cũng không sợ, huống chi là sáu căn phòng thử thách chỉ dành cho tiên thiên tầng thứ 1 chứ.

“Nào, bắt đầu đi nào.” Tên phụ trách hồi thúc Dương Kiệt nhanh chóng bước vào phòng thử thách, hận không thể mau chóng nhìn thấy cảnh anh ta

bị đánh thành tàn phế trong đó.

Dương Kiệt mang theo tâm trạng phẫn khích tột cùng, đẩy cánh cửa sắt ra, từ từ bước vào trong phòng thử thách.

Nhìn thấy bóng lưng của Dương Kiệt khuất đi sau cánh cửa, trên môi người phụ trách lộ ra nụ cười bí hiểm: “Cứ ở đó mà từ từ thưởng thức đi nhé, ta có món quà đặc biệt dành cho người đây.”

vừa mới bước vào trong phòng, lọt vào đôi mắt của Dương Kiệt là một gian phòng rộng gần trăm mét vuông, ngoại trừ bốn bức tường ra, hai cánh cửa một trước một sau, dùng để bước vào và đi tới gian phòng khác, không có thêm bất kỳ thứ gì ra cả.

Trong lúc Dương Kiệt đang chờ đợi không biết điều gì sẽ xảy ra, năm tia sáng từ trên đỉnh trần chiếu xuống, ngay lập tức xuất hiện hình bóng năm con rối cao trên hai mét, hình dáng giống như một con người, được đúc chế bằng thứ kim loại đặc biệt, toàn thân lấp lánh tia sáng chói mắt.

“Năm tiên thiên tầng thứ 1?” Dương Kiệt có chút bất ngờ với thử thách này, tuy năm con rối tiên thiên tầng thứ 1 anh ta chỉ cần vẫy vẫy là có thể diệt gọn, chỉ là thử thách này có quá khó đối với những đệ tử tạp vụ khác, thậm chí có thể nói là không thể vượt qua nổi.

Một đệ tử tạp vụ đạt tới tiên thiên tầng 1 để tiến hành thử thách, nếu như cùng một lúc phải đối với năm tiên thiên tầng thứ 1, chỉ có nước quỳ mà thôi.

Thậm chí chỉ đối đầu với hai tên thôi cũng đã là một vấn đề to lớn rồi, đừng nói lúc này lên tới năm con, rõ ràng có người không muốn người thử thách vượt qua đây mà.

Nghĩ tới người phụ trách là người của Vô Nghĩa Hy, lập tức hiểu ra vấn đề, thì ra đây là “ món quà” của hắn dành cho mình đây mà.

“ Tưởng như thế là làm khó được ta sao? Nực cười.” Nếu như Dương Kiệt chỉ là một tiên thiên tầng thứ 1 như bao đệ tử tạp vụ khác, lúc này chỉ có nước quay đầu bỏ chạy, nhưng với thực lực lên tới tiên thiên tầng thứ 5, chưa tính võ hồn và bí pháp giới vương quyền, đừng nói năm con, mười con, hai chục con cũng không thành vấn đề.

“ Tới đây nào các cung!!” Dương Kiệt ngoắc ngoắc ngón tay khiêu khích năm con rồi ở trước mặt.

Đôi mắt được khảm bằng viên đá quý của năm con rồi lập tức rực cháy tia sáng màu đỏ rực như máu, mang theo tốc độ của một tiên thiên tầng thứ 1 đồng loạt lao thẳng về phía Dương Kiệt tấn công.

Dương Kiệt mang theo vẻ mặt đầy phần khích không lùi mà tiến, trực tiếp áp sát con rồi đi đầu, tay phải tạo thành nắm đấm, đấm thẳng vào ngực của nó.

Păng ~~~~!!

Con rồi lập tức bị đánh bay về phía sau, tông thẳng vào hai con rồi khác cũng đang lao tới, thậm chí trên phần ngực con rồi dính đòn xuất hiện nhiều vết nứt đáng sợ.

Lách người nhường qua con rồi thứ hai tung cú đấm vào mặt, trực tiếp áp sát con rồi thứ ba ở ngay bên cạnh, tung cú đá liên hoàn đá thẳng vào đầu nó ...

Păng ~~~~!!Păng ~~~~!!

Crack ...

Dưới sức mạnh cú đá đáng sợ của một tiên thiên tầng thứ 5, con rối bị hứng trọn cú đá liên hoàn lập tức bị đá bay đầu rơi ngã xuống đất, không còn chiến đấu được nữa.

Chưa hết, Dương Kiệt nhanh chóng quay người lại tung chân móc thẳng vào đôi chân của con rối thứ hai, khiến nó không thể giữ được thăng bằng té ngã xuống, không đợi nó kịp vùng vẫy, trực tiếp ngồi thẳng lên cơ thể con rối, tung một cú đấm thôi sơn thẳng vào đầu mục tiêu.

Pằng ~~~~~!!

Crack

Đầu con rối như bong bóng bị nổ, nổ tung ra thành nhiều mảnh, khế co giật vài cái rồi ngừng hẳn, không nhúc nhích được nữa.

Quá trình đá bay ba con, kết liễu hai con chỉ diễn ra trong vòng mười giây đồng hồ, hoàn toàn không gây được chút áp lực cho Dương Kiệt cả, thậm chí anh ta chẳng cần sử dụng tuyệt học hay bí pháp của mình nữa.

Crack Crack Crack

Ba con rối bị đá bay ra xa từ dưới đất nhanh chóng đứng dậy, đặc biệt là con rối đã bị đánh vỡ phần ngực, nếu như là người thường, không chết cũng bị trọng thương, nhưng những con rối như thế này hoàn toàn không biết tới cái đau, cho dù đánh gãy hai tay hai chân nó vẫn có thể nhúc nhích được, trừ khi đánh vỡ bộ não trung ương của nó.

Dương Kiệt không muốn tốn thời gian với những con rối yếu kém này, trực tiếp mỗi con tặng một cú đấm ngàn cân vào đầu, kết thúc cuộc chiến chỉ trong vòng một phút đồng hồ.

“ Vượt ải thành công!”

Dương Kiệt đang đứng vỗ vỗ đôi tay của mình, trong phòng vang lên một giọng nói nghiêm nghị, cánh cửa thông tới căn phòng thứ hai lập tức mở tung, để anh ta có thể tiếp tục bước tới căn phòng kế tiếp thách đấu tiếp. Còn xác của năm con rối lập tức biến mất trong không khí, chắc đã được thu hồi lại.

Tất nhiên, Dương Kiệt cũng có thể quay đầu trở về không cần tiếp tục thách đấu tiếp nữa, vì thử thách chỉ yêu cầu vượt qua gian phòng thứ nhất đã có thể trở thành đệ tử ngoại môn rồi.

Nhưng vì số điểm tích lũy không lờ ở phía sau, tất nhiên là không thể nào bỏ qua rồi, tiếp tục đi thẳng vào gian phòng thứ hai.

Gian phòng thứ hai cũng không khác gian phòng thứ nhất, chỉ là lúc này trên đỉnh trần xuất hiện ba tia sáng chiếu xuống, ba con rối đạt tới tiên thiên tầng 2 lập tức xuất hiện ngay trước mặt anh ta.

“Ba con tiên thiên tầng thứ 2!!” Đôi mắt của Dương Kiệt tràn đầy ý chí chiến đấu, không hề có chút lo lắng khi phải đối diện với ba tiên thiên tầng thứ 2 ở trước mặt.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 22: Triệu Trưởng Lão

“ Chắc giờ này con heo mập đó đang bị năm con rôi đập tới nỗi ba mẹ cũng không nhận ra rồi, để xem mày còn dám xác láo với bố mày nữa không, khà khà ~~” Tên phụ trách không thể nhìn những gì diễn ra ở trong phòng thử thách, phải đợi khi kết thúc cuộc thử thách mới có thể từ ma thạch ghi chú coi lại quý trình thử thách, còn giờ hắn vẫn không biết được rằng Dương Kiệt đã dễ dàng vượt qua phòng thứ nhất, đang khiêu chiến ở phòng thứ hai.

Nhưng cũng không ngăn được trong đầu hắn xuất hiện cảnh Dương Kiệt bị năm con rôi đè xuống đập tới nỗi kêu cha khóc mẹ, chỉ nghĩ tới cảnh đó thôi, hắn vui sướng tới nỗi run bắn cả người, còn áp phê hơn cả lúc làm tình với một mỹ nữ xinh đẹp nào đó.

Ba con rôi tiên thiên tầng thứ 2 cũng không thể ngăn cản bước tiến của Dương Kiệt, chỉ trong vòng hai phút đồng hồ, trận đấu đã kết thúc, và người giành chiến thắng tất nhiên là Dương Kiệt rồi.

Trực tiếp đi thẳng vào phòng số ba, lần này xuất hiện ba con rôi tiên thiên tầng thứ 3, có thể gây chút khó dễ cho anh ta, từ trong túi càn khôn lấy ra Huyền Thiết chùy của mình, không đợi ba con rôi kịp phản ứng, mỗi con tặng cho một cú phì lũ bổ dừa đại pháp vào đầu, nhanh chóng, lẹ làng, lại thêm 5000 điểm tích lũy rơi vào túi anh ta.

Căn phòng thứ 4, xuất hiện một con rôi tiên thiên tầng thứ 4, lần này tên phụ trách không có giờ trò gây khó dễ với Dương Kiệt nữa, nên chỉ xuất

hiện một con rối như tiêu chuẩn, vì hẳn không nghĩ rằng Dương Kiệt có thể vượt qua nổi gian phòng thứ 3, nên chỉ tăng độ khó ở 3 phòng đầu mà thôi.

Tiên thiên tầng thứ 4, chỉ trụ được khoảng năm phút đồng hồ, dưới những cú bổ, quét đầy uy lực của Huyền Thiết chùy, nhanh chóng đi theo số phận của những con rối ở những căn phòng trước đó, trở thành điểm tích lũy cho Dương Kiệt.

10000 điểm tích lũy nằm gọn trong tay, đồng thời phá kỷ lục mấy ngàn năm của Thánh Hỏa Tông, trở thành người đầu tiên vượt qua được gian phòng thứ 4.

Phải biết rằng suốt mấy ngàn năm qua, vô số đệ tử tạp vụ tiến hành thử thách, nhưng số người vượt qua gian phòng số 3 đã là hiếm rồi, thậm chí có thể đếm trên đầu ngón tay.

Vì đệ tử tạp vụ đều là những người không có võ hồn, không thể gia tăng sức chiến đấu để vượt cấp khiêu chiến, không ít người dựa vào bí pháp hoặc là khi đạt tới tiên thiên nhưng không đi thử thách vội, đợi tu luyện thêm một thời gian để đột phá lên cấp cao hơn mới đi khiêu chiến, nên có thể vượt qua được phòng số hai, phòng số ba, nhưng khi tới phòng số bốn tất cả đều ngã ngựa.

“ Tiếp tục!!” Dương Kiệt trực tiếp vào thẳng căn phòng số năm, một con rối tiên thiên tầng thứ 5 có cảnh giới ngang ngửa với anh ta lập tức xuất hiện, không đợi Dương Kiệt chuẩn bị, trực tiếp lao thẳng tới tấn công.

“ Tốc độ không tệ~~~!!” Nhìn thấy con rối dùng một tốc độ cực nhanh phóng tới, chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện ngay trước mặt, lần này trên tay con rối có mang theo vũ khí là một cây côn thô to bằng cổ tay của một người đàn ông trưởng thành, từ trên xuống dưới đập thẳng vào đầu của Dương Kiệt.

Boong ~~~!!

Dương Kiệt vung chùy từ lên cao đỡ lấy cây côn đang đập xuống, hai loại binh khí va đập vào nhau tạo ra âm thanh ma sát đáng sợ. Đỡ xong đòn đầu tiên, Dương Kiệt lập tức phản công, múa chùy quét thẳng vào hông của con rôi.

Boong ~~~~!!

Con rôi cũng phản ứng cực nhanh, đưa côn đỡ ngang hông, nhưng bị cú quét đáng sợ của Dương Kiệt đẩy lùi về phía sau vài bước, Dương Kiệt thừa thế tiến tới, dùng tốc độ tấn công như vũ bão liên tục đập, quét, đẩy, đâm thẳng vào đôi phương.

Boong ~~~~!! Boong ~~~~!! Boong ~~~~!! Boong ~~~~!!

Con rôi cũng không phải tay vừa, liên tục chống đỡ mọi đòn tấn công của Dương Kiệt, đồng thời không quên phản công lại vài chiêu, cả hai sập lá cà vào nhau, mọi đòn đánh đều mang theo khí thế bạo lực tột cùng, ngay cả bề mặt căn phòng cũng đã xuất hiện nhiều vết lõm gồ ghề.

“Đã, quá đã ~~~~!!” Dương Kiệt càng đánh càng hăng, lâu lắm rồi mới có một đối thủ dám đánh sập lá cà với mình, lúc này hoàn toàn có thể bộc phát hết sức mạnh của mình để chiến đấu, quả thật là sướng khoái lạ thường.

“Kết thúc thôi, Giới Vương Quyền X 4, phì lũ bạo liệt quyền ~~~~!!” Toàn thân lập tức được bao phủ bởi lớp khí màu đỏ rực, tay tạo thành cú đâm đâm thẳng vào con rôi ở trước mặt.

Pằng ~~~~!!

Con rôi dùng côn đỡ lấy cú đâm của Dương Kiệt, nhưng cơ thể của nó không tự chủ bị đẩy lùi về phía sau năm mét và rơi ngã xuống đất.

Kích hoạt hiệu ứng đẩy lùi và té ngã.

“ Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp ~~~!!”

Dương Kiệt tung người lên cao, cây chùy vẩy múa một vòng trên đỉnh đầu, từ trên không trung rơi xuống cộng thêm vung chùy bổ thẳng vào đầu của con rôi đang nằm bất động trên mặt đất.

Rầm ~~~~~!!

Crack ~~~~~!!

Cái đầu con rôi hứng trọn quả chùy, trực tiếp bị vỡ tung ra thành nhiều mảnh lớn nhỏ tung bắn khắp nơi, thậm chí vị trí cái đầu của con rôi xuất hiện một vết lõm sâu tới gần ba cm, phải biết rằng bề mặt mặt đất của gian phòng này được lát bằng đá cẩm thạch đặc biệt, ngay cả tiên thiên tầng thứ 7 cũng không thể để lại một vết trầy trên đó, đủ hiểu cú bổ của Dương Kiệt đáng sợ tới cỡ nào rồi.

“ Vượt ải thành công ~~~~!!”

Lại thêm 20000 điểm nằm gọn trong tay, căn phòng thứ sáu mở ra, sẵn sàng để anh ta bước vào khiêu chiến.

Hít sâu một hơi vào người, Dương Kiệt tinh thần phấn chấn tiếp tục đi thẳng vào căn phòng thứ sáu, đối thủ lần này chắc chắn là một tiên thiên tầng thứ 6, cao hơn Dương Kiệt tới một cấp.

Nhưng Dương Kiệt nhanh chóng phát hiện mình đã sai lầm, vì con rôi xuất hiện lần này không phải là tiên thiên tầng thứ 6, mà là tiên thiên tầng thứ 7.

Thực lực ngang bằng với tên thanh niên của Thiên Kiếm Tông đã từng chết dưới tay Kiều Phong. Thế nhưng nếu như để tên thanh niên vào đây giao chiến với con rối này, nếu không kích hoạt võ hồn, tên thanh niên tuyệt đối không phải là đối thủ của nó.

Vì những con rối như thế này tuy chỉ chiến đấu theo bản năng =, không có tuyệt học, nhưng khả năng chiến đấu không biết mệt mỏi, không biết đau, cho dù bị trọng thương cũng không ảnh hưởng tới sức chiến đấu của nó, thử nghĩ xem, nó hứng trọn một chiêu, hai chiêu hay thậm chí nhiều chiêu vào người cũng không hề hấn gì, nhưng nếu như con người dính phải một chiêu của nó, chắc chắn sẽ bị thương, sẽ ảnh hưởng tới phát huy thực lực của mình, nên tuyệt đối không phải một con người bằng xương bằng thịt có thể so sánh được.

Ít ra chiến đấu lâu dài con người không thể bằng con rối.

Chỉ cần chơi chiến thuật đánh tiêu hao, cũng đủ chơi chết một con người tiên thiên tầng thứ 7 rồi.

‘ Mẹ kiếp, lại là tiên thiên tầng thứ 7??’ Sắc mặt của Dương Kiệt vô cùng khó coi, cái tiên thiên tầng thứ 7 này làm anh ta nhớ tới tên trời đánh đã khiến Xích Tiểu Lâm bị mất mạng, lần trước khi ở tiên thiên tầng thứ 2, cho dù dùng đủ mọi cách, vẫn không thể làm gì được người ta, thậm chí bị đánh như con chó, tuyệt đối là nỗi ám ảnh trong lòng Dương Kiệt.

Hít sâu một hơi vào người để bình tĩnh lại, tuyệt đối không được để nỗi ám ảnh này ảnh hưởng tới con đường tu luyện, muốn vượt qua được, thì phải đánh bại đối thủ ở phía trước ngay tại thời điểm này.

“ Tới đây nào, để xem mày đáng sợ tới cỡ nào.” Dương Kiệt giờ nay đã là tiên thiên tầng thứ 5, không còn là tiên thiên tầng thứ 2 quèn như trước kia nữa, hoàn toàn tự tin vào thực lực của mình chắc chắn sẽ đánh bại được

con rồi ở trước mặt, cho dù không thể đánh bại, nhưng ít nhất cũng có thể cầm cự bất phân thắng bại chứ nhỉ?

Roẹt ~~~~!!

Nhưng Dương Kiệt đã quá đề cao bản thân, quá xem thường đối thủ rồi, chỉ trong nháy mắt, hình bóng của con rồi đã biến mất khỏi tầm nhìn, một cảm giác nguy hiểm ở sau lưng ập tới, không chút do dự suy nghĩ, trực tiếp khẽ xoay nửa người vung chùy quét thẳng về phía sau.

Boong ~~~~!!

Cây chùy của Dương Kiệt chạm thẳng vào cú chuông của con rồi, tựa như đập thẳng vào một vách tường kiên cố, thậm chí bị lực phản hồi đẩy ngã nhào về hướng trước, lăn lộn trên mặt đất vài vòng, vừa mới đứng bật dậy, con rồi đã xuất hiện ngay trên đỉnh đầu, một cú chuông khí mang theo uy lực kinh thiên động địa từ trên cao chụp thẳng vào người Dương Kiệt ở phía dưới.

“ Ta đỡ ~~~~!!” Dương Kiệt vung chùy quét thẳng vào cú chuông khí đang chụp xuống, vũ khí trong tay bị hất bay ra xa, cơ thể trực tiếp hứng trọn cú chuông vào người, một vũng máu từ trong miệng phun bắn ra, cơ thể bị đánh bay về phía sau té ngã xuống đất.

“ Mẹ kiếp, mạnh quá, hoàn toàn không phải đối thủ.” Dương Kiệt dùng tay lau sạch máu ở mép miệng, đôi mắt rực sáng đầy phấn khích gào lớn: “Giới Vương Quyền X 3, võ hồn xuất hiện ~~~~!”

Ngay lập tức, cơ thể Dương Kiệt được bao phủ bởi một lớp khí màu đỏ rực, trên đỉnh đầu xuất hiện một con rùa chỉ to bằng lòng bàn tay, nhanh chóng nhập thẳng vào cơ thể của anh ta, trực tiếp kích hoạt kỹ năng trọng

lượng và Huyền Vũ Hộ Thể, sức phòng thủ tăng lên gấp đôi, tương đương với cơ thể của một tiên thiên tầng thứ 6.

Sở dĩ Dương Kiệt chỉ sử dụng giới vương quyền X 3 thay vì X 4 là vì đôi thủ quá mạnh, không chắc có thể kết thúc trận chiến trong vòng hai phút, nên đành phải kích hoạt X 3 có thể duy trì mười phút để thoải mái chiến đấu.

“ Chết này ~~~~!!” Mang theo sức mạnh đáng sợ gần tương đương với một tiên thiên tầng thứ 8 lao tới đập thẳng vào cơ thể của con rôi, nó lập tức bị đánh bay về phía sau, cánh tay giờ ra hững chịu cú đập thậm chí xuất hiện vết nứt, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới con rôi vô tri vô giác này cả, nó nhanh chóng lấy lại thăng bằng, một cú chưởng khí từ trong lòng bàn tay vỡ ra, bắn thẳng về phía Dương Kiệt đang lao tới định đánh chó dưới nước.

“ Phá ~~~~!!”

Dương Kiệt vùng chúi vỡ thẳng vào cú chưởng khí, chưởng khí lập tức bị đánh tan tành mây khói, tốc độ không chút suy giảm tiếp tục lao thẳng về phía trước, vùng chúi lên cao bỏ thẳng vào đầu con rôi.

Rầm ~~~~~!!

Con rôi vô cùng nhanh nhẹn né qua cú bổ chúi đáng sợ của Dương Kiệt, trong miệng nó đột nhiên phát ra một giọng nói khàn khàn: “ Tuyệt học huyền giới trung cấp, càn khôn chỉ pháp ~~~!!”

Ngón tay trở và ngón tay giữa chĩa thẳng về phía Dương Kiệt, thiên địa linh khí ở xung quanh lập tức hấp thụ vào đầu ngón tay, hình thành một quả cầu năng lượng to bằng trái bóng rổ, sau đó phóng thích ra bắn thẳng về phía Dương Kiệt.

Vù ~~~~~!!

“ Cái gì? Nó có thể thi triển tuyệt học???” Dương Kiệt tỏ ra bất ngờ hoảng hốt, phải biết rằng những con rối đã từng bị anh ta đánh bại, chỉ chiến đấu theo bản năng, hoàn toàn không biết sử dụng tuyệt học gì cả, không ngờ con rối này có thể sử dụng cả tuyệt học huyền giới trung cấp nữa chứ.

“ Giới Vương Quyền X 4, Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp ~~~!!” Dốc hết toàn bộ sức lực bú sữa của mình ra, trực tiếp đánh tan quả cầu năng lượng đáng sợ đó.

Không đợi Dương Kiệt kịp vui mừng, lại thêm một quả cầu năng lượng khác bắn tới, không chút do dự suy nghĩ lại tiếp tục quét bay quả cầu đó sang một bên, bắn thẳng vào tường, khiến căn phòng lung lay dữ dội, nhưng cũng may là căn phòng này được làm bằng đá cẩm thạch kiên cố, nên mới không bị sụp đổ trước những đòn đánh có uy lực đáng sợ như thế này.

Đầu ngón tay của con rối tựa như biến thành khẩu súng tự động, liên tục bắn ra những quả cầu năng lượng về phía Dương Kiệt, khiến anh ta phải chống đỡ một cách vất vả.

“ Ta gạt, ta đỡ, ta quét, ta đẩy, ta” Dương Kiệt không ngừng quét bay những quả cầu năng lượng sang một bên, nhưng trong lòng bối rối vô cùng, phải biết rằng trạng thái X 4 này chỉ duy trì được hai phút, nếu như thời hạn sử dụng kết thúc, tuyệt đối không thể chống đỡ nổi những quả cầu năng lượng đáng sợ như thế này.

Và đối phương là một con rối, hoàn toàn không cần phải lo lắng tiêu hao chân khí khi liên tục thi triển tuyệt học, chẳng bù với Dương Kiệt, liên tục sử dụng phì lũ bỏ dưa đại pháp, chân khí trong cơ thể đã giảm đi gần một nửa, chắc cũng không chịu được bao lâu nữa, không cần đợi tới khi bí pháp hết

hiệu lực, bản thân cũng chẳng còn tí chân khí trong người để chiến đấu nữa rồi.

“ Không được, phải tìm cách áp sát nó mới được.” Dương Kiệt đã nhận ra rõ nhược điểm của bản thân, những kỹ năng tuyệt học do mình tự sáng chế ra tuy uy lực kinh người, cộng thêm hiệu ứng đáng sợ, có thể nghịch chuyển càn khôn, chuyển bại thành thắng.

Nhưng do cấp bậc quá thấp, chưa đạt tới cấp huyền giới, chưa thể phóng thích ra tấn công từ xa, chỉ có đánh sập lá cà, nên lúc này hoàn toàn bất lực trước đối phương vô cùng vô liêm sỉ liên tục tấn công từ xa.

“ Sau cuộc kiểm tra này phải nhanh chóng thu gom linh thạch để thăng cấp tuyệt học của mình mới được.” Dương Kiệt quyết định không tiếp tục trực diện chống đỡ nữa, tung người nhảy lên không trung né qua một quả cầu đang bắn tới, từ trên không trung nhào lộn hai vòng rồi đáp xuống đất, nhanh chóng tung người lao tới áp sát đối phương.

“ Ta ngã, ta lăn, ta nhảy, ta né, ta” Dương Kiệt làm đủ mọi động tác khó coi, nào là tư thế chó đói vồ phân, tư thế em bé ăn vạ lăn lộn trên mặt đất, tư thế nhảy múa vũ điệu vũ trụ của Micheal Jackson v.v.... Để né qua những quả cầu năng lượng đang không ngừng bắn về phía mình.

Với cái thân hình “ siêu mẫu” của anh ta, có thể linh hoạt làm được những động tác đó quả thật là vô cùng khó tin, tất nhiên không kém phần khôi hài.

“ Thời cơ đã tới.” Né qua gần năm quả cầu năng lượng, Dương Kiệt đã áp sát ngay trước mặt con rối, cắn răng hét lớn: “ Thành bại là trông chờ vào đây, Phì Lũ Bạo Liệt Quyền ~~~~!!”

pằng ~~~~!!

“ Cái gì? Không kích hoạt được hiệu ứng?” Con rối hứng trọn chiêu phì lũ bạo liệt quyền của Dương Kiệt, chỉ bị đánh đẩy lùi về phía sau vài bước rồi ngưng hẳn, không xuất hiện cảnh bị té ngã bất động trên mặt đất.

Không đợi Dương Kiệt có thời gian tiếc nuối, lại thêm một quả cầu năng lượng bắn thẳng tới, không còn cách nào khác, đành tiếp tục bốn cũ soạn lại, liên tục làm ra những tư thế khó coi rồi áp sát vào đối phương.

Phì Lũ Bạo Liệt Quyền ~~~~!!

Pằng ~~~!!

“ không được ~~~!!”

Phì Lũ Bạo Liệt Quyền ~~~~!!”

pằng ~~~~~!!

“ vẫn không được là sao? Má ơi, sao hôm nay con xui thế này ~~~!!”

Dương Kiệt không ngừng gào thét trong lòng, nhưng vẫn nhanh chóng lặp lại hành động lúc này, liên tục áp sát, thi triển tuyệt học, nhưng thời gian duy trì trạng thái X 4 không còn quá nhiều, chân khí cũng tiêu hao không ít, nếu như không thể kết thúc sớm trận đấu, chắc chắn sẽ là người bại trận.

“ A ~~~~ Phì Lũ Bạo Liệt Quyền ~~~~!!”

Pằng ~~~~~!!

“ Dính dong, kích hoạt hiệu ứng đẩy lùi và té ngã!!” Câu thông báo của hệ thống tựa như tiếng hát du dương trên thiên đàn cất vang, đôi mắt của Dương Kiệt lập tức rực sáng như bóng đèn pha, nhìn thấy con rối bị đẩy lùi về phía sau năm mét rồi té ngã bất động trên mặt đất, thời cơ dứt điểm đã tới, còn chờ gì nữa ~~~!!

“ Phì Lũ Xung Thiên Pháo ~~~~!!

Rầm ~~~ Rầm ~~~ Rầm ~~~...

Mỗi bước chạy của cái cơ thể nặng 360kg đều khiến cho mặt đất phải rung chuyển, khi cách con rôi còn khoảng nửa mét, hai chân nhún mạnh xuống tung mình lên không trung, từ trên cao rơi xuống đè thẳng vào con rôi ở phía dưới.

Rầm ~~~~~~!!

Tiếng va đập vang động trời đất vang lên, bên tai vang lên câu thông báo kích hoạt hiệu ứng choáng váng vào con rôi, không chút do dự, bồi thêm một cú Phì Lũ Bồ Dưa Đại Pháp bổ thẳng vào đầu của nó, cái đầu lập tức tựa như quả dưa bị người dùng gậy đập mạnh vào, vỡ nát tung tóe, cơ thể co giật vài cái rồi ngưng hẳn, kết thúc trận chiến, và cũng là lúc thời gian duy trì trạng thái X 4 đã đạt tới đỉnh điểm, trực tiếp quay trở về trạng thái bình thường, Dương Kiệt tựa như bị trút hết sức lực trong người, hai chân run rẩy không trụ vững ngổ ngã xuống đất, hít thở như chưa từng được thở vậy.

Cùng lúc đó, tên phụ trách kiểm tra ở bên ngoài vẫn không ngừng liên tưởng cảnh tượng Dương Kiệt bị hành hạ đánh đập tới nỗi kêu cha khóc mẹ, chỉ là trong lòng vẫn không kèm được cảm thấy khó hiểu: “ Ủa, sao giờ này vẫn chưa thấy con heo mập đó bị tổng cổ ra khỏi phòng thử thách vậy cả? Chẳng lẽ sức chịu đựng của nó đáng sợ như thế sao?”

“ Lê chấp thị, người đang tiến hành kiểm tra trong phòng là ai thế?” Trong lúc hắn đang díu mày suy nghĩ về việc vì sao tới giờ Dương Kiệt vẫn chưa bị thất bại, phía sau lưng đột nhiên vang lên 1 giọng nói đầy nghiêm

ngiht, khiến hấn giật mình hoảng hốt, vội vã quay đầu lại nhìn, phát hiện một người đàn ông chạc tuổi năm mươi, thân hình gầy gò như da bọc xương, nhưng đôi mắt rất có thần, trên người mặc bộ đồ dành cho các vị trưởng lão nội môn, đang dùng ánh mắt hiếu kỳ khó hiểu nhìn chằm chằm vào căn phòng thử thách ở trước mặt.

“ Lê Minh Tân, bá kiến Triệu trưởng lão.” Người đàn ông đó chính là vị trưởng lão nội môn phụ trách khu vực thử thách như bên khu vực tạp vụ này, chức trọng quyền cao, là cấp trên của tên Lê Minh Tân này, không ngờ một người bận rộn như ông ta lại xuất hiện ở khu vực thử thách đệ tử tạp vụ, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra thế này.

“ Rốt cuộc ai là người đang tiến hành thử thách trong phòng vậy?” Trong lúc Lê Minh Tân đang suy nghĩ nguyên nhân đã khiến cho Triệu trưởng lão có mặt ở nơi này, câu hỏi của ông ta lại lần nữa vang lên.

“ Dạ dạ, chính là một tên đệ tử tạp vụ tên Dương Kiệt ạ.” Lê Minh Tân không dám chần chừ, vội vã đáp.

“ Dương Kiệt ... Dương Kiệt Cái tên sao nghe quen quen thế nhỉ?” Triệu trưởng lão khẽ dúu mày hồi tưởng lại, cảm thấy cái tên này dường như đã nghe qua ở đâu thì phải.

Lẽ ra thử thách của một tên đệ tử tạp vụ không thể nào kinh động tới một trưởng lão nội môn như ông ta, chỉ là thành tích của những căn phòng thử thách đều được kết nối với nhau, khi Dương Kiệt vượt qua được gian phòng thứ năm, đã gây chú ý tới Triệu trưởng lão, suốt mấy ngàn năm nay, số người vượt qua được gian phòng số bốn đã đếm trên đầu ngón tay, còn gian phòng thứ năm từ lúc Thánh Hỏa Tông sáng lập tới nay, chưa bất kỳ đệ tử tạp vụ nào có thể vượt qua được, nên Triệu trưởng lão lập tức nhận ra rằng không chừng có thể là một thiên tài bị chôn vùi, nên nhanh chóng từ trong nội môn chạy tới khu vực đệ tử tạp vụ này, để xem xem mặt mũi tên

thiên tài đã xuất sắc vượt qua gian phòng thứ năm, thậm chí tiếp tục khiêu chiến gian phòng thứ sáu là ai.

Độ khó của những gian phòng thử thách Triệu trưởng lão đều nắm rõ, từ một tên đệ tử tạp vụ có thể vượt qua được gian phòng thứ năm, tuyệt đối không phải những tên không có giá trị đào tạo mà mọi người thường tưởng, cho dù đệ tử tạp vụ không có võ hồn đi nữa, cũng chưa chắc là không thể đứng trên đỉnh điểm của tông môn.

Mày có võ hồn thì sao? Cho dù tao không có võ hồn đi nữa, chỉ cần cảnh giới tao cao hơn mày cả chục cấp, có võ hồn cũng phải chết dưới tay ta.

Mặc dù đại đa số người trên đại lục Huyền Thiên này đánh giá thiên tài thông qua võ hồn, nhưng cũng có một số ít người lại có suy nghĩ khác.

Cho dù thiên tài cỡ nào, nếu như không cố gắng, không có chí cầu tiến, lơ là việc tu luyện, thành tựu sau này chưa chắc có thể sánh bằng những người không có võ hồn nhưng tu luyện một cách cùng cực gian khổ.

Đó là lý do vì sao Thánh Hỏa Tông thành lập tức một khu vực đệ tử tạp vụ, cho cơ hội những đệ tử tạp vụ trở thành đệ tử ngoại môn, một khi đã trở thành đệ tử ngoại môn, sẽ được đào tạo bồi dưỡng như những thiên tài có võ hồn khác.

Và bản thân Triệu trưởng lão, cũng từng là một đệ tử tạp vụ đi lên, có được địa vị ngày hôm nay, tất cả đều nhờ vào những giọt mồ hôi xương máu không ngừng nghỉ của mình gầy dựng lên, ngay cả những vị trưởng lão có võ hồn cũng chưa chắc dám lớn tiếng ở trước mặt ông ta.

cho nên ông ta hiểu rõ rằng, để trở thành kẻ mạnh một phương, quan trọng nhất không phải là có võ hồn hay không, mà là phải có cái tâm, ý chí cầu tiến mãnh liệt, không màng gian nan hiểm nguy, kiên quyết bước lên

không lùi bước, cộng thêm duyên may nghịch thiên không trừ một ai, đó mới là yếu tố quan trọng để trở thành một kẻ mạnh thực thụ.

Nên ngày thường Triệu trưởng lão vẫn thường xuyên quan tâm tới khu vực thử thách dành cho đệ tử tạp vụ này, mỗi khi có đệ tử tạp vụ tiến thành thử thách đều dành thời gian quý báu ra theo dõi, hy vọng ngày nào đó bắt gặp một thiên tài thực thụ bị chôn vùi, và khi phát hiện ra người mình cần tìm, nên đã nhanh chóng bỏ bê tất cả chạy tới khu vực đệ tử tạp vụ, hy vọng có thể nâng đỡ, đào tạo, tạo cơ hội cho thiên tài bị chôn vùi đó trở thành kẻ mạnh một phương cũng không chừng.

“À há, ta nhớ ra rồi, Dương Kiệt, chính là tên đệ tử tạp vụ đã cả gan tiến hành “ vận thanh thiên”, cuối cùng vẫn có thể toàn mạng vượt qua diễn ra cách nay không lâu đúng không?” Triệu trưởng lão khẽ dúm mày suy nghĩ một hồi, đột nhiên vỗ tay vào đùi cười lớn.

“ Vâng vâng, chính là tên Dương Kiệt đó ạ.” Lê Minh Tân vội vã hòa theo Triệu trưởng lão, thái độ vô cùng cung kính thận trọng, tuy nhiên trong lòng có chút thấp thỏm không yên, rốt cuộc là con heo mập đó đã làm qua chuyện gì mà có thể gây sự chú ý tới Triệu trưởng lão nhỉ? không lẽ là

Rõ ràng Triệu trưởng lão đã từng nghe qua danh tánh của Dương Kiệt, dám thử thách “ vận thanh thiên” và thành công vượt qua, tuyệt đối không phải là một người tầm thường có thể làm được điều đó.

Có ý chí sắt đá, có thực lực không tẻ, tuyệt đối là một viên ngọc thô đáng được mài giũa thành tài.

Triệu trưởng lão càng lúc càng cảm thấy hứng thú với Dương Kiệt hơn nữa.

Không bao lâu sau, cánh cửa phòng thử thách từ từ mở ra, một bóng người như trái bóng khổng lồ từ trong phòng bước ra, xuất hiện ngay trước mặt Triệu trưởng lão và Lê Minh Tân.

Người đó không ai khác chính là người đã vượt qua gian phòng số sáu thành công, Dương Kiệt!!

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 23: Kỷ Lục Vô Tiền Khoáng Hậu

Dương Kiệt có chút bất ngờ khi trong phòng xuất hiện thêm một người đàn ông khác, dùng ánh mắt tò mò hiếu kỳ quan sát đánh giá người đàn ông đó. Và Triệu trưởng lão cũng quan sát toàn thân trên dưới anh ta, cả hai cứ thế đưa mắt nhìn nhau không nói nên lời nào cả.

“To gan, còn không mau mau tới chào hỏi Triệu trưởng lão.” Lê Minh Tân cảm thấy thời cơ đã tới, vội vã lên tiếng quát tháo Dương Kiệt.

Triệu trưởng lão khẽ dúu mày với thái độ của Lê Minh Tân, còn Dương Kiệt trực tiếp quét ánh mắt sắc lạnh về phía hắn, lạnh lạnh nói: “Vị sư huynh này oai phong quá nhỉ? Ngay cả Triệu trưởng lão còn chưa lên tiếng trách mắng, mà sư huynh đã nhảy ra quát tháo sư đệ rồi, chẳng lẽ sư huynh có quyền lực lớn hơn cả Triệu trưởng lão, có thể thay mặt trưởng lão quyết định mọi việc.”

Nghe xong câu nói của Dương Kiệt, Lê Minh Tân đã chảy đầy mồ hôi lạnh, phát hiện ánh mắt lạnh lùng của Triệu trưởng lão khi nhìn vào mình, lập tức cảm thấy không hay, vội vã lên tiếng phân trần: “Tầm bậy, ta chỉ là”

“Thôi đủ rồi, chuyện đó để sang một bên, lão phu có việc cần hỏi Dương Kiệt.” Triệu trưởng lão không để Lê Minh Tân giải thích, quay sang Dương Kiệt mang theo vẻ mặt ôn hòa hỏi: “Dương Kiệt, nói cho ta biết, cậu đã phải dừng bước ở gian phòng số sáu, đúng không?”

“ Cái gì? Dừng bước ở gian phòng số sáu, vậy có nghĩ là” Lê Minh Tân lập tức hiểu rõ nguyên nhân vì sao kinh động cả Triệu trưởng lão phải chạy tới nơi này.

Thì ra là thế, càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi, vì những gian phòng trước đó, hắn đã trực tiếp can thiệp gây khó dễ cho Dương Kiệt, nếu như Dương Kiệt thừa lên cho Triệu trưởng lão, chắc chắn mình sẽ bị xử phạt không nhẹ, nếu như là một đệ tử tầm thường, Triệu trưởng lão không thèm quan tâm thì muốn làm gì thì làm, nhưng bây giờ Dương Kiệt đã vượt qua cả gian phòng số năm, dừng bước ở gian phòng số sáu, điều đó đồng nghĩa với gì, hắn ta biết rõ, chắc chắn Triệu trưởng lão sẽ nhúng tay vào, và tới lúc đó thì....

Lê Minh Tân không dám tiếp tục suy nghĩ nữa, đồng thời thâm vả vào miệng mình vài cái, ai biết đã làm sai quy trình mà còn muốn chà đạp chọt Dương Kiệt thêm vài nhát nữa.

“ Bẩm trưởng lão, đệ tử đã may mắn hơn, vượt qua luôn cả gian phòng số sáu rồi ạ.” Dương Kiệt biết rõ không thể che giấu, nên thành thật thừa nhận, thậm chí anh ta cũng không có ý che giấu, vì càng chứng tỏ mình có giá trị, sẽ càng nhận được sự chú ý và đào tạo ở cấp trên trong tông môn, sau này những người muốn đ-ng tới mình, cũng phải suy nghĩ kỹ lại.

Điểm hình là tên Lê Minh Tân này, lúc này nhìn thấy vẻ mặt thấp thỏm không yên của hắn, lập tức hiểu rõ điều gì đã xảy ra.

“ Cái gì? Vượt qua luôn cả gian phòng số sáu?” Cả Triệu trưởng lão và Lê Minh Tân cùng kêu thét lên vì kinh ngạc.

Triệu trưởng lão nhanh chóng từ trong kinh ngạc bừng tỉnh lại, tuy vẫn còn có chút khó tin nhưng càng nhìn Dương Kiệt càng cảm thấy hài lòng, ông ta không nghĩ rằng Dương Kiệt dám nói dối, vì quá trình thử thách của

đệ tử đều được ghi nhớ lại, chỉ cần kiểm tra lại hình ảnh quá trình thử thách, lập tức có thể tìm ra câu trả lời.

Và lại, Triệu trưởng lão đã đạt tới cảnh giới tông sư cấp 6, nghĩa là cao hơn tới 21 cấp so với Dương Kiệt, nên bí pháp kiểm thức thực đã vô tác dụng đối với ông ta, cảnh giới tiên thiên tầng thứ 5 đã phơi bày trước mặt ông ta, nên khi biết rõ thực lực của Dương Kiệt, cộng thêm chút thủ đoạn và may mắn, có thể vượt qua gian phòng số sáu cũng không phải là chuyện không thể.

Chỉ là ông ta nghĩ hoài nghĩ không thấu, một tên đệ tử tạp vụ, có thể trong mộtv thời gian ngắn đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 5 sao? Chắc đã có được cơ duyên không nhỏ khi đi thí luyện trong khu rừng ma thú rồi nhỉ?

“ Không thể nào, không thể nào như thế được, chẳng lẽ có gian lận trong này.” Lê Minh Tân tựa như người mất hồn, miệng không ngừng lẩm bẩm nói.

Hoàn toàn không nhận ra rằng những câu nói của hắn đã lọt hết vào tai của Triệu trưởng lão, sắc mặt của ông ta càng lúc càng khó coi, càng lúc càng cảm thấy bất mãn với tên chấp thị này.

Gian lận, mày thử vào trong đó gian lận cho tao xem thử coi.

Lời nói của hắn không chỉ nghi ngờ Dương Kiệt, thậm chí còn nghi ngờ cả sự công bằng và năng lực của tông môn, sau vụ việc này không chết cũng thân tàn ma dại.

“ Bẩm Triệu trưởng lão, đệ tử có một việc muốn hỏi ạ.” Dương Kiệt cũng không có ý định tha cho tên Lê Minh Tân này, quyết định bồi thêm một cú cho hắn xuống đáy bùn luôn.

Quả nhiên, nghe thấy Dương Kiệt có việc muốn hỏi Triệu trưởng lão, Lê Minh Tân từ trong cơn hoang mang bừng tỉnh lại, sắc mặt tái mét không ngừng phóng ánh mắt van xin về phía anh ta.

“ Chuyện gì cứ hỏi.”

Mặc kệ ánh mắt van xin của Lê Minh Tân, Dương Kiệt chấp tay lạnh lạnh hỏi: “ Xin hỏi trưởng lão, vì sao đệ tử thử thách trong gian phòng thứ nhất phải một lúc đối phó với năm con rối tiên thiên tầng thứ 1, gian phòng thứ hai là ba tiên thiên tầng thứ 2, phòng thứ ba là ba tiên thiên tầng thứ 3, ý của đệ tử là, chẳng lẽ tiêu chuẩn thử thách của đệ tử tạp vụ lại cao tới mức độ thế sao? chẳng lẽ thực lực của đệ tử tạp vụ còn đáng sợ hơn cả đệ tử ngoại môn, có thể chiến đấu cùng một lúc với nhiều đối thủ cùng cấp hay trên cấp như thế?” Vừa nói vừa phóng ánh mắt đầy khiêu khích về phía Lê Minh Tân.

Dương Kiệt không phải thánh mẫu, cũng không phải phật tử từ bi rộng lượng, người ta tát má bên phải của mình còn đưa má bên trái cho hấn tái luôn, những ai đắc tội với anh ta, đều tìm cách trả thù ngay tức khắc, cái gì quân tử trả thù mười năm chưa muộn gì đó chỉ là nhảm nhí, bố mày có thù sẽ trả ngay tức khắc, thậm chí trả lại gấp mười lần, trăm lần.

Quả nhiên, nghe xong lời nói của Dương Kiệt, sắc mặt của Triệu trưởng lão đã trầm đen như than, quét ánh mắt sắc lạnh về phía Lê Minh Tân đang toàn thân run rẩy, sắc mặt tái mét, lập tức hiểu rõ những lời nói của Dương Kiệt không phải là vô căn cứ, xem như có sự lạm dụng quyền lực ở đây rồi đây.

“ Lê chấp thị, chuyện này là như thế nào?” Triệu trưởng lão mang theo giọng nói lạnh lùng vô tình cảm nói, ngay lập tức một khí thế đáng sợ của một tông sư tầng thứ 6 phát tán ra, phong tỏa cả gian phòng, Lê Minh Tân

toàn thân ướt đầm mồ hôi, hai hàm răng đánh vào nhau liên hồi, suýt chút chịu đựng không nổi phải quỳ ngã xuống đất.

Còn Dương Kiệt tuy cũng nằm trong vùng phong tỏa của khí thế của một tông sư cao cấp, nhưng vì khí thế đó chủ yếu tập trung vào Lê Minh Tân, nên chỉ khẽ run rẩy vài cái, nhanh chóng vận hành chân khí trong cơ thể chống cự thứ khí thế đáng sợ đó, cộng thêm đã từng một thời gian ở bên cạnh Kiều Phong, đã phần nào quen thuộc với khí thế của một đại tông sư, nên không xảy ra tình trạng mất mặt như Lê Minh Tân.

Triệu trưởng lão có chút kinh ngạc với thực lực của Dương Kiệt, tuy khí thế của mình không nhắm vào hắn, nhưng cũng tuyệt đối không phải là một tiên thiên yếu ớt có thể chống cự được, lúc này không kèm được coi trọng anh ta hơn nữa.

“Dạ ... dạ Đệ tử” Cuối cùng Lê Minh Tân cũng chịu đựng không nổi quỳ ngã xuống đất, toàn thân run lên cầm cập, nhất thời không biết dùng lời lẽ nào để biện minh cho bản thân.

Hắn không dám chối cãi, vì ma thạch ghi nhớ đã ghi nhớ rõ ràng quá trình kiểm tra của từng người, chỉ cần mở ma thạch ghi nhớ ra xem, mọi chuyện sẽ sáng tỏ, nếu như lúc này còn ngoan cố chối cãi, sự thực phang thui ra chẳng giữ không giữ được vị trí, thậm chí mất luôn cả mạng.

Chỉ là trong lòng lúc này căm hận tột cùng đối với Dương Kiệt, chính tên khốn đó đã khai ra hết tội lỗi của mình cho Triệu trưởng lão biết, nếu như hắn ngoan ngoãn yên lặng, thì mình đâu phải rơi vào cảnh khốn khổ này chứ?

Hắn hoàn toàn không nghĩ rằng chính bản thân lão là người có lỗi trong vụ việc này.

Ngoại trừ Dương Kiệt ra, hẳn còn hận luôn cả tên Vô Nghĩa Hy, chính vì tên khốn đó là bắt nguồn cho rắc rối này.

“ Không cần phải giải thích nữa, bắt đầu từ hôm nay, ngươi không còn là chấp thị ở nơi này nữa. hãy cút đi Phong Hỏa Động bế quan một thời gian đi.” Triệu trưởng lão vô cùng quả quyết nói.

“ Cái ... cái gì, Phong hỏa Động ...” Lê Minh Tân tựa như vừa nghe được tin đáng sợ nhất trên đời, toàn thân run lên cầm cập, thậm chí ở giữa quần đã xuất hiện vệt dịch thể màu vàng khai nồng.

Phong Hỏa Động, chính là nơi chấp hành hình phạt dành cho những đệ tử đã phạm trọng tội trong tông môn, nói cho đẹp mặt thì gọi là bế quan, nhưng thật ra là phải ở trong đó chịu đựng những cơn gió lốc đáng sợ tạt thẳng vào người, đau tới nỗi khắc cốt chi tâm.

Chưa hết =, lại còn phải hứng chịu những tia lửa mấy chục ngàn độ siêu đốt, thậm chí có thể đốt cháy cả linh hồn. Tất nhiên, ở nơi này đặc biệt này lại vô cùng an toàn, người chịu hình phạt hoàn toàn không cần lo lắng tới tính mạng của mình.

Chỉ là, cảm giác sống không bằng chết mới đáng sợ, cho nên những người từng vào trong đó một thời gian khi trở ra đều trở thành thân tàn ma dại, thậm chí có không ít người chịu đựng không nổi bị hóa điên trong đó.

Nếu như chỉ mất vị trí ở nơi này, còn có thể chấp nhận được, cùng lắm đợi một thời gian chuyện này lắng xuống, lại chạy quan hệ ở phía trên sắp xếp một công việc khác an nhàn hơn, còn giờ bị phạt phải vào phong hỏa động bế quan, tuyệt đối không phải là tên Lê Minh Tân có thể chịu đựng nổi.

không còn cách nào khác đành cắn răng nói: “ Triệu ... Triệu trưởng lão, đệ tử là người của Nghiêm trưởng lão phái xuống, Triệu trưởng lão quyết định hình phạt như thế, có chút không ổn đấy ạ.” Khi nhắc tới từ “ người của Nghiêm trưởng lão”, hẳn đặc biệt nhấn mạnh mấy từ đó.

“ Ý của ngươi là định dùng Nghiêm trưởng lão ra hăm dọa ta sao?” Đôi mắt của Triệu trưởng lão lóe qua tia sáng sắc lạnh.

Nghiêm trưởng lão, cũng là một trong những vị trưởng lão có quyền lực trong nội môn, có địa vị ngang hàng với Triệu trưởng lão, chỉ là vị Nghiêm trưởng lão này có một tính cách vô cùng hiểm độc, thích kéo bè kết phái, không ít đệ tử nội môn là người của ông ta.

Quan trọng nhất là, lão vô cùng háo sắc, đã không ít nữ đệ tử xinh đẹp đã từng bị ép buộc bước lên giường lão, để đổi lại sự bình yên và tài nguyên tu luyện.

Còn những người từ chối, đều bị những người ở phía dưới lão đàn áp hành hạ tới nỗi không ngóc đầu lên nổi, thậm chí phải oan ức rời khỏi tông môn, không phải ai cũng đủ dũng khí để “ vận thanh thiên” đòi lại công bằng cho mình.

Hành động của Nghiêm trưởng lão khiến không ít trưởng lão trong nội môn cảm thấy ngứa mắt, chỉ là đối phương là một trưởng lão chức trọng quyền cao, nghe nói phía sau có một thái thượng trưởng lão đỡ lưng, đệ tử ở phía dưới không ai dám đứng ra làm chứng, nên đành nhắm mắt bỏ qua.

Và Triệu trưởng lão là một trong những người có suy nghĩ thù địch với Nghiêm trưởng lão, cho rằng lão đã gây ảnh hưởng tới mặt mũi và uy nghiêm của đại đa số trưởng lão trong tông môn.

Ngày thường quan hệ giữa Nghiêm trưởng lão và Triệu trưởng lão không tốt đẹp là bao, tuy không tới nỗi gặp mặt là đánh nhau, nhưng cãi nhau chắc chắn là có.

“Không dám, không dám, chỉ là đệ tử cho rằng Triệu trưởng lão không nên vì chuyện con con như thế này mà gây ảnh hưởng tình cảm giữa các vị trưởng lão trong tông môn thôi ạ.”

“Thú thật với Triệu trưởng lão, đệ tử có quan hệ không nhỏ với Nghiêm trưởng lão, nên nếu Triệu trưởng lão quả quyết xử phạt đệ tử, đệ tử e rằng Nghiêm trưởng lão sẽ trực tiếp nhúng tay vào, làm ảnh hưởng tới quan hệ đôi bên, quả thật không đáng ạ.”

Nghĩ tới địa vị của người đỡ lưng phía sau, Lê Minh Tân tỏ ra tự tin hơn, không còn mang theo thái độ quá sợ hãi đối với Triệu trưởng lão nữa.

Nghe xong lời nói của Lê Minh Tân, Triệu trưởng lão có chút do dự.

Quả thật, đối phương chỉ là một đệ tử ngoại môn tiên thiên tầng thứ 4 đã được sắp xếp vào vị trí này, quan hệ với Nghiêm trưởng lão tuyệt đối không nhỏ, nếu như tự ý xử phạt người của Nghiêm trưởng lão, chẳng khác vào tát vào mặt của lão ta.

Tuy Triệu trưởng lão không sợ lão, nhưng vì một đệ tử mới gặp mặt lần đầu mà làm ảnh hưởng quan hệ nghiêm trọng giữa đôi bên, quả thật có chút không đáng.

Vì phía dưới của Triệu trưởng lão còn vô số đệ tử đích truyền, vô số người phụ thuộc, nếu như Nghiêm trưởng lão muốn kiếm chuyện, chỉ cần cho người ở phía dưới gây chuyện với người ở phía dưới của mình, sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng.

Nói một cách chính xác là, Triệu trưởng lão vẫn chưa nhìn nhận đúng giá trị của Dương Kiệt, nếu như Dương Kiệt là một thiên tài có võ hồn cấp 5, cấp 6 thử xem, đừng nói là Nghiêm trưởng lão, thậm chí những người có địa vị cao hơn Nghiêm trưởng lão, vì lôi kéo một đệ tử thiên tài về phía mình cũng dám trở mặt ngay lập tức.

Chỉ là trọng lượng của Dương Kiệt vẫn chưa đủ để Triệu trưởng lão bắt chấp tất cả vì anh ta mà thôi.

Nhìn thấy Triệu trưởng lão tỏ vẻ do dự, Lê Minh Tân lập tức cảm thấy có cơ hội, vội vã nói: “Bẩm trưởng lão, đệ tử cảm thấy lần này có lỗi khi làm không tốt quá trình tiến hành kiểm tra này, nên đồng ý bồi thường một số lợi ích cho Dương Kiệt sư đệ, để tỏ lòng thành muốn hối lỗi này ạ.”

Nhìn thấy Lê Minh Tân đã tạo thế cho mình xuống nước, cũng không muốn làm quá, nên đành quay sang Dương Kiệt trầm giọng hỏi: “Dương Kiệt, Lê Minh Tân đã nhận ra lỗi lầm của mình, đồng ý bồi thường cho ngươi, theo ý kiến ta, chuyện này nên bỏ qua, thế nào?”

Dương Kiệt này giờ vẫn yên lặng đứng ở một bên chờ đợi sự đàm phán giữa Triệu trưởng lão và Lê Minh Tân, đặc biệt là nhìn thấy Triệu trưởng lão tỏ vẻ do dự khi nghe đối phương nhắc tới là người của Nghiêm trưởng lão gì đó, lập tức nhận ra rằng xem ra muốn một gậy đập chết tên khốn đó là điều không thể.

Lúc này nghe thấy lời gợi ý của Triệu trưởng lão, khẽ dúm mày suy nghĩ một hồi, giả vờ lộ ra vẻ bất cam khó xử nói: “Thực ra đệ tử cũng muốn theo lời trưởng lão hòa giải, chỉ là đệ tử bị đối xử bất công bằng như thế này, nếu như ...”

“Yên tâm, lão phu sẽ yêu cầu hắn đền bù thích đáng cho ngươi.” Là một người dày dặn kinh nghiệm như Triệu trưởng lão, tất nhiên là hiểu rõ

Dương Kiệt muốn gì rồi, trong lòng không kèm được coi trọng anh ta hơn nữa.

Biết nhìn vào thời thế, co được dãn được, đầu óc linh hoạt, đồng thời không quên nói rộng lợi ích cho bản thân, tuyệt đối là một con cáo già gian hiểm, hoàn toàn khác xa với vẻ ngoài “ trung hậu hiền lành”.

“ Dương Kiệt đã đồng ý hòa giải, tới lượt ngươi hãy chứng tỏ thành ý của mình rồi đây.” Nhìn thấy Dương Kiệt đã chấp nhận đề nghị của mình, thái độ của anh ta khiến Triệu trưởng lão cảm thấy hài lòng, tất nhiên là hết lòng tranh giành lợi ích cho anh ta rồi, quay sang Lê Minh Tân trầm giọng nói.

Lê Minh Tân mang theo vẻ mặt đau xót từ trong túi càn khôn rút ra một lọ đan dược, giao qua cho Triệu trưởng lão, Triệu trưởng lão mở nắp ra xem, phát hiện trong đó có tới một trăm viên tích khí đan trung cấp, một viên tích khí đan sau khi luyện hóa tăng 5000 điểm, một trăm viên là 500000 điểm, hoàn toàn có thể thăng thêm một cấp nữa.

Một viên tích khí đan phải dùng 100 điểm tích lũy để trao đổi trong tông môn, một trăm viên là 10000 điểm, tuyệt đối không nhỏ đối với một đệ tử ngoại môn, thậm chí có nhiều người chưa chắc có đủ số điểm đó trên người, cái thành ý này vừa đủ trọng lượng rồi đây.

“ Cảm thấy thế nào?” Quay sang ném lọ đan dược qua cho Dương Kiệt, hỏi, không quên phóng ánh mắt đầy ngụ ý “ đủ là được rồi, đừng quá đáng.”

Dương Kiệt kiểm tra lại đan dược, đôi mắt rực sáng như bóng đèn pha, không ngờ lại có thần tài tới phát tiền cho mình, quả thật là một ngày may mắn, chỉ mong ngày nào cũng có một vài vụ như thế này thì hay biết mấy, không cần phải lo lắng thiếu thôn tài nguyên để thăng cấp nữa.

Nếu như để Lê Minh Tân biết được Dương Kiệt xem mình như thần tài, còn mong ước ngày nào cũng tới gây sự kiếm chuyện với mình, chắc chắn sẽ tức tới nổi phun máu ngất xỉu tại chỗ.

Mẹ kiếp, 10000 điểm tích lũy đây, mình phải vợ vết nhận hồi lộ gần một năm trời mới có được số điểm đó, vậy mà còn định mong mình biến thành thần tài ngày nào cũng đến phát tiền nữa sao?

“Mức bồi thường này vô cùng hợp lý, đệ tử không có ý kiến gì nữa ạ. Chỉ là, chỉ sợ Lê sư huynh cảm thấy bất cam sau này lại tới gây chuyện với đệ tử nữa thì sao ạ?” Dương Kiệt bỏ lọ đan dược vào túi càn khôn của mình, chấp tay thi lễ mỉm cười nói với Triệu trưởng lão, đồng thời không quên nhấn mạnh sự trả thù sau này của Lê Minh Tân.

Triệu trưởng lão quét ánh mắt sắc lạnh về phía Lê Minh Tân, hấn vội vã xua tay lắc đầu nói: “Không dám, không dám, đệ tử hứa là sau này sẽ không gây sự làm khó dễ Dương sư đệ nữa.”

Đừng có giỡn chứ, bị một lần tổn tới già rồi, hơn một nửa tài sản không cánh mà bay đi mất, thêm vài lần nữa bán nhà nhảy lầu còn không xong.

Vả lại đối phương có thể vượt qua gian phòng thứ sáu, tuyệt đối là một thiên tài hiếm gặp, lại nhận được sự nhìn nhận của Triệu trưởng lão, chỉ có thằng điên mới tiếp tục đi gây sự với người ta.

Ai muốn làm việc này thì làm, nói chung bố mày không chơi nữa.

Triệu trưởng lão hài lòng gật đầu, còn Dương Kiệt lộ ra vẻ tiếc nuối vô hạn, mép miệng của Lê Minh Tân khẽ co giật vài cái, trong lòng không ngừng gào thét: “Vẻ mặt của mày là ý gì đây? Tao không đi gây sự kiếm chuyện với mày nữa còn chưa hài lòng nữa sao? Bộ định biến tao thành thần tài phát tiền thật sao?”

Khẽ dúm mày suy nghĩ một hồi, Triệu trưởng lão quay sang Dương Kiệt trầm giọng nói: “ Dương Kiệt, theo ý của lão phu thế này nhé, lão phu sẽ ra tay xóa đi hình ảnh thử thách hai vòng cuối của ngươi, công khai với bên ngoài rằng ngươi chỉ vượt qua được gian phòng số bốn, ngừng bước ở gian phòng số 5, tất nhiên, phần thưởng điểm tích vẫn sẽ giao đủ cho ngươi, ý ngươi thế nào?”

Dương Kiệt lập tức hiểu rõ ý của Triệu trưởng lão muốn gì, ông ta đang muốn bảo vệ mình, không muốn mình chơi trội quá đáng, phải biết rằng lòng đố kỵ của con người vô cùng đáng sợ, nếu như để cho những thiên tài khác biết được mình phá vỡ mọi kỷ lục suốt mấy ngàn năm trong tông môn, họ sẽ nghĩ sao?

Tâm phục khẩu phục mới là lạ á.

Mày chỉ là một tên đệ tử tạp vụ quèn, còn tụi tao là thiên tài trong thiên tài, mày dám làm những việc mà tụi tao không làm được, định qua mặt ngồi lên đầu tụi tao sao? Tao không phục, tao sẽ thách đấu với mày!

Có thể tưởng tượng ra rằng, nếu như để việc mình vượt qua mọi thử thách trong thử thách kiểm tra, chắc chắn sẽ khiến cho Thánh Hỏa Tông dậy sóng, tuy sẽ nhận được sự quan tâm nhìn nhận ở phía trên, trọng tâm đào tạo bồi dưỡng mình, nhưng đồng thời sẽ có biết bao rắc rối sẽ ập thẳng vào đầu mình, tuy mình không sợ rắc rối, nhưng nếu như có thể, tuyệt đối không dẫn thân vào rắc rối liên miên không ngớt này.

Thú thật, chỉ công khai ra rằng mình vượt qua được gian phòng thứ 4 thôi cũng đủ để nhận được sự coi trọng của phía trên, đồng thời lôi kéo không ít rắc rối về phía mình rồi. Và quan trọng nhất là, tông môn có trọng tâm đào tạo mình cỡ nào đi nữa cũng không bằng một lần đi tới khu rừng ma thú giết quái thăng cấp.

Lợi ích và cái hại không cân bằng, không đáng.

Sau khi vào tới ngoại môn chắc chắn sẽ không ít tên nghe được tin kéo tới gây chuyện với mình cho mà xem.

“Đệ tử xin tuân theo ý của trưởng lão ạ.” Sau khi cân nhắc được mất, Dương Kiệt chấp tay thi lễ tôn kính nói.

Dương Kiệt thật lòng cảm kích Triệu trưởng lão, từ lúc ông ta xuất hiện tới đây đều tỏ thái độ ủng hộ đứng về phía mình, tuy không thể vì mình mà đi đắc tội một trưởng lão khác, trừng phạt Lê Minh Tân một cách thích đáng, nhưng thử đặt mình vào trường hợp của Triệu trưởng lão xem, có thể vì một người mới gặp mặt lần đầu mà đi đắc tội một kinh địch đáng sợ không chứ?

Câu trả lời là không! Vả lại, nếu như Triệu trưởng lão không có mặt ở đây, mình có nhận được đền bù của Lê Minh Tân hay không cũng là một vấn đề, thậm chí không chừng bị hấn tì có gây khó dễ vu oan mình gian lận trong lúc thí luyện cũng nên.

Mình không thể lúc nào cũng dựa dẫm vào “vận thanh thiên” để đòi công bằng cho bản thân chứ? Khoan nói tới việc mình có chịu đựng nổi những cơn đau đáng sợ sống không chết thêm lần nữa, cứ hể một chút là sử dụng “vận thanh thiên” đòi công bằng, những đại ca ở phía trên sẽ nghĩ gì?

Bộ “vận thanh thiên” sáng lập ra là để người muốn dùng là dùng sao? Điều đó chẳng khác nào chúng tỏ bọn ta bất tài vô dụng, để cho tông môn tràn đầy oan ức, thiên hạ sẽ coi Thánh Hỏa Tông bằng cặp mắt như thế nào? Sử dụng “vận thanh thiên” không chỉ đắc tội một người, mà là đắc tội một tập thể rộng lớn trong tông môn đấy.

Triệu trưởng lão càng nhìn Dương Kiệt càng thấy vừa mắt, thậm chí đưa ra yêu cầu như thế này là có chút tư lợi cho bản thân, nếu như che giấu việc này, để không kinh động tới phía trên, thì duy nhất một mình Triệu trưởng lão biết được giá trị của Dương Kiệt, sau đó từ từ theo dõi quan sát, nếu như cảm thấy anh ta đã đạt yêu cầu, sẽ nắm lợi thế chủ động khi tranh giành một thiên tài về phía mình.

Ngoài ra, ông ta cũng không muốn tạo quá nhiều áp lực lên vai Dương Kiệt, đành rằng có áp lực mới có tiến bộ, nhưng chỉ nên giữ ở mức độ thích hợp nào đó, nếu như áp lực quá nặng, vượt qua được thì không sao, nếu không vượt qua được thậm chí có thể mất đi một thiên tài, ông ta muốn tạo điều kiện tốt cho Dương Kiệt phát triển, cho anh ta áp lực nhưng không quá đáng, và với thành tích vượt qua gian phòng thứ bốn là vừa đủ, chứ với bảng thành tích kinh thiên động địa vượt qua gian phòng thứ sáu công khai ra ngoài, e rằng có thể thu hút luôn cả những đệ tử chân truyền ra tay đàn áp, không phải ai cũng đủ rộng lượng chỉ vì lợi ích tông môn quên cả bản thân, muốn nhìn thấy một thiên tài có tiềm năng đè đầu cưỡi cổ mình cả.

“Chỉ là” Khẽ đưa mắt liếc nhìn Lê Minh Tân, ngụ ý nói rằng cẩn thận tên này.

Triệu trưởng lão quét ánh mắt sắc lạnh về phía Lê Minh Tân, không đợi ông ta lên tiếng hấn vội vã tạo ra tư thế thề độc: “Đệ tử Lê Minh Tân tuyên thề với trời đất, tuyệt đối không để lộ ra thành tích kiểm tra của Dương Kiệt, nếu như làm trái lời, suốt đời không thể tiếp tục tiến bộ trong tu luyện nữa.”

chú ~~~!!

Trên vầng trán của Lê Minh Tân xuất hiện một dấu ấn kỳ lạ, nhấp nháy vài cái rồi biến mất hẳn, chứng tỏ trời đất đã chấp nhận lời thề của hắn.

Nếu như hắn không giữ lời, thiên đại pháp tắc trên đại lục Huyền Thiên sẽ không tha cho hắn.

Nhẹ thì cảnh giới bị thụt lùi, suốt đời không thể tiến bộ, nặng hơn thậm chí có thể thành tàn phế, cho dù là một trong hai kết quả đó, cũng không phải là hắn có thể hứng chịu nổi.

Triệu trưởng lão gật đầu hài lòng với sự biết điều của Lê Minh Tân, quay sang Dương Kiệt nói: “Hãy giao tám thẻ bài đệ tử cho lão phu, để lão phu nâng cấp thành thẻ bài đệ tử ngoại môn, đồng thời giao phần thưởng điểm tích lũy trong thử thách cho ngươi.”

Dương Kiệt vội vã đưa tám thẻ bài cho Triệu trưởng lão, ông ta cầm lấy tám thẻ bài khế dùng chân nguyên của mình truyền thẳng vào tám thẻ bài để kích hoạt điều kiện thăng cấp, chỉ thấy tám thẻ bài bằng gỗ trước kia lập tức thay đổi bằng tám thẻ bài bằng đồng, lại quét 80000 điểm tích lũy vào trong đó, giao lại cho Dương Kiệt.

Dương Kiệt phấn khích cầm lấy thẻ bài của mình, thử truyền chân khí vào trong đó kiểm tra, phát hiện trong thẻ xuất hiện thêm con số 80000, tương đương với 80000 điểm tích lũy, một tài sản khổng lồ đối với một đệ tử ngoại môn.

Vì không phải ai cũng đủ can đảm và đủ thực lực để tiến hành thử thách để lấy điểm thưởng.

Tuy trong ngoại môn cũng có những nơi tiến hành thử thách để nhận điểm thưởng như thế này, nhưng độ khó tăng lên gấp nhiều lần so với nơi thử thách ở đệ tử tạp môn, đại đa số người vượt qua được gian phòng số ba đã là cao thủ một phương, còn một lúc vượt qua sáu căn phòng ư? Chỉ có đệ nhất cao thủ ngoại môn làm được mà thôi, mà cảnh giới của người đó đã đạt

tới tiên thiên tầng thứ 10 đỉnh điểm, chỉ còn nửa bước chân đã có thể đột phá tới cảnh giới chân nguyên, trở thành đệ tử nội môn.

Và lại, những gian phòng thử thách này hằng năm mỗi người chỉ có thể sử dụng một lần, nên không thể lập đi lập lại để tích góp điểm, muốn có điểm tích lũy chỉ còn cách đi làm nhiệm vụ tông môn mà thôi, và điểm tích lũy thường không cao bằng điểm thưởng ở nơi này.

Sau khi giải quyết mọi việc xong xuôi, Triệu trưởng lão dẫn theo Dương Kiệt rời khỏi phòng thử thách, trước khi rời khỏi không quên phóng ánh mắt cảnh cáo về phía Lê Minh Tân, ngụ ý bảo hắn hãy liệu hồn, không muốn nhìn thấy việc này xảy ra thêm lần nữa.

Còn Dương Kiệt bước vỗ nhẹ lên vai hắn, phóng ánh mắt “tôi chờ huynh tới phục thù, đừng quên đó nhé” về phía hắn, khiến hắn giận tới nổi suýt chút lao tới bóp cổ Dương Kiệt tại chỗ.

Sau khi rời khỏi phòng thử thách, Triệu trưởng lão lại nhấn nhũ và cổ động Dương Kiệt vài câu rồi rời khỏi quay trở về khu vực nội môn của mình, còn Dương Kiệt sẽ phải đi tới khu vực ngoại môn để trình diện với trưởng lão phụ trách, đồng thời thu nhận những đãi ngộ dành cho một đệ tử ngoại môn.

“Ra rồi kia, ra rồi kia, Dương sư huynh đã kiểm tra xong rồi kia!!”

“À há, không biết Dương sư huynh đã vượt qua được tới căn phòng nào nhỉ? Phòng số ba hay số bốn nhỉ?”

“Đúng thế, đúng thế, tôi đặt hơn 3000 viên linh thạch cho Dương sư huynh dừng bước ở gian phòng số bốn đấy, hy vọng là sư huynh không làm mình thất vọng.”

“ Xì, chắc chỉ dừng bước ở phòng số ba là cùng, bộ tưởng dễ ăn lắm hả, tôi đặt 5000 ở gian phòng số ba đấy.”

Những tiếng gào thét nhiệt tình đầy phấn khích của đám đệ tử có mặt ở đây khiến Dương Kiệt ngơ ngác không biết chuyện gì đã xảy ra.

Cái gì mà 5000 viên linh thạch phòng số ba? Lại còn 3000 ở phòng số 4 nữa chứ? Chẳng lẽ mình biến thành gà chọi để chúng đặt cược rồi sao?

Một đệ tử dường như là chủ độ từ trong đám đông bước ra làm người đại diện, chấp tay thi lễ với Dương Kiệt hỏi: “ Xin thay mặt mọi người có mặt ở đây, mọi người đều quan tâm muốn hỏi thành tích của Dương sư huynh là dừng bước ở gian phòng số mấy ạ?” Nói xong câu đó, tên đệ tử này trong lòng thấp thỏm không yên, vì số người đặt độ Dương Kiệt dừng bước ở phòng số ba là cao nhất. Sau đó là phòng số hai, phòng số bốn thì chỉ có vài chục tên, nhưng số lượng không nhiều, thậm chí có vài tên đặt phòng số năm, nhưng cũng chỉ muốn cầu may mà thôi, đặt chơi cho có vì độ ăn khá cao, nhưng hoàn toàn không nghĩ rằng mình sẽ trúng được độ.

Nếu như trúng một trong hai căn phòng đó, đặc biệt là phòng số ba, e rằng hẳn phải bán cả quần lót để bồi thường cho những người đặt độ.

Dương Kiệt cũng chẳng che giấu làm gì, vì trước sau gì chuyện này cũng sẽ phang thui ra mà thôi, vô cùng thản nhiên nói: “ Vô cùng tiếc nuối, ta chỉ vượt qua được gian phòng thứ bốn, phải dừng bước ở gian phòng số năm.” Nói xong, thở dài 1 tiếng đầy tiếc nuối.

“ cái gì? gian phòng số 5?”

“ Không thể nào? Có sự nhầm lẫn gì không? Sao có thể là gian phòng số năm được.”

“ Mẹ kiếp, toi rồi, toi rồi, mấy ngàn viên linh thạch của ta đổ sông đổ biển rồi ~~~~!!”

“ Hề gì, tao đặt hơn 10 ngàn viên ở phòng số ba, trời ơi là trời, cả một gia tài của ta thế là tiêu tan ~~~!!”

“ Này, này, có sự giả dối nào ở đây không? Vượt qua luôn cả gian phòng số bốn, chẳng lẽ phá vỡ kỷ lục mấy ngàn năm của Thánh Hỏa Tông sao? Khó tin quá đi.”

“ Đúng thế, đúng thế, chắc chắn có sự giả dối ở đây.”

“ Xì, giả dối? Giả dối bằng cách nào, chẳng bao lâu nữa sẽ có kết quả công bố ra, tới lúc đó mọi chuyện sẽ sáng tỏ, bộ tướng Dương sư huynh muốn nói gì thì nói sao?”

“ Chỉ là”

khác xa với khuôn mặt đỏ như tôm luộc đầy phấn khích của tên chủ độ, Dương Kiệt thậm chí có thể nghe thấy vô số tiếng đồ vỡ của trái tim, không ít người bắt cam gào thét khóc lóc vì tài sản bị nướng sạch vào cờ bạc, nhưng đó chỉ là thiểu số đặt hết tài sản của mình vào độ tưởng rằng sẽ ăn chắc, đại đa số đều chỉ lắc đầu thở vì vận đen của mình.

Chỉ cá biệt vài tên chỉ định đặt cho vui ở gian phòng số năm đều vui mừng quần quýt vì trúng độ, tất nhiên, trong số đó cũng có vài người trúng độ nhưng vẫn đập đầu than trách vì mình không đặt mua nhiều hơn chút nữa.

Đối diện vô số ánh mắt oán trách của những người có mặt ở đây, Dương Kiệt chỉ nhún nhún vai, sau đó đẩy rùng người đang bao vây trước mặt mình ra, mở lối trực tiếp rời khỏi khu vực tập vụ để đi tới khu vực ngoại môn.

Có thể trong một thời gian dài, thậm chí có thể là không có, anh ta sẽ không còn tiếp xúc với những người có mặt ở đây nữa, ngoại trừ có ai đó có thể đột phá tới cảnh giới tiên thiên và vượt qua cuộc kiểm tra để đi vào ngoại môn.

Dựa theo tấm bản đồ trong cuốn sổ quy tắc của tông môn phát lúc vừa gia nhập môn phái, vô cùng dễ dàng tìm tới khu vực dành cho đệ tử ngoại môn ở gần eo núi Vọng Nguyệt.

Vô số tòa trang viên được xây dựng ở đây, tuy không lộng lẫy xa hoa bằng những tòa trang viên dành cho đệ tử nội môn, trung tâm hoặc chân truyền, nhưng so với những dãy nhà gỗ đơn sơ ở khu vực tập vụ, quả thật khác xa một trời một vực, đặc biệt là linh khí ở khu vực này dồi dào hơn gấp nhiều lần ở chân núi, tu luyện ở nơi này một ngày bằng hai, ba ngày ở phía dưới, đó là lý do vì sao đệ tử tập vụ đã cực khổ tu luyện ngày đêm chỉ để mong có thể đi vào ngoại môn.

“Đứng lại, đây là khu vực dành cho đệ tử ngoại môn, đệ tử tập vụ không được phép bước vào.” Lại lần nữa xảy ra trường hợp bị đệ tử phụ trách canh gác chặn đường, cũng may là trước khi đi tới khu vực này Dương Kiệt đã thay lại bộ đồ rách nát của mình, chứ với bộ dạng lúc với quay về tông môn, dám dùng bộ dạng đó bèn mảng tới khu vực này, người canh gác không chỉ lên tiếng cảnh cáo, và còn sẽ động tay động chân cho mà xem.

Dương Kiệt lập tức lộ ra nụ cười “trung hậu thân thiện” đặc trưng của mình, bước về phía trước chấp tay nói: “Chào hai vị sư huynh, sư đệ vừa mới vượt qua bài kiểm tra ở khu vực tập vụ, chính thức trở thành đệ tử ngoại môn rồi ạ. Giờ nay tới đây để diện kiến trưởng lão phụ trách khu vực ngoại môn này ạ.”

“ Người ở tạp vụ vượt ải thành công?” Sắc mặt của 2 đệ tử canh gác ôn hòa lại đôi chút, nhưng trong đôi mắt vẫn mang theo những ánh mắt khinh thường quan sát toàn thân trên dưới Dương Kiệt, dường như đã xem nhẹ những người từ tạp vụ đi tới khu vực này.

Hai đệ tử canh gác quan sát Dương Kiệt một hồi, phát hiện ngoại trừ cái thân hình “ siêu mẫu” ra, chẳng có thứ gì nổi bật cả, chắc chỉ là một tên đệ tử may mắn có được kỳ duyên, đột phá thành tiên thiên, những người như thế thường không ít, nhưng khi vào tới khu vực đệ tử ngoại môn, đa số đều ngóc đầu không nổi, chỉ biết cắn răng chịu đựng sự đàn áp ở phía trên mà thôi, chẳng có chút giá trị gì cả, có đi chẳng nữa cũng chỉ là chiếc máy rút tiền di động, để cho các đệ tử thiên tài khác bóp chẹt hết tài sản trong người mà thôi.

“ Xuất trình thẻ bài.” Một trong hai đệ tử canh gác lạnh lạnh nói.

Mặc dù không hài lòng với thái độ của đối phương, đặc biệt chỉ là hai tên tiên thiên tầng thứ 2 quèn, chỉ cần vẫy vẫy tay là đủ lấy mạng chúng, nhưng vừa mới vào tới ngoại môn, nhìn được cứ nhìn, đợi tới khi nhìn hết nổi thì ... hồ hồ.

Từ trong túi càn khôn lấy ra tấm thẻ bài bằng đồng giao cho tên vừa lên tiếng, hắn cầm lấy liếc nhìn vài cái, xác nhận là thẻ bài thật, ném trả lại cho Dương Kiệt, đồng thời không quên dùng tay vừa cầm thẻ bài chà chà lên áo mình, dường như vừa cầm xong một thứ dơ bẩn nào đó.

Ta nhìn!

“ Vào đi, Lý trưởng lão đang ở khu đại điện ở khu vực trung tâm, tự coi bản đồ mà đi tìm, nhưng nhớ kỹ, không được nhìn xuôi nhìn ngược, la cà đâu đó, nếu như bị các vị sư huynh phát hiện không hài lòng, coi chừng cái

mạng chó của người đấy, hừ!!!” Nói xong, mở lối cho Dương Kiệt đi, nhưng không thèm nhìn mặt anh ta nữa.

“ Đa tạ hai vị sư huynh.” Dương Kiệt chẳng muốn chấp nhất hai tên này làm gì, thu lại thẻ bài của mình, rảo bước đi thẳng tới khu đại điện ở khu vực trung tâm.

“ Xì, dạo gần đây sao mà lắm tên tạp vụ thăng lên đệ tử ngoại môn thế không biết, trước kia một năm chưa chắc có một người, thế mà mới cả tháng nay đã có hai, ba mạng rồi, chẳng lẽ tiêu chuẩn thăng cấp của tông môn đã nói rộng ra, con chó con mèo cũng có thể trở thành đệ tử ngoại môn? Cứ nghĩ phải cùng cấp với mấy tên này là cảm thấy bị sỉ nhục rồi, thật là bực bội, theo ý của tao, tốt nhất là dẹp luôn cái khu vực tạp vụ cho xong, chỉ là những tên phế vật vô dụng thôi mà, làm gì có giá trị đào tạo cơ chứ?” Trong lúc đang rảo bước đi, sau lưng vang lên giọng nói của hai tên đệ tử canh gác, dường như chúng không có ý định che giấu, tiếng nói tuy không to nhưng rất rõ ràng, lọt vào hết tai của Dương Kiệt.

“ Mà cũng không đúng, nếu như dẹp luôn khu vực tạp vụ, thì ai sẽ gánh vác những công việc nặng nhọc, làm bia đỡ đạn hoặc phục vụ chúng ta nữa chứ? Theo tao thì chỉ nên cắt đi cái phần đệ tử tạp vụ thăng cấp thành ngoại môn là đủ, những thiên tài như chúng ta phải đứng chung với lũ phế vật đó, quả thật là mất mặt quá đi.”

“ Đúng thế, đúng thế, mấy tên đó cho dù tu luyện tới chết cũng chỉ là phế vật, không có võ hồn thì làm ăn được gì chứ? Sao bù với những thiên tài như chúng ta, đuổi cổ hết mấy tên phế nhân đó về khu vực tạp vụ, dùng tài nguyên dành cho chúng giao cho chúng ta, không chừng lại sản sinh ra vài kẻ mạnh một phương cũng không chừng.”

“ Hợp lý hợp lý, không biết là phía trên đang nghĩ gì, tiêu tốn tài nguyên cho mấy tên vô dụng đó thì cũng chẳng có ích lợi gì, chỉ tổ kéo chậm lại

tiến độ tu luyện của những thiên tài chân chính như chúng ta mà thôi.”

“ Suyt, nói khê thôi, dám bàn tán tới phía trên, coi chừng bị ai nghe thấy sẽ không ổn đâu đấy.”

.....

Dương Kiệt tất nhiên là nghe rõ những lời chúng vừa nói, nhưng vẫn tỏ vẻ thản nhiên, chỉ cười lạnh nói nhỏ: “ Phế vật? Hãy đợi đấy, một ngày nào đó chính những tên phế vật trong miệng các ngươi sẽ bước ra đề đầu cười cở các ngươi, để xem tới lúc đó khuôn mặt của các ngươi sẽ đẹp cỡ nào, ngày đó không còn xa nữa đâu.”

Nếu nói một cách chính xác, Dương Kiệt cũng không phải thuộc tốp phế nhân như trong miệng hai tên đệ tử vừa nói, vì anh ta cũng có võ hồn, tuy chỉ là võ hồn cấp một, nhưng cũng là có võ hồn, được xếp vào hàng thiên tài có thể trực tiếp gia nhập vào ngoại môn.

Chỉ là bước lên từ khu vực đệ tử tạp vụ, tuy không có quá nhiều cảm tình ở đó, nhưng tuyệt đối không thể để kẻ khác xem thường trù ẻo được.

Không quá khó khăn có thể tìm thấy khu đại điện ở khu vực trung tâm, gồm một dãy kiến trúc đồ sộ rộng gần hai ngàn mét vuông, được xây dựng theo phong cách cổ điển đầy trang nghiêm, nhưng không kém phần lộng lẫy khí phái.

Dưới sự chỉ trở và ánh mắt soi mói của không ít người có mặt ở gần đó, Dương Kiệt trực tiếp đi thẳng vào trong đại điện, lại bị hai đệ tử canh gác khác chặn lại, hỏi rõ lý do, một trong hai tên tỏ vẻ bức bối bảo anh ta đứng đợi ở ngoài, bản thân hắn sẽ đi vào trong thông báo cho Lý trưởng lão xong mới cho phép Dương Kiệt đi vào trình kiến.

Dương Kiệt giả vờ bước tới gần tên còn lại, lén lén nhét vài chục viên linh thạch vào tay hắn, hắn lập tức lộ ra vẻ mặt ôn hòa, bắt đầu đồng ý nói chuyện với anh ta.

“ Không biết Lý trưởng lão là người như thế nào nhỉ? Không biết sư đệ có gì cần phải chú ý, mong Trần sư huynh chỉ bảo ạ.” Dương Kiệt bắt đầu tìm hiểu thông tin về người phụ trách khu vực này, mang theo vẻ mặt thỉnh giáo hỏi.

Lấy xong linh thạch của người ta, tất nhiên là phải có chút biểu hiện rồi, Trần sư huynh mang theo vẻ mặt chỉ bảo hậu bối cười nói: “ Thực ra tính khí của Lý trưởng lão có chút bốc đồng, nếu như có ai đó làm trái ý ông ta sẽ hay vô cớ nổi giận, một khi đã nổi giận rồi thì ngay cả trời cũng không cản nổi, nếu ai đó đã đắc tội ông ta thì chỉ còn cách cầu trời bái đưng để ông ta nhìn thấy, nếu không thì không chết cũng thành tàn phế. Tất nhiên, chỉ cần không làm phật ý ông ta, nói chuyện sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Ngoài ra, ông ta rất coi trọng những thiên tài có tư chất, chỉ cần lọt vào đôi mắt xanh của ông ta, chỉ cần không làm những chuyện quá đáng, mọi lỗi lầm nhỏ nhặt ông ta đều nhắm mắt bỏ qua. Tất nhiên, đó là đối với thiên tài, còn cậu thì hồ hô.” Nói tới cuối cùng, lộ ra ý chế giễu một tên đệ tử tạp vụ như Dương Kiệt.

Dương Kiệt trực tiếp bỏ ngoài tai những câu nói chế giễu của đối phương, đồng thời có cái nhìn sơ bộ về con người của Lý trưởng lão.

đối với một người như thế, quan trọng là phải biết lấy lòng nịnh bợ, làm mát lòng mát dạ ông ta, đồng thời phải chứng tỏ ra giá trị của mình cho đối phương biết, chứ chơi chiêu khiêm tốn giả heo ăn thịt cọp chỉ khiến đối phương xem nhẹ mình mà thôi.

Không bao lâu sau, người phụ trách đi vào trong báo cáo đã quay trở ra, nhìn vào Dương Kiệt lạnh lạnh nói: “ Lý trưởng lão cho phép ngươi vào

trình kiến với người, theo ta vào đi.”

Dương Kiệt chấp tay thi lễ với Trần sư huynh xong, trực tiếp theo chân người kia đi vào trong đại điện.

Dương Kiệt được dẫn đi xuyên qua đại sảnh đại điện, nơi làm việc của không ít đệ tử ngoại môn ở đây, thông thường những người này phụ trách thu gom văn bản, xét duyệt và chọn lọc mọi việc lớn nhỏ xảy ra trong khu vực ngoại môn xong, mới trình lên cho Lý trưởng lão xem, để ông ta giải quyết xử lý.

Dưới ánh mắt tò mò, khinh thường, chán ghét của không ít người đang làm việc trong đại sảnh, đi tới một khu trang viên biệt lập nằm trong trung tâm đại điện, nằm giữa khu vườn trăm hoa đua nở, linh cầm tung tăng nô đùa núi non sông giả, đình đài lầu các được xây giữa một cái hồ rộng lớn có chu vi gần trăm mét, có hai chiếc cầu bắt qua, tựa như một ốc đảo nhỏ vậy.

Người phụ trách dẫn Dương Kiệt đi vào đây bước tới trước cửa phòng, thận trọng gõ nhẹ vài cái, sau đó nghiêm giọng nói: “Bẩm trưởng lão, đệ tử đã dẫn người vừa gia nhập vào khu vực ngoại môn tới rồi ạ.”

“Cho vào ~~~~!!” Một giọng nói trầm trầm đầy nghiêm nghị từ trong phòng vang lên.

Người phụ trách nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đưa mắt ra hiệu cho Dương Kiệt tự bước vào trong phòng, sau đó nhẹ nhàng đóng kín cửa phòng lại.

Vừa mới bước vào phòng, lọt vào trong mắt của Dương Kiệt là một gian phòng rộng hơn hai trăm mét vuông, được trang trí phong cách tao nhã cổ kính, trong phòng có trưng bày khá nhiều bình hoa cổ quý, trên tường có treo không ít danh họa sơn thủy, sàn nhà được lát bằng những miếng đá cẩm thạch cao cấp, trên trần nhà có khảm vô số viên trân châu phát sáng thấp

sáng cả gian phòng, những viên trần châu như thế không những không khiến căn phòng trở nên thô tục, ngược lại còn tô điểm cho sự lộng lẫy cao sang cho căn phòng này.

Đôi diện cửa vào giữa phòng là một vật giống như chiếc ghế nằm được phủ lên lớp vải tơ cao cấp, trên ghế có một người đàn ông mái tóc bạc phơ, mũi tròn đỏ như đang say rượu, râu rít dài chấm ngực, đôi mắt nhắm chặt lại trong tư thế ngồi thiền trên ghế nằm sang trọng đó.

Bên cạnh ghế nằm có một chiếc bàn cao gần nửa cơ thể con người, trên bàn có để một cái lò hương không ngừng bốc ra khói khí thơm ngát, sáng khoái tinh thần.

“Đệ tử Dương Kiệt, bái kiến trưởng lão.” Dương Kiệt vội vã bước vài bước về phía trước, chấp tay thi lễ.

.....

Qua được hồi lâu, vẫn không nghe thấy Lý trưởng lão lên tiếng trả lời, chỉ thấy ông ta vẫn nhắm mắt ngồi thiền như một bức tượng vô tri vô giác.

Dương Kiệt có chút không biết phải làm sao, nhưng là người đến từ thời hiện đại, xem qua biết bao tiểu thuyết trên mạng, lập tức suy đoán ra hai nguyên nhân.

Thứ nhất là Lý trưởng lão tỏ ý coi thường, nên im lặng bỏ mặc Dương Kiệt sang một bên, với mục đích dẫn mặt đánh phủ đầu.

Thứ hai là ông ta đang muốn kiểm tra tính kiên trì của Dương Kiệt, để xem bị bỏ mặc như thế, anh ta sẽ có thái độ như thế nào.

Cho dù là nguyên nhân nào, Dương Kiệt cũng chỉ còn cách cắn răng đứng chờ đợi.

Với tính cách của Lý trưởng lão, nếu như không thận trọng tuyệt đối có thể khiến ông ta phật lòng, ác cảm gây khó dễ với mình thì khổ, chỉ còn cách giữ nguyên tư thế chấp tay thi lễ, im lặng chờ đợi.

Bầu không khí trở nên im lặng tới mức đáng sợ.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 24: Tam Chuyển Thần Dương Công

Dương Kiệt cứ thế giữ nguyên tư thế chấp tay thi lễ cúi nửa người gần một khắc đồng hồ, đứng tới nỗi hai chân run rẩy, xương cốt cơ cứng đau nhức, trong lòng thầm chửi mắng mười tám đời tổ tiên của Lý trưởng lão ở trước mặt, nhưng trên mặt vẫn không dám lộ ra vẻ khó chịu, vẫn cắn răng giữ vững tư thế đó.

“Người tên là Dương Kiệt?” Trong lúc Dương Kiệt đang không ngừng hỏi thăm đàn bà phụ nữ trong gia tộc của Lý trưởng lão, giọng nói trầm trầm đầy nghiêm nghị của ông ta vang lên.

“Vâng đúng ạ, đệ tử tên là Dương Kiệt.” Dương Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm, cơ thể từ từ thả lỏng xuống, tưởng ông cứ tiếp tục giả câm giả điếc nữa chứ.

“Người thứ hai mươi năm vượt qua thử thách gia nhập tông môn trước đây, nhưng không có võ hồn nên bị liệt vào khu vực tạp vụ, vừa mới gia nhập tông môn đã làm chuyện lớn kinh động cả tông môn, “vận thanh thiên” khiến cho ít nhất gần chục đệ tử của chấp pháp đường bị liên lụy phải bị phế bỏ đan điền, tống cổ khỏi tông môn, sau hai tháng đi thí luyện ở khu rừng ma thú trở về, đột phá thành tiên thiên và tham gia thử thách vượt ải, trở thành đệ tử ngoại môn, cái gan của ngươi cũng to lớn quá nhỉ?” Giọng nói của Lý trưởng lão không có chút tình cảm, tựa như vừa trình bày một chuyện không liên quan gì tới ông ta cả.

“ Dạ, dạ, đệ tử không dám ạ.” Dương Kiệt không biết ý của Lý trưởng lão muốn gì khi khơi lại chuyện cũ của mình, khiêm tốn đáp.

“ Không dám? Ngay cả “ vận thanh thiên” ngươi còn dám, có chuyện gì ngươi không dám làm nữa chứ?” Lý trưởng lão hừ mạnh 1 tiếng, thái độ vô cùng lạnh nhạt.

Trong lòng Dương Kiệt lập tức trầm xuống, chẳng lẽ trong nhóm những người bị liên lụy có quan hệ với Lý trưởng lão sao?

“ Nơi này là khu vực ngoại môn, không hỗn tạp như bên tạp vụ, bắt đầu từ hôm nay mọi hành động của ngươi đều có thể gây ảnh hưởng tới mặt mũi của cả khu vực, tuyệt đối không được hành sự ngông cuồng như trước kia nữa, có hiểu không?” Lý trưởng lão quét đôi mắt sắc lạnh về phía Dương Kiệt, lạnh lạnh nói.

Thì ra chỉ là muốn nắn gân mình chứ không phải có thành kiến xấu với mình, Dương Kiệt thâm thở phào nhẹ nhõm, vội vã chấp tay thi lễ nói: “ Đệ tử xin ghi nhớ lời căn dặn của trưởng lão ạ.”

Lý trưởng lão hài lòng với thái độ của Dương Kiệt, cái tên Dương Kiệt ông ta đã nghe từ lâu, thuộc dạng ngang bướng không sợ trời không sợ đất, những người như thế này phải nắn gân đánh phủ đầu trước đã, nếu không sau này sẽ khó quản lý đấy.

“ Đúng rồi, thành tích vượt ải của ngươi là bao nhiêu.”

“ Dạ thưa trưởng lão, đệ tử chỉ miễn cưỡng vượt qua được phòng số bốn, dừng bước ở gian phòng số năm ạ.”

“ Đúng là hơi miễn cưỡng một chút, ngươi cần phải cố gắng Á khoan đã, ngươi nói sao? Vượt qua gian phòng số bốn? Dừng bước ở gian phòng số năm sao?” Lý trưởng lão không kiềm được lộ ra vẻ kinh ngạc, lúc

này nghe chưa rõ cứ tưởng như bao đệ tử tạp vụ khác, chỉ vượt qua gian phòng số hai, số ba là cùng, lúc sau mới nhận thức ra mình đã lầm to.

Trong lòng Dương Kiệt vô cùng khoái trá, nhưng bề ngoài vẫn giữ vẻ khiêm tốn: “Thưa vâng ạ, chính là xác là chỉ trụ được ở phòng số năm khoảng mười phút thì do vẫn còn non kinh nghiệm giao chiến, thua con rồi đúng một chiêu bị nó đánh bại ạ.”

“Sao ... sao có thể như thế được, chẳng lẽ người đã đạt tới tiên thiên tầng thứ 5 rồi sao?” Lý trưởng lão lộ ra vẻ khó tin, khẽ dùng thần thức quan sát Dương Kiệt, phát hiện anh ta chỉ đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 2 (sau khi vượt ải xong đã điều chỉnh lại, mục đích là không muốn quá nổi bật như trong lời Triệu trưởng lão nói), chắc là sử dụng thủ đoạn hoặc bí pháp nào đó nên mới có thể vượt qua gian phòng thứ 4.

Nhưng có thể từ tiên thiên tầng thứ 2 vượt qua phòng số bốn, trụ được mười phút thua một cách đáng tiếc ở phòng số năm, tuyệt đối là một nhân tài có giá trị đào tạo, sau này có thể theo dõi tiến độ tu hành của hắn, nếu như đạt tiêu chuẩn, sẽ trọng tâm đào tạo như những thiên tài khác.

Sắc mặt của Lý trưởng lão trở nên ôn hòa hơn lúc ban đầu, với một người xem trọng nhân tài như ông ta, tuy Dương Kiệt không phải là thiên tài ngàn năm hiếm gặp, nhưng cũng không quá tệ, có thể phá vỡ kỷ lục mấy ngàn năm ở khu vực tạp vụ, tuyệt đối không đơn giản.

Chỉ là không có võ hồn, tốc độ tu luyện chắc chắn sẽ không sánh bằng người ta, cần phải thúc đẩy hắn cố gắng hơn rất nhiều mới được.

Nghĩ tới điều đó, trong đôi mắt của Lý trưởng lão lóe qua tia sáng lạ thường, dịu giọng nói: “Đừng quá tự cao, con đường tu luyện của người chỉ mới bắt đầu, phải biết không ngại gian nan, miệt mài tu luyện không ngừng tiến bộ mới có thể đuổi kịp những người khác.” Vẫy tay một cái, một

lọ đan dược và năm trăm viên linh thạch cấp thấp bay tới trước mặt Dương Kiệt.

“ Đây là phần tài nguyên hằng tháng của đệ tử ngoại môn, hãy nhận lấy.” Ngưng một hồi, lại từ trong ống tay áo lấy ra một tấm thẻ bài khác ném qua cho Dương Kiệt, giải thích: “ Đây là tấm thẻ bài dùng để kích hoạt trận pháp ngôi trang viên của ngươi, nếu như không có tấm thẻ bài trong tay, người khác tuyệt đối không thể bước vào ngôi trang viên của ngươi, trên thẻ bài có ghi mã số của ngôi trang viên, ngươi hãy tự đi tìm lấy. Nếu như không có gì nữa, hãy quay về trang viên của mình tiếp tục tu luyện đi. À còn nữa, nhớ ghé qua tàng kinh các, mỗi đệ tử ngoại môn đều có một lần cơ hội vào tàng kinh các để lựa chọn một môn tâm pháp và một môn tuyệt học cho mình, đừng tham lam những tuyệt học có uy lực lớn, chỉ chọn những tuyệt học thích hợp với mình là đủ rồi, hãy nhớ kỹ đấy.”

“ Đa tạ trưởng lão đã chỉ bảo cho đệ tử.” Xem ra con người Lý trưởng lão cũng không quá tệ, tận tình dặn dò chỉ bảo cho mình, nên Dương Kiệt thực lòng cung kính chấp tay cảm tạ một câu.

Lý trưởng lão vẫy vẫy tay, cho phép Dương Kiệt rời khỏi căn phòng quay trở về trang viên của mình.

“ Trang viên số 301? Chẳng lẽ là dựa theo xếp hạng theo số thứ tự thực lực của từng người sao? Thôi kệ, sao cũng được, có chỗ trú chân là tốt lắm rồi, có tệ cũng không thể nào tệ hơn căn nhà tồn tại gần bãi rác khi ở khu vực tạp vụ chứ? Trước hết phải đi tàng kinh các lựa chọn tâm pháp và một môn tuyệt học cho bản thân trước đã.” Rời khỏi khu vực đại điện, Dương Kiệt mở tấm bản đồ tông môn lên xem để tìm vị trí của tàng kinh các.

“ Đứng lại ~~~~~!!”

Trong lúc Dương Kiệt định cất bước đi về phía tàng kinh các, phía sau đột nhiên vang lên một giọng nói với giọng điệu như đang ra lệnh cho kẻ dưới.

Dú mảy quay đầu lại nhìn, phát hiện có hai tên thanh niên mặc trang phục đệ tử ngoại môn đang dùng vẻ mặt chế giễu khinh thường, thậm chí có chút chán ghét và tham lam đang từng bước từng bước bước về phía mình.

Không chỉ hai tên thanh niên đó, thậm chí xung quanh có không ít người đã tụ tập thành nhóm ở gần đó, không ngừng chỉ chỉ trỏ trỏ về phía mình, thì thầm to nhỏ gì đó với nhau, trong đôi mắt của họ đa số đều mang theo vẻ cười trên đau khổ người khác, khinh thường có, chán ghét có, thương hại cũng có luôn.

“Không biết hai vị sư huynh có gì cần chỉ bảo ạ.” Vừa mới bước chân vào ngoại môn, Dương Kiệt không muốn gây chuyện với ai, nên bỏ qua thái độ đáng ghét của đôi phương, lên tiếng hỏi.

“Chú mảy vừa mới ở bên tạp vụ lên đây phải không?” Một trong hai tên thanh niên có thân hình cao lớn quan sát đánh giá Dương Kiệt một hồi, cười lạnh hỏi.

“Đúng thế, xin hỏi có chuyện gì vậy?”

“Nghe đây, bọn ta là người của Huyết Lang Bang, một trong tứ đại bang phái hùng mạnh nhất khu vực ngoại môn này, mỗi một đệ tử vừa mới gia nhập khu vực ngoại môn này, đều có hai lựa chọn.”

“Thứ nhất, quỳ xuống khấu đầu van xin bọn ta thu nhận mi thành thành viên ký danh của bang phái, mỗi tháng phải cống nạp một nửa tài nguyên để nhận được sự bảo hộ của bọn ta, ngoài ra, sau này khi làm nhiệm vụ bốn môn, số điểm thưởng phải dâng lên một nửa cho bang phái, đồng thời tuân

theo sắp xếp của bang phái hỗ trợ làm nhiệm vụ do phía trên giao xuống, sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ thưởng cho mi 1 /10 giá trị nhiệm vụ.”

“Thứ hai, để bọn ta đập cho một trận thân tàn ma dại, sau đó lột sạch hết tài nguyên trong người mi, sau này sẽ bị Huyết Lang Bang của bọn ta đàn áp không góc đầu lên nổi, mi hãy suy nghĩ kỹ rồi lựa chọn một trong hai con đường đó đi.” Tên thanh niên cười lạnh hăm dọa.

Hắn không tin Dương Kiệt dám phản kháng, chỉ là một tên đệ tử tạp vụ quèn thôi mà, nghe thấy danh tiếng của Huyết Lang Bang không sợ tới nổi tè ra quần mới là lạ á, lấy đâu ra dũng khí mà phản kháng chứ?

Theo tưởng tượng của hắn thì những người nghe xong lời hăm dọa của hắn, đối phương sẽ vội vã chạy tới quỳ xuống khấu đầu dâng tài nguyên lên cho mình, năn nỉ xin được gia nhập vào Huyết Lang Bang mà thôi.

“ Quỳ xuống khấu đầu? Năn nỉ van xin gia nhập bang?Cổng nạp một nửa tài nguyên tu luyện?”

“ À há, thì ra hai vị sư huynh là thành viên của Huyết Lang Bang danh chấn thiên hạ sao? Hôm nay được gặp, vinh hạnh vô cùng, đệ tử bên tạp vụ đã thường xuyên nghe nói về chiến tích lẫy lừng và thực lực hùng mạnh của quý bang, trong lòng đã tự hứa rằng một ngày nào đó có thể gia nhập vào khu vực ngoại mô sẽ lập tức tới chiêm ngưỡng phong thái uy phong của các thành viên trong Huyết Lang Bang, hôm nay được gặp, quả thật là danh bất hư truyền, sự ngưỡng mộ của đệ đối với quý bang tựa như sóng nước” Đôi mắt của Dương Kiệt rực sáng, lập tức tạo ra vẻ nịnh bợ lấy lòng, vừa díu mắt cười hí hí không ngừng thốt ra những câu khiến không ít người ớn lạnh xương sống vừa từ từ bước tới trước mặt hai tên thành viên của Huyết Lang Bang.

Trông dáng vẻ anh ta giống như đã sợ hãi trước “ uy danh” của Huyết Lang Bang mà làm theo yêu cầu của tên thanh niên cao lớn thì phải.

Nếu như Diệp Tuyên có mặt ở đây, chắc chắn sẽ làm đầu cầu nguyện cho hai thằng nhỏ.

Có người sắp xui xẻo rồi đây!!

Thái độ của anh ta lập tức khiến những người có mặt trong xung quanh sắc mặt trầm đen như than, tỏ vẻ khinh thường chế giễu, cứ tưởng rằng sẽ vùng lên chống cự đôi chút, ai ngờ lại gặp phải một tên hèn nhát nịnh bợ như thế này, uống công tụ tập lại định xem phim chứ.

“ Thôi thôi,đừng nói nhiều nữa, mau quỳ xuống khấu đầu, sau đó dâng lên tài nguyên vừa mới nhận được của ngươi, bọn ta còn có cuộc hẹn quan trọng, biết bao nhiêu huynh đệ còn đang chờ đợi ở Thiên Hương lầu, không có thời gian ở đây nghe ngươi lảm nhảm.” Tên thanh niên cao lớn tỏ vẻ hưởng thụ những lời nịnh hót của Dương Kiệt, nhưng trong đôi mắt tràn đầy vẻ chế giễu chán ghét, vẫy vẫy tay ra lệnh nói.

“ Dạ dạ, quỳ xuống khấu đầu, dâng hết tài nguyên, đơn giản thôi mà.” Bàn tay thô to đầy mỡ thịt nhanh như chớp chụp lấy tóc của tên thanh niên cao lớn, không đợi hắn kịp phản ứng, kéo đầu hắn mạnh xuống, đồng thời đầu gối giơ lên, kết quả là

Bốp ~~~~~!!

Khuôn mặt của tên thanh niên trực tiếp va đập vào đầu gối của Dương Kiệt, sống mũi lập tức gãy vỡ, máu tươi phun bắn ra nhuộm đỏ của khuôn mặt của hắn và đầu gối của Dương Kiệt, miệng gào thét lên một tiếng đầy đau khổ, đầu óc choáng váng.

“ Mày Mày dám”

Bốp ~~~~!!

Tên thanh niên phần nộ tốt cùng khi bị đánh lén, nổi điên lên định vùng dậy giết chết con heo mập dám cả gan ra tay với mình.

Dưới cặp mắt ngơ ngác không kịp hoàn hồn của biết bao người có mặt trong xung quanh, không đợi hấn kịp tấn công, Dương Kiệt vùng chân tung thêm một cú đá vào bụng hấn, cơ thể của hấn tựa như bị chiếc xe tải tông thẳng vào, bị cú đá đầy uy lực của anh ta đá bay ra xa, thậm chí tông ngã không ít người đang đứng xem ở xung quanh, tiếng la hét chửi rủa vang lên không dứt, còn bản thân hấn cơ thể co lại như một con tép, toàn thân run rẩy không đủ sức đứng dậy nữa.

“ A ~~~~ ... mày dám ...” Tên còn lại đi chung với tên thanh niên cao lớn lúc này mới từ trong cơn kinh ngạc khó tin bừng tỉnh trở lại, hấn không thể tin nổi có người dám ra tay với người của Huyết Lang Bang, phần nộ gào thét.

Bốp ~~~~!

Không đợi hấn kịp nói hết lời, Dương Kiệt trực tiếp tặng cho hấn một cú bạt tai vào mặt, bên má hứng trợn lập tức đỏ tím sưng vù ngay tức khắc, đồng thời vài chiếc răng kèm theo máu từ trong miệng phun bắn ra, cơ thể bị đánh bay ra xa, té ngã xuống đất, hai mắt trợn ngược, ngất xỉu tại chỗ.

“ Mẹ kiếp, cái thứ gì đâu không, bộ tưởng bố mày hiền muốn ăn hiếp là ăn hiếp sao? Hai tên tiên thiên tầng thứ 2 quên mà dám tới bắt bố mày quỳ gối khấu đầu, van xin gia nhập vào cái bang phái vô tích sự gì đó nữa chứ? Một nửa tài nguyên? Tụi bây coi mặt tao giống một nửa tài nguyên sao? Không cho tụi bây một trận tụi bây còn không biết mình đang ở đâu. Rút kinh nghiệm đi nhé, lâu sau đừng có đi ăn hiếp những người có khuôn mặt hiền lành phúc hậu như ta nữa.” Dương Kiệt nhìn về hai tên thành viên đã

ngắt đi của Huyết Lang bang, hừ mạnh một tiếng, vỗ vỗ đôi tay, dưới cặp mắt kinh hãi, khó tin của những người có mặt ở xung quanh, quay người rời khỏi đi thẳng về phía tầng kinh các.

Đợi tới khi bóng lưng của Dương Kiệt dần dần biến mất khỏi tầm nhìn, tiếng âm vang bàn tán mới bùng nổ lên.

“ Tên đệ tử tạp vụ có thân thể như trái bóng không lồ đó là cao nhân ở phương nào thế nhỉ, ngay cả người của Huyết Lang Bang cũng dám đánh! Bộ hắn không sợ chết sao?”

“ Đúng thế, đúng thế, ngay cả hai tiên thiên tầng thứ 2 chỉ vài chiêu đã bị hạ đo ván, thậm chí không tí sức phản kháng, rốt cuộc tên đó là ai vậy? ”

“ Xì, chẳng qua là đánh lén thôi, có gì hay ho đâu chứ, có chút thực lực mà cứ tưởng mình thiên hạ vô địch, những người như thế trước sau gì cũng tàn thôi. Người của Huyết Lang Bang bị hắn làm mất mặt như thế, chắc chắn sẽ không tha cho hắn đâu.”

“ Vừa mới bước chân tới khu vực ngoại môn đã đắc tội một trong tứ đại bang phái hùng mạnh nhất ngoại môn, chắc chắn sẽ bị người của Huyết Lang Bang trấn áp tới nỗi không góc đầu lên nổi, thậm chí có thể bị chơi cho thân tàn ma dại, tàn phế rời khỏi tông môn cho mà xem.”

“ Ừ, ừ, có chuyện hay để xem rồi đây.”

Khoảng cách từ khu đại điện đi tới tầng kinh các không quá xa, chỉ khoảng mười phút đi bộ, một tòa kiến trúc giống tòa tháp cao năm tầng đã lọt vào đôi mắt của Dương Kiệt.

Lối vào tàng kinh các có không ít đệ tử ngoại môn ra vào, đa số đều là những người muốn dùng điểm tích lũy để đổi lấy tuyệt học tu luyện.

Dưới ánh mắt tò mò hiếu kỳ của không ít người, Dương Kiệt trực tiếp đi thẳng vào bên trong tàng kinh các.

Trong tháp là một khoảng không gian rộng lớn, có trưng đầy những chiếc kệ tủ gỗ xếp thành từng hàng từng hàng, trên kệ tủ có vô số quyển bí kíp tuyệt học được tích lũy mấy ngàn năm của Thánh Hỏa Tông, mỗi một quyển lọt ra ngoài, đều có thể trở thành tuyệt học trấn giữ của những gia tộc cấp 2 chứ chả chơi.

Đó là lý do vì sao đại đa số người đều tranh giành bẻ đầu để gia nhập vào tông môn.

Cách lối vào không xa, có thể nhìn thấy một đàn ông trung niên đang nằm dựa người lên một chiếc ghế gỗ, đôi mắt nửa nhắm nửa mở, những đệ tử đi ngang qua đều thấp tay cúi chào một cách cung kính, chắc là trưởng lão phụ trách quản lý tàng kinh các này nhỉ.

Dương Kiệt cũng học theo mọi người, bước tới chắp tay thi lễ: “Đệ tử kính chào trưởng lão ạ.”

Đôi mắt của vị trưởng lão từ từ mở ra, quan sát toàn thân trên dưới Dương Kiệt, đặc biệt là thân hình “siêu mẫu” và bộ đồ đệ tử tạp vụ trên người, gây được chút hứng thú cho ông ta, mỉm cười nói: “Cậu là đệ tử tạp vụ mới thăng cấp tới khu vực này sao?”

“Thưa đúng rồi ạ.”

Trưởng lão khẽ ngật đầu, ôn giọng nói: “Đệ tử ngoại môn có một lần cơ hội lựa chọn một bộ tâm pháp và một bộ tuyệt học miễn phí, cậu có một canh giờ đi vào trong đó tìm kiếm những bí kíp thích hợp cho bản thân, sau

đó quay trở lại đây đăng ký với lão phu. Nhưng nhớ kỹ, chỉ được chọn một bộ tâm pháp và một bộ tuyệt học, ngoài ra, chỉ được tìm kiếm trong tầng thứ nhất, nếu như dám bén mảng tới tầng thứ hai, bị pháp trận trấn giữ ở lối vào tiêu diệt thì đừng có trách lão phu không nhắc nhở trước à nha.”

“ Đệ tử hiểu rồi ạ.” Đệ tử ngoại môn chỉ có thể lựa chọn tuyệt học ở tầng thứ nhất, bao gồm những tuyệt học ở cấp bậc huyền giới trung cấp trở xuống, phải trở thành đệ tử nội môn mới có cơ hội đi tới tầng thứ hai để lựa chọn những tuyệt học từ huyền giới trung cấp trở lên. Tất nhiên, nếu có đủ điểm tích lũy, cũng có thể yêu cầu đi lên tới tầng thứ hai để chọn lựa, nhưng số điểm cần thiết là một con số trên trời, không phải ai cũng kham nổi, ít nhất Dương Kiệt vào thời điểm này kham không nổi.

Dương Kiệt không muốn tốn thời gian, chào trưởng lão phụ trách một tiếng, sau đó đi thẳng vào trong tầng thứ nhất để lựa chọn bí kíp thích hợp cho bản thân.

Trong tầng thứ nhất có không ít người đang lựa chọn bí kíp cho bản thân, có người trực tiếp đứng tại chỗ để xem, hoàn toàn chìm đắm trong cuốn bí kíp trong tay, thậm chí có người đi ngang qua cũng không hay.

Cũng có người lắc đầu thờ dài, cầm bí kíp lên xem vài dòng rồi bỏ vào lại, tiếp tục đi tìm kiếm bí kíp khác.

Bầu không khí trong này tuyệt đối im tĩnh, không ai dám lên tiếng nói lời nào gây mất trật tự trong phòng cả.

Dương Kiệt trước tiên phải tìm cho mình một bộ tâm pháp thích hợp, một bộ tâm pháp cao cấp không chỉ gia tăng tốc độ tu luyện, còn có thể khiến chân khí trong cơ thể được tinh luyện trở nên thuần khiết hơn lúc ban đầu, uy lực khi phát uy ra sẽ trở nên lớn mạnh hơn rất nhiều, ngoài ra, một vài tâm pháp có thể giúp chân khí mang theo thuộc tính ngũ hành như lửa,

nước, thổ, kim, mộc, ngoại trừ thuộc tính ngũ hành, những tâm pháp đặc biệt thậm chí còn có thuộc tính lôi, băng, gió, bóng tối và ánh sáng, khi kết hợp với những môn tuyệt học có thuộc tính, sẽ trở nên vô cùng lợi hại.

Tốc độ tu luyện Dương Kiệt không quan tâm, nhưng tinh luyện chân khí và thay đổi thuộc tính của chân khí là điều mà Dương Kiệt cần thiết nhất hiện giờ.

Ngoại trừ tâm pháp ra, Dương Kiệt còn định tìm thêm 1 bộ tuyệt học thân pháp, hiện giờ trong tay Dương Kiệt đã có những tuyệt học tấn công không tể, chỉ cần đủ linh thạch trong tay, hoàn toàn có thể thăng cấp lên cấp cao thậm chí hơn cả tuyệt học ở trong Thánh Hỏa Tông, ngoài ra, có võ hồn Huyền Vũ hộ thể, tuyệt học phòng thủ cũng không cần thiết.

Nhược điểm duy nhất của Dương Kiệt lúc này chỉ là thân pháp mà thôi. Thân pháp thua kém người ta, cho dù có mạnh cỡ nào, đánh không trúng cũng bằng không, vả lại, có thân pháp cao cấp trong tay, đánh không lại có thể quay đầu bỏ chạy, bỏ chạy ở đây là nói song phương, đối phương đánh không lại bỏ chạy, không có thân pháp cao cấp thì làm sao mà đuổi theo để tiêu diệt đối phương chứ?

Nên một tuyệt học thân pháp là vô cùng cần thiết đối với Dương Kiệt lúc này.

Dương Kiệt bước tới lật từng quyển bí kíp trên kệ tủ lên xem.

Tâm pháp Huyền giới sơ cấp: tiên thiên công ~~.

Tâm pháp Huyền giới trung cấp: chân hỏa phân thiên ~~.

Tâm pháp Huyền giới sơ cấp: linh mộc thần công ~~.

Tâm pháp Huyền giới sơ cấp: huyền băng kinh ~~.

Tâm pháp Huyền giới trung cấp: đại địa trấn thể thần công ~~.

.....

Tâm pháp Huyền giới trung cấp: tam chuyển thuần dương công ~~.

Trong tàng kinh các của Thánh Hỏa Tông có không ít tâm pháp quý giá, đặc biệt là tâm pháp huyền giới trung cấp chân hỏa phân thiên, được rút gọn lại từ tâm pháp chân phái địa giới tuyệt phẩm cửu thiên chân hỏa quyết, uy lực kinh người.

Nhưng tâm pháp lọt vào đôi mắt của Dương Kiệt không phải là chân hỏa phân thiên, mà là tâm pháp trung cấp tam chuyển thuần dương công, được rút gọn từ địa giới cao cấp cửu chuyển thuần dương công.

Tam chuyển thuần dương công có thuộc tính hệ dương, chí cương chí dương, khắc tinh của mọi sức mạnh tà yêu, mỗi một chuyển là tinh luyện chân khí trong cơ thể một lần, khiến chân khí trở nên thuần khiết, chất lượng và dồi dào hơn gấp đôi. Tuyệt đối là thần khí trong các trận chiến đánh tiêu hao.

Chỉ là tu luyện tam chuyển thuần dương công phải tốn thời gian nhiều hơn gấp đôi, gấp ba so với những tâm pháp khác, nên số người lựa chọn không nhiều.

Tốc độ tu luyện hoàn toàn không phải là vấn đề của Dương Kiệt, nên vô cùng quả quyết chọn lấy tam chuyển thuần dương công, đợi sau này có đủ điểm tích lũy hoặc trở thành đệ tử nội môn hay trung tâm, sẽ lên những tầng cao hơn nữa đôi lấy lực chuyển thuần dương công và cửu chuyển thuần dương công.

Lựa chọn xong tâm pháp thích hợp, Dương Kiệt tiếp tục đi tìm kiếm tuyệt học thân pháp cho bản thân.

Tôn gần cả tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng tìm được một tuyệt học thân pháp thích hợp: càn khôn nhất thiểm.

khi luyện tới cực đỉnh, trong phạm vi 10 mét, có thể chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện tới vị trí mà mình định vị, tựa như dịch chuyển tức thời vậy.

Tiến độ tu luyện của càn khôn nhất thiểm bao gồm nhập môn (dịch chuyển trong vòng bốn mét), tiểu thành (sáu mét), đại thành (tám mét), và cực đỉnh (mười mét)

Mặc dù vẫn còn thời gian, nhưng khi chọn xong hai bộ bí kíp phù hợp với mình xong, Dương Kiệt quay trở về nơi trưởng lão phụ trách đăng ký để có thể mang hai bộ bí kíp về tu luyện.

“ Tam chuyển thuần dương công? Càn khôn nhất thiểm?” Nhìn thấy hai quyển bí kíp trong tay Dương Kiệt, trưởng lão có chút bất ngờ, vì đại đa số đệ tử trong Thánh Hỏa Tông đều lựa chọn tâm pháp chân hỏa phân thiên, để sau này có cơ hội chuyển đổi thành cửu thiên chân hỏa quyết, còn không thì lựa chọn những tâm pháp thích hợp với thuộc tính của mình, chỉ là tam chuyển thuần dương công tu luyện quá khó khăn, tiêu tốn thời gian quá dài, không phải ai cũng đủ sức kiên nhẫn để theo đuổi, nên đã một thời gian dài không ai lựa chọn môn tâm pháp đó, nên lúc này nhìn thấy Dương Kiệt chọn lấy tâm pháp này, có chút bất ngờ.

“ Tam chuyển thuần dương công tuy tu luyện khó khăn, nhưng khi luyện thành uy lực không tệ, cậu phải cố gắng nhiều đấy.” Trưởng lão lên tiếng cổ động vài câu, sau đó sắc mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc lạnh lùng khác thường: “ Cậu có thể mang hai quyển bí kíp này về tu luyện trong vòng một tháng, một tháng sau phải mang trả lại tàng kinh các ngay tức khắc, nếu như chậm trễ, sẽ bị xử phạt nghiêm trọng. Ngoài ra, không được tự ý truyền dạy cho người khác, nếu như vi phạm, sẽ bị chấp pháp đường xử tử ngay tức khắc, hiểu rồi chứ?”

Dương Kiệt có thể cảm nhận được sát khí đằng đằng từ trong người vị trưởng lão phát tán ra, khiến anh ta không kèm được run bắn người lên.

“ Thưa trưởng lão, đệ tử hiểu rồi ạ.” Dương Kiệt nhanh chóng trấn tĩnh lại, chấp tay thi lễ với trưởng lão quản lý một cái, sau đó mang theo hai bộ bí kíp rời khỏi tàng kinh các.

“ Thú vị, thú vị, đối diện với sát khí đáng sợ của lão phu mà có thể trấn tĩnh trong giây lát, xem ra tông môn lại xuất hiện một nhân tài rồi nhỉ?” Nhìn thấy bóng lưng của Dương Kiệt khuất đi sau cánh cửa ra vào, đôi mắt của trưởng lão lóe qua tia sáng thích thú, nhưng nhanh chóng được che giấu đi, lại tiếp tục dựa mình vào ghế, nhắm mắt bất động như một bức tượng.

Dương Kiệt sau khi rời khỏi tàng kinh các, quyết định đi tới kỳ trân các để bán những con ma thú mà mình săn được trong khu rừng ma thú để đổi lấy linh thạch hoặc điểm tích lũy, mục đích là muốn dùng linh thạch để thăng cấp tuyệt học của mình lên huyền giới, vì lúc này hoàng giới không đủ sức đáp ứng yêu cầu của mình rồi.

Kỳ trân các là cơ quan vô cùng quan trọng trong Thánh Hỏa Tông, chỉ cần có đủ điểm tích lũy, có thể đổi lấy bất kỳ thứ gì ở trong này.

Từ thần binh lợi khí, thần đan diệu dược, linh quả linh thảo v.v.... Dương Kiệt vừa bước vào kỳ trân các, lập tức có người phụ trách tiếp khách chạy tới phục vụ, không ngừng giới thiệu về những sản phẩm bày bán trong những chiếc tủ kính trong đại sảnh.

Kim sáng dược, ích khí đan, tích khí đan từ cấp thấp tới tuyệt phẩm, tất nhiên còn có vô số đan dược mà Dương Kiệt không biết tên gọi của chúng, nhưng đại đa số đều là những viên đan dược dùng để tu luyện hoặc đột phá cảnh giới, ví dụ như một viên tiên thiên đan, có thể giúp một tiên thiên dùng xong trực tiếp thăng lên một cấp, vô cùng quý giá, chỉ là giá của viên tiên

thiên đan này lên tới 100 ngàn điểm tích lũy, Dương Kiệt có bán luôn bản thân cũng không đủ để mua nó.

Bình khí có từ phạm khí tới linh khí, linh thảo linh quả có từ cấp 5 trở xuống, thậm chí Dương Kiệt có thể tìm thấy thuần dương quả, linh quả mà Dương Kiệt dùng xong trực tiếp từ luyện thể tầng thứ 10 đột phá thành tiên thiên tầng thứ 2. Giá của thuần dương quả lên tới 80000 điểm tích lũy, cao hơn cả gia tài của một tiên thiên cao cấp, hèn chi tên thanh niên của Thiên Kiếm Tông bị lấy trộm thuần dương quả, đại nổi giận lôi đình, tựa như Dương Kiệt đã cướp vợ giết cha của hắn vậy.

Dương Kiệt đi xem xong một vòng ở tầng thứ nhất, không đủ tự tin để tiếp tục xem nữa, mẹ kiếp, không đủ lực để mua, càng xem càng thấy tức tối thêm thôi.

Mới tầng thứ nhất đã như vậy, còn tầng thứ hai và tầng thứ ba thì sao nhỉ? Chắc chỉ dành cho đệ tử trung tâm hoặc đệ tử chân truyền và các trưởng lão mà thôi.

Không muốn tốn thời gian để xem những thứ mình không vớ tới nổi, trực tiếp yêu cầu được trao đổi xác ma thú đổi thành linh thành, lập tức được người phục vụ đưa vào một gian phòng, từ trong túi càn khôn lấy ra vô số xác ma thú cấp 1, cấp 2 mà Dương Kiệt săn được trong khu rừng, giao cho người phụ trách kiểm kê và định giá lại, cuối cùng bán hết số ma thú cấp thấp đó, đổi được 132689 viên linh thạch cấp thấp.

Tất nhiên trong tháp càn khôn của Dương Kiệt còn không ít xác ma thú cấp 3, cấp 4 bị giết bởi Kiều Phong, nhưng suy qua nghĩ lại, tạm thời không dám mang ra bán, chỉ sợ người bên kỳ trân các truy hỏi nguồn gốc những cái xác ma thú cao cấp không biết đường mà trả lời, để sau này có cơ hội đi tới các vương thành lớn, mang tới các thương hội địa phương bán để tránh rắc rối.

132689 viên linh thạch coi thì khá nhiều, nhưng tuyệt đối không đủ thăng cấp tuyệt học của mình lên thành huyền giới, suy qua nghĩ lại, đành phải tốn thêm 20000 điểm tích lũy đổi lấy 10000 viên linh thạch trung cấp. Một viên linh thạch trung cấp tương đương 100 viên linh thạch cấp thấp, nghĩa là lúc này trong tay Dương Kiệt có tới gần 1 triệu 400 ngàn viên linh thạch cấp thấp, đủ để sử dụng trong một thời gian dài rồi.

Dưới ánh mắt kinh ngạc khó hiểu của người phục vụ, Dương Kiệt rời khỏi kỳ trân các, tìm tới ngôi trang viên 301 của mình trong khu vực ngoại môn.

Dựa theo bản đồ, Dương Kiệt không quá khó khăn khi tìm được ngôi trang viên 301 của mình, đó là một ngôi trang viên có diện tích trên 200 mét vuông, trước cổng là cánh cửa bằng sắt màu đỏ to lớn, chính giữa cửa cách có một vết lõm hình dạng giống như thẻ bài, chắc là cơ quan dùng để kích hoạt pháp trận của trang viên, cũng là chìa khóa dùng để mở cửa đi vào.

Lấy tấm thẻ bài chìa khóa mà Lý trưởng lão giao cho, ấn vào vết lõm trên cánh cửa sắt, cả ngôi trang viên lập tức thấp sáng như được bật đèn lên vậy, thậm chí có thể cảm nhận thiên địa linh khí ở xung quanh tụ tập lại vào trong trang viên, linh khí dồi dào có thể giúp cho chủ nhân ngôi trang viên gia tăng tốc độ hấp thụ linh khí lên gấp đôi.

Đẩy cửa bước vào, phát hiện ngôi trang viên này rộng lớn lộng lẫy không kém gì ngôi trang viên mà Dương Kiệt đã từng ở qua ở thành Hoàng Huyện, thậm chí có phần sang trọng lộng lẫy hơn.

Tồn gần một giờ đồng hồ, Dương Kiệt đã đi khắp trang viên và nắm rõ cấu trúc trong này, gồm một đại sảnh để tiếp khách, một nhà bếp, năm phòng ngủ, một vườn hoa và vô số lầu các lớn nhỏ phân bố khắp nơi trong trang viên, hoàn toàn không thua kém gì so với những biệt thự cao cấp thời hiện đại.

Dùng thẻ bài chìa khóa kích hoạt hệ thống trận pháp phòng hộ trang viên, nếu như không được sự cho phép của Dương Kiệt, không ai có thể bước chân vào ngôi trang viên này, nếu như dám dùng sức đột nhập vào, sẽ bị trận pháp tiêu diệt ngay tức khắc, vô cùng an toàn.

Dương Kiệt đi vào một phòng ngủ sang trọng nhất trong trang viên, bógối ngồi lên giường ngủ, bắt đầu tiến hành thăng cấp tuyệt học của mình.

Lúc đầu cứ năm tưởng rằng 1 triệu 400 ngàn linh thạch cấp thấp quá dư thừa để thăng cấp, nhưng đợi tới khi chính thức thăng cấp mình đã làm, ba tuyệt học hoàng giới cao cấp thăng cấp lên thành huyền giới sơ cấp, tốn hết gần 800000 viên linh thạch cấp thấp, muốn từ huyền giới sơ cấp thăng lên trung cấp, mỗi môn tuyệt học phải tốn 500000 viên.

Chưa đầy hai phút đồng hồ, hơn nửa tài sản bốc hơi, khiến Dương Kiệt đau lòng xót dạ vô cùng.

Lại tốn thêm 100000 viên linh thạch để thăng cấp võ hồn Huyền Vũ lên cấp 2, 110000 viên để thăng cấp càn khôn tháp lên pháp khí cao cấp, thế là chỉ trong vòng năm phút đồng hồ, gần 1 triệu linh thạch cấp thấp đã được tiêu hết, tuyệt đối là tốc độ tiêu tiền kỷ lục đối với một tiên thiên.

Muốn tiếp tục thăng cấp võ hồn lên cấp ba, phải tốn trên một triệu viên linh thạch cấp thấp, mỗi thăng một cấp số linh thạch cần thiết tăng lên gấp mười lần, khiến Dương Kiệt vô cùng đau đầu không biết kiếm đâu ra linh thạch để theo kịp tiến độ tiến bộ của mình.

“ Thôi, thôi, không thềm suy nghĩ nữa, cái gì tới sẽ tới, nghĩ xa xôi quá chi cho nhức đầu.” với một người có tính cách lạc quan như Dương Kiệt, nhanh chóng vứt bỏ những suy nghĩ nhức đầu sang một bên, từ trong túi càn khôn lấy ra hai bộ bí kíp lấy được từ tàng kinh các, bắt đầu tiến hành tu luyện.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 25: Huyết Lang Bang Tuyên Chiến

Ba ngày cứ thế trôi qua, trong thời gian này Dương Kiệt ở trong trạng viên của mình không xuất đầu lộ diện ở bên ngoài, chuyên tâm tu luyện hai bộ bí kíp của mình.

Chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, Dương Kiệt đã thành công nhập môn tuyệt học thân pháp, trong phạm vi bốn mét có thể dịch chuyển tới địa điểm định vị ngay tức khắc, chỉ là mỗi lần sử dụng tuyệt học này tiêu hao khá nhiều chân khí, với lượng chân khí trong người của Dương Kiệt, chỉ có thể sử dụng mười lần là phải hấp thụ linh khí để bổ sung lại.

Còn tam chuyển thuần dương công, đã hoàn toàn chuyển hóa chân khí từ không thuộc tính thành chân khí thuộc tính dương. Chỉ là giạt mình hoảng hốt khi phát hiện điểm kinh nghiệm cần để thăng cấp tăng lên gấp ba lần.

Thì ra là với đặc tính thăng cấp của Dương Kiệt, không cần thiết phải như người khác phải tự tu luyện linh khí ba lần. mỗi lần thăng cấp sẽ tự động tam chuyển thành công, chỉ là nhìn vào lượng điểm kinh nghiệm lúc này....

Lẽ ra định hất thụ hết 100 viên tính khí đan trung cấp để thăng cấp, lúc này thậm chí chưa đi được nửa đường nữa là. Đúng là tự lấy đá chọi chân mình mà.

Nhưng nghĩ tới công dụng của Tam chuyển thần dương công, sắc mặt của Dương Kiệt dễ coi hơn đôi chút. Xem như tăng độ khó trong trò chơi

vậy.

Chỉ còn cách tự an ủi bản thân như vậy chứ biết sao giờ.

“ Tiếp tục cầm đầu tu luyện cũng không phải là chuyện hay, thử đi tới nhiệm vụ đường xem xem có nhiệm vụ nào có thể kết hợp thí luyện và kiếm điểm tích lũy không, chứ với số điểm tích lũy còn lại của mình, muốn dùng để đổi những vật phẩm giá trị còn lâu mới đủ.” Vươn người thở dài một tiếng, Dương Kiệt quyết định không tiếp tục ở lại trong trang viên nữa, tìm thời cơ đi thí luyện mở mang kinh nghiệm mới là thượng sách.

“ Con heo mập trong kia hãy nghe đây, mau lăn ra đâu bố mày bảo ~~~~~!!” Trong lúc Dương Kiệt định rời khỏi trang viên, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gào thét đầy cao ngạo vô cùng khó nghe.

“ Lại tên khốn nào ngứa mình rồi đây?” Dương Kiệt khề dúu mày, cảm thấy giọng nói khá quen thuộc, nhưng nhất thời không nhớ tới ai, nhưng chắc chắn không phải bạn bè.

Vô cùng thản nhiên đẩy cửa bước ra khỏi trang viên, phát hiện một đám đông gần cả chục tên đang vây kín ở trước cửa nhà, xung quanh còn có vô số người trong môn phái tụ tập lại đứng ở phía xa, không ngừng chỉ chỉ trỏ trỏ về phía đám người đang vây lấy trang viên.

Dương Kiệt vô cùng tinh mắt phát hiện trong đám gần chục người có mặt hai tên thanh niên của Huyết Lang Bang đã từng bị anh ta đập cho một trận, xem ra chúng đã dẫn theo người tới báo thù rồi đây.

Ngoài hai tên thanh niên đã từ bị đập cho một trận ra, còn có thể nhìn thấy hình bóng của tên Tư Mã Thiên hơn cả tháng không gặp.

ngoài ra, đứng bên cạnh hắn còn có Vô Nghĩa Hy, tên khốn đã từng làm nhục và cấu kết với không ít người định hãm hại Dương Kiệt lúc vừa mới

gia nhập vào khu vực tập vụ.

Nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của kẻ thù, tân thù cự hận, trên môi Dương Kiệt lộ ra một nụ cười sắc lạnh, đôi mắt như muốn phang thẳng xé thịt đối phương nhìn chăm chăm vào tên Vô Nghĩa Hy, hoàn toàn không thèm quan tâm tới tên thanh niên dẫn đầu nhóm đang không ngừng buông những lời khiêu khích khó nghe khi nhìn thấy Dương Kiệt bước ra.

Tên thanh niên dẫn đầu nhìn thấy Dương Kiệt dám không đếm xỉa tới mình, phần nộ tột cùng, định trực tiếp ra tay lao tới đập cho đối phương một trận vì cái tội hỗn láo với sư huynh.

Nhưng Tư Mã Thiên nhanh chóng áp sát tới tên thanh niên, ghé bên tai hắn to nhỏ vài câu, đôi mắt không ngừng phóng tia sáng sắc lạnh chế giễu về phía Dương Kiệt.

“Thì ra là thế, hèn chi dám to gan hành hung người của Huyết Lang Bang.”

Tên thanh niên cảm đầu khế ngật đầu, sau lời giới thiệu của Tư Mã Thiên đã biết được danh tánh của Dương Kiệt, ánh mắt phần nộ lúc này khi nhìn vào Dương Kiệt lúc này tràn đầy vẻ chế giễu khinh thường, lạnh lạnh nói: “Con heo mập kia, mày dám to gan hành hung người của Huyết Lang Bang, đắc tội Thiên thiếu gia, giờ tao cho mày một cơ hội, bước tới đây quỳ xuống khấu đầu, chui qua giữa háng của Thiên thiếu gia, tự phế hai tay, sau đó dâng lên hết tài nguyên trên người mày, tao sẽ tha cho cái mạng chó của mày, để mày an toàn cút về quê nhà.”

Nghe xong lời nói của tên thanh niên cảm đầu, cả Tư Mã Thiên và Vô Nghĩa Hy đều lộ ra nụ cười sắc lạnh cười trên đầu khổ người khác, còn những tên thuộc hạ đi theo bên cạnh đều chọc phá lên cười, không ngừng buông lời trêu chọc khó nghe về phía Dương Kiệt.

Đặc biệt là hai tên đã bị anh ta đập cho một trận, vẻ mặt đầy điên cuồng, không ngừng gào thét chửi rủa anh ta.

“Toi rồi, toi rồi, ngay cả một trong ngũ đại đội trưởng của Huyết Lang Bang Trương Tuấn cũng đã xuất hiện, nghe nói Trương Tuấn sư huynh đã đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 6, cộng thêm võ hồn cấp 3 hàn băng thích vô cùng lợi hại, tuyệt học hàn băng miên chương đã luyện tới cảnh giới đại thành, trong giai đoạn cùng cấp không có đối thủ, lần này đích thân dẫn tiểu đội tới báo thù, xem ra tên đệ tử tạp vụ đó hết có cơ hội thoát nạn rồi.”

“Xem tình hình dường như tên đệ tử tạp vụ kia có hiên khích với Tư Mã Thiên thì phải, anh trai của Tư Mã Thiên là một trong thập đại cao thủ ngoại môn, đồng thời là phó bang chủ của Huyết Lang Bang, nghe nói đang bế quan đột phá tới tiên thiên tầng thứ 9, thậm chí là tiên thiên cấp 10. Có thể nói là một tay che trời, hấn dám đắc tội Tư Mã Thiên, khu ngoại môn này sẽ không còn đất sống cho hấn đâu.”

“Hèn chi hấn dám ra tay hành hung người của Huyết Lang Bang, thì ra là có mối thù hận trước kia rồi.”

Ông trời làm chứng, Dương Kiệt hoàn toàn không biết Tư Mã Thiên là người của Huyết Lang Bang, nếu như biết trước điều đó, e rằng hai tên thanh niên bị anh ta đập cho một trận bữa kia không chỉ nhẹ nhàng như thế rồi.

Dương Kiệt thu lại ánh mắt căm hận đối với Vô Nghĩa Hy, quay sang nhìn vào Trương Tuấn, cười lạnh nói: “Quý xuống khấu đầu? Chui qua háng của tên vô dụng đó? Người có thật là người không đang nằm mơ chứ?”

“To gan ~~~!”

“ Phản rồi, phản rồi, một tên đệ tử tạp vụ quèn mà dám cãi lời của đội trưởng, quả thật đáng chết ~~!!”

Nghe thấy Dương Kiệt dám gọi mình là tên vô dụng, khuôn mặt của Tư Mã Thiên cau có lại vì giận dữ, hận không thể lao tới đại chiến 300 hiệp với đối phương, để xem coi ai là tên vô dụng, nhưng đã nhanh chóng bị Vô Nghĩa Hy ở bên cạnh ngăn lại, thì thầm to nhỏ vài câu bên tai hắn xong, Tư Mã Thiên nhanh chóng bình tĩnh lại, trên môi lộ ra nụ cười sắc lạnh khát máu nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt như nhìn một người chết.

Trương Tuấn sắc mặt trầm đen như than, lạnh lạnh nói: “ Người dám cãi lời của ta, nghĩa là ngươi muốn tuyên chiến với cả Huyết Lang Bang này đúng không?”

“ Tuyên chiến thì tuyên chiến, làm gì được nhau nào?” Dương Kiệt trợn mắt trắng với hắn, đã rơi vào tình thế này rồi, có tuyên chiến hay không có còn quan trọng nữa không chứ?

Vậy mà còn phải hỏi, không biết đầu óc tên này có bị gì kẹt qua không đây.

“ Tốt, tốt, đã lâu lắm rồi, không có ai dám khiêu chiến với Huyết Lang Bang của bọn ta, xem ra có người tưởng rằng Huyết Lang Bang đã không còn đáng sợ như xưa, không còn run sợ trước uy danh của Huyết Lang Bang nữa rồi, ngay cả một con chó một con mèo cũng dám phản kháng.”

Trương Tuấn giận quá hóa cười, quay sang đám thuộc hạ lạnh lạnh nói: “ Bắt đầu từ ngày hôm nay, người của Huyết Lang Bang sẽ phong tỏa hết mọi đường sống của con heo mập này, ta không muốn nhìn thấy hắn nhận được bất kỳ một nhiệm vụ nào trong môn phái cả. Ngoài ra, hằng ngày mọi thành viên trong bang luân phiên khiêu chiến hắn, chỉ cần không đánh chết, đánh thành tàn phế cũng không thành vấn đề.”

“ Wa ~~~, Huyết Lang Bang đã ra tay rồi, luân phiên khiêu chiến! Cho dù tên đệ tử tạp vụ này thực lực cao cỡ nào, cũng chỉ có nước quỳ mà thôi.”

“ Đúng thế, đúng thế, đã lâu lắm rồi Huyết Lang Bang không ra tay đàn áp ai cả, không ngờ hôm nay lại có cơ hội theo dõi cuộc chiến đầy thú vị như thế này. Cá thử xem tên đệ tử tạp vụ chịu đựng được bao lâu, một ngày, hai ngày hay mười ngày?”

“ Chắc chỉ được vài ba ngày là cùng, cũng phải cúi đầu như con chó mà thôi.” Những người ở xung quanh nghe xong câu mệnh lệnh của Trương Tuấn ban phát xuống, vội vã hô hoán thì thầm to nhỏ với nhau.

“ Khiêu chiến? Người chắc chắn chứ?”

Trong lòng Dương Kiệt cười lạnh một tiếng.

Khiêu chiến? Bộ tưởng bố mày sợ sao? Bố mày chỉ mong có thể mà thôi, khi không lại có người mang điểm tích lũy tặng không cho mình.

Trong Thánh Hỏa Tông, đệ tử ngoại môn có thể khiêu chiến lẫn nhau, chỉ cần không vượt quá đối phương ba cấp trở nên, khi phát động khiêu chiến, người bị khiêu chiến không được phép từ chối, nếu từ chối sẽ bị người khiêu chiến lấy đi một nửa tài nguyên và điểm tích lũy trong người.

Và mỗi người có thể khiêu chiến cùng một người một tháng một lần, Huyết Lang Bang hoàn toàn có thể từng người luân phiên nhau khiêu chiến với Dương Kiệt, nếu như Dương Kiệt đồng ý chấp nhận, chỉ cần không khiến đối phương mất mạng, hoàn toàn có thể đánh thành tàn phế, còn nếu từ chối, một nửa tài nguyên và điểm tích lũy bị lấy mất, cứ thế tuần hoàn luân phiên nhau, anh ta sẽ không có tài nguyên tu luyện, sẽ không góc đầu lên nổi.

Mục đích của tông môn là muốn thúc đẩy sự tiến bộ của môn đồ.

“ Thế nào? Sợ rồi hả? Đã quá muộn rồi, bọn ta sẽ cho ngươi thấy sự đáng sợ của Huyết Lang Bang, bắt đầu từ hôm nay ngươi phải sống trong cơn tuyệt vọng không có lối thoát, hahahaha ~~!!”

Trương Tuấn phấn khích cười nói.

“ Sợ? Ngươi nghĩ ngợi quá nhiều rồi đấy?”

Dương Kiệt cười lạnh một tiếng, dùng ánh mắt quét về phía Tư Mã Thiên: “ Thế nào? kẻ bại trận kia, ngươi là người đầu tiên khiêu chiến ta chứ?” Sau đó lại quét ngang qua tên Vô Nghĩa Hy, lạnh lạnh nói: “ Hay là ngươi?”

“ Kẻ bại trận? Giờ ta đã tiên thiên tầng thứ 2, cộng thêm võ hồn cấp 3 “ Huyền Băng Cự Hùng”, thực lực sánh ngang với tiên thiên tầng thứ 5 không có võ hồn như ngươi, ngươi chỉ là tiên thiên tầng thứ 2, đủ tư cách để ta khiêu chiến nữa sao?” Tư Mã Thiên cười lạnh nói.

Đúng thế, chỉ trong vòng hai tháng Tư Mã Thiên đã từ một luyện thể tầng thứ 10 đột phá thành tiên thiên tầng thứ 2, ngoại trừ tư chất không tệ của hắn, tài nguyên của khu vực ngoại môn và anh trai hắn để lại, cũng góp công không nhỏ cho sự tiến bộ chóng mặt của hắn.

Nên hắn lúc này tỏ ra vô cùng tự tin, hoàn toàn không đếm xỉa gì tới một tên không có võ hồn như Dương Kiệt.

Ngưng một hồi, lại nói tiếp: “ Tất nhiên, nếu như ngươi đâm đầu vào chỗ chết, ta cũng sẽ cho ngươi được tọa nguyện, tân thù cự hận, mỗi sĩ nhục trước khi gia nhập tông môn, hôm nay ta sẽ trả lại cho ngươi cả vốn lẫn lời.”

Dứt câu, chuẩn bị bước ra khiêu chiến với Dương Kiệt.

“ Thiên thiếu gia, khoan đã, giết gà cần gì phải dùng tới dao mổ trâu, để thuộc hạ ra thử thử vài chiêu với con heo mập đó, đập cho hắn một trận thân tàn ma dại, sau đó Thiên thiếu gia tiếp tục hành hạ hắn cũng được mà.”

Vô Nghĩa Hy từ phía sau bước ra, cản lại Tư Mã Thiên lên tiếng khuyên bảo.

Tư Mã Thiên khẽ suy nghĩ một hồi, cảm thấy lời nói của Vô Nghĩa Hy có lý, nên lùi về phía sau một bước, tỏ ý chấp nhận lời thỉnh cầu của hắn.

Vô Nghĩa Hy mang theo nụ cười lạnh lùng chế giễu từ từ bước ra phía trước: “ Con heo mập kia, lần trước chơi không chết mày, lần này mày không may mắn như thế nữa đâu. Ra tay đi, tao nhường mày ba chiêu, nhớ kỹ, chỉ ba chiêu thôi đấy, mày hãy cố mà nắm lấy cơ hội ngàn năm hiếm gặp này.”

Câu nói vừa dứt, khí thế của tiên thiên tầng thứ 3 từ trong người hắn bùng phát ra, khiến không ít người tỏ ra kinh ngạc bất ngờ.

Những người ở xung quanh theo dõi trận chiến lập tức lùi ra xa gần hai chục mét, tạo khoảng trống cho cả hai giao chiến.

“ Vô Nghĩa Hy mới đột phá tới tiên thiên tầng 3, dùng con heo mập này làm vật tế để phô trương sức mạnh của mình, thú vị đấy.”

Tư Mã Thiên bước tới bên cạnh Trương Tuấn, cười lạnh nói.

“ Dám đ-ng tới Huyết Lang Bang, số phận của con heo mập đó đã được định đoạt rồi, giờ chỉ muốn xem xem hắn chịu đựng được bao lâu mà thôi, chỉ mong cuộc chơi đừng kết thúc sớm, nếu không thì chán lắm.”

Trương Tuấn mỉm cười nhún nhún vai.

“ Ba chiêu? Ngươi chắc chứ?”

“ Đừng nói nhiều nữa, mau xuất chiêu đi, Thiên thiếu gia còn đang chờ đợi tới lượt hành hạ mày kia.”

“ Được!! Để xem ai hành hạ ai nhé ~~~~!!”

Dương Kiệt cười lạnh, cơ thể đột nhiên mờ nhạt đi, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ngay trước mặt Vô Nghĩa Hy.

Càn khôn nhất tiễn ~~~!!

“ Chiêu thứ nhất ~~~”

Dưới ánh mắt kinh ngạc hoảng hốt của Vô Nghĩa Hy, Dương Kiệt trực tiếp tung cú đâm thẳng vào mặt hắn.

Bóp ~~~~!!

Crack ~~~~!!

Á ~~~~~~!!

Khuôn mặt của Vô Nghĩa Hy hứng trọn cú đâm thôi sơn của Dương Kiệt, sống mũi trực tiếp vỡ vụn ra, máu tươi từ trong mũi phun bắn ra như vòi sen, nhuộm đỏ cả khuôn mặt của hắn và cú đâm của Dương Kiệt, cơ thể bị đánh lùi về phía sau, không đợi hắn kịp hoàn toàn, tiếp tục áp sát vào, một cú đá thẳng đan điền của hắn.

Pằng ~~~~!!

A ~~~~~~!!

Vô Nghĩa Hy kêu lên một tiếng đầy đau khổ, khuôn mặt nhăn nhó như mông con khi, cơ thể tựa như bị chiếc xe tải tông thẳng vào, bị đẩy bay ra xa té ngã xuống đất, toàn thân co giật liên hồi.

Đặc biệt là đan điền bị vỡ tung ra, chân khí trong cơ thể không còn chỗ lưu giữ, lập tức phóng thích ra khỏi cơ thể của hắn, chỉ trong nháy mắt, sắc mặt của hắn trắng bệch như đang bệnh nặng, xanh xao khó coi, từ một tiên thiên tầng thứ 3 rơi xuống thành người bình thường không có tí sức lực nào nữa.

“ Cái gì? mi dám”

“ Mau ngừng tay ~~~~!!”

“ A, tên khốn”

Quá trình đánh bại phế bỏ đan điền Vô Nghĩa Hy chỉ diễn ra trong tích tắc, khiến người của Huyết Lang Bang không kịp trở tay, vẫn còn chìm đắm trong sự kinh ngạc khó tin không kịp ra tay ngăn cản, nhìn thấy Dương Kiệt đánh bại Vô Nghĩa Hy vẫn không chịu buông tha, định tiếp tục lao tới tấn công, không ít người gào thét lên vì căm phẫn, không ngừng buông lời hăm dọa.

Trương Tuấn trực tiếp tung người lên không trung nhảy về phía Dương Kiệt đang lao tới, tay phải tạo thành chưởng tung ra:

“ Hàn băng miên chưởng ~~~~!!”

Hắn không thể không ra tay, bản thân Vô Nghĩa Hy sống chết ra sao hắn không quan tâm, nhưng nếu tiếp tục để Dương Kiệt làm nhục Vô Nghĩa Hy, chẳng khác nào tát thẳng vào mặt của Huyết Lang Bang sao?

Tuyệt đối không thể để điều đó xảy ra được.

“Tốt, tao chờ mày này giờ! Giới vương quyền X 2, phì lũ bạo liệt quyền ~~~!!” Dương Kiệt bỏ qua Vô Nghĩa Hy đang nằm hấp hối trên mặt đất, trực tiếp một cú đâm đâm thẳng vào cú chuông của Trương Tuấn đang ấn tới.

Pằng ~~~~~!!

Hai bàn tay va đập vào nhau, Trương Tuấn lập tức cảm nhận thấy một luồng sức mạnh đáng sợ truyền thẳng vào cú chuông của mình, cơ thể không tự chủ bị đánh lùi về phía sau, từ trên không trung đáp xuống đất, phải bước lùi về vài bước mới trụ vững.

Bàn tay tung chuông run lên cầm cập, có cảm giác như không còn là bàn tay của mình nữa.

Mang theo ánh mắt khó tin ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt vẫn đứng yên tại chỗ, không có vẻ gì khó chịu bị thương sau khi giao chiến với mình gì cả.

“Wa ~~~!! Không thể tin được, đỡ lấy hàn băng miên chuông của Trương Tuấn mà không hề hấn gì, rốt cuộc tên này là quái vật phương nào thế? Hắn không phải chỉ là một tên đệ tử tạp vụ thôi sao? Sao có thể như thế được?”

“Hèn chi dám khiêu chiến với Huyết Lang Bang, thì ra có chút thực lực. Chỉ là Trương sư huynh chỉ hồi thúc ra tay, cộng thêm vẫn chưa sử dụng võ hồn của mình, nếu như giao chiến thực sự, hắn chưa chắc có cơ hội.”

“Chưa chắc, chưa chắc, chắc gì hắn đã dùng hết sức chứ, tôi có cảm giác mọi chuyện không đơn giản, hãy chờ xem.”

Không chỉ những người theo dõi ở xung quanh, ngay cả người của Huyết Lang Bang, đặc biệt là Tư Mã Thiên cảm thấy bất ngờ khó tin, thậm

chỉ có chút hoảng sợ.

Có thể chống đỡ chiêu tấn công của Trương Tuấn mà không hề hấn gì, tuyệt đối không phải là một tiên thiên tầng thứ 2 có thể làm được, cộng thêm việc kết liễu Vô Nghĩa Hy trong giây lát, tuy có phần đánh lén, nhưng nếu như không có thực lực, muốn đánh lén cũng không xong.

Lúc này hấn thậm thở phào nhẹ nhõm, may quá, may quá, lúc này mình còn định trực tiếp ra tay với con heo mập đó, cũng may là tên Vô Nghĩa Hy chịu đứng ra đánh do thám, nếu không e rằng người nằm trên mặt đất là mình rồi.

Pằng! Pằng! Pằng! Pằng!

Crack~! Crack~! Crack~! Crack~!

Á ~~~~~!!

Dưới ánh mắt kinh ngạc và khó tin của những người có mặt ở xung quanh, Dương Kiệt trực tiếp giẫm bốn cú cực mạnh vào hai tay và hai chân của Vô Nghĩa Hy, tiếng xương gãy vang lên liên hồi, cộng thêm tiếng kêu thét thảm thiết từ miệng hấn phát ra, hai mắt trợn ngược chết ngất đi, trực tiếp bị biến thành tên phế nhân phải nằm trên giường suốt đời.

“Người Người” Trương Tuấn không thể tin nổi những gì mình nhìn thấy, đôi phương ra tay không chút do dự, tỏ ra vô cùng máu lạnh dứt khoát, trong lòng không kèm được ớn lạnh xương sống

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 26: Hu Hu, Diệp Sư Tỷ, Đệ Ngóng Chờ Tỷ Mãi ~~~!!

Dương Kiệt dùng chân giẫm lên ngực của Vô Nghĩa Hy, trên môi lộ ra một nụ cười hả lòng hả dạ.

so với những đau khổ mà tên khốn này từng mang lại cho mình, phế bỏ hai tay hai chân của hắn chẳng đáng là gì cả, thậm chí còn có chút không bằng một góc nhỏ những gì mình đã phải hứng chịu.

“ Ý ngươi muốn nói là ta máu lạnh, tàn nhẫn phải không?” Dương Kiệt từ từ ngẩng đầu lên, mang theo nụ cười lạnh lùng nhìn vào Trương Tuấn nói

“ Đừng có đùa nữa, nếu như hoàn cảnh giữa ta và hắn hoán đổi cho nhau, ngươi dám chắc là ta sẽ không bị đối xử như hắn chứ?”

Trương Tuấn cứng họng nói không nên lời, quá rõ ràng rồi, nếu như Dương Kiệt không phải là đối thủ của Vô Nghĩa Hy, hoàn cảnh chắc chắn sẽ còn bi thảm hơn Vô Nghĩa Hy lúc này.

Dương Kiệt lộ ra nụ cười chế giễu, dùng ánh mắt sắc lạnh quét ngang qua người của Huyết Lang Bang, lạnh lạnh nói: “ Còn ai muốn khiêu chiến với ta, bước ra đây!!”

Còn ai muốn khiêu chiến với ta, bước ra đây!!

câu nói đầy bá khí của Dương Kiệt phải trầm trồ thán phục, không phải ai cũng đủ bản lĩnh và can đảm thản nhiên nói câu đó trước mặt người của Huyết Lang Bang.

Thành viên của Huyết Lang Bang nghe xong câu nói của Dương Kiệt đều không kèm được phần nô tột cùng, cắn chặt răng hai tay nắm chặt thành nắm đấm, nhưng khi ánh mắt của anh ta quét ngang qua, không ai dám đối diện nhìn thẳng vào, cũng không ai dám bước ra hùng hổ khiêu chiến như lúc ban đầu, kết cục bi thảm của Vô Nghĩa Hy vẫn còn ở đó.

Đối phương không cần biết mình có phải người của Huyết Lang Bang hay không, uy danh của Huyết Lang Bang chỉ là đồ bỏ đi trong mắt đối phương mà thôi, dám đứng ra khiêu chiến chắc chắn sẽ đi theo vết xe đổ của tên Vô Nghĩa Hy cho mà xem.

Trương Tuấn giận tới nổi mặt đỏ tía tai, hận không thể lao tới đập đối phương thành tàn phế, nhưng thật đáng tiếc là không thể.

Trương Tuấn đã là một tiên thiên tầng thứ 6, Dương Kiệt lộ ra chỉ là tiên thiên tầng 2, cao hơn tới 4 cấp, nếu như khiêu chiến đối phương hoàn toàn có thể từ chối, không có cơ thì làm sao mà dám ra tay chứ?

Lỡ như bị người của chấp pháp đường biết được thì khổ. Ở trống vắng vẻ thì không sao, hành hung xong không có nhân chứng, chấp pháp đường cũng không làm gì mình được, nhưng hiện giờ biết bao nhiêu con mắt đang đổ dồn về đây, tuyệt đối không thể ra tay được.

Mặc kệ ánh mắt như muốn nhai tươi nuốt sống của tên Trương Tuấn, Dương Kiệt quét ánh mắt về phía Tư Mã Thiên, cười chế giễu nói: “Thế nào Thiên thiếu gia, ra đây chơi với tôi vài chiêu chứ? Lúc nãy ngươi hùng hổ lắm mà, sao giờ làm con rùa thụt đầu rồi?”

Tư Mã Thiên toàn thân run rẩy, răng cắn vào môi tới nổi suýt chảy máu, nhưng lý trí đã chiến thắng phần nô, cho dù Dương Kiệt có trêu chọc cỡ nào, cũng không bước ra khiêu chiến.

Hãy đợi đây, sẽ có lúc mày khóc thôi!

“ Chớ có ở đó mà phách lối, chuyện này vẫn chưa xong đâu.” Nhận thấy không thể làm gì đối phương, Trương Tuấn không muốn ở lại xem cái bản mặt đáng ghét của đối phương nữa, buông ra một câu hăm dọa xong, vẫy tay định dẫn theo đám thuộc hạ rời khỏi, chờ đợi thời cơ phục thù.

“ khoan đã ~~~!!”

Người của Huyết Lang Bang chưa đi được vài bước, giọng nói của Dương Kiệt lại vang lên.

Trương Tuấn quay đầu lại phẫn nộ cắn răng nói: “ Giờ muốn gì? Đừng tưởng người của Huyết Lang Bang sợ ngươi à nha.”

Dương Kiệt cười lạnh nói: “ Đúng như ngươi nói, chuyện này chưa xong đâu đấy, chẳng phải ngươi muốn đập ta một trận sao? Giờ ta cho cơ hội ngươi đấy, nhào vô kiếm ăn nào!!” Nói xong, ngoắc ngoắc tay tỏ vẻ khiêu khích.

“ Cái gì? Hắn dám khiêu chiến với Trương Tuấn, hắn không sợ chết sao?”

“ Xì, tưởng mình hạ được Vô Nghĩa Hy là thiên hạ vô địch sao? Trương sư huynh là tiên thiên tầng thứ 6, cộng thêm võ hồn cấp 3, ngay cả một tiên thiên tầng thứ 9 không có võ hồn cũng không phải là đối thủ, huống chi là một tên đệ tử tạp vụ chỉ mới tiên thiên tầng thứ 2 chứ? Đúng là không biết trời cao đất rộng mà.”

không ít người tỏ vẻ lắc đầu trước quyết định khó hiểu của Dương Kiệt.

“ Hahahaha ~~~!!” Trương Tuấn cười lớn vì quá giận, chỉ là một tên đệ tử tạp vụ quèn mà dám trực tiếp khiêu chiến với mình, hắn tưởng rằng đỡ

được một chiêu chưởng trong trạng thái chưa chuẩn bị kỹ lưỡng là đủ tư cách sánh ngang với mình sao?

không đập hấn một trận thân tàn ma dại hấn còn không biết mình đang ở đâu.

“Được, được, lẽ ra ta còn định tìm có đề xử lý mày, không ngờ mày lại tự đâm đầu vào chỗ chết, thích thì chịu.”

Quỳnh ~~~~!!

Chân khí từ trong cơ thể Trương Tuấn phóng thích ra, trên đỉnh đầu xuất hiện một cây thích dạng khí toàn thân phát tán ra hàn khí đáng sợ, nhanh chóng nhập vào trong cơ thể của hấn, chân khí của Trương Tuấn lập tức chuyển sang màu xanh lam, nhiệt độ ở xung quanh lập tức giảm xuống tới mức độ có thể đóng băng tất cả.

Trực tiếp sử dụng võ hồn!!!

không ít người tỏ ra bất ngờ trước quyết định của Trương Tuấn. Chỉ là xử lý một tên tiên thiên tầng thứ 2 thôi mà, phải sử dụng tới võ hồn sao? Sao có cảm giác như giết gà mà phải dùng tới dao mổ trâu thể này.

Trương Tuấn tất nhiên là có suy tính của mình, một phần vì cảm thấy Dương Kiệt tuyệt đối không phải là một tên tiên thiên tầng thứ 2 tầm thường, kinh thường đối phương không chừng chạy theo vết xe đổ của tên Vô Nghĩa Hy cũng không chừng, mặc dù tỷ lệ đó rất thấp, nhưng không có nghĩa là không thể xảy ra.

Một phần vì muốn dùng hết toàn bộ sức mạnh của mình hạ gục đối phương với lợi thế tuyệt đối, để dần mặt với những người đang theo dõi ở xung quanh, nói cho chúng biết rằng người của Huyết Lang Bang không

phải ai cũng có thể đ-ng vào, khi đ-ng vào thì chuẩn bị sẵn tâm lý phải hứng chịu hậu quả bi thảm.

“ Hô hô, một tiên thiên tăng thứ 6 phải dùng tới võ hồn để đối phó với một tiên thiên tăng thứ 2 không có võ hồn, Trương Tuấn, xem ra người càng sống càng thụt lùi rồi đấy.” Trong lúc Trương Tuấn đang chuẩn bị tung đòn tấn công về phía Dương Kiệt, đột nhiên một giọng nói du dương thánh thót vang lên.

“ Kẻ nào ~~~!!” Trương Tuấn phần nộ quay đầu nhìn về phía giọng nói vừa vang lên, phát hiện hai bóng người yếu điệu mảnh mai từ trong rừng người bước ra, một trong hai người đang mang theo nụ cười đầy chế giễu phóng về phía mình, khiến Trương Tuấn phần nộ tột cùng, cắn răng nói: “ Lâm Thu Nguyệt, chuyện này không liên quan gì tới cô cả, cô muốn gì đây??”

“ Không muốn gì cả, chỉ là thấy chuyện bất bình nên lên tiếng nói vài câu thôi, không được à?” Lâm Thu Nguyệt cười chế giễu trợn mắt của Trương Tuấn một cái hoàn toàn không thêm quan tâm tới ánh mắt muốn giết người của hắn.

“ Diệp sư tử ~~~~~!!” Một tiếng kêu thét đầy phấn khích, kích động vang lên phá tan bầu không khí căng thẳng sắc đầy mùi thuốc súng, chỉ thấy mờ thịt trên khuôn mặt và thân thể của Dương Kiệt rung chuyển vì kích động, hai tay dang rộng ra, dùng một tốc độ cực nhanh “ lăn” thẳng về phía bóng người đi bên cạnh Lâm Thu Nguyệt.

Rầm ~~~!! Rầm ~~~!! Rầm ~~~!!

Mặt đất rung chuyển sau mỗi bước chạy của Dương Kiệt, dưới ánh mắt kinh ngạc ngơ ngác của vô số người, lao tới ôm chặt lấy một chân của “ Diệp sư tử”, bật khóc nức nở: “ Hu hu, Diệp sư tử, đệ chờ tỷ mãi ~~~!! Sư

tỷ lỗ lòng nào bỏ bê đệ một mình ở nơi nguy hiểm này chứ, xem kìa, xem kìa, đám người hung hăng kia ý đồ hiếp ít muốn hành hung đệ kìa, cũng may là sư tỷ tới kịp thời, nếu không e rằng đệ không có cơ hội gặp lại sư tỷ nữa đâu, hu hu ~~~”

Không ít người choáng váng té xuống ngất xỉu tại chỗ.

Mẹ kiếp, có còn là tên điên máu lạnh không sợ trời không sợ đất lúc này không vậy? Sao thay đổi nhanh thế này? Bị ăn hiếp hành hung? Rốt cuộc là ai ăn hiếp hành hung ai đây? Bộ không thấy tên Vô Nghĩa Hy vẫn còn nằm chết ngất trên mặt đất à? Sao lại có tên mặt dày như thế này chứ, nói dối mà không nháy mắt lấy một cái.

“ Diệp sư tỷ” từ trong cơn hoang mang ngờ ngác hoàn hồn trở lại, toàn thân run lên vì giận dữ, chân không bị ôm lại trực tiếp tặng cho tên khốn dám thừa cơ sàm sỡ một cú đá vào mặt: “ biến ~~~!!”

Bốp ~~~!!

Á ~~~~~!!

Một tiếng kêu thét thảm thiết như con heo bị giết thịt vang lên, Dương Kiệt trực tiếp bị đá bay ra xa, nhưng nhanh chóng trở người ngồi dậy, dùng tay xoa xoa khuôn mặt vài cái, không hề hấn gì cả, lại mang theo ánh mắt đầy oán trách nhìn chằm chằm vào “ Diệp sư tỷ” vừa tấn công mình.

“ Nhìn gì mà nhìn, đồ háo sắc, đồ biến thái, đồ hám tiên, chỉ biết thừa cơ sàm sỡ ta, biết thế ta chẳng thèm tới đây giúp ông làm gì, mặc ông chết quách đi cho rồi.” Người dám xưng hô Dương Kiệt bằng những biệt danh đó không ai khác chính là người đã đồng hành cùng Dương Kiệt đi tới Thánh Hỏa Tông, kích hoạt võ hồn cấp 5 được trực tiếp gia nhập vào khu vực ngoại môn trước kia, Diệp Tuyền!!

“ Sàm sở? Làm gì có, chẳng qua đệ lâu ngày mới gặp lại sư tỷ, nên xúc động quá không kiềm chế được bản thân thôi mà, bạn bè bấy lâu nay, chẳng lẽ sư tỷ còn không hiểu rõ con người của đệ như thế nào sao? Đệ dám dùng nhân cách của mình ra bảo đảm không có chuyện thừa cơ sàm sở sư tỷ đâu ạ.” Dương Kiệt tỏ vẻ không phục phân trần.

“ Nhân cách? Ông thì làm gì có nhân cách mà bảo đảm chứ? Chính vì hiểu rõ con người của ông như thế nào, nên ta mới trực tiếp tặng cho một cú đá vào mặt đấy, đồ hám tiền, đồ háo sắc, đồ biến thái ~~~!!” Diệp Tuyền hai tay chống eo, không nể mặt Dương Kiệt tý nào, trực tiếp lên tiếng hạ thấp anh ta.

Nhìn thấy hai người cãi nhau như đôi oan gia, không ít người cười khóc không được.

Ngay cả Lâm Thu Nguyệt cũng khẽ co giật mép miệng vài cái, không ngờ Diệp sư muội ngày thường đoan trang dịu hiền như thế, lại có bộ mặt khác thường như thế này.

Đoan trang dịu hiền? Nếu như để Dương Kiệt biết được Lâm Thu Nguyệt đánh giá Diệp Tuyền là người như thế đó, chắc chắn sẽ kéo tay áo lên cãi tay đôi chần chỉnh lại cách nhìn người của cô ta ngay tức khắc

PHÌ LŨ ĐẠI NÃO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 27: Đại Chiến Trương Tuấn

Hôm nay chơi lớn, up hai chương luôn.

“ Tâm sự thế đủ rồi, có gì muốn nói thì đợi tới khi cúng mả hằng nói, giờ tới lượt chúng ta giải quyết chuyện mâu thuẫn đây.”

Trong lúc cả hai đang gân cổ lên cãi nhau, Trương Tuấn lạnh lạnh chen ngang vào.

Dương Kiệt và Diệp Tuyên cùng quay đầu tròn mắt trắng với hắn, không hài lòng nói: “ Vô duyên bất lịch sự, không thấy bọn ta đang tâm sự chuyện đời với nhau sao? Bộ ba mẹ người chưa từng dạy qua người người lớn đang nói chuyện con nít đừng có xen vào sao? Quả thật đáng sợ ~~.”

“ Ai thêm tâm sự chuyện đời với ông, biến ~~~!!” Diệp Tuyên lao tới tung một cú vào mông của Dương Kiệt, đá bay anh ta ra xa.

“ Không tâm sự thì thôi, làm gì mà dữ vậy không biết.” Dương Kiệt vừa dùng tay xoa mông vừa oán trách nói.

“ Thôi đủ rồi đấy ~~hàn băng miên chương ~~~~!!” Trương Tuấn phần nộ tột cùng, ngay trước mặt mình mà còn dám tỏ tình thân ái lẫn nhau, đã vậy còn đ-ng chạm tới ba mẹ của mình nữa chứ, không thể nhịn nổi nữa rồi, trực tiếp tung chương ấn thẳng về phía Dương Kiệt vẫn còn đang tỏ vẻ bất bình ở phía xa.

Dương Kiệt lập tức cảm nhận thấy một luồng hàn khí đáng sợ đang áp sát về phía mình với tốc độ cực nhanh, vội vã quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một luồng chân khí màu xanh lam thô to bằng một cây trụ cầu bắn thẳng về phía mình, máu trong cơ thể có cảm giác như bị đông cứng lại, hít thở một cách khó khăn, không ngờ đối phương lại ra tay nhanh như vậy, có chút trở tay không kịp.

“ Thanh Liên Kiếm Pháp. Bát Liên Đua Nở ~~~!!”

Hàn băng liên chương của Trương Tuấn gần như chạm trúng vào cơ thể của Dương Kiệt, đột nhiên vô số đóa hoa sen dạng khí xuất hiện chắn ngay trước mặt anh ta, hàn khí và hoa sen va chạm vào nhau nổ tung ra, hình thành lực đẩy đáng sợ, Dương Kiệt trực tiếp bị đẩy lùi về phía sau vài mét, suýt chút đứng không vững té ngã xuống đất.

“ Lâm Thu Nguyệt, người dám cản ta ~~~~~!!” Nhìn thấy đòn tấn công gần như đánh trúng mục tiêu của mình bị phá hủy, Trương Tuấn nổi giận lôi đình, đôi mắt tràn đầy gân máu nhìn chằm chằm vào Lâm Thu Nguyệt, Lâm Thu Nguyệt thu lại thanh kiếm vào bao, nhẹ nhàng bước tới bên cạnh Dương Kiệt nói rõ thái độ của mình.

“ Được, được, để xem người chống đỡ được bao nhiêu chiêu của ta.” Trương Tuấn giận quá hóa cười, hai tay liên tục tung chương đánh thẳng về phía Lâm Thu Nguyệt và Dương Kiệt đang đứng.

Lâm Thu Nguyệt khẽ dúu mày, có chút không muốn đối đầu với tên Trương Tuấn, nhưng lỡ hứa với vị sư muội của mình, nên đành phải ra tay, thanh kiếm lần nữa rút ra khỏi bao, Thanh Liên Kiếm Pháp thi triển tới cực đỉnh, vô số đóa hoa sen màu xanh quét ra, va đập với những luồng hàn khí đáng sợ của đối phương.

Bùm ~~~!! Bùm ~~~!! Bùm ~~~!!

Tiếng va đập nổ tung vang lên liên hồi, tuy hàn băng miên chương bị chặn lại, nhưng hàn khí nổ tung ra khiến nhiệt độ xung quanh hạ xuống tới mức đáng sợ, cây cỏ ở xung quanh thậm chí bị đóng băng lại.

Dương Kiệt đứng ở gần nơi giao chiến không kiềm được run bắn lên vì cái rét lạnh đáng sợ, phải vận hành chân khí hộ thể mới cảm thấy đỡ lại đôi chút, huống chi là Lâm Thu Nguyệt trực tiếp giao chiến với Trương Tuấn chứ, anh ta thậm chí có thể nhìn thấy trên tóc, trên đôi lông mày của cô ta đã có hiện tượng kết băng, toàn thân đang run lên cầm cập, nhưng vẫn cắn răng ra đòn chống đỡ.

Nhận thấy Lâm Thu Nguyệt đã rơi vào thế hạ phong, quan trọng nhất là cô ta không có ý giao chiến với đối phương, nên chỉ biết dè chừng chống cự.

Dương Kiệt biết rằng không thể tiếp tục đứng sang một bên theo dõi nữa rồi, từ trong túi càn khôn lấy ra huyền thiết chùy, vận hành thuần dương chân khí hộ thể, cái lạnh lập tức bị xua tan, thuần dương công chí cương chí dương, tuyệt đối là khắc tinh của chân khí có thuộc tính âm, vừa tung người lên không trung vừa hét lớn: “ Tên khốn chó làm càn, ăn thử một chùy của bố mày đây ~~ Giới Vương Quyền X 3, Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp ~~~ phá ~~~~!!”

Một quả chùy dạng khí to hơn cây chùy trong tay Dương Kiệt gấp ba lần xuất hiện, từ trên không trung bổ xuống, bổ thẳng vào những luồng hàn khí từ trong tay Trương Tuấn bắn ra..

Rầm ~~~!! Rầm ~~~!! Rầm ~~~!!....

“ Cái gì???” Cả Trương Tuấn và Lâm Thu Nguyệt cùng kêu thét lên vì kinh ngạc, không ngờ chiêu chùy pháp của Dương Kiệt có sức mạnh đáng sợ như thế này, những luồng hàn khí vừa va đập vào chiếc chùy dạng khí

lập tức bị nổ tung ra, cây chùy dạng khí đó chỉ bị chững lại một vài giây, lại tiếp tục phóng thẳng về phía Trương Tuấn.

“Huyền Băng Khiên ~~~~!!” Nhận thấy hàn băng miên chương không có tác dụng, Trương Tuấn lập tức thi triển tuyệt học phòng thủ, một tấm khiên băng băng xuất hiện chắn ngay trước mặt hắn, chống đỡ quả chùy dạng khí đang phóng tới.

Rầm ~~~~~!!

Cây chùy dạng khí đập thẳng vào tấm khiên băng, bề mặt tấm khiên lập tức xuất hiện nhiều vết nứt đáng sợ, nhưng cây chùy dạng khí cũng đã bị cản lại và biến mất trong không khí, không đợi Trương Tuấn kịp thở phào nhẹ nhõm, Dương Kiệt ở trên không trung tiếp tục bổ thêm một chiêu Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp tấn công Trương Tuấn.

“Rút ~~~~!!” Trương Tuấn không dám tiếp tục đứng yên chống đỡ, vội vã tung người nhảy về phía sau né tránh.

Hành động của hắn không dư thừa chút nào, tấm khiên băng đã xuất hiện vết nứt hứng chịu thêm một quả chùy khí chịu đựng không nổi lập tức bị vỡ tung ra thành nhiều mảnh, rơi rải xuống mặt đất, tạo thành nhiều vũng nước tan chảy từ mảnh băng, quả chùy dạng khí tiếp tục lao tới đập thẳng vào nơi Trương Tuấn vừa đứng lúc này, nếu như hắn không quả quyết nhảy lùi về phía sau, chắc chắn sẽ hứng trọn quả chùy khí đáng sợ này.

Rầm ~~~~~!!!

Tiếng va đập vang dội cả khu vực rộng lớn, quả chùy khí đập thẳng vào mặt đất lập tức hình thành một cái hố sâu tới ba mét, nhìn thấy sức mạnh hủy diệt của chiêu đánh của Dương Kiệt, nhiều người đứng theo dõi ở xung quanh không kìm được nuốt miếng nước bọt vào cổ họng.

Nếu như quả chùy khí đó đập thẳng vào người, sẽ có kết cục như thế nào nhỉ??

Sau khi Dương Kiệt ra tay, Lâm Thu Nguyệt đã rút lui khỏi trận chiến, nhìn thấy uy lực đáng sợ của tuyệt học mà anh ta thi triển, đôi mắt lóe qua tia sáng bất ngờ, lạ thường: “ Bí Pháp Cao Cấp? hay tuyệt phẩm? Có thể khiến một tiên thiên tầng thứ 2 đánh ngang ngửa với một tiên thiên tầng thứ 6 kích hoạt võ hồn sao? dường như tên mập này không yếu như mình nghĩ.” Trong đầu cô ta không kèm được xuất hiện dòng suy nghĩ đó.

“ Mi Mi có bí pháp sao?” Sắc mặt của Trương Tuấn vô cùng khó coi, dường như là một tiên thiên tầng thứ 6 kích hoạt võ hồn, thế mà vẫn phải lùi bước trước đòn tấn công của đối phương, không cần phải hỏi, chuyện hôm nay lan truyền ra ngoài, chắc chắn mình sẽ biến thành trò cười trong khu vực ngoại môn cho mà xem.

“ Mi có võ hồn, ta có bí pháp, chẳng phải rất công bằng sao?” Dương Kiệt cười lạnh nói.

“ Được, được, để xem bí pháp của mi duy trì được bao lâu.” nghĩ tới khuyết điểm của bí pháp sau khi thi triển, Trương Tuấn cười lạnh trong lòng, chuyển công thành thủ, với mục đích chờ đợi thời gian hiệu lực của bí pháp của đối phương biến mất, tới lúc đó muốn hành hạ đối phương cỡ nào mà chả được.

Nhìn thấy đối phương tạo ra tư thế phòng thủ, Dương Kiệt lập tức hiểu rõ suy tính của hắn, tuy giới vương quyền không có tác dụng phụ sau khi hết hiệu lực thi triển, nhưng thời gian duy trì ở trạng thái X3 không lâu, chỉ khoảng năm phút, nếu như trong vòng năm phút không thể đánh bại đối phương, cho dù có sử dụng hết ất chủ bài của mình, cũng chỉ giữ được thế bất phân thắng bại mà thôi, đó là điều Dương Kiệt hoàn toàn không thể chấp nhận được.

Huyền thiết chùy trong tay vung lên, tung ra những đòn tấn công như vũ bão về phía Trương Tuấn.

Rầm ~~~!! Rầm ~~~!! Rầm ~~~!! Rầm ~~~!!

Keng ~~~~!!

Crack ~~~~~!!

Trương Tuấn không ngừng lợi dụng thân pháp linh hoạt của bản thân để né qua những cú bổ đập trời giáng của Dương Kiệt, mỗi một cú bổ xuống mặt đất, đều hình thành những vết nứt đáng sợ.

Khi né không nổi, đành phải thi triển huyền băng khiên ra chống đỡ, cũng chỉ đỡ được hai cú đập là vỡ tan ra, nhưng hắn đã tranh thủ khoảng thời gian đó nhảy lùi ra xa giữ khoảng cách an toàn với Dương Kiệt.

“Mày né hả? Để xem mày né được bao lâu? Tao đập, tao bổ, tao quét ~~!!” Dương Kiệt tấn công như điên như dại, hoàn toàn không có dấu hiệu hụt hơi trong cơn tấn công liên miên không ngớt của mình, chỉ trong chớp lát đã dồn Trương Tuấn vào thế đường cùng, không thể tiếp tục né tránh nữa mà phải dốc sức dùng chân khí của mình chống đỡ.

“Thôi đủ rồi nhé! Tới lượt ta đây, hàn băng thích, tấn công ~~~!!” Trương Tuấn chống đỡ một cách vất vả và khốn khổ, cuối cùng chịu đựng không nổi đành tung thế phản công, hai tay tạo thành ấn pháp, miệng hét lớn.

“Cẩn thận ~~~!!”

“Coi chừng phía sau ~~~~!!”

Diệp Tuyền và Lâm Thu Nguyệt đứng ở phía xa theo dõi trận chiến đột nhiên mở miệng la lớn.

Một cảm giác ớn lạnh có thể nguy hiểm tới mạng ập tới sau lưng, vội vã quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một cây thích toàn thân bốc khói khí giá lạnh thô to bằng bắp tay của một tay đô vật hạng nặng đang bắn tới với tốc độ cực nhanh, nếu như để cây thích đó cắm vào người, tuyệt đối có thể xuyên thủng cơ thể, thậm chí toàn thân bị đóng băng lại.

“Càn Khôn Tháp ~~~~!!” Nhận thấy không thể né tránh, Dương Kiệt lập tức tề Càn Khôn Tháp ra chắn ngay trước mặt, cây thích màu xanh lam bắn thẳng vào càn khôn tháp lập tức bị vỡ tung ra, thân tháp chỉ khẽ lung lay vài cái rồi ngưng hẳn, thậm chí không thể để lại dấu vết gì trên bề mặt thân tháp cả.

“Á ~~~~!!” Trương Tuấn gào thét lên một tiếng đầu đau khổ, võ hồn bị vỡ tung ra, hắn lập tức cảm thấy cái đầu đau đớn dữ dội, tựa như sắp vỡ tung ra vậy.

Một vũng máu từ trong miệng phun bắn ra, quỳ ngã xuống đất hai tay ôm chặt lấy đầu, khuôn mặt nhăn nhó, gân xanh nổi đầy trên trán, toàn thân chảy đầy mồ hôi lạnh.

Võ hồn của hắn đã bị tổn thương. Tuy không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng trong một thời gian ngắn, tuyệt đối không thể thi triển võ hồn được nữa, phải từ từ điều dưỡng để hồi phục lại võ hồn của mình.

“Pháp khí? Hắn có pháp khí nữa sao??” Trong đôi mắt của Lâm Thu Nguyệt lóe qua tia sáng kỳ dị, nhưng nhanh chóng được che giấu đi, miệng lầm bầm nói nhỏ.

Diệp Tuyền không tỏ ra bất ngờ, vì trước kia cô ta đã từng nhìn thấy qua pháp khí của Dương Kiệt, chỉ là không ngờ pháp khí của anh ta có thể chống đỡ nổi võ hồn của một tiên thiên tầng thứ 6, chẳng lẽ pháp khí của hắn đã được thăng cấp rồi sao?

“ Thời cơ đã tới!! Phì Lũ Bạo Liệt Quyền ~~~~!!” Một quả đấm dạng khí to bằng nửa chiếc xe hơi từ trong cú đấm của Dương Kiệt phóng thích ra, đấm thẳng vào Trương Tuấn vẫn còn đang ôm đầu quỳ dưới đất ở cách đó không xa.

Pằng ~~~~~!!

Crack ~~~~!!

phụt ~~~~!!

Trương Tuấn hứng trọn cú đấm vào người, trực tiếp đi đánh bay về phía sau, thậm chí nghe thấy tiếng xương gãy đứt, máu từ trong miệng phun bắn ra như không cần tiền vậy.

Dương Kiệt tất nhiên là không thể bỏ qua cơ hội đánh chó dưới nước rồi, huyền thiết chùy trong tay vung lên, tung người lên không trung, vẩy múa trên đỉnh đầu một vòng, chuẩn bị đập thẳng vào đầu của kẻ địch đang bị trọng thương nằm hấp hối trên mặt đất.

“ khoan~~~ khoan, ta ... ta chịu thua” Nhìn thấy quả chùy khổng lồ đang chuẩn bị đập vào đầu mình, Trương Tuấn cảm giác cái chết đã gần kề, tử thần đã đang mỉm cười vẩy tay với mình, hoang mang hoảng sợ dốc hết sức lực còn lại lớn tiếng gào thét.

Huỳnh ~~~~~!!

Quả chùy chỉ còn cách đầu của Trương Tuấn khoảng vài cm ngưng lại, cơn gió lốc do cú bổ chùy mang lại ập thẳng vào mặt, tựa như bị nhiều vết dao cắt xé lên khuôn mặt, đau rát vô cùng, trên trán đã đổ đầy mồ hôi lạnh, đồng thời trong lòng thâm thở phào nhẹ nhõm.

Nếu như mình còn dám do dự nữa, quả chùy đó tuyệt đối đập thẳng vào đầu không thương tiếc.

Nghĩ tới cảnh đối diện cái chết, Trương Tuấn không kềm được nuốt mạng miếng nước bọt vào cổ họng, đôi chân run lên cầm cập, suýt chút tè ướt hết cả quần.

“ Hừ, lần này xem như mi may mắn, nếu không thì ta lại được chiêm ngưỡng cảnh quả dưa bị nổ tung ra rồi.” Đối phương đã chịu thua, trận khiêu chiến đã kết thúc, tuyệt đối không được tiếp tục ra tay nữa, nếu không thì sẽ vi phạm nội quy trong môn phái, Dương Kiệt tỏ vẻ tiếc nuối thu lại cây chùy của mình.

“ Ác ma, tên này tuyệt đối là tên ác ma máu lạnh ~~~!!” Nghe thấy lời tiếc nuối đầy khát máu của Dương Kiệt, trong lòng Trương Tuấn không ngừng gào thét, đồng thời tự nhủ với bản thân rằng sau này tuyệt đối không được gây chuyện với tên ác ma máu lạnh này nữa.

Ai mà biết được lần sau mình có kịp thời lên tiếng chịu thua, cái đầu không bị đập vỡ như quả dưa chứ? Chết không đáng sợ, nhưng chết theo kiểu cái đầu bị đập vỡ tung ra, tuyệt đối là cơn ác mộng khủng khiếp không ai muốn trải.

Dương Kiệt quỳ xuống trước mặt Trương Tuấn vơ vét hết toàn bộ tài sản trên người hắn, gồm khoảng 120000 viên linh thạch và vô số đan dược các loại, ngay cả điểm tích lũy cũng bị lấy đi một nửa, gần hơn 8000 điểm.

Cộng thêm 3000 mấy điểm của tên Vô Nghĩa Hy, chỉ trong chốc lát đã kiếm được trên 11000 điểm, thậm chí còn nhanh hơn đi làm nhiệm vụ môn phái, giết người cướp của quả thật là con đường làm giàu nhanh nhất.

Dương Kiệt không ngừng cảm thán, đồng thời cầu mong ngày nào cũng có vài ba tên ngu xuẩn tới khiêu chiến tặng điểm cho mình sài, không cần phải lo sợ không đủ tài nguyên để tu luyện nữa rồi.

“ Thua ... thua rồi, ngay cả tiểu đội trưởng của Huyết Lang Bang, tiên thiên tầng thứ 6 đã kích hoạt võ hồn như Trương Tuấn cũng đánh không lại tên đệ tử tạp vụ đó, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra thế này? Má ơi, con có đang nằm mơ không vậy?”

Bóp ~~~!!

“ Mẹ kiếp, sao mà tát tao?”

“ Thì mà hỏi có đang nằm mơ không, tao giúp mà kiểm tra đó mà.”

“ Tao giết mà”

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 28: "Heo Mập" Hiến Thân Ký

“ Tên heo mập này rốt cuộc là quái vật phương nào thế nhỉ? Chậc chậc, bí pháp, pháp khí, chẳng lẽ là cậu ấm của những gia tộc hùng mạnh ở U châu?”

“ Khoan kết luận vội, tuy hắn có thể đánh bại Trương Tuấn, nhưng Trương Tuấn chỉ là một tên tiểu đội trưởng của Huyết Lang Bang, phía trên hắn còn đại đội trưởng, đường chủ, phó bang chủ, lần này Huyết Lang Bang bị vỡ mặt như vậy, tuyệt đối không thể yên chuyện dễ dàng như thế này được đâu.”

“ Đúng thế, đúng thế, lúc này hắn chỉ có thể đánh ngang ngửa với Trương Tuấn, nếu như không phải Trương Tuấn phạm sai lầm để võ hồn của mình bị tổn thương, thắng thua như thế nào còn chưa rõ, thực lực của hắn cao lắm chỉ có thể sánh ngang với tiên thiên tầng thứ 6 là cùng, thậm chí không cần đường chủ ra tay, chỉ cần một đại đội trưởng có cảnh giới tiên thiên tầng thứ 7 ra tay, chắc hắn sẽ bị trấn áp mà thôi.”

“ Cứ chờ xem.”

không ít người thì thầm to nhỏ bàn luận với nhau, có người tỏ ra kính phục, có người tỏ vẻ dửng dưng, thậm chí có người tỏ vẻ khinh thường chế giễu.

Nhưng cho dù như thế nào, sau trận chiến ngày hôm nay, tên tuổi của Dương Kiệt chắc chắn sẽ lan truyền khắp khu vực ngoại môn.

Nhìn thấy tài sản và điểm tích lũy bị lấy đi gần hết, Trương Tuấn lòng đau như cắt, cộng thêm nội thương khá nghiêm trọng, tức tới nổi phun máu ra, hai mắt trợn ngược ngất xỉu tại chỗ.

Trước khi ngất đi, trong lòng hắn không ngừng gào thét: “ Mẹ kiếp, rốt cuộc hôm nay là ngày gì mà xui xẻo thế này, sáng ra khỏi nhà quên xem lịch, chỉ muốn ra oai ra oai một chút, ai ngờ lại đụng trúng tên ác ma trời đánh này, tài sản tích góp gần cả năm trời bị lấy sạch, giờ con biết đi than khóc với ai đây trời ~~~!!”

Luộc sạch tài sản của Trương Tuấn xong, Dương Kiệt đứng dậy quay người lại nhìn chằm chằm về phía Tư Mã Thiên và đám thuộc hạ của tên Trương Tuấn, đôi mắt rực sáng như bóng đèn pha, tựa như con sói nhìn thấy cô bé quàng khăn đỏ, trên môi lộ ra một nụ cười thèm khát.

“ Ngươi Ngươi muốn gì?” Tư Mã Thiên giật mình hoảng hốt khi thấy Dương Kiệt mang theo ánh mắt như muốn lột sạch hết đồ trên người mình nhìn chằm chằm vào mình, hai tay che lại trước ngực, toàn thân run rẩy nói.

Không chỉ hắn, ngay cả những tên thành viên Huyết Lang Bang cũng đều có hành động tương tự, trong lòng không kèm được ớn lạnh xương sống.

Con heo mập đó không có thứ sở thích kỳ lạ đó chứ? Nếu như hắn yêu cầu bọn mình, có nên chống cự hay nhắm mắt chịu trận đây?? Không được, tuyệt đối không được nhắm mắt chịu trận một cách dễ dàng như vậy được, ít nhất cũng phải phản kháng đôi chút chứ nhỉ!

Nếu như để Dương Kiệt biết được những gì chúng đang nghĩ, chắc chắn sẽ mỗi người tặng cho một chùy vào đầu, để phá hủy những suy nghĩ bẩn thỉu trong đầu chúng.

“ Muốn gì ư? Chẳng lẽ các ngươi còn không hiểu ta muốn gì sao?”
Dương Kiệt cười một cách khoái trá đậm đàng, không ngừng có những động tác nuốt nước bọt.

Tư Mã Thiên và đám thành viên run bắn người lên vì sợ sệt, không ngừng bước lùi về phía sau.

“ Sợ rồi hả? Sao lúc nãy hùng hổ lắm mà, giờ các ngươi có gào thét cỡ nào cũng không ai giúp các ngươi đâu.” Dương Kiệt từng bước từng bước bước về phía trước, cười một cách khoái trá.

Nhìn thấy Dương Kiệt mang theo dáng vẻ của một tên tội phạm hiếp dâm đang dồn ép mấy ‘ cô gái’ đáng thương vào đường cùng.

Cơ mặt và mép miệng của Lâm Thu Nguyệt khẽ co giật vài cái, còn Diệp Tuyên quay đầu nhìn ra hướng khác, tỏ vẻ “ tôi không quen biết tên này”, không ít người nhìn thấy cảnh đó đều không nhịn cười được.

Tất nhiên, cũng có không ít người sắc mặt trầm đen như than, miệng không ngừng lầm bầm: “Đồi phong bại tục, tuyệt đối là đồi phong bại tục ~~~!!”

“ Tất cả hãy nghe đây, giờ cho các ngươi hai lựa chọn. thứ nhất: Ta sẽ khiêu chiến các ngươi sau đó đập cho một trận thân tàn ma dại rồi lột sạch tài sản trên người các ngươi.

Thứ hai: Các ngươi tự nguyện giao hết tài sản trên người và một nửa điểm tích lũy cho ta, sau đó rút ra khỏi nơi này.

Cho các ngươi một chén trà thời gian suy nghĩ, cơ hội chỉ có một lần, dám lựa chọn con đường thứ một hoặc quá thời gian suy nghĩ vẫn chưa có quyết định đừng trách ta độc ác à nha!!” Nói tới sau cùng, trên môi Dương

Kiệt lộ ra một nụ cười gian hiểm vô cùng, khiến không ít người nhìn thấy phải run bắn người lên.

Trần lộ! Tuyệt đối là trần lộ một cách trần trụi ~!

Nghe xong lời yêu cầu của Dương Kiệt, cả Tư Mã Thiên và các thành viên trong Huyết Lang Bang đều thâm thở phào nhẹ nhõm.

May quá, cướp tài chứ không phải cướp sắc!!

nhưng ngay sau đó lập tức thay đổi bằng sự phẫn nộ tột cùng. Toàn bộ tài sản? Một nửa điểm tích lũy? Làm thế chẳng khác nào ép người vào thế đường cùng sao?

“Người ... người đừng có quá đáng à nha. Anh hai của ta là một trong thập đại cao thủ của khu vực ngoại môn, phó bang chủ của Huyết Lang Bang, nếu như người dám đụng tới ta, anh hai ta sẽ không tha cho người đâu.” Tư Mã Thiên cố gắng kiềm nén bối rối trong lòng, cắn răng hăm dọa.

“Quá đáng?”

Dương Kiệt cười lạnh một tiếng: “Mới sáng sớm ta còn chưa kịp đánh răng súc miệng, các người đã chặn ngay trước cửa trang viên của ta, đòi đánh đòi đập, bắt ta phải quỳ xuống khấu đầu, chui qua háng người, rốt cuộc là ai mới là người quá đáng đây?”

Không đợi Tư Mã Thiên kịp phản bác, lạnh lạnh nói tiếp: “Giờ ta quá đáng đấy, làm gì được nhau nào? chẳng lẽ ta tha cho các người lần này các người sẽ bỏ qua cho ta sao? Không thể chứ? Vậy thì tại sao ta phải tha cho các người nào? Muốn chơi thì bố mày sẽ chơi tới cùng với Huyết Lang Bang của các người, đừng nói nhiều, chọn một trong hai yêu cầu của ta, sự kiên nhẫn của ta có giới hạn đấy.”

Bỏ qua? Tất nhiên là không thể bỏ qua rồi.

Dương Kiệt không phải đơn thuần là đánh bại Vô Nghĩa Hy và Trương Tuấn, mà là tát thẳng vào mặt của Huyết Lang Bang, nếu như bỏ qua, sau này Huyết Lang Bang làm gì có uy quyền để trấn áp mấy tên khác nữa chứ?

Giữa Dương Kiệt và Huyết Lang Bang lúc này chỉ có thể nói là một mất một còn mà thôi.

Nếu như đã xác định như thế, thì còn gì phải lo sợ đắc tội Huyết Lang Bang nữa chứ?

Tư Mã Thiên hồi hận vô cùng, biết thế chẳng thềm đi thêm nhóm để gây sự với tên điên này rồi.

Giờ không chỉ mất mặt, thậm chí mất hết tài sản trong người và 1 một nửa điểm tích lũy, cho dù phía sau có ông anh đỡ lưng, tài nguyên tu luyện không thiếu, nhưng cũng cảm thấy tiếc đứt ruột gan.

Nhưng bảo hấn vùng lên phản kháng thì lại không dám, bộ không thấy ngay cả Trương Tuấn cũng bị đập như con chó sao?

“ Ta đếm từ một tới mười, nếu như còn chưa quyết định, ta sẽ trực tiếp khiêu chiến các ngươi, không có cơ hội từ chối nữa đâu đấy. một ~~, hai ~~~, ba ~~~~ ...”

Diệp Tuyền định lên tiếng khuyên bảo, nhưng nghĩ tới tính cách không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ không có lợi để kiếm như Dương Kiệt, có khuyên cũng bằng thừa, nên ngậm miệng lại không nói nữa.

“ sáu ~~,bảy ~~~, tám ~~~~~....” “ Tôi đưa, tôi đưa, đừng đếm nữa.” Cuối cùng cũng có người chịu không nổi bầu không khí đáng sợ như thế này, trực tiếp chạy tới trước mặt Dương Kiệt, giao túi càn khôn treo trên eo

cho anh ta, sau đó lấy thẻ bài môn đồ quét qua thẻ bài của Dương Kiệt, một nửa điểm tích lũy lập tức nhảy vào thẻ bài của anh ta.

Có một người mở đầu, những người tiếp theo nhanh chóng học theo, chạy tới giao hết tài sản và một nửa điểm tích lũy cho Dương Kiệt, gần hơn 15000 điểm tích lũy, khiến anh ta vui tới nổi díp cả đôi mắt, mồ hôi trên hai má rung chuyển liên hồi.

Tổng cộng 26000 điểm vào tay, quả thật là áp phê quá đi.

Chỉ còn lại duy nhất mỗi Tư Mã Thiên vẫn còn do dự, đôi mắt sắc lạnh của Dương Kiệt quét vào người hắn, lạnh lạnh nói: “Còn người thì sao? Muốn khiêu chiến hả?”

“Không, ta giao!” Tư Mã Thiên nghe thấy từ “khiêu chiến” lập tức run bắn người lên, mang theo vẻ mặt như đưa đám bước tới giao hết tài nguyên tu luyện và một nửa điểm tích lũy cho anh ta.

Quả không hổ danh là đại thiếu gia của nhà Tư Mã, có anh trai là một trong thập đại cao thủ trong khu vực ngoại môn, gần cả trăm viên tích khí đan trung cấp, các loại đan dược khác cũng không ít, đặc biệt là điểm tích lũy, gần bằng cả nhóm cộng lại, gần 25000 điểm.

Quả thật là một con dê béo bở!

“Cám ơn cám ơn, mong Thiên thiếu gia lần sau lại ghé qua chỗ tại hạ tiếp tục gây sự ạ.” Dương Kiệt cười tới nổi tít cả đôi mắt, thái độ vô cùng thân thiện vỗ vỗ lên vai Tư Mã Thiên nói.

Tư Mã Thiên hừ mạnh một tiếng, vội vã quay đầu bỏ đi, không muốn tiếp tục nhìn thấy bản mặt đáng ghét kia nữa, chỉ sợ mình kèm chế không nổi lao tới liều mạng với đối phương.

“ Khoan đi đã!”

“ Muốn gì đây? Ta đã giao nộp hết toàn bộ tài sản rồi, còn muốn gì nữa đây?” Nghe thấy tiếng gọi của Dương Kiệt, Tư Mã Thiên phần nộ quay đầu lại gào thét.

Dương Kiệt tỏ vẻ đứng đưng chỉ về phía Trương Tuấn và Vô Nghĩa Hy, cười nói: “ Làm phiền mang hai tên rác rưởi này về cho, nơi này không phải là bãi rác, muốn quăng đâu thì quăng.”

mất mặt!!

Tư Mã Thiên cảm thấy mất mặt vô cùng, một tiểu đội gần chục người của Huyết Lang Bang xuất trận, thế mà cuối cùng bị đại bại trần lột hết tài sản, đã vậy còn bị gọi là rác rưởi, chắc chắn chuyện này sẽ lan truyền tới khắp khu vực ngoại môn, Huyết Lang Bang sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ cho mà xem.

“ dẫn đi.” Tư Mã Thiên cắn chặt răng ra lệnh cho những tên thành viên khác, trực tiếp quay đầu bỏ đi.

Đám thành viên không dám cãi lời, ba chân bốn cẳng hấp tấp dìu lấy Trương Tuấn và Vô Nghĩa Hy, dẫn về đại bản doanh của Huyết Lang Bang.

“ Chuyện này chưa xong đâu, hãy đợi đấy ~~!!” Trước khi rời khỏi, Tư Mã Thiên không quên phóng ánh mắt đầy căm hận về phía Dương Kiệt, cắn răng hăm dọa nói.

“ Hoan nghênh, vô cùng hoan nghênh các người tới báo thù!!” Dương Kiệt hí hí cười nói, bỏ ngoài tai những câu hăm dọa của đối phương.

“ Về đi, về đi, hết phim để xem rồi, ai nấy tự về nhà với mẹ mìn, đừng có lảng vảng ở đây nữa.” Dương Kiệt bắt đầu xua đuổi những người tụ tập

xem phim ở xung quanh.

Không ai dám phản bác tên ác ma này, nên nhanh chóng tản ra về nhà hoặc đi làm công chuyện của mình.

Mang theo vẻ mặt nịnh bợ lấy lòng chạy tới trước mặt Diệp Tuyên và Lâm Thu Nguyệt, chấp tay thi lễ với Lâm Thu Nguyệt cười nói: “ Sư đệ đa tạ sư tử trượng nghĩa ra tay, lúc này nếu như không phải sư tử kịp thời ra tay, e rằng cái mạng của sư đệ không giữ nổi rồi, ơn cứu mạng lớn như núi, không thể không báo đáp. chỉ là ngoại trừ tấm thân thể này là niềm tự hào duy nhất của sư đệ, không còn thứ gì quý giá cả, đệ nguyện được hiến thân cho sư tử để báo ơn cứu mạng hôm nay, mong sư tử sau này đối xử dịu dàng, mà có bạo lực chút cũng được, đệ nghĩ đệ chịu được ạ ...”

Nói xong, mang theo vẻ mặt của anh “ Tru” nhìn chăm chăm vào Lâm Thu Nguyệt.

Lâm Thu Nguyệt sắc mặt trầm đen như than, không biết nên trả lời như thế nào, mép miệng khẽ co giật vài cái.

“ Đồ khùng, ai mà thêm cái thân thể đầy mỡ thịt của ngươi chứ, biến ~~~!!”

Diệp Tuyên trực tiếp tặng cho Dương Kiệt một cú đá đá bay ra xa, phần nộ tột cùng.

Mất mặt, làm bạn với tên trời đánh này quả thật là mất mặt quá đi.

“ Dzô dzuyên, ngay cả Lâm sư tử còn chưa lên tiếng từ chối, liên quan gì tới cô mà giận dữ đá tôi chứ ...”

Dương Kiệt từ dưới đất bò dậy, vừa dùng tay xoa mông vừa lí nhí nói nhỏ.

“ Cái gì?? Ông vừa làm nhảm cái gì??” “ Không có, ý tôi muốn nói là đã suy nghĩ kỹ lại rồi, trao thân như thế không ổn chút nào, đang suy ngẫm đèn đáp thứ gì đó cho sư tử đó thôi.” “ Hừ hừ ~~~!!”

“ Cho dù ta không ra tay, đòn tấn công của Trương Tuấn cũng sẽ không làm hại được sư đệ, nên không cần phải khách sáo làm gì. Vả lại, lần này ta tới đây là theo lời mời của Diệp sư muội, sư đệ muốn cảm ơn thì hãy cảm ơn Diệp sư muội đi.”

Nói xong, không thèm đợi Dương Kiệt kịp lên tiếng, lại quay sang Diệp Tuyên nói: “ Sư muội, mọi chuyện đã giải quyết xong, chắc hai người lâu ngày mới gặp lại sẽ có nhiều chuyện muốn nói, sư tử không tham gia nay, sư tử phải quay về trang viên của mình trước đây, phải tranh thủ đột phá cảnh giới tiếp theo để tham gia tỷ võ tông môn hằng năm mới được.”

“ Làm phiền sư tử quá, muội cảm kích vô cùng.”

Diệp Tuyên chấp tay thi lễ đưa tiễn Lâm Thu Nguyệt rời khỏi.

“ Tạm biệt Lâm sư tử, sư tử hãy về nhà suy nghĩ lại nhé, nếu như cảm thấy cần đệ hiến thân thì đêm tối hãy tới tìm đệ, đệ lúc nào cũng sẵn sàng đấy ạ.”

Lâm Thu Nguyệt đi chưa được vài bước, phía sau lại vang lên giọng nói đáng ghét của Dương Kiệt, khiến cô ta loạng choạng suýt chút té ngã xuống đất, quay đầu lại hừ mạnh một tiếng, nhanh chân rời khỏi cái nơi khó chịu này.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 29: Thuyết “Xua Hổ Nuốt Sói” Của Tôn Hạo Quân

Này muốn chết hả?” Diệp Tuyền cắn răng phần nộ quát.

“Đâu có, tôi chỉ muốn trả ơn cho sư tỷ thôi mà, ông bà có câu “uống nước nhớ nguồn, ăn khế trả vàng”, người ta có ơn với mình thì phải trả chứ biết sao bây giờ, quân tử có thù phải trả, có ơn phải báo, mặc dù tôi cũng không muốn điều đó, nhưng ai biểu tôi là chính nhân quân tử làm gì.”

Nói tới sau cùng, lắc đầu thở dài một tiếng.

Diệp Tuyền lập tức tạo ra tư thế muốn nôn ói.

Sau cười chửi cãi nhau vài câu xong, Dương Kiệt dẫn theo Diệp Tuyền đi vào trang viên của mình, đi thẳng tới phòng khách.

“Thông cảm, vừa mới vào sống trong trang viên này, không có thời gian đi thu gom hàng hóa thực phẩm, nên không thể mang trà ra chiêu đãi.”

‘Xi, tôi còn không biết ông sao? Cho dù có ông cũng chẳng bao giờ mang ra chiêu đãi tôi đâu, cái đồ hám tiền, đồ keo kiệt ~~!’

Diệp Tuyền tỏ vẻ bất bình cắn răng chửi.

“Này này, cô đừng có vu oan cho tôi à nha, cho dù là người quen, tôi cũng sẽ tố cô cái tội vu khống đấy nhé.” Dương Kiệt không hài lòng phản bác.

“Ông chính là đồ keo kiệt, bộ tôi nói không đúng sao?”

“ Cái này gọi là tiết kiệm, chứ không phải keo kiệt.”

“ Nói chung là keo biệt bủn xin ~~~!”

“ Thôi, thôi, tôi không cãi với cô nữa. Lúc này Lâm sư tỷ nói về tỷ võ tông môn hằng năm, là vụ gì vậy?”

Dương Kiệt mang theo vẻ mặt tò mò hiếu kỳ hỏi.

Diệp Tuyên dùng ánh mắt như nhìn thẳng khờ nhìn vào Dương Kiệt nói:
“ Bộ ông không xem qua sổ nội quy của tông môn hay sao mà hỏi câu khờ khạo thế? Tỷ võ tông môn ở khu vực ngoại môn được tiến hành hằng năm, nhưng trong tuần hoàn ba năm, lại có cơ hội lựa chọn hai mươi suất tham gia thí luyện ở bí cảnh của một kẻ mạnh đạt tới cảnh giới hợp thể của 10000 năm trước để lại sau khi qua đời, và năm nay là năm có cơ hội tranh giành suất tham gia thí luyện bí cảnh.

Những người giành được suất tham dự sẽ cùng các môn đồ của ngũ đại môn phái trong khu vực U châu đi vào trong bí cảnh để thí luyện và tìm cơ duyên cho mình, trong bí cảnh đó linh thể dồi dào, linh thảo linh thảo đầy đường, ngoài ra ma thú trong bí cảnh cũng là mục tiêu để cho những người tham gia săn giết mang về trao đổi với tông môn.

Ngoài ra còn vô số linh khí pháp khí do vị tiên bối đó để lại, giá trị vô cùng quý giá, đặc biệt là, nếu như có vận may nghịch thiên, nhận được truyền thừa của vị tiên bối đó, thực lực sẽ tiến bộ với tốc độ cực nhanh, thậm chí có thể học được tuyệt học thần thông của ông ta cũng không chừng.

Nghe nói từng có người may mắn học được tuyệt học địa giới tuyệt phẩm đấy. Đó là lý do vì sao trong tông môn có rất nhiều đệ tử ngoại môn đã đủ tư cách đột phá thành chân nguyên, thử thách trở thành đệ tử nội

môn, đặc biệt thập đại cao thủ trong khu vực ngoại môn, nhưng vẫn kèm nén lại cảnh giới tiên thiên, tiêu chuẩn duy nhất có thể tham gia vào bí cảnh, mục đích là không muốn bỏ qua cơ hội truyền thừa tuyệt học thần thông của vị tiên bối kia. Tuy tỷ lệ rất rất rất thấp, nhưng ai mà biết được mình là người may mắn được chọn chứ? ”

Tuyệt học địa giới tuyệt phẩm!!

Đôi mắt của Dương Kiệt lập tức rực sáng như bóng đèn pha, nước miếng chảy đầm lìa thèm khát.

Phải biết rằng ngay cả tuyệt học trấn phái của Thánh Hỏa Môn cũng chỉ đạt tới tuyệt học địa giới cao cấp, giờ nghe nói có người học được địa giới tuyệt phẩm, có thể không chảy nước miếng thèm khát được sao?

Vả lại, tuyệt học trấn phái của Thánh Hỏa Tông, không phải ai cũng có đủ tư cách tu luyện, ngoại trừ những vị thái thượng trưởng lão có công lao to lớn với tông môn, chỉ có tông chủ hoặc người kế thừa tông chủ mới có cơ hội tu luyện, còn những người khác, cho dù là đệ tử chân truyền cũng không được phép tu luyện.

Một suất tham dự, chắc chắn mình sẽ tranh giành cho bằng được một suất tham dự, nếu như để vượt cơ hội lần này, phải chờ thêm ba năm nữa, ai mà biết được ba năm sau mình có còn ở trong ngoại môn không chứ?

Với tốc độ thăng cấp như bây giờ, chỉ cần hai năm, à không, một năm, mình đã có thể đột phá thành chân nguyên rồi, đâu còn cơ hội tham gia bí cảnh đó nữa.

Không như người khác có thể kèm nén cảnh giới, còn mình vừa đủ điểm kinh nghiệm thì lập tức phải thăng cấp ngay, vả lại, tốn ba năm thời gian chờ đợi tham gia bí cảnh, chắc chắn sẽ mất hơn được nhiều.

Nhìn thấy vẻ mặt đầy phấn khích của Dương Kiệt, Diệp Tuyền cười lạnh dội gáo nước lạnh vào đầu anh ta: “Đừng có ở đó mà ham hố, cả khu vực ngoại môn chỉ có hai mươi suất, thập đại cao thủ chắc chắn sẽ chiếm đi mười suất, nghe nói phía trên trực tiếp trao cho Lăng Hàn Phong, Tống Thiên Hành và Thẩm Thùy Vân mỗi người một suất, chỉ còn lại đúng bảy suất để cho gần mấy ngàn đệ tử ngoại môn tranh giành, trong đó không ít đã đạt tới tiên thiên tầng thứ 7, thứ 8, thậm chí là thứ 9, thực lực chỉ thua kém thập đại cao thủ đôi chút, ông nghĩ ông có đủ thực lực để tranh giành với đám quái vật đó sao?”

Nghe xong lời nói của Diệp Tuyền, sắc mặt Dương Kiệt lập tức trầm xuống

Đúng thế, gần cả ngàn người tranh giành bảy suất tham dự, tuyệt đối không dễ dàng, nếu không muốn nói là không thể.

Phải biết rằng số cả ngàn người này có vô số người đã trụ lại ở khu vực ngoại môn một thời gian dài, thực lực vô cùng đáng sợ, hoàn toàn không thua kém gì thập đại cao thủ. Với thực lực của mình hiện giờ, cho dù sử dụng hết ắt chủ bài, xếp hạng 100 cũng không biết được không chứ đừng nói là tranh hai mươi suất dẫn đầu.

Nhưng cơ hội ngàn năm hiếm gặp, nếu như không tranh giành, Dương Kiệt tuyệt đối không cam tâm.

Thực lực, quan trọng nhất hiện giờ là thực lực, chỉ cần có đủ thực lực, đừng nói là đứng hạng hai mươi, cho dù là hạng nhất cũng không thành vấn đề.

Nghĩa là trong vòng sáu tháng, cảnh giới của mình ít nhất cũng phải đạt tới tiên thiên tầng thứ 8 trở nên, cộng thêm ắt chủ bài trong tay, mới có cơ hội tranh giành một trong hai mươi suất tham dự.

Điểm tích lũy, chỉ cần có đủ điểm tích lũy để thu mua tài nguyên tu luyện, trong vòng sáu tháng đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 8 không phải là không thể.

Xem ra đi nhận nhiệm vụ tông môn để lấy điểm tích lũy là điều vô cùng cấp bách, không thể chần chừ hơn nữa, hy vọng vẫn còn kịp.

Hít sâu một hơi vào người, đã có kế hoạch cho bản thân, thì không ngần ngại đi tiến hành nữa.

Quay sang Diệp Tuyên tò mò hỏi: “ Nghe giọng điệu của cô, dường như không có ý định tranh giành hai mươi suất tham dự à?”

“ Đừng có đùa nữa, tôi mới đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 1, thời gian chỉ còn lại sáu tháng, cho dù nhận được sự đào tạo đặc biệt của sư phụ mình, cùng lắm chỉ đạt tới cảnh giới tầng thứ 4 là cùng, sao mà tranh giành lại với mấy con quái vật đã kèm nén mấy năm trời chứ? Theo kế hoạch của tôi chính là trông chờ vào cơ hội tham dự ba năm sau.”

Diệp Tuyên tỏ vẻ thản nhiên nói.

Cũng phải thôi, Diệp Tuyên vừa mới gia nhập tông môn chưa được bao lâu, cho dù có võ hồn cấp 5, có sư phụ riêng của mình trọng tâm đào tạo, nhưng trong vòng sáu tháng từ một luyện thể tầng thứ 9 đạt tới tiên thiên tầng thứ 4 là đáng sợ lắm rồi, nhưng cũng không thể sánh bằng với những tên quái vật đã tu luyện nhiều năm trong tông môn.

Ba năm sau, cô ta hoàn toàn đủ tự tin đạt tới tiên thiên tầng thứ 9, tầng thứ 10, tới lúc đó tranh giành một suất tham dự cũng chưa muộn.

không phải ai cũng biến thái như Dương Kiệt, vừa gia nhập tông môn có hai tháng, từ luyện thể tầng thứ 10 đột phá thành tiên thiên tầng thứ 5, đã vậy còn định trong vòng sáu tháng đột phá tới tầng thứ 8 nữa chứ, nếu như

để người khác biết được dự tính của Dương Kiệt, chắc chắn sẽ chửi anh ta là thằng điên, bộ mày tưởng đột phá cảnh giới như ăn cơm sao? Muốn là được à? Tụi tao tu luyện hết mấy năm trời mới miễn cưỡng đạt được cảnh giới đó đây.

Tất nhiên, ai muốn chửi gì cứ chửi, đối với người ta không thể, còn đối với Dương Kiệt là hoàn toàn bình thường, chỉ cần có đủ điểm kinh nghiệm, đừng nói là tầng thứ 8, đột phá thành chân nguyên cũng không thành vấn đề.

Nhưng vấn đề quan trọng là, làm sao kiếm đủ số điểm kinh nghiệm cần thiết đó thôi.

“ Cô có sư phụ riêng của mình rồi sao?” Dương Kiệt tỏ vẻ bất ngờ hỏi.

Diệp Tuyền đặc chí nói: “ Tất nhiên, dù sao tôi cũng sở hữu võ hồn cấp 5, nên nhận được sự coi trọng của tông môn cũng là điều hiển nhiên. Tông môn đã sắp xếp một trưởng lão nội môn trở thành sư phụ chân truyền của tôi, chỉ là hiện giờ tôi vẫn chưa đủ tư cách đi vào nội môn, chỉ có thể ở lại trong ngoại môn, nhưng nhận được những đãi ngộ không kém gì so với những đệ tử nội môn, thậm chí có phần nhỉnh hơn, vì không phải ai cũng có sư phụ chân truyền của mình.

Thậm chí Tổng Thiên Hành và Lăng Hàn Phong còn được một trong thập đại trưởng lão của Thánh Hỏa Tông thu nhận làm đệ tử chân truyền, phá cách đi thẳng vào nội môn. Còn Thẩm Thùy Vân thì khỏi nói rồi, trực tiếp trở thành đệ tử chân truyền, bái một luyện đan tông sư làm sư phụ, địa vị không thua kém gì đệ nhất chân truyền đệ tử Hàng Bá Thiên cả.”

Nghe xong lời kể của Diệp Tuyền, Dương Kiệt không kèm được cảm thán, đúng là cùng người không cùng mạng, đối xử cách biệt quả thật là một trời một vực.

Nhưng thế giới này là như vậy, anh có tài năng có giá trị tất nhiên là nhận được sự đả ngộ vực bật so với người khác rồi, ngay cả thế giới hiện đại cũng thế mà, có trách thì trách tại sao bản thân không có tiềm năng đáng sợ như người ta thôi.

Thực ra nếu hiện giờ Dương Kiệt thăng cấp võ hồn của mình lên cấp 6, thể hiện cho lãnh đạo cấp trên xem, chắc chắn cũng sẽ nhận được đả ngộ đặc biệt như Lăng Hàn Phong và Tống Thiên Hành.

Chỉ là từ cấp 1 lên cấp 2 đã tốn 10000 linh thạch, từ cấp 2 lên cấp 3 tốn 1 triệu, nghĩa là thăng 1 cấp số linh thạch cần thiết tăng lên gấp 10 lần, từ cấp 3 lên cấp 4 là 10 triệu, cấp 4 lên cấp 5 là 100 triệu, chỉ nhìn thấy những con số 0 ở phía sau thôi cũng đủ để choáng váng đầu óc rồi, cho dù Dương Kiệt có bán máu bán hết nội tạng trong cơ thể cũng không đủ để thăng lên cấp 4 chứ đừng nói là cấp 5, cũng chẳng biết khi nào mới kiếm đủ số linh thạch cần thiết để thăng cấp đây, ít nhất trong thời gian dài không khả thi tý nào.

Gạt những chuyện nhức đầu sang một bên, bỗng nhiên sực nhớ ra một điều, lập tức lộ ra vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm vào Diệp Tuyền, nghiêm giọng nói: “Diệp cô nương, thực ra ... thực ra tôi có một chuyện muốn hỏi cô từ lâu rồi, chỉ là cảm thấy á ngại và trước đó bản thân còn quá yếu kém nên chưa dám mở lời, nhưng hiện giờ bản thân tôi đã có chút thực lực, cảm thấy thời cơ thích hợp, nên đành phải hỏi thẳng một câu.”

Diệp Tuyền bị ánh mắt nghiêm túc của Dương Kiệt nhìn tới nổi ửng đỏ hết khuôn mặt, nghe xong lời nói của anh ta, trái tim không kiềm được rung lên một cái, nhịp tim bắt đầu đập mạnh hơn bình thường, lí nhí nói: “Chuyện ... chuyện gì, ông cứ hỏi đi.”

“Tôi biết hỏi thế hơi đường đột, nhưng chuyện này đã giấu kín trong tim tôi một thời gian dài, không thể kìm nén được cảm xúc của mình nữa, chỉ muốn nói thẳng ra mà thôi.”

“ Thì ... thì ông cứ nói đi, tôi nghe đây ...” khuôn mặt của Diệp Tuyên càng lúc càng đỏ, mắt cứ tới nỗi thậm chí cúi đầu xuống không dám nhìn thẳng vào Dương Kiệt nữa.

“ Chẳng lẽ hần muốn tỏ tình với mình? Chết rồi, biết trả lời sao đây. Nên đồng ý hay từ chối đây? Thực ra con người của hần tuy hơi hám tiền một chút, hơi háo sắc một chút, hơi keo kiệt chút, nhưng cũng là một con người tốt, đặc biệt là mình khi ở bên cạnh hần cảm thấy rất thoải mái dễ chịu, không cần phải giả tạo bản thân, còn có cảm giác an toàn nữa, mình rất thích những cảm giác này.

không được, không được, tuyệt đối không thể đồng ý dễ dàng như thế được, mình là con gái, phải kiên trì làm giá chút chứ, sao có thể dễ dàng đồng ý hần như thế này được.”

Trong lúc Diệp Tuyên đang suy ngẫm tìm cách làm giá bản thân, Dương Kiệt đột nhiên thay đổi vẻ mặt nghiêm túc bằng vẻ mặt “ tôi là gian thương”, hí hí cười nói: “ Là thế này, lần trước cô còn nợ em út một bữa ăn món thịt “ linh mục thổ” gần năm chục viên linh thạch, không biết có thể trả cho em út chưa nhỉ, tính cả vốn lẫn lãi, chỉ bảy mươi năm viên linh thạch mà thôi, tuy bảy mươi năm viên linh thạch không nhiều, nhưng dạo này em út đang rất cần tiền, nên”

“ Biến ~~~~~!!” Diệp Tuyên phần nộ hét thẳng vào mặt Dương Kiệt, hận không thể lao tới bóp cổ chết tên hám tiền này, làm mình cứ làm tướng hần ... ai ngờ tên trời đánh này lại đi đòi số linh thạch con con này, mình quả thật là ngu xuẩn khi có hảo cảm với tên khốn này, quả thật đáng hận quá đi.

Không thèm nhìn bản mặt của Dương Kiệt nữa, trực tiếp đứng dậy quay đầu rời khỏi trang viên của anh ta, giận dữ không để lại một lời.

“ Kỵ dĩa dĩa, thiếu tiền người ta mà còn hùng hổ như thế sao? Không trả thì thôi, cần gì phải phản nộ như thế chứ, đã vậy còn dám hét mình nữa, quả thật là quá đáng quá đi.” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt bất bình lẩm bẩm nói.

Đúng là đồ ngốc ~~~!!

“ Đáng chết, quả thật đáng, tên khốn đó dám làm mình mất mặt trước thiên hạ, tuyệt đối không thể tha thứ cho hắn được, hắn phải chết ~~~!!” Tại một trang viên sang trọng lộng lẫy trên eo núi Vọng Nguyệt sơn, Tư Mã Thiên đang ngồi chiếc ghế chủ trong phòng khách, không ngừng đập vỡ những chiếc ly trà sứ trên tay, phản nộ quá tháo.

Một người có khuôn mặt lấm la lấm lét, mặc bộ trang phục giống hệt như Tư Mã Thiên lắc đầu gượng cười nói: “ Thiên thiếu gia hãy bớt giận, không nên vì một con heo mập như thế làm tổn hại sức khỏe của mình làm gì, rồi sẽ có cách xử lý hắn thôi mà.”

Tư Mã Thiên từ từ bình tĩnh lại, quay sang người đó lạnh lạnh nói: “Tôn sư huynh, anh là quân sư của anh hai tôi, giờ tôi bị làm nhục như thế này, anh có chịu giúp tôi báo thù không?”

Người có khuôn mặt lấm la lấm lét đó tên là Tôn Hạo Quân, quân sư đặc lực của Tư Mã Phong Vân, tuy thực lực không cao, chỉ tiên thiên tăng thứ 7, nhưng đa mưu túc trí, gian hiểm vô cùng, nên rất được Tư Mã Phong Vân trọng dụng.

Tôn Hạo Quân mỉm cười nói: “ Thiên thiếu gia, phó bang chủ trước khi bế quan đã dặn dò tại hạ chiếu cố giúp đỡ cho thiếu gia, tất nhiên là không thể đứng ngoài mà nhìn rồi. Chỉ là, muốn xử lý con heo mập này, tuyệt đối

không dễ dàng như thiếu gia nghĩ, cần phải tính toán một cách thận trọng mới được.”

Tư Mã Thiên cúi mày hỏi: “ Vì sao? Chẳng lẽ phía sau lưng con heo mập có người đỡ lưng sao?”

Tôn Hạo Quân lắc đầu cười nói: “ Không phải, nhưng những thủ đoạn thông thường mà chúng ta thường dùng tuyệt đối không thể áp dụng với con heo mập đó.”

“ Vì sao thế?” Tư Mã Thiên tỏ vẻ bất ngờ hỏi.

“ Hôm nay Lý trưởng lão đã tìm gặp bang chủ, dặn dò rằng muốn giải quyết mâu thuẫn, có thể dùng thủ đoạn đường đường chính chính, nhưng tuyệt đối không được dùng thủ đoạn bỉ ổi đối phó với con heo mập đó, Lý trưởng lão không muốn nhìn thấy cảnh “ vận thanh thiên” thêm một lần nữa ở khu vực ngoại môn này.”

Tôn Hạo Quân lắc đầu thở dài một tiếng, tỏ vẻ không biết phải làm sao.

Nếu như có thể sử dụng thủ đoạn ranh ma bỉ ổi, hẳn có đủ chiêu trò để khiến Dương Kiệt thân tàn ma dại, nhưng bang chủ đã truyền lệnh xuống, muốn trả thù có thể, nhưng tuyệt đối không được làm sai quy tắc, nếu không thì sẽ không tha cho những tên tham gia vào vụ này.

“ Thiếu gia cũng biết rồi đấy, cả bang chủ và phó bang chủ đang bế quan để chuẩn bị đại hội tỷ võ tông môn nửa năm sau, trong thời gian này tuyệt đối không được gây rắc rối cho bang chủ, nên cho dù muốn như cũng đành cắn răng chịu đựng mà thôi.” Tôn Hạo Quân nhún nhún vai, tỏ vẻ bất lực nói.

“ Vậy chẳng lẽ tha cho con heo mập đó sao? Ta không cam tâm.” Tư Mã Thiên hai tay nắm chặt lại, cắn răng nói: “ Hay là ta xử lý hắn theo cách

công khai, không ngừng cho người khiêu chiến hấn, ta không tin là hấn làm bằng sắt, đánh mãi không biết mệt, chỉ cần hấn lộ ra sơ hở, chắc chắn sẽ có cơ hội biến hấn thành tàn phế.”

“ Chuyện này không khả thi.” Tôn Hạo Quân lắc đầu từ chối đề nghị của Tư Mã Thiên, giải thích: “ Muốn khiêu chiến với kẻ khác, trên người khiêu chiến ít nhất phải có 5000 điểm tích lũy, nếu như bị thua, sẽ bị mất đi một nửa vào tay đối phương. Thiếu gia định dùng bao nhiêu người để luân phiên nhau đánh với hấn? Năm người, sáu người, hay mười người, khoan nói Huyết Lang Bang không thể bỏ một số điểm tích lũy lớn như thế này để xử lý một tên đệ tử ngoại môn, thiếu gia có dám chắc là luân phiên khiêu chiến sẽ có kết quả như mong được không? Nên nhớ rằng ngay cả một tiên thiên tầng thứ 6 đã kích hoạt võ hồn như Trương Tuấn cũng bị con heo mập đó đánh bại, trong Huyết Lang Bang còn ai trong cảnh giới tiên thiên tầng thứ 4 vừa đạt đủ điều kiện khiêu chiến có thể đánh bại được con heo mập đó nữa?”

“ Cái này thì ...” Tư Mã Thiên cứng họng nói không nên lời.

Quả thật, mặc dù không hiểu vì sao con heo mập lại đáng sợ như thế, chỉ mới tiên thiên tầng thứ 2 đã có thể đánh bại tiên thiên tầng thứ 6 kích hoạt võ hồn, nhưng tuyệt đối không phải những người đủ điều kiện khiêu chiến có thể đánh bại hấn được.

Ít nhất Tư Mã Thiên không đủ tự tin làm được điều đó.

“ Vậy chẳng lẽ bỏ qua sao?” Tư Mã Thiên vẫn tỏ ra không cam tâm.

“ Nếu như hấn rời khỏi tông môn, chúng ta còn có thể cho người âm thầm xử lý hấn, nhưng hấn không rời khỏi tông môn, chúng ta chỉ còn cách làm theo quy tắc mà thôi. Ai biết con heo mập đó là một tên điên dám chơi

trò “ vận thanh thiên” chứ? Nghe nói lãnh đạo phía trên cũng đã bắt đầu chú ý tới hấn, tuyệt đối không để hấn chơi trò đó thêm lần nữa. nhưng mà”

Nói tới đây, đôi mắt của Tôn Hạo Quân: “ Chúng ta không làm gì được hấn, nhưng có người hoàn toàn đủ khả năng xử lý hấn.”

“ Người mà sư huynh nói là” Tư Mã Thiên díu mày, nghĩ không ra ai có thể đánh bại được Dương Kiệt vào thời điểm này.

“ Lãng Hàn Phong, thiếu gia còn nhớ người này chứ?”

“ Lãng Hàn Phong? Tất nhiên là nhớ rồi, con rắn độc đó kích hoạt võ hồn cấp 6, trực tiếp đặc cách trở thành đệ tử nội môn, thậm chí được báii một trong thập đại trưởng lão làm sư phụ. Chỉ là, hấn liên quan gì tới việc này, hấn và con heo mập chẳng có đụng chạm gì với nhau, hấn sẽ ra tay với con heo mập đó sao?”

Nói tới Lãng Hàn Phong, giọng điệu của Tư Mã Thiên mang theo vẻ ghen ty, chua chát, nhưng cũng có chút sợ sệt.

“ Ai bảo Lãng Hàn Phong không đụng chạm tới con heo mập đó.” Đôi mắt của Tôn Hạo Quân lóe qua tia sáng bí hiểm: “ Nghe nói Lãng Hàn Phong đã công khai theo đuổi cô bé có võ hồn cấp 5 Diệp Tuyền, cô bé này không chỉ tiềm năng to lớn, còn có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, không thua kém gì so với Thẩm Thùy Vân, với địa vị của Thẩm Thùy Vân thì Lãng Hàn Phong không dám đụng vào, nhưng với một cô bé chỉ thua kém đôi chút như Diệp Tuyền, vô cùng hiển nhiên nhanh chóng lọt vào đôi mắt xanh của Lãng Hàn Phong.

Thậm chí buông lời rằng cấm tất cả các đệ tử nam gần gũi cô ta, nếu như để cho Lãng Hàn Phong biết được con heo mập đó có quan hệ thân thiết với Diệp Tuyền, không biết Lãng Hàn Phong sẽ xử lý như thế nào nhỉ?”

“ Ý của anh là ...” Đôi mắt của Tư Mã Thiên rực sáng.

“ Đúng thế, ta sẽ sử dụng kế “ xua hổ nuốt sói”, tiết lộ quan hệ của con heo mập và Diệp Tuyền cho Lăng Hàn Phong nghe, chắc chắn hẳn sẽ nổi điên lên ra tay xử lý con heo mập đó, còn chúng ta chỉ đứng ngoài theo dõi diễn biến câu chuyện, làm ngư ông đắc lợi, không phải tốt hơn sao? Vừa có thể giải quyết con heo mập đó, vừa còn nhận được hảo cảm của Lăng Hàn Phong, một mũi tên trúng hai con nhạn, thì còn gì bằng nữa.”

Tôn Hạo Quân càng nói càng phấn khích, dường như mọi chuyện đã nắm rõ trong tay của mình.

“ Được, được, để ta sắp xếp việc này, khích Lăng Hàn Phong ra tay xử lý con heo mập đó, khả khả ~~!!” Tư Mã Thiên phấn khích đập bàn cười lớn.

Trong đầu đã bắt đầu xuất hiện cảnh Dương Kiệt bị Lăng Hàn Phong đập thành tàn phế, bị tổng cổ ra khỏi tông môn, còn mình sẽ mai phục sẵn chuẩn bị đánh chó dưới nước, con heo mập đó thậm chí mất luôn cái mạng.

Tôn Hạo Quân cũng hòa theo cười một cách gian hiểm. tiếng cười của cả hai vang dội cả khu trang viên rộng lớn

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 30: Mai Phục, Lăng Hàn Phong Ra Tay

“ Sao giờ này mà còn chưa thấy tới thế nà, theo thông tin nhận được thì hắn đã rời khỏi tông môn, chuẩn bị đi tới Ngư Tang để làm nhiệm vụ mà.”

Trong khu rừng rậm nằm cách Thánh Hỏa Tông khoảng hai mươi dặm về phía tây bắc, ba bóng người đang ẩn núp trong bụi cây, người dẫn đầu tỏ vẻ khó chịu, díu chặt đôi lông mày lắm bầm nói nhỏ.

“ Không sai đâu thưa đội trưởng, người trong tông môn vừa đưa tin tới, nói rằng hắn đã rời khỏi tông môn, đang trên đường di chuyển qua khu rừng này để đi tới Ngư Tang.”

Một trong hai tên thuộc hạ nói nhỏ bên tai tên đội trưởng.

“ Xì, chỉ là Một tên tiên thiên tầng thứ 2 thôi mà, thế mà phải huy động tới Một tiên thiên tầng thứ 7, 2 tiên thiên tầng thứ 6 đánh mai phục, Lăng sư huynh có chút chuyện nhỏ xé ra to rồi đấy. Nếu như không phải Lăng sư huynh đích thân hạ lệnh và hứa sẽ ban thưởng cho ta vô số tài nguyên tu luyện, còn lâu ta mới đi tới cái nơi chim không đẻ nổi trứng này mai phục, hừ hừ.”

Tên đội trưởng tỏ vẻ bất bình cau có nói.

Xem ra âm mưu của Tôn Hạo Quân đã bắt đầu, Lăng Hàn Phong đã dính câu ra tay với Dương Kiệt rồi nhĩ.

“ Đúng thế, mau mau giải quyết con heo mập đó xong rồi quay về tông môn, còn khoảng nửa năm nữa là tỷ võ tông môn rồi, phải tranh thủ đột phá tới cảnh giới tiếp theo, để kiếm Một thứ hạng cao cao chút mới được, tuy không thể chiếm được suất tham dự bí cảnh, nhưng nghe nói năm nay phần thưởng dành cho hạng 100 trở lại sẽ hậu hĩnh đấy.”

Một trong hai tên thuộc hạ phân khích nói.

“ Đừng chủ quan, nghe nói ngay cả Trương Tuấn của Huyết Lang Bang cũng bị con heo mập đó đánh bại, ít nhất cũng có chút thực lực đấy.” Tên còn lại tỏ vẻ thận trọng nói.

“ Xì, tên ngu xuẩn đó sao mà so sánh với chúng ta được chứ? Không cần đội trưởng ra tay, ngay cả ta cũng dễ dàng đánh bại tên ngu xuẩn đó. Nghe nói tên ngu xuẩn đó dùng võ hồn tấn công đối phương, ai ngờ đối phương sở hữu pháp khí, võ hồn bị vỡ, nên mới bị đánh bại thôi.”

Tên kia bều môi nói, tỏ vẻ coi thường Trương Tuấn.

“ Suyt ~~ , đừng nói nữa, có người đang đi tới kìa.” Tên đội trưởng chân khí thâm hậu, đã nghe thấy tiếng vó ngựa từ phía xa đang di chuyển, vội vã hạ lệnh cho hai tên thuộc hạ im miệng ầm nấp, chuẩn bị ra tay.

Lộc cộc ~~ , Lộc cộc ~~.....

“ Nhanh lên, chạy nhanh lên nào, sao mà chậm như rùa thế này?”

Chỉ thấy Một bóng người thô to như quả bóng khổng lồ đang cười trên lưng Một con tuấn mã toàn thân trắng như tuyết, không có Một sợi lông tạp nào cả, chỉ là nhìn dáng vẻ thảm thương vừa chạy vừa thở hì hục của nó, đã vậy còn không ngừng bị con heo mập có thể tích gần bằng nửa cơ thể của nó ở trên lưng không ngừng thúc chân vào bụng, quả thật là tội nghiệp quá đi.

Mẹ kiếp, tao còn chạy được chưa bị mày đè chết là giỏi lắm rồi, còn muốn phi như tên bay nữa sao?

Sao không xem lại cái thể tích cân nặng của mình đi rồi hăng nói ~~~!!

Chú ngựa tội nghiệp nếu như có trí khôn như con người, chắc chắn sẽ quay sang hét thẳng vào mặt của tên khốn đang ngồi trên lưng mình.

Bóng người khổng lồ không ai khác chính là nhân vật chính của chúng ta, Dương Kiệt.

Người vừa mới nhận xong nhiệm vụ thí luyện của tông môn, đang trên đường rời khỏi Thánh Hỏa Tông để đi tới địa điểm yêu cầu để chấp hành nhiệm vụ.

“Biết thế bỏ thêm một mớ để mua Một con Huyết Lân Mã cho rồi, thiên lý mã gì mà chạy như xe máy cày thế này, biết khi nào mới tới được Ngư Tang đây?”

Huyết lân mã trong miệng Dương Kiệt vừa nói chính là loại phương tiên di chuyển đắt giá nhất nhì trên U Châu, là Một loại ngựa lai tạp với huyết lân, có sức khỏe phi thường, tốc độ cực nhanh, là phương tiện di chuyển cao cấp rất được ưa thích.

Chỉ là một con huyết lân mã có giá trên một trăm ngàn viên linh thạch, không phải ai cũng có thể mua nổi.

Tuy Dương Kiệt có đủ tài lực để mua Một con, nhưng hiện giờ đang thiếu hụt linh thạch trầm trọng như anh ta, tiết kiệm được đồng nào hay đồng đó, nên chỉ dám bỏ ra mười ngàn linh thạch để mua Một con thiên lý mã để dùng làm phương tiện di chuyển, không ngờ nó chịu không nổi sức nặng đáng sợ của mình, chạy chậm như Một con rùa đang bò đang lết, quả thật là đáng giận quá đi.

“Mày mà không chịu chạy nhanh hơn, đợi tới khi vào tới thành thị, tao sẽ bỏ tiền ra mua một con huyết lân mã, còn mày sẽ trở thành mồi nhậu trên bàn của tao.” Dương Kiệt chịu đựng không nổi tốc độ của con thiên lý mã, lập tức buông lời hăm dọa.

Hí hí ~~~!!

Con thiên lý mã đã bắt đầu có chút trí khôn, nghe hiểu chủ nhân đang nói gì, nên nghe xong lời hăm dọa của Dương Kiệt, toàn thân run bắn lên, hí lớn một tiếng, dốc hết toàn bộ sức lực bú sữa của mình bắt đầu tăng tốc.

“ Đúng là đồ ngựa tồi, không hăm dọa không được, hí hí ~~~!!”

Nhìn thấy con thiên lý mã phi về phía trước với tốc độ nhanh hơn gấp đôi, khê ngật đầu hài lòng cười nói.

“ Có sát khí ~~~!!” Trong lúc Dương Kiệt đang trải nghiệm cảm giác phi ngựa trên “thảo nguyên”, đột nhiên trong lòng cảm nhận một luồng sát khí ớn lạnh cả xương sống, không chút do dự, lập tức tung người nhảy ra khỏi lưng ngựa, đồng thời tung một cước vào bụng con thiên lý mã, đá bay nó ra xa.

Roẹt ~~~~~!!

Hí ~~~!!

Rầm ~~~!!

Chỉ thấy một luồng đao khí đáng sợ từ trong bụi cây ở bên hông bắn ra với tốc độ cực nhanh, nhanh chóng quét ngang qua nơi con thiên lý mã đang chở Dương Kiệt chạy ngang qua, nếu như không phải Dương Kiệt kịp thời tung người lên không trung né tránh đồng thời đá bay con thiên lý mã ra xa, e rằng nó đã bị phang thây mất tiêu rồi.

Dương Kiệt lộn một vòng ngược về phía sau, nhanh chóng đáp xuống mặt đất, về mặt đầy cảnh giác nhìn chăm chăm về phía nơi bụi cây, phần nộ quát: “ Ai? Dám đánh lén bố mày hả? Bộ chán sống rồi sao? Không nhìn thấy bố mày mặc đồng phục của Thánh Hỏa Tông sao?”

Ba bóng người mặc bộ đồ đen như thích khách, có vải che mặt từ trong bụi cây từ từ bước ra, tên cầm đầu tay cầm một cây đại đao, dường như hắn chính là tên đã ra tay lúc nãy.

“ Hai tên tiên thiên tầng thứ 6, một tên tiên thiên tầng thứ 7?”

Dương Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải là tiên thiên tầng thứ 8 hoặc tầng thứ 9, hoàn toàn có thể đánh bại tất cả.

Một trong hai tên đi theo phía sau tên cầm đầu bước ra, khoái trí hét lớn: “ Đường này do ta mở, cây này do ta trồng, muốn an toàn đi qua khỏi nơi, hãy nộp tiền mãi lộ ngay tức khắc.”

Tên đội trưởng phần nộ quay lại tặng cho hắn cú bạt tai vào mặt, quát: “ Nói nhảm nhí gì đấy, còn không mau ra tay giết chết con heo mập đó.”

Tên ăn bạt tai gượng cười, lập tức từ túi càn khôn rút ra binh khí của mình là một cây trường kiếm, tên còn lại cũng rút ra một cây kích dài trên hai mét, tất cả đều là phàm khí cao cấp trở lên.

Trực tiếp triệu hồi võ hồn cấp 2 của mình là tam diện linh miêu và trường nanh báo, lao tới tấn công Dương Kiệt.

“ Tốt lắm, tới đây nào ~~~!! Giới vương quyền X 3, Phì Lũ Bạo Liệt Quyền ~~~!!” Nhìn thấy đối phương chẳng nói chẳng rằng, trực tiếp ra tay, biết rằng không thể dùng lời nói để thăm dò thông tin, trực tiếp thi triển tuyệt học của mình, một cú đâm bằng khí to bằng nửa chiếc xe hơi từ cú

đám phóng thích ra, bắn thẳng về phía hai tên tiên thiên tầng thứ 6 đang lao tới.

“ Huyền Âm Trảm ~~~!!”

“ Càn Khôn Nhất Kích ~~~!!”

Rầm ~~~~!!

Ba chiêu tuyệt học va đập vào nhau, lập tức bị nổ tung ra, hình thành một cái hố sâu gần nửa mét, Dương Kiệt không lùi mà tiến, huyền thiết chùy xuất hiện trên tay, tung người lên không trung vùng chùy bổ mạnh xuống.

Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp ~~~!!

quả chùy khổng lồ tựa như thiên ngoại lưu tinh từ trên không giáng thẳng xuống đầu của hai tên tiên thiên tầng thứ 6.

“ Khốn khiếp, sao hấn mạnh thế? Không phải chỉ là một tiên thiên tầng thứ 2 thôi sao?” Hai tên tiên thiên tầng thứ 6 có thể cảm thấy uy lực mạnh mẽ của chiêu đánh của Dương Kiệt, không dám trực tiếp chống đỡ, vội vã nhảy lùi về phía sau né tránh.

Rầm ~~~~!!

Quả chùy khí đập xuống nơi cả hai vừa đứng, lập tức hình thành cái hố sâu khổng lồ, cả hai không kịp được tê hết da đầu, mẹ kiếp, hứng trọn quả chùy đó vào đầu, sẽ có kết cục như thế nào nhỉ?

“ Cơ hội tốt ~~~!! Càn khôn Nhất thiểm ~~~!!” Nhìn thấy hai tên kia đang lộ vẻ thất thần, Dương Kiệt trực tiếp thi triển tuyệt học thân pháp, chỉ

trong nháy mắt đã xuất hiện ngay trước mặt tên cầm kiếm, huyền thiết chùy trong tay quét thẳng vào hông của hắn.

“Cẩn thận ~~~!!” Tên cầm kích đứng ở gần đó vội vã tung kích đâm thẳng vào ngực Dương Kiệt, vây Ngụy cứu Triệu, nếu anh ta không rút lại chiêu quét, chắc chắn sẽ bị trúng mũi kích của hắn.

Càn khôn tháp ~~~!!

Một tòa tháp bằng kim loại cao trên ba mét lập tức xuất hiện ngay chính giữa Dương Kiệt và tên cầm kích, hứng trọn cú đâm kích của hắn, hắn lập tức bị lực phản hồi từ trên thân tháp đẩy lùi về phía sau, thế tấn công bị phá vỡ.

“Không ~~~~!!”

Keng ~~~!!

Bốp ~~~~~!!

Tên cầm kiếm chỉ kịp vung kiếm đỡ ngang hông, nhưng cú quét uy lực đáng sợ của Dương Kiệt quét cả kiếm lẫn người ra xa té ngã xuống, một vũng máu từ trong miệng phun bắn ra, ngay cả xương tay cầm kiếm đã bị đánh gãy, nhanh chóng mất hết sức chiến đấu.

“To gan ~~~~!!” Tên đội trưởng nhìn thấy hai tên thuộc hạ không phải đối thủ của Dương Kiệt, trong lòng vừa hoang mang vừa phẫn nộ tột cùng, võ hồn cấp 2 có hình thù giống như một đóm lửa xuất hiện trên đỉnh đầu, sau đó nhập thẳng vào hai tay đang nắm chặt cán kiếm, vung đao lên từ trên cao chẻ xuống: “Bá Vương Đao. Nhất Đao Bình Thiên Hạ ~~~!!”

Một cây đao dạng khí màu đỏ rực như lửa to bằng một chiếc xe buýt từ cao chẻ thẳng xuống nơi Dương Kiệt đang đứng.

“ Càn Khôn Tháp ~~~!!”

boong ~~~~!!

Càn Khôn Tháp hứng trọn cú chẻ đao, thân tháp lung lay dữ dội, nhưng cũng phần nào hóa giải uy lực và làm chậm nhịp của đao khí mang thuộc tính lửa đỏ, Dương Kiệt thừa cơ nhảy lùi ra xa né tránh, sau đó nhanh như chớp tung người lao thẳng về phía tên đội trưởng, huyền thiết chùy vung lên vẩy múa một vòng quay đầu: “ Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp ~~~!!”

“ Bá Vương Đao. Tung Hoành Thiên Hạ ~~~!!” Cơ thể xoay 180 độ tại chỗ, cây đao trong tay tựa như mũi quạt khổng lồ quét thẳng vào quả chùy đang bổ tới của Dương Kiệt.

Keng ~~~~!!

Hai cây vũ khí va đập vào nhau, cả hai đều bị sức mạnh của đối phương đẩy lùi về phía sau, Dương Kiệt thụt lùi tới gần mười bước mới đứng vững, còn tên đội trưởng chỉ lùi khoảng ba bước, chứng tỏ cảnh giới giữa hai bên vẫn còn có chênh lệch.

Mặc dù như thế, nhưng cũng khiến tên đội trưởng cảm thấy bất ngờ khó tin.

Đường đường một tiên thiên tầng thứ 7, giao chiến trực diện với một tiên thiên tầng thứ 2, cho dù đối phương có sử dụng bí pháp đi nữa, nhưng không thể đánh bại đối phương, thậm chí đối phương chỉ bị đẩy lùi về phía sau vài bước mà chẳng bị thương gì cả, quả thật là một điều sỉ nhục khó chấp nhận nổi.

“ A ~~~!! Chết, ngươi phải chết ~~~!!” Bá Vương Đao Pháp thi triển tới cực đỉnh, vô số luồng đao khí đáng sợ hình thành một mạng lưới phóng

thăng về phía Dương Kiệt, khóa hết mọi đường né tránh của anh t, chỉ còn cách trực diện chống đỡ.

Boong ~~~!! Boong ~~~!! Boong ~~~!!

Phập ~~~!! Phập ~~~!! ...

Trên người của Dương Kiệt đã bắt đầu xuất hiện không ít vết thương bị đao khí chém đứt, máu tươi phun bắn ra, nhuộm đỏ cả cơ thể, đôi mắt tràn đầy gân máu, phần nộ quát lớn: “ Mẹ kiếp, chơi thế đủ rồi, tới lượt ta đây, võ hồn, xuất hiện ~~~!!”

Phụt ~~~!!

Một con rùa có thể tích chỉ bằng lòng bàn tay có một con rắn quấn quanh cổ xuất hiện ngay đỉnh đầu, sau đó nhanh chóng nhập thăng vào cơ thể của Dương Kiệt.

Những luồng đao khí chém thẳng vào cơ thể lập tức vang lên tiếng ma sát như va đập vào kim loại, không hề hấn gì cả.

Huyền Vũ hộ thể!!

Có thể hóa giải mọi đòn tấn công của đôi phương lớn hơn mình 2 cấp trở xuống.

Dương Kiệt là tiên thiên tầng thứ 5, còn tên đội trưởng chỉ là tiên thiên tầng thứ 7, nên mọi đòn tấn công của hắn đánh vào cơ thể của Dương Kiệt đều mất tác dụng, không thể phá vỡ phòng thủ của anh ta.

“Cái ... cái gì?? Hắn có võ hồn?? Chẳng phải hắn chỉ là một tên đệ tử tạp vụ đi lên sao??” Tên đội trưởng kêu thét lên vì kinh ngạc khi nhìn thấy võ hồn của Dương Kiệt xuất hiện.

“Đội trưởng, chẳng lẽ thông tin làm lầm gì chẳng?” Tên cầm kích nhanh chóng áp sát bên cạnh tên đội trưởng, tạo ra thế phòng thủ cảnh giác nói.

Nghe thấy lời nói của cả hai, đôi mắt của Dương Kiệt lóe qua tia sáng sắc lạnh.

Ba tên này tuyệt đối không phải là cướp núi bình thường, sự xuất hiện của chúng ở nơi này không phải là ngẫu nhiên, chúng chắc chắn là người trong tông môn, nên mới nắm rõ thông tin của mình.

Huyết Lang Bang!!

Không cần phải hỏi, có mối thù sâu đậm muốn mình chết, mai phục sẵn cao thủ để giết mình trong lúc đi làm nhiệm vụ, chỉ có Huyết Lang Bang mà thôi.

Thế nhưng lần này Dương Kiệt đã nhầm, chủ mưu ra tay lần này thậm chí còn đáng sợ hơn Huyết Lang Bang nữa. Chỉ ít là Lăng Hàn Phong có thể huy động lực lượng ra tay với anh ta lớn hơn Huyết Lang Bang rất nhiều.

Biết rõ là người của Huyết Lang Bang, vậy thì không cần phải khách sáo với chúng làm gì, hai chân nhún mạnh xuống đất tung người lên không trung: “Giới Vương Quyền X 4, Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp ~~~!!”

Một quả chùy khí to hơn gần gấp đôi so với lúc nãy từ trên không trung giáng xuống, tên đội trưởng và tên cầm thương cùng hợp sức ra tay, thi triển tuyệt học của mình đánh thẳng về phía quả chùy khí.

“Bá Vương Đao. Nhất Đao Bình Thiên Hạ ~~~!! phá phá phá ~~~!!”

“Càn Khôn Nhất Kích ~~~!!”

rầm ~~~~!!

Dao khí và kích khí va đập vào quả chùy khí, lập tức bị đánh tan ra, quả chùy khí tuy hơi nhạt lại đôi chút, nhưng vẫn không biến mất mà tiếp tục giáng xuống nơi cả hai đang đứng.

“ Chạy ~~~!!”

“ Không ~~~~~!!”

Rầm ~~~~~~!!

Tên đội trưởng phản ứng cực nhanh, nhìn thấy chiêu đánh của mình không có tác dụng, lập tức nhảy lùi ra xa né tránh. còn tên cầm thương chậm chân hơn, trực tiếp hứng trọn quả chùy khí vào người, xương cốt trong cơ thể lập tức gãy vụn hết, nằm ngã hấp hối trong cái hố sâu gần một mét do chùy khí tạo thành.

Chỉ một chiêu, một tên tiên thiên tầng thứ 6 đã bị đánh thành tàn phế, bán sống bán chết.

Dương Kiệt khi kích hoạt giới vương quyền X 4 quả thật đáng sợ, ngay cả tiên thiên tầng thứ 7 có võ hồn cấp 3 như tên đội trưởng cũng không phải đối thủ.

“ Càn Khôn Nhất Thiểm ~~!!” Tranh thủ tên đội trưởng vẫn chưa kịp hoàn hồn trở lại, Dương Kiệt lập tức thi triển càn khôn nhất thiểm, lập tức xuất hiện ngay trước mặt hắn, tay tạo thành nắm đấm: “ Phì Lũ Bạo Liệt Quyền ~~~!”

Păng ~~~~~!!

Tên đội trưởng phản ứng cực nhanh, vội vã vung đao đỡ ngay trước ngực để chống đỡ cú đâm của Dương Kiệt, cú đâm đâm thẳng vào bề mặt cây đao, hấn lập tức cảm nhận thấy một luồng sức mạnh cực lớn tông thẳng vào người, vũ khí trong tay suýt chút giữ không vững bị đánh bay ra khỏi tay, nhưng ít ra cũng chống đỡ được đòn tấn công của đối phương, còn chưa kịp vui mừng và phản công, cơ thể không tự chủ bị đẩy lùi về phía sau té ngã xuống đất, định dùng sức bật người đứng dậy, nhưng phát hiện cơ thể dường như bị một áp lực đáng sợ ghì chặt xuống mặt đất, không thể nhúc nhích được gì cả.

Hiệu ứng tuyệt học phát huy!!

Rầm ~~~!! Rầm ~~~!! Rầm ~~~!!

Cái cơ thể nặng 480 kg bằng một phần ba trọng lượng của một chiếc xe ô tô đang tung hoành trên chiến trường, mỗi một bước chạy đều khiến mặt đất rung chuyển và hình thành những vết lõm đáng sợ, Dương Kiệt lần nữa tung người lên không trung, hai tay hai chân dang rộng ra: “ Phì Lũ Xung Thiên Pháo ~~~!!”

rầm ~~~~~!!!

“ A ~~~~~!!”

crack, carck, carck ~~~!!

Bị một vật thể nặng gần 500 kg từ trên cao rơi xuống đè thẳng vào người, xương cốt nào chịu cho nổi?

Ít nhất một tên tiên thiên tầng thứ 7 như tên đội trưởng cũng chịu không nổi. bị thể trọng đáng sợ của Dương Kiệt đè thẳng lên người, xương cốt trong người hấn gãy vụn gần hết, kèm theo một cảm giác choáng váng đầu

óc truyền tới, lúc này tựa như một con cá nằm trên thớt chờ người khác tới mổ xẻ mà thôi.

“ Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp ~~~!!”

“ khoan Ta là

Pằng ~~~~~!!

Tên đội trưởng còn chưa kịp nói hết câu, cái đầu hứng trọn quả chùy gần ngàn kg của Dương Kiệt, lập tức vỡ tung ra như quả bong bóng phát nổ, hai chân co giật vài cái rồi ngưng hẳn, chết một cách thê thảm.

“ Dính dong, bạn tiêu diệt một tiên thiên tầng thứ 7, nhận được 50000 điểm kinh nghiệm.” Ngay sau khi dứt điểm tên đội trưởng xong, bên tai Dương Kiệt lập tức vang lên câu thông báo của hệ thống.

“ Người Người dám ... dám giết chết Đỗ sư huynh..huynh sao Ác ma ... người là ác ma ...” Tên cầm kiếm có lẽ là người bị thương nhẹ nhất, hứng trọn cú quét chùy của Dương Kiệt lúc này, chỉ gãy vài chiếc xương sườn mất hết sức chiến đấu, lúc này nhìn thấy hai tên đồng bọn bị đại bại, đặc biệt là tên đội trưởng chết không toàn thân, sợ tới nỗi toàn thân run rẩy, giữa háng đã xuất hiện vệt dịch thể màu vàng có mùi vị khai nồng.

Chết không đáng sợ, chết một cách thê thảm như thế quả thật là không phải ai cũng có tâm lý vững mạnh để đối diện.

“ Đỗ sư huynh? Chính là tên xấu số này sao? Thì ra các người đều là người trong tông môn.” Mặc dù đã đoán trước điều đó, nhưng đợi tới khi chúng tự khai ra, trong lòng không kèm được phần nộ tột cùng.

“ Đúng ... đúng thế, bọn ta cũng là người của Thánh Hỏa Tông, người ... người dám sát hại đồng môn, nếu như để tông môn biết được, sẽ.... sẽ

không tha mạng cho người đâu!!” Tên cầm kiếm mang theo vẻ mặt hoang mang hoảng sợ run giọng hăm dọa.

“Sát hại đồng môn? Tông môn không tha mạng? Lúc các người mai phục ám sát ta, sao không nghĩ tới việc tông môn không tha mạng nhỉ? Và lại, chỉ cần giết sạch các người, ai mà biết được ta đã sát hại đồng môn chứ?” Dương Kiệt cười khẩy nói.

“Cái ... cái gì? người còn định”

pằng ~~~~!!

Không lợi hẳn kịp dứt câu, thi triển Càn Khôn Nhất Thiểm tới ngay trước mặt, một quả chùy bổ thẳng vào đầu hắn, tiến hẳn theo chân tên đội trưởng xuống dưới suối vàng bầu bạn với nhau.

“Dính dong, bạn tiêu diệt một tiên thiên tầng thứ 6, nhận được 20000 điểm kinh nghiệm.”

“Dính dong, bạn tiêu diệt một tiên thiên tầng thứ 6, nhận được 20000 điểm kinh nghiệm.”

Tiện tay giải quyết luôn tên cầm thương đang nằm hấp hối trong hố, chỉ trong nháy mắt đã thu được gần trăm ngàn điểm, giết quái thăng cấp, quả thật là nhanh chóng lạ lùng nhất.

Lục soát tài sản trên túi càn khôn của chúng, gần hai trăm ngàn viên linh thạch cấp thấp, sáu chục viên linh thạch trung cấp, kim sáng được, ích khí đan cũng không ít, ngoài ra còn chút ít linh thảo linh dược, vật phẩm sử dụng hằng ngày v.v...

Tất nhiên không thể thiếu thẻ bài tông môn, giao dịch điểm tích lũy của chúng qua thẻ bài của mình, nhận được tới 17695 điểm tích lũy, cộng thêm

86000 điểm trước đó, điểm tích lũy của mình đã vượt mốc 100 ngàn rồi.

Giết người cướp của đúng là cách làm giàu nhanh nhất, Dương Kiệt không kèm được cảm thán.

Tất nhiên, nghĩ thì nghĩ thế, nhưng bảo Dương Kiệt tùy tiện ra tay giết người cướp của thì tuyệt đối không bao giờ làm thế, làm người phải có chuẩn tắc của mình, nếu vượt quá giới hạn, sẽ đâm đầu vào giết chóc, tau hỏa nhập ma cũng nên.

Trừ khi đối phương nhắm vào bản thân trước, đối với những người muốn giết mình, tuyệt đối không bao giờ nường tay với chúng.

Dùng càn khôn tháp thu hết xác của ba tên đệ tử tông môn vào trong, đợi tới khi đi ngang qua khu rừng ma thú ném vào trong đó làm môi cho ma thú để phi tang, không còn để lại dấu vết đã giết hại đồng môn.

Tuy Dương Kiệt giết chúng là tự vệ, nhưng không muốn vướng vào rắc rối phiền phức, tuyệt đối không được để xác của chúng nằm phơi ở nơi gần tông môn được.

Chạy tới kiểm tra lại con thiên lý mã của mình, chỉ bị thương nhẹ do cú đá lúc nảy của mình, nhét vài viên đan dược điều trị vào miệng nó xong, nhảy lên lưng ngựa, bắt đầu hành trình đi tới Ngự Tang như đã định.

Đợi tới khi bóng lưng của Dương Kiệt dần dần biến mất khỏi khu rừng, một bóng người mặc bộ trang phục môn đồ Thánh Hỏa Tông từ bụi cây ở gần đó từ từ bước ra nơi xảy ra giao chiến lúc nãy, trên tay người này có cầm một viên đá hình thoi, đang không ngừng phát ra những tia sáng kỳ lạ.

“Sức chiến đấu có thể đánh bại cả tiên thiên tầng thứ 7 có võ hồn cấp 2. Bản thân sở hữu võ hồn cấp 2? Xem ra con heo mập này ần nấu kín đáo quá nhỉ? Cũng may là Tôn quân sư đã lo xa đúng lúc, bảo mình lén lén mai

phục sẵn ở gần đó để theo dõi toàn bộ trận chiến, thậm chí dùng ký ức ma thạch để ghi nhận lại toàn bộ sự việc, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, nắm rõ thực lực của ngươi, Tôn quân sư để điều chỉnh lại sách lược ra tay với ngươi, ngoài ra, Lăng sư huynh chắc cũng có hứng thú với đoạn giao chiến này nhỉ? khả khả ~~!!” bóng người đó nhét viên ma thạch trên tay vào trong lòng, sau đó cơ thể từ từ mờ dần đi, chỉ trong chốc lát biến mất trong không khí, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 31: Vạn Bảo Các. Vạn Phúc

Ngư Tang, là tên gọi của khu vực sở hữu một dãy núi Thiên Sơn trải dài trên mười ngàn dặm, chiều cao so với mực nước biển trên năm ngàn mét, hằng năm bị bao phủ bởi mưa tuyết trắng xóa, không chỉ tồn tại lượng lớn ma thú có thuộc tính băng khổng lồ, còn có vô số thiên tài địa bảo, phế tích di chỉ của một tông môn cực thịnh vào vài chục ngàn năm trước, Bắc Minh Tông.

Điều đó lôi kéo không ít binh đoàn đánh thuê tụ tập về nơi này để đi vào Thiên Sơn thám hiểm, thu hoạch thiên tài địa bảo, săn giết ma thú.

Ngoài ra, còn có không ít đệ tử của các tông môn tìm tới phế tích di chỉ để săn tìm cơ duyên của mình.

Nằm cách Thiên Sơn khoảng vài ngàn dặm về phía đông nam, còn là đại bản doanh của Lãnh Binh Cung, một trong ngũ đại tông môn hùng mạnh của U Châu.

Nghe nói vị tổ tiên khai lập ra Lãnh Binh Cung lúc đó còn lại đệ tử của một tông môn tầm trung, trong lúc thí luyện ở núi Thiên Sơn đã vô tình tìm ra lối vào phế tích di chỉ của Bắc Minh Tông, từ trong đó mang ra vô số kỳ trân dị bảo, thần đan diệu dược, bí kíp tuyệt học, đặc biệt là một môn địa giới tuyệt phẩm Bắc Minh Bảo Điển, chỉ trong thời gian ngắn đã vươn lên trở thành kẻ mạnh một phương, khai tông lập phái, hình thành một trong ngũ đại môn phái hùng mạnh nhất U Châu ngày hôm nay.

Nhiệm vụ của Dương Kiệt lần này không phải là đi tới Thiên Sơn để thăm dò di tích của Bắc Minh Tông, mà là thu thập Thiên Sơn tuyết liên và Thiên Sơn tuyết sâm, hai loại linh dược nổi tiếng ở dãy núi Thiên Sơn này.

Mỗi một đoá Thiên Sơn tuyết liên hoặc Thiên Sơn tuyết sâm có thể mang về tông môn đổi lấy 1000 điểm tích lũy, và số lượng đổi không có giới hạn, nghĩa là nếu như anh ta kiếm được một ngàn phần Thiên Sơn tuyết liên hoặc tuyết sâm, sẽ nhận được tới một triệu điểm tích lũy.

Tất nhiên, nói thì nói thế, cho dù Dương Kiệt có bỏ cả đời ra tìm, cũng chưa chắc tìm được một ngàn phần linh dược như đã nói.

Phải biết rằng hằng ngày biết bao nhiêu người đi vào Thiên Sơn, vòng ngoài của Thiên Sơn đã bị càn quét sạch sẽ từ lâu, muốn kiếm được linh dược, phải đi sâu vào vòng trong, chỉ là với thực lực hiện giờ của Dương Kiệt, chỉ có thể quanh quẩn ở gần ngoài rìa của Thiên Sơn, cầu trời bái Phật để tìm được vài chục đoá đã là may mắn lắm rồi.

Mục đích chuyến đi lần này là vừa làm nhiệm vụ kết hợp với săn giết ma thú ở trên Thiên Sơn để thăng cấp, nên chỉ hoạt động ở gần sát rìa vòng ngoài, không dám đi sâu vào trong sẽ có nguy hiểm tới tính mạng cũng không chừng.

Vì càng vào sâu thì cấp độ của ma thú càng đáng sợ, thậm chí từng xuất hiện một con ma thú cấp 7, là bá chủ một phương ở khu vực Thiên Sơn này.

Nghe nói từng có không ít kẻ mạnh đạt tới cảnh giới hợp thể tổ đội đi sâu vào trong săn giết con ma thú cấp 7 này, kết quả gần chục kẻ mạnh hợp thể bỏ mạng ở Thiên Sơn, chỉ còn lại vài ba người toàn thân mang đầy thương tích đáng sợ trở về, từ đó không dám bén mảng tới vùng sâu của dãy núi Thiên Sơn này nữa.

Thành Ngự Tang, ngôi thành được dựng lên dùng làm giao điểm dừng chân của những người đi sâu vào trong Thiên Sơn để thám hiểm, từ một thị trấn nhỏ dần dần trở nên phồn hoa không thua kém gì đế đô của những vương triều hùng mạnh trên U Châu.

Tường thành, nhà cửa lầu ố xa hoa lộng lẫy được liên tục xây cất lên, hình thành một tòa thành trì hùng vĩ, lộng lẫy và náo nhiệt nhất ở vùng tây bắc khu vực U Châu này.

Vạn Bảo Các, một thương hội chuyên buôn bán trao đổi vật phẩm tài nguyên đủ mọi thể loại có chi nhánh trải dài trên khắp khu vực U châu, có tầm ảnh hưởng không thua kém gì so với ngũ đại môn phái, nghe nói phía sau lưng Vạn Bảo Các có ông lớn ở khu vực trung ưng đỡ lưng.

Người ở đại lục Huyền Thiên từng nói đùa một câu rằng: Vào tới Vạn Bảo Các, chỉ cần có tiền, muốn mua tiên cũng được.

Điều đó đủ để chứng tỏ tài lực hùng hậu đáng sợ của Vạn Bảo Các.

Tuy chỉ là một trong những chi nhánh của Vạn Bảo Các, nhưng vẫn sở hữu một tòa kiến trúc ba tầng có quy mô hùng vĩ nằm giữa con đường phồn hoa nhất trong thành Ngự Tang.

Ở nơi này, hàng ngày đều có vô số người tu luyện tới đây tiến hành giao dịch các loại tài nguyên.

Tầng thứ nhất của Vạn Bảo Các, là khu giao dịch tài nguyên tương đối hỗn tạp, chỉ toàn những vật phẩm có giá trị không cao.

Phải tới tầng thứ hai, mới xuất hiện nhiều vật phẩm giá trị trao đổi, có thể tìm thấy các loại binh khí và tuyệt học, ngoài ra còn có đủ loại tài nguyên tu luyện quý giá.

Vật phẩm ở tầng thứ hai, nếu như không có giá trên một triệu linh thạch cấp thấp, cũng đừng mong có tư cách giao dịch ở nơi này.

Còn tầng thứ ba, nếu trên người tài sản không có trên vài trăm triệu, cũng đừng nên vác mặt lên đó, nghe nói trên tầng ba thậm chí xuất hiện thánh khí, thần đan thần quả, tuyệt học thiên giới.

Cho nên, không phải ai cũng đủ tư cách đi lên tới tầng thứ hai và tầng thứ ba của Vạn Bảo Các, chỉ có những người có địa vị của các vương triều hùng mạnh và người của ngũ đại môn phái, mới có tư cách đi lên tầng hai giao dịch, còn tầng ba chỉ dành cho các ông lớn của ngũ đại tông môn hoặc hoàng đế của các vương triều hùng mạnh mà thôi.

Dương Kiệt đi thẳng vào Vạn Bảo Các, trong này là đại sảnh rộng trên cả ngàn mét vuông, có vô số người đi lại thăm quan giao dịch trong này, tuy số lượng người khá đông, nhưng hoàn toàn không có cảnh chen lấn hỗn loạn, tất cả đều tuân theo quy tắc của Vạn Bảo Các đưa ra, bộ không thấy ở xung quanh có vô số vệ sĩ canh gác giữ trật tự sao?

khí thể từ trong người của họ phát tán ra, ít nhất cũng phải đạt tới cảnh giới chân nguyên trở lên.

Cảnh giới chân nguyên, đi tới 5 đại tông môn hoàn toàn có thể trở thành đệ tử nội môn, thế mà chỉ có thể trở thành vệ sĩ canh gác ở nơi này, đủ hiểu Vạn Bảo Các lớn mạnh cỡ nào rồi.

Dương Kiệt vừa mới bước chân vào đại sảnh, lập tức có một thiếu nữ có khuôn mặt dễ thương, trên người mặc bộ trang phục đặc trưng của Vạn Bảo Các, trên môi luôn mang theo nụ cười chuyên nghiệp nhanh nhẹn bước tới, khẽ cúi người chào hỏi: “Chào mừng quý khách ghé thăm Vạn Bảo Các của chúng tôi ạ. xin hỏi tôi có thể giúp đỡ gì cho quý khách ạ.”

“ Tôi muốn bán một số ít nội đan cho Vạn Bảo Các, không biết có thể gọi quản lý ra nói chuyện chút được không?” Dương Kiệt khẽ do dự một hồi, quyết định mang nội đan của ma thú cấp 3, cấp 4 mà mình và Kiều Phong săn được ở khu rừng ma thú ra bán để đổi lấy linh thạch.

Tất nhiên, có thể thăm quan tìm xem có thiên tài địa bảo nào thích hợp, thu mua vài món dùng để thăng cấp.

Cô gái phục vụ khẽ ngơ người, liếc nhìn bộ trang phục trên người Dương Kiệt, chỉ là một đệ tử ngoại môn của Thánh Hỏa Tông, lấy đâu ra tư cách gặp mặt quản lý chứ?

Mặc dù trong lòng khinh bỉ vô cùng, nhưng trên môi vẫn mang theo nụ cười chuyên nghiệp cười nói: “ Xin lỗi quý khách, quản lý của chúng tôi đang bận giao dịch với một vị khách quý, nên không thể ra đón tiếp quý khách được ạ. Quý khách cần bán nội đan gì, bản thân tôi cũng có thể giải quyết, xin quý khách đừng lo ạ.” Trong câu nói của cô gái có nhấn mạnh từ “ khách quý”, ngụ ý muốn nói rằng Dương Kiệt vẫn chưa đủ tư cách để chủ quản ra đón tiếp.

Dương Kiệt tất nhiên là nghe rõ đôi phương có ý khinh thường mình rồi, nhưng cũng không cảm thấy tức giận, vì mình chỉ là một tên đệ tử ngoại môn bình thường, muốn được gặp mặt quản lý Vạn Bảo Các quả thật có chút không đủ tư cách, cho Dương Kiệt đứng ở vị trí của cô gái kia chắc cũng xử sự như thế là cùng.

Và lại đôi phương vẫn giữ thái độ chuyên nghiệp không hề lộ vẻ bất mãn coi thường, làm được như thế thì còn gì để nói nữa chứ?

“ Nếu như thế thì” Dương Kiệt từ trong túi càn khôn lấy ra một viên nội đan màu đỏ rực như lửa, to bằng quả trứng gà, bề mặt viên nội đan có

bốn vạch rãnh lồi lên, chứng tỏ là một viên nội đan của một con ma thú cấp 4 có thuộc tính hỏa.

“ Nội đan ma thú cấp 4??!!” cô gái phục vụ gương to đôi mắt ra hết cỡ, miệng há to thành chữ O nhìn chăm chăm vào viên nội đan trên tay Dương Kiệt.

Phải biết rằng nội đan của ma thú cấp 4, có thực lực sánh ngang với cảnh giới tông sư của loài người, có giá trị không nhỏ, dùng để luyện đan hay luyện khí, đều có giá trị sử dụng rất cao.

Và không phải bất kỳ ma thú nào cũng có nội đan, thông thường thì một trăm con ma thú mới có một con hình thành nội đan trong cơ thể, cho nên nội đan thuộc dạng vật phẩm hiếm, đặc biệt là những viên nội đan cấp cao, mỗi viên đều có giá trên trời.

“ Này này cô nương, có thể tiến hành giao dịch được chứ?” Nhìn thấy cô gái phục vụ vẫn còn đang ngơ ngác nhìn chăm chăm vào viên nội đan trên tay mình, Dương Kiệt có chút cười khóc không được, đó là lý do vì sao anh ta không giao dịch trong tông môn mà phải tìm tới các thương hội để giao dịch.

Một tên tiên thiên cầm trên tay viên nội đan cấp 4, thậm chí không phải một viên, không bị người trong tông môn tra khảo mới lạ á.

Còn giao dịch ở thương hội thì hoàn toàn có thể tránh khỏi điều này.

Không cần biết xuất xứ của món hàng là gì, chỉ cần có hàng để bán là thương hội sẽ mua, ngoài ra, quy định của thương hội là không được tra hỏi lai lịch về hàng hóa, và hoàn toàn phải giữ bí mật cuộc trao đổi, không sợ bị lộ ra ngoài, rước rắc rối vào thân.

“ Vâng ... vâng, xin lỗi vì đã thất lễ.” Cô phục vụ nhanh chóng hoàn hồn trở lại, vội vã cúi đầu xin lỗi, Dương Kiệt có thể cảm nhận được thái độ của cô ta trở nên nhiệt tình thân thiện hơn lúc này gấp nhiều lần.

Cũng phải thôi, giao dịch một viên nội đan cấp 4, ít nhất cũng phải trên cả triệu linh thạch, là người phụ trách giao dịch vụ này, sẽ nhận được 5 % tiền hoa hồng, ít nhất cũng được năm vạn linh thạch, gần bằng nửa năm tiền lương của người phục vụ trong này rồi đấy, không nhiệt tình thân thiện hơn mới là lạ á.

“ Vậy chúng ta có thể giao dịch rồi chứ?” Dương Kiệt vội vã bỏ lại viên nội đan vào trong túi càn khôn, lúc này lấy ra chỉ là show hàng cho người phục vụ coi, còn giữ khư khư trên tay để những người ở xung quanh nhìn thấy không hay tý nào, ai mà biết được có tên nào nổi lòng tham muốn giết người cướp của chứ?

Tuy ở Vạn Bảo Các chúng không dám làm liều, nhưng khi rời khỏi Vạn Bảo Các thì

“ Vâng, vâng, giá trị giao dịch của quý khách quá cao, tôi không có đủ quyền lực để giao dịch, để tôi liên lạc với quản lý khu vực tới tiến hành giao dịch với quý khách ạ.”

Nói tới đây, khuôn mặt của cô gái đỏ ửng lên vì ngại ngùng, mới lúc này còn khẳng khẳng nói rằng chủ quán đang bận tiếp khách quý, giờ thì

Dương Kiệt cũng không có ý làm khó người ta, chỉ vẫy vẫy tay tỏ vẻ đồng ý, cô gái lộ ra nụ cười vui mừng vì đối phương không có ý trách cứ, nếu không lẽ đối phương phản nộ kiện lên cấp trên vì không hài lòng thái độ phục vụ của mình, e rằng tới lúc đó mình không chỉ mất đi tiền hoa hồng, thậm chí mất luôn công việc hiện tại.

Phải biết rằng công việc phục vụ có vô số người tranh giành bẻ đầu cũng không xin vào đây được, có vô số ánh mắt đang dòm ngó công việc của mình, nếu mình mà bị sa thải, chắc chắn sẽ có vô số người đúc lót cấp trên sẵn sàng thay thế mình đây.

Dưới ánh mắt kinh ngạc khó tin của những người đang tham quan trao đổi hàng hóa trong đại sảnh, Cô phục vụ rồi rít dẫn theo Dương Kiệt đi vào một phòng tiếp khách sang trọng ở tầng một, dâng trà điểm tâm lên cho anh ta dùng, sau đó chạy đi tìm quản lý của tầng thứ một để tiến hành giao dịch với Dương Kiệt.

Dương Kiệt ngồi trên chiếc ghế da ma thú bóng láng mượt mà, cầm ly trà lên nhấp một ngụm nhỏ, cảm thấy đầu óc sáng khoái vô cùng, chắc là loại linh trà quý, lại hưởng thụ những món điểm tâm ngon miệng do Vạn Bảo Các cung cấp, thành thời vô cùng.

Không bao lâu sau, đã nghe thấy tiếng bước chân vang lên ở bên ngoài hành lang, cánh cửa từ từ được mở ra, chỉ thấy cô phục vụ dẫn theo một người đàn ông trung niên có thân hình mập ú không thua kém gì Dương Kiệt, khuôn mặt nhân hậu, trên môi luôn mang theo nụ cười ôn hòa, người ngoài nhìn mặt ông ta tưởng rằng ông là một phú ông phước hậu chứ không phải là một tên thương gia gian xảo.

Nhưng nếu như đề bề ngoài của ông ta đánh lừa, tuyệt đối sẽ chết một cách thê thảm.

Một vị tông sư!!

“ Chào mừng quý khách đã tới chiều cố cho Vạn Bảo Các của chúng tôi, tại hạ tên Vạn Phúc, quản lý tầng một của Vạn Bảo Các, nhìn bộ trang phục trên người quý khách, chắc là cao đồ của Thánh Hỏa Tông phải không?”

Nhìn thấy thân hình “siêu mẫu” của Dương Kiệt, Vạn Phúc cảm thấy thân thiện hơn bao giờ hết, bước tới ngồi xuống trước mặt anh ta, trên môi mang theo nụ cười thân thiện nói.

“Tại hạ chỉ là một đệ tử ngoại môn của Thánh Hỏa Tông, sao đủ tư cách lọt vào đôi mắt xanh của Vạn quản lý chứ?”

Dương Kiệt mỉm cười khiêm tốn nói.

“Ồ ồ, tiểu huynh đệ tuần tú lịch sự, còn trẻ đã đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 5, tuyệt đối xứng đáng với hai từ “thiên tài”, ngoại trừ là môn đồ của Thánh Hỏa Tông, chắc phía sau có thể lực lớn mạnh đỡ lưng chứ nhỉ?”

Vạn Phúc vừa nâng cao Dương Kiệt vừa tỏ ý thăm dò.

“Không dám, không dám, tại hạ chỉ là một tên đệ tử quèn trong Thánh Hỏa Tông, cũng muốn có thể lực mạnh đỡ lưng đấy chứ, tiếc rằng không có. Không biết Vạn quản lý có thể trở thành người đỡ lưng cho tại hạ không nhỉ?”

Hai mắt của Dương Kiệt rực sáng, tỏ vẻ háo hức kỳ vọng.

“Mới nhìn thấy mặt tiểu huynh đệ là tại hạ cảm thấy thân thiện gần gũi rồi, nếu như có thể, trở thành người đỡ lưng cho tiểu huynh đệ thì đã sao nào? Chỉ là thật đáng tiếc, người của Vạn Bảo Các có quy định không được nhúng tay vào chuyện của tông môn và vương triều, cho nên thật đáng tiếc.”

Vạn Phúc mỉm cười lắc đầu thở ra, tỏ vẻ đáng tiếc.

Thằng nhóc láu cá ~!

Cáo già gian xảo~!

Cả hai cùng xuất hiện dòng suy nghĩ đánh giá về đối phương.

“ Nghe nói tiểu huynh đệ định rao bán nội đan cấp 4, không biết có thể để tại hạ kiểm hàng được không?”

Biết rằng không thể moi được thông tin của đối phương, Vạn Phúc nhanh chóng chuyển đổi đề tài, trực tiếp đi vào vấn đề chính.

“ Tất nhiên.” Dương Kiệt từ trong túi càn khôn lấy ra viên nội đan cấp 4 lúc nãy, để lên bàn cho Vạn Phúc kiểm tra.

“ Đúng lại nội đan cấp 4.”

Mép mắt của Vạn Phúc khẽ co giật một cái, nhưng nhanh chóng được ông ta che giấu đi, nhẹ nhàng cầm lấy viên nội đan lên ngắm nghía một hồi, chặc lưỡi khen ngợi: “ Hảo, quả thật là nội đan cấp 4, ngoài ra còn là nội đan của Hỏa Diệm Tích trên ngàn tuổi nữa chứ, nếu dùng để luyện chế Xích Vân Đan, chắc chắn sẽ cho ra chất lượng và số lượng nhiều hơn bình thường gấp đôi cũng nên.”

“ Chỉ là”

Trong lúc Dương Kiệt đang vui mừng phấn khích chuẩn bị nâng giá sản phẩm của mình, giọng nói của Vạn Phúc lại vang lên: “ Viên nội đan này chắc đã săn giết một thời gian dài, lại không biết cách bảo quản, tuy để trong không gian ảo, nhưng cũng không tránh được thất thoát linh khí của nó, theo đánh giá của ta thì, ít nhất một nửa linh khí đã mất đi theo thời gian, nên giá trị sẽ bị sụp giảm rất nhiều.”

Nói tới đây, trên môi lộ ra nụ cười “ Cậu hiểu ý tôi rồi chứ?” Nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt.

“ Lão đang định ép giá đây mà.” Dương Kiệt tất nhiên là hiểu rõ đôi phương muốn gì rồi, nhưng mình không rành về vấn đề của nội đan, cũng không biết ông ta nói đúng hay sai.

Vả lại, người ta là gian thương, kỳ kèo ép giá là chuyện bình thường thôi mà.

Cẩn chặt rằng nói: “ Vậy ý của ông là định thu mua với giá bao nhiêu.”

“ Chú mày vẫn còn non lắm.”

Vạn Phúc thầm cười lạnh trong lòng, nhưng trên mặt vẫn mang theo vẻ suy ngẫm, tỏ vẻ khó xử nói: “ Nếu như là viên nội đan còn bảo tồn tốt, chúng tôi có thể thu mua giá một triệu năm trăm ngàn linh thạch cấp thấp, nhưng vấn đề là nó đã mất đi một nửa giá trị, nên chúng tôi chỉ có thể trả bảy trăm ngàn viên linh thạch cấp thấp mà thôi.”

Đen, quả thật là đen, một mạch chém mất gần nửa giá của sản phẩm, lũ gian thương đúng là lũ khôn nạn.

“ Ít hơn một triệu tôi không bán.” Dương Kiệt cẩn rằng nói ra giá chót của mình.

“ Được.” Vạn Phúc trực tiếp đồng ý giá của Dương Kiệt đưa ra, không cho anh ta cơ hội trả giá nữa. Trên môi lập tức lộ ra nụ cười đắc chí.

“ Sao có cảm giác như mình bị lừa thế này.”

Nhìn thấy vẻ mặt như con chó bị lược chín đầu của tên Vạn Phúc, Dương Kiệt có cảm giác như mình vừa bị mắc bẫy thì phải.

Dương Kiệt tất nhiên là bị mắc bẫy rồi. Đúng là viên nội đan của Dương Kiệt bị thất thoát linh khí, nhưng tuyệt đối không nhiều như Vạn Phúc nói,

nếu như theo giá thị trường, ít nhất cũng bán được trên một triệu ba trăm ngàn viên linh thạch, nhưng ai biểu Dương Kiệt không rành về mấy vụ này chứ, bị tên cáo già như Vạn Phúc lừa cũng là chuyện thường tình mà thôi.

Mặc cả xong, Vạn Phúc từ trong nhẫn càn khôn của mình lấy ra một chiếc hộp bằng ngọc thạch, mở nắp ra bỏ viên nội đan vào đó, có tác dụng tránh thất thoát linh khí của viên nội đan.

Lại ném một chiếc túi càn khôn qua cho Dương Kiệt, dùng thần thức liên kết với túi càn khôn, phát hiện trong đó có đúng một triệu viên linh thạch cấp thấp, thế là cuộc giao dịch đã hoàn thành.

Trong càn khôn tháp của Dương Kiệt còn có gần bốn viên nội đan cấp 4, mười bảy viên nội đan cấp 3, lẽ ra định bán hết để đổi linh thạch, nhưng nhận thấy có sự lừa đảo ở đây, nên đã kềm nén lại dự tính của mình, nhét chiếc túi càn khôn vào trong lòng, đứng dậy xã giao vài câu với Vạn Phúc rồi rời khỏi Vạn Bảo Các, thử đi tới các thương hội khác xem sao, nếu như giá cả chênh lệch không nhiều, sẽ tiếp tục tới Vạn Bảo Các giao dịch, còn nếu như bị lừa đảo, chắc chắn sẽ không bao giờ bước vào nơi này giao dịch nữa.

Nếu như để Vạn Phúc biết được trên người Dương Kiệt còn vài chục viên nội đan định bán, chỉ vì mình ép giá, mà mất đi một số tiền lời cực lớn, sắc mặt sẽ đẹp để tới cỡ nào nhỉ.

Tất nhiên cũng không thể trách được Vạn Phúc, ai mà ngờ được trên người một tên tiên thiên tầng thứ 5 lại có gần chục viên nội đan cấp 3 cấp 4 trên người chứ?

Có được một viên chắc chỉ là do may mắn lượm được ở đâu đó hoặc lấy trộm trong gia tộc mang bán kiếm chút tiền sài mà thôi.

Những người như thế ông ta gặp qua không ít, chỉ giao dịch một lần duy nhất, không có lợi ích lâu dài, thì cần gì phải giữ quan hệ hợp tác lâu dài chứ?

Quả nhiên, Dương Kiệt lại đi tới những thương hội khác trong thành Ngư Tang, tuy không lớn mạnh bằng Vạn Bảo Các, nhưng cũng đủ sức nuốt trọn những viên nội đan trong tay Dương Kiệt, chỉ là giá cả chênh lệch thật sự không nhiều, cao nhất chỉ được thêm một trăm ngàn viên linh thạch, xem ra gian thương ở bất kỳ nơi nào cũng như nhau cả, chủ yếu là chém nhiều hay ít mà thôi.

Chạy đi gần mười mấy thương hội trong thành, cuối cùng cũng đã bán sạch nội đan trong tay, thu lại hơn chín triệu viên linh thạch cấp thấp.

Nội 4 viên nội đan đã bán được hơn bốn triệu rưỡi rồi, bốn triệu rưỡi còn lại là nội đan cấp 3, cộng thêm một triệu lúc ban đầu, thế là trong tay vừa tròn mười triệu viên linh thạch.

Chỉ trong chốc lát, tài sản trên người Dương Kiệt trở nên dồi dào hơn bao giờ hết.

Trước khi đi vào Thiên Sơn thám hiểm, Dương Kiệt chuẩn bị một cách kỹ lưỡng, từ trong thương hội trong thành thu mua đầy đủ các vật dụng cần thiết, lương thực nước ngọt cũng không ít, tất cả đều bỏ hết vào càn khôn tháp của mình.

Ngoài ra, Dương Kiệt còn quyết định lợi dụng số linh thạch trong tay gia tăng thực lực của bản thân, thực lực càng lớn mạnh, đi vào Thiên Sơn càng an toàn, thu hoạch chắc chắn sẽ càng tăng.

Bỏ mấy ngàn linh thạch thuê một căn phòng ở quán trọ có tiếng nhất trong thành, dặn dò người phục vụ chăm sóc con thiên lý mã của mình, sau

đó lại nhấn nhủ tuyệt đối không được tự ý bước vào phòng khi chưa được cho phép, sau đó đóng cửa phòng lại, ngồi bó gối trên chiếc giường gỗ, bắt đầu tiến hành nâng cao thực lực của bản thân.

Tồn ba triệu viên linh thạch để thăng cấp ba môn tuyệt học tự chế của mình lên huyền giới trung cấp hết, lần sau muốn thăng lên cao cấp mỗi môn phải tốn gấp đôi số linh thạch hiện tại.

Lại bỏ ra một triệu viên linh thạch thăng cấp võ hồn của mình lên cấp 3, vào thời điểm này, tiềm năng của Dương Kiệt hoàn toàn không thua kém gì so với đại đa số đệ tử thiên tài trong tông môn.

Từ cấp 3 lên cấp 4 phải tốn mười triệu viên, điều đó nằm ngoài khả năng của Dương Kiệt vào thời điểm này, nên đành bỏ qua một bên, đợi sau này săn giết ma thú để lấy nội đan mang bán lấy linh thạch rồi tính sau.

Còn bí pháp giới vương quyền không có ý định thăng cấp, vì cho dù thăng cấp cũng không sử dụng được hiệu quả X 5, đành để dành đợi tới đạt tới cảnh giới chân nguyên rồi tính sau.

Tuy vẫn còn là tiên thiên tầng thứ 5 như hồi vừa rời khỏi tông môn, nhưng thực lực của Dương Kiệt hiện giờ hoàn toàn có thể đánh năm tên như mình trước kia.

Bốn triệu linh thạch đổ vào, tuyệt đối đáng đồng tiền bát gạo.

Dương Kiệt lộ ra một nụ cười hài lòng, đôi mắt rực sáng đầy phấn khích: “ Thiên Sơn, ta tới đây ~~!!”

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 32: Tuyết Sơn Lang Vương

Sau khi rời khỏi căn phòng thuê, dùng điểm tâm ở đại sảnh xong, Dương Kiệt đã rời khỏi quán trọ đi thẳng về cửa thành bắc, chuẩn bị đi thẳng vào Thiên Sơn để thám hiểm.

Hoàn toàn không chú ý khi anh ta vừa rời khỏi quán trọ, đã có hai cặp mắt lén lút theo dõi từ xa, nhìn thấy anh ta định rời khỏi thành Tang Ngư, một trong hai tên quay sang đồng đội nói:

“ Mau quay về báo với đại ca mục tiêu đã xuất hiện, tao sẽ lén lén theo đuôi hắn, trên đường để lại ký hiệu để mọi người đuổi theo.”

“ Được rồi, tao sẽ đi báo ngay, hãy thận trọng đây, đừng để mục tiêu phát hiện.”

Tên đồng đội khẽ gật đầu, nhanh chóng quay người chạy về báo tin cho tên “ đại ca” trong miệng tên lúc nãy.

Tên còn lại nhanh nhẹn đi theo phía sau Dương Kiệt, giữ khoảng cách nhất định, cách bám đuôi vô cùng thuần thục, tuyệt đối là chuyên nghiệp trên lĩnh vực này.

Ít ra Dương Kiệt hoàn toàn không biết rằng mình đã lọt vào tầm ngắm của người khác, ung dung tự tại vừa đi vừa huýt sáo rời khỏi thành Ngư Tang.

Từ thành Ngư Tang đi tới Thiên Sơn không quá xa, chỉ khoảng một khắc giờ di chuyển của một tiên thiên, chỉ trong chốc lát đã đi tới chân núi lối vào núi Thiên Sơn.

“Tới đây, tới đây, tổ đội cần thêm ba tiên thiên tầng thứ 3 trở lên, trong đội có kẻ mạnh tầng thứ 7 làm chủ lực. Thu nhập phân chia rõ ràng, chỉ chờ thêm hai khắc giờ nữa thôi đấy, đừng bỏ qua cơ hội ngàn năm hiếm gặp này.”

“Đội Phi Hồ cần kẻ mạnh tiên thiên tầng thứ 5 trở lên, không giới hạn người, có kẻ mạnh chân nguyên làm chủ lực, sẽ đi sâu vào trong Thiên Sơn thám hiểm, có yêu cầu xin liên hệ tại hạ để đăng ký.”

“Đội Hoàng Long cần”

Vừa đi tới lối vào Thiên Sơn, Dương Kiệt đã phát hiện vô số người đang tụ năm tụ bảy hò hét chèo kéo lẫn nhau, đưa ra những lời đề nghị tổ đội để đi vào Thiên Sơn thám hiểm.

Bản thân Dương Kiệt mặc bộ trang phục Thánh Hỏa Tông cũng nhận được không ít lời mời gọi tổ đội của những người ở lối vào.

Chỉ là thực lực của những người này không cao, rải rác từ tiên thiên tầng thứ 3 ~ tầng thứ 6, thực lực thậm chí còn không bằng bản thân, có tổ đội cũng chẳng giúp ích được gì cả, không chừng lúc chiến đấu còn bắt mình phải gánh luôn phần của người ta, ngoài ra còn phải chia bớt thu nhập, tất nhiên là không bao giờ đồng ý rồi.

Còn những tổ đội lớn mạnh hơn thì xem thường Dương Kiệt chỉ mới tiên thiên tầng thứ 2, chẳng ai thèm rước một cậu ấm về trở thành gánh nặng cho mình cả, vả lại những tổ đội như thế luôn tiềm ẩn vô số nguy hiểm, vì đại đa số đều là những người không quen biết, ai mà biết được

trong đó có những tổ đội nguy trang thu hút người gia nhập, đợi khi đi sâu vào trong lập tức trở mặt giết người cướp của không chừa?

Cho dù không như thế, nhưng đôi khi vì thu nhập phân chia không công bằng, thậm chí có thể đâm sau lưng lẫn nhau.

Nghĩ tới vấn đề đó, nên Dương Kiệt quyết định tự mình đi vào trong thám hiểm mà không tổ đội với ai cả.

“ Thế nào rồi tiểu Tý, mục tiêu đang ở đâu?” Tên đàn ông này giờ vẫn âm thầm bám theo Dương Kiệt đứng ở khoảng trống xung quanh không có người giả vờ ngó nghiêng ngó ngược như tìm kiếm ai đó, lâu lâu lại dùng ánh mắt quét về phía Dương Kiệt để không đánh mất mục tiêu.

Đột nhiên phía sau lưng vang lên một giọng nói khàn khàn khó nghe.

‘ Đại ca.’ Tên được gọi là tiểu Tý quay đầu lại phát hiện đồng đội đã theo dấu ký hiệu đuổi kịp tới đây, vui mừng khôn xiết, khẽ dùng ánh mắt liếc về phía Dương Kiệt vừa nói nhỏ: “ Chính là con heo mập đó thừa đại ca.”

“ Đệ tử ngoại môn của Thánh Hỏa Tông?” Tên “ đại ca” quét đôi mắt chim ưng về phía Dương Kiệt, nhìn thấy bộ trang phục trên người anh ta, đôi lông mày khẽ díp chặt lại lộ ra vẻ khó xử.

“ Đúng thế, con heo mập này tuyệt đối là một con dê béo bở, từ lúc hấn rời khỏi Vạn Bảo Các, đệ đã âm thầm đi theo phía sau theo dõi từ lâu, phát hiện hấn đi tới gần cả chục thương hội để giao dịch, tài sản trên người tuyệt đối không ít, thậm chí đệ còn đích thân nhìn thấy đã mua gần 100 viên luyện khí đan mà không nháy mắt. linh thạch trên người tuyệt đối phải trên cả chục triệu chứ không ít đâu.” Tên phụ trách đi báo tin lúc này ghé sát bên tai nói nhỏ với tên “ đại ca”.

Tiểu Tý vẫn còn chút lý trí, lộ ra vẻ do dự nói: “Chỉ là, con heo mập đó là đệ tử ngoại môn, nếu chúng ta ra tay với hắn, để chuyện này lộ ra ngoài, khắp U châu này không còn đất sống cho chúng ta đâu.”

“Nhưng mà con dê béo bỏ như thế này, nếu như để vượt mất, không biết khi nào mới có cơ hội ngàn năm hiếm gặp này đây.” tên báo tin lộ ra vẻ bất cam.

“Cứ âm thầm đi theo phía sau hắn trước đã. Để xem hắn có gia nhập tổ đội nào không, nếu có thì xem tổ đội đó có lớn mạnh không, lớn mạnh thì chúng ta âm thầm mai phục ở xung quanh, chờ đợi cơ hội sẽ ra tay, còn nếu chỉ là một tổ đội yếu đuối, đợi tới chốn không người, trực tiếp ra tay giết người diệt khẩu, phi tang xác của chúng xong, chắc chắn sẽ không ai biết được việc chúng ta làm, cùng lắm làm xong vụ này, có đủ số linh thạch để sống xa hoa suốt đời, chúng ta rời khỏi U Châu đi tới Thanh Châu mà sống, lo gì.”

Tên đại ca suy ngẫm một hồi, đôi mắt chim ưng lóe qua tia sáng sắc lạnh, lạnh lạnh nói.

Bản thân tên đại ca là tiên thiên tầng thứ 10, hoàn toàn có tư cách nói như thế này.

Ngoài ra, hai tên tiểu đệ cũng không tệ, một tên là tầng thứ 6, một tên tầng thứ 5, chỉ cần không gặp phải những tổ đội quá lớn mạnh, hoàn toàn có thể làm gỏi hết cả một tiểu đội yếu ớt.

“Đúng thế, đúng thế, đại ca quả thật chí lý.” Tên báo tin vui mừng phấn khích khi nghe thấy đại ca đồng ý ra tay.

Tên tiểu Tý cắn chặt răng nói: “Thôi được, làm thôi.”

Sau khi thống nhất quyết định, cả ba tiếp tục theo dõi Dương Kiệt từ phía xa.

Nhìn thấy anh ta bắt đầu đi thẳng vào Thiên Sơn một mình, đôi mắt của cả ba rực sáng, không ngờ ngay cả trời cũng đứng về phía mình, con heo mập ngu xuẩn đó đi một mình mà không tổ đội với ai cả, làm thế chẳng khác nào tự đưa cổ ra để mình cứa sao?

Vội vã âm thầm bám theo phía sau lưng, bộ dạng giống như những tổ đội khác đi vào trong Thiên Sơn thám hiểm vậy, không gây chú ý tới những người ở xung quanh.

“ Ất xì ~~! Sao mà lạnh thế này, ngay cả lớp mỡ dày của mình cũng chịu không thấu, cũng may là trước khi vào đây đã mua sẵn bộ đồ giữ ấm, nếu không thì e rằng lúc này bị đóng băng mất tiêu rồi.” Dương Kiệt vừa đi vừa dùng tay xoa mạnh lên khuỷu tay, hông xua đi cơn giá lạnh khó chịu ở Thiên Sơn, chỉ là càng lên cao, hàn khí càng trở nên đáng sợ, hai lớp áo ấm trên người đã bắt đầu có dấu hiệu chịu không thấu rồi.

“ Không biết thuần dương công của mình có tác dụng giữ ấm không ta?” Thử vận hành chân khí trong cơ thể chạy khắp cơ thể để xua đi hàn khí, phát hiện có tác dụng, vui mừng khôn xiết, lập tức gia tăng sự di chuyển của chân khí trong người, cơ thể trở nên ấm áp hơn rất nhiều, không còn cảm thấy quá lạnh nữa.

“ Không ngừng vận hành chân khí để chống cái lạnh, đây cũng là một cách tu luyện chẳng?”

Không đi theo dòng người mà rẽ sang hướng khác di chuyển, đi chung đám đông tuy an toàn nhưng thu hoạch chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng trầm trọng.

Nhìn thấy Dương Kiệt đi theo hướng không có người, ba tên lưu manh ở phía sau vui mừng khôn xiết, không ngừng cảm ơn trời phật đã phù hộ cho mình.

Trên đường càng lúc càng lên cao, Dương Kiệt đã phát hiện không ít linh thảo mọc trên đường, tuy chỉ là những loại linh thảo rẻ tiền, nhưng là người tuân theo phương châm thà giết nhầm chứ không bỏ sót của mình, vui mừng phấn khích như lượm được vàng càn quét hết tất cả những thứ nhìn thấy trên đường, ngay cả những linh thảo chỉ có giá vài viên linh thạch cũng không tha.

Khiến ba tên bám đuôi ở phía sau không kèm được thâm nghĩ: “ Rốt cuộc mình có theo nhầm người không vậy, ngay cả những thứ rác rưởi cũng vơ sạch, chẳng có chút đáng về gì một cậu ấm sở hữu tài sản khổng lồ cả.”

“ Thiên Sơn Tuyết Liên ~~!!” Đi hết nửa ngày trời, cuối cùng thì cũng đã tìm thấy mục tiêu của mình, chỉ thấy một đóa tuyết liên màu trắng như tuyết, năm cánh nở rộ, linh khí bốc lên ngùn ngụt nằm dưới một góc cây thông chọc trời.

Dương Kiệt cố gắng kiềm nén lại nỗi kích động trong lòng, đưa mắt quét qua xung quanh gần đóa Thiên Sơn tuyết liên, phát hiện gần mười con ma thú cấp 2 trung cấp có hình dáng giống như con sói, toàn thân phủ đầy lớp lông cứng màu trắng lai than, tròn mắt đỏ rực như máu không ngừng phóng ra những tia sáng khát máu đang nằm bảo hộ ở gần đó.

Tuyết Sơn Lang!!

Loại ma thú khát máu sói tập thể ở núi Thiên Sơn, có thuộc tính gió và băng, vũ khí không những là những chiếc răng nanh và móng vuốt sắc nhọn, còn có thể thi triển bốn mệnh thần thông triệu hồi những cơn gió lốc đáng sợ và mũi tên băng tấn công kẻ địch, thực lực có thể sánh ngang với

tiên thiên tầng thứ 6, nhưng ngay cả một võ sĩ tiên thiên tầng thứ 8 cũng không dám đụng vào.

Nếu chỉ là một con thì không có gì đáng sợ, nhưng vì khi giao chiến không chỉ đối mặt với một mà là nhiều con cùng một lúc, cho dù tiên thiên cấp 8 chỉ cần sơ hở chút cũng có thể trở thành điểm tâm của chúng.

Tiên thiên tầng thứ 8 khác sợ chúng, nhưng không có nghĩa là Dương Kiệt sợ chúng, bộc lộ hết thực lực của mình, ngay cả một tiên thiên tầng thứ 9 cũng có thể đánh bại, huống chi là chỉ là mười con Tuyết Sơn Lang chứ?

Nếu chúng có trên vài chục con thì còn phải quay đầu bỏ chạy, còn mười con ư?

Chuyện nhỏ.

“Võ hồn, xuất hiện ~~~!!” Ở nơi như thế này không cần thiết phải che giấu thực lực gì cả, trực tiếp triệu hồi võ hồn Huyền Vũ cấp 3 của mình ra, sức chiến đấu lập tức sánh ngang với một tiên thiên tầng thứ 8, Huyền Thiết chùy xuất hiện trong tay, tung người lên không trung, một chiêu Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp bổ thẳng vào nơi mười con Tuyết Sơn Lang đang nằm.

Lũ Tuyết Sơn Lang đã nhìn thấy Dương Kiệt từ lâu, nếu như là ngày thường, đã lao tới vây lấy anh ta sau đó lao vào xé xác hưởng thụ rồi, nhưng vì phải bảo hộ Thiên Sơn tuyết liên chờ đợi vua sói dẫn theo một đám thuộc hạ đi săn mới quay về mới phục dụng, nên chỉ đứng chôn chân tại chỗ không tấn công, lúc này nhìn thấy kẻ địch dám chủ động tấn công mình, phần nộ tới cùng, hú lên những tiếng hú ghê rợn, trực tiếp thi triển bốn mệnh thần thông triệu hồi những cơn gió lốc đáng sợ bắn thẳng về phía Dương Kiệt.

Rầm ~~~!! Rầm ~~~!! Rầm ~~~!!

Cây chùy dạng khí va đập vào những cơn gió lốc do lũ Tuyết Sơn Lang bắn tới, lập tức đánh tan những cơn gió lốc thô to bằng cơ thể của hai người đàn ông trưởng thành cộng lại, tiếp tục giáng thẳng xuống nơi những con sói đang đứng.

Rầm ~~~~~!!

Tuyết Sơn Lang tuy trí tuệ không cao, nhưng hiểu rõ tuyệt đối không thể dùng cơ thể của mình hứng chịu chiêu đòn của Dương Kiệt, lập tức phân tán nhảy lùi ra xa né đòn.

Nhưng cũng có hai con né đòn không kịp, trực tiếp hứng trọn quả chùy khí vào người, miệng rú lên những tiếng gào thét đầy đau khổ, xương cốt trong cơ thể gần như bị gãy vụn hết, cơ thể thậm chí bị đè bẹp dúm, chết ngay dưới cái hố sâu gần nửa mét do chiêu đánh của Dương Kiệt gây ra.

“ Cái gì? Sao con heo mập đó mạnh thế??” Tiểu Tý và tên đồng bọn quan sát ở phía xa giật mình hoảng hốt khi nhìn thấy chiêu tấn công của Dương Kiệt.

Đôi mắt của tên đại ca lóe qua tia sáng bất ngờ, nhưng vẫn tỏ vẻ thản nhiên đứng vững, vì hẳn hoàn toàn có thể cảm nhận được uy lực của chiêu tấn công lúc này hoàn toàn không đủ tư cách lọt vào mắt mình, chỉ cần vẫy tay một cái là có thể hóa giải một cách dễ dàng.

Hú ~~~~~!! Hú ~~~~~!! Hú ~~~~~!!

Những con Tuyết Sơn Lang né tránh được đòn tấn công của Dương Kiệt nhìn thấy đồng bọn bị chết một cách thê thảm, không những không sợ hãi, đôi mắt của chúng còn lộ ra những tia sáng khát máu điên cuồng, cùng rú lên một tiếng, nhanh chóng phân tán ra tạo thành vòng vây vây lấy xung

quanh Dương Kiệt, cơ thể nhanh như mũi tên xé gió lao tới tấn công Dương Kiệt đang từ trên không đáp xuống mặt đất sau chiêu đánh của mình.

“ Tới đây nào cung ~~~!!” Dương Kiệt không những không sợ hãi, mà còn phấn khích vô cùng, lúc này giết chết hai con Tuyết Sơn Lang nhận được hơn 30000 điểm kinh nghiệm, nghĩa là một con lên tới 15000 điểm, giết sạch lũ sói này xong, con đường thẳng cấp lại tiến thêm một bước nữa.

Cơ thể tựa như cái chong chóng xoay tròn trên mặt đất, Huyền Thiết chùy không ngừng quét, đập vào những con Tuyết Sơn Lang đang liên mình lao tới tấn công mình, không một con nào có thể áp sát được tới khoảng cách một mét, đều bị cây chùy đánh bay ra xa.

Pằng ~~~!! Pằng ~~~!! Pằng ~~~!!....

Hú ~~~!! Hú ~~~!! Hú ~~~!!....

Những con Tuyết Sơn Lang bị đánh bay ra xa nhanh chóng đứng bật dậy, khễ vẩy vẩy cái đầu vài cái, lại tiếp tục hùng hổ lao tới tấn công kẻ địch, hoàn toàn không có vẻ sợ hãi gì cả.

Đó chính là điểm đánh sợ của chúng, nếu như không thể một chiêu dứt điểm sinh mạng của chúng, chúng sẽ tấn công dồn dập liên miên không ngớt, không cho đối thủ có cơ hội nghỉ ngơi hồi sức.

Chúu ~~~!! Chúu ~~~!! Chúu ~~~!!....

Nhìn thấy đánh sắp lá cà không xong, lũ Tuyết Sơn Lang không trực tiếp lao tới áp sát kẻ địch nữa, mà bắt đầu áp dụng chiến thuật tấn công từ xa, những cây tên băng từ trong miệng chúng phun bắn ra, tựa như mưa tên từ tứ phía bắn thẳng về phía Dương Kiệt, không cho anh ta cơ hội né tránh.

“ Huyền Vũ hộ thể ~~!” Thi triển bốn mệnh thần thông của võ hồn, trên cơ thể Dương Kiệt lập tức hình thành một lớp giáp bảo hộ dạng khí màu vàng kim, những cây tên băng bắn thẳng vào lớp giáp bảo hộ, lập tức bị vỡ tan ra, không gây được chút thương tích gì cho anh ta cả.

Dương Kiệt tựa như thiên binh giáng trần, mặc cho những cây tên băng không ngừng bắn vào cơ thể, vậy mà Huyền Thiết chùy lao tới càn quét lũ Tuyết Sơn Lang.

Lần này Dương Kiệt không dùng chùy tấn công đầu chúng như mình thường làm, mà trực tiếp quét thẳng vào bộ phận eo hoặc xương cột sống của chúng. Đầu bằng thép, eo bằng đậu hũ, đó là đặc tính của loài sói.

Pằng ~~~~!! Crack ~~~!!

Mặc cho những chiếc móng vuốt và răng hàm sắc nhọn chạm vào cơ thể, Dương Kiệt sử dụng chiến thuật dùng thương đổi thương, nhắm lấy một con Tuyết Sơn Lang ở gần nhất, vung chùy đập thẳng vào xương cột sống của nó, con sói xấu số chỉ kịp rú lên một tiếng đầy đau khổ, xương cột sống bị vỡ, rơi ngã xuống đất co giật liên hồi, nhưng không tài nào đứng dậy được nữa.

“ Có tác dụng ~~!” Nhìn thấy chiến thuật của mình thu được hiệu quả tích cực, không còn gì phải do dự nữa, tiếp tục dùng thương đổi thương, chỉ là chúng bị đánh trọng thương, còn Dương Kiệt vẫn bình an vô sự, không ngừng tấn công vùng eo và xương cột sống của chúng.

Pằng ~~~~!! Crack ~~~!!

Rú ~~~!!

Pằng ~~~~!! Crack ~~~!!

Rú ~~~!!

Pằng ~~~~!! Crack ~~~!!

.....

Chưa đầy năm phút đồng hồ, những con Tuyết Sơn Lang còn lại trở thành tàn phế dưới tay Dương Kiệt, nằm hấp hối trên mặt đất, không còn đủ sức đứng dậy tiếp tục tấn công nữa.

Thi triển giới vương quyền X 3 tăng thêm sức mạnh của bản thân, mỗi con tặng cho một chùy vào đầu vỡ tung ra như quả dưa bị đập vỡ, kết liễu cuộc đời của chúng, chuyển hóa thành điểm kinh nghiệm cho bản thân.

Ngồi ngã mông xuống đất hít thở một cách dòn dập sau khi trận chiến kết thúc, trên môi mang theo nụ cười chiến thắng, từ trong túi càn khôn lấy ra một viên ích khí đan bỏ vào miệng nhau, dùng để phục hồi lại chân khí đã tiêu hao trong trận chiến.

“Đại ca, con heo mập đó đang trong giai đoạn hồi phục, chúng ta ra tay được chưa?” Tiểu Tý nhìn thấy Dương Kiệt tỏ vẻ mệt mỏi sau trận chiến, tuy hơi bất ngờ với thực lực của anh ta, nhưng nghĩ tới thực lực đáng sợ của đại ca mình, đặc biệt là con môi đang trong trạng thái mệt mỏi yếu ớt, vô cùng phấn khích lên tiếng nói.

Tên đồng bọn cũng mang theo vẻ háo hức nhìn chăm chăm vào tên đại ca, vũ khí đã cầm sẵn trên tay, chỉ chờ đợi mệnh lệnh của đại ca ban xuống, lập tức lao ra phang thây đối phương ngay lập tức.

Đôi mắt của tên đại ca lóe qua tia sáng bí hiểm, đang chuẩn bị hạ lệnh ra tay, đột nhiên cảm nhận được điều gì đó, lập tức ra hiệu tạm ngưng hành động, lạnh lạnh nói: “Không cần phải vội, sắp có chuyện hay nữa rồi đấy.”

“ Ý của đại ca là ...”

Rú ~~~~~!!

Những tiếng hú vang động trời đất vang lên, Dương Kiệt và ba tên lưu manh vội vã quay đầu nhìn về hướng vừa phát ra tiếng hú kéo dài.

Chỉ thấy một đội Tuyết Sơn Lang gần cả trăm con xếp thành hàng ngang đang từ phía xa từ từ tiến tới, đặc biệt dẫn đầu bày sói là một con Tuyết Sơn Lang có thể tích to hơn gấp đôi so với những con khác, trên trán có một vạch lông hình lưỡi liềm màu than, đang dùng ánh mắt đầy thù hận và khát máu nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt đang ngồi phục hồi chân khí ở giữa vòng xác của những con Tuyết Sơn Lang đã bị anh ta trảm sát.

Ngoài ra, khi quan sát nơi đóa Thiên Sơn tuyết liên dưới góc cây thông, phát hiện chẳng thấy bóng dáng của đóa Thiên Sơn tuyết liên đâu cả, điều đó càng khiến vua sói trở nên phần nộ hơn bao giờ hết.

Gào lên một tiếng đầy căm phẫn, đám thuộc hạ ở phía sau lập tức hình thành thế chuẩn bị tấn công.

Trong lúc giao chiến, Dương Kiệt đã âm thầm sử dụng Càn Khôn Tháp thu lượm đóa Thiên Sơn tuyết liên đó vào trong không gian ảo rồi.

Bầy Tuyết Sơn Lang có sự thống trị của một con Lang Vương!!

Một bầy sói chưa chắc đáng sợ, nhưng nếu như trong bầy sói có một con vua sói thống lĩnh, sức chiến đấu chắc chắn sẽ đáng sợ hơn gấp nhiều lần.

Đặc iệt là con vua sói là đã là một con ma thú cấp 3 sơ cấp, tương đương với thực lực của kẻ mạnh chân nguyên tầng thứ 3 trở lên.

Dương Kiệt không tự chủ nuốt mạnh miếng nước bọt vào cổ họng.

Không chỉ anh ta, ngay cả tên đại ca có cảnh giới tiên thiên tầng thứ 10 cũng cảm thấy tê hết cái đầu, toàn thân run lên cầm cập, hận không thể quay đầu bỏ chạy ngay tức khắc.

Mẹ kiếp! Cái gì mà dê béo hay không dê béo, gặp phải bầy sói có vua sói thống lĩnh, còn dám ở lại chuẩn bị hôi của, có mười cái mạng cũng không đủ chết, bỏ chạy mới là thượng sách.

Thậm chí tên đại ca có chút hối hận vì đã bám đuôi Dương Kiệt để giết người cướp của.

Nếu như để bầy sói phát hiện ra mình, chắc chắn không thể nhìn thấy mặt trời mọc của ngày mai nữa rồi.

“May quá, may quá, chúng không để ý tới mình.” Nhìn thấy bầy sói chỉ dán chặt đôi mắt đầy thù hận và khát máu về phía Dương Kiệt, tên đại ca thầm thở phào nhẹ nhõm, vội vã quay người chuẩn bị dẫn theo hai tên tiểu đệ bỏ chạy khỏi nơi này càng sớm càng tốt, phát hiện hai tên tiểu đệ đã sợ tới nỗi ngồi ngã mông xuống đất, khuôn mặt không còn tí huyết sắc, thậm chí rửa mặt một câu, sau đó kéo lấy cả hai đứng dậy rồi bỏ chạy.

Crack ~~~!!

Tên đại ca kéo lấy hai tên tiểu đệ định bỏ chạy khỏi trốn nguy hiểm, ai ngờ một trong hai tên xui xẻo vừa chạy được vài bước giẫm phải một cành cây trên mặt đất, phát ra tiếng gãy vụn, lập tức thu hút tầm nhìn của Dương Kiệt và vua sói.

Cả ba vẫn giữ nguyên tư thế chạy nhưng cơ cứng như khúc gỗ không nhúc nhích được bước nào cả, tên đại ca có thể muốn rút vũ khí ra chém chết tên tiểu đệ trời đánh của mình. Giờ thì tốt rồi, muốn chạy cũng chạy không được rồi.

“ Ba vị cứu tinh, đây nè, đây nè, mau tới cứu em, lũ sói định ăn thịt em nè ~~!!” Dương Kiệt tựa như người rơi xuống sông nhìn thấy cái phao, không phải một cái mà là ba cái, không ngừng vẫy tay hò hét ra hiệu cho đối phương tới cứu mình.

“ Cứu tinh? Cứu cái đầu mày á! Bọn tao muốn mày chết còn không kịp, ở đó mà đi cứu mày. Mày la hét cho to vào chi vậy, sợ lũ sói không nghe thấy sao!!”

Tên đại ca có chút muốn phóng tới bóp cổ chết tên trời đánh định lôi theo mình vào chỗ chết, nhưng rốt cuộc không dám động đây bước nào, bộ không thấy hơn cả trăm cặp mắt sói đang dán chặt về phía mình sao?

Dám tiếp tục bỏ chạy chắc chắn sẽ trở thành mục tiêu đầu tiên của chúng cho mà xem.

Dương Kiệt phấn khích lao tới ôm choàng lấy cả tên đại ca, vừa bật khóc vừa phấn khích nói: “ Ba vị đại ca, ba vị đúng tia nắng trong lòng em, xuất hiện kịp lúc soi sáng cho con đường em đi, em không có gì đáng giá bằng tấm thân ngọc ngà này, nguyện được đền đáp cho ơn cứu mạng của ba vị đại ca bằng cách hiến thân cho ba vị, được chứ?”

Nói xong, không quên phóng ánh mắt đưa tình về phía ba người, khiến cả nhóm không kiềm được ớn lạnh xương sống run bắn người lên, hai tên tiểu đệ vội vã né ra giữ khoảng cách với con heo mập “ biến thái ” này.

“ Biến ~~!!” Tên đại ca sắc mặt trầm đen như than, dùng tay đẩy Dương Kiệt ra xa, đôi lông mày díp chặt lại, trong đầu đang không ngừng suy tính tìm cách thoát khỏi cơn nguy hiểm này.

“ Vâng, vâng, em biến ngay, em sẽ nhường lại đất diễn cho ba vị đại ca ngay lập tức, tạm biệt.”

Nói xong, dưới cặp mắt ngơ ngác của cả ba và cả trăm con sói, quay đầu bỏ chạy thực mạng khỏi hiện trường.

Việc ba tên này âm thầm bám đuôi mình, Dương Kiệt đã phát hiện từ lúc vừa đi vào Thiên Sơn, nhưng vẫn giả vờ tỏ vẻ không biết để chờ xem chúng muốn gì.

Đó là lý do vì sao lúc này giao chiến anh ta chỉ triệu hồi võ hồn mà không thi triển bí pháp giới vương quyền để đánh nhanh diệt gọn, mục đích là không muốn để chúng nắm rõ thực lực của bản thân.

Sau trận giao chiến, giả vờ tỏ vẻ mệt mỏi cần hồi phục chân khí là để dụ con cá cắn câu.

Ai ngờ kế hoạch không theo kịp biến hóa, vua sói dẫn theo đám thuộc hạ xuất hiện, Dương Kiệt còn đang suy tính làm sao biến chúng thành bia đỡ đạn để mình có cơ hội bỏ trốn, ai ngờ chúng không cẩn thận tự lộ hành tung, sau đó tất nhiên là xuất hiện màn “trao thân” kinh điển kia rồi, lợi dụng tên đại ca đẩy mình ra khoảng cách xa, sau đó quay đầu bỏ chạy, để lại ba tên kia cho lũ Tuyết Sơn Lang xử lý.

Gào ~~~~!!

“ Chặn hấn lại ~~!!”

Ai ngờ kế hoạch của Dương Kiệt một lần nữa đổ bể, Vua sói và tên đại ca cùng gào thét lên khi nhìn thấy Dương Kiệt bỏ chạy như tên bắn, không chỉ người mà cả trăm con sói phóng theo rượt đuổi phía sau lưng anh ta.

Người rượt theo vì căm hận anh ta lôi mình vào chốn nguy hiểm, đã vậy còn định dùng mình làm bia đỡ đạn nữa chứ, còn lũ Tuyết Sơn Lang rượt theo tất nhiên là vì mùi máu tươi của đồng bọn còn dính đầy trên người anh ta, không rượt anh ta thì rượt ai đây?

Còn ba tên loài người kia, xử lý xong kẻ thù giải quyết tới chúng cũng chưa muộn mà.

Và thế là xuất hiện màn rượt đuổi kinh điển này. Nếu như có người ở gần đó nhìn thấy, chắc chắn sẽ vô cùng cảm thán cảnh kỳ quan ngàn năm hiếm gặp này.

“ Mẹ kiếp, rốt cuộc là mình làm qua chuyện tà trời gì mà cả người lẫn thú quay sang rượt mình thế này?” Dương Kiệt khóc không thành tiếng, mặc cho tiếng gào thét đầy cảm phẫn vang lên ở phía sau, cắm đầu bỏ chạy thực mạng về phía trước.

“ Mãng xà xuất động ~~~!!” Một con trăn dạng khí dài gần cả trăm mét từ trong lòng bàn tay của tên đội trưởng phóng thích ra, bắn thẳng vào lưng của Dương Kiệt đang bỏ chạy ở phía trước, dự tính muốn đánh trọng thương đối phương, để lũ sói tập trung trả thù, còn mình thừa cơ bỏ chạy.

Chiêu đánh do một tiên thiên tầng thứ 10 thi triển ra uy lực kinh người, chỉ trong chốc lát đã phóng tới sau lưng Dương Kiệt, trúng chiêu đó vào người, cho dù có võ hồn hộ thể, không chết cũng bị trọng thương.

Càn Khôn tháp ~~~!!

Pằng ~~~!!

Con trăn khí bắn thẳng vào Càn Khôn Tháp, khiến thân tháp lung lay dữ dội, thậm chí trên bề mặt xuất hiện nhiều vết nứt, thế nhưng đã hoàn toàn hấp thụ gần hết uy lực của cú chưởng của tên đại ca, phần còn lại bắn thẳng vào lưng Dương Kiệt, chỉ khiến anh ta bị đẩy bay ngã về phía trước, chỉ trong chốc lát đã lồm chồm bò dậy tiếp tục bỏ chạy, thậm chí chính lực đẩy đó đã giúp Dương Kiệt tạo thêm khoảng cách nhất định đối với quân đoàn rượt đuổi phía sau.

Gào ~~~~!!

Vua sói tỏ vẻ không hài lòng khi tên đại ca không những không ngăn lại được đối phương mà còn giúp Dương Kiệt tạo khoảng cách xa hơn nữa, quyết định tự mình ra tay, cơ thể tựa như tên bắn phóng thẳng về hướng Dương Kiệt đang bỏ chạy.

Ba tên lưu manh nhìn thấy vua sói ra tay, vội vã né sang một bên, đồng thời định thừa cơ bỏ chạy.

“ Mẹ kiếp, không gian ảo đã chế tạo xong chưa hệ thống, con vua sói đã ra tay rồi kìa!!!” Dương Kiệt đã có thể cảm nhận thấy hơi thở tanh thối của con vua sói đã phả tới sau gáy, bối rối vô cùng, trong lòng không ngừng liên lạc với hệ thống.

“ Thời gian đếm ngược hoàn thành không gian ảo 10, 9, 8”

Gào ~~~~!!!

Dương Kiệt giật mình hoảng hốt quay đầu lại nhìn, phát hiện con vua sói đã tới ngay sau lưng, miệng đầy răng nanh sắc nhọn đã há to ra chuẩn bị táp thẳng vào đầu của anh ta, thậm chí có thể nhìn thấy máu thịt còn dính đầy trên đấy, hơi thở của nó phả thẳng vào mặt, Dương Kiệt chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, hít thở không được.

“ 1, 0 ~~!! Không gian ảo đã được hoàn thành, chủ nhân đã có thể ẩn trốn vào trong đó!!” Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, bên tai vang lên giọng nói như tiếng hát trên thiên đàn của hệ thống, cơ thể của Dương Kiệt đột nhiên biến mất khi răng nanh của con vua sói đã gần như chạm trúng vào.

Cạch ~~~~!!

Hai hàm răng của vua sói va đập vào nhau, vang lên tiếng cấn xé rợn cả người, nhưng rốt cuộc nó chỉ ngậm trúng không khí, còn Dương Kiệt tựa như bị bốc hơi, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Gào ~~~~~!!

Vua sói gào lên một tiếng đầy phẫn nộ, kẻ thù gần như ngay trước miệng mà đột nhiên biến mất, khiến nó căm phẫn vô cùng, quay đầu liếc nhìn xung quanh, cho dù tìm mòn mỏi con mắt, cũng chẳng thấy bóng dáng của Dương Kiệt đâu cả.

Cuối cùng quay sang nhìn vào bóng lưng của ba tên lưu manh đang bỏ chạy thục mạng ở phía xa, có chỗ để trút cơn giận, tất nhiên là không thể bỏ qua rồi, gào lên một tiếng, phóng thẳng về hướng ba tên xấu số đang bỏ chạy thục mạng, một bữa tiệc đầm máu bắt đầu.

“ Á ~~~!”

“ Không, con không muốn chết, má ơi hãy cứu con ~~~!!”

“ Muốn tao chết mày cũng không được yên thân, mãng xà xuất động, chiến, chiến, chiến ~~~!!”

Gào ~~~~~!!!

“ Ta hận ~~~~~!!” Đó chính là câu gào thét cuối cùng trước khi nằm gọn trong bụng của con vua sói của tên đại ca.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 33: Thông Tin Bí Cảnh Thí Luyện Bắc Minh Tông

Sau khi dùng điểm tâm xong, vua sói lại lần nữa quay đầu quan sát xung quanh, chiếc mũi hít hít vài cái, vẫn không tìm thấy bóng dáng của tên kẻ thù không đội trời chung của mình, thậm chí ngay cả mùi hơi trên người cũng không còn, mang theo vẻ bất cam hú lớn một tiếng, dẫn theo đám thuộc hạ rời khỏi quay trở về hang ổ của mình.

Một khắc giờ sau, ngay nơi vừa xảy ra trận giao chiến, hình bóng của vua sói cùng đám thuộc hạ lại lần nữa xuất hiện.

Thì ra vua sói dẫn theo đám thuộc hạ rút về hang ổ của mình chỉ là nguy trang, mục đích là muốn xem thử kẻ thù của mình có dùng bí pháp ẩn trốn ở gần đó không, tạm thời rút lui chẳng qua chỉ là muốn đánh lạc hướng để dụ đối phương xuất hiện mà thôi, ai ngờ lại một phen thất vọng, vẫn chẳng thấy bóng dáng của kẻ thù mình đâu cả.

Vua sói gầm thét một cách đầy bất cam, lần này thực sự dẫn theo đám thuộc hạ của mình quay trở về hang ổ của mình, nhưng khuôn mặt, hình dáng của Dương Kiệt vẫn in sâu vào trong tâm trí của nó, lần sau gặp mặt, chắc chắn sẽ lao tới phang thây xẻ thịt anh ta ra ngay tức khắc, không cho anh ta có cơ hội bỏ trốn thêm lần nữa.

Lại thêm một khắc giờ trôi qua, ngay vị trí Dương Kiệt vừa biến mất lúc này, xuất hiện một cái hố đen kỳ lạ, một bóng người có thân hình to như trái bóng khổng lồ từ trong hố đen phun bắn ra, ngã sóng soài trên mặt đất.

“ May qua, may qua, suýt chút thì trúng kế của lũ Tuyết Sơn Lang, cũng may là mình thận trọng, ở lại trong không gian ảo thêm một thời gian nữa, nếu không thì bị dính chiêu hồi mã thương của chúng rồi.”

Dương Kiệt dùng tay phủi phủi quần áo của mình, vẫn chưa hết sợ hãi từ từ đứng dậy.

Nhìn thấy chỉ còn lại vài vũng máu và những miếng vải quần áo rách nát, thậm chí là ba chiếc túi cần khôn ở cách đó không xa, chắc là máu của ba tên xấu số, lúc này đã nằm gọn trong bụng của lũ Tuyết Sơn Lang mất tiêu rồi.

Không ngờ chỉ vì một đóa Thiên Sơn tuyết liên mà đã bán sống bán chết như thế này, nếu như không phải Cần Khôn Tháp có thể tạo ra một khoảng không gian ảo để mình ẩn trốn vào trong, e rằng phải triệu hồi Phong ca ra tay hoặc bỏ mạng ở nơi này rồi, xem ra nhiệm vụ thu thập này không dễ xoi như mình đã tưởng.

Nghĩ tới số linh thạch đã tiêu tốn khi chế tạo ra không gian ảo để ẩn trốn vào trong đó, Dương Kiệt không kiềm được đau đứt ruột.

Chế tạo ra cần tới 10000 viên linh thạch, và mình là chủ nhân của Cần Khôn Tháp (người khác trong trạng thái hôn mê không cần tiêu tốn linh thạch) nên cứ ẩn trốn một phút trong đó là 5000 viên, nãy giờ trốn vào đó hơn ba mươi phút, 160 ngàn viên linh thạch không cánh mà bay đi mất, không đau đứt ruột mới lạ á.

Biết thế triệu hồi Phong ca tới kết liễu bầy Tuyết Sơn Lang luôn cho rồi, đỡ tốn linh thạch.

“ Mẹ kiếp, đừng để tao gặp lại tụi bây, lần sau mà để tao bắt gặp, tao sẽ gọi Phong ca tới một chiêu giáng long thập bát chưởng cần quét sạch lũ chó

sói trời đánh tụi bây, hừ hừ ~~~!!”

Dương Kiệt không ngừng nguyên rửa lũ Tuyết Sơn Lang lúc này.

Khẽ ngẩng đầu nhìn lên trời, phát hiện mặt trời đã gần xuống núi, đêm núi Thiên Sơn sẽ trở thành thiên đường của lũ ma thú, phải mau chóng tìm một hang động an toàn trốn vào trong đó, nếu không thì nguy to.

Dương Kiệt vội vã chạy tới vợ lấy ba chiếc túi càn khôn do ba tên xấu số để lại, vội vã rời khỏi hiện trường đi tìm nơi ẩn núp qua đêm.

Không quá khó khăn để Dương Kiệt tìm thấy những hang động an toàn thiên nhiên hoặc do những người đi trước tạo ra.

Thận trọng quan sát kỹ không có nguy hiểm ở bên trong, nhanh chóng ẩn mình vào trong hang động, từ trong túi càn khôn lấy ra một túi bột rải đầy trước cửa hang động, những hạt bột này là phân khô của những con ma thú cao cấp, rải đầy trước hang động, sẽ khiến những con ma thú cấp thấp lầm tưởng rằng nơi này thuộc lãnh địa của những con ma thú cao cấp, chúng sẽ không dám bén mảng tới gần, để người thám hiểm có thể an toàn qua đêm.

Nhóm lửa lên để sưởi ấm, lại lấy lương khô trong túi càn khôn ra dùng, ăn uống no say xong, bắt đầu lấy tích khí đan trung cấp trong lọ ra, bỏ vào miệng nhai, đợi tới khi linh khí của tích khí đan chảy xuống đan điền, lập tức vận hành tam chuyển thuần dương công để luyện hóa lực thuốc để tu luyện.

Luyện hóa đan dược tu luyện tuy khá tốn thời gian, nhưng tranh thủ trong những lúc nghỉ ngơi ngồi hấp thụ cũng không phải là vấn đề. Ít nhiều điểm kinh nghiệm cũng sẽ tăng lên, và thực lực càng lớn mạnh thì càng an

toàn, Dương Kiệt không muốn rơi vào tình cảnh bị lũ Tuyết Sơn Lang rượt đuổi như chó như ngày hôm nay thêm lần nữa.

Chưa đầy mười phút đồng hồ, lực thuốc của một viên tích khí đan đã luyện hóa xong, nhận được thêm 5000 điểm kinh nghiệm, lại tiếp tục bỏ thêm một viên vào miệng, tiếp tục tu luyện.

Lộp cộp ...Lộp cộp

Trong lúc Dương Kiệt đang tập trung luyện hóa tích khí đan, đột nhiên bên ngoài hang động vang lên tiếng bước chân đang di chuyển tới gần với tốc độ khá nhanh, từ trong trạng thái tu luyện mở to mắt ra, phát hiện bốn bóng người từ bên ngoài phóng thẳng vào hang động.

Đội hình bao gồm ba nam một nữ, một người đàn ông chắc tuổi ba mươi, mặt vuông mày đậm, mũi cao miệng khá to, trên người mặc một bộ giáp sắt màu trắng bạc, cảnh giới đạt tới tiên thiên tầng thứ 9, đi đầu nhóm, chắc là thủ lĩnh của nhóm này.

Ba người phía sau bao gồm hai thanh niên còn khác trẻ tuổi, một người khá điển trai, nhưng dáng vẻ đồm đĩnh trông vô cùng khó ưa, đầu luôn ngẩng cao tỏ vẻ ta đây.

Người còn lại có khuôn mặt bình thường, thuộc dạng ném vào đám đông không ai phát hiện ra, nhưng tính khí tương đối trầm vững, lạnh lùng, có cảm giác như cả thế giới đều thiếu tiền hần vậy.

Thành viên còn lại một cô gái khá xinh, khuôn mặt bầu bĩnh dễ thương, đặc biệt là núm đồng tiền luôn hiện lên trên má khi đang nở nụ cười, thân hình yếu điệu bốc lửa, đang dùng tay khoác lấy khủy tay của tên thanh niên đồm đĩnh, dùng đôi mắt to nhìn quan sát Dương Kiệt với vẻ tò mò hiếu kỳ.

“ Tiểu huynh đệ, trời đã chấp tội, xung quanh không có hang động an toàn, chúng tôi có thể xin phép được tá túc ở đây một đêm được chứ.” Tên thủ lĩnh tỏ vẻ bất ngờ hiếu kỳ khi nhìn thấy một thằng nhóc còn trẻ tuổi mới đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 2 mà dám một mình lặn lội tới Thiên Sơn thám hiểm, nhưng nhanh chóng gạt bỏ tò mò hiếu kỳ đó đi, bước ra phía trước chấp tay chào hỏi và đặt ra yêu cầu.

“ Xì, đội trưởng cần gì phải khách sáo với thằng nhóc gà mờ này chứ? Hang động này đâu phải của hần đâu, cần gì phải xin phép hần làm gì cho mệt. Không đuổi cổ hần ra khỏi hang động là cảm tạ trời Phật rồi.” Dương Kiệt còn chưa kịp lên tiếng, tên thanh niên đom đóm đáng nhìn thấy cảnh giới của Dương Kiệt, tỏ vẻ khinh thường cười lạnh nói.

“ Triệu Cao, không được vô lễ!!” Tên thủ lĩnh khẽ dú chặt lông mày, tỏ vẻ không hài lòng quát.

Tên thanh niên đom đóm đáng tên Triệu Cao chỉ khẽ bễ bễ môi, chẳng thèm quan tâm tới Dương Kiệt nữa, quay sang ôm choàng con gái duy nhất trong nhóm vào lòng, kéo cô ta sang một bên ngồi xuống một cách không khách sáo.

“ Tiểu huynh đệ thông cảm, thành viên của tại hạ có chút thất lễ, mong tiểu huynh đệ bỏ qua cho, không biết chúng tôi có thể” Tên thủ lĩnh khẽ lắc đầu với thái độ của tên Triệu Cao, quay sang Dương Kiệt hỏi.

Lẽ ra Dương Kiệt chuẩn bị bùng nổ khi nghe xong những lời nói tên Triệu Cao, nhưng tên đội trưởng đã đứng ra xin lỗi, tất nhiên là không thể hẹp hòi, chỉ khẽ nhún nhún vai nói: “ Hang động này là của thiên nhiên, mấy đại ca muốn ở thì ở, không cần phải xin phép tôi làm gì, chỉ cần không ai đụng chạm tới ai là được rồi.” Nói tới từ đụng chạm, Dương Kiệt đặc biệt nhấn mạnh và liếc về phía tên Triệu Cao.

Tên Triệu Cao chỉ hừ mạnh một tiếng, không thèm để ý tới Dương Kiệt nữa tiếp tục cười đùa với cô gái trong lòng mình, tỏ anh ta không đủ tư cách nói chuyện với mình vậy.

Tên thủ lĩnh chỉ gượng cười lắc lắc đầu, cảm ơn Dương Kiệt một câu xong, đi về phía nhóm mình ngồi xuống, từ trong túi càn khôn của mình lấy ra lương thực, bắt đầu dùng bữa.

Dương Kiệt cũng không quan tâm tới họ nữa, tiếp tục đi vào trạng thái tu luyện, nhưng cũng không quên liên hệ với hệ thống theo dõi nhóm người lạ mặt này, nếu họ có động tĩnh, hệ thống sẽ thông báo cho anh ta ngay lập tức.

Trong khi Dương Kiệt rơi vào trạng thái tu luyện chưa được bao lâu, đã bị đánh thức bởi những tiếng cười đùa vô ý thức của tên Triệu Cao và bạn gái của mình.

Dương Kiệt khẽ dúm mày tỏ vẻ không hài lòng, tên thủ lĩnh đã lên tiếng cảnh báo vài câu, cả hai chỉ yên lặng được một hồi lại chứng nào tập nấy, đành tỏ vẻ bất lực nhún nhún vai, lên tiếng tìm trò chuyện gì đó để bớt ngại ngùng: “Tiểu huynh đệ, hình như là môn đồ của Thánh Hỏa Tông thì phải.”

“Chỉ là một tên đệ tử ngoại môn quèn của Thánh Hỏa Tông mà thôi.” Dương Kiệt đáp lời xong lại rơi vào tình trạng yên lặng, tỏ vẻ không muốn trò chuyện với hắn thì phải.

“Xì, biết mình là tên đệ tử quèn thì tốt, thế mà cứ tỏ vẻ cao ngạo không coi ai ra gì, người khác sợ Thánh Hỏa Tông, nhưng còn lâu ta mới sợ.”

Nhìn thấy tên thủ lĩnh bị Dương Kiệt phát lờ, tên Triệu Cao cười lạnh khinh thường nói.

“Triệu Cao ~~~!!” Tên thủ lĩnh khẽ dúm mày.

“ Cao ca nói không đúng sao? Chỉ là một tên tiên thiên tầng thứ 2, nếu như không phải trên người hắn đang mặc bộ trang phục của Thánh Hỏa Tông, e rằng đã bị chúng ta đuổi cổ khỏi hang động này rồi, ở đó mà tỏ vẻ cao ngạo, đúng là không biết người biết ta chút nào.”

Bạn gái của Triệu Cao mang theo vẻ khinh bỉ cười lạnh bênh vực người yêu của nói.

“ Tôi cho phép các anh chị tạm trú tại hang động này, không có nghĩa là tôi nhu nhược, có thể nhảy lên đầu tôi tè ở trên đó, hy vọng anh chị đừng có thử thách tính kiên nhẫn của tôi.” Dương Kiệt cũng không phải là tay vừa, bị người khác gần như chỉ thẳng vào mặt cười nhạo, nếu như không phản kích thì không còn là Dương Kiệt nữa rồi.

“ Cái gì? Mà nói cái gì? Tưởng là người của Thánh Hỏa Tông là bọn tao không dám đụng vào sao?”

Triệu Cao lộ ra vẻ phần nộ đứng bật dậy, tạo ra tư thế chuẩn bị lao tới dạy cho Dương Kiệt 1 bài học về phép lịch sự.

Tên bạn gái của hắn cũng đứng dậy theo, đứng ngay bên cạnh chuẩn bị hỗ trợ chiến đấu.

“ Thôi đi ~~~!!” Tên thủ lĩnh không muốn gây rắc rối, đành lớn tiếng ngăn cản.

“ Anh hai, rõ ràng là con heo mập này vô lễ với chúng ta, nếu như không dạy hắn một bài học, hắn sẽ tưởng rằng chúng ta sợ hắn. Vả lại, Cao ca là ai chứ? Con cháu đích truyền của gia tộc họ Triệu hùng mạnh ở khu vực Ngư Tang này, cần gì phải sợ một tên đệ tử ngoại môn quèn chứ? ” Bạn gái của Triệu Cao không hài lòng nói.

Tên thủ lĩnh nhưc đầu vô cùng, nếu như tên Triệu Cao không phải là con cháu đích truyền của gia tộc họ Triệu, và là người của em gái mình, e rằng đã đuổi cô hấn ra khỏi tổ đội từ lâu rồi, thực lực không có bao nhiêu mà luôn tỏ vẻ cao ngạo coi trời bằng vung, không chừng có ngày cái tổ đội này bị hấn liên lụy đắc tội những kẻ mạnh đáng sợ cho mà xem.

“ Ta bảo thôi ngay có nghe chưa?” Trước mặt người ngoài, phải thể hiện uy quyền của mình, đặc biệt là không muốn đắc tội người của Thánh Hỏa Tông, tên Triệu Cao không sợ, không có nghĩa là một tên đội trưởng của một tổ đội không mấy tiếng tăm không sợ, tên thủ lĩnh cứng rắn lên tiếng.

Triệu Cao và bạn gái của hấn khẽ bều bều môi, dù sao cũng là anh rể và anh trai của mình, phải nể mặt đôi chút, miễn cưỡng nghe lời không thách thức Dương Kiệt nữa, ngồi xuống tiếp tục tâm sự tình cảm với nhau.

“ Xin lỗi tiểu huynh đệ vì thái độ vô lễ của thành viên tổ đội của tôi lúc này, mong tiểu huynh đệ bỏ qua cho.” Tên thủ lĩnh mang theo vẻ khó xử phải thay mặt thành viên của mình lên tiếng xin lỗi thêm lần nữa.

Dương Kiệt có thể thấy rõ nỗi khó xử của tên thủ lĩnh, nên cũng không muốn làm quá, vả lại đối phương đã lên tiếng xin lỗi, còn nắm chuyện không buông, làm mất đi phong độ đáng có của “ chính nhân quân tử” gì cả, với một người luôn tự coi là “ chính nhân quân tử” như Dương Kiệt, tất nhiên là không thể để chuyện đó xảy ra rồi.

Nên chỉ vẫy vẫy tay tỏ vẻ bỏ qua chuyện không vui.

“ Tại hạ Hà Trung, còn thanh niên vừa xảy ra chuyện không vui với tiểu huynh đệ là Triệu Cao, cô gái ngồi cạnh là em ruột của tại hạ Hà Uyển Thanh, còn một thành viên nữa tên là Ngô Bình, chính là chàng thanh niên ít nói kia, xin hỏi quý danh của tiểu huynh đệ.” Hà Trung bắt đầu bắt chuyện để thông dò tình hình của Dương Kiệt.

“ Tại hạ Dương Kiệt.” Cảm thấy Hà Trung không phải là người xấu, ít nhất không bênh vực một cách mù quáng đồng đội của mình, là một người biết phân biệt trái phải, đôi phương đã lên tiếng giới thiệu về mình, không thể không trả lời, nên nói ra tên tuổi của mình.

“ Sao Dương huynh đệ chỉ đi có một mình vậy, không có đồng môn đi chung cùng thí luyện sao? hay là đã vô tình đi lạc tách rời khỏi nhóm rồi? ”

Hà Trung lo lắng nhất chính là Dương Kiệt vẫn còn đồng môn đi cùng, chẳng qua tạm thời tách rời khỏi nhóm, nên lúc này đã kềm chế không muốn đắc tội anh ta là vậy.

Đôi mắt của Dương Kiệt xoay tròn, cười nói: “ Đúng là tại hạ đã đi theo các vị sư huynh trong tông môn tới đây thí luyện, chỉ là trong lúc hái lượm linh thảo, do quá say mê, nên đã không cẩn thận đi lạc lúc nào không hay, lúc này đang trên đường đi tìm kiếm các sư huynh của mình.”

Có thể dễ mượn, Dương Kiệt tất nhiên là không thể bỏ qua rồi, nên vô cùng thân nhiên nói rằng mình đi chung với đồng môn.

Nghe xong lời nói của Dương Kiệt, Hà Trung thầm thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy may mắn khi lúc này đã thận trọng không đắc tội người của Thánh Hỏa Tông, nếu như để người của Thánh Hỏa tông biết được người của mình bị kẻ khác đàn áp, chắc chắn sẽ không bỏ qua chuyện này.

Hà Trung cũng không nghi ngờ lời nói của Dương Kiệt là thật hay không, vì một tên tiên thiên tầng thứ 2 dám một mình đi vào Thái Sơn thí luyện mới là chuyện bất thường, đi cùng đồng môn là điều hiển nhiên.

Hà Trung khẽ do dự một hồi, lên tiếng hỏi: “ Không biết Dương huynh đệ có cách nào liên lạc với các vị sư huynh của mình không?”

Dương Kiệt giả vờ lộ ra vẻ khó xử, lắc đầu thở dài nói: “ Nếu như liên lạc được thì tại hạ không đi một mình như thế này rồi.”

“ Thế sao ...” Hà Trung lộ ra vẻ thất vọng.

Dương Kiệt tỏ vẻ tò mò hỏi: “ không biết Hà đại ca muốn gặp các vị sư huynh của tại hạ có việc gì ạ?”

Hà Trung dúm mày suy nghĩ một hồi, nói: “ Là thế này, nghe nói di tích Bắc Minh Tông ở khu vực trung tâm của Thiên Sơn đột nhiên trở nên không ổn định, đã xuất hiện lối vào một bí cảnh giành cho đệ tử của Bắc Minh Tông dùng để thí luyện năm xưa. Đã có không ít quân đoàn đánh thuê và người của tông môn nghe được tin bắt đầu bí mật tụ tập về nơi đó chuẩn bị đi vào bí cảnh thám hiểm....

Tổ đội của tại hạ chỉ là một tổ đội tầm trung, thực lực không quá lớn mạnh, nên muốn dựa dẫm vào một tổ đội hùng mạnh nào đó, phát hiện Dương huynh đệ là người của Thánh Hỏa Tông, nên định hỏi thăm phía Dương huynh đệ có ý định hợp tác hay không, tổ đội của chúng tôi sẽ phụ trách trở thành người dẫn đường cho quý môn phái tìm tới lối vào bí cảnh đó, còn ăn chia thu hoạch thế nào sẽ thương lượng sau.”

Hà Trung cũng không muốn như thế, nhưng thực lực của tổ đội quá yếu, chỉ có duy nhất mình là một tiên thiên tầng thứ 9, Ngô Bình chỉ là tầng thứ 8, còn tên Triệu Cao và em gái của mình chỉ là tiên thiên tầng thứ 5, thuộc loại vương chân bận cẳng, tổ đội như thế đi vào bí tịch thám hiểm, không bị những tổ đội hùng mạnh đàn áp mới lạ, thậm chí bị ngậm không còn xương nhả ra nữa là khác.

Ngay cả Triệu Cao và Hà Uyển Thanh cũng hiểu rõ vấn đề này, nên khi Hà Trung nói về ý định hợp tác, cả hai cũng giữ im lặng không lên tiếng phản đối.

Nghe thấy có bí cảnh mở cửa, trong lòng Dương Kiệt run lên một cái, nói: “ Hay là thế này, các vị hãy dẫn theo tại hạ đi tới bí cảnh đó, trên đường đi tại hạ sẽ để lại ký hiệu cho các vị sư huynh của mình, nếu như các vị sư huynh nhìn thấy, chắc chắn sẽ đi theo ký hiệu tìm tới chúng ta, sau đó bàn chuyện hợp tác cũng không muộn mà.”

Hà Trung lộ ra vẻ khó xử, lỡ như dẫn theo Dương Kiệt đi tới lối vào bí cảnh, người của Thánh Hỏa Tông tìm tới không có ý hợp tác, đá mình ra ngoài thì sao? Chẳng khác nào đào giếng cho kẻ khác uống à?

Nhìn thấy vẻ mặt khó xử của Hà Trung, Dương Kiệt lập tức hiểu rõ đối phương lo lắng điều gì, giả vờ tạo ra vẻ thản nhiên cười nói: “ Tại hạ biết Hà huynh lo lắng điều gì, nhưng nói thật là Hà huynh không cần phải lo lắng về vấn đề đó. Biết tại hạ vì sao mới đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 2 mà đã được các sư huynh trong tông môn dẫn tới nơi này thí luyện không?”

“ Ý của Dương huynh đệ là ...” Đôi mắt của Hà Trung rực sáng, dường như nắm bắt được điều gì đó.

Quả thật, dẫn theo một tên tiên thiên tầng thứ 2 tới đây thí luyện, chỉ là vương chân bận căng, nếu như đối phương không có chút địa vị, không chỉ phải chia phần mà còn phải lo bảo vệ sự an toàn của đối phương, ai mà rảnh hơi dẫn theo đi làm phiền tới mình chứ?

Tổ đội mình cũng không phải tình trạng đó sao? Nếu như không phải tên Triệu Cao là thiếu gia của nhà họ Triệu, là em rể của mình, ai mà dẫn theo hai tên tiên thiên tầng thứ 5 vô dụng đi theo làm chi cho phiền phức chứ?

Dương Kiệt chỉ chỉ về phía trên cười nói: “ Phía sau tại hạ có người. Lời nói của tại hạ cũng có chút trọng lượng đối với các vị sư huynh, nên yêu cầu hợp tác chỉ là chuyện nhỏ.”

Mặc dù đã có chút động lòng, nhưng Hà Trung vẫn tỏ vẻ do dự không quyết.

“ Nếu như Hà huynh cảm thấy tại hạ không đáng tin tưởng, vậy thì đừng bàn tới chuyện hợp tác nữa, thú thật, tại hạ cũng không mấy mặn mà với bí cảnh này lắm.” Dương Kiệt giả vờ lộ ra vẻ bất mãn, nhắm mắt lại không muốn tiếp tục thảo luận nữa.

“ Thôi được, chúng tôi sẽ dẫn Dương huynh đệ đi tới lối vào bí cảnh.” Hà Trung sau một hồi cân nhắc được mất, cắn răng nói.

“ Khoan đã.” Dương Kiệt còn chưa kịp mừng thầm trong bụng, giọng nói đáng ghét của tên Triệu Cao lại vang lên: “ Hợp tác với Thánh Hỏa Tông tôi không phản đối, chỉ là phải nói một cách rõ ràng. Trên đường đi thu hoạch được những gì, chúng ta không cần phải phân chia với hắn, ai có thực lực thì tự mà thu lượm lấy, ngoài ra, khi xảy ra nguy hiểm, chúng ta không có nhiệm vụ phải bảo vệ cho sự an toàn của hắn.” Nói xong, phóng ánh mắt khiêu khích về phía Dương Kiệt.

“ Cái này” Hà Trung lộ ra vẻ khó xử.

“ Đúng như Triệu Cao nói, trên đường đi ai có thực lực thu lượm được gì thì người đó từ giữ, ngoài ra, tại hạ không cần tổ đội của các vị bảo vệ.” Dương Kiệt cũng có ý định nhờ họ bảo vệ, thú thật, khi giao chiến, ngay cả Hà Trung cũng không phải là đối thủ của Dương Kiệt, thì lấy gì mà đi bảo vệ mình chứ? Nói thẳng ra chỉ xem họ là kẻ dẫn đường mà thôi.

“ Đúng là không biết trời cao đất rộng.” Triệu Cao cười lạnh nói, sau đó ngồi xuống không thèm quan tâm tới Dương Kiệt nữa.

“ Nếu như thế thì, sáng mai chúng ta bắt đầu lên đường.” Ngay cả Dương Kiệt cũng tự nói thế, Hà Trung cũng không phản đối gì nữa, nhanh

chúng có quyết định.

Ngay sau khi thảo luận hợp tác xong, tất cả đều quay trở về vị trí của mình bắt đầu nghỉ ngơi hoặc tu luyện, không ai nói với ai câu nào nữa, tranh thủ nghỉ ngơi cho lại sức để sáng mai tiếp tục lên đường.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 34: Cầm Thú Không Bằng

Một đêm bình yên cứ thế trôi qua. Tia nắng mặt trời từ bên ngoài cửa hang động chiếu rọi vào, gần như thắp sáng cả hang động tối tăm.

Nhóm tổ đội của Hà Trung cũng đã thức giấc, bắt đầu dùng điểm tâm và thu xếp lại hành trang, chuẩn bị lên đường.

Dương Kiệt từ trong trạng thái tu luyện từ từ mở to đôi mắt ra, sau một đêm luyện hóa gần sáu chục viên tích khí đan, nhận được hơn 300 ngàn điểm kinh nghiệm. Vẫn thiếu khá nhiều mới có thể thăng cấp được.

“ Dương huynh đệ, có thể lên đường được chưa?” Sau khi cả nhóm dùng xong điểm tâm sáng, Hà Trung bước tới trước mặt Dương Kiệt hỏi.

“ Sẵn sàng thôi.” Dương Kiệt từ từ đứng dậy, vỗ vỗ mông mình, vươn người cơ giãn gân cốt một cái, mỉm cười đáp.

“ Được, vậy chúng ta xuất phát thôi, tranh thủ mặt trời lặn phải tới ngay di tích của Bắc Minh Tông.” Hà Trung ra hiệu cho thành viên trong nhóm chuẩn bị xuất phát.

“ Chỉ mong ai kia đừng vướng chân bận cẳng chúng ta là được rồi.” Triệu Cao không quên chọt vào một câu.

Nếu như không phải đang cần nhóm của Hà Trung dẫn đường, e rằng Dương Kiệt đã lao tới tặng cho tên khốn miệng hôi một chùy vào đầu rồi.

Mẹ kiếp! tưởng bố mày hiền muốn làm gì thì làm sao?

Hà Trung chỉ gượng cười lắc đầu, sau đó dẫn đầu nhóm rời khỏi hang động, định hướng đi thẳng về phía di tích của Bắc Minh Tông.

Trên đường đi không ngừng thu gom linh thảo trên mặt đường, lâu lâu lại xuất hiện những con ma thú cấp 2 trung cấp, không cần Hà Trung ra tay, tên Triệu Cao muốn thể hiện bản lĩnh bản thân phấn khích lao tới đại chiến 300 hiệp, một kiếm đâm chết một con ma thú tương đương với tiên thiên tầng thứ 5, không ngừng phóng ánh mắt khiêu khích về phía Dương Kiệt.

Đối diện với khiêu khích của hắn, Dương Kiệt chỉ bệu bệu môi, tưởng gì, ngay cả con ma thú tiên thiên cấp 5 mà phải giao chiến tới gần nửa ngày trời mới giết được nó, thay mình vào, một cú chùy bổ xuống là có thể kết thúc cuộc chiến rồi đấy.

Nhìn thấy tên Triệu Cao phấn khích quỳ xuống thu gom vật liệu của xác con ma thú, vui mừng phấn khích như lượm được vàng khi phát hiện trong xác có một viên nội đan cấp 2, càng khiến Dương Kiệt khinh bỉ hắn hơn.

Ngay cả nội đan cấp 3 cấp 4 Dương Kiệt cũng có đầy, nội đan cấp 2 thậm chí không thèm lượm lấy, thế vào tên Triệu Cao tỏ vẻ dương dương tự đắc như vừa trúng độc đắc, đúng là không cùng một đẳng cấp mà.

Đi hết nửa ngày đường, băng qua hai quả núi, nhóm Dương Kiệt đã đi vào địa phận của Bắc Minh Tông trước kia.

Trên đường đi bắt đầu xuất hiện không ít ma thú cấp 2 cao cấp, nhóm Hà Trung đánh lại thì đánh, còn đánh không lại thì cố gắng đi đường vòng né tránh để tránh giáp mặt với những con ma thú nguy hiểm, khiến đoạn đường đi tới di tích Bắc Minh Tông bị kéo dài hẳn ra.

Nếu như là Dương Kiệt tự mình lên đường, tuyệt đối sẽ càn quét dọn sạch đường đi, càn gì phải đi vòng qua vòng lại mất thời gian, nhưng vì không muốn gây nghi ngờ nhóm của Hà Trung nên đành giữ yên lặng, chỉ âm thầm đi theo phía sau lưng họ mà thôi.

“ Vượt qua khu rừng này, đi thêm khoảng một canh giờ là có thể tiến gần bí cảnh của Bắc Minh Tông rồi đây.” Hà Trung cầm lấy tấm bản đồ bằng da dê trên tay, ngắm nghía một hồi, ngẩng đầu lên nhìn vào khu rừng toàn những cây thông chọc trời phủ đầy tuyết, nghiêm giọng nói.

“ Vậy thì còn chờ gì nữa, mau mau tìm tới lối vào bí cảnh thám hiểm, chậm trễ không chừng để cho người khác thu hoạch hết những thiên tài địa bảo quý giá, chúng ta thành công cốc à? ” Triệu Cao tỏ vẻ sốt ruột lên tiếng thúc giục.

Hà Trung lộ ra vẻ khó xử, quay sang Dương Kiệt hỏi: “ Dương huynh đệ, không biết các vị sư huynh của quý phái khi nào mới tìm tới ký hiệu của chúng ta nhỉ? Chứ chỉ với thực lực của chúng ta hiện giờ, tôi e rằng”

“ Hà đại ca hãy yên tâm, trên đường đi đệ đã không ngừng để lại ký hiệu cho các vị sư huynh, nếu như họ nhìn thấy, chắc chắn sẽ nhanh chóng tới tìm gặp chúng ta, chỉ là đệ không biết khi nào họ mới tới được.”

Dương Kiệt giả vờ lộ ra vẻ khó chịu, dúi mày nói.

“ Thôi được, đành phải thế thôi.” Hà Trung thở dài một tiếng, mặc dù trong lòng đã bắt đầu nghi ngờ Dương Kiệt, nhưng còn nước còn tát, chỉ còn biết hy vọng những gì anh ta nói là sự thật mà thôi.

“ Chú mày nên cầu mong những tên sư huynh của chú mày tìm tới, nếu không thì tao sẽ cho chú mày biết cái tội lừa đảo sẽ phải chịu hình phạt đáng sợ tới cỡ nào, hừ hừ.”

Triệu Cao mặt đầy phần nộ quay sang Dương Kiệt quát.

Ngay cả Hà Uyên Thanh và Ngô Bình cũng đã phóng ánh mắt đầy nghi ngờ và thù địch về phía Dương Kiệt.

Dương Kiệt chỉ tỏ vẻ dửng dưng nhún nhún vai, hành động đó lọt vào trong mắt của Hà Trung được hần hiểu lầm rằng anh ta đang nói thật, sẽ có sư huynh tìm tới nên không cần phải lo sợ gì cả.

“ Đi thôi.” Hà Trung mang theo dáng vẻ thận trọng dẫn đầu nhóm đi thẳng vào khu rừng cây thông ở trước mặt.

“ Hàn Băng liên tử ~~~~!!” Đi sâu vào trong khu rừng được khoảng một khắc giờ, đôi mắt của tên Triệu Cao rực sáng như bóng đèn pha dán chặt vào một cây thực vật chỉ cao bằng nửa thân người, trên cành cây có mọc đầy những hạt giống như hạt sen to bằng nốt ngón tay út, như được làm bằng băng vậy, hơi thở của hần trở nên nặng nề lạ thường.

Không chỉ hần, ngay cả Hà Trung và Hà Uyên Thanh cũng không khác hơn là bao, ngay cả một người ít nói ít cười như tên Ngô Bình cũng không kèm được lộ ra nụ cười kích động.

Hàn Băng Liên Tử, linh dược cấp 3, chỉ duy nhất sản sinh trên Thiên Sơn, có thể dùng làm dược liệu chính để luyện chế đan dược cấp 3 Huyền Âm Luyện Cốt Đan, là loại thánh dược dùng để tẩy luyện cường hóa gân cốt của người tu luyện, ngay cả những kẻ mạnh như chân nguyên hay tông sư cũng hay săn lùng thu mua, giá trị thị trường rất cao, chỉ là mỗi một viên có giá bán trên trời, không phải ai cũng có khả năng mua dùng.

Tất nhiên, cũng không nhất thiết phải luyện chế thành đan dược, cũng có thể trực tiếp phục dụng ngay tức khắc, tác dụng tẩy luyện gân cốt, gia tăng

thực lực bản thân, chỉ là lực thuốc không hiệu quả bằng khi luyện thành Huyền Âm Luyện Cốt Đan mà thôi.

“ Là của ta, tất cả là của ta ~~~~!!!” Triệu Cao đã bị lòng tham che hết lý trí, phấn khích tột cùng lao tới định hái lấy những hạt Huyền Băng Liên Tử trên cành cây.

“ Không đã, cẩn thận ~~~~!!”

Gào ~~~~~!!

Khi Triệu Cao lao tới cách nơi Hàn Băng Liên Tử còn khoảng vào mét, một con ma thú có hình dáng như con một gấu khổng lồ cao gần 3 mét, toàn thân phủ đầy lông trắng như tuyết, đặc biệt là sống lưng có những khúc xương hình lưỡi đao như được đúc bằng băng dựng đứng như con kiếm long, từ phía sau một cây thông ở gần đó lao ra, phần nộ vung bàn tay thô to gần bằng cơ thể của một người đàn ông trưởng thành quét thẳng vào tên khốn đã dám đụng tới báu vật của mình.

Bóp ~~~~!!

Crack ~~~~!!

Á ~~~~!!!

Triệu Cao trực tiếp bị vồ bay ra xa té ngã xuống đất, một vũng máu từ miệng phun bắn ra, nhuộm đỏ cả quần áo trên người.

“ Cao ca ~~~~!!” Hà Uyển Thanh gào thét đầy đau xót, vội vã chạy tới đỡ lấy Triệu Cao đang nằm phun máu trên mặt đất.

Huyền Băng chi Hùng!!

Một con ma thú thuộc dạng bá chủ ở giai đoạn cấp 2, thuộc tính băng, sức mạnh vô song, da thịt cứng như thép, ngay cả một chân nguyên tầng thứ 1 gặp phải cũng phải đau đầu, nó chính là thú bảo hộ cho Hàn Băng Liên Tử, đợi khi Hàn Băng Liên Tử chín muồi, phục dụng xong thậm chí có cơ hội đột phát tới ma thú cấp 3, đủ hiểu nó phần nộ cỡ nào khi nhìn thấy có kẻ định hót tay trên cơ duyên của mình.

Gào ~~~ gào ~~~~!!

“ Uyển Thanh cẩn thận ~~~~!!”

Huyền Băng Chi Hùng không muốn dễ dàng buông tha cho tên khốn định hót tay trên của mình, tiếp tục lao tới định xé xác tên Triệu Cao đang trọng thương trên mặt đất, cùng lúc Hà Uyển Thanh lao tới định đỡ lấy hắn, nhìn thấy em gái ruột gặp nguy, Hà Trung biết rõ không phải đối thủ của con ma thú, nhưng vẫn liều mình lao tới giải cứu.

“ Man Ngưu thần quyền. Man Ngưu xung đỉnh ~~~~!!” “ Sơn Hà Dao, nhất đao phá đại sơn ~~~~!!”

Hà Trung tựa như hóa thân thành một con thần ngưu không lồ, trực tiếp lao tới tung quyền đánh thẳng vào ngực của Huyền Băng Chi Hùng.

Ngô Bình lao theo bên cạnh, tay cầm đại đao với khí thế phá sơn đập núi chém thẳng vào đầu của con ma thú.

Pằng ~~~~!! Pằng ~~~~!!

Huyền Băng Chi Hùng có thể sánh ngang với chân nguyên tầng thứ 1, tất nhiên không phải một tiên thiên tầng thứ 9 như Hà Trung và một tiên thiên tầng thứ 8 như Ngô Bình có thể chống đỡ nổi rồi.

Chỉ thấy đôi mắt của nó lộ ra tia sáng khinh bỉ, chỉ vẩy cánh tay thô to quét nhẹ một cái, cả Hà Trung và Ngô Bình trực tiếp bị vồ bay ra xa, thậm chí không thể gây được chút áp lực cho nó nữa.

Gào ~~~~~!!

Giải quyết hai con ruồi muỗi xong, nó tiếp tục hùng hổ lao về phía Triệu Cao, cánh tay phải giơ cao lên, với tư thế thái sơn áp đỉnh bổ thẳng vào đầu của hắn.

“ Không ~~~~~!! Ta không thể chết ~~~~!! ” Tên Triệu Cao gào lên một tiếng đầy kinh hãi, đôi mắt tràn đầy gân máu, cắn chặt răng dùng tay đẩy mạnh Hà Uyên Thanh đang đứng ở bên cạnh về phía Huyền Băng Chi Hùng, mục đích định dùng bạn gái của mình làm kẻ thế mạng.

“ Không ~~~~!! ” “ Triệu Cao, mày dám ~~~~~!!! ” Hà Trung và Ngô Bình bị thương nằm ở phía xa nhìn thấy cảnh đó, không kèm được phần nô gào lớn.

Hà Uyên Thanh đầu óc trống rỗng như người mất hồn, không thể tin nổi người mà yêu thương hết lòng, thề sông hẹn biển, sẵn sàng dùng sinh mạng ra bảo vệ mình bấy lâu nay, thế mà trong tình thế nguy cấp nhất, lại đẩy mình ra làm vật thế mạng.

Cầm phần, hồi hận, thậm chí là sợ hãi xen lẫn trong lòng, thậm chí bàn tay thô to mang theo tiếng gió rít đáng sợ đang vồ xuống cũng không đủ tỉnh táo để né tránh, chỉ còn nhắm chặt đôi mắt lại chờ chết mà thôi.

Păng ~~~~~!!

Tiếng va đập vang lên, toàn thân Hà Uyên Thanh run lên cầm cập, nhưng cảm giác đau đớn trước cái chết chờ mãi vẫn chưa thấy tới, không tự chủ từ từ mở mắt ra, phát hiện một bóng lưng thô to như quả bóng khổng lồ

không biết từ lúc nào đã đứng chắn ngay trước mặt, còn con Huyền Băng Chi Hùng đã bị đẩy lùi ra xa, trong miệng không ngừng gầm vang những tiếng gào thét đầy phẫn nộ.

Chính là người đó ~~~!!

Hà Uyển Thanh không thể tin vào đôi mắt mình nữa, người mà mình hằng khinh thường bấy lâu nay, trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc đã đứng ra cứu mạng mình, thậm chí lớn mạnh tới nỗi có thể đẩy lùi Huyền Băng Chi Hùng?

Không chỉ Hà Uyển Thanh, ngay cả Hà Trung và Ngô Bình cũng trở mắt ra ngơ ngác nhìn chăm chăm vào bóng lưng thô lớn mạnh mẽ đó.

Chỉ duy nhất Triệu Cao không ngừng phóng ra những tia sáng hiểm độc, cắn chặt răng trong lòng không ngừng gào thét: “Cố ý! Hẳn nhất định là cố ý, có thực lực mà không đứng ra ngay từ đầu, đợi mình thất thế mới đứng ra, muốn xem mình mất mặt sao?”

Tên khốn đó hoàn toàn không nghĩ rằng chính mình là người đã giẫm vào đuôi của con ma thú mới xảy ra biết bao nhiêu chuyện, và lại Dương Kiệt muốn hỏi hắn một câu: “Mày là cái thá gì mà tao phải đứng ra cứu mày?”

“Con bánh bèo vô dụng kia, hùng hổ thế đủ rồi, ở đâu tới thì rút về nơi đó, đừng để bố mày nổi giận đánh mày thành bánh dẹp luôn à.” Dương Kiệt mang theo nụ cười khiêu khích trên môi, vẫy vẫy cây huyền thiết chùy chìa thẳng về phía Huyền Băng Chi Hùng nói.

Gào ~~~!! Gào ~~~!!

Bị đối phương khiêu khích, Huyền Băng Chi Hùng phẫn nộ dùng tay vỗ liên hồi vào ngực, sau đó tung mình lao thẳng về phía Dương Kiệt tấn công.

“ Mẹ kiếp, tưởng bố mày sợ mày sao? Vô hồn xuất hiện ~~~!! Giới vương quyền X 3, mở ~~~!!” Mặc dù miệng đầy khinh thường, nhưng trong lòng vô cùng thận trọng, đặc biệt là con Huyền Băng Chi Hùng này có thể sánh ngang với chân nguyên tầng thứ 1, Dương Kiệt trực tiếp mở hết thực lực vốn có của bản thân, vẩy múa huyền thiết chùy lao tới sát lá cà với kẻ địch.

“ Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp ~~~!!” Dương Kiệt vẩy múa cây chùy trên đầu một vòng, dốc hết toàn bộ sức lực bú sữa của mình bỏ thẳng vào đầu của con ma thú.

Pằng ~~~~~!!

Huyền Băng Chi Hùng giơ tay phải của nó lên hứng đỡ cú bổ chùy của Dương Kiệt, hai chân trực tiếp lún sâu xuống đất do uy lực đánh sợ của cú bổ của anh ta, nhưng nó vẫn không hề hấn gì cả, tay trái vung lên phản công quét thẳng vào bên hông của Dương Kiệt.

“ Cái gì ~~~!! Á ~~~!!” Dương Kiệt có chút bất ngờ bị cú bổ đầy uy lực của mình không thể làm gì được kẻ địch, trong lúc sơ hở trực tiếp hứng trọn cú quét đáng sợ vào người.

Rầm ~~~!!

Dương Kiệt bị quét bay ngã trên mặt đất, máu từ trong miệng phun bắn ra, chỉ cảm thấy nội tạng đảo lộn, xương như muốn gãy vụn ra hết.

Gào ~~~!! Gào ~~~!!

Huyền Băng Chi Hùng thừa thế xông lên, khi lao tới cách Dương Kiệt còn khoảng vài mét, nó đột nhiên tung người nhảy lên, hai tay hai chân dang rộng, giống hệt như tư thế Phì Lũ Xung Thiên Pháo mà Dương Kiệt

thường sử dụng, định dùng cơ thể không lò nặng gần chục tấn đè thẳng lên người anh ta.

Đè người nhiều quá cũng có lúc bị người khác đè lại, Dương Kiệt không ngờ ân quả báo ứng lại xuất hiện nhanh như thế này, tất nhiên là không muốn nếm thử bị cái thớ thịt gần cả chục tấn đè vào người rồi, không thành bẹp dí mới là lạ ạ.

đốc hết toàn bộ sức lực tung người lăn sang một bên né tránh.

Rầm ~~~~~!!

Vang thanh vang dội như vừa thả xong một quả bom nguyên tử vang lên, mặt đất rung chuyển như động đất cấp 5, ở vị trí Dương Kiệt vừa nằm xuất hiện một cái hố sâu gần hai mét, trên trán anh ta đã chảy đầy mồ hôi lạnh, không dám hình dung xem nếu như không kịp né tránh bị thớ thịt đó đè vào người, sẽ có kết cục như thế nào nhỉ?

Gào Gào ~~~~~!!

Huyền Băng Chi Hùng một chiêu không thành, nhanh chóng từ dưới hố sâu bò dậy, tung mình nhảy ra khỏi hố, hai tay vẩy đập liên hồi, hùng hổ lao thẳng về phía Dương Kiệt, thề không đè chết anh ta không trở về.

Trong lúc Huyền Băng Chi Hùng từ dưới hố bò dậy, Dương Kiệt nhanh tay lấy một viên đan dược liều trị ném vào miệng nhai, cơn đau khủng khiếp trong người đã dịu lại đôi chút, lúc này nhìn thấy kẻ địch lao tới, nhanh như chớp tung người nhảy lên không trung, né qua cú vỗ mỗi đầy khí thế của nó, trực tiếp nhào lộn một vòng vòng tới sau lưng con ma thú, tung chùy chột thẳng vào lưng đối phương.

Boong ~~~!!

Dương Kiệt có cảm giác như vừa dùng chùy chọt mạnh vào ván sắt vậy, con Huyền Băng Chi Hùng chỉ loạng choạng bước về phía trước vài bước rồi trụ vững, nhanh chóng quay thân lại hai tay dang rộng ra, lao tới định ôm lấy kẻ thù của mình vào lòng.

Mẹ kiếp, hứng trọn cú ôm hôn của nó, không chết cũng thành tàn phế!

Dương Kiệt vung huyền thiết chùy chọt thẳng vào ngực của Huyền Băng Chi Hùng, đỡ lấy cơ thể của nó tạo khoảng cách an toàn không cho hai tay của nó vớ trúng mình, nhưng lại bị sức mạnh đáng sợ của nó không ngừng đẩy lùi về phía sau, hình thành hai vết chân bị đẩy lùi trên mặt đất.

“ Càn Khôn Nhất Thiểm ~~~!!” Dương Kiệt thi triển tuyệt học thân pháp thoát ra khỏi phạm vi tấn công của kẻ địch, chỉ trong nháy mắt xuất hiện ngay sau lưng của con ma thú, tay trái tạo thành nắm đấm đầm đấm thẳng vào lưng của nó: “ Phì Lũ Bạo Liệt Quyền ~~~!!”

Bóp ~~~~~!!

Gào ~~~~!!

Cơ thể của nó không tự chủ tiếp tục chạy về phía trước không thể ngừng lại, được khoảng năm mét đột nhiên té ngã xuống đất.

Kích hoạt hiệu ứng tuyệt học!

“ Cơ hội tốt ~~~!!” Dương Kiệt tung người nhảy lên không trung, huyền thiết chùy vung lên canh ngay đầu của kẻ địch bổ mạnh xuống: “ Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp ~~~~!!”

“ Cái gì? Đó là” Quả chùy chỉ còn cách đầu của Huyền Băng Chi Hùng trong gang tấc, nó đột nhiên trở mình, một luồng hàn khí đáng sợ từ miệng phun bắn ra, bắn thẳng vào cây chùy đang bổ xuống của Dương Kiệt.

Crack crack crack ~~!!

Cả cánh tay và cây chùy đựng trủng hàn khí lập tức bị đóng băng tại chỗ, Dương Kiệt giật mình hoảng hốt thu lại thế tấn công nhảy lùi về phía sau tạo khoảng cách an toàn, tam chuyển thuận dương công vận chuyển, phá vỡ lớp băng trên cánh tay và huyền thiết chùy.

Gào ~~~~!!!

Huyền Băng Chi Hùng từ dưới đất bò dậy, gào thét một cách đầy phần nộ, chỉ vì chút sơ sẩy, suýt chút nữa thì bị thương dưới tay con kiến yếu ớt kia, thật không thể chấp nhận được.

Gào ~~~~!! Phụt ~~~~!!

Luồng hàn khí đáng sợ từ trong miệng nó phun bắn ra với tốc độ nhanh như chớp, bắn thẳng về phía Dương Kiệt, nếu như bị đánh vào người, toàn bộ cơ thể sẽ bị đóng băng không nhúc nhích được nữa, sẽ trở thành con cá nằm trên thớt của nó.

“Càn Khôn Nhất Thiểm ~~~~!!” Luồng hàn khí từ hình bóng của Dương Kiệt xuyên thủng qua, không lùi mà tiến, trực tiếp xuất hiện ngay trước mặt kẻ địch, một chiêu phi lũ bỏ dưa đại pháp bổ thẳng vào đầu nó.

Păng ~~~~!!

Mặc dù nó đã vung tay lên chống đỡ, nhưng đột nhiên một cảm giác choáng váng xuất hiện trong đầu, cơ thể lão đảo như người say rượu.

Hiệu ứng tuyệt học kích hoạt, nhận thấy thời cơ không thể bỏ lỡ, vung chùy bổ liên hồi vào đầu nó.

“Giới Vương Quyền X 4 ~~~~!! Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp ~~~~!!”

Bóp ~~~!! Bóp ~~~!! Bóp ~~~!! Bóp ~~~!!

Gào~~~~~!! Gào~~~~~!!.....

Crack ~~~!!

Huyền Băng Chi Hùng đang trong trạng thái choáng váng không thể chống đỡ, hứng trọn liên hoàn chùy vào đầu, cho dù nổi tiếng là phòng thủ số một trong các loại ma thú, cũng không tránh khỏi tình trạng xương sọ vỡ nát, máu tươi và dịch não pha trộn lẫn nhau từ vết nứt trên đỉnh đầu phun bắn ra, miệng không ngừng gào lên những tiếng đầy đau khổ, bất cam, thậm chí có chút hoảng sợ.

Gào ~~~~~~!!

Pằng ~~~~~~!!

Á ~~~!!

Ngay sau khi thoát khỏi trạng thái choáng váng, Huyền Băng Chi Hùng dốc hết toàn bộ sức lực cuối cùng của mình, vung tay vỗ thẳng vào ngực của Dương Kiệt đang say mê vung chùy bổ vào đầu mình, gào lên một tiếng đầy bất cam, cơ thể gần cả chục tấn “rầm” một tiếng té ngã xuống đất, cơ thể co giật liên hồi.

Dương Kiệt cũng không khá hơn là bao, hứng trọn cú vỗ toàn lực của đối phương, bị đánh bay ra xa té ngã trên mặt đất, xương cốt trong cơ thể gần như gãy vụn, trọng thương không đủ sức đứng dậy nữa.

Lưỡng bại câu thương!

Cũng may là Huyền Băng Chi Hùng đã bước tới giai đoạn cuối cùng của cuộc sống, còn Dương Kiệt tuy bị thương nặng, nhưng không nguy hiểm tới

tính mạng, chỉ cần điều trị một thời gian sẽ lành lặn như xưa.

“ Dính dong, bạn tiêu diệt được ma thú lãnh chúa cấp 2, nhận được 100 ngàn điểm kinh nghiệm. Do bạn lần đầu tiên tiêu diệt ma thú lãnh chúa, nên điểm kinh nghiệm X2.”

Chỉ diệt một con Huyền Băng Chi Hùng đã nhận được 200 ngàn điểm kinh nghiệm, quả thật là đáng mừng.

Nhưng quan trọng hết là phải mau chóng điều trị nội thương nghiêm trọng của mình, ném viên thuốc điều trị vào miệng nhai, sau đó vận chuyển tam chuyển thuần dương công để luyện hóa lực thuốc, điều trị nội thương nghiêm trọng của cơ thể.

“ không được ~~~~!!”

“ Dương huynh đệ cẩn thận ~~~~!!”

Trong lúc Dương Kiệt đang tập trung điều trị nội thương, đột nhiên bên tai vang lên tiếng kêu hét của Hà Trung và Ngô Bình, vội vã mở to mắt ra quay đầu lại nhìn, phát hiện tên khốn Triệu Cao mặt mày nhăn nhó mang theo nụ cười hiểm độc đang vùng kiếm định đâm thẳng vào cơ thể của mình.

Tên khốn đó cho rằng Dương Kiệt chính là nguyên nhân khiến hắn bị bẽ mặt, vả lại trước đó không ngừng đắc tội anh ta, quan hệ khó có thể hàn gắn, sợ bị trả thù sau này, nên định tranh thủ anh ta đang bị trọng thương hạ độc thủ giải quyết mối nguy hiểm tiềm ẩn.

Dương Kiệt đang trong tình trạng trọng thương không đủ sức nhúc nhích cơ thể, giương to đôi mắt ra hết cỡ nhìn mũi kiếm mang theo tiếng gió rít từ thần đang đâm thẳng vào mặt mình với tốc độ đáng sợ, trong lòng phần nộ tột cùng, cơ thể theo bản năng phản ứng tự nhiên khẽ nhích đầu sang một

bên, mũi kiếm xước qua má bên phải, mang theo tia máu nhuộm đỏ cả bả vai.

Vừa đau vừa rát, má bên phải của Dương Kiệt xuất hiện một vết cắt cực sâu, đỏ hết cả đôi mắt, cắn chặt răng hét lớn: “ A, đồ khốn khiếp, mày phải chết ~~~!! Càn khôn tháp, đè chết hấn cho ta ~~~~~!!!”

Triệu Cao thấy một chiêu không thành, định bồi thêm một chiêu, đột nhiên cảm thấy trời đất tối sầm lại, vội vã ngẩng đầu nhìn lên trời, giật mình hoảng hốt phát hiện một tòa tháp bằng vàng khổng lồ từ trên cao giáng xuống, định đè thẳng vào người mình.

“ không ~~~~~!!”

Triệu Cao bỏ qua cơ hội kết liễu Dương Kiệt, lo giữ mạng trước tính sau, hai tay giơ lên cao định đỡ lấy tòa tháp đang giáng xuống.

Rầm ~~~~~!!

Tòa tháp nặng hơn 10 ngàn kg từ trên cao giáng xuống, tuyệt đối không phải một người có cơ thể mỏng cơm và thực lực không cao như tên Triệu Cao có thể hứng đỡ nổi, hấn chỉ cảm thấy cơn đau dữ dội xuất hiện trên tay, thậm chí nghe thấy tiếng xương gãy, hai chân lún sâu xuống đất tới gần đầu gối, một vũng máu kèm theo nội tạng từ trong miệng phun bắn ra.

“ Đỡ hả? Để xem mày đỡ được bao lâu, Càn Khôn Tháp, giúp ta tiếp tục đập ~~~~!!” Dương Kiệt phần nộ tột cùng, chỉ vì chút sở sẩy, suýt chút nữa thì mất cả mạng, tuyệt đối không thể tha thứ cho tên khốn định sát hại mình rồi, tiếp tục ra lệnh cho càn khôn tháp bay trở lên không trung, một lần nữa từ trên cao giáng xuống, tựa như cây búa đập vào cây đinh đóng cột vậy.

“ không ~~~! Mau ngừng tay ~~~! Ta là con cháu đích truyền của gia tộc họ Triệu, nếu ngươi giết A~~~~~”

Rầm ~~~~~!!

Cho dù mày là con cháu của Ngọc Hoàng đại đế, đã dám ra tay sát hại mình, Dương Kiệt tuyệt đối không nương tay.

Càn Khôn Tháp một lần nữa giáng xuống, Triệu Cao đã gãy hết hai tay không thể chống đỡ, nửa thân trên húngròn tòa tháp hơn mười ngàn kg, trực tiếp bị đè cho bẹp dí, trên mặt đất chỉ còn nhìn thấy tòa tháp, không còn nhìn thấy cơ thể của hắn đâu nữa.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 35: Quân Đoàn Đánh Thuê Bá Nghiệp

Xìt ~~~!!

Nhìn thấy Triệu Cao bị đè chết thê thảm dưới tòa tháp bằng vàng, cả Hà Trung và Ngô Bình không kiềm được hít sâu hơi lạnh vào người.

Còn Hà Uyên Thanh mang theo ánh mắt phức tạp, đau khổ kèm theo chút vẻ cười lạnh khi nhìn thấy người yêu cũ của mình chết thảm.

Vội vã lấy kim sáng được bôi lên vết thương trên má, cảm giác đau rất dần dần tan biến, thay vào đó là cảm giác mát rượi dễ chịu, vết kiếm đang dần lành lại với tốc độ khá nhanh.

“ Dương huynh đệ, lúc này” Hà Trung có chút thấp thỏm không yên, không ngờ người mà mình cho rằng yếu đuối vô dụng lại có thực lực đáng sợ như thế này, đặc biệt là người trong nhóm dám đánh lên phía sau, nếu như Dương Kiệt trở mặt trút giận lên cả nhóm, không biết phải chống đỡ như thế nào.

Ngô Bình lộ ra vẻ cảnh giác, tạo ra tư thế sẵn sàng giao chiến nếu như Dương Kiệt muốn trút giận lên nhóm mình.

Dương Kiệt chỉ cười vẩy vẩy tay, nói: “ Triệu Cao là Triệu Cao, nhóm của Hà đại ca là nhóm của Hà đại ca, những gì hắn làm không liên quan gì tới Hà đại ca cả, nên hãy yên tâm. Đệ không phải là người hẹp hòi mù quáng không biết phân biệt trái phải.”

nghe Dương Kiệt nói thế, cả Hà Trung và Ngô Bình thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn vào xác con Huyền Băng Chi Hùng và Hàn Băng Liên Tử ở phía xa, trong đôi mắt của Hà Trung lóe qua tia sáng tham lam, nhưng nghĩ tới thực lực của Dương Kiệt và ơn cứu mạng lúc nãy, nhanh chóng kiềm nén lại, không dám nghĩ tới chiến lợi phẩm của anh ta nữa.

Mặc dù biết rằng đối phương chắc chắn sẽ không dám ra tay với mình, nhưng trong lòng cũng không kiềm được cảnh giác nhất cử nhất động đối phương, tay phải đã nắm chặt tấm thẻ bài chiêu mộ Kiều Phong, đặc biệt là mình đang trong tình trạng trọng thương, nếu như đối phương là người vô ơn bội nghĩa ra tay sát hại chiếm đoạt chiến lợi phẩm, chỉ còn cách triệu hồi Kiều Phong ca tới tiền chúng lên đường mà thôi.

Cũng may, đối phương còn chút lương tri, nên không xảy ra tình huống xấu nhất, Dương Kiệt tiếp tục nhắm mắt lại luyện hóa lực thuốc để điều trị, nhưng cũng liên lạc hệ thống canh chừng những người có mặt ở nơi này.

Hà Trung bước tới an ủi em gái của mình vài câu, sau đó kéo cả nhóm sang một bên ngồi xuống nhai thuốc điều trị, lúc này bị con Huyền Băng Chi Hùng đánh bay ra xa, lúc này xương cốt vẫn còn đau nhức, không điều trị kịp thời sẽ gây ảnh hưởng tới sau này.

Điều trị gần nửa tiếng đồng hồ, nội thương trong người lành lại gần 70, 80 %, chân khí trong cơ thể đã tinh luyện một chuyển thành công, đúng là chiến đấu luôn là cách gia tăng thực lực hiệu quả nhất.

Đứng dậy từ từ bước tới bên cạnh xác con Huyền Băng Chi Hùng, tề Càn Khôn Thập ra hút xác của nó vào trong không gian ảo, quay đầu nhìn vào những viên Hàn Băng Liên Tử đang treo lơ lửng trên cành cây, đôi mắt lộ ra những tia sáng phản kích.

Hàn Băng Liên Tử. linh dược cấp 3,

Có thể dùng để luyện chế thể loại đan dược tinh luyện gân cốt, cũng có thể phục dụng mà không có tác dụng phụ. điểm kinh nghiệm + 500 ngàn.

Trên cành cây có tới mười hạt, nghĩa là nếu luyện hóa hết mười viên, có tới 5 triệu điểm kinh nghiệm, đủ để thăng lên tới tiên thiên tầng thứ 6 và gần hơn nửa của cấp 7 cũng không chừng.

Dưới ánh mắt thèm muốn của Hà Trung và Ngô Bình, Dương Kiệt bước tới hái lấy mười hạt Hàn Băng Liên Tử trên cành cây, bỏ hết vào túi càn khôn để sau này có thời gian sẽ luyện hóa sau. Khẽ suy nghĩ lại, lại lấy ra ba hạt đưa qua cho Hà Trung.

Hà Trung vừa bất ngờ vừa mừng rỡ, luôn miệng nói không dám nhận, nhưng đôi mắt luôn dán chặt vào ba hạt Hàn Băng Liên Tử trong tay Dương Kiệt.

“ Xem như là thù lao cho việc Hà đại ca dẫn đệ đi tới bí cảnh của Bắc Minh Tông vậy.” Dương Kiệt đành viện lý do nói thế, cuối cùng Hà Trung cũng nhận lấy, thận trọng cầm lấy bỏ vào túi càn khôn của mình, đợi tới khi rời khỏi Thiên Sơn, sẽ phân chia với các thành viên trong nhóm.

Hành động rộng rãi của anh ta đã chiếm được thiện cảm của nhóm Hà Trung, ánh mắt cả nhóm khi nhìn vào Dương Kiệt trở nên thân thiện hơn trước kia rất nhiều.

Không phải ai cũng đủ hào phóng tặng cho người khác ba phần linh dược có giá trên trời như thế này.

Khẽ liếc nhìn nơi cái xác của Triệu Cao đã lún sâu xuống mặt đất, Hà Trung tỏ vẻ do dự quay sang Dương Kiệt trầm giọng nói: “ Dương huynh đệ, tuy hành động của Triệu Cao thật đáng khinh bỉ, nhưng lẽ ra huynh đệ

không nên trực tiếp sát hại hắn. hắn là con cháu đích truyền của một trưởng lão trong một gia tộc họ Triệu hùng mạnh ở khu vực Ngư Tang này, trên người chắc chắn sẽ có bí pháp ghi nhớ lại hình ảnh cuối cùng trước khi chết, e rằng lúc này người của gia tộc họ Triệu đã biết được chuyện, không chừng sẽ phái cao thủ trong gia tộc tới báo thù cho hắn.”

Dương Kiệt khẽ dúm mày trước lời nói của Hà Trung, nếu như đúng như lời Hà Trung vừa nói, e rằng mình sẽ gặp rắc rối to rồi.

Gia tộc hùng mạnh ở khu vực Ngư Tang, chắc chắn sẽ đầy rẫy cao thủ, chỉ cần phái vài tên cảnh giới chân nguyên thậm chí là tông sư tới truy sát, sẽ nguy hiểm tới tính mạng của mình, cho dù có ắt chủ bài chiêu mộ Phong ca trong tay, nhưng Phong ca không thể lúc nào cũng ở bên cạnh bảo vệ mình chứ?

Lỡ như vừa mới thời gian triệu hồi, người của gia tộc họ Triệu lại tới tấn công, tới lúc đó cũng không biết chống đỡ bằng cách nào.

Chân nguyên còn đỡ, có thể tạo không gian ảo trốn vào trong đó, còn nếu gặp phải tông sư, chỉ sợ chưa kịp chế tạo không gian ảo thành công, đã bị người ta đánh tan xác mất tiêu rồi.

Tất nhiên, mặc dù có chút lo ngại, nhưng Dương Kiệt không hối hận khi giết chết tên khốn Triệu Cao, hắn đã muốn ra tay với mình, chẳng lẽ phải cần rằng đứng yên chịu đòn sao?

Cho dù quay lại thêm lần nữa, Dương Kiệt cũng sẽ lấy mạng hắn.

Tính cách của Dương Kiệt là thế, có ơn với ta, ta sẽ trả gấp 10 lần, có thù với ta, ta sẽ trả gấp 100 lần.

“ Chuyện đó tính sau, giờ quan trọng nhất là nhanh chóng tìm tới bí cảnh của Bắc Minh Tông đi vào trong đó thám hiểm, không chừng có được

cơ duyên nào đó thực lực gia tăng, không còn phải lo sợ người của gia tộc họ Triệu nữa.” Dương Kiệt tỏ vẻ thản nhiên, Hà Trung cũng không nói thêm gì nữa, thu dọn hiện trường xong, đào hố chôn lấp cái xác đã bị dẹp lại gần nửa của Triệu Cao, dù sao cũng đã chết rồi, mọi ân oán xem như biến mất, rủ lòng thương hại chôn cất hẩm thì đã sao nào, đặc biệt là từng là thành viên trong nhóm, Hà Trung không lỡ để hẩm biến thành thức ăn của lũ ma thú trong rừng.

Giải quyết xong xuôi, cả nhóm lại tiếp tục lên đường đi tới lối vào bí cảnh của Bắc Minh Tông.

“Đứng lại ~~~!!”

Tồn khoảng một canh giờ đi xuyên qua khu rừng cây thông, cuối cùng cả nhóm cũng đã tiến gần lối vào bí cảnh của Bắc Minh Tông.

Chỉ là vừa mới rời khỏi khu rừng, lập tức bị nhóm người gần cả chục tên mặc trang phục giáp trụ giống nhau chặn lại, không cho phép tiếp tục tiến tới lối vào bí cảnh nữa.

“Người của binh đoàn đánh thuê Bá Nghiệp.” Nhìn thấy trang phục của nhóm chặn đường, Hà Trung lộ ra vẻ mặt khó coi, vội vã ghé sát bên tai Dương Kiệt nói nhỏ: “Dương huynh đệ, không hay rồi, lũ người này là người binh đoàn đánh thuê khét tiếng của thành Ngư Tang, nổi tiếng tham lam, tàn ác và bá đạo, quân đoàn trưởng là một kẻ mạnh chân nguyên tầng thứ 7, thực lực đáng sợ, phía dưới có tam đại phó quân đoàn trưởng đều là chân nguyên tầng thứ 5, những kẻ dám làm phật ý và không hợp tác của Bá Nghiệp, đều bị chu di cửu tộc, ngay cả em bé sơ sinh cũng không tha, chỉ là trong quân đoàn cao thủ đầy rẫy, nghe nói phía sau lại có gia tộc hùng mạnh đỡ lưng, nên ngày thường tung hoành ngang dọc ở khu vực Ngư Tang này, không ai dám đụng vào....

không ngờ chúng lại nắm được thông tin về bí cảnh của Bắc Minh Tông, hiện giờ chúng chặn lại ngay lối vào bí cảnh, e rằng chúng ta sẽ không có cơ hội đi vào bên trong rồi.”

Dương Kiệt nghe xong lời giới thiệu về quân đoàn Bá Nghiệp, trong đôi mắt không kiềm được lóe qua sát khí.

Mẹ kiếp, chu di cứu tộc, ngay cả em bé sơ sinh cũng không tha.

Lũ súc sinh này đáng tội chết.

Dương Kiệt tuy không phải là người tốt, nhưng có nguyên tắc và chuẩn mực của mình, tuyệt đối không liên lụy tới người không liên quan, huống chi là em bé sơ sinh vô tội chứ?

Nên lúc này người của quân đoàn Xích Luyện đã nằm trong bảng danh sách đen của anh ta rồi, nếu như dám đụng vào mình, sẵn sàng đưa tiền lũ súc sinh này xuống địa ngục xám hối.

“ Bắt đầu từ hôm nay, khu vực này thuộc quyền cai quản của binh đoàn Bá Nghiệp, không phải người của tam đại gia tộc, thập đại binh đoàn đánh thuê của khu vực Ngư Tang, không được phép bén mảng tới nơi này, muốn sống thì mau cút về nhà bú sữa mẹ đi.”

“ khà khà khà khà ~~~~ đúng, đúng, cút về nhà mà bú tý mẹ đi!!”

Một tên mặt mày bặm trợn, đặc biệt là mắt bên trái có vết sẹo chảy dài từ trán xuống tới lỗ mũi, bước ra lạnh lạnh quát tháo.

Ngay lập tức mấy tên đồng bọn ở phía sau chọc phá lên cười.

Nhóm của Hà Trung giận tới nổi mặt đỏ tía tai, nhưng không ai dám đứng ra chống đối với người của binh đoàn Bá Nghiệp, chỉ biết cắn chặt

răng đầy vẻ bất cam nhìn chăm chăm vào đối phương.

“ Không biết tại hạ có quyền vào đó không nhỉ?” Dương Kiệt từ phía sau bước ra, lạnh lạnh nói.

“ Người của ngũ đại môn phái??” Nhìn thấy bộ trang phục trên người Dương Kiệt, trong đôi mắt của tên có khuôn mặt bặm trợn khế lóe qua tia sáng đầy sát khí, nhưng nhanh chóng được che giấu đi, giả vờ mang theo nụ cười thân thiện cười nói: “Ồ, thì ra là môn đồ của ngũ đại môn phái, tất nhiên là có tư cách đi vào bí cảnh rồi, mời vào.”

Nói xong, khế né người qua một bên, tạo ra tư thế mời Dương Kiệt đi vào.

“ Tại hạ muốn dẫn theo ba người này vào chung, được chứ?” Dương Kiệt đưa tay chỉ về phía nhóm Hà Trung, Hà Trung và Ngô Bình lập tức lộ ra ánh mắt cảm kích.

Tên khuôn mặt bặm trợn giả vờ lộ ra vẻ khó xử, nói: “ Xin lỗi, người của ngũ đại môn phái chỉ được quyền đi vào một mình, không được phép dẫn theo người khác vào, nếu như ai cũng như tiểu huynh đệ, thì còn gì quy tắc nữa chứ?”

Nói xong, đột nhiên mang theo ánh mắt đầy dâm dục nhìn về phía Hà Uyển Thanh, khoái trá cười nói: “ Tất nhiên, nếu như tiểu cô nương này đồng ý ngủ với tại hạ một đêm, tại hạ có thể châm chước cho phép cả nhóm đi vào bí tích, thế nào?”

“ Hừ ~~~!!” Hà Uyển Thanh phóng ánh mắt chán ghét về phía tên khuôn mặt bặm trợn, giận dữ hừ mạnh một tiếng.

Hà Trung hận không thể lao tới phang thây xẻ thịt tên khốn định mạo phạm em gái của mình.

“ Ý các hạ là không còn gì để nói nữa phải không.” Dương Kiệt sát khí đằng đằng, huyền thiết chùy xuất hiện trên tay, chuẩn bị lao tới kết liễu lũ súc sinh này.

Tên khuôn mặt bặm trợn chỉ mong có thể, thực ra hẳn không muốn để một tên tiên thiên tầng thứ 2 như Dương Kiệt bước vào bí cảnh để tranh giành với người của mình tý nào, nhưng vì uy quyền của ngũ đại môn phái, nên đành cắn răng nhượng bộ, nhưng cũng không quên tìm cách chọc tức khiêu khích anh ta để có cơ ra tay trừ khử Dương Kiệt.

Nếu như là người của tông môn gây sự ra tay trước, cho dù có bị đánh chết, phía tông môn cũng không dám trách tội người khác, chỉ hận bản thân không có thực lực mà đi gây sự thì có chết cũng ráng chịu. (Tất nhiên, đệ tử thiên tài không tính. Dám đụng vào thử xem rồi biết cảnh.)

Nhưng nếu như người ngoài gây sự trước sát hại người của tông môn, thì phía tông môn sẽ không bao giờ tha thứ cho hung thủ, sẽ phái cao thủ trong tông môn tới tàn sát hung thủ và những người có liên quan, mục đích là giữ thể diện của tông môn, không phải ai cũng có thể khiêu khích được.

Hiện giờ xung quanh chắc chắn có không ít do thám đang ẩn núp đâu đó chờ thời cơ, nếu như vô duyên vô cớ ra tay sát hại người của tông môn, để chuyện này lộ ra ngoài, ngay thế thế lực ở phía sau đỡ lưng cũng sẽ gặp rắc rối to, nhưng nếu như đối phương ra tay thì lại khác, hoàn toàn có cơ tự vệ sát hại đối phương.

mặc dù trong lòng vui mừng tột độ, nhưng bề mặt giả vờ lộ ra vẻ bất mãn giận dữ: “ Các hạ, binh đoàn Bá Nghiệp tôn trọng người của tông môn, nhưng không có nghĩa là sợ hãi, để các hạ muốn làm gì thì làm, nếu như các hạ còn vô cớ gây sự, đừng trách chúng tôi nặng tay à nha.”

“ Chẳng phải trúng ý của lũ súc sinh các ngươi sao? Còn ở đó mà giả nai chi nữa, muốn gì thì cứ nhào vô kiếm ăn, để xem bố mày có dúi mày lấy một cái không nhé?” Dương Kiệt lộ ra nụ cười khiêu khích lạnh lạnh nói.

“ To gan ~~~! Dám sỉ nhục khiêu khích binh đoàn Bá Nghiệp của bọn ta, cho dù là đệ tử tông môn, cũng đừng mong yên thân. Ngươi đâu, bắt trói chúng lại cho ta, nếu như phản kháng, giết không tha ~~~!” Tên khuôn mặt bặm trợn có chút muốn lao tới ôm hôn Dương Kiệt vài cái, mẹ kiếp, hợp tác quá đi, nếu như không trả lễ thì quả thật có lỗi với đôi phương rồi.

“ sát ~~~~!!” “ sát ~~~~!!” “ sát ~~~~!!”

Người binh đoàn Bá Nghiệp ai nấy đều mang theo nụ cười tàn nhẫn khát máu, hùng hổ lao tới tấn công nhóm của Dương Kiệt.

Hà Trung và Ngô Bình lập tức tạo ra tư thế sẵn sàng chiến đấu, nhưng Dương Kiệt giơ tay ra cản lại, nhìn về phía đám người của Xích Luyện như lũ sói nhìn thấy con dê béo hùng hổ lao tới, cười lạnh nói: “ không cần các vị ra tay, để đó cho đệ giải quyết được rồi.”

Mẹ kiếp, chúng đều là điểm kinh nghiệm không đầy, sao có thể nhường cho người khác được chứ, đối với lũ súc sinh này, giết chúng hoàn toàn không bị day dứt lương tâm, còn gì bằng nữa.

“ Giới Vương Quyền X 3 ~~~! Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp ~~~!” Huyền Thiết Chùy trực tiếp bổ thẳng vào đầu của tên chạy vượt trên cả nhóm, đầu và chùy va đập vào nhau, vô cùng hiển nhiên cái đầu của hắn lập tức vỡ tung ra như quả bong bóng bị vỡ.

Cảnh tượng ghê rợn đó, khiến mấy tên chậm chân hơn ở phía sau giật mình kinh hãi, không tự chủ dừng bước tiến lại.

“ Dính dong, bạn tiêu diệt một tiên thiên tầng thứ 4, nhận được 10000 điểm kinh nghiệm.”

Dương Kiệt tất nhiên không thể vì chúng chùn bước mà tha mạng cho chúng, tiếp tục lao tới mỗi người tặng cho một cú vào đầu, kết thúc cuộc đời đầy tội ác của lũ súc sinh này.

“ Ngừng tay lại ~~~~!!” Tên khuôn mặt bặm trợn nhìn thấy Dương Kiệt tàn sát thuộc hạ của mình, đôi mắt tràn đầy gân máu, khuôn mặt nhăn nhó vì căm phẫn, khí thế của một tiên thiên tầng thứ 9 phát tán ra, trực tiếp lao tới giải cứu thuộc hạ của mình.

“ Cuồng Ma Loạn Vũ ~~~~!!” Cú chưởng tràn đầy khí thế tà ác vỡ ra, đó chính là tuyệt học đặc chí mà hắn dùng để tung hoành khắp Ngư Tang suốt mười mấy năm nay, uy lực tuyệt đối không tệ.

Dương Kiệt có cảm giác như đang bị vô số hồn ma bao vây, ớn lạnh cả xương sống, không dám xem thường, trực tiếp triệu hồi võ hồn Huyền Vũ, vùng chùy quét thẳng vào cú chưởng do hắn ấn tới: “ Biến ~~~~!!”

Pằng ~~~~!!

Chùy và cú chưởng va đập vào nhau, cả hai đều bị uy lực đòn đánh đối phương đẩy lùi về phía sau vài bước mới đứng vững.

Tên khuôn mặt bặm trợn mang theo vẻ mặt bất ngờ khó tin nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt, không thể ngờ nổi một tên chỉ tiên thiên tầng thứ 2 mà có thể chống đỡ chiêu đánh bảy thành công lực của mình, thậm chí bàn tay tung chưởng vẫn còn đang run lên cầm cập.

Cho dù là sử dụng bí pháp cũng không thể đánh sợ tới cỡ đó chứ?

Gần chục tên thuộc hạ lúc này chỉ còn lại năm tên bước tới bên cạnh hắn, tên khuôn mặt bặm trợn díu mày nói: “ Các hạ muốn đối địch của binh đoàn Bá Nghiệp thật sao?”

“ Câu hỏi dư thừa! Chẳng phải các người muốn tìm cơ giết ta sao? Giờ thấy ta là khúc xương khó nuốt, xì xì, cái gì mà khúc xương, thấy bố mày lợi hại nên định làm hòa sao? trể rồi.” Dương Kiệt cười lạnh khinh bỉ nói.

“ To gan, tưởng ta sợ người sao? Huyền âm cứu trăm ~~~!!” Tay phải tạo thành thế đao, vẩy chém chín nhát về phía Dương Kiệt.

Hú ~~~~! Hú ~~~~! Hú ~~~~! Hú ~~~~!....

Âm thanh như ma quỷ rên khóc vang lên không dứt, chín tia khí màu đen như chiếc lưới khổng lồ khóa chặt mọi lối di chuyển của Dương Kiệt, khiến anh ta không thể né tránh mà phải trực diện chống đỡ.

“ Tam Chuyển Thuần Dương Công, vận chuyển ~~~!! Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, giúp ta phá, phá, phá ~~~!” Thuần Dương Công chí cương chí dương, tuyệt đối là khắc tinh của những công pháp âm tà, một chiếc chùy dạng khí khổng lồ quét ra, va đập vào những tia khí màu đen, lập tức đánh tan tất cả, tiếp tục bắn thẳng về phía nhóm người Bá Nghiệp.

“ Né ra ~~~!!” Tên khuôn mặt bặm trợn gào lớn một tiếng ra hiệu cho đám thuộc hạ còn lại tránh xa, bản thân không lùi mà tiến, một chiêu cuồng ma loạn vũ vỡ ra, ấn thẳng vào cây chùy khí đang bắn tới.

Pằng ~~~~!!

Cơ thể tên khuôn mặt bặm trợn bị uy lực của chiêu tấn công đẩy lùi về phía sau, nhưng đòn đánh của Dương Kiệt cũng bị phá vỡ, hắn cũng chưa kịp vui mừng phản công, ai ngờ Dương Kiệt đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt, nhìn thấy nụ cười bí hiểm trên môi anh ta, trong lòng tên khuôn mặt

bấm trợn lập tức cảm thấy không hay, không đợi hấn kịp phản ứng, tay phải tạo thành nắm đấm đầm thẳng vào ngực của đối phương: “ Phì Lũ Bạo Liệt Quyền ~~~~!!”

“ A ~~~!! Thần Quỷ Than Khóc ~~~~!!” Tên khuôn mặt bấm trợn cũng không phải tay vừa, thi triển tuyệt học, phía sau lưng xuất hiện hình bóng một cái đầu lâu đang nhe răng cười, hình bóng đó tựa như bị hút hết vào cánh tay phải, tay phải bị bao bọc bởi một lớp khí như đóm lửa màu đen tung chường ấn thẳng vào cú đấm đang đâm tới của Dương Kiệt.

Pằng ~~~~~!!

Cả hai đồng loạt bị đẩy lùi về phía sau vài bước, tên khuôn mặt bấm trợn còn chưa kịp đứng vững, đột nhiên lại cảm thấy một lực đẩy đáng sợ đẩy cơ thể hấn lùi về phía sau năm mét, sau đó té ngã xuống đất không động đậy được nữa.

Hiệu ứng tuyệt học kích hoạt, thời cơ đã tới!

Dương Kiệt nhanh chóng vận chuyển thuần dương công xua tan âm khí do đối phương đánh vào trong người, lập tức cảm thấy cơ thể nhẹ nhõm hơn nhiều, huyết khí lưu thông trôi chảy hơn, biết không thể tốn thời gian nữa, trực tiếp triệu hồi võ hồn: “ Huyền Vũ, xuất trận ~~~!!”

Con rùa có rắn quấn quanh cổ to bằng lòng bàn tay xuất hiện trên đỉnh đầu rồi nhập thẳng vào cơ thể của anh ta, cân nặng của Dương Kiệt lập tức tăng lên gấp bốn lần, mỗi bước chạy đều khiến mặt đất rung chuyển như đang động đất vậy.

“ Cản ... cản hấn lại ~~~!!” Tên khuôn mặt bấm trợn cố gắng hết sức nhưng vẫn không thể động đậy, nhìn thấy Dương Kiệt như chiếc máy ủi

công sức lớn lao tới, hoảng hốt la hét ra lệnh cho mấy tên thuộc hạ cản anh ta lại.

“ Biền ~~~~!!” Dương Kiệt vùng chúi quét bay những tên dám cản đường, khi cách nơi tên khuôn mặt bặm trợn nằm bất động còn khoảng một mét, hai chân nhún mạnh xuống đất tung người lên không trung, hai tay hai chân dang rộng ra, tựa như một quả bom tiêu kích dội thẳng xuống cơ thể tên khuôn mặt bặm trợn.

“ Phì Lũ Xung Thiên Pháo ~~~~!!”

“ không ~~~~~~!!”

Rầm ~~~~~!!

Crack ~~~~!!

Bị cơ thể nặng hơn 640kg đè vào người, xương cốt gần như gãy vụn ra hết, máu kèm nội tạng từ trong miệng phun bắn ra, cảm giác choáng váng đầu óc ập tới, toàn thân co giật liên hồi, dính phải chiêu này cho dù không chết cũng thành tàn phế rồi.

Tiếp tục tặng thêm một chùy vào đầu, kết thúc cuộc đời đầy tội ác của tên súc sinh này.

“ Dính dong, bạn tiêu diệt một tiên thiên tầng thứ 9, nhận được 50000 điểm kinh nghiệm!”

Xịt ~~~!! Xịt ~~~!! Xịt ~~~!!

Những do thám đang ẩn núp ở xung quanh nhìn thấy cảnh máu mê tàn nhẫn đó, đều không kèm được hít sâu hơi lạnh vào người.

Dương Kiệt lập tức bị họ liệt vào danh sách ác quỷ không nên đụng vào.

“ Ác ... ác ma, hấn là tên ác ma ~~~!!” “ chạy, chạy mau ~~~!!”

Mấy tên thành viên Xích Luyện còn sống sót nhìn thấy đội trưởng của mình bị chết một cách thê thảm, toàn thân run lên cầm cập, không còn đủ dũng khí ở lại chiến đấu nữa, đồng loạt quay đầu bỏ chạy về hướng lối vào bí cảnh, định chạy đi tìm quân đoàn trưởng của mình để báo thù.

“ Chạy? Bộ tưởng muốn chạy là chạy được sao?” Nhìn thấy điểm kinh nghiệm của mình định tháo chạy, Dương Kiệt tất nhiên là không đồng ý rồi, đặc biệt là những điểm kinh nghiệm đầy tội ác như thế này.

“ Càn khôn Nhất Thiểm ~~~!” păng ~~~!! Một cái đầu vỡ tung ra như bong bóng bị vỡ.

“ Càn khôn Nhất Thiểm ~~~!” păng ~~~!! Lại thêm một cái đầu cùng chung số phận với tên lúc nãy.

.....

Năm tên thành viên cuối cùng của quân đoàn Bá Nghiệp đều chết thảm dưới tay Dương Kiệt, tên cuối cùng gần như một chân bước vào lối vào bí cảnh, còn chưa kịp vui mừng phấn khích khi sắp thoát nạn, một quả chùy khổng lồ từ phía sau bổ vào đầu, chết không kịp kêu lấy một tiếng nào cả.

“ Mẹ kiếp, cái thứ gì đầu, tưởng mặt mũi bổ mày trung hậu tưởng dễ ăn hiếp sao? Cái giá phải trả cho việc ỷ mạnh hiếp yếu là thế này nè, hừ hừ!!” Dương Kiệt thu lại huyền thiết chùy vào túi càn khôn, hướng về xác đám thành viên Xích Luyện nhổ miếng nước bọt, xem ra vẫn còn chưa hết căm hận lũ khốn định “ ăn hiếp” mình.

“ Vào thôi, còn đứng đó ngơ ngác làm gì nữa.” Dương Kiệt vẫy vẫy tay ra hiệu cho nhóm Hà Trung vẫn còn đứng chết đứng ở phía xa.

“ Ừc ừc ...” Hà Trung và Ngô Bình nuốt mạnh miếng nước bột vào cổ họng, cả hai đưa mắt nhìn nhau, không ngờ một người có khuôn mặt “ hiền lạnh trung hậu” lại có thực lực đáng sợ và hung tàn như thế này, trong lòng không kèm được thở phào nhẹ nhõm khi ngay từ đầu đã không đắc tội Dương Kiệt, nếu không thì e rằng mình đã phải chịu chung cảnh với tên Triệu Cao và đám người của quân đoàn Bá Nghiệp rồi.

Nhưng cũng không kèm được có chút lo lắng sợ hãi, Dương Kiệt ra tay giết sạch người của Bá Nghiệp, chẳng khác nào động vào ổ kiến lửa, đặc biệt là ổ kiến lửa này có con kiến chúa là chân nguyên tầng thứ 7, tuyệt đối không phải cả nhóm lúc này có thể chống đỡ nổi, không chừng tan xương nát thịt cũng nên, có chút do dự nên tiếp tục đi theo Dương Kiệt vào trong bí cảnh hay không.

Trong lúc Hà Trung và Ngô Bình đang do dự không biết nên rút lui hay tiếp tục, Hà Uyển Thanh trực tiếp dùng hành động của mình để trả lời, nhẹ nhàng bước tới sau lưng Dương Kiệt, chuẩn bị theo chân anh ta đi vào trong bí cảnh.

Từ sau phản bội và cái chết của tên Triệu Cao, Hà Uyển Thanh trở nên lảm lỳ ít nói, xem ra cú sốc tâm lý khá nặng khiến cô ta trở nên chững chạc hơn, khép kín hơn, không còn là cô gái ngây thơ chìm đắm trong tình yêu như trước kia nữa.

Cũng không biết là điều tốt hay xấu đây.

Nhìn thấy em gái ruột có quyết định, Hà Trung chỉ còn cách cắn răng đi lên tàu giặc của Dương Kiệt, mặc dù muốn lên tiếng ngăn cản, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Hà Uyển Thanh, biết rõ rằng có ngăn cản cũng bằng thừa, nên đành tiếp tục đi theo bảo vệ an toàn cho em gái của mình.

Còn Ngô Bình khề dúu mày suy nghĩ một hồi, lặng lẽ đi theo phía sau Hà Trung, nói rõ quyết tâm của mình.

Dương Kiệt có chút không muốn dẫn theo nhóm Hà Trung đi vào trong bí cảnh, không phải anh ta muốn trở mặt, mà là vì trong bí cảnh biết bao nguy hiểm đang chờ đợi, trong bí cảnh tuyệt đối không phải chỉ toàn màu hồng như mọi người lầm tưởng, đặc biệt là đã kết thù với quân đoàn Bá Nghiệp, bản thân Dương Kiệt còn chưa chắc tự bảo vệ được bản thân, sao mà đủ sức đi bảo vệ người khác chứ?

Thế nhưng nếu như đôi phương đã kiên quyết đi vào trong bí cảnh thám hiểm, Dương Kiệt cũng không phản đối, trong sức mình có thể cố gắng bảo vệ mạng sống của họ vậy.

Dẫn theo cả nhóm đi thẳng vào lối vào bí cảnh, khuất đi sau lối vào hình dạng giống cánh cửa dạng khí lúc phình to lúc thu nhỏ không ổn định đang treo lơ lửng trên không trung.

“ Mau, mau quay về báo cáo với tộc chủ rằng lối vào bí cảnh Bắc Minh Tông đã được khai thông, người phụ trách canh gác của Bá Nghiệp đã bị tiêu diệt sạch sẽ, tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội ngàn năm hiếm gặp này.” Những tên do thám của các gia tộc nhỏ hoặc quân đoàn không quá lớn mạnh nhìn thấy nhóm Dương Kiệt biến mất sau lối vào, lập tức nhộn nhịp phấn khích hẳn lên, không ngừng phái người quay trở về gia tộc hoặc quân đoàn báo tin để phái những cao thủ trong tộc và quân đoàn đi vào bí cảnh thám hiểm.

Dương Kiệt vừa bước vào lối vào bí cảnh, chỉ thấy cảnh tượng trước mặt tối sầm lại, đầu óc choáng váng quay cuồng, cơ thể tựa như bị một thứ sức mạnh đáng sợ nào đó kéo giãn ra, đau đớn vô cùng.

Đó chính là tác hại khi đi vào pháp trận truyền tống không ổn định.

Con đau đớn kéo dài gần hai phút đồng hồ mới ngưng hẳn, đợi tới khi Dương Kiệt mở to mắt ra, phát hiện mình đang nằm giữa một thảo nguyên rộng mênh mông, xa xa ở phía trước mặt là những dãy núi hùng vĩ cao chót vót, bên phải là một khu rừng rậm bạc ngàn che khuất cả khu vực rộng lớn, còn sau lưng là bãi cát sa mạc vô biên vô giới.

Quay đầu liếc nhìn xung quanh không thấy bóng dáng của nhóm Hà Trung đâu cả, chắc là lúc truyền tống vào bí cảnh đã bị ngẫu nhiên phân tán ra khắp nơi rồi.

Chính một thế giới nhỏ do một kẻ đại thần thông dùng thần lực của mình chế tạo ra.

Linh khí trong này dồi dào hơn bên ngoài gấp đôi, nếu như tu luyện ở nơi này một thời gian dài, tốc độ sẽ tiến triển thần tốc.

Tất nhiên, lợi ích đó không liên quan gì tới Dương Kiệt cả, vì anh ta thăng cấp nhờ điểm kinh nghiệm khi giết quái chứ không phải nhờ vào hấp thụ linh khí.

Nhưng ở một nơi linh khí dồi dào như thế giới nhỏ này, chắc chắn sẽ tràn đầy linh thảo, linh quả thậm chí là những con ma thú lớn mạnh.

Tất cả đều có thể trở thành điểm kinh nghiệm cho anh ta.

“ Khoan đã, lối vào, lối vào biến đi đâu mất tiêu rồi? Nếu không có lối vào, sau này muốn rời khỏi phải làm sao đây??” Sực nhớ ra một điều quan trọng, sắc mặt của Dương Kiệt trở nên vô cùng khó coi.

Đúng thế, lối vào biến mất, lối ra không thấy đâu cả, chẳng lẽ suốt đời bị nhốt trong cái bí cảnh này sao?

“ Không, chắc chắn là có lối thoát ra khỏi bí cảnh, nếu không thì người của quân đoàn Bá Nghiệp sao có thể an toàn đi vào trong này thám hiểm chứ? Trước khi vào, chắc chắn chúng đã từng cho người đi đầu mở đường, chắc chắn sẽ có cách thoát ra khỏi bí cảnh này nên cả quân đoàn mới kéo vào đây. Chỉ là do mình không biết, sau này bắt lấy vài tên, từ trong miệng chúng tra khảo cách rời khỏi bí cảnh cũng không muộn.” Nghĩ tới điều đó, sắc mặt của Dương Kiệt dịu lại đôi chút.

“ Hiện giờ cả nhóm bị phân tán ra, tạm thời hãy đi sâu vào trong rừng thám hiểm coi có thể tìm thấy cơ duyên gì không, sẵn tiện trên đường thăm dò hành tung của họ xem sao, nếu như hội tụ được cả nhóm thì càng tốt, còn nếu không thì mong họ tự giữ được an toàn cho bản thân thôi.” Có được quyết định, Dương Kiệt trực tiếp phóng thẳng về phía khu rừng ở phía bên tay phải của mình.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 36: Đoàn Nghĩa

“Tán Nguyệt Hoa” “Linh Mộc Thảo” “Ngân Giác Thảo”. Chắc chắn, không ngờ bí cảnh này lại dồi dào tài nguyên như thế này, linh thảo linh quả cấp 1 cấp 2 đầy đường, xem ra bí cảnh này đã lâu rồi không ai bước vào, nên mới sinh sôi nảy nở nhiều như thế này.

Nhưng qua một thời gian cũng sẽ bị những người ghé thăm quét sạch hết cho mà xem, điển hình là như mình hiện giờ nè, hí hí.”

Trên đường di chuyển về hướng khu rừng rộng lớn mênh mông ở phía xa, không ngừng phát hiện không ít linh thảo linh quả mọc đầy trên đường, Dương Kiệt tựa như công nhân vệ sinh ngoài đường quét sạch mọi thứ mà mình nhìn thấy một cách không biết mệt mỏi, vui mừng phấn khích cười tới nỗi híp cả đôi mắt, mỡ thịt trên đôi má lung lay không ngừng.

“Đó chính là Long Huyết Đăng ~~~!!” Chỉ thấy một cây đăng đỏ rực như lửa, gốc rễ xòe ra giống hình dáng của con rồng thu nhỏ nằm dưới một cây đại thụ, Dương Kiệt toàn thân run lên vì phấn khích.

Long Huyết Đăng, linh dược cấp 4, có thể không cần luyện chế thành đan dược, có thể trực tiếp phục dụng, là một loại thánh dược điều trị quý giá, có tác dụng bồi bổ huyết khí bị tổn thất trong cơ thể.

Một cây Long Huyết Đăng, có thể ngay lập tức bồi bổ đầy lượng huyết khí của mười người đàn ông trưởng thành khi bị hút sạch huyết khí trong cơ thể. Đối với những người theo con đường luyện thể, càng là thánh dược tu luyện vô giá, không phải có tiền cũng mua nổi.

Dương Kiệt không ngờ mình lại may mắn như thế này, vừa mới vào bí cảnh chưa được bao lâu, đã phát hiện ra Long Huyết Đăng, cho dù mình không sử dụng, đem ra ngoài bán đấu giá, ít nhất cũng phải trên mấy chục triệu linh thạch cấp thấp chứ không ít.

“ Đúng là người tốt được vận may tốt, người xưa không lừa dối ta tý nào.” Dương Kiệt không kiềm được cảm thán.

Hón hờ chạy tới bên cạnh Long Huyết Đăng, quỳ xuống nhẹ nhàng xới tung gốc rễ nó lên, cầm trên tay không ngừng ngắm nghía một cách thích thú.

Nếu như có một luyện đan đại sư có mặt ở đây nhìn thấy hành động của Dương Kiệt, chắc chắn sẽ lao tới phang thầy xẻ thịt anh ta ra cho mà xem.

Quy tắc ngầm của đại lục Huyền Thiên là thu lượm linh thảo linh quả tuyệt đối không được nhổ tận gốc rễ, chỉ được lấy đi một phần, để dành lại phần gốc rễ để nó có thể tiếp tục sinh sôi nảy nở để dành cho người sau này.

Nếu như để công chúng biết được hành động thất đức này, chắc chắn sẽ bị mọi người truy sát tới cùng.

Rõ ràng một tay gà mờ như Dương Kiệt không biết rõ quy tắc đó, nên cả gốc lẫn rễ đều bị anh ta bóc ra khỏi mặt đất, không để chừa lại chút gì cả.

“ Con heo mập kia, ai cho phép mày dám đụng tới đồ của gia tộc họ Đoàn của ta hả??? Còn không mau mau bỏ xuống ~~~!!”

Trong lúc Dương Kiệt đang chuẩn bị bỏ Long Huyết Đăng vào trong càn khôn tháp cất giấu cẩn thận, phía sau lưng đột nhiên vang lên tiếng quát tháo đầy giận dữ.

Dương Kiệt giật mình quay đầu lại nhìn, phát hiện sau lưng xuất hiện một tên thanh niên trẻ tuổi trên người mặc bộ trang phục quý tộc, tay cầm quạt giấy, thần sắc cao ngạo như lỗ mũi mọc trên trán, cố gắng tạo ra dáng vẻ tựa như một phiên phiên công tử phong lưu vậy.

Đi theo phía sau lưng hắn là hai người đàn ông trung niên, một gầy, một vạm vỡ, khí thế từ trên người hai người này phát tán ra tuyệt đối đã đạt tới cảnh giới chân nguyên tầng thứ 2 và tầng thứ 3.

Hai người mang theo vẻ cung kính đi theo phía sau tên công tử, chắc là người hầu hoặc hộ vệ của hắn.

Điều đó chứng tỏ rằng vị thế của tên công tử tuyệt đối không đơn giản, mặc dù bản thân hắn chỉ mới đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 8 mà thôi.

Nhìn thấy cảnh giới của hai người đàn ông ở phía sau lưng tên công tử, trong lòng Dương Kiệt lập tức trầm xuống.

Chân nguyên tầng thứ 2 tầng thứ 3, tuyệt đối không phải Dương Kiệt có thể đối phó được.

Ít nhất là hiện tại không thể.

“ Heo mập, còn không mau mau quỳ xuống dâng Long Huyết Đăng trên tay ngươi cho bốn công tử? Nếu như bốn công tử vui vẻ, có thể tha cho cái mạng chó của ngươi.” Tên công tử tỏ vẻ cao ngạo vô cùng, mang theo giọng điệu khinh bỉ quát tháo.

Hai tên hộ vệ ở phía sau chỉ mang theo nụ cười giễu cợt và cười trên đau khổ của người khác chiêm ngưỡng công tử của mình hành hạ kẻ khác.

“ Heo mập? Chỉ câu này thôi là mày không có đường sống rồi con ~~!!”

“ Ái da, thì ra là Đoàn công tử sao? Công tử danh chấn giang hồ, võ nghệ cao cường, đẹp trai phong lưu, là thần tượng của biết bao thiếu nữ xinh đẹp, hôm nay được gặp, quả thật là phúc đức ba đời của tiểu nhân. Tiểu nhân quả thật đáng tội chết, không biết rằng thanh Long Huyết Đăng là của công tử, vô tình chạm vào, mong công tử thứ lỗi, thứ lỗi, hì hì, xin hỏi quý danh vị công tử phong lưu điển trai là”

Dương Kiệt lập tức mang theo vẻ mặt như con chó luộc chín đầu nịnh bợ hỏi.

Cả tên công tử và hai tên hộ vệ đều lộ ra ánh mắt đầy khinh bỉ, tên công tử nghe xong những lời nịnh hót của Dương Kiệt lông lông dễ chịu như đang ở trên mây, ngẩng cao đầu cười lạnh nói: “ Bỏn công tử họ Đoàn tên Nghĩa, một trong tứ đại công tử trứ danh của thành Ngư Tang, gia phụ là tộc trưởng của gia tộc họ Đoàn hùng mạnh ở Ngư Tang, ta thấy chú mày cũng chút dấp dáng của một con chó theo đuôi, hôm nay bỏn công tử thấy vui, phá lệ thu nhận chú mày làm tên hầu hầu hạ cho ta, chú mày nên cảm ơn tổ tiên đi, không phải ai cũng đủ tư cách trở thành con chó của bỏn công tử đâu đấy, còn không mau mau quỳ xuống dâng Long Huyết Đăng lên rồi khấu đầu cảm tạ bỏn công tử nữa.”

“ Vâng vâng, tiểu nhân tới ngay ạ, cảm ơn, cảm ơn công tử đã cho tiểu nhân một vinh dự ngàn năm hiếm gặp này ...” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt như tên đầy tớ nhìn thấy chủ, hí hửng chạy tới trước mặt tên Đoàn Nghĩa, anh ta thậm chí còn giả vờ chạy quá hấp tấp, không thận trọng vương phải thứ gì đó, với tư thế chó vồ cứng té ngã xuống đất, khiến tên Đoàn Nghĩa và hai tên hộ vệ chọc phá lên cười khinh bỉ.

“ Hì hì, vinh dự đưa tiễn công tử về địa ngục đấy, không cần phải cảm ơn tiểu nhân nha.”

Trong lúc Dương Kiệt đang bối rối bỏ dẫy, nụ cười nịnh bợ trên môi lập tức thay đổi bằng nụ cười bí hiểm, lúc này khoảng cách giữa nơi Dương Kiệt đang đứng và tên Đoàn Nghĩa chỉ còn cách khoảng một mét, cơ thể anh ta đột nhiên bị bao bọc bởi lớp khí màu đỏ như lửa, cơ thể nhanh như chớp áp sát tới trước mặt Đoàn Nghĩa, tay phải tạo thành nắm đấm, trực tiếp đấm thẳng vào đầu hắn.

“ To gan ~~~!!”

“ Người dám ~~~~~!!!”

Pằng ~~~~~!!

Á ~~~~~!!

Phụp ~~~~!!

Hai tên hộ vệ chỉ vừa kịp phản ứng gào thét chuẩn bị ra tay, quả đấm của Dương Kiệt đã đấm thẳng vào khuôn mặt vẫn còn mang theo nụ cười cao cao tại thượng của Đoàn Nghĩa, khuôn mặt của hắn hứng trọn cú đấm ngàn cân, lập tức bị biến dạng, máu từ mũi và miệng phun bắn ra dính đầy cú đấm của Dương Kiệt và nhuộm khuôn mặt của hắn.

Đoàn Nghĩa trực tiếp bị đánh bay ra xa té ngã xuống đất, cơ thể co giật liên hồi, miệng không ngừng phát ra những tiếng ú ớ vô nghĩa.

“ Công tử ~~~~~!!” “ Chết ~~, mày phải chết ~~~~!!” Hai tên hộ vệ nhìn thấy chủ nhân bị đánh trọng thương không biết sống chết ra sao, phần nộ tột cùng, trực tiếp tung đòn tấn công nhằm giết chết tên khốn trời đánh dám đánh lén để trả thù cho chủ nhân của mình.

“ Sương long độ giang ~~!!” “ bát biến thần quyền ~~!!”

Gào ~~~~!!

Rít ~~~~!!.

Tiếng rỗng gầm vang, một con rỗng dạng khí màu trắng bạc từ lòng bàn tay tên gậy phun bắn ra, kèm theo gần cả trăm cú đâm dạng khí từ cú đâm của tên vạm vỡ đâm tới, chia thành hai phía đánh thẳng vào cơ thể Dương Kiệt.

“Càn Khôn Tháp ~~~~!! Huyền Vũ Hộ Thể, Giới Vương Quyền X 4, Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp ~~~~!!” Đối diện đòn tấn công đầy cảm phần của hai kẻ mạnh chân nguyên, Dương Kiệt chỉ còn cách dốc hết toàn bộ ắt chủ bài của mình ra chống đỡ, vung chùy đập thẳng vào con rỗng dạng khí đang bay tới, còn càn khôn tháp trực tiếp té ra để hứng chịu cả trăm cú đâm dạng khí của người còn lại.

Pằng ~~~~!!! Pằng ~~~~!!! Pằng ~~~~!!!

Boong ~~~~!! Boong ~~~~!! Boong ~~~~!!

Càn khôn tháp trực tiếp hứng trọn cả trăm quả đâm dạng khí, thân tháp gần như vỡ đứt ra, trực tiếp bay trở về cơ thể của Dương Kiệt, không thể tiếp tục sử dụng được nữa, nhưng cũng may là đã chống đỡ hoàn toàn những cú đâm đáng sợ đó.

Phía Dương Kiệt vung huyền thiết chùy dốc hết toàn lực đánh thẳng vào con rỗng trắng dạng khí đang bay tới, quả chùy trong tay bị hất tung ra xa, con rỗng dạng khí trực tiếp tông thẳng vào cơ thể anh ta, Dương Kiệt chỉ kịp gào thét một tiếng đầy đau khổ, bị đánh bay tông gãy gần năm cây đại thụ mới té ngã xuống đất, máu với nội tạng từ trong miệng phun bắn ra, xương cốt trong cơ thể gần như bị gãy vụn ra hết.

Chỉ một chiêu, chỉ một chiêu của chân nguyên tầng thứ 2, đã đánh Dương Kiệt trọng thương, hoàn toàn không đủ sức chống đỡ chứ đừng nói phản công.

“ Dám mạo phạm tới công tử nhà ta, chết, mày phải chết ~~!!” Tên gầy sau khi đánh trọng thương Dương Kiệt vẫn chưa hả giận, tiếp tục lao tới định kết liễu anh ta.

Còn tên vạm vỡ vội vã chạy tới bên cạnh Đoàn Nghĩa đang nằm rên rỉ trên mặt đất, từ trong lòng lấy ra viên đan dược điều trị, nhét vào miệng hắn.

Bốp ~~~!!

Rầm ~~~!!

Tung cước quét thẳng vào mặt của Dương Kiệt đang gắng sức bò dậy, lần nữa cơ thể gần 640 kg bị đá bay ra xa, cổ anh ta gần như bị treo sang một bên, toàn thân co giật, không đủ sức đứng dậy nữa.

Lần đầu tiên kể từ khi xuyên không tới thế giới này, lần này là lần trọng thương nghiêm trọng nhất đối với Dương Kiệt.

Đối diện một chân nguyên tầng thứ 2, cho dù là thi triển hết ất chủ bài, cũng chỉ như một đứa trẻ sơ sinh đối diện một người trưởng thành, bị đối phương xoa, bóp, nắn, đập mà không thể làm được gì cả.

“ Chết này ~~~!!” Tên gầy tung lên không trung, đầu gối hướng xuống, chuẩn bị dùng đầu gối giẫm thẳng vào đầu của Dương Kiệt, khiến anh ta chết không toàn thân.

“ Khoan đã, đừng lấy mạng hắn ~~~!! Hãy bắt sống tên khốn đó cho ta, ta phải cắt da xẻo thịt hắn ra từ từ mới hả giận, cho hắn sống không bằng

chết ~~~~~!!”

Đoàn Nghĩa sau khi dùng thuốc đã đỡ hơn đôi chút, cơn cảm hận đối với Dương Kiệt tựa như sóng nước ngùi ngụt, liên miên không ngớt, nhìn thấy tên thuộc hạ định kết liễu anh ta, lập tức lên tiếng ngăn cản.

Rầm ~~~~~!!

Nhờ vào tiếng ngăn cản cuối cùng, đầu gối của tên gầy khẽ xê dịch sang một bên tránh qua cái đầu của Dương Kiệt, giẫm thẳng xuống mặt đất, hình thành một vết nứt đáng sợ trên bề mặt mặt đất.

Tất nhiên, cho dù tên gầy có giẫm thẳng xuống đầu, Dương Kiệt cũng đã cầm sẵn lá bài chiêu mộ Kiều Phong trong tay, thậm chí chuẩn bị ném ra để gọi Phong ca tới dẹp loạn rồi.

Tên gầy lộ ra nụ cười hiểm ác, vung tay chụp lấy cổ áo của Dương Kiệt nhấc bổng anh ta lên, cười lạnh nói: “Mày muốn trách thì nên trách bản thân vì đã dám mạo phạm tới công tử của bọn ta, cắt da xẻo thịt, là một trò thú vị đấy, cứ từ từ thưởng thức đi nhé, khả khả.”

Mặc dù đôi mắt của Dương Kiệt đã gần như nhắm lại mở không lên nổi, đầu treo sang một bên, máu tươi vẫn chảy đầy trong miệng, nhưng vẫn lộ ra nụ cười chế giễu nói: “Tụi ... tụi bây tưởng ... tưởng mình thắng ... thắng chắc rồi sao.”

“Khả khả, ta không nghĩ một tên tiên thiên tầng thứ 2 quèn như mày có thể đảo ngược tình thế.” Tên gầy cười khinh bỉ nói.

Nói xong không thể tranh cãi với anh ta nữa, chuẩn bị vác anh ta đi tới trước mặt chủ nhân của mình, để tên Đoàn Nghĩa ra tay hành hình trút giận.

“ Muốn hành ... hành hạ ta sao? Nằm ... nằm mơ đi ... ta sẽ ... sẽ đóng cửa Thả ... thả Phong ca ~~~~~!!” Dương Kiệt dốc hết toàn bộ sức lực trong người, vứt lá thẻ bài trong tay ra xa.

Chiu ~~~~~!!

Tám thẻ bài vừa vượt khỏi tay Dương Kiệt đột nhiên rực sáng dữ dội, treo lơ lửng trên không trung cách nơi Dương Kiệt và tên gầy đang đứng khoảng năm mét, tám thẻ bài nhanh chóng biến đổi thành một cánh cửa sắt dạng khí khảm đầy hoa văn.

Két ~~~!!

Cánh cửa sắt từ từ mở toang ra, một bóng người cao to vạm vỡ từ phía sau cánh cửa sắt bước ra, cơ thể những người có mặt ở đây không kiềm được run lên cầm cập trước khí thế hùng hực từ trong người đó lan tỏa ra.

Uy phong lẫm liệt, hào khí xung thiên, võ công cái thế, không phải Kiều Phong thì còn là ai nữa.

Kiều Phong phóng ánh mắt đầy căm phẫn quét ngang qua tên gầy đang túm lấy Dương Kiệt trên tay, không đợi hấn kịp phản ứng, lập tức thi triển tuyệt học Cầm Long Công, một con rồng dạng khí màu vàng kim từ đôi tay Kiều Phong bắn ra, nhanh chóng bay tới quần lấy Dương Kiệt đang bị túm lấy cổ áo trên tay tên gầy, trực tiếp kéo anh ta bay về trước mặt mình.

“ Kiều Phong tới rồi, khiến chủ nhân bị trọng thương nghiêm trọng, tội thật đáng chết.” Kiều Phong nhẹ nhàng đặt Dương Kiệt xuống đất, chấp thi tạ lỗi.

“ không trể ... không trể ... tới ... tới đúng lúc lắm ... Phong ... Phong ca, lũ khốn đó dám Dám ức hiếp đệ ... hãy đánh.. đánh chúng thành tàn phế cho đệ ngay ... ngay lập tức” Dương Kiệt nuốt lấy viên đan dược

điều trị nội thương do Kiều Phong đưa tới, phóng ánh mắt sát khí đằng đằng về phía ba tên khốn đã khiến mình trọng thương như thế này, cắn răng ra lệnh.

“ Xin tuân lệnh ~~!” Kiều Phong chấp tay đáp lời, từ từ đứng dậy, quay người lại quét ánh mắt sắc lạnh về phía đám Đoàn Nghĩa, khí thế của một tông sư phóng thích ra, khiến chúng toàn thân run lên cầm cập, thậm chí tên Đoàn Nghĩa chịu đựng không nổi không tự chủ quỳ ngã xuống đất, đôi mắt tràn đầy vẻ kinh hãi, khó tin.

“ Tiền ... tiền bối ... có sự nhầm lẫn ở đây, chúng tôi.. chúng tôi là người của gia tộc họ Đoàn của thành Ngư Tang, mong tiền bối nể mặt nhà họ Đoàn bỏ qua chuyện này cho.” Đối diện với khí thế của một tông sư hùng mạnh, dáng vẻ cao ngạo luôn ở bề trên của tên gầy tan biến theo chiều gió, hận không thể quỳ xuống van xin Kiều Phong tha mạng ngay lập tức, vội vã đem uy danh của gia tộc họ Đoàn ra đỡ lưng, hy vọng đối phương nể sợ tha mạng cho cả nhóm.

Nghe xong lời nói vừa mang vẻ van xin vừa mang vẻ hăm dọa của tên gầy, Đoàn Nghĩa mới từ trong cơn kinh hãi sức nhớ tới thân phận của mình, vội vã vùng dậy hét lớn: “ Đúng thế, bốn công tử là con cháu đích truyền của nhà họ Triệu, một trong tứ đại gia tộc hùng mạnh nhất khu vực Ngư Tang, cha của ta là tộc trưởng, nếu như các người dám đụng tới ta, gia tộc nhà họ Triệu sẽ không tha mạng cho các người đâu, hừ hừ. Nếu như các người biết điều quỳ xuống khấu đầu tạ lỗi, tự phé hai tay, bốn công tử sẽ rủ lòng thương tha cho cái mạng chó của các người.”

Hai tên hộ vệ có chút muốn lao tới tặng cho tên khốn ngu xuẩn vài cú bạt tai vào mặt.

Mẹ kiếp, kêu một tông sư quỳ xuống khấu đầu, tự phé hai tay xin tha mạng? Bộ mày tưởng mày là ai vậy? Ngay cả tộc trưởng có mặt ở đây khi

đối diện với một tông sư cũng phải nói năng khách sáo không dám đắc tội người ta đấy chứ.

Tuy trong gia tộc có không ít cao thủ tông sư, thậm chí tộc chủ là một kẻ mạnh nguyên thần, nhưng nước xa không cứu được lửa gần, lúc này không biết trời cao đất rộng đi buông lời sỉ nhục người ta nữa chứ?

Giờ thì tốt rồi, tên công tử này từ nhỏ được nuông chiều buông thả, không sợ trời không sợ đất, tưởng rằng chỉ cần mang uy danh nhà họ Triệu ra thì ai cũng phải hoảng sợ sao?

Nhìn kỹ đi, người ta là tông sư, là tông sư đấy! Mà có biết tông sư là gì không? Đúng là đầu óc bã đậu. mà muốn chết tự đâm đầu vào tường mà chết đi, đừng hại chết bọn tao chứ!!!

“ Không, tiền bối ... ý ... ý của công tử không phải là” Nhìn thấy sắc mặt đã trầm đen như than của Kiều Phong, hai tên hộ vệ giật mình hoảng hốt, tên vạm vỡ vội vã dùng tay bịt lấy miệng của Đoàn Nghĩa không cho hắn nói tiếp nữa, còn tên gầy run sợ lên tiếng giải thích.

“ Đừng lời thôi với.. với chúng nữa Phong Ca ... đánh ... đánh chúng thành tàn ... tàn phế ~~~!” Bản thân bị đánh tới nỗi suýt chết, tất nhiên là không thể bỏ qua rồi, huống chi đối phương còn chưa sợ chết dám lên tiếng hăm dọa nữa chứ, Dương Kiệt cắn răng phần nộ gào lớn.

“ Sương Long độ giang ~~!!”

“ bát biến thần quyền ~~~!!”

Biết rõ không còn cơ hội có thể thương lượng nữa, hai tên hộ vệ trực tiếp tung tuyệt học mạnh nhất của mình tấn công về phía Kiều Phong, ngay sau đó lập tức quay đầu bỏ chạy, tên vạm vỡ kéo lấy tay của Đoàn Nghĩa vẫn còn đang ngơ ngác khó hiểu cùng tên gầy chia làm hai hướng bỏ chạy,

mục đích của chúng không phải là đánh bại đối phương, mà là muốn cầm chân đối phương trong giây lát để có thời gian bỏ chạy.

“Kiến Long Tại Điền ~~!!” Từ trong cơ thể của Kiều Phong phóng thích ra một con rồng màu vàng kim bao bọc lấy cơ thể, hai đòn tấn công của kẻ địch vừa chạm vào cơ thể con rồng đang quấn quanh cơ thể Kiều Phong lập tức bị tan biến trong không khí, không để lại chút vết tích gì cả.

“Chạy, các người chạy được sao? Phục Sương Băng Chí ~~~!!”

Kiều Phong vung hai tay vỗ về phía hai tên hộ vệ đang dẫn theo Đoàn Nghĩa bỏ chạy, trên mặt đất đột nhiên xuất hiện ba con rồng dạng băng bay lên quấn lấy cơ thể của cả ba, chỉ trong nháy mắt, cơ thể của chúng lập tức bị đóng băng hoàn toàn, chỉ chừa lại mỗi phần đầu vẫn còn mang theo vẻ hoang mang sợ hãi.

Từ trên không trung rơi xuống mặt đất, cho dù cố gắng hết sức vùng vẫy, vẫn không nhúc nhích được gì cả.

Lại thêm một chiêu Cầm Long Công, hút cả ba về tay mình, ném xuống trước mặt Dương Kiệt chờ anh ta giải quyết.

Dương Kiệt cố gắng lê từng bước chân nặng nề bước tới trước mặt ba con cá đã nằm trên thớt, huyền thiết chùy xuất hiện trên tay, chuẩn bị kết liễu để lấy điểm kinh nghiệm thăng cấp.

Với tình hình trọng thương tồi tệ như thế này, cho dù thánh dược điều trị, ít nhất cũng phải trên một năm mới lành hẳn, ngoài ra, sau khi lành hẳn, xương cốt kinh mạch trong cơ thể đã bị rạn nứt trầm trọng, con đường tu luyện cũng bị chấm dứt, thuộc dạng có chữa trị cũng chỉ tồn thuốc mà thôi.

Tất nhiên, đó là đối với người thông thường, còn đối với Dương Kiệt, có hệ thống nghịch thiên trong tay, chỉ cần thăng cấp, cho dù bị đứt hai tay hai

chân, chỉ còn lại hơi thở cuối cùng, cũng sẽ hoàn toàn lạnh lặn lại ngay tức khắc, tựa như chưa từng bị thương qua vậy.

“ Thả ta ra, thả ta ra, ta là con cháu đích truyền của nhà họ Đoàn, cha ta là tộc trưởng, các người dám đụng tới ta, nhà họ Đoàn sẽ không tha cho các người đâu.” Mặc dù đã biến thành con cá nằm trên thớt, nhưng tên Đoàn Nghĩa vẫn vùng vẫy quất tháo hăm dọa.

Chết tới nơi mà không đi van xin năn nỉ, còn hùng hổ hăm dọa, tại sao tội mình phải dùng mạng để trả giá theo cái tên đầu óc bã đậu này nhỉ?

Hai tên hộ vệ đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt mang theo vẻ than thở tuyệt vọng.

Bốp ~~~!!

Phụp ~~~!!

“ Mày ... mày dám đánh tao” Máu tươi kèm theo vài chiếc răng từ trong miệng phun bắn ra, má bên trái sưng vù lên như cái bánh bao, Đoàn Nghĩa mang theo vẻ mặt khó tin run giọng nói.

Đối với những tên cậu ấm bị nuông chiều quá đáng như thế này không còn gì để nói nữa, huyền thiết chùy vung lên, canh ngay đầu của hắn đập thẳng vào.

“ Không ~~~!! Không ~~~!! Ta không thể chết ~~~!! Ta là một trong tứ đại công tử của Ngư Tang, cha là tộc trưởng, tương lai sáng lạng, ta không thể chết như thế này được, ta không thể chết ~~~~!!” Nhìn thấy Dương Kiệt không chút do dự dốc hết sức lực còn lại của mình vung chùy bổ thẳng vào đầu, Đoàn Nghĩa đã biết sợ, nhận ra rằng uy danh của gia tộc nhà họ Đoàn không hữu dụng như hắn nghĩ, lớn tiếng gào khóc la hét trong tuyệt vọng.

Bạch ~~~~~!!

“ Dính dong, bạn tiêu diệt một tiên thiên tầng thứ 8, nhận được 80000 điểm kinh nghiệm.”

Tên Đoàn Nghĩa chỉ kịp gào lên tiếng hét đầy tuyệt vọng, cái đầu lập tức bị đập vỡ như bong bóng bị nổ tung, máu tươi lẫn lộn với dịch thể màu trắng phun thẳng vào mặt của hai tên hộ vệ, lúc này đôi mắt của chúng tràn đầy vẻ tuyệt vọng, thất thần.

Chết rồi, chết rồi.

Công tử bị chết, giờ cho dù tên ác ma này có tha mạng cho mình, sau này quay trở về gia tộc, cũng sẽ phải nhận cái chết thảm khốc vì tội bắt tài vô dụng, để cho chủ nhân gặp nạn, thậm chí liên lụy tới gia đình con cái.

Nhìn thấy vẻ mặt thất thần của chúng, Dương Kiệt không chút thương hại, nếu như xoay chuyển hoàn cảnh ngược lại xem, bảo đảm số phận của mình sẽ còn bi thảm hơn những gì chúng đang phải đón nhận lúc này.

Ở cái thế giới người ăn thịt người này, tuyệt đối không được nhân từ.

Mỗi người tặng cho một cú huyền thiết chùy vào đầu, do cơ thể đang bị đóng băng không thể chống đỡ, cho dù là cao thủ chân nguyên, bị quả chùy nặng cả ngàn kg đập vào đầu, cũng không tránh khỏi cái chết bi thảm.

Những thực ra cái chết như thế này đối với chúng đã là quá nhẹ nhàng, ít ra chết ngay tức khắc không cảm thấy đau đớn. Còn đỡ hơn bị hành hình sống không bằng chết.

“ Dính dong, bạn tiêu diệt một chân nguyên tầng thứ 2, nhận được 500000 điểm kinh nghiệm.”

“ Dính dong, bạn tiêu diệt một chân nguyên tầng thứ 3, nhận được 600000 điểm kinh nghiệm.”

“ Dính dong, bạn đã có đủ kinh nghiệm để thăng cấp, xin chúc mừng.”

Ngay sau khi bên tai vang lên câu thông báo của hệ thống, một tia sáng màu trắng bạc từ trên đỉnh đầu chụp xuống vào cơ thể Dương Kiệt, Dương Kiệt nhắm mắt lại tận hưởng cảm giác lâng lâng dễ chịu như được tẩy lễ, xương cốt và nội tâm đang phục hồi với tốc độ chóng mặt, chỉ trong nháy mắt đã hoàn toàn lành lặn như chưa từng bị trọng thương qua vậy.

Cái cổ bị treo sang một bên cũng đã trở lại vị trí cũ.

Khẽ lắc đầu vài cái, cảm thấy thoải mái dễ chịu vô cùng.

Hai tay nắm chặt thành nắm đấm, tung quyền vào không khí vài cái, những cú đấm mang theo tiếng gió rít đáng sợ, anh ta có cảm giác như chỉ cần một cú đấm có thể đấm vỡ một tảng đá thô to bằng cơ thể của ba người đàn ông trưởng thành.

Họ tên: Dương Kiệt.

Lv: 16 (tương đương với tiên thiên tầng thứ 6)

Điểm kinh nghiệm thăng cấp 162000/6000000

“ Chúc mừng chủ nhân đã thăng cấp thành công.” Kiều Phong mỉm cười vỗ tay chúc mừng Dương Kiệt.

“ Hồ hồ, tất cả đều nhờ công lao của Phong ca, nếu như không phải Phong ca có mặt kịp thời, e rằng lúc này đệ đã đi tới địa ngục uống trà với Diêm Vương rồi, còn thăng cấp gì nữa. Phong ca lại lần nữa cứu mạng đệ,

đệ cảm kích vô cùng.” Dương Kiệt mang theo nụ cười cảm kích vỗ vỗ lên vai Kiều Phong cười nói.

“ Bảo vệ an toàn cho chủ nhân, là nhiệm vụ và sứ mệnh của thuộc hạ, chủ nhân không cần phải khách sáo.” Kiều Phong lắc đầu mỉm cười, sau đó nghiêm giọng nói:

“ Nhưng mà, lần sau nếu gặp phải những nguy hiểm mà mình không thể đối phó, mong chủ nhân sớm triệu hồi thuộc hạ tới giải quyết, chứ thường xuyên để bản thân rơi vào tình huống cử tử nhất sinh như thế này, không hay chút nào.”

Dương Kiệt lắc đầu thở dài, tỏ vẻ nghiêm túc nói: “ Phong ca, con đường tu luyện luôn tràn đầy chông gai, nếu như lúc nào cũng ỷ y vào người khác, không đủ dũng khí đương đầu với mọi thử thách trở ngại, thì làm sao mà tiến bộ trở thành kẻ mạnh thực thụ được chứ?

Nhưng Phong ca hãy yên tâm, trải qua chuyện của Tiểu Lâm, đệ không ngu xuẩn tới nỗi mang mạng mình ra làm trò đùa đâu, nếu như rơi vào những tình huống nguy hiểm nhất không thể giải quyết, đệ sẽ phải làm phiền tới Phong ca nữa đấy.”

Kiều Phong khẽ ngật đầu hài lòng với thái độ của Dương Kiệt, quả thật, con đường tu luyện luôn tràn đầy chông gai, nếu như không đủ dũng khí và bản lĩnh vượt qua, suốt đời cũng chỉ là một kẻ yếu mà thôi.

Bản thân Kiều Phong cũng từng không ít lần trải qua những mối nguy hiểm cử tử nhất sinh, những vãn gông mình cắn răng vượt qua, mới có được thành tựu ngày hôm nay.

Con đường tu luyện không dành cho những kẻ yếu đuối suốt ngày chỉ biết ỷ y vào người khác, những người như thế suốt đời cũng chỉ là một kẻ

yếu mà thôi.

Diễn hình nhất chính là tên Đoàn Nghĩa vừa chết dưới tay Dương Kiệt.

Nếu như không phải hắn là con cháu đích truyền của nhà họ Đoàn, luôn mang uy danh của gia tộc ra làm bia đỡ đạn, bên cạnh luôn có hai cao thủ chân nguyên bảo vệ, e rằng đã bị giết biết bao nhiêu lần rồi.

Tới cuối cùng, khi uy danh của gia tộc và hộ vệ bất lực, hắn đã trả giá bằng cái mạng của mình.

Kiều Phong không muốn Dương Kiệt đi theo bước chân của tên Đoàn Nghĩa, nên lúc này giả vờ nói thế để thử xem tấm lòng của anh ta, nếu như anh ta làm theo lời Kiêu Phong vừa nói, Kiêu Phong cũng sẽ hết lòng trợ giúp bảo vệ Dương Kiệt, vì đó là sứ mệnh của anh ta, nhưng trong lòng sẽ không kèm được thất vọng, không chừng sẽ xuất hiện bức tường ngăn cách giữa cả hai.

Bất chấp mọi gian nan hiểm nguy, cũng không chùn bước vượt qua, hào khí xung thiên, đó chính là bản lĩnh của một người đàn ông thực thụ.

Kiều Phong càng nhìn Dương Kiệt càng cảm thấy thân thiện, từ trên người anh ta có thể nhìn thấy hình bóng của mình khi còn trẻ, có khí phách, có dũng cảm, có nhiệt huyết, ngông nghênh nhưng không tự cao tự đại, đó chính là những khí chất cần thiết đối với một kẻ mạnh thực thụ.

“ Phong ca, tranh thủ Phong ca còn thời gian ở thế giới này, dẫn đệ đi sâu vào trong khu rừng săn giết những con ma thú cấp cao đi nào, để kiếm thêm nội đan ma thú mang đi bán để có tiền ăn cháo chứ, chứ linh thạch trong người chỉ còn lại chút ít, dùng hết để thăng cấp tuyệt học rồi, lúc này nghèo tới nỗi không có tiền đi ăn sáng nữa là.” Vẻ mặt nghiêm túc của Dương Kiệt nhanh chóng được thay thế bằng vẻ mặt lẳng lơ, hí hí cười nói.

Lúc này nhìn vào Kiều Phong chẳng khác nào đang nhìn một cái máy cày lv cao cấp, không lợi dụng mới là lạ á.

Kiều Phong lắc đầu cười trừ, ngật đầu đồng ý yêu cầu của Dương Kiệt. Xem ra lại phải làm cu li rồi đây.

Từ trên xác của Đoàn Nghĩa và hai tên hộ vệ lột sạch hết tàn sản trên người chúng.

Trong túi càn khôn của hai tên hộ vệ có tới gần một triệu linh thạch cấp thấp, 1000 linh thạch trung cấp, tích khí đan trung cấp gần cả trăm viên, đan dược giải độc, điều trị không ít.

Còn tài sản của tên Đoàn Nghĩa, mẹ kiếp, đúng là cậu ấm của gia tộc hùng mạnh có khác, hẳn không sử dụng túi càn khôn mà sử dụng tới nhẫn càn khôn, một loại thần khí cao cấp có diện tích lớn hơn gấp nhiều so với túi càn khôn, trong đó có tới ba triệu linh thạch cấp thấp, 5000 viên linh thạch trung cấp, tích khí đan trung cấp tới 300 viên, đan dược các loại vô số.

Giết người cướp của đúng là cách làm giàu nhanh nhất, người xưa không lừa dối ta chút nào.

Dương Kiệt không ngừng cảm thán.

Lấy một mớ linh thạch ra tu sửa lại càn khôn tháp đã gần như bị phế sau khi phải hứng chịu đòn tấn công của tên tiên thiên tầng thứ 3.

Suy qua nghĩ lại, phát hiện tác dụng của nó đã không theo kịp tiến độ của mình, lại bỏ thêm 500 ngàn linh thạch ra thăng cấp lên thành pháp bảo sơ cấp.

Càn Khôn tháp

Cấp bậc: pháp bảo (sơ cấp) (số linh thạch cấp thấp cần thiết để thăng cấp: 0/5000000)

Sức phòng thủ: có thể chống đỡ sức tấn công toàn lực của cấp chân nguyên tầng thứ 3 trở xuống.

Độ bền 80 / 80 (khi độ bền trở về bằng 0, sẽ không thể sử dụng được nữa.)

Nhìn vào số linh thạch cần thiết để thăng cấp lên pháp bảo trung cấp, Dương Kiệt có chút muốn ngất xỉu tại chỗ.

Số lượng cần thiết tăng lên gấp 10 lần. Chưa tính những môn tuyệt học và võ hồn cần thăng cấp, mấy triệu viên linh thạch vừa lột sạch từ trên người nhóm Đoàn Nghĩa chẳng thấm vào đâu, thế mà cứ tưởng mình đã trở thành đại gia giàu có, ai ngờ vẫn chỉ là một anh nghèo rớt mồng tơi mà thôi.

“ Đi, đi săn giết ma thú kiếm tiền thôi ~~~!!” Biết rằng mình còn phải phấn đấu rất nhiều mới có thể thành đại gia, Dương Kiệt vội vã dẫn theo Kiều Phong đi vào khu rừng ở cách đó không xa, tiếp tục con đường giết quái thăng cấp, kết hợp với kiếm tiền mua cháo mà ăn.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 37: "Heo Mập" Thành Kiệt Ca Ca Trong Truyền Thuyết?

Thành Ngư Tang, tại ngôi nhà tráng lệ có diện tích rộng hơn cả phủ của thành chủ thành Ngư Tang, chính là đại bản doanh của một trong tứ đại gia tộc hùng mạnh nhất ở khu vực Ngư Tang, nhà họ Đoàn.

Ngay sâu trong hậu viện, có một tòa tháp kỳ lạ.

“ Anh Văn à, hôm nay em ở kỳ tân các nhìn thấy một bộ đầm đẹp lắm, em muốn ~~~!!”

Một cô gái trẻ tuổi khá xinh, ngã vào lòng của một người đàn ông trung niên, nhõng nhẽo nói.

“ Vậy thì mua đi.”

Người đàn ông trung niên đôi mắt như muốn nuốt sống cô gái tỏ vẻ hào phóng cười nói.

“ Vậy anh Văn đi cùng với em nhé.”

Giọng nói nũng nịu vô cùng, nháy mắt đưa tình gợi ý.

“ Được, đợi thêm một canh giờ nữa, anh đã có thể tự do rời khỏi, em đợi anh thêm chút nữa nhé. Sau khi đi mua đầm xong, hãy đi tới nhà anh, chúng ta cùng thảo luận thảo luận “ triết lý cuộc sống” nữa nha.”

Người đàn ông trung niên vỗ nhẹ lên tay cô gái khoái trá cười nói.

Cô gái trẻ tuổi đỏ hết cả khuôn mặt, nũng nịu cười nói: “ Theo ý anh vậy.” Đưa mắt nhìn thấy về phía những cây đại thụ toàn thân đen nhánh, cao khoảng năm mét, nằm giữa đại sảnh tò mò hỏi:

“ Tại sao lại phải trông coi những cây đại thụ đó vậy? Có ai thêm vào đây lấy chúng đâu chứ?”

Người đàn ông trung niên giật mình hoảng hốt, vội vã dùng tay bịt miệng cô gái lại, thận trọng nói: “ Em thì biết gì chứ? Đừng nói năng bậy bạ, nếu như để trưởng lão trong gia tộc nghe thấy, sẽ chôn sống em đấy.”

“ Ủa?”

“ Chuyện gì xảy ra vậy anh?”

Trong lúc cô gái trẻ đang dùng tay vỗ vỗ ngực, dường như bị câu nói của anh Văn hù dọa hoảng sợ, đột nhiên nhìn thấy sắc mặt của anh Văn biến sắc trầm trọng.

Anh Văn dùng tay đẩy mạnh cô gái ra xa, nhanh như chớp phóng tới trước một cây thụ ở dãy trên cùng.

Chỉ thấy, cành cây của cây thụ đột nhiên rơi rụng xuống, thân cây đen nhánh chỉ trong chốc lát đã biến thành màu than trắng.

“ Cái này ... cái này”

“ Vì sao lại như thế? Vì sao cây sinh mạng của Đoàn Nghĩa thiếu gia lại khô héo đi thế này?”

Anh Văn gương to đôi mắt ra hết cỡ, sắc mặt tái mét, toàn thân run lên cầm cập.

Cây sinh mạng!

Những cây thụ màu đen nhánh này chính là cây sinh mạng. Một trong số đó, chính là cây sinh mạng của Đoàn Nghĩa.

Cây sinh mạng trồng trọt không dễ, trong gia tộc họ Đoàn, chỉ những nhân vật có địa vị cao quý, mới có cây sinh mạng tương ứng.

Nghe nói, khi cây sinh mạng còn trong giai đoạn nảy mầm, phải dùng máu tươi người sử dụng tưới vào một lần, sau đó sẽ có thể kết nối với linh hồn của người sử dụng.

Là con trai ruột của tộc trưởng nhà họ Đoàn, Đoàn Nghĩa tất nhiên là có cây sinh mạng tương ứng với hắn rồi.

Lúc này nhìn thấy cây sinh mạng của Đoàn Nghĩa khô héo với tốc độ chóng mặt, không cần hỏi, cũng đủ biết số phận của hắn như thế nào rồi.

Anh Văn, là một trong những người phụ trách trông coi cây sinh mạng của nhà họ Đoàn, hắn không cần phải là gì, mỗi ngày chỉ cần trông coi sáu canh giờ ở tòa tháp này, sẽ nhận được tài nguyên tu luyện dồi dào.

Anh Văn đã trông coi cây sinh mạng gần mười năm trời, chưa từng xảy ra tình trạng cây sinh mạng bị khô héo.

Lúc này nhìn thấy cảnh đó, không kiềm được toát mồ hôi lạnh, trong lòng kinh hãi vô cùng.

“ Anh Văn Anh làm em đau kìa ~~!!” Cô gái trẻ không biết chuyện gì xảy ra, cô ta xoa nhẹ chỗ vừa bị anh Văn xô mạnh vào, nũng nịu nói.

“ Xéo ~~~~!!” anh Văn phản nộ quát lớn một tiếng, không thèm quan tâm tới sắc mặt khó coi của cô gái, cơ thể tựa như cơn gió lốc phóng ra khỏi tòa tháp.

“ Cái gì ~~~~!! Người nói cái gì ~~~~~!!”

Tại tòa trang viên dành riêng cho tộc trưởng, một đàn ông trung niên ăn mặc nho nhã tóm lấy cổ áo của anh Văn, lúc này khuôn mặt của người đó không nho nhã phong thái chút nào, ngược lại như con sư tử bị thương, phần nộ quát thẳng vào mặt của anh Văn.

“ Dạ ... dạ Thưa tộc trưởng Cây sinh mạng của Nghĩa ... Nghĩa thiếu gia đã”

Anh Văn đã sợ tới nỗi run lên cầm cập, nói không nên lời.

Bị tóm chặt lấy cổ áo, chỉ cảm thấy khó thở vô cùng, sắc mặt tím tái như có thể tắt thở bất kỳ lúc nào.

“ Vô dụng, Nghĩa nhi đã chết, vậy sao ngươi chưa chết chứ ~~~~!!”

Người đàn ông trung niên không kiềm chế được cơn phần nộ tốt cùng của mình, một chương võ thẳng vào đầu của anh Văn, đầu của hắn lập tức bị nổ tung ra như quả dưa bị dùng gậy đập mạnh vào.

Nếu như Dương Kiệt có mặt ở đây, chắc chắn sẽ cùng người đàn ông trung niên này kết giao thành tri kỷ vì có cùng chung một sở thích cho mà xem.

Người đàn ông trung niên này không ai khác chính là tộc chủ của gia tộc nhà họ Đoàn, cha ruột của Đoàn Nghĩa, cao thủ nguyên thần tầng thứ 3, người đời xưng là “ Thiết Chỉ vô địch” Đoàn Chánh hùng.

“ Biệt đội Hắc Ảnh ~~~~!!” Đoàn Chánh Hùng vút quả xác của anh Văn sang một bên, hướng về phía không khí gào thét một tiếng.

Roẹt ~~~~!!

Một bóng người không biết bằng cách nào đột nhiên xuất hiện ngay giữa đại sảnh, quỳ một chân xuống thi lễ: “ Gia chủ!”

“ Đi, mau dẫn theo đội một đi tới bí cảnh mới mở của Bắc Minh Tông, thu gom di thể của Nghĩa nhi mang về đây cho ta, đồng thời điều tra ra hung thủ đã dám cả gan sát hại con trai yêu của ta, bắt sống tên trời đánh đó về đây cho ta, ta sẽ cắt từng miếng da, xẻo từng miếng thịt của nó trước bàn thờ của Nghĩa nhi, đồng thời rút linh hồn của nó ra tinh luyện tám, tám, chín mươi một ngày, để tên trời đánh đó không có cơ hội siêu thoát ~~~~~!!”

Đoàn Chánh Hùng phần nộ ra lệnh, đôi mắt tràn đầy sát khí, không khí trong đại sảnh đột nhiên hạ thấp tới mức đáng sợ.

“ Xin tuân lệnh ~~~!!” Bóng người quỳ ở giữa đại sảnh sau khi nhận được mệnh lệnh, cơ thể đột nhiên mờ dần đi, chỉ trong chốc lát đã tan biến trong không khí, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

Biệt đội hắc ảnh là đội quân được đào tạo bí mật của nhà họ Đoàn, thành viên trong đội toàn là những cao thủ từ chân nguyên tầng thứ 5 trở lên, cá biệt đội trưởng của từng đội đều là những cao thủ tông sư tầng thứ 1 trở lên.

Tất cả đều là những tử sĩ không có tình cảm, được nhà họ Đoàn thu nhận những đứa trẻ mồ côi về nuôi dưỡng đào tạo nên người, chỉ trung thành tuyệt đối với tộc chủ nhà họ Đoàn, ngoài tộc chủ gia tộc ra, cho dù là thái thượng trưởng lão cũng không có quyền điều khiển, địa vị cao quý, thực lực đáng sợ, vì hoàn thành nhiệm vụ, có thể hy sinh tính mạng của mình mà không chút do dự.

“ Quản gia, gián gia đâu ~~~!!” Câu gào thét của Đoàn Chánh Hùng vừa dứt, một người đàn ông có râu tóc bạc phơ từ bên ngoài hấp tấp chạy vào, quỳ xuống thi lễ với lão.

“ Dọn dẹp xác tên vô dụng này đi cho khuất mắt ta, chém thành thịt băm vớt đi cho chó ăn. Ngoài ra, gia đình của hai tên hộ vệ vô dụng đã phụ trách bảo vệ Nghĩa nhi, không cần thiết phải tồn tại trên đời này nữa.”

Đoàn Chánh Hùng vẻ mặt lạnh lùng ra lệnh.

“ Xin tuân lệnh!”

Quản gia vội vã thu dọn xác chết của anh Văn, tuân theo lời Đoàn Chánh Hùng mang theo chém thành thịt băm vớt cho chó ăn.

Đồng thời cho người ra tay tàn sát gia đình của hai tên phụ trách bảo vệ Đoàn Nghĩa.

“ Ôi, Nghĩa nhi, Nghĩa nhi, con của ta ~~~~~!!” Tiếng gào thét đầy căm phẫn của Đoàn Chánh Hùng vang dội khắp tòa nhà, khiến người trong nhà ai nấy đều gà bay chó chạy, thấp thỏm không yên.

Lo sợ tộc chủ giận cá chém thớt, không biết vì lý do gì mà bị giết.

Thủ phạm gây ra nỗi ám ảnh kinh hoàng của nhà họ Triệu lúc này đang theo chân Phong ca của mình càn quét ma thú trong khu rừng hoang ngút ngàn.

Hoàn toàn không biết rằng một mối nguy hiểm cử tử nhất sinh đang ập vào đầu mình, lúc này đang phấn khích đứng sang một bên chiêm ngưỡng phong thái uy dũng của Phong ca khi giao chiến với một con ma thú cấp 4 sơ cấp.

“ Hàn Long Hữu Hối ~~~!!” Nột con rồng dạng khí màu vàng kim dài gần mười trượng từ trong lòng bàn tay của Kiều Phong phun bắn ra, lao thẳng về phía một con ma thú đầu hổ, thân trâu, chân ngựa cao gần năm mét đang gào thét dữ dội vì giận dữ.

Gần mấy ngàn năm trở thành bá chủ khu vực, Kỳ Lân Hồ sống trong lãnh thổ của mình mà không một con ma thú cùng cấp nào dám tiến tới gần quấy phá, lâu lâu lại chạy tới khu vực vòng ngoài giễu cợt nô đùa những con mồi do mình giam nuôi, đợi tới khi chơi chán rồi sẽ biến chúng thành món điểm tâm của mình, cuộc sống mới an nhàn tự tại làm sao.

Hôm nay, một ngày đẹp trời gió bình sóng lặng, Kỳ Lân Hồ từ trong hang ổ bước ra đi tuần tra lãnh thổ của mình, nhân tiện làm một bữa ăn ngon miệng rồi quay trở về hang ngủ tiếp.

Ai ngờ đi chưa được bao xa, phát hiện hai chiếc bóng nhỏ bé từ đâu đó xuất hiện, đang ra tay tàn sát những con mồi giam nuôi của mình, tất nhiên là không thể nhắm mắt bỏ qua rồi.

Đặc biệt khi phát hiện hai chiếc bóng đó chính là loài người, càng khiến nó phấn khích tột cùng.

Loài người! Đã hơn mấy ngàn năm rồi, không biết vì sao không còn nhìn thấy bóng dáng của loài người đi vào khu rừng này nữa, những đôi với một con ma thú đã từng thưởng thức qua thịt người như Kỳ Lân Hồ, thứ mùi vị thơm ngon tươi sống, mềm mại dẻo dai đó nó vẫn còn nhớ như in, một ấn tượng sâu đậm mà suốt đời không thể nào quên được, mỗi lần nhớ tới đều nước miếng chảy đầm lìa.

Lúc này nhìn thấy hai con mồi ngon trước mắt, tất nhiên là không thể bỏ qua rồi, một phần vì muốn giữ gìn trật tự khu vực của mình, một phần vì muốn tóm gọn hai con mồi mang về hang ổ để từ từ thưởng thức, vì không phải lúc nào cũng có cơ hội ngàn năm hiếm gặp như thế này.

Gào ~~~~!!

Gào lên một tiếng đầy phấn khích, cơ thể khổng lồ của nó nhanh như một tia chớp, trực tiếp lao thẳng về phía con môi lớn tuổi đang ra tay tàn sát những con môi nhỏ của mình, miệng đầy mùi tanh hôi há to ra, chuẩn bị tấp thẳng vào đầu của con môi.

“Thần Long Bã Vĩ ~~~~!!” Ai ngờ con môi có dáng vẻ yếu ớt đó tựa như mọc mắt phía sau, thậm chí không thèm quay người lại, cơ thể đột nhiên nửa ngã về phía sau, tay phải tạo thành chưởng ấn thẳng về phía mình.

Chỉ thấy một cái đuôi rồng màu vàng kim xuất hiện, trực tiếp quét thẳng vào đầu của con Kỳ Lân Hồ đang định đánh lén, hứng trọn cái đuôi rồng vào đầu, cơ thể khổng lồ của nó trực tiếp bị quét bay ra xa, tông ngã năm, sáu cây đại thụ mới té ngã xuống đất, đầu óc choáng váng, phải qua một hồi lâu mới định thần trở lại.

Vừa mới kịp đứng dậy gào lên một tiếng đầy giận dữ, ai ngờ con môi dáng vẻ yếu đuối đó lần nữa tay phải tung ra, một con rồng dạng khí màu vàng kim dài gần mười trượng phóng thẳng tới, thứ khí thể áp đảo đáng sợ đó khiến Kỳ Lân Hồ vừa phẫn nộ vừa sợ hãi, há to miệng ra, một luồng lửa trên chục ngàn lộ phun bắn ra, bắn thẳng về phía con rồng dạng khí đang lao tới.

Bùm ~~~~~!!

Con rồng dạng khí và luồng lửa va đập vào nhau, tạo lên âm thanh vang dội cả khu vực, mặt đất ở gần đó lập tức thấp cháy thành biển lửa.

luồng lửa biến mất, nhưng con rồng dạng khí vẫn tiếp tục lao thẳng về phía Kỳ Lân Hồ, nó giật mình hoảng sợ, không ngờ mình hoàn toàn không phải là đối thủ của con môi có dáng vẻ yếu ớt kia.

Gào ~~~~~!!

Nó gào lên một tiếng đầy bất cam và sợ hãi.

Sỉ nhục, tuyệt đối là một sỉ nhục đối với một bá chủ một phương như Kỳ Lâm Hồ.

ai ngờ trời đẹp đi tuần tra săn mồi, tưởng rằng gặp phải mồi thơm, ai ngờ lại là khúc xương khó ngậm như thế này chứ?

Tứ chi nhún mạnh xuống đất, cơ thể không lơ tung nhảy lên không trung, né qua con rồng dạng khí đang hùng hổ lao tới trong gang tấc.

Nó thậm chí cảm nhận thấy mát lạnh và đau rát ở phần bụng khi con rồng dạng khí bay xước qua.

Con Kỳ Lâm Hồ còn chưa kịp vui mừng khi thoát nạn trong gang tấc, đột nhiên nghe thấy tiếng hét ở phía xa vang lên: “ Phi Long Tại Thiên ~~~~!!”

Chỉ thấy Kiều Phong tung người lên không trung, tay phải tạo thành chưởng gió ra phía trước, cơ thể tạo thành tư thế như một mũi khoan, toàn thân được bao bọc bởi khí màu vàng kim, tựa như hóa thân thành một con rồng thần thực thụ, phóng thẳng về phía con Kỳ Lâm Hồ.

Gào ~~~~~!!

Một thứ tựa như sóng siêu âm từ trong miệng Kỳ Lâm Hồ phát ra, đó chính là tuyệt kỹ thần thông của Kỳ Lâm Hồ, Kỳ Lâm Hống ~~!!

Thứ sóng siêu âm vô hình đó không tài nào chống đỡ, Kiều Phong chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, cơ thể không tự chủ chững lại trên không trung.

Kỳ Lân Hồ tất nhiên là không thể bỏ qua cơ hội phản công này rồi, chiếc đuôi thô to bằng cơ thể của một người đàn ông trưởng thành vẩy quét về phía Kiều Phong.

“Kiến Long Tại Điền ~~~~!!” Kiều Phong nhanh chóng từ trong cơn choáng váng định thần trở lại, nhìn thấy chiếc đuôi của Kỳ Lân Hồ quét tới, lập tức thu lại thế đánh trước kia, thay đổi bằng chiêu thức phòng thủ mạnh nhất trong giáng long thập bát chương, Kiến Long Tại Điền!

Từ trong cơ thể của Kiều Phong lập tức phóng thích ra một con rồng màu vàng kim bao bọc lấy cơ thể, chiếc đuôi của Kỳ Lân Hồ quét thẳng vào thân rồng, cả hai đều bị đẩy lùi về phía sau.

Kiều Phong tiếp đất không ngừng bước lùi về phía sau vài chục bước mới ngừng hẳn, nhưng trên người không có tí vết thương nào cả.

Hai tay bắt chéo lại trước ngực, sau đó tung chưởng về phía mặt đất: “Chấn Kính Bát Lý ~~~~!!”

Một con rồng dạng khí cuộn tròn hình ốc xoắn tựa như một chiếc vòng kim cô bắn thẳng về phía Kỳ Lân Hồ.

Tốc độ quá nhanh không thể né tránh, Kỳ Lân Hồ gào thét một tiếng, chi phải trước vung lên vỗ thẳng vào con rồng cuộn tròn đang bắn tới.

Rầm ~~~~~!!

Gào ~~~~~!!

Chi phải chạm vào con rồng dạng khí lập tức bị vỡ tung ra, máu me lẫn lộn với da thịt xương cốt tung bắn khắp nơi, Kỳ Lân Hồ gào lên một tiếng đầy đau khổ, cái đầu hừng tròn con rồng ốc xoắn trực tiếp bị đánh bay ra

xa, cái đầu hổ đã gần như bẹp dúm, nằm ngã trên mặt đất rên rỉ thở ra nhiều, hít vào ít.

Hoàn toàn không phải đối thủ!

Cũng phải thôi, Kiều Phong đã là một tông sư tầng thứ 9, còn con Kỳ Lân Hỏa này cao lắm chỉ tương đương với tông sư tầng thứ 3, sao mà đánh lại Kiều Phong chứ, không bị kết liễu ngay từ đầu đã là khá lắm rồi.

“ Phong ca, đề đề hót cú chót ~~~~!!” Trong lúc Kiều Phong chuẩn bị lao tới kết liễu con Kỳ Lân Hỏa, Dương Kiệt nãy giờ đứng theo dõi ở phía xa nhận thấy thời cơ đã tới, hùng hổ vung huyền thiết chùy lao tới giành phần.

“ Huyền Vũ, xuất hiện, Giới Vương Quyền X 4, Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp ~~~~!!”

Kiều Phong hiểu ý Dương Kiệt muốn gì nên đã dừng bước đứng sang một bên cảnh giác Kỳ Lân Hỏa phản kháng trong tuyệt vọng, Dương Kiệt phải bộc lộ hết toàn bộ thực lực của mình vì sợ rằng không đủ sức kết liễu con ma thú tông sư tầng thứ 3.

Bóp ~~~~~!!

Gào ~~~~~!!

Huyền thiết chùy đập vào đầu Kỳ Lân Hỏa, Dương Kiệt có cảm giác như đập vào bức tường thép kiên cố, suýt chút nữa không vững vũ khí trong tay.

Kỳ Lân Hỏa gào lên một tiếng đầy đau đớn, căm phẫn.

Đường đường một ma thú cấp 4, bá chủ một phương, không ngờ có ngày lại bị một con kiến yếu ớt dùng vũ khí đập vào đầu, sỉ nhục, tuyệt đối

là một sĩ nhục không thể tha thứ được.

Nhưng lúc này nó đã bị trọng thương trầm trọng, hoàn toàn không đủ sức phản kháng, chỉ còn cách nằm yên hứng trọn những cú bổ trời giáng của Dương Kiệt mà thôi.

Đúng là hồ xuống đồng bằng bị chó hiếp!

Bóp ~~~~~!! Bóp ~~~~~!! Bóp ~~~~~!! Bóp ~~~~~!! Bóp ~~~~~!!.....

Gào ~~~~~!! Gào ~~~~~!!.....

Dương Kiệt tựa như cỗ máy đập trứng tự động, huyền thiết chùy vung lên đập xuống một cách không ngừng nghỉ, Kỳ Lân Hồ hận không thể chết ngay tức khắc, đỡ phải tiếp tục hứng chịu những cú bổ đau thấu linh hồn như thế này.

Bóp ~~~!!

Bạch ~~~~~!!

Gào ~~~~~~!!

Sau gần hai phút bổ liên tục vào đầu, cuối cùng đã có thể phá vỡ sức phòng thủ của Kỳ Lân Hồ, nó chỉ kịp gào lên tiếng thét đầy tuyệt vọng, bất cam, đầu bị vỡ tung ra như bong bóng bị vỡ, kết thúc cơn đau kéo dài.

“ Dính dong, bạn giết được một ma thú cấp 4 sơ cấp tương đương với tông sư tầng thứ 3, nhận được 1500000 điểm kinh nghiệm.”

“ Dính dong, do bạn lần đầu tiên giết quái vượt trên 10 cấp, nhận được phần thưởng: thẻ bài chiêu mộ X 1, bùa thăng cấp vũ khí X 1, cơ hội quay số X 1. xin chúc mừng.”

“ Quay số? Lại là quay số?? Ta hận quay số ~~~!!” Nhìn thấy phần thưởng sau khi giết quái trên 16 cấp đối với mình, thẻ bài chiêu mộ và bùa thăng cấp vũ khí thì không có gì phải phàn nàn rồi, đều là những thứ vô cùng hữu dụng.

Nhưng cái cơ hội quay số khốn khiếp đó, làm Dương Kiệt nhớ lại bịch băng vệ sinh Kotex vẫn còn nằm trong càn khôn tháp của mình.

Cơ hội quay số bỏ qua một bên, cầm tấm thẻ bài chiêu mộ lên xem, phát hiện trên tấm thẻ có in hình một cô gái trẻ chạc tuổi 16, trẻ trung, dễ thương nhí nhảnh, đặc biệt là đôi mắt to sáng tràn đầy linh khí, đôi mắt có hồn như biết nói chuyện, khuôn mặt hao hao giống diễn viên Hồng Kông Chu Ân, tuy chỉ là hình ảnh, nhưng nhân vật trong tấm thẻ bài toàn thân trên dưới đều bộc lộ khí chất một cô gái trẻ trung hồn nhiên hoạt bát, thông minh lanh lợi.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là tạo hình của Hoàng Dung trong phim Anh hùng Xà Điêu do Chu Ân thủ vai đây mà.

Họ tên:Hoàng Dung (tiểu đông tà)

Lv: 30 (tương đương với chân nguyên cấp 10)

điểm kinh nghiệm thăng cấp 165772/25000000

Kỹ năng tuyệt học: Đả Cầu Bổng Pháp (thần giới trung cấp); Đạn Chỉ Thần Thông (thần giới trung cấp); Đan Hoa Phát Nguyệt Thủ (thiên giới trung cấp) ; Đào Hoa Lạc Anh Chương (thiên giới trung cấp); Ngọc Tiêu Kiếm Pháp (thiên giới cao cấp) ; Tiêu Dao Du (thánh giới tuyệt phẩm)

Nội công tâm pháp: Cửu Âm Chân Kinh (thần giới cao cấp).

Bình khí: Đả Cầu Bồng (thần khí sơ cấp); Nhuyễn Vị Giáp (thánh khí sơ cấp).

độ trung thành: 100.

Thời gian có thể tồn tại sau khi chiêu mộ: vĩnh viễn.

Giãn cách chiêu mộ: không có.

Dương Kiệt không kèm được kêu thót lên vì kinh ngạc.

không ngờ tám thẻ chiêu mộ lần này là một trong những nữ nhân vật chính mà Dương Kiệt yêu thích nhất trong tiểu thuyết của Kim Dung.

Chỉ là sao toàn chiêu mộ nhân vật của tiểu thuyết Kim Dung không thể? Chẳng lẽ hệ thống đã ký hợp đồng với nhà văn Kim Dung rồi sao?

Mặc dù trên mạng có nhiều tranh luận về những diễn viên đã từng đóng vai Hoàng Dung hay nhất, nhưng trong mắt của Dương Kiệt, Hoàng Dung hoàn hảo nhất không ai khác chính là do diễn viên Chu Ân đóng năm 1994.

Hoạt bát, dễ thương, thông minh lanh lợi, thậm chí có chút nhỏ mọn, đánh đá và hay giận hờn, nhưng hoàn toàn phác họa ra hình ảnh của một thiếu nữ mới lớn, tràn đầy sức sống.

Nhìn vào bảng kỹ năng tuyệt học của Hoàng Dung, Dương Kiệt không kèm được chảy dãi thèm thuồng.

Mẹ kiếp, có tới sáu tuyệt học võ công, thấp nhất cũng là thiên giới trung cấp, mỗi một tuyệt học mang tới thế giới đều có thể trở thành tuyệt học trấn phái mà vô số người phải tranh giành bể đầu.

Tất nhiên, tuy Hoàng Dung sở hữu nhiều tuyệt kỹ vô công, nhưng nếu so sánh với Kiều Phong, vẫn còn kém xa một trời một vực.

Cho dù sau này có ngang bằng cấp bậc đi nữa, cũng không phải là đối thủ của Kiều Phong được.

Vì Hoàng Dung chú trọng vài chữ “bác”, còn Kiều Phong chú trọng vào chữ “tinh”.

Hai con đường này không thể nói là ai hơn ai, nhưng cái “bác” của Hoàng Dung vẫn còn rất mơ hồ, tuyệt học thì học qua nhiều đấy, nhưng tất cả chỉ là nửa vờn, chưa hoàn toàn phát huy hết uy lực của những môn tuyệt học đó, nếu thay thế bằng Hoàng Dược Sư thì lại là một chuyện khác.

Còn Kiều Phong, tuy chỉ dày công toi luyện mỗi chiêu Giáng Long Thập Bát Chương, nhưng đã được anh ta tu luyện tới cảnh giới cực đỉnh, cộng thêm khí thế hào khí xung thiên kết hợp với uy lực của chương pháp, thậm chí có thể phát huy 200 % uy lực.

Khí thế! Chính là khí thế bất chấp tất cả, không cần biết phía trước đây rầy chông gai hay không, nhưng vẫn vững bước tiến lên, mang theo khí thế thiên hạ vô địch, tung hoành thiên hạ, mới có thể phát huy hết uy lực của Giáng Long Thập Bát Chương.

Đó cũng là lý do vì sao đã từng biết bao nhiêu người từng luyện qua Giáng Long Thập Bát Chương, nhưng chỉ duy nhất hai người có thể phát huy thành thiên hạ đệ nhất chương pháp.

Đó chính là Kiều Phong và Quách Tĩnh.

Hoàng Dung đạt tới cảnh giới chân nguyên tầng thứ 10, và có thể vĩnh viễn tồn tại ở thế giới này, tuyệt đối là một trợ thủ đắc lực của Dương Kiệt vào thời điểm hiện tại.

Võ công của Hoàng Dung có thể không quá cao, nhưng nói về đa mưu túc trí, dùng mưu bại địch, mười Kiều Phong cũng chơi không lại một

Hoàng Dung nữa là.

“ Tới đây nào Chu Ân.. à không, Hoàng Dung cũng ta!!”

Dương Kiệt lập tức kích hoạt chức năng chiêu mộ của tấm thẻ bài.

Tấm thẻ bài vừa vượt khỏi tay Dương Kiệt đột nhiên rực sáng dữ dội, treo lơ lửng trên không trung cách nơi Dương Kiệt đang đứng khoảng năm mét, tấm thẻ bài nhanh chóng biến đổi thành một cánh cửa sắt dạng khí khảm đầy hoa văn.

Két ~~~!!

Cánh cửa sắt từ từ mở toang ra, một bóng người nhỏ nhắn xinh xắn từ phía sau cánh cửa bước ra.

Hai bím tóc xõa xuống vai, kèm theo vẻ đẹp thanh thoát, ánh mắt tinh nghịch, cổ quái, lém lỉnh, một Hoàng Dung bằng xương bằng thịt đã hiện diện ngay trước mắt.

Trên người mặc bộ trang phục cổ trang thường xuất hiện trong phim Anh Hùng Xạ Điêu, tay cầm đả cầu bông.

không phải là Hoàng Dung thì còn lại ai nữa?

Đôi mắt long lanh to sáng như biết nói chuyện khẽ xoay tròn vài vòng, trên môi lộ ra nụ cười nhí nhảnh dễ thương, từ từ bước tới trước mặt Dương Kiệt, chấp tay thi lễ: “ Hoàng Dung, bái kiến chủ nhân.”

“ Hoàng cô nương mau mau đứng dậy, không cần phải đa lễ như vậy ~~!”

Dương Kiệt run bắn người lên vì phấn khích khi nữ thần trong tim xuất hiện ngay trước mặt, bối rối đỡ lấy Hoàng Dung, hai tay chạm vào khuỷu tay

của cô ta, mùi hương thoang thoảng như đóa hoa sen Tây Hồ xộc thẳng vào mũi, khiến tim không kèm được đập thành nhịp.

Nhìn thấy biểu hiện lằng lằng như trên mây của Dương Kiệt, trong đôi mắt của Hoàng Dung lóe qua tinh sáng ranh ma, mỉm cười nói: “ Hoàng cô nương nghe sao cảm thấy xa lạ quá à. nếu như chủ nhân không chê, hãy gọi thuộc hạ là Dung nhi nhé. còn thuộc hạ sẽ xưng hô chủ nhân là Kiệt ca ca được chứ? ”

“ Dung nhi, ôi, cái cách xưng hô mới thân thiện làm sao. không ngờ có ngày mình được biến thành Tĩnh ca ca, gọi nữ thần trong tim là Dung nhi, đã vậy còn được nữ thần xưng hô mình là Kiệt ca ca nữa chứ! nghe sao mà như muốn bay bổng trên mây thế này!”

Dương Kiệt phấn khích tới nỗi ửng đỏ cả khuôn mặt, mờ thị ở 2 bên má rung chuyển liên hồi.

Như một thằng khờ ngật đầu lia lịa, miệng không ngừng: “ Dung nhi ời, Dung nhi à ~~!!”

Hoàng Dung không kèm được cười trước dáng vẻ “ đáng yêu” của anh ta, ngay cả Kiều Phong đứng ở phía xa cũng phải lắc đầu mỉm cười.

Đừng có hiểu lầm Hoàng Dung vừa mới gặp mặt đã có tình cảm với Dương Kiệt, chẳng qua với tính cách của cô ta cứ suốt ngày phải xưng hô đối phương bằng “ chủ nhân”, bản thân bằng “thuộc hạ” cảm thấy vô cùng khó chịu, nên mới miễn cưỡng cho phép Dương Kiệt xưng hô thân mật như thế này mà thôi.

Còn nếu muốn tình cảm thực sự khăng khít hơn nữa, sau xem biểu hiện sau này của Dương Kiệt như thế nào, có chiếm được cảm tình của cô ta hay không.

Ngoài ra, khi nhân vật được triệu hồi hoàn toàn tới thế giới, khác xa với Kiều Phong còn phải quay về thế giới của mình, ngoài việc suốt đời không thể quay trở về thế giới mình nữa, mọi ký ức quá khứ trong đầu gần như bị xóa sạch, những người thân ở xung quanh sẽ không còn nhớ một ai cả, tựa như tờ giấy trắng, chỉ còn nhớ rõ tên tuổi, thân phận và người có huyết thống với mình mà thôi.

Cho nên, lúc này nếu như Quách Tĩnh xuất hiện ngay trước mặt Hoàng Dung, cô ta chẳng biết thằng ngốc đó là ai nữa.

Đó cũng là một cơ hội dành cho Dương Kiệt, không biết anh ta có thể thay thế Quách Tĩnh chiếm được trái tim của Hoàng Dung hay không.

Hoàng Dung từ từ bước tới trước mặt chấp tay thi lễ với Kiều Phong, cười nói: “Bang chủ Cái Bang đời thứ 19, Hoàng Dung, bái kiến Kiều tiên bối.”

“Hoàng tiểu muội không cần phải đa lễ, đều từng là bang chủ Cái Bang, đều là anh em trong nhà cả.”

Kiều Phong cười phóng khoáng đáp lễ.

Mặc dù cả hai sống cách xa nhau hơn trăm mấy năm, chưa từng gặp mặt nhau. Nhưng sau khi được hệ thống triệu hồi tới thế giới này, đã được cấy thông tin của những đồng đội do Dương Kiệt triệu hồi ra vào trong não, nên biết rõ thân phận của nhau.

Từng cùng là bang chủ Cái Bang, hậu bối thi lễ với tiên bối, cũng là điều dễ hiểu.

Sau khi xã giao vài câu, Kiều Phong quay sang Dương Kiệt cười nói: “Chủ nhân, thời gian thuộc hạ tồn tại ở thế giới này sắp kết thúc, thuộc hạ phải quay về thế giới của mình đây.”

“Ừa, hết giờ rồi sao? Tiếc quá, đệ định mở tiệc chiêu đãi Phong ca và Dung nhi, ai ngờ” Dương Kiệt mang theo vẻ tiếc nuối than thở nói.

“Chủ nhân không cần phải nuối tiếc làm gì, lần sau có cơ hội chúng ta sẽ cùng cạn chén, không say không về.” Kiều Phong có chút cảm động với vẻ tiếc nuối khi biết mình sắp rời khỏi của Dương Kiệt, hào phóng cười nói: “Chỉ cần chủ nhân nhanh chóng tiến bộ, đợi tới khi thực lực ngang ngửa với thuộc hạ, thì thuộc hạ có thể vĩnh viễn tồn tại ở thế giới này thôi. Lẽ ra thuộc hạ còn lo lắng cho an toàn của chủ nhân, nhưng giờ Hoàng tiểu muội đã tới đây, sự an toàn của chủ nhân đã được đảm bảo, thuộc hạ cũng không cần quá lo lắng nữa. Hy vọng lần sau khi gặp lại, chủ nhân đã trở thành một kẻ mạnh thực thụ.”

lại quay sang Hoàng Dung dặn dò: “Hoàng tiểu muội, mọi sự trông chờ vào muội nhé.”

“Kiều tiên bối hãy yên tâm, đó là trách nhiệm và sứ mệnh của muội, muội sẽ hết lòng giúp đỡ cho Kiệt ca ca.” Hoàng Dung mỉm cười chấp tay nói.

“hahahaha, thanh sơn bất cải, lục thủy trường lưu, hẹn ngày gặp lại ~~!!” Kiều Phong cười lớn, sau đó quay người phóng thẳng vào cánh cửa sắt dạng khí đang chờ sẵn, khuất đi sau cánh cửa đó.

“Kiều tiên bối quả không hổ danh là một trong những bang chủ truyền kỳ trong lịch sử Cái Bang, thứ hào khí xung thiên đó, thiên hạ khó ai sánh bằng.”

Hoàng Dung không kèm được cảm thán nói.

“Điều đó không cần phải bàn cãi, ở thế giới của ta ai cũng công nhận điều đó mà. Hì hì, Dung nhi à, để chào mừng muội tới thế giới, ít nhất phải

trao cho cái ôm hôn thân thiết mới phải đạo chứ.”

Dương Kiệt mang theo vẻ mặt như anh Trư nước miếng chảy đầm lìa khoái trá cười nói.

Hoàng Dung ửng đỏ hết khuôn mặt, bẽn lẽn nói: “ Hông thềm ~~!!”
Vội vã thi triển Tiêu Dao Du né qua cái ôm hôn của Dương Kiệt, cười khặc khặc bỏ chạy về phía trước.

“ Ái, đừng chạy, chờ ta với, ta chỉ muốn thể hiện sự nhiệt tình của mình thôi mà. Này này, đừng để ta tóm được, ta sẽ kéo nàng xuống vố mông vì cái tội không nghe lời.”

“ hí hí, bắt được muội đi rồi tính ~~~!!”

Tiếng cười đùa của đôi bạn trẻ vang dội cả khu rừng.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 38: Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà

Mấy ngày tiếp theo sau đó, Dương Kiệt cùng Hoàng Dung tiếp tục hành trình thám hiểm trong khu rừng, hái hái hoa, bắt bắt bướm, ung dung tự tại vô cùng.

Tình cảm giữa Dương Kiệt và Hoàng Dung cũng tiến triển thần tốc, tuy chưa tới mức ôm hôn, nhưng nắm nắm tay, nhéo nhéo mũi, những cử chỉ thân mật đó đã không còn là vấn đề nữa rồi.

Đối với một người thiếu thốn tình cảm từ nhỏ do mồ côi mẹ, chỉ cần đối xử thật tốt, thật chân thành như Quách Tĩnh từng làm với cô ta, sẽ vô cùng dễ dàng chiếm được tình cảm của Hoàng Dung.

Là một người ở thời hiện đại, biết rõ những gì Hoàng Dung mong muốn, tất nhiên là không quá khó và phạm sai lầm rồi.

Sáng đi săn giết ma thú, hái linh thảo linh quả, tối tới lại có cơ hội thưởng thức những món thịt nướng ma thú do chính Hoàng Dung tự tay làm, sắc, hương, vị đầy đủ, ngon tới nỗi muốn nuốt luôn chiếc lưỡi, quả không hổ danh là “đệ nhất đầu bếp” trong tiểu thuyết Kim Dung, đúng là danh bất hư truyền.

Mấy ngày qua trên đường thám hiểm đã gặp qua không ít người của các quân đoàn đánh thuê hoặc người của gia tộc đi vào trong này.

Từ trong miệng họ nắm rõ thông tin bí cảnh này chỉ duy nhất một lối vào, hoàn toàn không có lối ra gì cả, chỉ là mỗi người chỉ có thể tồn tại ở

thế giới nửa tháng, nửa tháng sau bí cảnh sẽ tự động tổng khứ người đã hết thời hạn ở lại ra khỏi bí cảnh, nên hoàn toàn không cần thiết phải lo lắng gì cả.

Đây chỉ là một bí cảnh thí luyện bình thường, không phải bí cảnh truyền thừa như ngũ đại tông phái đang chuẩn bị tiến hành sau khi kết thúc đại hội tỷ võ hằng năm.

Nên không thể thu hút những kẻ mạnh thực thụ đi vào đây, chỉ là những quân đoàn đánh thuê và con cháu của các gia tộc đi vào đây thám hiểm để kiểm soát được chút ít linh thảo linh quả đem ra ngoài bán mà thôi.

Đi hết mấy ngày trời, khắp nơi chỉ toàn là những con ma thú cấp 2, lâu lâu mới nhìn thấy một con ma thú cấp 3.

Trường hợp như Kỳ Lân Hồ thuộc dạng hiếm gặp, phải nói là Dương Kiệt quá may mắn mới săn giết được một con ma thú cấp 4.

Cũng phải thôi, vì bí cảnh này chỉ là bí cảnh thí luyện dành cho đệ tử Bắc Minh Tông năm xưa, vì tính mạng của đệ tử, sao có thể tồn tại những con ma thú cao cấp được chứ?

Kỳ Lân Hồ có thể tiến hóa thành ma thú cấp 4, chủ yếu là bí cảnh này đã bị Bắc Minh Tông bỏ phế mấy ngàn năm, sinh sống ở nơi linh khí dồi dào mấy ngàn năm, cho dù là một con heo cũng có thể thành tinh rồi.

Nhưng trường hợp đó cũng không nhiều, vì nhiều con ma thú chưa kịp tiến hóa đã trở thành mồi ngon cho những con ma thú cấp cao hơn, chỉ cá biệt vài con có thể tiến hóa lớn mạnh hơn mà thôi.

“Ha ha, không ngờ hôm nay lại may mắn như vậy, Dung nhi nhìn kia, đó chính là Cửu Tinh Linh Chi đấy ~~~!!”

Dương Kiệt đang cùng Hoàng Dung đi dạo khắp nơi để thu lượm linh thảo, ngay ngò vừa đi tới gần một cái hồ có bán kính rộng gần cả ngàn mét vuông ở trung tâm khu rừng, phát hiện một vật thể mọc sát ngay bờ hồ, nhận ra vật thể đó là gì, lập tức phản kích hô hoán lên.

Cửu Tinh Linh Chi. Chín chiếc lá tựa như ngọc thạch từ dưới nước nhô lên, mỗi lá dài một thước, hình dạng cửu tinh linh chi càng phát triển càng giống như con người, đợi khi trưởng thành giống cơ thể con người thì sẽ chín muồi, có thể hái xuống sử dụng.

khi luyện thành đan dược, có tác dụng tẩy tủy dịch kinh đột phá thăng cấp cũng không thành vấn đề, ngay cả một tông sư cũng không thể cầm lòng nổi.

lúc này Cửu Tinh Linh Chi đã gần như chín muồi, thân hình giống hệt như một con người, chỉ cần thêm một thời gian ngắn nữa là có thể thu hoạch.

Dương Kiệt không ngờ mình lại may mắn như thế này, chỉ cần thu hoạch được Cửu Tinh Linh Chi, sẽ có giá trị bằng tất cả những gì mình thu hoạch được nhiều ngày nay, thậm chí còn có giá trị hơn nữa.

Tất nhiên, Dương Kiệt không dám trực tiếp lao tới thu lượm, vì những thiên tài địa bảo như thế này, thông thường bên cạnh đều có ma thú cao cấp canh giữ, chỉ là lúc này liếc nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng của ma thú nào cả.

Lại nhìn xuống dưới hồ, chắc là con ma thú đang ẩn núp dưới đó, nếu như có ai đó dám tiến tới gần, chắc chắn nó sẽ trồi lên dứt điểm kẻ dám phỗng tay trên nó ngay lập tức.

Nếu như chỉ là ma thú cấp 3, Dương Kiệt không cần phải lo lắng vì bên cạnh đã có Hoàng Dung, một chân nguyên tầng thứ 10, cộng thêm tuyệt học võ công lợi hại, ngay cả một tông sư tầng thứ 1 cũng không phải là đối thủ.

Sợ chỉ sợ rằng con ma thú dưới nước là con ma thú cấp 4 như Kỳ Lân hồ đã gặp trước kia, thậm chí còn đáng sợ hơn nữa.

“Làm sao để tiếp cận Cửu Tinh Linh Chi an toàn đây?”

Dương Kiệt không dám liều lĩnh, nhưng nhất thời nghĩ không ra kế sách, lại bất cam nếu như quay đầu rời khỏi, đành quay sang hỏi Hoàng Dung.

Đôi mắt to tròn của Hoàng Dung xoay vòng vài cái, trên môi lộ ra nụ cười bí ẩn, cười nói: “Kiệt ca ca hãy đi săn một con ma thú cấp thấp về đây, muội sẽ có cách giúp ca ca lấy được Cửu Tinh Linh Chi. Nhưng nhớ kỹ, phải bắt sống, cho dù bị thương cũng được. Tốt nhất là những con ma thú không quá to như thỏ, linh miêu hay chó gì đó.”

“Ý của muội là” Nghe xong yêu cầu của Hoàng Dung, trong đầu Dương Kiệt lóe qua một suy nghĩ, lập tức hiểu rõ cô ta muốn làm gì, phần khích cười nói: “Được, được, quá nham hiểm, ta thích thế đấy, hì hì.”

“Xì, cái gì mà nham hiểm. Mưu trí, cái này gọi là mưu trí, Kiệt ca ca còn dám nói nham hiểm nữa muội sẽ không giúp ca ca nữa đâu.” Hoàng Dung giả vờ lộ ra vẻ giận hờn, quay đầu sang một bên không thèm nói chuyện với Dương Kiệt nữa.

“Lỡ miệng, tuyệt đối là lỡ miệng. Ý của ta là muội đa mưu túc trí, vận mưu như thần, ngay cả Gia Cát Lượng tái sinh cũng không bằng. Dung nhi của ta là số dách, sự ngưỡng mộ của ta đối với Dung nhi tựa như sóng nước ngủi ngủi, liên miên không ngớt, tựa như!”

Dương Kiệt mặt không đỏ, thở không gấp không ngừng buông lời nịnh hót để xoa đi cơn giận hờn của Hoàng Dung.

Hoàng Dung không kèm được bật cười khúc khích với những câu nịnh của Dương Kiệt, đuôi khéo anh ta đi săn bắt ma thú nhỏ mang về.

Không bao lâu sau, Dương Kiệt đã mang về một con ma thú cấp 2 sơ cấp Xích Diện thỏ, thân hình to bằng một con chó nhà, khuôn mặt phủ đầy lớp lông màu đỏ rực như lửa, nhưng thân thể là lớp lông màu trắng như tuyết, vô cùng khôi hài, lúc này bị tóm lấy đôi tay nhưng không ngừng vùng vẫy cào cào hông thoát khỏi bàn tay của Dương Kiệt.

“ Đây, vẫn còn sống, thơm ngon béo bở, Dung nhi định dùng nó làm mồi để dụ con ma thú ở dưới hồ lộ diện phải không?”

Dương Kiệt giơ con Xích Diện thỏ tới trước mặt Hoàng Dung.

Con Xích Diện thỏ dường như nghe hiểu lời nói của Dương Kiệt, càng vùng vẫy chống cự dữ dội hơn nữa, đặc biệt là đôi mắt của nó dán chặt vào cái hồ ở phía xa, toàn thân run lên cầm cập.

“ Còn hơn thế nữa, Kiệt ca ca còn nhớ độc bồ đề mà mình hái trộm hôm trước không?” Trong đôi mắt của Hoàng Dung lóe qua tia sáng tinh khôn, cười nói.

“ À há, ta hiểu rồi, ý của Dung nhi là cho con Xích Diện thỏ này phục dụng Độc Bồ Đề, sau đó ném tới gần sát bờ hồ để con ma thú ẩn núp dưới hồ nuốt trọn con mồi, độc tố của độc bồ đề sẽ từ con Xích Diện thỏ truyền thẳng tới con ma thú đã nuốt nó, đúng không?”

Dương Kiệt chợt hiểu ra vấn đề.

Độc Bồ Đề, là một loại cây trái giống như trái nho, có độc tính cực cao, chỉ cần một lượng nhỏ đã có thể làm tê liệt một tông sư cao cấp, nếu độc tố đủ lượng, thậm chí có thể lấy mạng đối phương.

Đó là độc thảo mà Dương Kiệt và Hoàng Dung đã thu lượm được trên đường mấy hôm trước, ngoại trừ là thuốc cực độc, nhưng nếu rơi vào tay của những luyện đan sư, chỉ cần có đủ linh thảo trung hòa độc tố của nó, có thể dùng để luyện chế thành những viên thánh dược giải độc cực tốt.

Từ trong nhẫn càn khôn đã vỡ vết được trên tay Đoàn Nghĩa để thay thế túi càn khôn trước đó của mình lấy ra một trái như trái nho màu đỏ đen, há to miệng con Xích Diện thỏ ra, nhét viên Độc Bồ Đề vào miệng nó để nó nuốt vào cổ họng.

Chỉ thấy con Xích Diện thỏ sau khi nuốt xong viên Độc Bồ Đề, cơ thể của nó vùng vẫy dữ dội, dần dần tựa như bị trút hết sức lực trong cơ thể, toàn thân co giật liên hồi.

Xem ra lực thuốc đã phát huy tác dụng.

Không chút do dự, vội vã dốc hết sức ném con Xích Diện thỏ về phía bờ hồ, cách nơi Cửu Tinh Linh Chi không quá xa, còn bản thân và Hoàng Dung vẫn tiếp tục ẩn núp ở bụi cây cách bờ hồ khoảng vài trăm mét, kiên nhẫn theo dõi con cá cắn câu.

1 phút, 2 phút, 5 phút ... 10 phút ... 20 phút trôi qua.

Vẫn không thấy mặt hồ có động tĩnh gì cả, còn con Xích Diện thỏ đã tắt thở bởi độc tố cực độc của Độc Bồ Đề rồi.

“ Không ổn rồi, xem ra con ma thú dưới hồ có trí tuệ không nhỏ, biết rõ con Xích Diện thỏ kia chính là mồi nhử nên không thèm trồi lên dùng bữa.”

Nhìn thấy phía xa vẫn gió bình sóng lặng không có động tĩnh gì cả, Dương Kiệt lập tức hiểu rõ kế hoạch như mọi đã thất bại.

Dương Kiệt có chút đau đầu, không biết rõ ma thú dưới hồ là gì, không dám mạo hiểm đi hái trộm Cửu Tinh Linh Chi, ai mà biết được con ma thú dưới đó cấp 4 hay cấp 5 chứ, nếu như là cấp 5, ngay cả Phong ca có mặt ở đây cũng chưa chắc làm gì được đó, thậm chí nguy hiểm tới tính mạng nữa là.

Dương Kiệt không phải không nghĩ qua tể càn khôn tháp lên lên áp sát Cửu Tinh Linh Chi để hút nó vào trong tháp, nhưng nhanh chóng bị Hoàng Dung phủ nhận, Cửu Tinh Linh Chi quý báu như mạng sống của con ma thú, chắc chắn lúc này luôn cảnh giác canh chừng, nếu như phát hiện vật thể lạ áp sát, chắc chắn sẽ trời lên tấn công, không những không được gì mà có thể mất luôn cả càn khôn tháp.

Vì càn khôn tháp lúc này chỉ là pháp bảo sơ cấp, gặp phải con ma thú cấp 4 chỉ cần hít hơi một cái đã có thể phá nát tòa tháp đó ra mất tiêu rồi.

Đôi mắt của Hoàng Dung xoay tròn, đột nhiên bật cười nói: “Muội đã nghĩ ra cách ép buộc con ma thú dưới hồ phải nuốt con mồi rồi, Kiệt ca ca hãy đi bắt thêm một con ma thú cấp thấp mới về đây cho muội nhé.”

“Thật sao?” Dương Kiệt tỏ vẻ nghi ngờ.

“Thật mà, ca ca cứ đi tìm một con ma thú cấp nhỏ về đi cho muội nhanh đi.” Hoàng Dung hồi thúc.

Mặc dù trong lòng nghi ngờ, nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra tin tưởng tuyệt đối Hoàng Dung, nên nhanh chóng chạy đi săn một con ma thú mới.

Chỉ trong chốc lát, trên tay lại có thêm một con Thanh Phong Lang đang đi lang thang săn mồi gần đó, bị Dương Kiệt bất ngờ xuất hiện đập một cú

vào đầu, hai mắt trợn ngược ngất xỉu tại chỗ.

Hoàng Dung vội vả giải thích: “ Lúc nãy con ma thú dưới hồ không trời lên đớp mồi vì nghi ngờ rằng một con ma thú bất ngờ từ đâu đó xuất hiện nằm hiên ngang giữa đường, chắc chắn là âm mưu của ai đó muốn nhử nó lên.

Nhưng nếu như có một con ma thú khác tiếp cận áp sát tới Cửu Tinh Linh Chi, Kiệt ca ca nghĩa con ma thú dưới hồ sẽ như thế nào?” Nói tới đây, trong đôi mắt Hoàng Dung thấp lên tia sáng đầy trí tuệ.

“ Tất nhiên là trời lên xé xác nuốt trọn kẻ thù định phỗng tay trên mình rồi.” Dương Kiệt lập tức hiểu ý Hoàng Dung muốn nói gì, nhưng nhanh chóng lắc đầu: “ Không thể nào, nhìn thấy biểu hiện lúc nãy của con Xích Diện thỏ, rõ ràng nó cảm nhận được mối nguy hiểm ở dưới mặt hồ, tuyệt đối không dám tiến tới gần, cho dù là Thanh Phong lang cũng không ngoại lệ, làm sao mà ép nó làm theo ý mình được chứ?”

“ Kiệt ca ca không thể, nhưng muội có thể!”

Trên môi Hoàng Dung lộ ra nụ cười đắc trí nói.

“ Thật sao? Bằng cách nào?” Dương Kiệt tỏ vẻ khó tin.

“ Kiệt ca ca cứ đánh thức con ma thú trong tay rồi sẽ biết ngay.” Hoàng Dung tỏ vẻ vô cùng tự tin nói.

Dương Kiệt lập tức làm theo, chân khí trong người truyền thẳng vào cơ thể con Thanh Phong Lang trong tay, kích thích giác quan để đánh thức nó dậy.

Chỉ thấy cơ thể con Thanh Phong Lang run lên một tiếng, đôi mắt khát máu từ từ mở to ra, phát hiện trước mặt là hai con người, lập tức phẫn nộ

định vùng lên tấn công.

Ai ngờ Hoàng Dung nhanh chóng áp sát tới trước mặt con Thanh Phong Lang, đôi mắt long lanh to sáng nhìn thẳng vào đôi mắt khát máu của nó, hai tay tạo ấn giờ cao lên vùng thái dương, miệng hét: “ di hồn đại pháp ~~~!!”

Di hồn đại pháp!!

Bí pháp thôi miên trong cửu âm chân kinh, người bị trúng phải phép thôi miên sẽ phục tùng người thi triển vô điều kiện.

Người thi triển phải có linh hồn lớn mạnh hơn người hứng chịu mới có thể thành công.

Với linh hồn của một chân nguyên tầng thứ 10 như Hoàng Dung, muốn điều khiển một con ma thú cấp 2 như Thanh Phong Lang quả thật dễ như ăn kẹo.

Chỉ thấy đôi mắt khát máu của con Thanh Phong Lang từ phần nộ dần dần trở nên mơ mơ màng màng, sau đó thay thế bằng một ánh mắt thân thiện vô cùng khi nhìn vào Hoàng Dung, di hồn đại pháp đã phát huy tác dụng, cho dù lúc này Hoàng Dung có ra lệnh cho nó tự vẫn, nó cũng thực hiện một cách không cần do dự.

“ À há, suýt chút nữa thì quên mất bí pháp thôi miên trong cửu âm chân kinh.”

Từng xem qua tiểu thuyết Kim Dung, tất nhiên là biết rõ bí pháp thôi miên này rồi.

Trong phim Thần Điêu Đại Hiệp, chẳng phải Dương Quá đã từng thi triển để thôi miên đại đệ tử của Kim Luân Pháp Vương, biến hắn trở thành

tên sư đệ trung thành với mình sao?

Dương Kiệt vội vã buông con Thanh Phong Lang vẫn còn đang vùng vẫy chống cự lúc này, lúc này đã trở nên ngoan ngoãn như một con mèo.

Từ trong nhắt càn khôn lấy ra một trái Độc Bồ Đề nữa, định nhét vào miệng nó, nhưng nhanh chóng bị Hoàng Dung cản lại, giải thích nói: “Đừng, nếu như để nó nuốt Độc Bồ Đề vào, sẽ trở nên tê liệt không thể hành động được nữa, dùng thứ gì đó cuộn chặt trái Độc Bồ Đề vào cơ thể của nó, khi con ma thú dưới hồ nuốt nó vào bụng, lực thuốc sẽ trực tiếp phát huy, thậm chí còn nhanh hơn nữa.”

Dương Kiệt cảm thấy có lý, lập tức lấy một tấm vải ra buộc chặt trái Độc Bồ Đề vào chân của con Thanh Phong Lang, sau đó Hoàng Dung lập tức ra lệnh cho nó áp sát tới Cửu Tinh Linh Chi ngay sát bờ hồ.

Mặc dù con Thanh Phong Lang tỏ ra vô cùng sợ hãi một thứ khí thể đáng sợ từ dưới hồ lan tỏa ra, nhưng nhận được mệnh lệnh của Hoàng Dung, nó không dám cãi lời, cũng không thể cãi lời.

Chỉ còn cách mang theo tấm thân run rẩy từ từ tiến về hướng Cửu Tinh Linh Chi ở sát bờ hồ.

Một trăm mét, chín chục mét, tám chục mét Hai chục mét, mười mét

Mặc dù biết rõ số phận bi thảm của mình, nhưng con Thanh Phong Lang chỉ còn cách cắn răng đâm đầu vào chỗ chết.

Khi nó bước tới cách Cửu Tinh Linh Chi còn khoảng năm mét. mặt hồ tĩnh lặng đột nhiên sóng nổi dòn dập.

Sịt ~~~~~!!

Bùm ~~~~~!!

Một tiếng thét đầy căm phẫn của loài rắn vang lên, kèm theo là tiếng nước hồ tung bắn lên không trung rồi rơi rải khắp nơi trên bờ hồ, chỉ thấy một vật thể tròn tròn dài dài từ dưới hồ trồi lên với tốc độ cực nhanh, khi trồi lên khỏi mặt nước, thân hình của nó dài tới gần mười mét, toàn thân bọc đầy những chiếc vảy màu đen bóng, đôi mắt lạnh lùng khát máu đầy căm phẫn nhìn chằm chằm vào kẻ địch dám tiếp cận bảo bối của mình, chiếc lưỡi màu hồng phấn như cây chĩa thò ra thụt vào liên hồi, tựa như một thanh kiếm sắt nhọn sẵn sàng chọt thẳng vào cơ thể của kẻ địch bất kỳ lúc nào.

Ma thú cấp 4 trung cấp, Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà ~~!!

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 39: Lại Trọng Thương...!

Nhìn thấy bá chủ một phương từ dưới nước trời lên, con Thanh Phong đã run tới nổi nằm ngã trên mặt đất, không đủ sức nhúc nhích gì nữa.

Gào ~~~~~!

Thanh Phong Lang gào lên một tiếng đầy kinh hãi, nỗi sợ hãi tột cùng trong lòng kích thích tiềm năng của nó, không ngờ thành công thoát ra khỏi sự điều khiển của Hoàng Dung, dốc hết toàn bộ sức lực bú sữa của mình, từ dưới đất bò dậy quay đầu bỏ chạy ra khỏi nơi nguy hiểm này.

Sịt ~~~~~!!

Nhìn thấy con mồi bỏ chạy, tất nhiên là không thể bỏ qua rồi, bộ tướng nơi này siêu thị, muốn tới thì tới, muốn đi thì sao? Đặc biệt là tên trời đánh đó dám áp sát bảo bối của mình, tuyệt đối không thể tha thứ.

Thân trên của Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà từ dưới hồ trực tiếp trườn thẳng về phía trước với tốc độ nhanh như chớp, chiếc miệng khổng lồ mang đầy hơi thở tanh hôi há to ra, trực tiếp tát thẳng vào con Thanh Phong Lang đang bỏ chạy thực mạng về phía trước.

Phật ~~~~~!!

Con Thanh Phong Lang thậm chí không kịp kháng cự, trực tiếp nằm gọn trong cái miệng khổng lồ của Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà.

Nuốt xong con mồi, cơ thể của Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà dựng đứng thẳng lên, đôi mắt sắc lạnh nhìn chăm về phía bụi cây mà con Thanh Phong Lang từ trong đó bước ra, tựa như đang rình rập thứ gì đó.

Cũng may là Dương Kiệt và Hoàng Dung sau khi ra lệnh cho con Thanh Phong Lang bước ra làm mồi nhử, đã nhanh chóng thay đổi vị trí ẩn núp, nên đã không bị Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà phát hiện.

Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà nhìn chăm chăm vào bụi cây một hồi lâu, phát hiện không có dấu hiệu bất thường gì cả.

Cơ thể khổng lồ từ từ rút trở về hồ nước, biến mất dưới hồ, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

“Thành công rồi, giờ chỉ còn chờ đợi lực thuốc phát huy tác dụng thôi.”

Dương Kiệt hai tay nắm chặt lại, lộ ra vẻ phấn khích khi kế hoạch thành công mỹ mãn.

“Khoan vội mừng, Độc Bò Đề chỉ có tác dụng khiến cho Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà bị tê liệt, không thể trực tiếp lấy mạng của nó, làm sao lấy được mạng nó cũng là cả một vấn đề đấy.” Hoàng Dung không lạc quan như Dương Kiệt, dúi mày thận trọng nói.

“Thì cũng”

Rít ~~~~~!!

bùm ~~~~~!!

Tiếng rít đầy căm phẫn do con Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà phát ra, cơ thể của nó từ dưới hồ nước trồi thẳng lên vẩy đập dữ dội, nước trong hồ bị đập tung lên không trung tung bắn khắp nơi.

Tuy trí tuệ chưa thể bằng con người, nhưng nếu như tới lúc này còn không hiểu rõ bản thân đã dính chiêu của kẻ thù, thì có thể đâm đầu vào tường chết quách đi cho rồi.

Sau một hồi vùng vẫy đầy căm phẫn, đôi mắt máu lạnh đầy căm phẫn nhìn chằm chằm vào Cửu Tinh Linh Chi ở ngay sát bờ hồ, tỏ ra vô cùng quả quyết chồm cơ thể dài rộng của nó tấp thẳng vào Cửu Tinh Linh Chi vẫn còn chưa hoàn toàn chín muồi ở phía xa.

Thà làm ngọc nát chứ không làm ngói lành!

“ Không hay, nó định nuốt luôn nhánh Cửu Tinh Linh Chi chưa trưởng thành ~~!!”

Dương Kiệt giật mình hoảng hốt kêu thét lên, không ngờ con Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà lại chơi trò này.

“ Đả Cầu Bồng Pháp. Bát Cầu Triều Thiên ~~~~!!” Đả Cầu Bồng vung ra, gần cả trăm con vật có hình dáng giống như con chó dạng khí màu xanh lá bắn thẳng về phía Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà, hình thành như một sợi dây xích khóa chặt lấy cơ thể của nó.

Rít ~~~~~!!

Nhìn thấy hai con chuột nhất yếu ớt lộ diện, Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà rít lên một tiếng đầy căm phẫn, cơ thể vẫy đập liên hồi, hồng dùng sức phá hồng kỹ năng khóa do Hoàng Dung thi triển, quay sang phang thây xẻ thịt hai tên trời đánh dám mạo phạm tới mình.

“ Kiệt ca ca, mau, mau đi hái lấy Cửu Tinh Linh Chi, muội sẽ giữ chân con Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà đó lại để huynh hành động.”

Hoàng Dung từ trong bụi cây lao ra, trực tiếp đối diện với Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà, để Dương Kiệt có thời gian hành động.

“ Dung nhi cẩn thận nhé ~~!!” không có thời gian để chần chừ, Dương Kiệt lập tức thi triển càn khôn nhất thiêm, áp sát tới gần Cửu Tinh Linh Chi.

Rít ~~~~~!!

Nhìn thấy một con chuột nhắt dám áp sát tới bảo bối của mình, Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà phần nộ bỏ qua Hoàng Dung, quay đầu trườn tới tấp thẳng vào Dương Kiệt đang phóng đi với tốc độ cực nhanh.

“ Đứng lại, đối thủ của mình là ta đây, Ác Cửu Lan Lộ ~~!!” Hoàng Dung quét đả cầu bồng về phía Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà, ngay trước mặt nó lập tức xuất hiện một con chó dạng khí to gần bằng cơ thể của nó, chắn ngay trước mặt không cho nó trườn về phía trước nữa.

Rầm ~~~~~!!!

Cơ thể khổng lồ của Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà va đập vào con chó dạng khí, lập tức tông vỡ con chó dạng khí ra thành nhiều mảnh, nhưng bản thân nó cũng bị lực phản hồi đẩy lùi về phía sau, đầu óc choáng váng.

Hoàng Dung từ phía sau phóng tới, Đả Cầu Bồng tạo thành thế đâm, một chiêu Bát Thảo Tâm Xà thi triển ra, cây Đả Cầu Bồng bị bao bọc bởi một lớp khí màu xanh lá bắt mắt, thân gậy tựa như phóng to ra gấp nhiều lần, đâm thẳng vào chỗ bảy phân của Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà.

Tuy toàn thân của Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà bị bao bọc bởi lớp vây cứng còn hơn cả thép tinh luyện, nhưng nếu như bị đâm vào vị trí bảy phân, vốn là điểm yếu của loài bò sát này, không chết cũng bị trọng thương cho mà xem.

Chiếc đuôi không lồ lập tức vơ lên, quét thẳng vào người Hoàng Dung đang thi triển tuyệt học về phía mình.

Hoàng Dung lập tức thu lại thế tấn công, tung người nhào lộn lên không trung, né qua chiếc đuôi không lồ đang quét tới trong gang tấc.

“ Bông Đả Song Khuyển ~~~~!!” Hoàng Dung vừa nhào lộn trên không trung vừa vung gậy đập xuống, một cây gậy dạng khí không lồ xuất hiện trực tiếp đập thẳng vào đầu của Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà.

Boong ~~~~~!!

Rít ~~~~~!!

Gậy khí đập thẳng vào đầu Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà, vang lên tiếng ma sát như đập vào bức tường thép, đả cầu bông trong tay bị lực phản hồi làm cho suýt chút vượt ra khỏi tay, cơ thể không tự chủ bị đẩy lùi về phía sau.

Bản thân Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà cũng không dễ chịu chút nào, tuy không chấn thương trầm trọng, nhưng lực đánh lúc nãy cũng đủ khiến đầu nó choáng váng liên hồi, trời đất như đang quay cuồng, cơ thể đảo đảo như đang say rượu vậy.

Trong lúc Hoàng Dung đang giao chiến ác liệt với Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà, Dương Kiệt liên tục thi triển càn khôn nhất thiết, nhanh chóng áp sát tới bên cạnh Cửu Tinh Linh Chi.

Tuy Cửu Tinh Linh Chi vẫn cần thêm một thời gian mới hoàn toàn chín muồi, nhưng hiện giờ không có thời gian để chờ đợi nữa, nhanh chóng tế càn khôn thác ra, hút cả nhánh lẫn rễ của Cửu Tinh linh Chi vào trong đó.

Rít ~~~~~!!

Nhìn thấy bảo bối của mình bị cướp đi, Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà phần nộ tới cùng, nếu như là ngày thường, chỉ cần hắt hơi một cái, hai con chuột nhất lập tức tan xương nát thịt ngay tức khắc, thế mà giờ nay bị trúng độc, hồ xuống đồng bằng, bị hai con chuột nhất cướp đi bảo bối ngay trước mặt mình, sỉ nhục, một sỉ nhục không thể tha thứ được.

Khè ~~~~~!!

Một tia nước từ trong miệng Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà phun bắn ra, tựa như một luồng laser bắn thẳng vào Dương Kiệt vẫn còn đang phấn khích sau khi cướp được Cửu Tinh Linh Chi ở phía xa.

“ Kiệt ca ca, cẩn thận ~~~~~!!” Nhìn thấy Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà thi triển thần thông tấn công Dương Kiệt, Hoàng Dung không kịp ra tay ngăn cản, chỉ còn cách hét lớn nhắc nhở Dương Kiệt vẫn còn chìm trong cơn vui mừng phấn khích.

“ Kí dзі dзa ~~??” Nghe thấy tiếng la hét của Hoàng Dung, Dương Kiệt nhanh chóng hoàn hồn trở lại, quay đầu lại nhìn, giật mình hoảng hốt khi nhìn thấy luồng laser đang bắn thẳng về phía mình, không còn kịp thi triển càn khôn nhất thiết để né tránh, cắn chặt răng hét lớn: “ Võ hồn xuất hiện, Giới Vương Quyền X 4 ~~~~! Phì lũ bỏ dĩa đại pháp ~~~~~!!”

Bùmmmmmmmm~~~~~!!

Á ~~~~~!!

Crack ~~~!! Crack ~~~!! Crack ~~~!!

Huyền thiết chùy đập thẳng vào tia nước đáng sợ do Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà bắn tới, vũ khí trong tay lập tức bị hắt bay ra xa, cơ thể trực tiếp hứng trọn tia nước như tia laser vào người, miệng chỉ kịp gào lên một tiếng

đầy đau khô, cái cơ thể nặng gần 640 kg bị đẩy bay về phía sau, tông gãy gần chục cây đại thụ cản đường ở gần đó.

Phụt ~~~! Phụt ~~~! Phụt ~~~!

Máu từ trong miệng phun bắn ra liên hồi, Dương Kiệt có cảm giác như cơ thể như miếng rẻ rách bị xác toạc ra thành nhiều mảnh, xương cốt trong người gần như gãy vụn ra hết, nội tạng đảo lộn, thở ra nhiều, hít vào ít.

Đó chính là cái giá phải trả cho tội chủ quan! Mặc dù Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà đang bị trúng độc, sức chiến đấu giảm đi gần 80 %, nhưng cũng không phải một tên tiên thiên tầng thứ 6 như Dương Kiệt có thể chủ quan được.

“ Kiệt ca ca ~~~~~!!” Hoàng Dung hét lên một tiếng đầy đau xót, nhìn thấy Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà vẫn còn định lao tới nuốt gọn Dương Kiệt đang nằm hấp hối trên mặt đất. Tuyệt kỹ khinh công Tiêu Dao Du thi triển tới cực đỉnh, Đả Cầu Bổng vung lên, đập thẳng về phía Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà: “ Bổng Đả Ác Cầu ~~~~~!!”

Trên không trung xuất ba cây gậy dạng khí phát sáng như bóng đèn huỳnh quang khổng lồ, ba cây nhanh chóng gộp lại thành một, tựa như Tôn Ngộ Không đang cầm cây gậy như ý đã phóng to ra hết cỡ, từ trên không trung đập thẳng xuống mặt đất.

Rầm ~~~~~!!

Tiếng va đập kinh thiên động địa vang lên, ngay nơi Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà vừa trườn qua lập tức xuất hiện một cái hố có hình dạng giống như một cây gậy dài gần chục mét, sâu gần năm mét.

Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà trực tiếp bị khảm sâu dưới cái hố kinh hoàng đó.

Hoàng Dung hít thở một cách dồn dập, rõ ràng sau khi thi triển chiêu tuyệt kỹ đó đã tiêu hao không ít chân nguyên trong cơ thể, lúc này sắc mặt có chút tái mét.

Không dám do dự, lập tức thi triển Tiêu Dao Du phóng tới nơi Dương Kiệt đang nằm bất động, tranh thủ Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà định thần trở lại, mau chóng chạy trốn khỏi nơi nguy hiểm này.

Hoàng Dung hiểu rõ đòn tấn công lúc này tuy uy lực kinh người, nhưng cũng chỉ có thể kèm chân Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà một thời gian ngắn, chỉ có thể khiến nó bị thương nhẹ, thậm chí trọng thương cũng không thể, đừng nói là lấy mạng nó.

Tuy Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà bị trúng độc, nhưng cũng không phải là một chân nguyên tầng thứ 10 như Hoàng Dung có thể giết chết nó được.

Trừ khi cô ta đạt tới cảnh giới tông sư tầng thứ 1, kết hợp với tuyệt học thần giới đả cầu bồng pháp thì còn có thể.

“ Kiệt ca ca, không sao chứ? Có thể nhúc nhích được không?” Hoàng Dung quỳ xuống bên cạnh Dương K, mang theo vẻ mặt lo lắng hỏi.

Dương Kiệt ngay cả ngật đầu lắc đầu cũng không thể, chỉ còn cách nháy mí mắt vài cái, như muốn nói là mình không thể nhúc nhích được nữa.

Hoàng Dung tỏ ra bối rối vô cùng, tuy đa mưu túc trí, nhưng suy cho cùng cũng chỉ là một cô gái trẻ mới 16, 17 tuổi, gặp phải những tình huống như thế này, không giữ được điềm tĩnh cũng là điều dễ hiểu.

Rít ~~~~~!

rầm ~~~~~!!

Trong lúc Hoàng Dung định cúi xuống dìu lấy Dương Kiệt bỏ chạy, Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà từ dưới hồ sâu trời lên, hất tung đất đá tung bắn lên không trung tung rơi rải rác khắp nơi.

Không thể tha thứ được ~~!!

Con chuột nhắt đáng ghét đó ba lần bảy lượt khiến mình bị đau, nó phải chết, chết, chết ~~~!!

Cơ thể dài không lồ của Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà trườn về phía trước với tốc độ cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã tới ngay đỉnh đầu của Dương Kiệt và Hoàng Dung, cái miệng mang theo hơi thở hôi thối phả thẳng vào mặt, khiến cả hai choáng ngợp muốn ngất xỉu tại chỗ.

“ Áp Thiên Cầu Bồi ~~~~~!!” Trên đỉnh đầu Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà lập tức xuất hiện gần chục cây gậy dạng khí vây tròn cơ thể khổng lồ của nó như hình ốc xoắn, từ trên không trung chụp xuống, khóa chặt lấy cơ thể đang lao tới của Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà.

Keng ~~~~~!!

Tiếng động như tiếng kính vỡ vang lên, cả chục cây gậy dạng khí cũng không cản bước được nó, chỉ chạm nhẹ lập tức vỡ tan ra thành nhiều mảnh rồi biến mất vào trong không khí, cái đầu há to miệng ra tiếp tục tấp thẳng xuống.

“ Kết thúc thật rồi sao??” Nhìn thấy chiêu khóa của mình vô tác dụng, Hoàng Dung mang theo vẻ mặt bất cam nhắm mắt lại, không ngờ mới đi tới thế giới này không được bao lâu, lại phải chết đi, đặc biệt là bị con rắn gớm ghiếc kia nuốt trọn vào bụng, quả thật là đáng sợ quá đi.

Quan trọng nhất là, mình không thể làm tròn sứ mệnh bảo vệ Dương Kiệt, chỉ vì sự chủ quan của cả hai, đã phải trả giá bằng tính mạng của

mình.

“ Ta không cam tâm ~~~~!!” Trong lòng Hoàng Dung không tự chủ gào thét một tiếng.

Thời gian cứ thế trôi qua, Hoàng Dung vẫn còn đang nhắm chặt đôi mắt lại phó thác cho số phận bi thảm, chỉ là chờ mãi vẫn chưa cảm nhận được cảm giác dính nhem nhẹp dịch thể của con Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà khi bị đó nuốt vào trong bụng, đặc biệt là hơi thở tanh thối đáng sợ của nó không còn nữa.

Cơ thể của Hoàng Dung không kèm được run lên một cái, đôi mắt long lanh to sáng từ từ mở to ra, giật mình hoảng hốt khi phát hiện mình đang đứng trong một khoảng không gian mờ mờ ảo ảo, xung quanh không còn cảnh vật trong khu rừng gần hồ nước và con Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà gớm ghiếc kia nữa, chỉ còn lại mỗi mình và Dương Kiệt vẫn đang nằm bất động lơ lửng giữa khoảng không gian vô tận.

Đúng thế, đó chính là khoảng không gian ảo do Dương Kiệt liên hệ với hệ thống chế tạo ra ngay sau khi mình bị trọng thương, biết rõ Hoàng Dung không thể đối phó Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà, nhanh chóng liên hệ với hệ thống để tạo nơi ẩn núp cho cả hai, trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, đã kịp thời hoàn thành hút cả hai vào trong đó, thoát khỏi cái miệng hôi thối của Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà trong gang tấc.

Là nhân vật do Dương Kiệt triệu hồi ra, tất nhiên là biết rõ năng lực nghịch thiên của hệ thống trong người anh ta, chỉ là nhất thời không nhớ ra chức năng này, lúc này phát hiện mình và Dương Kiệt an toàn trốn trong khoảng không gian ảo, mới sực nhớ ra mọi chuyện.

Hai chân không kèm được như bị rút hết toàn bộ sức lực, quỳ ngời xuống đất, hít thở một cách dồn dập, trên môi không tự chủ lộ ra nụ cười

phấn khích khi thoát khỏi cái chết bi thảm trong tích tắc.

“ May ... may là còn kịp ... nếu ... nếu không thì e rằng chúng.. chúng ta đã nằm gọn trong.. trong bụng của con rắn.. rắn chết dịch đó ... đó rồi” Mặc dù nằm bất động không thể nhúc nhích, nhưng Dương Kiệt vẫn cố gắng lộ ra nụ cười hài lòng cười nói.

“ Kiệt ca ca, cũng tại Dung nhi đã quá chủ quan, nên mới đẩy cả hai chúng ta vào tình thế nguy hiểm như thế kia, Dung nhi xin lỗi ~~~!!” Nhanh chóng thoát khỏi tâm trạng phấn khích vui mừng khi thoát chết, thay vào đó là sự căm giận trách cứ bản thân vì suýt chút nữa thì đẩy cả hai vào chỗ chết, đôi mắt to sáng đỏ ngầu lên, nước mắt chảy dài trên má, bật khóc nức nở.

“ Dung nhi đừng đừng khóc tất cả lỗi là tại ta nếu như ... nếu không phải ta vui quá thất thần ngay sau khi hái được Cửu Tinh Linh Chi Không ... hứng trọn đòn tấn công của Của Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà thì đâu tới nỗi như thế này, đó là do lỗi của ta mới đúng”

Nhìn thấy Hoàng Dung bật khóc vì tự trách, Dương Kiệt bổi rối lên tiếng an ủi.

Dương Kiệt càng an ủi, Hoàng Dung càng khóc lớn tiếng hơn nữa, khiến anh ta có chút không biết phải làm sao.

Đối với một tên trai tơ chưa từng có kinh nghiệm dỗ ngọt con gái như Dương Kiệt, tuy có nhiều kinh nghiệm qua sách báo, nhưng rơi vào tình huống này đầu óc gần như trống rỗng, nhất thời không nhớ ra những lời dỗ ngọt dỗ ngọt với con gái nữa.

“ Đừng ... đừng khóc nữa Khóc nữa mặt ... mặt mày lem luốc hết ... hết rồi ...làm ... làm xấu đi hình ... hình ảnh Dung nhi xinh đẹp của ta

... ta đó” Cuối cùng hết bài, đành phải tể ra vũ khí đáng sợ nhất đối với đàn bà lên tiếng hù dọa, quả nhiên, nghe xong lời nói của Dương Kiệt, Hoàng Dung thôi không còn khóc nữa, là đàn bà con gái, lúc này cũng chú trọng vẻ bề ngoài của mình.

Nhìn thấy Hoàng Dung thôi không còn khóc nữa, Dương Kiệt mới thăm thở phào nhẹ nhõm. Đúng là thà đại chiến ba trăm hiệp với ma thú cao cấp còn hơn đi dỗ ngọt một phụ nữ, mệt đứt hơi tai.

Nhìn lại nội thương nghiêm trọng của mình, Dương Kiệt có chút khóc không thành tiếng.

Chắc là cái bí cảnh này không hợp với mình hay sao á, mới vào có mấy ngày mà đã hai lần bị chấn thương trầm trọng mất nửa cái mạng, số lần bị thương ngang bằng cả từ lúc xuyên không tới thế giới này cho tới trước khi bước vào bí cảnh.

“ Dung ... Dung nhi, hãy giúp ta từ.. từ trong nhẫn càn khôn lấy ... lấy viên thuốc điều trị phục ... phục dụng” Lúc này Dương Kiệt không thể nhúc nhích được gì cả, chỉ còn cách nhờ vả tới Hoàng Dung mà thôi.

Nghe xong lời yêu cầu của Dương Kiệt, Hoàng Dung mới sực nhớ anh ta đang bị nội thương nghiêm trọng, vội vã từ trong lòng lấy ra một lọ đan dược, từ trong đó lấy ra một viên đan màu xanh biếc to như viên bi, vừa nhét vào miệng Dương Kiệt vừa nói:

“ Kiệt ca ca hãy phục dụng cứu hoa ngọc lộ hoàn của Dung nhi, đây chính là thánh dược điều trị của Đào Hoa Đảo, có lực thuốc mạnh hơn gấp nhiều lần so với những viên đan dược điều trị bình thường, cho dù bị nội thương nghiêm trọng cỡ nào, cũng sẽ hồi phục trong thời gian ngắn nhất.”

Quả nhiên, vừa mới vào tới miệng, viên cừu hoa ngọc lộ hoàn lập tức tan chảy ra, chuyển hóa thành dịch thể chạy dọc khắp cơ thể, kinh mạch, xương cốt trong cơ thể tựa như được bao bọc bởi một lớp khí ấm áp dễ chịu, cảm giác đau đớn khó chịu dần dần tan biến đi, thay vào đó là cảm giác lâng lâng dễ chịu như đang tắm suối nước nóng.

Không ngờ lực thuốc lợi hại như thế này, quả không hổ danh là thánh dược điều trị nứt tiếng trong tiểu thuyết Kim Dung.

Dương Kiệt lập tức vận hành tam chuyển thuần dương công để luyện hóa lực thuốc, điều trị xương cốt và kinh mạch gần như đứt lìa ra của mình.

Tồn gần cả ngày trời, lực thuốc mới hoàn toàn luyện hóa hết, lúc này vết thương của Dương Kiệt đã hồi phục lại hơn nửa, có thể trở người ngồi dậy và đi lại bình thường, tất nhiên, chiến đấu thì hoàn toàn không thể, trừ khi anh ta muốn biến thành tàn phế.

“Cám ơn Dung nhi, đan dược của muội quả thật lợi hại, ta đã có thể đi lại bình thường rồi đây.” Dương Kiệt từ từ đứng thẳng người lên, trao cho Hoàng Dung một nụ cười khen ngợi, khiến cô ta bật cười khúc khích, hài lòng vì giúp được người mình quan tâm.

“Không biết tình hình ở bên ngoài như thế nào rồi.” Dương Kiệt khẽ dúi mày lo ngại.

“Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà để vượt mất con mồi, mất đi Cửu Tinh Linh Chi, chắc chắn sẽ không ở lại hiện trường mà chạy đi khắp nơi truy tìm chúng ta, trên đường đi chắc chắn sẽ trút cơn phẫn nộ lên những gì nó nhìn thấy trên đường, đây là thời cơ tốt để chúng ta nhanh chóng rời khỏi nơi nguy hiểm này, tìm một nơi nào đó an toàn ẩn núp để Kiệt ca ca điều trị nội thương trước rồi tính sau.”

Một Hoàng Dung đa mưu túc trí đã nhanh chóng quay trở lại, khẽ suy nghĩ một hồi, nói ra suy đoán và tính toán của mình cho Dương Kiệt tham khảo.

“Được, cứ theo lời muội mà làm. Với lại linh thạch trong người không còn nhiều nữa, chỉ còn trụ được vài phút trong này là cùng.”

Dương Kiệt cùng Hoàng Dung nhanh chóng rời khỏi khoảng không gian ảo.

Đúng như suy đoán của Hoàng Dung, Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà sau khi vượt mất hai kẻ thù trời đánh, phần nộ tột cùng, tìm mãi xung quanh chẳng thấy bóng dáng của kẻ thù đâu cả, phần nộ rít lên một tiếng, cái cơ thể dài khổng lồ lập tức trườn về phía trước để truy tìm kẻ thù, đè gãy biết bao nhiêu cây cỏ trên đường.

Không chỉ cây cỏ, ngay cả những con ma thú cấp thấp hoặc những người đi vào bí cảnh thám hiểm, để trở thành đối tượng trút giận của nó, thậm chí chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, đã bị cơ thể khổng lồ của nó trườn qua nghiền nát thành cám, hoặc bị nuốt trọn vào trong bụng của Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà.

Cả một khu vực rộng lớn rơi vào cảnh gà bay chó chạy, cây không mọc nổi.

Phải đợi tới khi Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà đi vào lãnh thổ của một con ma thú cảnh giới tông sư khác, cả hai xảy ra cuộc giao chiến kinh thiên động địa, phá hủy cả một khu vực rộng lớn, kết quả Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà vốn đã trúng độc nay bị chấn thương trầm trọng do đánh không lại đối phương, khó khăn lắm mới cắt đuôi được đối thủ, mò về hang ổ của mình trốn dưới hồ nước để dưỡng thương.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 40: Biệt Đội Hắc Ảnh Đến Rồi

Thời gian quay trở lại một ngày trước khi Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà quay trở về hang ổ của mình dưỡng thương.

Lối vào bí cảnh Bắc Minh Tông lúc này nhộn nhịp tấp nập hơn bao giờ hết.

Ngay sau khi những tên phụ trách canh gác cổng vào của quân đoàn Bá Nghiệp bị Dương Kiệt tiêu diệt, không còn ai đủ sức ngăn cản các thế lực khác xâm nhập vào bí cảnh nữa, nên các gia tộc và quân đoàn đánh thuê nhỏ lẻ bắt đầu tề tựu về đây, chuẩn bị xông vào bí cảnh để tìm kiếm cơ duyên của mình.

“Nhanh chân lên, thời gian là vàng bạc, chậm trễ không chừng vào tới trong đó không còn canh đề mà uống đầy chứ. ... Á, đừng xô đẩy...”

“Tránh chỗ, tránh chỗ, đừng có ngăn cản anh em tiên bộ chứ~~!!”

Cảnh chen lấn xô đẩy không ngừng xảy ra ngay lối vào bí cảnh, không ai chịu nhường nhịn ai, sợ vào trễ chút sẽ bị người khác phỗng tay trên của mình.

Vù ~~!! Vù ~~!! Vù ~~!! Vù ~~!!....

Bóp ~~~!! Bóp ~~~!! Bóp ~~~!!....

“Á ~~ Đau, chuyện gì xảy ra thế này... thằng nào dám....”

Quân đoàn trưởng của một quân đoàn tầm trung đang chuẩn bị dẫn thành viên trong đoàn của mình bước vào bí cảnh, đột nhiên cảm nhận phía sau lưng xuất hiện nhiều luồng gió lốc từ phía xa ập tới, chưa kịp hoàn hồn đã bị tông bay ra hai bên, phần nộ vùng dậy gào lớn.

“ Xịt ~~~~!!” Nhưng khi vừa nhìn thấy một đám đàn ông gồm mười người, tất cả đều mặc trang phục màu đen, sắc mặt trắng bệnh không có tí huyết máu, tên đứng sau cùng đột nhiên quay đầu lại dùng ánh mắt như quỷ dữ địa ngục nhìn thẳng vào mình, tên quân đoàn trưởng không kềm được hít sâu một hơi lạnh vào người, có cảm giác nhiệt độ xung quanh bị giảm xuống âm chục độ, toàn thân run lên cầm cập vì ớn lạnh, nhất thời nói không nên lời.

Không chỉ tên quân đoàn trưởng bị té ngã rơi vào hoàn cảnh đó, ngay cả những người có mặt ở gần đó cũng đều cùng chung cảnh ngộ như hắn, chân không tự chủ lùi về phía sau vài bước.

Nhất thời không khí náo nhiệt ở lối vào bí cảnh biến mất, thay vào đó là lặng im tới mức đáng sợ.

“ Hừm ~~~!!” Tên quay đầu lại nhìn hừ mạnh một tiếng, chuẩn bị quay người ra tay giải quyết tên đàn ông dám lớn tiếng hét lớn với mình.

Khí thế đáng sợ từ trong người phát tán ra, khiến nhiệt độ môi trường xung quanh hạ thấp hơn lúc nãy nữa, không ít người trong tự chủ nuốt mạnh miếng nước bọt vào cổ họng, toàn thân run lên vì sợ hãi.

“ Bỏ đi, còn chuyện quan trọng hơn phải làm.” Tên đàn ông áo đen dẫn đầu dường như là thủ lĩnh nhóm, giọng nói khàn khàn khó nghe vang lên. Sau đó trực tiếp đi mất hút vào trong bí cảnh.

Tên thuộc hạ không dám cãi lời, chỉ hừ mạnh thêm một tiếng, thu lại khí thế đáng sợ của mình, lập tức theo chân đồng đội của mình đi thẳng vào trong bí cảnh.

“Xịt ~~~~~!!”

Nhìn thấy đám đàn ông áo đen biến mất sau lối vào bí cảnh. Tên đội trưởng vừa gào hét lúc nãy hít sau một hơi lạnh vào người, lưng áo đã ướt đầm mồ hôi, có cảm giác như vừa mới từ trước cửa địa ngục quay trở lại, đặc biệt là khí thế của tên áo đen lúc nãy áp đặt thẳng vào mình, khiến hắn có cảm giác như chỉ cần một cái búng tay của người ta thì mình sẽ tan xương nát thịt ngay tức khắc, thậm chí không có chút ý chí phản kháng gì cả.

Lúc này toàn thân run lên cầm cập, giữa háng đã xuất hiện một vết dịch thể màu vàng.

“ Xịt ~~~, rốt cuộc nhóm áo đen đó là ai thế nhỉ? giống như lũ quỷ dữ từ dưới địa ngục xuất hiện.”

“ Đáng sợ, quả thật là đáng sợ. Bồ mày tệ nhất cũng là tiên thiên tăng thứ 10, thế mà ngay cả khí thế của người ta cũng chịu đựng không nổi, rốt cuộc thực lực tên áo đen đó đạt tới cảnh giới gì đây? chân nguyên? hay là...”

“ Không dám nói, không dám nói. Mà ngay cả tên thuộc hạ đã đáng sợ như thế này, còn tên cầm đầu vừa lên tiếng lúc nãy thì sao nhỉ.....”

“ Tên đội trưởng của quân đoàn Liệt Dương hôm nay ra khỏi ra nhà chắc quên coi lịch rồi, không chỉ bị tông bay ra xa, còn suýt mất luôn cả mạng, hì hì hì....”

“ Liệt Dương, Liệt Dương, lần này lão bị liệt thiệt rồi, xem kìa, xem kìa, coi cái khuôn mặt đáng thương của lão kìa.”

“ Đúng thế, đúng thế, cũng may cho tên đầu heo kia là dường như họ đang bận làm nhiệm vụ gì đó trong bí cảnh, nếu không thì chắc giờ hắn chết không toàn thây rồi?”

“ Hì hì, yếu mà bày đặt hùng hổ, chết lúc nào không hay. ”

“ Nhìn kìa nhìn kìa, giữa háng của hắn có thứ gì kìa, chẳng lẽ là”

“ Hahahahaha~~~!”

Những người có mặt ở đây bắt đầu bàn tán về đám áo đen lúc nãy, đồng thời không quen liếc nhìn chế giễu tên đội trưởng của quân đoàn tâm trung gì đó, nhất là các đối thủ cạnh tranh với quân đoàn của hắn.

Tên đội trưởng chỉ muốn kiếm cái hố nào đó để chui xuống dưới đó trốn. Mẹ kiếp, quả thật mất mặt quá đi.

Trong lòng tên đội trưởng không ngừng phẫn nộ gào thét. Ngay cả các thành viên tron quân đoàn cũng không tự chủ tránh xa tên đội trưởng ra, mặt đỏ như tôm luộc vì xấu hổ, dưới ánh mắt soi mói của những người xung quanh, nhất thời ở cũng không xong, muốn rời khỏi hiện trường cũng không xong.

Không ít người bắt đầu suy tính có nên rời bỏ quân đoàn này không để khỏi biến thành trò cười cho thiên hạ.

Mẹ kiếp, mất mặt quá đi.

“ Về, về đại bản doanh~~!!”

Tên đội trưởng vùng dậy gào thét về phía thành viên của mình, sau đó lập tức quay đầu bỏ đi.

Hắn không dám tiếp tục nán lại làm trò cười cho thiên hạ, ngoài ra cũng không dám tiếp tục đi vào trong bí cảnh kiếm chác gì nữa. ai mà biết lỡ xui xui gặp lại đám áo đen kia thì sao?

Hôm nay trước khi ra khỏi nhà quên coi lịch, hoàn toàn có thể xảy ra đó chứ.

Đám thanh viên của quân đoàn Liệt Dương đưa mắt nhìn nhau một cái, thầm thở phào nhẹ nhõm, ba chân bốn cẳng đuổi theo tên đội trưởng, tựa như vừa được thả tù vậy.

Hahahahaha~~~~!

Tiếng cười đùa vang lên, rồi tắt cả lại đâu vào đấy, vô số gia tộc và quân đoàn tiếp tục xếp hàng để đi thẳng vào trong bí cảnh.

Quay trở lại đám đàn ông áo đen. Ngay sau khi bước vào bí cảnh, lập tức dùng một tốc độ nhanh như gió lốc di chuyển vào khu rừng rậm bạc ngàn ở cách đó không xa.

Chỉ phút chốc đã xuất hiện ở vị trí mà Dương Kiệt và Kiều Phong đã từng xử đẹp tên thiếu gia họ Đoàn và hai tên thuộc hạ của hắn.

Thì ra là người của nhà họ Đoàn, biệt đội Hắc Ảnh do tộc trưởng họ Đoàn phái tới để truy tìm tung tích kẻ thù không đội trời chung vì dám cả gan sát hại đứa con ruột thịt duy nhất của lão.

Lọt vào trong mắt của biệt đội Hắc Ảnh là những mảnh vụn quần áo nằm rải rác tứ tung trên mặt đất.

Vết máu, những mẩu thịt vụn còn sót lại trên hiện trường chứng tỏ đã từng có ma thú xuất hiện ở nơi này tham gia bữa tiệc ngon miệng.

Chết không toàn thây~~!!

Cả biệt đội Hắc Ảnh không kèm được hít sâu hơi lạnh vào người, không tự chủ run bắn người lên. Vừa phần nộ vừa sợ hãi, nhất thời có chút không biết phải làm sao.

Mặc dù không phải trách nhiệm của mình, nhưng nếu như không thể mang thi thể nguyên vẹn của thiếu gia trở về gia tộc, nghĩ tới cơn thịnh nộ của tộc chủ, biệt đội Hắc Ảnh vốn được huấn luyện như những tử sĩ không sợ chết là gì, cũng không kèm được nảy sinh cảm giác sợ hãi tột cùng.

“ Mau, mau sử dụng ký ức thạch đã được ký kết với thiếu chủ~~!!”

Tên đội trưởng nhanh chóng bình tĩnh, quan trọng nhất hiện giờ là truy tìm được tên thủ phạm trời đánh, bắt sống về giao lại cho tộc chủ báo thù, hy vọng làm dịu cơn điên của tộc chủ thì hình phạt dành cho mình sẽ giảm xuống tới mức có thể chịu đựng được.

Một trong đám thuộc hạ lúng túng từ trong lòng lấy ra một viên đá linh thạch, giao qua cho tên đội trưởng.

Tên đội trưởng cầm lấy lập tức truyền chân nguyên của mình vào viên đá.

Phục~~~~!

Ngay tức khắc, trước mặt biệt đội Hắc Ảnh xuất hiện hình ảnh của Đoàn thiếu gia và hai tên thuộc hạ trước khi bị Dương Kiệt từng người tặng cho một cú bổ vào đầu, máu thịt kèm theo dịch óc vỡ tung ra như quả dưa bị ai đó lấy gậy đập vào vậy.

Sát khí!!

Mười luồng sát khí đáng sợ từ trong người biệt đội Hắc Ảnh phát tán ra, khiến cho vô số thú rừng, ma thú ở gần đó phát hoảng bỏ chạy tứ tung, không một cá thể nào dám tiến gần nơi biệt đội Hắc Ảnh đang đứng.

“Khốn kiếp ~~~!!” Tên đội trưởng phần nộ gào thét, tay cầm viên ký ức thạch không tự chủ nắm chặt lại, chỉ trong chốc lát đã tan vỡ thành nhiều mảnh dưới bàn tay đáng sợ của hắn.

“ Sử dụng ~~~, sử dụng chuột truy tung cho ta ~~~!!”

Tên đội trưởng đôi mắt tràn đầy gân máu, gần như hét thẳng vào mặt một tên thuộc hạ ở gần bên cạnh.

“ Tuân lệnh ~~~!!”

Tên thuộc hạ vội vã kích hoạt chiếc nhẫn đeo trên tay. Một luồng sáng từ chiếc nhẫn phát ra, chiếu thẳng về khoảng không ở trước mặt.

Chỉ thấy một con vật giống như con chuột ở trái đất, có kích thước to bằng một con mèo nhà, toàn thân phủ đầy lông lá màu đỏ rực như máu, nó đang mang theo ánh mắt mơ mơ màng màng dường như không biết chuyện gì đang xảy ra.

Đó chính là chuột truy tung của thế giới này!

Chỉ cần cho nó gửi phải mùi máu của người bị hại. Nó sẽ nhanh chóng định vị được hung thủ đã mang theo mùi máu của nạn nhân trong lúc hành hung.

Cho dù cách xa hàng ngàn dặm hoặc đã tẩy rửa sạch sẽ mùi máu trên người đi nữa, cũng không thoát khỏi cái mũi cực thính của nó.

Chích ~ Chích ~~~!!

Tên thả nó ra nhanh chóng ra lệnh cho con chuột truy tung chạy tới những vũng máu còn đọng lại dưới mặt đất, nó nhanh chóng dùng mũi hít hà vài cái, dường như cảm nhận được điều gì đó, quay đầu nhìn về phía chủ nhân của nó rên lên vài tiếng, sau đó quay đầu bỏ đi.

“Đuổi theo~~!!” Nhìn thấy chuột truy tung có phản ứng, tên đội trưởng lập tức dẫn theo đám thuộc hạ đuổi theo phía sau nó để truy sát thủ phạm.

--- ----- ---

“Chuyện gì xảy ra thế này?”

Nhìn thấy cảnh vật tan hoang trên đường duy chuyển. Trong lòng tên đội trưởng không kiềm được trầm xuống.

Linh tính nhạy bén của một cao thủ kinh nghiệm đầy mình mách bảo có một chuyện gì đó không hay sẽ xảy ra thì phải.

Theo đuôi truy tung chuột di chuyển gần nửa ngày trời, cuối cùng đã xuất hiện ngay trước một hồ nước rộng mênh mông ở khu vực trung tâm khu rừng.

Chỉ là cây cối ở xung quanh bị đổ vỡ nghiêm trọng, nước hồ vẫn còn đọng lại không ít trên bãi cỏ trên bờ vẫn chưa bị mặt trời hấp thụ lên hết, chứng tỏ nơi này vừa xảy một trận đại chiến đáng sợ.

“Bẩm đội trưởng, chuột truy tung đã ngừng di chuyển rồi ạ.”

Một tên thuộc hạ bước tới bên cạnh tên đội trưởng, nghiêm giọng báo cáo khi nhìn thấy con chuột truy tung đang mang theo vẻ mặt mơ màng như không thể định hướng được nữa.

Soạt soạt~~~~~!

“ Toàn đội cảnh giác ~~~!”

Tên đội trưởng đang díu mày suy nghĩ điều gì đó xảy ra với con chuột truy tung, đột nhiên ở đùm cây cách nơi chúng đang đứng không xa phát hiện động tĩnh.

Đám thuộc hạ nhanh chóng hình thành trận hình chiến đấu quen thuộc của biệt đội Hắc Ảnh, chân nguyên trong người vận hành, sẵn sàng ra tay chiến đấu khi có hiệu lệnh.

Vù vù ~~~~!

Chỉ thấy phía sau đùm cây xuất hiện một con chuột khác có hình dáng giống hệt như chuột truy tung, nó chạy tới ngay bên cạnh con chuột truy tung của biệt đội Hắc Ảnh, ngay sau đó là một nhóm đàn ông lạ mặt gồm mười người, toàn thân mặc bộ trang phục màu đỏ rực như máu theo chân con chuột đó từ sau đùm cây nhảy ra, đứng đối diện với biệt đội Hắc Ảnh.

“ Biệt đội Huyết Ngục của nhà họ Triệu??”

Đôi mắt của tên đội trưởng biệt đội Hắc Ảnh lóe qua tia sáng bất ngờ, đặt biệt là phát hiện một thành viên của biệt đội gọi là Huyết Ngục có cầm theo hai cái thủ cấp nhuộm đầy máu. Vẻ mặt thủ cấp đó mang đầy vẻ hoang mang, sợ hãi, thậm chí có chút bất cam trước khi chết.

Nếu như Dương Kiệt có mặt ở đây, nhìn thấy cái thủ cấp đó chắc chắn sẽ kêu thót lên: “Hà Trung! Ngô Bình!”

“ Biệt đội Hắc Ảnh của nhà họ Đoàn??”

Cùng là một trong những biệt đội quan trọng trong tứ đại gia tộc hùng mạnh nhất thành Ngư Tang, biệt đội Huyết Ngục và biệt đội Hắc Ảnh đã không ít lần chạm mặt nhau, chỉ là không ngờ cùng xuất hiện ở nơi này, nên tên đội trưởng của Huyết Ngục tỏ ra có chút bất ngờ.

“Đoàn huynh, lâu ngày không gặp, sau lần cong đuôi bỏ chạy lần trước của Đoàn Huynh, không ngờ chúng ta lại có dịp gặp nhau ở nơi như thế này.”

Tên đội trưởng Huyết Ngục chấp tay thi lễ, trên môi mang theo nụ cười cười mà không giống cười lạnh lạnh chế giễu nói.

“Đúng là khá lâu rồi nhỉ, kể từ cuộc chiến tranh giành linh quả cấp 6 ở hang động của một vị đại năng hợp thể hai năm trước. Tại hạ cứ tưởng lần đó Triệu huynh bị thương nặng tới nỗi không qua khỏi rồi chứ! Lúc này nhìn thấy Triệu huynh vẫn còn lành lặn quả thật vui mừng khôn xiết!”

Tên đội trưởng của Hắc Ảnh cũng không phải tầm thường, nhanh chóng có đòn phản công nhắm vào đối phương.

“Hừ ~~!!” Trong đôi mắt cả hai cùng lóe qua tia sáng sắc lạnh đầy sát khí.

Bầu không khí trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết, nhiệt độ xung quanh giảm tới mức cực điểm.

Thành viên hai bên đã tạo ra tư thế sẵn sàng lao vào nhau sống chết một phen.

Vụt ~~~~!!

Trong lúc hai bên đang chuẩn bị lao vào tranh tài cao thấp, ngay nơi chuột truy tung vẫn đang mang theo vẻ mặt ngơ ngác đột nhiên xuất hiện

hai bóng người một to một nhỏ tựa như từ trong không khí hiện ra một cách bất ngờ.

Bịch~~~!!

Bịch~~~!!

Chít ~~~~~!!

Chít ~~~~~!!

“ Kỵ dzì dzậy? Hình như vừa dẫm phải thứ gì mềm mềm ướt ướt thì phải?”

Hai con chuột truy tung chỉ kịp kêu thét lên một tiếng đầy đau đớn, cơ thể bị trọng lượng 160kg của Dương Kiệt đè cho bẹp dúm, máu thịt phun bắn tứ tung.

“ Cái.... Cái gì thế này? Sát Sát khí ~~!!” Dương Kiệt còn chưa kịp kiểm tra hai vật thể mềm mềm ướt ướt ngay dưới chân mình. Giật mình hoảng hốt khi cảm nhận gần hai chục ánh mắt tràn đầy sát khí tựa như những mũi dao sắc nhọn cắm thẳng vào người mình, mỡ thịt trên cơ thể rung chuyển liên hồi, kêu thét lên một tiếng rồi quay người núp ngay phía sau Hoàng Dung.

“ Hic, Hic, đẹp trai cũng là một cái tội Dung nhi ạ, đi tới đâu cũng phải hứng chịu những ánh mắt giết người như thế này.”

Dương Kiệt thò cái đầu ra nhìn về phía đám người lạ mặt kia run giọng nói.

“ Tình huống này mà còn đùa giỡn được hả trời?”

Hoàng Dung không kèm được trọn mắt trắng với tên khốn không biết xấu hổ kia.

“ Qua đây ~~~!!”

Tên đội trưởng biệt đội Hắc Ảnh tay tạo thành chảo, chụp thẳng về phía Dương Kiệt và Hoàng Dung.

Chỉ thấy bàn tay dạng khí màu đen như mực xuất hiện trên không trung, chụp thẳng vào đầu Dương Kiệt.

“ Kiệt ca ca tránh ra~~!!”

Hoàng Dung dùng tay đẩy Dương Kiệt sang một bên, Đả Cầu Bồng xuất hiện trong tay, vung gậy quét thẳng về phía bàn tay khí đang chụp xuống: “ Ác Cầu Lan Lộ ~~~!!”

Ngay trên đỉnh đầu Hoàng Dung lập tức xuất hiện một con chó dạng khí màu ngọc bích, cản lại bàn tay dạng khí đang chụp xuống.

Rầm ~~~~~!!!

Hai chiêu đánh va đập vào nhau, phát ra tiếng nổ vang trời. Lực tàn dư còn sót lại đập thẳng vào người, cổ họng Hoàng Dung lập tức cảm nhận mùi ngọt tanh, một vũng máu từ trong miệng phun bắn ra, cơ thể không tự chủ giật lùi về phía sau, tông thẳng vào người Dương Kiệt.

“ Dung nhi ~~ , muội không sao chứ?”

Dương Kiệt hoảng hốt đỡ lấy Hoàng Dung, nhìn thấy sắc mặt trắng bệnh không có tí huyết sắc của cô ta, trong lòng đau như bị dao cắt vậy.

“Đỡ được??” Tên đội trưởng biệt đội Hắc Ảnh lộ ra vẻ bất ngờ.

Phải biết rằng hắn đã đạt tới cảnh giới tông sư tầng thứ 3, tuy cú ra tay lúc này chỉ tung ra một nửa công lực, mục đích là bắt sống Dương Kiệt về giao cho tộc trưởng, nhưng cũng không phải một chân nguyên tầng thứ 10 có thể chống đỡ được.

“ Để xem ngươi đỡ được bao nhiêu lần, Huyền Âm Chảo~~!!”

Tên đội trưởng như điên tiết lên, trước mặt đối thủ Huyết Ngục ngay cả hai con chuột nhất còn không bắt lấy nổi, quả thật mất mặt quá đi.

Thậm chí hắn có thể cảm nhận thấy nụ cười chế giễu của tên đội trưởng đội Huyết Ngục đang phóng về phía mình. Trực tiếp thi triển tuyệt học, tung ra bảy phần công lực tấn công hai con chuột nhất đáng chết kia.

Một cú chảo dạng khí to hơn ban này gấp đôi lần nữa xuất hiện, chụp thẳng xuống đỉnh đầu của cả hai.

Lúc này Hoàng Dung đã bị thương sau đòn đánh đầu của tên đội trưởng, huyết khí đang rối loạn, không thể tiếp tục ra tay chống đỡ nữa, chỉ còn cách giương to đôi mắt ra hết cỡ, bất cam nhìn cú chảo chụp xuống. Còn Dương Kiệt ư? Hãy quên tên khốn đó đi! Hắn đang tàn nửa cái thân còn chưa phục hồi kia.

“ Huyết Ngục Diện Thế ~~!!”

Cú chảo gần như chụp tới đầu của cả hai. Đột nhiên ngay bên hông phóng tới một luồng khí giống như đám mây bắn thẳng vào cú chảo dạng khí màu đen đó.

Bùm ~~~!!

Dương Kiệt và Hoàng Dung lại lần nữa bị sức nổ đẩy bay ra xa té ngã xuống đất.

“Cái gì ~~~~ ngươi dám ~~~~~!!”

Đôi mắt của tên đội trưởng đội Hắc Ảnh như muốn phóng lửa dán chặt về phía tên đội trưởng đội Huyết Ngục, cảm giác như hận không thể ăn tươi nuốt sống đối phương vậy.

Đúng vậy! ở tình thế cấp bách nhất, tên đội trưởng đội Huyết Ngục đã tay cản lại đòn tấn công của tên đội trưởng đội Hắc Ảnh đang nhắm vào Dương Kiệt và Hoàng Dung, cứu cả hai một bàn thua trông thấy.

Nhưng nếu nói là muốn ra tay cứu mạng cả hai thì tuyệt đối không phải!

Quả nhiên, đối diện ánh mắt như muốn giết người của tên đội trưởng đội Hắc Ảnh, tên đội trưởng Huyết Ngục chỉ cười lạnh nói: “ Muốn ra tay với con mồi của ta, ngươi đã hỏi qua ý kiến của bọn ta chưa nhỉ?”

Tên đội trưởng đội Hắc Ảnh gần như gầm thảng vào mặt đối phương quát: “ Cái gì là con mồi của các ngươi hả ~? Nói cho các ngươi biết, hai con chuột nhất là chính là kẻ thù không đội trời chung với tộc trưởng của bọn ta. Ngươi dám ra tay ngăn cản, đã nghĩ tới việc sẵn sàng đón nhận con thịnh nộ của tộc trưởng nhà ta chưa hả ~~~~!!”

Thành viên đội Hắc Ảnh phần nộ tột cùng, lập tức sẵn sàng tư thế chuẩn bị lao vào giao chiến sống chết với kẻ thù trước mặt.

Tên đội trưởng đội Huyết Ngục có chút bất ngờ trước phản ứng thái quá của đội Hắc Ảnh.

Đặc biệt là nghe thấy câu “hai con chuột nhất là chính là kẻ thù không đội trời chung với tộc trưởng của bọn ta” khiến hắn không kiềm được phải do dự có nên tiếp tục ra tay nữa không.

Phải biết rằng tuy hắn được phái tới thủ tiêu những tên thủ phạm đã sát hại con cháu nhà họ Triệu, nhưng tên Triệu Cao chỉ là cháu của một vị trưởng lão tầm trung trong gia tộc, cũng không biết lão đã hỏi lộ gì cho tộc trưởng để tộc trưởng phải điều biệt đội Huyết Ngục thực hiện nhiệm vụ.

Nhưng nói cho cùng, cũng chỉ là một chuyện không quá quan trọng. nếu như vì nhiệm vụ không quá quan trọng này mà đắc tội nghiêm trọng với nhà họ Đoàn, ngay cả tộc trưởng cũng không bao giờ lòng ý cho mà xem.

Khẽ dúm mày suy nghĩ một hồi, tên đội trưởng Huyết Ngục khẽ lùi về phía sau một bước, cười nhẹ nói: “ nếu như hai con chuột nhắt này là kẻ thù không đội trời chung với gia chủ nhà họ Đoàn, chúng tôi sẽ nể mặt ngài ấy không nhúng tay vào nữa.”

Tên đội trưởng Hắc Ảnh hừ mạnh một tiếng, sau đó chấp tay thi lễ lạnh lạnh nói: “ Cảm ơn sự hợp tác của các vị, xin thay mặt tộc trưởng nhà tôi đón nhận thiện ý của nhà họ Triệu lần này.”

Dứt câu, đôi mắt tràn đầy sát khí quét thẳng về phía Dương Kiệt và Hoàng Dung, cười lạnh nói: “ Để xem lần này còn ai cứu các ngươi!”

Gào ~~~~~!!

Trong lúc tên đội trưởng Hắc Ảnh chuẩn bị ra tay bắt sống cả hai. Phía xa vang lên tiếng gào thét đầy phấn nộ vang động trời đất, khiến hắn phải thu lại thế công đã gần như sắp tung ra.

Chỉ thấy một vật thể tròn tròn dài dài từ phía xa đang trườn tới với tốc độ cực nhanh, toàn thân bọc đầy những chiếc vảy màu đen bóng, trông mắt sắc lạnh đã tràn đầy gân máu, tựa như một con đực vừa bị con đực khác giựt mất quyền giao phối, thậm chí còn hơn cả thế.

Chính là bá chủ của khu vực này, đã từng bị Dương Kiệt và Hoàng Dung chơi khăm, Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà ~~!!

Nếu như quan sát kỹ, có thể phát hiện lúc này cơ thể của Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà mang đầy thương tích, máu đỏ gần như nhuộm đầy cơ thể.

Xịt ~~~~!!

Cả biệt đội Hắc Ảnh và Huyết Luyện đều không kèm được hít hơi lạnh vào người.

Tuy Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà trông có vẻ đang bị thương nặng, nhưng dù sao cũng là bá chủ cấp 4, đặc biệt là nó đang trong trạng thái đầy phần nộ, hận không thể ăn tươi nuốt sống tất cả như lúc này, tuyệt đối không phải hai tông sư cấp 3 và mười mấy tông sư cấp 1 có thể chống cự được.

Ngay cả việc có thể trốn thoát được không đã là một vấn đề đau đầu rồi đấy.

Rốt cuộc tên trời đánh nào đã khiến Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà phần nộ như thế này vậy trời??

ực ~~!!

Tên trời đánh trong lòng của đội Hắc Ảnh và Huyết Luyện không tự chủ nuốt miếng nước bọt vào cổ họng.

Đúng là bí cảnh này khắc mình hay sao á! Trước mặt có chó điên cản đường, sau lưng có chủ nợ xách dao đuổi theo. Anh tài một thời như ta chẳng lẽ hôm nay phải bỏ mạng ở nơi này thật sao?

Gào ~~~ Gào ~~~~~!!

Thì ra hai con chuột nhất trời đánh chưa từng bỏ chạy mà chỉ trốn ngay ở đây, hèm chi mình càn quét cả trăm dặm mà vẫn không tìm tung tức của chúng.

Không chỉ cướp đi linh dược quan trọng có thể giúp mình tiến hóa thêm một bước mà còn khiến mình bị thương nặng như thế này.

không thể tha thứ, tuyệt đối không thể tha thứ được ~~~!!

Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà tăng tốc trườn thẳng về phía Dương Kiệt và Hoàng Dung. Phải phanh thây xẻ thịt hai con chuột nhất kia ra mới có thể làm dịu đi tâm linh bị tổn thương của mình.

“Tránh ra, tất cả tránh ra.”

Phát hiện mục tiêu của Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà là Dương Kiệt và Hoàng Dung, đội trưởng hai bên lập tức ra lệnh cho thuộc hạ của mình lùi ra xa, chuẩn bị sẵn sàng bỏ trốn ngay tức khắc.

Ngay cả đội trưởng đội Hắc Ảnh cũng không dám nghĩ tới nhiệm vụ bắt sống Dương Kiệt mang về cho tộc chủ hành hình nữa rồi, lúc này giữ được cái mạng mới là quan trọng nhất. còn nhiệm vụ ư? Dẹp mẹ cái nhiệm vụ trời đánh đó đi ~~~~!!

“Dung... Dung nhi, phải... phải làm sao đây?? Nó ... nó đang trườn... trườn tới kia....”

Hai chân Dương Kiệt như đeo quả tạ vài ngàn kg, lớp mỡ thịt rung chuyển liên hồi vì sợ hãi, khó khăn quay sang Hoàng Dung hỏi.

Hoàng Dung cố gắng giữ sự điềm tĩnh, đột nhiên đôi mắt xoay tròn, chụp lấy khuỷu tay Dương Kiệt nói: “Kiệt ca ca, Cứu Tinh Linh Chi, Cứu Tinh Linh Chi đâu mau đưa mau.”

Dương Kiệt nhanh chóng hoàn hồn trở lại, từ trong Càn Khôn Tháp lấy ra một vật thể có chín chiếc lá tựa như ngọc thạch, mỗi lá dài một thước, hình dạng giống như con người thu nhỏ, nhanh chóng giao sang cho Hoàng Dung.

Gào ~~~~~!!

Nhìn thấy báu vật quan trọng của mình, Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà vừa phấn khích vừa phần nộ hận không thể mọc thêm nhiều đôi chân tăng tốc lao thẳng về phía Hoàng Dung, lần này tuyệt đối không để vuột mất Cửu Tinh Linh Chi lần nữa.

Trên môi Hoàng Dung lộ ra một nụ cười bí hiểm, vội vã quay người hướng về phía tên đội trưởng đội Hắc Ảnh, vừa hét lớn vừa ném Cửu Tinh Linh Chi về phía hắn: “Đón lấy, đó là linh thảo có thể giúp ông đột phá thêm một, hai tầng nữa đây ~~~!”

“Cái gì?? Đó Đó là” Theo phản xạ tự nhiên đội trưởng đội Hắc Ảnh muốn vung tay đánh vỡ thứ mà Hoàng Dung đột nhiên ném tới.

Nhưng khi nhìn rõ hình dáng vật thể đó, không kịp được thu lại cánh tay của mình, kêu thét lên một tiếng đầy phấn khích.

“Cửu Tinh Linh Chi ~~~!!” không chỉ tên đội trưởng đội Hắc Ảnh, ngay cả đôi mắt của tên đội trưởng Huyết Ngục cũng rực sáng như bóng đèn pha.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 41: Mượn Dao Giết Người

“Chạy mau Kiệt ca ca~~!” Ném xong Cửu Tinh Linh Chi về phía đội trưởng đội Hắc Ảnh, Hoàng Dung nhanh tay kéo lấy Dương Kiệt vẫn còn mang theo vết mặt đau nứt ruột, thi triển thân pháp thánh giới tuyệt phẩm “Tiêu Dao Du”, chỉ trong nháy mắt đã biến mất khỏi tầm nhìn của Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà và nhóm Hắc Ảnh, Huyết Ngục.

Âm mưu!! Tuyệt đối là âm mưu mượn dao giết người!

Mặc dù biết rõ là âm mưu, nhưng tên đội trưởng đội Hắc Ảnh không đủ can đảm vứt bỏ Cửu Tinh Linh Chi trong tay.

Phải biết rằng những tên tử sĩ như hắn, tiềm năng có giới hạn, tu luyện gần mấy chục năm mới có thể đạt tới cảnh giới tông sư tầng thứ 3 như lúc này.

Có thể nói cảnh giới này đã là giới hạn đỉnh điểm của hắn rồi. Muốn tiến thêm một bước, ít nhất phải phục dụng thiên tài địa bảo còn có chút hy vọng tiến hành đột phá.

Và những tên tử sĩ như hắn, lấy đâu ra thiên tài địa bảo mà phục dụng chứ?

Ngày thường đi làm nhiệm vụ gia tộc cho dù có nhặt được linh thảo linh quả gì cũng phải giao nộp lên hết cho gia tộc để gia tộc cung cấp cho con cháu nhà họ Đoàn để tu luyện, đổi lại hằng tháng chỉ nhận được lượng tài nguyên tu luyện ít ỏi, thậm chí còn không đủ xia răng nữa là.

Lúc này Cửu Tinh Linh Chi trong tay, chỉ cần hấp thụ xong tuyệt đối có thể thăng thêm một, hai cấp.

Tông sư tầng thứ 5 về tới gia tộc tuyệt đối có thể thăng chức thành đại đội trưởng, tới lúc đó địa vị, quyền lực, tài nguyên tu luyện sẽ tăng lên gấp nhiều lần, con đường tu luyện sau này sẽ dễ thở hơn rất nhiều, rất nhiều.

Vứt bỏ? Có chết cũng không bao giờ vứt bỏ!!

Gào ~~~~~!!

Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà đã bỏ qua hai kẻ thù không đội trời chung là Dương Kiệt và Hoàng Dung, quan trọng nhất là bữa bồi liên quan tới tiến hóa của mình, trực tiếp lao tới tấn công tên đội trưởng đội Hắc Ảnh, nhằm giết lại Cửu Tinh Linh Chi của mình.

Không còn thời gian để quan tâm tới nhiệm vụ bắt sống kẻ thù không đội trời chung với tộc chủ nữa, có muốn đi nữa cũng chưa chắc gì có thể đuổi kịp hai con chuột nhất kia.

Đặc biệt là con bé thi triển thân pháp có tốc độ kinh hoàng kia. Quan trọng nhất bây giờ là xử lý con Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà để chiếm trọn Cửu Tinh Linh Chi trước đã.

Cũng may là Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà lúc này có vẻ đang bị thương nặng, nếu như tập hợp toàn đội lại chưa chắc không có cơ hội.

Nếu như nó còn lành lặn, tuyệt đối sẽ vứt bỏ Cửu Tinh Linh Chi bỏ chạy ngay tức khắc. Thiên tài địa bảo tuy quý giá, nhưng có gì quý bằng mạng của mình chứ.

“Bày trận, tấn công ~~~!!” Ngay sau mệnh lệnh của tên đội trưởng, toàn đội Hắc Ảnh tập tức tạo đội hình thành hình vòng cung, thi triển hết

tuyệt học của bản thân lao vào tấn công Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà.

Gào ~~~~~!! Gào ~~~~~!!

Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà phần nộ vô cùng, chiếc đuôi khổng lồ theo thể thần long bãi vĩ quét thẳng về phía đội Hắc Ảnh, những đòn đánh đầy uy lực do đội Hắc Ảnh đánh ra lập tức bị quét tan rã, thậm chí có vài tên không kịp né tránh bị quét thẳng vào người, trực tiếp bị quét bay ra xa, máu như không cần tốn tiền từ trong miệng phun bắn như vòi phun nước ở hội trường, té ngã xuống đất xong cơ thể co giật vài cái rồi tắt thở tại chỗ.

Khè ~~~~~!!

Không dừng lại ở đó, lọc độc đáng sợ từ trong miệng Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà phun thẳng về phía đám thuộc hạ vừa may mắn né tránh được lúc nãy, không ít người trực tiếp dính chương.

Á ~~~~!! Đội Đội trưởng cứu ~~~~ Á ~~~~~

Tiếng kêu thét đầy đau khổ vang trời, những người bị dính lọc độc của Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà cơ thể tựa như bị tạt axít vào người, toàn thân phát ra tiếng xì xèo phân hủy ghê rợn, không ngừng lăn lộn trên mặt đất đầy đau khổ.

“ Hắc Ảnh Vô Thường ~~~!!” Cơ thể của đội trưởng đội Hắc Ảnh tựa như bị chia tách ra thành người.

Chỉ là bốn người kia chỉ là hình ảnh bốn chiếc bóng màu đen, chỉ duy nhất thân chủ có thể nhìn thấy hình dáng rõ ràng.

Đội trưởng đội Hắc Ảnh cùng bốn chiếc bóng kia vây Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà thành hình tròn, tay tạo thành chảo chụp thẳng về phía đối thủ.

“Huyền Âm Chảo ~~~~~!!” Năm chiếc chảo dạng khí khổng lồ chụp thẳng về phía Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà, vừa chạm vào những chiếc vây cứng hơn cả áo giáp của nó, lập tức phát ra những tiếng ma sát ớn lạnh cả người, nhưng cũng chỉ được có thể khiến những vết thương có sẵn trên cơ thể nó chảy thêm ít máu, hiệu quả không cao.

Điều đó chỉ khiến cho Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà càng thêm hung hăng phần nộ, không ngừng quét đuôi, phun độc tấn công tên khốn dám làm mình bị đau.

“Triệu huynh, không phải là lúc đứng ngoài cuộc nhìn nữa, hãy cùng tôi hợp sức tiêu diệt con súc vật này, tôi hứa sẽ chia nửa Cửu Tinh Linh Chi cho anh.”

Trong lúc tên đội trưởng Huyết Ngục còn đang cân nhắc có nên đánh lên tên đội trưởng Hắc Ảnh để cướp lấy Cửu Tinh Linh Chi hoặc chỉ đứng ngoài quan sát thừa nước đục béo cò. Bên đội nhiên tai vang lên câu nói của tên đội trưởng đội Hắc Ảnh.

Đội mắt của tên đội trưởng Huyết Ngục lóe qua tia sáng dị thường, nhưng vẫn còn tỏ vẻ do dự không biết có nên hợp tác hay không.

Nhìn thấy đôi phương vẫn chưa chịu ra tay, trong lòng tên đội trưởng đội Hắc Ảnh phần nộ dị thường, vừa né tránh những miếng lọc độc và cái đuôi của Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà vừa quay sang hét lớn: “Đừng do dự nữa, nếu như tôi thất bại, các anh cũng đừng mong toàn mạng, Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà sẽ không tha mạng cho các anh đâu. Còn Cửu Tinh Linh Chi nữa, anh không muốn hưởng sao??”

“Được, ta tin lời ngươi lần này!”

Đội trưởng Huyết Ngục cân nhắc được thua, nhanh chóng nhận lời, quay sang đám thuộc hạ ra lệnh: “ Huyết Ngục, xuất trận ~~~!!”

“ Tuân Lệnh ~~~~~!!”

Thành viên đội Huyết Ngục tựa như con thêu thân lao vào lửa, mặc dù biết rõ lao vào sẽ chết, nhưng đối với những tử sĩ được đào tạo từ nhỏ, đối diện cái chết cũng chỉ là điều quá tầm thường.

Mệnh lệnh vượt trên cả sinh mạng của mình.

Nhìn thấy thành viên đội Huyết Luyện đã ra tay, tên đội trưởng đội Hắc Ảnh nhanh chóng rút ra khỏi vòng chiến đấu. bốn chiếc bóng lúc nãy đã bị Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà đánh tan hoặc nằm gọn trong bụng của nó rồi.

Ngay cả bản thân hắn cũng dính phải một cú quét đuôi của đối phương, huyết khí đảo lộn.

Nhanh chóng từ trong túi Càn Khôn rút ra một viên đan dược bỏ vào miệng nhai, huyết khí chân nguyên trong cơ thể mới dần ổn định lại.

Phát hiện thành viên đội Huyết Ngục và vài thuộc hạ của mình không ngừng đổ gục xuống, quay sang nhìn tên đội trưởng Huyết Ngục, trầm giọng nói: “ Triệu huynh, dùng hết sức thôi, càng lâu càng bất lợi cho hai ta.”

“ Được, Huyết Ngục Diện Thế ~~~~!!” “ Tam Dương Chỉ ~~~ nhất chỉ hóa âm dương ~~~~!!” đội trưởng hai đội đưa mắt nhìn nhau một cái, sau đó dốc hết toàn bộ sức lực toàn thân thi triển tuyệt học đặc ý nhất của mình nhắm vào Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà.

Gào ~~~~~!! Rầm ~~~~~!! Rầm ~~~~~!!

Rầm ~~~~~!! Rầm ~~~~~!!.....

“ Sức tàn phá của tông sư quả thật đáng sợ, đã chạy xa như vậy mà còn nghe thấy âm thanh giao chiến đáng sợ đó.”

Dương Kiệt vô cùng không có hình tượng nằm ngã người trên mặt đất, nghe thấy tiếng nổ vang trời ở phía xa, không kèm được nuốt miếng nước bọt vào cổ họng.

Trở người ngồi dậy, mang theo vẻ mặt đau xót nghiền răng nói: “ Tức chết đi được, vì Cửu Tinh Linh Chi mà mình bị trọng thương, thậm chí tổn gần cả triệu linh thạch để bỏ trốn trong Càn Khôn Tháp, cuối cùng phải ối ra lại. Ta không cam tâm ~~~!!”

Không phải sao? Nếu như Dương Kiệt hấp thụ xong Cửu Tinh Linh Chi, tuyệt đối có thể thăng cấp tới tiên thiên tầng thứ 9, thứ 10, thậm chí là chân nguyên cũng không chừng.

Còn nếu giao cho Hoàng Dung hấp thụ, tuyệt đối có thể thăng cấp thành tông sư rồi đấy.

Thế mà giờ phải ối ra hết, cam tâm mới là lạ á.

“ Giữ được cái mạng là tốt lắm rồi, cái cũ không đi cái mới sao tới.”

Hoàng Dung ngồi ở bên cạnh buông lời an ủi, đôi mắt tinh ranh đột nhiên lóe qua tia sáng đắc ý, cười nói: “ Với lại, muốn lấy đồ của muội đâu phải chuyện đơn giản như thế này được.”

Đôi mắt của Dương Kiệt lập tức rực sáng: “ ý của muội là....”

“Chai cò cắn nhau, ngư ông đắc lợi.” Hoàng Dung cười lạnh nói tiếp: “giờ chúng ta hãy thu lại toàn bộ chân khí trong cơ thể, lén lén áp sát tới nơi chúng đang giao chiến, đợi hai bên lưỡng bại câu thương, ta sẽ...”

“Hay, hay, ta không kèm được phải tặng muội một likes ~~!” Dương Kiệt phần khích nhảy căng lên. Giơ ngón tay cái về phía Hoàng Dung.

“Tặng muội một likes??”

Ngón tay cái Hoàng Dung còn biết ý nghĩa là gì, còn câu tiếng Anh thì ngay cả người thông minh tột đỉnh như cô ta cũng pó tay.

“À, à, câu này là thuật ngữ ở thế giới của ta, nghĩa là câu khen ngợi, yêu thích đó mà.” Dương Kiệt hí hửng giải thích.

“Vậy muội xin đa tạ một likes của Kiệt ca ca.”

Hoàng Dung bật cười khúc khích.

“Không có chi, không có chi, muội xứng đáng được hưởng.” Dương Kiệt lại mang theo vẻ mặt nghiêm túc nói: “Vậy giờ chúng ta cùng quay trở về nơi đang giao chiến lúc nãy chứ?”

Hoàng Dung khẽ ngật đầu, sau đó nắm lấy tay Dương Kiệt quay đầu tiên thẳng về nơi giao chiến đang nổ ra.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 42: Tụ Nổ

“Huyết Ngục Điện Thế, Ngục Hỏa Phàm Thế ~~~” “Tam Dương Chỉ, Nhất Chỉ Hóa Âm Dương ~~”

Chỉ thấy môi trường xung quanh tên đội trưởng Huyết Ngục chuyển hóa thành màu đỏ rực như máu, vô số đóm lửa cao chục ngàn độ từ trên không trung bắn xuống, bắn thẳng vào cơ thể của Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà.

Bùm bùm bùm bùm ~~~~!!

Gào ~~~~~Gào ~~~~~!!

Tiếng gào thét đầy phần nộ và đau đớn của Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà vang lên không dứt, rõ ràng những đóm lửa đáng sợ đó đã khiến nó bị đau, vết thương trên cơ thể càng lúc càng trở nên trầm trọng hơn nữa.

Tên đội trưởng của Hắc Ảnh cũng không thua kém, ngón tay tạo thành chỉ pháp, một quả cầu năng lượng khổng lồ, được phân chia thành một bên âm, một bên dương, một nửa trắng một nửa đen pha trộn lại, canh ngay vị trí bảy phân của Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà bắn thẳng vào.

Két ~~~~!! Bùm ~~~~~!!

Ngay sau khi tiếng ma sát kim loại nổ vang, là tiếng máu thịt vỡ tung kèm theo tiếng gào thét đầy đau khổ.

Chỉ thấy vị trí bảy phân của Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà đã máu thịt bê bết, cơ thể khổng lồ của nó run rẩy liên hồi, đôi mắt tràn đầy tử khí và tuyệt vọng, có vẻ như nó đã nhận ra cái chết đã gần kề rồi.

Lúc này biệt đội Hắc Ảnh và Huyết Ngục chỉ còn lại hai tên đội trưởng, những tên thành viên trong đội đã nằm gọn trong bụng hoặc bị lọc độc của Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà hóa thành tro từ lâu rồi.

Và tình hình của hai tên đội trưởng cũng không tốt đẹp gì, toàn thân mình đầy thương tích, hơi thở gấp rút liên hồi, tập trung toàn bộ sức lực của bản thân dồn vào chiêu đánh cuối cùng, nếu Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà không chết, kẻ chết chính là chúng.

Gào ~~~~~!!

Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà gầm lên một tiếng đầy tuyệt vọng, nhận thấy thương tích trầm trọng của bản thân cho dù có giết chết được hai kẻ thù trước mắt, có phục dụng Cửu Tinh Linh Chi đi nữa cũng vô bổ, cũng không thoát khỏi cái chết, lòng căm phẫn dâng lên tột độ, trong đôi mắt lộ ra tia sáng quyết đoán, có chết cũng phải kéo hai tên khốn trời đánh đó chết theo.

Chỉ thấy cơ thể của nó đột nhiên phình to ra, tựa như một quả bong bóng bơm đầy hơi vậy, tựa cho có thể phát nổ bất kỳ lúc nào.

“ không hay, nó định tự phát nổ ~~!!”

Cả hai kêu thét lên vì kinh ngạc, vội vã tung người rút lui ra xa, tránh bị ảnh hưởng bởi luồng năng lượng đáng sợ phóng thích ra khi Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà tự phát nổ.

Một tông sư tự phát nổ tự sát, thứ năng lượng phóng thích ra tuyệt đối không nhỏ, không phải muốn né tránh là né tránh, đặc biệt là cả hai tên đội

trưởng đều đang thương tích đầy mình.

Uỳnh ~~~~~!!

“ không ~~~~~!!”

Một tiếng nổ vang động trời đất vang lên, kèm theo khói lửa đáng sợ như gần chục quả bom nguyên tử cùng thả xuống một vị trí cùng lúc, hình thành đám khói hình quả nấm to gần cả trăm trưởng, quét sạch mọi thứ ở xung quanh, hồ nước rộng mênh mông ở khu vực tung bắn lên cao, hình thành những cơn sóng thần đáng sợ.

“ kzy dzi dzây trời ~~~!!”

Ngay cả Dương Kiệt và Hoàng Dung đang trên đường quay trở về nơi giao chiến lúc này, mặc dù vẫn còn cách khá xa, vẫn bị những cơn gió lốc đáng sợ thổi bay ra xa, miệng ngậm đầy khói cát, thê thảm vô cùng.

“ Nhanh chân lên Kiệt ca ca, xem ra trận chiến đã kết thúc rồi.”

Hoàng Dung nhanh chóng bình tĩnh trở lại, dùng tay kéo Dương Kiệt bò dậy, nhanh chân di chuyển về nơi xảy ra vụ nổ.

Rầm ~~~! Rầm ~~~~~!!

Vụ nổ kéo dài gần năm phút đồng hồ mới chấm dứt, cảnh tượng tan hoang không còn tìm thấy một vết sự sống, ngay cả hồ nước rộng mênh mông trước kia cũng đã bị trút sạch sông nước trong đó, chỉ còn lại một cái hồ mang theo vết tích chứng tỏ nơi này từng của một cái hồ rộng lớn.

Đặc biệt là vị trí Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà vừa đứng lúc này, lúc này đã hình thành một miệng hố khổng lồ chu vi gần cả trăm mét, sâu gần

mười mét.

“khà ~ khà ~~! Chưa ... chết ... ta vẫn ... vẫn chưa chết ~~~~!!”

Hai tên đội trưởng toàn thân nhuộm đầy máu tươi nằm phơi người trên mặt đất, hít vào nhiều thở ra ít, nhưng ít ra vẫn chưa tắt thở, vẫn còn giữ được cái mạng sau cú tự nổ của Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà.

Cũng may cho chúng là Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà đã bị thương nặng, nên sức hủy diệt của cú tự nổ bị giảm đi rất nhiều, cộng thêm cả hai dù sao cũng là tông sư tầng thứ 3, dùng hết toàn bộ chân nguyên trong cơ thể hình thành lớp chắn bảo vệ để chống lại năng lượng phát nổ lúc nãy, nên vẫn giữ được cái mạng của mình.

Chỉ là lúc này cả hai muốn nhúc nhích còn khó khăn, chết hay không chết còn phải xem duyên may của chúng thế nào nữa.

Lúc này chỉ cần có một con ma thú cấp 1 hoặc một người đạt cảnh giới luyện thể đi ngang qua, cũng đủ sức lấy mạng chúng rồi.

Hít hà ~~ hít hà ~~~~!!

Cả hai nằm thoi thót trên mặt đất hít lấy hít để không khí vào miệng, đồng thời không quên vận hành công pháp bản thân hấp thụ thiên địa linh khí ở xung quanh để phục hồi nội thương nghiêm trọng của bản thân.

Gần một khắc giờ sau, cả hai đã có thể trở người ngồi dậy, đưa mắt nhìn nhau một cách đầy phấn khích: “haha ~~~~! Triệu.. Triệu huynh, thắng rồi.... chúng ta thắng ... thắng rồi.”

“Đúng... đúng thế, Cửu ... Cửu Tinh Linh Chi đã... đã thuộc về chúng ... chúng ta..”

Đội trưởng đội Huyết Ngục ngật đầu liên hồi, khoa tay múa chân miệng không ngừng lảm bảm.

“ Đúng ... Đúng thế, Cửu Tinh ... Tinh Linh Chi đã thuộc về chúng ... chúng ta...”

Đội trưởng đội Hắc Ảnh cố gắng lết tới gần đối phương, tỏ vẻ cùng chung vui với tên đội trưởng đội Huyết Ngục.

“ Chết này ~~~!!” “ Chết này ~~~!!”

Đột nhiên cả hai cùng dốc hết sức lực còn sót lại trong cơ thể, tung chưởng ấn thẳng vào ngực của đối phương.

Bụp ~~~~!! Bụp ~~~~!!

Phụt ~~~~! Phụt ~~~~!

“ Bì ... Bì ỏi ~~~~” “ Vô liêm.. liêm sỉ ~~~~!!”

Cả hai đều bị đối phương đánh bay ra xa, té ngã trên mặt đất, dùng ánh mắt hận không thể ăn tươi nuốt sống đối phương nhìn vào kẻ thù trước mặt.

Thì ra cả hai đều nổi lòng tham muốn ra tay trừ khử đối phương để độc chiếm Cửu Tinh linh Chi.

Nhưng kẻ tám lạng người nửa cân, không ngờ đối phương cũng không phải thứ hiền, nên mới xảy ra kết cục cả hai vốn đã bị trọng thương nay càng nghiêm trọng hơn nữa.

“ Thời cơ tốt, để ta ra hốt cú chốt ~~~!!”

Tại đùm cây cách đó không xa, nhìn thấy vở kịch bì ỏi của hai tên đội trưởng, Dương Kiệt phấn kích nắm chặt Huyền Thiết Chùy trong tay, định

xông ra mỗi tên tặng cho một cú vào đầu để kiểm thêm điểm kinh nghiệm thăng cấp.

“ Khoan đã Kiệt ca ca, giờ chưa phải lúc.”

Hoàng Dung vội vã kéo Dương Kiệt lại, không cho anh ta lao ra.

“ Nhưng mà ...” Dương kiệt dùng ánh mắt khó hiểu nhìn vào Hoàng Dung, chờ câu giải thích của cô ta.

“ Đường đường là một tông sư, chẳng lẽ không có ắt chủ bài giữ mạng sao? Ta cứ tiếp tục núp ở đây theo dõi chút nữa xem sao.”

Hoàng Dung dúm mày suy nghĩ một hồi rồi lên tiếng.

“ Cữu Tinh Linh Chi là của ta, là của ta ~~~!!”

Quả nhiên, chỉ thấy trên tay tên đội trưởng Hắc Ảnh đột nhiên xuất hiện một chiếc hộp gỗ màu nâu đen, thân hộp khảm đầy hoa văn kỳ lạ, tựa như một pháp trận vậy.

Hắn nhanh tay chĩa chiếc hộp về phía tên đội trưởng Huyết Ngục, chân nguyên trong cơ thể truyền thẳng vào đó, dưới ánh mắt ngơ ngác không kịp phản ứng của tên đội trưởng đội Huyết ngục, ba tia sáng từ đầu hộp phun bắn ra với tốc độ nhanh như điện xoẹt, bắn thẳng vào vầng trán của đối phương.

Phập ~~!! Phập ~~!! Phập ~~!!

“Ngươi”

Đội trưởng Huyết Ngục chỉ kịp thốt lên một từ, ba cây kim tằm độc dài gần mười phân đã cắm thẳng vào trán của hắn.

Chỉ trong nháy mắt, toàn thân đen xì, máu đen từ thất khiếu chảy ra, tắt thở tại chỗ.

Ưc ~~~~!

Chứng kiến cảnh tên đội trưởng Huyết Ngục chết một cách thêm thảm, Dương Kiệt không kiềm được nuốt nước bọt vào cổ họng, toàn thân chảy đầy mồ hôi lạnh.

Nếu như lúc nãy Hoàng Dung không kéo mình lại, điên điên khùng khùng nhảy ra hốt cú chột, thì hiện giờ người đang nằm ở đó là mình chứ không phải tên đội trưởng Huyết Ngục rồi.

“ Haha ~~~~, chết mày chưa, chết mày chưa ~~~!! Cũng may là ta còn giữ lại át chủ bài “ Diệt Thần Châm” lấy được từ lần vào động phủ của một đại năng nguyên thần, vẫn còn có thể sử dụng một lần cuối cùng. Mi được chết dưới “ Diệt Thần Châm” quả thật là điều vinh hạnh nhất trong cuộc đời mi đó, hahaha ~~~~!”

Nhìn thấy đối thủ đã tắt thở, tên đội trưởng Hắc Ảnh cười một cách điên dại, phấn khích vì mình là người chiến thắng cuối cùng.

“ Giờ chỉ cần hấp thụ xong Cửu Tinh Linh Chi, thực lực, quyền lực, địa vị của ta sẽ tăng lên gấp bội lần, mi cứ ở dưới địa ngục mà từ từ chiêm ngưỡng tương lai đầy sáng lạng của ta nhé ~~~!!”

Tên đội trưởng đội Hắc Ảnh nắm chặt Cửu Tinh Linh Chi trong tay, ánh mắt như nhìn thấy vị hôn thê mới cưới chuẩn bị bước vào giai đoạn động phòng lần đầu tiên vậy.

“ Chưa chắc!!” “ Cái gì? Ai ~~~~!!”

Trong lúc hấn đang phấn khích tột cùng, sau lưng đột nhiên vang lên giọng nói quen quen của ai đó, giật mình hoảng hốt vội vã quay đầu lại nhìn, đôi mắt giương to ra hết cỡ vì kinh ngạc: “ là Là ... là các người??”

Hai con chuột nhắt trời đánh vừa bỏ trốn lúc nãy.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 43: Suýt Chết

Chỉ thấy Dương Kiệt đang mang theo nụ cười mà không giống cười cùng Hoàng Dung từ trong đùm cây phía xa bước ra, Huyền Thiết Chùy không ngừng vẩy múa trong tay, tỏ vẻ chế giễu hân vậy.

“ Nói, muốn chết theo kiểu gì? Nể tình quen biết ta sẽ cho nhà ngươi được tọa nguyên.”

Dương Kiệt cười lạnh nói, đối với kẻ thù muốn giết mình, anh ta tuyệt đối không nương tay, đặc biệt là những tên bỉ ổi đê tiện như tên này.

Tên đội trưởng Hắc Ảnh cố gắng che dấu vẻ sợ hãi của mình, tay cầm “ Diệt Thần Trâm” chỉ về phía Dương Kiệt và Hoàng Dung: “ Hai con chuột nhất kia, đừng tưởng ta đang bị thương thì các ngươi tưởng dễ xoi, tám gương còn ở ngay trước mắt kia!”

“ Xì, định hù dọa ta à? Lúc này ai điên điên cuồng cuồng hô lớn rằng “Diệt Thần Trâm” chỉ còn sử dụng được một lần nữa? Bớ mày nghe hết rồi nhé.”

Dương Kiệt không những không sợ mà còn cười đều nói.

Trong đôi mắt của tên đội trưởng khẽ lóe qua tia sáng hoang mang, nhưng nhanh chóng được hắn che dấu lại, tất nhiên là không thoát khỏi phát hiện của Dương Kiệt rồi, càng khiến anh ta tự tin hơn nữa.

“ Nếu như đó là di ngôn cuối cùng của ngươi, vậy thì có thể chết được rồi đây ~~~!!”

Dương Kiệt vung chùy trực tiếp lao tới định một cú bổ thẳng vào đầu kẻ địch để hóa kiếp hần sớm.

“ Khoan... khoan đã ~~~” Tên đội trưởng Hắc Ảnh lộ ra vẻ hoảng hốt vội vã lên tiếng: “ Ta ... ta muốn làm một cuộc giao dịch với ngươi.”

“ Giao dịch? Giao dịch gì? Ta không nghĩ trên người ngươi có gì đáng giá để giao dịch với ta cả.”

Dương Kiệt thu lại thế tấn công của mình, chế giễu cười nói.

“ Cửu Tinh Linh Chi, ta có thể giao Cửu Tinh Linh Chi cho ngươi để đổi lấy mạng mình.”

Sắc mặt tên đội trưởng biến đổi liên hồi, cuối cùng cắn răng nói.

“ Nực cười, giết ngươi xong, Cửu Tinh Linh Chi cũng thuộc về ta, cần gì ngươi giao nộp chứ?” Dương Kiệt cười khẩy.

Tên đội trưởng dường như lấy lại tự tin, cười lạnh nói: “ Vậy ngươi hãy thử xem, để xem ngươi giết ta nhanh hay ta phá hủy Cửu Tinh Linh Chi nhanh hơn.”

Nhìn thấy Dương Kiệt tỏ vẻ do dự, tên đội trưởng quyết định tăng thêm liều thuốc nữa, mang theo giọng điệu kẻ chiến thắng tiếp tục nói: “ Ngoài ra, lần này ta được tộc chủ nhà ta phái tới bắt sống ngươi về để hành hình dã man trước khi giết, để trả thù cho con trai duy nhất của người, nếu như ngươi tha mạng cho ta, ta sẽ quay về gia tộc bẩm báo rằng đã lỡ tay trảm sát ngươi xong, kiếm một thủ cấp nào đó để thay thế, mối nguy hiểm tới tính mạng của ngươi sẽ được hóa giải, thế nào?”

“ Trả thù cho đứa con trai duy nhất?” “ ta thuộc nhà họ Đoàn, một trong tứ đại gia tộc hùng mạnh ở Ngự Tang.”

“ À há, thì ra là người của tên Đoàn Nghĩa.”

Tới lúc này Dương Kiệt đã hiểu rõ vì sao lúc này mình vừa lộ diện đã bị tên đội trưởng ra tay đòi giết đòi bắt, thì ra là tới báo thù đây mà.

“ Hãy suy nghĩ kỹ, tộc trưởng nhà ta đã đạt tới cảnh giới nguyên thần, chắc ngươi cũng không muốn bị một kẻ mạnh nguyên thần chăm sóc chứ gì?”

Tên đội trưởng cười lạnh kiêu căng nói.

Nhìn thấy Dương Kiệt không tự chủ buông lỏng vũ khí trên tay xuống, trên môi hắn lập tức lộ ra nụ cười đắc thắng.

“ Chết này ~~~!!!”

Trong lúc tên đội trưởng tưởng rằng đã thuyết phục được đối phương, Dương Kiệt chỉ đợi hắn mất cảnh giác, lập tức tựa như tên bắn vung chùy bổ thẳng vào đầu kẻ thù.

“ Định giết ta, vậy ngươi hãy chết đi ~~~!” Đôi mắt của tên đội trưởng giương to ra hết cỡ vì khó tin, nhưng nhanh chóng thay bằng vẻ kiên quyết, chĩa “Diệt Thần Trâm” về phía Dương Kiệt, chân nguyên truyền thẳng vào để kích hoạt.

Vụt ~~~! Vụt ~~~!! Vụt ~~~~!!

‘ Cẩn thận Kiệt ca ca ~~~~!!”

“ Cái gì ~~~~!!”

Chỉ thấy ba tia sáng từ “Diệt Thần Trâm” bắn ra với tốc độ đáng sợ, Hoàng Dung giật mình hoảng hốt gào thét lên.

“ Haha ~~~, đồ ngốc, tưởng “ Diệt Thần Trâm” của ta hết tác dụng thật rồi sao? Ta cố tình nói thế để dụ mấy con chuột nhắt các ngươi lọt bẫy đó thôi, chú mày còn non lắm, chết đi ~~~!!”

Tên đội trưởng gào thét một cách đầy phấn khích.

Phập phập phập ~~~!

“ Á ~~~~~!!”

Ba cây Diệt Thần Trâm ghim thẳng vào cái bụng đầy mỡ thịt của Dương Kiệt, một cảm giác đau thấu tận linh hồn kích thích vào não anh ta, cảm giác này còn đáng sợ hơn cả những cơn đau khi thử thách vận thanh thiên gấp nhiều lần nữa.

Lúc này cơ thể của Dương Kiệt đã bắt đầu nhuộm đen, từ phần bụng lan tỏa xuống chân và lên đầu, gần nửa khuôn mặt đã đen còn hơn cả than.

“ Kiệt ca ca, Kiệt ca ca ~~~!!”

Hoàng Dung vừa gào khóc vừa lao tới định đỡ lấy Dương Kiệt đang lao đao muốn ngã.

“ Chết, chết thật rồi lần này... A, ta không cam tâm, có chết ngươi cũng phải chết trước ta ~~~~!!”

Dương Kiệt tuyệt vọng không ngừng mà tiến, cố gắng vận hành Tam Chuyển Thần Dương Công kèm chế độ tổ trong cơ thể, nhưng giỏi lắm cũng chỉ cầm cự được thêm khoảng một phút là giỏi lắm rồi, nhưng bấy nhiêu quá đủ để anh ta hoàn thành đòn tấn công của mình rồi.

Tăng tốc áp sát tên đội trưởng, dùng hết toàn bộ sức lực còn sót lại của mình vung cao Huyền Thiết Chùy bổ mạnh xuống.

“Giới Vương Quyền X 4, Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, bẻ ~~~~!!”

Vẻ mặt dương dương tự đắc của tên đội trưởng thay thế bằng vẻ kinh hãi khó tin, chỉ thấy quả chùy càng lúc càng biến to trong đôi mắt, chỉ kịp gào lên tiếng hét cuối cùng: “không ~~~~~!!”

Bụp ~~~~!!

Đầu hấn tựa như quả dưa bị người khác cầm gậy đập vỡ, máu thịt óc não phun bắn tứ phía, cơ thể ngã quỵ xuống đất, co giật vài cái rồi ngưng hẳn.

Đường đường một tông sư tầng thứ 3, kết cục lại chết thảm dưới tay một tên tiên thiên tầng thứ 6 quèn.

“Dính dong, bạn vừa tiêu diệt được một tông sư tầng thứ 3, nhận được 8000000 điểm kinh nghiệm. Bạn đã được thăng cấp.”

.....

Dương Kiệt chỉ kịp nghe hết câu thông báo của hệ thống, hai mắt trợn ngược, ngất xỉu tại chỗ.

“Kiệt ca ca, Kiệt ca ca ~~~~~”

Không biết qua đi bao lâu, Dương Kiệt từ trong cơn hôn mê từ từ mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm trên cặp đùi của Hoàng Dung, hương thơm ngao ngát từ trên người cô ta tỏa ra xộc thẳng vào mũi Dương Kiệt, khiến anh ta lâng lâng như trên mây.

Chỉ là lúc này Hoàng Dung đã mặt mày lem đẫm, chứng tỏ trước đó đã khóc rất nhiều.

Lần này là lần thứ hai rồi nhé! Dương Kiệt hận mình vô cùng, chỉ vì tính dương dương tự đắc và thiếu cảnh giác của mình, đã khiến giai nhân hai lần đổ lệ, thậm chí bản thân mất luôn cái mạng.

Với một tay dày dặn kinh nghiệm nường qua biết bao nhiêu bộ tiểu thuyết trước kia, biết rõ mấy tên nhân vật phản diện đều chết do thiếu cảnh giác và dương dương tự đắc, thế mà không ngờ có ngày mình lại rơi vào vết xe đổ như thế này, quả thật đáng trách quá đi.

Nếu như không phải tên đội trưởng kia bị thương nặng không còn đủ chân nguyên để tạo thành lá chắn bảo vệ, nếu như không phải vừa giết chết hắn có đủ số điểm kinh nghiệm thăng cấp, được full máu hồi sinh, xóa bỏ tất cả trạng thái bất thường, e rằng lúc này mình có thể cùng hắc bạch vô thường xuống âm phủ uống trà tâm sự được rồi đấy.

Và quan trọng nhất là, tên khốn đó diễn xuất quá đạt, ngay cả mình bị mắc lừa.

Đúng là gừng càng già càng cay! hắn là một tên tử sĩ từng đứng giữa ranh giới cái sống và cái chết biết bao nhiêu, kinh nghiệm dày dặn, sống được tới ngày hôm nay quả thật không đơn giản.

“Kiệt ca ca, Kiệt ca ca đã tỉnh lại rồi à? Cơ thể cảm thấy thế nào? Có khó chịu không?”

Nhìn thấy Dương Kiệt mở mắt tỉnh dậy, Hoàng Dung hóa khóc thành cười, nhưng vẫn mang theo vẻ cô cùng quan tâm hỏi.

Dương Kiệt tim đau như có nhát dao cứa vào, muôn ngàn tiếc nuối rời khỏi cặp môi mềm mại thơm ngát của Hoàng Dung, trở người ngồi dậy.

Biết thế giả vờ ngất thêm một thời gian nữa cho rồi.

Thất sách, tuyệt đối là thất sách!

Vừa mới trở người ngồi dậy, lập tức từ trong túi càn khôn lấy ra một chiếc gương chiếu lên mặt, soi lên soi xuống hồi lâu, thở phào nhẹ nhõm: “May quá, may quá, vẫn đẹp trai phong độ như xưa. Làm hết hồn, tưởng từ nay bị biến thành gà Châu Phi như tên xui xẻo kia rồi chứ.”

Hoàng Dung không kềm được bật cười khúc khích trước câu nói pha trò của anh ta.

Đó chính là điều mà Dương Kiệt mong muốn, pha trò để Hoàng Dung bớt đau xót, lấy lại tâm trạng thư thả mà thôi.

“Cửu Tinh Linh Chi, đúng rồi, Cửu Tinh Linh Chi.”

Dương Kiệt sực nhớ ra thứ quan trọng nhất trong sự nghiệp giết quái, vội vã chạy tới bên cạnh cái xác đã mất đầu của tên đội trưởng Hắc Ảnh, từ trên người hắn lục ra chiếc túi Càn Khôn, Cửu Tinh Linh Chi vẫn còn nguyên vẹn trong đó.

Ngoài Cửu Tinh Linh Chi ra còn không ít lọ đan dược tu luyện và điều trị, phạm khí cũng có tới bốn, năm cây.

Không sai tới mang đi bán cũng gỡ vốn được phần nào số linh thạch đã sử dụng để trốn trong Càn Khôn Tháp lúc nãy, đặc biệt là linh thạch trong túi có gần tới một triệu viên, tài sản của một tông sư quả thật không nhỏ.’

“Haha, của ta thì cuối cùng cũng quay trở về với ta. Không phải của ta rồi cũng sẽ thành của ta.”

Dương Kiệt phấn khích bật cười sảng khoái. Tất nhiên là không chỉ tên đội trưởng đội Hắc Ảnh, ngay cả xác của tên đội trưởng Huyết Ngục cũng nằm gọn trong tay anh ta.

Thế mà tên khốn vẫn còn cảm thấy luyến tiếc vì gần mười mấy túi Càn Khôn của các thành viên khác đã bị hóa thành tro bụi do vụ tự nổ của Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà lúc nãy.

Tổng cộng hai tên đội trưởng cung cấp cho Dương Kiệt gần hai triệu linh thạch cấp thấp, đan dược, linh thảo linh quả và binh khí cũng không ít, bán hết ít nhất cũng phải trên cả triệu linh thạch là ít.

Được mùa, tuyệt đối là thu hoạch được mùa!

“Dung nhi, thời gian còn lại trong bí cảnh không còn quá nhiều nữa, trong thời gian này muội hãy luyện hóa Cửu Tinh Linh Chi này đi, để có thể đột phá tới cảnh giới tông sư.”

Dương Kiệt cầm lấy Cửu Tinh Linh Chi trên tay suy nghĩ hồi lâu, sau đó tỏ ra dứt khoát quay sang Hoàng Dung nói.

Hoàng Dung tỏ ra bất ngờ với quyết định của Dương Kiệt: “Kiệt ca ca, muội nghĩ huynh cần Cửu Tinh Linh Chi hơn muội, sao lại...”

“Dung nhi hãy nghe ta nói đã. Vì sắp tới ta dự tính tham gia vào bí cảnh thí luyện ở Thánh Hỏa Tông, nếu như hấp thụ Cửu Tinh Linh Chi, lỡ như vượt qua cảnh giới tiên thiên thì mọi thứ trở nên công cốc, nên thay vì hấp thụ nó, ta sẽ từ từ giết quái thăng cấp cũng được. Còn khoảng năm tháng nữa, nếu như chịu khó một chút đạt tới tiên thiên tầng thứ 9 hay tầng thứ 10 cũng không phải là vấn đề quá khó khăn. Vả lại...”

nói tới đây, Dương Kiệt lập tức lộ ra nụ cười như của anh Trư, hì hì cười nói: “Của ta cũng như của muội thôi, cứ xem như là muốn quà định tình

giữa hai chúng ta không phải tốt hơn sao? Khà khà, ta hy sinh lớn vậy, muội có biểu hiện gì không?’

Hoàng Dung ửng đỏ cả khuôn mặt, chụp lấy Cửu Tinh Linh Chi và nhanh chóng né qua cái ôm “ấm áp” của tên khốn đó, vừa bỏ chạy vừa cười nói: “ Còn lâu á ~~~!! Đây chỉ xem như là quà tạ lỗi vì lúc nãy huynh đã khiến muội sợ phát khiếp thôi.”

“ này, này chờ với, ôm cái nhẹ cũng được mà ~~~!!” “ không bao giờ ~~~!!”

Tiếng cười đùa của đôi nam nữ lại lần nữa vang lên không dứt.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 44: Con Mồi Béo Bở Hay Là Tử Thần Đoạt Mạng??

Tại một hang động hoang vu trong bí cảnh Bắc Minh Tông, một bóng người mập ú to tròn như trái bóng khổng lồ đang ngồi bó gối trước cửa hang động, hai mắt nhắm chặt lại như đang trong trạng thái tu luyện vậy.

Nếu như có một kẻ mạnh nguyên thần ở đây, chắc chắn sẽ phát hiện thiên địa linh khí ở khu vực xung quanh đang bắt đầu tụ tập vào hang động với tốc độ chóng mặt.

“Xem ra Dung nhi đang bước vào giai đoạn cuối cùng rồi nhỉ?” Bóng người đó từ từ mở mắt ra, trên môi lộ ra nụ cười phần khích.

Bóng người này không ai khác chính là Dương Kiệt, đang ngồi ngay trước cửa hang đảm nhận nhiệm vụ hộ pháp cho Hoàng Dung hấp thụ Cửu Tinh Linh Chi để đột phá tới cảnh giới tông sư.

Uỳnh ~~~~~!!

Một tiếng phát nổ linh khí từ trong hang động vang lên, một khí thế đáng sợ đầy áp lực của một tông sư phát tán ra, khiến cho Dương Kiệt đang ngồi bó gối trước cửa hang không kiềm được run lên một cái, trên trán đã xuất hiện nhiều giọt mồ hôi lạnh.

“Đáng sợ, chỉ vừa mới đột phá tới cảnh giới tông sư thôi mà khí thế đã đáng sợ hơn cả một tông sư tầng thứ 3 như tên đội trưởng đội Hắc Ảnh, nếu như lúc này tên đội trưởng Hắc Ảnh còn sống, e rằng cũng không phải là đối thủ của Dung nhi đâu.”

Dương Kiệt không tự chủ đứng bật dậy, phấn khích định xông vào trong hang để coi thử tình hình Hoàng Dung như thế nào.

“ Kiệt ca ca ~~~!!”

Trong lúc Dương Kiệt định xông vào hang, bóng người nhỏ nhắn xinh xắn từ bên trong từ từ bước ra, trên môi mang theo nụ cười nhí nhảnh dễ thương.

“ Chúc mừng, chúc mừng Dung nhi của ta đã đột phá thành một tông sư thực thụ, sự ngưỡng mộ của ta đối với muội tựa như sông nước ngùi ngùi, liên miên không ngớt, tựa như.....”

Dương Kiệt mang theo vẻ mặt của anh Trư vừa buông lời chúc mừng vừa dang rộng hai tay ào tới: “ để chúc mừng cho khoảng cách này, ta không tự chủ phải trao cho muội một cái ôm thật chặt, như vậy mới giải tỏa được hết sự phấn khích trong người ta được.”

Hoàng Dung bật cười khúc khích, nhanh nhẹn né qua đôi tay đang ôm tới của Dương Kiệt.

“ Chắc, sao lúc nào cũng còn thiếu chút nữa thì ôm trúng rồi, lần sau phải cố gắng nhanh hơn chút mới được.”

Nhìn thấy Hoàng Dung né qua “ đôi tay tội lỗi” của mình, Dương Kiệt không kềm được chặc lưỡi tiếc nuối, trong lòng không ngừng động viên bản thân thua keo này ta bày keo khác, nhất định có ngày phải ôm cho bằng được Hoàng Dung vào lòng.

“ Muội đã tu luyện được bao lâu rồi?” “ khoảng năm ngày rồi, thời gian còn lại trong bí cảnh không còn nhiều nữa, giờ chúng ta tiếp tục đi hái hái hoa, bắt bắt bướm, săn tiện săn vài con ma thú để kiếm điểm kinh nghiệm

thăng cấp chứ?” “ Vậy chúng ta lên đường nào.” “ ừ, lên giường.... ý lộn, lên đường, lên đường.” “ đồ đáng ghét ~~~!!”

Vèo vèo ~~!!

“ Ra rồi kìa, có người từ trong bí cảnh ra rồi kìa.” Ngay tại lối vào bí cảnh Bắc Minh Tông, lúc này đã tụ tập rất vô số đầu người, có người của gia tộc và tông môn nào đó đang đứng chờ đón người của mình, tất nhiên là không thể thiếu các quân đoàn đánh thuê khác, có mục đích đón người, cũng có mục đích ngắm xem có con mồi béo bở nào cảnh giới thấp kém và không có thể lực phía sau đỡ lưng, để làm gì chắc mọi người đã hiểu rồi chứ nhỉ?

“ Kzì Dzì Dzay, sao tụ tập đông vui thế này, chẳng lẽ có ngôi sao điện ảnh nào sẽ tới đây sao?”

Hai bóng người từ trong bí cảnh bước ra không ai khác chính là Dương Kiệt và Hoàng Dung rồi.

“ Chỉ là một con heo mập ú và một con bé, khả khả, mỗi thơm tụi bây ời.”

Tiếng nói đầy phẫn khích từ trong đám đông vang lên, không ít người đã chuẩn bị bước ra cản đường cướp của đây mà.

“ Heo mập ú??”

Trên trán Dương Kiệt đã nổi đầy gân xanh, đưa mắt quét về phía giọng nói đáng ghét vừa vang lên, định tìm kiếm tên khốn dám bêu xấu mình.

“ Nhìn gì mà nhìn, heo mập ú là nói mây đấy, một tên tiên thiên tầng thứ 5 quèn định làm gì tao nào? Không nói nhiều nữa, mau giao túi Càn Khôn ra đây rồi rút xéo, hôm nay bố mây vui nên rủ lòng thương tha mạng cho hai đứa, à không, con bé kia phải ở lại mua vui cho bọn ta mới đúng, khả khả.”

Một tên đàn ông mặt mày bặm trợn từ trong đám đông từ từ bước ra, đi theo phía sau lưng hắn là đám tiểu đệ đông gần hai chục tên, cảnh giới thấp nhất cũng là tiên thiên tầng thứ 3, còn tên mặt mày bặm trợn đó từ trong người phát ra khí thế của một chân nguyên tầng thứ 5 đáng sợ.

“ haha, đúng đúng, con bé kia phải ở lại, đại ca hốt phát đầu, nhớ để dành cho tụi em phát kế tiếp nha.”

“ Yên tâm, ai cũng có phần hết cả.” Tên mặt bặm trợn dùng đôi mắt thâm tà không ngừng quét từ trên xuống dưới toàn thân Hoàng Dung, trên môi lộ ra nụ cười khoái trí.

Những người có mặt ở đây chỉ đứng sang một bên lạnh lạnh quan sát, không ai có ý định ra tay giúp đỡ hay ngăn cản gì cả. tất nhiên, cũng có không ít thanh niên nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp dễ thương của Hoàng Dung, muốn lao ra “ anh hùng cứu mỹ nhân”, nhưng nhanh chóng bị tiền bối của mình cản lại.

Đùa à, vì hai đứa trẻ không quen biết đi đắc tội một quân đoàn đánh thuê hùng mạnh thậm chí có kẻ mạnh chân nguyên tầng thứ 5, đâu có ai mà rảnh rỗi như vậy.

Chuyện không liên quan tới tao tao không quan tâm.

“ Đừng cản ta, để ta ra dạy cho chúng bài học về phép lịch sự.”

Dương Kiệt phần nộ xoắn hai tay áo lên, Huyền Thiết Chùy xuất hiện trong tay, định lao tới sống chết với lũ ôn dịch đó.

Hoàng Dung cũng đã sắc mặt đen như than, lạnh lạnh nói: “Muội không thèm can, huynh hãy thay muội xé nát mấy cái miệng ngậm đầy phân của chúng ra, đặc biệt là tên có ánh mắt dâm tà kia, móc mắt hẳn ra cho muội.”

Tiểu Đông Tà tuyệt đối không phải thiện nam tín nữ, bị đám vô lại sỉ nhục như vậy, không nổi điên mới là lạ á.

Dương Kiệt có chút chột dạ, móc mắt tên chân nguyên tầng thứ 5? Không biết ai móc mắt ai đây?

Nhưng người đẹp đã lên tiếng yêu cầu, tuyệt đối không được chùn bước, con heo được cổ vũ sẽ dám trèo cây, Dương Kiệt được Hoàng Dung khích tướng tuyệt đối dám liều mạng, cho dù đối thủ là ai đi nữa.

“Dám phản kháng?” Tên mặt bặm trợ cười chế giễu quay sang đám đàn em nói: “Ai muốn ra chơi chơi với con heo mập đó không?”

“Có, để đi.” “không được tranh giành với tao à, để tao.” “không, tao”

“không cần tranh giành, cứ nhào vô hết kiếm ăn nè ~~~!!” Dương Kiệt hào khí xung thiên, ngẩng cao đầu cười lạnh quát lớn.

Lúc này hoàn toàn có thể cảm nhận được ánh mắt đầy ngưỡng mộ phóng ra từ đôi mắt hình trái tim của Hoàng Dung dành cho mình đây mà. (Do hẳn tự tưởng tượng ra)

“Xì, cỡ mày chỉ mình tao là đủ, quỳ xuống ~~~!!”

Một tên tiên thiên tầng thứ 7 từ trong đám đông lao ra, đại đao trong tay vung cao theo thế Thái Sơn áp đỉnh chém thẳng vào đầu đối thủ.

“ Kẻ quỷ xuống là mày mới đúng, Giới Vương Quyền X2 ~~!” Toàn thân Dương Kiệt bao phủ bởi lớp khí màu đỏ rực, Huyền Thiết chùy vung lên quét bay cây đại đao đang bổ xuống của đối phương.

Dưới ánh mắt ngơ ngác khó tin của hắn, quả chùy to gần bằng nửa cơ thể của hắn từ trên đập xuống.

“ không ~~~!!” “ A, khôn khiếp, mau ngừng tay ~~”

Bạch ~~~~~!!

Tên tiên thiên tầng thứ 7 vô cùng vinh hạnh trở thành vụng hồn dưới Huyền Thiết Chùy, đầu bị đập vỡ tung tóe khắp nơi.

“ Dính dong, bạn tiêu diệt một tiên thiên tầng thứ 7, nân được 40000 điểm kinh nghiệm.”

ọe ọe~~~!! ọe ọe~~~!! ọe ọe~~~!!

Cảnh tượng máu thịt óc não phun bắn khiến không ít người phải biến sắc, thậm chí có người chịu không nổi phải quay sang nôn ói tại chỗ.

“ To gan, quả thật to gan, dám giết người của bọn ta ~~!”

“ Xung phong, cùng lao vào xẻ thịt con heo mập ú đó ra ngay tức khắc ~~~!!”

“ Nói trước rồi mà, kêu nhào vô hết kiếm ăn không chịu, giờ biết sức mạnh đáng sợ của bố mày chưa.”

Nhìn thấy đám tiêu đệ của tên bậm trợ phần nô lao tới tấn công, Dương Kiệt chỉ cười lạnh một tiếng, vẫy múa Huyền Thiết Chùy trong tay, cơ thể nặng trên 160 kg tung người lên không trung, vẫy múa một vòng trên đỉnh đầu, sau đó bổ thẳng về phía đám quân đoàn đánh thuê đang lao tới.

“Giới Vương quyền X 4, Phì Lũ Bỏ Dưa đại pháp, bổ, bổ, bổ.... ~~~~!”
Gần cả chục quả chùy dạng khí khổng lồ bắn thẳng ra, tựa như những quả bom nguyên tử thả xuống ngay giữa đám quân đoàn đánh thuê.

“Cái gì ~? Uy lực đó ~~~ không ~~~!!”

Rầm ~~~!! Rầm ~~~!! Rầm ~~~!!

Crack crack crack ~~~!!

Tiếng khóc thét đầy đau khổ kèm theo tiếng xương gãy, đầu nổ tung vang lên không dứt, khiến những người đứng ở phía xa chứng kiến không kèm được sắc mặt tái nhợt, không ngừng nuốt nước bọt vào cổ họng.

“Dính dong, bạn tiêu diệt một tiên thiên tầng thứ 7, nân được 40000 điểm kinh nghiệm.”

“Dính dong, bạn tiêu diệt một tiên thiên tầng thứ 9, nân được 100000 điểm kinh nghiệm.”

“Dính dong, bạn tiêu diệt một tiên thiên tầng thứ 8, nân được 60000 điểm kinh nghiệm.”

.....

.....

Những tên yếu yếu một chiêu bỏ mạng, cá biệt có vài tên đạt tới tiên thiên tầng thứ 9, tầng thứ 10 dính phải một quả chùy tuy không mất mạng,

nhưng xui xẻo dính phải hiệu ứng choáng váng chưa kịp định thần, bị những quả chùy dạng khí tiếp theo bắn xuống vỡ đầu chết một cách tức tưởi.

Xịt xịt xịt ~~~~~!!

Bầu không khí yên lặng tới mức đáng sợ, chỉ còn nghe thấy tiếng hít sâu hơi lạnh vang lên không dứt.

Tên bậm trợn mang theo vẻ mặt thất thần như chưa tin vào những gì đang diễn ra trước mắt. Cả một quân đoàn đánh thuê hùng mạnh đã bị tiêu diệt chỉ sau một chiêu của kẻ địch, có thật hay đang mơ vậy? Chuyện đó có thể xảy ra thật sao?

Rốt cuộc hẳn là con mồi béo bở hay là tử thần đoạt mạng đây??

PHÌ LŨ ĐẠI NÃO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 45: Đoàn Chánh Hùng Giáng Lâm

“ AAAA, ta giết mi ~~~~!!”

Tên bậm trợ phần nộ tột cùng, quân đoàn đánh thuê hùng mạnh của mình chỉ trong nháy mắt tiêu tan thành mây khói, tuy vẫn còn vài tên còn trong bí cảnh, những chỉ là những tên lẻ tẻ thực lực kém cỏi, còn nhóm tinh anh đã chết thảm dưới tay Dương Kiệt hết rồi.

Lúc này hận không thể phang thân xẻ thịt con heo mập ú trời đánh kia ra.

Dương Kiệt lập tức lộ ra vẻ thận trọng. Chân nguyên tầng thứ 5, tuyệt đối không phải mình lúc này có thể đối phó nổi.

“ Kiệt ca ca, hãy lùi ra, để muội đích thân giải quyết tên khốn này cho.”

Hoàng Dung tất nhiên là không bao giờ để Dương Kiệt rơi vào cảnh nguy hiểm rồi, lập tức bước ra phía trước, Đả Cầu Bồng xuất hiện trong tay.

“ Chết, chết, chết, tương phụ nữ thì tao sẽ nương tay sao? Chết này, Dao Phong Cự Thiên ~~~~!!”

Tên bậm trợ vung đại đao trong tay từ trên chém xuống, một lưỡi đao dạng khí to gần hai trượng xuất hiện trên cao từ trên chém thẳng về phía Dương Kiệt và Hoàng Dung.

Trong đôi mắt Hoàng Dung lóe qua tia sáng chế giễu, Đả Cầu Bồng vẩy múa quét thẳng về phía lưỡi đao dạng khí: “ Bồng Đả Ác Cầu ~~~~~!!”

Trên không trung xuất ba cây gậy dạng khí phát sáng như bóng đèn huỳnh quang khổng lồ, ba cây nhanh chóng gộp lại thành một, tựa như Tôn Ngộ Không đang cầm cây gậy như ý đã phóng to ra hết cỡ, từ trên không trung đập thẳng xuống mặt đất.

Uỳnh ~~~~~!!

“ Cái...cái gì ~~~~!! Đó là ~~~~”

Tên bậm trợ hoảng hốt gào thét khi nhìn thấy tuyệt học của mình chỉ khẽ chạm nhẹ lên cây gậy dạng khí của đối phương lập tức bị đánh tan trong không khí.

Không dừng lại ở đó, dưới ánh mắt kinh ngạc, khó tin và hoảng sợ tột cùng của hắn, cây gậy dạng khí khổng lồ đó tiếp tục đập thẳng xuống nơi hắn đứng.

“ Tông... tông sư, đối phương là một tông.. AAAA~~~!”

Tên bậm trợ chỉ kịp gào lên một tiếng đầy bất cam, cơ thể lập tức bị cây gậy khổng lồ đó nuốt chửng, chết không toàn thân.

“ Tông Tông sư, một cô gái chạc tuổi 17, 18 là một tông sư? Má ơi, con có nằm mơ không vậy? Ê, thử đánh tao cái coi tao đang tỉnh hay....”

Bốp ~~~~!

“ Móa, nói giỡn mà mày làm thiệt hả mày ~~!!” “ Thì tao chỉ muốn giúp mày thôi mà, ái đừng đánh ~~~!!”

Tiếng bàn tán, trầm trồ thán phục, tiếng chát vắn khó tin vang lên không dứt, lúc này lối vào bí cảnh ồn ào như một cái chợ vậy.

Lúc này mọi ánh mắt thán phục ái mộ đều đổ dồn về phía Hoàng Dung, còn Dương Kiệt vô cùng hiển nhiên nhận được vô số ánh mắt thù địch hận không thể phang thầy xẻ thịt anh ta ra để thay thế vị trí của hắn trong lòng cô gái trẻ đẹp dễ thương mà thực lực cao cường rồi.

Vì sao, vì sao con heo mập ú đó được điểm phúc được cô gái dễ thương xinh đẹp kia gọi là Kiệt ca ca, mà không phải là Minh ca ca, Cầu ca ca hay Tuấn ca ca chứ???

Dương Kiệt chỉ cười lạnh trước những ánh mắt ghen tỵ thù địch

Kia, ngẩng cao đầu bước tới bên cạnh Hoàng Dung, dưới vô số ánh mắt tựa như súng liên thanh bắn ra vô số viên đạn vô hình có thể giết chết anh ta hàng trăm, hàng ngàn lần, vô cùng ung dung khoác lấy vai của Hoàng Dung, hí hửng cùng cô ta từ từ rời khỏi hiện trường.

Trước khi rời khỏi còn không quên phóng ánh mắt khiêu khích về phía đám đông.

“ Móa, nhìn cái mặt vênh váo của hắn kia, đừng cản tao, tao phải lao vào quyết đấu với hắn ~~~!!” “ A, khốn kiếp, bỏ cái bàn tay dơ bẩn của ngươi ra mau, ta hận ~~~~!!” “ ông trời bất công, vì sao người đang khoác vai nữ thần không phải là ta chứ ~~~~”

Vô số thanh niên trẻ tuổi hận không thể lao tới ăn tươi nuốt sống tên khốn dám đụng chạm tới nữ thần của mình, mặt mày đỏ như tôm luộc, cũng may là những bậc tiền bối đã ngăn cản họ lại không cho lao ra. Nếu không e rằng máu chảy thành sông rồi đây.

“ Cái thân hình đó ... a, ta nhớ rồi, con heo mập đó chính là kẻ đã tiêu diệt đám quân đoàn Bá Nghiệp canh giữ trước bí cảnh cách đây không lâu mà.’

“xịt ~~~!! Đúng rồi, chính hắn, cái thân hình đặc trưng đó không lẫn lộn vào đâu được.”

“ Nghe nói quân đoàn trưởng của Bá Nghiệp đang dẫn theo quân đoàn phó của mình đi vào một phế tích tìm kiếm cơ duyên nên chưa thể tới đây trả thù cho thuộc hạ của mình, nhưng cũng buông lời treo thưởng cho ai bắt sống hoặc lấy đầu được con heo mập đó rất hậu hĩnh, hay là

“ Mày điên à? Không thấy con bé đi chung với con heo mập đó là một tông sư à? Mày muốn chết đừng lôi tao chết theo!’

“ Ủ nhỉ, suýt chút thì quên, kẻ mạnh tông sư, ngay cả quân đoàn trưởng Bá Nghiệp dám tới đây cũng chỉ có nước quỳ mà thôi, ở đó mà báo với chả thù.”

“ Ê ê, hay là bọn mình giấu thông tin con heo mập đó đi chung với một tông sư, để quân đoàn Bá Nghiệp tự đâm đầu vào chỗ chết thế nào?’

“ ừ,ừ, được đấy, chúng ta vốn dĩ đã ngựa mất quân đoàn Bá Nghiệp lâu rồi, chỉ vì phía sau chúng có người đỡ lưng nên cứ ngỡ chịu đựng, nếu như mượn dao giết người thì...”

“ Khả khả khả khả, Diệu kế ~~!!”

--- ---

Rời khỏi bí cảnh Bắc Minh Tông, Dương Kiệt dẫn theo Hoàng Dung tiếp tục đi lại trong Thiên Sơn để truy tìm Thiên Sơn Tuyết Liên, mang về giao nhiệm vụ ở Thánh Hỏa Tông.

Hoàn toàn không biết rằng mình sắp trở thành con dao giết người của đám người có mặt trước bí cảnh Bắc Minh Tông.

Tất nhiên, cho dù có biết cũng sẽ vô cùng sẵn sàng trở thành con dao đó để xóa sổ cái quân đoàn súc sinh đó đây chứ.

Tồn hết nửa tháng trời trong bí cảnh, trên tay chỉ có mỗi một đóa Thiên Sơn Tuyết Liên lượm được khi vừa vào Thiên Sơn, tất nhiên là không thể quay về Thánh Hỏa Tông sớm như vậy được rồi.

Vả lại, tỷ võ tông môn còn tới năm tháng, nên thời gian vẫn còn nhiều, tiếp tục ở lại làm nhiệm vụ, giết giết quái để thăng cấp, hy vọng đạt được thứ hạng cao, có thể tham gia thí luyện bí cảnh tông môn đây kỳ duyên như lời Diệp Tuyên kể.

Bóp ~~~~!!

Một chùy giải quyết một con ma thú cấp 2 khi đi ngang qua, Dương Kiệt hớn hờ chạy tới thực hiện công việc bói xác. Hoàng Dung chỉ đứng sang một bên quan sát lắc đầu.

Sao Kiệt ca ca cứ thích đập vỡ đầu đối thủ nhỉ? Có nên khuyên anh ấy bỏ bớt mấy cảnh tượng máu mê này không nhỉ, gây phản cảm tới độc giả quá đi.

(Tác giả: ấy đừng, độc giả thích mấy cảnh máu mê đó lắm đấy!!)

Uỳnh ~~~~!!

Trong lúc Dương Kiệt đang phấn khích mổ xác, đột nhiên một luồng áp lực đáng sợ từ trên trời ập xuống, Dương Kiệt không cảnh giác trực tiếp hai chân quỳ thẳng xuống đất cái một. Ngay cả Hoàng Dung cũng có chút chịu đựng không nổi loạn choạng muốn ngã.

“ Khí thế đáng sợ đó là” “ vượt trên cả tông sư!!” Cả hai đưa mắt nhìn nhau một cái, không kèm được kêu thét lên.

“ Nguyên thần, tuyệt đối là nguyên thần, chẳng lẽ là.....”

Trong lòng Dương Kiệt lập tức cảm thấy có điều gì đó không hay sẽ xảy ra với mình.

“ Tên đội trưởng Hắc Ảnh trước khi chết từng nói rằng tộc trưởng nhà họ Đoàn là một kẻ mạnh nguyên thần, không lẽ nào....”

Hoàng Dung cũng sắc mặt khó coi cắn răng nói nhỏ.

“ không thể nào, tộc trưởng nhà họ Đoàn bằng cách nào mà biết được chúng ta là thủ phạm giết chết Đoàn Nghĩa và tên đội trưởng kia chứ? Bằng cách nào mà nhanh như vậy tìm được vị trí của chúng ta như thế này được.”

Dương Kiệt có chút không tin, trong lòng không ngừng an ủi bản thân chỉ là một kẻ mạnh nguyên thần khác vô tình đi ngang qua mà thôi.

“ Áp lực đáng sợ đó càng lúc tiến tới gần chúng ta, không hay rồi, mục tiêu là chúng ta không sai!”

Hoàng Dung toàn thân run rẩy, cố gắng chống đỡ luồng áp lực đáng sợ đó, ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Chỉ thấy một chiếc bóng đen ban đầu nhỏ như hạt cát từ dưới chân núi Thiên Sơn đang phóng lên với tốc độ chóng mặt.

Bóng đen càng lúc càng to dần, chỉ trong nháy mắt đã có thể nhìn thấy rõ đó là một con người, nói chính xác hơn là một người đàn ông trung niên ăn mặc nho nhã nhưng lúc này đang mang theo vẻ mặt phần nộ tốt cùng như quý dữ.

Nếu như lúc này tên đội trưởng đội Hắc Ảnh có mặt ở đây, chắc chắn sẽ toàn thân run rẩy hai chân quỳ xuống khấu đầu hô vang: “ Tộc Trưởng!”

Đúng thế, bóng người này chính là tộc trưởng nhà họ Đoàn, Đoàn Chánh Hùng đích thân xuất hiện ở Thiên Sơn để truy sát kẻ thù không đội trời chung vì đã sát hại con trai độc nhất của mình.

Trong lúc Dương Kiệt và Hoàng Dung không biết phải làm sao, Đoàn Chánh Hùng đã xuất hiện ngay trên đỉnh đầu cả hai, dùng ánh mắt tràn đầy sát khí nhìn chằm chằm vào con heo mập ú ở phía dưới, lạnh lạnh nói: “ nói, ngươi muốn chết như thế nào?”

Dương Kiệt nuốt mạnh miếng nước bọt vào cổ họng, nhanh chóng định thần lại, tạo ra vẻ mặt như con chó luộc chín đầu cười nói: “ Dạ, dạ, xin hỏi tiền bối có gì chỉ bảo ạ, tiểu bối không hiểu ý của tiền bối nói gì ạ.”

Đoàn Chánh Hùng hừ mạnh một tiếng, tràn đầy sát khí: “ không hiểu ý? Không cần hiểu nữa, từ lúc mày dám cả gan sát hại con trai độc nhất của ta, số phận của mày đã được định đoạt rồi. lần này ta đích thân tới đây để bắt sống mày về, ta sẽ cắt từng miếng da, xẻo từng miếng thịt của mày trước bàn thờ của Nghĩ nhi, đồng thời rút linh hồn của mày ra tinh luyện tám tám, chín mươi một ngày, mày sẽ không còn cơ hội để siêu thoát nữa
~~~~~!!”

Nói tới cuối cùng, Đoàn Chánh Hùng gần như gào thét lên.

Dương Kiệt không kiềm được run bắn người lên.

Cắt từng miếng da, xẻo từng miếng thịt, rút linh hồn của mày ra tinh luyện tám tám, chín mươi một ngày, không còn cơ hội để siêu thoát!!

Có cần phải nghiêm trọng tới mức độ như vậy không chứ? (Vớ vẩn, giết con trai độc nhất của người ta mà còn hỏi có cần phải nghiêm trọng như vậy

không sao?)

“ Cái... cái này, tiền bối có nhầm lẫn gì không ạ? Nhìn mặt tiểu bối nè, chỉ nhìn sơ qua là biết người lương thiện phúc hậu rồi, sao có thể gây thù chuốc oán với ai được chứ? Hay là...” “ còn dám chối cãi nữa hả??”

Đoàn Chánh Hùng cười lạnh từ trong túi Càn Khôn lấy ra một quả cầu thủy tinh, chân nguyên trong người truyền thẳng vào quả cầu, lập tức xuất hiện hình ảnh Dương Kiệt ra tay sát hại tên Đoàn Nghĩa cùng hai tên tùy tùng lúc trong bí cảnh.

“ Hình ảnh này do một đội trưởng của biệt đội Hắc Ảnh nhà họ Đoàn của ta truyền tải về, đừng nói là người trong hình ảnh không phải là mày à nha.”

Đôi mắt Đoàn Chánh Hùng đã tràn đầy gân máu, mỗi lần xem lại cảnh con trai yêu dấu bị đập vỡ đầu, chết không toàn thân, đều không kèm được run lên cầm cập, nộ khí xung thiên, trong thời gian này có không ít tỷ nữ, nô tài bỏ mạng vì những tội nhỏ nhặt trong lúc tộc trưởng vĩ đại của họ đang trong cơn thịnh nộ đáng sợ.

“ Úi trời, tài tử điện ảnh nào đẹp trai thế nhỉ? Cái thân hình siêu mẫu cộng thêm phong thái xuất trần đó sao quen quen ấy nhỉ, nếu không lầm thì ... thì là tiểu bối thì phải!”

Chết tới nơi mà còn giỡn được, Hoàng Dung không tự chủ tròn mắt trắng với tên mặt dày không biết xấu hổ đó.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 46: Lòng Tham Của Đoàn Chánh Hùng

Con heo mập trời đánh, to gan ~~~!!” Đoàn Chánh Hùng phần nộ vẩy tay một cái, cơ thể nặng gần 160kg của Dương Kiệt lập tức bị cuốn bay ra xa, máu từ trong miệng phun bắn ra rồi té ngã xuống đất.

Cũng may là Đoàn Chánh Hùng muốn bắt sống Dương Kiệt về hành hình, nếu không thì một cú vẩy tay như lúc này hoàn toàn có thể lấy mạng của anh ta rồi đây.

“ Kiệt ca ca ~~~!!”

Hoàng Dung phần nộ tột cùng khi nhìn thấy Dương Kiệt bị đánh bay ra xa, Đả Cầu Bổng xuất hiện trên tay, mặc dù biết rõ không phải là đối thủ, nhưng tuyệt đối không chịu khoang tay chờ chết.

“ Thiên Hạ Vô Cầu, sát ~~~~~!!”

Chân phải giơ thẳng về phía trước với tư thế nửa quỳ, cơ thể xoay tròn như chong chóng hai vòng, đột nhiên tung người lên không trung, Đả Cầu Bổng theo thế Thái Sơn Áp Đỉnh bổ mạnh xuống đất.

Chỉ thấy xung quanh Đoàn Chánh Hùng đột nhiên xuất hiện hàng trăm hàng ngàn cây gậy dạng khí phát sáng như bóng đèn huỳnh quang màu xanh biếc bao vây lấy hắn, tựa như những thanh phi kiếm cắm thẳng vào kẻ địch ở phía dưới.

Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh .....~~~~~!!

Đất cát khói bụi kèm theo tuyết trắng xóa tung bay mịt mù, nhất thời không thể quan sát tình hình của Đoàn Chánh Hùng, nhưng sắc mắt của Hoàng Dung càng lúc càng khó coi, bản thân cô ta cũng đã dự đoán được kết quả chiêu đánh của mình như thế nào rồi.

Quả nhiên, khi khói bụi đất cát tan biến, chỉ thấy Đoàn Chánh Hùng vẫn hiên ngang đứng yên tại chỗ, thậm chí trên người không có lấy một vết dơ bẩn nào cả.

“Tuyệt học đáng sợ, nhưng thực lực của ngươi quá kém.” Nhìn chăm chăm vào Hoàng Dung, đôi mắt của Đoàn Chánh Hùng lóe qua tia sáng tham lam.

Rõ ràng chiêu “Thiên Hạ Vô Cầu” lúc này đã khiến lão động lòng rồi đấy.

“Tiểu bối, hãy giao nộp tuyệt học của ngươi ra đây, ta hứa sẽ ban cho hai đũa cái chết thật nhẹ nhàng nhanh chóng.”

“Còn lâu ~~~” “Đúng thế, nộp cũng chết, không nộp cũng chết, ngu gì bọn ta giao nộp cho ngươi chứ ~~!”

“Láo xược ~~~!!” Đoàn Chánh Hùng vung tay vỗ mạnh về phía Hoàng Dung, lập tức theo chân Dương Kiệt bị đánh bay ngã xuống ngay bên cạnh anh ta.

“Kiên nhẫn của ta có giới hạn, ta đếm từ một tới ba, nếu không giao nộp, thì đừng trách ta độc ác.”

Đôi mắt của lão lộ ra những tia sáng hiểm độc, lạnh lạnh nói.

Một ~~~!!

Hai ~~~~~!!

“ Lão già khôn nạn, đừng tưởng bọn ta dễ xơi, ta sẽ đóng cửa, thỉnh Phong ca ~~~~!!”

Dương Kiệt vô cùng dứt khoát ném lá bài chiêu mộ Kiều Phong ra xa.

Cánh cửa dạng khí lập tức xuất hiện, cửa mở toang ra, một bóng người cao to vạm vỡ từ sau cánh cửa tung bay phóng ra, đứng đối diện ngay trước mặt Tộc trưởng nhà họ Đoàn.

Kiều Phong đã xuất hiện!

Chỉ là lúc này Kiều Phong đang mang theo vẻ mặt nghiêm túc cảnh giác vô cùng, kinh nghiệm chiến đấu thiên tài của mình mách bảo rằng đối thủ trước mặt vô cùng lớn mạnh, không cẩn thận thậm chí có thể mất mạng như chơi.

Đoàn Chánh Hùng vô cùng bất ngờ trước sự xuất hiện của Kiều Phong, nhưng quan sát kỹ lại, chỉ là một tên tông sư tầng thứ 9, chỉ hừ mạnh một tiếng đầy chế giễu.

“ Viện binh của các ngươi đây sao? Vẫn chưa đủ.” Lão lắc đầu cười lạnh nói.

“ Phong ca, có cơ hội không?”

Dương Kiệt cũng có chút thấp thỏm không yên, nhẹ nhàng bước tới bên cạnh Kiều Phong hỏi.

Kiều Phong dúi mày suy nghĩ một hồi, trầm giọng đáp: “ Thuộc hạ có thể cầm chân đối phương một thời gian, chủ nhân tranh thủ dẫn theo Hoàng tiểu muội bỏ trốn càng xa càng tốt.”

“ Bỏ trốn? Dễ dàng thế sao?”

Đoàn Chánh Hùng cười lạnh một tiếng, sau đó trực tiếp tung cú chưởng ấn thẳng về phía Kiều Phong và Dương Kiệt.

“ Chủ nhân tránh ra, Kiến Long Tại Điền ~~~~”

Kiều Phong vội vã đẩy Dương Kiệt về phía sau, bản thân tung người ra trước, một chiêu phòng thủ mạnh nhất trong Giáng Long Thập Bát Chương thi triển ra.

Chỉ thấy cơ thể Kiều Phong bị bao bọc bởi một con rồng màu vàng kim, hai tay tạo thành chưởng ấn thẳng về phía cú chưởng khí đang lao tới.

Rầm ~~~~~!!

Phục ~~~~~!!

Cơ thể Kiều Phong không ngừng giật lùi về phía sau, máu từ trong miệng phun bắn ra.

“ Cản được?” Đoàn Chánh Hùng có chút bất ngờ khi Kiều Phong có thể đánh tan lực chưởng của mình.

“ Lại là tuyệt học cao cấp!!”

Đôi mắt của lão lần nữa phóng ra những tia sáng tham lam, lần này thậm chí đáng sợ hơn nữa.

Vận may hiếm gặp! Tuyệt đối là vận may hiếm gặp! Không ngờ chỉ định đi truy sát tên khốn trời đánh đã sát hại con mình, lại gặp phải hai người sở hữu tuyệt học cao cấp đáng sợ như thế này.

Nếu như hai tuyệt học đó lọt vào tay mình, mình tuyệt đối có thể tiến thêm một bước nữa, thậm chí có thể khai tông lập phái, trở thành kẻ mạnh số một ở khu vực U Châu cũng không chừng.

“ Phong ca không sao chứ?”

Dương Kiệt vội vã bước tới đỡ lấy Kiều Phong, chỉ thấy sắc mặt của Kiều Phong trở nên tái mét, xem ra đã bị chấn thương rồi.

“ Thuộc hạ không sao, chỉ là bị thương nhẹ mà thôi. Đối thủ quá mạnh, chủ nhân mau chóng dẫn Hoàng tiểu muội bỏ trốn ngay.” Kiều Phong vận hành chân nguyên trong cơ thể điều hòa lại cơ thể, mang theo vẻ mặt nghiêm trọng nói.

“ không bao giờ, ta triệu hồi Phong Ca tới đây không phải nhờ Phong ca cản đường lão, mà là chúng ta cùng chung tay dạy cho lão một bài học, nên tuyệt đối không bỏ mặc Phong ca ở lại giao chiến một mình được.”

Dương Kiệt tỏ ra vô cùng kiên quyết, đầu lắc như vừa cắn xong thuốc lắc.

Kiều Phong có chút cảm động trước sự kiên quyết của Dương Kiệt, nhưng giờ không phải lúc cố chấp, lén lén đưa tay vòng ra phía sau gáy của Dương Kiệt, gõ nhẹ một cái.

Bạch ~~~!

“Phong ca, huynh....”

Dương Kiệt chưa kịp dứt câu, hai mắt trợn ngược, chìm sâu trong bóng tối.

“Kiều bang chủ ~~! Vì sao?”

Hoàng Dung đứng ở bên cạnh vội vã đỡ lấy cái cơ thể 160kg đang mềm nhũn xuống, cũng may là cô ta đã đạt tới cảnh giới tông sư tầng thứ 1, nên đỡ lấy cái cơ thể khổng lồ đó cũng không quá khó khăn.

“ Tình thế đang vô cùng nguy hiểm, tại hạ biết rõ tính cách của chủ nhân, chỉ có thể dùng hạ sách này thôi.”

Kiều Phong hít sâu một hơi vào người, nghiêm giọng nói: “ hãy mang theo chủ nhân bỏ chạy càng xa càng tốt, tại hạ sẽ cố gắng cầm chân kẻ địch tạo thời gian cho hai người.”

“ Nhưng mà ...” “ không nhưng nhị gì cả, hãy nhớ kỹ sứ mệnh của chúng ta.”

Kiều Phong nghiêm giọng ngăn lời Hoàng Dung.

Hoàng Dung cắn chặt răng, nhìn chăm chăm vào Kiêu Phong nói: “ Muội hiểu rồi, Kiêu bang chủ hãy bảo trọng.”

Câu dứt, lập tức kéo lấy Dương Kiệt đang ngất xỉu, thi triển Tiêu Dao Du bỏ chạy về hướng xa.

“ Ta đã tạo điều kiện để cho hai con chuột nhất kia bỏ chạy rồi đấy, thế nào, có ý định quy hàng ta không? Nếu chịu quy hàng, ta hứa sẽ tha mạng cho hai con chuột nhất kia, đồng thời ban cho người địa vị chỉ thua kém mỗi mình ta trong gia tộc mà thôi.”

Đứng ở phía xa quan sát Hoàng Dung dẫn theo Dương Kiệt bỏ trốn, Đoàn Chánh Hùng chỉ tỏ vẻ dửng dưng, không ra tay ngăn cản, chỉ nhìn chăm chăm vào Kiêu Phong lộ ra vẻ yêu mến nhân tài cười nói.

Thì ra lúc nãy nhìn thấy Kiêu Phong chỉ là tên tông sư tầng thứ 9 mà có thể đánh tan được cú chưởng của một nguyên thần tầng thứ 3 của mình, lão

đã nảy sinh ý tưởng chiêu nạp anh ta về gia tộc của mình.

Chỉ cần đào tạo thêm vài năm, tuyệt đối sẽ giúp gia tộc có thêm một thần tướng vô giá.

Quan trọng nhất là, nếu như thu nạp xong Kiều Phong làm thuộc hạ của mình, đồ của thuộc hạ cũng như đồ của mình, tới lúc đó yêu cầu Kiều Phong dâng lên tuyệt học của mình, không sợ anh ta không nghe lời.

Vừa sở hữu thần tướng vừa sở hữu tuyệt học, còn gì bằng nữa. Còn việc báo thù cho con trai của mình, hiện giờ chỉ giả vờ nói là tha mạng cho hai người, đợi tới khi đạt được mục đích, lén lén phái người truy sát hai con chuột nhất kia cũng chỉ là chuyện đơn giản mà thôi.

Tuyệt đối một mũi tên trúng hai con chim!!

Kiều Phong tất nhiên là hiểu rõ tâm địa hiểm độc của đối phương rồi, nhưng cũng vô cùng cam tâm phối hợp với đối phương, mục đích là tạo thêm thời gian cho Hoàng Dung và Dương Kiệt bỏ trốn.

“ Muốn thu phục ta ư? Hãy đánh bại ta trước đã.”

Kiều Phong lập tức tạo ra tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Kiều Phong càng như thế lão càng cảm thấy có hứng thú, thuộc hạ có chút ngông cuồng, thu phục được mới có chút cảm giác thích thú, chứ chỉ ngoan ngoãn như con chó nghe lời thì chẳng đáng để lọt vào đôi mắt xanh của lão đâu.

Vả lại, Kiều Phong càng như thế càng chứng tỏ anh ta đã xiêu lòng, chỉ là mặt mũi của một tông sư, nếu dễ bị khuất phục quá thì đó là điều sỉ nhục.

nếu anh ta đồng ý ngay tức khắc, lão còn phải suy nghĩ lại đối phương có mưu mô quỷ quái gì không.

“Được, ta chiều ngươi!” Cánh tay phải từ từ giờ tay, đôi mắt lóe qua tia sáng phản kích, sau đó vỗ mạnh xuống: “Để ta xem thực lực của ngươi tới đâu, đỡ này ~~~!”

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 47: Kiều Phong Vs Đoàn Chánh Hùng

“ Má ơi, con có đang nằm mơ không vậy? Một cô gái nhỏ bé đang cõng một con heo mập di chuyển với tốc độ đáng sợ như thế này, có thể sao?”

“ Vì sao? Vì sao người đang nằm trên lưng cô gái không phải là mình mà là con heo mập đó chứ?”

“ Một đóa hoa tươi cắm vào bãi phân trâu.”

“Ừa mà phía bên kia đang xảy ra chuyện gì vậy? Tiếng giao chiến?”

“ Thứ khí thế đáng sợ đó.... Chẳng lẽ là một kẻ mạnh nguyên thần ra tay sao?”

“ Không thể nào sai được! Chính là kẻ mạnh nguyên thần đang giao chiến. Còn một bên là .... Úi tía má hời, chỉ là một tông sư thôi sao?”

“ Chẳng lẽ là kẻ mạnh tông sư kia vừa lượm được thiên tài địa bảo, có một kẻ mạnh nguyên thần vô tình đi ngang qua phát hiện, cả hai xảy ra giao chiến tranh giành thiên tài địa bảo sao?”

“ Tránh, tránh xa nơi đó càng nhanh càng tốt! Thần tiên đánh nhau, phàm nhân vạ lây, tuyệt đối không được đến gần nơi đó.”

“ không, ta sẽ lén lén áp sát nơi xảy ra giao chiến, không chừng có cơ hội đục nước béo cò cũng nên.”

“ Ý hay, cùng đi, cùng đi.”

“ Ê, sao nói cùng đi mà người quay đầu đi hướng khác vậy?”

“ Ý cùng đi của ta là cùng đi trên tinh thần ủng hộ, chứ ngu sao mà dẫn thân vào nơi nguy hiểm đó chứ!”

“ Đồ chết nhất ~~~!!”

Trên đường Hoàng Dung cũng theo Dương Kiệt bỏ chạy không ngừng vang lên tiếng bàn tán xôn xao.

Đặc biệt là có không ít người đã di chuyển về hướng đang xảy ra giao chiến giữa Kiều Phong và Đoàn Chính Hùng.

Không ít người mang theo tâm lý tò mò hoặc kẻ mạnh ăn thịt, mình kiếm chút canh uống cũng tốt chứ bộ.

Hoàng Dung bỏ ngoài tai những lời thì thầm to nhỏ vô tích sự kia, không ngừng thi triển Tiêu Dao Du cũng theo Dương Kiệt hướng về phía sâu trong Thiên Sơn bỏ trốn.

Lúc này trên trán cô ta đã chảy đầy mồ hôi, việc phải công lấy một cái thân xác trên 160 kg bỏ chạy một đoạn đường dài quả thật là quá sức đối với một người có thân hình nhỏ bé như Hoàng Dung.

Hướng bỏ trốn của Hoàng Dung không phải là rời khỏi Thiên Sơn quay trở về Thánh Hỏa Tông hay gì đó, mà là không ngừng tiến sâu lên đỉnh núi Thiên Sơn càng sớm càng tốt.

Vì nghe nói trên đỉnh Thiên Sơn có một khu vực thuộc dạng cấm địa, ngay cả kẻ mạnh nguyên thần không dám bước chân vào, có thể nói là cử tử nhất sinh.

Nhưng đối với cả hai lúc này, là con đường sống sót duy nhất.

Bước vào trong đó còn có thể cứu tử nhất sinh, rơi vào tay tên tộc trưởng nhà họ Đoàn, chắc chắn là thập tử vô sinh.

Lúc này chỉ mong Kiều Phong cản đường lão càng lâu càng tốt. Nếu không thì với tốc độ bay của một kẻ mạnh nguyên thần, cho dù thi triển thân pháp thánh phẩm, cũng sẽ bị đuổi kịp trong tích tắc cho mà xem.

“Dung nhi, mau ngừng lại.”

Trong lúc Hoàng Dung đang cầm đầu chạy, đột nhiên bên tai vang lên giọng nói phẫn nộ của Dương Kiệt.

Hoàng Dung không dám cãi lời, nhanh chóng ngừng bước. Dương Kiệt từ trên lưng của cô ta bước xuống, mang theo vẻ mặt khó coi nhìn chằm chằm về phía Kiều Phong đang giao chiến với tộc trưởng nhà họ Đoàn.

Sắc mặt Dương Kiệt biến đổi liên tục, Hoàng Dung định bước tới khuyên can, đột nhiên nghe thấy anh ta nói: “Đi thôi, chúng ta không được phụ lòng của Phong Ca.”

Nói xong, không đợi Hoàng Dung kịp phản ứng, quay người di chuyển về hướng sâu trong Thiên Sơn.

Hoàng Dung thầm thở phào nhẹ nhõm, xem ra anh ta đã hiểu rõ giờ có quay về nơi giao chiến, cũng chỉ trở thành gánh nặng thêm cho Kiều Phong mà thôi.

Việc quan trọng nhất bây giờ là bỏ chạy càng xa càng tốt, tới nơi an toàn càng nhanh càng tốt, Kiều Phong mới có cơ hội rút lui.

“Hàn Long Hữu Hối ~~~~!!”

“ Tam Dương Chỉ, Nhất Chỉ Hóa Âm Dương ~~~~!!”

Uỳnh uỳnh uỳnh ~~~~~!!

Những đòn tấn công có uy lực kinh thiên động địa do một kẻ mạnh tông sư và một kẻ mạnh nguyên thần không ngừng va đập vào nhau, tiếng phát nổ vang động trời đất.

Lúc này Kiều Phong đã mình đầy thương tích, bộ đồ trên người xuất hiện nhiều vết rách nát, trận chiến này có thể coi là cuộc khổ chiến duy nhất từ lúc được Dương Kiệt triệu hồi tới thế giới này.

Hoàn toàn bị đối phương áp đảo, chỉ có thể cắn răng chịu đựng phản kháng mà thôi.

Sắc mặt của Đoàn Chánh Hùng cũng không dễ coi chút nào. Đường đường một nguyên thần tầng thứ 3, đối diện với một tông sư tầng thứ 9 mà không thể đàn áp đối phương, còn phải sử dụng tới tuyệt học, tuyệt đối là một sỉ nhục không thể tha thứ được.

“ Đột Như Kỳ Lai ~~~!!”

Cơ thể của Kiều Phong đột nhiên biến mất trước mắt của lão, một cảm giác ớn lạnh xương sống xuất hiện ở phía sau lưng, lão không chút suy nghĩ, vung tay vỗ mạnh về phía sau lưng của mình.

Rầm ~~~~~!!

Hai tay Kiều Phong bị bao phủ bởi hai đầu rồng dạng khí định vỗ thẳng vào lưng của đối phương, ai ngờ đối phương phản ứng nhanh như chớp, hai bàn tay và cú chưởng của hai người va đập vào nhau, vang lên tiếng nổ âm trời.

Kiều Phong trực tiếp bị đẩy lùi về phía sau gần mười mét mới ngừng hẳn. Còn Đoàn Chánh Hùng chỉ khẽ run người một cái rồi ngưng hẳn, không bị sao cả.

Nhưng nếu tinh mắt quan sát, sẽ thấy bàn tay mà lão vừa vỗ ra đang được che dấu ở phía sau lưng không ngừng run rẩy liên hồi.

“Đùa giỡn thế đủ rồi, kết thúc thôi ~~~!”

Lão lúc này đã không còn tâm trạng thăm dò thực lực của Kiều Phong nữa, đối phương tuyệt đối là khúc xương khó gặm.

“Tam Dương Chỉ, Nhị Chỉ Thôn Nhật Nguyệt ~~~!!”

Chỉ thấy lão một chỉ chỉ ra, bầu trời đột nhiên tối sầm xuống, không gian xung quanh Kiều Phong tựa như đang bị một áp lực vô hình không ngừng bóp chẹt, cơ thể đau đớn tột cùng, có cảm giác như ai đó đang muốn xé nát cơ thể của mình ra vậy.

Chỉ thấy giữa đám mây đen xuất hiện năm tia sáng tựa như luồng tia laser chụm thẳng xuống nơi Kiều Phong đang đứng.

“A ~~~! Kiến Long Tại Điện ~~~!!” Kiều Phong vận hết toàn bộ chân nguyên trong người phá bỏ áp lực đáng sợ đang đè nặng trên người, cơ thể bị bao bọc bởi con rồng màu vàng kim, sau đó phóng thích lên đỉnh đầu, hứng trọn năm tia sáng hủy diệt đó.

Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh .....~~~!!

Cơ thể con rồng vàng kim lập tức bị xuyên thủng đánh tan trong không khí. Năm tia sáng đã nhạt đi rất nhiều nhưng vẫn tiếp tục bắn thẳng vào Kiều Phong ở phía dưới.

Rầm rầm rầm .....!

Tranh thủ năm tia sáng bị chững lại đôi chút, Kiều Phong phi thân tung người nhảy sang một bên, ngay lập tức nơi vừa đứng xuất hiện năm cái hố sâu gần hai mét.

Năm tia sáng đó mà đánh vào người, sẽ như thế nào nhỉ?

Kẻ mạnh nguyên thần quả thật đáng sợ.

“ á, hình như người đó là, là ... a đúng rồi, tộc trưởng nhà họ Đoàn của thành Ngư Tang thì phải.”

“ Đúng là ông ta rồi. Tuyệt học lúc này chính là Tam Dương Chỉ, tuyệt học địa giới cao cấp trấn tộc của nhà họ Đoàn, quả thật đáng sợ, đứng xa như vậy mà còn bị áp lực đáng sợ đó đè tới nỗi không nhúc nhích được, huống chi là anh bạn kia chứ?”

“ Vậy mới chứng tỏ anh chàng kia không phải tay vừa, ngay cả tuyệt học của một kẻ mạnh nguyên thần cũng né tránh được, nếu như là bố mày rơi vào cảnh đó thì....”

“ Thì bị tan xương nát thịt chứ gì.”

“ E hèm, có thể ....”

“ Xi ~~~~!!”

Tiếng bàn tán của những người vì tò mò hoặc muốn đục nước béo cò đã tụ tập ở đây vang lên, họ đang đứng ở vị trí khá xa vừa quan sát cuộc chiến vừa không ngừng bàn luận.

Đoàn Chánh Hùng khẽ dúu mày khi phát hiện đám đông đang mon men ở phía xa. Nhưng quan trọng nhất hiện giờ là trấn áp Kiều Phong trước đã,

mấy tên phé vật đó sẽ biết tay mình sau.

“ Phi Long Tại Thiên ~~~!!” Kiều Phong tung người lên không trung, cơ thể tựa như mũi khoan khoan thẳng về phía lão.

“ Hồn Nguyên Thủ ~~~!!” Đoàn Chánh Hùng đã mất hết kiên nhẫn, tung chương võ thẳng về phía trước.

Kiều Phong tựa như hóa thân thành con rồng đập thẳng vào cú chương dạng khí không lồ.

Anh ta lập tức cảm thấy vị ngọt tanh xuất hiện ở miệng, máu từ trong miệng không tự chủ phun bắn ra, cơ thể bị đánh bay về phía sau, té ngã xuống đất.

“ Kết thúc trò vô vị này được rồi đây.” Đoàn Chánh Hùng sắc mặt không dễ coi chút nào, thậm chí có chút điên cuồng, lạnh lạnh quát: “ Thần phục hoặc chết ~~~~!!”

“ Thần Phục?” Kiều Phong lộ ra nụ cười chế giễu, từ trong lòng lấy ra một chiếc bình gốm, bật nắp bình ra, dịch thể màu trắng từ trong bình nhanh chóng đổ hết vào trong miệng của anh ta.

“ Anh chàng kia uống gì thế này? Chẳng lẽ là thần dược gia tăng lực chiến?”

“Hình như không phải, mùi vị đó là, là ... là rượu ~~!”

“Đang tử chiến đi uống rượu, ông có chắc là mình không nhầm chứ?”

“ Sao mà nhầm được, bố mày từ nhỏ đã uống rượu thay nước, mùi rượu nồng như thế này sao có thể lọt qua được chiếc mũi thính của bố mày chứ?”

“ À há, hay là anh chàng kia cho rằng sắp chết tới nơi, nên uống ly rượu cuối cùng trước kia ngã xuống chứ gì?”

“ Chắc thế, chắc thế....”

Đoàn Chánh Hùng cũng có chút bất ngờ với hành động của Kiều Phong, lúc đầu cũng nghĩ rằng anh ta đang cần thuốc, nhưng phát hiện không phải, nên vẫn đứng yên ở đó để xem đối phương định giở trò gì.

“ Đã ~~~~!!” Rượu trong bình đã vào hết trong bụng của Kiều Phong, chỉ thấy anh ta cười lớn một tiếng, vứt bỏ bình rượu trong tay, đôi mắt tràn đầy chiến ý: “ Chiến ~~~~!!”

Hào khí xung thiên của Kiều Phong phát tán ra, khiến những người có mặt ở nơi này đều không tự chủ giơ ngón tay cái lên.

Tông sư cấp 9 đối diện với nguyên thần cấp 3 mà còn hùng hổ như vậy, không phục không được.

“ Người càng thế ta càng phải thần phục ngươi bằng mọi giá.” Đôi mắt Đoàn Chánh Hùng lộ ra tia sáng khen ngợi, miệng lẩm bẩm nói nhỏ.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 48: Kiều Phong Tử Nạn??!

Dính dong, nhân vật triệu hồi của bạn Kiều Phong kích hoạt trạng thái “Tử chiến” + “càng chiến càng mạnh”, thực lực sẽ gia tăng lên trong thời gian nhất định.”

Trong lúc Dương Kiệt đang bỏ chạy cùng Hoàng Dung, bên tai đột nhiên vang lên câu thông báo của hệ thống.

“Cái gì? Phong ca đang rơi vào trạng thái tử chiến?” Sắc mặt Dương Kiệt trở nên vô cùng khó coi, vừa chạy vừa thầm liên lạc với hệ thống hỏi: “Hệ thống, có cách nào thu hồi Phong ca trở về thế giới của anh ta trong tức khắc không?”

“Dính dong, nhân vật được triệu hồi tới thế giới này, trừ khi đối phương hết thời gian trụ lại ở đây hoặc tự ý quay trở về thế giới của mình, hệ thống không có quyền lực cưỡng chế đối phương quay trở về thế giới của mình.”

“Chết tiệt ~~~!!” Dương Kiệt cắn răng hỏi tiếp: “Phong ca còn có thể trụ ở thế giới này khoảng bao lâu.”

“Dính dong, còn khoảng 20 phút nhân vật Kiều Phong sẽ bị cưỡng chế thu hồi.”

“Còn 20 phút nữa, hy vọng Phong ca có thể trụ được không bị sao cả.”

Dương Kiệt chỉ còn cách thầm cầu nguyện cho Kiều Phong, tiếp tục dốc sức chạy thẳng về phía khu vực cấm địa trong Thiên Sơn.

Phi Long Tại Thiên, Hồng Tiệm Vu Lục, Tiềm Long Vật Dụng, Hàn Long Hữu Hối, Lợi Thiệp Đại Xuyên, Đột Như Kỳ Lai, Chấn Kinh Bách Lý, Hoắc Dược Vu Uyên, Song Long Thủ Thủy, Ngư Dược Vu Uyên, Thời Thừa Lục Long, Mật Vân Bất Vũ, Tổn Tắc Hữu Phụ, Long Chiến Vu Dã, Phục sương băng chí, Đê Dương Xúc Phiên, Thần Long Bãi Vĩ, Kiến Long Tại Điền.....

Kiều Phong lúc này tựa như một cỗ máy chiến đấu không biết mệt mỏi, tựa như cuồng phong bạo vũ thi triển tuyệt học Giáng Long Thập Bát chương của mình tấn công về phía Đoàn Chánh Hùng.

Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh .....~~~!!

Nhóm người đang có mặt ở gần đó ai nấy đều há hốc chôn chân như bức tượng quan sát cuộc chiến kinh thiên động địa đang diễn ra ở trước mắt.

Trong lòng không ít người gào thét: “ Mẹ kiếp, rốt cuộc ai là kẻ mạnh chân nguyên, ai là tông sư đây? Sao có cảm giác sai sai thì phải ...”

Chỉ thấy lão lúc này bị Kiêu Phong áp chế tới mức không ngóc đầu lên nổi. Giờ nay còn đâu phong thái uy nghiêm thông thả của một kẻ mạnh chân nguyên lúc ban đầu nữa.

Sỉ nhục ~~! Tuyệt nói là một sỉ nhục không thể tha thứ được ~~~!!

Không chỉ tên trời đánh này phải chết, tất cả những kẻ có mặt chứng kiến ở đây đều phải chết.

Lúc này lão đã không còn tâm trạng thu phục Kiêu Phong nữa. Vì với thực lực Kiêu Phong phát huy ra, có thu phục cũng không tài nào kiểm soát nổi, không chừng có ngày bị hồ phản chủ, cắn chết mình lúc nào không hay.

“ Đủ rồi, tới lượt ta nhé! Võ hồn, hiện ~~~~!!”

Đoàn Chánh Hùng phần nộ tốt cùng, trực tiếp triệu hồi võ hồn của mình. Chỉ thấy trên đỉnh đầu lão xuất hiện một con đại bàng khổng lồ, toàn thân được bao bởi bởi tia điện màu xanh lam rực rỡ.

Võ hồn cấp 5 có thuộc tính lôi, Lôi Đình Thiết Dịch Đại Bàng.

“ Tam Dương Chỉ, Tam Chỉ Phá Thiên Địa ~~~~!!”

Thực lực của lão lúc này đã tăng lên gấp năm lần, cộng thêm chiêu thức mạnh nhất trong tuyệt học địa giới cao cấp Tam Dương Chỉ thi triển ra, có cảm giác như trời đất có thể sụp đổ bất kỳ lúc nào.

Mặt đất cả khu vực rộng lớn rung chuyển như đang xảy ra động đất cấp 12 vậy.

Vị trí Kiều Phong đang đứng tựa như bị biến thành một ốc đảo biệt lập, và bị một sức hút đáng sợ hút hẳn lên không trung.

Anh ta muốn tung người nhảy ra khỏi phạm vi ốc đảo thoát thân như bị một áp lực vô hình kèm hãm lại, không thể di chuyển được gì cả.

“ Nổ ~~~~~!!”

Rầm ~~~~~!!

“ Kiến Long Tại Điền ~~~!!” Chỉ thấy “ Ốc Đảo” tựa như bị cài sẵn hàng chục quả bom hạng nặng bị kích hoạt, tiếng nổ vang động trời đất.

Tuy Kiều Phong đã kịp thi triển chiêu phòng thủ Kiến Long Tại Điền, nhưng cơ thể của anh ta cũng bị vụ nổ đáng sợ đó hất tung ra xa, máu nhuộm đầy người, chân thương trầm trọng.

“ Không chết??” Đoàn Chánh Hùng sắc mặt khó coi, vung tay lên vỗ mạnh xuống: “ Để xem ngươi chịu được bao nhiêu chiêu đánh của ta, chết này.”

Một cú chưởng khí khổng lồ từ trên cao chụp xuống, giáng xuống ngay vị trí Kiều Phong đang nằm hấp hối.

“ Không, ta không thể nào chết được, chủ nhân vẫn chưa tới nơi an toàn. Giúp ta phá ~~~~!!”

Kiều Phong cắn chặt răng dốc hết toàn bộ sức lực trong người, tựa như full máu hồi sinh, tung người bật dậy, một chiêu Hàn Long Hữu Hối vỗ ra, bắn thẳng về phía chưởng khí đang ập xuống.

Rầm ~~~~~!!

Con rồng vàng kim dạng khí vừa va đập vào cú chưởng khí đập tức bị đánh cho tan nát, cú chưởng khí chỉ chững lại vài giây, rồi lại tiếp tục giáng thẳng xuống.

“ Chẳng lẽ chết thật sao? Ta không cam tam, AAAAA~~~~~!!”

Trong lúc tuyệt vọng, đôi mắt Kiều Phong tràn đầy gân máu, cộng thêm bộ dạng thê thảm, máu thịt bết bết lúc này, khiến người ngoài nhìn vào không khỏi chạnh lòng, chẳng lẽ nhất đại đại hiệp phải bỏ mạng dễ dàng như thế này sao?

Tác giả rất có trách nhiệm nói với mọi người rằng: “ No ~~!!”

Chỉ thấy trên đỉnh đầu đột nhiên xuất hiện một con cửu đảo Kim Long có thể tích dài gần trăm trượng, cú chưởng khí vừa chạm vào con rồng lập tức bị đánh tan trong không khí, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

Gào ~~~~~!!

Cửu chảo kim long ngẩng cao đầu gầm lên một tiếng, ngay cả trời đất cũng phải biến sắc, tất cả mọi ánh mắt gần xa ở Thiên Sơn đều đổ dồn hết vào vị trí mà nó đang hiên ngang hùng dũng bay lượn trên không trung, thậm chí không ít người chịu không nổi khí thế đáng sợ do nó phát tán ra phải quỳ ngã trên mặt đất, toàn thân run lên cầm cập vì sợ hãi.

Thánh phẩm võ hồn, Cửu Chảo Hoàng Kim Long.

Thì ra trong lúc rơi vào tình thế cửu tử nhất sinh, tiềm năng đáng sợ trong người Kiều Phong đã bộc phát, kích hoạt võ hồn bốn mệnh của mình, thánh phẩm Cửu Chảo Hoàng Kim Long.

Đáng sợ, quả thật đáng sợ, ngay cả ngũ phẩm võ hồn Lôi Đình Thiết Dịch Đại Bàng của Đoàn Chánh Hùng, cũng theo chân chủ nhân của nó, toàn thân run lên cầm cập, cơ thể thu tròn lại không dám đối diện với võ hồn đáng sợ của Kiều Phong.

“ Chết, tên khốn đó phải chết, phải giết hắn bằng mọi giá ~~~!!” Trong lòng Đoàn Chánh Hùng kinh hãi tột cùng, không ngừng phẫn nộ gào thét.

Thánh phẩm võ hồn! Tiềm năng đáng sợ như thế trở thành kẻ thù của mình, nếu không tranh thủ đối phương chưa trưởng thành giết cùng diệt gọn, sau này tuyệt đối ăn không ngon, ngủ không yên, thậm chí gia tộc bị hủy hoại bởi tay đối phương cũng nên.

Sau khi Cửu Chảo Hoàng Kim Long nhập vào cơ thể, Kiều Phong tựa như vừa cắn xong Doping, tung người lao tới tấn công kẻ địch như vũ bão, khiến lão chỉ biết cắn răng phòng thủ, chỉ trong chốc lát vị thế hai bên lập tức đổi chiều.

“Đáng... đáng sợ, thánh phẩm võ hồn, đó là thánh phẩm võ hồn, má ơi, con có đang nằm mơ không vậy?”

“Mấy ngàn năm rồi, à không, gần chục ngàn năm rồi, cả U Châu rộng lớn này đừng nói là võ hồn thánh phẩm, ngay cả cửu phẩm cũng chưa từng xuất hiện qua, không ngờ hôm nay mình được vinh hạnh chiêm ngưỡng võ hồn thánh phẩm này.”

“Đúng thế, đúng thế, mình đứng xa thế này còn suýt chút tè ra khỏi quần bởi khí thế đáng sợ của thánh phẩm võ hồn, đối diện với nó không biết còn đáng sợ tới cỡ nào nhỉ?”

“Chắc ị ra khỏi quần luôn chứ sao?”

“hahaha ~~~!!”

Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh ....~~~!!

Tiếng va đập sập lá cả vang động liên hồi, Đoàn Chánh Hùng bị Kiều Phong đập tới nỗi suýt chút ba mẹ cũng không nhận ra, bộ dạng thê thảm vô cùng.

Đúng như câu nói cửa miệng của Dương Kiệt đã từng nói, cuộc sống lúc thăng lúc trầm, sóng gió phong ba lúc nổi lúc tàn quả thật là kích thích quá đi.

Chỉ trong nháy mắt vị thế hai bên đã thay đổi tới mức không thể chấp nhận được, đường đường một kẻ mạnh chân nguyên kích hoạt cả võ hồn mà còn bị một tông sư dí đập kiểu đó, không tức phun máu mới lạ á.

“Khôn khiếp, khôn khiếp ~~~!! Lẽ ra ta không định sử dụng tới át chủ bài này, nhưng ngươi đã chọc điên ta rồi đấy ~~~!!”

Tộc trưởng Đoàn tung chưởng đẩy lùi Kiều Phong ra xa, trong lúc anh ta định lao tới tiếp tục tấn công, lão phần nộ gào thét.

“ Lãnh vực, hiện ~~~!!”

Nguyên thần trong cơ thể lão trực tiếp phát tán ra một áp lực đáng sợ bao phủ cả một khu vực rộng lớn, Kiều Phong lập tức cảm thấy thực lực của mình bị áp chế gần phân nửa, trong lòng không kiềm được trầm xuống.

Đại lục Huyền Thiên từng có câu tục ngữ kinh điển: Chưa thành nguyên thần, mãi mãi chỉ là con kiến yếu ớt.

Sự khác biệt giữa Nguyên Thần và Tông Sư là khi đạt tới cảnh giới nguyên thần, nguyên thần trong cơ thể không chỉ có tác dụng không ngừng hấp thụ thiên địa linh khí ở xung quanh bổ sung cho cơ thể, khiến kẻ mạnh nguyên thần không cần phải lo lắng vấn đề tiêu hao liên tục trong giao chiến, còn có thể giúp kẻ mạnh nguyên thần có thể tung bay tự do trên bầu trời, ngoài ra, điểm đáng sợ nhất là nguyên thần có thể hình thành một lãnh vực pháp tắc đáng sợ.

Bất kỳ ai rơi vào lãnh vực của kẻ mạnh nguyên thần, nếu như cảnh giới và lãnh vực yếu hơn, sẽ bị lãnh vực mạnh hơn áp chế thực lực xuống gần phân nửa. Nghĩa là có thực lực 100 % chỉ có thể thi triển ra 50 % mà thôi.

Tất nhiên, lãnh vực khi lãnh ngộ càng cao thì lực áp chế càng đáng sợ, thậm chí cá biệt có lãnh vực áp chế hoàn toàn 100%, khiến đối thủ chỉ như một con bù nhìn không hơn không kém, chỉ biết đứng nhìn người ta trảm sát mình mà không có tí sức lực phản kháng.

Lãnh vực lãnh ngộ được chia làm bốn cấp: cấp thấp(áp chế 50 %), trung cấp (áp chế 70 %), cao cấp (áp chế 90 %) và tuyệt đỉnh (áp chế 100%)

Và lãnh vực mà Đoàn Chánh Hùng lãnh ngộ được khi đạt tới cảnh giới nguyên thần, chỉ là lãnh vực cấp thấp. nhưng cho dù chỉ là lãnh vực cấp thấp, cũng đủ để lão chuyển bại thành thắng rồi.

Ít nhất ở thời điểm này là vậy.

“Đùa giỡn thế đủ rồi, kết thúc thôi.” Đôi mắt lão không ngừng phóng thích ra những tia sáng đầy sát khí, lạnh lạnh nói.

“Được, một chiêu phân thắng bại.” Kiều Phong mang theo vẻ mặt nghiêm túc đáp.

“Thần thông võ hồn ~~~ Lôi Ưng Giáng Thế ~~~~!!”

Éo ~~~~~!!

Chỉ thấy mây đen trên đỉnh đầu không ngừng di chuyển theo hình ốc xoắn, sấm chớp vang trời, chính giữa từ từ dạt ra, một con đại bàng toàn thân phủ đầy thiên lôi lao xuống với tốc độ như tia chớp, hai móng vuốt sắc nhọn có thể gấp vỡ bất kỳ bức tường thành kiên cố trên đại lục Huyền Thiên theo tư thế vồ mồi định chụp thẳng về phía Kiều Phong ở phía dưới.

Kiều Phong hai tay tạo thành chưởng giờ qua đỉnh đầu, từ từ hạ xuống gần đan điền, hai tay chuyển thành chảo một trên một dưới đẩy sang trái rồi đẩy sang phải, hai tay lại dang rộng ra tạo thành cú quét trên đỉnh đầu, thu lại xuống eo, cuối cùng tung chưởng ấn thẳng về phía con đại bàng khổng lồ đang lao xuống.

“Đón thử tuyệt học do ta vừa lĩnh ngộ khi kích hoạt võ hồn, Thập Bát Chưởng hợp nhất, Long Bá Tinh Hà ~~~!!”

Gào, gào, gào, gào..... ~~~~!!

Mười tám con cừu chảo kim long từ lòng bàn tay Kiều Phong phóng thích ra, bắn thẳng về con chim đại bàng của đối phương.

Rầm, rầm, rầm, rầm,...~~~!!

Hai thần thông tuyệt học va đập vào nhau, tạo ra tiếng nổ tựa như gần chục quả bom nguyên tử đang phát nổ, xóa sổ cả khu vực rộng lớn.

Nếu đứng từ phía xa quan sát, sẽ giật mình phát hiện eo núi Thiên Sơn xuất hiện một vết lõm đáng sợ.

không ít người đang đứng xem ở gần đó bị hất bay ra xa, nội tạng máu thịt tựa như không cần tiền không ngừng phun bắn ra, những ai chưa đạt tới cảnh giới chân nguyên trực tiếp bị xóa sổ tại chỗ. Tiếng la hét khóc lóc liên miên không dứt.

Thời gian không biết qua đi bao lâu, một bóng người từ đống tro tàn phóng ra.

Phục ~~~!!

Một vũng máu kèm theo nội tạng từ trong miệng bóng người đó phun bắn ra, nhuộm đỏ cả phần ngực bộ trang phục đã toi tả rách nát.

Đưa mắt liếc nhìn xung quanh như tìm kiếm gì đó, đột nhiên cười lớn như điên như dại: “hahahaha, thiên tài thì sao nào, thánh phẩm võ hồn thì sao nào? Cuối cùng cũng phải chết dưới tay ta, tan xương nát thịt, chết không toàn thân, hahahaha ~~~!!”

Bóng người này không ai khác chính là Đoàn Chánh Hùng, chỉ thấy lúc này lão đã bị chấn thương nghiêm trọng, bộ dạng thê thảm vô cùng, còn đâu

bộ dạng uy nghiêm thư thả, phong tác nho nhã xuất trần như lúc vừa tới Thiên Sơn chứ?

Phục, phục ~~~!!

Lão càng cười nội thương càng trở nên nghiêm trọng, vội vã từ trong nhẫn càn khôn lấy ra một viên đan dược đỏ như máu bỏ vào trong miệng, bó gối ngồi xuống hắt thụ điều trị nội thương ngay tức khắc.

Khoảng một khắc giờ sau, lão từ từ mở mắt ra, lóe qua tia sáng sắc lạnh: “ Trước khi truy sát hai con chuột nhắt kia, phải giải quyết đám ngu xuẩn kia trước đã.”

Lão đã quyết định ra tay trừ khử tất cả những ai chứng kiến cảnh giao chiến lúc này, một phần vì sĩ diện của mình, đường đường một kẻ mạnh nguyên thần bị một tông sư đánh cho thê thảm như thế này, nếu như để lan truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ gây ảnh hưởng trầm trọng tới uy danh của mình và gia tộc.

Một phần vì muốn bịt đầu mối việc mình vừa trảm sát một thiên tài quái vật sở hữu thánh phẩm võ hồn.

Phải biết rằng ngay cả người sở hữu võ hồn cấp 6 như Lăng Hàn Phong hay Tổng Thiên Hành, cũng đã trở thành cục trứng vàng trong mắt một trong ngũ đại tông môn, ngày thường nâng trên tay sợ rơi, ngâm trong miệng sợ tan.

Nếu như xuất hiện một quái vật sở hữu thánh phẩm lan truyền ra ngoài, cả khu vực U Châu chắc chắn sẽ máu nhuộm thành sông khi tranh giành vị thiên tài đó.

Nếu như đào tạo đúng mức, không chừng tông môn vương triều của mình sẽ xưng bá U Châu, thậm chí có thể tiến thẳng tới khu vực trung ương

cũng không chừng.

Vị thiên tài như thế ai không muốn giành lấy cung phụng anh ta như cung phụng tổ tiên chứ? Còn hiện giờ bị giết chết ư? Cả khu vực U Châu không nổi điên mới lạ, chỉ sợ tới lúc đó nhà họ Đoàn của lão sẽ bị cơn thịnh nộ của các tông môn vương triều hùng mạnh phang thầy xẻ thịt ngay tức khắc.

Nội thương đã được kiểm soát, phải nhanh chóng ra tay giết người diệt khẩu, sau đó truy sát hai con chuột nhất trời đánh kia trước khi có người của các thế lực hùng mạnh các tông môn tại Thiên Sơn bởi hiện tượng thánh phẩm vỡ hồn phát tán ra khi này.

Sát ~~~~!!

Không ít người vẫn đang chìm sâu trong hôn mê do vụ nổ lúc này, trực tiếp chìm vào giấc ngủ ngàn thu, không có cơ hội tỉnh dậy nữa.

Có không ít người kịp thời tỉnh lại vùng lên phản kháng, nhưng kẻ mạnh nguyên thần là kẻ mạnh nguyên thần, cho dù đang bị nội thương nghiêm trọng, cũng không phải là mấy con kiến yếu ớt có thể chống cự lại được, vô cùng hiển nhiên biến thành một cuộc thảm sát một chiều rồi.

“ AAAA, nhà họ Đoàn, người dám giết bọn ta, cho dù có biến thành quỷ bọn ta cũng sẽ ám đuổi gia tộc nhà ngươi suốt đời ~~~~~!!”

“ xin hãy tha cho tôi, tôi không biết gì hết, aaaaa~~~~~!”

“ Ta hận ~~~~~!!”

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 49: Hoàng Dung Thành Người Thực Vật ???

“ Dính dong, nhân vật triệu hồi Kiều Phong đã hết thời gian trụ lại thế giới này, bị cưỡng chế thu hồi về thế giới của mình.”

“ Dính dong, nhân vật triệu hồi Kiều Phong bị chấn thương nghiêm trọng khi giao chiến ở thế giới này, giãn cách triệu hồi bị kéo dài thành: hai năm.”

Nghe thấy những câu thông bao của hệ thống vang lên bên tai, Dương Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm.

May quá, may quá! Phong ca chỉ bị chấn thương chứ không nguy hiểm tới tính mạng, như vậy là kết quả tốt lắm rồi.

Đừng nói là hai năm, cho dù là năm năm, mười năm sau mới có thể triệu hồi Phong ca cũng không thành vấn đề.

Quan trọng là anh ta vẫn còn lành lặn là được rồi.

Phong ca bị cưỡng chế triệu hồi trong trạng thái chấn thương nghiêm trọng, nghĩa là anh ta đã bại dưới tay lão tộc trưởng họ Đoàn, chắc chắn lão sẽ không buông tha cho mình và Hoàng Dung, phải nhanh chân chạy tới khu vực cấm mới được.

“ Dung nhi, còn khoảng bao lâu nữa mới tới được khu vực cấm?”
Dương Kiệt sốt ruột hỏi.

“Muội cũng không biết nữa, lúc này trên đường bỏ chạy hỏi người đi đường chỉ nói là cứ chạy thẳng lên đỉnh núi Thiên Sơn, sẽ tới được khu cấm địa, chỉ là .....”

ngẩng đầu lên quan sát đỉnh núi còn cách vị trí hai người đang chạy khá xa, muốn tới được đỉnh ít nhất cũng phải nửa canh giờ nữa, không biết có kịp không đây.

Đang bỏ chạy được thêm một đoạn nữa, đột nhiên cảm nhận thấy một áp lực đáng sợ ập tới, kèm theo tiếng cười nói lạnh lùng đầy sát khí vang lên: “Hai con chuột nhắt kia, các ngươi có chạy đằng trời, viện binh của các ngươi đã chết thảm dưới tay ta, tan xương nát thịt, chết không toàn thây, để xem lần này còn ai tới các ngươi không, hahahahaha ~~~!!”

“Cái gì, Kiều đại ca đã ....” Hoàng Dung biến sắc khi nghe xong câu gào thét của lão.

“Yên tâm, Phong ca đã quay về thế giới của mình, chỉ là trong một thời gian ngắn không thể tới thế giới này nữa, nhưng không bị sao cả.”

Hoàng Dung thầm thở phào nhẹ nhõm khi nghe xong lời giải thích của Dương Kiệt.

Nhưng sắc mặt nhanh chóng trầm xuống, tên tộc trưởng nhà họ Đoàn đã có thể rảnh tay truy sát bọn mình, không hay rồi.

“Chúng ta đổi hướng chạy tới, nếu cứ tiếp tục chạy về đỉnh núi chắc chắn sẽ bị lão bắt kịp.”

Hoàng Dung vừa chạy vừa lên tiếng ý kiến.

Dương Kiệt khẽ dúm mày suy nghĩ hồi, ngược đầu nhìn về phía đỉnh núi, cắn răng nói: “Được, chạy về hướng bên phải kia, có khu rừng rậm, ít

“nhiều có thể cản trở tầm nhìn của lão chút ít.”

Cả hai cùng ngật đầu đồng ý, quay đầu bỏ chạy vào khu rừng rậm ở phía tay phải cách đó không quá xa.

“ Bỏ chạy vào rừng rậm? Khá thông minh, nhưng cũng chỉ là tự đâm đầu vào chỗ chết mà thôi. Chắc chúng mới lần đầu tới Thiên Sơn này nên không biết có gì trong khu rừng đó, khả khả. ”

Đoàn Chánh Hùng sau khi giết người bịt đầu mối xong, tung người bay trên không trung, tiếp tục truy sát hai con chuột nhắt kia, phát hiện chúng chui đầu vào khu rừng rậm, trên môi lộ ra nụ cười chế giễu.

Trực tiếp tăng tốc phóng vào trên không trung khu rừng từ trên cao quan sát phía dưới, khoảng cách giữa hai bên chỉ còn khoảng vài dặm mà thôi, với tốc độ bay của một nguyên thần, khoảng một khắc giờ nữa hoàn toàn có thể bắt kịp kẻ địch.

“ Cái gì thế này? Tự nhiên giữa khu rừng xuất hiện khe nứt khổng lồ là sao?”

Cả Dương Kiệt và Hoàng Dung giật mình hoảng hốt khi phát hiện một khe nứt khổng lồ cắt ngang giữa khu rừng, khe nứt này rộng ít nhất vài dặm đường, với thực lực của cả hai, muốn nhảy qua đầu bên kia là điều hoàn toàn không thể.

Đặc biệt là từ dưới khe nứt không ngừng phát tán ra một luồng áp lực đáng sợ, chỉ sợ rằng ngay cả một kẻ mạnh chân nguyên cũng chưa chắc bay qua nổi đầu bên kia.

Phía trước cụt đường, phía sau có chó điên bám đuôi. Dương Kiệt đã khóc không thành tiếng.

“ hahaha, chạy đi, sao các người không chạy nữa?” Chỉ thấy Đoàn Chánh Hùng đã xuất hiện ngay trên đỉnh đầu cả hai, lão đang dùng ánh mắt thích thú chế giễu chiêm ngưỡng hai con mồi đang rơi vào thế tuyệt vọng ở phía dưới.

“ Chẳng lẽ phải rơi vào tay lão già trời đánh này thật sao?”

Dương Kiệt sắc mặt vô cùng khó coi, lúc này tiến thoát lương nan, mọi át chủ bài của mình cũng đều sử dụng hết rồi, chẳng lẽ chỉ còn cách khoanh tay chịu trói thật sao?

Khẽ liếc nhìn vược sâu thăm thẳm ở phía sau lưng mình, hít sâu một hơi vào người, quay sang Hoàng Dung nghiêm giọng hỏi: “ Dung nhi có sợ chết không?”

Hoàng Dung có chút bất ngờ trước câu hỏi của Dương Kiệt, nhưng nhanh chóng đáp: “ Được chết bên cạnh Kiệt ca ca, muội không sợ, đó là sứ mệnh của muội khi xuất hiện ở thế giới này.”

Nhanh chóng nắm lấy tay của Hoàng Dung, dưới tiếng hét đầy bất ngờ của cô ta, cả hai cùng nhảy thẳng xuống vược sâu ở phía sau lưng mình.

Thà làm ngọc nát chứ không làm ngói toàn.

“ Cái gì? Chúng định tự tử ~~!!”

Đoàn Chánh Hùng kinh ngạc trước sự kiên quyết của đôi phương. Nhưng chóng bưng tỉnh lại, tung chưởng ấn thẳng về phía Dương Kiệt đang lao mình xuống vược thăm.

“ Kiệt ca ca coi chừng ~~!!” Nhìn thấy lão tung chưởng về phía Dương Kiệt, Hoàng Dung khẽ nhích cơ thể của mình cản ngay trước mặt Dương Kiệt, trực tiếp hứng trọn cú chưởng khí đang ấn tới.

Uỳnh ~~~!!

Crack crack crack ....!

Phụt ~~~!!

Tiếng xương cốt gãy nứt kèm thêm máu từ trong miệng nhỏ bé của Hoàng Dung phun thẳng vào mặt, nhuộm đỏ cả nửa thân trên của Dương Kiệt.

“ AAAAAA, lão già khôn Khiếp, mày dám đụng tới Dung nhi của ta, lần này ta mà không chết, nhất định sẽ chu di cửu tộc gia tộc nhà ngươi ~~~~!!”

Tiếng gào thét đầy căm phẫn của Dương Kiệt càng lúc càng xa dần, khiến Đoàn Chánh Hùng không kèm được run lên một cái, nhưng nhanh chóng bị lão che dấu lại.

“ Hừ, chỉ là một tên tiên thiên tầng thứ 7 quèn mà dám buông lời hăm dọa lão phu, nhưng sống được sau khi rơi xuống vực thẳm kia rồi hăng tít.”

Đoàn Chánh Hùng chỉ cười lạnh một tiếng. một con kiến khoa tay múa chân trước mặt một con sư tử, sư tử cũng chẳng thèm quan tâm để ý làm chi cho mệt hơi.

Không thể tiếp tục nán lại nơi này nữa, đặc biệt là khu vực này có lực hút đáng sợ, ngay cả nguyên thần cũng không bay trên khu nứt này, khó có thể kiểm tra đối phương đã chết hay chưa mặc dù trong lòng lão đã nắm chắc kẻ thù đã chết không toàn thây rồi.

Quan trọng nhất là lão cần phải nhanh chóng quay về điều trị nội thương nghiêm trọng đang kèm nén của mình, xử lý không tốt không chừng ảnh

hưởng tới con đường tu luyện sau này.

Rầm rầm rầm rầm ~~~~!!

Crack crack crack .....~~~!!

Tùm~~ Tùm~~~!!

Khoảng thời gian từ trên đỉnh rơi xuống tới tận đáy vực tốn hơn một khắc giờ, trên đường rơi không ngừng đẽ gầy biết bao cây cỏ treo lơ lửng trên vách vực, cuối cùng may cho cả hai là cùng rơi xuống một cái hồ nước sâu ngay dưới đáy vực, đúng như những tình tiết của các nhân vật chính trong các bộ tiểu thuyết rẻ tiền.

A ~~!! Phục ~~~!!

Dương Kiệt nhanh chóng từ hồ trời ra khỏi mặt nước, nước hồ từ trong miệng phun bắn ra như vòi sen.

Nhanh tay vợ lấy Hoàng Dung đã bị hôn mê sâu sau khi dính phải cú chưởng khí của Đoàn Chánh Hùng, mặc kệ cơn đau đáng sợ trên người phải che chắn cho cô ta và bị tông phải nhiều thứ trong lúc rơi xuống vực sâu, kéo thẳng lên bờ.

“Dung nhi, Dung nhi, muội có sao không? Mau tỉnh lại đi, Đừng hù dọa ta chứ?”

Dương Kiệt ném viên thuốc điều trị vết thương vào miệng nhai xong, không ngừng dùng tay vỗ nhẹ lên má Hoàng Dung, hy vọng có thể đánh thức cô ta, nhưng vẫn bất tỉnh nhân sự không có phản ứng gì cả.

Dương Kiệt hoảng tới nỗi muốn khóc, chỉ vì dùng tám thân nhỏ bé này đỡ dùng mình cú chưởng đáng sợ đó mà Hoàng Dung rơi vào tình trạng hôn mê sâu, nếu như không phải thử sờ vào mũi còn hô hấp, Dương Kiệt có thể đã điên luôn rồi.

Dương Kiệt làm đủ mọi cách hô hấp nhân tạo(Dùng ngửi bảy, hô hấp nhân tạo chính thống nhé), nhưng vẫn không có tác dụng gì cả.

Thử sờ nắn xương cốt trên cơ thể, giật mình hoảng hốt khi thấy xương cốt trên người Hoàng Dung gần như vỡ vụn ra hết, lúc này cơ thể mềm nhũn như vật thể không xương vậy.

“ Hệ thống, hệ thống, Dung nhi, Dung nhi của ta bị chấn thương nghiêm trọng quá nè, có cách nào chữa trị cho Dung nhi không?”

Không còn cách nào khác, Dương Kiệt chỉ còn cách cầu cứu hệ thống, hy vọng có thể cứu tỉnh Hoàng Dung.

“ Dính dong, nhân vật triệu hồi Hoàng Dung bị đa chấn thương nghiêm trọng, xương cốt gãy vụn, linh hồn gần như tan rã, nếu như không có đan dược cấp 9 “ Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan”, e rằng suốt đời bất tỉnh nhân sự.”

“ Cái gì? Đan dược cấp 9??” Câu nói của hệ thống tựa như tia sét giáng thẳng vào người Dương Kiệt, khiến anh ta suýt chút ngất xỉu tại chỗ.

Khắp cả khu vực U Châu này tìm một viên đan dược cấp 7 đã là như mò kim đáy biển, huống chi là đan dược cấp 9 chứ?

Muốn đan dược cấp 9 ít nhất cũng phải đi tới khu vực trung ưng thì còn may ra có thể.

Nhưng khoan nói tới việc bằng cách nào đi tới khu vực trung ung, cho dù có tới được trung ung đi nữa, bộ tướng đàn được cấp 9 là hoa cỏ ngoài đường à? Muốn có là có à?

Nhờ luyện đan sư luyện giùm? Anh tưởng anh là ai vậy? Một tên tiên thiên quèn lấy tư cách gì mà nhờ vả một luyện đan đại tông sư ra tay chứ?

Ngay cả kẻ mạnh độ kiếp còn phải năn nỉ lên năn nỉ xuống người ta còn phải xem xem tâm trạng có tốt hay không mới ra tay giúp đỡ.

Mà cho dù người ta đồng ý giúp đỡ, anh kiếm đâu ra nguyên liệu cần thiết để cho người ta luyện đây?

Có thể nói 99.99% Hoàng Dung sẽ phải chìm trong hôn mê suốt đời.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 50: Cơ Hội Duy Nhất Cứu Tỉnh Hoàng Dung

“ Vì sao? Vì sao tất cả những người ở xung quanh ta đều gặp đại nạn như thế này? Xích Tiểu Lâm, Phong ca, giờ ngay cả Dung nhi cũng không thoát khỏi, chẳng lẽ mình là thiên sát cô tinh sao? Ta không phục ~~~!!”

Dương Kiệt phần nộ gào thét lên khi nghĩ lại bản thân từ lúc xuyên không tới thế giới này, những người bạn thân ở xung quanh không ngừng dính vào những mối nguy hiểm tới tính mạng, ngoại trừ Diệp Tuyền vẫn còn lành lặn ra, đã một người chết, một người thương nặng, một người biến thành người thực vật bất tỉnh suốt đời rồi đấy.

Thậm chí anh ta dần tự nghi ngờ bản thân có phải vận xui dính thân, bất kỳ ai tới gần đều bị liên lụy.

“ Dính dong, điều đó chẳng có gì kỳ lạ cả. Vì bạn không phải người của thế giới này, nên từ ngày bạn xuyên không tới thế giới này, gây ảnh hưởng tới sự vận hành, mệnh số của không ít người dân bản địa, điều đó khiến cho Thiên Đạo của thế giới này cảm thấy không hài lòng, nhưng vì có hệ thống hộ thể, nên Thiên Đạo không dám trực tiếp ra tay với bạn, nhưng gây chút rắc rối phiền phức cho bạn là lẽ đương nhiên.”

“ Cái gì? Tất cả đều do Thiên Đạo của thế giới này gây ra sao?” Dương Kiệt giật mình hoảng hốt sau khi nghe xong lời giải thích của hệ thống.

Thiên Đạo là gì? Là đại ca, là chủ nhân, chúa tể có quyền lực tối cao của thế giới này, nếu như bị Thiên Đạo dòm ngó, tuyệt đối không phải là chuyện vui vẻ chút nào.

Những gì đang diễn ra đối với Dương Kiệt cũng có thể nói là luật nhân quả tuần hoàn.

Dương Kiệt giống như một vị khách không mời mà tới, Thiên Đạo là chủ nhà. Dương Kiệt vào tới nhà người ta đập phá đồ đạc, giết chết vật nuôi của người ta, chủ nhà tất nhiên là vô cùng phẫn nộ rồi.

Nhưng vì phía sau lưng Dương Kiệt có thể lực mạnh đỡ lưng, Thiên Đạo chỉ dám giận không dám nói, âm thầm tạo chút rắc rối để trả thù cũng là chuyện bình thường.

Còn những người xung quanh anh ta giống như những người bạn đi theo anh ta vậy, anh ta có thể lực mạnh đỡ lưng, mấy người bạn kia không có, giận cá chém thớt, tao không làm gì được mày, chẳng lẽ không làm gì được mấy thằng bạn không có địa vị của mày sao?

Có vay có trả, mày không trả thì tao bắt mấy thằng bạn của mày trả đấy, làm gì được tao nào?

Tất nhiên, nếu như Dương Kiệt đủ lớn mạnh, hoàn toàn có thể trở thành thể lực lớn mạnh che chở cho những người bạn của mình, Thiên Đạo muốn ra tay cũng phải suy nghĩ thật kỹ lại.

Chỉ tiếc rằng lúc này bản thân anh ta còn phải dựa hơi của hệ thống mà sống, nếu như không phải có hệ thống hộ thể, e rằng đã tan xương nát thịt từ lâu với Thiên Đạo rồi.

“ Tên Thiên Đạo trời đánh, muốn gì cứ trực tiếp tới tìm ta, đừng có liên lụy tới những người ở xung quanh ta, ta XX cái OO nhà người đấy ~~~!!”

Dương Kiệt ngẩng đầu lên trời phẫn nộ gào thét, không ngừng buông ra những lời khó nghe, thậm chí mang tổ tiên mười tám đời của Thiên Đạo ra nguyên rủa.

Đùng đoàng ~~~!!

Thiên Đạo vốn đã không ưa gì Dương Kiệt, lúc này nghe thấy những lời xúc phạm của anh ta, trực tiếp tạo ra sấm chớp đầy trời, có thể giáng vào tên trời đánh dám buông lời xúc phạm mình bất kỳ lúc nào.

“ Hề hề, hề hề ...” Nhìn thấy Thiên Đạo đã nổi giận, Dương Kiệt lập tức xiu xuống, chỉ biết cười trừ.

Chỉ vài câu cho đã miệng thôi, đừng có đi quá giới hạn là được, thực lực lúc này còn yếu, chưa đủ sức chống đối với hắn, co được duỗi được mới là đại trượng phu.

Hãy đợi đấy, có ngày Thiên Đạo cũng phải quỳ xuống dưới chân ta
~~~!!

Nhìn chăm chăm vào Hoàng Dung đã biến thành người thực vật bất tỉnh trên mặt đất. Dương Kiệt lòng đau như cắt, hận không thể thay đổi vị trí với cô ta, mình thành người đang bất tỉnh.

“ Hệ thống, chẳng lẽ không còn cách nào khác sao?” Dương Kiệt ngồi sụp đổ trên mặt đất, tuyệt vọng hỏi.

.....

.....

.....

“ Dính dong, hệ thống vừa kiểm tra lại và tìm thấy vẫn còn một cách duy nhất có thể cứu sống Hoàng Dung, nhưng không khuyến khích bạn thử.”

Gần hai phút đồng hồ không nghe thấy câu trả lời của hệ thống, tưởng chừng tia hy vọng mong manh chấm dứt. Đột nhiên bên tai vang lên tiếng nói du dương như bản thân khúc trên thiên đàn của Hệ thống, Dương Kiệt phấn khích nhảy tới nổi căng lên.

“ Cách nào? Cách nào? Cho dù là lên đao sơn, xuống vạc dầu, ta cũng sẽ không dúi mày lấy cái ~! Mau mau chỉ ta cách nào ~~~!!”

Dương Kiệt lúc này tựa như người đi trên sa mạc tìm thấy ốc đảo, bị chìm nước tìm thấy ao cứu sinh, bất chấp tất cả tra hỏi.

“ Hệ thống đang có một nhiệm vụ thí luyện cao cấp, nếu như bạn có thể hoàn thành, có thể từ trong danh sách vật phẩm thánh phẩm trở xuống lựa chọn một món tùy thích. Trong đó có Cửu Chuyển Hoàn Hồn đan.”

“ Thí luyện, cho ta thí luyện ngay tức khắc! Không cần phải suy nghĩ gì nữa, chính là nó đây ~~~!!”

Đôi mắt Dương Kiệt tràn đầy gân máu, phấn khích gào thét.

“ Dính dong, thí luyện này không đơn giản, có thể phải đánh đổi bằng tính mạng của bạn, bạn có chắc chắn là sẽ tiến hành thí luyện không?”

Nghe xong câu đánh đổi bằng tính mạng, Dương Kiệt nhanh chóng bình tĩnh lại.

Không phải vì sợ chết, vì cho dù là cửu tử nhất sinh, chỉ cần có cơ hội cứu sống Hoàng Dung, Dương Kiệt cũng sẽ cam tâm tình nguyện đâm đầu vào. Nhưng trước hết phải bình tĩnh nắm rõ quy trình thí luyện trước đã.

“ Thí luyện đó như thế nào?”

“ Dính dong, thí luyện này có tên là “Đường Ngay Trước Mắt”. một thí luyện cực kỳ đơn giản, nhiệm vụ của bạn chỉ là cống theo Hoàng Dung trên lưng tiến thẳng về phía trước, cho tới khi tìm thấy cánh cửa để ra khỏi bí cảnh sẽ xem như hoàn thành nhiệm.”

“Chỉ đơn giản vậy sao? Có nhầm lẫn gì không vậy?” Dương Kiệt hoàn toàn bất ngờ trước nhiệm vụ cuộc thí luyện, không phải nói rằng phải đánh đổi bằng tính mạng sao? Sao nghe qua chẳng có chút vẻ nguy hiểm gì hết vậy?

“ Dính dong. Đúng, chỉ đơn giản vậy thôi, chỉ cần tìm thấy cánh cửa thoát ra khỏi bí cảnh sẽ xem như hoàn thành nhiệm vụ. trong quá trình đi lại trong bí cảnh, không có bất kỳ mối nguy hiểm gì cả.”

“ Vậy sao lúc nãy nói là”

“ Nhưng vấn đề quan trọng là bạn có tìm ra được cánh cửa để thoát ra khỏi bí cảnh hay không! Nếu như không thể tìm thấy cánh cửa thoát ra khỏi bí cảnh, bạn sẽ suốt đời bị giam cầm trong đó, cho tới khi thọ mệnh hết sạch, chết ngay trong bí cảnh.”

“ Cái gì? Cánh cửa thoát ra khỏi phải ở chỗ cố định, tận cùng của con đường sao?”

“ Không, cánh cửa sẽ không ngừng di chuyển, nếu như duyên may của bạn nghịch thiên, có thể chỉ cần một giờ, một ngày là có thể thoát ra khỏi bí cảnh, nhưng nếu như bạn xui xẻo tận mạng, cho dù có cuộc bộ suốt đời cũng không tìm thấy lối ra.”

“ Và xin nói trước là, trong bí cảnh không có thiên địa linh khí hấp thụ bồi bổ cơ thể, nên thọ mệnh của bạn sẽ trở nên bình thường như người của thế giới của bạn. Nghĩa là trung bình khoảng 60 – 70 chục, cá biệt sống dai

hơn cũng 80 – 90 tuổi. Hiện giờ bạn 19 tuổi, nghĩa là còn khoảng 60 – 70 năm nữa tùy tình hình sức khỏe của bạn, nhưng khi đi tới tận cùng của thọ mệnh, bạn sẽ chết thật đấy.”

“ Thời gian bí cảnh đồng bộ với thế giới bên ngoài?”

“ Đúng mà không đúng.” “ Là sao?”

“Chỉ đồng bộ khi bạn hoàn thành nhiệm vụ hoặc chết trong bí cảnh. Còn nếu bạn bỏ cuộc giữa chừng, thời gian sẽ quay trở về thời điểm bạn bắt đầu tham gia thí luyện.”

“ Tốt thế sao? Hoàn thành mà đồng bộ với thời gian thế giới bên ngoài, nghĩa là nếu tôi tốn 50 năm để hoàn thành nhiệm vụ, tuổi tác của tôi cũng sẽ tăng thêm 50 tuổi, thời gian bên ngoài cũng vậy? còn bỏ cuộc được quay trở về thời điểm ban đầu? có thể bỏ cuộc giữa chừng vậy còn sợ gì nữa chứ?”

Dương Kiệt có chút khó tin, tưởng mình nghe nhầm.

“ Tất nhiên, có thưởng phải có phạt. Nếu như bạn bỏ cuộc giữa chừng, sau này cho dù tìm thấy đan dược thần phẩm, cũng không thể cứu sống được Hoàng Dung, bạn từ bỏ nhiệm vụ có nghĩa là từ bỏ cơ hội cứu sống cô ta. Ngoài ra, cấp bậc của bạn sẽ giáng xuống thành lv 1, điểm kinh nghiệm khi thăng cấp sau này tăng lên gấp 10 lần.”

“ Hò hò” Nghe xong câu giải thích của hệ thống, Dương Kiệt chỉ biết cười trừ.

Đúng là trên đời này không có món ăn miễn phí, cho dù bỏ cuộc hay hoàn thành, cái giá phải trả tuyệt đối không nhỏ.

Dương Kiệt từ từ bước tới, thận trọng cúi lấy Hoàng Dung lên lưng mình, mang theo nụ cười kiên quyết dịu giọng nói: “ Dung nhi, lúc này ta có hỏi muội có sợ chết không? Muội trả lời rằng được chết bên cạnh ta thì không việc gì phải sợ.....”

“ Giờ ta cũng rất kiên quyết nói với muội rằng,ta rất sợ chết, sợ chết rồi không ai có thể cứu tỉnh được muội nữa, và giờ có cơ hội, dù tỷ lệ chỉ là 0.001 %, ta cũng sẽ không ngần ngại đi thử, cho dù chết hai ta sẽ cùng chết bên cạnh nhau.”

“ Hệ thống, Tiến hành thử thách cho ta ~~~~!!” Dương Kiệt gào lớn một tiếng đầy kiên quyết.

“Chú ý, chú ý, thí luyện này tiềm ẩn nhiều rủi ro, thậm chí có thể nguy hiểm tới tính mạng, hệ thống hy vọng bạn có thể cân nhắc suy nghĩ kỹ trước khi quyết định.”

“ Không cần suy nghĩ gì nữa, hãy bắt đầu cho ta!”

“ Dính dong, tuân theo yêu cầu của bạn, thí luyện “ Đường Ngay Trước Mắt” sẽ tiến hành ngay tức khắc.”

Ngay lập tức trước mặt Dương Kiệt xuất hiện một cánh cổng dạng khí khổng lồ, cổng từ từ mở toang ra, tựa như một con quái vật đang há to miệng ra nuốt chửng anh ta vậy.

Dương Kiệt hít sâu một hơi vào người, công theo Hoàng Dung từ từ bước thẳng vào cánh cổng dạng khí đó.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 51: Thí Luyện "Đường Ngay Trước Mắt"

Ngay sau khi bước qua cánh cổng khổng lồ, phát hiện mình đang đứng giữa sa mạc khô cằn, đưa mắt nhìn về phía đường chân trời không có lối thoát, cát bụi không ngừng phun bắn vào mặt vô cùng khó chịu.

Quay đầu lại nhìn, phát hiện cánh cổng khổng lồ cũng đã biến mất.

Biết rằng mình không còn đường lui nữa, chỉ còn cách cắn răng tiến về phía trước tìm cho bằng được cổng ra càng sớm càng tốt mà thôi.

“Đi thôi.” Dương Kiệt cũng theo Hoàng Dung lết từng bước chậm rãi đi trên bãi cát sa mạc nắng nóng.

Quan trọng không phải là đi nhanh hay chậm, mà là duyên may của bản thân như thế nào mà thôi.

Và cứ thế đi hết ngày này tới tháng khác, cảnh vật trong bí cảnh mỗi tháng cứ thay đổi một lần, từ sa mạc nắng nóng khô cằn, chuyển thành bão tuyết giá băng lạnh thấu xương người, cho tới rừng rậm ẩm thấp quanh năm suốt tháng, cho tới đầm lầy nhão nhờn, nắng mưa bão táp chìm nổi không dứt.

Thấp thoáng Dương Kiệt đã cũng theo Hoàng Dung đi trong bí cảnh hết mười năm trời rồi, nhưng hoàn toàn không tìm thấy cảnh cửa mà hệ thống từng nói gì cả.

Lúc này Dương Kiệt mặt mày lem luốc, quần áo tóc tai bù xù như một tên ăn mày. Và Hoàng Dung tất nhiên cũng không khá hơn được bao nhiêu, kẻ tám lạng người nửa cân.

Cũng may là mỗi tháng hệ thống phát cho cả hai một viên tỵ cốc đan và định thần đan, nuốt vào có thể bỏ qua cơn đói khát và ổn định tâm thần của mình, không cần phải lo lắng vấn đề chết đói chết khát hoặc hóa điên khi đi đơn độc ở bí cảnh trong một thời gian dài như vậy.

Chỉ là bí cảnh này tựa như một nhà tù khổng lồ không lối thoát.

“ Rốt cuộc là do mình quá xui xẻo hay bí cảnh này hoàn toàn không có cánh cửa thoát hiểm đây? Đã mười năm rồi, có thể sao??”

Đôi mắt Dương Kiệt tràn đầy gân máu, ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào mặt trời chói sáng đang chiếu rọi khắp bí cảnh, sự kiên quyết trong lòng bắt đầu xảy ra nao núng, thậm chí có chút hối hận.

Tới năm thứ hai mươi, trong đầu Dương Kiệt đã thường xuyên xuất hiện hình ảnh một tiểu Dương Kiệt mọc sừng, tay cầm ba chĩa, không ngừng buông lời dụ dỗ: “ Đồ ngốc, bỏ cuộc đi, mày đã cố gắng hai mươi năm rồi, rốt cuộc chẳng được cái tích sự gì cả.

Sao có thể vì một bông hoa mà bỏ cả khu rừng chứ? Vả lại còn là một bông hoa đã gần như héo tàn. Mày không thấy mày quá điên sao?”

“ Biến ~~~~!!”

Dương Kiệt cắn chặt răng cố gắng rũ bỏ những lời khuyên răn của con ác ma trong tận đáy lòng mình.

“Đồ điên, bỏ cuộc đi có nghe không? Đã ba mươi năm rồi, nhìn lại bản thân kia, nhìn lại mục già mà mày đang cõng trên lưng kia. Mục ta chỉ là nhân vật triệu hồi của mày thôi mà, nhiệm vụ và sứ mệnh của ả chỉ là bảo vệ và chết thay mày, có sống có chết cũng chẳng quan trọng bằng mạng sống của mày. Mày đã yếu lắm rồi, cứ tiếp tục vậy nữa sẽ chết sớm đấy! Bỏ cuộc đi, tuy hình phạt hơi khắc nghiệt chút, nhưng vẫn thuộc dạng chấp nhận được, đỡ hơn mày bỏ cả mạng vì cái việc làm vô nghĩa này.”

Con ác quỷ lại không ngừng hiện lên trong đầu của Dương Kiệt buông lời thóa mạ và dụ dỗ.

Thậm chí có lúc Dương Kiệt muốn nghe theo lời con ác ma dụ dỗ buông xuôi tất cả, hủy bỏ nhiệm vụ quay trở về lúc ban đầu.

Nhưng hình ảnh Xích Tiểu Lâm chết thảm trước mặt mình, Kiều Phong bị nội thương nghiêm trọng toàn thân nhuộm đầy máu, cuối cùng là Hoàng Dung tung người ra chống đỡ cú chưởng đáng sợ của lão tộc trưởng trời đánh kia không ngừng hiện ra trước mắt.

Cái chết của Xích Tiểu Lâm mình bất lực, Phong ca vì mình chiến đấu bị chấn thương nghiêm trọng mình cũng bất lực, đối diện trước cú chưởng của lão họ Đoàn trời đánh kia mình cũng bất lực không thể làm được gì.

Nhưng hiện giờ cơ hội trong tầm tay, mình hoàn toàn có thể cứu sống Hoàng Dung bằng thực lực của mình, tuyệt đối không thể nào bỏ cuộc.

Nếu như mình bỏ cuộc giữa chừng, mình sẽ chìm đắm trong sự dày vò ân hận, suốt đời mình sẽ không ngóc đầu lên nổi nữa ~~~~!!

Ta không muốn làm kẻ thất bại vô dụng lần nữa, cùng lắm là chết thôi ~~~~!!

Và quan trọng nhất là, tuyệt đối không bỏ rơi Dung nhi của mình.

Đôi mắt Dương Kiệt tràn đầy tia sáng bất khuất, tiếp tục lê từng bước đi chậm rãi của mình tiến thẳng về trước.

“ Thôi đủ rồi, mặc dù là kẻ thù với con ác ma kia, nhưng lần này ta cũng đồng ý những gì hắn nói. Anh đã làm hết tất cả những gì anh có thể làm rồi, đã bốn mươi năm trôi qua rồi còn gì.

Coi anh kia, tóc bạc răng rụng, bước đi lụ khụ như một lão già tám chục tuổi thế kia, ngay cả bò đi cũng đã khó khăn như thế này rồi. Nếu như hiện giờ anh có bỏ cuộc, cũng không ai có thể trách cứ được anh cả, thậm chí Hoàng Dung cô nương còn muốn anh bỏ cuộc nữa mà, hãy bỏ cuộc đi ~~!!”

Trong đầu Dương Kiệt lại xuất hiện thêm một tiểu Dương Kiệt đầu đội cầu vòng rực sáng, mặc bộ trang phục trắng phau như của thiên sứ, sau lưng có hai cánh lông vũ trắng như tuyết, không ngừng dùng giọng nói du dương đầy cảm dỗ lên tiếng khuyên can.

“ Thấy chưa, ngay cả tên khốn thiên sứ cũng nói thế kia. Nghe lời tui tui đi, hãy bỏ cuộc trước khi quá muộn.”

Dương Kiệt “ác ma” đột nhiên xuất hiện, mang theo nụ cười ranh hiểm dụ dỗ nói.

“ Biến...biến hết ...hết cho ta”

Lúc này khuôn mặt của Dương Kiệt tràn đầy nét nhăn, răng trên miệng đã sút gần hết, cơ thể yếu ớt vô cùng, nhưng vẫn cố theo Hoàng Dung cũng đã trở thành một bà lão, cố gắng từ trên mặt đất bò lết về phía trước bằng ý chí cuối cùng của mình.

“ Đồ điên, không có gì quý bằng mạng sống bản thân cả. Nếu chết rồi thì mọi thứ sẽ kết thúc đấy ~~~!!” Cả hai linh hồn thiện ác cùng hét thẳng vào mặt Dương Kiệt.

Anh ta chỉ cười lạnh không thèm trả lời nữa.

“ Dính dong, chú ý, chú ý, sức lực trong người bạn đã xuống tới mức thấp nhất, thọ mệnh của bạn đã được tính bằng giờ, hệ thống khuyến khích bạn quay đầu lại bỏ nhiệm ngay tức khắc.”

Không chỉ tâm ma của mình lên tiếng, lúc này ngay cả hệ thống cũng lên tiếng khuyến khích, xem ra tình trạng của Dương Kiệt đã rơi vào mức báo động đỏ, hoàn toàn có thể chết bất kỳ lúc nào.

“ Không đời nào ~~~~!!” Đó là câu trả lời đầy kiên quyết của nhân vật chính của chúng ta.

Cảnh vật trước mắt càng lúc càng nhạt nhào đi, Dương Kiệt cười một cách tuyệt vọng, trên người tràn đầy tử khí.

“Không... không ngờ... có ... có ngày mình ... mình chết một cách lãng... lãng xoẹt như.... Như vậy... Nhưng ... nhưng Dung nhi à.... Ta ... ta không hối hận.... cũng như muội không ... không hối ... hối hận khi đưa đưa tẩm thân yếu... yếu ớt ra đỡ đỡ giúp ta... ta ngày nào, tuy ... tuy có thể chỉ ... chỉ vì sứ ... mệnh của muội nên ... nên phải làm thế... nhưng đôi ... đối với ta đó là ... tình cảm chân... chân thành.. ơn cứu ...cứu mạng không thể chối... chối cãi được ta... ta chỉ hận... hận vì không thể ... thể cứu ... cứu tỉnh được muội ... thôi.”

Đôi mắt từ từ nhắm chặt lại, ý thức hầu như tan rã, giống như bước chân vào một không gian đen tối vô tận.

Đó là cảm giác trước khi chết sao?

Hối hận không? Hối hận chứ ~! Hối hận không phải vì tham gia cái thí luyện chết tiệt này. Cũng không phải hối hận vì bỏ lỡ cơ hội bỏ nhiệm vụ.

Chỉ hối hận vì sao thực lực mình yếu kém như thế này, không thể bảo vệ những người ở xung quanh mình.

Thực lực, nếu như có cơ hội, ta cần thực lực lớn mạnh hơn nữa. Dùng để bảo vệ những người bạn ở xung quanh mình, ngay cả Thiên Đạo cũng không dám đụng vào.

Trong lòng Dương Kiệt gào thét câu nói cuối cùng trong cuộc đời của mình, hai mắt nhắm chặt lại, sức lực trong người tựa như bị một bàn tay vô hình nào đó rút sạch, hít thở càng lúc càng khó khăn.

Cuối cùng cái gì tới cũng phải tới, anh ta đã trút hơi thở cuối cùng của mình, chìm sâu trong giấc ngủ ngàn thu.

Chết rồi, nhân vật chính của truyện ta cuối cùng cũng đã chết thật rồi! Cho kết thúc truyện được chứ?

Nếu như tác giả dám nói thế không chừng bị ném đá cho bể đầu chứ chẳng chơi.

PHÌ LŨ ĐẠI NÃO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 52: Thẻ Bài Chiêu Mộ Thần Tướng

Dính dong, chúc mừng bạn hoàn thành nhiệm vụ “Đường Ngay Trước Mắt”. Bạn nhận được 10000000 điểm kinh nghiệm, một cơ hội lựa chọn một vật phẩm có phẩm chất từ thánh phẩm trở xuống. X1 Thiên lý dịch chuyển bùa.”

“ Dính Dong, chúc mừng bạn đã được thăng cấp.”

Dương Kiệt cũng không biết mình đã ngất đi hay chết đi bao lâu. Trong ý thức đột nhiên nghe thấy câu thông báo của hệ thống, ngay sau đó một cảm giác lâng lâng dễ chịu bao phủ cơ thể, một cảm giác đã hơn bốn mươi năm không được tận hưởng qua rồi.

“ Chẳng phải mình đã chết rồi sao? Ảo giác, đúng rồi, chắc chắn là ảo giác trước khi đi gặp Diêm Vương uống trà tâm sự.”

Mặc dù không dám tin vào những gì đang xảy ra, nhưng Dương Kiệt từ từ mở to đôi mắt của mình ra, phát hiện bản thân đã quay trở về vực thẳm trước khi bước vào bí cảnh thí luyện chết dịch kia.

“ Dung nhi, Dung nhi đâu.”

Việc đầu tiên anh ta làm không phải làm quan tâm tới bản thân, mà là hỏi hỏi tìm kiếm Hoàng Dung đang ở đâu.

Phào ~~~~!!

Một tiếng thở phào nhẹ nhõm phát ra từ miệng Dương Kiệt khi anh ta phát hiện Hoàng Dung đang nằm ở cách đó không xa.

Và khuôn mặt của Hoàng Dung lúc này không chút đáng vẻ của một bà lão già lụ khụ như những giây phút cuối đời trong bí cảnh nữa, mà hồi xuân trở lại, trẻ đẹp dễ thương như lúc vừa bước chân tới thế giới này.

Dùng tay xoa xoa mặt mình, lại nhanh chân chạy tới bên hồ nước soi kỹ lại, phát hiện vẫn là khuôn mặt “đẹp trai” như diễn viên điện ảnh (Trư ca ca) trước kia, không kèm được kêu thét lên vì phấn khích.

“Hệ thống, hệ thống, chuyện này là sao? Không phải ta không thể tìm thấy lối ra, bị thất bại chết trong bí cảnh rồi sao?”

Phải qua được một hồi, Dương Kiệt mới kèm nén lại nỗi phấn khích trong lòng, tò mò hỏi.

“Dính Dong, cái gì là ‘Đường Ngay Trước Mắt’, có nghĩa là một khi đã bước đi trên con đường này, không được phép quay đầu, không được phép đầu hàng bỏ cuộc, phải dùng ý chí sắt thép và đạo tâm vững chắc của mình đi tới bước chân cuối cùng, cho dù ngã xuống cũng không hối hận, không bỏ cuộc. Ý nghĩa của cuộc thí luyện lần này là như vậy.”

“Và xin chúc mừng, bạn đã không bị khuất phục trước sự hèn yếu và những lời cám dỗ do hệ thống không ngừng tạo ra, một lòng một dạ đi hết con đường của cuộc đời mình và hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc. Và thời gian trong bí cảnh với thế giới bên ngoài 10 năm = một tháng, nghĩa là bạn đã tốn bốn tháng ở thế giới bên ngoài để hoàn thành nhiệm vụ.”

“Vậy là, vậy là lúc đầu mi đã lừa ta?” Dương Kiệt chảy đầy mồ hôi lạnh trên trán, run sợ hỏi: “Nếu như ta bỏ cuộc giữa chừng, sẽ có kết cục như

thế nào? Như những gì hệ thống nói thôi sao?”

“ Nếu như dám bỏ cuộc giữa chừng, hệ thống sẽ trực tiếp tách ly khỏi cơ thể của bạn ngay tức khắc, ngoài ra, thời gian trong bí cảnh và thế giới này sẽ đồng bộ, bạn sẽ bị biến thành một ông già 70, 80 tuổi chuẩn bị chờ chết mà thôi.”

Giọng nói lạnh lùng đầy sát khí của hệ thống vang lên.

ực ực ~~~~!!

Dương Kiệt không ngừng nuốt nước bọt vào cổ họng.

May quá, may quá, may mà đạo tâm và tình cảm dành cho Hoàng Dung của mình vững vàng, nếu không thì dính chiêu của hệ thống chết dịch này rồi.

“ Dính dong, chưa hết, sau khi bị hệ thống tách ly khỏi cơ thể, bạn đã nghĩ tới việc đổi mặt với Thiên Đạo thế giới này như thế nào chưa?”

Xịt ~~~~!!

Không có hệ thống đỡ lưng, có thể hình dung ra cảnh Thiên Đạo hí hửng phang thầy xẻ thịt mình ra, ngay cả linh hồn cũng không được siêu thoát chứ nhỉ?

Thiên Đạo chờ đợi thời cơ này lâu lắm rồi đấy!!

“ Dính dong, ngay từ lúc bạn yêu cầu thử thách, mọi lời nói giới thiệu của hệ thống nói ra đều nằm trong diện thử thách đối với bạn. Nhiệm vụ này không có thất bại, chỉ có hoàn thành hoặc bạn bỏ cuộc mà thôi.”

Má ơi, không ngờ hệ thống đào sẵn cái hố chờ mình nhảy xuống, nếu mình mắc lừa nhảy xuống tuyệt đối tan xương nát thịt, chết không toàn thân

cho mà xem.

Cố gắng kiềm nén phần nộ trong lòng, Dương Kiệt nghiêng răng nói: “không phải ta còn phần thưởng được lựa chọn một vật phẩm sao? Mau đổi cho ta Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan ngay tức khắc.”

Không việc gì quan trọng bằng cứu tỉnh Hoàng Dung ngay tức khắc, hệ thống khôn khiếp này mình sẽ xử lý sau.

“ Dính dong, bạn khẳng định là sẽ đổi Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan mà không phải vật phẩm khác chứ?”

Giọng nói đầy cảm dỗ của hệ thống vang lên.

“ Ý của ngươi là gì?” Dương Kiệt khẽ dúu mày không biết hệ thống định giở trò gì.

“ Dính dong, hãy xem thử bản thực đơn vật phẩm có thể lựa chọn rồi hãy quyết định trước khi hối hận.”

Ngay lập tức trước mặt xuất hiện một màn hình ghi chép đầy đủ vật phẩm có thể lựa chọn.

Thánh phẩm đan dược, Lục Chuyển Kim Đan: Phục dụng xong cho dù là một người bình thường cũng sẽ ngay tức khắc thăng cấp thành kẻ mạnh hợp thể ngay tức khắc.

Thánh phẩm pháp khí, Sát Thần Thương: Vũ khí trong tay, gặp thần sát thần, gặp phật sát phật. Đối tượng không lớn hơn bạn 30 cấp, một chiêu tất sát.

Thánh phẩm kỹ năng, Siêu Saiya biến hành cấp 1: kích hoạt trạng thái biến hình siêu Saiya cấp 1, sức chiến đấu tăng lên gấp 50 lần.

.....

.....

.....

Thánh phẩm kỹ năng, kỹ năng học tập của Ma Buu: Chỉ cần nhìn qua một lần đối phương thi triển kỹ năng tuyệt học, có thể học thuần thục ngay tức khắc.

.....

Khuyến rũ, tuyệt đối là khuyến rũ một cách trần trụi.

Đôi mắt Dương Kiệt tràn đầy gân máu khi nhìn vào bảng danh sách vật phẩm có thể lựa chọn.

Thậm chí có chút kèm chế không nổi muốn dẹp bỏ Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan sang một bên để lựa chọn Lục Chuyển Kim Đan, Sát Thần thương hay thậm chí là khả năng biến thành siêu Saiya cấp 1 ngay tức khắc.

Chỉ cần chọn một trong những vật phẩm đó, lập tức có thể biến thành kẻ mạnh nhất nhì trong khu vực U Châu này.

Cái gì mà tộc chủng nhà họ Đoàn dám xuất hiện trước mặt ta, một cái ất xì là đủ để lấy mạng lão rồi.

“ Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan, đổi Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan cho ta ngay tức khắc ~~~!!”

Dương Kiệt gào thét bằng toàn bộ sức lực bú sữa của mình, trong lòng đau như bị hàng trăm, hàng ngàn nhát dao đâm vào.

“ Dính dong, bạn định lựa chọn Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan, xin hỏi có chắc chắn không?”

“ Chắc, chắc như đinh đóng cột, đừng hỏi nữa mất công ta đổi ý bây giờ, huhuhuhu ~~!!”

Hàm răng cắn chặt vào môi tới nỗi muốn chảy cả máu, Dương Kiệt nước mắt nước mũi đầm lìa gào khóc nói một cách kiên quyết.

“ Dính dong, bạn nhận được một viên đan dược cấp 9 Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan, xin chúc mừng.”

“ Dính dong, bạn một lần nữa xuất sắc vượt qua thử thách ý chí và đạo tâm bản thân, nhận được thẻ bài chiêu mộ thần tướng X1”

“ Cái, cái gì? Tất cả những vật phẩm mà hệ thống đưa ra chỉ là thử thách? Nếu ta lựa chọn thì sẽ như thế nào?”

Má ơi, đừng đùa giỡn kiểu đó chứ! Đây đâu phải là đường xá Việt Nam đâu, lúc nào cũng có hố, tim yếu chút thậm chí bị ngừng đập cho mà xem.

“ Dính dong, nếu như bạn lựa chọn những món khác ngoài Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan, vẫn sẽ nhận được vật phẩm tương ứng, chỉ là những vật phẩm đó đều là hàng nhái, hàng sài thử, chỉ có thể sử dụng một lần duy nhất, sau đó sẽ bị hệ thống thu hồi lại.”

Dương Kiệt không biết nói gì chỉ còn biết há hốc ngơ ngác mà thôi.

Mẹ kiếp, cuộc sống lúc thăng lúc trầm, sóng gió phong ba lúc nổi lúc tàn quả thật là kích thích quá đi.

Vội vã lấy tấm thẻ bài chiêu mộ thần tướng ra xem, gắn mác chữ “ Thần Tướng” chắc không phải vật phẩm tầm thường chứ nhỉ.

Thẻ bài chiêu mộ thần tướng: có thể chiêu mộ một thần tướng bí ẩn tới thế giới này trong năm phút.

Số lần sử dụng: một lần.

Thời hạn có hiệu lực: một tháng.

“ Cái, cái số lần sử dụng và thời gian có hiệu lực nghĩa là sao?” Nhìn thấy giới thiệu của thẻ bài khác xa với những thẻ bài mà mình từng sở hữu, Dương Kiệt tò mò hỏi.

“ Dính dong, hệ thống vô cùng nghi ngờ chỉ số trí tuệ của bạn, lời giới thiệu ngắn gọn dễ hiểu thế mà vẫn không nắm bắt được sao? Nghĩa là thẻ bài này chỉ có thể sử dụng một lần duy nhất, và thời hạn có hiệu lực là từ lúc bạn sở hữu tấm thẻ bài này cho tới khi hết hạn, nếu không sử dụng, tấm thẻ bài sẽ tự động biến mất, rõ chưa ngốc??”

Mẹ kiếp, cái hệ thống khốn khiếp dám chế nhạo mình sao? Dương Kiệt hận không thể bóp cổ chết tên hệ thống không ngừng đào hố và chế nhạo mình.

Ta Nhịn ~~~~!!

Không nhịn được sao? Khoan nói hệ thống nằm trong linh hồn không thể kéo nó ra bóp cổ được, mà cho dù có lôi ra được, có cho mười cái gan cũng không dám đụng tới nó. Bộ không sợ nó nổi giận tách ly khỏi mình, Thiên Đạo của thế giới này tới tìm mình tâm sự uống trà sao?

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 53: Dụ Cá Cẩn Câu

Mặc kệ hệ thống chết dịch, vội vã chạy tới bên cạnh Hoàng Dung, từ trong Càn Khôn Tháp lấy ra viên Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan, đột nhiên sực nhớ hiện giờ cô ta đang bất tỉnh nhân sự, làm sao nuốt viên đan dược để luyện hóa đây?

“ Ưc ực, chẳng lẽ phải làm giống như tình tiết mấy bộ phim truyền hình, mình nhai xong dùng miệng chuyển qua cho Dung nhi sao?”

Dương Kiệt nước miếng thềm thường chảy ướt cả tà áo, “ lộ ra vẻ khó xử” có nên thực hành hay không.

“ Dính dong, chỉ cần bỏ viên đan dược vào miệng của Hoàng Dung, đan dược sẽ tự động tan chảy vào cơ thể để cô ta hấp thụ, không cần phải nhai, yêu cầu bỏ cái suy nghĩ bần thủ đó đi.”

Trong lúc Dương Kiệt định bỏ viên đan dược vào miệng mình nhai trước rồi chuyển qua cho Hoàng Dung, bên tai vang lên giọng nói đáng ghét.

Đồ kỳ đà cản mũi ~~~!!

Dương Kiệt giận tới nổi lỗ mũi phun khí nóng, hệ thống trời đánh này càng lúc càng kiểm chuyện với mình rồi đấy.

Mang theo muôn màng tiếc nuối nhẹ nhàng nhét viên đan dược vào miệng Hoàng Dung, hồi hộp chờ đợi viên đan dược phát huy hiệu quả, chờ Dung nhi của mình tỉnh lại.

.....

.....

Trong lúc Dương Kiệt nín thở hồi hộp chờ đợi, đột nhiên phát hiện mí mắt cong vút của Hoàng Dung khẽ nhúc nhích vài cái.

“ Kiệt, Kiệt ca ca...” Giọng nói yếu ớt nhưng tựa như tiếng hát du dương của thiên sứ trên thiên đàng của Hoàng Dung cất vang, Dương Kiệt khoa tay múa chân nhảy cẫng lên vui mừng khôn xiết.

Chỉ thấy Hoàng Dung từ từ mở mắt ra, nhìn thấy dáng vẻ vui mừng phấn khích của Dương Kiệt, trên môi không kềm được lộ ra nụ cười cảm động.

Tuy chìm sâu trong hôn mê, nhưng Hoàng Dung hoàn toàn nhận thức được những gì diễn ra ở thế giới bên ngoài.

Bốn mươi năm không rời không bỏ, cõng trên lưng đi hết cả cuộc đời, Hoàng Dung không biết dùng lời nào để diễn tả tình cảm của mình giành cho Dương Kiệt lúc này, chỉ biết bật khóc một cách hạnh phúc.

Có thể ngay cả Tĩnh ca ca trong truyền thuyết cũng chưa chắc làm được như Dương Kiệt lúc này(Cái này phải hỏi tác giả Kim Dung mới biết)

Nhưng tác nghĩ Quách Tĩnh chắc chắn không làm được.

Đọc xong truyện Thần Điêu Đại Hiệp của tác giả Kim Dung ai cũng biết, Quách đại hiệp tuyệt đối là một nam tử hán đại trượng phu hết lòng vì dân vì nước. Nhưng anh có nghĩ tới gia đình của mình không? Có nghĩ tới cảm nghĩ của vợ con mình không? Anh tử thủ hy sinh bản thân vì nước quên mình, vậy còn vợ con anh thì sao? Bỏ trốn khi anh thất thủ thành Tương Dương? Hay là tử nạn cùng anh? Mặc dù câu trả lời đã có, nhưng ở

khía cạnh một người chồng, một người cha, Quách Tĩnh vẫn chưa làm tròn trách nhiệm của mình.

Tất nhiên, những câu hỏi như thế này tùy cảm nhận của từng người, nhưng tác giả Quách Tĩnh chưa chắc là một người chồng, một người cha tốt những gì mọi người thường nghĩ.

Nhìn thấy Hoàng Dung bật khóc, Dương Kiệt lập tức bối rối như gà mắc tóc, nhất thời không biết phải làm sao.

Chỉ thấy Hoàng Dung đột nhiên bật người trở dậy, lao tới trước mặt Dương Kiệt khẽ nhón chân lên, chiếc miệng xinh xắn ẩm áp ngọt như mía hôn nhẹ lên môi của anh ta một cái.

Dương Kiệt tựa như bị tia sét đánh thẳng vào người, ngơ ngác há hốc như người mất hồn.

Mẹ kiếp, trải qua biết bao sóng gió thăng trầm, cuối cùng nụ hôn đầu của mình cũng bị cướp đi một cách trắng trợn, đã vậy còn là do nữ thân trong lòng mình cướp đi nữa chứ, quả thật kích thích quá đi.

Ngay sau đó mỡ thịt cơ thể rung chuyển liên hồi vì phấn khích.

Hoàng Dung chuyển khóc thành bật cười khúc khích khi nhìn thấy vẻ mặt “đáng yêu” của Dương Kiệt vào lúc này.

Nước miếng bắt đầu chảy đầm đìa, khuôn mặt biến hình thành Trư ca ca, dúi mắt cười phấn khích: “Lúc này nhanh quá chưa kịp cảm nhận gì cả, hay là thử lại thêm lần nữa nha.”

“Còn lâu.” Hoàng Dung ửng đỏ cả khuôn mặt, cười nói: “Cơ hội chỉ có một lần thôi, không có lần thứ hai đâu.”

“Đừng mà, thêm lần nữa đi, ta năn nỉ mà, Á, đừng chạy, ta mà tóm được muội thì võ mông vì cái tội không nghe lời đây, đứng lại mau ~~~!!”

“Bắt được muội đi rồi tính, hí hí ~~!!”

Tiếng cười đùa đôi bạn trẻ vang lên không dứt dưới vực thẳm tối tăm.

Thành Ngự Tang, thủ phủ của nhà họ Đoàn.

Tộc trưởng nhà họ Đoàn bốn tháng trước đột nhiên mình đầy thương tích quay trở về, khiến cho cả Đoàn phủ gà bay chó chạy, các vị trưởng lão gia tộc gạn hỏi mãi Đoàn Chánh Hùng mới tiết lộ rằng mình vừa đi vào một phế tích của một kẻ mạnh hợp thể tìm duyên cơ, kết quả bị trọng thương trở về.

Hoàn toàn không nói tới việc bị một tông sư cấp 9 cầm chân, giết chết thiên tài sở hữu thánh phẩm võ hồn, thậm chí giết người đẹp khẩu ở trên núi Thiên Sơn.

Sau hơn bốn tháng điều trị, nội thương trong cơ thể đã được khống chế, chỉ cần tịnh dưỡng một thời gian, hoàn toàn có thể bình phục như chưa từng bị thương.

Hôm nay cũng vậy, Đoàn Chánh Hùng đang bó gối ngồi trên giường tiến hành điều trị nội thương trong cơ thể.

Chỉ là không biết vì sao, từ sáng tới giờ mí mắt bên phải không ngừng co giật, trong lòng thấp thỏm không yên, khiến lão không thể bình tâm điều trị, linh tính mách bảo rằng sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Xoãng ~~~~!!

Tiếng vỡ cửa kính vang lên, Đoàn Chánh Hùng mở to đôi mắt sắc lạnh của mình ra, nhìn chằm chằm vào một thể từ lỗ hổng cửa kính đang bắn về phía mình với tốc độ cực nhanh.

Thậm chí không thềm động tay động chân, vật thể bay tới trước mặt lão còn khoảng một mét đột nhiên ngừng hẳn, lão từ từ đưa tay cầm lấy vật phẩm đó.

Đó là một viên đá được gói trong một tờ giấy trắng.

Đôi mắt lão lóe qua tia sáng đầy sát khí. Trong lòng phần nộ vô cùng.

Mẹ kiếp, rốt cuộc thị vệ trong phủ làm ăn cái kiểu gì thế này? Ngay cả phòng riêng của tộc chủ mà bị người ngoài ném đồ vào một cách dễ dàng như chôn không người, lỡ như có kẻ mưu sát thì sao?

Trừng trị, phải trừng trị hết lũ vô dụng đó mới được ~~~!!

Từ ngày con trai độc nhất bị chết, cộng thêm con phần nộ sau khi giao chiến với Kiều Phong đã bị kềm nén quá lâu, tính khí thay đổi thất thường, tựa như ngọn núi lửa có thể bùng nổ bất kỳ lúc nào.

Mấy tên thị vệ trong phủ xem ra khó sống rồi đây.

Vứt bỏ viên đá mở tờ giấy ra xem, sát khí đáng sợ của một kẻ mạnh nguyên thần từ trong người lão phát tán ra, khiến cho cả Đoàn phủ một phen hoảng hốt, cả phủ rơi vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu bất kỳ lúc nào.

“ Tất cả yên lặng, việc ai người nấy làm, đó là khí thế của ta không cần thận phát tán ra trong lúc điều trị, không có chuyện gì xảy ra cả. Ngoài ra, đám thị vệ phụ trách canh giữ tại phủ ngày hôm nay, xử tử hết cho ta!”

Tờ giấy trên tay đột nhiên bốc cháy trong tay lão, hừ mạnh một tiếng dùng giọng nói nghiêm trầm phát tán ra khắp Đoàn phủ.

Cả phủ tựa như trút hết gánh nặng trên người, thậm chí phào nhẹ nhõm, dùng tay lau sạch mồ hôi lạnh trên trán. Rồi ai nấy tự lo việc của người nấy, không ai dám ý kiến gì cả.

Tất nhiên, đám thị vệ phụ trách tuần tra canh giữ hôm nay không may mắn như vậy rồi, tiếng than khóc van xin vang lên liên hồi trong Đoàn phủ.

“Thì ra hai con chuột nhất vẫn còn sống, đã thế còn dám dùng lời lẽ uy hiếp dụ ta ra gặp mặt, đúng là thiên đàng có đường các ngươi không đi, địa ngục không lối các ngươi đâm đầu vào. Tốt, diệt cỏ tận gốc, lỡ mất công ta ăn không ngon, ngủ không yên.”

Không kinh động một ai cả, cơ thể của Đoàn Chánh Hùng nhanh chóng biến mất khỏi Đoàn phủ, đi tới địa điểm gặp mặt trong tờ giấy đã ghi.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 54: Triệu Hồi Thần Tướng Giáng Lâm

“ Thế nào rồi Dung nhi, lão già chết dịch đó có chịu cắn câu không?”

Tại một ngọn núi không quá cao cách thành Ngư Tang vài dặm đường về phía nam, một bóng người khổng lồ đang mang theo vẻ mặt lo lắng nhìn chằm chằm về phía lối lên núi, khi phát hiện bóng người nhỏ nhắn xinh xắn từ chân núi chạy lên, không kềm được thở phào nhẹ nhõm, vội vã chạy tới quan sát toàn thân trên dưới coi đối phương có bị gì không, sau đó mới hỏi.

Hai bóng người này không ai khác chính là Hoàng Dung và Dương Kiệt.

Hoàng Dung hai tay để lên đầu gối khẽ cúi người xuống hít thở liên hồi, thi triển Tiêu Dao Du từ thành Ngư Tang quay về tới mệt đứt hơi tại.

“ Chúng ta đang nắm điểm yếu của lão, không sợ lão không dính câu.”

Hoàng Dung hít thở một hồi định thần trở lại, mỉm cười giải thích.

Điểm yếu mà Hoàng Dung vừa nói, chính là thông tin giết người diệt khẩu mà Đoàn Chánh Hùng đã làm ở trên Thiên Sơn.

Vì sao cả hai nắm được thông tin đó ư? Vô cùng đơn giản, ngay sau khi Hoàng Dung bình phục trở lại, Dương Kiệt đã kích hoạt thiên lý truyền tống phù rời khỏi cái khe vực quỷ quái kia, xuất hiện ngay dưới chân núi Thiên Sơn.

Vì sao không xuất hiện ở nơi khác mà dưới chân núi Thiên Sơn ư?

Tất nhiên là đi tìm lão Đoàn Chánh Hùng khôn khiếp đó trả thù rồi.

Bố mày đang sở hữu lá thẻ bài chiêu mộ thần tướng trong tay, chỉ cần vẫy tay một cái, cái gì mà hầu ca, Như Lai Phật Tổ hay Tam Thanh đạo tổ lập tức xuất hiện cứu giá, có cơ hội trả thù, ngu gì không trả chứ? Cái gì quân tử trả thù mười năm chưa muộn là nhảm nhí, bố mày có thực lực sẽ trả thù ngay tức khắc.

Vả lại thẻ bài chiêu mộ thần tướng chỉ có hiệu lực trong vòng một tháng, nếu không sử dụng tự động biến mất thì uổng quá đi.

Sẵn tiện mỗi thù không đội trời chung với lão tộc trưởng nhà họ Đoàn, vậy thì giải quyết ân oán một thẻ với lão luôn vậy.

Lẽ ra định trực tiếp giáng lâm Đoàn phủ ở thành Ngư Tang, sử dụng thẻ bài triệu hồi thần tướng, một chương võ xuống xóa sổ cả gia tộc họ Đoàn.

Nhưng suy qua nghĩ lại, nếu mình làm thế, chẳng khác nào giống như mấy tên súc sinh của quân đoàn Bá Nghiệp sao?

Oan có đầu, nợ có chủ, cả Đoàn phủ chỉ duy nhất mỗi mình Đoàn Chánh Hùng có mối tư thù với mình, chỉ cần tìm lão trả thù là được rồi.

Cái gì mà chu di cửu tộc khi đang rơi xuống vực sau khi Hoàng Dung hứng trọn cú chương đáng sợ của lão, chỉ là lời nói bộc phát trong lúc phần nộ tột cùng mà thôi, Dương Kiệt tuyệt đối không làm vậy.

Còn cái gì mà sợ không diệt cỏ tận gốc, sợ người nhà đối phương báo thù?

Dương Kiệt chỉ xì mạnh khinh bỉ.

Đó chẳng qua chỉ là lời biện hộ cho tâm lý cuồng sát của mấy tên nhân vật chính nào tàn yếu đuối mà thôi.

Bố mày đủ lớn mạnh, sợ gì người nhà của người tới báo thù chứ? Người nhà của lão cho dù biết mình là thủ phạm, nhưng ngay cả một nguyên thân tầng thứ 3 cũng chết thảm dưới tay mình, họ không cong đuôi né tránh mới là lạ á, ở đó mà chạy tới báo thù cho lão.

Dương Kiệt không những không sợ, thậm chí còn vô cùng hoan nghênh tới báo thù nữa là đằng khác. Chẳng khác nào tặng điểm kinh nghiệm cho mình sao?

Tất nhiên, cũng không phủ nhận nhiều nhân vật chính vì lo sợ không diệt cỏ tận gốc sẽ có người tới báo thù gia đình bạn bè mình. Nhưng trường hợp đó không nằm trong lý do của Dương Kiệt, vì ở thế giới này anh ta cũng chả có người thân gia đình, nên hoàn toàn không cần phải lo sợ liên lụy tới ai cả.

Quan trọng nhất là, biết rõ thiên đạo của thế giới này đang dòm ngó mình, đập chết một tên để trả thù thì còn châm chước được, chứ vô duyên vô cớ tàn sát những người vô tội, không sợ thiên đạo nổi điên liều mạng với mình sao?

Ít ra Dương Kiệt không dám thử tấm lòng bao dung của thiên đạo.

Trên đường rời khỏi Thiên Sơn phát hiện mọi người bàn tán về cuộc chiến đáng sợ nổ ra trên vị trí mà Kiều Phong giao chiến với Đoàn Chính Hùng, những người có mặt ở đó đều mất tích một cách bí ẩn.

Với trí thông minh của Hoàng Dung, vô cùng dễ dàng suy đoán ra, đó là tác phẩm của lão rồi.

Cộng thêm những tình tiết qua lời kể của mọi người, lập tức có ngay kết quả.

Giết người diệt khẩu.

Và thế là xảy ra tình tiết Hoàng Dung lén lén đột nhập vào Đoàn phủ, dùng lời lẽ uy hiếp nếu lão không cắn câu, sẽ tung thông tin lão giết người diệt khẩu ra khắp thiên hạ, để xem lão xử lý như thế nào.

Thông tin tuồng ra tuy chưa chắc có người tin, nhưng tin đồn càng lúc càng đồn dập sẽ khiến người ta bắt đầu suy nghĩ, thậm chí nghĩ tới việc lão mình đầy thương tích quay trở về thành Ngự Tang, không chừng tin đồn thành hiện thật.

Lão không dám đặt cược sự an nguy cả gia tộc vào sự ngu si của người trong thiên hạ, chắc chắn sẽ cắn câu.

“Lão già khôn khiếp, đánh Phong ca trọng thương, Dung Nhi suýt chút thành người thực vật suốt đời, ngay cả ta cũng suýt chút phát điên vì cái thí luyện chết dịch kia, không phang thây xẻ thịt lão ra, ta tuyệt đối không cam tâm.”

Nghĩ tới những gì Đoàn Chánh Hùng gây ra cho mình và những người xung quanh, Dương Kiệt nghiêng răng nghiêng lợi quát.

Hoàng Dung không nói câu nào cả, chỉ bước tới nắm chặt bàn tay của Dương Kiệt. Mọi ý nghĩa lời nói an ủi đều nằm hết trong cái nắm tay đó.

Dương Kiệt dùng tay vỗ nhẹ lên tay Hoàng Dung tỏ ý bảo cô ta hãy yên tâm, bản thân cố gắng bình tâm trở lại.

âm ~~~~!!

Một khí thế áp đảo đáng sợ ập xuống quả núi cả hai đang đứng, không cần phải hỏi, con cá đã cắn câu bị kéo lên rồi.

“ Hai con chuột nhắt kia, muốn chết như thế nào, nói!!”

Đoàn Chánh Hùng từ trên không trung xuất hiện, từ trên cao cao ngạo nhìn xuống hai con mồi ở phía dưới, lạnh lạnh nói.

“ Chết?? Bộ tưởng bỏ mày ngu xuẩn tới mức đâm đầu vào chỗ chết sao? Nếu như không có chuẩn bị sao ta dám thả mồi nhử ngươi cắn câu chứ?”

Dương Kiệt cười lạnh nhún nhún vai, phóng ánh mắt khinh thường chế giễu về phía lão.

Nghe xong lời nói của Dương Kiệt, sắc mặt của Đoàn Chánh Hùng lập tức trầm xuống.

Quả thật, không ai ngu xuẩn tới mức đâm đầu vào chỗ chết cả. Lão đã vô cùng thận trọng cảnh giác dùng thần thức của mình quét cả ngọn núi, để xem có mai phục một kẻ mạnh đáng sợ nào.

Khi phát hiện chỉ có hai luồng khí quen thuộc, thậm chí phào nhồm, mới hùng hổ xuất hiện buông lời uy hiếp. Nhưng trong lòng không một phút sơ suất, vẫn luôn cảnh giác tột độ.

Nhìn thấy Dương Kiệt từ trong nhẫn Càn Khôn rút ra một lá bài khảm đầy hoa văn kỳ lạ, đôi mắt của Đoàn Chánh Hùng lập tức díp chặt lại.

Chính lá bài kỳ lạ đó đã từng mang một thiên tài quái thai tới giao chiến mới mình trước kia, lần này lại thêm một lá bài khác, tuyệt đối không đơn giản.

Dương Kiệt hào khí xung thiên, tạo dáng vài vòng giống như những siêu nhân bịt mắt trước khi biến hình trong các bộ phim siêu nhân Nhật Bản, sau đó ném lá bài về khoảng không phía trước.

“Henshin~~~~, ý lộn! Tới đây nào thần tướng của ta, hầu ca, Như Lai Phật Tổ hoặc Tam Thanh đạo tổ gì đó, hãy giúp ta đập chết lão già chết dịch này ~~!!”

Phụt ~~!!

Lá bài đột nhiên bốc cháy khi đang treo lơ lửng trên không trung, mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội, tựa như động đất cấp độ 12 vậy, mây đen kéo đầy trên đỉnh đầu, sấm chớp ùng ùng liên miên không dứt, mọi hiện tượng đều chứng tỏ một nhân vật đáng sợ sắp giáng lâm thế giới này.

“Thứ khí thế đó...” Đoàn Chánh Hùng toàn thân run lên cầm cập, ngay cả bay cũng bay không nổi té ngã xuống mặt đất, đôi mắt giương to ra hết cỡ nhìn chăm chăm vào đám mây đen không ngừng tích tụ thành hình ốc xoắn trên đỉnh đầu.

Một tia sáng tựa như bảy sắc cầu vồng từ chính giữa đám mây hình ốc xoắn cũng đã biến thành bảy màu chói trắng xuống nơi lá bùa vừa bốc cháy, một bóng người từ đầu bên kia của tia sáng từ từ hiện nguyên hình, hạ cánh xuống. Thậm chí còn vang lên thứ âm nhạc xuất hiện nữa mới ghê chứ.

Ten tèn tèn~~~, ten tèn~~~, tèn tèn ~~~~~.....

“Haha, sợ chưa, sợ chưa, thần tướng của ta tới rồi, cái bối cảnh xuất hiện này, cộng thêm âm thanh mở màn quen thuộc này, không phải hầu ca thì còn là ai nữa, để xem lão còn dám hùng hổ nữa không, hahahahaha ~~!!”

Mồ thịt trên má rung chuyển liên hồi vì phấn khích, Dương Kiệt hai tay chống eo, đầu ngẩng cao há há cười nói.

Nhưng khi nghe xong câu thông báo của hệ thống vang lên trong đầu khiến Dương Kiệt suýt chút ngất xỉu tại chỗ.

Má ơi, đừng giỡn kiểu đó chứ! Chết người chứ chẳng chơi đâu ông nội~~~!!

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 55: Thần Tượng Trong Lòng Em Tới Rồi

Dính dong, chúc mừng bạn triệu hồi thành công thần tượng bí ẩn tới trợ sức. Anh..Ba..Lúa.

Họ tên: Anh..Ba..Lúa

Lv:0 (tương đương người bình thường)

Tuyệt học kỹ năng:?????

Một tác giả nhiệt huyết và tài năng trên trang YY Truyện, thích viết thơ, Tác giả bộ tiểu thuyết Nghịch Thiên – Vô Thiên, một bộ tiểu thuyết độc đáo hấp dẫn ly kỳ.

Nghe xong câu thông báo của hệ thống, Dương Kiệt vừa phấn khích vừa phần nộ tột cùng.

Phấn khích vì Anh..Ba..Lúa chính là thần tượng của mình, trước khi xuyên không tới thế giới này, Dương Kiệt vẫn đang theo dõi tác phẩm Nghịch Thiên – Vô Thiên, không ngừng lên mạng hỏi tác giả up chương mới, lúc này được gặp mặt thần tượng trong lòng, không phấn khích được sao?

Còn phần nộ ư? Mẹ kiếp, dù sao cũng là thần tượng một thời của mình, nghĩ sao mà để anh ấy chỉ Lv 0 vậy trời?

Vả lại, triệu hồi một người thường tới đối đầu với một nguyên thần cấp 3, Hệ thống, người có chắc là không đào hố để ta nhảy xuống tan xương nát thịt đấy chứ?

Mang theo tâm trạng phức tạp nhìn chăm chăm vào bóng người từ từ hiện nguyên hình ra trước mắt mọi người.

Chỉ thấy một thanh niên còn khá trẻ tuổi, đeo cặp kính đen dày cộm che hết nửa khuôn mặt, trên trán đeo một cái băng rôn ghi là: “ Nghịch Thiên – Vô Thiên” ở hàng phía trên, “ Tác phẩm đỉnh cao độc nhất vô nhị” ở hàng phía dưới. Mép miệng đang ngậm lấy điều thuốc phì phà khói thuốc trông vô cùng bảnh trai, trên người mặc bộ trang phục giống sinh viên Nhật thời xưa có màu trắng xanh giống hệt như tông màu của trang chủ YY Truyện, từ trên không trung nhẹ nhàng đáp xuống ngay nơi mà tám thể bài vừa bốc cháy, tia sáng bảy màu bao quanh anh ta cũng biến mất ngay khi vừa đáp đất.

Anh..Ba..Lúa, đó là Anh..Ba..Lúa huyền thoại.

Anh..Ba..Lúa thần thái thông dong thư thả rút điều thuốc đang ngậm trên mép miệng vứt bỏ xuống đất, quay sang Dương Kiệt mỉm cười: “ hello nhóc.”

“ He, hello”

Rầm rầm rầm ~~~!!

Tiếng bước chân chạy kèm theo thớ mỡ thịt rung chuyển khi chạy của Dương Kiệt khiến Anh..Ba..Lúa giật mình hoảng hốt, còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, đã bị anh ta ôm chặt lấy chân gào khóc như đứa trẻ vừa bị lấy mất đồ chơi.

“ Huhuhuhu, thần tượng trong lòng em đây rồi, em là Fan bự của anh đấy, Anh..Ba..Lúa ạ. Điều day dứt nhất khi em xuyên không tới thế giới này không được xem những bộ tiểu thuyết do anh sáng tác nữa, trong lòng lúc nào cũng cảm thấy trống trải cô đơn, giờ biết làm sao bây giờ, huhuhuhu ~~~!!”

Dương Kiệt nước mắt nước mũi đầm đìa, dính hết vào ống quần của Anh..Ba..Lúa.

“ Buông, buông, chuyện đâu còn có đó, có gì từ từ nói.” Khó khăn lắm mới thoát khỏi cái ôm “ nồng ấm” của Dương Kiệt, Anh..Ba..Lúa lén lén dùng tay lau những giọt mồ hôi lạnh trên trán, suýt chút muốn quay đầu bỏ chạy về thế giới của mình.

Fan nhiệt tình quá mức cũng là cái khổ ~~~!! Phải chịu thôi, ai biểu mình là người nổi tiếng làm gì.

Anh..Ba..Lúa thầm an ủi bản thân mình.

“Anh..Ba..Lúa, bộ tiểu thuyết Nghịch Thiên - Vô Thiên của anh viết tới đâu rồi?” Dương Kiệt phấn khích hỏi.

“ À, à, cũng được kha khá rồi, chỉ là”

“Anh..Ba..Lúa, cẩn thận ~~~!!”

Chỉ thấy Đoàn Chánh Hùng ở phía xa tung chưởng đánh thẳng về phía Anh..Ba..Lúa đang mải mê trả lời câu hỏi của Dương Kiệt.

Thì ra này giờ lão vẫn thận trọng quan sát Anh..Ba..Lúa, phát hiện đối phương chỉ là một người bình thường không hơn không kém, thậm chí thờ phào nhẹ nhõm.

Lại phát hiện hai con kiến yếu ớt dám phát lờ mình trò chuyện đủ điều, trực tiếp một chương đánh thành về phía Anh..Ba..Lúa đang quay lưng về phía mình.

Đôi diện cú chương khí khổng lồ đang bay tới, Anh..Ba..Lúa thậm chí không thèm quay đầu, chỉ khẽ vung tay về phía sau vẩy nhẹ một cái, cú chương khí đáng sợ lập tức tan biến trong không khí, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

.....

.....

Không chỉ Đoàn Chánh Hùng, ngay cả Dương Kiệt và Hoàng Dung cũng ngơ ngác há hốc nhìn chăm chăm vào Anh..Ba..Lúa. Chỉ một cái vẩy nhẹ lập tức phá vỡ đòn đánh của kẻ mạnh nguyên thần? Má ơi, con không phải đang nằm mơ chứ?

Anh..Ba..Lúa quay đầu tròn mắt trắng với Đoàn Chánh Hùng: “ Vô duyên bất lịch sự, bộ không thấy bọn ta đang giao lưu tâm sự hả? Ghét nhất loại người như thế này.”

“ Vả lại, anh đây là khách mời đặc biệt, thiên đạo của thế giới này cũng phải nể anh ba phần, quay sang phù trợ cho anh, đừng nói một tên nguyên thần quèn như ông, ngay cả kẻ mạnh độ kiếp, hóa vũ ra tay với anh mà ba ngày ba đêm cũng chưa chắc làm rách được vạt áo của anh nữa là.”

Anh..Ba..Lúa dùng tay vuốt nhẹ mái tóc của mình, vô cùng cao ngạo nói.

“ À, à, ông ra tay mới nhớ, anh được triệu hồi tới nơi này là để giải quyết ông đây. Thời gian không còn nhiều nữa, nhanh nhanh xử lý ông

xong anh còn phải quay về viết truyện tiếp đây, một phút lên xuống mấy trăm chữ chứ ít ỏi gì đâu.”

“ Giải quyết ta? Một tên người thường như ngươi?”

Đoàn Chánh Hùng lộ ra vẻ chế giễu khinh thường. Đúng là tạm thời mình không thể làm gì tên lạ mặt này được, nhưng một tên người thường như hắn thì làm gì được mình chứ?

“ Này, này, ánh mắt và suy nghĩ đó của ông rất nguy hiểm đấy biết chưa, dám xem thường tác giả bọn ta à? Nhóc, cả mi nữa, ánh mắt của mi là ý gì đây ...”

Phần nộ quay sang nhìn vào Dương Kiệt, thấy anh ta cũng cùng chung vẻ mặt của Đoàn Chánh Hùng, Anh..Ba..Lúa hận không thể lao tới bóp cổ chết con heo mập kia.

Mẹ kiếp, dám nghi ngờ thần tượng sao? Vậy mà cũng đòi làm Fan bự của anh.

“ Đâu có, ánh mắt của em vẫn ngây thơ trong trắng như hồi nào đấy thôi.” Dương Kiệt xua tay lắc đầu đáp.

“ Hừ hừ, liệu hồn đấy ~~!!” Mất mặt, tuyệt đối là mất mặt, phải gỡ lại thể diện của mình ngay lập tức.

“ Vô hồn của ta, xuất hiện nào ~~~~!!” Chỉ thấy Anh..Ba..Lúa hai tay giơ lên cao, đầu ngẩng lên trời phẫn khích hét lớn.

Phục ~~~~!!!

Ngay trên đỉnh đầu Anh..Ba..Lúa lập tức xuất hiện một Anh..Ba..Lúa khổng lồ miệng ngậm điệu ba số, đang gác chân ngồi trước một chiếc bàn

vi tính.

“ hahahaha, võ hồn của ta kìa, kinh ngạc chưa, đừng nói chú kinh ngạc, ngay cả anh còn cảm thấy kinh ngạc nữa là” Anh..Ba..Lúa khoa tay múa chân khi nhìn thấy võ hồn của mình xuất hiện, tựa như đứa trẻ vừa có được món đồ chơi yêu thích vậy.

“ Thứ khí thế đáng sợ đó là

Một khí thế áp đảo đáng sợ từ trên võ hồn của Anh..Ba..Lúa phát tán ra khiến tất cả những người có mặt ở đây không tự chủ run lên vì sợ sệt, suýt chút đứng không vững quỵ ngã xuống đất.

“ Đáng sợ hơn cả võ hồn của tên thiên tài quái thai trước kia, chẳng lẽ là thần phẩm võ hồn ~~~~!!” Trong lòng Đoàn Chánh Hùng hoảng hốt gào thét.

Hết tuyệt học đáng sợ, tới thánh phẩm võ hồn, giờ lại tới lượt thần phẩm võ hồn, rốt cuộc người của con heo mập này là quái thai phương nào đây? Có còn cho người ta con đường sống không đây?

Đoàn Chánh Hùng từ trong cơn hoang mang hoảng sợ bình tĩnh lại.

Thần phẩm võ hồn thì sao nào? Đối phương chỉ là người thường, cho dù thần phẩm võ hồn thì làm ăn được gì chứ?

“ Để ta xem xem tác dụng của võ hồn là gì nào.... À, à, thì ra là thế, chết mà rồi con.”

Anh..Ba..Lúa dùng lưỡi liếm liếm môi mình, quay sang nhìn chăm chăm vào Đoàn Chánh Hùng ở phía xa.

Đoàn Chánh Hùng lộ ra vẻ cảnh giác, dù biết rằng đôi phương không làm gì được mình, nhưng thận trọng vẫn hơn.

Chỉ thấy Anh..Ba..Lúa một tay chống eo, một tay chỉ thẳng về phía Đoàn Chánh Hùng hùng hổ phán: “ Ta tuyên bố, lão già bất lịch sự này cơ thể đột nhiên phình to, nổ tung banh xác, chết không toàn thây, ngay cả linh hồn cũng tiêu tan không có cơ hội luân hồi ~~~!!”

.....

.....

.....

Ngơ ngác! Khó Hiểu! Yên lặng!

Đoàn Chánh Hùng vẫn lãnh lặn không có chuyện gì xảy ra cả. Lời tuyên bố hùng hồn của Anh..Ba..Lúa tựa như một cái rắm đánh ra không hơn không kém, chẳng được tích sự gì cả.

Mất mặt, tuyệt đối là mất mặt ~~~!!

Anh..Ba..Lúa mặt đỏ tía tai quay về phía vô hồn của mình quát lớn: “ Này, đừng có ngồi trơ ra ở đó, làm việc đi chứ, bộ này giờ ta mất mặt chưa đủ sao mà ngay cả mày cũng muốn chơi tao hả ~~~!!”

Anh..Ba..Lúa “ không lờ” đưa mắt nhìn vào chủ nhân của mình, khẽ bều bều môi, phun bỏ điếu thuốc đang ngậm trên miệng, đôi tay tựa như một nghệ sĩ piano điệu nghệ, gõ nhanh như chớp trên bàn phím.

Cạch, cạch, cạch, cạch

Tiếng gõ bàn phím tựa như những tiếng chuông gọi hồn của tử thần vang lên không dứt, trong lòng Đoàn Chánh Hùng đột nhiên cảm thấy thấp

thở không yên, một cảm giác ớn lạnh chạy khắp toàn thân, không tài nào bình tâm lại được.

Cạch ~~~!!

Sau cú nhấp enter cuối cùng, Anh..Ba..Lúa “khổng lồ” dùng tay quay màn hình vi tính về phía Đoàn Chánh Hùng, chỉ thấy trên màn hình là bản Word, có xuất hiện dòng chữ: “ Tộc trưởng nhà họ Đoàn, cơ thể phình to như bong bóng, đột nhiên nổ tung ban xác, chết không toàn thây, linh hồn tan rã không thể siêu thoát ~~!!”

“ Ta” Trong lúc Đoàn Chánh Hùng định lên tiếng quát tháo, đột nhiên cảm thấy trong cơ thể xuất hiện một luồng xuất mạnh bí ẩn, không ngừng bơm thẳng vào kinh mạch, bắp thịt, xương cốt của mình.

Không ~~~~~!!

Uỳnh ~~~~~~!!

Chỉ thấy cơ thể của Đoàn Chánh Hùng đột nhiên phát nổ trong không khí, số phận giống hệt như những gì ghi trên màn hình vi tính.

.....

.....

.....

Dương Kiệt miệng há to tới nỗi suýt rớt cả quai hàm, ngay cả Hoàng Dung cũng toàn thân run rẩy vì cảnh tượng bí ẩn đáng sợ đang diễn ra ở trước mắt.

“ hahahaha, thấy sợ chưa? Đừng nói nhóc sợ, ngay cả anh đây còn thấy sợ nữa là ~~!! Để xem còn dám xem thường tác giả bọn ta không? Chiêu

này gọi là gì nhỉ? Là, là.... Đúng rồi, gọi là nhất phẩm định sinh tử, kỹ năng đặc biệt của tác giả bọn ta đó ~~~!!”

Anh..Ba..Lúa vừa chỉ tay về Đoàn Chánh Hùng vừa bị nổ tung vừa phần khích cười nói.

“ Hê hê, chuyện của nhóc anh giải quyết xong rồi nhé, thời gian sắp tới rồi, anh phải về up chương đây, cả trăm ngàn độc giả đang lót dép ngồi hóng chờ đây.”

Anh..Ba..Lúa bước với vồ nhẹ lên vai Dương Kiệt, sau đó trao cho anh ta ánh mắt “ anh coi trọng mày”, cơ thể lập tức bị bao bọc bởi tia sáng bảy sắc, cơ thể từ từ bay lên không trung.

Dương Kiệt từ trong cơn hoang mang bừng tỉnh trở lại, nhìn thấy thần tượng bỏ đi, hồi hải nói: “ Thần tượng nữ lòng nào bỏ em mà đi hải trời? Em muốn đọc Nghịch Thiên_Vô Thiên của anh quá, không được đọc em thấy cô đơn lạnh lẽo không thiết sống nữa, huhuhu ~~~!!”

“ Yên tâm, đợi khi nào hoàn thành tác phẩm đó, anh sẽ nhờ Thiên Đạo của thế giới mình gửi một bộ cho chú, vậy đi, hẹn ngày gặp lại.”

Anh..Ba..Lúa cảm thấy có chút không ổn, lên tiếng an ủi Dương Kiệt vài câu, sau đó vẫy vẫy tay quay người tiếp tục bay thẳng lên không trung.

Vội vã từ trong nhẫn càn khôn lấy ra một chiếc khăn trắng vẫy vẫy trong không khí, nước mắt nước mũi đầm đìa: “ Thần tượng trong lòng em ời, nhớ giữ lời hứa nhé, em đợi anh đó, chúc anh ra đi mạnh giỏi nhé!!”

Anh..Ba..Lúa đang bay giữa chừng nghe xong câu nói của Dương Kiệt suýt chút té ngã xuống đất.

Mẹ kiếp ~~!! Biết cách ăn nói không vậy? cái gì mà ra đi mạnh giỏi, bộ định trù ẻo anh mày hả?

Rũ bỏ ý định quay đầu bóp chết con heo mập đáng ghét dưới kia, Anh..Ba..Lúa ba chân bốn cẳng làm động tác như bơi ếch bay nhanh về phía đám mây bảy màu trên không trung, biến mất hút trong đó.

“ Quả không hổ danh là thần tượng trong lòng mình, ngay cả tướng biến mất cũng siêu phàm thoát tục như thế kia, thật là khâm phục.” Dương Kiệt không ngừng cảm thán nói.

“” Từ đầu tới cuối Hoàng Dung chỉ đứng sang một bên quan sát và nghe hai người kia biểu diễn, không thốt lên được câu nào

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 56: Lời Tuyên Bố Của Lăng Hàn Phong

Tại một trang viên tráng lệ nằm gần đỉnh núi Vọng Nguyệt.

Một thanh niên có khuôn mặt lạnh lùng cao ngạo, đôi mắt như loài rắn, trên người mặc bộ trang phục đệ tử nội môn của Thánh Hỏa Tông, đang bó gối ngồi trên chiếc giường bằng gỗ mun cao cấp, hai mắt nhắm chặt lại chìm sâu trong trạng thái tu luyện của mình.

Người này không ai khác chính là người đã kích hoạt võ hồn cấp 6 Bồ Thi Khúc Xà, trực tiếp phá cách trở thành đệ tử nội môn, rắn độc Lăng Hàn Phong.

Và lúc này khí thế từ trên người hắn phát tán ra, tuyệt đối đã đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 7.

Một tốc độ tu luyện đáng sợ!

Nhưng với võ hồn cấp 6 của mình, cộng thêm tài nguyên tu luyện dồi dào trong tông môn đều đổ dồn hết vào người, sau gần tám tháng từ một tiên thiên tầng thứ 1 đột phá tới tiên thiên tầng 7 cũng không phải là vấn đề quá to tát.

Cộc cộc ~~~!!

“ Vào.” Tiếng gõ cửa phòng vang lên, Lăng Hàn Phong từ trong trạng thái tu luyện từ từ mở to đôi mắt sắc lạnh của mình ra, lạnh lạnh nói.

Chỉ thấy một người đàn ông chạc tuổi ba mươi mấy, khí thế trên người ít nhất cũng phải đạt tới cảnh giới chân nguyên nhưng lại mang theo thái độ cung kính từ từ bước vào, khẽ cúi người thi lễ với một tiên thiên tăng thứ 7, quả thật là nực cười.

“ Bẩm báo Lăng sư huynh, con “ heo mập” đó đã sắp quay trở về Vọng Nguyệt Sơn rồi ạ.”

Đôi mắt con rắn độc lóe qua tia sáng đầy sát khí, khiến nhiệt độ trong phòng giảm xuống với tốc độ chóng mặt, ngay cả một chân nguyên cũng không kèm được run bắn người lên.

“ Đừng nói là ta hẹp hòi, cho hấn một cơ hội, truyền lời ta ra rằng bảo con heo mập đó tới trước cửa trang viên của ta quỳ ba ngày ba đêm, từ nay không được phép gặp mặt Diệp sư muội nữa, ta sẽ rộng lượng tha cho cái mạng chó của hấn.”

“ Lăng sư huynh quả thật độ lượng, theo ý sư đệ là, trực tiếp phái người phế bỏ hai tay hai chân con heo mập đó, sau đó tống cổ nó ra khỏi tông môn cho rảnh chuyện ạ.”

Tên đệ tử chân nguyên cười chế giễu nói

“ Người định chống lại ý kiến của ta??”

“ Không, không phải Lăng.... Á ~~~~!!”

Chỉ thấy võ hồn Bồ Thi Khúc Xà đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu Lăng Hàn Phong, với tốc độ nhanh như điện xoẹt phóng tới cán thẳng vào phần ngực của tên đệ tử chân nguyên.

Tên đệ tử chân nguyên ngay tức khắc tựa như bị mực đen nhuộm đầy cơ thể, không ngừng lăn lộn trên mặt đất gào thét một cách đau khổ.

“ Lần này chỉ là lời cảnh cáo, nếu có lần sau nữa thì người không có cơ hội nhìn thấy mặt trời mọc vào ngày mai nữa đâu.”

Lăng Hàn Phong tỏ vẻ dừng dung trước sự đau khổ của đối phương, giọng nói không chút tình cảm vang lên.

Gần một khắc giờ trôi qua, cơ thể tên đệ tử chân nguyên mới dần dần trở lại bình thường, lúc này nằm hấp hối trên mặt đất, vết thương lớn nhỏ đầy mình, quần áo toàn thân rách nát do những cú cào xé của bản thân.

Không dám chùng chừ, hồi hải dốc hết toàn bộ sức lực của mình lồm cồm bò dậy, chắp tay cung kính sợ hãi nói: “ Đa... đa tạ Lăng ...Lăng sư huynh đã tha ... tha mạng ạ....”

“ Biến đi cho khuất mắt ta!”

“ Dạ, dạ, đệ biến ... biến ngay...”

Tên đệ tử chân nguyên tựa như vừa thoát ra khỏi từ địa ngục, cố gắng kềm nén cơn đau khủng khiếp trên người ba chân bốn cẳng rời khỏi căn phòng của Lăng Hàn Phong.

“ Phế vật!” Lăng Hàn Phong hừ mạnh một tiếng, đôi mắt từ từ nhắm chặt lại, tiếp tục rơi vào trạng thái tu luyện.

--- ---

“ Phù, cuối cùng thì cũng đã quay về tới Thánh Hỏa Tông.” Dưới chân núi Vọng Nguyệt, đã xuất hiện hình bóng của Dương Kiệt sau gần năm tháng ra đi làm nhiệm vụ.

Vì sao chỉ có mỗi hình bóng của Dương Kiệt, còn Hoàng Dung đâu ư?

Rất đơn giản, vì Dương Kiệt chỉ là một đệ tử ngoại môn quen, không đủ tư cách dẫn theo người lạ vào Thánh Hỏa Tông, muốn làm được điều đó ít nhất cũng phải là một đệ tử trung tâm, tới lúc đó có thể thu nhận người hầu đầy tớ vào trang viên của mình phục vụ bản thân.

Hoàng Dung ngay sau khi biết rõ quy tắc đó, đã lên tiếng nói rằng bản thân sẽ tiếp tục đi phiêu lưu ở bên ngoài, không ngừng nâng cao thực lực của bản thân để có thể giúp đỡ Dương Kiệt sau này.

Và thế là dưới vẻ mặt đau khổ tột cùng, nước mắt nước mũi chảy dài khi chia tay của Dương Kiệt, Hoàng Dung đã bước chân trên con đường phiêu lưu khắp khu vực U Châu của mình.

Tất nhiên, khi có chuyện gì cần liên lạc, cả hai hoàn toàn có thể thông qua hệ thống, vì dù sao Hoàng Dung cũng là nhân vật được Dương Kiệt chiêu mộ tới thế giới này mà.

Trước khi chia tay, Dương Kiệt cũng gợi ý rằng Hoàng Dung có thể thành lập thế lực riêng cho mình, giống như những quân đoàn đánh thuê vậy.

Mục đích là sau này có thể cần phải sử dụng tới nguồn sức mạnh ngầm này. Vì dù sao ban đầu Dương Kiệt gia nhập vào Thánh Hỏa Tông cũng chỉ là vì phần thưởng nhiệm vụ.

Nói thật, từ lúc gia nhập Thánh Hỏa Tông tới giờ, sự giúp đỡ đào tạo của tông môn đối với Dương Kiệt là rất có hạn. Nên không thể suốt đời ở trong tông môn được, cần phải tính tới con đường lui của mình chứ.

Với thực lực và mưu trí của Hoàng Dung, hoàn toàn không cần phải lo lắng không thu hút được người, vì dù sao cũng từng là bang chủ Cái Bang, quản lý một bang, một đội chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay mà thôi.

Và thế là diễn ra tình huống Dương Kiệt một mình quay trở về Thánh Hỏa Tông.

“ Còn khoảng nửa tháng là diễn ra đại hội tỷ võ hằng năm, với thực lực tiên thiên tầng thứ 8 của mình, cộng thêm vô số át chủ bài, muốn kiếm một vị trí tham gia thí luyện chắc cũng phải là quá khó khăn. nhưng để chắc ăn hơn, trong thời gian còn lại cố gắng cần tu luyện, hy vọng có thể thăng cấp thành tiên thiên tầng thứ 9.”

Trong đôi mắt của Dương Kiệt lóe qua tia sáng đầy tự tin, vô cùng thản nhiên bước thẳng vào Thánh Hỏa Tông.

“ Cái, cái thân hình siêu mẫu đó... là, là Dương sư huynh ~~!!” Hai đệ tử tạp vụ phụ trách canh gác cổng vào đang ngáp lên ngáp xuống đột nhiên run bắn người lên khi phát hiện một thể như quả bóng không lồ từ từ “lăn” tới.

“ Kính chào Dương sư huynh đã hoàn thành nhiệm vụ trở về ạ.” Cả hai lập tức mang theo vẻ mặt cung kính bước tới trước mặt Dương Kiệt cúi đầu thi lễ.

Dương Kiệt đôi mắt rực sáng, thì ra là người quen.

Hai người này chính là đệ tử từng cản đường Dương Kiệt khi quay về Thánh Hỏa Tông lần trước đây mà.

Đặc biệt là anh chàng trước kia bị Dương Kiệt đánh gãy tay, lúc này đang thấp thỏm không yên.

Đối với anh bạn này, Dương Kiệt chỉ biết cười trừ. Trước đó cũng đã dạy hắn một bài học, mọi ân oán đã kết thúc, không cần thiết phải làm mặt đen xì với người ta làm gì.

“ Vất vả quá nhỉ? Cố gắng lên hai sư đệ.”

Phóng ánh mắt “ tôi coi trọng hai vị” về phía họ, sau đó vỗ nhẹ vai cái thân mật lên vai rồi trực tiếp đi thẳng vào tông môn.

“ Xem kìa, xem kìa, Dương sư huynh vừa động viên tao đó!”

“ Xì, động viên tao thì có, mày đừng có tưởng bở.”

“ cái gì, mày dám giành của tao hả? Tao sẽ khiêu chiến ba trăm hiệp với mày.”

“ Chơi thì chơi, tao sợ mày chắc.”

.....

Dương Kiệt hoàn toàn không biết hai tên đệ tử đang vì tranh giành “ lời động viên” của mình mà xảy ra ẩu đả với nhau. Trực tiếp đi thẳng về phía nhiệm vụ đường để giao trả nhiệm vụ tông môn.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 57: Tao Nhớ Kỹ Mặt Mày!

Trên đường đi phát hiện không ít người chỉ trở về phía mình thì thâm to nhỏ gì đó, kèm theo những ánh mắt thương hại, chế giễu và cười trên đau khổ người tựa như súng liên thanh không ngừng bắn thẳng về phía mình.

Dương Kiệt không kèm được dúi mày khó chịu.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra thế này? Chẳng lẽ Huyết Lang Bang lại định giở trò gì chẳng?”

Mỗi thù bị mai phục trước khi tới Thiên Sơn vẫn còn đó, cho dù Huyết Lang Bang có giở chiêu trò gì đi nữa, Dương Kiệt cũng không sợ, thậm chí chúng không tới tìm mình mình cũng tới tìm chúng trả nợ.

Dương Kiệt lại lần nữa vu oan cho Huyết Lang Bang rồi đây.

Mặc kệ những người xung quanh, nhanh chân đi thẳng vào nhiệm vụ đường ở cách đó không còn xa nữa.

Bước vào trong nhiệm vụ đường, phát hiện có vô số đệ tử đang không ngừng ra ra vào vào, người thì giao nộp nhiệm vụ, người thì tìm kiếm những nhiệm vụ mà mình có thể hoàn thành được được chiếu trên những tấm bảng giống hệt như màn hình LCD của thế giới hiện đại.

Xoạt xoạt xoạt.....!

Vừa mới bước chân vào ngay lập tức lại hứng chịu vô số ánh mắt dị thường phóng thẳng về phía mình.

Thậm chí không ít người ở gần đó vội vã tránh xa ra một bên, tựa như Dương Kiệt là một con virus lây bệnh vậy.

“ Chắc chắn có điều gì đó không bình thường.”

Dương Kiệt nhanh chân rảo bước tới nơi giao nộp nhiệm vụ.

Đáng lẽ ra còn một hàng dài phải đứng xếp hàng chờ đợi, nhưng khi nhìn thấy Dương Kiệt bước tới tất cả lập tức dạt sang một bên, tựa như nhìn thấy hoàng thượng đang diễu hành, dân thường phải né tránh vậy.

“ Mình đáng sợ vậy sao?”

Dương Kiệt dùng tay xoa xoa mặt mình, có chút không biết phải làm sao, nhưng nhanh chóng bước tới bàn giao nộp do một thanh niên còn khá trẻ tuổi phụ trách.

Từ trong nhẫn Càn Khôn lấy ra gần hai chục đóa Thiên Sơn Tuyết Liên để lên bàn giao nộp, chờ đợi đối phương phân định và trao đổi điểm tích lũy cho mình.

Đó là thành quả sau khi tiêu diệt Đoàn Chánh Hùng xong lại quay trở về Thiên Sơn tìm kiếm gần nửa tháng trời mới có được đây.

Trong đôi mắt tên thanh niên phụ khề lóe qua tia sáng sắc lạnh, chẳng nói chẳng rằng, trực tiếp cầm lấy từng đóa lên thẩm định, sau đó bỏ vào một chiếc hộp bằng ngọc thạch, lại ra hiệu Dương Kiệt đưa thẻ bài qua để hắn quét điểm tích lũy qua.

“ Có nhầm lẫn gì không huynh đệ, hai chục đóa Thiên Sơn Tuyết Liên không phải 20000 điểm sao? Vì sao chỉ có 15000 thế này?”

Kiểm tra lại thẻ bài sau khi giao dịch xong, Dương Kiệt sắc mặt khó coi díu mày hỏi.

“ Ai là huynh đệ của ngươi, Thiên Sơn Tuyết Liên của ngươi không được bảo quản thận trọng, lực thuốc bị phân tán quá nhiều, đổi được 15000 điểm là châm chúc lắm rồi, còn đòi hỏi gì nữa? Còn không mau mau rút xéo, không thấy cả hàng người đang đứng chờ ở phía sau hả?”

Tên thanh niên phụ trách cười lạnh quát thẳng vào mặt Dương Kiệt, hoàn toàn không biết rằng nếu như nơi này không phải nhiệm vụ đường của tông môn, e rằng hắn đã bị bẻ đầu từ cây Huyền Thiết Chùy của Dương Kiệt rồi.

“ Cho mày thêm nhiều điểm, mày cũng không có phước để hưởng, dám đắc tội Lăng sư huynh, còn mạng để sống là cả một vấn đề đây, chi bằng lột bớt vào thẻ của ta không hay hơn sao?”

Trong lòng tên thanh niên phụ trách chế giễu nghĩ. Đột nhiên phát hiện một luồng sát khí đáng sợ ập thẳng vào người, giật mình hoảng hốt có chút đứng không vững.

Chỉ thấy Dương Kiệt đang dùng ánh mắt đầy sát khí nhìn chằm chằm vào tên thanh niên, mép miệng lộ ra nụ cười như quỷ dữ địa ngục, khác biệt một trời một vực so với khuôn mặt ngây ngô vô hại lúc ban đầu.

“ Ngươi chắc chắn??”

“ Ừ, ừ... thì sao nào? Ngươi định làm gì ta? Nhớ kỹ nơi này nhiệm vụ đường đây nhé ~~~!!”

Tên thanh niên nhanh chóng bình tĩnh trở lại, thay vào đó mặt đỏ ửng tại phần nộ phản bác.

Mất mặt, tuyệt đối là mất mặt! Suýt chút thì bị một con heo mập làm bẽ mặt trước thiên hạ, không thể tha thứ được.

Mà chỉ là, đối phương chỉ là tên phế vật vô dụng, sao lại phát tán ra thứ sát khí đáng sợ như thế này nhỉ? Ảo giác, chắc chắn là ảo giác.

Tên thanh niên không ngừng dùng lời lẽ để tự thuyết phục nỗi sợ hãi trong lòng của bản thân.

Dương Kiệt theo con đường giết quái thẳng cấp, trên người tràn đầy sát khí cũng là điều hiển nhiên, đừng nói là tiên thiên, ngay cả chân nguyên và tông sư cũng từng chết dưới tay anh ta (Mặc dù chỉ là hốt cú chốt hoặc đánh kẻ trọng thương không còn sức phản kháng), tên đệ tử này đúng là không biết trời cao đất rộng dám vượt râu hùm, nếu như Diệp Tuyên có mặt ở đây, chắc chắn sẽ làm dấu phù hộ cho thằng nhỏ.

“ Tao nhớ kỹ mặt mày, đừng để tao gặp ở bên ngoài tông môn.” Dương Kiệt hiểu rõ nơi này không phải là nơi để gây sự, đội chấp pháp sẽ vô cùng thích thú nếu anh ta dám ra tay nhiễu loạn trật tự trong tông môn, có cơ để còng tay dẫn về chấp pháp đường xét xử hành hình, mối thù hai bên vẫn còn đó chứ chưa kết thúc đâu.

Anh ta chỉ nhìn chằm chằm tựa như đang khắc sâu khuôn mặt của đối phương vào não mình, lạnh lạnh nói.

“ Hăm dọa tao? Mày qua được con trăng này đi rồi tính sau nhé ~~!”

Tên thanh niên mang theo nụ cười chế giễu chẳng mấy mấy quan tâm lời hăm dọa của đối phương.

Chẳng muốn tốn thêm thời gian với “ kẻ sắp chết” nữa, Dương Kiệt trực tiếp quay đầu bỏ đi.

Hành động của anh ta lọt vào trong mắt tên thanh niên được hiểu rằng đối phương chỉ thùng rỗng kêu to, chỉ là tên phế vật vô tích sự mà thôi.

“ Haha, hắc tửng hắc tử là ai? Chỉ là một con sâu đáng thương sắp phải quỳ ba ngày ba đêm trước cổng Lăng sư huynh mà thôi, rắc rối ập tới nơi rồi mà còn hùng hổ, đúng là đại khờ ngu dốt cũng là một cái phước.”

“ Đúng thế, đúng thế, tao mang sẵn ghế ngồi hóng trước cổng Lăng sư huynh chờ con heo mập đó tới quỳ gối, cảnh đó chắc thích thú lắm nhỉ?”

“ Chắc chắn rồi, chỉ là một tên tạp vụ quèn may mắn có chút cơ duyên trở thành đệ tử ngoại môn. Dám Tuyên chiến Huyết Lang bang, đánh bại tên Trương Tuấn quèn là ngon lắm sao? Ta xì, Huyết Lang Bang so với Lăng sư huynh chỉ như một con kiến với một con sư tử mà thôi. Dám đụng tới phụ nữ của Lăng sư huynh, hắc tửng chết cũng thành tàn phế cho mà xem, để xem “ Vận Thanh Thiên” lần này có giúp gì được hắc tửng không?”

“ haha, sắp có chuyện hay để coi rồi.”

.....

Mang theo sự bức bối căm phẫn quay trở về “ hang ổ” của mình, đột nhiên phát hiện một bóng người có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành cùng với một tấm thân cực kỳ bốc lửa khiến bất kỳ người đàn ông nào trên đời này phải nhở rãi thêm khát đang mang theo vẻ mặt lo lắng sốt ruột đứng ngay trước cổng nhà mình.

Râm, râm, râm, râm ~~~~!!

Tiếng bước chân như xe ủi hạng nặng vang lên không dứt, người đó vừa mới vui mừng định lên tiếng lập tức chuyển đổi thành kinh hãi kêu thét lên.

“Dừng lại, đồ điên~~~!!”

“Hu hu, Diệp sử tử, mấy tháng không gặp, tưởng nhớ vô cùng. Đệ tưởng lần này không còn toàn mạng quay trở về gặp sư tử nữa chứ ~~!!”

Dương Kiệt nước mắt nước mũi chảy dài, lao tới ôm chặt lấy chân của Diệp Tuyên, mặc cho cô ta dùng sức đá đấm cỡ nào, nhất quyết không buông.

Tới cuối cùng Diệp Tuyên vẫn không thoát khỏi “đôi tay tội lỗi” của đối phương, đành cắn răng để đối phương muốn ôm thì ôm, trong lòng cười khóc không được.

Á này, sao lại chùi hết nước mắt nước mũi vào váy mình thế kia??

Diệp Tuyên phần nộ tội cùng, hận không thể bóp cổ chết con heo mập gớm ghiếc này ngay tức khắc.

“Đồ dâm tặc, đồ hám tiền, đồ mặt dày, đồ dơ bẩn, đồ”

Dương Kiệt vô cùng vinh dự có thể một biệt danh trong ngôn từ của Diệp Tuyên sư tử nữa rồi.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 58: Lãng Hàn Phong? Thằng Bánh Bèo Nào Vậy?

Sau màn trùng phùng đầy “ấm cúng”, cả hai đã đi vào phòng khách trong trang viên của Dương Kiệt.

“ nói mau, ông đi đâu mấy tháng nay? Đã vậy còn nói là suýt mất mạng không thể quay về là sao?”

“ Chuyện là thế này

Dương Kiệt bắt đầu kể lại cuộc hành trình của mình suốt mấy tháng nay ở Thiên Sơn. Tất nhiên, những bí mật nhạy cảm như hệ thống đã được né tránh qua.

Đi vào Thiên Sơn, gặp nhóm Hà Trung, giết Triệu Cao, đi vào bí cảnh Bắc Minh Tông, lại dùng mưu giết chết Đoàn Nghĩa, gặp gỡ Hoàng Dung(cái này tự thêm vào chứ không thể nói là triệu hồi tới), cùng cô ta dùng mưu kế mượn dao giết người để thoát khỏi mối nguy hiểm suýt chết, ra khỏi bí cảnh bị chặn đường cướp bóc nhưng phản sát đối phương, cuối cùng tộc trưởng họ Đoàn giáng lâm đòi giết đòi chém, may mắn có một kẻ mạnh bí ẩn đi ngang qua, phát hiện tư chất “ thiên tài” của mình, không kềm chế được sự phấn khích bản thân nhất định phải thu nhận làm đệ tử, giúp mình ra tay trảm sát Đoàn Chánh Hùng tại chỗ. Nhưng vì một lòng “ tận trung” với tông môn, nên dưới sự tiếc nuối “ tốt cùng” của kẻ mạnh bí ẩn kia từ chối rời đi, quay trở về tông môn như ngày hôm nay.

Qua lời kể của Dương Kiệt, Diệp Tuyên từ thích thú, hồi hộp, chuyển sang thành lo lắng, đặc biệt là khi nghe nói gặp gỡ một cô gái tên Hoàng

Dung gì đó, trong lòng đột nhiên cảm thấy khó chịu chua chua, ngay cả bản thân cô ta cũng không hiểu vì sao.

Đổ ky pha lẫn khâm phục mưu trí của cô gái tên Hoàng Dung kia.

Đợi nghe tới gần sau cùng, bắt đầu cảm thấy sai sai. Tới khúc mà kẻ mạnh bí ẩn đòi thu nhận Dương Kiệt làm đệ tử, Diệp Tuyền đang mang theo ánh mắt “thằng khờ mới tin lời ông nói” nhìn anh ta tiếp tục biểu diễn.

“Này, này ánh mắt của sư tử nghĩa là sao? Chẳng lẽ sư tử nghi ngờ lời nói của một chính nhân quân tử như đệ sao?”

Diệp Tuyền phóng ánh mắt khinh bỉ về phía tên khốn chỉ biết buông lời gian dối, ngật đầu lia lịa.

“Suy nghĩ này của sư tử là vô cùng nguy hiểm đấy biết không? Sao tử có thể nghi ngờ một thanh niên hiền hậu trung thực, từ hồi đi học năm nào cũng đạt chuẩn “Cháu Ngoan Bác Hồ” như đệ được chứ? Đệ không phục ~~!!”

Dương Kiệt như con chó bị dẫm trúng đuôi, phản kích gân cổ lên phản bác.

Mặc dù không hiểu “cháu ngoan Bác Hồ” là gì, và Diệp Tuyền cũng chẳng muốn cãi với con heo mập đó nữa, càng cãi hấn càng làm tới cho mà xem.

“Hôm nay tôi tới đây là muốn cảnh báo với ông hãy thận trọng một chút, Lăng Hàn Phong đang nhắm tới ông đấy.”

“Lăng Hàn Phong? Thằng bánh bèo nào vậy?”

Dương Kiệt ngơ ngác nhất thời không nhớ ra người đó là ai? Vì sao lại nhắm vào mình.

“Thằng bánh bèo??” Diệp Tuyền ngơ ngác không biết Dương Kiệt đang nói gì, nhưng bất cứ thứ gì thốt ra từ miệng hắn tuyệt đối không phải là thứ tốt lành gì rồi.

“à, à, phải thằng nhóc có khuôn mặt trắng xanh như cương thi, lỗ mũi lúc nào cũng nằm trên trán cùng tham gia thí luyện gia nhập tông môn với chúng ta phải không??”

Dương Kiệt dúi mày suy nghĩ một hồi, cuối cùng cũng sức nhớ ra cái khuôn mặt người khác nhìn thấy đều muốn lao vào tát vài cái vào mặt hắn.

Thực ra thì Lăng Hàn Phong thuộc dạng trắng trẻo đẹp trai không thua gì mấy diễn viên Hàn ở thế giới anh ta, nhưng qua miệng của Dương Kiệt lập tức bị biến thành khuôn mặt cương thi đáng sợ.

“Vì sao hắn lại nhắm đến đệ?” Dương Kiệt ngãi đầu nghĩ mãi nghĩ không thấu mình đã đụng chạm gì tới hắn mà hắn nhắm tới mình. Chẳng lẽ hắn là người của Huyết Lang Bang.

Đột nhiên nhìn thấy Diệp Tuyền lộ ra vẻ ngập ngừng khó nói, trong đầu đột nhiên lóe qua dòng suy nghĩ.

“Sur, sur tử, tử đừng nói là thằng bánh bèo đó nhắm vào đệ là vì tử nha ~~!!”

Dương Kiệt giương to đôi mắt ra hết cỡ, há hốc kêu thét lên.

Diệp Tuyền không phải trả lời như thế nào, chẳng lẽ nói toẹt ra là đúng là vậy sao?

Mẹ kiếp! Đúng là hồng nhan họa thủy mà ~~!!

Quan trọng nhất là, mình với Diệp sư tử là bạn thân thiết với nhau, chẳng có yếu tố tình cảm tình địch gì ở đây, thế mà hắn lại nhắm vào mình, đủ hiểu con người này chỉ là một tên hẹp hòi nhỏ mọn, thậm chí có chút biến thái.

Và mình cũng muốn hỏi, cho dù mình và Diệp sư tử có gì đi nữa, liên quan gì tới hắn, hắn là ai của Diệp sư tử chứ?

Thế là hiểu cả rồi, vì sao từ lúc quay trở về tông môn, mọi người ở xung quanh đều dùng ánh mắt kỳ lạ phóng về phía mình, thậm chí tránh như tránh virus lây bệnh, thì ra là do tên khốn này tác động vào.

“ Ngoài, ngoài ra, Lăng Hàn Phong còn... còn nói...” Diệp Tuyên nhìn thấy vẻ mặt đầy căm phẫn của Dương Kiệt, có chút không biết phải làm sao.

“ Cái gì, hắn còn nói gì ~~??” Dương Kiệt suýt chút nữa thì xoắn tay áo lên để nói chuyện.

“ Hắn, hắn nói, yêu cầu ông bước tới trước cổng trang viên của hắn, quỳ ba ngày ba đêm, sau đó” “ Cái gì? Quỳ ba ngày ba đêm? Hắn dám nói thế thật sao?”

Sát khí! Một luồng sát khí đáng sợ bao phủ cả phòng khách, khiến Diệp Tuyên không kiềm được run bắn người lên.

“ Hô hô hô hô ~~” Dương Kiệt giận quá hóa cười, ngay cả một kẻ mạnh nguyên thần như Đoàn Chánh Hùng cũng chưa từng khiến mình phải quỳ xuống, thế mà một tên tiên thiên cùi bắp như tên Lăng Hàn Phong dám hùng hổ tuyên bố như thế này, ai cho hắn cái gan đó vậy.

“ Bình tĩnh, bình tĩnh, đừng manh động, chuyện đâu còn đó.”

Nhìn thấy Dương Kiệt tỏ vẻ như muốn tới tìm Lăng Hàn Phong ăn thua đủ, lập tức chạy tới ngăn cản.

“ Sao, sư tử quan tâm lo lắng cho hần hả?” Dương Kiệt sắc mặt khó coi nghiêng răng nói.

“ Đồ điên, ai thèm quan tâm tới con rắn độc đó, tôi đang quan tâm tới ông đây.”

“ Cần gì lo lắng, với thực lực của con rắn độc đó hiện giờ, chỉ cần một cú chùy vào đầu là giải quyết xong chứ gì.” Dương Kiệt tỏ ra vô cùng tự tin cười chế giễu.

“ Đúng là có thể thực lực của ông hiện giờ rất lớn mạnh, Lăng Hàn Phong bản thân khi chưa thực sự trưởng thành cũng không có gì đáng sợ, nhưng ông nghĩ tới thể lực phía sau mà hần đang nắm giữ không?”

Diệt Tuyền dùng ánh mắt nhìn thẳng khờ nhìn vào Dương Kiệt giải thích.

Quả thật, thực lực hiện giờ của Lăng Hàn Phong có thể không đáng sợ, nhưng với võ hồn lực phẩm của mình, tương lai sáng lạng chắc chắn sẽ thu phục được không ít người trong nội môn, thậm chí nghe nói hần đã bái một trưởng lão có quyền lực cực lớn làm sư phụ, trên dưới đều có người, tuyệt đối không phải một người đơn độc không có chút thể lực như Dương Kiệt có thể chống đối được.

Nhưng Dương Kiệt là ai, ngay cả tên Đoàn Nghĩa có ông già là kẻ mạnh nguyên thần, Dương Kiệt đập chết là đập chết không cần thương lượng, thậm chí ông già của hần cũng bị chơi chết tại chỗ. Giờ cùng lắm là thêm một tên nữa thôi chứ gì đâu mà phải sợ chứ?

“Đệ chỉ muốn hỏi, sư tỷ có chút yêu đương gì tên khốn đó không?”
Dương Kiệt tỏ ra vô cùng nghiêm túc hỏi.

“Tất nhiên là không, ai thèm yêu tên rắn độc đáng sợ đó chứ.” Diệp Tuyền vội vã giải thích, dường như lo sợ Dương Kiệt hiểu lầm gì đó, ngay cả bản thân cô ta không hiểu vì sao lại có suy nghĩ như thế này.

“Được, chỉ cần lời nói của sư tỷ, đệ nhất định sẽ chiến đấu với tên khốn đó tới cùng, không cho hắn đụng vào cọng tóc của sư tỷ đâu.”

Dương Kiệt hào khí xung thiên tuyên bố.

Mẹ kiếp ~! Dám giỡn mặt với bố mày hả? Chọc điên bố lên cùng lắm tặng cho hắn một cú vỡ đầu, sau đó bỏ trốn ra khỏi Thánh Hỏa Tông là cùng, thiên hạ rộng lớn, chẳng lẽ không còn con đường sống cho mình sao?

Diệp Tuyền đột nhiên cảm thấy hình bóng của Dương Kiệt trở nên cao lớn hơn bao giờ hết, thậm chí có chút cảm động nói không nên lời.

Thế gian này có bao nhiêu đàn ông mặc dù biết trước phía trước đầy nguy hiểm chông gai, nhưng vẫn bấp chập tất cả đứng ra vì mình chứ?

Chỉ thấy Dương Kiệt đột nhiên từ từ ghé sát tới gần, Diệp Tuyền tim đập thình thịch, mặt ửng đỏ vì ái ngại.

Từ từ, Dương Kiệt với vẻ mặt nghiêm túc ghé sát cái đầu tới.

Diệp Tuyền không biết phải làm sao, đôi mắt nhắm chặt lại, toàn thân run lên, tựa như người mất hồn không biết phải làm sao.

Phản kháng? Hay là nhắm mắt chịu đựng? Sao khó lựa chọn thế này?

Trong lúc Diệp Tuyền còn đang suy nghĩ vu vơ, đột nhiên cảm thấy ngón tay quét nhẹ qua mép mắt của mình, giọng nói của Dương Kiệt vang

lên: “ Tội nghiệp, chắc dạo này bị tên khốn Lăng Hàn Phong làm phiền quá mức, ăn không được ngủ không yên, mắt nổi đầy ghèn rồi kia, đã vậy còn tự nhiên nhắm mắt ngủ gục giữa ban ngày nữa chứ, chắc thiếu ngủ trầm trọng rồi nhỉ?”

Diệp Tuyên trực tiếp một cú đá tên khốn ngu xuẩn ở trước mặt ra xa, mặt đỏ tía tai hừ mạnh một tiếng, quay người rời khỏi trang viên.

Nán lại lâu hơn chút chỉ sợ tăng xông chết ngay tại chỗ.

“ kzy Dзі dzъ, có lòng tốt giúp ả lau chùi giùm không một lời cảm ơn còn bị ả cú đá vào người, làm người tốt đúng là không dễ chút nào.”

Dương Kiệt vừa tay xoa xoa cái bụng đầy mỡ thịt vừa húng trọng cú đá vừa cảm thán nói.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 59: Mưu Kế Hiểm Độc Của Tôn Hạo Quân

Mặc dù miệng tuy bố hùng hồn không hề e ngại Lăng Hàn Phong, nhưng dù sao tên khốn đó cũng sở hữu võ hồn cấp 6, khi giao chiến chắc chắn sẽ bị thiệt thòi, đã tới lúc thăng cấp võ hồn của mình rồi đây.

Trực tiếp đổ mười triệu linh thạch vào thăng cấp võ hồn, một đồ quay trở về trước giải phóng, trên người chẳng còn viên linh thạch nào nữa.

Đặc biệt là nhìn vào điều kiện thăng cấp tiếp theo. Mẹ kiếp, cần tới trăm triệu linh thạch, Dương Kiệt đã khóc không thành tiếng.

Cho dù bán máu, bán thận, bán gan, bán ruột, bán cả cơ thể trăm lần, cũng không đủ để thăng cấp nữa là.

Thần thú Huyền Vũ lv4 (Trạng thái trưởng thành): một trong tứ đại thần thú trấn giữ ở phương bắc trong thần thoại Trung Hoa, là sự kết hợp giữa rùa và rắn, sức phòng thủ vô song.

Kỹ năng:

Trọng lực lv4 (Có thể thăng cấp theo cấp bậc của Huyền Vũ): Khi triệu hồi Huyền Vũ, có thể gia tăng thể trọng của chủ nhân lên gấp bốn lần ngay tức khắc.

Huyền Vũ hộ thể lv 4 (Có thể thăng cấp theo cấp bậc của Huyền Vũ): Khi triệu hồi Huyền vũ, có thể gia tăng sức phòng thủ lên gấp bốn lần, vô hiệu hóa mọi đoàn tấn công của kẻ địch cao hơn 4 cấp.

Huyền Vũ chỉ lực lv 1: khi kích hoạt trạng thái này, mọi võ hồn của kẻ địch sẽ bị giáng xuống 1 cấp ngay tức khắc.

Điểm kinh nghiệm cần thiết để thăng cấp: 0 / 100000000.

Đôi mắt giương to ra hết cỡ nhìn chăm chăm vào kỹ năng mới xuất hiện sau khi thăng cấp võ hồn thành trung cấp: Huyền Vũ Chi Lực.

Hảo, hảo, hảo ~~~!!

Dương Kiệt không kèm được kêu thót lên vì phấn khích.

Kỹ năng này tuyệt đối là thần khí đáng sợ khi đối diện với những võ hồn cao cấp của kẻ địch.

Lăng Hàn Phong không phải sở hữu võ hồn cấp 6 sao? Chỉ cần bố mày kích hoạt trạng thái kỹ năng, võ hồn của hắn sẽ lập tức bị tuột xuống cấp 5, nghĩa là võ hồn của mình chỉ còn thua hắn có 1 cấp.

Với cảnh giới của mình hiện giờ, tuyệt đối có thể đập cho hắn thành đầu heo, ngay cả ba mẹ cũng không nhận ra.

Mười triệu linh thạch đổ vào tuyệt đối không đắt, thậm chí là quá rẻ nữa là đằng khác.

“Còn khoảng gần nửa tháng nữa là tới đại hội tỷ võ, tranh thủ thời gian này luyện hóa Hàn Băng Liên Tử và tích khí đan, hy vọng đủ điểm để thăng cấp thành tiên thiên tầng thứ 9, trong ngoại môn không cần phải ngán ai nữa.”

Từ trong nhẫn Càn Khôn lấy ra Hàn Băng Liên Tử lượm được trước khi vào bí cảnh Bắc Minh Tông cùng nhóm Hà Trung và một đồng tích khí đan

đổi được từ thành Ngư Tang, ném vào trong miệng luyện hóa để chuyển thành điểm nghiệm để thăng cấp.

“ hahahaha, cuối cùng thì Lăng Hàn Phong cũng đã ra tay xử lý con heo mập đó. Quý ba ngày ba đêm trước cổng trang viên, để xem mày còn dám bố lão hùng hổ nữa không?”

Tại ngôi trang viên của Tư Mã Phong Vân, Tư Mã Thiên đang mang theo vẻ mặt phấn khích tột cùng khoa tay múa chân cười nói.

“ Tôn sư huynh, chúng ta cùng tới trang viên của Lăng Hàn Phong chờ xem kịch vui chứ?”

“ Hồ hồ, đừng vội mừng Thiên thiếu gia à. Với tính cách của con heo mập đó, muốn hấn ngoạn ngoạn đi tới cổng trang viên quý ba ngày ba đêm, còn khó hơn lấy mặt trăng trên trời, hấn sẽ không bao giờ khuất phục trước lời đe dọa của Lăng Hàn Phong đâu.”

Tôn Hạo Quân vẫn tỏ ra vô cùng thản nhiên, khẽ nhấp nhấp ly trà trên tay, tựa như con sâu trong bụng Dương Kiệt, vô cùng tự tin nói.

“ Vậy có nghĩa là”

“ Đúng thế, con heo mập đó chắc chắn sẽ phát lời tuyên bố của Lăng Hàn Phong, thậm chí lời nói của Lăng Hàn Phong trong mắt hấn chỉ như một hơi rắm đánh ra, không hơn không kém mà thôi.”

Đúng là người hiểu bạn nhất luôn là kẻ thù của bạn.

Kể từ khi kết thù với Dương Kiệt, Tôn Hạo Quân đã nghiêm cứu kỹ và nắm rõ tính cách, cách hành sự của anh ta.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Tôn Hạo Quân có thể trở thành quân sư của Huyết Lang Băng, của Tư Mã Phong Vân tuyệt đối không đơn giản.

“ Nếu con heo mập đó dám phát lời nói của Lăng Hàn Phong, không chừng Lăng Hàn Phong sẽ trực tiếp ra tay trấn áp con heo mập đó, không phải càng tốt chứ sao?”

Tư Mã Thiên càng nghĩ càng phần khích, thậm chí đã suy tưởng tới cảnh Dương Kiệt bị Lăng Hàn Phong đánh thành tàn phế, thê thảm vô cùng.

“ Chưa chắc.” câu nói của Tôn Hạo Quân tựa như gáo nước lạnh tạt thẳng vào đầu của Tư Mã Thiên.

Đôi mắt Tôn Hạo Quân lóe qua tia sáng mưu mô, phân tích nói: “ Trong mắt của tên Lăng Hàn Long cao ngạo lỗ mũi lúc nào cũng trên trán đó, con heo mập chỉ là một con kiến yếu ớt chẳng đáng để lọt vào đôi mắt xanh của hắn, mục tiêu của hắn lúc này hoàn toàn tập trung vào đại hội tỷ võ hằng năm làm sao vượt qua được Tống Thiên Hành.

Cho nên, cho dù có biết con heo mập đó dám phát lời nói của mình, cùng lắm là phải vãi tên thuộc hạ phía dưới ra tay trấn áp mà thôi.

Mà thú thật, mấy tên thuộc hạ đó cùng lắm chỉ đủ gây chút rắc rối, ngại ngại ngừa cho con heo mập đó, hoàn toàn không được việc gì cả.”

Nghe xong lời phân tích của Tôn Hạo Quân, Tư Mã Thiên lập tức bình tĩnh lại, cảm thấy vô cùng có lý, thậm chí chắc chắn sẽ diễn ra theo kịch bản này cho mà xem.

Một tên ăn may mạo phạm tới hoàng đế, chẳng lẽ hoàng đế lại phải đích thân đi trừng phạt tên ăn may đó sao?

Câu trả lời chắc chắn là không rồi! Trong lòng hoang đế chắc chắn sẽ nghĩ rằng chỉ cần phái vài tên cận vệ binh lính gì đó là đủ để trấn áp tên ăn mày rồi, cần gì phải làm phiền tới mình chứ?

Tên Lăng Hàn Phong hoàn toàn không biết rằng đó không phải là một tên ăn mày tầm thường, muốn nắm muốn bóp như thế nào cũng được, thậm chí có thể hại thân.

“Cơ hội tốt như thế này chẳng lẽ không thể tận dụng được sao?” Tư Mã Thiên vô cùng không cam tâm, mang theo ánh mắt kỳ vọng nhìn vào Tôn Hạo Quân hỏi.

Trong đôi mắt Tôn Hạo Quân lóe qua tia sáng ranh hiểm, cười nói: “Nếu như Lăng Hàn Phong không ra tay, chúng ta sẽ ép hắn buộc phải ra tay.”

“Bằng cách nào, mau mau nói cho ta nghe với.”

“Nếu như người phụ nữ mà hắn đang ngắm tới, thậm chí có thể trở thành phụ nữ của hắn trong tương lai bị một thằng khác hãm hiếp, hắn sẽ như thế nào nhỉ?”

“Hahahaha, chắc chắn hắn sẽ nổi điên lên, phang thây xẻ thịt tên khốn đó ngay tức khắc chứ gì ~~!!”

Tư Mã Thiên nghe xong lời nói của Tôn Hạo Quân, lập tức hiểu ra vấn đề.

“Nhưng mà không thể nào, con heo mập kia sao lại làm thế chứ.”

“Trên đời này không có chuyện gì là không thể, trong lòng tại hạ đã có một kế hoạch rõ ràng, cho dù con heo mập có là thánh nhân cũng sẽ sập bẫy cho mà xem, khà khà khà khà ~~~!!”

“ Hahahaha ~~~!!”

Tiếng cười đầy ranh hiểm của cả hai lên trong dứt trong phòng khách trang viên.

Lúc này Diệt Tuyền vẫn còn đang bẻ hoa ngắt cành vì vẫn còn căm giận và Dương Kiệt đang chìm sâu trong trạng thái tu luyện, hoàn toàn không hề hay biết một âm mưu đáng sợ sắp ập vào đầu mình.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 60: Âm Mưu Bắt Đầu

Ngày tháng cứ thế trôi qua, trong thời gian này dòng người đang hóng chờ Dương Kiệt sẽ chạy tới trước cổng trang viên Lăng Hàn Phong quỳ gối ba ngày ba đêm đều tỏ ra thất vọng tột cùng.

Vì dường như Dương Kiệt đã hoàn toàn phát lời nói của Lăng Hàn Phong, hoàn toàn không có dấu hiệu xuống nước gì cả.

Điều đó khiến không ít người cảm phần khi chờ đợi mãi vẫn không có buổi kịch hay để xem, mang tên Dương Kiệt ra chửi rủa và bêu xấu, tựa như anh ta là tội nhân thiên cổ, tội ác tày trời vậy.

Tất nhiên có nhiều người chợt giật mình nhận ra rằng, thì ra lời nói của Lăng Hàn Phong cũng chưa chắc đáng sợ như mọi người thường nghĩ. Ít ra hiện giờ có một người xem những lời nói đó tựa như cú đánh rắm không hơn không kém mà thôi.

Và cái tên Dương Kiệt lại lần nữa dậy sóng trong khu vực ngoại môn, thậm chí bên phía nội môn cũng bắt đầu chú ý tới anh ta.

Đối với sự việc này, Lăng Hàn Phong mang theo sắc mặt lạnh như băng, sát khí đầy mình tuyên bố: “ bắt đầu từ hôm nay, phong tỏa hết mọi đường sống của con heo mập đó, tài nguyên tu luyện hàng tháng, giao nhận nhiệm vụ, trao đổi vật phẩm trong tông môn của hắn đều cấm hết cho ta.”

Ngay sau khi lời tuyên bố của Lăng Hàn Phong truyền ra, cả khu vực ngoại môn lại một phen dậy sóng.

Phong tỏa mọi đường sống? Tài nguyên tu luyện hàng tháng, giao nhận nhiệm vụ, trao đổi vật phẩm trong tông môn đều cá, hết? Vậy chẳng khác nào phá hỏng cả tương lai của Dương Kiệt sao?

Đừng nghĩ là Lăng Hàn Phong tuyên bố cho chơi, ngay lập tức những bộ phận liên quan ở phía dưới đều tuyên bố sẽ chấp hành theo lời nói của Lăng sư huynh, liệt Dương Kiệt vào danh sách đen không được tiếp đón.

Mấy tên rảnh hơi rách việc lại một phen háo hức chờ đợi Dương Kiệt kêu cha khóc mẹ, như con chó thảm thương phải chạy tới trước cổng Lăng Hàn Phong quỳ gối khấu đầu xin lỗi.

Và vài ngày nữa lại trôi qua, đám người hóng chuyện lại thêm lần thất vọng khi phát hiện Dương Kiệt hoàn toàn không để tâm những gì đang diễn ra ở bên ngoài, cổng trang viên vẫn đóng sập như trước đó, có vẻ như anh ta bị trúng gió đột ngột chết ở trong đó rồi vậy.

Thậm chí có không ít người sợ Dương Kiệt không biết chuyện gì đang xảy ra, trực tiếp chạy tới trước cổng anh ta hô hào thông báo lại những lời nói của Lăng Hàn Phong cho anh ta nghe. Nhưng đừng tưởng là lòng tốt gì, chỉ là muốn xem trò cười của anh ta mà thôi.

Đáp lại đám người đó, trong trang viên chỉ vang lên một chữ: “ Biện~~~~~!!”

Nhóm người lại một phen giật mình về sự cứng rắn của anh ta. Chẳng lẽ anh ta không sợ bị phong tỏa hết đường sống, suốt đời không thể ngóc đầu lên nổi sao?

Đối với những suy nghĩ của chúng, Dương Kiệt chỉ cười lạnh.

Không cho nhận tài nguyên tu luyện? Xin lỗi à. Với tài nguyên không đủ xia răng của tông môn phát xuống, thậm chí không bằng mình đi giết hai

con ma thú cấp 2 nữa là.

Thậm chí từ lúc gia nhập tông môn tới thời điểm này, Dương Kiệt chưa từng chủ động đi nhận qua tài nguyên tu luyện của mình lần nào cả.

Còn không cho giao nhận nhiệm vụ và trao đổi vật phẩm trong tông môn ư? Đúng là có chút rắc rối. Nhưng cũng chỉ là có chút mà thôi.

Không làm thì không làm, điểm tích lũy chỉ dùng để đổi tài nguyên tu luyện, không được đổi ở tông môn chẳng lẽ bố mày không thể đi tới các thành phố lớn dùng nội đan ma thú cao cấp để đổi sao? Thánh Hỏa Tông không có quyền ngăn cản mình trao đổi với thương hội chứ? Vậy thì còn gì phải sợ nữa?

Và ngày tháng cứ thế trôi qua, ngày đại hội tỷ võ đã gần kề, mọi người cũng không còn tâm trí giành sự quan tâm tới Dương Kiệt nữa, tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

Đối diện với thái độ của Dương Kiệt, Lăng Hàn Phong cũng có chút không biết phải làm sao. Những gì cần làm cũng đã làm rồi, đối phương không khuất phục thì cũng đành chịu, vả lại quan trọng nhất hiện giờ là lo tu luyện đột phá, giành giải quán quân đại hội tỷ võ tông môn lần này, con heo mập đó xử lý sau cũng được.

Màn đêm từ từ buông xuống, một ngày nhộn nhịp trong Thánh Hỏa Tông lại sắp trôi qua. Trước cổng trang viên của Dương Kiệt đột nhiên xuất hiện một bóng người toàn thân bao phủ bởi bộ trang phục thích khách màu đen đang lặng lẽ áp sát tới gần.

Bóng người đó khẽ quay đầu tứ phía quan sát, phát hiện xung quanh không hề có một ai cả, thậm chí phào nhẹ nhõm. Sau đó từ trong lòng lấy ra

một vật phẩm giống như một lá thư, thận trọng để ngay trước cổng trang viên rồi nhanh chóng quay người rời khỏi.

Tất nhiên, trước khi rời đi không quên lượm một tảng đá to trực tiếp thẳng vào cổng trang viên của Dương Kiệt. Mục đích là tạo tiếng động để anh ta phát hiện.

Rầm ~~~~!!

“ Kzy Dzi Dzây? Bom tiêm kích oanh tạc à??”

Dương Kiệt giật mình hoảng hốt từ trong trạng thái tu luyện bùng tỉnh.

Lập tức rời khỏi phòng ngủ của mình phóng ra tới cổng trang viên.

Két ~~~~!!

Cánh cổng từ từ mở ra, sau đó là một cái đầu thô tròn như quả bóng rổ từ trong đó thò ra, đôi mắt đầy cảnh giác liếc nhìn tứ phía, không phát hiện bất kỳ thứ gì khác thường cả, đôi lông mày không tự chủ díp chặt lại.

“ Lúc này vừa xảy ra chuyện gì vậy trời? Đá vỡ? chẳng lẽ bọn đòi nợ thuê tới đòi nợ không được, chơi trò dùng đá ném vào nhà hăm dọa sao?”

Dương Kiệt gãi gãi đầu, quan sát kỹ lại, phát hiện dưới đất có một lá thư không biết do ai để lại.

“ Thư tình? Hay thư tuyên chiến đây?” Dương Kiệt cười lạnh khẽ dùng chân đá đá lá thư nằm trên mặt đất, phát hiện không có gì bất thường, mới từ từ thận trọng nhặt lên.

“ ủa, cái gì vậy? Định chơi độc à?” Dương Kiệt giật mình hoảng hốt khi vừa mở lá thư ra, một thứ bột trắng được kẹp giữa lá thư rơi hết xuống tay mình, vội vã vứt bỏ đá thư sang một bên.

“ Hệ thống, hệ thống, có phát hiện điều gì bất thường trong cơ thể tôi không?”

Dương Kiệt không dám lơ là, vội vã lên tiếng kêu hệ thống kiểm tra lại cơ thể của mình, đồng thời trong lòng phần nộ tột cùng. Mẹ kiếp, dùng sức chơi không lại giờ định chơi độc sao?

“ Dính dong, hệ thống không phát hiện điều gì bất thường trong cơ thể của bạn cả, xin hãy yên tâm.”

Dương Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm, hoàn toàn tin tưởng vào cỗ máy “Xquang” hệ thống.

Nhưng vì sao?

Lại lần nữa lượm lá thư vừa vớt bỏ lên, mở ra nội dung trong đó.

Dương Kiệt đột nhiên biến sắc, đôi mắt gương to ra hết cỡ nhìn chằm chằm vào nội dung trong thư, một luồng sát khí đáng sợ từ trong cơ thể phát tán ra.

“ Khốn kiếp, dám đụng tới Diệp sư tỷ, cho dù mày là ai, tao cũng sẽ truy sát mày tới tận chân trời góc biển.”

Dương Kiệt phần nộ xé nát lá thư trên tay, sau đó phóng người về phía cổng ra vào tông môn.

“ Oa,oa,oa... buồn ngủ quá đi ~~!!Ủa, cái gì thế này? Đó, đó là” Hai đệ tử phụ trách canh cổng ban đêm đang không ngừng ngáp ngủ, đột nhiên phát hiện một bóng đen khổng lồ đang lao tới với tốc độ nhanh như chớp.

“ Kính chào Dương.....”

Vù ~~~~~!!

Hai đệ tử chưa kịp chấp tay thi lễ, chỉ thấy chiếc bóng khổng lồ đó đã vọt ra khỏi tông môn, để lại hai người ngo ngác không biết phải làm sao.

“ Dương sư huynh làm gì mà như bị ma đuổi thế này?” Một trong hai tên lên tiếng hỏi.

“ Tao có người quen trong ngoại môn, nghe nói Dương sư huynh đang bị Lăng sư huynh trong nội môn phong tỏa mọi đường sống, chắc chịu đựng không nổi bỏ chạy ra khỏi tông môn chứ gì.”

Tên còn lại tỏ vẻ “ tao biết hết mọi việc rồi nhé” tự tin nói.

“ Cái gì? Dương sư huynh bị phong tỏa mọi đường sống? Sao lại nghiêm trọng như thế này?”

“ Ai biết! Nghe nói có dính dáng tới một sư tử trong ngoại môn, nên Dương sư huynh và Lăng sư huynh đã xảy ra mâu thuẫn với nhau thì phải.”

“ À, à, lại mấy vụ tình cảm tay ba này nữa. Quả thật đáng tiếc, dù sao Dương sư huynh cũng là người từ tạp vụ mà lên, giờ bị hành tới mức độ này quả thật đáng tiếc. Chẳng lẽ đệ tử chúng ta suốt đời không thể ngóc đầu lên nổi thật sao?”

“ Thôi, thôi, chuyện của mấy thằng lớn để họ tự giải quyết, không liên quan gì tới mình cả. Cố gắng hoàn thành nhiệm vụ kiếm chút tài nguyên đột phá thành tiên thiên để vào ngoại môn là chính.”

“ Có lý, có lý.”

“ Không dám, không dám.”

“ Dương sư huynh, đệ là một đệ tử ngoại môn trong tông môn, trên đường đi làm nhiệm vụ quay về phát hiện một nhóm người lạ mặt bắt cóc Diệp sư tỷ di chuyển thẳng về phía khu rừng phía nam cách tông môn không quá xa. Vì tài hèn sức mọn nên sư đệ không đủ sức ngăn cản nên đành gửi thư báo cho Dương sư huynh biết, hy vọng Dương sư huynh sớm cứu được Diệp sư tỷ quay trở về, chúc sư huynh may mắn.”

Đó là toàn bộ nội dung trên lá thư nặc danh lúc này.

Một cái bẫy ~~~!!

Cho dù là thằng khờ cũng hiểu rõ đây chỉ là một cái bẫy để bẫy mình vào. Nhưng cho dù biết rõ là một cái bẫy, Dương Kiệt cũng phải liều mình dấn thân vào.

Cái bẫy có thể là do Lăng Hàn Phong hay Huyết Lang Bang bày ra, mục tiêu là để trừ khử mình chăng?

Một âm mưu trần trụi nhưng không thể không đâm đầu vào, khoan nói việc Diệp Tuyên bị bắt là thật hay không, lỡ như là thật, nếu như mình không đi cứu, cô ta có mệnh hệ gì chắc mình sẽ ân hận suốt đời.

“ Lăng Hàn Phong, Huyết Lang Bang, hy vọng các người đừng đùa với lửa, nếu như Diệp sư tỷ có mệnh hệ gì, ta sẽ cho các người hối hận vì đã sống trên đời này.”

Tụi bây muối chơi trò gì với tao tao sẵn sàng tiếp hết, nhưng nếu như dám đụng tới người bên cạnh tao. Tao không làm gì được thiên đạo của thế giới này, chẳng lẽ không xử lý được lũ khốn nạn tụi bây?

Dương Kiệt phần nộ tới cùng, vừa cắn răng vừa không ngừng phóng thẳng về khu rừng phía nam.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 61: Xuân Dược Phát Huy Tác Dụng

“ Tôn quân sư, có chắc ăn không đấy? anh khẳng định rằng con heo mập sẽ dính câu chứ?”

Tại trang viên của Tư Mã Phong Vân, Tư Mã Thiên mang theo vẻ mặt sốt ruột quay sang Tôn Hạo Quân hỏi.

“ Yên tâm, âm mưu lần này nói thẳng ra là đào hố ngay trước mặt con heo mập bắt hấn phải nhảy bằng mọi giá, hấn không nhảy không được, nhưng nếu như đã nhảy rồi thì... khà khà khà khà!”

Tôn Hạo Quân cười một cách ranh hiểm, tựa như tất cả đều nằm trong suy tính của hấn vậy.

Nhưng ít ra hiện giờ chứng tỏ hấn đã đúng, Dương Kiệt không nhảy không được.

“ Nhưng mà bằng cách nào khiến hấn phải làm chuyện cảm thú với con bé Diệp Tuyền vậy?”

“ Hô hô, vô cùng đơn giản, tại hạ đã tìm mua một loại xuân dược cực mạnh từ một luyện đan đại sư, chỉ cần dính phải loại xuân dược này, đừng nói một tên tiên thiên, ngay cả một kẻ mạnh xuất khiếu cũng lập tức trở thành một tên tội phạm hiếp dâm điên cuồng cho mà xem.”

“ Không sợ hấn đề phòng không bị dính chiêu sao?”

“Đề phòng? Đề phòng bằng cách nào? Loại xuân dược đặc biệt này muốn kích hoạt phải trải qua hai giai đoạn.

Thứ nhất: đánh phải bột trắng tinh luyện của xuân dược, thế nhưng xuân dược sẽ không phát huy hiệu quả ngay, thậm chí người đánh phải không biết rằng mình đã bị đánh độc, cho tới khi gặp phải giai đoạn thứ hai.

Giai đoạn thứ hai chính là người đánh phải bột trắng xuân dược còn hít phải một mùi hương đặc biệt giành riêng cho loại xuân dược này, thì tới lúc đó lực thuốc mới phát huy tác dụng, mà một khi đã phát huy tác dụng thì hì hì hì hì.”

Trên môi Tôn Hạo Quân lộ ra một nụ cười thâm đãng.

“Bột xuân dược đã để sẵn trên lá thư, chỉ cần con heo mập mở ra xem, chắc chắn sẽ bị đánh trên người. hấn sẽ tỏ ra nghi ngờ mình bị đánh độc hay gì đó, nhưng sau khi kiểm tra kỹ lưỡng không cảm thấy điều gì bất thường, chắc chắn sẽ mất cảnh giác. Còn mùi hương đặc biệt để kích hoạt xuân dược, tại hạ đã để sẵn trên người cô bé Diệp Tuyên kia, chỉ cần con heo mập bước tới gần ngửi phải mùi hương đó, hớ hớ, heo mập sẽ bị thành con heo chỉ muốn lai giống ngay tức khắc.”

“hahaha, diệu kế, quả thật diệu kế, chỉ là quả thật đáng tiếc, một đóa hoa tươi lại bị con heo hôi thối ngậm mất.”

Tư Mã Thiên cũng phấn khích cười theo, chỉ là nghĩ tới cảnh con heo mập đề lên cái cơ thể hoàn hảo đó, giọng nói có chút chua chát.

“Không có gì phải tiếc nuối cả, chỉ cần Thiên thiếu gia có thực lực, có địa vị, sau này muốn phụ nữ nào mà chả có. Nói cho cùng, con bé Diệp Tuyên chỉ là một vật hy sinh trong việc này mà thôi.”

Mặc dù trong lòng khinh bỉ tên Tư Mã Thiên vô cùng, so với anh trai của hắn quả thật một trời một vực, nhưng dù sao cũng là em trai ruột của chủ nhân mình, nên vô cùng ôn hòa an ủi giải thích.

“ Thế nhưng sau khi Lăng Hàn Phong xem xong ký ức ma thạch, hiểu rõ chuyện này là một âm mưu, con heo mập chỉ là một nạn nhân, không ra tay với hắn mà đi truy tìm chủ mưu thì sao?”

“ hô hô, nếu như người đang bị tính toán là Tống Thiên Hành, chắc chắn sẽ diễn ra như những gì Thiên thiếu gia nói. Nhưng con rắn độc đó ư? Cho dù biết rõ con heo mập là người vô tội, nhưng với tính cách nhỏ mọn của hắn, chắc chắn sẽ phang thầy xẻ thịt con heo mập bằng mọi giá. Còn tìm chủ mưu, đợi hắn tìm được hảng tính. Đó là lý do vì sao chúng ta không xuất hiện ở hiện trường mà chỉ giao cho một tên thuộc hạ ở phía dưới làm việc, có bại lộ ra cũng chả liên quan gì tới mình cả.”

“ Haha, vậy là không còn gì phải lo lắng rồi. Cầu trời phù hộ cho thằng nhỏ việc này không bị bại lộ, không thì số phận của nó chỉ có trời mới biết, hô hô hô hô.”

“ Đúng, chúng ta chỉ cần ngồi chờ người mang ký ức ma thạch trở về, sau đó bắt đầu chiêm ngưỡng cảnh xuân cung đầy nhiệt huyết kia thôi, hahahahaha ~~~~!!”

Quay trở lại Dương Kiệt đang dùng tốc độ như tên bắn lao thẳng về phía khu rừng phía nam cách Thánh Hỏa Tông không quá xa.

Vừa bước vào rừng, Dương Kiệt đã liên hệ hệ thống kích hoạt Radar để kiểm tra xem có mai phục gì trong này không. Tất nhiên cũng kết hợp luôn việc định vị vị trí của Diệp Tuyền.

Chức năng này tất nhiên là phải thu phí rồi, mỗi phút tốn 1000 linh thạch, tuy không quá mắc, nhưng với túi tiền lúc này của Dương Kiệt, trong lòng như đang rướm máu.

Đã nghèo nay càng nghèo hơn nữa.

“ Phát hiện ra vị trí của Diệp sư tử rồi!” Không quá khó khăn để Dương Kiệt phát hiện ra vị trí của Diệp Tuyên mà bọn chúng đã bắt cóc vào đây.

Vớ vẩn, mục đích đâu phải là bắt cóc tổng tiền đâu mà giấu kỹ làm gì, càng dễ bị lộ càng tốt đó chứ.

Tung người vượt qua một con suối, chạy thêm vài bước nữa lập tức xuất hiện một bóng người sở hữu những đường cong hoàn hảo chết người đang nằm bất tỉnh trên mặt đất lọt vào trong mắt của Dương Kiệt.

“ Diệp sư tử ~~!!” Dương Kiệt vừa vui mừng vừa thận trọng. khẽ quan sát xung quanh không phát hiện điều gì bất thường cả, từ từ từng bước bước tới bên cạnh Diệp Tuyên đang nằm bất động trên mặt đất.

“ ủa, mùi hương gì thế này? Không phải mùi hương vốn có của Diệp sư tử.”

Vô cùng thận trọng né tránh chạm bầy nhưng không hề có, từ từ quỳ xuống bên cạnh Diệp Tuyên, đột nhiên phát hiện mùi hương khác thường xộc thẳng vào mũi, không kèm được dúi mày suy nghĩ.

“ Diệp sư tử, Diệp sư tử, sư tử có sao không, mau tỉnh lại nè.” Dùng tay vỗ nhẹ lên má của Diệp Tuyên, vẫn không thấy đối phương có phản ứng gì cả. Ngược lại bản thân bắt đầu có chút phản ứng, mỗi lần vuốt nhẹ lên má đối phương, tim đập mạnh thành thịch, nhiệt độ trong cơ thể đột nhiên tăng lên với tốc độ chóng mặt, bàn tay tự chủ liên tục vuốt tiếp lên má của Diệp Tuyên.

Bàn tay thô to vượt từ má xuống cổ, dần dần xuống tới gần đôi núi hùng vĩ nhất trên cơ thể Diệp Tuyền, Dương Kiệt giật mình hoảng hốt rút đôi tay mình lại, đôi mắt tràn đầy gân máu, trong đầu liên hệ hệ thống hỏi: “ Hệ thống, chuyện gì xảy ra thế này, sao tôi không tự chủ được bản thân làm những hành vi bấy bạ này với Diệp sư tỷ hả?”

“ Dính dong, bạn đã rơi vào trạng thái dính phải xuân độc, có những hành vi như thế này cũng là lẽ đương nhiên thôi.”

“ Dính phải xuân độc? Hồi nào vậy? Chẳng lẽ là mùi hương kỳ lạ lúc nãy?”

Dương Kiệt bối rối vô cùng, không ngờ lũ khốn nạn đó lại chơi trò này với mình. Không biết là nên cảm ơn hay nên hận chúng đây.

“ Dính dong, không hẳn thế, xuân dược này rất kỳ lạ, phải kết hợp hai thứ là bột trắng mà bạn dính phải trước kia kết hợp với mùi hương vừa ngửi được mới có thể phát huy tác dụng.”

“ Cái gì? Bột trắng trong lá thư lúc nãy sao? Sao lúc nãy tôi hỏi ông trả lời là không có vấn đề gì hết là sao?”

“ Dính dong, chú ý, lúc nãy bạn chỉ hỏi: “ trong cơ thể tôi có xảy ra điều gì bất thường không?” hệ thống trả lời rằng không là hoàn toàn chính xác, vì bạn không có hỏi là bạn có trúng độc hay không.”

Mẹ kiếp ~~!! Không ngờ hệ thống lại bày đặt chơi chữ với mình nữa? Giờ biết trách ai bây giờ?

Dương Kiệt có chút cười khóc không được.

“ Vậy có cách nào giải quyết tình trạng này không? Tôi sắp chịu không nổi rồi đây, nóng quá ~~!!”

Khuôn mặt của Dương Kiệt đã đỏ như tôm luộc, đỉnh đầu như đang bốc khói, mỡ thịt toàn thân run lên cầm cập, đôi tay và hạ bộ theo phản ứng tự nhiên định ép sát vào Diệp Tuyên đang nằm bất động ở cách đó không xa.

“ Dính dong, chẳng phải quá đơn giản sao? Thuốc giải độc ngay trước mặt, còn không mau mau “ sử dụng” nữa.” Hệ thống nhấn mạnh từ “ sử dụng” lạnh lạnh nói.

Đừng giỡn nữa đại ca ~~!! Đụng vào con hồ cái này, đợi tới lúc ả tỉnh dậy không xé xác mình ra mới là lạ á.

Hít hà, hít hà ~~!!

Hơi thở càng lúc càng gấp rút, đôi tay không theo ý chí của mình không ngừng chạy khắp cơ thể Diệp Tuyên.

“ U... U” Mặc dù vẫn trong trạng thái bất tỉnh, nhưng Diệp Tuyên đã bắt đầu có phản ứng tự nhiên.

Miệng phát ra những tiếng rên nhỏ, cơ thể không tự chủ run lên theo từng nhịp vuốt ve bởi bàn tay của Dương Kiệt, đôi má bắt đầu ửng đỏ lên.

Những biểu hiện đó càng khiến Dương Kiệt như muốn nổi điên lên mà thôi. Hận không thể rút súng lên ngựa đại chiến ba trăm hiệp ngay tức khắc.

“ Khốn kiếp, không dừng lại được. Hệ thống, mau mau giúp đỡ ~~~!!” Mặc dù ý thức vẫn còn tỉnh táo, nhưng cơ thể không theo được sự điều khiển của mình, không còn cách nào khác đành cầu cứu hệ thống chết dịch kia.

“ Dính dong, rõ ràng đã có “ thuốc giải” hiệu quả nhất ngay trước mặt, sao bạn lại yêu cầu hệ thống giúp đỡ nữa chứ?” Giọng nói hệ thống mang theo điệu chế giễu nói.

Mẹ kiếp, từ lúc tham gia xong thí luyện “ Đường Ngay Trước Mắt”, hệ thống dường như đã được nâng cấp thì phải, bắt đầu biết chọc quẻ mình rồi đấy.

“ Đừng lồi thôi nữa, có cách nào mau mau nói ngay ~~~!!” Dương Kiệt đã bắt đầu có động tác lột bỏ đồ trên người mình. Mình xong chắc chắn sẽ tới lượt.... không dám nghĩ tới nữa.

“ Một triệu linh thạch, hệ thống sẽ giúp bạn hút sạch xuân độc trong cơ thể ngay tức khắc.”

“ Cái gì? Bộ định đi cướp hả? Tôi đào đâu ra một triệu linh thạch ngay bây giờ chứ?”

Cướp giật~! Tuyệt đôi cướp giật một cách công khai ~~~!!

“ Dính dong, hãy suy nghĩ kỹ trước khi quyết định, người ta thường nói “ giận quá mất khôn”, hệ thống không ép buộc gì bạn cả, nếu như bạn không đồng ý, hãy tự tìm cách giải quyết đi nhé.”

Hệ thống đã lên tiếng nói thế thì còn cách nào nữa.

Dương Kiệt vô cùng không cam tâm phần nọ nói: “ Nhưng hiện giờ trên người tôi không đủ một triệu linh thạch, phải làm sao đây?”

Ngay lập tức hệ thống mang theo giọng điệu vô cùng quen thuộc hình như đã nghe qua từ đâu thì phải, à há, đúng rồi, của tên gian thương Vạn Phúc của Vạn Bảo Các nói: “ Hệ thống có thể châm chước cho bạn mượn trước một triệu linh thạch, sau này bạn kiếm đủ số linh thạch cần thiết có thể trả sau cũng được. Chỉ là theo luật giang hồ vay mượn, chín ra mười ba về, tiền lời được tính theo tuần thay vì hàng tháng, tỷ lệ là 30 %, nghĩa là nếu mượn một triệu linh thạch, mỗi tuần phải trả tiền lời là ba trăm ngàn linh thạch, xin hỏi bạn có mượn không?”

Đen, thậm chí còn đen ở mấy tên cho vay nặng lãi ở bên ngoài nữa!

Nhưng hiện giờ đang ở thể chó dưới nước, không mượn cũng phải mượn. Cùng lắm không có tiền trả bố mày xù nợ, làm gì được tao nào!

Dường như biết rõ suy nghĩ của Dương Kiệt, hệ thống lạnh lạnh nói: “Dính dong, suy nghĩ của bạn là vô cùng nguy hiểm, bạn nên bỏ ngay tức khắc. nếu như quá hạn không trả đủ số linh thạch cần thiết, hệ thống sẽ trực tiếp giáng cấp tuyệt học ngẫu nhiên của bạn xuống một cấp, kèm theo là LV của bạn nữa. Hãy suy nghĩ kỹ trước khi hành động đấy nhé.”

“Tôi” Dương Kiệt đã khóc không thành tiếng, so với cấp tuyệt học và LV của mình, chỉ vì chút linh thạch ít ỏi mà bị giáng cấp, tuyền đôi là thiệt hại nặng nề, nặng nề tới nỗi không thể chấp nhận được.

Lúc này anh ta đã hận chết tên khốn trời đánh đã bày ra cái trò độc ác này rồi.

Trong lúc đang kỳ kèo trả giá với hệ thống, bản thân Dương Kiệt đã lột xong chiếc áo trên người, bắt đầu chuẩn bị lột tới quần rồi đấy.

“Tôi mượn, tôi mượn được chưa, mau mau giúp tôi giải độc ngay đi ~~!!”

Dương Kiệt đã cắn môi mình tới nỗi chảy cả máu, cố gắng hết sức vẫn không kèm chế được hành vi lột quần, thậm chí đã có thể nhìn thấy hình bóng thoát ần thoát hiện của “Tiểu Dương Kiệt” rồi đấy.

“Dính dong, quý khách đã xác định vay mượn linh thạch một triệu một trăm ngàn của hệ thống, đóng lời mỗi tuần là ba trăm ba mươi ngàn linh thạch, mong quý khách sớm trả lời hết nợ nần, xin cảm ơn.”

“ Cái gì? Không phải chỉ một triệu thôi sao? Ở đâu lòi ra thêm một trăm ngàn nữa vậy? có nhầm lẫn gì không?”

“ Dính dong, thưa không ạ! Hệ thống luôn luôn đúng, một trăm ngàn kia là phí 10% VAT, chẳng lẽ bạn mua hàng không cần đóng thuế sao?”

“ Tôi...” Dương Kiệt không biết dùng lời nào để cãi lại nữa, chỉ muốn lòi tên hệ thống chết dịch đó ra bóp cổ chết cho rồi.

“ không cãi nữa, mau giúp tôi giải độc ngay và luôn đi.” “ Tiểu Dương Kiệt” đã gần như xuất đầu lộ diện, giật mình hoảng hốt không dám kỳ kèo với đối phương nữa, lập tức hạ lệnh giải độc ngay tức khắc.

“ Dính dong, yêu cầu của bạn sẽ được thực hiện ngay tức khắc.”

Ngay sau khi câu nói của hệ thống vừa dứt, Dương Kiệt lập tức cảm nhận thấy một luồng khí mát lạnh chạy khắp cơ thể, dục vọng đáng sợ trong người lập tức bị dập tắt, động tác lột quần đã ngừng hẳn, không tự chủ ngồi ngã mông xuống đất, hít thở một cách dồn dập, toàn thân chảy đầy mồ hôi lạnh, tựa như vừa đại chiến ba trăm hiệp xong vậy.

Hít hà, hít hà ~~~!!

“ May quá, suýt chút nữa thì trở thành diễn viên chính đóng phim AV cho lũ khốn nạn kia xem free rồi.”

Ba chân bốn cẳng mặc lại đồ vào người, Dương Kiệt đã tựa như miệng núi lửa có thể bùng nổ bất kỳ lúc nào.

Tự nhiên tốn cả triệu linh thạch một cách vớ vẩn cho tên ma hút máu là hệ thống, Dương Kiệt lúc này chỉ muốn giết người mà thôi.

“Đừng để bố mày biết thằng chết dịch nào bày ra trò này, không lột da xẻ thịt mày bố mày không gọi là Dương Kiệt nữa.”

Cố gắng kềm nén cơn phẫn nộ tốt cùng trong lòng, mặc xong quần áo chỉnh tề, nhanh chóng bế thốc Diệp Tuyên vẫn còn đang bất tỉnh lên, quay đầu lao trở về trang viên của mình trước rồi tính sau, nếu như lúc này có ai đi qua nhìn thấy không chừng kết tội mình hãm hiếp đồng môn không chừng.

Sau khi Dương Kiệt rời khỏi hiện trường được một khắc giờ, một bóng người từ phía sau đùm cây phía xa xuất hiện. Bắt đầu đi thu nhặt những viên ký ức ma thạch đã được bố trí sẵn ở gần đó.

“Không biết tình hình diễn ra thế nào nhỉ? Nghe theo lời Tôn quân sư mình chỉ chờ sẵn ở bên ngoài lối vào khu rừng, đợi khi nhìn thấy con heo mập rời khỏi mới vào đây nhặt lại ký ức ma thạch. Chỉ là con heo mập vào rừng chưa tới nửa canh giờ đã rời khỏi, chẳng lẽ hần “nhanh” như vậy sao? Làm mình sợ phải ở ngoài bị muỗi đốt hết nửa ngày trời, ai ngờ.... Đúng là thân hình luôn tỷ lệ nghịch với sức dai, hớ hớ ~~!”

Bóng người này không ai khác chính là tên đã từng quan sát Dương Kiệt tiêu diệt ba tên thuộc hạ của Lăng Hàn Phong vài tháng trước. Hèn chi hệ thống radar không phát hiện được hần, thì ra hần mai phục bên ngoài khu rừng chứ không phải ở gần đây.

Bóng người đó vừa thu lượm ký ức ma thạch vừa hí hửng buông lời chế giễu “sức chịu đựng” của Dương Kiệt.

Nếu như Dương Kiệt có mặt ở đây chắc chắn sẽ xoắn tay áo lên cài tay đôi với hần: “Bố mày mạnh lắm, chỉ là này giờ không làm gì nên mới kết

thúc nhanh thôi. Bỏ mày mà làm thì mày xác định bị muỗi đốt cả ngày đi nhé ~~~!!”

“ Hê hê, nhiệm vụ đã hoàn thành, giờ chỉ cần quay về giao lại cho Tôn quân sư rồi chiêm ngưỡng kịch xuân cung thông qua ký ức ma thạch, tuy không phải trực tiếp, cũng không có âm thanh(ký ức ma thạch chỉ ghi hình ảnh không ghi được tiếng) nhưng chắc cũng không kém phần hấp dẫn nhỉ?”

Sau khi thu lượm xong, bóng hình của hắn từ từ biến mất trong không khí, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

Đó là kỹ năng đặc biệt của võ hồn của hắn, nên mới được Tôn Hạo Quân giao cho những nhiệm vụ do thám theo dõi như thế này.

Kết ~~~!

Cánh cửa phòng khách trang viên Tư Mã Phong Vân mở ra, cả Tư Mã Thiên và Tôn Hạo Quân đều phấn khích đứng bật dậy, nhìn thấy người được giao nhiệm vụ quay trở về, lập tức hỏi: “ Thế nào? Con heo mập đã xuất hiện trong khu rừng chứ?”

“ Bẩm Thiên thiếu gia, Tôn quân sư, đúng như dự đoán, con heo mập đã đi sâu vào trong khu rừng, lúc quay về có cống theo con bé Diệp Tuyên, tất cả đều diễn ra đúng như kịch bản đã vạch sẵn ạ.”

Người phụ trách làm nhiệm vụ chấp tay thi lễ đáp.

“ Hahahahaha, vậy là mưu kế của chúng ta đã thành công một nửa rồi, giờ chỉ cần giao cho Lăng Hàn Phong, chúng ta sẽ được chiêm ngưỡng một vở kịch đại chiến đầy hấp dẫn cho mà xem.” Tư Mã Thiên phấn khích tột cùng, khoa tay múa chân nói.

Tôn Hạo Quân khẽ ngật đầu hài lòng với mưu kế của mình tiến hành thuận lợi, quay sang người phụ trách nói: “ Ký ức ma thạch đâu? Đưa cho ta coi thử.”

“ hahaha, đúng, đúng, phải coi lại thử cảnh con heo mập nhai đóa hoa tươi như thế nào chứ! Cái thân hình khổng lồ đó đè lên cái thân hình bé bỏng kia chắc đáng sợ lắm nhỉ? Khả khả, Tuy hơi nhức mắt chút, nhưng nhân vật nữ trong đó đáng để chiêm ngưỡng đấy ~~~!!” Tư Mã Thiên nước miếng chảy dài, thềm thường phấn khích nói.

Người phụ trách từ trong lòng lấy tổng cộng bốn viên ký ức ma thạch được đặt đúng bốn góc độ khác nhau, còn hơn cả máy quay 360 độ nữa là.

Không tốn thêm thời gian, trực tiếp truyền chân khí vào ký ức ma thạch kích hoạt hình ảnh đã được lưu trữ trong đó.

Lọt vào đôi mắt của cả ba là hình ảnh Dương Kiệt từ phía xa lao tới gần Diệp Tuyền đang ngất xỉu trên mặt đất. Và....

Cả ba không ngừng vang lên tiếng cười và lời bàn tán đầy dâm dăng.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 62: Tư Mã Phong Vân Xuất Quan

Ký ức thạch bắt đầu phát lại hình ảnh từ đầu tới cuối, chúng không ngừng bàn tán xôn xao kèm theo tiếng nước miếng chảy thềm thường, ước gì mình xuất hiện đá con heo mập kia sang một bên để thay thế vị trí của Dương Kiệt.

Đặc biệt là phát tới cảnh cao trào Dương Kiệt chuẩn bị lôi “tiểu Dương Kiệt” ra, chúng găm thét lên vì phấn khích, đôi mắt gương to ra hết cỡ chuẩn bị chiêm ngưỡng cảnh quan trọng nhất trong suốt quá trình.

.....

.....

.....

Cả ba há hốc ngơ ngác khi nhìn thấy cảnh Dương Kiệt vào thời khắc quan trọng nhất đã bừng tỉnh trở lại, ba chân bốn cẳng mặc đồ vào người, dường như xuân độc đã mất hết tác dụng đối với anh ta thì phải.

“Cái, cái khi khô gì thế này? Tới thời điểm quan trọng nhất lại bừng tỉnh, mỡ ngay trước mắt không ăn, chẳng lẽ con heo mập kia là một tên thái giám?”

Tư Mã Thiên như không tin vào đôi mắt của mình, không ngừng nắm lấy cổ áo của tên phụ trách nhiệm vụ hỏi.

“ Rõ ràng lực thuốc đã phát huy tác dụng, nhưng vì sao cuối cùng lại”

Ngay cả một người đa mưu túc trí như Tôn Hạo Quân cũng không tài nào hiểu nổi vì sao tại thời khắc quan trọng nhất mà Dương Kiệt lại “ rụng” xuống, chẳng lẽ như Tư Mã Thiên nói, con heo mập đó là tên thái giám sao?

“ Thất bại rồi, tính toán biết bao nhiêu cuối cùng lại thất bại vào thời khắc cuối cùng, ta không cam tâm ~~~!!”

Tư Mã Thiên đôi mắt tràn đầy gân máu, phần nộ gào thét lên.

Tôn Hạo Quân nhanh chóng từ trong tiếng gào thét của Tư Mã Thiên bừng tỉnh lại, trên môi lộ ra nụ cười bí hiểm, cười nói: “ Thất bại? Ai nói chúng ta thất bại?”

“ Chẳng phải con heo mập đã từ chối miếng mỡ trước mắt rồi sao? Con bé Diệp Tuyên đâu có bị hấn xâm hại, thì làm sao mà khích Lăng Hàn Phong ra tay được chứ?”

Tư Mã Thiên ngơ ngác không hiểu.

“ Đúng là vào thời khắc quan trọng nhất con heo mập đó đã “ rụng” xuống, nhưng khúc dạo đầu không thể chối cãi chứ? Chỉ cần chúng ta xử lý chút ít trên ký ức ma thạch, tới đoạn hấn cởi hết đồ trên người rồi kết thúc, cho dù là thằng khờ cũng đoán được diễn biến tiếp theo là gì đúng không nào? Chẳng lẽ hấn dám lột quần ra chứng minh cho thiên hạ biết rằng mình là tên thái giám sao? ”

“ Vậy có nghĩa là”

“ Đúng, lần này cho dù hấn có nhảy xuống sông cũng tẩy không sạch vết dơ trên hánh, không phải cắt cũng là cắt.”

Tôn Hạo Quân tự tin cười nói.

“ Haha, đúng, đúng, có cho hấn mười cái gan cộp cũng không dám tự lột quần chứng minh mình là thái giám, vậy thì chứng tỏ hấn đã hăm hiếp con bé Diệp Tuyền rồi.”

Tư Mã Thiên tựa như được quét sạch đám mây đen trước mắt để nhìn thấy trời xanh, phấn khích cười nói.

“ Vậy giờ chúng ta hãy sắp xếp giao ký ức ma thạch cho Lăng Hàn Phong chứ?”

Tôn Hạo Quân khẽ ngật đầu, định quay sang người phụ trách nhiệm vụ đi lại thêm lần nữa.

Uỳnh ~~~~~!!!

Một khí thể đáng sợ đột nhiên ập xuống cả trang viên, khiến cả ba bất ngờ hoảng hốt run bắn người lên.

“ Anh, anh hai, đó là khí thể của anh hai.” Tư Mã Thiên là người bùng tỉnh nhanh hơn cả, lập tức thay thế bằng vẻ vui mừng khôn xiết.

“ Tiên thiên tầng thứ 10, thứ khí thể đáng sợ đó tuyệt đối là tiên thiên tầng thứ 10. Xem ra phó bang chủ bế quan tu luyện hơn nửa năm trời, đã hoàn thành mục tiêu của mình kịp thời trước đại hội tỷ võ hằng năm rồi nhỉ?”

Tôn Hạo Quân cũng mang theo vẻ vui mừng ngật đầu lẩm bẩm nói.

Két ~~~!!

“ Anh hai” “ Phó bang chủ” “ phó bang chủ”

Cánh cửa phòng khách mở ra, chỉ thấy một bóng người sắc mặt lạnh lẽo u ám, hao hao giống như Tư Mã Thiên, nhưng vô cùng cao to vạm vỡ từ bên ngoài bước vào. Ba người lập tức lên tiếng chào hỏi.

Người này không ai khác chính là phó bang chủ Huyết Lang Bang, một trong thập đại cao thủ ngoại môn, sở hữu võ hồn cấp 5 Đại Lực Kim Cang Hùng, Tư Mã Phong Vân.

Tư Mã Phong Vân có thể sớm trở thành thập đại cao thủ ngoại môn, không phải vì thực lực mà là vì là người sở hữu võ hồn cấp 5 đáng sợ đó. Thậm chí không ít người sở hữu võ hồn cấp 6 cũng phải đau đầu với võ hồn Đại Lực Kim Cang Hùng của Tư Mã Phong Vân.

Trên môi Tư Mã Phong Vân lộ ra nụ cười thân thiện, nhưng lọt vào trong mắt của cả ba tựa như nụ cười của ác quỷ tu la, không kèm được run bắn người lên.

“ Tiểu Thiên, Tôn quân sư.” Khẽ đáp lại lời chào hỏi, trực tiếp bước thẳng tới ghế chủ nhân trong phòng khách ngồi xuống, khẽ vẫy tay ra hiệu cho người phụ trách nghiệm vụ rời khỏi, sau đó cầm ly trà có sẵn trên bàn khẽ nhấp nhẹ một ngụm.

“ Tình hình trong bang gần nửa năm nay như thế nào rồi?”

Trà xong, giọng nói lạnh lùng như băng của Tư Mã Phong Vân lại cất lên.

“ Dạ, bẩm phó bang chủ, tình hình là như thế này ạ.” Thân phận một quân sư, Tôn Hạo Quân lập tức thể hiện trách nhiệm của mình, nhanh chóng bẩm báo lại toàn bộ những gì đã diễn ra suốt trong thời gian Tư Mã Phong Vân đang bế quan tu luyện.

Đặc biệt là mâu thuẫn với Dương Kiệt, đang được Huyết Lang Bang liệt vào danh sách cần giải quyết khẩn cấp.

“Vậy là tên cầu tạp chủng đó đã trưởng thành, các người đã đánh giá sai thực lực của hắn?”

Giọng nói không chút tình cảm, cũng không biết là có đang giận hay, hoặc không hài lòng hay không vang lên.

“Dạ, vâng ạ, chúng ta đã từng đánh giá sai thực lực của con heo mập đó. Thiệt thòi không nhỏ, thậm chí uy danh của Huyết Lang Bang có chút....có chút....” Trên trán Tôn Hạo Quân đã chảy đầy mồ hôi lạnh.

“Uy tín giảm sút trầm trọng chứ gì?” Tư Mã Phong Vân lạnh lạnh nói, đồng thời ánh mắt tràn đầy sát khí phóng thẳng vào Tôn Hạo Quân, khiến hắn run bắn người lên suýt chút chịu đựng không nổi ngồi ngã mông xuống đất.

“Anh hai, chuyện này hoàn toàn không phải lỗi của Tôn quân sư, vả lại, Tôn quân sư đã vạch ra mưu kế “Xua hổ nuốt sói”, chuẩn bị tặng cho con heo mập một đòn kết liễu rồi ạ.”

Dù sao suốt mấy tháng nay cũng nhờ vả Tôn Hạo Quân chăm sóc mình, lại ngoan ngoãn nghe lời, nên đã lên tiếng nói lời tốt đẹp thay cho hắn chút.

Chỉ thấy khí thế đáng sợ đè lên người Tôn Hạo Quân đột nhiên biến mất, thậm chí thở phào nhẹ nhõm, không quên phóng ánh mắt cảm kích về phía Tư Mã Thiên. Đồng thời phải đánh giá lại thằng nhóc trông có vẻ chỉ biết dựa hơi người khác và vô dụng này.

Tư Mã Phong Vân khẽ ngật đầu hài lòng trong lòng, đó là điều mà hắn mong muốn nhận được khi phóng khí thế đáng sợ vào người Tôn Hạo Quân.

Nếu như Tư Mã Thiên vẫn tỏ vẻ đứng đưng đứng sang một bên, hẳn sẽ cảm thấy vô cùng thất vọng về thằng em trai ruột thịt này.

Thường phạt không rõ ràng, tuyệt đối không ai dám bán mạng cho mình.

Làm kẻ bề trên, lâu lâu ban tặng cho phía dưới một chút gì đó, cho dù chỉ là một lời nói, cũng sẽ giúp lòng trung thành ở phía dưới tăng lên đáng kể.

“ Sai lầm không đáng sợ, đáng sợ là không thể tìm ra mình sai lầm chỗ nào mà tìm cách sửa sai. Lần này ngươi làm rất tốt.”

Tư Mã Phong Vân lên tiếng an ủi quân sư thân tín của mình một câu, lập tức nhận được sự phấn khích tột cùng của đối phương.

Đập cho một gậy rồi thưởng lại một viên kẹo dẻo ngọt, chiêu trò này đã được Tư Mã Phong Vân chơi tới mức nhuần nhuyễn như trở bàn tay.

“ Vậy giờ chúng ta hãy tiến hành giao ký ức ma thạch cho Lăng Hàn Phong chứ? Hahaha, em háo hức muốn xem cảnh con heo mập bị Lăng Hàn Phong phang thây xẻ thịt lắm rồi.”

“ Không, giờ chưa phải lúc.”

Câu nói của Tư Mã Phong Vân tựa như gáo nước lạnh tạt thẳng vào cái đầu đang nóng lên của Tư Mã Thiên, khiến hắn ngơ ngác không hiểu vì sao.

“ Vì sao thế anh hai? Chẳng phải anh cũng bảo rằng mưu kế này hoàn hảo mà? Sao lại....”

“ Đúng là mưu kế này hoàn hảo, nhưng thời điểm không thích hợp.”

“ hả ~~!!”

Không chỉ Tư Mã Thiên, ngay cả Tôn Hạo Quân cũng không nắm rõ ý Tư Mã Phong Vân muốn nói gì.

“ Nếu như hiện giờ giao cho Lăng Hàn Phong, con rắn độc đó sẽ hành động như thế nào?”

“ Tất nhiên là nổi điên đi tìm con heo mập phang thầy xẻ thịt hấn ra chứ còn gì nữa.”

“ Sai!”

“ Hả ~~~!!”

Cả Tư Mã Thiên và Tôn Hạo Quân không thể tin được mình sai chỗ nào. Rõ ràng với tính cách của Lăng Hàn Phong, biết người phụ nữ của mình bị hãm hiếp, không liều mạng với con heo mập mới là lạ á, rốt cuộc là sai chỗ nào?

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 63: Sao Lăn Nào Cũng Tỉnh Dậy Đúng Lúc Thế Này

“Đừng có ngây thơ nữa, bộ hai người tưởng nơi này là nhà, là gia tộc của Lăng Hàn Phong sao? Muốn làm gì thì làm à?”

“Chẳng lẽ ngay cả một đệ tử thiên tài như Lăng Hàn Phong cũng không dám ra tay trăm sát con heo mập sao?”

Tư Mã Thiên lập tức lộ vẻ khó tin, còn Tôn Hạo Quân chỉ khẽ dúm mày suy nghĩ, không tỏ ra quá bất ngờ, thậm chí bắt đầu hiểu rõ ngụ ý câu nói của Tư Mã Phong Vân.

“Nơi này là tông môn, là tông môn thì cho dù bất kỳ ai, cũng phải giữ một số quy tắc chuẩn mực của nó. Nếu như một tông môn ngay cả quy tắc chuẩn mực cũng không có, tông môn đó không còn tồn tại được bao lâu nữa. Và sát hại đồng môn, chính là một trong những chuẩn mực cần phải tuân thủ triệt để.”

“Đừng nói là Lăng Hàn Phong, ngay cả tông chủ cũng không dám vi phạm quy tắc này, giờ hiểu ý ta muốn nói rồi chứ gì?”

“Trước khi bá vị trưởng lão làm sư phụ, chắc hẳn vị trưởng lão sẽ dặn dò thận trọng những quy tắc cần tuân thủ và cần né tránh cho Lăng Hàn Phong biết rõ, nếu như Lăng Hàn Phong dám không tuân thủ quy tắc, không chỉ là vi phạm quy tắc tông môn, còn trực tiếp tát thẳng vào mặt sư phụ của mình. Và một tên đệ tử không biết nghe lời, tương lai dưới tay vị sư phụ đó như thế nào thì chỉ có trời mới biết rõ. Nên Lăng Hàn Phong cho dù hận không thể phang thây xẻ thịt con heo mập ra, nhưng cũng không ngu

xuân tới mức mang tương lai của mình ra đánh đổi, tuyệt đối không dám làm càn lấy mạng tên cầu tặc chúng đó, cùng lắm là đánh hấn thành tàn phế mà thôi.”

Đôi mắt Tư Mã Phong Vân lóe qua tia sáng vận mưu như thần, nhìn xa trông rộng.

“ Thì cho dù đánh hấn thành tàn phế cũng tốt chứ sao?”

“ Không, không, nếu chỉ đánh hấn thành tàn phế, hoàn toàn không phù hợp với lợi ích của chúng ta. Vả lại, hai người có nghĩ tới vấn đề “ Vận Thanh Thiên” không?”

““ Vận Thanh Thiên”? con heo mập còn dám chơi trò đó sao? Vả lại, với địa vị của Lăng Hàn Phong, cho dù chơi trò đó cũng đâu thể ảnh hưởng gì nhiều tới hấn được chứ?”

“ Đúng là cho dù con heo mập có sử dụng “ Vận Thanh Thiên”, Lăng Hàn Phong cùng lắm bị nhốt bế quan một thời gian dài, một hình phạt không hơn không kém, nhưng hai người có nghĩ tới hậu quả phải gánh chịu của chủ mưu vụ này không?”

Nghe xong lời nói của Tư Mã Phong Vân, cả Tư Mã Thiên và Tôn Hạo Thiên không kiềm được toàn thân chảy đầy mồ hôi lạnh.

Đúng thế, “ Vận Thanh Thiên” không làm gì được Lăng Hàn Phong, chẳng lẽ không làm gì được hai chủ mưu sao? Và tính toán kỹ lưỡng cỡ nào, cũng quên tính là con heo mập đó tuyệt đối là thằng điên liều mạng, hấn tuyệt đối dám chơi “ Vận Thanh Thiên” thêm lần nữa cho mà xem.

Lúc đó không chỉ chịu hình phạt, vụ việc đổ bể, thậm chí phải đón nhận con thịnh nộ của Lăng Hàn Phong nữa chứ.

Cả hai không dám đánh cược vào việc “ Vận Thanh Thiên” không thể tìm ra chủ mưu vụ này.

“ Thuộc hạ tính toán không kỹ, suýt chút nữa thì làm hại tới Thiên thiếu gia và Huyết Lang Bang, mong phó bang chủ trừng phạt.”

Tôn Hạo Quân tuyệt đối là con chó trung thành của Tư Mã Phong Vân, nhận ra sai lầm chết người của mình, trực tiếp quỳ xuống chịu tội.

Tư Mã Phong Vân mỉm cười ngật đầu hài lòng với thái độ của quân sư của mình, cười nói: “ Tôn quân sư, mưu kế này không sai, thậm chí là hoàn hảo, chỉ là thời điểm chưa thích hợp mà thôi. Nên anh không có tội lỗi gì cả, hãy đứng dậy.”

Tôn Hạo Quân thềm thở phào nhẹ nhõm.

“ Theo đánh giá của quân sư, thực lực tên cầu tặc chúng đủ sức dành được một trong hai mươi suất tham dự thí luyện liên tông môn chứ?”

“ Ý của anh hai là”

Tư Mã Phong Vân giơ tay lên cản lại Tư Mã Thiên muốn nói gì đó, nhìn chằm chằm vào Tôn Hạo Quân chờ câu giải thích của hắn.

“ Bẩm phó bang chủ, nửa năm trước con heo mập đó đã dễ dàng đánh bại một tiên thiên tầng 7 kích hoạt võ hồn cấp 2, cộng thêm hai tiên thiên tầng thứ 6 có võ hồn tương tự, thậm chí thuộc hạ cho rằng tên khốn đó còn đang che dấu thực lực của mình chưa bung hết sức. trải qua nửa năm trưởng thành nếu như may mắn không gặp phải một trong thập đại cao thủ quá sớm, hoàn toàn có cơ hội chiếm một suất tham dự thí luyện liên tông môn ạ.”

“ Vì sao, vì sao tên khốn đó cùng một thời điểm gia nhập tông môn với mình, mà hắn tiến bộ tới mức không ngờ, còn mình thì...”

Tư Mã Thiên vô cùng không cam tâm cắn răng nói.

“ Không thể phủ nhận, tất cả mọi người đều đánh giá sai lầm tiềm năng đáng sợ của tên cầu tạp chủng đó, hắn có thể tiến bộ nhanh như vậy chắc chắn có được cơ duyên nghịch thiên nào đó, thậm chí chúng ta không thể biết được rằng còn cơ duyên nghịch nào đó lần nữa đổ xuống đầu hắn trong nửa năm nay hay không. Với những người như thế này, nếu như đã là kẻ thù, thì phải tranh thủ trước khi hắn kịp trưởng thành, giết ngay không do dự.”

Đôi mắt của Tư Mã Phong Vân lóe qua tia sáng đầy sát khí, thậm chí có chút ghen tỵ với sự tiến bộ tới mức không ngờ của Dương Kiệt.

Không phải sao? Tư Mã Phong Vân đã vào Thánh Hỏa Tông được hai năm(thiên tài tự kích hoạt võ hồn được đặc cách thu nhận vào tông môn bất kỳ lúc nào, không cần phải qua thí luyện gia nhập tông môn theo Thánh Hỏa Lệnh như Dương Kiệt trước kia, Và thập đại cao thủ tông môn đa số đều thuộc diện thiên tài như thế này), tiêu tốn hết bao nhiêu tài nguyên tu luyện mới có được thành quả ngày hôm nay. Còn nhìn lại đối phương thì sao? Không ghen tỵ mới lạ.

“ Ý của phó bang chủ là muốn đợi hắn vào tới bí cảnh...” Tôn Hạo Quân làm một động tác cửa ngang cổ.

“ Đúng thế, ở bên ngoài tông môn không dám ra tay giết hắn, nhưng vào tới bí cảnh, sống chết do trời, nếu hắn chết trong bí cảnh, thì lấy gì mà chơi trò “ Vận Thanh Thiên” nữa chứ?”

Tư Mã Phong Vân cười lạnh nói.

“ Đúng, đúng, chết trong bí cảnh, bí mật cũng sẽ chôn vùi theo cái chết của hấn, chúng ta sẽ không còn phải lo sợ vụ việc bị đổ bể nữa.”

Tư Mã Thiên phấn khích cười nói.

“ Cho nên, hãy tạm thời giữ lại ký ức ma thạch, đợi tới khi hấn chiếm được suất vào bí cảnh, chúng ta mới tung ra cho Lăng Hàn Phong xem, chắc chắn con rắn độc đó sẽ ra tay trừ khử kẻ thù trong bí cảnh không chút do dự. Ngoài ra, chúng ta có thể liên minh với con rắn độc đó, thông qua việc này lấy được tình nghĩa và hảo cảm của hấn, tuyệt đối có lợi cho chúng ta sau này.”

“ Hay, hay, một mũi tên trúng hai con nhạn, đúng là đại ca nhìn xa trông rộng.”

“ Nhưng lỡ như hấn không chiếm được suất tham dự bí cảnh thì sao?”

Tư Mã Thiên liên tưởng tới tình trạng xấu nhất, tò mò hỏi.

“ Hấn chắc chắn có suất tham dự. thậm chí theo Linh cảm của anh lần này hấn thậm chí sẽ vang danh khắp tông môn.”

Tư Mã Phong Vân tỏ vẻ tự tin dứt khoát nói.

“ Chắc em cũng biết rõ linh cảm của anh từ nhỏ tới lớn chưa từng sai lần nào đúng không?”

“ Dạ, Em hiểu rồi ạ.” Tư Mã Thiên tỏ ra tin phục tuyệt đối anh ruột của mình.

“ Em còn phải học hỏi nhiều đây.” Tư Mã Phong Vân tỏ vẻ hài lòng, lên tiếng dạy dỗ em ruột mình một câu.

“ Dạ, em sẽ cố gắng học hỏi từ anh hai và Tôn quân sư ạ.” Đối diện anh hai của mình, Tư Mã Thiên tựa như chú cún ngoan ngoãn, hoàn toàn không có vẻ cao ngạo coi trời bằng vung như ngày thường.

Tư Mã Phong Vân đưa mắt nhìn về phía xa xăm ngoài phòng khách, miệng lẩm bẩm nói nhỏ: “ Đại hội tỷ võ năm nay có nhiều trò thú vị đây.”

Quay trở lại Dương Kiệt ngay sau khi nhờ hệ thống giải độc xong, đã bế theo Diệp Tuyền nhanh chân quay trở về tông môn.

Cũng may là hai tên canh gác đang ngái ngủ, nên Dương Kiệt vô cùng dễ dàng sử dụng Càn Khôn Nhất Thiểm vượt qua cổng vào, không bị ai phát hiện cả, nếu không thì không biết phải giải thích như thế nào với Diệp Tuyền đang bất tỉnh trên tay.

Đi đường vòng né qua những địa điểm đông người, cuối cùng thì cũng quay trở về tới trang viên của mình. Đặt Diệp Tuyền lên chiếc giường trong căn phòng giành cho khách, Dương Kiệt không kềm được thở phào nhẹ nhõm, dùng tay lau lau những giọt mồ hôi lạnh còn chảy dài trên trán.

Mẹ kiếp, làm như đang đi ngoại tình không bằng. Mà được ngoại tình còn đỡ, chả được cái gì mà còn mang cục nợ vào người, đúng là bó tay.

Uy lực của Thiên Đạo quả thật đáng sợ, ngay cả Diệp Tuyền cũng suýt chút nữa thì dính chiêu, nếu như không phải mình có hệ thống giúp đỡ, e rằng Diệp Tuyền đã bị xâm phạm mất tiêu rồi.

Kết quả là, sau khi tỉnh dậy con hồ cái này sẽ xé xác mình ra, sau đó tự vẫn. Mà cho dù không xé xác mình, ả tự vẫn là điều chắc chắn, với tính cách của ả, chắc chắn sẽ làm như vậy. Và lại thêm một án mạng xảy ra nữa.

Nghĩ tới điều đó, Dương Kiệt không kèm được run bắn người lên. Thậm chí suy nghĩ có nên xa cách những người xung quanh, đừng để họ trở thành vật thí mạng cho mình.

“ Diệp sư tỷ, Diệp sư tỷ ~~!!” Kèm nén những suy nghĩ tiêu cực đó, Dương Kiệt dùng tay vỗ nhẹ lên má Diệp Tuyên vài cái, vẫn không thấy có phản ứng gì cả.

“ Chẳng lẽ lại phải trở về nghề nghiệp cũ của mình, nhân viên cứu hộ thực hiện hô hấp nhân tạo sao?”

Dương Kiệt khẽ nuốt nước bọt vào cổ họng, tỏ ra vô cùng khó xử.

“ Không xào cũng đã xào qua hết rồi, hô hấp nhân tạo thì sao nào, chắc Diệp sư tỷ cũng không giận hờn gì mình đâu nhỉ?” Không ngừng dùng lời lẽ thuyết phục bản thân, cái mỏ heo đã chu lại, chuẩn bị áp sát vào miệng của Diệp Tuyên để tiến hành hô hấp nhân tạo.

“ Đồ dâm tặc ~~~!!” bóp ~~~!!

Lại thêm một lần nữa Diệp Tuyên tỉnh dậy kịp thời, trực tiếp một cái bạt tai tặng cho Dương Kiệt.

Mẹ kiếp ~! Rốt cuộc là cái gì và cái gì đây, sao lần nào cũng tỉnh dậy đúng lúc thế này??

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 64: Nguyên Nhân Diệp Tuyên Bị Bắt Cóc

iệp Tuyên đã giận tới nổi mặt đỏ tía tai, ngón tay run rẩy chỉ thẳng về phía Dương Kiệt, nhưng nhất thời không nói nên lời.

“ Cái này... Diệp sư tỷ, đệ vừa từ tay đám sát thủ nguy hiểm giải cứu sư tỷ trở về, chắc sư tỷ vẫn còn đang hoang mang chứ nhỉ? Nên không cần phải cảm ơn đệ đâu ạ, hô hô ~~!!”

Dương Kiệt nhanh nhạy chuyển đổi đề tài, không cho đối phương cơ hội nổi điên.

“ Cảm ơn? Tôi không xé xác ông ra là mừng rồi ở đó mà cảm ơn!! Lúc này ông đã làm gì tôi nào??”

Mặc dù đang bất tỉnh nhân sự, nhưng cảm giác trên cơ thể như có ai đó vuốt ve sờ soạng tuyệt đối không thoát khỏi cảm nhận của một tiên thiên được, kết hợp với bộ quần áo nhăn nheo trên người lúc này, cho dù thẳng khờ cũng đoán ra những gì đã xảy ra lúc này rồi.

Mặc dù biết rõ điều đó, nhưng không hiểu vì sao, trong tận thâm tâm Diệp Tuyên không thể hận tên khốn trước mặt nổi, thậm chí có chút vui mừng khó tin.

Chỉ là cái gì cần thể hiện phải thể hiện, tuyệt đối không được để đối phương xem nhẹ mình.

“Làm gì cơ? À há, lúc này trong lúc giải cứu sư tử đệ không cần thận đề cho tên sát thủ đập một phát vào đầu, nhất thời không nhớ chuyện gì đã xảy ra nữa.”

Dương Kiệt vô cùng vô liêm sỉ thoái thác trách nhiệm của mình.

“Đồ hèn, không phải đàn ông, dám làm không dám nhận.” Diệp Tuyền giận quá mất khôn, buột miệng nói. Nhưng nhanh chóng cảm thấy hối hận vì lời nói của mình.

“Cái gì? Sư tử dám nói đệ không phải là đàn ông à? Được, để đệ chứng minh cho sư tử xem đệ có phải đàn ông không ~~~!!”

Xúc phạm, câu nói của Diệp Tuyền tuyệt đối là câu xúc phạm không thể tha thứ đối với bất kỳ một người đàn ông nào trên đời này.

Cô có thể chửi tôi hám tiền, chửi tôi chết nhất, chửi tôi vô dụng, nhưng tuyệt đối không được chửi tôi không phải đàn ông.

Diệp Tuyền giật mình hoảng hốt khi thấy Dương Kiệt đôi mắt đỏ ngầu, khuôn mặt đầy phẫn nộ từ từ áp sát tới.

Không biết phải làm sao, chỉ còn cách hai tay ôm chặt trước ngực, toàn thân run rẩy không ngừng bước lùi về phía sau, trông giống như con dê đáng thương đối diện một con sói đang đói khát vậy.

Bối rối, hoảng sợ, hồi hộp, thậm chí có chút kỳ vọng....

“Á ~~~!!”

Diệp Tuyền kêu thét lên khi hai bàn tay thô to của Dương Kiệt chụp thẳng vào vai mình và kéo sát vào cơ thể của đối phương.

Thình thịch, thình thịch ~~~...

Tiếng tim đập và hơi thở cả hai vang lên trong căn phòng yên vắng.

Diệp Tuyền đôi má ửng đỏ, ngoại trừ kêu thét một tiếng lúc ban đầu, không còn chút phản kháng nào nữa.

“hì hì, định chơi xỏ đệ hả, giả vờ dụ dỗ đệ làm chuyện thái quá rồi bị bắt quả tang nhốt vào ngục giam sao? Đệ không có ngu vậy đâu nhé.”

Trong lúc đang hồi hộp “kỳ vọng” muốn chết, đột nhiên nhìn thấy tên khốn thay đổi vẻ mặt một trăm tám chục độ hí hí cười nói. Quả thật muốn tặng vào cái bạt tai vào mặt hắn cho bỏ ghét.

Dương Kiệt buông tay rời khỏi vai của đối phương, giả vờ tránh xa một bên.

Mẹ kiếp, không tránh không được, suýt chút nữa thì kèm chế không nổi vác súng lên trận luôn rồi. Thế thì rốt cuộc mình thiếu nợ cả triệu mấy linh thạch của hệ thống thành công cốc à?

Mặc dù là thằng trai tơ chưa có nhiều kinh nghiệm, nhưng thông qua những biểu hiện của Diệp Tuyền thời gian gần đây, cho dù là thằng khờ cũng đoán ra được người ta có chút tình cảm với mình rồi.

Và đối diện một mỹ nữ xinh đẹp tuyệt trần như Diệp Tuyền, nếu như nói là không có cảm giác thì đánh chết cũng chả ai tin.

Nếu như đã xác định có tình cảm với nhau thì không thể làm tâm bậy tâm bạ được.

Nhất là trong lòng không ngừng hiện ra hình ảnh của Hoàng Dung, nữ thần còn chưa giải quyết xong, nhờ lại đi dính phốt người khác, không được, tuyệt đối không được.

Và quan trọng nhất là, bầu không khí không thích hợp. Ít ra có vài cây đèn cày, một chai rượu vang hảo hạng, kèm theo âm nhạc lãng mạn, mới có hứng thú tới đoạn cao trào chứ.

Thực ra những lời phía trên chỉ là lời biện hộ vớ vẩn của hắn mà thôi. Chủ yếu là hắn nhát gái, có lòng làm giặc nhưng lại không có gan đi làm giặc vậy thôi.

Đây, đây, không thấy ngay cả Diệp Tuyền cũng mang theo vẻ mặt vừa căm phẫn vừa khó tin nhìn chằm chằm vào hắn sao? Thậm chí trong đầu cô ta xuất hiện dòng suy nghĩ: “Hắn, hắn không phải một tên thái giám chứ?”

“Rốt cuộc là ai đã bắt cóc sư tỷ tới khu rừng ngoài tông môn thế vậy?”

Nhận thấy không khí bắt đầu trở nên căng thẳng và ái ngại, phải chuyển đổi đề tài ngay lập tức. Đồng thời cũng tò mò lên tiếng hỏi.

Thông thường thì muốn bắt cóc một người trong tông môn là hoàn toàn không thể, không ai đủ bản lĩnh cũng như đủ can đảm làm điều đó. Vậy bằng cách nào mà Diệp Tuyền lại bị bắt cóc tới khu rừng được chứ?

“Còn hỏi nữa, chẳng phải ông đã gửi lá thư cho tôi hẹn gặp mặt ở khu rừng phía nam sao? Tôi tới nơi đúng hẹn mà không thấy mặt mũi ông đâu cả, đột nhiên cảm thấy đau nhứt ở sau gáy, trời đất tối sầm xuống ngất đi hồi nào không hay.”

Diệp Tuyền hai tay chống eo quát thẳng vào mặt Dương Kiệt, tỏ vẻ căm phẫn hắn đã thất hứa không tới đúng hẹn, khiến mình bị đánh ngất đi.

“Cái gì? Đề gửi thư hẹn gặp sư tỷ?” Dương Kiệt như không tin vào tai mình, ngón tay chỉ thẳng vào mũi ngơ ngác hỏi.

“Chứ không phải sao? Đồ thất hẹn, thấy ghét ~~~!”

Diệp Tuyền giận hờn cắn răng nói.

Vậy là hiểu cả rồi, hèn chi chúng có thể bắt cóc được cô ta, thì ra là cô ta tự đâm đầu vào chỗ chết.

Và cô ta nghĩ sao mình lại đi viết thư hẹn gặp mặt ở nơi hẻo lánh thế này? Quen biết bấy nhiêu lâu chẳng lẽ không biết tính mình là muốn nói gì trực tiếp gặp mặt mà nói, làm gì có chuyện thư từ này nọ chứ! Thế mà vẫn bị lừa mới ghê chứ, không biết phải nói sao đây.

Chẳng lẽ phụ nữ nào khi rơi vào bẫy tình, đầu óc đều kém minh mẫn hết sao?

“ Ánh mắt đó là gì? Ông đừng có nói là ông không biết gì về lá thư hẹn gặp đó nha.”

Dương Kiệt khẽ ngật đầu đồng ý câu nói của cô ta.

Diệp Tuyền mang theo vẻ mặt khó tin nói: “ Đừng giỡn nữa à, nếu như bức thư đó không phải của ông, vì sao ông lại xuất hiện ở khu rừng mà giải cứu tôi?”

“ Oan ức, tuyệt đối là oan ức. Chính đệ cũng chỉ vừa nhận được lá thư nặc danh nói rằng sư tỷ bị đám người lạ mặt bắt cóc vào khu rừng, nên mới nhanh chóng lao tới giải cứu sư tỷ, chứ thực tình đệ chẳng biết gì về bức thư hẹn gặp mặt mà sư tỷ vừa nói cả.”

Nhìn thấy Diệp Tuyền vẫn mang theo vẻ mặt nghi ngờ nhìn chằm chằm vào mình, Dương Kiệt lập tức từ trong lòng lấy ra lá thư nặc danh trước kia đưa qua cho cô ta xem.

Sắc mặt của Diệp Tuyền biến đổi liên tục khi đọc nội dung bức thư nặc danh đó. Quá rõ ràng rồi, rõ ràng là một cái bẫy để bẫy Dương Kiệt vào, và

mình vô tình biến thành con mồi đáng thương.

Mất mặt quá đi ~~~!! Tưởng rằng tên khốn đó hẹn mình gặp mặt, thậm chí còn chửi rửa người ta thất hẹn, thì ra là bé cái nhảm, tất cả chỉ là mưu mô của tên trời đánh nào đó mà thôi.

Diệp Tuyền đã xấu hổ tới nỗi muốn tìm một cái lỗ nào đó chui thẳng xuống đó rồi.

“ May quá, may quá, chắc do thân hình của mình thiếu sức khuyến rũ nên bọn chúng không thèm đụng chạm tới, nếu bàn tay dơ bẩn của chúng dính vào, không tự vẫn cũng không xong.”

Diệp Tuyền nhanh chóng học theo tuyệt kỹ của Dương Kiệt, giả vờ chuyển đổi đề tài để che giấu cái ái ngại của mình, nào ngờ....

“ Đâu có, thân hình của sư tỷ tuyệt đối khuyến rũ khó cưỡng, đệ dám dùng sinh mạng của mình ra bảo đảm.”

Dương Kiệt tỏ vẻ không phục phản bác.

“ Dựa vào đâu mà ông dám khẳng định như vậy?”

“ Tất nhiên là dám khẳng định rồi, đệ đã từng đích thân “ xào” thử cách nay không lâu, hoàn toàn đủ tư cách làm người chứng.....”

Sát khí ~~~~~!!

Đột nhiên cảm nhận thấy đôi mắt đầy sát khí ập thẳng vào người, Dương Kiệt vẫn còn hùng hổ ba hoa đột nhiên ớn lạnh xương sống, toàn thân chảy đầy mồ hôi lạnh.

“ Cái này, đùa tý, đệ chỉ đùa tý, sư tỷ đừng.... úi da, vỡ mặt ta rồi ~~~~~!!!”

Diệp Tuyền tựa như con hổ cái bị thương, phần nộ lao tới tặng cho tên dân tộc vài cái cào vào mặt, lại tung thêm vài cú đá vào hông hắn, hừ mạnh một tiếng quay người rời khỏi trang viên của Dương Kiệt quay trở về nhà mình, không kịp nói một lời thanh minh nào cả.

“ Mẹ kiếp! sao mình dễ nhảy hổ thế này, ngay cả vụ này cũng buột miệng nói ra luôn, cũng may là ả còn nể tình quen biết chưa xé xác mình ra là may lắm rồi, híc híc.”

Dùng tay xoa xoa vết cào trên mặt mình, vừa đau vừa nhát, móng tay quả thật là thần khí đáng sợ nhất của phụ nữ.

PHÌ LŨ ĐẠI NÃO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 65: Anh Tài Tề Tụ

Ton~, ton~, ton~.....

“Đại hội tỷ võ hằng năm thuộc đệ tử ngoại môn sẽ được tiến hành sau hai canh giờ nữa. Tất cả các đệ tử muốn tham gia nhanh chóng có mặt tại khu quảng trường trong khu vực ngoại môn để đăng ký. Chú ý, xin nhắc lại lần nữa, Đại hội tỷ võ”

Ngay sau tiếng chuông kéo dài vang lên không dứt, một giọng nói nghiêm nghị vang lên khắp bầu trời khu vực đệ tử ngoại môn, đánh thức những người còn đang chìm sâu trong trạng thái tu luyện của mình.

“Cuối cùng thì thời hạn đã tới, cũng may là trước đó một ngày đã kịp thời thăng cấp lên thành tiên thiên tầng thứ 9, một trong hai mươi suất tham gia thí luyện bí cảnh chắc khó có thể lọt khỏi tay mình rồi đây.”

Dương Kiệt từ từ mở to đôi mắt ra, trên môi lộ ra một nụ cười đầy tự tin.

Nhanh chóng thu xếp lại trang phục chỉnh tề, sau đó rời khỏi trang viên của mình đi thẳng tới quảng trường khu vực ngoại môn để tiến hành đăng ký.

Cùng lúc đó, cả Tư Mã Phong Vân, Lăng Hàn Phong và thập đại cao thủ khác, đều mang theo vẻ mặt tự tin tuyệt đối không ngừng tề tụ về phía quảng trường.

“Chà chà, đông vui quá nhỉ? Khó khăn lắm mới thấy khu vực ngoại môn nào nhiệt như thế này.”

Đưa mắt nhìn vào phía bên người đang tụ tập thành từng nhóm bàn tán xôn xao, Dương Kiệt cũng bị bầu không khí ở nơi này ảnh hưởng trở nên phấn khích hơn bao giờ hết.

Đệ tử ngoại môn tuy có trên cả ngàn người, nhưng số người tham gia đại hội tỷ võ thậm chí chưa tới ba trăm người, đa số đều là những người tới đây để theo dõi những trận đấu khốc liệt sắp diễn ra mà thôi. Tất nhiên là không thể thiếu chuyện cá cược hoặc chiêm ngưỡng phong thái của thần tượng của mình trên lôi đài rồi.

Đệ tử ngoại môn đa phần do các đệ tử tạp vụ đi lên chiếm số nhiều, và những người như thế tiềm năng có hạn, bao năm ở lại ngoại môn cũng chỉ đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng trung là khá lắm rồi, không phải ai cũng có hệ thống nghịch thiên như Dương Kiệt, một đệ tử đi lên từ tạp vụ nhưng chỉ gần một năm đã không thua kém bất kỳ đệ tử ngoại môn thiên tài nào.

Và số đệ tử sở hữu võ hồn, cũng không phải ai cũng đủ bản lĩnh và tự tin đi tham gia vào đại hội tỷ võ, chỉ những người thực sự có thực lực và tự tin tuyệt đối mới dám tham gia. Vì không phải ai cũng muốn bị từ trên lôi đài ném xuống trước vô số ánh mắt của người theo dõi ở phía dưới.

Mất mặt ~~~!! Và không ai muốn bị mất mặt cả, trừ những tên mặt dày như cở Dương Kiệt chẳng hạn.

Cho lên số người tham gia lần này chưa tới một phần tư so với toàn bộ số đệ tử ngoại môn của Thánh Hỏa Tông.

Nhanh chân đi thẳng tới nơi đăng ký, và không quá khó khăn để đăng ký thành công, được cấp cho số thứ tự 115, một con số liên tưởng tới phải gọi

xe cấp cứu ở thế giới của Dương Kiệt.

“ Mẹ kiếp, cái số thứ tự gì thế này, chẳng lẽ có điếm gì chẳng?”

Nhìn vào bảng số thứ tự trên tay, Dương Kiệt có chút cười khóc không được, thậm chí rửa một câu, tự cho mình xui xẻo.

“ Á, xem kìa, xem kìa, đó là song tử tỷ muội, Lý Uyên Nhi và Lý Uyên Dung kìa.”

“ Đúng rồi, hai chị em song sinh này sở hữu võ hồn cấp 5 Uyên Ương Dao, khi hợp tác với nhau trong lúc giao chiến, ngay cả người sở hữu võ hồn cấp 6 cũng phải quay đầu bỏ chạy. Và khi chia tách ra, cũng vô cùng đáng sợ, cả hai đang đứng xếp hạng thứ 7, thứ 8 trong thập đại cao thủ khu vực ngoại môn này đây.”

“ Ôi, xinh đẹp quá, tựa như tiên nữ giáng trần vậy, ước gì được ngủ với hai em ấy một đêm, cho dù giảm thọ 50 năm cũng cam tâm tình nguyện.”

“ Suyt ~~! Nói nhỏ thôi ông nội, để cho hai chị em đó nghe thấy, coi chừng bị họ thiên mi đấy.”

“ Cái gì? Thiên, thiên....”

“ Chứ sao, trước kia cũng từng có một tên vô lại từng buông lời dâm tục trước mặt hai chị em đó, kết quả bị thiên thành thái giám, trực tiếp bị tổng vào trong cung của một vương triều nào đó phục vụ hoàng đế luôn, hahahaha.”

Cái tên vừa buông lời chấp nhận giảm thọ 50 năm nghe xong lời giải thích của người bên cạnh lập tức toàn thân run rẩy, mồ hôi lạnh ướt đẫm trên lưng, hai tay không tự chủ che lại “ em trai” của mình, không dám nói câu nào nữa.

“Ồ, một cặp chị em song sinh giống nhau như hai giọt nước, rốt cuộc ai là em ai là chị đây? Khó phân biệt quá ~! Tuy vẫn còn thua kém Diệp Tuyền đôi chút, nhưng ngược lại nếu chơi trò 3P với hai chị em này, chắc sẽ sướng hơn nhiều đấy ~~~!!”

Dương Kiệt với vẻ mặt như anh Trư không ngừng quan sát toàn thân trên dưới hai chị em song sinh đang ở phía xa, trong đầu không ngừng xuất hiện cảnh tượng chơi trò 3P trên giường với hai chị em đó. Thậm chí nước miếng chảy dài trên mép hồi nào mà không hay.

“Bậy quá, bậy quá, sao mình lại xuất hiện những suy nghĩ thô tục như thế này? Hay là lực thuốc trước kia vẫn chưa hoàn toàn biến mất? Chứ một chính nhân quân tử như mình không thể nào có những suy nghĩ dơ bẩn như thế này được.”

Dương Kiệt không ngừng dùng lời lẽ biện hộ cho những suy nghĩ bẩn thỉu của bản thân.

Hệ thống nghe xong chỉ biết cười một cách khinh bỉ.

Hai chị em nhanh chóng bước tới nơi đăng ký nhập được số thứ tự của mình, đứng sang một bên cười nói với nhau, không thèm quan tâm những lời bàn tán khen ngợi và động tác nuốt nước miếng của những người xung quanh. Dường như họ đã quá quen thuộc với những cảnh như thế này rồi.

““Lãnh Thạch” Trần Khôn cũng đã tới rồi kìa, mới nửa năm không gặp, thực lực của Trần sư huynh đáng sợ hơn rất nhiều, khí thế từ trong người phát ra ít nhất cũng phải đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 9 là ít.”

“nghe nói Trần sư huynh sở hữu võ hồn cấp 4 “Kim Cang Hoa Thạch”, một khi kích hoạt võ hồn, đao thương bất nhập, sức phòng thủ vô song,

ngay cả đệ tử nội môn muốn đánh bại anh ta cũng phải tốn không ít công sức đấy.”

Dưới sự bàn tán của mọi người, một người đàn ông chạc tuổi hai mươi ba, hai mươi bốn, cao to vạm vỡ, bắp thịt cuộn cuộn, nước da ngăm đen từ phía xa rầm rộ bước tới, tựa như một tảng đá di động khổng lồ vậy.

Chính là một trong thập đại cao thủ ngoại môn, xếp hạng thứ 10, “Lãnh Thạch” Trần Khôn.

“Tur Mã Phong Vân cũng đã tới rồi kìa ~~~!!”

Dưới tiếng kêu thét đầy phấn khích của không ít người, chỉ thấy Tur Mã Phong Vân dẫn theo Tur Mã Thiên, Tôn Hạo Quân cùng một nhóm thành viên trong Huyết Lang Bang xuất hiện ở quảng trường.

Đôi mắt của Dương Kiệt lóe qua tia sáng đầy sát khí khi nhìn chăm chăm vào nhóm người của Huyết Lang Bang.

Không cần phải nói, âm mưu bắt cóc Diệp Tuyền, chơi xuân dục với mình cách nay chưa bao lâu tuyệt đối là tác phẩm của lũ Huyết Lang Bang.

Vì Lăng Hàn Phong chẳng ngu dại gì lại để người phụ nữ mà mình đang ngắm tới phải thực hiện trò hèn hạ này, trở thành vật hy sinh cả.

Vậy thì câu trả lời đã vô cùng rõ ràng, chỉ có thể xuất phát từ tay Huyết Lang Bang mà thôi.

Mượn dao giết người đây mà ~~!!

Tur Mã Thiên cũng nhanh chóng phát hiện ra hình bóng của Dương Kiệt (thân hình nổi bật giữa đám đông, không phát hiện cũng khó), lập tức

phóng ánh mắt đầy khiêu khích về phía anh ta, đồng thời làm động tác cửa ngang cổ.

Hãy đợi đấy ~~~!! Tao sẽ tính sổ với tụi bây sau!

Dương Kiệt không thèm quan tâm tới chúng nữa, đứng sang một bên chờ đợi.

“ Chính là con heo mập đó ư?” Tư Mã Phong Vân lần đầu tiên nhìn thấy Dương Kiệt ở ngoài đời, đôi mắt lóe qua tia sáng kỳ dị, tỏ vẻ hứng thú hỏi.

“ Đúng thế, nhìn khuôn mặt đáng ghét của hắn em chỉ muốn lao vào tát vài cú vào mặt cho bỏ ghét.”

Tư Mã Thiên bểu môi cười lạnh nói.

“ Sẽ có người rạch cái bản mặt đáng ghét của hắn ra thay chúng ta, chỉ cần đứng sang một bên chiêm ngưỡng cổ vũ là được rồi.”

Tư Mã Phong Vân cười nhẹ, nhanh chóng đi thẳng về phía đăng ký lấy số thứ tự cho bản thân.

“ Ô, Lãng sư huynh và Tống sư huynh cũng từ trong khu vực nội môn tới rồi kìa.”

“ Quả không hổ danh là tương lai của Thánh Hỏa Tông, khí chất của hai vị sư huynh quả thật bất phàm.”

“ Nhìn kìa, nhìn kìa, Tống sư huynh đang cười với tôi, chắc tôi chết mất ~~!!”

“Hoang tưởng, Tổng sư huynh đang cười với tôi thì có, cô không có của đâu nhé ~~~!”

“Cái gì, bà dám tranh giành với tôi hả, chết này ~~~!”

Không ít thiếu nữ còn đang trong giai đoạn mơ mộng trực tiếp lao vào cầu xé nhau chỉ vì một nụ cười của Tổng Thiên Hành.

“ Tổng sư huynh, Tổng sư huynh ~~~~!!”

Tiếng reo hò của thiếu nữ vang lên không dứt, tựa như vừa nhìn thấy thần tượng ngôi sao điện ảnh ở thế giới của Dương Kiệt vậy.

Hai hình ảnh đối lập vô cùng rõ ràng giữa Tổng Thiên Hành và Lăng Hàn Phong.

Một người luôn mang theo nụ cười ôn hòa dễ gần, tựa như một phiên bản công tử.

Còn một người lạnh lùng cao ngạo và khó gần, lỗ mũi lúc nào cũng nằm trên trán.

Tất nhiên, không có nghĩa là Lăng Hàn Phong không có fan nữ, chỉ là bản thân hắn đã tuyên bố theo đuổi Diệp Tuyên, nên lúc này những thiếu nữ thầm ái mộ hắn chỉ biết đứng ở phía xa chiêm ngưỡng, không dám lên tiếng thổ lộ.

Tất nhiên cũng không thể thiếu những câu nguyên rủa trong lòng đối với Diệp Tuyên của các thiếu nữ hâm mộ Lăng Hàn Phong rồi.

Vì sao Lăng Hàn Phong và Tổng Thiên Hành là đệ tử nội môn mà lại tham gia tỷ võ bên ngoại môn. Vì cả hai chỉ là phá cách đưa vào nội môn,

có địa vị và quyền lực của một đệ tử nội môn, nhưng nếu bảo cả hai đi tham gia tỷ võ bên nội môn, tuyệt đối bị loại ngay vòng đầu.

Vì cho dù thiên tài cỡ nào, một khi chưa trưởng thành thì vẫn chỉ là dạng tiềm năng, chưa phải là kẻ mạnh thực thụ. Nên vô cùng hiển nhiên phải tham gia bên ngoại môn rồi.

Đối với hai tên này, Dương Kiệt chỉ khẽ bêu môi lộ vẻ không khoái. Một con rắn độc, một tên ngụy quân tử, chẳng đáng lẽ kết giao gì cả.

Nói chung hắn đặc biệt miễn cảm với những ai đẹp trai hơn hắn thế thôi.

“ Người xếp ở vị trí thứ 5 trong thập đại cao thủ “Huyết Ma Thương” Triệu Tử Trung, Triệu sư huynh cũng đã tới rồi kìa. Nghe nói Triệu sư huynh đã tu luyện tuyệt học “Thất Thảm Bàn Long Thương” tới cảnh giới cực cao, có thể vượt cấp khiêu chiến với đệ tử nội môn bất bại, lần này tham gia đại hội tỷ võ chắc chắn sẽ tiến thêm một bước, vượt lên vị trí thứ 4 hoặc thứ 3 cũng không chừng.”

Lại thêm một thanh niên chạc tuổi 20, 21, sau lưng đeo một cây thương dài gần ba mét, sát khí đằng đằng từ phía xa bước tới, đặc biệt là khi bước ngang qua nơi Tư Mã Phong Vân đang đứng chờ, hừ mạnh một tiếng kèm theo nụ cười đầy tà khí và tính khiêu khích.

Xem ra hai người có hiền khích gì với nhau rồi đấy.

Tư Mã Phong Vân chỉ mỉm cười trước thái độ thù địch của đối phương, hoàn toàn không có ý phản công gì cả.

Triệu Tử Trung cảm thấy vô vị, bỏ qua Tư Mã Phong Vân, đi thẳng về phía nơi đăng ký.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 66: "Hàn Băng Kiếm" Dương Diễn

Tiếp theo là người đứng vị trí thứ 9, thứ 6 và vị trí thứ 3 cũng đã có mặt đầy đủ.

Một tên giống như một phiên phiên công tử nhà giàu, trên tay lúc nào cũng cầm cây quạt giấy trông vô cùng đáng ghét, khiến Dương Kiệt có chút muốn lao tới xé nát cây quạt trên tay hắn để hắn khỏi làm đáng.

Đó chính là Tạ Thế Hào, biệt danh “Thiệt Phiến Công Tử” được xếp ở vị trí thứ 6 trong thập đại cao thủ.

Còn tên đứng ở vị trí thứ 9 là một tên thanh niên gầy ốm trơ xương, khuôn mặt vô cùng xấu trai, trông giống như một bộ xương khô biết di động vậy.

Người này đứng ở vị trí thứ 9, “Ma Trơi” Doanh Quỷ.

Người có vị trí thứ 3 là một thiếu nữ có khuôn mặt không quá xinh xắn, nhưng nếu nhìn lâu dài, bạn sẽ cảm nhận được nét đẹp riêng của cô ta. Chỉ là tính cách hung tợn dữ dần từ lúc xuất hiện đã khiến không ít người ở xung quanh phải né tránh đã khiến cô ta trở nên mất điểm không ít trong mắt đàn ông.

Là một nữ hán tử mang theo hào khí tay cầm đại đao, thiên hạ ta có. Người sở hữu võ hồn cấp 5 “Thôi Sơn Đao” Thiệt Hạo Nam. Một cái tên tràn đầy nam tính.

Chỉ còn thiếu hai người dẫn đầu hai vị trí nhất nhì trong thập đại cao thủ vẫn chưa thấy bóng dáng đâu cả.

Người có địa vị cao luôn có mặt sau cùng, quả thật không sai chút nào.

“ Á, Dương Diễn, Dương sư huynh cũng đã tới rồi kìa ~~~!”

“ Dương sư huynh, Dương sư huynh ~~~~!!”

Tiếng gào thét đầy phấn khích của đám thiếu nữ xinh đẹp vang lên không dứt khiến Dương Kiệt giật mình hoảng hốt, suýt chút lắm tưởng họ đang gọi mình, phấn khích tột cùng, nhưng khi nhìn lại, thì ra là bé cái nhầm.

Mất mặt quá đi ~~~!!

Dương Kiệt phần nộ đưa mắt nhìn về đám đông đang tập trung vào để xem thằng bánh bèo đó như thế nào.

Chỉ thấy một thanh niên chạc tuổi đôi mươi, sở hữu khuôn mặt bình thường đại chúng, thân hình cũng bình thường không gầy không mập, dạng người này thuộc dạng ném vào số đông sẽ không ai phát hiện ra. Nếu như nói có sự khác biệt thì cũng từ khí chất lạnh như băng trên người hấn phát tán mà thôi. Ngoài ra không có gì đặc biệt cả.

Nhưng những tên như thế mới thật sự nguy hiểm, vì nếu như để về bề ngoài của hấn đánh lừa, bạn sẽ chết lúc nào không hay.

Người bình thường nhưng không tầm thường, là dùng để đánh giá những người như thế này đấy.

Người này không ai khác chính là người đứng vị trí thứ hai trong thập đại cao thủ, biệt danh “ Hàn Băng Kiếm’ Dương Diễn.

“ Cùng họ nhưng không đẹp trai bằng ta, nếu như có cơ hội, có thể kết giao làm bạn được.”

Dương Kiệt khẽ bều môi lắm bầm nói.

Cái thứ logic gì thế này? Xấu trai hơn hẳn mới có thể làm bạn? Còn đẹp trai hơn sẽ không kết bạn mà trở thành kẻ thù? Vậy chắc kẻ thù của hắn rải đầy khắp Huyền Thiên đại lục quá.

“ Dương sư huynh, muội yêu huynh, muội muốn được sanh em bé với huynh, hãy đồng ý yêu cầu của muội đi.”

“ Đi đi, Dương sư huynh còn lâu mới sanh em bé với một người tầm thường như cô, có sanh cũng sanh với tôi nè.”

“ Đồ không biết xấu hổ ~~!!”

“ Đồ mặt dày ~~~~!!”

Đám thiếu nữ si tình trực tiếp lao vào nhau đại chiến chỉ vì muốn tranh giành quyền “sinh em bé” với tên Dương Diễn. Thậm chí còn đáng sợ hơn lúc Tống Thiên Hành và Lăng Hàn Phong xuất hiện nữa.

Đủ hiểu tên Dương Diễn này được chào đón tới mức như thế nào rồi.

“Cái thế giới này thế này? Vì sao đẹp trai phong độ như mình lại không có em nào ngỏ lời đòi sanh em bé giùm, tên khốn đó xí trai thế mà có cả đám em bu vào là sao? À há, chắc do mình đẹp trai quá nên mấy em tự ti không dám ngỏ lời chẳng?”

Dương Kiệt mang theo giọng điệu chua chát không ngừng an ủi bản thân.

Không phải vì ta thua kém đối phương, mà là vì ta quá hoàn hảo nên không ai dám mạo phạm tới ~~!!

Ngay từ lúc Dương Diễn xuất hiện, mọi ánh mắt đều tập trung hết về hắn. Ngay cả tám vị trong thập đại cao thủ cũng dùng ánh mắt thận trọng cảnh giác nhìn chằm chằm về hắn. Tống Thiên Hành dùng ánh mắt tràn đầy chiến ý phóng về phía Dương Diễn, còn Lăng Hàn Phong vẫn như thường lệ, tỏ vẻ cao ngạo bất cần, thậm chí có chút khinh thường bễ nhai đối với người xếp thứ hai trong thập đại cao thủ ngoại môn.

Dương Diễn dường như ở trong thế giới riêng của mình, không thêm để ý những gì diễn ra ở xung quanh, từng bước từng bước chậm rãi bước tới nơi đăng ký.

“ Dương Diễn, lần này ta phải phân định thắng bại với anh, nhất định sẽ đoạt vị trí thứ hai mà anh đang nắm giữ bấy lâu nay.”

Chỉ thấy Thiết Hạo Nam đột nhiên chắn ngang giữa đường đi của Dương Diễn, vẻ mặt tràn đầy chiến ý tuyên bố.

Dương Diễn không lộ ra chút biểu cảm gì cả, chỉ khẽ ngật đầu một cái, sau đó lại tiếp tục bước tới nơi đăng ký.

Thiết Hạo Nam khẽ bễ nhai trước thái độ lạnh lùng của Dương Diễn, trong đôi mắt khẽ lóe qua tia sáng dị thường.

Tất nhiên là không lọt qua khỏi đôi mắt của thập đại cao thủ khác rồi, đặc biệt là tên bà tám Dương Kiệt.

“ Hai tên này chắc chắn có vấn đề ~~!!” Dương Kiệt tựa như vừa phát hiện vùng đất mới, phấn khích tò mò.

‘ Thập đại cao thủ đã gần như có mặt đầy đủ, chỉ còn thiếu tên khốn đứng ở vị trí số một, tên khốn đó đâu rồi? Sao vẫn chưa thấy tới vậy? Hay là sợ lần này không giữ nổi vị trí số một nên trốn không dám tới tham dự??’

“ Đúng thế, đúng thế, đầu lô đài không phải sở trường của hần, chắc là sợ bị mất ngôi nên chẳng dám tới tham dự rồi cũng nên.”

Không hiểu vì sao khi nhắc tới người đang xếp vị trí thứ nhất trong thập đại cao thủ, đại đa số người đều tỏ vẻ khinh bỉ, cười lạnh. Hoàn toàn khác xa với thái độ tôn sùng khi đón tiếp Dương Diễn lúc nãy.

Tên này tuyệt đối là một kỳ nhân nổi tiếng trong khu vực ngoại môn. Nghe nói hần từng là một đệ tử tạp vụ, tồn gần năm năm trời, vào thời khắc cuối cùng mới đột phá thành tiên thiên trở thành đệ tử ngoại môn, không bị tổng cổ về gia tộc của mình.

Nhưng đó cũng không phải là lý do khiến mọi người khinh bỉ. Vì nghe nói hần từng gặp duyên may nghịch thiên, phục dụng thần quả gì đó kích hoạt võ hồn cấp 4, nên cũng được xếp vào loại thiên tài trong tông môn.

Điều khiến mọi người khinh bỉ coi thường chính là thực lực và chiến thuật giao chiến cực kỳ đê tiện của hần. Khiến nhiều người phải nghiêng răng nghiêng lợi nhưng lại không làm gì được hần.

Võ hồn của hần cực kỳ đáng sợ, tuy chỉ là võ hồn cấp 4, nhưng lại giúp hần trở thành người sở hữu thành tích bất bại toàn thắng tất cả các trận giao chiến trong tông môn.

Võ hồn cấp 4 “ cây Trường Sinh”

Khi kích hoạt võ hồn này, hần tựa như sở hữu một cỗ máy buff máu có mp vô hạn. Hần tựa như một Bishop giao chiến với một chiến binh, chiến binh sử dụng skill mạnh nhất của mình tấn công và cướp đi 5000 Hp của

hắn, và hp của hắn vừa đúng 5001, nghĩa là còn 1 giọt hp chưa chết hẳn, trước khi đối phương kịp bồi thêm một cú kết liễu hắn, cây trường sinh sẽ ngay tức khắc buff đầy hp cho hắn, và cứ thế tuần hoàn liên miên không dứt, đợi tới khi đối phương hết thể lực hết chân khí, hắn mới phản công đánh bại đối phương.

Chính vì cái lỗi đánh cực kỳ đê tiện này, khiến hắn đánh bại mọi đối thủ trở thành bất bại trong tông môn, nhưng cũng khiến người khác vô cùng khinh bỉ vì hắn đứng đầu không phải vì thực lực hắn mạnh, thực lực của hắn thậm chí không đủ xếp vào top năm, nhưng lại nắm giữ vị trí số một nhiều năm, không phản cảm mới lạ á.

Muốn đánh bại hắn chỉ có hai cách.

Thứ nhất: một chiêu kết liễu không cho cây trường sinh có cơ hội buff máu cho hắn.

Thứ hai: tranh thủ ngay lúc hắn vừa kích hoạt võ hồn, chưa kịp nhập vào cơ thể phải phá hủy võ hồn của hắn ngay tức khắc.

Thú thật, hai cách trên đều không khả thi trong Thánh Hỏa Tông này.

Vì giao chiến trong Thánh Hỏa Tông, có thể đánh đối thủ thành tàn phế, nhưng tuyệt đối không được lấy mạng của hắn. Vậy thì cho dù bị đánh thành tàn phế, hắn cũng sẽ full máu hồi sinh ngay tức khắc. Tao không tuyên bố chịu thua thì trận đấu vẫn tiếp tục, đợi tới khi mày hết sức rồi mày sẽ bại dưới tay tao.

Trường hợp này đừng nói là Dương Diễn, người được công nhận là có thực lực mạnh nhất trong khu vực ngoại môn cũng phải lắc đầu ngao ngán. Ngay cả tông chủ Thánh Hỏa Tông giao chiến với hắn cũng chỉ có nước bất phân thắng bại, không thể đánh bại được hắn.

Dương Diễn từng tuyên bố một câu: “tôi có thể giết hắn, nhưng tôi không thể đánh bại được hắn.”

Và xếp hạng trong khu vực ngoại môn dựa vào thành tích khi giao chiến, nên vô cùng hiển nhiên cho dù là kẻ mạnh số một trong khu vực ngoại môn như Dương Diễn, cũng chỉ có thể đứng ở vị trí thứ hai mà thôi.

Còn trường hợp thứ hai, với tính cách đê tiện của hắn, sao có thể để cho đối phương có cơ hội phá vỡ võ hồn của mình được chứ. Nghe nói tên khốn này cực kỳ chết nhất, trạng thái kích hoạt võ hồn của hắn luôn duy trì từng giây từng phút, ngay cả lúc ăn cơm, đi ngủ, thậm chí đi vệ sinh cũng trong trạng thái kích hoạt võ hồn, có thể nói là 24/7. Ngay cả muốn đánh lén hắn cũng không có cơ hội nữa là.

Đó chính là lý do vì sao đại đa số người đều khinh bỉ tên khốn này.

Tất nhiên, đó là trường hợp giao chiến thông thường, khi tham gia đại hội tỷ võ hằng năm đều phải tham gia lôi đài chiến. không cần biết anh có chịu thua hay không, chỉ cần xuống lôi đài là xác định anh sẽ thua cuộc, nên nhiều người cho rằng vị trí đứng đầu của tên khốn đó khó có thể giữ vững được như trước kia nữa.

Nhưng trong số những người có mặt ở đây, chỉ hai người duy nhất đủ khả năng ném tên khốn đó xuống lôi đài, chính là Dương Diễn và Thiết Hạo Nam, nên cho dù muốn hay không muốn, vị trí top 3 tuyệt đối không thoát khỏi tay tên khốn đó được.

“Hahaha, ai vừa mới nhắc tới tên ta thế? BỐ mày tới rồi đây! Thế nào, có vui mừng, có phấn khích không?”

Trong lúc đám đông đang bàn tán xôn xao, một giọng nói cực kỳ đáng ghét vang lên, khiến cả quảng trường đột nhiên tắt tiếng hoàn toàn.

Đúng là nhắc tiền nhắc bạc không thấy đâu, nhắc tới tên khốn lập tức xuất hiện.

Trong lòng không ít người thâm trù ẻo

Chân thành cảm ơn bạn 1234561111 đã tham gia khách mời với nhân vật Dương Diễn theo yêu cầu và mô tả của bạn

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 67: Kịch Bản Không Đúng

Chỉ thấy một người đàn ông chạc tuổi 30, khuôn mặt phải hình dung như thế nào nhỉ? Ô uest, đúng vậy, cực kỳ ô uest, nếu như hắn lớn thêm vài tuổi, tuyệt đối là một “Ngô Mạnh Đạt” bằng xương bằng thịt ở ngay trước mặt. Kèm theo thân hình mập ú, bụng giống bụng bia trông vô cùng khôi hài. Tất nhiên, đó là so với người bình thường, còn nếu so với Dương Kiệt thì hắn vẫn thuộc dạng gầy ốm.

Tên khốn này thuộc dạng người khác nhìn thấy chỉ muốn lao tới đâm vài cú vào mặt hắn cho bỏ ghét, điển hình là Dương Kiệt lúc này đây.

Rầm ~~~!! Rầm ~~~~!!....

Mỗi bước đi của tên khốn này đều khiến mặt đất rung chuyển kèm theo tiếng bước chân cực kỳ nặng nề.

Đừng hiểu lầm là hắn có thể trọng vượt trội hơn cả Dương Kiệt, sở dĩ hắn bước đi nặng nề như thế chính là do bộ giáp nặng mà hắn đang mặc trên người, ít nhất cũng phải trên cả ngàn kg chứ không ít.

Mẹ kiếp ~! Dương Kiệt có chút muốn chạy tới hỏi hắn, trời đang nóng bức như thế này, mặc bộ giáp đáng sợ đó bộ không thấy khó chịu nóng nực sao?

Không cần phải hỏi, cũng đủ hiểu lý do vì sao hắn lại mặc bộ giáp nặng nề như thế này rồi. Mục đích là tránh trường hợp bị người khác ném xuống lôi đài chứ còn gì nữa.

Tên khốn này không ai khác chính là nhân vật truyền kỳ trong khu vực ngoại môn, người đang đứng đầu thập đại cao thủ ngoại môn, Chu Nhất Thông.

Nhìn thấy bộ dạng của hắn, những người trong thập đại cao thủ không tự chủ khẽ co giật mép mắt và mép miệng, nhất thời không nói nên lời.

Vẫn đề tiện bản thủ như ngày nào, không khinh bỉ hắn không được.

“à há, thì ra Dương huynh đệ đã có mặt rồi, xem ra ngôi vị đứng đầu lần này khó thoát khỏi tay huynh đệ rồi đây.”

Nhìn thấy Dương Diễn đang bó gối nhắm mắt ngồi thiền ở một bên, tên khốn nhích từng bước nặng nề tới gần, vô cùng nhiệt tình vỗ lên vai đối phương cười nói.

“Không hứng thú.” Dương Diễn từ từ mở to đôi mắt ra, dùng giọng nói lạnh lùng không chút tình cảm nói: “thắng là thắng, thua là thua, đệ tự hỏi bản thân không thể đánh bại được Chu sư huynh, nên vị trí thứ nhất vẫn mãi thuộc về sư huynh dù bất kỳ lúc nào.”

Câu nói của Dương Diễn đã khiến không ít người phải trầm trồ thán phục.

Thắng là thắng, thua là thua, không bao giờ dùng lý do để biện minh cho sự thất bại của mình. Những người có độ lượng như thế tương lai sau này tuyệt đối không nhỏ.

Thập đại cao thủ khi nghe xong đều lặng im suy nghĩ, ngay cả Tống Thiên Hành cũng vậy, chỉ duy nhất mỗi Lăng Hàn Phong khẽ bẽ môi, lộ ra nụ cười đầy khinh bỉ.

“ Haha, sư đệ quá khen, quá khen rồi, cũng nhờ mọi người nương tay cả thôi ~~!!”

Tên khốn lập tức lộ ra vẻ khoái trá phấn khích, khiến không ít người không kèm được phải tròn mắt trắng.

Mẹ kiếp ~~!! Không thể khiêm tốn chút được sao?

Nhìn thấy Dương Diễn không có hứng thú nói tiếp, cảm thấy vô vị trực tiếp quay người từng bước từng bước nặng nề bước tới nơi đăng ký để tham gia đại hội tỷ võ.

Thế là thập đại cao thủ đã có mặt đầy đủ, tất nhiên là không thiếu những con ngựa ô khác, sẵn sàng vang danh khắp tông môn trong đại hội tỷ võ lần này rồi.

Còn hơn nửa canh giờ nữa mới bắt đầu, nên mọi người tụ tập thành từng nhóm theo phe phái của mình để bàn tán xôn xao, cổ vũ ủng hộ tinh thần trước khi bắt đầu tham chiến.

Dương Kiệt đưa mắt liếc nhìn xung quanh, vẫn chưa thấy bóng dáng của Diệp Tuyên đâu cả. Chẳng lẽ ả còn đang nổi giận với mình, nên không thèm tới tham quan đại hội tỷ võ sao?

“ Kèo thơm, kèo thơm đây, Dương Diễn sư huynh đoạt hạng nhất một ăn hai, hạng nhì một ăn một, hạng ba một ăn năm. Thiết sư tỷ đoạt hạng nhất một ăn tư.....”

Trong lúc tiếc nuối vì Diệp Tuyên không tới, đột nhiên nghe thấy tiếng gào thét mở độ cá cược ở cách đó không xa vang lên, đôi mắt lập tức rực sáng như bóng đèn pha, thậm chí Diệp Tuyên cũng bị đẹp sang một bên.

Cơ hội kiếm tiền phát tài, thậm chí trả nợ cho hệ thống chết dịch đây rồi.

Dương Kiệt ba chân bốn cẳng gạt những người còn đang đứng xung quanh để đặt độ sang một bên để chen vào, chỉ thấy một thanh niên còn khá trẻ tuổi đang không ngừng thu nhận linh thạch của người đặt độ, đồng thời đưa một tấm thẻ đã điền đầy đủ thông tin độ đặt cho người chơi.

“ Vị huynh đệ này, có thể đặt độ cho bản thân không?”

Tin người khác chẳng thà tin bản thân, dưới ánh mắt khó chịu của không ít người ở xung quanh, nhưng khi nhìn thấy thân hình “siêu mẫu” đặc trưng của Dương Kiệt, không ai dám lên tiếng trách mắng gì cả, anh ta trực tiếp chen thẳng tới trước mặt tên thanh niên chủ độ hỏi.

Tên chủ độ giật mình hoảng hốt khi đột nhiên một quả bóng khổng lồ lao tới trước mặt, nhìn kỹ lại đối phương, thầm thở phào nhẹ nhõm, chấp tay nói: “ thì ra là Dương sư huynh, sư huynh muốn đặt độ cho bản thân?”

“ Đúng thế, kèo như thế nào?”

Dương Kiệt mang theo vẻ mặt kỳ vọng hỏi.

“ Kèo của Dương sư huynh thì, lọt vào tốp hai mươi thì một ăn một, lọt vào tốp mười thì một ăn năm, tốp năm là một ăn mười ạ.”

Tên chủ độ khẽ suy tính một hồi, báo ra tỷ lệ ăn thua của Dương Kiệt.

“ Cái gì? Có nhầm lẫn gì không? Nhìn cho kỹ nè, bố mày xuất thân từ đệ tử tạp vụ, cảnh giới mới tiên thiên tầng thứ 6 (Kiểm thức thuật), sao tỷ lệ ăn ít vậy? Lúc nãy nghe nói tên kia đạt tới tiên thiên tầng thứ 9 mà lọt vào tốp hai mươi đã là một ăn bảy rồi, sao ta chỉ có một ăn một là sao? Yêu cầu giải thích ~~!!”

Dương Kiệt phẫn nộ quát tháo! Mẹ kiếp, coi trọng mình tới thế sao?

Tên chủ độ dùng ánh mắt như nhìn thẳng khờ nhìn vào Dương Kiệt giải thích: “ Dương sư huynh à, đừng có đùa nữa. Tụi đệ đâu phải nhà từ thiện phát linh thạch miễn phí. Dám mở độ ra tất nhiên là đã nghiêm cứu kỹ thực lực của từng tuyến thủ rồi. Nửa năm trước sư huynh chỉ là một tiên thiên tầng thứ 2 đã có thể đánh bại một tiên thiên tầng thứ 5 sở hữu võ hồn cấp 3, giờ nay sau nửa năm đạt tới tiên thiên tầng thứ 6, thực lực đáng sợ tới mức độ nào không ai rõ, nhưng nếu may mắn không gặp phải thập đại cao thủ ngay vòng đầu, lọt vào top 20 tuyệt đối là chuyện đơn giản, tỷ lệ kèo như thế là quá đúng rồi còn gì nữa?”

Khẽ lén lén áp sát bên tai Dương Kiệt nói nhỏ: “ Thậm chí ngay sau đó sư huynh bị mai phục phản sát một tên tiên thiên tầng thứ 7 và hai tên tiên thiên tầng thứ 6 tụi đệ cũng biết rõ, thực lực của sư huynh tuyệt đối không giống như vẻ bề ngoài của cảnh giới. Thậm chí tụi đệ còn định hạ tỷ lệ ăn của sư huynh xuống nữa kia.”

Nghe xong lời giải thích của tên chủ độ, Dương Kiệt không kèm được run bắn người lên, đồng thời phóng ánh mắt cảnh giác về phía hắn.

Ngay cả thông tin phản sát hắn cũng nắm rõ, thế lực phía sau tên này tuyệt đối không đơn giản, ít ra mọi thông tin quan trọng đều không lọt khỏi tầm mắt của nhóm thế lực này.

Tên chủ độ chỉ tỏ vẻ dửng dưng như không có chuyện gì xảy ra cả, đứng đó chờ Dương Kiệt quyết định.

Dương Kiệt có chút cười khóc được, trong những bộ tiểu thuyết khác, nhân vật chính luôn bị người khác xem thường, tỷ lệ ăn kèo cao ngất ngưỡng, sau đó nhân vật chính đặt hết cả quần lót của mình vào kèo thơm đó, tranh thủ phát tài, một bước lên mây. Sao giờ tới lượt mình là xảy ra kịch bản khác, muốn phát tài khó thế sao?

Đặt kèo lột tốp hai mươi không kiểm chắc được gì cả, chỉ còn cách đặt kèo tốp mười, một ăn bảy mới kiếm lời được trả tiền cho hệ thống chết dịch kia.

“ Đặt cho tôi một triệu linh thạch lột vào tốp mười.”

Dương Kiệt cắn răng nói.

“ Một triệu linh thạch tốp mười, sư huynh chắc chắn chứ?”

Tên chủ độ dùng ánh mắt dò xét hỏi kỹ lại thêm lần nữa.

“ Chắc chắn, mà nếu tôi trúng độ, có đủ tiền chi trả không đấy?”

Bảy triệu linh thạch không phải là ít, ít nhất là đối với một đệ tử ngoại môn, nên Dương Kiệt nghi ngờ cũng là chuyện thường tình.

“ Dương sư huynh hãy yên tâm, đệ dám mở độ ra, chỉ sợ sư huynh không chơi, còn chơi thì cho dù đặt mười triệu, trăm triệu linh thạch đi chăng nữa, cũng đủ sức chi trả.”

Khẽ dùng ngón tay chỉ chỉ lên trời, cười nói: “ Phía trên có người.”

Dương Kiệt cảm thấy an tâm hơn. Quả thật, nếu như không có người đỡ lưng, lấy đâu ra can đảm mở độ công khai như thế này chứ? Thậm chí không chừng phía sau lưng có cả một vị trưởng lão thao túng cũng không chừng.

“ Vậy thì đặt cho tôi một triệu linh thạch cho tốp mười ngay và luôn.”

“ Đệ sẽ điền thông tin vào thẻ riêng biệt do phía trên cung cấp, nếu như sư huynh trúng độ, có thể trực tiếp tới nhiệm vụ đường để nhận linh thạch đã đạt ạ.”

Quả nhiên, thể lực không nhỏ đâu, ngay cả nhiệm vụ đường cũng có cầu kết.

“ Dương sư huynh, vui lòng thanh toán một triệu linh thạch cho đệ để làm thủ tục ạ.”

“ Cái gì? Phải đưa tiền đặt độ trước sao?”

“ Tất nhiên, nếu như sư huynh thua độ, đệ biết đi kiếm sư huynh ở đâu mà đòi? Còn nếu sư huynh thắng, đệ cũng không thể nào chạy trốn được vì có uy tín của nhiệm vụ đường, nên tất nhiên là phải thanh toán tiền độ trước rồi. Yên tâm, tiền đặt độ sẽ hoàn trả cho sư huynh nếu như sư huynh thắng độ ạ.”

Dương Kiệt lập tức lộ ra vẻ khó xử, lúc này đừng nói là một triệu linh thạch, ngay cả mười ngàn linh thạch cũng không còn nữa là, ngược lại còn đang thiếu tên hệ thống chết dịch gần một triệu rưỡi linh thạch chưa có khả năng chi trả nữa.

Tên chủ độ dùng ánh mắt nghi ngờ và khinh bỉ nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt, cười lạnh hỏi: “ Sư huynh đừng nói là định tay không bắt cướp chứ nhỉ?”

Dương Kiệt chỉ biết ái ngại ngượng cười, chẳng lẽ nói thẳng ra là định tay không bắt cướp thật?

PHÌ LỮ ĐẠI NÃO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 68: Đại Hội Tỷ Võ Bắt Đầu

Chờ tôi chút.” Đầy đám đông đang tụ tập gần đó chạy ra ngoài, tìm tới chỗ vắng vẻ không người, khẽ liên hệ với hệ thống.

“ Hệ thống, cho tôi mượn thêm một triệu linh thạch nữa được không?”

“ Dính dong, hệ thống luôn luôn sẵn sàng trợ giúp bạn khi hoạn nạn khó khăn. Quy trình và lãi suất như cũ không đổi, bạn có xác định là mượn thêm một triệu linh thạch không ạ?”

Mẹ kiếp, ăn nói cho tốt đẹp làm chi! Chẳng qua là muốn hút máu tôi thôi mà.

Dương Kiệt có thể tưởng tượng thấy lúc này hệ thống đang cười tới nỗi không ngậm miệng lại được.

“ Xác nhận ~~!!”

Không còn cách nào khác, đành liều thử một phen thôi chứ biết sao bây giờ, nếu như không chơi độ, lấy tiền đâu trả cho cái hệ thống chết dịch này trong khi thời hạn đã gần kề chứ.

“ Dính dong, một triệu linh thạch đã được chuyển tới Càn Khôn Tháp của bạn, xin nghiệm thu.”

“ Dính dong, xin nhắc lại, tổng số nợ của bạn đang thiếu hệ thống là 26600000 linh thạch tiền lãi lẫn tiền lời, và thời hạn trả nợ đợt đầu chỉ còn

lại ba ngày, nếu trong ba ngày không trả tiền lãi 330000 linh thạch, hệ thống sẽ tiến hành trừng phạt bạn.”

Đồ hút máu đáng ghét ~~~!!

Dương Kiệt thầm chửi một câu, sau đó lại quay trở về nơi đặt độ, trực tiếp chuyển một triệu linh thạch qua nhãn càn khôn của tên chủ độ, và nhận lại tấm thẻ ghi thông tin độ đã được đặt.

Cầm tấm thẻ trên tay mà đôi tay Dương Kiệt không kiềm được run rẩy.

Nếu như lần không lọt được vào tốp mười, cho dù bán cả quần lót cũng không đủ để trả nợ.

Trách nhiệm nặng nề quá.

Ton, ton, ton, ton ~~~~!

Lại thêm một hồi chuông kéo dài, báo hiệu đại hội tỷ võ hằng năm khu vực ngoại môn sắp bắt đầu.

“ Nhìn kia, đó chính là, là Tô trưởng lão ở khu vực nội môn cũng giáng lâm khu vực ngoại môn để theo dõi đại hội tỷ võ, chắc là để theo dõi đệ tử chân truyền của ông ta, Tổng Thiên Hành Tổng sư huynh chứ gì!”

Chỉ thấy một người đàn ông trung niên có thân hình gầy ốm, nhưng khuôn mặt rất có thần, đặc biệt là đôi mắt sắc lạnh như thanh kiếm rút ra khỏi bao, khiến người đối diện không dám nhìn thẳng vào.

Đó chính là trưởng lão quyền lực không chỉ trong khu vực nội môn và cả khu vực trung tâm cũng nằm dưới sự điều hành của ông ta, sư phụ của Tổng Thiên Hành, người có biệt danh là “ Khoái Kiếm” Tô Văn Hào.

Tô Văn Hào từ trên không trung từ từ đáp xuống, khẽ liếc nhìn đệ tử cung của mình, khẽ ngật đầu hài lòng, sau đó đi thẳng tới khu vực dành cho khách mời tham quan đặc biệt ngồi xuống.

“ Không chỉ Tô trưởng lão, ngay cả Vương trưởng lão, sư phụ của Lăng sư huynh cũng có mặt rồi kìa. Nghe nói hai vị trưởng lão này có quyền lực ngang nhau, ngày thường xảy ra không ít xích mích và ganh đua nhau, chắc cũng sẽ ảnh hưởng tới đệ tử của mình, quan hệ giữa Tổng sư huynh và Lăng sư huynh cũng có mâu thuẫn không nhỏ đấy.”

Lại thêm một người đàn ông trung niên mắt chim ưng, mũi điều hâu, khuôn mặt không chút biểu cảm như cương thi nổi chân Tô Văn Hào xuất hiện, khẽ ngật đầu ủng hộ tin thần đệ tử của mình một cái, sau đó trực tiếp đi tới bên cạnh Tô Văn Hào ngồi xuống.

Người này chính là sư phụ của Lăng Hàn Phong, Vương Bất Vĩ, Vương trưởng lão.

Cả hai tuyệt nhiên không ai nói với ai câu nào, tựa như xem đôi phương là không khí vậy.

“ hô hô, hai vị sư huynh giáng lâm khu vực ngoại môn, quả thật là niềm vinh hạnh của bản tọa, có gì tiếp đón không đủ chu đáo, mong hai vị sư huynh bỏ qua ạ.”

Một giọng nói đầy nghiêm nghị vang lên, người có quyền lực cao nhất, cai quản cả khu vực ngoại môn Lý trưởng lão dẫn theo một nhóm trưởng lão dưới quyền cũng đã có mặt.

Tô trưởng lão và Vương trưởng lão đồng loạt đứng dậy chấp tay chào hỏi vài câu, sau đó ai nấy ngồi vào vị trí của mình, Lý trưởng lão bước ra phía trước, chuẩn bị chủ trì đại hội tỷ võ khu vực ngoại môn.

“ hahaha, đại hội tỷ võ náo nhiệt như vậy, sao có thiếu hai chúng tôi được chứ?”

Trong lúc Lý trưởng lão định lên tiếng tuyên bố, lại thêm một giọng nói tràn đầy khí thế vang.

Đám đệ tử ở phía dưới quảng trường ồ lên vì kinh ngạc khi nhìn thấy Thiết Vô Tư trưởng lão cùng Triệu Đà, Triệu trưởng lão cũng từ trong khu vực nội môn giáng lâm.

Rốt cuộc là cơn gió nào đã mang hai vị này tới nơi này nhỉ?

Không ít người thâm tò mò suy nghĩ.

Lý trưởng lão cũng có chút bất ngờ sự xuất hiện của hai người, nhưng nhanh chóng bình tâm lại. khách quý ghé thăm, tuyệt đối không được mất thể diện.

Lại một màn chào hỏi qua lại rồi an tọa, Lý trưởng lão thâm nghĩ: “ Không biết còn vị đại ca nào tới nữa hay không đây.”

Sau gần một khắc giờ trôi qua, xác định không còn ai giáng lâm nữa, thu xếp lại tâm trạng của mình, bước ra phía trước tuyên bố tiến hành đại hội tỷ võ bắt đầu.

“ Yên lặng ~~~~!!”

Giọng nói đầy nghiêm nghị của Lý trưởng lão vang lên bao phủ khắp quảng trường, mặc dù ông ta chỉ khẽ nhép miệng nói nhẹ.

Hơn một ngàn đệ tử ngoại môn có mặt ở quảng trường lập tức chấm dứt bàn tán xôn xao, im lặng ánh mắt đổ dồn về phía Lý trưởng lão ở khu vực đặc biệt giành cho trưởng lão ngồi tham quan ở trên cao.

“Đại hội tỷ võ hằng năm ở khu vực ngoại môn sẽ chính thức bắt đầu, những ai đã đăng ký tham gia yêu cầu bước ra phía trước, những người tham quan hãy lùi về khu vực giành riêng cho người quan chiến.”

Ngay lập tức gần ba trăm người tham gia tỷ võ bước ra phía trước, còn những người không tham gia đã nhanh chân bước về khu vực giành riêng cho mình, không ai dám làm trái ý của Lý trưởng lão.

Lý trưởng lão lộ ra vẻ hài lòng, khẽ quay sang nhìn nhóm trưởng lão thuộc hạ của mình khẽ gật đầu một cái.

Nhóm trưởng lão lập tức bước ra phía trước, kích hoạt nhẫn càn khôn trên tay mình. Ngay tức khắc khoảng trống rộng rãi ở quảng trường xuất hiện hai chục lối đài đã được xây dựng sẵn, và mỗi vị trưởng lão bước tới lối đài mà mình tạo ra, chắc là phụ trách điều khiển những trận đấu diễn ra ở lối đài đó.

“Đại hội tỷ võ sẽ được tiến hành theo thể thức vòng đấu loại trực tiếp ngay hai trận đầu tiên, mục đích là nhanh chóng loại bỏ những người không đủ thực lực, để cho những trận đấu chất lượng ở phía sau có thêm nhiều thời gian để tiến hành. Ngay sau khi hai trận đấu loại kết thúc, sẽ tiến hành thể thức trấn giữ lối đài. Và hai mươi đài chủ có thể hoàn thành liên tiếp mười trận chiến bất bại, hoặc không ai dám lên khiêu chiến cho tới khi thời gian kết thúc, sẽ trực tiếp giành một trong hai mươi suất tham dự thí luyện liên tông môn.”

“Do Thảm Thùy Vân, Thảm đại sư đang trong giai đoạn bế quan nghiêm cứu thí nghiệm loại đan dược mới, nên kỳ thí luyện liên tông môn lần này sẽ không tham gia, hai mươi suất sẽ không bị chiếm mất một suất, nên người xếp ở vị trí cuối cùng hãy yên tâm với tư cách được tham gia thí luyện lần này.”

“ Ngay sau khi xác định được hai mươi vị trí đầu, sẽ lại quay trở về thi đấu theo thể loại loại trực tiếp, mục đích để xác định tốp mười, tốp năm. Và khi tốp năm hình thành, năm người dẫn đầu sẽ luân phiên giao chiến với nhau, xếp hạng sẽ phụ thuộc vào số trận chiến thắng của người đó.”

“ sẵn tiên lão phu cũng tuyên bố luôn giải thưởng của kỳ đại hội tỷ võ năm nay.

Giải nhất: một bộ tuyệt học địa giới sơ cấp, một món vũ khí đạt cấp linh khí tuyệt phẩm, một viên tụ nguyên đan, mười triệu linh thạch cấp thấp, ba trăm ngàn điểm tích lũy.

Giải nhì:một tuyệt học địa giới sơ cấp, một vũ khí linh khí cao cấp, một tụ nguyên đan, tám triệu linh thạch, hai trăm ngàn điểm tích lũy.

Giải ba:một tuyệt học huyền giới tuyệt phẩm, vũ khí linh khí trung cấp, tụ nguyên đan, sáu triệu linh thạch, một trăm năm chục ngàn điểm tích lũy.

Giải bốn:tuyệt học huyền giới cao cấp, linh khí sơ cấp, năm triệu linh thạch, một trăm ngàn điểm tích lũy.

Giải năm:tuyệt học huyền giới cao cấp, linh khí sơ cấp, ba triệu linh thạch, một trăm ngàn điểm tích lũy.

Giải thưởng từ vị trí thứ 6 tới thứ 10 bằng nhau: tuyệt học huyền giới cao cấp, hai triệu linh thạch, sáu chục ngàn điểm tích lũy.

Giải thưởng từ vị trí thứ 11 tới 20 bằng nhau: tuyệt học huyền giới trung cấp, một triệu linh thạch, năm chục ngàn điểm tích lũy.”

“ Còn gì thắc mắc nữa không?”

Lý trưởng lão sao khi nói một hơi dài, phóng ánh mắt nghiêm nghị về phía đám đông ở phía dưới, hỏi.

“ Thừa không ạ.”

Tất cả mọi người cùng hô vang.

“ Tiếp theo những người tham chiến hãy chú ý lắng nghe các vị trưởng lão phụ trách lời đài đọc số thứ tự của mình, khi số thứ tự của mình vang lên, hãy tới ngay vị trí lời đài được công bố tiến hành tỷ võ. Nếu trong vòng nửa khắc giờ không có mặt, sẽ xem như bỏ cuộc, trực tiếp tuyên bố người còn lại chiến thắng.”

Lý trưởng lão kết thúc việc tuyên bố quy luật đại hội tỷ võ lần này.

Tuy hơi bất công chút cho những kẻ xui xẻo gặp phải thập đại cao thủ ngay trận đầu. Nhưng thế giới này là vậy, không nơi nào có công bằng tuyệt đối cả. Muốn có công bằng ư? Dùng cú đấm của mình mà đi đòi công bằng á.

“ Ta tuyên bố, đại hội tỷ võ hằng năm khu vực ngoại môn chính thức bắt đầu ~~~!!”

“ Số 1 và số 77 tới lời đài thứ nhất ~~!!”

“ số 6 và số 149 tới lời đài thứ hai ~~~!!”

“ số 49 và số 238 tới lời đài”

.....

.....

“ Đứng là không thể trông chờ vào phần thưởng, chỉ có cá độ mới có đường sống thên thàng mà thôi.”

Giải nhất tới giải năm không dám nghĩ tới, mục đích cuối cùng là ráng làm sao lọt vào top 10, nếu không thì chỉ có nước đi tới những thành thị lớn chum quần lót vào đầu cướp bóc mà thôi.

Dương Kiệt lắc đầu thâm nghĩ.

--- ----

Số thứ tự của từng người hô vang lên tục, những người được gọi đúng số thứ tự lập tức bước tới lôi đài của mình, giao chiến cùng đối thủ đã chờ sẵn.

Có người vui mừng vì gặp phải đối thủ yếu hơn, có người mặt mày nhăn nhó khó chịu vì gặp phải khúc xương khó gặm. Cũng không ít người tuyệt vọng vì đụng ngay một trong thập đại cao thủ ngay từ trận đầu tiên, số phận của những người đó xem như đã được an bài rồi nhĩ.

Chỉ trong chốc lát, hai mươi lôi đài đã có đủ người đứng trên đó. Và Dương Kiệt không nằm trong danh sách phải thượng đài đợt đầu, nên vô cùng thư thả đứng ở phía dưới theo dõi quan sát, không ngừng cảm thán bàn tán với người đứng ở xung quanh. Tất nhiên đa số đều do mỗi mình anh ta nói, người xung quanh ai nấy đều hồi hộp lo lắng cho đối thủ của mình sắp tới là ai, không ai có tâm trạng nghe những lời bàn tán nhảm nhí của anh ta chút nào.

Những trận giao chiến khốc liệt diễn ra trên lôi đài đã khiến không ít khán giả trầm trồ thán phục, hô vang vì phần khích và mãn nhãn.

Quả thật, dám tự tin đi tham gia đại hội tỷ võ, không có chút thực lực sao dám bước lên lôi đài chứ.

Những trận đấu chất lượng cao diễn ra không ít. Tất nhiên cũng có những trận đấu vô cùng nhàm chán. Giao chiến chưa được hai hiệp, đã bị đối thủ đánh bay ra khỏi lôi đài, mặt đỏ tía tai vì xấu hổ bỏ chạy khỏi quảng trường, không muốn trở thành đề tài đàm tiếu của thiên hạ.

Đặc biệt là tên xui xẻo gặp phải “Thiệt Phiến Công Tử” Tạ Thế Hào, thậm chí không đủ can đảm ra tay, trực tiếp tuyên bố bỏ cuộc, khiến không ít khán giả ở phía dưới chửi rủa chê cười thậm tệ.

Hai mươi lôi đài đã kết thúc một cách nhanh chóng, giọng nói của trưởng lão phụ trách lại lần nữa vang lên.

“mời số 115 và số 296 thượng đài ~~~!!”

Dương Kiệt bật cười phấn khích khi nghe thấy số thứ tự của mình.

Cuối cùng cũng tới lượt mình biểu diễn rồi đây.

Nhanh chóng đi tới lôi đài của mình, quan sát đối thủ của mình đã đợi sẵn trên lôi đài, đôi mắt lập tức rực sáng, cười một cách phấn khích.

Thì ra là “người bạn quen cũ” đây mà.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 69: Phì Lũ Lôi Đình Phi Cước

Người đang đứng trên võ đài chờ sẵn không ai khác chính là tên đệ tử phụ trách kiểm định nhiệm vụ ở nhiệm vụ đường, từng có mâu thuẫn với Dương Kiệt trước kia.

Tên kia cũng lộ ra vẻ bất ngờ khi phát hiện đối thủ của mình là Dương Kiệt. Nhưng nhanh chóng bằng vẻ mặt phản kích tột cùng.

Đối phương chỉ là một tên đệ tử tạp vụ quên không có võ hồn, khí thể từ trên người phát ra cũng chỉ là một tiên thiên tầng thứ 6.

Tuy không biết vì sao hắn lấy đầu can đảm để phát lời của Lăng sư huynh, nhưng có thể phía sau lưng có thể lực đỡ lưng nào nên mới tỏ vẻ không sợ, chứ thực lực thì được bao nhiêu chứ?

Còn mình thì sao? Sở hữu võ hồn cấp 2 kèm theo cảnh giới tiên thiên tầng thứ 8, kết liễu hắn cũng chỉ là một, hai nốt nhạc mà thôi. Quả thật là may mắn quá đi.

Mang theo vẻ mặt hào khí xung thiên chĩa ngón tay về phía Dương Kiệt rồi ngoắc ngoắc vài cái, khiến không ít khán giả ở phía dưới hô hào vì phần khích.

Lúc này hắn có cảm giác như mình đã biến thành trung tâm của cả vũ trụ. Run bắn người lên vì sung sướng.

“ Chuyện gì xảy ra mà phía dưới hô hào thế này?”

Các vị trưởng lão này giờ tỏ vẻ vô vị khi quan sát những trận giao chiến kém chất lượng, bất ngờ khi phát hiện một lôi đài đã chật cứng người đứng xem, tiếng reo hò phấn khích vang lên không dứt, vội vã đưa mắt nhìn về phía đó.

“ Tới lượt thằng nhóc đó rồi sao??”

Trong đôi mắt của Thiết trưởng lão và Triệu trưởng lão khẽ lóe qua tia sáng kỳ dị.

Nói thật, hai vị trưởng lão ngày thường trăm công ngàn việc mà chịu tốn thời gian giáng lâm khu vực ngoại môn để quan chiến. một phần vì Lý trưởng lão là bạn thân của mình, tới ủng hộ chút ít để ông ta nở mày nở mặt. Nhưng mục đích chính là tới để quan sát thằng nhóc sở hữu “ thân hình siêu mẫu” đã từng gây ấn tượng với mình trước kia.

Đặc biệt là Triệu trưởng lão, từ hồi thí luyện gia nhập đệ tử ngoại môn, ông ta đã âm thầm theo dõi Dương Kiệt một thời gian dài, phát hiện một đệ tử tạp vụ tiến bộ với tốc độ thần tốc, thậm chí không thua kém các đệ tử thiên tài khác là bao. Trong lòng đã nảy sinh ý định lôi kéo về phía mình.

Và đại hội tỷ võ lần này, chính là đợt khảo sát “xem giò” cuối cùng trước khi đưa ra lời đề nghị với Dương Kiệt.

Còn hai trưởng lão sư phụ của Tổng Thiên Hành và Lăng Hàn Phong chỉ khẽ liếc nhìn một cái lập tức quay sang nơi khác, tỏ vẻ không hứng thú với đám đệ tử ở phía dưới. Lần này hai người tới đây quan chiến chủ yếu là theo dõi biểu diễn của đệ tử cưng của mình, còn những tên khác chẳng có gì đáng để bận tâm cả.

Dương Kiệt mang theo vẻ mặt cười mà không giống cười từ từ bước lên lôi đài.

Tân thù cừu hận, bổ mày không cho mày bẻ mặt trước thiên hạ, cái tên Dương Kiệt sẽ viết ngược lại.

Còn tên kia mang theo đã diễn thì phải diễn tới cùng, vô cùng hùng hổ tuyên bố: “Đừng nói là anh đây không cho mày cơ hội, anh mày sẽ chấp mày đánh trước ba chiêu. Cơ hội ngàn năm hiếm có, lo mà nắm bắt đấy, hãy sử dụng chiêu tuyệt học mạnh nhất của người tấn công anh mày xem nào.”

“Chung sư huynh, Chung sư huynh ~~~”

Hào khí xung thiên của hắn đã nhanh chóng lôi kéo phần lớn khán giả quay sang ủng hộ hắn, phần khích hò hét vang trời.

Nghe thấy lời tuyên bố hùng hồn của tên Chung sư huynh, ngay cả Thiết trưởng lão và Triệu trưởng lão cũng lộ ra vẻ mặt dị thường.

Một tiên thiên tầng thứ 8 dám mạnh miệng tuyên bố chấp một tiên thiên tầng thứ 9 ba chiêu? Cái tên gọi là Chung sư huynh kia rốt cuộc là một tên ngu xuẩn tự tin thái quá hay là một nhân tài từng bị che mờ?

“Chấp trước ba chiêu? Người chắc chắn chứ?”

Dương Kiệt như nhìn thẳng khờ nhìn vào tên Chung sư huynh, cười lạnh hỏi.

“Đừng nói nhiều nữa, mau ra tay đi, anh mày mà ra tay thì mày sẽ không có cơ hội nữa đâu đấy.”

Chung sư huynh tỏ vẻ bất cần, vẫy vẫy tay tự tin cười nói.

“Được, thích thì chịu ~~! Hãy ném thử tuyệt học bổ mày vừa sáng tạo chưa bao lâu nhé ~~~!!”

Không muốn lời thôi với tên ngu xuẩn này nữa, Dương Kiệt trực tiếp tung người nhào lộn trên không trung.

“Giới Vương Quyền X 2 ~~!! Phì Lũ Lôi Đình Phi Cước ~~~~!!”

Chỉ thấy chân phải của Dương Kiệt đá thẳng ra, một bàn chân được hình thành từ những tia sét màu xanh lam khổng lồ trực tiếp phóng thích ra, bắn thẳng về phía Chung sư huynh vẫn còn đang tạo dáng ở phía dưới.

“Thứ khí thể đáng sợ này....., Mà không phải tiên thiên tầng thứ 6 ~~~~!!”

Chung sư huynh giật mình hoảng hốt khi nhìn thấy bàn chân bằng sét mang theo khí thể đáng sợ bắn thẳng xuống, biết rằng mình đã bị hố, không dám làm dáng nữa, lập tức kích hoạt võ hồn cấp 2 của mình là một con Thanh Phong Lang nhập vào cơ thể, phần nộ phản công.

“Tuyệt học thần thông, Thanh Lang Bái Nguyệt, giúp ta phá phá phá ~~~~!!”

Một con sói dạng khí màu xanh xuất hiện trên đỉnh đầu của hắn, con sói ngẩng cao đầu miệng gầm vang tiếng hú kéo dài, giống hệt như đang bái nguyệt vậy. Mặc dù lúc này trời đang sáng nhưng không biết mặt trăng đâu để nó bái.

Con sói tựa như được buff thêm sức mạnh, đôi mắt tràn đầy gân máu, từ cú đâm của Chung sư huynh phóng thích ra, bắn thẳng vào bàn chân bằng sét đang bay xuống.

Uỳnh ~~~~~~!!

Hai tuyệt học va đập vào nhau, hình thành tiếng nổ vang trời, Thanh Phong Lang của Chung sư huynh chỉ vừa chạm nhẹ vào bàn chân sét đã bị

phá vỡ tan ngay tức khắc, bàn chân sét chỉ khẽ chững lại trong tíc tắc, lại tiếp tục bắn thẳng về phía hấn.

Đúng là chủ nào tở nấy, chỉ được cái vẽ bề ngoài hùng hổ khí thế, đụng chuyện cái là xiu ngay tức khắc.

“ Không thể nào ~~~~~!!”

Đôi mắt của Chung sư huynh tràn đầy gân máu giương to ra hết cỡ, mang theo vẻ khó tin và bất cam phần nộ gào thét.

“ Không ~~~!!”

Rầm ~~~~!!

Dưới tiếng gào thét đầy tuyệt vọng của Chung sư huynh và tiếng hô vang đầy bất ngờ của khán giả ở phía dưới. cơ thể của Chung sư huynh trực tiếp hứng trọn bàn chân sét vào người.

Cơ thể tựa như bị sét đánh thẳng vào người, toàn thân tê liệt và đau đớn tột cùng, máu kèm theo nội tạng từ trong miệng phun bắn ra liên hồi. Đáng sợ nhất là, toàn thân của Chung sư huynh tựa như bị đốt cháy thành than, tóc tai dựng ngược lên, hai mắt trợn ngược, khói khí màu than từ trong miệng phả ra tựa như vừa hít xong điếu thuốc lá, ngất xỉu tại chỗ.

Phì Lũ Lôi Đình Phi Cước (Huyền giới sơ cấp):Tuyệt học do Dương Kiệt tự sáng tác ra. Tung người lên không trung tung ra cú cước mang theo năng lượng lôi, kẻ địch trúng phải chưa chết sẽ kích hoạt trạng thái giảm phân nửa sức phòng thủ kèm theo trạng thái tê liệt trong vài giây. Có tỷ lệ nhất định khiến đối phương đầu tóc dựng ngược, toàn thân cháy đen như gà Châu Phi. Phải kết hợp với Giới Vương Quyền mới có thể sử dụng.

....

.....

.....

Khu vực lôi đài phía Dương Kiệt bỗng nhiên trở nên yên lặng tới mức đáng sợ.

Chung sư huynh vừa hào khí xung thiên, thiên hạ vô địch mà tụi mình vừa hào hứng cổ vũ nãy giờ thậm chí còn không đỡ nổi đối thủ một đòn đã bị knock out, diễn biến sự việc thay đổi nhanh quá đi.

Quan trọng nhất là, hình tượng của Chung sư huynh lúc này, thậm chí còn thê thảm hơn cả một tên ăn mày nữa là.

Nếu như có người của thế giới Dương Kiệt có mặt ở đây, chắc chắn sẽ ngộ nhận ra rằng: Thì ra người Châu Phi có nước da đen như thế là vì tổ tiên của họ từng bị sét đánh qua.

Mẹ kiếp ~~~!! cuộc sống lúc thăng lúc trầm, sóng gió phong ba lúc nổi lúc tàn quả thật là kích thích quá đi.

Vị trưởng lão phụ trách lôi đài có chút cười khóc không được, bước tới bên cạnh kiểm tra vết thương của tên Chung sư huynh, chỉ là bị chấn thương chứ chưa chết hẳn, tuy hơi nghiêm trọng chút, nhưng hoàn toàn không phạm luật nên người dành chiến thắng tất nhiên là Dương Kiệt rồi.

Khẽ vẫy vẫy tay kêu người tới hốt tên Chung sư huynh này mang đi điều trị, sau đó trực tiếp tuyên bố người chiến thắng.

Đám khán giả ở phía dưới chỉ biết đưa mắt nhìn nhau gượng cười không biết nói gì hơn, vì dù sao cũng chỉ là fan phong trào, Chung sư huynh thắng thua cũng chả ảnh hưởng được tới tâm trạng của họ.

Chỉ có số ít người reo hò hô vang tên của Dương Kiệt vì bị chiêu tuyết học đầy bá khí của anh ta chinh phục rồi.

Cả Thiết trưởng lão và Triệu trưởng lão đều mang theo vẻ mặt “ta đã biết trước kết quả rồi” khẽ mỉm cười lắc đầu, suýt chút nữa thì bé cái nhằm tưởng rằng phát hiện thêm một thiên tài bị che mờ. Thì ra chỉ là tên ngu xuẩn không biết trời cao đất rộng.

“Tuyết học ban nãy, chắc là do đệ tử kia tự sáng tạo ra!”

Giọng nói của Tô Văn Hào vang lên, khiến Triệu trưởng lão lập tức lộ ra vẻ cảnh giác.

Con mỗi mình đang ngắm tới nếu như lọt vào mắt xanh của kẻ khác, đặc biệt là vị trưởng lão quyền lực ở khu vực trung tâm, tuyết đối không phải là điều hay ho gì.

“Xì, chỉ là tuyết học huyền giới sơ cấp thôi mà, chẳng có đáng phải kinh ngạc cả.”

Giọng nói đầy khinh miệt của Vương trưởng lão cũng vang lên ngay sau đó.

Không phải vì ông ta ác cảm với Dương Kiệt, nhưng chỉ là Tô trưởng lão lên tiếng khen ngợi thì ông ta lập tức lên tiếng phản bác, chỉ là thói quen cạnh tranh mà thôi.

Ông ta hoàn toàn phát lờ việc, để sáng tạo ra một tuyết học huyền giới sơ cấp, cần phải đạt tới cảnh giới tông sư trở nên, còn Dương Kiệt chỉ là một đệ tử tiên thiên, có thể sáng tạo tuyết học tuyết đối không tầm thường như ông ta đã nói.

Tất nhiên là ông ta không biết rõ mối quan hệ thù địch giữa đệ tử cực cung của mình và Dương Kiệt, nếu như biết rồi lời nói thậm chí còn cay độc hơn nữa.

Tô trưởng lão chỉ mỉm cười không nói thêm gì cả, không cần thiết vì một đệ tử ngoại môn mà đi gây chiến với đôi phương, không đáng.

Triệu trưởng lão thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng đã bắt đầu thấp thỏm không yên. Một nửa muốn Dương Kiệt càng lớn mạnh càng tốt, chứng tỏ anh ta có giá trị chèo kéo. Nhưng mặt khác lại không muốn tài năng của anh ta bị người khác phát hiện, nên trong lòng lúc này vô cùng mâu thuẫn.

Ngay sau khi trận chiến của Dương Kiệt kết thúc, những lôi đài khác lại tiếp tục diễn ra những trận chiến khốc liệt khác.

Không tốn quá nhiều thời gian, vòng một đã kết thúc, gần một nửa người tham gia bị loại, chỉ còn lại hơn một trăm năm mươi mấy người.

Và vô cùng hiển nhiên, thập đại cao thủ, Tổng Thiên Hành và Lăng Hàn Phong không bao giờ có cửa gặp mặt nhau ở trận đấu như thế này. Tất cả đều dễ dàng lọt vào vòng sau.

Tất cả đều đã được sắp xếp thận trọng, không bao giờ có công bằng tuyệt đối cả.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 70: Khiêu Khích, Sĩ Nhục

Trận đấu tiếp theo của vòng hai tiếp tục diễn ra, lần này đối thủ của Dương Kiệt là đệ tử đạt cảnh giới tiên thiên tầng thứ 8 sở hữu võ hồn cấp 3, nhưng cũng không tốn quá nhiều sức, dưới ánh mắt kinh ngạc và thán phục của khán giả, trực tiếp đánh bay đối thủ ra khỏi lôi đài, đi thẳng vào vòng tiếp theo.

Tới lúc này nhiều người mới nảy sinh một suy nghĩ rằng, thì ra Dương Kiệt dám phát lời nói của Lăng Hàn Phong, chưa chắc là do có người phía sau đỡ lưng, một phần là nhờ vào thực lực của bản thân.

Tuy vẫn cho rằng không đủ sức phản kháng với Lăng Hàn Phong, nhưng ít nhiều cũng có thể vùng vẫy chống cự đôi chút, kịch hay sẽ còn tiếp diễn cho mà xem.

Nhìn thấy Dương Kiệt dễ dàng lọt vào vòng trong, trong đôi mắt Lăng Hàn Phong khẽ lóe qua tia sáng đầy sát khí.

“ Cũng tốt, con heo mập đó càng tiến sâu vào vòng trong, cơ hội gặp ta sẽ càng nhiều, nếu như hấn xui xẻo đụng trúng ta, ta sẽ phế con heo mập đó ngay trước mặt thiên hạ, để xem sau này còn ai dám phản kháng với ta nữa không.”

Lăng Hàn Phong cười lạnh khinh bỉ thầm suy nghĩ trong lòng.

Tón gần một canh giờ, những trận chiến ở vòng hai cũng đã kết thúc mỹ mãn. Thí sinh tham chiến chỉ còn lại bảy mươi mấy mạng cuối cùng, tất cả

đều là những tinh anh trong tinh anh, tất nhiên không thể thiếu những anh chàng may mắn tốt cùng khi không gặp phải đối thủ quá mạnh ở hai vòng đầu.

Lý trưởng lão từ ghé ngòai của mình đứng lên, bước ra phía trước tuyên bố: “ Hai vòng đấu loại đã kết thúc, tiếp theo sẽ tiến hành vòng đấu giữ lôi đài.”

“ Hai mươi người đầu tiên có thể tự do bước lên lôi đài trấn giữ, chờ đợi người bên dưới khiêu chiến. Chiến thắng liên tiếp mười trận liền hoặc trong vòng nửa canh giờ không ai khiêu chiến, sẽ trực tiếp lọt vào vòng sau. Nhớ kỹ, mỗi người chỉ có một cơ hội khiêu chiến, nếu như thất bại lập tức bị loại, không có cơ hội lần thứ hai đâu đấy. Hãy suy nghĩ kỹ trước khi khiêu chiến. Ngay bây giờ, hãy bắt đầu.”

Soạt ~~, Soạt ~~, Soạt ~~~.....”

Thập đại cao thủ, Tổng Thiên Hành và Lăng Hàn Phong không cần phải nói nhiều tất nhiên là nhóm người nhảy thẳng lên lôi đài rồi.

Thế là mười hai lôi đài đã có chủ, chỉ còn lại tám lôi đài còn trống để cho những người khác tranh giành mà thôi.

“ Haha, nếu như không ai dám bước lên lôi đài, vậy thì để ta làm người tiên phong vậy ~~~!!”

Ngay sau khi mười hai lôi đài đã có chủ nhân, tám lôi đài còn trống vẫn chưa ai dám bước lên, một phần vì muốn thăm dò cảnh giác, một phần vì không muốn trở thành mục tiêu để thiên hạ nhắm vào.

Nhưng rốt cuộc có người không đủ kiên nhẫn và tự tin thực lực của mình, trực tiếp nhảy thẳng lên một trong tám lôi đài còn lại.

Đó là một thanh niên đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 9, có biểu hiện khá tốt trong hai vòng đầu đầu.

Ngay sau khi thanh niên đó bước lên lôi đài, có người dẫn đầu, ngay lập tức thêm bảy người tự nhận mình thực lực cao cường cũng theo chân nhảy lên lôi đài, trở thành đài chủ chờ đợi kẻ khác khiêu chiến.

Tất nhiên trong số đó không hề có mặt Dương Kiệt. Đối với mấy tên muốn thể hiện này, anh ta chỉ cười lạnh khinh bỉ.

Lát nữa sẽ có người khóc cho mà xem.

Quả nhiên, một vài người phóng lên lôi đài còn chưa kịp nóng đít, mới trải qua một, hai trận khiêu chiến, chân khí trong cơ thể đã tiêu hao hết sạch, bị người khiêu chiến kế tiếp trực tiếp đánh bay xuống võ đài.

Đó là cái giá cho những kẻ không tự lượng sức mình.

Hơn sáu mươi người còn lại tranh giành tám cái lôi đài, đủ hiểu cuộc chiến khốc liệt cỡ nào rồi.

Chỉ thập đại cao thủ cùng với Tổng Thiên Hành và Lăng Hàn Phong vẫn thư thả thảnh thơi đứng trên lôi đài quan chiến, tựa như là những người ngoài luồng, không liên quan gì tới cuộc chiến tranh giành hai mươi suất cuối cùng vậy.

Cũng phải thôi, đường đường thập đại cao thủ tông môn, không phải con chó con mèo nào cũng dám đi vuốt râu hùm cả. Còn Tổng Thiên Hành và Lăng Hàn Phong, tuy có thể có người đủ sức giao chiến hoặc thậm chí đánh bại họ, nhưng tuyệt nhiên không ai dám khiêu chiến hai người đó.

Không vì sao cả, bộ không thấy sự phụ của hai người đang ngồi ở phía trên kia quan chiến sao? Bao nhiêu người có thể khiêu chiến mà mà không

đi, mày đi khiêu chiến với đệ tử của tao chẳng khác nào tát thẳng vào mặt tao à?

Chẳng ai đủ can đảm đắc tội hai trưởng lão có thể lực hùng mạnh trong nội môn và thậm chí trong trung tâm cả đâu.

Mặc kệ những người khác vẫn đang không ngừng lao lên khiêu chiến giành lời đài. Dương Kiệt bắt đầu suy tính việc mình sẽ khiêu chiến với ai bây giờ.

Con môi được ngắm tới tất nhiên là tên khốn Tư Mã Phong Vân của Huyết Lăng Bang và rắn độc Lăng Hàn Phong rồi. Chỉ là suy qua nghĩ lại, lại rũ bỏ ý định đó ngay tức khắc.

Không phải vì sợ chúng.

Nếu như Dương Kiệt bung hết sức ra, hoàn toàn tự tin có thể đánh bại hai tên khốn đó. Chỉ là lúc này vừa mới trong giai đoạn tranh giành hai mươi suất tham gia thí luyện liên tông môn, phía trước còn nhiệm vụ phải lọt vào top mười. Nếu như tốn quá nhiều sức cho trận chiến này, trận sau xui xui gặp phải ba tên dẫn đầu trong thập đại cao thủ, chắc chắn sẽ bất lợi cho mình rất nhiều.

Nếu như không phải vì tiền cá độ, vì phải trả nợ cho tên hệ thống chết dịch kia, còn có thể liều thử một phen đánh cho tên Tư Mã Phong Vân hoặc Lăng Hàn Phong mất luôn suất tham dự thí luyện liên tông môn.

Nhưng lần này lý trí đã chiến thắng phần nộ, quyết định tạm thời tha cho hai tên khốn đó, lọt vào top mười lấy tiền rồi tính sau.

Tất nhiên, cho dù Tư Mã Phong Vân và Lăng Hàn Phong bị loại ngay vòng này, chắc gì tông môn sẽ tước đoạt suất tham dự của chúng chứ?

Không chừng lại từ tay những đệ tử có suất khác dùng đủ thủ đoạn mua chuộc, hăm dọa để ép họ nhường suất tham dự cho hai tên đó cho mà xem.

Và có thể mình là mục tiêu đầu tiên bị nhắm tới, vì là kẻ đã ra tay loại chúng ra khỏi cuộc chiến.

“ Con heo mập Dương Kiệt là thằng nào? Còn không mau mau lên đây chịu chết ~~~!!”

Trong lúc Dương Kiệt đã có quyết định đi tìm kiếm đối thủ khiêu chiến, trên lôi đài đột nhiên vang lên tiếng hét hùng hổ.

Soạt soạt soạt ~~~!!

Ngay lập tức mọi ánh mắt đều đổ dồn hết về phía Dương Kiệt, thậm chí không ít người đang đứng ở gần đó không tự chủ tránh ra, nhường nguyên con đường để Dương Kiệt đi thẳng lên lôi đài vừa vang lên tiếng hét.

Dương Kiệt đưa mắt nhìn về phía lôi đài, phát hiện chính là thằng nhóc đã nhảy lên lôi đài đầu tiên ngay sau thập đại cao thủ, lúc này đang mang theo vẻ mặt đầy khinh bỉ và khiêu khích phóng về phía mình, miệng không ngừng buông ra những lời khó nghe.

Một khuôn mặt xa lạ, Dương Kiệt không nhớ là mình có mâu thuẫn gì với tên này mà hắn lại chỉ ngay đích danh của mình.

Nhưng mà cái câu “ con heo mập” đã đủ để quyết định số phận của hắn rồi.

Khẽ liếc nhìn Tư Mã Phong Vân và Lăng Hàn Phong, phát hiện con rắn độc đang cười một cách lạnh lùng và khinh bỉ, không cần phải hỏi, thằng nhóc đó chính là người của con rắn độc này rồi.

“ Thế nào, phé vật? không dám lên à? Cũng đúng, một tên đệ tử tạp vụ quèn như mày, may mắn mới được vào tới vòng này, cùng lắm chỉ dám đi khiêu chiến mấy tên cùi bắp không hơn không kém mà thôi. Ngay cả đứng khi khi đối diện với bố mày cũng không dám, đúng là phé vật vô dụng, những kẻ như mày chỉ giỏi núp ở phía sau phụ nữ mà thôi, cút về cái khu vực tạp vụ của mày đi, nơi này không dành cho những tên phé vật như mày đâu.”

Nhìn thấy Dương Kiệt vẫn tỏ vẻ dửng dưng không hề có ý định lên giao chiến, tên thanh niên lập tức buông lời sỉ nhục cay độc, mục đích là khích cho anh ta thượng đài bằng mọi giá.

Mặc cho tên thanh niên gào thét hết nửa ngày trời, Dương Kiệt vẫn quay đầu liếc nhìn tứ phía, tựa như đang tìm kiếm thứ gì đó, tựa như những lời tên thanh niên buông ra không liên quan gì tới mình vậy.

“ Đúng là phé vật, bị chửi như thế mà không dám vùng dậy phản kháng, quả thật là sỉ nhục khi đứng chung với tên này.”

“ Đúng thế, gặp ta thì, cho dù không phải đối thủ, nhưng nhất định sẽ thượng đài liều mạng với đối phương, đâu thể nào mặt dày tới nỗi bị chửi vẫn dửng dưng như thế này được chứ?”

Không chỉ những thí sinh đứng ở gần đó, ngay cả dưới khán đài cũng đã có không ít khán giả phóng ánh mắt khinh bỉ về phía Dương Kiệt, bắt đầu thì thầm chửi rủa trù ẻo.

Cứ khinh bỉ thoải mái, lát nữa bố mày xé nát cái miệng ngậm đầy phân của tên khốn đó, để xem các ngươi còn dám khinh bỉ nữa không.

Dương Kiệt tới giờ vẫn chịu đựng những lời sỉ nhục mà không lao lên liều mạng với đối phương không phải vì sợ. Chỉ là, mày tưởng mày là ai,

mày kêu là tao phải lên đánh với mày à? Bớ mày đâu có hạ cấp tới mức độ đó được.

“ Đúng là phế vật ~~!!” Vương trưởng lão ngồi trên khán đài cũng phát hiện ra diễn biến sự việc đang xảy ra ở nơi Dương Kiệt đang đứng, trong lòng không kiềm được khinh bỉ.

Ngay cả Tô trưởng lão cũng lộ ra vẻ không hài lòng, thế mà lúc này mình còn lên tiếng khen ngợi hắn một câu, thì ra cũng chỉ là tên chết nhất vô dụng, những tên như vậy tương lai sẽ mù tịt rồi đây.

Chỉ duy nhất Thiết trưởng lão và Triệu trưởng lão lộ ra vẻ khó hiểu, với tính cách của tên khốn đó, tuyệt đối không thể nào đứng yên chịu những lời sỉ nhục như thế này được.

Vả lại, nếu thực lực đối phương lớn hơn hắn nhiều, chịu nhịn nhục thì không nói, đằng này thực lực hai bên tương đồng nhau mà, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra với hắn nhỉ?

Tên thanh niên này giờ gào thét khan cả cổ, đối phương cũng không đánh bẫy, trong lòng có chút không biết phải làm sao. Mình không thể nhảy xuống lôi đài lôi hắn lên giao chiến chứ nhỉ?

“ Đúng là không phải đàn ông ~~!!” Tên thanh niên tuyệt vọng không tự chủ buột ra một câu.

“ Hà?”

Chỉ thấy sắc mặt Dương Kiệt đột nhiên tối sầm xuống, ánh mắt tràn đầy sát khí phóng thẳng về phía tên thanh niên khốn khiếp đó.

Hắn kỳ nhất là cái câu “ không phải đàn ông”. Nếu như câu nói đó tuột ra từ miệng của Diệp Tuyên, còn có thể châm chọc tha thứ được, còn tên

khôn này, hắn đang chơi với lửa đây mà.

Tên thanh niên giật mình khi phát hiện một luồng sát khí đáng sợ phóng thẳng về phía mình, nhưng nhanh bưng tỉnh lại, thay vào đó là vẻ mặt phần khích tột cùng vì nhìn thấy Dương Kiệt đã từng bước từng bước đi thẳng về phía lôi đài.

Mẹ kiếp, biết thế nói ngay câu đó từ đầu thì này giờ đỡ phải khan cả cổ rồi.

“ Thế nào, nói mày không phải đàn ông là trúng tim đen rồi phải không? Phần nộ lắm hả? mắt mặt lắm hả? Vậy thì mau bước lên chứng minh mình là một tên đàn ông chân chính đi.”

Tên thanh niên vẫn chưa biết tai họa đang gần kề, tiếp tục khích tướng Dương Kiệt.

Những thí sinh ở xung quanh và khán giả mang theo tâm trạng hồi hộp theo dõi từng bước chân của Dương Kiệt, sắp cho kịch hay để xem rồi.

Chỉ thấy Dương Kiệt vừa bước tới ngay trước lôi đài đột nhiên dừng lại. Dưới ánh mắt kinh ngạc khó tin của nhiều người, ngồi phịch xuống dưới đất, thậm chí từ trong nhẫn Càn Khôn lấy ra một hạt dưa vừa cắn vừa mỉm cười nhìn về phía tên thanh niên, tựa như là một khán giả đang xem hắn diễn hề trên khán đài vậy.

Sỉ nhục, tuyệt đối là sỉ nhục ~~!! Hắn làm thế ý gì đây? Xem mình là con thú trong rạp xiếc, ngồi đó xem mình hùng hổ khoa chân múa vuốt biên diễn cho hắn xem chắc.

Không chỉ tên thanh niên suy tưởng ra điều đó, không ít khán giả ở phía dưới cũng bắt đầu hình dung ra trong đầu, lập tức lộ ra vẻ thích thú, phóng

ánh mắt kỳ dị về phía tên thanh niên còn đang hùng hổ khoa tay múa chân trên khán đài.

Ý của Dương Kiệt đã quá rõ ràng, mà có gào thét hùng hổ cỡ nào đi nữa, cũng chỉ như một con thú bị nhốt trong chuồng sắt, chỉ biết đứng đó khoa tay múa chân biểu diễn cho anh mà xem mà thôi.

Và khán giả chẳng bao giờ để ý con thú trong lồng sắt gào thét hùng hổ điều gì chứ nhỉ? Vì rốt cuộc mà chỉ là trò mua vui cho anh mà thôi.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 71: Người Có Biết John Cena Là Ai Không?

Phần nô, nhục nhã, không biết phải làm sao. Tình thế giữa Dương Kiệt và tên thanh niên đã thay đổi một trăm tám chục độ.

Phần nô gần như xâm chiếm hết lý trí, tiếng gào thét, động tác khoa tay múa chân càng dữ dội hơn nữa. Trục tiếp biến hắn thành trò cười của thiên hạ.

Nhưng ít ra hắn vẫn chút lý trí, không dám nhảy xuống lôi đài liều mạng với Dương Kiệt, vì nếu hắn dám tự nhảy xuống lôi đài, trọng tài sẽ xử thua hắn ngay tức khắc.

Nên tình thế lúc này quả thật không khác nào con thú hoang bị nhốt trong chuồng, không làm gì được con người yếu ớt ở bên ngoài cả.

Dương Kiệt vừa cắn hạt dưa vừa thích thú chiêm ngưỡng trò hài kịch ở trên lôi đài. Khán giả ở phía dưới không kèm được suy nghĩ: “Rốt cuộc ai mới là người mất mặt đây?”

Cả Thiết trưởng lão và Triệu trưởng lão đều lộ ra vẻ mặt “biết ngay mà”. Con heo mập đó sao chịu thiệt thòi được chứ.

Tô trưởng lão và Vương trưởng đều lóe qua vẻ mặt ngại ngùng, nhưng nhanh chóng bị che dấu đi, tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

Lý trưởng lão có chút cười khóc không được. Con heo mập này đúng là không thể đành hoàng một chút nào sao? Đi tới đâu gây chuyện tới đó.

Mép miệng của thập đại cao thủ khẽ co giật vài cái, trong đầu thầm nghĩ: “Đầu óc của thằng này có vấn đề chắc? Người ta đã làm thế thì mày yên đi, hùng hổ gào thét chỉ khiến bản thân mất mặt thêm mà thôi, được ích lợi gì chứ?”

“Tên này không sài được.” Trong đầu Lăng Hàn Phong lóe qua dòng suy nghĩ đó, quay đầu nhìn sang hướng khác, không thèm quan tâm tới tên thuộc hạ và Dương Kiệt nữa.

“Hahaha, ngu dốt mà tưởng mình tài giỏi, ai là chủ nhân con thú hoang này mau mau tới xích cổ hần mang về đi, mất mặt quá à ~~!! Ê, ê, trọng tài, coi chừng con thú xông chuồng cắn người đấy, hahahaha ~~~!! Đúng là đồng loại của ta có khác, cách xử lý thông minh tinh tế, có tám phần công lực của ta rồi đấy.”

Tên Chu Nhất Thông đứng trên lôi đài vừa xem vừa há há cười nói một cách phân khích, khiến không ít người phải trợn mắt trắng với tên khôn này.

Đặc biệt là Dương Kiệt, trong lòng không ngừng thầm chửi: “ai thêm là đồng loại của mình, đừng có thấy người sang bắt quàng làm họ à nha. Chúng ta không thuộc về nhau đâu đó ~~!! Xì xì, cái gì mà không thuộc về nhau, nghe thấy ớn lạnh quá đi.

Nếu như để Dương Kiệt nghe thấy lời nói trong lòng của Lý trưởng lão, chắc chắn sẽ vùng lên phản bác: “Đệ tử vô tội, chỉ là do mấy con ruồi muỗi cứ thích tới quấy nhiễu làm phiền nên tiện tay vỗ chết nó, đệ tử vô can ạ.”

Điều đáng sợ nhất khi đi khiêu khích người khác, không phải là sợ đối phương phản kháng chống đối dữ dội cỡ nào. Mà là sợ nhất là những lời nói, hành động khiêu khích của bản thân chỉ là trò diễn hề trong mắt của đối phương mà thôi.

“haha, nãy giờ chú mày diễn hề thế đủ rồi. Quả thật, một vở kịch hề chẳng ra làm sao cả? Đối với những con thú hoang không biết nghe lời như chú mày, chỉ có những thuần thú sư chuyên nghiệp như bố mày ra tay mới trị nổi.”

Dương Kiệt từ dưới đất đứng bật dậy, vươn vai làm biếng một cái, phun bỏ vỏ hạt dưa trong miệng ra, cười khinh bỉ nói.

“Ồ, bắt đầu rồi kìa, bắt đầu rồi kìa, Dương sư huynh chuẩn bị “thuần phục” thú hoang rồi kìa.

“hô hô, hay hơn cả ở những rạp xiếc nổi tiếng trong thành thị lớn nhiều đấy.”

.....

“AAAAAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!”

Tên thanh niên tựa như con thú bị thương, gào thét một cách đầy căm phẫn. Đường đường một kẻ mạnh tiên thiên tầng thứ 9, ngày thường đi tới đâu ai cũng phải cung kính cúi chào, thế mà hôm nay trước mặt thiên hạ bị đem ra làm trò cười, còn bị ví von như con thú hoang nữa chứ! Những lời bàn tán của khán giả tựa như hàng ngàn nhát dao đâm thẳng vào tim, đau rứa máu.

Giết hấn ~~~! Chỉ có sinh mạng và máu của hấn mới có thể rửa sạch nỗi nhục ngày hôm nay mà ta phải gánh chịu.

“Võ hồn hiện ~~~!” Không đợi Dương Kiệt kịp chuẩn bị, trọng tài tuyên bố trận chiến bắt đầu, tên thanh niên trực tiếp triệu hồi võ hồn, là một con Bạch Hổ cấp 3, khí thế hùng hực.

“Tuyệt học thần thông, Bạch Hổ sẵn môi ~~~!”

Con bạch hổ không lờ với đôi mắt tràn đầy vẻ đói khát từ lòng bàn tay của tên thanh niên trực tiếp phóng thích ra, lao thẳng về phía Dương Kiệt, hận không thể nhai tươi nuốt sống anh ta vậy.

Tuy miệng đầy khinh thường, nhưng đối phương là tiên thiên tầng thứ 9 cộng thêm võ hồn cấp 3, cần phải bung thêm ít sức mới chống cự nổi.

“Giới Vương quyền X3, Phì Lũ Bạo Liệt Quyền ~~~!!”

Một quả đấm không lờ từ tay phải bắn thẳng về phía con bạch hổ đang lao tới, cả hai va đập vào nhau ngay giữa lôi đài.

Rầm ~~~~!!

Tuyệt học thần thông là tuyệt học thần thông, không phải một tuyệt học huyền giới có thể so sánh được. Đặc biệt là người thi triển là một người có thực lực ngang ngửa với Dương Kiệt.

Cú đấm không lờ của Dương Kiệt trực tiếp bị đánh tan trong không khí. Tên thanh niên còn chưa kịp vui mừng, đột nhiên phát hiện con bạch hổ bị đẩy lùi về phía sau, té ngã trên mặt đất không nhúc nhích được nữa.

“Chuyện gì xảy ra thế này?”

Không chỉ tên thanh niên ngơ ngác khó hiểu, tất cả những người quan chiến đều ngạc nhiên kêu thót lên.

Hiệu ứng tuyệt học của Phì Lũ Bạo Liệt Quyền.

Tranh thủ bạch hổ đang vùng vẫy trên mặt đất, Dương Kiệt tung người lên không trung, Huyền Thiết Chùy xuất hiện trong tay, Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp tung ra, tựa như vô số quả bom từ trên trời thả thẳng xuống, nhắm ngay vào cơ thể của con bạch hổ đó.

Rầm ~~~, rầm ~~~, rầm ~~~~,.....!

“ Lại thêm hai tuyệt học tự chế?”

Đôi mắt của Tô Văn Hào và Triệu trưởng lão cùng rực sáng, trong lòng bắt đầu toan tính điều gì đó.

Vương trưởng lão sắc mặt trầm đen. Rốt cuộc con heo mập đó là quái vật phương nào thế nhỉ? Mới tiên thiên mà có thể sáng chế ra những tuyệt học kỳ dị như thế này.

Gào ~~~~~, gào ~~~~~, gào ~~~~~!!

Tiếng gào thét đầy đau khổ của bạch hổ vang lên không dứt khi hứng trọn những quả chùy khí khổng lồ đang không ngừng bắn xuống. Cơ thể bắt đầu xuất hiện nhiều vết thương thậm chí thấy cả xương cốt, thân thể nhật đi rất nhiều, có thể biến mất bất kỳ lúc nào.

“ Không ~~~, đồ khốn, mau ngừng tay ~~~!!”

Tên thanh niên hoảng sợ tung người lên không trung, tuyệt học huyền giới sơ cấp “ Xích Hỏa Phàm Thiên Chương” tung ra, ẩn thẳng về phía Dương Kiệt vẫn đang háo hức bỏ chùy vào võ hồn của mình.

Hắn không dám chân chừ, một khi võ hồn bị đánh vỡ, thực lực của hắn sẽ giảm xuống tới mức đáng sợ. Đó là hậu quả khi dám khi triển tuyệt học thần thông, không đánh bại được đối thủ bị đối thủ đánh tan võ hồn, tuyệt đối là một tổn thất không ai có thể chấp nhận được.

Cú chương tựa như những đóm lửa nhiệt độ trên cả ngàn độ hình thành chiếc lưới chụp thẳng về phía Dương Kiệt. Thậm chí chưa áp sát tới gần, Dương Kiệt đã có cảm giác cơ thể như bị đun chín, sắp bị nướng thành heo quay rồi.

“ Tưởng tao dễ xơi lắm hả? Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, giúp ta phá phá phá ~~~!!”

Dương Kiệt lập tức quay mục tiêu tấn công sang tên thanh niên đang tung chưởng ẩn tới, vung chùy quét liên hồi về phía hắn.

Uỳnh ~~~, Uỳnh ~~~, Uỳnh ~~~~~!!

“ Á ~~~~!!”

Tuyệt học của tên thanh niên nhanh chóng bị đánh tan, thậm chí cơ thể hứng chịu năm, sáu quả chùy khí khổng lồ vào người, máu kèm theo ít nội tạng từ trong miệng phun bắn ra, bị đánh bay xuống dưới lôi đài.

Tuy bị chấn thương nghiêm trọng, nhưng con bạch hổ võ hồn tranh thủ Dương Kiệt không tấn công mình, đã nhanh chóng quay trở về cơ thể của chủ nhân. Tên thanh niên tựa như được buff thêm sức mạnh, nội thương trong cơ thể được khống chế, không theo chiều hướng nghiêm trọng hơn nữa.

Tên thanh niên không thể tin nổi và chấp nhận những gì đang xảy ra trước mắt mình.

Đường đường một tiên thiên tầng thứ 9 kích hoạt võ hồn cấp 3, thế mà bị một tên tiên thiên tầng thứ 6 không có võ hồn đánh cho trọng thương, cho dù đối phương sử dụng bí pháp đi chăng nữa, nhưng trên đời này làm gì có bí pháp nào đáng sợ tới mức có thể rút ngắn khoảng cách lớn như thế này được chứ? Đừng nói là bị đánh cho trọng thương, tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Nếu như để hắn biết Dương Kiệt thực ra là một tiên thiên tầng thứ 9, sẽ dễ chịu hơn nhiều đấy.

“ Xem kìa, xem kìa, tiên thiên tầng thứ 9 mà đánh không lại tiên thiên tầng thứ 6, đúng là phế vật, thế mà lúc này còn hùng hổ sỉ nhục người ta, thì ra không phải Dương sư huynh sợ hấn, chỉ là hấn không đủ tư cách lọt vào mắt xanh của Dương sư huynh thôi.”

“ Đúng là không biết trời cao đất rộng mà, Dương sư huynh dám đối kháng với Lăng sư huynh, không có chút thực lực sao có cái gan đó chứ? Không biết tên này nghĩ gì mà tưởng anh ta dễ xơi, hùng hổ khiêu khích người ta, giờ thì tốt rồi, bị vỗ mặt liên tục, để xem hấn xử lý thế nào?”

“ Hô hô, thùng rỗng kêu to, tuyệt đối là thùng rỗng kêu to.”

Phía dưới khán giả bắt đầu vang lên tiếng bàn tán xôn xao, khiến tên thanh niên giận tới nổi suýt chút phun máu ngất xỉu tại chỗ.

“ Đồ ngu, đối phương sử dụng bí pháp che giấu thực lực bản thân, cảnh giới tuyệt đối không phải là tiên thiên tầng thứ 9.”

Lăng Hàn Phong ngửa mặt với biểu hiện của tên thanh niên, có chút muốn lao tới mổ cái đầu hấn ra xem trong đó chứa gì, có thể mà cũng không nghĩ ra, đành lạnh lạnh lên tiếng nhắc nhở.

Nghe xong lời nhắc nhở của Lăng Hàn Phong, tên thanh niên lập tức lộ ra vẻ mặt “ thì ra là thế”, cắn răng phần nộ quát: “ đê tiện, bỉ ổi, sử dụng kỹ năng che giấu thực lực của mình vui lắm sao?”

Tên thanh niên quy hết lỗi lầm vào Dương Kiệt, hoàn toàn không cho rằng bản thân ngu xuẩn bắt tài vô dụng.

“ Người có biết John Cena không? À, người chắc chắn không biết rồi. Anh ta là một đô vật vĩ đại ở quê hương của ta, không có những đòn tấn công đầy uy lực bắt mắt, nhưng một khi sử dụng năm đòn đánh liên hoàn sở trường của mình, chứng tỏ trận đấu đã tới hồi kết thúc. Tuy ta không có

nhiều đòn liên hoàn như anh ta, chỉ có bốn đòn thôi, nhưng cũng đủ để kết thúc trận chiến vô vị này rồi.”

Đôi mắt của Dương Kiệt rực sáng, trực tiếp một chiêu Phì Lũ Bạo Liệt Quyền đâm thẳng về phía tên thanh niên vẫn còn đang ngơ ngác hình dung đấu sĩ vĩ đại John Cena gì đó trong lời nói con heo mập là ai.

“ Xì, trò trẻ con ~~~!!”

Tên ngu xuẩn vẫn chưa rút ra kinh nghiệm võ hồn của mình lúc này, tưởng rằng võ hồn xảy ra trực trặc gì đó tự té ngã, chứ cú đâm yếu xiu vừa chạm vào võ hồn đã vỡ đó thì làm gì được mình chứ?

Một chiêu tuyệt học huyền giới trung cấp “ Hồn Nguyên Thủ” vỡ ra, đánh thẳng vào cú đâm khí không lồ đang bắn tới.

Uỳnh ~~~~~!!

Quả nhiên, cú đâm khí không lồ vừa chạm vào cú chưởng của tên thanh niên trực tiếp tan ra trong không khí. Chỉ là hắn chưa kịp buông lời chế giễu, cơ thể không tự chủ bị đẩy lùi về phía sau, té ngã xuống đất, cho dù cố gắng cỡ nào cũng không tài nào đứng bật dậy được.

“ Chuyện, chuyện gì xảy ra thế này ~~~~!!”

Tên thanh niên nằm bất động trên mặt đất gào thét liên hồi, đột nhiên bên tai vang lên tiếng bước chạy đầy nặng nề liên miên không dứt.

Rầm, rầm, rầm, rầm ~~~!!

Khi còn cách tên thanh niên đang nằm còn khoảng nửa mét, Dương Kiệt nhanh chóng tung người lên không trung khoảng năm, sáu mét, hai tay hai

chân dang rộng ra, tựa như một quả bom hạng nặng từ trên cao thả thẳng xuống.

Không ~~~~~!!

Phì Lũ Xung Thiên Pháo ~~~~!!

Rầm ~~~~~!!

Crack~~, crack ~~~, crack ~~~~!!

Tiếng la hét đầy đau khổ kèm theo âm thanh xương gãy vụn vang lên, tên thanh niên chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, cảnh vật trước mặt đảo lộn.

“Cuồng Phong Chương ~~~!!”

Bàn tay của Dương Kiệt bao phủ bởi lớp khí màu xanh lá cây, ấn thẳng vào cơ thể của tên thanh niên còn đang trong trạng thái choáng váng.

“Á ~~~~~!!”

Tiếng gào thét tựa như con gái còn trong trắng đang bị hãm hiếp vang dội khắp quảng trời. Chân khí của Cuồng Phong Chương truyền thẳng vào cơ thể, trực tiếp phá hủy kinh mạch trong cơ thể của hắn.

Những cơn đau thấu tận linh hồn khiến tên thanh niên nước mắt nước mũi đầm đìa, thậm chí không tự chủ được bản thân, giữa háng xuất hiện dịch thể màu vàng dị thường.

“Vui không? Có ngon miệng không? Chưa hết đâu ku, còn chiêu cuối nữa nè ~~~!!”

Dương Kiệt không thèm quan tâm tới sự đau khổ tột cùng của tên khốn đó, trực tiếp tung người lên không trung, chân phải tung ra, đá thẳng về phía tên thanh niên đang nằm hấp hối ở phía dưới.

Phi Lũ Lôi Đình Phi Cước ~~~~!!!

Rầm ~~~~~!!

Tên thanh niên trực tiếp hứng trọn bàn chân sét vào người. Toàn thân tê liệt, máu kèm theo nội tạng từ trong miệng phun bắn ra liên hồi. toàn thân như bị đốt cháy thành than, tóc tai dựng ngược lên, hai mắt trợn ngược, khói khí màu than từ trong miệng phả ra, không còn chịu đựng được thêm nữa, trực tiếp ngất xỉu tại chỗ.

ực ~, ực ~, ực ~ ...

Tiếng nuốt nước bọt vang lên không dứt dưới khán đài, có thể hình dung được tên thanh niên đáng thương đó phải chịu đựng sự đau khổ đáng sợ tới mức độ nào. Thậm chí Chung sư huynh lúc này còn không bằng một phần mười so với tên thanh niên lúc này nữa là.

Ác quỷ, con heo mập này tuyệt đối là ác quỷ, sau này tuyệt đối không được đắc tội hắn, nếu không không chừng còn tệ hơn tên thanh niên lúc này nữa là.

“ Xì, tưởng có thể giúp mình khởi động vui chơi chút, ngay ngờ chỉ vừa mới đựng hai cái đã rụng xuống, giờ biết ai là phế vật rồi chứ gì? Không đủ thực lực thì đừng có ở đó khoe chân múa vuốt, có ngày chết lúc nào không hay đấy ~~!!”

Câu nói của Dương Kiệt tuy nhắm vào tên thanh niên, nhưng nếu tinh ý hơn, anh ta đang nói xéo về phía Tư Mã Phong Vân và Lăng Hàn Phong đấy.

Nên lúc này sắc mặt của hai người tuyệt đối không dễ coi chút nào. Nếu như không phải vì còn đang giữ lời đài, tuyệt đối lao tới xé xác con heo mập đáng ghét đó ra ngay tức khắc.

Cũng may cho tên thanh niên lúc này đang trong tông môn, nếu như ở bên ngoài, e rằng hắn đã chết không toàn thây rồi. Nhưng với chấn thương nghiêm trọng lúc này, không có một, hai năm cũng đừng mong bước được xuống giường. Chưa kể cho dù lành lại, cũng sẽ ảnh hưởng rất nhiều tới thực lực của hắn sau này.

Tên thanh niên này xem như đã bị phế rồi, ít ra nhất là trước khi hắn đủ sức trả thù đánh bại Dương Kiệt, nếu không thì anh ta sẽ trở thành nỗi ám ảnh suốt đời của hắn, hình thành tâm ma, khiến con đường tu luyện của hắn dậm chân tại chỗ mãi mãi.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 72: Tư Mã Phong Vân, Dương Diễn Xuất Trận

Tên thanh niên nhanh chóng được khiêng ra khỏi lôi đài để điều trị.
Dương Kiệt thay thế hắn trở thành chủ nhân lôi đài.

Mặc dù đã thể hiện thực lực của mình, nhưng vẫn có vài tên không sợ chết lao lên lôi đài khiêu chiến, tất nhiên là kết quả đã được định đoạt sẵn, tất cả đều bị Huyền Thiết Chùy quét bay xuống lôi đài. Ba lần bảy lượt như thế tiếp diễn, không ai dám nhắm tới anh ta nữa mà nhảy sang khiêu chiến lôi đài khác.

Số người nhảy lên lôi đài khiêu chiến càng lúc càng nhiều, có người thắng sẽ có người thua, sáu mươi mấy người lần lượt khiêu chiến liên tục, chưa hết hai canh giờ đã xác định được hai mươi suất tham gia thí luyện liên tông môn.

Thập đại cao thủ, Tổng Thiên Hành và Lăng Hàn Phong từ đầu tới cuối thậm chí không cần thi đấu trận nào đã trực tiếp đi tiếp vào vòng trong, tám chiếc vé còn lại gồm Dương Kiệt, Lâm Thu Nguyệt, một thanh niên có khuôn mặt non choẹt tên Tiêu Vân, một thiếu nữ khá xinh tên Đặng Mỹ Lệ, một đàn ông trung niên có khuôn mặt khắc khổ tay cầm đại đao tên Ngô Kiến Tài và ba thanh niên khác không có gì quá nổi bật gồm Lý Chí Minh, Mã Quốc Cường và Trần Hoài Nam.

Tất cả đều đạt tới cảnh giới từ tiên thiên tầng thứ 9 trở lên. Vào tới vòng này không còn có thể dựa vào may mắn nữa, mà phải dựa vào thực lực của bản thân.

Hai mươi chủ lôi đài hùng dũng hiên ngang đứng trên lôi đài của mình, đón nhận những ánh mắt thán phục, ngưỡng mộ, tất nhiên là không thể thiếu những ánh mắt không phục, ghen tức nữa rồi.

“ Trước tiên, xin chúc mừng hai mươi vị đã chiếm được suất tham dự đại hội thí luyện liên tông môn. Các vị sẽ là đại diện, là mặt mũi của tông môn khi bước ra bên ngoài. Cho nên, cho dù trước kia có mâu thuẫn hay xích mích gì, yêu cầu dẹp hết sang một bên, một lòng một dạ vì vinh quang của tông môn hợp sức đối đầu với mọi thử thách khó khăn khi vào tới bí cảnh liên tông môn. Nếu như đề lão phu biết được có ai đó gây sự chia rẽ trong nội bộ, hậu quả như thế nào thì đừng trách lão phu không nói trước.”

Rõ ràng Lý trưởng lão đã nhìn thấy mùi vị tràn đầy thuốc súng trong hai mươi thí sinh lần này, đặc biệt là Dương Kiệt và Lăng Hàn Phong và Tư Mã Phong Vân, là người cai quản khu vực ngoại môn, không thể không biết những gì đang xảy ra những các bên. Nhưng kết quả đã có rồi, không thể phớt lờ quyền tham dự của bất kỳ ai cả, nên đã nghiêm khắc cảnh cáo năn nỉ trước đã, hy vọng chúng biết điều không gây ra những hậu quả khó lường.

“ Rõ rồi ạ ~~~!!”

Hai mươi thí sinh đồng loạt hô vang, ai nấy đều có vẻ như anh em một nhà, đồng lòng với nhau. Nhưng tới lúc vào tới bí cảnh, ra tay đâm chết mày hay không thì lúc đó sẽ biết.

“ Tiếp theo là trận đấu xác định top mười, những người thua cuộc trong vòng này sẽ sắp xếp thứ tự dựa trên biểu hiện trong cuộc giao chiến.”

Tuy xếp từ hạng 11 tới hạng 20 phần thưởng như nhau, nhưng không ai muốn trở thành người đứng cuối cả, giờ là lúc bùng hết thực lực của mình ra rồi đây.

“Trận đầu tiên, Tư Mã Phong Vân đấu với Lý Chí Minh, mời cả hai thượng đài.”

Thập đại cao thủ từ đầu tới cuối vô cùng nhàn nhã, thậm chí không đủ khởi động, giờ là lúc phải bung chút thực lực của mình ra trước mọi người rồi đây.

Tư Mã Phong Vân và Lý Chí Minh đồng loạt bước lên võ đài. Khác biệt ở chỗ Lý Chí Minh mang theo vẻ mặt thận trọng cảnh giác tột độ, còn Tư Mã Phong Vân vẫn mang theo vẻ mặt tự tin tuyệt đối, tựa như tất cả mọi thứ đều nằm trong tính toán của mình.

“Tư Mã sư huynh xin chỉ giáo.” Lý Chí Minh chấp tay thi lễ, sau đó tạo ra thế sẵn sàng chiến đấu.

Tư Mã Phong Vân mang theo nụ cười tự tin khẽ ngật đầu một cái. Vẫn phong thái tự tin thư thả, tựa như đối thủ trước mặt chẳng đáng để mình bận tâm vậy.

“Võ hồn hiện ~~!!” Thái độ của Tư Mã Phong Vân đã khiến Lý Chí Minh vô cùng bất mãn, trực tiếp triệu hồi võ hồn của mình, là một cây bút lông không lồ.

Võ hồn cấp 3 “Thư Sinh Bút”.

Vũ khí của Lý Chí Minh cũng là một cây bút lông dài gần nửa mét, nhanh chóng vung bút viết vẽ chữ “Sát” ngay trong không khí, ngay sau khi chữ viết vừa được viết xong treo lơ lửng trên không trung, cơ thể xoay vòng một cái, cây bút trong tay quét thẳng vào chữ viết vừa mới hình thành, động tác tựa như đang đánh bóng bàn, bắn thẳng về phía Tư Mã Phong Vân.

“Thú vị ~~!!”

Tư Mã Phong Vân thậm chí không thèm sử dụng tuyệt học, vung tay lên chụp thẳng về phía chữ “Sát” đang bắn tới, chữ “Sát” lập tức tan biến trong không khí, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

Thực lực hai bên cách biệt tới mức độ đó sao?

Trong lòng không ít người thầm nghĩ khi nhìn thấy cảnh đó.

Lý Chí Minh cũng có chút bất ngờ khi đòn đánh của mình bị hóa giải một cách dễ dàng, tuy biết rõ không phải đối thủ của đối phương, nhưng cũng không tới mức độ cách biệt như thế chứ.

Lý Chí Minh tung người lên không trung, cây bút trong tay không ngừng vẽ ra những chữ khác nhau, sau đó chỉ thẳng về phía Tư Mã Phong Vân, tựa như cây súng liên thanh đang nhả đạn liên tục về phía đối thủ vậy.

Tư Mã Phong Vân vô cùng ung dung thong thả, cơ thể tựa như biến thành chiếc bóng liên tục né tránh những đòn tấn công của đối phương. Những đòn đánh của Lý Chí Minh thậm chí không thể chạm vào vạt áo của hắn.

“hahaha, thấy chưa, đó là thân pháp tuyệt học của nhà Tư Mã của ta, “Phong Vân Đột biến”, cho dù tên kia có đánh tới tét công gô cũng đừng mong chạm được vào người anh hai của ta.”

Tư Mã Thiên đứng ở phía dưới khán đài phấn khích cười lớn, đầu ngẩng cao kiêu căng hết sức, tựa như người đang giao chiến trên lôi đài là hắn vậy.

Không ít người ở xung quanh thầm trợn mắt trắng khinh bỉ hắn.

“Đùa thế đủ rồi, kết thúc thôi ~~!” Cơ thể của Tư Mã Phong Vân đột nhiên biến mất trong không khí, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ngay trước mặt Lý Chí Minh vẫn còn đang hùng hổ nhả đạn tấn công đối phương. Dưới

ánh mắt kinh ngạc hoảng hốt của đôi phương, một cú đâm đâm mang theo linh khí màu hoàng kim thẳng vào ngực của Lý Chí Minh.

Tuyệt học huyền giới sơ cấp “ Kim Cang Thiết Quyền” ~~~!!

Pằng ~~~!!

Á ~~~~~!!

Lý Chí Minh trực tiếp bị đánh bay ra khỏi lôi đài, máu từ trong miệng phun bắn ra, hít thở một cách dồn dập.

“ Tư Mã Phong Vân thắng.”

“ hahaha, anh hai vô địch, anh hai vô địch ~~~~!” “ Phó bang chủ vô địch, phó bang chủ vô địch ~~~!!”

Tư Mã Thiên cùng đám tay sai Huyết Lang Bang phấn khích reo hò, tựa như Tư Mã Phong Vân vừa giành được giải nhất đại hội tỷ võ vậy.

Tư Mã Phong Vân vẫn mang theo nụ cười ung dung thả từ từ bước xuống lôi đài, từ đầu tới cuối thậm chí không cần kích hoạt võ hồn của mình, giải quyết một tiên thiên tầng thứ 9 kích hoạt võ hồn cấp 3 nhanh, gọn, lẹ.

Tuy vẻ mặt của hắn lúc này cực kỳ đáng ghét, nhưng Dương Kiệt cũng phải công nhận tên khốn này có chút thực lực, tuyệt đối là khúc xương khó gặm.

“ Trận đấu tiếp theo, Dương Diễn gặp Ngô Kiến Tài.”

Nghe thấy cái tên Dương Diễn, phía khán đài lập tức vang lên tiếng reo hò đầy phấn khích, đặc biệt là không ít fan nữ có biểu hiện ngất xỉu vì quá kích động khi nhìn thấy thần tượng của mình thượng đài.

Thập đại cao thủ cũng mang theo vẻ mặt nghiêm túc để quan sát trận giao chiến của Dương Diễn và Ngô Kiến Tài. Vì từ đại hội bắt đầu tới giờ, Dương Diễn thậm chí không có cơ hội xuất một chiêu đánh nào cả. Hai trận vòng đầu đối thủ nghe thấy đối thủ của mình là Dương Diễn lập tức mang theo muôn mào bắt cam đầu hàng ngay tức khắc, còn vòng đấu tranh lôi đài cũng không ai dám khiêu chiến, hoàn toàn không biết rõ thực lực của Dương Diễn đã đáng sợ tới mức nào.

Ngay cả Lăng Hàn Phong, tuy bề ngoài lộ ra vẻ khinh bỉ bất cần, nhưng trong lòng cảnh giác vô cùng, hẳn hiểu rằng ngoài Tống Thiên Hành ra, tên Dương Diễn này chính là đối thủ đáng sợ nhất mà mình sắp phải đối đầu.

Vẫn như thường lệ, Dương Diễn với vẻ mặt lạnh lùng như băng từng bước từng bước chậm rãi bước lên lôi đài. Ngô Kiến Tài đứng sẵn trên lôi đài chờ đợi đã chảy đầy mồ hôi trên trán, nhịp tim đập càng lúc càng mạnh theo tiếng bước chân của đối thủ, suýt chút chịu đựng không nổi áp lực đáng sợ này phải gào thét lên.

Đợi tới khi Dương Diễn đứng trên lôi đài, Ngô Kiến Tài đã không còn chút dũng khí để giao chiến với đối thủ nữa. Nếu như không phải vì sợ mất mặt, e rằng lúc này hắn đã ngồi ngã mông xuống đất mất tiêu rồi.

‘ Trận chiến bắt đầu ~~~!!’

Tiếng tuyên bố của trọng tài vang lên, tựa như nhát dao cứa thẳng vào tim của Ngô Kiến Tài, khiến hắn toàn thân run rẩy, thậm chí suýt chút làm rơi cây đại đao trên tay.

“ Xuất chiêu đi.”

Giọng nói lạnh như băng không chút tình cảm của Dương Diễn vang lên. Ngô Kiến Tài càng hoảng sợ hơn nữa. Nhưng trước mặt thiên hạ, tuyệt

đôi không được xiu dễ như thế này được.

“ a ~~~!!”

Phần nộ gào lớn một tiếng, trực tiếp kích hoạt võ hồn cấp 3 của mình là một con tuyết báo khổng lồ. Vung đại đao lao thẳng về phía Dương Diễn, theo thế thái sơn áp đỉnh bổ thẳng vào đầu đôi phương.

Dương Diễn thậm chí không chút động đậy, lưỡi đao trong tay Ngô Kiến Tài chỉ còn cách đầu của hắn khoảng vài phân đột nhiên ngưng hẳn, tựa như vừa bị đôi phương điểm huyết rồi vậy.

“ Chém xuống, chém xuống cho ta ~~~!”

Trong lòng Ngô Kiến Tài không ngừng gào thét, nhưng cơ thể không tuân theo ý chí của mình, cơ thể của hắn lúc này tựa như bị đóng băng thành cục đá, cho dù cố gắng vùng vẫy cỡ nào, cũng không thể phá tan lớp băng đang đóng chặt trên cơ thể để thực hiện cú chém cuối cùng của mình.

Dương Diễn với động tác như đang chiếu chậm trên video đưa ngón tay chỉ thẳng vào vầng trán của Ngô Kiến Tài. Ngô Kiến Tài giương to đôi mắt ra hết cỡ, không tài nào nhích đầu sang bên né tránh được. Tựa như vừa nhìn thấy thứ gì ghê gớm nhất trên đời, mặt mày tái mét không còn tí huyết sắc, kêu thét lên một tiếng rồi hai mắt trợn người ngã xuống ngất xỉu tại chỗ.

“ Người chiến thắng, Dương Diễn ~~~!”

“ Hoan hô, Dương sư huynh vô địch, Dương sư Huynh vô địch ~~~!!”

Ngay sau lời tuyên bố của trọng tài, phía khán đài vang lên tiếng hò hét ăn mừng đầy phấn khích, vang động cả quảng trường.

Nếu nói về mức độ hâm mộ, ngay cả Lăng Hàn Phong và Tống Thiên Hành cũng phải lép sang một bên, đối với một người có khuôn mặt bình thường đại chúng không có gì nổi bật như Dương Diễm, quả thật là một kỳ tích.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 73: Lăng Hàn Phong Thượng Đài

“kiếm thế ~~!! Đó chính là kiếm thế ~~!!”

Tô trưởng lão mang theo vẻ mặt khó tin nhìn chăm chăm vào Dương Diễn ở phía dưới, ngay sau đó thay bằng vẻ mặt phấn khích tột cùng.

Không ngờ hôm nay nổi hứng tới khu vực ngoại môn quan sát đệ tử cung của mình tham chiến, lại gặp được một con cá lớn như thế này.

Mới đạt tới cảnh giới tiên thiên đã lĩnh ngộ được kiếm thế, tuyệt đối là một thiên tài trong thiên tài, ngàn năm hiếm gặp.

Kiếm thế, là một tuyệt kỹ cực kỳ đáng sợ không phải ai cũng có thể lĩnh ngộ được, chỉ có những người tận với kiếm, xem thanh kiếm trong tay quan trọng hơn cả sinh mạng của mình, kèm theo tư chất thiên tài, mới có cơ hội lĩnh ngộ được kiếm thế.

Cho nên lĩnh ngộ kiếm thế không liên quan gì tới cảnh giới, cũng chẳng có bí quyết nào có thể chỉ dạy, chỉ có thể do bản thân tự mình lĩnh ngộ mà thôi.

Kiếm thế tuy không gia tăng lực chiến quá nhiều, nhưng điểm đáng sợ nhất chính là mang theo thuộc tính tấn công linh hồn.

Một khi kích hoạt kiếm thế, nếu như đối thủ có linh hồn yếu kém hoặc ý chí không bền vững, sẽ bị kiếm thế áp đảo tới mức không thể ngóc đầu lên nổi, điểm hình là tên Ngô Kiến Tài, thậm chí cầm đao lao tới ngay trước

mặt Dương Diễm, cũng không thể hoàn thành cú chém cuối cùng của mình. Thậm chí Dương Diễm chỉ cần một ngón tay chỉ thẳng vào vầng trán, đã khiến hắn ngất xỉu tại chỗ.

Nên nhớ rằng Ngô Kiến Tài đạt tới tiên thiên tầng thứ 10, võ hồn cấp 3, linh hồn hay ý chí tuyệt đối không yếu, nhưng đối diện với Dương Diễm đã bị áp lực từ Kiếm Thế đáng sợ đó trấn áp tới nỗi suýt chút không dám giao chiến. Đủ hiểu Kiếm Thế đáng sợ tới cỡ nào rồi.

Lúc này Tô trưởng lão tựa như con sói nhìn thấy cô bé quàng khăn đỏ, hận không thể lao xuống khán đài thu nhận Dương Diễm làm đệ tử ngay tức khắc.

Sắc mặt của Vương trưởng lão ngồi ở bên cạnh không dễ coi chút nào. Tô Văn Hào đã có một đệ tử thiên tài là Tống Thiên Hành, thế lực ngày càng lớn mạnh, cũng may là mình cũng thu nhận được Lăng Hàn Phong, kẻ tám lạng người nửa cân. Nhưng nếu như để cho lão ta thu nhận luôn tên Dương Diễm này, thế cân bằng có thể bị phá vỡ. Tuyệt đối không phải là điều mà Vương trưởng lão muốn nhìn thấy.

Còn việc giành giật với Tô trưởng lão, nghĩ cũng không bao giờ nghĩ tới. Vì Dương Diễm là cao thủ sử dụng kiếm, còn bản thân ông ta không rành về kiếm lắm, nên cho dù thẳng khờ cũng đủ hiểu sẽ lựa chọn ai làm sư phụ của mình rồi.

Trong mắt của Vương trưởng lão khẽ lóe qua tia sáng đầy sát khí.

Lý trưởng lão hồ hồ cười một cách phản kích, một thiên tài xuất hiện trong khu vực ngoại môn, tuyệt đối là một thành tích đáng để tự hào.

Thập đại cao thủ ngoại trừ tên Chu Nhất Thông ra, ai nấy đều lộ ra vẻ mặt căng thẳng và lo lắng. Ngay cả rắn độc Lăng Hàn Phong với mục tiêu

đoạt hạng nhất đại hội lần này cũng trở nên thấp thỏm không yên, rốt cuộc mình có phải đối thủ của hắn không đây.

Không, mình sở hữu võ hồn cấp 6, thiên tài trong thiên tài, chắc chắn sẽ đánh bại được hắn. Chắc chắn ~~~~!!

Lăng Hàn Phong không ngừng an ủi bản thân.

Chỉ duy nhất mỗi tên Chu Nhất Thông vẫn tỏ vẻ dửng dưng không quan tâm. Một phần vì hắn là người giao chiến nhiều nhất với Dương Diễm, biết rõ thực lực của hắn cũng không có gì bất ngờ. Một phần vì hắn hiểu rõ thực lực của mình, đấu lôi đài không phải sở trường của mình, nên mục tiêu ngay từ đầu đã xác định là tốp 3, nên Dương Diễm có mạnh hay không cũng không quan trọng, cùng lắm sau khi đại hội tỷ võ kết thúc, khiêu chiến với Dương Diễm vài lần, đệ nhất cao thủ ngoại môn lại quay trở về với ta thôi mà.

Mặc cho mọi người suy tính gì đó, trận đấu tiếp theo lại được tiếp diễn.

“ Trận kế tiếp, mời Mã Quốc Cường và Triệu Tử Trung thượng đài.”

Triệu Tử Trung, kẻ có hiềm khích với Tư Mã Phong Vân, là một thanh niên chạc tuổi hai mươi, sau lưng đeo một cây thương dài gần ba mét, trực tiếp bước lên lôi đài, đứng đối diện với đối thủ của mình là Mã Quốc Cường.

Mã Quốc Cường chỉ là một tiên thiên tầng thứ 9 với võ hồn cấp 3 cũng là cây “ Huyền Thiết Thương”, cuộc đụng độ những hai cao thủ sài thương.

“ Xin Triệu sư huynh chỉ giáo ~~!” Mã Quốc Cường tay cầm ngân thương, chấp tay thi lễ nói.

Triệu Tử Trung lộ ra nụ cười đầy tà khí, lạnh lạnh nói: “Thương? Trước mặt ta mà ngươi cũng dám sài thương?”

Mã Quốc Cường lập tức lộ ra vẻ phần nộ vì sự khinh thường của đối phương, trực tiếp triệu hồi “Huyền Thuyết Thương” của mình ra nhập vào cơ thể, ngân thương trên tay lập tức rực sáng như bóng đèn huỳnh quang.

“Trường Xà Xuất Động ~~~!!”

Một động tác đâm thương chuẩn không cần chỉnh, cây ngân thương trên tay tựa như biến thành một con mãng xà toàn thân trắng phau, cắm thẳng về phía Triệu Tử Trung.

“Có chút thực lực.” Triệu Tử Trung cười lạnh: “Nhưng vẫn chưa đủ.”

Hai ngón tay trực tiếp giơ ra, kẹp thẳng vào đầu thương. Mãng Xà màu trắng lập tức tan biến, chỉ còn lại cây ngân thương lúc này đã bị hai ngón tay của Triệu Tử Trung kẹp tới nỗi không thể nhúc nhích gì được nữa.

Khuôn mặt Mã Quốc Cường đỏ phồng lên như tôm luộc vì gắng sức rút ngân thương của mình trở về, nhưng rốt cuộc cho dù dùng hết toàn bộ sức lực bú sữa của mình, cũng không rút về được.

Thực lực giữa thập đại cao thủ và những thành phần khác cách biệt tới mức độ đó sao?

Không ít người đang quan chiến không kiềm được trầm nghĩ.

Từ Lý Chí Minh, Ngô Kiến Tài cho tới Mã Quốc Cường, khi giao chiến với thập đại cao thủ, thậm chí không chạm được vào vạt áo của đối phương, bị trấn áp ngay từ đầu tới cuối, không ngóc đầu lên nổi.

Đáng sợ, quả thật đáng sợ. Hèn chi thập đại cao thủ trước giờ rất ít khi thay đổi, vì vẫn chưa thấy ai đủ đẳng cấp và thực lực để thay thế.

Triệu Tử Trung khê buông ngón tay mình ra, Mã Quốc Cường lập tức bị giật lùi về phía sau do này giờ đang dùng sức kéo thương về phía mình.

“ Để ta dạy ngươi cách sử dụng thương nhé.” Triệu Tử Trung từ phía sau lưng rút cây thương khảm đầy hoa văn kỳ lạ ra, là một món linh khí sơ cấp.

“ Tuyệt học Huyền giới cao cấp, Thất Thám Bàn Long Thương ~~~!!”

Cây thương trong tay vẩy múa vòng tròn ngay trước mặt, phía trước lập tức hình thành một luồng khí tựa như một dấu ấn hình tròn có khảm một con rồng hoàng kim, ngay sau đó chĩa thẳng phía dưới theo thế đâm.

Ngay tức khắc bảy con rồng vàng kim dài trên ba mét từ vòng tròn dấu ấn phóng thích ra, bắn thẳng về phía Mã Quốc Cường đang tập trung cao độ trong thế phòng thủ của mình.

Gào ~~~~!! Gào ~~~~!! Gào ~~~~!!.....

“ A ~~~~!! Thương Sát Quỷ Thần ~~~~!!” đối diện trước bảy con rồng hoàng kim đáng sợ đang lao tới, Mã Quốc Cường sử dụng tuyệt học đặc ý của mình, cơ thể xoay tròn một vòng, mũi thương quét thẳng về phía trước.

Một cây thương dạng khí không lồ tựa như mũi tên bắn thẳng về phía bảy con rồng kim hoàng, mang theo khí thế nhất tiễn đồ long vậy.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~....!

Thú thật, tuyệt học của Mã Quốc Cường không tệ, nhưng khi gặp phải Thất Thám Bàn Long Thương đã được luyện tới cảnh giới tuyệt đỉnh của Triệu Tử Trung, cũng chỉ có nước quỳ mà thôi.

Cây thương chỉ đánh tan được ba con rồng lao lên dẫn đầu đã lập tức mất hết tác dụng, biến mất trong không khí. Bốn con rồng còn lại vẫn theo đà bắn thẳng về phía Mã Quốc Cường còn đang ngơ ngác khó tin những gì đã xảy ra ở trước mắt mình.

Rầm ~~~, rầm ~~, rầm ~~~....!

Cơ thể mỏng manh của Mã Quốc Cường trực tiếp hứng trọn bốn con rồng còn lại, trực tiếp bị đẩy bay ra xa, té ngã khỏi lôi đài. Nếu như không phải đang tử võ trong tông môn, Triệu Tử Trung đã kềm nén lại uy lực chiêu đánh, e rằng Mã Quốc Cường đã bị bốn con rồng kia nuốt chửng chết không toàn thân rồi.

“ Triệu Tử Trung thắng ~~~!!”

Lời tuyên bố của trọng tài vang lên, phía dưới vang lên tiếng trầm trồ thán phục, tất nhiên là không thể nào nhiệt tình như Dương Diễn lúc nãy rồi.

Mã Quốc Cường chỉ bị thương không quá nghiêm trọng, gắng sức dùng cây thương đỡ lấy cơ thể từ từ đứng dậy, chấp tay thi lễ với Triệu Tử Trung nói: “ Xin, xin đa tạ Triệu ... Triệu sư huynh đã... đã nương tay ạ...”

“ Hãy cố gắng lên, chú sẽ còn tiến xa.”

Khác xa với khí thế cao ngạo tràn đầy tà khí khi giao chiến, bình thường Triệu Tử Trung cũng không quá khó gần gũi, lên tiếng an ủi đối phương một câu, sau đó quay đầu rời khỏi lôi đài.

“ Xin đa tạ... tạ Triệu sư huynh...”

Mã Quốc Cường hít sâu một hơi vào người, chấp tay thi lễ lần cuối, sau đó quay người đi tới chỗ vắng vẻ bó gối ngồi xuống, nhét viên đan dược

vào miệng để điều trị nội thương khi hứng trọn đòn đánh lúc này.

“ trận đấu tiếp theo, mời Lãng Hàn Phong và Trần Khôn.”

“ hay quá, cuối cùng thì có một trận chiến cân tài cân sức để xem rồi. Tuy Trần sư huynh chỉ xếp thứ 10 trong thập đại cao thủ, nhưng sức phòng thủ vô song, Lãng sư huynh tuy là một thiên tài ngàn năm hiếm gặp, nhưng thời điểm này vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành, chưa chắc làm gì được Trần sư Huynh cả.”

“ Đúng thế, đúng thế, dù sao thì Trần sư huynh cũng là cao thủ gạo cội trong khu vực ngoại môn, thực lực đã được kiểm chứng. Còn Lãng sư huynh mới gia nhập tông môn chưa được bao lâu, thực lực đáng sợ cỡ nào đi nữa cũng chưa chắc có thể thắng được thập đại cao thủ đâu nhỉ?”

“ Xì, đám tầm thương như các ngươi thì sao hiểu được tầm vĩ đại của một thiên tài như Lãng sư huynh chứ? Lãng sư huynh tất thắng.”

Phía khán đài đã bắt đầu bàn tán xôn xao, không ít người cho rằng trận đấu này kẻ tám lạng người nửa cân, khó phân định thắng bại. Tất nhiên cũng không ít fan nữ lập tức phản bác, cho rằng Lãng Hàn Phong tất thắng, khiến cãi cự giữa đôi bên bắt đầu xảy ra. Thậm chí đã có người lao vào nhau ẩu đả để bảo vệ thần tượng của mình.

Chỉ thấy một người đàn ông chạc tuổi hai mươi ba, hai mươi bốn, cao to vạm vỡ, bắp thịt cuồn cuộn, nước da ngăm đen rậm rộ bước thẳng lên lôi đài.

Phía bên kia Lãng Hàn Phong vẫn mang theo vẻ mặt “ Bỏ mảy là thiên hạ đệ nhất”, lỗ mũi mọc trên trán tung người nhảy lên lôi đài, phong thái vô cùng ung dung tự tại, tựa như đối thủ không đáng để lọt vào đôi mắt xanh của mình vậy.

Trận chiến của một trong thập đại cao thủ gạo cội và ngôi sao sáng nhất mới đây của Thánh Hỏa Tông bắt đầu.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 74: Chuyển Bại Thành Thắng

“ Hahaha, ai cũng nói rằng Lăng sư đệ là tương lai của tông môn, để sư huynh kiểm chứng kiểm chứng thực lực của sư đệ tới đâu rồi.”

Trần Khôn có vẻ là một người phóng khoáng, há há cười nói.

“ xì, chỉ sợ nhà ngươi kiểm chứng xong, bị ám ảnh suốt đời, tối ngủ không yên thôi.”

Lăng Hàn Phong vẫn với phong thái cao ngạo chẳng xem ai ra gì, cười lạnh đáp.

Trong đôi mắt của Trần Khôn lóe qua tia sáng căm phẫn, nhưng nhanh chóng bị che giấu đi, xem ra tên này không phóng khoáng như vẻ bề ngoài của hắn chút nào.

“ Được, vậy xin xuất chiêu.”

Phục ~~~~!!

Võ hồn cấp 6 Bồ Khúc Thi Xạ xuất hiện trên đỉnh đầu của Lăng Hàn Phong, khí thế một tiên thiên tầng thứ 8 phát tán ra, khiến không ít người phần khích gào thét thán phục.

Tuy miệng đầy khinh bỉ, nhưng đối diện với một trong thập đại cao thủ, đặc biệt là mình vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành, Lăng Hàn Phong trực tiếp tung hết toàn bộ thực lực của mình.

Võ hồn nhập thể, thân pháp của Lăng Hàn Phong nhanh tới mức độ mắt thường không thể nhìn thấy nổi, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ngay phía sau lưng của Trần Khôn, hai ngón tay tựa như lưỡi của loài rắn độc, cắm thẳng vào cơ thể của đối phương.

“Võ Hồn hiện ~~~~!”

Trần Khôn cũng nhanh chóng kích hoạt võ hồn “Kim Cang Hoa Thạch” là một tảng đá to bằng một chiếc xe hơi nhỏ, trực tiếp nhập vào cơ thể, toàn thân của hắn tựa như vừa được xăm theo vô số hình vẽ kỳ dị trên người vậy.

Keng ~~~~!!

Ngón tay của Lăng Hàn Phong chạm vào cơ thể của Trần Khôn, lập tức có cảm giác như đang chọt vào một tảng đá cứng còn hơn cả thép. Không dám chần chừ, trước khi Trần Khôn kịp xoay người quét cú chưởng về phía mình, nhanh chóng tung người nhảy ra phía xa né tránh.

Sắc mặt của Lăng Hàn Phong lập tức trầm xuống, có thể nói tên khốn này là khắc tinh của mình, vì cho dù mình nhanh tới cỡ nào, chiêu đánh nguy hiểm tới cỡ nào, nếu như không thể phá vỡ phòng thủ của đối phương thì cũng thành công cốc, chỉ có thể bất phân thắng bại mà thôi.

Trần Khôn từ trong nhấn càn khôn của mình rút ra một cây đại phủ khổng lồ, kết hợp với thân hình cao to vạm vỡ của hắn, khiến cho đối thủ cũng phải cảm thấy ớn lạnh xương sống.

“Phủ Phá Đại Sơn ~~~~~~!!”

Một cây đại phủ khổng lồ xuất hiện trên không trung, theo thế thái sơn áp đỉnh trực tiếp chẻ thẳng về nơi Lăng Hàn Phong đang đứng.

Rầm ~~~~~~!!

Với võ hồn Bồ Khúc Thị Xà trong tay, muốn đánh trúng hấn tuyệt đối không dễ, nên Lăng Hàn Phong vô cùng dễ dàng né qua cú bồ đầy uy lực đó. Nhưng chiêu đánh quả thật đáng, nơi Lăng Hàn Phong vừa đứng lập tức xuất hiện vết nứt sâu gần cả mét. Nên biết rằng lôi đài này đã được gia cố thật kỹ, không phải ai cũng có thể để lại vết xước trên bề mặt của nó được.

“ Nếu như dùng cơ thể nhỏ bé của hứng trọn cú bồ đó, sẽ có kết cục như thế nào nhỉ?”

Không ít người nhìn thấy vết nứt đáng sợ đó đều không tự chủ nuốt miếng nước bọt vào cổ họng, trong đầu thâm nghĩ.

Lăng Hàn Phong tựa như bóng ma trong màn đêm, không ngừng vây quanh Trần Khôn di chuyển, tựa như con rắn độc đang rình mồi, chỉ cần đối phương lộ ra sơ hở, một chiêu tất sát.

Trần Khôn tỏa ra dày dặn kinh nghiệm, không nóng không vội, không ngừng tung ra những đòn phản công khi đối phương áp sát về phía mình, nhất thời cả hai không ai làm gì được ai cả.

“ Khôn khiếp, tên khốn này phòng thủ cực kỳ kiên cố, không hề có chút sơ hở, mà cho dù có sơ hở, với sức phòng thủ đáng sợ của hấn, khó có thể một chiêu tất sát được.”

Trên trán của Lăng Hàn Phong đã bắt đầu chảy đầy mồ hôi, mặc dù lâu lâu có thể tìm thấy sơ hở để tấn công vào đối phương, nhưng hoàn toàn không đủ để phá vỡ phòng thủ của người ta, vậy thì còn làm ăn được gì nữa. Với lại này giờ di chuyển liên tục với tốc độ cực nhanh như thế này, thể lực đã xuất hiện dấu hiệu tuột dốc, không thể mãi duy trì như thế này được nữa.

“ Chắc chắn có điểm yếu, phải nhanh chóng tìm ra điểm yếu trên người hắn, nếu không thì người bại trận chắc chắn sẽ là mình.”

Lăng Hàn Phong vừa di chuyển vừa quan sát toàn thân trên dưới của Trần Khôn, nhìn thấy toàn thân đều khảm đầy hoa văn, không có vị trí nào để lọt ra ngoài cả, nếu như muốn nói có thì...

Chỉ duy nhất chỗ đó mà thôi!

Đôi mắt của Lăng Hàn Phong rực sáng khi cho rằng mình đã nắm được điểm yếu duy nhất trên cơ thể của đối phương, lập tức tăng tốc, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ngay sau lưng của Trần Khôn, tung chưởng ấn thẳng vào lưng của đối phương.

“ Vô dụng thôi ~~~!!” Trần Khôn nhanh chóng quay người vung phủ quét thẳng về phía đối phương.

Vù ~~~~!!

Lăng Hàn Phong cơ thể nửa ngã về phía sau, nhường qua mũi đại phủ chỉ còn cách cơ thể mình vài phân xước qua, thậm chí cảm nhận thấy kim loại sắc lạnh từ mũi phủ phát ra, mồ hôi lạnh chảy đầy sau lưng.

Không có thời gian để chần chừ, vừa ngã nửa người về phía sau lập tức đưa tay chống thẳng xuống đất, tựa như một cái lò xo bung người trở dậy, hai ngón tay nhanh như chớp chọt thẳng vào đôi mắt của đối thủ.

Đúng thế, điểm yếu duy nhất trên người Trần Khôn chính là đôi mắt!

Keng ~~~~!!

Nụ cười đầy đắc ý của Lăng Hàn Phong nhanh chóng chuyển đổi thành vẻ ngơ ngác khó tin.

“Đồ ngốc, bộ tưởng ta không biết điểm yếu của bản thân ở đâu sao? Sao có thể để đối phương khai thác một cách dễ dàng được chứ?”

Chỉ thấy hai mí mắt của Trần Khôn nhanh chóng nhắm chặt lại trước khi ngón tay của Lăng Hàn Phong kịp chọt thẳng vào, trên môi lộ ra nụ cười chế giễu nói.

Đại phủ sau khi hoàn thành cú quét hụt, nhanh chóng đảo ngược trở lại, trực tiếp quét thẳng vào hông của Lăng Hàn Phong vẫn còn chưa định thần sau đòn tấn công thất bại của mình.

Pằng ~~~!!

Lăng Hàn Phong bị thân phủ quét bay ra xa, té ngã gần sát rìa lôi đài, máu từ trong miệng phun bắn ra, khuôn mặt trắng trẻo điển trai càng trở nên trắng bệch hơn bao giờ hết. Mặt mày nhăn nhó vì cơn đau khủng khiếp ở dưới eo lan tỏa khắp cơ thể.

‘Á ~~~, Lăng sư huynh bị dính đòn rồi kìa, huynh không sao chứ ~~~!!’

“AAA, dám đánh Lăng sư huynh của ta, ta thề không đội trời chung với tên tứ chi phát triển, đầu óc đơn giản đó ~~~!!”

Tiếng kêu thét đầy kinh ngạc do các fan nữ ở dưới lôi đài vang lên không dứt, nhìn thấy vẻ mặt đầy đau đớn của Lăng Hàn Phong, hận không thể lao lên lôi đài xé xác tên khốn to xác kia để trả thù cho thần tượng ngay tức khắc.

“haha, kinh nghiệm giao chiến của sư đệ còn non lắm đấy.”

Trần Khôn mang theo nụ cười chế giễu từng bước từng bước về phía Lăng Hàn Phong vẫn còn đang nằm hấp hối ngay sát rìa lôi đài, định

một cước đá bay đối thủ ra ngoài, kết thúc trận đấu.

“ Xuống đi ~~~!!”

Trần Khôn vùng chân đá thẳng về phía Lăng Hàn Phong, đột nhiên cảm nhận như đá hệt vào không khí.

Thì ra trong tình thế nguy cấp nhất, Lăng Hàn Phong đột nhiên lăn người trên mặt đất, né qua cú đá của Trần Khôn trong gang tấc. Chỉ thấy con rắn độc ngẩng đầu lên, trên môi lộ ra nụ cười lạnh lùng: “ Ta chỉ chờ có thể thôi, tuyệt học thần thông, Độc Xà thôn thiên ~~~~!!”

Chỉ thấy võ hồn Bồ Thị Khúc Xà từ trong cơ thể của Lăng Hàn Phong phóng thích ra, với một tốc độ nhanh như chớp phóng thẳng về phía Trần Khôn vẫn còn đang cố giữ lại thẳng bằng do cú đá hệt lúc nãy.

Phập ~~~~!!

Ở một vị trí gần như vậy, đừng nói là một tiên thân như Trần Khôn, ngay cả một kẻ mạnh chân nguyên cũng chưa chắc trở người né tránh được.

Võ hồn Bồ Thị Khúc Xà trực tiếp cắn thẳng vào ngực của Trần Khôn.

“ Á ~~~~~!!!”

Trần Khôn gào lên một tiếng đầy đau khổ, cơ thể lập tức như bị nhuộm đen như mực, ngã lăn lộn trên mặt đất vùng vẫy đập phá lung tung.

Đúng là sức phòng thủ của “ Kim Cang Hoa Thạch” vô song, nhưng xét cho cùng chỉ là võ hồn cấp 4, đối diện với sức tấn công của một võ hồn cấp 6, lập tức bị phá vỡ, lọc độc truyền thẳng vào cơ thể của Trần Khôn.

Không phải Lăng Hàn Phong không muốn sử dụng võ hồn ngay từ đầu. Chỉ là Trần Khôn phòng thủ kiên cố, nếu như dám tung ra võ hồn, không

chừng bị đối phương đánh tan thì khổ. Nên lợi dụng lúc mình bị thương, đối phương mất cảnh giác, trực tiếp phóng thích võ hồn của mình ra, chuyển bại thành thắng.

Đúng là bề ngoài cơ thể của Trần Khôn cứng hơn cả thép, nhưng nội tạng bên trong vẫn như một người bình thường chứ nhỉ? Lọc độc truyền vào, cho dù là phòng thủ vô song, cũng chỉ có nước quỳ mà thôi.

“ Đúng là ta còn non kém trong kinh nghiệm giao chiến, nhưng hình như nhà ngươi cũng không khá hơn ta là bao, dám dương dương tự đắc mất cảnh giác trong lúc chiến đấu, kết quả trận đấu đã được phân định rồi đây.”

Lăng Hàn Phong từ dưới đất bò dậy, dùng tay áo quét sạch vết máu ở mép miệng, lạnh lạnh cười nói.

" Và lại, ngươi khắc chế ta về thực lực và cách thức giao chiến, nhưng võ hồn của ta lại khắc tinh võ hồn của ngươi. Cơ thể bên ngoài của ngươi không phải cứng cáp lắm sao? Nhưng bên trong thì sao? Hahaha ~~~~!!"

Không mắc sai lầm, trực tiếp tung chưởng khí đẩy Trần Khôn vẫn còn đang gào thét lăn lộn trên mặt đất xuống lôi đài, trên môi lộ ra nụ cười của kẻ chiến thắng, đầu ngẩng cao đầy kiêu ngạo.

“ Lăng Hàn Phong thắng ~~~~!”

“ Hoan hô, Lăng sư huynh tài trí hơn người, chuyển bại thành thắng, thiên hạ vô địch ~~~~!!”

“ Ôi ôi, nhìn nụ cười của Lăng sư huynh kia, khuyến rũ quá đi, chắc mình chết vì nụ cười đó quá ~~~~!!”

“ Đúng thế, đúng thế, ước gì nụ cười đó dành riêng cho mình, ngày đêm cũng được chiêm ngưỡng, cho dù giảm thọ 100 tuổi cũng cam tâm tình

nguyện.”

“ Lũ gái si tình ngu xuẩn ~~!!”

“ Cái gì, ai, ai vừa dám nói xấu lão nương, có giỏi thì bước ra đây xem thử ~~~~!!”

Tiếng tranh cãi gào thét lại vang lên không dứt dưới lòi đài.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 75: Dương Kiệt Vs Tạ Thế Hào

“Trận tiếp theo, Thiết Hạo Nam và Đặng Mỹ Lệ, mời thượng đài.”

Thiết Hạo Nam khí thế hùng hực bước lên lôi đài, ở chiều hướng ngược lại Đặng Mỹ Lệ mang theo vẻ mặt như đưa đám miễn cưỡng bước lên lôi đài.

Giao chiến với người xếp vị trí thứ 3 trong thập đại cao thủ, kết quả đã quá rõ ràng rồi. Chỉ biết trù ẻo do bản thân xui xẻo thôi chứ biết làm sao giờ.

“Xin Thiết sư tỷ chỉ giáo!” Đã bước lên lôi đài thì không thể bỏ cuộc ngay từ đầu, ít nhất cũng phải xem thử thực lực của mình tới đâu khi so với thập đại cao thủ chứ.

“hahaha, được, được, cùng là phụ nữ, sư tỷ tất nhiên là phải chiều cố chiều cố sư muội rồi.”

“Nam tử hán” Thiết Hạo Nam hào khí xung thiên, từ trong nhẫn càn khôn rút ra cây Thôi Sơn Dao của mình, tạo ra tư thế sẵn sàng chiến đấu. Cho dù đối thủ là ai, cũng sẽ chiến đấu hết sức và giành cho đối phương cái tôn trọng nhất định, điều này khiến nhiều người phải thán phục.

Đặng Mỹ Lệ lại không muốn vậy, thà chị khinh thường giẫm cọt với tôi thì may ra còn có chút cơ hội cho tôi, chứ chị tung hết sức chiều cố tôi thì còn gì cơ hội nữa chứ.

Rút vũ khí của mình là một thanh kiếm dẻo ra, trực tiếp kích hoạt võ hồn cấp 3 Hắc Quả Phụ.

Một con nhện khổng lồ sáng bóng và màu đen có thể tích to bằng một con bò, với một màu đỏ đánh dấu trong hình dạng của chiếc đồng hồ cát ở phía bụng dưới, bụng rất tròn. Xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của Đặng Mỹ Lệ rồi nhanh chóng nhập vào cơ thể của cô ta.

“Đó, đó là Hắc Quả Phụ ~~~!!” Phía dưới khán đài không ít đàn ông kêu thét lên vì kinh ngạc khi nhìn thấy võ hồn của Đặng Mỹ Lệ.

Tập tính sát hại bạn tình kinh dị của Hắc Quả Phụ chắc không ai không rõ, không ngờ một cô gái có vẻ mặt dễ thương xinh đẹp như vậy lại sở hữu võ hồn kinh dị như thế kia, quả thật là đáng tiếc quá đi.

Nãy giờ không ít anh chàng có ý định muốn tán gẫu Đặng Mỹ Lệ sau đại hội tỷ võ đã ớn lạnh xương sống, phải suy nghĩ lại có nên tiếp cận làm quen với cô ta nữa không.

Tất nhiên, võ hồn là võ hồn, chưa chắc bản thân cô ta có tính cách giống Hắc Quả Phụ, nhưng ít nhiều cũng khiến người đàn ông phải chùn bước.

Thanh kiếm dẻo trong tay Đặng Mỹ Lệ lúc này đã nhuộm đen hoàn toàn, chứng tỏ vũ khí mang theo thuộc tính độc cực mạnh, chỉ cần dính phải chút ít, e rằng chỉ có lúc bỏ mạng mà thôi.

Thiết Hạo Nam khề dúu mày, thiện cảm lúc ban đầu đối với đối phương cũng giảm xuống ngay tức khắc. Đối với những người thích sử dụng độc trong giao chiến, rất khó lấy được thiện cảm với một người hào sảng phóng khoáng như Thiết Hạo Nam được.

“Chiến ~~~~!! Tuyệt học thần thông, Lưới trời Lồng Lộng!”

Hắc Quả Phụ lần nữa xuất hiện trên đỉnh đầu của Đặng Mỹ Lệ, chỉ thấy nó há to cái miệng gớm ghiếc của mình ra, phun ra vô số lưới nhện trắng xóa như tuyết về phía Thiết Hạo Nam.

Xung quanh Thiết Hạo Nam lập tức xuất hiện lưới nhện dày đặc bao phủ tứ phía như một chiếc chảo chụp thẳng xuống, nếu như bị lưới nhện này quấn vào người, tuyệt đối sẽ mất hết sức phản kháng, chỉ còn là con mồi thom để Hắc Quả Phụ tới làm thịt mà thôi.

“ Khóa lại ~~~!!”

Đặng Mỹ Lệ mang theo vẻ mặt thận trọng tột độ, cắn răng gào lớn.

Chỉ thấy những chiếc lưới nhện lập tức tuân theo mệnh lệnh của cô ta, chụp thẳng về phía Thiết Hạo Nam vẫn đang đứng bất động ở phía dưới.

Không biết vì sao Thiết Hạo Nam tựa như bức tượng không nhúc nhích phản kháng gì cả, để cho lưới nhện dính chặt vào cơ thể, chỉ trong chốc lát cả cơ thể của cô ta đã hoàn toàn bị lưới nhện trắng xóa bọc kín hoàn toàn, tựa như một con nhộng nằm trong kết tủa vậy.

“ Thành công rồi ~~~!!”

Nhìn thấy đối thủ đã bị quấn thành “xác ướp”, Đặng Mỹ Lệ lộ ra vẻ mặt đầy phấn khích. Không ngờ lại thành công mỹ mãn như vậy, xem ra thập đại cao thủ cũng không quá đáng sợ nhỉ.

Thời cơ ngàn năm có một, cơ hội chiến thắng trong tầm tay, Đặng Mỹ Lệ vùng kiếm lao thẳng về phía Thiết Hạo Nam đang bị khóa lại trong lưới nhện, tung chiêu kết thúc trận chiến.

“ Hôi quá, hôi quá, mấy cái thứ dơ bẩn này vừa hôi vừa nhớt, khó chịu quá đi, giúp ta phá ~~~~!!”

Khi Đặng Mỹ Lệ lao tới còn cách Thiết Hạo Nam khoảng năm mét, đột nhiên phía trong lưới nhện vang lên tiếng la hét đầy chán ghét của Thiết Hạo Nam khiến cô ta không tự chủ dừng lại bước tiến của mình.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu lưới diện xuất hiện một con giao long toàn thân đỏ như máu, dài gần ba trượng đang xoay vòng cuộn tròn cơ thể của mình.

Võ hồn cấp 5 “Huyết Giao” ~~~!!

Tương truyền Giao Long không chỉ có thể hô phong hoán vũ, còn sức lực vô song. Tuy chỉ bị liệt vào võ hồn cấp 5, nhưng tuyệt đối không thua kém bất kỳ võ hồn cấp 6, thậm chí có phần nhỉnh hơn,

Uỳnh ~~~~~!!

Huyết Giao vừa nhập vào cơ thể, Thiết Hạo Nam tựa như vừa cắn xong Doping, ‘Két tằm’ đang vây chặt cơ thể chỉ khẽ nhún vai một cái, lập tức bị phá nát tan tành.

Rít ~~~~!!

Hắc Quả Phụ rít lên một tiếng đầy đau khổ, nhanh chóng chui về cơ thể của chủ nhân mình. Không dám tiếp tục ở bên ngoài đối diện với võ hồn Huyết Giao nữa.

Dưới ánh mắt ngơ ngác khó tin của Đặng Mỹ Lệ, Thiết Hạo Nam trực tiếp dùng cán đao gỗ thẳng vào ngực cô ta, cú gõ đầy uy lực trực tiếp đẩy Đặng Mỹ Lệ rơi ra khỏi lôi đài, kết thúc trận chiến.

“Wa ~~~!! Thiết sư tỷ quả thật lợi hại, đánh phải lưới nhện của Hắc Quả Phụ mà chỉ khẽ dùng sức chút đã phá tan ra hết, quả không hổ danh là người đứng vị trí thứ 3 trong thập đại cao thủ.”

“ Chứ sao, nếu như thay mình vào trường hợp của Thiết sư tử, e rằng đã bị Đặng sư muội đánh bại rồi.”

“ Xem ra Thiết sư tử có đủ thực lực để khiêu chiến với Dương sư huynh chứ chẳng chơi đâu.”

“ Đúng thế, đúng thế, hóng trận chiến giữa hai đại cao thủ.”

Dưới khán đài bắt đầu vang lên tiếng bàn tán tán phức. Đặng Mỹ Lệ mang theo vẻ mặt ủ rũ thất vọng bước tới nơi vắng vẻ ngồi xuống, lặng lẽ nuốt trôi thất bại của mình.

Thiết Hạo Nam từ trên lôi đài bước xuống, khẽ đưa mắt liếc nhìn Dương Diễn đang ngồi đơn độc ở phía xa, thấy đối phương khẽ ngật đầu với mình một cái, tim đột nhiên đập thình thịch liên hồi, nhưng bề ngoài giả vờ khẽ bấu môi, quay sang hướng khác để tránh bị phát hiện dị thường của mình.

“ Trận tiếp theo, mời Tạ Thế Hào và Dương Kiệt thượng đài.”

Tạ Thế Hào với phong thái phiêu dao xuất trần tung người nhảy lên lôi đài, cây quạt giấy trên tay vẩy nhẹ trước ngực, trên môi luôn mang theo nụ cười tự cho là sát gái nhất. Lập tức nhận được tiếng reo hò cổ vũ của không ít fan nữ dưới khán đài.

Còn Dương Kiệt thì sao? Một thân hình thô tròn như quả bóng không lồ đầy mỡ thịt, khuôn mặt ngơ ngơ ngáo ngáo, tuy không thể nói là xấu trai, nhưng nếu so với Tạ Thế Hào quả thật là một trời một vực, tựa như tên ăn mày đứng bên cạnh hoàng đế vậy.

“ Tạ sư huynh đường đường đứng hạng 6 trong thập đại cao thủ, cho dù con heo mập kia có biểu hiện không tệ trong những vòng đấu đầu, nhưng cũng chỉ là đom đóm so với ánh trăng mà thôi, Tạ sư huynh tất thắng ~~~!”

Một thiếu nữ si tình đôi mắt đã biến thành hình trái tim khi ngấm nhìn Tạ Thế Hào phấn khích nói.

“ Đúng thế, đúng thế, xé xác con heo mập đó ra đi Tạ sư huynh, muội yêu huynh lắm lắm ~~~!!”

Một thiếu nữ khác hò hét.

“ Chưa chắc, Dương sư huynh từ đầu giải tới giờ vẫn thư thả ung dung đánh bại đối thủ, tới giờ vẫn chưa ai biết rõ giới hạn của anh ta, chắc chắn sẽ không dễ bị đánh bại bởi Tạ Thế Hào.”

Một thiếu niên nóng mắt với việc Tạ Thế Hào có nhiều fan nữ như vậy, lập tức quay sang nói điều tốt đẹp cho Dương Kiệt.

“ Cái gì, người dám nghi ngờ Tạ sư huynh của ta ư? Người muốn chết hả?”

“ Tôi chỉ nói lên quan điểm của mình thôi. Muốn gì đây?”

“ Lão nương xé xác người ~~~~!!”

Lại thêm cái vĩ vang lên phía dưới khán đài.

“ Tạ sư huynh, Tạ sư huynh ~~~~!!”

“ Dương sư huynh, Dương sư huynh ~~~~~!!”

Tiếng hò hét cổ vũ chia làm hai phe vang lên, một phe dành cho Tạ Thế Hào đa số đều là fan nữ, còn Dương Kiệt lại được các đệ tử nam cổ vũ một cách nhiệt tình.

Không phải vì Dương Kiệt đã chinh phục được mọi người, chẳng qua là đám đệ tử nam ghen tức với Tạ Thế Hào nên mới quay sang ủng hộ Dương

Kiệt một phen mà thôi. Sau trận đấu này còn lại một hai mạng tiếp tục ủng hộ đã là kỳ tích rồi đây.

Tạ Thế Hào dùng ánh mắt thăm dò quan sát từ trên xuống dưới toàn thân của Dương Kiệt, phát hiện đối phương ngoại trừ có thể hình “siêu mẫu” ra, không có điểm gì đặc biệt cả. Nhưng không vì thế mà hấn mất cảnh giác, quan sát Dương Kiệt giao chiến từ đầu tới giờ, có thể khẳng định rằng con heo mập ở trước mặt tuyệt đối không dễ xoi như vẻ bề ngoài của hấn, những tên như thế mới thật sự là những kẻ nguy hiểm, điểm hình tiêu biểu chính là tên Dương Diễn kia.

Không biết có phải do trùng hợp hay không, cả hai đều có chung họ với nhau.

“Dương sư đệ, xin chỉ giáo ~~!” Tạ Thế Hào chấp tay mỉm cười thi lễ nói.

“Chỉ giáo? Không dám, không dám. Đệ hiện giờ chỉ muốn xé nát cây quạt giấy trên tay sư huynh thôi chứ chỉ giáo thì không chút hứng thú gì cả.”

Dương Kiệt cười lạnh đáp.

Hấn không hề có chút thiện cảm với mấy tên đẹp trai hơn hấn chút nào cả. Đặc biệt là mấy tên khôn hay làm dáng, càng nhìn càng ngứa mắt.

“Bất lịch sự, Tạ sư huynh lịch thiệp chào hỏi hấn thế mà hấn vô lễ đáp lại bằng những lời khó nghe như thế, quả thật đáng ghét ~~~!”

“Đúng thế, đúng thế, Tạ sư huynh chỉ là phép lịch sự thôi chứ hấn tưởng hấn là ai chắc, chỉ là con heo mập không hơn không kém, đúng là ếch ngồi đáy giếng, không biết trời cao đất rộng! Ta hận heo ~~~~!”

Đám fan nữ ở phía dưới không chịu nổi phần nô gào thét chỉ trích Dương Kiệt.

‘ Đúng thế, đúng thế, xé nát cây quạt trên tay hấn để hấn khỏi làm dáng nữa đi Dương sư huynh, tội đệ ủng hộ sư huynh hết mình.’

Ngược lại đám đệ tử nam phần khích hò hét ủng hộ Dương Kiệt hết mình.

“ Bề gãy cây quạt trên tay bốn công tử? Để xem sư đệ đủ sức làm thế không nhé!”

Đôi mắt Tạ Thế Hào lóe qua tia sáng đầy sát khí, cười lạnh nói.

“ Nhào dzô kiếm ăn nào ~~~” Huyền Thiết Chùy xuất hiện trong tay, Dương Kiệt ngoắc ngoắc ngón tay khiêu khích.

“ Võ hồn hiện ~~~!” Xuất hiện trên đỉnh đầu của Tạ Thế Hào là một võ hồn cấp 4 “ Liệt Hỏa Thần Ưng”.

“ Đờ này ~~!!” Vấy cây quạt trong tay quét thẳng về phía Dương Kiệt, ngay lập tức xuất hiện lưới lửa khổng lồ tựa như một bức tường cao gần năm mét, bề ngang bao phủ cả lối đi, không ngừng áp sát thẳng về phía đối thủ.

Không có đường né tránh ~~~!!

“ Giới Vương Quyền X3, Phì Lũ Bồ Dưa Đại Pháp, phá phá phá ~~~!!” Dương Kiệt cũng không ý định né tránh, trực tiếp vùng chùy quét vô số quả chùy khí khổng lồ đập vào bức tường lửa khổng lồ ở trước mặt.

Uỳnh ~~~, uỳnh ~~~~, uỳnh ~~~~~!!

Bức tường lửa bị những quả chùy va đập vào, lập tức xuất hiện chỗ khuyết vừa đủ cơ thể của Dương Kiệt chui lọt qua. không chút do dự, trực tiếp lao người phóng thẳng về phía trước, áp sát vào Tạ Thiên Hào. Kèm theo một chiêu Phì Lũ Bạo Liệt Quyền đâm ra.

Tạ Thiên Hào trước đó đã phát hiện những tuyệt học của Dương Kiệt vô cùng kỳ dị, không dám trực tiếp chống đỡ, nhanh chóng tung người nhảy một bên, né qua cú đâm khí khổng lồ vừa bay xước qua bên hông của mình. Không cần lấy lại thăng bằng, trực tiếp gấp quạt giấy lại giống như đang cầm thanh kiếm trên tay, đâm thẳng về phía Dương Kiệt đã áp sát gần tới trước mặt.

Boong ~~~~!!

Dương Kiệt giương chùy đỡ ngay trước ngực, hứng trọn cây quạt của Tạ Thế Hào đâm tới, phát hiện thân chùy tựa như bị đun nóng một thời gian dài, nóng không chịu nổi, thậm chí suýt chút không tự chủ buông vũ khí trong tay ra vì nóng rất.

Dương Kiệt nhanh chóng giựt lùi về phía sau tạo khoảng cách an toàn, thân chùy đã nguội bớt lại đôi chút. Khẽ đưa bàn tay vừa nóng cán chùy lên xem, phát hiện đã cháy khét đau đớn vô cùng.

“ Không hay rồi, Dương sư huynh bị thất thế ~~~!!”

“ Hay lắm Tạ sư huynh, tiến lên làm gỏi con heo mập đó đi ~~~~!!”

“ Tạ sư huynh tất thắng ~~~~ Tạ sư huynh tất thắng ~~~~!!”

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 76: Gậy Ông Đập Lưng Ông

Khán giả phía dưới hoàn toàn không biết được rằng, lúc này cánh tay cầm quạt của Tạ Thế Hào đã run rẩy liên hồi vì lực đánh bật khi chạm vào thân chùy lúc này.

“ thực lực của con heo mập đáng sợ thế sao?” Trong đầu Tạ Thế Hào không kèm được lóe qua dòng suy nghĩ đó.

Đánh sập lá cà không xong, Dương Kiệt trực tiếp tung người nhào lộn trên không trung: “ Phì Lũ Lôi Đình Phi Cước, ta đá, đá, đá ~~~!!”

Ba bàn chân sét khổng lồ được đá ra, bắn thẳng về phía Tạ Thế Hào ở phía dưới.

Mép mắt của Tạ Thế Hào khẽ co giật một cái. Hình ảnh khốn khổ của hai vị tiền bối vẫn còn ở đó, tuyệt đối không được để chiêu thức kỳ lạ đó đánh trúng vào người được, nếu không thì chỉ có nước cắn lưỡi tự vẫn mà thôi.

Chân khí truyền thẳng vào cây quạt trong tay, sau đó ném thẳng về hương đối diện ba bàn chân sét đang bắn xuống. Cây quạt đột nhiên phóng to và bung ra, liên tục xoay tròn trong không trung. Tựa như hình thành một tấm khiên chắn ngay trên đỉnh đầu của Tạ Thế Hào vậy.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~!!

“Cái gì ~~~~!!” Dương Kiệt giật mình kêu thét lên vì ba bàn chân sét vừa chạm vào “Lá Chấn” lập tức bị đẩy bật trở lại, bắn ngược lại về phía mình vẫn còn đang treo lơ lửng trên không trung.

“Không ~~~~~!!!”

Rầm ~~~~~!! Rầm ~~~!! Rầm ~~~!!

Không cần phải nói, Dương Kiệt trực tiếp hứng trọn ba bàn chân sét do bản thân thi triển ra. Chỉ cảm thấy toàn thân tê tái không thể cử động, cơn đau khủng khiếp bao phủ khắp cơ thể, máu từ trong miệng phun bắn ra liên hồi. Quan trọng nhất là hình tượng của Dương Kiệt lúc này không thua kém gì hai vị tiên bối đã từng ném trái.

Đúng là lấy đá tự chọi vào chân mình.

Rầm ~~~~!!

Cơ thể nặng 160kg của Dương Kiệt từ trên không trung rơi ngã xuống đất, ngay cả bề mặt lôi đài cũng xuất hiện vết nứt. Toàn thân đang rơi vào trạng thái tê liệt và giảm sức phòng thủ, không nhúc nhích được gì cả.

Một kẻ dày dạn kinh nghiệm như Tạ Thế Hào tất nhiên là không thể bỏ qua cơ hội kết liễu đối phương rồi. Nhanh chóng tung người chụp lại cây quạt vào tay, dùng quạt vẩy múa trước mặt vài cái, tựa như đang vẽ một dấu ấn gì đó.

Một dấu ấn dạng khí màu đỏ như lửa hình thành ngay trước mặt Tạ Thế Hào, cơ thể hắn xoay chuyển 360 độ, cây quạt điểm thẳng vào chính giữa dấu ấn dạng khí đó: “Tuyệt học huyền giới cao cấp, Phàm Thiên Ngục Hỏa Ấn ~~~~!!”

Một chảo lửa khổng lồ nóng mấy ngàn độ xuất hiện ngay trên không trung phía trên đỉnh đầu Dương Kiệt.

Chảo lửa từ từ chụp xuống ngay xung quanh nơi Dương Kiệt đang nằm, sau đó dần dần, dần dần thu nhỏ lại, chỉ trong nháy mắt đã gần như nuốt chửng mục tiêu của nó.

“Thắng rồi ~~~!!”

Tạ Thế Hào thầm thở phào nhẹ nhõm, trên môi lộ ra nụ cười chiến thắng.

Phía dưới khán đài cũng bắt đầu vang lên tiếng reo hò ăn mừng của đám fan nữ và tiếng thở dài của đám đệ tử nam.

“Xem kìa, cái, cái con vật gì thế này ~~~??”

Một số người vẫn còn đang tập trung theo dõi diễn biến trên lôi đài đột nhiên la lớn, kéo những người đang ăn mừng quay trở về lại lôi đài.

Chỉ thấy một con rùa có rân quắn cổ, mai rùa khảm đầy hoa văn kỳ dị, thể tích to bằng bốn chiếc xe ngựa ở thế giới này gộp lại xuất hiện ngay phía trên chảo lửa đang không ngừng thu nhỏ lại.

“Đó, đó là võ hồn ~~~!! Chẳng lẽ là võ hồn của con heo mập kia? Hẳn không phải là đệ tử tạp vụ đi lên sao? Sao có võ hồn được chứ?”

“Xì, ai nói đệ tử tạp vụ đi lên không có võ hồn. Bộ không thấy Chu Nhất Thông cũng là đệ tử tạp vụ nhưng có cơ may nghịch thiên ăn phải thần quả kích hoạt võ hồn sao? Chắc Dương sư huynh cũng gặp được cơ may nghịch thiên như Chu Nhất Thông chứ gì.”

“ Đúng, đúng, suýt chút nữa thì quên vụ này.” Không ít người đồng loạt quay sang nhìn về phía Chu Nhất Thông, chỉ thấy tên khôn đang mang theo vẻ mặt hào hứng khi theo dõi trận đấu đang diễn ra trên võ đài. Hoàn toàn không thêm quan tâm tới ánh mắt và lời nói của những người xung quanh.

“ Tuy không biết đó là võ hồn gì, nhưng chỉ là võ hồn cấp 4, không tệ cũng không quá nổi bật.”

Tô trưởng lão vừa vuốt râu vừa cười nói. Vương trưởng lão đáp lại bằng tiếng hừ mạnh, không phản bác gì cả. Vì muốn phản bác cũng không biết dùng lời gì để mà phản bác ấy mà.

Thiết trưởng lão, Triệu trưởng lão và Lý trưởng lão đều lộ ra vẻ mặt phấn khích, không ngờ thằng nhóc đó may mắn kích hoạt được võ hồn, còn là một võ hồn cấp 4 nữa chứ. Phải đánh giá lại giá trị của hắn mới được.

“ Võ hồn của hắn đã được thăng cấp??” Trong đôi mắt của Tư Mã Phong Vân lóe qua tia sáng đầy bất ngờ và có chút ghen tỵ. Theo thông tin từ Tôn Hạo Quân thu thập được, nửa năm trước võ hồn của Dương Kiệt chỉ là võ hồn cấp 2, giờ hiện ra lại là võ hồn cấp 4. Nên có thể khẳng định rằng võ hồn của anh ta đã được thăng cấp.

Đúng là theo quy luật trong đại lục Huyền Thiên này, võ hồn một khi đã kích hoạt cấp bậc, thì sau này mãi mãi nằm chết ở cấp bậc đó, không thể thăng cấp được nữa.

Nhưng trên đời này không thứ gì là tuyệt đối cả. Thiên Đạo đóng cánh cửa bên này của bạn lại, sẽ lại mở ra một cánh cửa khác cho bạn con đường sống. Và cánh cửa được mở ra chính là một loại thần quả kỳ bí “ Nghịch Thiên Luyện Hồn Quả”. Một loại thần quả khi phục dụng vào sẽ có thể thay đổi cấp bậc của võ hồn của người phục dụng.

Chỉ là sự thay đổi này gồm hai chiều tăng và giảm. Nếu may mắn thắng cấp, cùng lắm chỉ có thắng thêm ba cấp. Nghĩa là một võ hồn tầng thứ 1 sẽ thắng thành võ hồn tầng thứ 4. Còn nếu như xui xẻo, một võ hồn tầng thứ 9 trực tiếp bị giáng xuống thành võ hồn tầng thứ 1. Có thể nói là một bước lên mây, và cũng có thể mà một bước rơi xuống 18 tầng địa ngục.

Và theo thống kê của những người từng phục dụng Nghịch Thiên Luyện Thần Quả, một trăm người thì có chín mươi tám người trực tiếp bị giảm cấp, chỉ có hai người duy nhất may mắn thắng cấp thành công.

Và suốt cả cuộc đời, một người chỉ có thể phục dụng Luyện Thần Quả ba lần. nếu như lần đầu tiên phục dụng bị giảm cấp, thì lần phục dụng tiếp theo tỷ lệ thất bại cũng sẽ tăng lên, có thể nói là 99.99% bị giáng cấp tiếp. Còn người phục dụng thành công lần đầu, tỷ lệ thành công cũng sẽ tăng lên theo. Nhưng cũng không ai dám chắc chắn là lần phục dụng lần thứ 2 cũng sẽ thành công như lần thứ nhất.

Tương truyền có một người đã từng thành công phục dụng Nghịch Thiên Luyện Hồn Quả thắng cấp từ võ hồn cấp 2 lên tới võ hồn cấp 5. Có thể nói là một bước lên thiên đàng, trở thành thiên tài trong thiên tài trong mắt nhiều người. Nhưng tên đó lòng tham không đáy, muốn tiếp tục thắng cấp thêm võ hồn của mình nữa. Lại lần phục dụng hy vọng có thể thắng cấp thành võ hồn cấp 7, cấp 8. Ai ngờ lần thứ hai thất bại, bị giáng xuống còn võ hồn cấp 3.

Tất nhiên là không cam tâm rồi, sử dụng tiếp lần cuối cùng trong cuộc đời của mình. Và kết quả như mọi người cũng đã đoán ra, võ hồn giáng cấp xuống thành võ hồn cấp 1. Thậm chí còn thậm tệ hơn lúc chưa phục dụng.

Lên thiên đàng chưa kịp áp phê được bao lâu, lại bị kéo lại xuống 18 tầng địa ngục.

Tên đó chịu không nổi cú sốc đáng sợ như thế này, đâm đầu vào tường tự vẫn tại chỗ.

Có thể nói, Nghịch Thiên Luyện Thần Quả là thần dược dành cho những người võ hồn cấp thấp, vì cho dù có giảm, cũng không thể giảm về võ hồn cấp 0 chứ nhỉ? nhưng là độc dược cực độc đối với những người có võ hồn cấp cao.

Lúc này Tư Mã Phong Vân cũng chỉ khẽ ghen tỵ với Dương Kiệt đôi chút chứ không ghen tức hay nóng mắt. Vì cơ may nghịch thiên này có đưa ngay trước miệng hắn, hắn cũng không đủ dũng khí để nuốt lấy.

Bô mày không muốn thành phế vật ~~~!!

“ Vì sao? Vì sao con heo mập đó lại có thể thăng cấp võ hồn chứ?” Tư Mã Thiên đứng dưới khán đài nhìn thấy võ hồn cấp 4 của Dương Kiệt, ghen tức phần nộ gào thét với Tôn Hạo Quân.

Tôn Hạo Quân sực nhớ lại những lời mà Tư Mã Phong Vân từng nói với mình, nhanh chóng ghé sát tai Tư Mã Thiên giải thích.

“ Thì ra là thế ~~!! Con heo mập sao có thể may mắn như thế này chứ? Nghịch Thiên Luyện Hồn Quả, nếu như cho mình thì”

Mặc dù hiểu rõ hậu quả nghiêm trọng sau khi phục dụng Luyện Hồn Quả, nhưng Tư Mã Thiên vẫn không khỏi ghen tức.

Tôn Hạo Quân trực tiếp trợn mắt trắng với tên Thiên thiếu gia này, trong lòng thầm nghĩ: “ Cho dù cơ may nghịch thiên này ở trước mặt chú, chú có dám nhận lấy không?”

Với một người như Tư Mã Thiên, câu trả lời chắc chắn là không rồi.

Phải biết rằng võ hồn cấp 3 “Huyền Băng Chi Hùng” của Tư Mã Thiên thuộc dạng mạnh nhất trong giai đoạn cấp 3, thậm chí không thua kém một số võ hồn cấp 4 là bao. Nói mạnh không mạnh, nói yếu không yếu, bộ không thấy trong tốp 20 cao thủ hiện giờ, đại đa số là võ hồn cấp 3 sao? Với tính cách cao ngạo mà chết nhất như hắn, dám liều mới là lạ á.

Quay trở lại lôi đài.

Võ hồn Huyền Vũ nhanh chóng biến mất, chắc chắn là đã nhập vào cơ thể của Dương Kiệt rồi. Và chảo lửa đã co rút lại tới mức cực đỉnh rồi bắt đầu nổ tung ra, hình thành một vụ nổ kinh thiên động địa.

Uỳnh ~~~~~!!

Vụ nổ lớn lập tức hình thành một vết lõm sâu, khói bụi tung bay tứ phía, không thể nhìn rõ tình hình của Dương Kiệt đang nằm trong đó như thế nào.

“Kết, kết quả thế nào rồi?” “Chắc kết thúc rồi chứ gì nữa, vụ nổ đáng sợ như thế, cho dù chân nguyên cũng chưa chắc đỡ nổi, huống chi là một tiên thiên chứ?”

Mọi người vừa bàn tán vừa dán chặt đôi mắt vào hiện trường vụ nổ, chỉ mong khói bụi mau chóng tản ra, để biết được kết quả cuối cùng.

“khắc khắc, mẹ kiếp, suýt chút nữa thì chết ngạt ~~~”

Giọng nói của Dương Kiệt từ phía sau khói bụi vang lên, chứng tỏ anh ta vẫn còn lành lặn, chỉ trong chốc lát đã hiện nguyên hình bóng thô thô của mình.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 77: Tên Khốn Trời Đánh, Mày Định Chơi Tao Hả?

Chỉ là lúc này hình tượng của Dương Kiệt trông thê thảm vô cùng, tóc tai dựng ngược, toàn thân cháy đen như than, chỗ còn trong trắng chắc chỉ còn tròng mắt và hàm răng mà thôi, miệng còn đang phì phà khói đen, trông vô cùng khôi hài.

“ Không bị thương??” Đôi lông mày của Tạ Thế Hào dúu chặt lại, có chút khó tin khi Dương Kiệt hoàn toàn lành lặn sau vụ nổ đáng sợ lúc nãy.

Võ hồn Huyền Vũ có kỹ năng Huyền Vũ hộ thể, chỉ cần không lớn hơn anh ta 4 cấp, mọi đòn tấn công của đối phương đều bị vô hiệu hóa, không đem lại được chút thương tích gì cho Dương Kiệt cả.

“ haha, coi con heo mập đó kìa, thành con heo nướng rồi kìa, khôi hài quá đi ~~~~!”

“ Đúng là nhân quả tuần hoàn, báo ứng, tuyệt đối là báo ứng, giờ chắc hẳn hiểu nỗi khổ của hai người trước kia phải gánh chịu rồi chứ nhỉ?”

Phẫn nộ, nhục nhã, khóc không thành tiếng. Đó là những gì Dương Kiệt đang phải gánh chịu lúc này.

Sau này nếu như chưa xác nhận đối phương có hay không kỹ năng phản dam, tuyệt đối không bao giờ sử dụng cái chiêu Phì Lũ Lôi Đình Phì Cước chết dịch này.

“ AAAAA ~~~~!!” Dương Kiệt như con hổ bị thương, phần nộ lao thẳng về phía Tạ Thế Hào sấp lá cà. Võ hồn đã kích hoạt, hoàn toàn không cần phải phòng thủ gì nữa, chỉ cần cắm đầu tấn công kết liễu đối thủ mà thôi.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~!!!

Dương Kiệt biến thành cỗ máy chiến đấu chỉ biết tiến chứ không biết lùi, không ngừng va chạm với đối thủ. Mặc kệ những đòn đánh của đối phương đánh vào người, chỉ đủ để ngã ngửa mà thôi. còn một chùy của Dương Kiệt đập vào Tạ Thế Hào, tuyệt đối có thể lấy đi nửa cái mạng của hắn.

Tình thế thay đổi một trăm tám mươi độ, Dương Kiệt chỉ biết công, Tạ Thế Hào chỉ biết thủ và né tránh. Tiếng gào thét đầy kinh hãi vang lên dưới khán đài, tất cả đều không tin vào mắt mình nữa. Đường đường xếp vị trí thứ 6 trong thập đại cao thủ, bị một tên đệ tử tạp vụ quen vừa gia nhập tông môn chưa đầy một năm rượt đánh như con chó, quả thật là không thể chấp nhận được.

“ Võ hồn của nó giống như “Kim Cang Hoa Thạch” của Trần Khôn, sức phòng thủ vô song!”

Năm vị trưởng lão ngồi trên khán đài không kèm được lên tiếng bình phẩm.

“ Xem ra thằng nhóc Tạ Thế Hào gặp rắc rối rồi đây.”

Vương trưởng lão cười lạnh nói.

Đúng thế, Tạ Thế Hào gặp rắc rối thật đấy, ngoài ra còn là rắc rối nghiêm trọng nữa là đằng khác.

Lúc này hắn đã toàn thân ướt đầm mồ hôi, không ngừng nhảy qua nhảy lại né tránh những cú quét chùy đầy uy lực của đối phương, trông giống như một con khỉ đang diễn trò nhảy nhót trong rạp xiếc vậy.

Lâu lâu lợi dụng sơ hở phản công một đòn, phát hiện đánh vào người đối phương tựa như đang vuốt ve ngãi ngựa cho đối phương vậy, dưới ánh mắt và nụ cười chế giễu của đối phương ăn phải một đòn phản công, xương cốt trong người suýt chút gãy vụn ra hết, nội tạng đảo lộn, còn đối phương vẫn đứng vững như không có gì xảy ra. tức tới nỗi suýt chút phun máu ngất xỉu tại chỗ.

“ Phải tìm cách, không thể tiếp tục như thế này được nữa.”

Đầu óc của Tạ Thế Hào nhanh chóng vận chuyển, hy vọng tìm ra cách phá vỡ thế thượng phong của đối phương. Nhưng rốt cuộc suy nghĩ hết nửa ngày trời, thử đủ mọi phương pháp, cũng không làm gì được đối thủ. lúc này hơi thở trở nên nặng nề dồn dập hơn bao giờ hết vì phải di chuyển liên tục để né tránh những đòn tấn công của đối phương, thân thể và linh hồn đều mệt mỏi vô cùng, trong đầu thậm chí không tự chủ xuất hiện ý định chịu thua bỏ cuộc cho rồi.

Nhưng suy nghĩ đó nhanh chóng được rũ bỏ đi, đường đường thập đại cao thủ, sao có thể chịu thua một tên đệ tử tạp vụ quen được chứ!

“ Hay là thử cách này xem.” Trong đầu Tạ Thế Hào đột nhiên lóe qua một sáng kiến, trên môi không tự chủ nở ra một nụ cười tự tin. Lọt vào ánh mắt của khán giả phía dưới khán đài tưởng rằng hắn đã tìm ra cách dứt điểm Dương Kiệt, không kềm được phấn khích gào thét cổ vũ nhiệt tình hơn nữa.

Đúng là Tạ Thế Hào đã nảy sinh một sáng kiến trên cả tuyệt vời, thậm chí có thể thành công cũng không chừng.

Chỉ thấy cả hai trong lúc sáp lá cà vào với nhau, Tạ Thế Hào lén lén nói nhỏ bên tai Dương Kiệt: “ Dương sư đệ, đừng đánh dạt như vậy, sư huynh có vụ giao dịch muốn bàn bạc với sư đệ đây. Chắc sư đệ sẽ cảm thấy hứng thú cho mà xem.”

“ Giao dịch, giao dịch gì?” Mặc dù hận không thể xé xác tên khốn đã khiến mình bị mất mặt, nhưng cũng tỏ ra hứng thú khi nghe đối phương muốn nói gì. Tất nhiên, những đòn tấn công như vũ bão vẫn thi triển liên miên không dứt.

“ là, là thế này. Nếu như... nếu như sư đệ nhường phần thắng cho sư huynh, sư huynh sẽ trả công xứng đáng cho sư đệ.” Tạ Thế Hào đã có chút hụt hơi trước những đòn tấn công của đối phương, nhưng vẫn cắn răng chịu đựng và nói nhỏ.

“ Nhường phần thắng? Trả công xứng đáng ~~!!” Nghe xong lời nói của Tạ Thế Hào, đôi mắt của Dương Kiệt lập tức rực sáng.

Cái gì mà nhục nhã, mất mặt lập tức dẹp sang một bên, ít nhất là không có gì quan trọng bằng tiền bạc tương xứng có thể nhận được.

Một trong hai mươi suất tham dự thí luyện liên tông môn đã nằm trong tầm tay, lúc này tiếp tục cố gắng giao chiến chẳng qua là vì phần thưởng và tiền cá cược để có tiền trả nợ cho hệ thống chết dịch mà thôi. Chứ thứ hạng gì đó đối với Dương Kiệt chỉ như một cái rắm không hơn không kém, chẳng có ích lợi gì cả. Nếu như chịu thua mà đổi lại được tiền công xứng đáng, cũng không phải là không thể bàn bạc đó chứ.

“ Giao dịch không phải là vấn đề, chỉ là giá cả thị trường sư huynh nắm rõ chứ nhỉ?” Những đòn tấn công của Dương Kiệt có xu hướng chậm lại, tròn mắt quay tròn, hí hí cười nói nhỏ bên tai Tạ Thế Hào.

Tạ Thế Hào thâm thở phào nhẹ nhõm khi đối phương đã chịu cắn câu. Sợ chỉ sợ hấn nhăm vào thứ hạng cao trong đại hội, lúc đó chỉ có nước đầu hàng mà thôi. Giờ chịu bàn chuyện giao dịch là tốt rồi.

“ Yên tâm, sư huynh sẽ không để sư đệ phải chịu thiệt đâu.” Tạ Thế Hào tự tin cười nói.

Mẹ kiếp! Chỉ chờ câu đó của mày. Cá nằm trên thớt, không chém mày sặc máu quả thật có lỗi với bản thân quá đi.

Tuyệt học huyền giới cao cấp, hai triệu linh thạch và sáu chục ngàn điểm tích lũy cho tốp mười, tính sơ sơ cũng phải trên năm triệu linh thạch, cộng thêm tiền cá cược nếu lọt vào tốp 10 là bảy triệu cộng thêm một triệu tiền cược, tổng cộng là mười ba triệu linh thạch. Nếu như mình chém hấn ba chục triệu linh thạch chắc không quá đáng lắm nhỉ?

Dương Kiệt càng nghĩ càng phấn khích, nếu như không phải đang ở trên lôi đài, thậm chí lúc này đã nước miếng nước dãi chảy đầm đìa rồi.

“ Dưới con số này miễn bàn ~~!!” Dương Kiệt lén lén giơ ba ngón tay lên làm hiệu cho Tạ Thế Hào nhìn thấy, ý nói là dưới ba chục chai đừng có làm phiền tới anh.

“ Ba triệu linh thạch??” Nhưng hình như Tạ Thế Hào không hiểu hết ý của Dương Kiệt, tưởng rằng chỉ nghĩ về giá trị giải thưởng tốp 10, hoàn toàn không biết anh ta có đặt cược vào bản thân, nếu như lọt vào tốp 10 sẽ lãnh được bảy triệu linh thạch.

Tuy hơi cao chút, nhưng nếu như lọt vào tốp 10 lãnh thưởng xong bán hết phần thưởng, cũng phải trên số đó, dùng để bù vào thiệt hại chi trả cho con heo mập này cũng không thành vấn đề.

Tạ Thế Hào cũng từng suy nghĩ vì sao Dương Kiệt chỉ lấy có ba triệu linh thạch chứ không phải toàn bộ giá trị phần thưởng, vì lầm tưởng rằng anh ta đã nhận luôn phần thưởng tốp 20 rồi, nhận thêm tiền công phần thưởng tốp 10, không phải là đang nhận cả hai đầu sao? Vậy lấy ít chút để lương tâm bản thân không bị cắn dứt chứ gì. Cũng được, là một tên thành thật trung hậu đấy.

Nếu như để Dương Kiệt biết được những gì hắn đang suy nghĩ, chắc chắn sẽ lao tới tóm lấy cổ áo của hắn và tặng cho hai bạt tai vào mặt quát lớn: “Mày bị điên à? Thành thật trung hậu, mấy từ đó không bao giờ xuất hiện trong từ điển của tao cả. Ít nhất là thời điểm này không bao giờ.”

Thế là một sự hiểu lầm nảy sinh ra.

Tạ Thế Hào tuy hơi đứt ruột đứt gan chút, nhưng vì danh dự của mình, chỉ còn cách cắn răng chấp nhận mà thôi. Cùng lắm tháng này ít ghé qua bên Thiên Hương Lâu chút vậy.

Nghĩ tới việc không thể ghé thăm “Nhu Hoa” đáng yêu của mình một thời gian dài, Tạ Thế Hào mang theo vẻ mặt đau xót cắn răng nói nhỏ: “Được ~~~!!”

“Hí hí, cảm ơn quý khách, hợp tác vui vẻ.” Nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của đối phương, Dương Kiệt lầm tưởng rằng đối phương đang tiếc cho số linh thạch khổng lồ trên ba chục chai cần chi trả cho mình. Vì đường đường một công tử nhà giàu, số tiền chi ra không trên chục chai, không thể nào có vẻ mặt như thế này được. Vui mừng phấn khích cười nói.

Lại thêm một sự hiểu lầm giữa đôi bên.

“Vây sư đệ giả vờ hứng trọn một cú chương của ta rồi giả vờ té ngã ra khỏi lò đài đi.”

Giải quyết Dương Kiệt xong, Tạ Thế Hào yên lòng đôi chút, tuy cái giá phải trả không rẻ, nhưng thuộc diện có thể chấp nhận được.

“ Khoan đã, yêu cầu quý khách thanh toán tiền trước đã.”

“ Cái gì? Phải trả tiền trước sao?”

“ chứ sao? Lỡ như đệ giả vờ thua rồi sư huynh xù nợ thì sao? Ai có thể làm chứng cho đệ chứ? Để cho yên tâm, thanh toán trước tính sau. Sư huynh không định tay không bắt cướp chứ nhỉ?”

Dương Kiệt phóng ánh mắt khinh bỉ về phía Tạ Thế Hào, dùng lại lời nói của tên chủ độ trước kia sai lại với Tạ Thế Hào.

Suy qua nghĩ lại, cảm thấy đôi phương đôi có lý, cũng may là gần nay lo tập trung cho đại hội tỷ võ, ít ghé thăm Thiên Hương Lầu, nên trên người còn chút vốn tích lũy, đủ để chi trả ngay cho đôi phương ngay tại chỗ. Nếu không thì hôm nay e rằng phải ê mặt mất tiêu rồi.

“ Giả vờ chịu cú chưởng của ta, ta sẽ lén lén nhét chiếc nhẫn càn khôn chứa đủ số lượng linh thạch cho sư đệ.”

Tạ Thế Hào lại lần nữa áp sát tới gần Dương Kiệt, lén lén nói nhỏ.

“ Được ~~!!” Đòn tấn công của đôi phương chỉ đủ ngãi ngựa cho mình, nên cũng chẳng sợ hấn giở trò gì với mình.

“ Đờ này, Thôi Sơn Chưởng ~~~~!!”

Bàn tay Tạ Thế Hào phủ đầy chân khí đáng sợ, trực tiếp ấn thẳng vào ngực của Dương Kiệt. Nếu như quan sát kỹ, sẽ phát hiện giữa ngón tay của hắn có kẹp thêm một chiếc nhẫn càn khôn.

Pàng ~~~~~!!

“ á ~~~~~!!” Tiếng gào thét đầy đau khổ như con heo bị giết thịt vang lên ngay sau khi xác định một chiếc nhẫn càn khôn đã lọt vào ngực áo của mình, cơ thể của Dương Kiệt tựa như bị chiếc xe tải hạng nặng tông vào, bị tông bay ngay sát rìa lôi đài, máu từ trong miệng phun bắn ra.

“ Diễn sâu quá rồi đấy!” Năm vị trưởng lão ngồi trên khán đài mép miệng khẽ co giật vài cái. Trong đầu không kèm được cùng xuất hiện dòng suy nghĩ đó.

Khán giả bị che mắt, chẳng lẽ tới cảnh giới của các vị trưởng lão lại không phát hiện ra cuộc giao dịch đầy bản thủ đang diễn ra trên lôi đài sao?

Chỉ là hai bên không phạm luật, một không dùng độc, hai không cần thuốc, ba không dùng ám khí, cũng không gây thiệt mạng tới ai cả. Còn mua bán như thế nào là chuyện của hai người, may tình tao nguyện, nên cho dù biết cũng chỉ nhắm mắt làm ngơ mà thôi.

“ Hoan hô, chắc con heo mập đã tới mức giới hạn, Tạ sư huynh xoay chuyển tình thế, con heo mập đã bị đánh gần bay ra khỏi lôi đài, Tạ sư huynh thắng chắc rồi, Tạ sư huynh vô địch.”

Đám thiếu nữ fan cuồng nhìn thấy thần tượng chuyển bại thành thắng, lập tức reo hò ăn mừng phấn khích.

“ Sao có cảm giác lạ lạ sao á ...” Một số người tỏ vẻ nghi ngờ. Sao tình thế có thể xoay chuyển nhanh như thế này được, không ít người thậm chí phản ứng không kịp.

Dương Kiệt sắc mặt tái mét, khuôn mặt nhăn nhó vì “ đau đòn”, tay phải lén lén thò vào ngực áo nắm chặt nhẫn càn khôn. Trong lòng cười tới nỗi không ngậm miệng lại được.

Mang theo vẻ mặt bất cam tuyệt vọng, cắn răng nói: “đối thủ quá mạnh, mình không phải đối thủ, tôi chịu

Chữ “Thua” vừa định thốt ra, khi phát hiện số lượng linh thạch trong nhẫn càn khôn mà mình đang dùng thần thức kiểm tra, lập tức cứng họng. Thay vào đó là vẻ mặt phẫn nộ, khó tin, tựa như một cô gái trong trắng vừa bị tên sở khanh cướp đi cái ngàn vàng của mình vậy.

Mẹ kiếp ~~~! Tên khốn trời đánh, mày định chơi tao hả?

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 78: My Time Is Now!

“Thí sinh Dương Kiệt, cậu vừa nói chịu cái gì? Lão phu nghe không rõ.”

Trọng tài đứng dưới lôi đài lên tiếng xác định.

“Đệ tử nói là “tôi chịu không nổi nữa rồi, phải bùng nổ đây” ~~~~!”

Dương Kiệt với tư thế như siêu xây da biến hình, phần nộ gào lớn.

Má nó, cũng may là mình thận trọng chưa nhảy xuống lôi đài ngay tức khắc, nếu không thì lúc này khóc cũng không biết đi khóc với ai nữa. Tên khốn trời đánh lừa đảo, mày phải trả giá cho hành động bỉ ổi của mày ~~~~!!

“Cái gì? Ngươi.....” Tạ Thế Hào nãy giờ vẫn mang theo nụ cười chiến thắng nhìn thấy Dương Kiệt không buông lời chịu thua mà vùng dậy gào thét, giật mình hoảng hốt.

‘Dám lừa gạt một người hiền hậu trung thật, có trái tim mong manh dễ vỡ như ta, ta sẽ bẻ mi ra làm đôi ~~~~!’”

Đôi mắt của Dương Kiệt tràn đầy gân máu, phần nộ quá lớn.

“Cái gì? Lúc nãy ngươi đã đồng.....” Tạ Thế Hào nhanh chóng ngắt lời, không dám tiếp tục lời trách mắng của mình nữa. Càng nói càng bại lộ, nếu

như để vụ mua bán bản thủ này lọt ra ngoài, không chừng bề mặt trước thiên hạ cho mà xem.

“ Đồng cái đầu mi á ~~~, đỡ này ~~~~~!!”

“ Giới Vương Quyền X 3, Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bỏ, bỏ, bỏ, bỏ ~~~~~!!”

Gần cả chục quả chùy khí khổng lồ dày đặc chỉ chít bắn thẳng tới trước mặt, Tạ Thế Hào sờn cả tóc gáy.

“ Mi mới là đồ lừa đảo ~~~~!! Ta liều mạng với mi!” Tạ Thế Hào gào thét một cách phẫn nộ. Rõ ràng là đã thỏa thuận giá cả xong, và đã chi trả đầy đủ, thế mà cuối cùng hấn lại lật kèo.

Đồ hám tiền, đồ lừa đảo, ba triệu linh thạch giờ muốn đòi lại cũng không biết đòi như thế nào. Đã hy sinh không đi ghé thăm “ Như Hoa” một thời gian dài, thế mà cuối cùng đòi lại được gì chứ? Tuyệt đối không thể tha thứ cho những tên lừa đảo trời đánh như thế kia được.

“ Cái gì, con heo mập đó nói Tạ sư huynh lừa gạt hấn? Tạ sư huynh thì phản bác lại là bị con heo mập kia lừa gạt, rốt cuộc là lừa gạt cái gì? Trái tim mong manh dễ vỡ.... chẳng lẽ là á ~~~!!”

Không ít thiếu nữ kêu thét lên khi trong đầu bắt đầu tưởng tượng ra một cảnh tượng gớm ghiếc dơ bẩn....

“ Thì ra thế, thì ra thế. Hèn chi vừa mới thượng đài Dương sư huynh đã tỏ vẻ thù địch Tạ sư huynh, thì ra là.....”

“ Khi sợi dây gắn kết sau cùng bị đứt bỏ, thì sẽ bước sang giai đoạn chuyển ái thành hận ~~~!!”

Xoảng ~~!! Xoảng ~~~~!!

Đám đệ tử nam đã như nghe thấy hàng trăm âm thanh trái tim rơi vỡ của đám thiếu nữ hâm mộ Tạ Thế Hào. Phấn khích gào thét hô hào nhiệt tình hơn nữa.

“Thì, thì ra hần...hần là người như vậy, hèn chi thời khắc quan trọng nhất, hần lại... lại xiu xuống. Giờ là rõ cả rồi.”

Tư Mã Phong Vân, Tư Mã Thiên và Tôn Hạo Quân lộ ra vẻ mặt “thì ra là thế”, hí hí cười nói.

“Đồ biến thái, đồ hám tiền, đồ chết nhát, đồ dơ bẩn ~~~~!! Không ngờ hần lại có sở thích kỳ lạ như thế này. Hèn chi một đại mỹ nữ như mình đứng ngay trước mặt mà hần không thèm đếm xỉa tới ~~~!!” Diệp Tuyên đang trà trộn trong đám đông nhìn thấy diễn biến trên lôi đài và nghe thấy những lời bàn tán của người xung quanh, hàm răng ngọc ngà cắn môi tới nổi suýt chảy cả máu. Trong lòng vừa phẫn nộ vừa thất vọng, có chút không biết phải làm sao.

Thì ra cô ta đã tới quan chiến, chỉ là không muốn gây chú ý của Lăng Hàn Phong và Dương Kiệt, nên chỉ lén lén trà trộn trong đám đông theo dõi từ nãy giờ mà thôi.

Cũng may là Dương Kiệt và Tạ Thế Hào đang dồn hết sự tập trung về đối thủ, không nghe thấy những lời bàn tán ở phía dưới, nếu không thì chắc chắn sẽ phun máu ngất xỉu tại chỗ.

Má ơi ~~!! Tưởng tượng xa xôi quá rồi đấy ~~!!

Không dám chân chừ, cây quạt trong tay phóng thẳng ra phía trước, hình thành lá chắn phản đòn như lúc nãy.

Uỳnh, uỳnh, uỳnh, uỳnh ~~~~!!

Những quả cầu khí chạm vào cây quạt lập tức bị đẩy bật trở lại. Nhưng chưa bay được bao xa đã bị những quả chùy khí khác do Dương Kiệt quét ra bắn tới phá nát, những cây chùy còn lại lại tiếp tục tuần hoàn bắn thẳng về phía cây quạt.

Một cuộc so tài về chân khí! Ai là người hết chân khí trước sẽ bị đối phương kết liễu.

Phấn khích, gào thét bùng nổ diễn ra ngay dưới khán đài. Khán giả không kiềm được run bắn người lên vì kích động khi theo dõi trận giao chiến có thể nói là hấp dẫn nhất từ đầu tới giờ.

Gậy ông đập lưng ông, giao chiến quyết liệt, cho tới bán độ, lừa gạt “tình cảm”, bảo vệ quan diệm chính nghĩa của mình. Tất cả đều đổ dồn hết vào trận đấu này, hoàn toàn xứng đáng là trận đấu hấp dẫn nhất của đại hội võ võ năm nay.

uỳnh ~~~, uỳnh ~~~, uỳnh ~~~~.....

Thế giằng co cứ thế tiếp diễn trên lôi đài.

Lúc này Tạ Thế Hào tựa như đang bước vào trong phòng xông hơi, toàn thân ướt đầm mồ hôi, đôi mắt tràn đầy gân máu cắn răng chống đỡ những cú chùy khí đáng sợ đang không ngừng bắn tới. Trong lòng không kiềm được suy nghĩ: “ Con heo mập lừa đảo đó thân thể làm bằng sắt chắc, hẳn không biết mệt hay cạn kiệt chân khí sao?”

Dương Kiệt tất nhiên là không bao giờ cạn kiệt chân khí rồi, ít ra trước khi Tạ Thế Hạo cạn anh ta vẫn tỉnh bơ như không có gì xảy ra. Đó là nhờ vào nội công tâm pháp Tam Chuyển Thuần Dương Công, khiến anh ta có chân khí gấp 3 lần người bình thường, mà hết tao còn chưa hết nữa là.

“Đờ?? Để xem chân khí của mày còn chống chọi được bao lâu! Ta bỏ, ta bỏ, ta bỏ bỏ bỏ ~~~~~!!”

Chùy khí che thiên, đừng nói là Tạ Thế Hào, ngay cả thập đại cao thủ đang quan chiến ở phía xa cũng không tự chủ nuốt miếng nước bọt vào cổ họng. Nếu như thay mình vào vị trí của Tạ Thế Hào, sẽ có kết cuộc như thế nào nhỉ?

Chắc chắn sẽ bị chùy khí chi chít đó đánh không chết cũng thành tàn phế. Vì họ không có skill phản dam như Tạ Thế hào.

“Thằng nhóc đó tu luyện Tam Chuyển Thần Dương Công?!!” Đôi mắt của Tô trưởng lão rực sáng. Càng lúc càng coi trọng Dương Kiệt hơn nữa. Nghe nói thằng nhóc này vừa mới gia nhập tông môn chưa đầy một năm, cộng thêm tu luyện Tam Chuyển Thần Dương Công mà tốc độ tu luyện nhanh như thế này, quả thật đáng sợ.

Không loại trừ khả năng hắn có được cơ may nghịch thiên, nhưng cho dù thế nào đi nữa, lúc này hắn đã đạt tới tiên thiên tầng thứ 9 là hoàn toàn không thể phủ nhận chối cãi.

Không chỉ Tô trưởng lão, ngay cả Vương trưởng lão cũng nảy sinh ý định chèo kéo Dương Kiệt. Tất nhiên là ông ta không biết rõ quan hệ giữa Dương Kiệt và Lăng Hàn Phong, nếu như biết rõ, chắc chắn sẽ bỏ rơi Dương Kiệt và chọn Lăng Hàn Phong cho mà xem. Một người võ hồn cấp 4, một người võ hồn cấp 6, cho dù thằng khờ cũng biết chọn ai rồi.

Triệu trưởng lão sắc mặt càng lúc càng khó coi, đặc biệt là nhìn thấy ánh mắt rực sáng của Tô trưởng lão và Vương trưởng lão khi nhìn vào Dương Kiệt.

Chết tiệt ~~~! Biết thế mình ra tay sớm rồi!

Mặc kệ tâm trạng phấn khích, phức tạp của các vị trưởng lão trên khán đài. Cuộc giằng co vẫn tiếp diễn ở phía dưới lôi đài, và đã rơi vào giai đoạn gần kết thúc rồi đây.

Crack ~~~~~!!

Chân khí của Tạ Thế Hào đã cạn kiệt hoàn toàn, cây quạt linh khí sơ cấp không có chân khí bổ sung, đã không thể duy trì lá chắn phản đòn, trực tiếp bị chùy khí đánh gãy làm nhiều mảnh.

“ Không xong rồi ~~~~!!” Nhìn thấy vũ khí của mình bị phá vỡ, Tạ Thế Hào gào lên một tiếng đầy bất cam. Cơ thể trực tiếp hứng chọn năm, sáu quả chùy khí vào người, máu kèm nội tạng từ trong miệng phun bắn ra. Cảnh tượng trước mặt quay cuồng, rơi vào trạng thái choáng váng.

“ haha, chết mày chưa, dính chiêu rồi phải không? My Time Is Now, kết liễu thằng khốn lừa đảo là mày thôi.”

Dương Kiệt nhanh chóng bước vào giai điệu “tứ chiêu kết liễu” của mình.

Một chiêu Phì Lũ Bạo Liệt Quyền đâm thẳng vào ngực khiến Tạ Thế Hào đẩy lùi và rơi ngã xuống đất bất động. Một chiêu Phì Lũ Xung Thiên Pháo dùng cơ thể nặng trên 800kg từ trên cao thả xuống đè nát xương cốt của đối phương.

Kết thúc chiêu Phì Lũ Xung Thiên Pháo, Dương Kiệt không lập tức tung Cuồng Phong Chương vào Tạ Thế Kiệt đã chỉ còn nửa cái mạng nằm hấp hối trên mặt đất mà năm ngón tay bung ra giờ thẳng lên trời, trên môi mang theo nụ cười chiến thắng.

Chờ đợi tiếng reo hò phấn khích của khán giả vang lên xong (do hẳn tự tưởng tượng ra), khẽ cúi người ghé sát đầu của Tạ Thế Hào, bàn tay vừa giờ

lên trời lúc này giờ nay vấy nhẹ qua lại giữa trước mặt mình và đối phương, miệng nói: “ You Can’t See Me ~~~!!”

Hai vai khẽ nhún vài cái, tay phải phủi phủi vào vai trái giống hệt như John Cena, ngay sau đó là một cú Cuồng Phong Chưởng ấn thẳng vào người Tạ Thế Hào, lúc này chỉ khẽ rên lên đau đớn vì đã hoàn toàn kiệt sức, muốn gào thét cũng không gào thét nổi nữa.

Chưa ngừng lại ở đó, Dương Kiệt trực tiếp cúi người xuống kéo Tạ Thế Hào công thẳng lên sau gáy của mình. Nếu như có bình luận viên của WWE ở đây, chắc chắn sẽ phấn khích gào thét: “ FU ~~ , FU ~~~~!!”

Dương Kiệt gào lớn một tiếng, tay trái dùng sức, tựa như đang quăng bao cát, quăng Tạ Thế Hào lên không trung theo hướng bay ra khỏi lôi đài.

Không chút chần chừ do dự, cơ thể xoay chuyển 360 độ trên không trung, một cú Phì Lũ Lôi Đình Phi Cước đá ra, bàn chân sét khổng lồ bắn thẳng về phía Tạ Thế Hào đang không ngừng rơi xuống trên không trung.

“ Kết... kết thúc rồi, cuộc đời của ta, hình tượng của ta, tất cả đều bị hủy hoại bởi con heo mập lừa đảo vô liêm sỉ đó ~~~!” Nhìn thấy bàn chân sét càng lúc càng áp sát tới gần, trong đầu Tạ Thế Hào lóe qua dòng suy nghĩ đó, mép mắt xuất hiện giọt nước mắt tuyệt vọng.

Uỳnh ~~~~~!!

Hứng trọn bàn chân sét vào người, Tạ Thế Hào vô cùng vinh dự trở thành người thứ tư phải ném trải cảm giác sỉ nhục khốn khổ như ba vị tiền bối trước kia, hình tượng đồ võ trong mắt thiên hạ.

“ Cuối cùng thì cũng bắt kịp năm chiêu kết liễu của John Cena rồi nhỉ?” trên môi Dương Kiệt lộ ra nụ cười hài lòng lắm bầm nói nhỏ.

“ xì, cho đáng đời, để xem từ nay còn dám đi lừa gạt kẻ khác nữa không. Ba triệu kia xem như là phí bồi thường tổn thất tinh thần lẫn thể xác mà ta phải hứng chịu lúc này.”

Quay sang trọng tài nói: “ Trưởng lão, công bố kết quả đi chứ ~~~!!”

Trọng tài từ trong cơn hoang mang bừng tỉnh lại, nhanh chóng lớn tiếng tuyên bố: “ Dương Kiệt thắng.”

Ngay sau khi trọng tài tuyên bố kết quả, Dương Kiệt phấn khích chạy tới sát bên lôi đài, tạo ra vô số động tác khoe cơ bắp như các đấu sĩ đô vật ở thế giới anh ta. Tiếc rằng hình tượng của anh ta lúc này vô cùng thảm hại, quần áo rách nát, tóc tai dựng ngược, toàn thân cháy đen như than. Thậm chí còn lớn tiếng gào hét: “ Lady and Gentlemen, We are welcome the New ~~ World ~~ Heavyweight ~~ Champion ~~ Kiệt Dương ~~~~~!! Haha, haha, hahaha ~~~!!”

.....

.....

Cả quảng trường yên lặng tới mức đáng sợ. Vì chẳng ai hiểu tên khốn đó đang gào thét thứ gì cả. Trong đầu không kèm được suy nghĩ: “ Tên khốn đó sau khi bị lừa gạt tình cảm xong giờ báo thù được rồi vui quá hóa rồ chẳng???”

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 79: Dương Kiệt Vs Dương Diễn

Sau khi gào thét nửa ngày trời, phát hiện khán giả phía dưới khán đài chỉ đáp lại bằng những ánh mắt như nhìn thẳng khờ nhìn về phía mình. Ái ngại tới nỗi suýt chút muốn kiểm cái lỗ nào chui xuống cho bớt xấu hổ.

Mẹ kiếp ~~!! Người của thế giới này không té bào hài hước hay sao á ~~!!

Nhanh chân bước xuống lô đài khi kế hoạch xây dựng hình tượng sụp đổ. Vội vã chạy tới bên cạnh trọng tài nói: “Thưa trưởng lão, có thể cho đệ tử quay trở về trang viên của mình tắm rửa thay lại bộ đồ sạch sẽ trên người không? Chứ với hình tượng như thế này còn thượng đài chắc sẽ gây mất hình tượng của tông môn mất.”

Vị trưởng lão phụ trách có chút khó xử, trước giờ chưa từng có trường hợp thí sinh rời khỏi lô đài giữa chừng. Nhưng Dương Kiệt cũng nói đúng, ăn mặc như thế này thượng đài, quả thật là mất hình tượng quá đi.

Khẽ quay đầu nhìn về phía Lý trưởng lão đang ngồi trên khán đài, phát hiện ông ta khẽ ngật đầu một cái. Lập tức thở phào nhẹ nhõm, quay sang Dương Kiệt nghiêm giọng nói: “Cho cậu nửa canh giờ để chỉnh tề lại quần áo bản thân, cậu còn phải đấu trận đấu tiếp mười, không được vắng mặt. Nếu quá giờ vẫn chưa có mặt, sẽ trực tiếp xử thua cậu đấy.”

“Đa tạ, xin đa tạ trưởng lão.” Khẽ cúi người chấp tay thi lễ với trọng tài cái, lại quay về phía Lý trưởng lão làm động tác đó thêm lần. Ba chân bốn cẳng bỏ chạy khỏi quảng trường dưới tiếng cười đùa trêu ghẹo của những

khán giả ở gần đó, chạy về trang viên của mình để tắm rửa cho thơm tho sạch sẽ trước khi thượng đài lần nữa.

Cười, cười cái đầu các người á ~~!!

Dương Kiệt càng nghĩ càng phần nộ, càng hận tên Tạ Thế Hào hơn nữa, biết thế lúc này nặng tay hơn chút, trực tiếp phế hấn luôn cho bỏ ghét.

Tên khốn hoàn toàn không nghĩ rằng, cái chiêu thức chết tiệt này, là do hắn tự sáng tạo và thi triển ra, giờ phản tác dụng lại đi đổ hết mọi lỗi lầm cho người khác.

Nửa canh giờ trôi qua, Dương Kiệt đã mang theo hình tượng “Phong lưu xuất trần” như mọi khi quay trở về quảng trường.

Lúc này các trận đấu tranh giành tốp mười cũng vừa kết thúc chưa được bao lâu. Danh sách tốp mười cũng đã được xác định, bao gồm: Dương Kiệt, Tư Mã Phong Vân, Lăng Hàn Phong, Tống Thiên Hành, Chu Nhất Thông, Dương Diễm, Triệu Tử Trung, Thiết Hạo Nam và cặp chị em song sinh.

Ngoại trừ Dương Kiệt, Lăng Hàn Phong và Tống Thiên Hành ra, không ai có thể đụng chạm vào vị trí của thập đại cao thủ. Tất cả đều phải đại bại. Chỉ duy nhất Tạ Thế Hào, Trần Khôn và “ma tro” Doanh Quý xui xẻo gặp phải ba tên quái thai, ngậm ngùi rời khỏi tốp mười.

“Tránh đường, tránh đường nào.” Gạt dòng người đang đứng chen đầy lối vào lối đài sang một bên để đi, phát hiện vô số ánh mắt kỳ dị, thương hại và cười trên đau khổ người khác phóng thẳng về phía mình. Dương Kiệt khẽ dúi mày khó chịu.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra thế này? Sau những trận đấu trước kia, cho dù họ không tỏ vẻ phần khích hoan nghênh, cũng không tới nỗi dùng những ánh mắt như thế này phóng về phía mình chứ?

Bước lên tới trước lôi đài, phát hiện một bóng người lạnh lùng như băng đã đứng sẵn trên lôi đài như đang chờ đợi ai đó.

Là tên Dương Diễm! ủa, còn đối thủ của hắn đâu? Chẳng lẽ là.....

“Thí sinh Dương Kiệt, đã xử lý chuyện cá nhân xong rồi phải không? Đến đúng lúc lắm, bắt đầu thượng đài đi, đối thủ của cậu đã chờ sẵn từ nãy giờ rồi đây.”

Trọng tài vô cùng dễ dàng phát hiện thân hình “siêu mẫu” của Dương Kiệt, nhanh chóng lên tiếng hồi thúc.

Quả nhiên! Đối thủ mình chính là tên “mặt đá” đó. hèn chi biểu hiện của khán giả lại kỳ lạ như thế này.

Lúc này Tư Mã Phong Vân, Tư Mã Thiên và cả Huyết Lang Bang mang theo vẻ mặt cười mà không giống cười thích thú ngắm nhìn Dương Kiệt, để coi anh ta hoảng hốt sợ hãi khi nghe thấy đối thủ của mình là Dương Diễm.

Lăng Hàn Phong trực tiếp há há cười lớn, rõ ràng là cười trên đau khổ của người khác kia mà.

Người duy nhất đang lo lắng cho Dương Kiệt lúc này chắc chỉ có mỗi mình Diệp Tuyền đang trà trộn trong đám đông mà thôi.

Đối với những ánh mắt khinh thường thương hại của kẻ khác, Dương Kiệt chỉ cười lạnh.

Thằng nào sợ tên “mặt đá” này chứ bố mày sợ hắn mới lạ.

Không chút chần chừ, từng bước từng bước bước thẳng lên lôi đài.

Ầm ~~~~~!!

Một áp lực vô hình đáng sợ áp thẳng lên người, khiến Dương Kiệt không tự chủ phải dừng bước, đôi lông mày khẽ dứ chặt lại vì khó chịu.

Kiểm thế!

Đối thủ còn chưa thượng đài, Dương Diễm đã dẫn mặt trước tính sau. Kiểm Thế trong cơ thể phát tán ra, trực tiếp giáng thẳng vào người Dương Kiệt.

Đối diện thứ áp lực vô hình đáng sợ đó, Dương Kiệt chỉ cười lạnh, hừ mạnh một tiếng, Kiểm Thế do Dương Diễm nhắm thẳng vào mình trực tiếp phá tan ra, tiếp tục ung dung tự tại đi thẳng lên lôi đài.

Me kiếp! Bỏ mày đường đường một đại cao thủ vượt qua thử thách thí luyện “Đường Ngay Trước Mặt”, đạo tâm và ý chí cứng còn hơn cả thép, cái thứ khí thế cùi bắp đó thì đừng có sai ở trước mặt anh mày nữa, chỉ khiến bản thân mất mặt mà thôi.

“ Không có tác dụng??” Ánh mắt không chút tình cảm của Dương Diễm khẽ lóe qua tia sáng bất ngờ, nhưng nhanh chóng được hắn che giấu đi. Chỉ là tham dò thôi, phá thì phá, chả có gì đặc biệt cả. Nhưng đối thủ này khá thú vị đây.

Nhìn thấy dáng vẻ thông thả tự tại của Dương Kiệt, không ít người kêu thót lên vì bất ngờ. Ngay cả các vị trưởng lão cũng phóng ánh mắt tò mò hứng thú về phía anh ta, càng lúc càng coi trọng anh ta hơn nữa.

Thằng nhóc này không đơn giản.

Lúc này Dương Kiệt đã đứng trên lôi đài đối diện với Dương Diễm, dưới tiếng reo hò cổ vũ dành riêng cho Dương Diễm, Huyền Thiết Chùy xuất hiện trên tay, mang vẻ mặt không hài lòng vì lép vế lượng khán giả so với đối phương (mặc dù chả ma nào thêm cổ vũ cho hắn cả), cười lạnh nói: “

Được nhiều người ủng hộ quá nhỉ? Không biết lát tao đập mày thành đầu heo, không biết phản ứng của khán giả sẽ như thế nào đây?”

“ Đúng là đồ bất lịch sử, mở miệng ra là phun phân! Lẽ ra nãy giờ còn thay đổi chút nhìn nhận về hần, giờ lão nương hận không thể lao lên lôi đài xé nát cái mỗ thủi của hần ra cho bồ ghét ~~~!!”

Một fan nữ nghe thấy lời khiêu khích của Dương Kiệt dành cho Dương Diễn, lập tức bùng nổ, lên tiếng gào thét chửi rủa thậm tệ, thậm chí có xu hướng lao lên lôi đài liều mạng với kẻ thù của thần tượng.

“ Đúng thế,đúng thế, cùng đi, lên xé xác con heo mập đó ngay ~~~!!” không ít fan nữ lập tức theo chân phong trào, lao thẳng về phía trước. Thậm chí không ít đệ tử nam cũng là fan cuồng của Dương Diễn, cũng đã hòa theo đám đông đòi lên “thảo phạt” con ác ma đáng ghét kia.

Không một ai đứng về phía Dương Kiệt cả! Đã bắt đầu xảy ra tình trạng lộn xộn ngay dưới khán đài.

Mẹ kiếp! không cẩn thận chạm vào ổ kiến lửa rồi.

Dương Kiệt nhìn thấy khán giả phần nộ quá khích, có chút chột dạ, nếu như không phải nhìn thấy trọng tài đã ra tay trấn áp fan cuồng, e rằng đã bỏ chạy từ lâu rồi.

Mỗi người nhổ một miếng nước bọt cũng đủ để dim chết mình rồi đấy!

Quan trọng nhất là, không thể ra tay với các đệ tử nữ mới chết chứ!

Thất sách, quả thật là thất sách ~~!! Không ngờ cho dù ở thế giới của mình hay thế giới này, cũng không thể xem thường sức mạnh hiệu ẩn thần tượng được.

“ Bắt đầu đi!” Nhìn thấy tình hình phía dưới đã được khống chế, giọng nói lạnh lùng của Dương Diễn lại vang lên.

“ Được!” Không dám động vào ổ kiến lửa thêm lần nữa, Dương Kiệt không dám tiếp tục buông lời khó nghe, Huyền Thiết Chùy vẩy múa trong tay, chuẩn bị một chiêu Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp để thăm dò thực lực đối phương.

“ Hãy kích hoạt võ hồn đi! Nếu không thì trận chiến sẽ kết thúc sớm đấy!” Lẽ ra với một người lạnh lùng như Dương Diễn, không bao giờ buông ra những lời khuyên bảo đó. Nhưng dù sao đối phương cũng là một cao thủ có thể dễ dàng phá vỡ Kiếm Thế của mình, tuy có sở thích “ Kỳ dị” đáng khinh bỉ, nhưng cũng là một đối thủ đáng để tôn trọng, vô cùng khó tin khi lên tiếng nhắc nhở.

“ Kích hoạt võ hồn?? Người còn chưa kích hoạt thì ta cũng chưa cần.” Dương Kiệt cười lạnh đáp.

“ Võ hồn của ta một khi kích hoạt, đồng nghĩa sẽ một mất một còn, trong đại hội tỷ võ không cần thiết phải làm thế.”

Dương Diễn mang theo lòng tốt giải thích.

Nhưng lọt vào đôi tai của Dương Kiệt lập tức biến chất thành lời chế giễu khinh thường. Cười lạnh quát: “ Người không kích hoạt võ hồn thì ta cũng không cần, như thế là quá đủ để đánh bại ngươi rồi.”

Đối thủ chỉ hơn mình một cấp, nếu như đối phương không kích hoạt võ hồn, còn mình thì kích hoạt thì còn đâm đá gì nữa, cho dù đứng yên cho hắn đánh tới tét công gô cũng không có kết quả. Và lại, Dương Kiệt lúc này mang theo tâm trạng thoải mái khi giao chiến, vì mục tiêu top 10 đã hoàn

thành, bảy triệu linh thạch đã trong tầm tay, thắng thua không còn quá quan trọng nữa.

Thừa cơ hội này để xem thực lực của mình so với người đứng thứ nhì trong thập đại cao thủ cách biệt tới mức độ nào.

“Giới Vương Quyền X3, Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp ~~, bỏ, bỏ, bỏ ~~~!!”

“Ấu trĩ!” Dương Diễm khế diu mảy khi đối phương vẫn ngoan cố, hảo cảm đối với Dương Kiệt lập tức giảm thấp xuống. Đối diện ba cây chùy khí khổng lồ bắn tới, thậm chí không cần rút kiếm khỏi bao (Mặc dù từ đầu tới cuối chưa ai nhìn thấy hắn rút kiếm khỏi bao lần nào cả), giờ ngón tay lên chĩa thẳng vào ba cây chùy khí đang bay tới.

Rầm ~! Rầm ~~~! Rầm ~~~!!

Ba cây chùy khí lập tức bị nổ tung banh xác trong không khí, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

Khán giả phía dưới còn chưa kịp reo hò ăn mừng, chỉ thấy Dương Kiệt đã tung người nhào lộn lên không trung, chân phải đá thẳng xuống: “Giới Vương Quyền X 4! Phì Lũ Lôi Đình Phi Cước ~~~!!”

Ba chiêu lúc này chỉ là đánh lạc hướng mà thôi, cú chốt chính là cú đá này nè. Mày không phải chảnh lắm sao? Để xem dính phải hiệu ứng cháy đen như than coi còn chảnh được nữa không.

“Á, Dương sư huynh, coi chừng ~~~!!”

“Mau né tránh đi, đừng để dính chiêu thức bí ỏi đó ~~~!!”

Tiếng fan nữ ở dưới khán đài vang lên không dứt, vô cùng lo lắng cho thần tượng của mình bị dính phải chiêu bỉ ổi dễ tiện đó.

Nếu như lúc này tông môn có bảng xếp hạng mười chiêu đánh hiểm độc bỉ ổi nhất, thì Phì Lũ Lôi Đình Phi Cước chắc chắn sẽ lọt vào top 3. Chiêu đánh này không chỉ hành hạ thân xác, còn hành hạ cả linh hồn của đối thủ nữa kìa.

Bộ không thấy đường đường một trong thập đại cao thủ như Tạ Thế Hào trước khi ngất đi đã phải rơi ra dòng nước mắt tuyệt vọng sao?

“ Thứ khí thể đó” Phát hiện uy lực bàn chân sét mạnh hơn trước đó rất nhiều (tất nhiên, Giới Vương Quyền đã kích hoạt X 4 rồi mà), Dương Diễm cũng không dám coi thường. Mặc dù ngày thường không quá xem trọng hình tượng của bản thân, nhưng không ai muốn biến thành trò cười của thiên hạ cả.

Tay nắm chặt cán kiếm, đôi mắt lạnh lùng lóe qua tia sáng sắc lạnh, động tác rút kiếm khỏi bao nhanh chớp, chém thẳng về phía bàn chân sét đang bay xuống: “ Hàn Băng Kiếm Pháp, Cực Độ Băng Hàn ~~!!”

Lưỡi kiếm quét một đường kiếm khí hình cầu vòng màu xanh lam bắt mắt, bắn thẳng về phía chiêu đánh của đối phương.

Không thể tin nổi khi bàn chân sét dạng khí đó trực tiếp bị đóng băng trong không trung, chưa được một giây lập tức bị vỡ tung tan tành, những vũng nước giá lạnh rơi vãi hết bề mặt lôi đài. Chưa hết, Dương Kiệt đang tung người trên không trung lập tức cảm nhận luồng khí lạnh thấu xương đang áp sát tới gần.

“ Không hay rồi ~~~~!!” Đôi mắt của Dương Kiệt giương to ra hết cỡ, kinh hãi gào lớn.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 80: Khốc Liệt

“ Ta bỏ,bỏ, bỏ ~~~~~!!!” Huyền Thiết Chùy vẩy múa trên đỉnh đầu một vòng, sau đó bỏ liên tục về luồng kiếm khí màu xanh lam đang bắn tới với tốc độ cực nhanh.

Uỳnh ~~, Uỳnh ~~, Uỳnh ~~~.!

Luồng kiếm khí đáng sợ cuối cùng cũng bị đánh tan, nhưng Huyền Thiết Chùy và cánh tay của Dương Kiệt đã bị đóng băng trong tích tắc. Luồng khí lạnh băng chạy khắp cơ thể đau thấu xương cốt. Không dám chần chừ, lập tức thi triển Tam Chuyên Thần Dương Công khử sạch hàn khí trong người ra, mới có thể hành động bình thường trở lại.

“ Không tệ!” Đôi mắt Dương Diễn lóe qua tia sáng phấn khích, lâu lâu mới gặp một đối thủ có thực lực như thế này. Trái tim giá lạnh bỗng trở nên phấn khích hơn bao giờ hết.

Hai tay nắm chặt cán kiếm chĩa thẳng lên trời, từ từ hạ xuống ngay trước mặt; “ Hàn Băng Kiếm Pháp, Băng Tinh Thâu Thiên ~~~~!!”

Dương Kiệt vừa mới đáp xuống mặt đất, phát hiện trời đất bỗng nhiên tối sầm xuống, giật mình hoảng hốt ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện bảy nhánh băng tinh khổng lồ đang kết nối lại tựa như một đóa hoa bảy nhánh xong, cắm thẳng xuống vị trí mà mình đang đứng.

Rầm ~~~~~!!!

“ Má ơi, suýt chút nữa thành heo xuyên que rồi.” Dương Kiệt không tự chủ nuốt miếng nước bọt vào cổ họng khi nhìn về phía vị trí vừa đứng lúc này, nhánh hoa băng tinh lúc này cắm chặt trên bề mặt lôi đài, nếu như mình không kịp thời né tránh, sẽ có kết cục như thế nào nhỉ?

Mẹ kiếp, này giờ bị chèn ép tới nỗi không ngóc đầu lên được. Không được, phải phản công.

“ Càn Khôn Nhất Thiểm, Phì Lũ Bạo Liệt Quyền ~~~~!!” Cơ thể Dương Kiệt tựa như biến mất trong không khí, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ngay sau lưng của Dương Diễn, một cú đâm uy lực đâm thẳng vào lưng của đối phương.

Dương Diễn tựa như mọc thêm đôi mắt ở phía sau, thậm chí không thèm quay người, thanh kiếm trong tay đảo hướng chĩa thẳng về phía sau lưng, hứng trọn cú đâm phủ đầy chân khí của đối phương.

Keng ~~~~~!!

Tiếng va đập tựa như kim loại ma sát vang lên, Dương Kiệt bị đẩy lùi về phía sau vài chục bước. Cơ thể của Dương Diễn chỉ khẽ run lên một cái rồi ngừng hẳn, cú đâm đầy uy lực của Dương Kiệt không thể khiến hắn nhúc nhích được bước nào cả.

“ haha, con heo mập hoàn toàn thất thế trước Dương sư huynh, Dương sư huynh thiên hạ vô địch, Dương sư huynh thiên hạ vô địch ~~~~!”

Đám khán giả nữ phía dưới lại tiếp tục phấn khích hò hét reo vang ăn mừng, tựa như Dương Diễn đã chiến thắng rồi vậy.

Nhưng thập đại cao thủ không nghĩ vậy. Có thể khiến Dương Diễn khẽ nhúc nhích cơ thể trong lúc va chạm với nhau, thực lực con heo mập này tuyệt đối không đơn giản. Muốn thắng hắn phải tốn không ít sức rồi đây.

“ Xem ra vào tới bí cảnh chỉ trông mong vào mỗi mình Lăng Hàn Phong thì không thể làm gì được con heo mập này rồi.” Đôi mắt Tư Mã Phong Vân lóe qua tia sáng sắc lạnh, trong đầu bắt đầu suy tính cần phải lôi kéo thêm đồng minh. Và ít nhất hiện thời chắc chắn sẽ có thêm một đồng minh xử lý con heo mập này, tên Tạ Thế Hào chắc sẽ vô cùng vui vẻ hợp tác trong việc trừ khử hắn nhỉ?

Mất mặt! Tuyệt đối là mất mặt ~~!! Tìm đủ mọi cách vẫn không làm gì được hắn! xui xẻo hơn cú đấm lúc này không kích hoạt hiệu ứng, nếu không thì ít nhiều cũng gây được cho hắn chút tổn thương.

Thực lực cách biệt đáng sợ thế sao? Thậm chí kích hoạt X4 cũng không thấm gì với hắn cả? Ngoài ra, chẳng lẽ tên khốn này không có điểm yếu sao?

“ Khá lắm!” Dương Diễn từ từ quay người về phía đối thủ, miệng lầm bầm nói nhỏ.

Một câu khen ngợi khó tin thốt ra từ miệng Dương Diễn, nhưng lọt vào đôi tai của Dương Kiệt tuyệt đối không dễ nghe chút nào, thậm chí cho rằng đối phương đang muốn chế giễu mình đây mà.

“ Ta khá cái đầu mi ~~~!! Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, bỏ, bỏ, bỏ, ta bỏ bễ đầu nhà ngươi ~~~!!”

Dương Kiệt dốc hết toàn bộ sức lực bú sữa của mình vào các đòn đánh, tấn công dồn dập về phía Dương Diễn.

Thanh kiếm sắt không quá nổi bật trong tay Dương Diễn không ngừng vẩy múa quét, đâm, chém thẳng vào những điểm chết trong các đòn đánh của đối phương, khiến Dương Kiệt khó chịu vô cùng, tựa như đang tới khúc

cao trào lại bị kẻ khác xông vào phá bình, lập tức “xiu” xuống, hụt hững vô cùng.

Keng ~~, keng ~~, keng, ~~~~.....

“ Aaaaaaa ~~, đồ khốn, ta bẻ mi làm đôi ~~~!!!” Dương Kiệt cắn răng hứng trọn hai nhát đâm vào cơ thể, máu tươi phun ra nhuộm đỏ nửa người, một cú chùy quét thẳng vào hông của Dương Diễn.

Boong ~~~~!!!

Dương Diễn có chút bất ngờ trước lối đánh liều mạng của đối phương, vung kiếm đỡ ngang hông, hứng trọn cú chùy uy lực, trực tiếp đánh bay ra xa, sắc mặt đỏ ửng lên vì chân khí trong cơ thể bị đảo lộn. Kim nén lại vũng máu từ trong miệng phun ra, nuốt lại vào trong cổ họng.

“Dương Diễn bị thương ~~!!”

Thập đại cao thủ ai nấy đều lộ ra vẻ mặt khó tin. Tuy chỉ là thương nhẹ, nhẹ tới nỗi có thể bỏ qua không thèm quan tâm. Nhưng bị thương là bị thương, trong thập đại cao thủ không phải ai cũng đủ khả năng khiến Dương Diễn bị thương như thế này được.

“ Con heo mập đó.” Sắc mặt của Tư Mã Phong Vân và Lăng Hàn Phong càng lúc càng khó coi. Dương Kiệt càng mạnh, sự tự tin khi giải quyết anh ta càng lung lay dữ dội, thậm chí có chút hoảng sợ rồi đấy.

Thiết Hạo Nam khẽ lóe qua tia sáng đầy lo lắng, nhưng nhanh chóng được cô ta che giấu đi, trong lòng không ngừng thầm cầu nguyện cho Dương Diễn nhanh chóng giải quyết đối phương.

Cho tới thời điểm này, không ai cho rằng Dương Kiệt có thể thắng được Dương Diễn, chỉ là nếu cứ tiếp tục như vậy, Dương Diễn sẽ tiêu hao quá

nhieu thể lực, chắc chắn sẽ bắt lợi cho những vòng đấu tiếp theo.

“ Haha, trúng đòn rồi hả? Sợ chưa? Đừng nói mi sợ, bản thân ta còn cảm thấy sợ nữa là.”

Kèm nén cơn phần nộ nãy giờ, nhìn thấy đối phương bị thương, Dương Kiệt tựa như đạt tới đỉnh điểm của “khoái lạc” và được trút hết ra, phần khích cười lớn. Hoàn toàn không để ý cơ thể còn tê thảm hơn đối phương gấp nhiều lần của mình.

Dương Diễn hít sâu một hơi vào người để bình tâm lại. Hai tay nắm chặt cán kiếm, đôi mắt phóng ra tia sáng lạnh như băng: “ Hàn Băng Kiếm Phát, Băng Phong Thiên Địa ~~~~~!!”

“ Tuyệt kỹ có uy lực đáng sợ nhất trong Hàn Băng Kiếm Pháp của Dương Diễn??!! Chẳng lẽ Dương Diễn cho rằng con heo mập đó đã có thể uy hiếp tới mình rồi sao?”

Thập đại cao thủ không kèm được kêu thét lên vì kinh ngạc.

Nhiệt độ xung quanh Dương Kiệt đã giảm xuống tới mức âm cả trăm độ C, mặc dù có Thuần Dương Công hộ thể, cũng không kèm được run bắn người lên vì giá lạnh thấu xương.

“ Phong ~~~~~!!” Dương Diễn lạnh lùng hét lớn một tiếng, tay cầm kiếm từ trên chẻ xuống, động tác như đang chỉ huy hàn băng phong kín Dương Kiệt ở phía xa.

Hàn khí xung quanh Dương Kiệt lập tức chuyển hóa thành thực chất, hình thành vô số mảnh băng kết nối thành tảng băng khổng lồ chụp thẳng về phía vị trí trung tâm mà Dương Kiệt đang đứng.

“ AAAAAAA ~~~!!!” Dương Kiệt tất nhiên là không bao giờ nhắm mắt chịu trận rồi, vung chùy vẩy múa quét tan những mảnh băng đang bắn tới. Chỉ là sức người có hạn, cho dù Dương Kiệt có nhanh tới cỡ nào, cũng không thể nhanh bằng những mảnh băng đang không ngừng hình thành trong không khí vào bắn tới.

Rầm ~ rầm ~ rầm ~.....

Chỉ chống đỡ được một hồi, trên người Dương Kiệt đã bắt đầu khảm đầy băng tinh. Từ dưới chân cho tới vùng eo, sau đó chạy tới gần cổ, và đôi và tay, tới cuối cùng ngay cả phần đầu cũng bị phong kín lại.

Một bức tượng băng cao gần ba mét, rộng hai mét, tựa như một kiệt tác nghệ thuật hiên ngang xuất hiện giữa lồi đài. Dương Kiệt với vẻ mặt đầy căm phẫn và động tác quét chùy bị đông cứng lại, nếu như không phải trông mắt của anh ta còn đang xoay tròn sau lớp băng, e rằng đã lầm tưởng rằng anh ta đã thành xác ướp trong lớp băng mất tiêu rồi.

Chú heo mập tuyệt vọng trong lớp băng tinh! Tác phẩm này có thể đặt tên thành như thế được rồi đấy.

“ Kết thúc rồi chẳng?!!”

Không chỉ khán giả, ngay cả thập đại cao thủ và các vị trưởng lão cũng cùng xuất hiện dòng suy nghĩ đó.

Dương Diễn hiếm hoi lộ ra nụ mỉm cười. Dường như hắn đang hài lòng với kiệt tác của mình.

Crack ~ crack ~ crack ~.....

“ Tiếng động gì thế này??” Dưới ánh mắt ngơ ngác của vô số người. Chỉ thấy bề mặt lớp băng đang bao phủ “ con heo mập” xuất hiện vô số vết nứt,

và

Rầm ~~~~~!!!

Sau tiếng nổ tung vang động trời đất, những mảnh băng lớn nhỏ tung băng tứ phía, nếu như không phải trọng tài kịp thời phóng thích lá chắn phòng thủ để ngăn cản những mảnh băng sắc nhọn không ngừng phun bắn ra, e rằng đã xảy ra thương vong ở dưới khán đài rồi.

“ Ất xì ~~~~!! Mẹ kiếp, không ngờ có ngày mình lại bị cảm lạnh như thế này.” Dương Kiệt toàn thân ướt nhẹp không ngừng vẩy đầu vẩy thân để rũ bỏ nước băng còn đang đọng lại trên người, tựa như chú cún con vừa mới tắm rửa xong vậy.

Thuần Dương Công vận chuyển tới cực điểm, cơ thể nhanh chóng được hơi khô, nhưng vẫn không ngừng ất xì liên hồi, có vẻ như hàn khí đã xâm nhập vào trong cơ thể của anh ta rồi. Không tốn một ít thời gian tuyệt đối không thể phục hồi lại được.

“ Má ơi, khó tin quá ~~~! Con heo mập đó là quái thai phương nào đây? Ngay cả bị phong kín như vậy vẫn thoát ra được. Chẳng lẽ thực lực của hắn không có giới hạn sao??”

Khán giả phía dưới không ngừng kêu thét vì kinh ngạc.

“ Do hắn tu luyện Tam Chuyển Thuần Dương Công, chí cương chí dương nên phần nào khắc chế hàn băng của Dương Diễn, nếu như tu luyện tâm pháp khác, e rằng bị đóng băng suốt đời rồi.”

Tô trưởng lão vừa vuốt râu vừa bình phẩm, nhận được cái trợn mắt trắng của Vương trưởng lão ngồi ở bên cạnh, vẻ mặt ông ta như muốn nói “ ai mà không biết, cần gì mi giải thích”.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 81: Lưỡng Bại Câu Thương

“ Mẹ kiếp, tên “ mặt đá” kia, mày dám làm tao bị cảm, mau mau bồi thường tiền thuốc thang cho ta ngay ~~~~!!”

Với cái tính cách không chịu thiệt thòi như Dương Kiệt, vô cùng vô liêm sỉ lên tiếng đòi tiền bồi thường.

“ Mặt đá??!!” Mép miệng của Dương Diễn khẽ co giật vài cái. Đã bao lâu rồi không ai dám xưng hô như thế với mình rồi nhỉ? Với một người lạnh lùng không chút cảm tình như Dương Diễn cũng có chút không kiềm chế được cảm xúc bản thân khi đối diện với Dương Kiệt.

“ Đồ đáng ghét, cái miệng hôi đó đáng bị dùng kim chỉ khâu chặt lại. Lẽ ra nãy giờ đã bắt đầu nể phục hần, nhưng cái miệng thối đó khiến ta không thể có thiện cảm nổi với con hep mặt này.”

Đám fan nữ của Dương Diễn lại tiếp tục lên tiếng công kích sự bất lịch sự của Dương Kiệt.

“ Sao? Không chịu bồi thường hả? Bố mày sẽ đập mày tới khi nào chịu bồi thường thì thôi ~~~!” Không chút do dự, trực tiếp lao thẳng về phía Dương Diễn tấn công như điên như dại, tựa như người ta vừa mới cướp xong vợ của hần vậy.

Keng ~~~, keng ~~~, keng ~~~~.....!

Tiếng va đập giữa binh khí khi sắp lá cà lại lần nữa vang lên không dứt. Khó có thể tin nổi Dương Kiệt có thể chiến đấu với Dương Diễn tới mức độ này. Phải biết rằng cho tới thời điểm này, cả hai vẫn chưa kích hoạt võ hồn của mình. Nhưng những gì đang diễn ra trên lôi đài, cũng đã đủ khiến thập đại cao thủ tê tái hết cả đầu rồi.

Uỳnh ~~~~!!

Dương Diễn bị đẩy lùi về phía sau. Hơi thở trở nên gấp rút hơn bao giờ hết. Phải biết rằng này giờ hắn không ngừng thi triển những tuyệt học có uy lực kinh người, chân khí trong người đã tiêu hao không ít, đã bắt đầu xuất hiện dấu hiệu xuống sức rồi đấy.

Cho dù mạnh tới cỡ nào, nói cho cùng thì cũng chỉ là con người. Phàm là con người thì cũng sẽ có lúc mệt mỏi, chân khí cạn kiệt.

Lợi thế Tam Chuyển Thuần Dương Công đã phát huy tác dụng, Dương Kiệt dần chiếm thế thượng phong, hí hửng vừa cười vừa tấn công dồn dập về phía đối thủ, không cho đối thủ kịp thở lấy hơi.

“ Sát, sát, sát ~~~~!!” Đối diện cú chùy bổ thẳng vào đầu, lúc này cánh tay cầm kiếm của Dương Diễn đã bị tê tái không còn tý sức, không thể vung kiếm lên chống đỡ nữa, chỉ còn cách cắn răng khễ nhích người sang một bên né tránh.

Roẹt ~~~~!!

Cực kỳ khó khăn nhường qua đầu chùy to tướng phủ đầy chân khí, Dương Diễn thậm chí cảm nhận được cơn đau do ma sát xé gió khi lớp chân khí bao phủ cây chùy xước qua cơ thể. Nhưng may mắn thay đã né qua được cú bổ chùy đáng sợ này.

Chỉ là còn chưa kịp mừng thầm, đột nhiên cảm thấy cảnh tượng trước mặt đảo lộn, đầu óc quay cuồng.

Không cần biết trúng nhiều hay ít, chỉ cần khẽ xước qua, lập tức bị dính phải hiệu ứng tuyệt học của chiêu Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp.

Nhìn thấy cơ thể Dương Diễm đảo đảo như người say rượu, đôi mắt của Dương Kiệt lập tức rực sáng như bóng đèn pha. Còn phía khán đài vang lên tiếng gào thét đầy lo lắng.

“ Tới rồi đây ~~!!” Thập đại cao thủ không tự chủ nắm chặt đám tay đã ướt đầm mồ hôi của mình, hồi hộp chờ đợi Dương Kiệt bước vào giai đoạn “biểu diễn” của mình.

My Times Is Now ~~~!!

“ Haha, nói đập mi thành đầu heo là đập mi thành đầu heo, thậm chí còn đáng sợ hơn thế nữa! Cho chừa cái tật dám rũ bỏ trách nhiệm những gì đã gây ra cho ta, Phì Lũ Bạo Liệt Quyền ~~~~!!”

Trong trạng thái choáng váng hoàn toàn không thể né tránh, Dương Diễm trực tiếp hứng trọn cú đâm vào người, cơ thể bị đẩy lùi và té ngã xuống đất, máu từ trong miệng phun bắn ra, nhuộm đỏ cả tà áo.

Phì Lũ Xung Thiên Pháo ~~!!

Rầm ~~~~!! Crack, crack!

Tiếng xương gãy ớn lạnh vang lên, khiến không ít người rợn cả tóc gáy.

Dương Kiệt mang theo nụ cười chiến thắng tay phải giơ thẳng lên cao. Chuẩn bị tư thế chế giễu “ You Can’t See Me”.

Dưới tiếng gào thét đầy căm phẫn của khán giả phía dưới khán đài, khẽ cúi người về phía Dương Diễn, chuẩn bị vẫy vẫy tay giữa mặt mình và đối phương.

“ You Can’t see.... Cái gì ~~??”

Dương Kiệt giật mình hoảng hốt khi nhìn thấy Dương Diễn đột nhiên mở to mắt ra, ánh mắt sắc lạnh như băng phóng thẳng vào mắt mình khiến cơ thể cơ cứng không nhúc nhích được gì cả.

Phập ~~!!

Á ~~~~~!!

Thanh kiếm trong tay Dương Diễn đã cắm thẳng vào bả vai của Dương Kiệt, bản thân hấn tung người nhảy bật lên, một cú đá thô sơ đá thẳng vào ngực Dương Kiệt, cơ thể gần cả trăm kg trực tiếp bị đá bay ra xa, máu từ vết thương trên bả vai phun bắn ra như vòi sen ngay sau khi thanh kiếm được rút ra khỏi bả vai.

Rầm ~~~~!!

Dương Kiệt rơi ngã trên mặt đất hấp hối. Phía bên kia Dương Diễn cũng không khá hơn là bao nhiêu. Xương cốt bị gãy vụn không ít trong cơ thể đã khiến hấn mặt mày tái mét, sức chiến đấu còn giữ được một nửa đã là cầu trời bái phật rồi.

Lưỡng bại câu thương!

Khốc liệt! Một trận đấu khốc liệt tới nỗi vượt xa trí tưởng tượng của mọi người. Theo kịch bản thì Dương Diễn với thế áp đảo tuyệt đối đánh bại Dương Kiệt để lọt vào top 5 mới đúng chứ nhỉ?!

Giờ thì sao? Cả hai đều trọng thương hấp hối, cho dù Dương Diễm là người chiến thắng sau cùng, những trận đấu tiếp theo xem như không cần đánh nữa, với nội thương trầm trọng như lúc này trực tiếp chịu thua cho rồi.

Thập đại cao thủ ngoại trừ Thiết Hạo Nam và ba người đã bị loại, trong lòng ai nấy đều mừng thầm vì không đụng phải con heo mập quái thai đó. Quá khỏe, loại bỏ được một đối thủ đáng sợ nhất rồi.

Dương Kiệt sắc mặt tái mét do mất máu khá nhiều ở vết thương vẫn còn đang chảy ra, gắng sức vùng vẫy ngồi dậy.

Xìt ~~~~~!!

Chỉ một động tác nhỏ thôi cũng đủ khiến vết thương trở nên trầm trọng, máu không đông tụ lại được phun chảy không dứt. Đầu óc choáng váng quay cuồng do mất máu khiến Dương Kiệt không tài nào ngồi dậy nổi.

“ Két... kết thúc thôi! Hàn Hàn Băng Kiếm Pháp.... Băng Khí Liên Hoàn ~~~~~”

Dương Diễm cắn răng nén lại nội thương nghiêm trọng của bản thân, dốc hết toàn bộ chân khí còn sót lại trong người, vung kiếm quét thẳng về phía Dương Kiệt đang cố gắng trở người ngồi dậy ở phía xa.

Hàn khí liên miên không dứt bắn thẳng vào người Dương Kiệt, trực tiếp đẩy anh ta bay ra khỏi lôi đài té ngã xuống đất, hai mắt trợn ngược, ngất xỉu tại chỗ.

“ Dương Diễm thắng ~~~!!”

Rầm ~~~!!

Ngay sau tiếng tuyên bố của trọng tài vang lên, Dương Diễn cũng đã bị vắt kiệt sức chịu đựng không nổi trực tiếp té ngã trên lôi đài ngất đi dưới tiếng gào thét đầy kinh hãi của đám fan nữ dưới khán đài.

“Cân tài cân sức ~~!!” Dòng suy nghĩ đó cùng lúc xuất hiện trong đầu của thập đại cao thủ và các vị trưởng lão trên khán đài.

Cả hai nhanh chóng được đội ngũ cứu hộ mang đi điều trị. Để lại tiếng bàn tán xôn xao và tiếc nuối của vô vàn khán giả trong quảng trường.

Dương Kiệt chắc chắn xếp hạng thứ 6 trong топ 10 sau biểu hiện khó tin của mình trong trận giao chiến với Dương Diễn.

Và không ai dám chất vấn vị trí thứ 6 của Dương Kiệt cả. Mà dám chất vấn thì thử bước lên lôi đài đánh với Dương Diễn một trận coi có làm tốt hơn Dương Kiệt đã làm lúc này không.

Còn Dương Diễn đành ngậm ngùi xếp trên anh ta một bậc, đứng thứ 5 vì không còn đủ sức tiếp tục tham gia những trận đấu tiếp theo nữa.

Đại hội tỷ võ không vì hai người chấn thương mà tạm ngừng. Các trận đấu tiếp theo lại tiếp tục diễn ra theo lịch trình định sẵn.

Thiết Hạo Nam giao chiến với một trong chị em song sinh Lý Uyển Nhi. Tuy cùng là một trong thập đại cao thủ, nhưng thực lực đôi bên vẫn còn có chút chênh lệch, nhưng cũng khiến Thiết Hạo Nam phải kích hoạt võ hồn “Huyết Giao” mới đánh bại được Lý Uyển Nhi, giành quyền lọt vào топ 5. Chỉ là lúc này vẻ mặt của Thiết Hạo Nam không hề có chút vẻ vui mừng khi chiến thắng gì cả, mà mang theo vẻ mặt khó chịu và lo lắng, lo lắng cho ai thì mọi người đều hiểu rõ rồi chứ nhỉ.

Trận tiếp theo xảy ra đại chiến giữa hai ngôi sao sáng nhất của Thánh Hỏa Tông vào thời điểm này. Và cũng là trận đấu được kỳ vọng nhất của

khán giả và hai vị trưởng lão họ Vương và họ Tô.

Tổng Thiên Hành VS Lăng Hàn Phong.

Lăng Hàn Phong vẫn với lối đánh di chuyển liên tục rình mò chớp thời cơ cực kỳ khó chịu, đã khiến Tổng Thiên Hành gặp khó trong lúc giao chiến.

Vô số kiếm khí chém thẳng ra, nhưng kết quả thu lại là những cú chém hụt vào không khí, thậm chí không chạm được vạt áo của đối phương, khiến Tổng Thiên Hành đau đầu vô cùng.

Trực tiếp kích hoạt võ hồn cấp 6 Cự Giải Kiếm của mình ra, một chiêu tuyệt học thần thông “ Thiên Ngoại Phi Tiên” thi triển ra, tựa như vô số tiên nữ giáng trần, bao phủ cả lối đi không cho đối phương có không gian di chuyển.

Lăng Hàn Phong cũng biết rõ thời khắc liều mạng đã tới, không thêm di chuyển rình mò nữa, tuyệt học thần thông “ Độc Xà Thôn Thiên” thi triển ra, hai tuyệt học thần thông va đập trên không trung, đẩy bay cả hai ra khỏi lối đi. Nhưng Tổng Thiên Hành may mắn hơn chạm đất chạm hơn đối phương vài giây do đứng ở vị trí trung tâm lối đi lúc này, giành phần chiến thắng cuối cùng. Nhưng võ hồn của cả hai cùng lúc bị đánh tan, trong một thời gian không thể tiếp tục kích hoạt võ hồn nữa.

Lại thêm một trận lưỡng bại câu thương.

Nhìn thấy đệ tử cũng bị dừng bước ở tốp 10, Vương trưởng lão giận tới nổi mặt đỏ tía tai, hừ mạnh một tiếng trực tiếp đứng dậy quay trở về khu vực trung tâm của mình, không còn chút hứng thú gì để nán lại quan chiến nữa. Thậm chí trong đầu đã bắt đầu suy tính chèo kéo Dương Kiệt về phía

mình càng sớm càng tốt. Chỉ trông mong mỗi mình Lăng Hàn Phong tuyệt đối không ổn.

Khuôn mặt của Tô trưởng lão cũng vô cùng khó coi. Võ hồn của đệ tử cung bị đánh vỡ, muốn hồi phục phải tốn không ít công sức rồi đây. Và kết quả những trận đấu tiếp theo không cần nói cũng biết như thế nào rồi. Một tiên thiên tầng thứ 8 không kích hoạt được võ hồn, thậm chí tốp mười cũng không chui vào được nữa là.

Cũng may là Dương Diễn không thể tiếp tục giao chiến, nên ít nhiều cũng đứng vị trí hạng tư, gỡ gạc được chút danh dự cho ông ta

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 82: Thăng Cấp Tuyệt Học

Trận tiếp theo Chu Nhất Thông VS Lý Uyển Dung.

Tên khốn vẫn với lối đánh cực kỳ đê tiện của mình, đứng yên một chỗ cho đối thủ đánh thoải mái thậm chí không buồn phản công làm gì. Đợi tới khi Lý Uyển Dung đánh hết nửa ngày trời, chân khí hao hụt hết sạch, một cú đâm đâm bay cô ta xuống lôi đài giành được chiến thắng và tiếng gào thét chửi rủa của đám đệ tử nam hâm mộ Lý Uyển Dung. Nhưng tên khốn vẫn tỏ ra dương dương tự đắc, thậm chí học thêm Dương Kiệt làm ra những động tác khoe cơ bắp để chọc ghẹo khán giả. Không ít người đã chuẩn bị lao lên xé xác tên khốn vô liêm sỉ đó rồi.(Nếu như trọng tài không ngăn cản).

Điều đáng khinh bỉ nhất của tên khốn này chính là, ngoại trừ mặc bộ giáp nặng để phòng người khác đẩy ra khỏi lôi đài, trước mỗi trận đấu hắn còn nhai thêm một viên thuốc tê mất cảm giác, để khi hứng trọn những chiêu đánh của đối phương không còn cảm thấy chút đau đớn gì cả.

Theo quy định của đại hội tỷ võ, thí sinh không được cắn thuốc gia tăng lực chiến, trong lúc giao chiến không được sử dụng liệu phục hồi. Thuốc gây tê không thể gia tăng lực chiến, cũng không thể phục hồi nên không thuộc diện bị cấm, hắn có thể sử dụng thoải mái. Còn việc chửi hắn cắn thuốc, hắn lập tức phản bác lại rằng: “Mấy tên kia sau khi giao chiến xong cũng ngồi nhai thuốc để phục hồi chân khí và điều trị, tại sao chúng cắn thuốc được mà ta không cắn thuốc được.”

Một câu hỏi ngược khiến tất cả mọi người đều câm nín, không ai phản bác được hẳn cả.

Trận được kỳ vọng tiếp theo diễn ra những Tư Mã Phong Vân và Triệu Tử Trung.

Hai người vốn có hiềm khích với nhau, nên vừa vào trận trực tiếp lao vào liều mạng mà không cần phải thăm dò gì cả.

Trận chiến ác liệt không thua kém gì trận đấu giữa Dương Kiệt và Dương Diễm. Cuối cùng Tư Mã Phong Vân kích hoạt võ hồn cấp 5 “Đại Lực Kim Cang Hùng”, thi triển tuyệt học thần thông “Hùng Phá Thương Khung”.

Một con gấu khổng lồ to gần 10 trượng toàn thân phủ đầy lông lá vàng ánh kim, hai chi vũ ngực, đầu ngẩng cao gào thét, tựa như có thể phá vỡ bầu trời vậy.

Phía bên kia Triệu Tử Trung cũng không phải dạng vừa, tuyệt học thần thông “Bạch Cốt Huyết Ma Thương”. Một lỗ đen hình ốc xoắn khổng lồ xuất hiện ngay trên không trung. Lỗ đen nhanh chóng phình to ra, một chiếc bóng không thua kém gì Đại Lực Kim Cang Hùng từ trong lỗ đen phóng ra, xuất hiện trước mặt công chúng.

Một chiến binh cưỡi trên một con ngựa bằng xương trắng không có chút máu thịt, và bản thân chiến binh đó ngoại trừ bộ giáp bạc tinh luyện trên người, mọi vị trí cũng đều là xương trắng, hai tròng mắt xương sọ nhấp nháy đóm lửa màu tím đáng sợ.

Bạch cốt âm binh ~~~!!

Roẹt ~~~~!!

Bạch Cốt Âm Binh đưa tay xuống xương đùi bẻ mạnh một cái, khúc xương đùi lập tức vỡ ra nắm gọn trong tay, khúc xương đùi chỉ trong nháy mắt hình thành một cây thương xương màu đỏ rực như máu, với tư thế ném thương ném mạnh về phía trước, thương xương vượt ra khỏi tay phóng thẳng về phía Đại Lực Kim Cang Hùng ở trước mặt với tốc độ xé gió.

Đại Lực Kim Cang Hùng phần nộ gào lớn một tiếng, bàn tay thô to hơn hai chiếc xe buýt cộng lại trực tiếp vỗ thẳng vào cây thương xương đang bắn tới.

Pằng ~~~~~!!

Cây thương bằng xương đập tức bị vỡ nát ra thành vô số mảnh. Chưa ngừng lại ở đó, Đại Lực Kim Cang Hùng sau khi bị đẩy lùi sau cú va chạm lúc này, phần nộ lao thẳng về phía trước, hai chi đang rộng ra với tư thế “cái ôm nồng ấm” ôm thẳng vào chiến binh trên lưng ngựa.

Bạch Cốt Âm Binh tất nhiên là không thể nhắm mắt chịu trận rồi, một cây thương xương mới xuất hiện trên tay ngay sau khi rút một khúc xương trên cơ thể của mình ra. Hai chân thúc mạnh vào bụng ngựa, với tư thế xung phong đâm thẳng về phía Đại Lực Kim Cang Hùng đang lao tới.

Uỳnh ~~~~~!!

Tiếng va đập kinh thiên động địa vang lên, không ít khán giả chịu đựng không nổi sức ép đáng sợ từ vụ va đập phát tán ra, trực tiếp miệng phun máu quỳ ngã xuống đất.

Vụ va đập đáng sợ khiến cả hai võ hồn trực tiếp trọng thương phải quay trở về cơ thể chủ nhân của mình. Tư Ma Phong Vân và Triệu Tử Trung miệng phun máu, mặt mày tái mét. Nhưng nếu tinh ý, sẽ phát hiện Triệu Tử Trung bị nặng hơn Tư Mã Phong Vân.

Cố gắng nén lại nội thương trong cơ thể, thi triển Phong Vân Đột Biến lao tới trước mặt Triệu Tử Trung, một chiêu “ Bài Vân Chưởng” ấn thẳng vào ngực đối phương. Triệu Tử Trung đang bị nội thương không đủ sức cản phá, hứng trọn cú chưởng bị đánh bay ra khỏi lôi đài.

Triệu Tử Trung rơi khỏi lôi đài, mang theo vẻ mặt bất cam nhìn Tư Mã Phong Vân giành lấy chiến thắng. Tất nhiên, chiến thắng của Tư Mã Phong Vân cũng không dễ dàng chút nào. Tuy không tới nỗi bị đánh vỡ vỡ hồn như Tống Thiên Hành, nhưng những trận tiếp theo phát huy được một nửa thực lực đã là khá lắm rồi.

Tốp 5 hình thành để lại vô vàn cảm xúc phấn khích, tiếc nuối của khán giả trên khán đài.

“ Nơi này là nơi nào? Ủi da, đau ~~~!!” Không biết ngất đi bao lâu, Dương Kiệt từ trong hôn mê giật mình tỉnh dậy, theo phản xạ tự nhiên bật người ngồi dậy. Động tác khá mạnh đụng chạm tới vết thương trên bả vai, cơn đau khủng khiếp khiến anh ta nhăn nhó mặt mày.

Cũng may là vết thương đã được xử lý vô cùng kỹ thuật, cho dù tác động mạnh thế mà cũng không bị chảy máu.

Hít hà, hít hà ~~~!!

Hít sâu dồn dập kèm nén lại cơn đau ở vết thương. Quay đầu nhìn sang tứ phía, phát hiện mình đang ngồi trên chiếc giường màu trắng phau trong một phòng không gian rộng gần cả ngàn mét vuông. Trong phòng còn trưng bày vô số chiếc giường được sắp xếp ngay ngắn như chiếc giường mà Dương Kiệt đang nằm vậy.

Chắc là phòng điều trị như trong bệnh viện chứ nhỉ!

“ Mặt.... Mặt đá, ngươi cũng có mặt ở đây sao?” Giật mình hoảng hốt khi phát hiện Dương Diễm cũng đang ngồi trên chiếc giường ở cách đó không xa.

Thì ra Dương Diễm cũng được đưa tới nơi này điều trị, sau khi phục dụng đan dược, xương cốt trong cơ thể đã được không chế, chỉ cần một thời gian ngắn là có thể hồi phục hoàn toàn. Nãy giờ vẫn đang dùng ánh mắt phức tạp, thậm chí có chút tôn trọng quan sát Dương Kiệt đang nằm hôn mê ở phía xa. Lúc này nhìn thấy Dương Kiệt thức tỉnh và phát hiện mình đang quan sát người ta, nhanh chóng thay đổi bằng vẻ mặt và ánh mắt lạnh lùng không chút tình cảm như ngày thường, không nói câu nào cả.

Nhìn thấy đối phương không trả lời, cũng biết rõ tính cách của hắn như thế nào, nên chỉ khẽ bều bều môi không tỏ vẻ phẫn nộ gì cả.

Không thể đi ép buộc một khúc gỗ phải đi nhiệt tình với mình chứ? Quá vô lý!

Bầu không khí đột nhiên trở nên yên lặng tới mức đáng sợ. Yên lặng không phải là thứ mà Dương Kiệt thích thú, nhanh chóng tìm kiếm đề tài để nói chuyện: “ Tình hình đại hội tỷ võ thế nào rồi?”

.....

.....

Vẫn không thấy đối phương trả lời, Dương Kiệt không kèm được trọn mắt trắng với tên mặt đá đó, định hừ mạnh một tiếng rồi bỏ đi. Đột nhiên

“ Đã kết thúc, tốp mười, đã được xác định.” Ngắn gọn, dứt khoát, chính xác, đúng phong cách nói chuyện của Dương Diễm.

“ À há, chịu trả lời rồi à? Thế mà tưởng hần như bức tượng bù nhìn không chút cảm xúc chứ!” Dương Kiệt thầm cười, hỏi tiếp: “ Thứ hạng sắp xếp thế nào?”

.....

.....

Lại một hồi im lặng, lần này Dương Kiệt đủ kiên nhẫn để chờ đợi đối phương, nhưng chờ mãi chờ mãi vẫn không thấy nói năng gì cả, chỉ thấy đối phương từ trên giường đứng dậy, quay người bỏ đi, để lại một câu: “ Tự đi coi bảng thông báo.”

Ta XX cái OO mi đây ~~~~!!

Dương Kiệt suýt chút nữa không kiềm chế nổi xông tới túm lấy cổ áo tên mặt đá đỏ tát vài cái vào mặt cho bỏ ghét.

Me kiếp! Lãng phí tình cảm của ta này giờ.

Hậm hực rời khỏi khu vực điều trị, trực tiếp đi thẳng tới nhiệm vụ đường. Thẻ bài ăn độ trong tay, tất nhiên là không thể xảy ra tình trạng đối không được linh thạch rồi. Nếu như đối phương còn muốn tiếp tục làm ăn.

Bảy triệu linh thạch trong tay, Dương Kiệt thậm thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng đủ tiền trả nợ cho hệ thống chết dịch đó rồi, không còn phải ngày đêm lo sợ bị giáng điểm kỹ năng tuyệt học của mình nữa.

Lúc này thì bảng thông báo xếp hạng top 10 cũng được dán lên trong quảng trường khu vực ngoại môn.

Hạng nhất: Thiết Hạo Nam thắng cả năm trận.

Hạng nhì: Chu Nhất Thông thắng bốn thua một.

Hạng ba: Tư Mã Phong Vân thắng hai thua hai.

Hạng tư: Tống Thiên Hành thắng một thua ba.

Hạng năm: Dương Diễm thua cả năm trận do không thể tham chiến.

Hạng sáu: Dương Kiệt (xếp theo biểu hiện trong giao chiến)

Hạng bảy: Triệu Tử Trung

Hạng tám: Lăng Hàn Phong.

Hạng chín: Lý Uyển Dung.

Hạng mười: Lý Uyển Nhi.

Hạng mười một: Tạ Thế Hào.

.....

.....

Không cần hỏi cũng biết, vẻ mặt của con rắn độc Lăng Hàn Phong sẽ đẹp đẽ cỡ nào khi phải xếp sau tình địch của mình rồi. Cho dù trong lòng không chấp nhận, nhưng cũng không biết dùng lời nào để phản bác thứ hạng này. đành ngậm ngùi trốn trong trang viên của mình để nếm vết thương và trù ẻo Dương Kiệt mà thôi.

Và thế, đại hội tỷ võ hàng năm khu vực ngoại môn kết thúc tốt đẹp. Tốp hai mươi có thể tới nhiệm vụ đường để lãnh phần thưởng xếp hạng của mình. Ngoài ra còn thông báo cho những ai đã chiếm suất tham gia thí luyện liên tông môn mười ngày sau tập hợp tại quảng trường, để xuất phát tới nơi tiến hành thí luyện.

“ Còn mười ngày để chuẩn bị, tranh thủ thời gian này lãnh thưởng xong đi tới các thành thị lớn để bán hết những phần thưởng không sử dụng để đổi lấy linh thạch, kỹ năng tuyệt học đã có chút không theo kịp tiến độ của mình, tới lúc thăng cấp rồi đây.”

Kế hoạch đã được vạch ra, Dương Kiệt không chút do dự, nhanh chân quay trở về nhiệm vụ đường thêm lần nữa, lãnh phần thưởng lọt vào túi mười gồm hai triệu linh thạch, sáu chục ngàn điểm tích lũy và một quyển tuyệt học huyền giới cao cấp. Tuyệt học huyền giới cao cấp phải tự đi tới tàng kinh các để lựa chọn.

Sáu chục ngàn điểm tích lũy đổi lấy ba chục ngàn linh thạch trung cấp, tương đương ba triệu linh thạch cấp thấp, tổng cộng lúc này trên người có trên mười một triệu linh thạch, trả lại cho hệ thống hai triệu sáu trăm sáu chục ngàn linh thạch, còn lại đúng tám triệu ba trăm bốn chục ngàn linh thạch.

Bốn kỹ năng tuyệt học tự chế Phì Lũ Bạo Liệt Quyền, Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, Phì Lũ Xung Thiên Pháo, Phì Lũ Lôi Đình Phi Cước chỉ mới là tuyệt học huyền giới sơ cấp. thăng lên thành trung cấp mỗi tuyệt học tốn năm trăm ngàn linh thạch cấp thấp. thế là tốn hết hai triệu linh thạch để tăng thành trung cấp. Và từ trung cấp tới cao cấp, mỗi tuyệt học tốn một triệu linh thạch. Suy qua nghĩ lại, vẫn còn dư giả, lại bỏ thêm bốn triệu để tăng lên thành huyền giới cao cấp.

Chưa đầy năm phút đồng hồ, có thể nói Dương Kiệt đã lột xác hoàn toàn, nếu như lúc này giao chiến với Dương Diễn thêm lần nữa, tuyệt đối có thể đánh hấn tới nỗi ba mẹ cũng không nhận ra. Tất nhiên, đó là Dương Diễn chưa kích hoạt võ hồn và dậm chân tại chỗ chưa đột phá thành chân nguyên.

Thập đại cao thủ ai nấy đều là tiên thiên tầng thứ 10 một thời gian dài, chân khí trong cơ thể đã tinh luyện tới cực đỉnh, không ít người hoàn toàn có thể đột phá thành chân nguyên một cách dễ dàng. Nhưng do phải tham gia thí luyện liên tông môn nên mới kìm hãm cảnh giới của mình lại. Có thể đoán ra rằng, chỉ cần vừa vào tới bí cảnh thí luyện, họ sẽ lập tức không cần kìm hãm mà đột phá thành chân nguyên ngay tại chỗ. Thực lực sẽ trở nên đáng sợ hơn lúc tham gia đại hội tỷ võ rất nhiều rất nhiều. Đừng nói là Dương Diễn, tới khi đó ngay cả Trần Khôn có đánh lại không cũng là cả một vấn đề.

Trước hoặc sau khi vào bí cảnh, ít nhất phải đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 10, mới có khả năng cạnh tranh với thập đại cao thủ, thậm chí là những anh tài của tứ đại môn phái khác nữa.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 83: Dịch Dung Thuật

Chạy tới Tàng Kinh Các để lựa chọn tuyệt học phần thưởng của mình. Vẫn với bầu không khí quen thuộc, trang nghiêm, lặng yên, ngoại trừ tiếng hơi thở và bước chân nhẹ nhàng, không có thêm bất kỳ âm thanh hỗn tạp nào cả.

Cách lối vào không xa, vị trưởng lão phụ trách trông giữ Tàng Kinh Các vẫn với phong thái như xưa, ngồi dựa lưng trên chiếc ghế gỗ, mắt nửa nhắm nửa mở, không biết là ông ta đang ngủ hay đang tỉnh nữa.

Nhẹ nhàng bước tới trước mặt vị trưởng lão, khẽ cúi người chấp tay thi lễ với ông ta.

“Cậu chính là Dương Kiệt?” Đôi mắt của trưởng lão từ từ mở to ra, phát hiện thân hình “siêu mẫu” quen thuộc mà mình từng có chút hứng thú cách nay nửa năm, mỉm cười nhẹ nhàng hỏi.

“Thưa vâng ạ, đệ tử chính là Dương Kiệt ạ.” Tuy ngày thường ngông nghênh láo xược, nhưng thừa hưởng dòng máu và văn hóa tốt đẹp của người Việt Nam, kính lão đắc thọ, đối xử với những người lớn tuổi luôn tỏ ra tôn kính lễ phép. Tất nhiên, ngoại trừ những lão già muốn dè đầu cười cổ mình, tới lúc đó đừng nói là lễ phép, không tặng vài cú bốp chày vào đầu ông là may lắm rồi.

“Gia nhập tông môn chưa đầy một năm, từ một đệ tử tạp vụ đi lên, tu luyện Tam Chuyển Thần Dương Công như tốc độ tu luyện thần tốc tới mức độ đáng sợ, chưa đầy nửa năm đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 9, đoạt

luôn vị trí hạng 6 đại hội tỷ võ hàng năm. Xem ra duyên cơ của cậu không ít nhỉ?”

Đôi mắt vị trưởng lão lóe qua tia sáng dị thường, càng lúc càng tỏa ra hứng thú với Dương Kiệt hơn, đồng thời không ngừng quan sát vẻ mặt của anh ta như thế nào, để xem có điều gì bất thường không.

Dương Kiệt chỉ mang theo nụ cười khiêm tốn, cơ duyên thì cơ duyên, có lý do để biện minh cho sự tiến bộ thần tốc của mình.

Nhìn thấy Dương Kiệt vẫn bình thản mỉm cười, trưởng lão càng “khẳng định” suy đoán của mình hơn nữa.

“Tuy cơ duyên có thể thay đổi cuộc đời của cậu, nhưng cơ duyên là cơ duyên, không thể suốt đời trông mong vào nó được. Nói cho cùng, tu luyện là hoàn toàn dựa vào nỗ lực của cậu, đừng nên bị những gì đang có che mờ đôi mắt của mình, không ngừng phấn đấu nỗ lực hơn nữa, hiểu chưa.”

Trưởng lão càng nhìn Dương Kiệt càng cảm thấy vừa mắt, lên tiếng khuyên bảo chân thành.

“Xin đa tạ lời dẫn dắt của trưởng lão, đệ tử sẽ ghi nhớ suốt đời ạ.”
Dương Kiệt mang theo vẻ mặt “cảm kích” chấp tay nói.

“Thôi không tốn thời gian của cậu nữa, cậu có một lần cơ hội vào trong lựa chọn tuyệt học huyền giới cao cấp, hãy tranh thủ lựa chọn môn tuyệt học phù hợp với mình, hy vọng thí luyện liên tông môn lần này có thể giúp ích được cho cậu.”

Trưởng lão vẫy vẫy tay cho Dương Kiệt đi vào trong, tiếp tục nhắm mắt lại chìm sâu trong thế giới của riêng mình.

Dương Kiệt lại chấp tay thi lễ một lần trước khi đi thẳng tới kệ sách có chứa tuyệt học huyền giới cao cấp.

Lúc này trong này đã có không ít đệ tử nội môn đang chìm đắm trong cuốn tuyệt học trên tay(tuyệt học huyền giới cao cấp phải từ đệ tử nội môn mới có tư cách tu luyện), đầu lắc qua lắc lại như vừa cắn xong thuốc lắc. có người lộ ra nụ cười mừng rỡ khi phát hiện môn tuyệt học phù hợp với bản thân v.v....

Xoạt xoạt ~~~~!!

Thân hình “ siêu mẫu” của Dương Kiệt vừa bước vào, lập tức trở thành tâm điểm của mọi tầm nhìn. Không ít người ngưng lại việc chiêm ngưỡng nghiêm cứu tuyệt học trong tay, phóng ánh mắt kỳ dị về phía anh ta.

Dương Kiệt thầm thở dài, trở thành người nổi tiếng thật khổ, đi tới đâu cũng bị chú ý soi mói.

Lòng than thở nhưng mặt đầy đắc chí ngẩng cao đầu đi thẳng vào trong dưới ánh mắt soi mói của những người xung quanh, hoàn toàn không nghe thấy không ít người đang thì thầm to nhỏ rằng: “ kìa, kìa, hình như người này chính là Dương Kiệt thì phải. Nghe nói là ngựa ô trong đại hội tỷ võ khu vực ngoại môn, đứng hạng 6 thậm chí đánh ngang ngửa với tên Dương Diễn. Nhưng nghe nói tên này có sở thích “ kỳ dị”, dính dáng tình cảm với một tên nam đệ tử ngoại môn khác là Tạ Thế Hào, trên lôi đài diễn ra trận đấu ân oán tình thù kinh điển, đánh bại “ kẻ lừa tình” mình, gỡ gạc lại chút danh dự thì phải.”

“ Thật sao? Mặt mũi cũng sáng sủa đấy chứ, không ngờ lại là một tên “ ái nam ái nữ”.” Không ít người sau khi nghe xong lời đồn, không ngừng phóng ánh mắt khinh bỉ và chán ghét về phía Dương Kiệt vẫn đang hiên ngang bước sâu vào bên trong.

Dương Kiệt hoàn toàn không biết rằng mình đã trở thành tâm điểm đàm tiếu không chỉ ở khu vực ngoại môn, thậm chí bên nội môn cũng đã bắt đầu lan truyền rồi đây.

“ Xem nào, Tứ Quý Kiếm Pháp, Liệt Diễm Ngục Hỏa Chương, Bát Bộ Thần Quyền, Tinh không Chỉ Pháp, Tuyền Phong Cước, Kim Cang Ấn”

Không ngừng bóc lấy những quyển tuyệt học huyền giới cao cấp lên xem, nhưng xem qua soi lại, vẫn chưa tìm thấy môn tuyệt học nào khiến mình hài lòng.

“ Dịch Dung Thuật??!!” một quyển sách bề mặt đóng đầy bụi trên kệ vô tình lọt vào đôi mắt của Dương Kiệt, khi nhìn rõ ghi chú trên đó, không kèm được lộ ra vẻ hứng thú.

Dịch Dung Thuật: có thể sử dụng chân khí của mình dùng để thay đổi diện mạo dung nhan của bản thân.

Điểm đáng sợ nhất của Dịch Dung Thuật này không chỉ có thể thay đổi dung nhan, ngay cả giọng nói, khí thế trong người cũng lập tức thay đổi theo ý mình, nếu như không vượt quá bản thân mười cảnh giới, tuyệt đối không thể phát hiện ra được.

Tuyệt đối là một thần khí dành cho nghề cướp bóc và mượn dao giết người.

Nếu như lúc này mình sử dụng Dịch Dung Thuật biến đổi thành khuôn mặt của tên Lăng Hàn Phong hoặc Tư Mã Phong Vân, sau đó chạy tới khu vực phòng tắm của đệ tử nữ, sẽ có kết cục như thế nào nhỉ?

Nghĩ tới điều đó, trên môi Dương Kiệt không kèm được lộ ra nụ cười hề tiện dân đang.

Xịt ~~~!!

Không ít đệ tử nội môn đứng cách đó không quá xa, đặc biệt là các đệ tử nam sau khi nghe xong lời đồn về Dương Kiệt, lúc này lại nhìn thấy khuôn mặt “dâm đãng” của anh ta, “cúc hoa” không kìm được co rút chặt lại, hít sau hơi lạnh vào người, toàn thân ớn lạnh sờn cả tóc gáy, ai nấy đều ba chân bốn cẳng tránh xa tên khốn đó càng xa càng tốt.

“Chính mày đây ~~~!!” Dương Kiệt phấn khích chụp lấy quyền bí kíp, hí hửng chạy tới đăng ký với trưởng lão phụ trách.

“Dịch Dung Thuật??” Trưởng lão có chút bất ngờ khi Dương Kiệt lại lựa chôn bí kíp như thế này.

Dịch Dung Thuật không phải không tốt, thậm chí vô cùng hữu dụng ở nhiều trường hợp, nhưng hoàn toàn không giúp ích được gì cho thực lực của bản thân cả. Ngay cả đệ tử nội môn cũng không phải thường xuyên có cơ hội đi vào Tàng Kinh Các để lựa chọn tuyệt học tu luyện, nên thông thường sẽ lựa chọn những tuyệt học giúp ích được cho bản thân. Những bí thuật như Dịch Dung Thuật hầu như không ai đụng tới. Không ngờ cơ hội ngàn năm có một để lựa chọn tuyệt học huyền giới cao cấp mà anh ta lại đi lựa chọn cái bí thuật này, quả thật khó hiểu quá đi.

Trưởng lão dùng ánh mắt dò xét quan sát Dương Kiệt hồi lâu, nhìn tới nỗi Dương Kiệt cũng cảm thấy chột dạ. Chẳng lẽ ý tưởng của mình bại lộ rồi sao?

“Không nên để những thứ đen tối che mờ bốn tâm của mình, cậu hãy tự cân nhắc thật kỹ những lựa chọn của bản thân.”

Nói xong câu đó, trực tiếp nhắm mắt lại, không muốn nói thêm gì nữa.

Dương Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm, chấp tay thi lễ một cái xong, quay người rời khỏi Tàng Kinh Các quay trở về trang viên của mình.

“ hy vọng thằng nhóc không lầm đường lạc lối.” Bóng lưng Dương Kiệt khuất đi sau cổng vào, trưởng lão từ từ mở mắt ra, thở dài một tiếng lầm bầm nói nhỏ.

Ba chân bốn cẳng chạy về tới trang viên của mình, rút tấm thẻ của mình ấn vào dấu khuất trước cổng. Cánh cổng từ từ mở ra, vừa định bước vào đột nhiên phía sau vang lên giọng nói quen thuộc đã từng nghe qua từ đâu.

“ Hô hô, Dương tiểu đệ, vết thương trên vai thế nào rồi? Đã lành hẳn rồi chứ? Mấy tên trong khu điều trị mát tay quá nhỉ.”

Dương Kiệt giật mình quay người lại nhìn, thì ra là “người quen” Triệu trưởng lão, người đã từng giúp đỡ mình trong lúc thí luyện gia nhập khu vực ngoại môn đây mà.

“ À há, thì ra là Triệu trưởng lão, lâu ngày không gặp, tưởng nhớ vô cùng, Triệu trưởng lão vẫn phong độ như xưa.” Dương Kiệt hí hí chấp tay thi lễ.

“ Hô hô, như nhau, như nhau cả thôi. Lâu lâu mới có dịp đi tới khu vực ngoại môn, tiện đường ghé thăm tiểu huynh đệ, đồng thời chúc mừng tiểu huynh đệ tiến bộ thần tốc, trong đại hội tỷ võ đại phát thần uy, giành được thứ hạng cao.”

Triệu trưởng lão khác xa với vẻ mặt nghiêm nghị hồi trong phòng thí luyện, lúc này mang theo nụ cười tự cho là “ chân thành, nhiệt tình” nhất cười nói với Dương Kiệt.

Ông ta không thể không làm vậy. Nhìn thấy ánh mắt như tên tội phạm hiếp dâm khi nhìn thấy con gái trong trắng của Tô trưởng lão và Vương trưởng lão khi nhìn vào Dương Kiệt. Triệu trưởng lão biết rằng không thể chần chừ được nữa rồi, phải nhanh chóng tung đòn phủ đầu hót tay trên mới được.

Nên ngay sau khi đại hội tỷ võ kết thúc đã nhanh chóng chạy tới khu điều trị, mục đích là thăm hỏi tạo ấn tượng tốt với Dương Kiệt. Nhưng ai ngờ lúc đó Dương Kiệt và Dương Diễm đã thức tỉnh và rời khỏi. Đành phải tiếp tục chạy tới trang viên của anh ta chờ đợi.

Chỉ là đường đường một trưởng lão nội môn sao có thể đứng đợi ngay trước cửa một đệ tử ngoại môn được chứ? Còn gì là thể diện nữa? Thậm chí không chừng còn bị đối phương đánh giá thấp nữa là. Nên đã lén lén ẩn mình ở bụi cây ở phía xa.

Lúc này nhìn thấy Dương Kiệt trở về nhà, nhanh chóng từ bụi cây phóng ra, tựa như vừa mới tiện đường ghé qua vậy.

Không có việc thì đến làm gì? Dương Kiệt tuyệt đối không tin rằng Triệu trưởng lão chỉ đơn thuần ghé qua hỏi thăm mình. Chắc chắn có chuyện gì liên quan tới mình rồi đây. Phải thận trọng mới được.

Tuy có thiện cảm với Triệu trưởng lão, nhưng không có nghĩa là ông ta nói gì mình gật đầu cái đó, nếu như có gì làm hại tới lợi ích của mình, tuyệt đối có thể trở mặt ngay tức khắc.

Nhìn thấy Dương Kiệt mang theo vẻ cảnh giác, mặc dù đã che giấu rất kín, nhưng cũng không lọt qua được đôi mắt dày dặn kinh nghiệm của Triệu trưởng lão. Trong lòng có chút không biết phải làm sao? Quả thật, lần ghé thăm này quá đường đột, cho dù thay mình vào vị trí của hắn, chắc cũng cảnh giác như thế thôi.

Nhưng đó không phải là kịch bản mà Triệu trưởng lão mong muốn. Giờ phóng đao thì đành phải theo đao, chỉ cần cách sử dụng “mặt dày thần công” tiếp tục mà thôi.

Giả vờ ho nhẹ một tiếng, mỉm cười nói: “E hèm, tiểu huynh đệ không có ý định mời lão phu vào trong trang viên làm khách sao?”

Nói xong câu này Triệu trưởng lão không kèm được đở hết cả khuôn mặt. Có cảm giác như ép buộc người ta phải đón mình vào làm khách vậy.

Dương Kiệt lộ ra vẻ mặt “sực nhớ”, cười nói: “Ấy chết, suýt chút nữa thì quên. Triệu trưởng lão là khách quý, sao có thể để khách quý đứng ở trước cổng trò chuyện như vậy được chứ? Mời vào, mời vào, nếu như trưởng lão không chê tiện xá nhỏ bé, mời trưởng lão ghé vào dùng chén trà ạ.”

Triệu trưởng lão lập tức phóng ánh mắt ngụ ý “chú mày có tương lai” về phía Dương Kiệt, vui vẻ theo chân anh ta đi thẳng vào trong trang viên để làm khách.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 84: Chèo Kéo

Hai người chia chủ khách ngồi xong, Dương Kiệt giả vờ lộ ra vẻ ái ngại ngập ngừng nói: “ Ấy chết, ngày thường đệ tử không có đón khách, nên không chuẩn bị trà nước bánh trái để chiêu đãi, mong trưởng lão thông cảm cho ạ.”

Triệu trưởng lão thâm trợn mắt trắng với con heo mập keo kiệt ở trước mặt. Với tính cách bóp chẹt lợi ích tới giọt cuối cùng như hấn, muốn hấn bỏ tiền ra mua bánh trái trà nước chiêu đãi người ta, còn hơn cả việc phải lấy mạng hấn. Đối với những người như thế Triệu trưởng lão cũng không lạ lắm gì, vả lại mục đích tới đây lần này không phải là để thưởng thức trà nước gì cả, nên cũng không bắt măn gì cả.

“ Không có chi, tiểu huynh đệ đừng khách sáo làm gì, chúng ta ngồi trò chuyện như thế được rồi mà.”

Triệu trưởng lão vô cùng “ rộng lượng” bỏ qua chuyện con con đó. Trực tiếp vào thẳng vấn đề: “ Trước tiên xin chúc mừng tiểu huynh đệ đã chiếm được một suất tham dự thí luyện liên tông môn. Nhớ lại năm xưa lão phu cũng từng được vinh dự tham gia vào thí luyện đó, trong bí cảnh có không ít cơ duyên quý giá, không chừng sau hoàn thành thí luyện, tiểu huynh đệ trực tiếp đột phá tới cảnh giới chân nguyên, trở thành đệ tử nội môn cũng không chừng.”

“ hy vọng, hy vọng được như lời trưởng lão nói.” Dương Kiệt cười cười đáp lời, nhưng vẫn chưa hiểu ông ta muốn gì, cho tới câu sau.

“ Sau khi trở thành đệ tử nội môn, nếu như tiểu huynh đệ có gì cần giúp đỡ, có thể trực tiếp tới tìm lão phu. Lão phu ít nhiều cũng có chút địa vị trong nội môn, không chừng có thể giúp đỡ được tiểu huynh đệ cũng nên. Phải biết rằng khu vực nội môn không như ngoại môn, bè phái phức tạp, nếu như không có chút quan hệ, sẽ rất khó sống đây.”

Triệu trưởng lão bắt đầu để lời đuôi cáo của mình ra, như muốn ám chỉ gì đó.

À há, thì ra là muốn chèo kéo mình đây mà!!

Biết được mục đích của Triệu trưởng lão, đầu óc của Dương Kiệt nhanh chóng vận chuyển. Quả thật, đã từng nghe nói rằng khu vực nội môn kết bè lập phái vô cùng nghiêm trọng, những người không có thế lực phía sau đỡ lưng tuyệt đối bị hành tới nỗi không có đất sống chứ không như những trò trẻ con như bên ngoài ngoại môn này.

Bản thân mình có chút thiện cảm với Triệu trưởng lão, nên trước lời chèo kéo của ông ta, cũng không phải là không thể suy nghĩ. Chỉ là trước hết phải xem xem thành ý của ông ta như thế nào đã.

Mở mắt ngay miệng mèo, không cần vài nhát, rút rút máu của Triệu trưởng lão quả thật có lỗi với bản thân quá đi.

“ Chỉ là, chỉ là.....” Dương Kiệt lộ ra vẻ khó xử tiếc nuối.

“ Không biết tiểu huynh đệ có gì khó khăn, nói ra xem xem lão phu có giúp gì được cho huynh đệ không.”

“Tới rồi đây!” Trong lòng Triệu trưởng lão lập tức thấp thỏm không yên. Trước khi nói ra lời này đã dự đoán được đề đôi phương cửa một dao vào cổ, chỉ mong đôi phương nể tình cái thân già này nương tay chút ít mà thôi.

Dương Kiệt thở dài một tiếng: “ Triệu trưởng lão cũng biết rồi đấy, đệ tử chỉ mới là một tiên thiên tầng thứ 9, tài hèn sức mọn, may mắn lắm mới giành được suất tham dự thí luyện liên tông môn, cũng không hy vọng điều gì, chỉ là vào trong đó mở mang tầm mắt mà thôi, sao mà có tư cách tranh giành cơ duyên với các đệ tử thiên tài khác chứ? Cho nên cũng không dám nghĩ tới việc sau khi rời khỏi bí cảnh thí luyện sẽ tiến bộ được bao nhiêu nữa. Vả lại, gần nay chắc trưởng lão cũng có nghe chút tin đồn rằng đệ tử có mâu thuẫn với Lăng sư huynh chứ nhỉ? Mọi đường sống của đệ tử đều bị phong tỏa hết, tài nguyên tu luyện thiếu hụt, tương lai mù tịt, không biết tới năm tháng nào mới đột phá được thành chân nguyên, trở thành đệ tử nội môn đây.”

Câu dứt, mang theo vẻ mặt tuyệt vọng than thở liên hồi.

Triệu trưởng lão không kiềm được phải trợn mắt trắng với tên khốn vô liêm sỉ này.

Tài hèn sức mọn? may mắn? có nhiều người cũng muốn được tài hèn sức mọn và may mắn như người kia. Còn việc bị Lăng Hàn Phong phong tỏa hết con đường sống, tương lai mù tịt? Sao lão phu lại nghe thấy một kịch bản khác ta?

Diễn sâu quá rồi đấy anh bạn trẻ. Muốn vùi lợi ích thì nói thẳng ra cho rồi, dài dòng lời thôi chi cho mệt.

Mặc dù trong lòng vô cùng khinh bỉ, nhưng khuôn mặt vẫn mang theo nụ cười cảm thông. Dường như “sức nhớ” điều gì đó, giả vờ vỗ nhẹ đầu mình cười nói: “ Ái da, suýt chút nữa thì quên. Nãy giờ lo nói chuyện quên cả quà cáp khi làm khách, quả thật đáng trách.” Từ trong tay áo lấy ra một túi càn khôn, ném qua cho Dương Kiệt, cười nói: “ Chút quà hèn mọn, tiểu huynh đệ đừng chê cười nhé.”

“ Không dám, không dám. Trưởng lão ghé thăm là vui rồi, còn bày vẽ quà cáp chi nữa, tốn thọ đệ tử bây giờ.” Mặc dù miệng đầy khách sáo, nhưng bàn tay vừa chụp lấy túi càn khôn lập tức nhét thẳng vào trong ống tay áo của mình, không chút vẻ gì khách sáo cả.

“ Một trăm viên tích khí đan cao cấp, năm viên tụ nguyên đan, hai triệu linh thạch cấp thấp ~~!!” Khẽ dùng thần thức kiểm tra túi càn khôn, đôi mắt lập tức rực sáng như bóng đèn pha.

Tích khí đan cao cấp, luyện hóa một viên có thể nhận được 50000 điểm kinh nghiệm. một trăm viên nghĩa là được năm triệu điểm kinh nghiệm. Nếu như không phải Dương Kiệt tu luyện Tam Chuyển Thần Dương Công, điểm kinh nghiệm X3, e rằng có thể thăng lên tới tiên thiên tầng thứ 10 rồi đấy.

Tụ nguyên đan: giành cho những người ở cảnh giới tiên thiên tầng thứ 10 đang trong giao đoạn chuyển hóa chân khí thành chân nguyên, phục dụng sẽ rút ngắn thời gian chuyển hóa chân nguyên đột phá thành chân nguyên. Phục dụng nhận được 500000 điểm kinh nghiệm.

Món quà này tuyệt đối không hèn mọn chút nào đấy.

“ Không có chi, không có chi, đó là phép lịch sự khi làm khách, tiểu huynh đệ cứ nhận lấy để lão phu vui lòng.”

Mặc dù tim đang rứa máu, nhưng Triệu trưởng lão vẫn mang theo vẻ mặt “ nếu cậu không nhận thì không xong với ta” cười nói.

“ Đa tạ, đa tạ, đệ tử đa tạ Triệu trưởng lão nhiều ạ. Sau khi đệ tử gia nhập vào nội môn, hy vọng nhận được sự chỉ bảo và chiếu cố của trưởng lão thường xuyên ạ.”

Nuốt xong của người ta, ít ra phải có chút biểu hiện, một câu nói đầy ngụ ý ám chỉ buông ra, mày hiểu tao hiểu, vui vẻ cả làng.

Me kiếp! Đồ máu này giờ, chỉ chờ câu đó của chú mày thôi.

“ Dương huynh đệ hãy yên tâm, lão phu có sở thích nâng đỡ chăm sóc cho những hậu bối lương thiện trung thực như Dương huynh đệ, sau này hãy giao lưu giao lưu thường xuyên.”

“ à, Dương huynh đệ vừa mới chấn thương chưa lành hẳn, cần phải có thời gian nghỉ ngơi, lão phu cũng không làm phiền huynh đệ nữa, hẹn gặp lại trong khu vực nội môn vậy. Sẵn tiện chúc Dương huynh đệ có được nhiều cơ duyên trong chuyến thí luyện liên tông môn lần này.”

Mục đích đã đạt được, không cần thiết phải nán lại nữa. Nhanh chóng tìm cơ cáo từ. ở lại lâu hơn không chừng bị đối phương cửa thêm vài nhát thì khổ.

“ Ái da, trưởng lão không nán lại thêm chút sao? À à, trưởng lão ngày thường trăm công ngàn việc, bỏ thời gian tới ghé thăm đệ tử vậy là vinh hạnh lắm rồi, không thể đòi hỏi thêm được nữa, để đệ tử tiễn trưởng lão ra cửa ả.”

Mặc dù vẻ mặt đầy tiếc nuối, nhưng nhanh chân nhanh tay đứng bật dậy đi thẳng về phía cửa và làm ra động tác đưa tiễn, không có vẻ gì muốn giữ khách lại gì cả.

Thằng nhóc lão cá ~~~!!

Mép miệng Triệu trưởng lão khẽ co giật vài cái. Đối phương giống như muốn đuổi tà vậy. Mặc dù đã muốn nhanh chóng rời khỏi, nhưng tình cảnh như thế này quả thật khó chịu quá đi.

Đưa Triệu trưởng lão ra tới công trang viên, ông ta quay lại vỗ nhẹ lên vai và động viên vài câu, sau đó nhanh chóng biến mất trong tầm mắt của Dương Kiệt.

Đối với sự chèo kéo của Triệu trưởng lão, Dương Kiệt vẫn chưa hoàn toàn có quyết định, nhưng sau này vào tới nội môn dựa hơi và giúp sức khi cần thiết cho Triệu trưởng lão chút cũng không thành vấn đề. Còn nói tới việc phải bán mạng thì hoàn toàn không thể. Ít nhất là trước khi nhìn thấy thành ý đủ trọng lượng của ông ta, Dương Kiệt không có ý định hoàn toàn ngả hẳn về phía bè phái của Triệu trưởng lão.

Thôi, chuyện đó tính sau vậy. Quan trọng nhất hiện giờ là tiêu thụ hết những tài nguyên tu luyện vừa có được, tranh thủ trước khi thí luyện liên tông môn bắt đầu, phải đạt được tiên thiên tầng thứ 10.

Xoảng xoảng xoảng ~~~!!

Tại trang viên bề thế của Lăng Hàn Phong, lúc này con rắn độc đang trút hết cơn giận của mình vào những vật có thể đập vỡ được.

“ Tổng Thiên Hành khôn khiếp, chỉ vì mi mà ta phải xếp hạng dưới cả con heo mập đáng ghét kia! Chuyện này chưa xong đâu, vào tới bí cảnh thí luyện, ta sẽ cho các ngươi biết hậu quả khi đã chọc giận tới Lăng Hàn Phong này.”

Lúc này rắn độc vẫn còn chưa nuốt trôi thất bại trong đại hội tỷ võ, đặc biệt là xếp hạng của mình nằm dưới cả kẻ thù chỉ như “ một con kiến yếu ớt” trong mắt mình, quả thật là một sỉ nhục không thể tha thứ được.

Cộc cộc ~~~!!

“ Vào ~~~~!!!” Trong lúc đang tiếp tục ném bỏ những gì có thể vớ tới, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, Lăng Hàn Phong gần như gào thét nói.

Két ~~~~!!

Cánh cửa từ từ mở ra, một đệ tử chân nguyên mang theo tâm trạng thấp thỏm không yên từ bên ngoài bước vào. Lúc này phát hiện ánh mắt lạnh lùng đầy sát khí của Lăng Hàn Phong đang dán chặt vào mình, tựa như “mày không cho tao câu trả lời thích đáng thì đừng trách tao độc ác”, run bắn người lên, tựa như đang rơi vào hàn băng âm cả trăm độ vậy.

“ Nói ~~~~~!!”

“ Bầm, bầm Lăng sư huynh, thuộc, thuộc hạ vừa nhật... nhật được viên ký ức ma... ma thạch ngay trước cổng trang... trang viên ạ....” Tên đệ tử chân nguyên tê tái cả đầu, cắn răng run giọng nói.

“ Ký ức ma thạch??” Cẩm lý viên ký ức ma thạch mà tên đệ tử hai tay dâng lên, vầy vầy tay đuối khéo hấn rời khỏi. Chân khí truyền thẳng vào ký ức ma thạch, ngay lập tức trước mắt xuất hiện hình ảnh đã ghi nhớ trong ma thạch.

“ Con heo mập trời đánh ~~~~, Ta thề không đội trời chung với nhà ngươi, AAAAAAAAAAAAA ~~~~~!” Lăng Hàn Phong giương to đôi mắt đầy gân máu ra hết cỡ nhìn vào hình ảnh ở trước mắt, phần nộ gào thét vang động cả trang viên.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 85: Tập Hợp

“ Chết, chết, chết, không chỉ con heo mập kia, ngay cả ả tiện nhân kia cũng phải chết ~~~~!!”

Lăng Hàn Phong tựa như mất hết lý trí, hận không thể phang thây xẻ thịt đôi ‘cẩu nam nữ’ kia ngay tức khắc.

Không phải Lăng Hàn Phong quá yêu Diệp Tuyên hay gì cả. Chủ yếu là hắn đã xem Diệp Tuyên như món đồ chơi yêu thích của hắn. Giờ nay món đồ chơi yêu thích bị kẻ khác làm dơ bẩn. Với tính cách hẹp hòi ích kỷ như hắn, chắc chắn sẽ đập nát món đồ chơi đó, còn số phận của tên khốn dám làm dơ bẩn món đồ chơi của mình, cũng không khá hơn được bao nhiêu rồi.

Mặc dù trong lòng hắn biết rõ vụ này rõ ràng là một âm mưu, một âm mưu mượn dao giết người, Dương Kiệt và Diệp Tuyên đều là nạn nhân trong vụ này. Nhưng đối với hắn không quan trọng. Quan trọng nhất là món đồ chơi của mình đã bị dơ bẩn, và tên khốn làm dơ bẩn món đồ chơi của mình phải trả giá cho việc làm của mình.

Ngoài ra, còn chủ mưu của vụ này, tốt nhất đừng để ta nắm đầu ra. Nếu không thì mày phải ân hận vì đã sống trên đời này.

“ AAAAAAAAAAAAAA ~~~~!!”

Sau một hồi gào thét trút giận lên những đồ vật vô tội trong phòng. Lăng Hàn Phong đã dần bình tĩnh lại. Cắn răng lẩm bẩm nói: “ Việc quan trọng nhất hiện giờ là tập trung thí luyện liên tông môn trước đã. Tống Thiên

Hành, Dương Kiệt, bí cảnh thí luyện lần này chính là mồ chôn của các người ~~~!! Còn ả tiện nhân kia, sau khi kết thúc thí luyện liên tông môn, ta sẽ biến ả thành nô lệ tình dục của ta, sau khi chơi chán chê rồi, sẽ bán ả vào tiệm thanh lâu nổi tiếng trong các thành thị lớn, biến thành trò tiêu khiển của đám đàn ông trong thiên hạ, hahahahaha ~~~~~!!”

Sau cú sốc thất bại ở đại hội tỷ võ, cộng thêm kích thích mới đây, đã khiến tính cách của Lăng Hàn Phong ít nhiều trở nên đen tối biến thái.

Mười ngày đối với hai mươi thí sinh có suất tham dự thí luyện liên tông môn nói nhiều không nhiều, nói ít cũng không ít. Ai nấy đều cố gắng vào việc tập trung điều trị, phục hồi và tu luyện trong giai đoạn nước rút cuối cùng.

“ Yêu cầu hai mươi đệ tử tham gia thí luyện liên tông môn tập hợp tại quảng trường sau nửa canh giờ nữa. Xin nhắc lại, Yêu cầu hai mươi đệ tử tham gia thí luyện liên tông môn tập hợp tại quảng trường sau nửa canh giờ nữa.”

Cuối cùng cái gì tới cũng phải tới, trên bầu trời khu vực ngoại môn vang lên giọng nói nghiêm nghị của Lý trưởng lão.

“ Tới lúc rồi, xuất phát thôi ~~~!!” Dương Kiệt từ trong trạng thái tu luyện từ từ mở mắt, trên môi lộ ra nụ cười đầy tự tin. Nếu như có người khác ở đây, chắc chắn sẽ phát hiện khí thế của một tiên thiên tầng thứ 10 từ trên người anh ta phát tán ra.

Đúng thế, sau mười ngày hấp thụ tích khí đan cao cấp và tụ nguyên đan, Dương Kiệt đã đạt đủ điểm kinh nghiệm để thăng cấp thành tiên thiên tầng

thứ 10. Mọi vết thương trên người đã hoàn toàn biến mất, tựa như chưa từng bị chấn thương qua vậy.

Đó là lợi ích của việc được thăng cấp, lập tức full máu hồi sinh.

Thu xếp lại quần áo chỉnh tề, nhanh chóng rời khỏi trang viên của mình, đi thẳng về phía quảng trường tập hợp.

‘Kìa, kìa, Dương Kiệt, Dương sư huynh tới rồi kìa ~~~~!’” Lúc này trong quảng trường đã có không ít đệ tử khu vực ngoại môn tham gia đưa tiễn hai mươi vị cao thủ đại diện cho Thánh Hỏa Tông tham gia thí luyện liên tông môn. Từ phía xa xa đã phát hiện cái hình bóng “không lồ” của Dương Kiệt, không ít người kêu thét lên.

“Sao? Tên ái nam ái....” có người không tự chủ buột miệng xưng hô, nhưng nhanh chóng bưng tỉnh dùng tay bịt miệng lại không dám nói tiếp nữa.

Ngay lập tức mọi ánh mắt đều đổ dồn hết về phía một nhân vật chính khác là Tạ Thế Hào đã có mặt tại quảng trường từ rất sớm.

Nhìn thấy những ánh mắt đầy hâm mộ và những lời bàn tán “không hay” về phía mình, Tạ Thế Hào phần nộ tới cùng. Hận không thể phang thây xẻ thịt tên khốn đã khiến mình thành tiêu điểm đàm tiếu như vậy.

Lừa đảo tiền bạc, phá hoại hình tượng, lúc này ngay cả thanh danh cũng bị hủy hoại bởi con heo mập trời đánh đó. Nếu như không phải đánh không lại, e rằng lúc này đã lao tới liều mạng với kẻ thù rồi.

Khác xa với Dương Kiệt ngay sau khi lãnh thưởng xong suốt ngày nhốt mình trong trang viên tu luyện, không nghe được phong thanh bên ngoài. Tin đồn “cuộc tình xuyên thế kỷ” giữa anh ta và Tạ Thế Hào càng lan

truyền càng có xu hướng dữ dội hơn nữa. Tất nhiên cũng lọt tới tai của Tạ Thế Hào rồi.

Nhưng hẳn càng giải thích người khác càng lầm tưởng đó là sự thật. Không chỉ các fan nữ ngày thường vẫn vây kín mình xa lánh, ngay cả những bạn bè nam cũng tránh xa không dám tới gần mình, tránh mình như đang tránh tà vậ. Quả thật là đau lòng quá đi. Nhưng lại không biết phải làm sao.

Hãy đợi đấy! Vào tới bí cảnh thí luyện, sẽ có lúc ngươi phải khóc ròng mà thôi.

Nghĩ tới kế hoạch liên minh với Tư Mã Phong Vân, Tạ Thế Hào cắn răng nuốt trôi những sỉ nhục mà mình đang phải chịu đựng lúc này. Phóng ánh mắt thù địch đầy sát khí về phía Dương Kiệt một cái, sau đó quay đầu sang hướng khác, tựa như không nghe không thấy gì cả.

Dương Kiệt tất nhiên cũng cảm nhận được ánh mắt thù địch của Tạ Thế Hào, nhưng đối với những tên bại tướng dưới tay mình, chỉ khẽ bều bều môi tỏ vẻ khinh thường, chẳng đáng để bận tâm gì cả.

“ Xem kìa, xem kìa, hai người đưa mắt nhìn nhau đầy thù địch, xem ra tình cảm một khi đã rạn nứt thay đổi, thì không thể hàn gắn lại như xưa nữa nhỉ?” Một người tỏ ra là “chuyên gia” nêu ra quan điểm của mình.

“ Chứ sao, nếu dễ dàng hàn gắn thì làm gì có câu “ chuyên yêu thành hận” nữa chứ. Quả thật đáng tiếc cho một “ cặp đôi đẹp” như thế này.” Một tên “ hận thiên hạ không loạn lên” lên tiếng chế giễu bình phẩm.

“ Đồi phong bại tục, đồi phong bại tục ~~~!!” Một “ngụy đạo sĩ” lắc đầu than trách.

“ Kzy dzi dzây, sao ánh mắt mọi người nhìn vào mình và Tạ Thế Hào có gì đó kỳ kỳ vậy?”

Dương Kiệt cũng bắt đầu cảm thấy biểu hiện của mọi người có chút khác thường, hoàn toàn không phải mang theo tâm lý “xem phim” như thông thường.

“ Tới rồi kia, chị em song sinh tới rồi kia.” Cũng may là đúng lúc này một cặp nhân vật tâm điểm xuất hiện, kéo hết mọi ánh mắt về phía bên kia, không còn dành nhiều chú ý tới cả hai nữa.

“ Chà chà, vẫn khiêu gợi khuyến rũ như trước kia, ước gì được chơi trò 3P với hai em ý nhĩ ~~~!!” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt “ anh Trư” không ngừng quan sát đánh giá chị em Lý Uyển Dung và Lý Uyển Nhi, nước miếng nước dãi chảy dài trên mép miệng.

Hai chị em song sinh nhanh chóng phát hiện một ánh mắt “ soi mói” cực kỳ đê tiện đang không ngừng phóng về phía mình. Đôi lông mày vòng cung xinh xắn khẽ dúu lại, khi nhìn rõ đối phương, trên môi lộ ra nụ cười nghiêng nước nghiêng thành, cả hai rảo bước bước về phía Dương Kiệt đang đứng chiêm ngưỡng mình.

“ Hai chị em đang bước về phía mình?? Trúng mánh rồi chẳng??” Dương Kiệt phấn khích tột cùng, mỡ thịt trên người không kiềm chế được run rẩy liên hồi.

“ Vì sao? Vì sao hai chị em đi về hướng con heo mập “ biến thái” kia mà không đi về phía mình chứ? Ta không phục ~~~!” Không ít đê tử nam trong lòng phần nộ gào thét khi nhìn thấy hai chị em song sinh miệng mang nụ cười thân thiện tiến về phía Dương Kiệt.

“ Không sao, không sao, chắc họ nghĩ cùng là “ chị em” cả nên tỏ ra thân thiện chào hỏi với nhau cũng là điều dễ hiểu thôi.” Mấy tên ghen tức không ngừng dùng lý lẽ để an ủi cho tâm linh bị tổn thương của bản thân.

“ Muội chào Dương sư huynh ạ.” Cả hai dùng giọng nói ngọt hơn mía đường mỉm cười chào hỏi.”

“ Chào, chào hai sư muội. Không ngờ sư muội cũng biết tới sư huynh, quả thật là vinh hạnh quá đi.” Nghe xong giọng nói của cặp chị em song sinh, Dương Kiệt tựa như vừa kết thúc xong “ đoạn cao trào”, toàn thân như muốn mềm nhũn vì sung sướng.

“ Sư huynh đại phát thần uy trên lôi đài, sư muội đứng dưới quan chiến mà trái tim thổn thức khó tả, có thể nói sư huynh là người gây ấn tượng nhất đối với muội trong suốt cả đại hội tỷ võ, sao có thể không biết sư huynh được chứ?” Lý Uyển Nhi bụm miệng cười nói. Nhưng không ai phát hiện rằng trong đôi mắt của cô ta lóe qua tia sáng tinh ma.

Lỗ mũi Dương Kiệt như đang phun khí, phản kích tạo ra tư thế “khoe chuột”, tự tin cười nói: “ Nếu như không phải tên “mặt đá” giờ trò bỉ ổi giả ngất để lừa huynh, e rằng sư huynh đây còn tiến xa và còn thể hiện đáng sợ hơn thế nữa.”

Tên khốn mặt dày vô liêm sỉ gán hết tội cho Dương Diễn vì dám phá mình có cơ hội tiếp tục thể hiện.

Hai chị em song sinh khẽ lóe qua tia sáng khinh bỉ, nhưng trên khuôn mặt vẫn mang theo nụ cười đầy ngưỡng mộ, khiến con heo mập ở trước mặt như lằng lằng trên mây vậy.

Lý Uyển Nhi đôi mắt như biến thành trái tim, hai tay nắm chặt như tư thế cầu nguyện cười nói: “ muội rất thích những người đàn ông mạnh mẽ

như sư huynh, muội quyết định rồi, bắt đầu từ ngày hôm nay sư huynh sẽ là thần tượng trong lòng muội ạ”

“muội cũng thế ạ?” Lý Uyển Dung cũng theo chân chị mình không ngừng buông ra những lời khen ngợi dành cho Dương Kiệt.

Xoảng ~~ xoảng ~~ xoảng ~~!!

Không ít đệ tử nam ở gần đó nghe xong câu nói của chị em song sinh, chỉ cảm thấy trái tim như vỡ nát ra thành trăm mảnh, ngàn mảnh, miệng không ngừng lẩm bẩm: “không thể nào, không thể nào, chắc đó chỉ là những lời xả giao thôi, đúng thế, chỉ là những lời xả giao thôi. Họ là chị em với nhau mà.”

Dương Kiệt gần như nhảy cẫng lên, bước tới gác tay lên thẳng vai cả hai, khà khà cười nói: “Nếu như cả hai tối nay có thời gian, hãy tới tìm sư huynh, sư huynh sẽ chỉ dạy sư muội “triết lý giao tiếp giữa thần tượng và người hâm mộ”, thế nào? Hấp dẫn chứ? Phấn khích chứ? Khà khà khà khà ~~!”

“Đừng cản ta, ta phải bẻ gãy đôi tay “tội lỗi” của tên khốn đó ngay tức khắc, aaaaaa ~~~~!!” Không ít đệ tử nam đã xoắn tay áo lên chuẩn bị lao tới liều mạng với con heo mập chết dịch kia.

Đối diện sự căm phẫn của đám đệ tử nam kia, Dương Kiệt chỉ khẽ bêu môi, có ngon nhào vô kiếm ăn. Để coi ai bẻ tay ai nào!!

Khi hai tay của Dương Kiệt vừa khoác lên vai, cả hai lóe qua tia sáng chán ghét, căm phẫn. Hận không thể lấy dao chém đứt đôi tay bẩn thỉu đó ngay tức khắc. Nhưng nhanh chóng kềm nén lại, lộ ra vẻ mặt ái ngại mắc cỡ lí nhí nói: “Eo ôi, muội sợ lắm, vả lại mẫu thân của muội đã từng dặn dò rằng, không được tới phòng của đàn ông vào lúc nửa đêm, hai muội không

dám cãi lời mẫu thân đâu ạ, nên rất tiếc....” cả hai vừa nói vô cùng uyển chuyển nhích người ra khỏi cánh tay “ tội lỗi” của Dương Kiệt, nhí nhảnh cười nói.

Mẹ kiếp ~~! Cái người mẹ gì thế này? Dạy con như thế thì suốt đời đừng mong con lấy được chồng ấy.

Dương Kiệt phần nộ không ngừng trù ẻo bà mẹ của hai chị em trong lòng.

“ Thôi, hai muội đi tập hợp đây, hy vọng vào tới bí cảnh Dương sư huynh chiếu cố hai muội nhé.” Biết rằng không thể tiếp tục nán lại với con heo mập “ biến thái” này, nhanh chóng viện lý do rời khỏi.

“ Yên tâm, chỉ cần sư huynh còn một hơi thở, tên nào dám đụng tới hai muội, sư huynh sẽ liều mạng với chúng.” Dương Kiệt vỗ ngực khoe khoang, hào khí xung thiên tuyên bố.

“ Nhớ nhé, tụi muội mong chờ vào huynh đó.” Nói xong câu này, không đợi Dương Kiệt ba hoa thêm câu nào, trực tiếp quay người thẳng về phía nơi tập trung.

“ Không ngờ số đào hoa của mình lớn vậy, ngay cả hai chị em song sinh cực phẩm kia cũng xiêu lòng với mình. Đúng là đẹp trai quá cũng khổ.” Dương Kiệt từ trong nhẫn càn khôn lấy ra chiếc gương soi thẳng lên mặt, không ngừng vuốt tóc làm dáng, khiến những người ở xung quanh chịu không nổi muốn nôn ói tại chỗ.

“ Lát lên phi thuyền về phòng xong phải lập tức thay bộ đồ trên người ngay tức khắc.” Lý Uyển Nhi đứng song song với Lý Uyển Dung ở vị trí xung quanh không có người nào cả, cắn răng nhỏ tiếng nói.

“ Đứng, đứng, phải đốt luôn bộ đồ này ngay tức khắc. Cứ nghĩ tới việc để con heo mập biến thái bắn thủ đụng vào người, em đã muốn nôn ói ra rồi ạ.” Lý Uyên Dung lộ ra vẻ phần nộ cắn răng nói.

“ vì sao chúng ta phải đi chào hỏi nói chuyện với con heo mập biến thái đó chứ? Và lại hấn không phải chỉ yêu thích đàn ông sao? Vì sao lại giống những tên đàn ông háo sắc bình thường không ngừng sàm sỡ chúng ta vậy.” Lý Uyên Dung lộ ra vẻ không hiểu, dúi mày hỏi.

“ Thực lực con heo mập này không tệ, không chừng khi vào tới bí cảnh có thể lợi dụng được. Chỉ là không ngờ tên khốn này lại to gan sàm sỡ chúng ta, chắc là sau khi tình cảm bị tổn thương, hấn cố tình làm thế để che dấu nỗi đau trong lòng đấy thôi.” Lý Uyên Nhi đưa ra phân tích của mình.

“ Chắc thế, hừ hừ, hấn nên cầu trời bái phật không rơi vào tay chúng ta, nếu không thì hậu cung của phụ hoàng lại có thêm một tiểu thái giám đấy.” Lý Uyên Dung dường như vẫn chưa nguôi giận khi bị đối phương khoác tay lên vai, cắn răng phần nộ nói.

“ Sẽ có cơ hội thôi.” Đôi mắt Lý Uyên Nhi lóe qua tia sáng kỳ dị, mỉm cười nói nhỏ an ủi em gái của mình.

Lúc này Dương Kiệt vẫn đang phẫn khích vì số đào hoa của mình, hoàn toàn không biết rằng sự an nguy của “tiểu Dương Kiệt” đang trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc. Nếu như không thận trọng và sơ sẩy, không chừng hai anh em có thể phải xa lìa suốt đời sau gần hai chục năm gần bó không rời từng giây từng phút nào cả.

Cầu trời phù hộ cho thằng nhỏ!

Bàn luận về tính cách nhân vật Dương Kiệt chút:

Trước tiên, xin chân thành cảm ơn bạn dattran0609 đã góp ý với mình là nên cho main trầm ổn chút, không nên giống như một thằng ngáo đá. Ý kiến của bạn là vô cùng quý giá để mình tiếp thu và hoàn thiện hơn truyện của mình. Main chắc chắn sẽ trở nên trầm ổn hơn, bớt ngáo hơn nhưng không phải là vào thời điểm này, ít nhất là hiện giờ không thể.

Mọi người nên nhớ rằng Dương Kiệt trước khi xuyên không tới dị giới là một người như thế nào. Hắn chỉ là một thằng nhóc 18 tuổi vừa mới tốt nghiệp cấp 3 xong, vô công rồi nghề, suốt ngày chỉ biết cắm đầu vào việc chơi game, thậm chí chưa từng có cơ hội bước ra xã hội trải đời. Một người như thế vừa mới xuyên không tới dị giới, không thể đòi hỏi mình buff cho hắn trở thành một tên hành xử dày dạn kinh nghiệm, trầm vững còn hơn cả mấy con cáo già đã từng trải vãi chục năm chứ nhỉ?

Cái gì cũng phải có quá trình, tùy theo tuổi tác main ngày càng cao, trải đời càng nhiều, chắc chắn tính cách sẽ bớt nông nghênh ngáo đá hơn. Chứ chưa gì đã buff hắn lên thì quá bất hợp lý. Và lại, thiếu niên nông cuồng, Ngáo ngáo chút cũng không sao. Nhiều lúc bản thân chúng ta thời còn trẻ hành xử cũng ngáo không kém gì Main là mấy, rồi chúng ta cũng từ bước ra xã hội trải đời, từng bước hoàn thiện bản thân, trưởng thành hơn, trầm vững hơn đúng không nè? Và Dương Kiệt cũng đang trong giai đoạn này đó thôi.

Như đã nói, mình muốn xây dựng một nhân vật gần gũi thân thiện với đại chúng hơn là một nhân vật thuộc vĩ nhân, thánh nhân lúc nào cũng cao cao tại thượng quá xa vời với chúng ta. Mục đích của mình là viết một bộ truyện khi bạn đọc xong, so sánh với nhân vật chính rằng: nếu mình rơi vào hoàn cảnh của main, mình sẽ làm được như hắn và thậm chí làm tốt hơn hắn. Chứ không phải như nhiều bộ truyện đọc xong nghĩ rằng nhân vật chính quá lợi hại, mình rơi vào hoàn cảnh của anh ta cũng chưa chắc làm được những gì anh ta đang làm.

Do truyện này mình viết cũng để giải trí, và mọi người đọc cũng chỉ để giải trí, nên không thể tránh khỏi những lỗi sai sót, nên những góp ý của bạn đọc là vô cùng cần thiết để mình tiếp thu hoàn thiện hơn, tiến bộ hơn. Thú thật, truyện này mình viết mà chả có chút đại cương nội dung hay kế hoạch gì cả. Cứ hôm nay viết tới tình tiết gì, sáng mai trên đường chạy xe tới công ty đầu óc bắt đầu hình dung ra tình tiết tiếp theo rồi vào tới cty trực tiếp viết thẳng vào. Nên nhiều lúc nội dung hơi cầu thả hay lập lại là điều không thể tránh khỏi. Nên mong nhận được sự thông cảm và hỗ trợ góp ý của bạn đọc để bộ truyện này càng lúc càng tốt hơn.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 86: " Sát Trư Liên Minh"

“ Dương sư đệ, đã lâu không gặp.” Trong lúc Dương Kiệt đang phấn khích như con heo đực sắp được lai giống, đột nhiên cảm nhận thấy một bàn tay nhỏ bé vỗ nhẹ lên vai. Đồng thời giọng nói vừa lạ vừa quen vang lên.

Dương Kiệt lập tức quay đầu lại nhìn, phát hiện thì ra là người quen cũ, Lâm Thu Nguyệt, Lâm sư tỷ.

“ Ái da, thì ra là Lâm sư tỷ ~~!! Lâu ngày không gặp, tưởng nhớ vô cùng! Không biết thời gian gần đây sư tỷ đã suy nghĩ kỹ chưa ạ? Chứ đệ thì lúc nào cũng sẵn sàng cái thân thể này dâng hiến cho sư tỷ đấy.”

Mỡ thịt đôi má run chuyển liên hồi, Dương Kiệt hí mắt phấn khích cười nói.

Lâm Thu Nguyệt có chút chịu không thấu con heo mập này, nếu như không phải còn nhớ việc đã nhận lời dặn dò của vị sư muội của mình, e rằng lúc này đã quay đầu bỏ chạy rồi.

“ Cái này... cái thân xác của đệ cứ để dành cho Diệp sư muội được rồi. Sư tỷ nở lòng nào đi tranh giành với sư muội yêu quý của mình chứ.” Không biết dùng lời nào để trả lời, đành tìm lại một cái cớ để đánh chìm suy nghĩ “ hiến thân” của con heo mập ở trước mặt.

“ Ô, ô, không sao, không sao, thể xác của đệ đủ lớn, có thể xẻ bớt một ít dành cho Diệp sư tỷ, còn sư tỷ tất nhiên là phải lấy phần lớn rồi.”

Tên khốn vô liêm sỉ vẫn nhất quyết không từ bỏ kế hoạch “hiến thân” của mình.

“ Không cần, không cần đâu, nếu như xẻ bớt một phần trên cơ thể sẽ khiến sư đệ bị tàn tật, mất đi vẻ đẹp không tỳ vết của đệ đấy. Cứ để nguyên vẹn hết cho Diệp sư muội là được rồi.”

Lâm Thu Nguyệt vô cùng đau đầu với tên vô sỉ ở trước mặt.

Dương Kiệt run lên vì xúc động, nước mắt nước mũi chảy dài nói: “ Ôi, cuối cùng thì cũng có người nhìn thấy được cái đẹp không tỳ vết của đệ rồi. Đệ phấn khích quá đi. Đệ quyết định rồi, bắt đầu từ hôm nay sẽ xem sư tỷ là hồng nhan tri kỷ thân thiết nhất của mình. Để chúc mừng cho việc này, ta nên trao nhau cái ôm hôn nồng ấm chứ nhỉ?”

“ Á ~~~!” Lâm Thu Nguyệt bối rối khi nhìn thấy đôi tay “tội lỗi” của Dương Kiệt đang dang rộng ra chuẩn bị ào tới.

Tất nhiên, Dương Kiệt chỉ có ý định đùa giỡn với cô ta mà thôi, sao có thể vô sỉ tới mức tự tiện đi ôm người ta chứ. Nên giả vờ chân phải giẫm phải chân trái, mang theo vẻ mặt hoảng hốt ngã nhào về phía trước với tư thế chó vồ phân. Tất nhiên khi ngã sẽ khẽ nhích người sang một bên để không tông trúng Lâm Thu Nguyệt vẫn còn đang thất thần chôn chân ở đó.

“Hahhaha ~~~~! Coi kìa, coi kìa, con heo mập đó đang diễn tấu hài chắc? Tự nhiên té ngã khó coi như thế này, quả thật là mất mặt quá đi.” Những người có mặt ở gần đó nhìn thấy Dương Kiệt té ngã “chụp ếch”, đều không kèm được cười phá lên trêu chọc.

Cười, cười cái đầu các ngươi á ~~~!! Nếu như không phải muốn trêu ghẹo Lâm sư tỷ chút, mấy tên khốn các ngươi mỗi người hứng trọn một cái bạt tai của mày rồi, ở đó mà cười ~~~.

“ Dương... Dương sư đệ, không sao chứ?” Lâm Thu Nguyệt nhanh chóng định thần trở lại, phát hiện Dương Kiệt chỉ té ngã chứ không ôm choàng vào mình, thậm chí phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn nhanh chóng lên tiếng quan tâm hỏi.

“ Không sao, không sao, chúng ta tiếp tục nào.” Dương Kiệt nhanh chóng bật dậy, định tiếp tục lao tới ôm đối phương.

Lâm Thu Nguyệt giật mình hoảng hốt, nhanh chóng từ nhẫn càn khôn lấy ra một sợi dây chuyền ném qua cho Dương Kiệt và quay đầu bỏ chạy vừa nói: “ Đó là sợi dây chuyền hộ thân của Diệp sư muội đã nhờ tôi chuyển lại cho sư đệ. Đồng thời nhắc nhở sư đệ hãy cẩn thận, đừng đi tới đâu gây sự tới đó, phải an toàn lành lặn trở về.” Câu dứt cũng là lúc Lâm Thu Nguyệt trà trộn vào đám đông, biến mất khỏi tầm nhìn của Dương Kiệt.

Nắm chặt sợi dây chuyền trong tay, vẻ mặt như thẳng hề của Dương Kiệt đã biến mất, thay vào đó là vẻ mặt nghiêm túc tới lạ thường. Trong lòng không kiềm được cảm thấy ấm áp lạ thường.

“ Diệp sư tỷ, lần này trở về từ bí cảnh thí luyện, đệ sẽ không trốn tránh tình cảm của mình nữa đâu.”

Mặc dù trong lòng vẫn cảm thấy có lỗi với Hoàng Dung, nhưng tấm lòng của giai nhân tuyệt đối không thể phụ bạc. Nghĩ tới cảnh từ lúc cả hai gặp nhau lần đầu khi vừa xuyên không tới thế giới này chưa được bao lâu, trải qua biết bao nhiêu buồn vui giận hờn, trên môi Dương Kiệt không tự chủ lộ ra nụ cười ấm áp.

Cẩn thận đeo sợi dây chuyền lên cổ, vỗ vỗ lên vị trí mặt thân phù đã nằm trong ngực áo của mình. Trong đôi mắt Dương Kiệt lóe qua tia sáng đầy tự tin. Lần này không chỉ tìm kiếm cơ duyên cho bản thân, mà còn tìm

luôn phần của Diệp Tuyên, để cô ta nhanh chóng đột phá, cùng nắm tay nhau đi vào khu vực nội môn.

Hai mươi người tham gia thí luyện đã gần như có mặt đầy đủ, chỉ còn lại vài nhân vật “chủ chốt” vẫn chưa thấy mặt mũi đâu cả. Nếu như không phải còn chưa tới thời gian quy định, e rằng Dương Kiệt đã bắt đầu chửi cha mắng mẹ mấy tên chơi giờ dây thun kia rồi.

Biết thế mình cũng tới trễ chút cho rồi.

“ Á, Lãng sư huynh cùng Tư Mã sư huynh cùng xuất hiện cùng lúc. Hai người đi song song nhau, xem ra thí luyện lần này cả hai có ý định liên minh với nhau rồi nhỉ?”

Vài tên đệ tử tinh mắt phát hiện hình bóng của Lãng Hàn Phong và Tư Mã Phong Vân đang từ phía xa bước tới, phần khích kêu thét lên.

Rắn độc và cáo già đi chung với nhau, xem ra có chuyện vui rồi đây.

Nhìn thấy hai tên có hiềm khích với mình “nắm tay khoác vai” đi cùng với nhau, trong lòng Dương Kiệt lập tức cảnh giác hẳn lên. Đặc biệt là con rắn độc kia, lúc này hẳn đang dùng ánh mắt hận không thể ăn tươi nuốt sống nhìn về phía mình. Dương Kiệt có chút không hiểu vì sao.

Đúng là hai người có hiềm khích tới nhau, nhưng thực ra ngoài đời chưa từng tiếp xúc qua với nhau, cho dù tức giận đối phương, cũng không tới mức độ như thế đó chứ? Ánh mắt đó đáng lẽ phải giành cho tên Tống Thiên Hành, kẻ đã loại hẳn ở vòng tranh tốp 5 mới đúng chứ!

“ Liếc gì mà liếc, coi chừng tao móc mắt mày ra bây giờ. Còn dám trợn mắt với tao nữa hả? Muốn gì đây?”

Đáp lại ánh mắt giết người của đối phương, Dương Kiệt cười lạnh đáp trả.

Ai sợ con rắn độc này chứ bố mày còn lâu mới sợ á!

Nếu như không phải Tư Mã Phong Vân kéo lại, e rằng Lăng Hàn Phong đã mất hết lý trí lao tới đại chiến ba trăm hiệp với kẻ thù rồi.

“Lăng huynh đệ cứ bình tĩnh. Đợi vào tới bí cảnh, muốn xử lý hãn thế nào chẳng được. Chấp những tên sắp chết làm gì cho bức bối vào người.” Tư Mã Phong Vân vẫn mang theo nụ cười tự tin ngày thường lên tiếng khuyên bảo.

“Vào tới bí cảnh, ta phải phang thây xẻ thịt con heo mập chết dịch đó ra thành ngàn mảnh mới hả giận ~~~!” Lăng Hàn Phong cắn răng lạnh lạnh nói.

Vì sao Lăng Hàn Phong và Tư Mã Phong Vân lúc này linh minh với nhau. Đó là vì sau khi chứng kiến những gì Dương Kiệt thể hiện ở đại hội tỷ võ, Lăng Hàn Phong đã không còn dám tự tin tuyên bố rằng có thể dễ dàng trấn áp được kẻ thù của mình. Phải tìm liên minh thôi.

Và Huyết Lang Bang của Tư Mã Phong Vân tất nhiên là đối tượng liên minh thích hợp nhất rồi, nên đã vứt bỏ sĩ diện hảo ngày thường của mình đi tới tìm Tư Mã Phong Vân yêu cầu hợp tác trừ khử Dương Kiệt trong bí cảnh thí luyện.

Mục đích âm thầm giao ký ức ma thạch cho con rắn độc cũng chỉ chờ có thế, giả vờ tỏ vẻ “kẻ thù của kẻ thù đều là bạn cả”, vô cùng vui vẻ hợp tác với Lăng Hàn Phong, đồng thời lôi kéo luôn một người cũng có mối tư thù với Dương Kiệt là Tạ Thế Hào.

Tất nhiên, đừng tưởng Lăng Hàn Phong là tên ngu xuẩn, trong lòng hắn lúc này đã nghi ngờ âm mưu vụ việc kia không ai khác chính là người của Huyết Lang Bang. Vì cả khu vực ngoại môn này, có mối thù lớn nhất với Dương Kiệt chính là Huyết Lang Bang, vì muốn lôi mình vào việc này hoàn toàn có thể chơi trò “ mượn dao giết người”.

Nhưng kẹt nổi là lúc này không có chứng cứ trong tay, nên không phải lúc mạnh động. Vì bang chủ của Huyết Lang Bang có địa vị không nhỏ trong khu vực nội môn, nghe nói còn có quan hệ với tên đệ tử chân truyền Hàng Bá Thiên nữa. Chưa có chứng cứ rõ ràng chưa thể ra tay với chúng được.

Mày muốn mượn dao giết người đúng không? Được, bỏ mày tạm thời sẵn sàng làm con dao đó, nhưng chúng mày cũng đừng mong đứng ngoài quan chiến, muốn chơi thì cùng vào chơi cho vui. Đợi xử lý con heo mập kia xong tao sẽ tính sổ tới chúng bây sau.

Và thế là “liên minh sát trụ” mong manh dễ vỡ chính thức được hình thành giữa ba người.

Tư Mã Phong Vân tất nhiên là hiểu rõ Lăng Hàn Phong đang nghi ngờ mình. Nhưng thích nghi ngờ thì cứ nghi ngờ thoải mái, chỉ cần mục đích đạt được là được rồi. Nếu không có bằng chứng trong tay, con rắn độc cũng không dám làm gì mình cả. Nói thật, với thế lực của nhà Tư Mã trong Thánh Hỏa Tông, hoàn toàn không cần thiết phải quan tâm tới suy nghĩ của con rắn độc đó làm gì. Lấy được hảo cảm thì lấy, không lấy được cũng chả sao, chỉ cần ngoan ngoãn làm con dao giết người cho anh là được rồi.

Còn nếu không biết điều, sau khi trừ khử con heo mập kia xong, anh xử luôn cả mày đấy.

Nói về mưu mô tính toán, mười tên Lăng Hàn Phong cũng chơi không lại một Tư Mã Phong Vân nữa là.

“ Dương Diễn, Dương sư huynh và Thiết sư tỷ cũng đã tới rồi kìa ~~~!!” Dương Diễn xuất hiện, luôn trở thành tâm điểm gào thét của đám thiếu nữ si tình. Cho dù chỉ xếp hạng 5 trong đại hội tỷ võ, uy tín của hắn không những không giảm, thậm chí còn chiều hướng tăng thêm nữa kìa.

Vì không ít người tỏ vẻ tiếc nuối đồng cảm cho một thiên tài xui xẻo gặp phải tên đối thủ vô liêm sỉ, hận cũng chỉ hận con heo mập trời đánh kia mà thôi.

Và cho dù xếp ở vị trí thứ 5, nhưng bốn người xếp ở phía trên không một ai dám chỉ thẳng vào mặt Dương Diễn tuyên bố rằng: “ Tao xếp cao hơn mày, có nghĩa là tao mạnh hơn mày ~~~!!”

“ Dương sư huynh, vết thương trên người ổn chứ?’ Thiết Hạo Nam đi theo phía sau Dương Diễn quan tâm lên tiếng hỏi.

“ Không sao.” Câu dứt, không nói thêm gì nữa. Phát hiện Dương Kiệt đang đứng ở phía xa, khẽ ngật đầu với đối phương một cái rồi đi thẳng về phía nơi tập trung.

Không ít người bất ngờ khi nhìn thấy Dương Diễn chủ động ngật đầu với Dương Kiệt. Phải biết rằng cả khu vực ngoại môn này, chỉ hai người duy nhất Dương Diễn ngật đầu chào hỏi, đó chính là Chu Nhất Thông và Thiết Hạo Nam. Lúc này có thêm Dương Kiệt, xem ra thực lực của hắn đã nhận được sự nhìn nhận của Dương Diễn rồi nhỉ?

Còn Thiết Hạo Nam thì phóng ánh mắt phần nộ về phía Dương Kiệt, chỉ vì đối phương mà Dương sư huynh bị thương, quả thật đáng ghét quá đi.

Đối với ánh mắt của Thiết Hạo Nam, Dương Kiệt chỉ bều bều môi không nói năng gì cả. Người đàn ông chân chính không bao giờ chấp nhất phụ nữ.

“ Đã tới đông đủ rồi phải không?” Giọng nói nghiêm nghị của Lý trưởng lão vang lên trên bầu trời quảng trường, hình bóng của ông ta dần dần xuất hiện trước mặt công chúng.

Quét ánh mắt dò xét về phía hai mươi thí sinh, khẽ ngật đầu hài lòng khi phát hiện ai nấy đều tinh thần phấn chấn, khí thế trên người trầm vững và đáng sợ hơi khi tham gia đại hội tỷ võ, xem ra trong thời gian này đã có tiến bộ không nhỏ. Ít rất về mặt tinh thần rất đáng khích lệ.

Ngay sau khi Lý trưởng lão xuất hiện, ngay phía sau lưng lại xuất hiện thêm một bóng người khác.

“ Sư phụ??!!” Lăng Hàn Phong mừng rỡ khi phát hiện sư phụ của mình cũng có mặt ở nơi này.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 87: Xuất Phát

mấy chương này tương đối nhàm chán, nhưng cũng phải viết để lót đường cho mấy chương sau, hihi.

Đúng thế, người có mặt cùng Lý trưởng lão chính là Vương Bất Vĩ, Vương trưởng lão.

“ E hèm.” Lý trưởng lão khẽ ho nhẹ một tiếng, tiếp: “ Lần này vô cùng vinh hạnh khi mời được Vương trưởng lão đồng hành cùng chúng ta tham gia vào cuộc thí luyện liên tông môn. Tất cả cho tràng pháo tay nào.”

Bộp bộp.... ~~~~!!

Tiếp vỗ tay khá nhiệt tình vang lên, đặc biệt là rần rần Lãng Hàn Phong. Tất nhiên rồi, sư phụ của hắn chứ ai.

“ Tiếp theo mời Vương trưởng lão nhắn nhủ vài câu với các đệ tử ạ.” Lý trưởng lão chấp tay thi lễ với Vương trưởng lão, sau đó nhường sang một bên để Vương trưởng lão thuyết diễn.

Vương trưởng lão từ phía sau bước ra, đôi mắt điều hâu sắc nhọn quét thẳng về phía hai mươi đệ tử tham gia thí luyện. Ngoại trừ Dương Kiệt, Dương Diễn tỏ vẻ dửng dưng, ai nấy đều mang theo vẻ mặt phản kích nhìn chằm chằm vào mình, trong lòng cảm thấy có chút không hài lòng. Nhưng đường đường một trưởng lão, hơi đâu mà đi trách mắng hai tên không biết điều kia chứ.

Khẽ ho nhẹ một tiếng, bắt đầu nói: “ Lần này lão phu có nhiệm vụ phụ trách an nguy của các vị trong đợt tham gia thí luyện liên tông môn này. Và cũng nói luôn là, mục đích của đợt thí luyện lần này là thúc đẩy sự tiến bộ của đệ tử các tông phái, nếu như không cần thiết, tuyệt đối không được gây chia rẽ tàn sát lẫn nhau. Đặc biệt là đối với đồng môn của mình, khi vào tới bí cảnh phải hợp sức hỗ trợ lẫn nhau. Nếu như để lão phu biết được có ai dám làm hại tới đồng môn, thì đừng trách lão phu ra tay trấn áp ngay sau khi rời khỏi bí cảnh, hãy nhớ kỹ điều đó.” Nói tới đây, ánh mắt sắc nhọn quét thẳng về phía Dương Kiệt, ngụ ý là “ tao chú ý tới mày đấy”.

Ngưng một hồi, lại tiếp: “ Ngoài ra, các vị là đại diện cho khuôn mặt của tông môn, khi đi ra tới bên ngoài, tuyệt đối không được hành xử khiếm nhã, ngông cuồng làm ảnh hưởng tới uy tín của tông môn. Những ai làm tổn thất uy tín của tông môn, thì hãy liệu hồn với lão phu đấy.” Lại thêm lần nữa phóng ánh mắt cảnh cáo về phía Dương Kiệt.

Mẹ kiếp ~~~! Lão già lắm chiêu này ý gì đây? Ý nói bố mày thích gây chuyện làm mất mặt tông môn sao? Trước tiên nói người ta hãy coi lại đệ tử của mình trước đi.

Mặc dù biết rõ đối phương là sư phụ của con rắn độc, ít nhiều sẽ gây khó dễ cho mình, nhưng lại không ngờ lão làm một cách công khai như thế này. Bộ tưởng bố mày dễ ăn hiếp muốn làm gì thì làm sao?

Dương Kiệt thầm cười lạnh, không thèm quan tâm lời cảnh cáo của Vương trưởng lão, tựa như lão không phải đang nói mình vậy.

Vì sao thái độ của Vương trưởng lão đối với Dương Kiệt thay đổi một trăm tám độ ư? Rất đơn giản. Thì ra là sau khi quay trở về khu vực trung tâm, với ý định chèo kéo Dương Kiệt về phía mình, đã cho người âm thầm điều tra rõ thân thế, thực lực và quan hệ của anh ta trong tông môn. Tất

nhiên là vô cùng dễ dàng phát hiện thì ra giữa Dương Kiệt và đệ tử cung của mình xảy ra mối hiềm khích tình tay ba rồi.

Mặc dù vô cùng phần nộ tên đệ tử cung của mình không lo tu luyện mà dính dáng tới chuyện tình cảm không đáng có. Nhưng cũng chỉ trách cứ vài câu rồi thôi.

Với mối quan hệ hai bên như thế này, một là lựa chọn Lăng Hàn Phong, hai là lựa chọn Dương Kiệt. Tuy rằng Dương Kiệt thể hiện không tồi trong đại hội tỷ võ, nhưng đó cũng chỉ là biểu hiện nhất thời, với võ hồn cấp 6 trên người, tiềm năng trong người vượt qua Dương Kiệt cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Nên cho dù thắng khờ cũng biết phải chọn ai rồi.

Cộng thêm biểu hiện dửng dưng lúc này, nên lúc này Vương trưởng lão càng nhìn Dương Kiệt càng thấy ngứa mắt. Chỉ là chuyện của đệ tử để cho đệ tử tự giải quyết. Đường đường một trưởng lão trung tâm không mất mặt tới nỗi ra tay trấn áp một tên đệ tử ngoại môn quèn. Nhưng cảnh cáo gây khó dễ chút cũng không thành vấn đề chứ nhỉ?

Nấn gân dần mặt mục tiêu xong, Vương trưởng lão vẫy tay một cái. Một chiếc phi thuyền giống như chiếc đĩa bay tròn khổng lồ ở thế giới của Dương Kiệt xuất hiện ngay quảng trường.

“UFO, UFO, ở thế giới này cũng có UFO sao?” Lần đầu tiên nhìn thấy phi thuyền di chuyển ở thế giới này, Dương Kiệt không kiềm được trầm trồ cảm thán.

“Xuất phát ~~~!!”

Ngay sau lời tuyên bố của Vương trưởng lão, hai mươi thí sinh nhanh chân đi thẳng lên chiếc phi thuyền đã được mở cửa sẵn.

Vừa bước vào trong phi thuyền, Dương Kiệt lại thêm một lần trầm trồ thán. Nội thất bố trí trong này không thua kém gì một khách sạn năm sao ở thế giới của mình cả, thậm chí còn xa hoa tráng lệ hơn nữa kia.

“Đồ quê mùa ~~!” Lăng Hàn Phong đứng ở phía xa lạnh lạnh cười chế giễu.

“Muốn gì đây?” Dương Kiệt dúi chặt đôi lông mày lại. Bố mày không thích gây chuyện, nhưng không có nghĩa là mày gây chuyện tao đứng yên chịu trận.

“Cứ ở đó vui vẻ chiêm ngưỡng đi, đợi vào tới bí cảnh mi sẽ không còn có cơ hội đó nữa đâu.”

Rắn độc dùng chiếc lưỡi liếm liếm môi, lạnh lạnh buông lời hăm dọa.

“Không cần đợi vào tới bí cảnh đâu, thích thì bố mày chịu mày ngay tại đây nè.” Dương Kiệt từ trong nhẫn càn khôn rút Huyền Thiết Chùy ra, ngoắc ngoắc ngón tay khiêu khích.

“Có thôi ngay không hả?” Lăng Hàn Phong phần nộ khi bị khiêu khích định bất chấp tất cả lao tới giao chiến ba trăm hiệp với kẻ thù, giọng nói đầy phần nộ của Vương trưởng lão đã vang lên.

Trong đôi mắt của Vương trưởng lão lóe qua tia sáng thất vọng. Tên đệ tử cưng của mình nếu cứ thiếu trầm vững như thế, sao có thể thành đại sự được chứ?

Nhưng dù sao cũng là đệ tử của mình, ít nhiều cũng phải bênh vực.

Một áp lực đáng sợ ập thẳng vào người Dương Kiệt, khiến anh ta choáng váng đầu óc, cũng may là bên cạnh có một chiếc bàn thủy tinh nên dùng tay đỡ lên mặt bàn, không xảy ra tình huống té ngã xuống đất.

Lão già khôn khiếp ~~~!!

Trong lòng Dương Kiệt thầm chửi rủa một câu. Cảm thấy áp lực đáng sợ đó đã biến mất, thầm thở phào nhẹ nhõm, dùng tay lau sạch những giọt mồ hôi trên trán.

“ Bộ không nhớ những lời cảnh cáo của lão phu rồi sao?” Vương trưởng lão quét ánh mắt sắc lạnh về phía Dương Kiệt.

“ Đệ tử không dám!” Dưới ánh mắt cười chế giễu của Lăng Hàn Phong, Dương Kiệt cắn răng chấp tay đáp lời.

Tuyệt đối không được để đối phương có cơ hành hạ mình.

Nhìn thấy Dương Kiệt xuống nước tạ lỗi. Trong đôi mắt Vương trưởng lão lóe qua tia sáng khen ngợi. Đại trượng phu co được duỗi được, như vậy mới là người làm đại sự chứ? Hoàn toàn khác xa với tên đệ tử vô dụng của mình. Nếu như không phải nó có chút tiềm năng, e rằng đã đá nó sang một bên chèo kéo tên Dương Kiệt này rồi.

Đáng tiếc, quả thật đáng tiếc.

“ Hừ, liệu hồn đấy! Tất cả hãy quay trở về phòng mình, trước khi tới nơi không được bước ra khỏi phòng gây mất trật tự trên phi thuyền!!” Mệnh lệnh của Vương trưởng lão ban xuống, không ai dám trái lời. Ngay cả Dương Kiệt cũng hậm hực quay trở về phòng mình.

“ Hãy đợi đấy, chuyện này chưa xong đâu.” Vừa bước ngang qua Lăng Hàn Phong, lập tức nghe thấy tiếng nói nhỏ của hắn vang lên.

“ Bớ mày chờ mày! Đồ nít ranh chỉ biết dựa vào phụ huynh ạ ~~!!” Dương Kiệt bều môi cười chế nhễu, không thèm quan tâm tới con rắn độc

đang cảm phần muốn bùng nổ, trực tiếp đi thẳng tới căn phòng có ghi rõ họ tên của mình, đẩy cửa bước vào trong đó.

Mấy ngày tiếp theo sau đó bị gò bó trong căn phòng của mình có cảm giác còn hơn cả ở trong tù vậy. Ít ra ở tù còn có thời gian ra ngoài hít thở không khí trong lành chút.

Ở cái thế giới không có tivi truyền hình, vi tính internet để chơi game, ngoại trừ ăn xong rồi ngủ, ngủ xong rồi ăn, Dương Kiệt có cảm giác như cơ thể mình có xu hướng phình to thêm một vòng nữa, ít nhất phải nặng thêm gần 10 kg chứ không ít.

“ Ta thêm chơi game, ta muốn coi tiểu thuyết ~~~!! Ôi, nhớ Nghịch Thiên- Vô Thiên của Anh...Ba...Lúa quá, không biết anh ấy viết tới đâu rồi? Có còn nhớ lời hứa sẽ tặng mình một bộ khi truyện kết thúc không nhỉ?” Dương Kiệt đang nằm với tư thế “ Mỹ nhân trư” vừa ngáp dài vừa không ngừng than trách.

“ Chịu hết nổi rồi ~~~! Rốt cuộc còn bao lâu nữa mới tới nơi đây??” Từ trên giường trở người đứng dậy, vươn vai hít sâu vài hơi. Trong đầu bắt đầu trầm tính có nên đi đâu giải khát thôi chứ suốt ngày ở trong phòng có ngày nổi điên mất.

“ Chú ý, chú ý, phi thuyền còn nửa canh giờ nữa tới đích đến, mọi người hãy chuẩn bị thu xếp tập trung tại phòng khách trên phi thuyền. Xin nhắc lại, phi thuyền còn nửa canh giờ nữa tới đích đến, mọi người hãy chuẩn bị thu xếp tập trung tại phòng khách trên phi thuyền.”

Trong lúc đang suy tính định đi tìm Lâm sư tỷ hay cặp chị em song sinh để thảo luận “làm sao để biến thành người lớn”, giọng nói nghiêm nghị của

Lý trưởng lão đã vang lên, thông báo cho mọi người chuẩn bị tập hợp.

“ Mẹ kiếp, sớm không tới, muộn không tới. Đúng lúc tìm ra thú vui lại làm cụt hứng.” Mặc dù miệng nói, nhưng vẫn phấn khích nhanh chân rời khỏi phòng mình đi thẳng về phía phòng khách. Chờ mãi chỉ mong có thể mà thôi.

Đi tới phòng khách chờ đợi, phát hiện ngoại trừ Lý trưởng lão và Vương trưởng lão đã có mặt từ sớm, đã có thêm vài mạng cũng đã có mặt tại đây. Chỉ là khi phát hiện Dương Kiệt xuất hiện, ai nấy đều dùng ánh mắt kỳ dị phóng về phía anh ta, thậm chí cơ thể không tự chủ nhích sang một bên, có vẻ như muốn tránh xa anh ta càng xa càng tốt vậy.

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra vậy?

Không chỉ lúc này, ngay lúc tập hợp ở quảng trường tông môn đã để ý thấy thái độ của mọi người có gì đó không bình thường. Chỉ là lúc đầu nghĩ rằng do e sợ thực lực của mình nên né tránh, nhưng dường như không phải vậy thì phải. Đặc biệt là mấy tên đệ tử nam á.

Đứng sang một bên không thêm quan tâm tới những ánh mắt của người khác nữa. Thích nhìn thì nhìn đi, chỉ cần không đụng chạm tới mình là được rồi, cũng chả mất đi cân nào, để ý chúng làm gì cho mệt hơi.

Không lâu sau đó, mọi người lần lượt có mặt đầy đủ, chia theo phe phái đứng theo từng khu vực vừa bàn tán vừa phấn khích chờ đợi.

Rầm ~~~~!!

Nửa canh giờ nhanh chóng trôi qua, mọi người trong phi thường cảm thấy thân thuyền rung động một cái kèm theo tiếng động đáp cánh vang lên, chứng tỏ phi thuyền đã tới nơi và hạ cánh an toàn.

Lý trưởng lão và Vương trưởng lão đưa mắt nhìn nhau một cái, sau đó quay sang đám đệ tử nghiêm giọng nói: “ Phi thuyền đã hạ cánh an toàn, mọi người nhanh chân theo lão phu rời khỏi phi thuyền để đi tới nơi quy định ngay tức khắc.”

“ Tuân lệnh ~~~!!” Hai mươi đệ tử thí luyện phấn khích đáp lời, sau đó nhanh chân đi theo Lý trưởng lão và Vương trưởng lão rời khỏi phi thuyền, đi thẳng về phía nơi tụ tập chỉ định của ngũ đại tông môn.

“ Bí cảnh thí luyện liên tông môn, ta tới đây ~~~~!!” Đôi mắt Dương Kiệt lóe qua tia sáng phấn khích.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 88: Xung Đột

Vừa bước xuống phi thuyền, phát hiện xung quanh là những cây đại thụ trọc trời rậm rạp, ánh mặt trời chỉ vài tia lẻ loi chiếu được vào trong này, không gian xung quanh tối om không khác gì ban đêm cả.

Nếu không lầm thì nơi này chính là khu vực sát rìa trung tâm của khu rừng ma thú, hèn chi cần tới một kẻ mạnh nguyên thần như Vương trưởng lão đi theo hộ tống.

Thu lại phi thuyền vào trong nhả càn khôn của mình, hai vị trưởng lão nhanh chóng dẫn theo mọi người đi thẳng tới nơi tập kết.

“ Hahaha, đã lâu không gặp, Vương huynh, Lý huynh, hai vị tới hơi trễ rồi đấy.”

Di chuyển chưa được bao lâu, đã đi tới khu vực đóng trại theo kế hoạch. Một giọng cười nói đầy hào sảng từ trong trại phát ra, chỉ thấy hai người đàn ông chạc tuổi Vương trưởng lão và Lý trưởng lão dẫn theo hai chục thanh niên nam nữ từ trong trại bước ra.

“ Người của Thiên Kiếm Tông??!!” Nhìn thấy bộ trang phục “ quen thuộc” mà hai chục thanh niên nam nữ kia mặc trên người, đôi mắt của Dương Kiệt lóe qua tia sáng kỳ dị.

Cho tới giờ anh ta vẫn chưa quên được cái chết của Xích Tiểu Lâm là do tên đệ tử ngoại môn của Thiên Kiếm Tông gây ra.

Tất nhiên, ân thù oán hận đi chẳng nữa, cũng chỉ là Dương Kiệt với tên thanh niên kia. Hắn cũng đã tan xương nát thịt dưới tay Kiều Phong rồi. Mọi ân oán đã kết thúc, nên cũng không có chút cảm giác hận thù gì với Thiên Kiếm Tông nữa.

“ hô hô hô, thì ra là Trần trưởng lão và Phương trưởng lão, từ hồi giao lưu liên tông môn năm ngoái tới giờ rồi nhỉ? Hai vị vẫn phong độ như xưa không gì thay đổi cả.”

Vương trưởng lão và Lý trưởng lão cùng chấp tay thi lễ. Trần trưởng lão cùng Phương trưởng lão nhanh chóng dẫn hai vị trưởng lão đi vào trong trại để giao lưu, để lại đệ tử hai phái ở lại bên ngoài tự “tâm sự” với nhau.

“ Haha, Dương huynh đệ, từ hồi giao lưu năm ngoái tới giờ, Ngạo mầu vẫn chưa thể quên được phong thái trên lôi đài của huynh đấy.”

Chỉ thấy một thanh niên chạc tuổi đôi mươi, kiếm mi mắt phượng, điển trai vô cùng, hình như là người dẫn đầu nhóm đệ tử Thiên Kiếm Tông thì phải, bước thẳng tới trước mặt Dương Diễn, chấp tay thi lễ cười nói.

Dương Diễn vẫn với vẻ mặt vạn năm không đổi của mình, chỉ khẽ gật đầu đáp lễ, không nói năng gì cả.

Biết rõ tính cách của Dương Diễn, nên tên thanh niên cũng chẳng oán hận làm gì, hắn chịu gật đầu đáp lễ cái đã là nể mặt lắm rồi. Biết rõ không thể moi thông tin gì từ tên “mặt đá” ngàn năm không đổi này, quay sang quan sát những người khác, cười nói: “ năm nay Thánh Hỏa Tông nhiều gương mặt mới quá nhỉ? Không biết có làm ăn được gì không đây?”

“ Thì chắc cũng giống như mọi năm, trở thành viên gạch lót đường trong ngũ đại môn phái thôi mà, hahaha ~~~!!” Không ít đệ tử Thiên Kiếm Tông

hùa theo Ngạo Văn Long cười nói, hoàn toàn không nề mặt đối phương gì cả.

Cũng là một tên cao ngạo, giống với cái họ Ngạo của hắn.

Những lời châm chọc của Thiên Kiếm Tông lập tức khiến bầu không khí trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết, đệ tử Thánh Hỏa Tông không ít người mang theo vẻ mặt căm phẫn muốn lao tới ăn thua đủ với đối phương, nhưng đã bị những đệ tử lão luyện khác kéo lại.

Xem ra quan hệ hai phái không tốt như vẻ bề ngoài thì phải.

“ Tên khốn đó là ai thế vậy? Mặt mày đáng ghét khó ưa còn hơn cả con rắn độc nhà mình, đệ muốn lao tới tặng hắn vài cái bạt tai vào mặt quá đi!” Dương Kiệt bều bều môi, nói với Lâm Thu Nguyệt ở bên cạnh.

“ Ngạo Văn Long, đệ tử đầu đàn của khu vực ngoại môn, đang được Thiên Kiếm Tông trọng tâm bồi dưỡng, nghe nói là con cháu của một thái thượng trưởng lão của Thiên Kiếm Tông. Sở hữu võ hồn cấp 6 “ Mạc Tà Kiếm”. Năm ngoái trong trận giao lưu liên tông môn, đã thua Dương sư huynh nửa chiêu trên lời đài, nên tới giờ vẫn còn cay cú thường xuyên gây sự với người của Thánh Hỏa Tông.”

Lâm Thu Nguyệt mang theo vẻ mặt cảnh giác nhìn về phía Ngạo Văn Long giải thích.

“ Xì, tưởng gì, thì ra cũng chỉ là một tên bại tướng của Dương Diễm.” Dương Kiệt lộ ra vẻ mặt khinh thường cười nói.

Dương Kiệt không có ý định kèm nén câu nói của mình, tất nhiên là lọt hết vào tai của tên Ngạo Văn Long và đệ tử của Thiên Kiếm Tông rồi.

Đôi mắt Ngạo Văn Long lóe qua tia sáng đầy sát khí nhưng khi phát hiện đối phương chỉ là một tên lạ mặt, ngoại trừ thân hình “siêu mẫu” gây chút ấn tượng, không đáng để lọt vào đôi mắt xanh của mình gì cả. Con phần nộ nhanh chóng được kềm nén lại. Đường đường một đệ tử dẫn đầu Thiên Kiếm Tông đi gây sự với một tên đệ tử quên của Thánh Hỏa Tông, còn gì là thể diện nữa chứ?

Tất nhiên không có nghĩa là hắn sẽ bỏ qua chuyện này, khế đưa mắt ra hiệu với “chó theo đuôi” của mình, quyết định đóng cửa thả chó, để chó nhà cắn với chó nhà, chủ nhân của hắn chỉ cần đứng sang một bên chiêm ngưỡng là được rồi.

“Úi trời, xem kìa, xem kìa, con heo mập ở đâu xổng chuồng thế này? Thánh Hỏa Tông quả thật ngày càng xuống cấp, con chó con mèo cũng có thể đi tham dự thí luyện liên tông môn, quả thật là tạp không thể tả, tạp không thể tả.”

“chú chó trung thành” lập tức hiểu ý chủ mình, trực tiếp nhảy ra nhắm thẳng vào Dương Kiệt buông lời chế giễu che cười.

“Hahahahaha ~~~~!!” Đám đệ tử Thiên Kiếm Tông lập tức hòa theo cười lớn trêu chọc.

“heo mập xổng chuồng??!!”

Roẹt ~~~!! Bốp ~~~~~!!

Á ~~~~~!!

Không cần dài dòng lời thôi, trực tiếp sử dụng Càn Khôn Nhất Thiểm, xuất hiện ngay trước mặt tên khốn miệng ngậm đầy phân, một cú tát trời giáng tát thẳng vào mặt, tên kia kêu thét lên một tiếng đầy đau đớn, máu

kèm theo vài chiếc răng phun bắn ra, cơ thể ngã bay tông thẳng vào đồng môn ở gần đó.

“ A, khốn khiếp, con heo mập trời đánh dám ra tay hành hung??!! Nhào dzô xẻ thịt nó ra ngay ~~~~!!!” Đám đồng môn của tên vừa bị đánh nhanh chóng định thần lại, phần nộ gào thét định lao vào phang thây con heo mập dám “ đánh lén” đê tiện kia.

“ Sao? Muốn trả thù hả? Thích thì mời nhào vô kiếm ăn!” Trước những lời hăm dọa hùng hổ của đối phương, Dương Kiệt chỉ cười lạnh, nói dùng ngón tay ngoáy ngoáy lỗ tai vừa nói.

Mát dạ ~~~!! Trong lòng không ít đệ tử Thánh Hỏa Tông thâm cười. Từ lúc gặp mặt tới giờ tên Ngạo Văn Long không ngừng buông lời khiêu khích đã khiến người của Thánh Hỏa Tông cảm thấy không hài lòng, lúc này có người đứng ra vả một bạt tai vào mặt chúng, quả thật là mát dạ quá đi.

Những tên dám gọi hắn là con heo mập đều có kết cục bi thảm, điểm hình là tên Chung sư huynh với tên đệ tử thuộc hạ của Lăng Hàn Phong. Lúc này ngay cả Lăng Hàn Phong và Tư Mã Phong Vân có hiềm khích với hắn cũng không dám xung hô từ đó trước mặt hắn, mà chỉ dám lén lén ở phía sau xung hô như vậy mà thôi.

“ Hahahaha, đúng là muốn mấy con chó hết sữa bậy thì chỉ có cách bịt hoặc đập nát cái mỏ chó của nó, Dương sư đệ hay lắm, sư huynh ủng hộ tinh thần cho sư đệ đây, tiếp tục đi ~~~!!” Tên khốn Chu Nhất Thông hận thiên hạ không loạn lên phần khích cười lớn, thậm chí còn khích bác Dương Kiệt tiếp tục nữa chứ. Nhưng bản thân hắn đã nhanh chân lép vào phía sau đám đông, không dám đứng ra phía trước sợ bị vạ lây.

Đối với tên khốn vô liêm sỉ, một “ chính nhân quân tử” như Dương Kiệt chỉ biết trợn mắt trắng với hắn.

Câu nói của Chu Nhất Thông tựa như châm ngòi quả bom đang chuẩn bị nổ, đệ tử Thiên Kiếm Tông rút vũ khí ra chuẩn bị lao vào liều mạng với Dương Kiệt.

“ Thôi đi ~~~!!!” Ngạo Văn Long lên tiếng

kìm chế đồng loại của mình, quay sang nhìn chằm chằm vào Dương Diển cười lạnh nói: “ Đệ tử của Thánh Hỏa Tông năm nay có vẻ hiếu chiến quá nhỉ? Là người dẫn đầu tông môn, chẳng lẽ Dương huynh không có lời chỉ dạy gì đối với người của mình sao?”

Ý của Ngạo Văn Long muốn chửi xéo Dương Diển không biết dạy bảo “ những con chó” của mình đây mà.

“ Không đủ tư cách.” “ cái gì??” Ngạo Văn Long khẽ dúi mày trước câu trả lời của Dương Diển, không hiểu ý đối phương muốn nói gì.

“ Ý tôi là, không đủ tư cách dạy bảo người này.” Dứt câu, không thêm quan tâm tới đối phương nữa, quay người đi thẳng vào trong trại.

Ngạo Văn Long không kèm được phải đánh giá lại “con heo mập” ở trước mặt. Ngay cả một người như Dương Diển cũng nói thế, chẳng lẽ “con heo mập” đó là cậu ấm của một vị thái thượng trưởng lão trong Thánh Hỏa Tông? Hay là có gì đó đặc biệt chẳng?

Nhưng Ngạo Văn Long nhanh chóng cười lạnh. Thì đã sao nào, cho dù đối phương là con cháu của tông chủ Thánh Hỏa Tông, dám đụng tới Thiên Kiếm Tông, giờ mình ra tay trấn áp hẳn ngay cả tông chủ của đối phương cũng không dám nói gì đấy chứ! Nên nhớ mình cũng là con cháu của một thái thượng trưởng lão quyền lực trong Thiên Kiếm Tông, sợ gì??!!

Một áp lực đáng sợ tựa như kiếm thế của Dương Diển từ trong người Ngạo Văn Long phóng thích ra, nhắm thẳng vào Dương Kiệt: “ Quỳ xuống

~~~~~!!”

Dương Kiệt híp đôi mắt lại chờ đợi, Huyền Thiết Chùy đã sẵn sàng trong tay, chỉ cần chờ đối phương nhào vô kiếm ăn mà thôi.

Uỳnh ~~~~~!!

Một áp lực giá lạnh như băng khác xuất hiện ngay trước mặt Dương Kiệt, trực tiếp đánh tan thứ áp lực đáng sợ của Ngạo Văn Long trong tích tắc.

“ Dương huynh, ý gì đây? Huynh không ra tay dạy dỗ tiểu đệ của mình, huynh đệ đây thay huynh ra tay không tốt sao?” Ngạo Văn Long lạnh lạnh nói.

“ không ý gì cả. Người của Thánh Hỏa Tông không phải ai cũng có thể đụng vào.” Dương Diễm chỉ lạnh lạnh đáp trả một câu.

Ngay sau khi lời nói của Dương Diễm vừa dứt, mười tám thành viên còn lại lập tức bước tới ngay sau lưng Dương Diễm, ai nấy đều mang theo tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Ngụ ý của Thánh Hỏa Tông rất rõ ràng, muốn chiến thì chiến.

Ngay cả Lăng Hàn Phong và Tư Mã Phong Vân cũng đứng trong số đó.

Ngày thường trong tông môn giao tranh hãm hại nhau ác liệt như thế nào cũng được, nhưng khi bước ra ngoài, dám đụng tới đồng môn của mình, tuyệt đối không thể đứng yên bỏ mặc. Ít nhất bề ngoài phải thể hiện như thế này nếu như không muốn biến thành cái gai trong mắt của đồng môn và bị họ cô độc.

Đồng môn bị người ngoài ức hiếp mà mày còn có thể đứng sang một bên nhìn, vậy tới lúc mày bị người khác ức hiếp cũng đừng mong có ai đứng ra hỗ trợ cho mày.

Thậm chí tin này truyền tới tai của các vị đại ca trong tông môn, e rằng sẽ có cái nhìn xấu về những người bỏ mặc đồng đội như thế này, tương lai trong tông môn chắc chắn sẽ mù tịt và bị mọi người xung quanh bỏ rơi cho mà xem.

Ngạo Văn Long có chút đau đầu, hắn không ngờ người của Thánh Hỏa Tông lại kiên quyết và đồng lòng như thế này. Lúc này có thể nói là bị ép vào chân tường, không đánh không được. Không đánh chẳng khác nào nói rằng Thiên Kiếm Tông sợ Thánh Hỏa Tông sao? Chỉ là giao chiến lúc này, nằm ngoài dự tính của hắn.

“haha, thì ra là Ngạo huynh và Dương huynh đang ở đây, để ta tìm mãi này giờ.” Trong lúc rơi vào tình thế khó xử tiến thoái lưỡng nan, một giọng nói đầy mạnh mẽ từ trong doanh trại vang lên kéo cả đám đều đổ dồn hết ánh mắt về phía đó.

Chỉ thấy một thanh niên bắp thịt cuồn cuộn, cao to vạm vỡ, khuôn mặt tràn đầy khí chất đàn ông dẫn theo đám đông từ trong doanh trại bước ra.

Trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, khẽ vẫy vẫy tay ra hiệu cho đám tiểu đệ buông vũ khí xuống, quay về hướng giọng nói vừa vang lên, trên môi lộ ra nụ cười thân thiện cười nói: “Thì ra là Hạ Hầu huynh của Lãnh Binh Cung, Hạ Hầu huynh tới lúc nào sao không báo cho đệ biết sớm để ra nghênh đón huynh chứ. Quả thật thất lễ, thất lễ.”

Câu “ thất lễ” không biết đang nói là đang nói bản thân hay nhắm vào tên thanh niên họ Hạ Hầu kia đây.

Mẹ kiếp! Rõ ràng tên khốn này đã tới từ lâu, nãy giờ vẫn núp ở bên trong để xem mình diễn hề, lúc này giả vờ bước ra chẳng qua muốn mình phải chịu ơn hấn mà thôi.

“ Ôi dào, bày vẽ chi cho mệt xác. Có lòng là được rồi, mấy cái nghi lễ phàm tục đó dẹp qua một bên cho rồi.” Tên thanh niên họ Hạ Hầu dường như nghe không ra câu nói có gai của đối phương, hào sảng không ngừng vỗ lên vai đối phương vừa cười nói.

Ngạo Văn Long bị đôi tay không lồ của đối phương vỗ tới nỗi ho sặc sụa, trong đôi mắt lóe qua tia sáng phẫn nộ, nhưng nhanh chóng được hấn che dấu đi, vẫn mang theo vẻ mặt thân thiện cười nói với đối phương.

Xem ra tên thanh niên Hạ Hầu này không khờ như người ta nghĩ. Ít ra biết tìm cách đáp trả lời châm chọc của đối phương.

“ Dương huynh, đã lâu không gặp, hãy cùng ta vào trong làm vài chén cho vui nào.” “ chào hỏi thân mật” với Ngạo Văn Long xong, lại quay sang Dương Diễn cười nói.

Dương Diễn chỉ khẽ lắc đầu một cái, sau đó quay người tiếp tục đi thẳng vào trong doanh trại.

“ Xì, cái thứ gì đâu, ngay cả lời mời của Hạ Hầu sư huynh cũng dám khua từ, tưởng mình là ....” Bốp ~~~~~!!!

Một tên đệ tử đi theo sau tên thanh niên Hạ Hầu đang lên tiếng châm biếm Dương Diễn đột nhiên hứng trọn cái bạt tai trời giáng của Hạ Hầu sư huynh của mình.

Chỉ thấy hấn phẫn nộ gào thét vào mặt tên thanh niên rằng: “ Đồ vô lễ, mày có tư cách gì lên tiếng ở đây hả? Còn không mau mau nói lời xin lỗi Dương huynh đi.”

Tên đệ tử hứng trọn cái bạt tai mang theo vẻ mặt không phục quay sang Dương Diên chấp tay xin lỗi: “ Xin lỗi Dương sư huynh ạ.”

“ Quả thật mất mặt quá đi, mấy tên trẻ trâu này không biết trời cao đất rộng, là sư huynh chúng ta phải thường xuyên dạy dỗ, dạy dỗ chúng đúng lúc đúng chỗ, biết thế nào là nghi lễ phép tắc mới được, nếu không thì làm mất mặt cả đám, đúng không nè Dương huynh đệ?”

Lại thêm một câu nói đầy ngụ ý thốt ra. Xem ra có thể trở thành đệ tử dẫn đầu tông môn, không một ai đơn giản cả.

Dương Diên chỉ khẽ dúm mày một cái, không thèm quan tâm tới đôi phương nữa, đi khuất vào trong doanh trại.

Cả Ngạo Văn Long và tên thanh niên Hạ Hầu thâm cười lạnh khi Dương Diên không có chút phản ứng gì cả. Nhưng cũng cảm thấy có chút vô vị, không thèm quan tâm tới những người đang có mặt ở đây nữa, “Khoác vai nắm tay” đi thẳng vào trong doanh trại để uống rượu giao lưu với nhau.

Đám đệ tử của Thiên Kiếm Tông nhìn thấy đại sư huynh đã đi vào trong doanh trại, ai nấy đều kèm nén ý định lao vào xẻ thịt con heo mập “đánh lén” kia, hừ mạnh một tiếng và phóng ánh mắt giết người hăm dọa về phía anh ta, cùng đám đệ tử của Lãnh Binh Cung cùng theo chân hai vị sư huynh đi thẳng vào trong doanh trại.

Mặc kệ những ánh mắt giết người của đối phương trước khi rời đi, đặc biệt là tên bị Dương Kiệt tát cho sưng mặt gãy răng, anh ta chỉ tỏ vẻ dửng dưng, chẳng có gì đáng để bận tâm cả. Chap mới luôn có tại # TRUMTRUYEN. or #

“ Đồ mặt đá nhiều chuyện, ai cần ngươi ra tay chứ.” Dương Kiệt miệng lẩm bẩm nói nhỏ. Mặc dù miệng nói thế, nhưng trong lòng thiện cảm đối

với Dương Diễm đang có chiều hướng tăng lên chóng mặt, tên mặt đá coi vậy mà cũng có tình người đấy chứ.

Cuộc gặp gỡ giữa ba tông phái Thánh Hỏa Tông, Lãnh Binh Cung và Thiên Kiếm Tông sắc mùi thuốc súng kết thúc một cách nhanh chóng. Nhưng chắc chắn diễn biến tiếp theo sau đó sẽ có nhiều chuyện hay ho rồi đây.

Trong đôi mắt của Tư Mã Phong Vân lóe qua một tia sáng dị thường, trên môi mang theo nụ cười tự tin. Ghé sát bên tai Lăng Hàn Phong nói nhỏ vài câu, cả hai đều lộ ra nụ cười ranh hiểm.

Cáo già lại sắp bày mưu lập kế giở trò gì rồi đây.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 89: Bách Hoa Cốc Và Khoái Hoạt Lâm

Người của Thiên Kiếm Tông và Lãnh Binh Cung cũng đã đi hết vào trong doanh trại, Thánh Hỏa Tông cũng không nán lại ở bên ngoài làm gì. Tất cả cùng rào bước đi thẳng vào trong doanh trại.

Trên đường đi người của Thánh Hỏa Tông bắt đầu phóng ánh mắt thân thiện về phía Dương Kiệt. Ít ra khi bị đối phương khiêu khích châm biếm, anh ta là người dám đứng ra. Không như ai kia chỉ biết đứng ở phía sau hò hét khẩu hiệu.

Vừa bước vào doanh trại chưa được bao lâu, đột nhiên nghe thấy tiếng gào thét phấn khích của các đệ tử Thiên Kiếm Tông và Lãnh Binh Cung vang lên ở ngay lối vào.

“ Bách Hoa Cốc, là các mỹ nữ của Bách Hoa Cốc ~~~~!!” Chu Nhất Thông phấn khích kêu thét lên, bỏ mặc đồng môn của mình, nhanh chân hòa mình vào đám đông của Thiên Kiếm Tông và Lãnh Binh Cung.

“ Bách Hoa Cốc?? Nghe nói đệ tử Bách Hoa Cốc toàn là đệ tử nữ đúng không?” Dương Kiệt cũng tỏ ra tò mò quay sang Lâm Thu Nguyệt hỏi.

“ Đúng thế, tất cả đều là những mỹ nhân ngàn năm hiếm gặp không đấy.” Lâm Thu Nguyệt mang theo vẻ mặt cười mà không giống cười nói.

“ Thật sao? Không được, phải đi thám thính tình hình quân địch mới được ~~~~!!” Nghe thấy đội hình đối phương toàn mỹ nữ ngàn năm hiếm gặp, Dương Kiệt lập tức không khác gì tên Chu Nhất Thông, vô cùng vô sỉ

nói rằng mình phải đảm nhận trách nhiệm đi do thám tình hình quân địch, cái gì mà biết người biết ta trăm trận trăm thắng gì đó đủ thứ lý lẽ, ba chân bốn cẳng chạy thẳng về phía đám đông đang phấn khích hò hét ở phía xa.

“ Cũng không hiểu Diệp sư muội thích tên này ở điểm gì?” Lâm Thu Nguyệt lắc đầu thờ dãi.

Dưới ánh mắt thù địch của Thiên Kiếm Tông và chán ghét của Lãnh Binh Cung, gạt bỏ dòng người sang bên để chen chân vào chiêm ngưỡng mỹ nữ trong truyền thuyết. Phát hiện quả thật Lâm Thu Nguyệt không nói quá. Cả hai mươi đệ tử Bách Hoa Cốc đều là những mỹ nữ có sắc đẹp tuyệt trần. Cho dù đã từng ngắm qua không ít mỹ nhân đã qua phẫu thuật bên Hàn Quốc, cũng không kèm được phải trầm trồ thán phục.

Hai chục mỹ nữ cung trang thanh lịch thoát tục, đặc biệt là mỹ nữ dẫn đầu nhóm, cho dù Diệp Tuyên có mặt ở đây, cũng phải né sang một bên vì hổ thẹn.

Nhưng không hiểu vì sao Dương Kiệt lại không tỏ ra quá ấn tượng với vị mỹ nữ đó. Phải nói như thế nào nhỉ? Vì trên người cô ta phát ra thứ khí chất thoát tục cao cao tại thượng, cho người khác cảm giác chỉ có thể đứng ở phía xa chiêm ngưỡng chứ không thể tới gần tiếp xúc. Điều đó khiến Dương Kiệt không cảm thấy thoải mái khi đối diện với một người như thế này.

Tất nhiên, đó chỉ là quan điểm duy nhất mỗi Dương Kiệt, còn đối với tất cả những tên đàn ông có mặt ở đây, mọi ánh mắt đều đổ dồn hết vào cô ta, khiến ánh hào quang mười chín mỹ nữ đi theo phía sau bị che khuất đi.

Bộ không thấy tên khốn Chu Nhất Thông đang không ngừng có động tác nuốt nước miếng, đôi mắt như dán chặt không rời vào người cô gái kia sao? Không chỉ mỗi mình hắn, ngay cả hai tên Ngạo Văn Long và Hạ Hầu Quân

cũng như hóa thân thành con cún biết vẫy đuôi, không ngừng hỏi thăm, dìm hàng đối phương, biểu hiện bản thân trước mỹ nữ kia sao?

Dương Kiệt phát hiện mặc dù cô gái này đang cười nói với Ngạo Văn Long và Hạ Hầu Quân, nhưng trong tận thâm tâm luôn giữ khoảng cách với cả hai. Không quá nhiệt tình, cũng không quá lạnh nhạt, tựa như chỉ đang trò chuyện với một người bạn vừa mới quen biết chưa được bao lâu vậy.

Mặc cho hai con “ngựa đực” kia không ngừng biểu diễn, không biết là chúng không biết hay cố tình không biết.

Đôi mắt của mỹ nữ kia vừa trả lời vừa không ngừng quét qua quét lại, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó. Khi phát hiện một bóng người đang đơn độc đứng ở phía xa, đôi mắt lập tức rực sáng, tạ lỗi với “hai con ngựa đực” một câu, đi qua rừng người bước thẳng về phía bóng người đơn độc ở phía xa.

Nhìn thấy mỹ nhân phát lộ mình, “hai con ngựa đực” lóe qua tia sáng căm phẫn, nhưng cũng có chút không biết phải làm sao.

Có phim hay để xem rồi.

Đôi mắt của Dương Kiệt rực sáng khi phát hiện mỹ nữ kia đang tiến thẳng về phía tên “mặt đá” Dương Diễn đang đứng.

Hèn chi hai tên khốn kia không ngừng tỏ vẻ thủ địch với Thánh Hỏa Tông, thì ra ngoại trừ quan hệ tông môn, quan hệ tình cảm cũng giữ một vị trí quan trọng nhỉ.

“ Dương sư huynh, lâu ngày không gặp, huynh vẫn khỏe chứ?” Khác xa với phong thái cao cao tại thượng, người khác khó gần lúc này. Lúc này khi đối diện với Dương Diễn, mỹ nữ kia tựa như một cô gái si tình dịu dàng

đang chìm đắm trong tình yêu, mang theo nụ cười nghiêng nước nghiêng thành, bát hoa hồ thẹn lí nhí chào hỏi.

“ Mộ Dung sư muội, lâu ngày không gặp, vẫn phong thái như xưa nhỉ, đi tới đâu đàn ông vây quanh tới đó, hừ hừ.” Dương Diễn còn chưa kịp đáp lời. Thiết Hạo Nam không biết từ lâu xuất hiện, chen ngang giữa Dương Diễn và Mộ Dung Tuyết, mang theo giọng nói chế giễu chào hỏi.

“ Thiết sư tỷ, lâu ngày không gặp, tính khí vẫn hào sảng như xưa.” Đối với lời chế giễu của Thiết Hạo Nam, Mộ Dung Tuyết chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, khẽ co đầu gối nửa quỳ chào hỏi đáp lễ.

“ Cái gì? Ý của muội là gì? Định nói lão nương tính khí giống đàn ông sao?” Trước mặt tình địch, Thiết Hạo Nam không dễ dàng chịu thua, trực tiếp xoắn tay áo lên sẵn sàng lao vào “cào xé nhau”.

“ Dạ không dám, muội chỉ là có chút ngưỡng mộ thôi ạ. Ước gì muội cũng được như sư tỷ, không cần phải giữ lễ nghi phiền phức như muội đang làm hàng ngày. Một mỗi lắm ạ.” Mộ Dung Tuyết mang theo vẻ mặt cảm thán nhẹ nhàng cười nói. Tựa như chỉ muốn khen ngợi đối phương thôi vậy.

“ Lão nương nhịn hết nổi rồi, lại đây, chúng ta đánh trước nói chuyện sau.” Với một người tính khí hào sảng thẳng thắn như Thiết Hạo Nam, đấu khẩu với Mộ Dung Tuyết quả thật là làm khó cô ta quá đi, trực tiếp rút vũ khí ra sẵn sàng lao vào sập lá cà với tình địch.

Dương Diễn đau đầu vô cùng, cũng may là người kia chưa tới, nếu tập hợp đầy đủ luôn thì.....

“ hihi, hai vị sư tỷ làm sao thế? Mới gặp mặt chưa được bao lâu đã động tay động chân trước mặt Dương sư huynh rồi, như thế sẽ mất điểm trong mắt người yêu đấy biết không?”

Đúng là nhắc tiền nhắc bạc không thấy đâu, Dương Diễm vừa mới nghĩ tới người kia lập tức nghe thấy một giọng nói lảng lơ vang lên.

Dưới ánh mắt kinh ngạc thèm thuồng chảy cả nước miếng của đám đàn ông có mặt ở đây, một bóng người yếu điệu bốc lửa trực tiếp vượt qua Thiết Hạo Nam và Mộ Dung Tuyết, vòng tay ôm choàng lấy cổ của Dương Diễm, cơ thể hai người ép chặt vào như muốn hòa tan vào cơ thể của đối phương vậy.

“ A, tránh ra con yêu nữ kia ~~~!” “ Vô liêm sỉ, không biết xấu hổ ~~~!!”

Tiếng kêu thét đầy phần nộ của Thiết Hạo Nam và Mộ Dung Tuyết vang lên, cả hai hận không thể lao tới kéo bóng người đang ôm chặt Dương Diễm ra khỏi lòng hắn ngay tức khắc.

Bóng người đang ôm chặt lấy Dương Diễm không ai khác chính là đệ tử đại biểu của môn phái Khoái Hoạt Lâm, Hạ Cơ.

Nói tới Khoát Hoạt Lâm, tuyệt đối là một môn phái nửa chánh nửa tà, khiến người của U Châu nửa yêu nửa hận.

Chánh chính là người của Khoát Hoạt Lâm chưa từng làm qua những chuyện tội ác tày trời, đồng thời khi xảy ra những thế lực tội ác xâm chiếm U Châu, Khoát Hoạt Lâm cũng chung sức chung lòng cùng tứ đại môn phái kia ra tay trấn áp kẻ thù.

Tà chính là do người của Khoát Hoạt Lâm tu luyện tâm pháp song tu đầy dâm tà. Nếu chỉ là công pháp song tu thông thường thì cũng không có gì đáng để nói. Nhưng đáng sợ nhất là công pháp song tu của Khoát Hoạt Lâm vô cùng bá đạo. Nếu như người muốn song tu với đệ tử Khoái Hoạt Lâm có ‘sức chiến đấu’ giường chiếu yếu kém, bản lãnh đàn ông không đủ,

chắc chắn sẽ bị nữ đệ tử của Khoát Hoạt Lâm hút sạch sinh khí trong người, biến thành một bộ xương khô.

Tất nhiên, đó là nói những tên thiếu bản lĩnh đàn ông, thuộc dạng một phút ba mươi giây. Còn đối với những con “quái vật” chân chính, khi song tu với nữ đệ tử của Khoát Hoạt Lâm, sẽ đạt tới hiệu quả song tu song phương, cả hai cùng tiến bộ với tốc độ chóng mặt. Chỉ là những con “quái vật” như thế này, ở thế gian này được bao nhiêu người chứ?

Yêu chính là đệ tử của Khoái Hoạt Lâm toàn những mỹ nữ xinh đẹp gọi tình, muốn kiếm một người xấu còn khó hơn mò kim đáy biển. Và khi yêu cầu những mỹ nữ xinh đẹp này song tu với mình, ai nấy đều lập tức vui vẻ nhận lời, rất hiếm xảy ra trường hợp từ chối. Chỉ là trước khi yêu cầu song tu với họ, hãy xem lại “sức chiến đấu” của bản thân trước đã.

Hận chính là, đã từng có không ít đệ tử thiên tài của các tông môn vì chịu không nổi cám dỗ, không tự nhận thức được “sức chiến đấu” của bản thân, cuối cùng chết trên giường của mỹ nữ Khoát Hoạt Lâm. Chỉ là mây tình tao nguyện, chính bản thân mày không tự lượng sức mình dám leo lên giường đối phương, có chết cũng chỉ có thể trách bản thân vô dụng mà thôi.

U Châu từng có câu cửa miệng vui: Muốn biết mình có phải là đàn ông "bản lĩnh" hay không, hãy thử leo lên giường của đệ tử Khoát Hoạt Lâm. Nếu như anh còn lành lặn trở về, chứng tỏ anh là một người đàn ông đầy "bản lĩnh". Còn nếu không thì.... hô hô ~~!

Như lúc này, mười chín mỹ nữ Khoát Hoạt Lâm ai nấy đều ăn mặc hở hang mát mẻ, không ngừng phóng mắt đưa tình với những tên đàn ông đang có mặt ở đây.

Nhưng cho dù ai nấy đều mang theo vẻ mặt anh Trư, nước miếng nước dãi đầm đìa, nhưng tuyệt nhiên không một ai dám đến gần họ cả.

Không ai muốn biến thành một bộ xương khô cả.

“Phiền phức quá đi!” Nhìn thấy ba phụ nữ định lao vào sập lá cà với nhau, Dương Diễm khẽ dú chặt đôi lông mày, thốt lên một câu xong, khẽ nhích người khỏi vòng tay của Hạ Cơ, quay người đi thẳng vào lều nghỉ ngơi của mình.

Phiền phức?? Mẹ kiếp, bố mày cũng muốn được phiền phức như mày kia ~~~~!!

Trong đầu những tên đàn ông có mặt ở đây không kèm được xuất hiện dòng suy nghĩ đó. Đặc biệt là Ngạo Văn Long và Hạ Hầu Quân, hận không thể lao tới xé xác tên khốn Dương Diễm ra, mình thay vào vị trí của hắn.

Nhìn thấy người tình đã rời khỏi, ba mỹ nữ đưa mắt trừng nhau một cái, sau đó chen nhau đuổi theo phía sau Dương Diễm dưới ánh mắt ghen tức thèm thuồng của cánh đàn ông đang có mặt ở nơi này.

“Rốt cuộc tên mặt đá đó có điểm gì hấp dẫn nhỉ? khuôn mặt đại chúng không có gì nổi bật, thực lực cũng không lớn mạnh hơn mình bao nhiêu, vì sao lại thu hút nhiều mỹ nữ xinh đẹp như thế xiêu lòng với hắn thế nhỉ? Ba mỹ nữ đuổi theo tên mặt đá vào trong lều trại của hắn, chẳng lẽ họ định chơi trò "4P"? Không dám nghĩ, không dám nghĩ tới cảnh đó nữa đâu, hihi ~~~~!!” trong đầu Dương Kiệt không ngừng xuất hiện hình ảnh "cắm trء dưới 18 tuổi", phẫn khích cười một cách dâm dءng. Đồng thời không ngừng cảm thán tên mặt đá có số đào hoa còn hơn cả mình.

Không phải Dương Kiệt ghen tức đối phương điều gì, vì anh ta chẳng có chút cảm giác gì với ba cô gái kia cả. Thiết Hạo Nam thì khỏi nói đi, còn Mộ Dung Tuyết cao cao tại thượng không hợp gu của anh ta. Hạ Cơ mới xuất hiện thì còn có thể suy nghĩ đôi chút. Chỉ là một tên trai tân như

Dương Kiệt, không biết rõ “sức chiến đấu” giường chiếu của mình tới đâu, tuyệt đối không dám đụng vào người của Khoát Hoạt Lâm.

Chỉ là phàm là đàn ông ai cũng sẽ không tự chủ đi so sách vì sao mình đẹp trai hơn người ta, tài giỏi hơn người ta, những xung quanh mình không có một bóng hồng nào cả, còn đối phương thì mỹ nữ vây quanh. Không ghen tỵ mới là lạ á.

Quan trọng nhất là tên khốn tỏ vẻ bất cần mới ngứa mắt chứ.

Hay là do tên khốn này thích chơi trò tạo dáng vẻ mặt lạnh lùng nên mới thu hút được fan nữ? Hay là mình cũng học theo hắn không chừng hốt được vài em cũng nên.

Nghĩ tới điều đó, vẻ mặt lập tức biến đổi thành khuôn mặt sát khí đằng đằng không chút tình cảm. Chỉ là lúc này đừng nói là mỹ nữ không dám tới gần, ngay cả đàn ông cũng tránh xa hắn ra, dùng ánh mắt như nhìn thẳng diên để nhìn hắn.

Thất bại thảm hại ~~~!!

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 90: Xác Định Đội Trưởng

Ngũ đại môn phái cũng đã có mặt đầy đủ, mỗi tông môn bắt đầu tập trung lại ở khu vực của mình để chuẩn bị giai đoạn cuối cùng trước khi đi vào bí cảnh.

“ Nơi này, nơi này sẽ trở thành vị trí tập kết của toàn đội sau khi đi vào trong bí cảnh.” Vương trưởng lão vừa nói vừa đưa ngón tay chỉ lên vị trí trung tâm trên tấm bản đồ lớn đang treo giữa phòng.

“Ngôi mộ của vị đại năng hợp thể nằm ở vị trí trung tâm trong bí cảnh, sau nhiều năm tiến hành thí luyện liên tông môn, duyên cơ trong đó đã được khám phá được hơn hai phần ba. Nhưng không có nghĩa là trong đó không còn gì để khám phá. Mục tiêu của các vị lần này chính là đi vào ngôi mộ của vị đại năng này khám phá luôn những phần còn lại trong đó. Tuyệt học bí pháp, thần đan, thần khí tất cả đều nằm hết trong đó. Nếu như may mắn hơn, thậm chí có cơ hội kế thừa kỹ năng tuyệt học độc nhất thậm chí đạt tới cấp bậc thiên giới của vị đại năng hợp thể này.”

Tuyệt học thiên giới, thứ này mới chính là cơ duyên đáng giá nhất trong bí cảnh thí luyện lần này. Hai mươi người nghe xong, ngoại trừ Dương Kiệt ra, ai nấy đều phấn khích tới nổi mặt mày đỏ phồng lên. Ngay cả tên mặt đá Dương Diễn cũng khẽ run mình kích động một cái. Đủ hiểu cơ duyên đó quý giá cỡ nào rồi.

“ Một tháng. Sau khi vào tới bí cảnh, các vị có một tháng thời gian tự do hành động để tìm kiếm cơ duyên riêng cho mình hoặc tiến hành đột phá

thực lực của mình sau thời gian dài kềm nén. Sau thời hạn đó, tất cả phải tập hợp tại nơi quy định, để cùng nhau tiến vào ngôi mộ của vị đại năng đó. Và hãy yên tâm, trước khi bước vào bí cảnh, lão phu sẽ phát cho mỗi người một tấm bản đồ để tìm đường, tránh trường hợp xảy ra lạc đường lạc lối trong đó.”

“ Những gì cần nhắc nhở dặn dò thì lão phu cũng đã nói hết rồi. nhưng muốn nhắc thêm lần cuối, khi vào tới bí cảnh, hãy quan tâm tới sự an nguy của bản thân trước khi nghĩ tới duyên cơ. Nếu như để lòng tham làm mất hết lý trí, thậm chí có thể đền bù bằng mạng sống của mình. Hãy nhớ kỹ điều đó.” Vương trưởng lão phát động lời tuyên truyền cuối cùng cho đám đệ tử của tông môn mình nghe, đồng thời không quên nhai đi nhai lại câu “ an toàn là trên hết”.

Xem ra lão già này không tới nỗi nào. Ít nhất quan tâm tới sinh mạng đệ tử tông môn là không thể giả dối được. Chỉ là lão có quan hệ sư đồ với con rấn độc kia, từ lúc xuất phát tới giờ luôn gây khó dễ, khiến Dương Kiệt khó có thể có thiện cảm với ông ta được.

“ Ngoài ra, nếu như phát hiện đồng môn gặp nguy, phải lập tức ra tay giúp đỡ. Lão phu không cần biết ở ngoài đời các vị có hiềm khích mâu thuẫn như thế nào, nhưng khi vào tới bí cảnh, lợi ích và an nguy của tập thể là trên hết. Nếu như để lão phu biết được vị nào nhắm mắt làm ngơ khi nhìn thấy đồng đội lâm nguy, hoặc hãm hại lẫn nhau, lão phu tuyệt đối không tha thứ.” Nói tới chữ cuối cùng, một sát khí đáng sợ từ trong người Vương trưởng lão phát tán ra, bao phủ cả hai mươi thí sinh đang nghe giáo huấn. Khiến ai nấy đều run lên vì sợ hãi.

Đặc biệt là Dương Kiệt và Lăng Hàn Phong, sát khí của Vương trưởng lão rõ ràng là đang nhắm vào hai người. Ngụ ý muốn nói rằng hai đứa bây hãy liệu hồn. Đặc biệt là Lăng Hàn Phong, đừng tưởng là đệ tử của tao

muốn làm gì thì làm. Nếu như dám làm tao bề mặt, cho dù là con ruột đi nữa cũng sẽ bị trừng phạt đích đáng.

“ Sư phụ hôm nay sao thế? Cho dù không giúp mình cũng không nên nhắm vào mình như thế chứ.” Lăng Hàn Phong nghĩ hoài nghĩ không thấu vì sao sư phụ lại nhắm luôn cả mình.

Thực ra cũng không có gì khó hiểu quả. Cả hai tuy có quan hệ sư đồ với nhau, nhưng Lăng Hàn Phong bái sư còn chưa đầy một năm, thời gian hai người gặp nhau có thể nói là đếm trên đầu ngón tay, sao có tình cảm sâu đậm được chứ? Nếu như là ngày thường, còn có thể thiên vị đôi chút. Nhưng hiện giờ thí luyện liên tông môn, không chỉ người của Thánh Hỏa Tông nhìn vào, ngay cả tứ đại môn phái kia cũng đang soi mói kình địch của mình từng chút một. Nếu như chuyện hãm hại đồng môn bị lan truyền ra ngoài, không chỉ bản thân Vương trưởng lão bề mặt, ngay cả tông môn cũng sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ.

Quan trọng nhất là, đệ tử sở hữu võ hồn cấp 6 dưới tay Vương trưởng lão cũng không phải là ít, Lăng Hàn Phong không phải là duy nhất, nên không có chuyện nâng hấn như nâng trứng vàng được. Trừ khi hấn sở hữu võ hồn quý hiếm như Thẩm Thùy Vân thì còn may ra.

Ông ta không muốn vì một tên đệ tử mới thu nhận chưa được bao lâu mà hủy hoại hết thanh danh mà mình gây dựng bấy nhiêu năm nay. Nên mới có màn nấn gân đệ tử của mình và đối thủ của hấn.

Nếu như mây ngoan ngoãn nghe lời, mây tốt tao tốt, mọi người đều tốt. Còn nếu phất lờ lời nói của tao mà đi làm càn, thì đừng trách lão này vô tình.

“ Ngoài ra, trước khi vào bí cảnh, cần phải có một đội trưởng dẫn đội. Đội trưởng có trách nhiệm tập hợp, hỗ trợ, lập kế hoạch và phân công

nhiệm vụ cho các thành viên trong đội. Vào tới bí cảnh, mệnh lệnh của đội trưởng là tuyệt đối, nếu như có ai dám làm trái lời, sau khi rời khỏi bí cảnh, sẽ bị xử phạt theo quy định của tông môn.” Ngưng một hồi, lại tiếp: “ Tất nhiên, không có nghĩa là đội trưởng thì có quyền đưa ra những yêu cầu bất hợp lý, nếu như những mệnh lệnh bất hợp lý và nguy hại tới tính mạng của bản thân, có quyền từ chối. Nhưng phải có chứng cứ rõ ràng để chứng minh bản thân đúng khi từ chối nhiệm vụ được giao.”

Nghe xong câu này, không ít người thầm thở phào nhẹ nhõm. Sợ chỉ sợ mình có mối hiềm khích với đội trưởng, đội trưởng giao cho những nhiệm vụ đâm đầu vào cái chết cũng phải tuân theo, tới lúc không biết đi khóc với ai đây.

“ Sau khi tham khảo với Lý trưởng lão, cả hai nhất trí lần này chức đội trưởng sẽ giao cho Tống Thiên Hành đảm nhận.” Dưới ánh mắt kỳ vọng hồi hộp của Lăng Hàn Phong, Vương trưởng lão nói ra ứng viên đảm nhận chức đội trưởng lần này.

“ Cái gì ~~~!! Vì sao lại là tên Tống Thiên Hành kia chứ? Đệ tử không phục ~~!!” Lăng Hàn Phong gần như mất lý trí cắn răng gào thét lên.

Để cho đối thủ cạnh tranh đè đầu cưỡi cổ mình, với cái tính cách của con rắn độc chịu nổi mới lạ á.

Nhưng hắn càng làm thế càng trở nên mất điểm trong mắt Vương trưởng lão mà thôi.

Ầy ầy, bộ không thấy lúc này sắc mặt của Vương trưởng lão đã đen xì như than rồi sao. Nếu như không phải Lý trưởng lão kéo lại, e rằng đã một chương vỡ chết tên đệ tử không biết nghe lời này rồi.

Mày không phục? Mà lấy gì không phục? Không phục sao lúc thi đấu lôi đài không cố gắng thêm chút, giờ bị đối thủ ném ra khỏi lôi đài không lọt được vào top 5, trở thành kẻ bại trận lấy gì mà không phục kẻ đã từng chiến thắng mình chứ?

Tôn sư trọng đạo! Mà biết thế nào là tôn sư trọng đạo không?

Nếu như người tuyên bố là Lý trưởng lão, mày lên tiếng phản đối tao cũng không nói. Nhưng nên nhớ tao là sư phụ của mày, trước mặt bao nhiêu người mà mày vùng lên gào lớn phản đối lời nói của tao, mày có còn xem tao là sư phụ của mày không hả? Giờ mày chưa đủ lông đủ cánh đã như thế rồi, sau này đủ lông đủ cánh chắc tên sư phụ như tao sẽ bị mày đá sang một bên đúng không?

Lẽ ra Vương trưởng lão đã có chút không vui khi để cho đệ tử của đối thủ cạnh tranh năm chức đội trưởng rồi, nhưng ai biểu tên đệ tử của mình bị loại ngay vòng top mười chứ? Suy qua nghĩ lại, lựa chọn năm người xếp hạng cao nhất trong top 5, chỉ duy nhất mỗi Tổng Thiên Hành là đủ điều kiện nhất để giữ chức đội trưởng lần này.

Lẽ ra người đủ tư cách nhất giữ chức đội trưởng này là Dương Diễm mới đúng. Chỉ là tính cách của hắn thích đơn độc hành sự, bảo hắn trở thành chỉ huy của nhóm quả thật miễn cưỡng quá đi.

Còn Thiết Hạo Nam, hữu dũng vô mưu, tính khí nóng nảy, có thể dẹp sang một bên.

Chu Nhất Thông? Bộ muốn Thánh Hỏa Tông biến thành biệt đội đệ tiện bỉ ổi sao? Giao chức đội trưởng cho hắn không khác nào giao trứng cho ác cả.

Còn Tư Mã Phong Vân, đa mưu túc trí, điềm tĩnh tự tin, có tố chất trở thành thủ lĩnh, lẽ ra là ứng viên sáng giá nhất sau Dương Diễm. Chỉ là hắn là người của Huyết Lang Bang. Tên tuổi của Huyết Lang Bang có thể nói là thối không thể tả ở trong tông môn. Để cho Tư Mã Phong Vân nắm chức đội trưởng, chắc chắn sẽ có nhiều người không phục lên tiếng phản đối cho mà xem.

Suy qua nghĩ lại, chỉ còn mỗi mình Tống Thiên Hành, cũng là người điềm tĩnh tự tin, tuy thực lực không cao, không đa mưu túc trí như Tư Mã Phong Vân, nhưng quan trọng nhất là tác phong của hắn trong tông môn thân thiện gần gũi, có quan hệ tốt với hầu hết đệ tử trong tông môn. Giao chức đội trưởng cho hắn, mọi người cũng sẽ chấp nhận không nói gì.

Sau khi bàn bạc kỹ lưỡng với Lý trưởng lão, để chứng tỏ bản thân là người công tư phân minh, Vương trưởng lão đã cắn răng chấp nhận điều đó. Con giận còn chịu kịp nguôi, lúc này tên đệ tử cung chọc thẳng vào núi lửa có thể bùng nổ bất kỳ lúc nào, không chết cũng thành tàn phế cho mà xem.

Lăng Hàn Phong đã cảm thấy chột dạ khi nhìn thấy sự phụ của mình có xu hướng bùng nổ, chỉ là hắn vẫn vô cùng không cam tâm khi phải tuân theo lời chỉ huy của đối thủ cạnh tranh của mình.

Tên khốn này từ lúc xem xong hình ảnh “cắm trẻ em dưới 18 tuổi” giữa Dương Kiệt và Diệp Tuyền, đã gần như mất hết lý trí, trí tuệ bị kéo xuống tới mức thảm hại, giống như một con chó điên gặp ai cũng muốn cắn vài cái.

“Quyết định này đã được lão phu và Vương trưởng lão bàn bạc kỹ lưỡng, tuyệt đối không thay đổi. Mọi người hãy tuân theo những gì ban trưởng lão đề ra, nếu ai có ý kiến gì, có thể quay đầu trở về tông môn, đừng tham gia thí luyện nữa.” Lý trưởng lão nhanh chóng đứng ra “cứu bồ”, không cho Lăng Hàn Phong cơ hội nói tiếp, vẫy vẫy tay cho đám đệ tử rời

khỏi để chuẩn bị, riêng Tống Thiên Hành được giữ lại để trao đổi dặn dò thêm về nhiệm vụ đội trưởng của mình.

Xoảng ~~~ xoảng ~~~ xoảng ~~~~!!

Lăng Hàn Phong lại tiếp tục trò trút giận lên đồ vật trong chiếc lều của mình. Không ngừng ném bỏ những thứ mà mình vợ lấy được.

“ Tống Thiên Hành, đừng mong tao phục tùng sự chỉ huy của mày, cho dù sau này bị trừng phạt đi nữa.” Rắn Độc nghiêng răng nghiêng lợi phần nộ quát.

“ Lăng sư đệ hãy bình tĩnh, cho dù Tống Thiên Hành giữ chức đội trưởng đi nữa, chỉ cần sau khi vào tới bí cảnh, chúng ta tránh mặt hắn, hắn cũng không có cơ hội để ra lệnh cho chúng ta, không phải sao?” Tư Mã Phong Vân thản nhiên ngồi sang một bên coi Lăng Hàn Phong biểu diễn nãy giờ, cảm thấy thời gian thích hợp, lập tức lên tiếng an ủi.

“ Biết thế, nhưng vẫn cảm thấy âm ức trong lòng.” Lăng Hàn Phong hít sâu vài hơi vào người để bình tâm lại, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có cái gai đâm thẳng vào, khó chịu vô cùng.

“ Mục tiêu quan trọng nhất của chúng ta chính là con heo mập kia. Chỉ cần trừ khử con heo mập xong, nếu Lăng sư đệ cảm thấy tên Tống Thiên Hành ngứa mắt, chúng ta có thể xử lý luôn hắn cũng chưa muộn mà.” Mặc dù trong lòng vô cùng khinh bỉ con rắn độc bất tài vô dụng nhưng tính khí cao ngạo ngút trời này, nhưng dù sao cả đám đã cùng chung một con thuyền, đành phải chịu theo ý hắn. Tất nhiên, đó chỉ là lời hứa suông mà thôi, trừ khử Tống Thiên Hành? Nằm mơ đi, hắn là ....

“Thật chứ??” Nghe thấy có thể trừ khử luôn cái gai trong mắt, Lăng Hàn Phong tất nhiên là không thể bỏ qua rồi.

“Đương nhiên, nhưng trước hết, chúng ta cần mượn thêm một con dao nữa để thực hiện mục đích của chúng ta. Phía bên kia chắc có người sẽ vô cùng vui vẻ trở thành con dao đó nhỉ?” Tư Mã Phong Vân vừa nói vừa đưa tay chỉ chỉ về phía khu vực của Thiên Kiếm Tông.

“Thế nhưng, cầu kết với người ngoài hãm hại đồng môn, nếu như để chuyện này truyền ra ngoài, chúng ta sẽ gặp rắc rối to đấy.” Lăng Hàn Phong vẫn còn do dự chưa quyết.

Mẹ kiếp! Làm việc lớn mà tiếc thân, sợ cái này sợ cái kia thì còn làm ăn được gì nữa.

Tư Mã Phong Vân càng ngày càng thất vọng về tên đồng đội của mình, nếu như không phải đã lỡ kéo hấn lên tàu giặc rồi, nếu không phải sợ lật thuyền giữa chừng, thậm chí có chút muốn đá hấn xuống biển để chết quách đi cho rồi. Cũng may là mình vẫn còn một lá át chủ bài quan trọng trong tay, chứ chỉ dựa vào con rắn độc này không chừng hư bột hư đường hết.

Trong đôi mắt Tư Mã Phong Vân lóe qua tia sáng chán ghét, nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích: “Cái gì, cầu kết với người ngoài? Có sao? Sao ta không biết vậy? Chúng ta chỉ là đang thảo luận và truy lùng kẻ thù của mình, ai ngờ có một tên người ngoài lén lén ỏm ỏm ở gần đó nghe hết toàn bộ thông tin vị trí của con heo mập đó. Liên quan gì tới chúng ta chứ? Vả lại,....” Nói tới đây, trên môi Tư Mã Phong Vân lộ ra nụ cười hiểm ác: “đôi phương có cơ hội để lan truyền ra hay không đã là một vấn đề rồi.”

“Ý của sư huynh là ...” Lăng Hàn Phong làm động tác cửa cổ.

“ hô hô, đúng mà không đúng.’ “ Là sao?” “ Vì người giết chúng rõ ràng là con heo mập kia, đâu liên quan gì tới chúng ta, đúng không nè?”

“ hahahaha ~~~, hiểu rồi, hiểu rồi. Đâu liên quan gì tới chúng ta, do chúng tự cắn nhau thôi mà.” Cả hai cùng cười phá lên một cách đầy ranh hiểm. Khiến cho Tạ Thế Hào này giờ vẫn ngồi ở một bên yên lặng nghe nhìn không kèm được run bắn người lên vì ớn lạnh.

Mình có sai lầm khi liên minh với hai tên ranh hiểm này không nhỉ??

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 91: Thay Đổi Hình Tượng

Tên khốn Dương Diễn, tân thù cự hận, đợi vào tới bí cảnh thí luyện, mà sẽ phải quỳ xuống trước mặt tao. Còn con heo mập đó nữa, mà cũng đừng mong lành lặn mà rời khỏi bí cảnh lần này.” Trong lều trại riêng của Ngạo Văn Long, hắn đang không ngừng đúc ly rượu trên tay vào miệng, ánh mắt nhìn về hướng lều trại của Thánh Hỏa Tông cười lạnh nói.

“ Ngạo sư huynh, đệ có việc muốn bẩm báo ạ.” Trong lúc hắn bắt đầu cảm thấy vô vị với ly rượu trên tay, vừa thẳng tay vứt bỏ xuống sàn, bên ngoài vang lên giọng nói của một tên thuộc hạ.

“ Chuyện gì nói đi.” Ngạo Văn Long dựa người vào lưng ghế nhắm mắt lại, không thèm nhìn mặt tên đệ tử đã từ bên ngoài bước vào.

Nếu như Dương Kiệt có mặt ở đây, sẽ phát hiện người bước vào chính là tên đệ tử đã bị anh ta tát cho một cái gãy cả răng hồi trưa.

“Bẩm Ngạo sư huynh, phía Thánh Hỏa Tông có người lên lên liên hệ với đệ, mong muốn được chung tay trừ khử tên khốn tên Dương Kiệt ạ.” Nhắc tới Dương Kiệt, tên này không kìm được lộ ra vẻ mặt đầy căm phẫn. Bị sỉ nhục trước đám đông, thù này không thể không trả.

“Dương Kiệt?? Là ai thế?” “ Dạ, chính là con heo mập đã dám khinh thường và gây sự với chúng ta hồi trưa đó ạ.”

“ Là hắn??” Đôi mắt Ngạo Văn Long lóe qua tia sáng lạnh lùng, miệng lầm bầm nói nhỏ: “ Dương Kiệt, Dương Diễn, chẳng lẽ là hai anh em??”

“ Dạ thưa không ạ, chúng chỉ là cùng họ với nhau, ngoài ra không có chút quan hệ máu mủ gì với nhau ạ.”

“ Ai là người đã liên lạc với người?” Ngạo Văn Long bắt đầu cảm thấy có hứng thú, tò mò hỏi.

“ Người đó tên Lăng Hàn Phong ạ.”

“ Lăng Hàn Phong? Nghe nói là một tên đệ tử sở hữu võ hồn cấp 6 vừa mới gia nhập Thánh Hỏa Tông năm nay đúng không? Cầu kết người ngoài hãm hại đồng môn, xem ra Thánh Hỏa Tông cũng không đồng lòng như những gì chúng thể hiện về bề ngoài nhỉ??!!” Ngạo Văn Long dùng tay vuốt vuốt cằm mình, cười lạnh nói: “ Khi hai người gặp mặt, có người ngoài nhìn thấy không? Ngoài tên Lăng Hàn Phong ra còn có ai tham gia vào vụ này nữa?”

“ Bẩm sư huynh, người của Thánh Hỏa Tông đã lén lén đi vào lều trại của sư đệ, xung quanh không có ai đóng trại ở gần đó cả, nên vô cùng bí mật. Ngoài Lăng Hàn Phong ra còn một tên tên là Tạ Thế Hào, nghe nói cũng từng là một trong thập đại cao thủ, đã từng bị con heo mập đó sỉ nhục trong đại hội tỷ võ năm nay ạ.”

“ Trả lời với đối phương rằng, ta không có hứng thú. Mục tiêu của ta lần này chỉ mỗi mình Dương Diễn mà thôi. Con heo mập kia chúng muốn làm gì thì tự xử lý đấy, ta không muốn tốn thời gian vào những chuyện vô bổ.” Định mượn dao giết người sao? Bỏ mày đâu có rảnh hơi mà đi làm con dao cho các người chứ. Ngạo Văn Long cười lạnh trong lòng, vô cùng dứt khoát cười nói.

“ Nhưng mà...” “Không nhưng nhị gì cả, cứ trả lời đối phương như vậy được rồi.”

“VẬY thì tiệc qua, đôi phương cũng tỏ thành ý và gửi ít quà cáp cho giao dịch này, nếu sư huynh không đồng ý, đệ sẽ gửi trả quà tặng lại cho đôi phương vậy.” Biết rõ tính cách của sư huynh của mình, tên này giả vờ thờ dài một tiếng, tỏ vẻ tiếc nuối nói.

“Cái gì? Quà cáp? Quà cáp gì?” nghe thấy từ “có quà”, đôi mắt của Ngạo Văn Long lập tức rực sáng, tỏ vẻ hứng thú hỏi.

“Dạ, tất cả đều nằm trong chiếc nhẫn càn khôn này ạ.” Tên kia hai tay cầm lấy chiếc nhẫn dâng lên trước mặt Ngạo Văn Long.

Ngạo Văn Long vẫn tỏ vẻ hứng hờ cầm lấy chiếc nhẫn càn khôn, cũng không kỳ vọng gì trong chiếc nhẫn đó, chỉ khẽ dùng thần thức kiểm tra một cái. Đột nhiên vẻ mặt của hắn lập tức biến đổi thành vẻ khó tin, đôi mắt giương to ra hết cỡ vì kinh ngạc, hơi thở trở nên dồn dập nặng nề.

Mẹ kiếp ~~!! Chịu chơi quá nhỉ? Linh thạch trung cấp tới 1 triệu viên, tích khí đan cao cấp gần 500 viên, tụ nguyên đan 50 viên, linh thảo linh quả cũng không ít, quan trọng nhất là, có hai món linh khí cao cấp, một vũ khí, một giáp hộ nằm gọn gàng trong đó.

Cái giá này đừng nói là giết một tên đệ tử Thánh Hỏa Tông, cho dù là thuê sát thủ đi trừ khử một trưởng lão nội môn cũng có không ít người sẵn sàng ra tay.

Nhưng “món quà” lớn như vậy lập tức khiến Ngạo Văn Long lập tức cảnh giác hẳn lên.

Rốt cuộc con heo mập là nhân vật như thế nào mà đôi phương chịu bỏ một tài sản lớn như thế này để đổi lấy mạng hắn chứ? Chắc chắn có vấn đề.

Nhưng cho dù vấn đề gì đi nữa, cũng không thể cưỡng lại được món tài sản khổng lồ như thế này. Đừng nói là một đệ tử ngoại môn như hắn, cho dù

là một đệ tử trung tâm cũng biết phải tích góp bao lâu mới có được số tài sản này. Cho dù hẳn là con cháu của một thái thượng trưởng lão cũng không ngoại lệ.

“Chơi thôi, trời có sập xuống có lão già của mình đỡ giùm, lo gì chứ?” Sau một hồi cân nhắc kỹ lưỡng, sắc mặt thay đổi liên tục như con thần lân biến sắc, trên môi lộ ra một nụ cười tự tin.

Đúng thế, đối với những tên cẩu ám như hắn, cho dù có quấy phá banh trời, cũng có ông già ở phía sau chùi dít giùm, cần gì phải lằng lo suy nghĩ chi cho mệt chứ?

“Chuyển lời của ta cho đối phương biết rằng, chúng ta chỉ phụ trách hỗ trợ ra tay khi cần thiết, ngoài ra, mọi thông tin vị trí của mục tiêu đối phương phải cung cấp rõ ràng, nếu như không cung cấp được thông tin cần thiết, chúng ta sẽ không tốn công sức thời gian đi truy sát mục tiêu đâu đấy. Và khi rời khỏi bí cảnh mà vẫn không tìm thấy mục tiêu để ra tay, vụ giao dịch này xem như hủy bỏ, xem như hai bên không dính dáng gì với nhau nữa.” Sau khi có quyết định, Ngạo Văn Long lập tức đưa ra điều kiện của mình, nhờ tên tiểu đệ chuyển lời lại cho đối phương.

“ Sư huynh này yên tâm, đối phương nói rằng có cách định vị vị trí của mục tiêu. Khi chúng ta vừa vào tới bí cảnh, đối phương sẽ liên lạc với chúng ta thông qua bùa truyền âm có sẵn trong nhẫn càn khôn ạ.” Nhìn thấy Ngạo sư huynh đồng ý ra tay, tên kia thậm thở phào nhẹ nhõm, phấn khích giải thích với đối phương.

“Được rồi, cứ thế mà tiến hành. Ta mệt rồi, ngươi hãy đi làm việc của mình đi. Sau khi bí cảnh kết thúc trở về tông môn, ta sẽ không để người thiệt thòi đâu.” Ngạo Văn Long vẫy vẫy tay đuổi khéo tên tiểu đệ rời khỏi. Lúc này hắn đang háo hức chiêm ngưỡng và tiêu thụ món tài sản khổng lồ vừa mới nhận được, hơi đâu mà tiếp tên tiểu đệ kia nữa.

“Đệ cảm ơn sư huynh nhiều ạ. Chúc sư huynh ngủ ngon.” Tên tiểu đệ lộ ra vẻ mặt phấn khích, chấp tay thi lễ xong rồi quay người rời khỏi lều trại.

Ngạo Văn Long đang mải mê chiêm ngắm tài sản trong nhẫn càn khôn, hoàn toàn không phát hiện rằng ngay sau khi quay người lại rời đi, trong đôi mắt của tên tiểu đệ nhấp nháy tia sáng đỏ rực như máu, nhưng nhanh chóng biến mất như chưa từng xảy ra vậy.

Một đêm bình lặng trôi qua. Trời vừa mới tờ mờ sáng, thông báo tập hợp đã được ban xuống. Nhiều người vẫn còn đang chìm sâu trong giấc ngủ ngon đã bị đồng môn kéo dậy, ba chân bốn cẳng vệ sinh thân thể xong, đi thẳng tới nơi tập hợp ở trung tâm doanh trại.

“oa,oa,oa,oa ~~~, đầu của mấy lão già kia có bị gì kẹp qua không vậy? Trời còn chưa sáng hẳn mà đã bắt tập hợp rồi,vừa mới chợp mắt được xíu đã bị quấy rầy, để người ta ngủ thêm chút không được sao? Bộ không biết mất ngủ là kẻ thù đáng sợ nhất đối với nhan sắc của mình sao?” Dương Kiệt ngáp lên ngáp xuống khi bị phá giấc ngủ, vừa dụi mắt vừa lẩm bẩm chửi rủa.

Bóp bóp ~~~!!

Dùng tay vỗ mạnh lên mặt vài cái cho tỉnh ngủ, vẻ mặt của Dương Kiệt lập tức thay đổi thành sát khí đằng đằng, người sống tránh xa. Rảo bước đi thẳng về nơi tập trung.

Xem ra tên khốn đang kiên quyết thay đổi “ hình tượng” của mình nhi.

“ Dương sư đệ, chào buổi.....” Lâm Thu Nguyệt đã có mặt từ sớm, nhìn thấy hình bóng của Dương Kiệt từ phía xa bước tới, vừa định lên tiếng chào

hỏi, ai ngờ khi nhìn rõ sắc mặt của đối phương, không kèm được phải cứng họng.

Dương Kiệt mang theo vẻ mặt không chút biểu cảm, dùng giọng điệu khô khan nói: “Lâm sư tử, chào buổi sáng.”

“Chào, chào buổi sáng.” Đầu óc của Lâm Thu Nguyệt có chút không theo kịp sự thay đổi của đối phương. Mới hôm qua còn hí hửng khôi hài như một thằng hề, tự nhiên sáng nay lại đổi thành khuôn mặt “sát thủ” như thế này, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra vậy.

“Có ai vừa đắc tội sư đệ sao mà vẻ mặt “sát khí đằng đằng” như thế này vậy?” Lâm Thu Nguyệt không kèm được tò mò hỏi.

“Đâu có, đây là do đệ muốn thay đổi hình tượng của mình đấy thôi. Sư tử có thấy hình tượng mới này của đệ có khí chất đàn ông, sức cuốn hút ngập trời không?” Dương Kiệt vẫn mang theo khuôn mặt “cương thi” hỏi.

Nghe xong lời giải thích của đối phương, mép miệng Lâm Thu Nguyệt khẽ co giật vài cái, cười ngượng nói: “vâng, vâng, vô cùng đàn ông, sức cuốn hút đạt đỉnh rồi ạ.”

Dương Kiệt phấn khích tột cùng khi nỗ lực của mình đã được công nhận, quả không uổng công cả đêm không ngủ chỉ để tập làm “mặt đá” như tên Dương Diễn kia.

“Sư tử có chút việc cần trao đổi với người bạn, hẹn lát nữa gặp lại.” Không dám tiếp tục nán lại với tên “đầu óc có vấn đề” này nữa, vội vã tìm có bỏ trốn, tránh hấn càng xa càng tốt.

Dương Kiệt vẫn còn đang chìm đắm trong “tự sướng” của mình, ngay cả Lâm Thu Nguyệt đã rời đi cũng không để ý. Đợi tới khi hoàn hồn trở lại, mới phát hiện đối phương đã đi mất tiêu. Có chút tiếc nuối còn định xin ý

kiến của Lâm Thu Nguyệt để nâng “ hình tượng” của mình lên tầm cao mới nữa.

Lại phát hiện song sinh tỷ muội đang chỉ chỉ trỏ trỏ về phía mình, vừa cười vừa bàn tán gì đó, lập tức tự tin hẳn lên.

Xem ra thay đổi hình tượng quả thật không sai tí nào, ngay cả cặp song sinh kia cũng bắt đầu bị thu hút bởi vẻ lạnh lùng sát thủ của mình, con đường thành công xem ra không còn xa nữa nhỉ? Phải cố gắng hơn mới được.

Tên khốn hoàn toàn không biết rằng nội dung câu nói của cặp song sinh hoàn toàn khác xa những gì hắn đang nghĩ.

“ Chị xem kia, vẻ mặt của con heo mập đó bị sao vậy? Bộ ai đang thiếu tiền hẳn không trả sao?”

“ Chị nghĩ là chắc do tối hôm qua “ con heo đực” nào đó từ chối “ phổi giống” với hắn, tích tụ quá nhiều không được giải tỏa, nên sắc mặt mới trở nên như thế này đó thôi.” Lý Uyển Nhi vừa vuốt cằm vừa phân tích.

Lý Uyển Dung giương to đôi mắt ra hết cỡ, há hốc nhìn chằm chằm vào chị mình hỏi: “ Thật, thật thế sao?”

“ Chứ sao nữa? Sắc mặt của hắn lúc này khác gì mấy tên thái giám đang động tình nhưng không có cách giải tỏa trong cung đâu chứ? Tốt nhất trong thời gian này không nên tới gần hắn. Không chừng hắn t*ng trùng xông lên não, ăn tạp làm bậy với chúng ta thì khổ.” Lý Uyển Nhi vô cùng tự tin với suy đoán của mình, đồng thời không ngừng lên tiếng dăn dò em gái của mình tránh xa tên “ nhân vật nguy hiểm” kia.

“ Muội biết rồi. Eo ôi, nghĩ tới cảnh đó thôi mà muội cảm thấy buồn nôn rồi.” Lý Uyển Dung vừa dùng tay vuốt ngực vừa hoảng sợ nói.

Nhìn thấy động tác vuốt ngực của Lý Uyên Dung ở phía xa, Dương Kiệt run bắn người lên. Chẳng lẽ hình tượng của mình đã khiến đối phương phần khích tới nỗi không tự chủ phải nghĩ tới những cảnh “ người lớn” sao? Tội lỗi, quả thật là tội lỗi. không ngờ sức hút sau khi thay đổi hình tượng của mình lại lớn mạnh như thế này!

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 92

Khi mọi người đã tập hợp đầy đủ, Vương trưởng lão dẫn theo Lý trưởng lão và Tổng Thiên Hành từ trong lều trại của mình bước ra.

Khẽ ngật đầu với Tổng Thiên Hành ở phía sau một cái. Tổng Thiên Hành từ phía sau bước tới trước mặt từng người, phát cho họ mỗi người một vật thể giống hệt như quả pháo bông ở thế giới của Dương Kiệt vậy.

“Thứ vừa phát cho các vị, chính là pháo cầu cứu đặc trưng của Thánh Hỏa Tông, nếu như bản thân gặp phải nguy hiểm tới tính mạng của mình, có thể truyền chân khí vào đó để kích hoạt báo hiệu cầu cứu. Trong phạm vi một trăm dặm, nếu như có đồng môn ở gần đó, sẽ nhìn thấy pháo cầu cứu và lập tức di chuyển tới hiện trường để giải cứu cho đồng đội của mình, hiểu rồi chứ?”

Sau khi mỗi người một quả pháo trên tay, Vương trưởng lão giải thích công dụng của nó.

“Hiểu rồi ạ ~~~!!” Hai mươi đệ tử đồng tiếng đáp.

Vương trưởng lão khẽ ngật đầu, vẫy tay một cái, ra hiệu bắt đầu xuất phát tới lối vào bí cảnh thí luyện.

Trước khi cả đám rời khỏi doanh trại, Vương trưởng lão đã kéo Lăng Hàn Phong sang một bên, từ trong nhẫn càn khôn rút ra một tấm thẻ bài, giao qua cho hắn, và dặn dò: “khi gặp nguy hiểm, hãy truyền chân khí kích hoạt vào tấm thẻ bài này. Trong đó có một phần mười uy lực tấn công của

lão phu, tương đương với một đòn đánh của một tông sư tầng thứ nhất. Nhưng hãy nhớ kỹ, chỉ khi nào nguy hiểm tới tính mạng mới được sử dụng, hiểu rồi chứ?”

Dù sao cũng là đệ tử của mình, cho dù bắt đầu có chút bất mãn với nó, nhưng sự an nguy của nó cũng phải nghĩ tới, nên đã dùng một đêm để truyền chân nguyên của mình vào tấm thẻ bài. Vương trưởng lão chỉ hy vọng hắn không cần phải dùng tới tấm thẻ bài này.

Lăng Hàn Phong phần khích nhận lấy tấm thẻ bài. Tương đương uy lực một đòn đánh của một tông sư tầng thứ nhất, hoàn toàn có thể dễ dàng lấy mạng con heo mập chết dịch kia rồi.

Cái câu mà chỉ sử dụng khi tính mạng đang bị đe dọa đã hoàn toàn bị bỏ ngoài tai của Lăng Hàn Phong. Lúc này hắn chỉ suy tính làm sao dùng món bảo bối này lấy mạng kẻ thù không đội trời chung của mình mà thôi.

“Đệ tử xin đa tạ sư phụ ạ.” Chắp tay thi lễ một cái, thận trọng bỏ tấm thẻ bài vào trong nhẫn càn khôn của mình.

Nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Lăng Hàn Phong đang đi phía sau đám đông, Vương trưởng lão khẽ dúm mày lắm bầm nói: “không biết mình có sai lầm khi giao tấm thẻ bài đó cho nó không đây. Hy vọng nó dùng đúng lúc đúng chỗ, đừng để bị phần nộ che mờ lý trí của mình.” Lắc đầu thở dài một tiếng, những gì cần là cũng đã làm hết rồi, kết cục như thế nào, chỉ có trời mới biết mà thôi.

“Các vị tới hơi trễ rồi đấy. Chẳng lẽ người của Thánh Hỏa Tông không có chút khái niệm thời gian sao?”

Đoàn người Thánh Hỏa Tông vừa đi tới nơi tập tập kết, một giọng nói trầm trầm khô khan vang lên.

Đưa mắt nhìn về phía giọng nói vang lên, phát hiện thì ra là một người đàn ông trung niên râu ria rậm rạp, trên người tràn đầy khí chất đàn ông. Đứng bên cạnh là một thiếu phụ khá xinh đẹp, trên môi đang mang theo nụ cười thân thiện, khẽ cúi người chào hỏi Vương trưởng lão và Lý trưởng lão.

Hai kẻ mạnh nguyên thần ~~~!!

Hai người này chính là người phụ trách hộ tống đoàn đệ tử Lãnh Binh Cung, cũng là đôi vợ chồng với nhau, Trịnh Hồ và Sa Thu Thủy.

“ thời gian mở cửa bí cảnh vẫn chưa tới, nếu như có ai cảm thấy không thể chờ đợi, có thể quay đầu trở về, không cần thiết phải ở đây nói bóng nói gió làm gì.” Vương trưởng lão hừ mạnh một tiếng, không thèm nể mặt đối phương cứng rắn đáp trả.

Một khí thế đáng sợ của kẻ mạnh nguyên thần từ trên người Trịnh Hồ phóng thích ra, nhắm thẳng vào đoàn người Thánh Hỏa Tông.

Hai mươi đệ tử đứng ở phía sau Vương trưởng lão và Lý trưởng không kèm được run bắn người lên vì sợ hãi, trên trán chảy đầy mồ hôi lạnh, thậm chí có không ít người có dấu hiệu quỳ ngã xuống đất.

Vương trưởng lão hừ mạnh một tiếng, thứ khí thế đáng sợ đó lập tức tan biến trong không khí. Hai mươi đệ tử nhanh chóng ổn định trở lại, ai nấy đều hít thở dồn dập.

“ Trịnh lão hồ, càng sống càng thụt lùi rồi đấy, có gì cứ nhắm vào lão phu, phát tán khí thế ra hù dọa đám trẻ con làm gì vậy? Để chứng tỏ mình lợi hại sao?” Vương trưởng lão cười lạnh chế giễu.

Trịnh Hồ có dấu hiệu tung đòn tấn công về phía Thánh Hỏa Tông, nhưng nhanh chóng bị Sa Thu Thủy kéo lại, hừ mạnh một tiếng, không thèm để ý tới người của Thánh Hỏa Tông nữa, quay về phía đám đệ tử Lãnh

Binh Cung gào lớn: “ Tất cả hãy nghe rõ đây, vào tới bí cảnh thí luyện, phạm gặp được đệ tử của Thánh Hỏa Tông, cứ mạnh tay dạy dỗ chúng cho ta, không được lấy mạng chúng thì ít nhất cũng phải đánh chúng thành tàn phế, hiểu rồi chứ??”

Công khai giết người trong cùng liên minh là điều tối kỵ, nên cho dù giận dữ cỡ nào, Trịnh Hồ cũng chỉ dám lên tiếng bảo đệ tử của mình đánh đối phương thành tàn phế mà thôi.

Đó là lý do vì sao Ngạo Văn Long khi nhận lời trừ khử Dương Kiệt, cũng phải đắn đo cân nhắc suy nghĩ một thời gian dài, vì nếu để chuyện giết hại đồng môn truyền ra ngoài, trùng phạt phải đón nhận không nhẹ chút nào đấy.

“ Rõ rồi ạ thưa trưởng lão.” Đám đệ tử Lãnh Binh Cung nhận được lệnh ở phía trên, phấn khích đáp lời.

Thần tiên đánh nhau, phạm nhân vạ lây! Xem ra lão Trịnh Hồ bên Lãnh Binh Cung có hiềm khích không nhỏ với Vương trưởng lão bên Thánh Hỏa tông thì phải. Ngay cả những mệnh lệnh như thế này cũng dám công khai tuyên bố ra. Hoàn toàn không nể mặt đối phương chút nào cả.

Người của Thánh Hỏa Tông nghe xong câu mệnh lệnh khiêu chiến công khai của Trịnh Hồ, ai nấy đều mặt mày giận dữ.

Chơi thì chơi, bộ tướng bố mày sợ tụi bây hả?

Người của Thiên Kiếm Tông chỉ đứng sang một bên coi hai tông môn kia chố cấn chố, trên môi mang theo nụ cười chế giễu cười trên đau khổ người khác.

Còn người của Bách Hoa Cốc và Khoái Hoạt Lâm chỉ tỏ vẻ dửng dưng, Thánh Hỏa Tông và Lãnh Binh Cung không hợp nhau, vừa gặp mặt đã lao

vào khiêu chiến với nhau đã không còn xa lạ gì nữa, coi nhiều riết cũng nhàm chán quá rồi.

“ Ôi dào, hai vị sư huynh cộng lại cũng hơn mấy trăm tuổi rồi, sao lại đề cho những hiềm khích thời trai trẻ của mình gây ảnh hưởng tới đám hậu bối chứ?”

Trong khi bầu không khí đang trở nên căng thẳng, một giọng nói thánh thót như chim hoàng anh đang hót vang lên.

Chỉ thấy một thiếu phụ đoan trang thánh khiết từ phía Bách Hoa Cốc bước ra, trên môi mang theo nụ cười thân thiện dịu dàng nói. Nói là thiếu phụ, nhưng vẻ trẻ đẹp của cô ta nói là chị của Mộ Dung Tuyết cũng không ai dám cãi.

Cô ta chính là người phụ trách hộ tống đệ tử Bách Hoa Cốc, Lê Hoa Tiên Nữ, Đàm Bích Kiều.

Trịnh Hổ này giờ vẫn đang hùng hổ gào thét, nhưng khi nhìn thấy Đàm Bích Kiều bước ra, lập tức tựa như tên đầy tớ gặp phải nữ hoàng quyền lực, toàn thân run rẩy, khuôn mặt ửng đỏ, miệng ngậm ngừng nói không nên lời, hoàn toàn khác xa với hình ảnh lúc này.

Nhìn thấy bộ dạng mất mặt của chồng mình, Sa Thu Thủy hận không thể đè tên vô dụng đó xuống đập cho một trận. Hai ngón tay biến thành gọng kìm không ngừng nhéo vào cái eo đầy thịt của đối phương. Nhưng không ngờ tuyệt chiêu vô cùng hữu dụng uy lực vô song ngày thường đột nhiên trở nên vô tác dụng, nhéo mãi nhéo mãi vẫn không thấy Trịnh Hổ có chút phản ứng gì cả, lúc này hắn tựa như bị ai đó điểm huyết rồi vậy.

Không chỉ Trịnh Hổ, ngay cả Vương trưởng lão, Lý trưởng lão và hai vị trưởng lão của Thiên Kiếm Tông, nhìn thấy hình bóng của Đàm Bích Kiều,

cơ thể đều không kèm được run lên một cái, hít thở một cách dồn dập, mặt đỏ như tôm luộc, lộ ra vẻ mặt như tên thanh niên trai trẻ khi gặp mặt với nữ thần trong lòng mình vậy.

“Mấy lão già bao nhiêu tuổi rồi mà còn hám gái, ta khinh bỉ các ngươi.” Mặc dù trong lòng khinh bỉ mấy lão già kia vô cùng, nhưng lúc này Dương Kiệt cũng không khá gì hơn, đôi mắt gương to ra hết cỡ dán chặt vào thân hình của Đàm Bích Kiều, mép miệng thậm chí xuất hiện vũng nước miếng giống hệt như anh Trư.

Nếu như nói Mộ Dung Tuyết chỉ là mật đào chưa chín, chưa đủ sức hấp dẫn Dương Kiệt. Thì Đàm Bích Kiều tuyệt đối là quả mật đào đã chín muồi, chỉ còn chờ ai đó hái xuống ăn mà thôi, những thiếu phụ như thế có sức hấp dẫn chết người đối với những tên trai tân như Dương Kiệt.

Tất nhiên, không chỉ riêng mỗi mình Dương Kiệt có biểu hiện như thế này, đám “ngực đực” có mặt ở đây ai nấy đều không giữ được vẻ thản nhiên bình tĩnh, mọi ánh mắt đều đổ dồn hết vào người Đàm Bích Kiều. Bộ không thấy con rắn độc Lăng Hàn Phong cũng phải trở mắt ra nhìn sao? Nếu như nói có ai điềm tĩnh nhất chắc chỉ duy nhất mỗi tên “mặt đá” Dương Diễn mà thôi. Tên khốn này thuộc dạng “vô cảm xúc” nên không thèm nói tới làm gì.

Không chỉ đệ tử nam, ngay cả đệ tử nữ cũng không tránh khỏi nhìn chằm chằm vào Đàm Bích Kiều, sau đó so sánh lại với bản thân. Càng so sánh càng thấy tủi thân, ghen tỵ vô cùng.

Chỉ là nếu như để Dương Kiệt biết được rằng tuổi tác của Đàm Bích Kiều có thể làm bà cố của hắn, không biết vẻ mặt của hắn sẽ đẹp đến cỡ nào nhỉ?

Tất nhiên, tuổi tác ở thế giới này có thể không quá quan trọng. Vì cho dù đã gần 200 tuổi, nhưng thực ra nếu so với tuổi tác của một kẻ mạnh nguyên thần, cô ta cũng chỉ chạc tuổi hai mươi mấy, ba mươi tuổi như phụ nữ ở thế giới của Dương Kiệt mà thôi.

“ Vâng, vâng, đúng ... đúng thế... sao có thể... thể để gây ảnh... ảnh hưởng tới đám hậu... hậu bối được chứ...” Trịnh Hồ áp a áp ứng trả lời, nhưng khi quay đầu nhìn về phía đám đệ tử Lãnh Binh Cung, lập tức thay đổi thành vẻ mặt hung tợn hùng hổ gào lớn: “ nghe kỹ đây, cùng là đệ tử ngũ đại môn phái trong liên minh, khi vào tới bí cảnh, mọi người phải tương thân tương ái, hỗ trợ lẫn nhau để cùng tiến bộ, nếu như để bố mày biết tên khốn nào dám cố tình gây sự hãm hại tới các vị sư huynh đệ của môn phái khác, coi chừng bố mày quay đầu các ngươi như quay đé á, hiểu chưa nào ~~~~!!”

Mép miệng của đám đệ tử Lãnh Binh Cung khẽ co giật vài cái. Mẹ kiếp, đừng chơi kiểu đó chứ, làm mừng hụt này giờ.

“ hihi, lời nói của tỷ tỷ có trọng lượng quá nhỉ? Mới nói có vài câu đã khiến con hồ già khi thay đổi ngay tức khắc.Quả thật báỉ phục, báỉ phục.”

Lại thêm một giọng nói khiến người khác nghe xong phải dục hỏa công tâm, toàn thân mềm nhũng vang lên.

Lại thêm một thiếu phụ nghiêng nước nghiêng thành, ăn mặc táo bạo bốc lửa, da thịt trắng như tuyết gần như phơi bày hết ra bên ngoài, từ phía Khoái Hoạt Lâm mang theo điệu bộ như đang khiêu vũ từ từ bước ra, trên môi mang theo nụ cười có thể khiến bất kỳ đàn ông trên này sẵn sàng chết vì cô ta cười nói.

Ngọc Diện Hồ Ly, Tô Tiêu Tiêu.

Mà cặp “hung khí” mà cô ta treo trước ngực đang không ngừng tung hứng trong không khí, tuyệt đối không nhỏ như tên gọi của cô. Ít nhất cũng phải trên 36F là ít.

Nếu như nói Đàm Bích Kiều chỉ khiến Dương Kiệt cảm thấy bị cuốn hút thì Tô Tiểu Tiểu tuyệt đối khiến Dương Kiệt chỉ muốn lao đầu vào bắt chấp tất cả.

Tất nhiên, so sánh thì so sánh thế, nhưng bảo Dương Kiệt lao đầu vào tuyệt đối không dám, hắn còn yêu đời lắm.

Và đó cũng là suy nghĩ và cảm giác của hầu hết “ngực đực” đang có mặt ở đây.

“Sao có thể bằng muội muội được, một câu nói của muội muội có thể khiến biết bao đàn ông lao đầu vào chỗ chết, nói về trọng lượng thì tỷ còn thua xa muội nhiều.” Đôi Mắt Đàm Bích Kiều lóe qua tia sáng chán ghét, nhưng vẫn mỉm cười nói.

Bách Hoa Cốc và Khoái Hoạt Lâm, một bên thánh khiết trong sáng, một bên dâm tà lẳng lơ, tất nhiên là không thể hòa thuận với nhau được rồi. Cũng như Thánh Hỏa Tông và Lãnh Binh Cung đó thôi.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 93: Bước Vào Bí Cảnh

hồ hồ, như nhau, như nhau thôi. Đàn ông mà, phải có thứ gì đó có thể trị được chúng chứ, đúng không nè?”

Dưới ánh mắt giết người của Sa Thu Thủy, Tô Tiểu Tiểu gần như dựa hẳn vào người Trịnh Hồ, khúc khích cười nói: “Cọp già, lâu ngày không gặp, vẫn phong độ như xưa nhỉ? Thứ khí thế đàn ông đó làm muội mê ngất ngây đi được, hay là kiếm ngày nào chúng ta cùng ôn lại kỷ niệm xưa nhé.”

“Lão cọp, mi chết với lão nương ~~~~!!” “Úi da, không phải, không phải vậy đâu, đừng, á ~~~~~!!”

Tiếng gào thét đầy thảm khốc như con heo bị thọt tiết của Trịnh Hồ vang lên không dứt, cuộc chiến gia đình kinh điển diễn ra trước mặt biết bao nhiêu người có mặt ở đây khiến ai nấy đều không nhịn cười được. Đường đường một kẻ mạnh nguyên thần, bị bà nhà dè xuống cào rách mặt quả thật tội nghiệp quá đi.

Đôi mắt của Tô Tiểu Tiểu lóe qua tia sáng tinh ranh, phóng ánh mắt khiêu khích với Đàm Bích Kiều cái, cười hớ hớ quay trở về phía Khoái Hoạt Lâm của mình.

Mặc dù trong lòng giận tới nổi muốn đánh người, nhưng trên khuôn mặt vẫn giữ lấy nụ cười nhẹ nhàng, quả thật là làm khó Đàm Bích Kiều quá đi.

“Thôi, đùa thế đủ rồi, thời gian đã tới, hãy mau chóng tiến hành mở lối vào bí cảnh cho tụi nhỏ đi.” Trần trưởng lão của Thiên Kiếm Tông nhanh

chóng đứng ra ‘cứu bồ’, Sa Thu Thủy mới rời khỏi người Trịnh Hồ, nhưng vẻ mặt hăm hăm tỷ độ đó tốt nhất đừng nên đụng vào, không chết cũng thành tàn phế cho mà xem.

Trịnh Hồ phóng ánh mắt cảm kích về phía Trần trưởng lão. Nhanh chóng bò dậy chỉnh tề lại hình tượng của mình. Chỉ là hình tượng của ông ta đã hoàn toàn sụp đổ lúc này, cho dù làm thế nào đi nữa cũng vô ích mà thôi.

“Bắt đầu thôi.” Trần trưởng lão từ trong nhẫn càn khôn của mình rút ra một vật thể tròn tròn giống hệt như một chiếc la bàn. Quay đầu nhìn về phía trưởng lão của tứ đại môn phái ngật đầu một cái.

Người phụ trách của tứ đại môn phái bước tới bên cạnh trưởng lão, từ trong nhẫn càn khôn lấy gần cả ngàn viên linh thạch bảy màu sáng lấp lánh không một tỳ vết giao sang cho trưởng lão.

Linh thạch cực phẩm!

Cộng thêm một ngàn viên của phía Thiên Kiếm Tông, tổng cộng sử dụng hết 5000 viên linh thạch cực phẩm!

Nhìn vào những viên linh thạch dùng để kích hoạt pháp trận, ai nấy đều nước miếng chảy thềm thuồng.

Nếu như số linh thạch đó trao hết cho mình, tuyệt đối trở thành một trong những người giàu có nhất khu vực U Châu này cho mà xem.

Năm ngàn viên linh thạch cực phẩm bị bàn pháp trận hấp thụ hết, chỉ trong chốc lát đã biến thành hạt tro bị gió thổi bay tan biến trong không khí. Trần trưởng lão trực tiếp vứt bàn pháp trận về phía một tảng đá khổng lồ trọc trời nằm hiên ngang ngay giữa khu rừng.

Chúu chúu ~~~~~!!

Bàn pháp trận tựa như khảm thẳng vào trung tâm tảng đá khổng lồ, thân đá lập tức thấp sáng dữ dội, khiến tất cả mọi người đều phải dùng tay che mắt lại.

Sau hai phút đồng hồ, những tia sáng đó mới tan biến đi mất. Chỉ thấy thân đá rung chuyển dữ dội, có chiều hướng tách ra làm đôi.

Rầm, rầm, rầm ~~~~!!

Quả nhiên, tảng đá tựa như cánh cổng tự động ở thế giới hiện đại, chia làm hai bên tách ra, chính giữa lộ ra một vầng sáng bảy màu có hình dáng giống như một chiếc cổng vậy.

Nhìn thấy bí cảnh đã được khai thông, các vị trưởng lão thâm thở phào nhẹ nhõm.

Quay sang đám đệ tử đang dùng ánh mắt kỳ vọng nhìn chằm chằm vào lối vào, trưởng lão lên tiếng: “lối vào bí cảnh đã được thiết lập. các đệ tử hãy chia theo từng môn phái lần lượt bước vào. Hãy nhớ kỹ, khi thông qua lối vào bí cảnh, vị trí hạ cánh của các vị sẽ là ngẫu nhiên, có thể ở rất gần đồng đội của mình, cũng có thể trong phạm vi mấy trăm dặm không có lấy một bóng người. Chắc trước khi đi vào bí cảnh, môn phái của các vị đã phát cho mỗi người một tấm bản đồ rồi đúng không? Hãy tuân theo chỉ thị của trưởng lão môn phái của mình mà tiến hành. Chắc chắn sẽ không có chuyện bị lạc trong bí cảnh.”

“Ngoài ra, bí cảnh thí luyện lần này sẽ duy trì trong vòng ba tháng. Khi thời hạn sắp hết, ở gần vị trí mà các vị đang đứng sẽ tự động xuất hiện một lối thoát hiểm để các vị rời khỏi. Nhưng hãy nhớ kỹ, các vị chỉ có một khắc giờ từ khi lối thoát hiểm xuất hiện, nếu như chần chừ chậm trễ, sẽ bị rút lại

trong bí cảnh. Và xin nói luôn là, bí cảnh này cực kỳ không ổn định, nếu như ai không kịp thoát ra ngoài khi hết thời hạn, sẽ bị từ trường bí cảnh xé nát thành từng mảnh, đợi tới khi bí cảnh mở lại vào đợt sau, các vị đã trở thành phân bón cho thực vật ở trong đó rồi đấy. hãy nhớ kỹ, nhớ kỹ.”

“ Ngay bây giờ, tất cả mọi người cùng bước vào bí cảnh nào ~~~!!”
Ngay sau khi lời nhắc nhở cuối cùng của trưởng lão vừa dứt, đệ tử tham gia thí luyện của ngũ đại môn phái lần lượt xếp hàng bước vào bên trong.

Vào trước vào sau cũng không phải vấn đề, vì vị trí hạ cánh là ngẫu nhiên. Nên vào trễ chút cũng không sao. Nên không xảy ra tình trạng chen lấn đòi vào trước cho bằng được.

Nhìn thấy từng đoàn từng đoàn người khuất đi sau lối vào, cuối cùng cũng tới lượt Dương Kiệt.

Hít sâu một hơi vào người, rảo chân bước tới trước lối vào bí cảnh, đưa chân bước vào bên trong, biến mất sau cánh cửa ánh sáng.

“ AAAAAAA ~~~~~!!” tại vùng đất khô cằn không có lấy một gọng cỏ nào cả, một tiếng hét kinh hãi vang lên phá vỡ bầu không khí yên tĩnh nơi này.

Chỉ thấy một bóng người thô to như quả bóng khổng lồ đang khoa tay múa chân dữ dội, làm đủ mọi tư thế bơi ếch, đại bàng vẫy cánh nhưng vẫn không giúp ích được cho cái thân thể nặng nề từ trên không trung rơi xuống như một quả bom tiêm kích được thả xuống.

Rầm ~~~~~!!

Phục ~ phục ~~~!!

Dương Kiệt từ trong cái hồ do mình tạo ra bò dậy, miệng không ngừng phun ra đất cát vô tình lọt vào trong miệng.

“ Mẹ kiếp, đập cánh kiểu gì mà xuất hiện ngay trên không, cũng may là xung quanh không có ai, nếu không mất hết hình tượng “cao lớn” của mình rồi.”

Quay đầu quan sát tứ phía, phát hiện chỉ toàn đá với đá, ngoài ra không có một bóng ma nào cả, thậm chí phào nhẹ nhõm.

“ Thiên địa linh khí trong này dồi dào quá nhỉ, thậm chí có thể hóa thành dịch được rồi đấy. Bí cảnh Bắc Minh Tông chắc chỉ bằng một phần mười so với bí cảnh này là cùng.” Khẽ cảm nhận linh khí xung quanh, đôi mắt lập tức rực sáng: “ những con ma thú sinh sống trong bí cảnh này không ngừng hấp thụ linh khí, chắc sẽ lớn mạnh vô cùng. Càng tốt, tất cả đều biến thành điểm kinh nghiệm để ta thăng cấp. Phải tranh thủ trong vòng một tháng thăng cấp thành chân nguyên mới được, nếu không thì sẽ tụt hậu nhiều so với mấy con quái vật chắc đang tìm nơi an toàn đột phá cảnh giới.”

Từ trong nhẫn càn khôn lấy ra tấm bản đồ được phát trước khi vào bí cảnh để xem xem mình đang đứng ở vị trí nào.

Không xem không biết, Dương Kiệt lập tức giương to đôi mắt ra hết cỡ khi nhìn vào ghi chú trên bản đồ.

Thì ra vị trí mình đang đứng chính là ngay sát rìa vùng cực nam trong bí cảnh, vùng đất khô cằn này chính là lãnh địa của lũ hắc cang nham thạch. Một loại nham thạch núi lửa đã ngưng tụ, không ngừng hấp thụ thiên địa linh khí trong này rồi thành tinh, sức phòng thủ vô song, kiên cố vô cùng, thậm chí còn cứng hơn kim cương ở thế giới của Dương Kiệt nữa chứ.

“Nghĩa là mấy tảng đá màu đen lờm lờm nằm đầy trên đường này là.....”
Câu nói của Dương Kiệt còn chưa dứt, chỉ thấy gần chục tảng đá có thể tích lớn nhỏ khác nhau, nhưng nhỏ nhất cũng gần bằng một chiếc xe hơi hạng nhẹ đang không ngừng lung lay dữ dội, có vẻ như đang chuẩn bị thức giấc khi bị quấy rầy thì phải.

“ Không hay rồi ~~~~!!” Dương Kiệt lập tức biến sắc, cơ thể nhanh như chớp phóng thẳng ra khỏi vòng vây của những tảng đá đang lung lay đó. Chỉ là khắp nơi đều là đá với đá, có chạy đằng trời cũng không thoát.

Rầm, rầm, rầm, rầm ~~~~~!!

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Dương Kiệt, những tảng đá khổng lồ đó tựa như robot xe hơi biến hình mà mình đã xem qua ở thế giới của mình, biến thành những sinh vật có hình hài gần giống như một con người khổng lồ đang di động vậy.

Dương Kiệt đã khóc không thành tiếng. Đúng là xui tận mạng khi đáp xuống ngay lãnh địa của lũ nham thạch này. Con “Golem” nhỏ nhất cũng có thể tích gần gấp ba lần anh ta, cá biệt con lớn nhất thậm chí lớn hơn gấp năm, sáu lần, vậy thì còn đánh đấm gì nữa đây?

Đứng yên chờ chết không phải là phong cách của Dương Kiệt, Huyền Thiết Chùy xuất hiện trong tay, trực tiếp tung người lên không trung, vẩy múa một vòng quanh đầu, hét lớn: “ Giới Vương Quyền X4, Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bỏ, bỏ, bỏ ~~~~~!!”

Gần chục quả chùy khí khổng lồ to gần bằng chiếc xe buýt bỏ thẳng xuống nơi mấy con “Golem” đang không ngừng biến hình.

Uỳnh, uỳnh, uỳnh ~~~~~!!!

Sau tiếng nổ vang trời, mặt đất rung chuyển, khói bụi tung bay, và kết quả là...

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 94: Nham Thạch Bất Tử

Đúng là gần hai chục con “Golem” sau khi dính phải những quả chùy khí đáng sợ của Dương Kiệt bị đánh tan nát ra thành nhiều mảnh. Chỉ là anh ta còn chưa kịp vui mừng, chỉ thấy những mảnh vỡ bị đánh tan ra đang tích tụ lại với tốc độ khá nhanh, chưa đầy hai phút đồng hồ đã trở lại hình dạng nguyên vẹn như ban đầu, tựa như chưa từng bị vỡ tan qua vậy.

“cái gì? chúng có thể thể tự phục hồi lại??” Dương Kiệt giật mình hoảng hốt. Còn chưa kịp hoàn hồn, hai chục con “Golem” ngẩng cao đầu nhien về phía Dương Kiệt vẫn còn treo trên không đang không ngừng rơi xuống, miệng há to ra, những ngọn lửa dung nham màu đen xì phun bắn ra, bắn thẳng về phía mục tiêu ở trên không trung.

Roẹt, roẹt, roẹt .....~~~~~!!

Nhìn thấy gần hai chục tia lửa nóng cả chục ngàn độ chi chít bắn thẳng về phía mình, Dương Kiệt tê tái cả đầu. Không dám chần chừ do dự, hét lớn: “Càn Khôn Tháp, hiện ~~~~, Võ Hồn, hiện ~~~~~~!!!”

Uỳnh ~~~~, uỳnh ~~~~~, uỳnh ~~~~~~.....!!!

Tiếng nổ vang trời liên miên không dứt vang động cả trời đất. Càn Khôn Tháp hứng trọn hai chục tia lửa đen xì trực tiếp đi đầy bay ra xa, thân tháp xuất hiện nhiều vết nứt. Nhưng những ngọn lửa cũng bị đánh tan không ít, chỉ còn lại một vài ngọn bắn thẳng vào người Dương Kiệt, khiến anh ta toàn thân cháy đen như than, máu từ miệng phun bắn ra, bị đánh bay té ngã xuống đất.

“ Phục, phục, mẹ kiếp, cũng may là trước khi vào bí cảnh mình không tiếc linh thạch nâng cấp Càn Khôn Tháp thành pháp bảo, nếu không thì e rằng lúc này không chỉ phun máu, còn bị nướng thành heo quay nữa là.” Triệu hồi Càn Khôn Tháp quay về phía mình, nhìn thấy vết nứt chi chít trên thân tháp, Dương Kiệt không kiềm được vừa đau xót vừa thở phào nhẹ nhõm.

Lũ “golem” trông nặng nề thế mà di chuyển cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã vây chặt lấy mọi lối di chuyển của Dương Kiệt không cho anh ta chạy trốn.

“ Mẹ kiếp, bộ tưởng bố mày sợ hả? Thử xem các ngươi phục hồi được bao nhiêu lần, Phì Lũ Bạo Liệt Quyền, Phì Lũ Lôi Đình Phi Cước, Phì Lũ Bồ Dưa Đại Pháp, ta đánh, đánh, đánh ~~~~~!!”

Dương Kiệt không tiếc chân khí trong người không ngừng thi triển hết toàn bộ tuyệt học của mình.

Nhất thời chùy khí, quyền khí và cước khí tung bay, cơ thể của đám “golem” chỉ khẽ chạm nhẹ những đòn đánh của Dương Kiệt lập tức bị đánh tan thành nhiều mảnh, nhưng dường như chúng là bất tử thì phải, chỉ trong nháy mắt đã nhanh chóng hồi phục lại. Cứ thế tuần hoàn liên miên không dứt, Dương Kiệt nhất thời cũng phải bó tay không làm gì được chúng cả.

Pằng ~~~~~!! Pằng ~~~~~!! Pằng ~~~~~!!!

“ Úi da, đau ~~~~~!!” Hứng trọn cú đấm thô sơ của một con “golem” vào người, Dương Kiệt bị đánh bay ra xa, chưa kịp tiếp đất, lại thêm một con “golem” khác đã có mặt tại chỗ, lại thêm một cú đấm ngàn cân đánh thẳng vào người Dương Kiệt. Nhất thời tựa như quả bóng chuyền bị đám “golem” đánh qua đánh lại tựa như đang chơi trò bóng chuyền nước vậy.

“ Càn Khôn Nhất Thiểm ~~~~~!!” Trước khi hứng thêm một cú đánh “ bóng chuyền” của lũ “Golem”, Dương Kiệt cắn răng thi triển tuyệt học thân pháp của mình, biến mất trước cú đấm to bằng nửa cơ thể anh ta đang đâm tới, bay ngã xuống vị trí ngoài vòng vây của chúng.

“ Chẳng, chẳng lẽ chúng không có điểm yếu sao???” Dùng tay lau sạch những vũng máu dính đầy trên mép miệng, đầu óc Dương Kiệt bắt đầu vận chuyển, hy vọng tìm ra được điểm yếu của đám “Golem” kia, nếu không cứ tiếp tục như thế này, chân khí trong người càn kiệt, chỉ có nước quỳ mà thôi.

Rầm ~ rầm ~~~~ rầm ~~~~~!!

Tiếng bước chân nặng nề nhưng cực kỳ nhanh nhẹn vang lên liên miên không dứt, Dương Kiệt tung người trở dậy, vừa quét chùy vừa quan sát toàn thân trên dưới của lũ “Golem”. Đột nhiên phát hiện đôi mắt của chúng không ngừng nhấp nháy những tia sáng màu hồng tím tựa như những đóm lửa đang thấp cháy.

Chẳng lẽ điểm yếu của chúng chính là đây sao??

Cho rằng mình đã nắm được điểm yếu của lũ quái vật kia, tung người nhảy lên bả vai của một con “Golem” ở gần nhất, Huyền Thiết Chùy trực tiếp bổ thẳng vào vàng trán của nó.

Rầm ~~~~~~!!!

Đầu của con “Golem” tựa như quả dưa hấu bị dùng gậy đập mạnh vào, vỡ tung tóe khắp nơi, hai đóm lửa ở đôi mắt cũng vụt tắt theo nó.

Vù ~~~~~~!!!

Không biết kết quả như thế nào, nhưng hai tay của con “Golem” vừa bị đánh bẻ đầu đột nhiên tao ra tu thể chụp hai bàn tai lại ngay vị trí Dương Kiệt đang đứng.

“ Không có tác dụng ~~~~~!!!” Dương Kiệt vừa hoảng vừa sợ vung Huyền Thiết Chùy để ngang cơ thể, hứng chon hai bàn tay đá khổng lồ đang chụp thẳng về phía mình. Còn bản thân nhanh chân tung người nhảy lùi về phía sau, nhảy ra khỏi bả vai của con “Golem” đó.

Crack ~~~ crack ~~~~~....!!

Hai bàn tay đá chụp vào Huyền Thiết Chùy nhanh chóng bị vỡ nát ra, Dương Kiệt vội vả thu hồi Huyền Thiết Chùy đã bị cong nhẹ, tuy không bị gãy, nhưng ít nhiều cũng gây chút ảnh hưởng khi sử dụng.

Chỉ thấy cái đầu bị vỡ và đôi tay của con “ Golem” kia nhanh chóng phục hồi lại như cũ, hùng hổ cùng đồng bọn tiếp tục lao tới phen không thể nhai tươi nuốt sống kẻ đã làm mình bị đau.

“ Châu vi thượng sách ~~~~!!!” Không dám tiếp tục nán lại đối diện với lũ quái vật đáng sợ đó nữa, Dương Kiệt ba chân bốn cẳng quay đầu bỏ chạy thực mạng. Đám “Golem” nhìn thấy con mồi bỏ chạy, lập tức tăng tốc đuổi theo phía sau, không cho đối phương cắt đuôi được mình.

“ Má ơi, rốt cuộc ta đã phạm tội tày đình gì đây? Sao lại xui tận mạng như thế này ~~~~~!!”

Hình ảnh quả bóng không ngừng lăn về phía trước với tốc độ chóng mặt chẳng khác gì hình ảnh mà Dương Kiệt vừa mới xuyên không tới thế giới này, bị con trâu điên đuổi bỏ chạy thực mạng tìm chỗ trốn, mồ hôi, nước miếng phun phì phèo. Không ngờ giờ nay trở thành kẻ mạnh tiên thiên mà lại lần nữa rơi vào cảnh bán sống bán chết như thế này.

Cách đó không xa, hai bóng người một trước một sau đang di chuyển với tốc độ chậm rãi. Bóng người phía trước mang theo vẻ mặt không biết phải làm sao khi phía sau không ngừng vang lên tiếng nói chi chít không ngừng.

“ Dương sư huynh, không ngờ chúng ta lại có duyên như vậy, vừa mới vào tới bí cảnh đã gặp mặt nhau rồi. Cái này gọi là gì nhỉ? Thiên Lý Hữu Duyên Năng Tương Ngộ đúng không? Sư huynh cảm thấy phấn khích không? Muội phấn khích quá rồi nè, hì hì ~~~!!”

“ Giờ chỉ còn lại hai chúng ta, hay là chúng ta làm chuyện gì đó vui vẻ vui vẻ chút đi, chứ cơ hội ngàn năm hiếm gặp này không có nhiều đâu đấy. Muội chờ cơ hội này đã lâu lắm rồi ạ.”

“ Hì hì, không biết “ ả đàn ông” và “ ả thánh nữ” kia biết chúng ta đang đi chung với nhau, chúng có nổi điên lên không nhỉ? Chỉ nghĩ sơ qua bản mặt nhăn nhoe của chúng thôi muội cũng thấy mát lòng rồi.”

“ Dương sư huynh .....”

“ Im lặng và đi theo.” Dương Diễm đã chịu đựng hết nổi, quay đầu thót ra một tiếng, mặc kệ vẻ mặt “vô tội đáng thương” của đối phương, tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Đúng thế, hai bóng người này chính là Dương Diễm và Hạ Cơ. Ngay sau khi đáp xuống bí cảnh, đã nhanh chóng giáp mặt nhau. Và thế này Dương Diễm phải chịu đựng tiếng nói những khẩu súng liên thanh không ngừng tra tấn màn nhĩ của mình, dẫn theo Hạ Cơ đi tìm một nơi an toàn nào đó để đột phá thành cảnh giới chân nguyên.

Rầm ~~~~ rầm ~~~~ rầm ~~~~ .....!

Cả hai giật mình hoảng hốt khi nghe thấy tiếng bước chân nặng nề đang không ngừng di chuyển tới gần phía mình, vội vã quay đầu lại nhìn, phát hiện “một quả bóng không lồ” đang dẫn theo gần hai chục tảng đá biết di động đang hướng thẳng về phía mình di chuyển với tốc độ cực nhanh.

“ Mặt đá ~~~, mặt đá mau mau tiếp sức ~~~~~!!!” Dương Kiệt nãy giờ bỏ chạy thực mạng không định hướng, ai ngờ phát hiện phía xa có hai bóng người đang di chuyển, định chơi trò “ chuyển họa cho kẻ khác”, ai ngờ phát hiện là người quen cũ, lập tức lớn tiếng gào lớn.

“ Mặt, mặt đá??!!” Hạ Cơ nghe xong câu gọi của Dương Kiệt, không kèm được ngơ ngác cả người, nhưng nhanh chóng bật cười khúc khích. Không ngờ Dương sư huynh lại có một cái “biệt danh” dễ thương như thế này.

Trên trán Dương Diễn đã xuất hiện nhiều vết đen xì như than. Trước mặt người ngoài không cần phải gọi mình bằng cái xưng hô đó chứ?

Mặc dù bất mãn với cách xưng hô của Dương Kiệt, nhưng không chút do dự, thanh kiếm đã được rút ra khỏi bao, đôi mắt lóe qua tia sáng sắc lạnh, hét lớn: “ Tránh ra, Hàn Băng Kiếm Pháp, Cực Độ Băng Hàn, chém ~~~~~!!!”

Kiếm khí vẽ một đường cong hoàn mỹ xước qua cơ thể Dương Kiệt đã khẽ nhích người né sang một bên, quét thẳng về phía đám “Golem” đang đuổi theo phía sau lưng anh ta.

Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~.....!!

Hai chục con “Golem” trực tiếp bị đóng băng tại chỗ, chỉ trong chốc lát cơ thể bị vỡ tan ra thành từng mảnh, nước băng tan ra chảy đầy trên mặt đất.

“ Dương sư huynh thiên hạ vô địch, quả thật lợi hại quá đi, muội không kèm chế được bản thân nữa rồi, muội phải hiến thân đây ~~~~!!” Đôi mắt của Hạ Cơ đã hình thành trái tim, hai tay nắm lại trước ngực theo tư thế cầu nguyện phần khích cười nói.

“ Mặt đá coi chừng, chúng có thể hồi sinh đấy ~~~~!!” Dương Diễn còn chưa kịp tra kiếm vào bao sau khi kết thúc đòn đánh của mình, Dương Kiệt né ngã sang một bên nhanh chóng lên tiếng nhắc nhở.

Rầm, rầm, rầm, rầm ~~~~~!!

Quả nhiên, dưới ánh mắt kinh ngạc của Dương Diễn và Hạ Cơ, mấy con “Golem” chỉ trong nháy mắt đã phục hồi trở lại, phần nộ lao thẳng về phía “con mồi” mới đã dám tấn công mình lúc nãy.

“ Hạ Cơ, lùi ra xa.” Dặn dò đôi phương một tiếng, nắm chặt thanh kiếm trong tay, không chút sợ hãi lao thẳng về phía trước, những động tác đâm, quét, chém kèm theo những bước chân di chuyển vô cùng nhuần nhuyễn thi triển ra, tựa như một nghệ sĩ nhảy múa giữa rừng quái thú, người khác nhìn vào không kèm được phải trầm trồ thán phục.

“ Đúng rồi, đúng rồi, chém bay đầu nó ~~~ á ~~ , không phải, không phải, đừng chặt tay nó ra làm gì, nó sẽ phục hồi ngay đấy, coi chừng phía sau kìa mặt đá ~~~~!!” tai họa đã chuyển sang cho người khác, Dương Kiệt vô cùng thành thạo đứng sang một bên vừa quan chiến vừa lên tiếng hò hét cổ vũ, lâu lâu lại lên tiếng nhắc nhở vài câu.

“ Cầm miệng ~~~~!!” Cả Dương Diễn và Hạ Cơ cùng gào thét lên. Mẹ kiếp, không ra tay giúp đỡ thì thôi, đứng ở ngoài hò hét làm người ta phân tâm làm gì.

Bị người ta chửi hét, Dương Kiệt lộ ra vẻ mặt “vô tội đáng thương” ngậm miệng lại đứng sang một bên không dám lên tiếng nữa. chỉ là đôi mắt Dương Kiệt lóe qua tia sáng dị thường, trong đầu không ngừng suy tính: “có nên thừa cơ hội này bỏ chạy không nhỉ? Xem ra mặt đá cũng hết cách với lũ nham thạch này rồi, cứ tiếp tục như thế không chừng chết chung cả lũ. Hay là mình rút lui trước, đợi sau này thực lực lớn mạnh rồi quay lại báo thù cho thằng mặt đá kia??!?”

Nhìn thấy trên trán Dương Diễn đã bắt đầu xuất hiện mồ hôi, hơi thở trở nên gấp rút, Hạ Cơ lo lắng vô cùng, muốn lao vào trợ sức, nhưng bản thân không thiên về giao chiến sát lá cà, nên vẫn còn do dự, quay sang nhìn về phía Dương Kiệt đang có ý định rút lui ở phía xa, gào lớn: “con heo mập kia, tai họa là do ngươi mang tới, sao còn đứng đó mà không lao vào giúp đỡ Dương sư huynh hả ~~~!!”

“Đệ thực lực yếu kém, lao vào vòng chiến chỉ khiến mặt đá phân tâm thêm thôi, không giúp đỡ được gì đâu ạ. Thôi thôi, hai vị hãy cố gắng cầm chân chúng, để đệ chạy đi tìm kiếm viện binh tới tiếp sức đây. Còn nếu xui xẻo không tìm được viện binh thì đệ cũng đành bó tay, sau này lớn mạnh rồi sẽ quay lại báo thù cho hai người.” Không đợi Hạ Cơ kịp phản ứng, trực tiếp quay đầu bỏ chạy khỏi chiến trường không chút do dự.

Hạ Cơ phẫn nộ tới cùng, lớn tiếng chửi cha mắng mẹ tổ tiên mười tám đời tên khốn trời đánh chết nhất bỏ rơi bạn bè lúc hoạn nạn. Nếu như không phải đang lo lắng Dương Diễn không dám bỏ đi, e rằng đã đuổi theo xé xác con heo mập khốn nạn đó rồi.

“Dương sư huynh, con heo mập đó bỏ chạy rồi, chúng ta cũng rút thôi.” Hạ Cơ quay về phía Dương Diễn đang loay hoay giữa vòng vây đám “Golem” lớn tiếng nói.

Rầm ~~~~~!!

Vung kiếm chém vỡ một con “Golem” ở trước mặt, Dương Diên liếc mắt nhìn về phía Hạ Cơ rồi quay về phía vị trí Dương Kiệt đứng lúc này, đôi lông mày khẽ dúu chặt lại.

Chẳng lẽ tên khốn đó vô liêm sỉ đến thế sao?

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 95: Khi Sống Hại Bạn Bè, Lúc Chết Hại Hàng Xóm!

“ Mặt đá, ta quay về rồi đây ~~~~!!!” Trong lúc Dương Diễn đang thất vọng về hành động bỏ trốn của Dương Kiệt, đột nhiên ở hướng mà hắn vừa bỏ trốn vang lên giọng nói đáng ghét của hắn.

“ Xem ra tên khốn đó vẫn chưa hết thuốc chữa.” Hạ Cơ mừng thầm trong bụng khi nhìn thấy bóng dáng như quả bóng của Dương Kiệt xuất hiện ở phía xa.

Tuy không cho rằng đối phương giúp đỡ được gì, nhưng ít ra không bỏ rơi đồng môn, còn chút lương tâm và nghĩa khí.

“ Mặt, mặt đá, lo nốt bên này, còn nữa nè ~~~~!!!” Hạ Cơ vừa mới thay đổi chút quan điểm về con heo mập trời đánh đó, có chút muốn ngất xỉu khi phát hiện phía sau lưng hắn có gần mười con “Golem” khác đang đuổi theo không buông.

Thì ra tên khốn không phải lương tâm cắn rứt mà là bị buộc quay đầu trở lại. Không chỉ vậy, còn kéo thêm mười con quái vật khác tới đây nữa chứ.

Đúng là khi sống hại bạn bè, lúc chết hại hàng xóm mà ~~~!!

Dưới ánh mắt căm phẫn và ngơ ngác của Hạ Cơ, Dương Kiệt vung chùy quét bay hai con Golem đang chắn ngang giữa đường, nhanh chóng áp sát tới bên cạnh Dương Diễn, vai tựa vai, lưng tựa lưng, tựa như hai anh em thề sống chết cùng nhau vậy. Tất nhiên, nếu như không tua lại cảnh tượng vài phút trước kia.

“ Mặt đá, thấy ta quay lại hỗ trợ, có vui mừng quá không? Có cảm động qua không? Hì hì, không cần phải thế, muốn cảm động khóc thì đợi giải quyết xong quái vật này trước rồi khóc sau cũng được mà.”

Tên khốn vô liêm sỉ tới nỗi ngay cả Dương Diễn cũng muốn đâm vài nhát kiếm vào người hắn cho bỏ ghét.

“ Đồ khốn, rõ ràng có thực lực mà bỏ chạy, đã vậy còn kéo thêm một đám quái vật về phía này, sao thiên đạo không giáng tia sét xuống đánh chết những tên hại người hại mình như người chứ?!” Dương Diễn còn chưa kịp lên tiếng, Hạ Cơ ở phía xa vùng lên giận dữ quát.

“ Này, này, tôi bỏ trốn hồi nào, đã nói là đi tìm viện binh rồi mà, ai ngờ viện binh đâu không thấy, xui xẻo gặp phải đám quái vật này giữa đường chứ? Mặt đá, dạy dỗ “ gấu” nhà ông lại nhé, đừng có ở đó suy bụng mình ra bụng người khác như vậy chứ.” Dương Kiệt vô cùng mặt dày mang theo vẻ mặt người bị oan lên tiếng phản bác.

“ Người ~~~~!!!” Hạ Cơ giận tới nỗi mặt đỏ tía tai, thấy qua người vô liêm sỉ, nhưng chưa thấy ai vô liêm sỉ tới mức như con heo mập chết dịch này.

“ Thôi đừng đùa nữa, chiến thôi.” Dương Diễn lạnh lạnh lên tiếng, trực tiếp tung người lao về phía trước tiếp tục giao chiến với đám quái vật đang vây quanh ở trước mặt.

“Chỉ có mặt đá là hiểu ta nhất, không uổng công ta quay đầu lại giúp hắn, chiến ~~~~!!!” Dương Kiệt hí hí cười nói, Huyền Thiết Chùy vẩy múa trong tay, vô số chùy khí khổng lồ trực tiếp quét thẳng về phía đám quái vật ở trước mặt.

Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~~~!!

Trận chiến ác liệt vô cùng, đám “Golem” bị đánh tan rồi phục hồi lại, hoàn toàn không có dấu hiệu xuống sức. Khiến cả hai đau đầu vô cùng, tìm đủ mọi cách vẫn không làm gì được chúng cả, chẳng lẽ chúng là bất tử thật sự sao?

Hạ Cơ đứng quan chiến ở phía xa có chút bất ngờ về thực lực của Dương Kiệt, hoàn toàn không thua kém gì so với Dương Diễm cả. Hèn chi tên khốn đó dám xưng hô Dương sư huynh là mặt đá mà vẫn chưa bị anh ta chém chết.

Nhưng tình thế vô cùng nguy cấp, tuy hai người vẫn chiến đấu một cách ngoan cường, nhưng nếu tiếp tục như vậy, chân khí trong người hết sạch, chỉ có nước bị đám quái vật đó đánh tan xương nát thịt cho mà xem.

“Đó là ~~~!!” Hạ Cơ đứng ở bên ngoài quan sát nãy giờ, phát hiện những con quái vật sau khi bị đánh tan nát ra thành nhiều mảnh, trước khi tụ hợp lại hồi phục như lúc ban đầu, giữa mảnh vụn nhấp nháy một tia sáng màu hồng tím. Đưa mắt quan sát kỹ, chính là một viên đá nhỏ thể tích chỉ bằng lòng bàn tay, toàn thân màu hồng tím khác xa với những mảnh đá vụn khác.

“Dương sư huynh, sau khi đánh vỡ lũ quái vật đó, hãy quan sát kỹ trong đồng mảnh vụn có một viên đá màu tím hồng khác biệt, thử đánh vỡ viên đá đó xem sao.”

Đúng là người đứng ngoài cuộc luôn có cái nhìn thấu đáo nhất, vội vã lên tiếng nhắc nhở.

“Viên đá màu hồng tím??” Dương Kiệt và Dương Diễm đưa mắt nhìn nhau, cùng ngật đầu với nhau một cái. Dương Kiệt một chiêu Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp đánh ra, một con “Golem” hứng trọn quả chùy khí trực tiếp

đi theo số phận như trước kia, vỡ tung ra thành nhiều mảnh. Chỉ là những mảnh vụn lại tiếp tục rục rịch chuẩn bị tái hợp lại với nhau.

“ Chính là thời điểm này.” Dương Diễn lóe qua tia sáng sắc lạnh, vùng kiếm đâm thẳng vào viên đá có màu sắc khác biệt đang nằm giữa những mảnh đá vụn khác.

Pằng ~~~~~!!!

Hứng trọn tia kiếm khí đáng sợ của Dương Diễn, viên đá màu hồng tím lập tức bị vỡ tan ra thành từng mảnh. Những mảnh đá vụn kia đang rục rịch hợp lại lúc này đột nhiên ngừng hẳn, không có dấu hiệu phục hồi như lúc này nữa.

“ Dính Dong, bạn tiêu diệt được một quái vật cấp 3 sơ cấp, do trong trạng thái tổ đội, nên chỉ nhận được một nửa điểm kinh nghiệm, bạn nhận được 50000 điểm kinh nghiệm.”

Giọng nói quen thuộc của hệ thống vang lên bên tai Dương Kiệt, lập tức vui mừng tột cùng, cuối cùng cũng tìm ra phương pháp giết chết lũ quái vật bất tử này rồi.

“ Có tác dụng, mặt đá, tiếp tục ~~~~!! Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bỏ, bỏ, bỏ ~~~~~!!!” Cả ba vui mừng phấn khích khi phương pháp này có tác dụng, Dương Kiệt trực tiếp tung người lên không trung, hàng chục quả chùy khí bỏ thẳng về phía đám Golem đang lao tới tấn công Dương Diễn ở phía mặt đất.

Rầm, rầm, rầm, rầm ..... ~~~~!!

Dương Diễn ở phía dưới vô cùng tinh mắt nhanh chóng tìm ra những viên đá màu hồng tím nằm trong đồng đá vụn, kiếm khí liên hoàn quét

thăng ra, những viên đá hồng tím chỉ khẽ chạm nhẹ đã bị chém vỡ ra, và những mảnh đá vụn nằm yên lặng không nhúc nhích được gì nữa.

“ Dینگ dong, bạn tiêu diệt ....”

“ Dینگ dong, bạn tiêu diệt ....”

“ Dینگ dong, bạn tiêu diệt ....”

.....

“““ Dینگ dong, bạn tiêu diệt được 10 con Hắc Cang Nham Thạch, nhận được một viên đá triệu hồi “Hắc Cang Nham Thạch.”

Đá triệu hồi Hắc Cang Nham Thạch: có thể dùng để triệu hồi một con Hắc Cang Nham Thạch tới hỗ trợ chiến đấu cho bạn. Thời gian duy trì: 30 phút. Hiệu lực sử dụng: 1 lần.

Dương Kiệt vui mừng khôn xiết khi nghe thấy lời thông báo về viên đá triệu hồi Hắc Cang Nham Thạch của hệ thống. Chẳng khác nào sở hữu một tay sai có thực lực sánh ngang với một chân nguyên sơ cấp (tầng thứ 1 tới tầng thứ 3 là sơ cấp) có thể chiến đấu không biết mệt mỏi. Chỉ cần không nắm rõ điểm yếu của nó, cho dù có đánh tới tét công gô cũng không giết chết được đó. Tuy chỉ có 30 phút, nhưng cũng quá đủ rồi, không chừng trở thành bảo bối cứu mạng của mình cũng nên. Đặc biệt là sức phòng thủ đáng sợ của nó.

Lúc này mấy con “Golem” còn sống không còn đáng sợ trong mắt Dương Kiệt nữa, ngược lại còn trở thành những món bảo bối quý giá nữa là đằng khác.

“ Tiến lên, mặt đá ~~!! Quét sạch lũ quái vật đó đi ~~~~!!! Phì Lũ Bò Dưa Đại Pháp, bỏ, bỏ, bỏ ~~~~!!!” Dương Kiệt phấn khích như con heo

đục được lai giống, không tiếc chân khí trong người không ngừng tung ra những đòn đánh mạnh của mình đánh thẳng vào những con “Golem” còn sống sót ở phía dưới.

“ Con heo mập đó sao tự nhiên phản kích thế nhỉ?” đôi mắt của Hạ Cơ lóe qua tia sáng dị thường, có chút bất ngờ trước sự phản kích kỳ lạ của đối phương.

Rầm, rầm, rầm~~~~~!!

Dương Kiệt và Dương Diễn phối hợp càng lúc càng thuần thục, càng lúc càng hiểu ý nhau. Không tốn quá nhiều thời gian, gần ba chục con “Golem” đã hoàn toàn bị tiêu diệt dưới tay hai người. Và kết quả là Dương Kiệt thu được 3 viên đá triệu hồi, phản kích tột cùng.

Chỉ là sau khi giải quyết xong ba chục con “Golem”, cả hai đã mệt tới nỗi không muốn nhúc nhích thêm nữa, nằm ngã người trên mặt đất hít thở dồn dập, nhưng trên môi lộ ra nụ cười chiến thắng.

“ Đây heo mập, người phát hiện ra điều gì mà phản kích thế này?” Hạ Cơ từ phía xa bước tới đá một cú vào hông của Dương Kiệt, hai tay chống eo díu mày truy hỏi.

“ Đây, đừng tưởng là “gấu” của mặt đá là muốn làm gì thì làm nha, nếu như không phải nể mặt mặt đá, cái đầu của cô đã bị Huyền Thiết Chùy của ta đập cho vỡ tung ra rồi đấy biết chưa?” Đang “ tự sướng” tự nhiên bị quấy rầy, tất nhiên là không vui rồi, nhưng đối phương là phụ nữ, vả lại còn là “gấu” của mặt đá nữa, nên chỉ trợn mắt trắng phản bác.

“ Gấu??” Cả Dương Diễn và Hạ Cơ đều không hiểu từ đó có nghĩa là gì, này giờ không chỉ một lần, mà đã hai lần ba lượt thốt ra từ trong miệng của Dương Kiệt rồi đấy.

“Đồ quê mùa, thế mà cũng không hiểu, Gấu có nghĩa là bạn gái đó mà.” Dương Kiệt tỏ ra vô cùng khinh bỉ hai tên quê mùa “vô văn hóa” ở trước mặt, lên tiếng giải thích.

Nghe xong lời giải thích của Dương Kiệt, đôi má của Hạ Cơ ửng đỏ lên, không ngừng đưa mắt liếc nhìn Dương Diễm đang nằm phơi người ở cách đó không xa.

Dương Diễm khề dúu mày định lên tiếng phản bác, nhưng nghĩ tới tính cách của Hạ Cơ, càng giải thích cô ta càng làm ầm lên cho mà xem, tốt nhất là im lặng. Đúng, im lặng là vàng!

không nói năng gì cả. Sau một hồi nằm nghĩ hồi sức lại, bật người trở dậy, quay người chuẩn bị rời đi.

“Mặt đá, định đi đâu thế??” Nhìn thấy Dương Diễm bỏ đi, Hạ Cơ hồi hải chạy theo phía sau lưng hắn, Dương Kiệt cũng trở người ngồi dậy lên tiếng hỏi.

“Tu luyện, đột phá cảnh giới!” Vẫn với phong cách nhanh, gọn, lẹ, mở miệng trả lời rồi tiếp tục bước thẳng về phía trước.

“Đi cẩn thận, không tiền ~~~!!” Dương Kiệt bểu bểu môi, cũng không có ý định đi chung đường với đối phương, vẫy vẫy tay cười nói.

“Dương sư huynh, con heo mập đó đáng ghét quá đi, bỏ rơi đồng môn lúc hoạn nạn, con người như thế huynh nên tránh xa hắn ra, nên nhớ rằng gần mực thì đen, gần đèn thì sáng. Hãy chọn bạn mà chơi, hãy .....” Hạ Cơ lại tiếp tục phát huy khả năng “giao tiếp” của mình, liên miên không dứt nói ở bên tai Dương Diễm, tựa như muốn tẩy não hắn vậy.

“Theo muội thì nên dạy cho hắn một bài học. Cho dù không làm vậy đi nữa, sau này gặp hắn phải tránh xa ra, không chừng lại bị hắn mang theo tai

họa đáng sợ nào tới liên lụy chúng ta cũng không chừng, những tên như thế này.....”

rầm rầm rầm rầm ~~~~~!!!

Hạ Cơ như hóa thân thành Đường tăng trong phim “ đại thoại Tây Du” của Châu Tinh Trì, Dương Diễn có cảm giác như hàng trăm, hàng ngàn con ruồi đang bay quanh đầu mình, khó chịu vô cùng. Đột nhiên phía sau vang lên những bước chân di chuyển nặng nề mà mình mới nghe qua chưa được bao lâu.

Cả hai giật mình hoảng hốt quay đầu lại, phát hiện Dương Kiệt đang bị gần cả trăm con “Golem” đuổi theo phía sau, vừa chạy vừa gào thét khóc lóc nước mắt nước mũi đầm đìa đang không ngừng chạy thẳng về phía mình.

“ Chẳng lẽ mình (cô ta) có tiềm năng để trở thành thầy bói đại tài??!!” Trong đầu cả hai cùng xuất hiện dòng suy nghĩ đó.

“ Mặt đá, cứu, cứu ~~~~~!!!” Dương Kiệt đã khóc không thành tiếng, còn chưa kịp thở ra hơi, phát hiện những tảng đá ở xung quanh đột nhiên biến hình, gần cả trăm con Hắc Cang Nham Thạch xuất hiện. Đừng nói lúc này đã mệt đứt cả hơi, cho dù khỏe mạnh như lúc ban đầu, cho dù biết được cách tiêu diệt chúng, nhưng đối diện cả trăm con quái vật này, chỉ có nước quỳ mà thôi.

Dương Diễn và Hạ Cơ đưa mắt nhìn nhau một cái, miệng cùng vang lên: “ Chạy ~~~~~!!”

Và kỳ quan cả trăm con “Golem” đuổi theo hai nam một nữ bỏ chạy thục mạng diễn ra trông vô cùng khôi hài.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 96: Ảo Giác, Tuyệt Đối Là Ảo Giác

“ Ất xì~~~~! sáng giờ cứ ất xì mãi thế này, chắc giờ tên mặt đá và ả Hậu Cơ đang chửi cha mắng mẹ mình cũng nên, vậy thì chúng tớ giờ họ đã an toàn rồi nhỉ?”

Vừa dùng ngón tay ngãi ngãi mũi vừa lẩm bẩm nói nhỏ.

Đúng thế, bóng người này không ai khác chính là Dương Kiệt sau khi cắt đuôi được đám Hắc Cang Nham Thạch.

Hai hôm trước bị gần cả trăm con “Golem” dí bỏ chạy thực mạng, cả ba đã chia ra thành hai đường bỏ chạy, Dương Diễn với Hạ Cơ chạy một hướng, Dương Kiệt chạy một hướng.

Thế mà cũng bị đuổi hết một ngày một đêm, tới khi rời khỏi lãnh địa của Hắc Cang Nham Thạch, mới hoàn toàn cắt đuôi được chúng. Thế là lúc này ba người đã chia tách ra nhau, không biết sống chết của đối phương như thế nào. Chỉ là dựa theo kinh nghiệm dân gian, sáng giờ cứ ất xì liên tục, chắc là có ai đang chửi cha mắng mẹ mình, chỉ có con nhỏ Hạ Cơ chứ không ai khác. Nghĩa là họ vẫn còn đang an toàn chứ gì!

Cái thứ logic gì thế nhỉ?

Từ trong nhần càn khôn lấy ra tám bản đồ, đôi mắt Dương Kiệt lại thêm lần nữa giương to ra hết cỡ vì kinh ngạc.

Mẹ kiếp ~! Đúng là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa. Vừa mới thoát khỏi lãnh địa Hắc Cang Nham Thạch, lại rơi vào khu rừng ảo giác mới chết chứ.

Sở dĩ khu rừng này có tên như vậy, là vì trong khu rừng có tồn tại một loại ma thú cấp 3 tên là “Hoạn Giác Thú”.

Loại ma thú này có thể tích gần bằng một con thỏ, trên đỉnh đầu có một chiếc sừng nhỏ dùng để thi triển bốn mệnh thần thông của nó: “ảo giác”.

Nếu như có ai xui xẻo gặp phải Hoạn Giác Thú, ý chí và đạo tâm không vững, tinh thần yếu kém, sẽ dính phải ảo giác của nó, sẽ suốt đời bị chìm đắm trong cảnh tượng ảo giác mà nó tạo ra, không thể dứt ra được. Đáng sợ hơn, nó sẽ tạo ra ảo giác để người dính phải tự tàn sát bản thân hoặc lôi kéo thêm một kẻ thù khác tới để hai bên tàn sát lẫn nhau, đợi tới khi chết vì những gì do mình gây ra hoặc lưỡng bại câu thương, sẽ trở thành món điểm tâm của nó ngay sau đó.

Đó là lý do vì sao Hoạn Giác Thú không hề có chút sức chiến đấu, thậm chí nếu đánh sập lá cà thì một con ma thú cấp 1 cũng có thể lấy mạng nó. Nhưng nếu bị dính phải ảo giác do nó tạo ra, cho dù là một con ma thú cấp 4 cũng chỉ có nước quỳ mà thôi.

“Mẹ kiếp, bắt đầu từ bây giờ, cho dù có gặp phải nữ thần trong lòng mình trút bỏ hết xiêm y, trần truồng ngay trước mặt cũng tuyệt đối không được lung lay.”

Dương Kiệt vô cùng tự tin vào ý chí và đạo tâm của mình, tuy vẫn thấp thỏm không yên, nhưng cũng không quá lo sợ.

“Hoạn Giác Thú gì đó dẹp sang một bên, hiện giờ quan trọng là tìm con sông nào đó để tắm rửa sạch sẽ, lúc này chả khác gì dân ty nạn Châu Phi cả, mất hình tượng quá đi.”

Không phải sao, bị gần hai chục con “Golem” phun lửa vào người, cơ thể gần như nướng chín, cầm đầu bỏ chạy hết một ngày một đêm, chẳng có thời gian chỉnh tề lại hình tượng của mình nữa, cũng may là gần nay không có ai đi ngang qua, nếu không thì chỉ có nước chui vào hố để tránh xấu hổ mà thôi.

Vô cùng thận trọng bước đi trong khu rừng, cho dù chỉ một âm thanh nhỏ vang lên, cũng khiến Dương Kiệt giật tung người lên cảnh giác, đủ hiểu “uy danh” của Hoạn Giác Thú đáng sợ tới cỡ nào rồi.

Đi lại trong khu rừng ảo giác hết nửa canh giờ, vẫn chưa tìm thấy được con sông suối nào cả. quan trọng nhất là, quan cảnh ở nay yên lặng mới mức đáng sợ, đừng nói là ma thú, cho dù một tiếng hót của chim cũng không có nữa là.

Càng như thế càng chứng tỏ nơi này cực kỳ nguy hiểm.

“ A ~~~, cuối cùng cũng tìm thấy một con sông rồi ~~~!!” Dương Kiệt vui mừng như bắt được vàng khi phát hiện ở trước mặt không xa, có một con sông cắt ngang chảy dài vô tận nằm sau rừng cây rậm rạp.

Phấn khích vừa chạy vừa huýt gió vừa trút bỏ xiêm y, chuẩn bị lao thẳng xuống sông để tắm cho sạch sẽ dơ bẩn trên người.

Đợi khi chạy gần tới sông, chỉ còn lại chiếc quần lót trên người, chuẩn bị hào hứng nhảy xuống dưới sông, nào ngờ....

Tõm ~~~~~!!!

Sau tiếng nước văng tung tóe, trong mắt Dương Kiệt đã xuất hiện một thân thể ngực trần công, hông phòng thủ, bốc lửa vô cùng đang trong trạng thái trần như nhuộng, làn da trắng như tuyết không một tỳ vết, cặp thỏ đầy trọng lượng nhúng nhảy dưới làn nước trong mát trông thật bắt mắt, ngay

trên thân thỏ bên trái có nốt ruồi đen đầy khiêu gợi. đặc biệt là “khu rừng rậm đen tuyền” ở khu vực tam giác huyền bí đã khiến Dương Kiệt không tài nào rời mắt khỏi đó.

Thân hình bốc lửa đó từ dưới nước trời lên, đột nhiên cảm nhận thấy một ánh mắt “dâm dục” đang không ngừng dán chặt vào cơ thể của mình, giật mình hoảng hốt đưa mắt nhìn về phía đó.

Hai mắt nhìn nhau tựa như bị ai đó điểm huyết rồi vậy.

“ Á ~~~~~!!”

Tiếng gào thét thất thanh của bóng người sở hữu thân hình bốc lửa vang lên kinh động cả trời đất. Nhục nhã, phần nộ tuyệt cùng, trực tiếp tung chưởng ấn thẳng về phía “tên Dâm Tặc” vẫn còn đang dán chặt đôi mắt vào cơ thể của mình.

“ Ảo giác, tuyệt đối là ảo giác ~~~!! Đúng thế, chắc chắn là ảo giác do Hoạn Giác Thú gây ra! Người không đánh lừa được ta đâu, dù sao cũng cảm ơn vì người đã cho ta được chiêm ngưỡng thân hình bốc lửa của thánh nữ Bách Hoa Cốc, Mộ Dung Tuyết. Nhưng cảm ơn là cảm ơn, ta vẫn phải đại diện mặt trăng tiêu diệt ngươi đây ~~~!!”

Trước khi đối phương tung đòn tấn công mình, Dương Kiệt đã kịp hoàn hồn trở lại, phần nộ gào thét khi cho rằng mình đang dính phải ảo giác của Hoạn Giác Thú, hai tay chống eo, hào khí xung thiên tuyên bố.

Cú chưởng khí khổng lồ đã bay tới trước mặt, Dương Kiệt vẫn mang theo vẻ mặt dửng dưng vì cho rằng đó chỉ là ảo giác, trên môi mang theo nụ cười tự tin.

Chỉ là .....

Uỳnh ~~~~~!!!

“ Úi da, chết tao rồi ~~~~~!!!” Trực tiếp hứng trọn cú chưởng khí vào người, Dương Kiệt bị đánh bay ra xa, tông gãy gần ba, bốn cây đại thụ mới té ngã xuống đất. Nội tạng trong người tựa như bị đảo lộn hết, máu từ trong miệng phun bắn ra nhuộm đỏ cả phần ngực và bụng.

“ Không, không phải ảo giác ~~~~~!!!” Lúc này mới sực tỉnh rằng tất cả diễn ra ở trước mặt là sự thật chứ không phải ảo giác. Dương Kiệt hoảng hốt khoa tay múa chân gào lớn: “ Hiểu lầm, tuyệt đối là hiểu lầm ~~!! Mộ Dung tiên tử, tôi chỉ tưởng rằng mình đang rơi vào ảo giác của Hoạn Giác Thú, hoàn toàn không cố ý khi nhìn trộm tiên tử, á, đừng ~~~~!!”

Không thèm quan tâm tới lời giải thích của đối phương, lúc này Mộ Dung Tuyết đã bị phần nộ che mờ hết lý trí, chỉ muốn đánh chết tên khốn dân tộc ở trước mặt mà thôi. Liên tục tung chưởng ẩn thẳng về phía Dương Kiệt vẫn còn đang nằm dưới đất không ngừng lớn tiếng phân trần.

Uỳnh ~~~, ùynh~~~~, uỳnh ~~~~~!!

Dương Kiệt nhảy lên chồm xuống không ngừng né tránh những đòn đánh của đối phương, bề mặt những nơi anh ta vừa đáp cánh lập tức xuất hiện những vết lõm đáng sợ. Nếu như để những cú chưởng khí đáng sợ đó đánh thêm vào người một cái, e rằng Dương Kiệt có thể mang đi báo phé được rồi. Đủ hiểu đối phương phần nộ tới dường nào.

“ Khoan, khoan, nghe tôi giải thích, đã nói là tôi không cố ý mà, úi da, ngừng tay mau ~~~~!!” Dương Kiệt đã khóc không thành tiếng, bị tấn công mà không dám ta tay phản công, một phần vì đối phương là phụ nữ, quan trọng nhất là lần này mình là người có lỗi, nên chột dạ không dám ra tay.

“ Không cố ý??!! Những lời như thế người cũng nói ra được sao? Nếu như không cố ý, vậy tại sao trên người người đen như than, ngay cả khuôn mặt cũng không nhìn rõ? Rõ ràng là người đã cố tình hóa trang để nhìn trộm ta, còn chối cãi nữa hả?? Đã vậy còn cởi bỏ hết quần áo nữa chứ? Nhưng đừng tưởng hóa trang và cởi bỏ hết quần áo môn phái trên người rồi thì ta không biết người là ai, với cái thân hình đó, trong tất cả các đệ tử của ngũ đại môn phái, chỉ có tên Dương Kiệt của Thánh Hỏa Tông mà thôi.”

Mộ Dung Tuyết càng nói càng giận, ra tay càng lúc càng mạnh, càng nhanh hơn nữa.

Trời ơi ~~~!! Oan ức, tuyệt đối là oan ức, ta bị như thế này là do đám Hắc Cang Nham Thạch gây ra chứ liên quan gì tới hóa trang hồi trời ~~~!! Mỹ nữ, cô suy nghĩ sâu xa quá rồi đấy.

Ngoài ra, Không ngờ cái thân hình “đầy tự hào” của mình lại có ngày đi làm hại mình, giờ cho dù có chối cũng chối không được.

“ Châu vi thượng sách ~~~!!” Nhìn thấy đối phương đã mất hết lý trí, giờ cho dù nói gì đi nữa đối phương cũng không thèm nghe đâu, chỉ còn cách chạy trước tính sau.

Né qua một đòn tấn công của đối phương, thậm chí không kịp mặc lại quần áo, trực tiếp quay đầu bỏ chạy.

“ Bỏ chạy ~~~??!! Người có chạy đằng trời ~~~~!!” Nhanh chóng từ nhãn càn khôn lấy ra một bộ đồ môn phái mặc vào người, đôi mắt như muốn phóng lửa nhìn chằm chằm vào bóng lưng của tên dân tộc đang bỏ chạy phía xa, cắn răng đuổi theo phía sau.

“ Má ơi, sao lại như thế này, sao mỗi lần vào tới bí cảnh là con lại xui tận mạng như thế này? Lần trước ở bí cảnh Bắc Minh Tông cũng vậy, giờ ở

bí cảnh thí luyện này cũng vậy! Thiên Đạo, chẳng lẽ ông ghét tôi tới thế sao?”

Dương Kiệt chỉ còn chiếc quần lót trên người bỏ chạy thực mạng về phía trước, “tiểu Dương Kiệt” thậm chí đang tung bay giữa làn gió mát lạnh không ngừng xộc thẳng vào.

Uỳnh ~~~, Uỳnh ~~~, Uỳnh ~~~~!!

Vừa bỏ chạy vừa né tránh những đòn tấn công truy sát của Mộ Dung Tuyết ở phía sau, chiếc quần lót trên người có dấu hiệu bị tụt xuống, nửa cái mông mập mạp no tròn có vài nốt mụn đỏ hồng gần như phơi bày trong không khí.

“ Dâm tặc, chết tới nơi mà còn giở trò đê tiện bản thủ ~~~!!!” Nhìn thấy cái mông tròn trịa trắng nõn đầy bản thủ của tên dâm tặc, đôi má của Mộ Dung Tuyết không tự chủ ửng đỏ lên, nhưng càng thế càng khiến cô ta thêm phần nộ mà thôi.

“ má ơi, con đâu muốn thế đâu, cái quần lót đó lỏng tự rơi xuống chứ nào phải con tự làm thế ~~~~!!”

Nhục nhã ~~~!! Từ lúc cha sanh mẹ đẻ tới giờ, Dương Kiệt chưa bao giờ thấy nhục nhã như ngày hôm nay. Quan trọng nhất là toàn thân trên dưới của mình đã bị đối phương “chiêm ngưỡng” qua hết rồi, ngay cả Hoàng Dung hay Diệp Tuyền cũng chưa có điểm phúc, ả không biết cảm ơn mà còn đòi sát hại mình mới đau chứ!

“ Giới Vương Quyền X 4 ~~~!!” trực tiếp thi triển Giới Vương Quyền, không chỉ thực lực, ngay cả tốc độ của Dương Kiệt cũng tăng lên gấp bốn lần, dưới ánh mắt kinh ngạc và bất cam của Mộ Dung Tuyết, chỉ trong nháy mắt đã cắt đuôi được đối phương.

Mộ Dung Tuyết nhìn thấy không tài nào đuổi kịp đối phương nên cũng đã dừng đuôi theo phía sau, nhìn chăm chăm về hướng Dương Kiệt đã bỏ chạy mất hút, cắn răng nói: “ Đồ dân tăng, đồ đệ tiện bỉ ổi, chuyện này chưa xong đâu, cho dù là chân trời góc biển, ta cũng sẽ tìm cho bằng được ngươi, sau đó phang thây xẻ thịt ngươi ra mới hả giận.” Nói tới sau cùng, đã bật khóc nức nở vì ảm ức.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 97: Càn Khôn Trúc Thể Quả

“ May quá, cuối cùng cũng đã cắt đuôi được Mộ Dung Tuyết ~~!!”
Dương Kiệt nằm ngã trên mặt đất theo tư thế chữ “đại”, hít thở một cách dồn dập. Thi triển Giới Vương Quyền X 4 bỏ chạy một thời gian dài, cho dù cơ thể đã gần như đạt tới cảnh giới chân nguyên, cũng là cả một gánh nặng lớn đối với anh ta. Trừ khi hoàn toàn đạt tới cảnh giới chân nguyên mới không bị tiêu hao tới mức đáng sợ như thế này.

“ Mẹ kiếp, sau bí cảnh lần này, tên nào còn dám nhắc tới “ đi vào bí cảnh” trước mặt ta, ta sẽ tặng cho hắn một chùy vào đầu ngay tức khắc.” Rõ ràng là mạng của Dương Kiệt không hợp với bí cảnh, hai lần vào đó hai lần đều xảy ra những chuyện kinh thiên động địa. Tuy giờ nay cắt đuôi được Mộ Dung Tuyết, nhưng đợi tới khi tập hợp ở ngôi mộ của vị đại năng hoặc sau khi rời khỏi bí cảnh, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa đây.

Nghĩ tới cảnh đó thôi Dương Kiệt không kiềm được run bắn người lên.

Vội vã tìm con sông nào đó ở gần đó, lần này quan sát thận trọng không có một bóng người nào nữa, mới dám nhảy xuống. Tắm rửa sạch sẽ thay lại bộ đồ mới xong, thâm thở phào nhẹ nhõm.

Không còn phải tiếp tục cảnh trần truồng chạy vòng vòng nữa rồi. Đọc truyện tại == TRUMTRUYEN.ORG ==

“ Phải nhanh chóng rời khỏi khu rừng quỷ quái này mới được.” Mang theo điệu bộ thận trọng vô cùng, dựa theo tấm bản đồ để rời khỏi khu rừng ảo giác. Một phần vì cảnh giác Hoạn Giác Thú, một phần nữa, quan trọng

nhất chính là thánh nữ Mộ Dung Tuyết, ai mà biết được ả từ đâu nhảy ra đâm mình vài nhát vào người thì khổ.

Thận trọng rảo bước đi hết nửa ngáy trời, không xảy bất kỳ tình huống nguy hiểm nào cả, nhưng không vì thế mà mất cảnh giác, ít nhất là trước khi rời khỏi khu rừng ảo giác trước đã.

“Bày trận, vây nó lại, phải tiêu diệt nó bằng mọi giá ~~~!!” Trong lúc đang di chuyển, đột nhiên phía xa vang lên tiếng la hét đầy phần nộ.

“Kzý dzi dza, không phải ảo giác chứ?” Mặc dù vô cùng thận trọng, nhưng tính tò mò đã thôi thúc Dương Kiệt rảo bước đi thẳng về phía nơi vừa phát ra tiếng gào thét.

“Thiên Kiếm Sát Phạt Trận, mở ~~~~!!”

Uỳnh ~~~! Uỳnh ~~~! Uỳnh ~~~!!

Vẫn đang ẩn nấp trong bụi cây, chỉ khẽ thò cái đầu ra quan sát, phát hiện ba bóng người đang vây lấy một con ma thú có hình dáng giống như một con tê giác phóng to, toàn thân con thú bao phủ bởi lớp lông lá nhọn như những cây đinh đang cắm vào cơ thể vậy.

“Người của Thiên Kiếm Tông??!!” Nhìn bộ trang phục mà ba bóng người kia đang mặc trên người, lập tức đoán ra được danh tánh của họ.

Ba bóng người xếp theo tư thế hình tam giác, ba bóng người không ngừng hoán đổi vị trí với nhau, thanh kiếm không ngừng chém ra những luồng kiếm khí, ba gộp lại thành một thanh kiếm khí khổng lồ đáng sợ để chiếu cố vào cơ thể con “tê giác” khổng lồ kia.

Gào ~~~~ gào ~~~~~

Con “tê giác” gào thét đầy phần nộ, những thanh kiếm khí khổng lồ đánh vào cơ thể tuy không thể làm gì được nó, nhưng cũng khiến nó đau đớn vô cùng, kích thích thần kinh của nó, khiến nó càng tấn công điên cuồng hơn nữa.

Chỉ là những cú húc bằng chiếc sừng dày gần nửa mét của nó cho dù cố gắng cách mấy cũng không thể chạm được vào cơ thể của ba bóng người kia, vì dường như trước mặt họ xuất hiện một tấm lá chắn vô hình cản lại, ngược lại con “tê giác” bị cú húc của bản thân đẩy ngược lại ra xa.

Tất nhiên, ba người kia cũng không tốt đẹp hơn nhiều, vì hứng trọn mỗi cú húc của con ma thú, sắc mặt của ba người kia tái nhợt đi đôi chút, xem ra đó là cái giá phải trả cho việc duy trì tấm lá chắn vô hình đó thì phải.

Nhưng cho dù có nguy hiểm tới cỡ nào, ba người kia vẫn không có ý định rút lui gì cả, tựa như muốn giết con ma thú bằng mọi giá thì phải.

“Điều gì đã khiến ba người kia quyết tâm như vậy nhỉ?” Đưa mắt quan sát xung quanh gần nơi giao chiến, đôi mắt Dương Kiệt giương to ra hết cỡ khi phát hiện một vật thể đang nằm ở vị trí khá xa ngay phía sau con ma thú.

Linh quả cấp 5: Càn Khôn Trúc Thẻ Quả.

Không cần biết đang ở cấp độ nào, chỉ cần phục dụng Càn Khôn Trúc Thẻ Quả, cơ thể lập tức sở hữu sức phòng thủ trên 5 cấp ngay tức khắc. Nghĩa là một chân nguyên tầng thứ 1 khi phục dụng nó, sẽ lập tức sở hữu sức phòng của một chân nguyên tầng thứ 6, cho dù một chân nguyên tầng thứ 5 đánh tới tét công gô, cũng không phá vỡ được phòng thủ của một tiên thiên tầng thứ 1 kia.

Hèn chi cả người lẫn thú liều mạng với nhau, cho dù là Dương Kiệt đứng ở vị trí đó, cũng sẽ liều mạng một cách không suy nghĩ.

“Đó là của ta, chắc chắn phải là của ta ~~!!” Dương Kiệt đã nước miếng chảy đầm đìa. Trong đầu bắt đầu suy tính làm cách nào cướp được Càn Khôn Trúc Thể Quả bằng mọi giá. Chỉ là lúc này tuy hai bên đang giao tranh quyết liệt, nhưng mọi lúc mọi nơi đều cảnh giác vị trí Càn Khôn Trúc Thể Quả, chỉ cần có chút động tĩnh, chắc chắn sẽ hứng trọn đòn tấn công không chỉ của một mà là của hai cho mà xem.

“ á há, có cách rồi ~~!!” Tròng mắt xoay tròn vài vòng, trong đầu lóe qua một sáng kiến tuyệt vời, trên môi không tự chủ lộ ra nụ cười âm thầm.

“ Không có nhiều thời gian lôi thôi với nó nữa, liều thôi, võ hồn hiện, Diệt Phong quyết ~~~~!!” “ Diệt Phong Quyết ~~~!!” “ Diệt Phong Quyết ~~~~!”

Dường như đã mất hết kiên nhẫn, ba đệ tử Thiên Kiếm Tông trực tiếp kích hoạt võ hồn cấp 3 của mình là những thanh kiếm có hình thù khác nhau nhập vào cơ thể, thi triển tuyệt học mạnh nhất của mình, tựa như hóa thân thành ba cơn gió lốc cuồng phong, bắn thẳng về phía con ma thú “tê giác”.

Gào ~~~~, gào ~~~~~!!

Ma thú gào lên một tiếng đầy đau đớn khi bị ba cơn gió lốc bắn thẳng vào cơ thể, đôi mắt tựa như biến thành màu đỏ rực như máu, cơ thể xoay ngang tựa như chiếc chổi quét thẳng vào ba cơn gió lốc vừa mới đâm vào mình lúc này.

Rầm, rầm, rầm ~~~!!

Á ~~~!! Á ~~~!! Úi da ~~~!! Phục ~~~~!! Phục ~~~~~!!.....

Tiếng kêu thét kèm theo máu phun bắn ra từ ba đệ tử Thiên Kiếm Tông vang lên, trực tiếp bị cơ thể khổng lồ của con ma thú tông bay ra xe, té ngã xuống đất.

Gào ~~~~~!!

Chiến thuật sai lầm thì phải trả giá, con ma thú nhìn thấy kẻ thù thất thế, lập tức gào lớn một tiếng, chiếc sừng sắc nhọn chĩa thẳng về phía ba đệ tử Thiên Kiếm Tông, tựa như một chiếc xe ủi hạng nặng ủi thẳng về phía kẻ thù của mình.

“ Không, không hay rồi, nó ....” “ Chết, chết rồi, chết rồi ~~~!!” “ Ta không cam tâm, aaaaa ~~~~!!”

Lúc này cả ba đang vẫn chưa hồi phục sau cú tông lúc nãy, không còn đủ sức đứng dậy phản kháng, chỉ còn cách giương to đôi mắt bất cam ra hết cỡ, nhìn chằm chằm vào con ma thú đang lao tới tốc độ nhanh như chớp.

Ùynh ~~~~~!!!

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, một bóng người từ trong bụi cây phóng thích ra, một cú đâm đâm thẳng vào đầu của con ma thú đang ủi tới, trực tiếp đánh bay nó bay lùi về vị trí cũ, giải cứu cho ba tên đệ tử Thiên Kiếm Tông.

“ đó, đó là ....” “ Người của Thánh Hỏa Tông??!!” “ A, tôi nhớ người này là ai rồi, đó là Tư Mã Phong Vân, người xếp thứ ba trong đại hội tỷ võ năm nay của Thánh Hỏa Tông! Không sai, chính là anh ta ~~~!!”

Đúng thế, bóng người vừa xuất hiện không ai khác, chính là một khuôn mặt lạnh lùng như đầy tự tin, đôi mắt luôn lấp lóe tia sáng tất cả mọi thứ đều nắm rõ trong lòng bàn tay của mình, Tư Mã Phong Vân của Thánh Hỏa Tông.

“ Giữa thanh thiên bạch nhật, ngươi dám làm càn ra tay hãm hại loài người, tuyệt đối không thể tha thứ được, ta hứa sẽ thay mặt mặt trăng tiêu diệt ngươi ~~!!”

“Tur Mã Phong Vân” với khí thế hào khí xung thiên, một tay chống eo, một tay chỉ thẳng về phía con ma thú, hùng hổ tuyên bố.

Không biết vì sao, trong đôi mắt của ba đệ tử Thiên Kiếm Tông, hình bóng của “Tur Mã Phong Vân” trở nên cao lớn hơn bao giờ hết, ánh mắt lấp lánh tia sáng ngưỡng mộ, cảm kích. Tất nhiên trong sâu thẳm còn mang theo vẻ cảnh giác vô cùng.

Không thể không cảnh giác, sớm không tới muộn không tới, ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc lại xuất hiện đúng lúc đúng chỗ. Ai mà biết được phải hấn đang nhắm vào Càn Khôn Trúc Thể Quả không chứ?

Với tình trạng bị thương như lúc này, nếu như đối phương giải quyết con ma thú xong, chắc chắn sẽ phỗng tay trên cướp đi thần quả hưởng thụ một mình. Tình thế xấu hơn thậm chí có thể giết người diệt khẩu nữa kia.

Một trong ba tên dường như là tên cầm đầu, đầu óc xoay chuyển nhanh chóng, nhìn về phía hai tên đồng đội tựa như muốn xin ý kiến. Thấy cả hai đều ngật đầu, lập tức quay về phía “Tur Mã Phong Vân” nói: “ Tur Mã sư huynh, con ma thú này đang trấn giữ thần quả cấp 5 Càn Khôn Trúc Thể Quả, nếu như sư huynh hợp sức với chúng tôi ra tay tiêu diệt con ma thú khốn kiếp này, chúng tôi hứa sẽ cùng sư huynh chia đôi thành quả ạ.”

Mẹ kiếp, bộ mắt tao đui sao? Tất nhiên là nhìn thấy thần quả cấp 5 mới nhảy ra rồi, còn phải đợi mày giải thích nữa sao? Chia đôi? Ta chia cái đầu các ngươi á ~~~!!

Mặc dù trong lòng nghĩ thế, nhưng bề mặt vẫn giả vờ đưa mắt liếc nhìn về phía Càn Khôn Trúc Thể Quả ở phía xa. Lại quay sang nhìn ba tên đệ tử Thiên Kiếm Tông đang ngồi trên mặt đất, trên môi lộ ra nụ cười lạnh lùng. Dưới ánh mắt đầy kinh ngạc và khó tin của cả ba, trực tiếp quay đầu bỏ đi.

“Tư Mã sư huynh, vì sao.....” “Á, Tư Mã sư huynh có gì hãy nói, sao lại bỏ đi như thế này??” “Đúng, đúng, nếu không hài lòng chia đôi, chúng ta còn có thể châm chước được mà.”

“Tư Mã Phong Vân” vừa bước đi vừa cười lạnh nói: “Thì ra trong mắt các anh, Tư Mã Phong Vân ta nay là một người thừa nước đục thả câu sao? Chia đôi một nửa? Các anh có cho ta hết cũng không thềm ngó ngang tới nữa là. Nên nhớ ta là ai chứ? Tư Mã đại thiếu gia của một Tư Mã gia tộc hùng mạnh ở khu vực U Châu, ngày thường thần dược thần quả chỉ cần vẫy vẫy tay muốn gì không có. Ta mang theo tấm lòng nghĩa hiệp, thấy đồng minh bị nạn ra tay cứu giúp, thế mà bị người ta hiểu lầm rằng mình muốn kiếm chác chia phần. Thôi, các anh tự giải quyết nó đi, ta đi đây.”

Dưới ánh mắt ngơ ngác khó tin của ba đệ tử Thiên Kiếm Tông, “Tư Mã Phong Vân” không chút do dự rời khỏi hiện trường.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 98: Tư Mã Phong Vân, Bọn Ta Thề Sẽ Không Đội Trời Chung Với Mày ~~~!!

“ Khoan, khoan đã Tư Mã sư huynh, tụi đệ sai rồi, tụi đệ không nên suy bụng mình ra bụng người khác như vậy, mong sư huynh thứ lỗi ạ.”

Mặc dù trong lòng muốn nôn ói những lời mình vừa thốt ra, nhưng không thể không nói, nếu như đối phương bỏ đi thật thì khổ, nên nhớ rằng cả ba tạm thời đã mất hết khả năng chiến đấu. Ít nhất phải dụ đối phương cầm chân con ma thú một thời gian, để mình có thời gian phục hồi lại rồi tính sau.

Nghe xong “lời thỉnh cầu” của đối phương, “Tư Mã Phong Vân” khẽ dừng bước, mang theo vẻ mặt “độ lượng” cười nói: “ Nếu như các anh đã nhìn ra lỗi lầm của mình rồi thì ta cũng không phải người hẹp hòi gì. Ta chấp nhận lời xin lỗi của các anh đây.”

Cả ba nhanh chóng mang theo vẻ mặt cảm kích, ngưỡng mộ nhìn chằm chằm vào hình bóng cao lớn của “Tư Mã” sư huynh ở trước mặt. Mặc dù trong lòng đang thầm chửi cha mắng mẹ đối phương biết bao nhiêu lần rồi.

Gào ~~~~~!!

Trong lúc hai phía đang nói chuyện trao đổi với nhau, con ma thú đã thoát ra khỏi trạng thái choáng váng sau cú đâm ngàn cân của “Tư Mã Phong Vân” lúc nãy. Lúc này nhìn thấy lại thêm một kẻ thù xuất hiện muốn phồng tay trên thân quả của mình, phần nộ gào lớn một tiếng, tựa như một mũi tên xé gió, bắn thẳng về phía tên khốn dám đánh vào đầu mình.

“ Súc sinh, chớ làm càn, coi bổ mày làm thịt mày như thế nào đây ~~!!” “Tur Mã Phong Vân” không chút nao núng sợ hãi, lao thẳng về phía trước giơ tay chụp thẳng vào chiếc sừng sắc nhọn của con ma thú, cơ thể không ngừng bị thế lao tới con “tê giác” đẩy lùi về phía sau, hai chân giẫm mạnh xuống đất, hình thành vết lõm kéo dài đáng sợ.

“ Á ~~, Tur Mã sư huynh cẩn thận ~~!!” “ Coi chừng chiếc sừng của nó ~~!!” “ Mau kích hoạt võ hồn đi, nếu không sư huynh sẽ bị thất thế đây ~~~~!!!”

“ xì, đối với những con ma thú cấp thấp này, cần gì tới võ hồn chứ??” Mặc dù mặt mày nhăn nhó, trên trán nổi đầy gân, nhưng vẫn hào khí xung thiên nói lớn.

Mẹ kiếp ~~~!! Thi triển võ hồn?? Đừng có đùa nữa, bổ mày thi triển võ hồn cái là lộ hết. Lúc này đừng nói là võ hồn, ngay cả tuyệt học cũng không dám thi triển nữa.

Dịch Dung thuật tuy có thể thay đổi diện mạo, khí chất, nhưng không thể thay đổi võ hồn và tuyệt học của người thi triển.

Cũng may mục đích của mình lần này không phải là đánh bại hay giết chết con ma thú này, nếu không thì ở trạng thái không thể sử dụng võ hồn và tuyệt học, ngay từ đầu đã quay đầu bỏ chạy từ đời nào rồi, còn ở đây chơi với các người.

“ Lên ~~~~~!!!” “Tur Mã Phong Vân” dốc hết toàn bộ sức lực bú sữa của mình, trực tiếp nhấc bổng con ma thú không lồ lên ngay đỉnh đầu, sau đó dùng sức quăng nó ra xa.

Rầm ~~~~~!!!

“ Hoan hô Tư Mã sư huynh uy dũng vô song ~~!!” “ Tư Mã sư huynh thiên hạ vô địch ~~!!” “ Đệ quyết định rồi, bắt đầu từ hôm nay sẽ xem sư huynh là thần tượng, là tấm gương sáng để em noi theo ~~!!”

Tiếng nịnh bợ của ba đệ tử Thiên Kiếm Tông vang lên liên miên không dứt, ngay cả một người nổi tiếng mặt dày như Dương Kiệt cũng không kèm được ửng đỏ hết khuôn mặt vì phấn khích.

Gào ~~~~~!!

Con ma thú chỉ bị ném ra xa nên nhanh chóng từ dưới đất bò dậy, khề vầy vầy cái đầu vài cái để định thần trở lại, cảm thấy kẻ thù trước mặt không dễ chơi chút nào, miệng gào lớn một tiếng để tự cổ vũ khích lệ cho bản thân trước khi tung đòn tấn công tiếp theo.

“ chết này ~~~!!” không đợi đối thủ kịp tấn công, “Tư Mã Phong Vân” lần này chủ động ra tay, tay tạo thành nắm đấm, cơ thể tựa như biến mất trong không khí, chỉ trong tích tắc đã xuất hiện ngay trước mặt con ma thú, một cú đấm đấm thẳng vào đầu nó.

“ Phong Vân Đột Biến, hình như đó chính là thân pháp bí truyền của nhà Tư Mã, Phong Vân Đột Biến thì phải ~~!” “ Đúng rồi, đúng rồi, chính nó.” “ Quả thật đáng sợ, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ngay trước mặt đối thủ, không cho đối phương kịp trở tay.”

Lại thêm một sự “nhầm lẫn” giữa Phong Vân Đột Biến và Càn Khôn Nhất Thiểm vì cả hai có cách thức hoạt động khá giống nhau. Chỉ là nếu nói về hiệu dụng và uy lực, Phong Vân Đột Biến đáng sợ hơn Càn Khôn Nhất Thiểm nhiều.

Nhưng càng như thế thì cái tên Tư Mã Phong Vân càng khắc sâu vào tâm trí của ba đệ tử Thiên Kiếm Tông, sau này muốn chối cũng chối không

được.

Pằng ~~~~~!!!

“Úi da, chết ta rồi ~~~~~!!” Dưới ánh mắt kỳ vọng của ba đệ tử Thiên Kiếm Tông trông chờ Tư Mã sư huynh một đấm giải quyết con ma thú. Cú đấm của “Tư Mã Phong Vân” vừa chạm vào đầu của đối thủ, cơ thể tựa như bị điện giật, cơ thể run lên một cái, sau đó bị đẩy bật ra xa, té ngã xuống đất, máu từ trong miệng phun bắn ra nhuộm đỏ cả ngực áo, hít thở một cách dồn dập, mang theo ánh mắt khó tin nhìn chằm chằm vào con ma thú vẫn đang bình an vô sự ở trước mặt.

.....

.....

Không chỉ ba tên đệ tử Thiên Kiếm Tông không hiểu chuyện gì xảy, ngay cả bản thân con ma thú cũng ngơ ngác không hiểu vì sao kẻ thù đáng sợ kia cú đấm thậm chí còn chưa chạm vào đầu mình, đột nhiên như bị ai đó đánh bay ra xa, té ngã xuống đất chấn thương.

Chỉ là nó là con ma thú, không biết tiếng người, không thể nên tiếng hỏi vì sao và vì sao.

Mẹ kiếp ~~!! Cuộc sống lúc thăng lúc trầm, sóng gió phong ba lúc nổi lúc tàn, quả thật là kích thích quá đi.

Câu châm ngôn cửa miệng của Dương Kiệt chính là tâm trạng của ba tên đệ tử Thiên Kiếm Tông lúc này đây.

Má ơi, đừng giỡn kiểu đó chứ! Biết bao kỳ vọng, hy vọng, rốt cuộc kết quả như thế này. Yếu tim chút thậm chí có thể đứng tim chết ngay tại chỗ đó.

“ Ba vị anh em, đôi thủ quá mạnh, hãy mau mau tới tiếp sức ~~~!!” “Tur Mã Phong Vân” mang theo vẻ mặt bất cam quay về phía ba đệ tử Thiên Kiếm Tông gào lớn.

Roẹt ~~~!!

Ánh mắt của con ma thú lập tức đổ dồn hết về phía ba tên đệ tử Thiên Kiếm Tông. Vì lúc này “Tur Mã Phong Vân” chủ động bay ngã tới vị trí khá xa so với vị trí của Càn Khôn Trúc Thể Quả, tính uy hiếp không nhiều bằng ba đệ tử Thiên Kiếm Tông kia. Vả lại, bên kia một người, bên này ba người, một con ma thú cấp 3 đã có chút trí tuệ của con người tất nhiên là hiểu rõ nên tiêu diệt “mối nguy hiểm” nào trước rồi.

Gào ~~~~~!!

Con ma thú đã có quyết định của mình, trực tiếp lao tới tấn công “ba mối nguy hiểm” trước tính sau. Tất nhiên, không có nghĩa là nó bỏ cảnh giác đối với “Tur Mã Phong Vân”, thần thức vẫn dán chặt về phía đối phương, nếu như đối phương có động tĩnh gì, sẽ phát hiện ngay tức khắc.

Lúc này ba đệ tử Thiên Kiếm Tông đã khóc không thành tiếng, rốt cuộc là anh tới giúp tui tui hay mang họa tới cho tui tui đây?

Không còn cách nào khác, con ma thú đã lao tới trước mặt, đành phải vùng lên chối cự chứ chẳng lẽ nhắm mắt rơi vào bụng nó sao?

“ Thiên Kiếm Sát Phạt Trận, mở ~~~~~!!!” Cả ba nhanh chóng hình thành trận pháp như lúc này, không ngừng chống đỡ những cú húc đầy uy lực của con ma thú, lâu lâu tung chiêu phản công, lấy ít máu trên người đó rồi tính sau.

Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~~~!!

Những cú húc liên tục đã khiến ba đệ tử Thiên Kiếm Tông chống đỡ một cách vất vả, nếu như không phải còn kỳ vọng vào Tư Mã sư huynh đang hồi sức ở phía xa, e rằng đã buông xuôi quay đầu bỏ chạy rồi.

Thần quả tuy tốt, nhưng có mạng để hưởng mới là quan trọng.

“ Tư Mã sư huynh xong chưa? Tụi đệ sắp chịu hết nổi rồi ~~~!!!” Tên cầm đầu sắc mặt tái nhợt, cắn răng quay về phía “Tư Mã Phong Vân” vẫn ngồi phục hồi lúc nãy gào lớn.

“ Tư Mã sư.....” Tên cầm đầu tựa như không muốn tin vào mắt mình nữa. Ở vị trí mà “Tư Mã Phong Vân” đang hấp hối lúc nãy, còn đâu bóng dáng “ cao thượng nghĩa hiệp” của vị Tư Mã sư huynh nữa chứ.

Gào ~~~~~!!!

Con ma thú đột nhiên rú lên một tiếng đầy căm phẫn. Vì trong lúc tấn công đôi khi vẫn dùng thần thức quét về phía vị trí “Tư Mã Phong Vân” và Càn Khôn Thần Dương Quả. Lúc phát hiện Tư Mã Phong Vẫn quay đầu bỏ chạy vào bụi cây, vẫn còn mừng thầm trong bụng vì bớt đi một đối thủ đáng sợ. Nhưng đợi tới khi thần thức quét về phía vị trí Càn Khôn Trúc Thể Quả, kết quả còn nó tựa như không cánh mà bay đi mất, bốc hơi trong không khí mất tiêu rồi.

Tuyệt vọng, phẫn nộ, điên cuồng, con ma thú chỉ còn cách trút hết cơn giận dữ của mình vào ba kẻ thù ở trước mặt.

Sở dĩ như thế là vì thần thức của con ma thú luôn dán chặt về phía “Tư Mã Phong Vân” lúc nãy không rời, chỉ thấy anh ta đột nhiên quay đầu bỏ chạy tới chưa từng tiến tới gần Càn Khôn Trúc Thể Quả, và lúc này anh ta cũng bỏ chạy mất tiêu rồi. Chẳng thà đi đuổi theo một người không liên

quan, chẳng thà ở lại xé xác ba tên khốn khơi nguồn cho mọi tai họa này cho đỡ tức.

Nói cho cùng thì trí tuệ của con ma thú cấp 3 này chỉ bằng đứa con nít bốn, năm tuổi, đâu thể suy nghĩ sâu xa hơn được chứ?

“Càn Khôn Trúc Thẻ Quả?? Càn Khôn Trúc Thẻ quả của ta đâu rồi ~~~??” “Chẳng lẽ là do tên Tư Mã Phong Vân đã lén lén phỗng tay trên mình?” “chứ còn gì nữa, trên đời này làm gì có bữa ăn miễn phí chứ! Tên khốn đó đã chơi khăm chúng ta rồi, aaaaaa ~~~~!!”

Ba tên đệ tử Thiên Kiếm Tông cũng đã phát hiện Càn Khôn Trúc Thẻ Quả biến mất, trong đầu lập tức nghĩ ra thủ phạm của vụ này không ai khác chính là tên Tư Mã sư huynh cao thượng nghĩa hiệp kia chứ còn ai vào đây nữa. Phần nộ bất cam gào thét vang trời.

Mẹ kiếp, không những không có được thứ gì, còn phải hứng chịu cơn thịnh nộ đáng sợ của con ma thú cấp 3 kia. Tư Mã Phong Vân, bọn ta thế sẽ không đội trời chung với mày ~~~~!!

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 99: Phục Dụng

Gào ~~, gào ~~~~! Rầm ~~~~, rầm ~~~~, rầm ~~~~.....!!

Tiếng gào và va đập vang lên không dứt ở nơi con ma thú và ba tên đệ tử Thiên Kiếm Tông, khiến Dương Kiệt lúc này bỏ chạy tới khu vực khá xa mà vẫn còn nghe thấy, đủ hiểu trận chiến giữa hai bên khốc liệt như thế nào rồi.

“ Con ma thú nổi điên rồi, cầu trời phù hộ cho ba thằng nhỏ được toàn mạng.” Dương Kiệt không ngừng làm dấu thánh phù hộ cho đối phương.

“ Càn Khôn Trúc Thử Quả ~~~!!” Nhìn chăm chăm vào cành cây giống như ngọc bích cao gần một mét, trên thân cây có treo lơ lửng sáu trái quả giống hệt như trái nho phóng to, nhưng thân trái lấp lánh tia sáng bảy màu trông vô cùng bắt mắt, phần kích tột cùng.

Một trái có thể thăng 6 cấp phòng thủ, nhưng đó chỉ là những trái Càn Khôn Trúc Thử Quả đã chín mùi, còn những trái trên tay Dương Kiệt vẫn còn đang xanh, lực thuốc chắc chắn sẽ bị suy giảm, thăng được thêm 2, 3 cấp là mừng lắm rồi.

Mặc dù hơi tiếc nuối chút, nhưng nếu như nó đã chín mùi, chắc chắn đã nằm gọn trong bụng con ma thú kia rồi, ở đâu mà còn cơ hội để hái trộm nữa chứ?

Càn Khôn Trúc Thử Quả chỉ có thể phục dụng một lần, nếu phục dụng lần thứ hai sẽ không có tác dụng, hoàn toàn uổng phí.

Mưu kế thực hiện trộm quả của Dương Kiệt vô cùng hiệu quả, trước tiên xuất hiện thu hút mọi ánh mắt đổ dồn về phía mình, giả vờ bị đánh bay ra xa, kích hai bên kia giao chiến với nhau. Trong lúc giao chiến chắc chắn sẽ khó có thể phân tâm quá nhiều, chỉ có thể chia bớt thần thức để quan sát mình có động đậy gì không, còn Càn Khôn Trúc Thể Quả chắc chắn sẽ bị bỏ qua vì đã nằm ngay phía sau lưng con ma thú, ai có thể tàng hình xuyên qua đó mà hái trộm chứ?

Lợi dụng suy nghĩ đó của đại đa số người, Càn Khôn Tháp đã được tể ra trước đó mai phục sẵn trong bụi cây sẽ phóng ra chụp thẳng vào Càn Khôn Trúc Thể Quả một cách dễ dàng. Vì lúc này hai bên vừa phải tập trung giao chiến vừa phải tập trung theo dõi mình. Và kết quả thành công mỹ mãn.

Càn Khôn Tháp hái trộm thần quả xong lập tức được điều khiển bỏ trốn vào bụi cây, và cũng là lúc bản thân cũng thừa cơ bỏ chạy về hướng khác so với Càn Khôn Trúc Thể Quả để tránh bị phát hiện ngay tức khắc. Đợi tới khi chúng phát hiện thần quả bị đánh cắp, mình cũng đã bỏ chạy từ lâu rồi. Có đuổi cũng đuổi không kịp, đành trút giận vào nhau mà thôi.

Tất nhiên, nếu như con ma thú có trí tuệ hơn người, chắc chắn sẽ nghĩ ra Dương Kiệt là thủ phạm và truy sát. Tiếc rằng trí tuệ của nó có hạn, nó quan sát từ đầu tới cuối thấy mình không nhúc nhích, chắc chắn sẽ cho rằng mình không phải là người đánh cắp. Còn ba tên đệ tử Thiên Kiếm Tông kia tất nhiên là nghĩ ra mình là thủ phạm rồi, nhưng muốn đuổi theo ư? Hỏi qua con ma thú có đồng ý hay không đã.

Còn âm mưu này đồ bể hay không đồ bể cũng không còn quan trọng nữa rồi, vì đã có người gánh tội thay. Muốn gì đi kiếm tên Tư Mã Phong Vân mà đòi á!

Thế là kẻ gương đồng kích tây đã tái hiện thành công một cách mỹ mãn ở thế giới này.

Mỗi người chỉ có thể phục dụng một quả, hiện giờ trên cây có tới 6 quả, Dương Kiệt đã có tính toán của mình. Một quả để dành cho Phong ca, một tặng Hoàng Dung, một tặng Diệp Tuyền, vẫn còn dư tới hai quả.

Suy qua nghĩ lại, tên mặt đá chắc chắn phải tặng hẳn một quả rồi, dù gì cũng từng là chiến hữu “đồng sanh ra tử” qua, không thể bỏ qua hẳn được.

Còn quả cuối cùng, trong đầu Dương Kiệt không tự chủ xuất hiện thân hình bốc lửa trần truồng trắng như tuyết, “tiểu Dương Kiệt” thậm chí có dấu hiệu ngắc cao đầu.

“ Không được, không được, giáp mặt với ả không bị ả chém chết mới là lạ ả, ở đó mà đòi tặng quà cho người ta. Thôi dẹp qua một bên, quả còn lại tính sau, nếu như không có ai để tặng, đem đi bán đấu giá vậy.” Dương Kiệt nhanh chóng lắc đầu liên hồi, tựa như vừa uống xong thuốc lắc, rũ bỏ hình ảnh “đầy khích thích” của Mộ Dung Tuyết trong đầu.

“ Tìm nơi an toàn phục dụng trước rồi tính sau.” Không chút chần chừ do dự, vội vã chạy đổi diện với khu vực đang xảy ra giao chiến ở phía xa, đi tìm một nơi trú ẩn an toàn để phục dụng Càn Khôn Trúc Thê Quả.

Và không quá khó khăn để tìm thấy một nơi như thế, tất nhiên không quên việc rải phân ma thú cao cấp ở xung quanh để tránh bị những con ma thú khác ghé thăm khi đang hấp thụ thần quả rồi.

Không chút do dự từ trên thân cây hái xuống một quả, trực tiếp bỏ vào miệng nhai.

Càn Khôn Trúc Thê Quả có vị ngọt ngọt chua chua như một trái nho, vừa mới cắn nhẹ một miếng, nước quả đã phủ đầy khoang miệng, nhanh chóng từ cổ họng thực quản chảy xuống dạ dày, sau đó hình thành một luồng sức mạnh kỳ lạ chạy khắp cơ thể.

Một cảm giác ngứa ngáy khó chịu vô cùng bao phủ toàn thân, ngay cả một người có ý chí và đạo tâm kiên định như Dương Kiệt cũng không kềm được dúi mày cắn răng vì khó chịu. Có cảm giác tựa như hàng ngàn, hàng vạn con kiến đang bò khắp người vậy.

“ Hít hà, hít hà ~~~!!” Cảm giác khó chịu đó gần năm phút đồng hồ sau mới hoàn toàn biến mất, thay vào đó là cảm giác lâng lâng dễ chịu vô cùng, có cảm giác như vừa đạt xong cực khoái vậy(Sau khi mộng tỉnh).

Tiếp theo là cảm giác một luồng sức mạnh kỳ bí đang không ngừng thay đổi cơ thể của mình. Tế bào trở nên hoạt bát, cơ bắp càng lúc càng trở nên săn chắc lớn mạnh. Có cảm giác như một cú đấm có thể đánh vỡ một tảng đá khổng lồ vậy.

“ AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA ~~~~!!” Dương Kiệt mở to đôi mắt ra, cơ thể không tự chủ đứng bật dậy vươn vai gào lớn một tiếng, kết thúc quá trình trúc thể của mình.

Lúc này sức phòng thủ đã tăng thêm ba cấp, nhưng thực ra chỉ tương đương với cơ thể một chân nguyên tầng thứ 1, gần bằng một chân nguyên tầng thứ 2 mà thôi.

Vì dù sao cũng là cách biệt một cảnh giới lớn. Nên hiệu quả chắc chắn sẽ bị giảm xuống gấp đôi. Trừ khi anh ta đạt tới cảnh giới chân nguyên, mới có thể sánh ngang với cơ thể một chân nguyên tầng thứ 3, thứ 4.

Lấy một ví dụ đơn giản, như tên Lăng Hàn Phong sở hữu võ hồn cấp 6, theo lý thuyết thì có vượt 6 cấp giao chiến với những người không có võ hồn. Nhưng nếu như Lăng Hàn Phong chỉ đạt tới tiên thiên tầng thứ 10, khi kích hoạt võ hồn cấp 6, có thể dễ dàng đánh bại một chân nguyên tầng thứ 1 không có võ hồn, gặp phải một chân nguyên tầng thứ 2 không có võ hồn cũng có thể chiến thắng nhưng hơi khó khăn chút, và khi gặp một chân

nguyên tầng thứ 3 không võ hồn, hẳn chỉ có thể đánh ngang ngửa với người ta mà thôi. Còn gặp đúng chân nguyên tầng thứ 4 ư? Bị người ta đánh tới ba mẹ cũng không nhận ra thì có.

Chỉ khi hắn đột phá tới cảnh giới chân nguyên, một chân nguyên tầng thứ 1 mới sánh ngang với một chân nguyên tầng thứ 6 không võ hồn.

Vì khi từ tiên thiên chuyển hóa thành chân nguyên, chân khí chuyển hóa thành dịch thể, là một sự thay đổi không chỉ về lượng, mà cả về chất. Một kẻ mạnh chân nguyên khi sử dụng chân nguyên thi triển cùng một môn tuyệt học so với sử dụng chân khí, sẽ phát huy uy lực gấp đôi, thậm chí gấp ba.

Ngoại trừ kỹ năng Huyền Vũ Hộ Thể của Dương Kiệt, tất cả những tuyệt học, võ hồn, hiệu quả lực thuốc sẽ bị suy giảm gấp đôi nếu khiêu chiến vượt gấp lớn.

Kỹ năng Huyền Vũ Hộ thể của Dương Kiệt thì chỉ cần không vượt quá 4 cấp, sẽ không phá vỡ được sức phòng thủ của anh ta, cộng thêm 1 cấp vừa đạt được từ Càn Khôn Trúc Thể Quả, nghĩa là ít nhất phải là một chân nguyên tầng thứ 6, mới có thể gây ra sát thương đối với anh ta.

“ Cái gì thế này?? Nơi này là ~~~~~!!” Vừa mở to đôi mắt ra nhìn cảnh vật xung quanh, Dương Kiệt không kiềm được kêu thót lên vì kinh ngạc.

Cảnh vật vừa quen thuộc vừa xa lạ lọt vào đôi mắt anh ta. Quen thuộc là vì phát hiện mình đang đứng trong căn phòng mà mình đã từng sinh sống 18 năm từ lúc lọt lòng. Xa lạ chính là rõ ràng anh ta đã xuyên không tới Huyền Thiên Đại Lục, sao có thể xuất hiện ở trong căn phòng mà mình đã không được nhìn thấy suốt cả năm qua chứ!

“ảo giác, chắc chắn là ảo giác do Hoạn Giác Thú gây ra ~~~!!” Dương Kiệt không những không chút vui vẻ ngược lại còn cảnh giác vô cùng, cho rằng mình đã rơi vào ảo giác.

Bốp ~~~!! Úi da~~~, đau ~~~~~!!

Dùng tay vỗ mạnh vào má một cái, một cảm giác đau đớn tột cùng truyền thẳng vào não, má bên phải thậm chí sưng vù lên, chứng tỏ tuyệt đối không phải là ảo giác hoặc nằm mơ, tất cả những gì ở trước mặt là sự thật ~~~!!

“Đồ điên, làm gì mà mới sáng sớm đã gào thét um sùm vậy?” Một giọng nói quen thuộc mà hằng đêm mình vẫn hằng nằm mơ mong muốn được nghe thấy một lần nữa vang lên.

Rầm ~~~~!!

Ngay sau đó là tiếng tông cửa vang lên, chỉ thấy một thân hình tròn trịa phước hậu từ bên ngoài phóng vào, không đợi Dương Kiệt kịp phản ứng, trực tiếp lao tới tóm lấy cổ áo của anh ta, tặng cho vài bạt tai vào mặt.

Bốp ~~~!! “Này thì la với hét ~~!!” Bốp ~~~~~!! “Này thì phá làng phá xóm ~~~!!” Bốp ~~~~!! “Có biết tao vừa bị hàng xóm mắng vồn vì cái tiếng hét như con heo bị giết thịt của mày không hả, đồ khùng ~~~~!!! Bốp bốp bốp ~~~~!!

Dương Kiệt bị bàn tay thô to nhám nhám tát tới nổi mặt mày choáng váng, nước mắt không tự chủ chảy dài trên mép mắt.

Anh ta khóc không phải vì những cơn đau đáng sợ do những cú tát đang không ngừng chiếu cố vào má mình, mà là vì quá xúc động.

Mẹ ~~~~~!!

Đúng thế, bóng người to tròn phước hậu không kém gì Dương Kiệt vừa tông cửa vào tát lia địa vào anh ta không ai khác chính là người mẹ ruột đã đơn thân nuôi dưỡng anh ta trưởng thành suốt 18 năm nay, bà Dương.

“ Mẹ ~~~~~!!” Dương Kiệt khóc lóc gào thét ôm chặt lấy bà Dương vẫn còn đang ngơ ngác trước biểu hiện thất thường của con trai cưng mình vào lòng. Mùi hương và cảm giác thân hình ấm áp quen thuộc không thể nào quên được xộc thẳng vào mũi, khiến anh ta không kiềm được run rẩy toàn thân. Hai tay ôm chặt lại mẹ mình, nếu là giấc mơ, chỉ mong giấc mơ này không bao giờ kết thúc, mãi mãi nằm trong vòng tay ấm áp của mẹ mình mà thôi.

Cái gì mà Huyền Thiên Đại Lục, cái gì mà kẻ mạnh số một dưới bầu trời sao, đẹp mẹ hết sang một bên đi. Bố mày chỉ muốn mãi mãi được sống bên người mẹ vĩ đại của mình mà thôi.

“ Ô thằng này, hôm nay bị sao thế này? Có bị sốt không?” Đẩy Dương Kiệt ra khỏi người mình, khẽ dùng tay để lên trán của anh ta để kiểm tra xem thử có bị nóng đầu hay không.

“ mẹ ơi, con nhớ mẹ quá, cả năm nay không ngày nào mà con không nhớ mẹ cả, nhớ những món ăn khoái khẩu của mẹ, nhớ những tiếng chửi đầy yêu thương của mẹ, nhớ những cú tát đầy tình thương của mẹ, con chỉ mong giấc mơ này mãi mãi không bao giờ chấm dứt mà thôi.” Dương Kiệt vừa khóc vừa thổ lộ những nỗi nhớ nhung cô đơn của mình sau khi đi tới Huyền Thiên Đại lục.

Bà Dương díu chặt đôi lông mày nhìn chăm chăm vào con trai cục cưng của mình một hồi, trực tiếp quay đầu rời khỏi phòng của Dương Kiệt.

“ Mẹ, mẹ đi đâu thế??” Dương Kiệt giật mình hoảng hốt khi thấy bà Dương rời khỏi, vội vã chạy đuổi theo phía sau, sợ một lần nữa phải rời xa

bà mẹ thân yêu của mình.

“ A lô, xin hỏi có phải bệnh viên tâm thần ở Biên Hòa không? Đúng, đúng, nhà tôi có một bệnh nhân đang bị bệnh vô cùng trầm trọng, chắc suốt ngày cắm đầu vào chơi game nên đầu óc có vấn đề rồi, bên các anh còn chỗ không, có thể tới hốt nó về bên dưới điều trị được không? Vâng, vâng, địa chỉ nhà tôi là.....”

Dương Kiệt: “.....”

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 100: Tự Sát??

À há, không khí Sài Gòn quả thật dễ chịu quá đi ~~~~!!” Đứng dưới toàn chung cư mà mình đang ở, Dương Kiệt vươn vai hít sâu vài hơi vào người để hoài niệm không khí quen thuộc ở nơi suốt 18 năm mà mình đã sinh sống. Mặc dù không khí ở thế giới này so với Huyền Thiên Đại Lục quả là một trời một vực. Nhưng anh ta vẫn thích không khí ở thế giới này hơn nhiều.

Hồi sáng phải rồi rít xin lỗi phía bệnh viện bên Biên Hòa vì cú điện thoại “ quyết định vận mệnh” của mình xong, lại phải giải trình thuyết phục hết nửa ngày trời, mới chứng minh được mình vẫn bình thường không bị tâm thần. Thảm thờ phào nhẹ nhõm không cần phải vừa về tới thế giới này đã bị bắt vào viện khám.

Ăn sáng với bà mẹ “ thân thương” của mình với những món ăn đã không được thưởng thức cả năm trời xong, lập tức lao vào trong phòng mở máy vi tính lên đăng nhập vào trò chơi online mà mình chơi trước khi xuyên không tới Huyền Thiên Đại Lục, phát hiện vẫn là cấp bậc và hàng trang đồ đặc trước khi thoát game, vui mừng khôn xiết. lại đăng nhập vào trang web YY truyện, phát hiện tiểu thuyết Nghịch Thiên-Vô Thiên của Anh...Ba...Lúa, Tam Công La Mật Quyền và chú kim trọng của thanhak37 đã có chương cập nhật, và nội dung trong đó tuyệt đối không phải là ảo giác có thể tạo ra được. Lại tiếp tục xem xem lịch trên máy tính, phát hiện chỉ trôi qua có một ngày. Vậy có nghĩa là .....

Nằm mơ ~~~!! Đúng thế, Dương Kiệt cho rằng mình chỉ nằm mơ khi xuyên không tới Huyền Thiên Đại Lục chứ hoàn toàn không phải bản thân đã xuyên không tới đó.

Vì sao có thể khẳng định như vậy? Là vì Dương Kiệt đã thử nhiều lần liên hệ với hệ thống, ngoài tiếng im lặng ra không thấy bất kỳ câu trả lời gì cả. Lại thử dùng tay tạo thành cú đâm đâm mạnh vào tường, chỉ thấy cú đâm đau rất vô cùng, còn bức tường vẫn không chút lung lay. Điều đó chứng tỏ những gì xảy ra ở Huyền Thiên Đại Lục chỉ là một giấc mơ chiêm bao của mình mà thôi.

Tuy đó cũng là một giấc mơ đẹp, nhưng chỉ mong suốt đời đừng quay lại cái giấc mơ đó thêm lần nào nữa.

“ Vĩnh biệt Phong Ca, vĩnh biệt Dung nhi, vĩnh biệt Diệp sư tỷ và mặt đá, các vị mãi mãi sẽ nằm trong ký ức đẹp đẽ nhất trong cuộc đời của tôi.” Hít sâu một hơi vào người, Dương Kiệt dùng tay vỗ vỗ lên mặt mình vài cái, quay người đi thẳng về phía tầng hầm gửi xe ở chung cư, để lấy chiếc xe Airblade 2018 của mình ra, ngồi lên yên xe, cảm giác quen thuộc mà xa lạ đã cả năm trời không được cưỡi lên chiếc “xế” của mình khiến anh ta phấn khích tột cùng. Mặc dù lúc này hầu chỉ thấy người chứ không thấy xe gì cả.

Tội nghiệp chiếc xe khốn khổ!

Rồ ga, phóng xe chạy ra khỏi tầng hầm gửi xe. Bắt đầu di chuyển trên tuyến đường quen thuộc tấp nập xô bồ thường ngày, gió thổi vi vu phà thẳng vào người, tiếng bấm còi inh ỏi của dòng người tham gia giao thông quen thuộc, tâm trạng lúc này sáng khoái hơn bao giờ hết.

Chạy thẳng tới quán cà phê quen thuộc ngay trên đường Tỉnh Lộ 10, gọi ly phê đá cộng thêm điều thuốc trên tay. Nhấp một ngụm nhỏ, rít một hơi

thuốc phi phèo tinh thần mới sáng khoái làm sao. Cái Huyền Thiên Đại Lục cái gì cũng có, chỉ là không có cà phê và thuốc lá, hai món ăn tinh thần của Dương Kiệt khiến anh ta suýt chút phát điên lên khi vừa xuyên không không được bao lâu. Lúc này được thưởng thức lại những thứ mà thèm khát bấy lâu nay, quả thật là sáng khoái lạ thường.

Ngồi uống cà phê nhâm nhi điều thuốc vừa lướt web chơi game qua điện thoại hết nửa ngày trời. Lại bấm số gọi điện cho mấy tên bạn thân rủ chúng ra quán nhậu Làng Nướng ở quận 5 để quất vài chai cho phủ phê.

Ngồi trong quán nhậu từ 12 giờ trưa tới 7 giờ tối, ba thằng mà quất gần 3 thùng tiger, bàn chuyện chém gió trên trời dưới biển, chén anh chén chú cùng nhau liên hồi, tới nỗi hai thằng kia đã say quắc cần câu gục ngay tại chỗ, chỉ riêng mỗi Dương Kiệt vẫn còn tỉnh bơ mặc dù lúc này người tràn ngập mùi rượu bia và khuôn mặt ửng đỏ còn hơn cả mặt khỉ. Trong đầu vẫn tỉnh táo vô cùng.

Nhìn thấy hai thằng khốn “giả chết” trên bàn nhậu, Dương Kiệt phải sử dụng tới tuyệt chiêu tuyên bố quyết định đi thêm tăng hai nữa, kiếm quán Karaoke nào đó vào hát vài bài tử cho sáng khoái cuộc tình. Thế mà hai tên khốn vừa nghe xong lập tức bật người trở dậy, lao ra khỏi bàn chạy thẳng về phía bãi gửi xe lấy xe bỏ chạy về nhà, không dám tiếp tục đi tăng hai với Dương Kiệt nữa.

Mẹ kiếp! Bộ giọng hát của bố mày đáng sợ tới thế sao?

Phải đưa từng thằng về tới nhà chúng, đã vậy còn bị ba mẹ của chúng chất vấn sao lại chuốc chúng say tới mức đó, ngại ngùng xin lỗi từng gia đình rồi quay đầu xe chạy thẳng về nhà mình.

Chạy xe về tới nhà cũng gần 9 giờ tối rồi, cất xe xuống tầng hầm xong, đi thang máy lên thẳng tầng 14 căn hộ của mình.

“ Mẹ ơi, có gì ăn không? Con đói quá à ~~~!!” dùng chìa khóa tra vào cửa để mở cửa vào nhà, phát hiện cửa không khóa. Chắc bà già lại cái tật hay quên chứ gì. Vừa bước vào nhà vừa cười nói.

“ Mẹ ~~~~~!!” Dương Kiệt như không thể tin vào đôi mắt của mình khi phát hiện bà Dương toàn đang nằm ngất trên sàn nhà.

Bối rối tột cùng lao tới ôm choàng bà Dương vào lòng, phát hiện vẫn còn hơi thở, chỉ là hơi yếu, toàn thân xuất hiện nhiều vết bầm tím đáng sợ, tựa như từng bị ai tra tấn qua vậy.

Dương Kiệt vừa phần nộ vừa bối rối không biết phải làm sao. Tìm đủ mọi cách vẫn không thể khiến bà Dương thức tỉnh, bản thân anh ta đâu phải y tá hay bác sĩ, gặp phải tình huống như thế này cũng không biết phải làm sao. Nếu như vẫn còn là Dương Kiệt của Huyền Thiên Đại Lục, còn có thể dùng chân khí trong người mẹ mình để điều trị vết thương hoặc đánh thức bà ta, còn đằng này đành phải bó tay.

“ Ai ~~~~, ai đã làm gì mẹ ta thế này, aaaaaa ~~~~!!” Dương Kiệt càng ôm càng chặt, chỉ sợ buông ra mẹ mình sẽ rời khỏi mình mãi mãi.

“ Kiệt... Kiệt .....” giọng nói thoi thót yếu ớt từ trong miệng bà Dương vang lên, Dương Kiệt vui mừng khôn xiết: “ mẹ, mẹ không sao chứ? Ai? Ai đã làm mẹ bị như thế này hả??”

“ Chạy... chạy mau....” “ hả? Cái gì??” Rầm ~~~~~!!

Tiếng tông cửa cực mạnh vang lên, chỉ thấy một đám người gần chục tên ai nấy đều cao to vạm vỡ từ bên ngoài xông thẳng vào nhà, vây quanh lấy Dương Kiệt đang ôm chặt lấy mẹ mình.

“ Các người, chính các người đã làm hại mẹ ta đúng không ~~~~!!”
Dương Kiệt gần như gào lớn vang động cả tầng 14 của chung cư. Chỉ là lúc này không hiểu vì sao, các căn hộ hàng xóm đều đóng cửa im thinh thích, tựa như một tầng chung cư ma vậy.

“ Khởi gào thét vô ích, cả tầng chung cư này đã bị ta mua chuộc hết rồi, ai nấy đều đã rời khỏi, chưa tới sáng mai không ai quay về đâu.” Chỉ thấy một bóng người từ ngoài cửa bước vào, đi xuyên qua vòng vây đám đàn ông cao to vạm vỡ, lạnh lạnh nói.

“ Ông là ~~~~~!!” Dương Kiệt giương to đôi mắt ra hết cỡ khi nhìn vào người đàn ông vừa xuất hiện, nếu như soi trên gương, sẽ phát hiện khuôn mặt của người đàn ông này có tới 90 % giống hệt như khuôn mặt của mình. Tất nhiên, trước hết anh ta phải giảm cân trước đã.

Không cần phải hỏi, cái tình tiết cầu huyết thường xuất hiện trên những bộ phim truyền hình rẻ tiền đã xuất hiện trước mặt mình chứ gì? Chỉ là không ngờ có ngày mình lại trở thành nhân vật chính của bộ phim rẻ tiền như thế này.

“ Đường như mày không quá ngạc nhiên khi nhìn thấy tao nhỉ?” Người đàn ông có khuôn mặt giống Dương Kiệt khẽ dúm mày, nhưng vẫn cười lạnh nói.

Dương Kiệt là ai chứ? Là người đã từng trải qua một năm đầy xương máu ở đại lục Huyền Thiên, vượt qua thí luyện “Đường Ngay Trước Mắt”, lúc này cho dù trời có sập xuống cũng khó có thể làm anh ta lung lay được nữa là.

“ Đồ khốn ~~~~~!!” Dương Kiệt nhanh chóng vùng dậy, tay tạo thành nắm đấm, hùng hổ lao thẳng về phía tên khốn có khuôn mặt giống mình.

Chỉ tiếc rằng anh ta còn chưa kịp chạm vào người hắn, đã bị đám đàn ông cao to vạm vỡ khóa chặt lại, kèm theo một cú đánh trời giáng vào bụng, khiến ruột gan như muốn đảo lộn, nôn ói tại chỗ vì đã chứa quá nhiều bia trong bụng lúc này.

ọc ~~~ ọc ~~~~ ọc ~~~!!

Cả nhóm không kèm được dùng tay bịt miệng lại vì mùi nôn ói khó chịu của Dương Kiệt. người đàn ông kia mang theo vẻ mặt chán ghét quát: “Đúng là tạp chủng hạ đẳng, nếu như không phải năm xưa bố mày bị say xỉn, thì không sản sinh ra thứ sản phẩm lỗi như mày rồi. Nghĩ là mà thấy muốn nôn ói.”

“Câm, câm miệng, ọc ~~~ ọc ~~~~!!” Dương Kiệt phần nộ tốt cùng trước lời nói của đối phương. Câu nói đó không phải sỉ nhục mình, mà sỉ nhục bà già của mình, điều đó tuyệt đối không thể chấp nhận được.

“Mất dạy ~~~!” Bốp ~~~~~!!

Một cú tát trời giáng tát thẳng vào má của Dương Kiệt, tên đàn ông kia khễ vẩy vẩy tay tựa như muốn phui đi những dơ bẩn mà mình vừa chạm phải lúc này, cười lạnh nói: “đúng là mẹ nào con nấy, nếu như không phải ông già gần đất xa trời của tao ép buộc tao phải dẫn một đứa con nôi dỗi về mới chịu ký vào tài sản kế thừa cho tao, tao còn lâu mới tới đây gặp hai mẹ con mày.” Ngưng một hồi, lại nói tiếp: “lẽ ra còn định cho mày hưởng chút phút khi trở thành thiếu gia của nhà họ Trần của ta, nhưng khi nhìn thấy cái bản mặt đáng ghét của mày, tao không thể nào nuốt trôi nổi. Chi bằng .....” Trên môi lộ ra một nụ cười hiểm độc.

‘Dừng, dừng tay lại, các người muốn gì thì nhắm vào tao, đừng đụng tới mẹ tao ~~~~!!’ Dương Kiệt gào thét phần nộ khi thấy hai tên đàn ông sau

khi nhận được ám chỉ của chủ nhân, bước tới kẹp lấy bà Dương đã vô cùng yếu ớt trên sàn nhà lôi tới bên cạnh tên đàn ông khốn nạn đó.

Tên đàn ông kia cười lạnh nói: “Đúng là ông già tao muốn gặp đứa cháu đích tôn của ông trước khi nhắm mắt, nhưng nếu như đứa cháu đích tôn đó chết trong tai nạn, chắc ông cũng sẽ tuyệt vọng và không thể phản nản được gì chứ nhỉ?”

Keng ~~~~!!

Một con dao dài gần nửa mét ném thẳng tới trước mặt Dương Kiệt, tên đàn ông lạnh lạnh nói tiếp: “Giờ tao cho mày hai lựa chọn. Một là mở to đôi mắt ra nhìn thấy mẹ mình bị thuộc hạ của tao giết, sau đó tao sẽ cho người lén lén giải quyết mày sau. Thứ 2, cầm lấy con dao tao ra tình huống tự sát, tao hứa sẽ tha cho cái mạng chó của mẹ mày. Thế nào, hãy suy nghĩ thật kỹ trước khi có câu trả lời cho tao.”

“Chuẩn bị bật camera ra quay lại cảnh nó tự sát cho tao.” Quay về đám thuộc hạ nói. Một tên thuộc hạ nhanh chóng từ túi áo lấy ra một chiếc điện thoại mở sẵn ứng dụng quay phim, chuẩn bị quay lại cảnh Dương Kiệt tự sát. Đồng thời hai tên thuộc hạ của hắn đã kề dao sẵn lên cổ bà Dương, nếu như Dương Kiệt dám phản kháng, tuyệt đối là một dao cứa cổ không chút do dự.

Dương Kiệt không chút do dự bước tới lượm lấy cây dao nằm trên sàn nhà, cầm chặt trên tay chuẩn bị tự đâm bản thân.

“Đúng, đúng, nhớ là đâm thẳng vào ngực để chết ngay ấy.” Tên đàn ông mang theo ánh mắt đầy kỳ vọng phấn khích nói.

“Đâm vào ngực? Tao đâm cái đầu mày á ~~~~!” Dương Kiệt cười lạnh một tiếng, vung dao đâm thẳng vào vùng bụng của mình.

Phục ~~~~~!!

Máu theo động tác rút dao ra phun bắn như vòi sen, Dương Kiệt mặt mày tái mét, cười lạnh nói: “ biết vì sao tao đã biết rõ trò mèo của mày nhưng vẫn tự đâm mình không? Nhát dao này là cảm ơn mày cho tao có cơ hội được trải nghiệm cuộc sống ở thế giới của tao, mặc dù tao cũng muốn suốt đời chìm đắm trong ảo giác do mày tạo ra, nhưng kịch bản mà mày vạch ra đã vượt qua giới hạn chịu đựng của tao rồi đấy.”

“ Ảo giác ư? Ta phá ~~~~~!!” Dương Kiệt phẫn nộ gào lớn một tiếng, khung cảnh xung quanh tựa như màn hình bị vỡ tan ra. Khuôn mặt hoảng sợ của tên đàn ông và bà Dương, cảnh tượng căn chung cư quen thuộc chỉ trong nháy mắt tan biến trong không khí.

Dương Kiệt từ từ mở to đôi mắt ra, phát hiện mình đã quay trở về đại lục Huyền Thiên, đứng ngay vị trí mà mình đã từng phục dựng Càn Khôn Trúc Thử Quả, trên tay đang cầm một cành cây vô cùng sắc nhọn nhuộm đầy máu, chính là máu đã chảy ra từ cú đâm tự sát trong ảo giác của anh ta lúc này.

Không quá khó khăn khi phát hiện một con thú có hình dáng to giống như một con thỏ, đỉnh đầu có chiếc sừng nhỏ, toàn thân phủ đầy lông màu hồng phấn, đang mang theo ánh mắt kinh ngạc, khó tin, thậm chí có chút sợ hãi khi nhìn chằm chằm về phía mình.

Đó chính là Hoạn Giác Thú.

Phù, sau một thời gian dài cố gắng, cuối cùng cũng đã đạt ngưỡng 100 chương. Ở đây mình xin gửi lời cảm ơn các bạn đã theo dõi và ủng hộ mình từ trước tới nay. Để viết được một bộ truyện hợp khẩu vị mọi người tuyệt đối không dễ. Và mình cũng biết rằng truyện do mình viết còn rất nhiều sạn

và lỗi, nhưng cũng may mắn và gửi lời cảm ơn vì được mọi người ủng hộ và có những góp ý cần thiết để mình tiếp tục hoàn thiện hơn.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 101: Gặp Lại Lâm Thu Nguyệt

Kinh ngạc lắm hả? Bất ngờ lắm sao? Bộ tưởng tao chưa phát hiện ra trò ảo giác rẻ tiền của mày sao? Chẳng qua thấy mày có thể giúp tao trải nghiệm cuộc sống ở thế giới của mình, nên mới tạm thời nán lại chơi với mày chút. Nhưng mày dám dùng bà già tao ra dựng vở kịch chết dịch đó, tao không thể tha thứ cho mày được nữa.” Dương Kiệt đã nắm chặt Huyền Thiết Chùy trong tay, từng bước từng bước bước về phía con Hoạn Giác Thú vẫn còn chưa hoàn hồn khi ảo giác do mình tạo ra bị phá vỡ.

Ảo giác do con Hoạn Giác Thú quả thật đáng sợ, đó chân thật tới nỗi ngay cả một người có đạo tâm và ý chí vững vàng như Dương Kiệt cũng suýt chút tưởng rằng những gì diễn ra ở trước mặt mình là sự thật. Hèn chi biết bao kẻ mạnh cũng đã từng chết dưới chiêu trò này của nó.

Chỉ là một sơ hở duy nhất của nó đã khiến Dương Kiệt nhanh chóng bừng tỉnh, phát hiện thì ra mình đang rơi vào ảo giác chứ không phải thật sự quay về thế giới của mình.

Tình tiết sơ hở đó chính là châu nhậu với hai người bạn thân của Dương Kiệt. Trước khi đi tới thế giới này, độ nhậu của Dương Kiệt không phải là khá, thường chỉ uống khoảng ba, bốn lon đã mặt mày say sẩm, trời đất chao đảo, lấy đầu ra đẩy cả thùng tiger mà đầu óc tỉnh táo như chưa từng uống chứ.

Đúng là ảo giác có thể cho ta cảm nhận được sắc, hương, vị, nhưng tuyệt đối không thể gây cho đầu óc của Dương Kiệt trở nên mê man say xỉn. Ít

nhất là ảo giác của con Hoạn Giác Thú không thể. Nếu như có thể, nó đã làm ngay từ đầu, làm cho Dương Kiệt ngất đi hoặc say xỉn ngủ đi, trực tiếp lấy mạng anh ta rồi. Cần gì phải chơi trò vở kịch cầu huyết ép anh ta tự sát chứ?

Nếu như không phải đã phát hiện mình đang chìm trong ảo giác, không chừng kế hoạch của nó có thể thành công cũng không chừng. Vì bà Dương chính là điểm yếu duy nhất của Dương Kiệt. Anh ta hoàn toàn có thể tự sát để đổi lấy sự an toàn cho mẹ mình. Nếu như đó là ở ngoài đời thật.

Ngay sau châu nhậu, Dương Kiệt đã biết rõ mình đã rơi vào ảo giác, chỉ là vẫn còn chút luyến tiếc muốn nán lại đôi chút để tiếp tục tận hưởng cuộc sống thời hiện đại. Chỉ là con Hoạn Giác Thú đã đùa giỡn quá trớn, chọc vào thứ anh ta không thể chấp nhận được, nên đã dứt khoát thoát khỏi cái ảo giác chết tiệt đó.

Chít chít ~~~~!!

Nhìn thấy kẻ thù đáng sợ bước tới gần, con Hoạn Giác Thú nhanh chóng hoàn hồn trở lại, rít lên tiếng đầy hoảng sợ, lập tức quay đầu bỏ chạy.

Rầm ~~~~~!! Phập ~~~~~!!!

Quả chùy khổng lồ vỡ mạnh xuống, cơ thể con Hoạn Giác Thú lập tức bị đập vỡ ra thành thịt vụn, máu thịt phun bắn tung tóe, chết một cách tức tưởi.

“ Dính dong, bạn tiêu diệt được ma thú cấp 3, nhận được 100000 điểm kinh nghiệm....”

Chỉ nội việc nó dám đem bà Dương ra diễn trò, thì số vận của nó đã được định đoạt rồi đấy.

Dương Kiệt khẽ cúi người xuống lượm lấy chiếc sừng chỉ dài khoảng năm phân trên đỉnh đầu đó. Chiếc sừng này cứng cáp vô cùng, cơ thể nó bị đánh vỡ mà chiếc sừng thậm chí không chút tỳ vết nào cả.

Con Hoạn Giác Thú đáng giá nhất chính là chiếc sừng trên đỉnh đầu của nó. Không ít luyện đan sư thu mua để luyện thành những viên đan dược gây ảo giác cực mạnh, ngay cả kẻ mạnh thất khiếu cũng bị dính chương chứ chẳng chơi.

Giải quyết con Hoạn Giác Thú xong, Dương Kiệt không muốn tiếp tục nán lại ở cái khu rừng quỷ quái này nữa. Nhanh chóng dựa theo bản đồ đi thẳng về hướng tây bắc, đi tới địa điểm tiếp theo trên con đường đi tới ngôi mộ của vị đại năng.

Tồn gần hết ba ngày trời mới vượt qua được khu rừng ảo giác, trên đường đi săn giết ma thú, hái lượm linh thảo linh quả, cuộc sống mới thành thơi thura thả làm sao. Mặc dù trong lòng lúc này vẫn còn hoài niệm cuộc sống ngán ngùi ở thế giới hiện đại trong ảo giác.

Suốt chặng đường đi không hề giáp mặt Mộ Dung Tuyết và ba tên đệ tử Thiên Kiếm Tông, cũng không họ đã rời khỏi khu rừng ảo giác hay chưa. Đặc biệt là ba tên đệ tử Thiên Kiếm Tông kia, chỉ mong lúc này chúng không trở thành phân của con ma thú “tê giác” kia, để sau này còn có người đi gây sự với tên Tư Mã Phong Vân nữa chứ nhỉ.

Nhích bước chân cuối cùng ra khỏi bụi cây, cuối cùng thì cũng đã rời khỏi địa phận của khu rừng ảo giác. Theo bản đồ thì lúc này đang đứng trong địa phận của Cầu Vòng Sơn Cốc.

Sở dĩ nơi này có tên gọi như thế là vì những vách núi liên miên không ngớt ở nơi này bề mặt đều tựa như được sơn bằng bảy loại màu sắc khác

nhau, trông giống hệt như những chiếc cầu vồng sau trời mưa vậy, trông vô cùng bắt mắt.

Tất nhiên, nơi này trông có vẻ đẹp để bắt mắt, có thể trở thành nơi nghỉ mát lý tưởng trong tâm trí của nhiều người. Nhưng nếu như sơ ý một chút, tuyệt đối có thể trả giá bằng mạng sống của mình.

Vì trong Cầu Vồng Sơn Cốc có một loại ma thú tên là Thất Sắc Hồ Điệp, chỉ là một loại ma thú cấp 2. Thoạt nghe thì có vẻ không mấy đáng sợ, nhưng Thất Sắc Hồ Điệp thuộc thể loại ma thú sống quần thể, mỗi lần xuất hiện cả bầy đàn ít nhất cũng phải trên cả trăm con, cá biệt thậm chí lên tới ngàn con.

Một con Thất Sắc Hồ Điệp có thể không đáng sợ, mười con hay trăm con có thể cũng không quá đáng sợ. Nhưng khi số lượng lên tới cả ngàn, chỉ cần nhìn thấy cảnh chúng bay lượn trên đỉnh đầu thôi cũng đủ tê tái cả đầu, toàn thân run rẩy không đủ sức động đậy nữa rồi.

Và khi tấn công kẻ thù, đôi cánh của chúng để tản ra những hạt phấn bảy màu bắt mắt nhưng đầy chết chóc, bất kỳ ai dính phải hay hít vào, sẽ toàn thân bị tê liệt không thể cử động được nữa. Chỉ biết nằm yên giương mắt ra chứng kiến hàng ngàn con Thất Sắc Hồ Điệp lao xuống nhai tươi nuốt sống mình mà thôi. Chỉ nghĩ sơ qua cảnh đó thôi cũng đủ sởn hết tóc gáy, toàn thân ớn lạnh rồi.

Chỉ là không biết vì sao bướm không phải ăn hoa mật sao? Vì sao lại ăn thịt động vật nhỉ? Có gì đó sai sai thì phải.

Nhưng ở thế giới này, những điều không thể điều có thể biến thành có thể, không phải sao?

Tất nhiên, những người đi vào Cầu Vòng Sơn Cốc cũng không cần quá lo lắng, vì Thất Sắc Hồ Điệp không phải hiện diện ở mọi lúc mọi nơi, thông thường chúng chỉ hoạt động vào hoàng hôn và ban đêm, trong thời gian này chỉ cần tìm một nơi an toàn trú ẩn, đừng để chúng phát hiện, sẽ không có nguy hiểm gì cả. Trừ những tên đầu óc có vấn đề trực tiếp chạy tới hang ổ của chúng chọc giận chúng thì là chuyện khác.

Từ giờ tới lúc hoàng hôn còn hơn nửa ngày nữa, nên Dương Kiệt không tỏ ra quá lo lắng, trực tiếp rảo bước đi thẳng vào Cầu Vòng Sơn Cốc, vừa đi vừa ngắm nghía một cách thích thú trước vẻ đẹp của những vách đá ở trong này, chỉ tiếc là không có máy chụp hình, nếu không thì chụp vài pô ảnh mang về thế giới của mình khoe với mấy em xinh đẹp chắc lại một phen trầm trồ thán phục cho coi.

“ Thanh Liên Kiếm Pháp, Bát Liên Đua Nở ~~~~~!!”

Roẹt ~~~ roẹt ~~~ roẹt ~~~.....!!!

Trong lúc đang rảo bước ngắm nghía khắp nơi, đột nhiên phát hiện ở phía xa vang lên tiếng hét quen thuộc. Vội vã đưa mắt nhìn về phía đó, phát hiện trên không trung đột nhiên xuất hiện vô số đóa hoa sen dạng khí màu xanh ngọc bích đang không ngừng bắn thẳng vào một nhóm Thất Sắc Hồ Điệp đông gần hai, ba trăm con đang treo cơ thể lơ lửng trên bầu trời.

“Chiêu thức đó là của.....” Dương Kiệt nhanh chóng biến sắc, nếu không nhầm thì người thi triển chiêu tuyệt học đó, đang bị vây bởi gần hai ba trăm con Thất Sắc Hồ Điệp không ai khác chính là Lâm Thu Nguyệt, Lâm sư tỷ.

Không chút do dự chần chừ, trực tiếp lao người về hướng đang xảy ra giao chiến.

Dù sao cũng là người quen cũ, vả lại Lâm sư tử từng giúp đỡ qua mình, với tính cách của Dương Kiệt, có ân sẽ trả, có thù tất báo, tất nhiên là không thể bỏ mặt làm ngơ khi phát hiện Lâm Thu Nguyệt rơi vào tình huống nguy hiểm rồi.

Vừa di chuyển cực nhanh vừa ngẩng đầu lên quan sát, nhìn thấy trên không trung xuất hiện càng lúc càng nhiều đóa hoa sen dạng khí, những con Thất Sắc Hồ Điệp bị dính phải lập tức rít lên một tiếng rồi từ trên không trung rơi thẳng xuống đất, hoặc thậm chí trực tiếp nổ tung trên không trung. Nhưng cho dù những đóa hoa sen nhiều cỡ nào đi nữa, cũng không thể nhiều bằng những con Thất Sắc Hồ Điệp, chúng tựa như không sợ chết không ngừng vây chặt lại trên không trung, đôi cánh rải xuống vô số hạt phấn bảy màu về phía con mồi ở dưới mặt đất, cũng không biết là Lâm Thu Nguyệt có thể chịu đựng được thêm bao lâu nữa.

Chỉ trong chốc lát, Dương Kiệt đã xuất hiện ở trên vách đá có thể nhìn thẳng xuống một sơn cốc có chu vi hình tròn nhỏ, và hình bóng của Lâm Thu Nguyệt đang không ngừng vẩy múa Thanh Liên Kiếm Pháp của mình đã lọt vào trong đôi mắt của anh ta.

Chỉ là lúc này Lâm Thu Nguyệt đã chảy đầy mồ hôi trên trán, hơi thở gấp rút dồn dập, một mặt phải không ngừng thi triển tuyệt học để tiêu diệt những con Thất Sắc Hồ Điệp ở trên không trung, một mặt phải vận hành chân khí tạo thành lá chắn phòng thủ để cách ly những hạt phấn bảy màu để tránh dính vào người, đủ hiểu chân khí tiêu hao đáng sợ tới cỡ nào rồi. Chỉ sợ cô ta chưa tiêu diệt hết lũ ma thú trên không trung đã cạn sạch chân khí trở thành mồi ngon của chúng rồi.

“Lâm sư tử, đệ tới đây ~~~!!” biết rằng không thể tiếp tục chân chừ, trực tiếp tung người lên không trung, Huyền Thiết Chùy xuất hiện trong tay, vô số quả chùy khí quét ra bắn thẳng về phía mấy con Thất Sắc Hồ Điệp ở trên không trung.

Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~~~....!!

Gần chục con dính phải chùy khí của Dương Kiệt lập tức vỡ tung ra thành nhiều mảnh máu thịt, chỉ là anh ta lập tức thu hút sự chú ý của bầy Thất Sắc Hồ Điệp, không ít con đã quay đầu bay về phía anh ta tấn công.

“ Dương, Dương sư đệ ~~~!!!” Lâm Thu Nguyệt phát hiện bóng người quen thuộc ở phía xa, vừa mừng vừa lo.

“ Mau, mau mau bỏ chạy, nguy hiểm lắm, đừng để chúng có cơ hội vây đệ lại ~~~!!” Câu đầu tiên của Lâm Thu Nguyệt không phải là cầu cứu mà là khuyên Dương Kiệt mau mau bỏ chạy, điều đó càng khiến anh ta cảm thấy đúng khi đã ra tay cứu giúp.

“ Lâm sư tỷ hãy yên tâm, lũ súc sinh này vẫn chưa đủ tư cách khiến đệ phải quay đầu bỏ chạy, ta quét, quét, quét ~~~!!!” Dương Kiệt hào khí xung thiên không tiếc chân khí của mình, không ngừng thi triển tuyệt học Phì Lũ Bồ Dưa Đại Pháp quét vô số chùy khí về phía bầy Thất Sắc Hồ Điệp.

Xác của Thất Sắc Hồ Điệp tựa như những trái chuối già không ngừng rơi vụn xuống mặt đất, nhưng điều đó chỉ khiến chúng càng trở nên hung hăng hơn mà thôi, tựa như những con thêu thân lao vào lửa, không ngừng lao tới ngay trên đỉnh đầu của Dương Kiệt, hạt phấn từ trên cánh rơi xuống, giống hệt như đang xảy ra mưa bụi vậy.

Rít ~~~ rít ~~~ rít ~~~~~!!

Những tiếng rít sồn tóc gáy vang lên không dứt, những con tử nạn chỉ là phần nhỏ so với bầy đàn của chúng, còn gần hai trăm đã chia thành hai đàn không ngừng rải phấn trên cánh của chúng, lớp chân khí trên người Dương Kiệt không ngừng nhấp nháy liên hồi, cảm thấy chân khí trong cơ thể đang

tiêu hao với tốc độ chóng mặt, cho dù tu luyện Tam Chuyển Thần Dương Công cũng có chút chịu không thấu. Không hiểu bằng cách nào mà Lâm Thu Nguyệt có thể chống cự lâu như thế này.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 102: Thất Sắc Quả

“ Dương.... Dương sư đệ.....” Trong lúc Dương Kiệt vẫn còn đang cuồng sát bầy Thất Sắc Hồ Điệp, ở vị trí Lâm Thu Nguyệt đang giao chiến đột nhiên vang lên tiếng gọi yếu ớt.

Dương Kiệt lập tức quay đầu nhìn về phía đó, sắc mặt lập tức biến sắc khi phát hiện Lâm Thu Nguyệt tựa như bị trút hết toàn bộ sức lực trong người, đang có dấu hiệu có thể ngã xuống bất kỳ lúc nào.

Chân khí bảo vệ đã biến mất, Lâm Thu Nguyệt đã dính phải bụi phấn của lũ côn trùng đó rồi ~~!!

Nhìn thấy gần trăm con chuẩn bị lao xuống thưởng thức miếng mồi ngon đã tê liệt trên mặt đất, Dương Kiệt vung chùy quét bay những con đang cản đường ở trước mặt, lao thẳng về phía Lâm Thu Nguyệt.

Uỳnh ~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~~ ....!

“ Tránh, tránh ra, nước sôi đây ~~~~!!” Huyền Thiết Chùy ném ra khỏi tay, xoay tròn theo hình ốc xoắn đánh bay vô số con Thất Sắc Hồ Điệp đã gần như chạm vào cơ thể của Lâm Thu Nguyệt đã mất hết phản kháng. Nhanh chóng lao tới bên cạnh cô tay, theo tư thế bông công chúa bông cả người cô ta lên, trước khi lũ côn trùng kịp vây chặt lại, thu hồi Huyền Thiết Chùy trong tay, một tay cầm chùy một tay bế lấy Lâm Thu Nguyệt mở đường máu quay đầu bỏ chạy.

Rít ~~~ rít ~~ rít ~~~~~....!!

Con mồi đã gần như nằm trong miệng bọ chạy, tất nhiên là không thể nào bỏ qua rồi. Hơn hai trăm con Thất Sắc Hồ Điệp nhanh chóng tụ tập lại, Tựa như hình thành một đám mây đen ngay trên đỉnh đầu, đuổi theo phía sau Dương Kiệt.

“ Má ơi, sao lần nào cũng bị rượt đuổi chạy bán sống bán chết thế này, không biết tới khi nào mới có thể thay đổi tình thế, mình đi rượt người khác chứ không phải bị kẻ khác rượt mình đây??!!” Vừa chạy vừa khẽ cúi đầu xuống quan sát, phát hiện Lâm Thu Nguyệt đã ngất đi trong vòng tay của mình, thậm chí phào nhẹ nhõm vì đã có thể yên tâm sử dụng phương pháp thoát thân độc quyền của mình rồi.

Roẹt ~~~~~!!

Hình bóng của Dương Kiệt và Lâm Thu Nguyệt tựa như bốc hơi trong không khí, cho dù có đào sâu trăm thước, cũng không tìm thấy được cả hai nữa.

Dương Kiệt đã sử dụng chức năng tạo không gian ảo để cả hai ẩn chứa vào trong Càn Khôn Tháp, để trốn sự truy sát gắt gao của lũ côn trùng chết dịch kia.

Rít ~~~~~ rít ~~~~~.....!!

Tiếng rít đầy phẫn nộ của bầy Thất Sắc Hồ Điệp vang lên không dứt khi phát hiện hai con mồi đột nhiên biến mất, với trí tuệ còn thua cả đứa trẻ ba tuổi của chúng tất nhiên là không hiểu vì sao rồi. Chỉ biết bay vòng qua vòng lại ở nơi Dương Kiệt và Lâm Thu Nguyệt vừa biến mất, tựa như đang muốn cố gắng tìm cho bằng được hai người đó vậy.

Bay lòng vòng trên bầu trời hơn một khắc giờ, một con có thể tích lớn gần gấp đôi so với những con dượng như là con đầu đàn rít lên một tiếng

lớn, cả bầy đàn nhanh chóng theo chân nó quay đầu bay trở về hang ổ của mình. Vì dù sao vẫn chưa tới hoàng hôn, ban đêm, không phải thời gian kiếm ăn của chúng, không muốn nán lại ở bên ngoài quá lâu vì chúng dị ứng với ánh sáng mặt trời.

Lại thêm một khắc giờ trôi qua, xác định bầy Thất Sắc Hồ Điệp sẽ không quay trở lại nữa, Dương Kiệt cùng Lâm Thu Nguyệt đang chìm trong hôn mê mới từ không gian ảo của Càn Khôn Tháp thoát ra ngoài.

“Lâm sư tử, Lâm sư tử, sư tử có bị sao không? Mau tỉnh lại đi chứ?” Dùng tay vỗ nhẹ lên má của Lâm Thu Nguyệt, chỉ mong đối phương mau chóng tỉnh dậy rồi rời khỏi nơi nguy hiểm này.

Nếu như người đang ngất xỉu là Diệp Tuyên, còn nghĩ tới việc sử dụng chiêu hô hấp nhân tạo, nhưng đối phương là Lâm Thu Nguyệt, trong đầu anh ta không bao giờ dám có những suy nghĩ kiểu đó. Đối tượng nào giống được, đối tượng nào không nên đùa giỡn, anh ta luôn phân định một cách rõ ràng.

“Chưa chết... mình vẫn... vẫn chưa chết ư...” Lại qua được một hồi, mí mắt của Lâm Thu Nguyệt bắt đầu nhấp nháy vài cái rồi từ từ mở to ra, ánh mặt trời chiếu thẳng vào mắt khiến cô ta không tự chủ phải nhắm mắt lại, nhưng cũng chứng tỏ mình vẫn còn lành lặn chưa chết dưới miệng của lũ côn trùng gớm ghiếc kia.

“Lâm sư tử yên tâm, chúng ta đã thoát khỏi vòng vây của lũ côn trùng khốn khiếp kia rồi, hiện giờ đang rất an toàn.” Nhìn thấy đối phương đã tỉnh lại, thậm chí phào nhẹ nhõm, mỉm cười lên tiếng nói.

“Dương... Dương sư đệ, cảm ơn, cảm ơn sư đệ đã ra tay cứu mạng.” Lâm Thu Nguyệt mang theo vẻ mặt cảm kích nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt, xúc động nói.

Trên đời này có mấy ai bất chấp nguy hiểm tính mạng, lao vào giải cứu một người chỉ có thể xem là bạn bình thường như Dương Kiệt chứ? Không cảm động mới là lạ á, đặc biệt là đối với thể loại sống bằng cảm xúc như phụ nữ. Tất nhiên, cảm động thì cảm động, chỉ gia tăng thiện cảm chứ không gia tăng tình cảm đâu mà ham, đâu phải như trong phim, hể chút là chơi trò anh hùng cứu mỹ nhân xong, mỹ nhân cảm kích phải hiến thân cho anh hùng.

“ không có chi, không có chi, nhìn thấy đồng môn hoạn nạn, cho dù lên đao sơn xuống vực dầu, đệ cũng sẽ lao vào giải cứu không chút do dự, huống chi chúng ta là bạn, sư tỷ cũng từng giúp đỡ cho đệ, không phải sao?” Dương Kiệt hào khí xung thiên vỗ ngực ba hoa.

Trong đôi mắt Lâm Thu Nguyệt lóe qua tia sáng dị thường, nhưng nhanh chóng được che giấu đi, mang theo vẻ mặt cảm kích, chỉ thấy hình bóng của Dương Kiệt cao lớn hơn bao giờ hết trong đôi mắt của mình.

“ Mà nè, vì sao sư tỷ lại bị lũ côn trùng đó vây giết thế nhỉ? Thông thường thì giờ này chưa phải giờ kiếm ăn của chúng, rất hiếm khi chúng rời khỏi hang ổ truy sát con mồi như thế này được.” Dương Kiệt dúm mày suy nghĩ một hồi, đặt ra câu hỏi của mình.

Lâm Thu Nguyệt lộ ra dáng vẻ do dự không quyết, nhưng nhanh chóng hít sâu một hơi vào người tựa như đã có quyết định, nói: “ Chuyện là như thế này, trong lúc đang di chuyển để rời khỏi Cầu Vòng Sơn Cốc, tỷ đã phát hiện trong một sơn cốc gần hang ổ của Thất Sắc Hồ Điệp xuất hiện một cây Thất Sắc Quả quý hiếm. Duyên cơ ngàn năm hiếm gặp, tất nhiên là không thể nhắm mắt bỏ qua rồi, nên đã âm thầm định tiếp cận hái xuống, ai ngờ.....”

Thế là rõ cả rồi, hèn chi lũ côn trùng kia kéo cả bày đàn tới truy sát Lâm Thu Nguyệt giữa ban ngày ban mặt, thì ra là do cô ta tự đụng vào ổ kiến lửa

trước.

Chỉ là khi nghe thấy từ Thất Sắc Quả, đôi mắt của Dương Kiệt lập tức rực sáng như bóng đèn pha, mỡ thịt trên người run lên vì phấn khích.

Thất Sắc Quả, một loại linh quả đặc sản chỉ xuất hiện duy nhất ở Cầu Vòng Sơn Cốc, có tác dụng thanh tịnh linh hồn, giải trừ tâm ma khi đang tu luyện hay đột phá cảnh giới. Vì cho dù là thánh nhân, trong lòng ít nhiều cũng xuất hiện những điều luyến tiếc hối hận trong lòng, tích tụ càng ngày càng nhiều sẽ hình thành tâm ma cho bản thân. Ngày thường thì không sao, nhưng nếu đang rơi vào trạng thái tu luyện hay đột phá cảnh giới, đặc biệt là những cảnh giới càng cao, tâm ma ảnh hưởng càng nghiêm trọng. Và Thất Sắc Quả đã sản sinh ra để giải quyết vấn đề nhưc đầu đó.

Chỉ cần phục dụng Thất Sắc Quả, người tu luyện có thể yên tâm tu luyện đột phá cảnh giới thoải mái, hoàn toàn không cần phải lo lắng tới tâm ma làm gì.

Và điều đáng nói là, Thất Sắc Quả chỉ cần phục dụng một lần, có hiệu quả suốt đời. Cho nên Thất Sắc Quả đã trở thành món hàng hot mà cả Huyền Thiên Đại Lục săn đón. Mỗi một quả xuất hiện ở bên ngoài, có thể bán với giá ở trên trời. Thậm chí từng có một vương triều hùng mạnh vì muốn mua Thất Sắc Quả dành cho vị lão tổ của mình đột phá cảnh giới, đã ra giá dùng 10 ngôi thành trị cao cấp để trao đổi một quả Thất Sắc Quả nữa kia.

Mất 10 ngôi thành trị sau này có thể xâm chiếm kiếm lại được, nhưng mất một vị đại năng lão tổ vì đột phá vướng phải tâm ma bị tẩu hỏa nhập ma mà chết, tuyệt đối không phải 10 ngôi thành có thể so sánh được. Thậm chí có thể gây ra vương triều sụp đổ, bị vương triều lớn mạnh khác xâm chiếm cũng nên.

Dương Kiệt thẳng cáp bằng điểm kinh nghiệm, tâm ma có ảnh hưởng hay không thì vẫn chưa biết. Nhưng cho dù mình không cần dùng tới, đem ra ngoài rao bán đầu giá, giá trị thu về cho dù bị đánh gãy hai chân cũng không phải lo lắng gì cả. Vẫn có thể sống trong vinh hoa phú quý suốt đời.

Nhìn thấy vẻ mặt phản kích của Dương Kiệt, Lâm Thu Nguyệt lập tức linh cảm có chuyện không hay sẽ xảy ra. Quả nhiên....

“Lâm sư tỷ, mau mau, dẫn đệ đi tới chỗ đó ngay, đệ phải hái Thất Sắc Quả bằng mọi giá, sau đó chúng ta sẽ chia đôi.” Dương Kiệt khoa tay múa chân phản kích cười nói.

Giờn hoài cha nội! Vừa mới thoát khỏi vòng tay tử thần, giờ lại đâm đầu vào ổ kiến lửa, chết người đó chả chơi đâu ông!

Lâm Thu Nguyệt dùng tay ôm trán, biết ngay là đối phương sẽ như vậy mà. Đó là lý do vì sao lúc này do dự không muốn nói ra nguyên nhân vì sao bị lũ côn trùng đó truy sát.

Nhưng nhìn thấy ánh mắt đầy kỳ vọng của đối phương, thật không nỡ lòng nào mà đi từ chối cả, đành miễn cưỡng ngật đầu dẫn Dương Kiệt đi thẳng về phía sơn cốc có Thất Sắc Quả, đồng thời cũng là hang ổ của hơn hai trăm con Thất Sắc Hồ Điệp lúc này.

Không quá khó khăn để tìm đường quay trở lại “hang ổ” của bầy côn trùng gớm ghiếc kia. Đó là một sơn cốc sâu thẳm tựa như nằm dưới lòng đất, vách đá xung quanh bao bọc lấy nó có chiều cao ít nhất cũng phải trên vài chục mét là ít. Từ trên nhìn xuống, có hình dáng giống hệt như một chiếc nón lười vệt có chu vi gần cả trăm trượng vậy.

“Chính là nơi này??” Dương Kiệt dúi mày cố gắng quan sát phía dưới sơn cốc, nhưng cho dù có giương to đôi mắt ra hết cỡ, cũng không tài nào

nhìn thấy hình bóng của Thất Sắc Quả đâu cả.

“ Thất Sắc Quả nằm ngay trung tâm sơn cốc, bị che chắn bởi những tảng đá nằm rải rác gần đó, nếu như không phải vô tình đi xuống sơn cốc, cũng không thể phát hiện được đó.” Lâm Thu Nguyệt nhanh chóng lên tiếng giải thích.

“ Thế sao?” Quả thật, khi đưa mắt nhìn về phía sơn cốc, thấy trên mặt đất có rất nhiều tảng đá to nhỏ khác nhau nằm rải rác khắp nơi, đặc biệt là vị trí trung tâm, vô cùng dày đặc, có thể như Lâm Thu Nguyệt đã nói, Thất Sắc Quả đã bị chúng che lại rồi.

“ Lữ Thất Sắc Hồ Điệp không có ở trong hang??” khẽ dùng thần thức của mình quét về phía sơn cốc, phát hiện cho dù tìm đủ mọi góc gạch, vẫn không tài nào đánh hơi thấy hơi khí của lữ Thất Sắc Hồ Điệp ban nãy cả,

“ Chắc chúng đang đi săn mồi ở đâu đó nên chưa kịp quay về hang ổ chăng? Nếu vậy thì quả thật là thời cơ ngàn năm hiếm có đối với chúng ta rồi.” Lâm Thu Nguyệt lộ ra vẻ mừng rỡ, lên tiếng nói.

“ Có lý, vậy thì....” Dương Kiệt lộ ra vẻ mặt phấn khích: “ chiến thôi ~~~!!”

Không chút do dự chần chừ, cả hai nhanh chóng từ trên vách núi tuột xuống sơn cốc.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 103: Phản Bội??!

Không quá khó khăn đối với hai kẻ mạnh tiên thiên trượt từ trên vách núi xuống sơn cốc. Trong sơn cốc ngoại trừ những tảng đá lớn nhỏ nằm rải rác khắp nơi ra, không có thêm bất kỳ thứ gì nữa.

Cả hai nhanh chóng tiếp cận tới khu vực trung tâm của sơn cốc, nơi có rất nhiều đá tảng vây quanh. Chỉ là khi tiến sát tới gần, vẫn không thấy hình bóng Thất Sắc Quả như lời nói của Lâm Thu Nguyệt đâu cả.

“Tên khốn liên lạc chúng ta tập trung ở nơi này, thế mà giờ vẫn chưa thấy mặt của hắn đâu cả, rốt cuộc là muốn gì đây??” Trong lúc Dương Kiệt định lên tiếng hỏi Lâm Thu Nguyệt, phía sau một tảng đá khá to đột nhiên vang lên giọng nói của một người dường như đã nghe qua từ đâu thì phải.

“Là người??” “Là các người??!” Chỉ thấy ba bóng người từ phía sau tảng đá bước ra, nhanh chóng phát hiện có thêm vị khách không mời mà tới, hai bên kinh ngạc kêu hét lên.

Người xuất hiện ngay tại nơi này không ai khác chính là đệ tử dẫn đầu của Thiên Kiếm Tông, Ngạo Văn Long. Phía sau lưng hắn còn dẫn thêm hai đệ tử khác nữa cũng là người “quen cũ” của Dương Kiệt, chính là hai trong ba tên đã bị anh ta chơi khăm, cướp Càn Khôn Trúc Thể Quả ngay trước mũi.

Vì sao lúc này chỉ còn hai tên với bộ dạng cực kỳ thê thảm, chắc tên còn lại đã chết dưới miệng của con ma thú “tê giác” kia rồi chứ gì.

Tất nhiên, Dương Kiệt nhận ra chúng, còn chúng không thể nào biết được “con heo mập” ở trước mặt chính là kẻ thù trời đánh không đội trời chung của chúng.

“ hahaha, thế là hiểu cả rồi, thì ra mục tiêu sẽ xuất hiện ở nơi này, hèn chi tên khốn đó hẹn mình tới đây. Chỉ là giờ vẫn chưa thấy hấn xuất hiện, định chơi trò mượn dao giết người, đục nước béo cò sao? Mà suy nghĩ hơi bị nhiều đấy.” Ngạo Văn Long chỉ khẽ ngơ người một cái, nhanh chóng hiểu ra vấn đề, há há cười lớn.

“ Lâm sư tỷ, vì ....” “ Thanh Liên Cuồng Vũ Chương ~~~!!”

Pằng ~~~~~!! Rầm ~~~ rầm ~~~!Phục ~~~~~!!

Không thể tin nổi Lâm Thu Nguyệt đứng ở phía sau Dương Kiệt đột nhiên ra tay, một cú chưởng tuyệt học ẩn thẳng vào lưng anh ta. Dương Kiệt trực tiếp bị đánh bay ra xa, tông gãy vài tảng đá gán đường rồi té ngã xuống đất, máu từ trong miệng phun bắn ra, mang theo vẻ mặt khó tin nhìn chằm chằm vào Lâm Thu Nguyệt đang mang theo vẻ mặt lạnh lùng xa lạ.

“ Lâm sư tỷ, vì sao~~~!??” Dương Kiệt gần như gào thét lên vì phần nộ, Cái cảm giác bị bạn bè bán đứng tuyệt đối không dễ chịu chút nào, đặc biệt là người mà mình vừa mới cứu mạng nữa chứ.

“ Hahaha, đồ ngốc, có thể mà cũng chưa hiểu sao? Ngay từ đầu Lâm sư muội đã là người của ta. Chẳng là là nước cờ ta đã cài ở bên cạnh ả Diệp Tuyên, với mục đích theo dõi nhất cử nhất động và âm thầm bảo vệ ả mà thôi. Chỉ là không ngờ ả đề tiện bản thủ đó dám phản bội ta, đi chung với thứ phế vật như ngươi, sau khi xử lý ngươi xong, sẽ tới lượt ả ngay thôi.” Đúng lúc này, giọng nói của Lăng Hàn Phong vang lên ngay trên vách núi ở trên cao. Hình bóng của hấn dần dần xuất hiện trong tầm mắt của Dương Kiệt.

Không chỉ thế, theo sau hắn còn có Tạ Thế Hào và ba tên đệ tử tốp 20 khác là Lý Chí Minh, Mã Quốc Cường và Trần Hoài Nam.

“Tur Mã Phong Vân, chính tên khốn đó ~~~~!!” Tất nhiên trong nhóm đó không thể thiếu sự có mặt của Tur Mã Phong Vân rồi, hai tên đệ tử Thiên Kiếm Tông vừa nhìn thấy mặt mũi của hắn, lập tức đôi mắt như muốn phóng nũa, nghiêng răng nghiêng lợi hận không thể lao tới phang thây xẻ thịt hắn ra ngay tức khắc.

“Các người có hiềm khích với tên Tur Mã đó??” Ngạo Văn Long tỏ vẻ bất ngờ trước thái độ của hai tên thuộc hạ đi theo mình, tò mò hỏi.

Riêng Tur Mã Phong Vân đứng trên vách đá lộ ra vẻ ngơ ngác khó hiểu, lần đầu tiên mới gặp nhau, sao có vẻ chúng căm thù mình như vừa cướp đi vợ chúng vậy? Tất nhiên, vẻ ngơ ngác khó hiểu đó chỉ duy trì được vài giây thì tan biến đi mất. Hơi đâu mà đi để ý mấy tên vô danh tiểu tốt chứ, nhất là mấy tên sắp.....

“Thú vị, thì ra là thế.” Nghe xong lời trình bày của hai tên thuộc hạ, Ngạo Văn Long lộ ra nụ cười sắc lạnh: “Hãy yên tâm, giải quyết xong con heo mập kia, ta sẽ giúp các người ra mặt đòi lại công bằng. Đồ của Thiên Kiếm Tông không phải ai muốn lấy là lấy đâu.”

Tất nhiên là không phải hắn tốt lành gì, đồng ý ra tay chẳng qua nhằm tới Càn Khôn Trúc Thê Quả mà thôi.

“Đa tạ, xin đa tạ Ngạo sư huynh nhiều ạ.” Nhìn thấy Ngạo Văn Long chịu đứng ra, hai tên kia lập tức lộ ra vẻ mặt phấn khích, đồng thời phóng ánh mắt đầy căm hận về phía Tur Mã Phong Vân, cười lạnh chế giễu.

“Lâm sư tỷ, thật thế sao?” Dương Kiệt lạnh lạnh nhìn về phía Lâm Thu Nguyệt, hỏi.

Lâm Thu Nguyệt vẫn mang theo vẻ mặt lạnh lùng xa lạ, khẽ ngật đầu một cái, sau đó không thèm quan tâm tới anh ta nữa, quay người đi về hướng nhóm Lăng Hàn Phong đang từ trên vách đá trượt xuống.

“ Vậy là tất cả những gì xảy ra lúc nãy chỉ là màn kịch. Chẳng có Thất Sắc Quả, nơi này cũng không phải là hang ổ của Thất Sắc Hồ Điệp, mà là mồ chôn của ta đúng không?” trong lúc Lâm Thu Nguyệt đang bước đi, bên tai vang lên câu nói của Dương Kiệt, khẽ dừng bước, lạnh lạnh nói: “ Tất nhiên.”

“ Chịu chơi quá nhỉ? Bất chấp cả an nguy của sinh mạng của mình để làm mỗi như. Chỉ là tôi không biết vì sao cô lại chắc chắn tôi có mặt ở gần đó mà dám chơi trò “dụ cá cắn câu” này.” Dương Kiệt nghĩ hoài nghĩ không thấu dựa vào đâu mà chúng phát hiện ra hành tung của mình để mà chuẩn bị sẵn màn kịch kinh điển kia để dụ mình cắn câu.

Lẽ ra Lâm Thu Nguyệt không muốn trả lời, nhưng nhìn thấy nụ cười chế giễu và khẽ ngật đầu của Lăng Hàn Phong, mới nói: “ Còn nhớ sợi dây chuyền hộ thân phù mà ta đã trao cho ngươi trước khi xuất phát không? Bọn ta dựa vào đó sẽ nắm rõ mọi hành tung của ngươi trong bí cảnh này.”

“ Sợi dây chuyền này??” Dương Kiệt từ trên cổ tháo sợi dây chuyền xuống, giơ lơ lửng trên không trung hỏi: “ Vậy đây chỉ là sợi dây chuyền định vị của các ngươi chứ không phải của Diệp sư tỷ giao cho ta đúng không?”

“Ồ không, sợi dây chuyền đó đúng là do ả tiện nhân kia đã nhờ Lâm sư muội giao cho ngươi. Chỉ là bọn ta từ trên sợi dây chuyền đó sử dụng chút thủ đoạn, để có thể định vị hành tung của ngươi mà thôi.” Lăng Hàn Phong vừa bước đi vừa cười lạnh nói.

“Dường như ngươi rất tự tin và vui mừng, đúng không?” Dương Kiệt nhìn chằm chằm vào con rắn độc đáng ghét kia, cười chế giễu nói.

“Tất nhiên, khoan nói ngươi dính phải chiêu chương của Lâm sư muội đã bị chấn thương. Cho dù lành lặn thì đã sao nào? Hiện giờ trong sơn cốc này có tới mười một cao thủ chỉ để vây giết mày, cho dù một kẻ mạnh chân nguyên cũng chỉ có con đường chết mà thôi, huống chi ngươi không phải. Thế nào, có cảm thấy vinh hạnh lắm không khi có nhiều cao thủ vây giết ngươi? Có phẫn khích không? Có hoảng sợ không? Cho ngươi một cơ hội, quỳ xuống khấu đầu tạ cho tới khi nào ta cảm thấy vừa ý, ta hứa sẽ ban tặng cái chết nhẹ nhàng thư thái cho ngươi, Hahahaha ~~~~!!”

Lăng Hàn Phong phẫn khích há há cười lớn. Tất nhiên rồi, cái gai trong mắt đã bị vây chết trong sơn cốc, bản thân có thể xoa, nắn, bóp, bẻ thế nào không được, không phẫn khích mới là lạ á. Lúc này chỉ muốn sỉ nhục, hành hạ cả thể xác và tinh thần của đối phương cho giải tỏa cơn phẫn nộ mà mình nén nhịn bấy lâu nay thôi.

“Mười một cao thủ? Sao ta đếm mãi chỉ thấy có mười nhỉ? Hình như có một người bên ngươi không có ý định chơi với ngươi thì phải.” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt chế giễu cười nói.

“Cái gì? Ngươi nói sao?” Lăng Hàn Phong cúi mày quay lại nhìn, phát hiện không thấy hình bóng của Tư Mã Phong Vân đâu cả.

“Tư Mã sư huynh, ý gì đây?” Phát hiện Tư Mã Phong Vân vẫn còn đứng hiên ngang trên vách núi không theo chân mình xuống sơn cốc, Lăng Hàn Phong lập tức cảm thấy có chuyện không hay, bề mặt vẫn tỏ vẻ không hài lòng truy hỏi.

Tư Mã Phong Vân vẫn với phong thái tự tin tuyệt đối, như mọi thứ đều nắm rõ trong lòng bàn tay, mỉm cười nói: “Ta chẳng ngại gì đi xuống nơi có

pháp trận chết người do chính bản thân mình tạo ra. Nên, thành thật xin lỗi.”

“ Cái gì??? ý ngươi là ....” “ Pháp trận?? Pháp trận gì??” “ Ngươi, ngươi định chơi khăm bọn ta??”

Tất cả những người có mặt ở sơn cốc, sau khi nghe xong lời nói của Tư Mã Phong Vân, ngoại trừ Dương Kiệt, ai nấy đều mặt mày biến sắc, mang theo vẻ mặt phần nộ khó tin chửi hét chất vấn Tư Mã Phong Vân.

Tư Mã Phong Vân không muốn dài dòng lời thôi với lũ người dưới sơn cốc, từ trong lòng rút ra một viên đá khảm đầy hoa văn, trực tiếp truyền chân khí vào viên đá đó, sau đó vút thẳng về phía không trung trung tâm của sơn cốc, hai tay không ngừng vẩy múa dường như là đang tạo dấu kích hoạt pháp trận thì phải.

“Khốn khiếp, mau ngừng tay ~~~!!” Cả nhóm người không ngừng lao thẳng về phía vách núi Tư Mã Phong Vân đang làm dấu để kích hoạt pháp trận. Thậm chí có người đã tung chưởng ấn thẳng về phía hần hông cắt đoạn quá trình kích hoạt pháp trận của hắn.

Đáng tiếc, đã quá trễ rồi.

Roẹt ~~~~~!! Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~....!!

Sơn cốc tựa như bị một chiếc chảo vô hình chụp thẳng xuống, phong tỏa hết mọi lối thoát của những người ở phía dưới. Những đòn đánh của họ vừa chạm vào lớp chân khí vô hình đó lập tức bị đánh tan ra, không gây được chút thiệt hại cho bề mặt lớp lá chắn đó gì cả.

Ngay vị trí trung tâm của chiếc chảo vô hình xuất hiện một lỗ hồng màu đỏ như máu đang xoay chuyển liên hồi, tựa như đang hấp thụ chân khí ở xung quanh về phía nó vậy. Và đang có dấu hiệu phình to ra thì phải.

“ Tur Mã Phong Vân, đồ khốn, đừng để ta thoát ra ngoài, ta hứa sẽ phang thầy xẻ thịt ngươi ra, aaaaaa ~~~~~!!” Nhìn thấy những đòn tấn công của mình vô tác dụng, Lăng Hàn Phong và Ngạo Văn Long phần nộ tột cùng, ánh mắt hận không thể phang thầy xẻ thịt Tur Mã Phong Vân ra thành trăm mảnh ngàn mảnh không ngừng phóng thẳng về phía hắn.

Nếu như ánh mắt có thể giết người, cơ thể của Tur Mã Phong Vân đã bị những ánh mắt của những người ở dưới sơn cốc phóng tới đâm thành tổ ong mất tiêu rồi.

“ Thoát ra ngoài? Được, đừng nói là ta không cho các ngươi một con đường sống. Nhìn đây.” Tur Mã Phong Vân vẫn mang theo nụ cười tự tin nhẹ nhàng, đưa tay chỉ về phía lỗ hồng màu đỏ ở trung tâm, nói: “ Pháp trận này tên là “ Nghịch Thiên Sát Thần Trận”, một trận pháp cấp của nhà Tur Mã của ta. Một khi pháp trận được kích hoạt, tất cả những ai đang nằm trong phạm vi của pháp trận có một canh giờ để sống. Sau một canh giờ, lỗ hồng màu đỏ kia hấp thụ đầy đủ thiên địa chân khí xong, sẽ hình thành một đòn tấn công đáng sợ xóa sổ hết tất cả mọi thứ trong phạm vi pháp trận. Đừng nói là những tên tiên thiên như các ngươi. Ngay cả kẻ mạnh nguyên thần bị nhốt trong này, cũng sẽ bị đánh tới nổi chết không toàn thân.”

Nghe xong lời giải thích của Tur Mã Phong Vân, đặc biệt là ngay cả kẻ mạnh nguyên thần cũng tan xương nát thịt trước pháp trận đáng sợ này. Ai nấy đều mặt mày tái xanh, toàn thân run rẩy, thậm chí có người hoảng sợ quá bật khóc nức nở, nước mắt nước mũi đầm đìa, quỳ xuống không ngừng khấu đầu năn nỉ Tur Mã Phong Vân tha mạng cho mình.

Đối diện trước cái chết, cái gì mà thể diện, hình ảnh, đẹp mẹ hết sang một bên đi, giữ mạng quan trọng hơn nhiều đấy.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 104: Tàn Sát Lẫn Nhau

“Tur Mã sư huynh, chuyện đâu còn có đó, chúng ta là là đồng minh đúng không? Sao có thể ra tay với đồng minh của mình được chứ, mau mau thả đệ ra, chúng ta cùng hợp sức tiêu diệt con heo mập đáng chết đó không phải tốt hơn sao?” Mặc dù trong lòng đã thầm chửi cha mắng mẹ tổ tiên mười tám đời của Tur Mã Phong Vân, thậm chí có chút muốn học theo đám người chết nhất kia quỳ xuống khấu đầu xin tha mạng. Nhưng tính khí cao ngạo sĩ diện không cho phép hắn làm thế, đành lên tiếng dụ giọng mong đối phương suy nghĩ lại.

“Đúng là chúng ta từng là đồng minh, và bản thân ta cũng không có ý định ra tay trừ khử ngươi. Chỉ là cái tính khí ngạo mạn nhưng bất tài, ngu xuẩn nhưng tỏ ra nguy hiểm của ngươi đã làm ta ngứa mắt. Vả lại, không phải trong lòng ngươi cũng muốn trừ khử ta sau khi rời khỏi bí cảnh sao? Cho nên tiện thể giải quyết ngươi một thể cho rảnh nợ, không phải tốt hơn sao?” Tur Mã Phong Vân mỉm cười lắc đầu nói.

“Không có, tuyệt đối không có chuyện đó, có hiểu làm gì không?” “Thôi đừng nói nhiều nữa, ta không có thời gian phân biệt đúng sai với ngươi.” Lăng Hàn Phong biến sắc khi những dự tính trong sâu tận thâm tâm của mình bị đối phương phát giác, định lên tiếng giải thích, nhưng đã bị Tur Mã Phong Vân ngắt lời.

“Như ta đã nói, ngươi không phải không có cơ hội để sống.” nói tới đây, trên môi Tur Mã Phong Vân lộ ra nụ cười nham hiểm: “Ngay bây giờ, trước khi pháp trận hấp thụ đầy đủ thiên địa chân khí xóa sổ tất cả, các ngươi ra

tay chém giết tất cả những người ở xung quanh, trước khi pháp trận kích hoạt, kẻ duy nhất còn sống sót ta hứa sẽ hủy bỏ trận pháp, tha mạng cho người đó.”

Xoạt ~~~ xoạt ~~~ xoạt ~~~.....

Ngay sau khi câu tuyên bố của Tư Mã Phong Vân vừa kết thúc, tiếng hít hơi lạnh vào người vang lên không dứt, đồng thời ai nấy đều phóng ánh mắt cảnh giác về phía người ở bên cạnh, cơ thể không tự chủ nhích xa ra tạo khoảng cách an toàn, đề phòng bị người khác đâm lén sau lưng.

Không ít tên này giờ khóc nóc khầu đầu ban này, lúc này trong đôi mắt chúng lóe qua tia sáng dị thường, cơ thể cơ cứng lại, tựa như sẵn sàng lao vào xé xác kẻ thù ở bên cạnh, mặc dù cách nay ít phút là đồng minh, là đồng môn, là bạn thân của mình.

“ Mọi người hãy bình tĩnh, đừng để hấn chia rẽ nội bộ chúng ta.” “ Đúng thế, đúng thế, một con người bị ối đề tiện tính toán cả đồng minh như hấn, chắc chắn sẽ không giữ lời hứa tha mạng cho chúng ta đâu. Mục đích của hấn chỉ là biến chúng ta thành trò mua vui cho hấn mà thôi.” Ngao Văn Long và Lăng Hàn Phong nhanh chóng bừng tỉnh, mặc dù trong mắt chúng lóe qua tia sáng dị thường, nhưng nhanh chóng được che giấu đi, lớn tiếng trấn an những người ở xung quanh.

Quả nhiên, lời nói của cả hai đã có tác dụng, những người có mặt ở đây thầm thở phào nhẹ nhõm khi phải cảnh giác người xung quanh, nhưng trong lòng nhanh chóng trở nên tuyệt vọng, chẳng lẽ mình phải chết ở nơi này thật sao?

Đặc biệt là tên Tạ Thế Hào và ba tên đệ tử Thánh Hỏa Tông, lúc này hối hận tột cùng, biết thế không thêm tham gia vào cái trò vây giết con heo mập kia rồi. Tạ Thế Hào còn không đáng để thương hại vì bản thân hấn có thù

oán với Dương Kiệt. Còn ba tên Lý Chí Minh, Mã Quốc Cường và Trần Hoài Nam tuyệt đối không dính dáng gì tới việc này cả. Nhưng vì lòng tham vì kết thân được với Lăng Hàn Phong hay được hứa sẽ ban thưởng sau khi giải quyết kẻ thù xong mới đâm đầu vào, lúc này hối hận tới nỗi không ngừng tay tát vào mặt bản thân.

Đáng tiếc, trên đời này không có thuốc hồi hận để uống, có chơi thì có chịu. Có chết cũng chỉ có thể tự trách mình mà thôi.

Người điềm tĩnh duy nhất lúc này chắc chỉ riêng mỗi mình Dương Kiệt mà thôi. Vì cho dù bất kỳ trường hợp nào xảy ra đi nữa, cũng không thể nào tệ hơn việc bị mười tên cao thủ vây giết nhỉ?

Cũng may là chúng xảy ra xung đột nội bộ, nếu không thì bị tam đại cao thủ như Ngạo Văn Long, Lăng Hàn Phong và Tư Mã Phong Vân vây giết, chỉ có nước khoang tay chịu trời hoặc trực tiếp tự sát mà thôi.

Một đánh một không có gì đáng để sợ cả, anh ta hoàn toàn tự tin có thể đánh bại đối phương, một đánh hai tuy hơi khó khăn chút, nhưng vẫn còn chút cơ hội lật ngược tình thế. Còn nếu như một đánh ba, chỉ có nước quỳ mà thôi.

Ngoại trừ ba tên này ra, những tên khác chỉ là ruồi muỗi trong mắt Dương Kiệt, hoàn toàn không đáng để bận tâm gì cả.

Nhìn thấy Lâm Thu Nguyệt mang theo vẻ mặt khó tin tuyệt vọng, Dương Kiệt cười lạnh nói: “ Giờ mới thấy rõ cái trò ngu xuẩn của cô làm hại bản thân rồi chứ gì? Sao, có hối hận không?”

“Câm đi, chết tới nơi mà còn bày đặt lên tiếng dạy đời.” Lâm Thu Nguyệt gần như mất hết lý trí gào thét vào mặt Dương Kiệt, mục đích để che giấu nỗi sợ đối diện cái chết gần kề của ả mà thôi.

Tiếng gào thét của Lâm Thu Nguyệt lập tức thu hút hết mọi ánh mắt đổ dồn về phía bên này. Đôi mắt của ai nấy đều đổ ngầu nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt.

Đúng thế, tất cả mọi thứ đều khơi nguồn từ con heo mập này. Nếu như không phải vì vây giết hấn, thì không phải rơi vào cái bẫy chết người của tên khốn Tư Mã Phong Vân rồi.

Chính hấn, giết hấn ~~~~~!!!

Mấy tên khốn mất hết lý trí trút hết mọi lỗi lầm vào người Dương Kiệt. Hoàn toàn cho rằng mình có vấn đề gì cả. Nhanh chóng vây anh ta lại thành hình tròn, sẵn sàng lao vào xé xác anh ta ngay tức khắc.

“Khoan đã, đây không phải là thứ ta muốn nhìn thấy.” Giọng nói của Tư Mã Phong Vân từ trên vách đá lại lần nữa vang lên.

“ Nếu như các ngươi không tin những gì ta vừa nói thì hãy xem đây.” Tư Mã Phong Vân đưa ngón tay vào miệng cắn mạnh một cái, máu đỏ từ đầu ngón tay chảy ra, sau đó vẽ vờn nhìn đó trong không khí, đồng thời miệng la lớn: “ Thiên đạo chứng giám! Tư Mã Phong Vân ta hứa sẽ hủy bỏ pháp trận này nếu như những người dưới kia chịu ra tay tàn sát lẫn nhau, cho tới khi chỉ còn duy nhất mỗi một người còn sống sót. Nếu làm trái lời, thiên lôi giáng thể, chết không toàn thây.”

âm ~~~ âm ~~~~~!!

Mây đen phủ đầy trên bầu trời sơn cốc, vài tia sét giáng thẳng xuống vị trí gần nơi Tư Mã Phong Vân đang đứng, ý muốn nói là mây đừng có đùa giỡn với tao, chết người đấy.

Tư Mã Phong Vân chỉ mỉm cười ngật đầu một cái. Đám mây đen lập tức tan biến tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy. Chứng tỏ thiên đạo đã chứng

giám cho lời huyết thệ của hắn.

“ Thế nào, hài lòng rồi chứ? Tin lời ta nói rồi chứ? Ngay bây giờ, các ngươi hãy ra tay tàn sát lẫn nhau, nhưng tuyệt đối không được chín người vây đánh một người, nếu không thì ta sẽ hủy hẹn ước của mình ngay tức khắc.” Tư Mã Phong Vân mang theo nụ cười tự tin nhìn về phía đám người ở dưới sơn cốc tuyên bố.

Lời tuyên bố của Tư Mã Phong Vân tựa như ngón tay sắc nhọn trực tiếp chọc thủng bức tường phòng thủ mỏng manh tựa như tấm giấy trắng của những người ở dưới sơn cốc.

AAAAAA ~~~~!!! Chết này ~~~~!! Mày chết mới đúng, tao phải sống ~~~~!!! To gan, dám đánh cả ta sao, a, đồ khốn ~~~~!!!

Đám người phía dưới sơn cốc đã mất hết lý trí, trực tiếp tung đòn tấn công những người đứng ở bên cạnh mình. Ra tay cũng chết, không ra tay cũng chết. Chi bằng chơi một trận lớn, không chừng có cơ hội sống cũng nên.

Ngay cả Ngạo Văn Long và Lăng Hàn Phong cũng bị người của bên mình tấn công, muốn trấn an cũng trấn an không được. Tất nhiên, thực ra trong tận thâm tâm chúng cũng muốn ra tay giết sạch đám người này để mình được sống. nên chỉ giả vờ chống đỡ và gào thét vài câu, trực tiếp tung ra tuyệt học mạnh nhất của mình tàn sát những người bên cạnh.

“ Tuyệt học thần thông Độc Xà Thôn Thiên, chết này ~~~~!!” “ Thiên Kiếm Thập Tam Thức, Kiếm Trảm Thương Khung, chém ~~~~~~!!!”

Á ~~~~, ta, ta không cam tâm ~~~~!! Chết rồi....chết rồi...không ngờ ta... ta phải chết như... như thế này.....

Tiếng giao chiến, gào thét, máu thịt phun bắn không ngừng diễn ra dưới sơn cốc. Chỉ trong chốc lát đã xuất hiện thương vong, có người vĩnh viễn nằm xuống dưới mũi kiếm, mũi đao của đồng môn của mình.

Tư Mã Phong Vân đứng trên vách núi, mang theo vẻ mặt thưởng thức quan sát những gì đang diễn ra ở phía dưới. Trong lòng cười lạnh: “Lũ ngu xuẩn, cứ chém đi, cứ giết đi, chết càng nhiều càng nhanh càng tốt. Đặc biệt là con heo mập kia, Ta đã kích hoạt ký ức ma thạch để ghi nhớ lại những gì đang diễn ra ở phía dưới. Nếu như ngươi là kẻ sống sót sau cùng theo kế hoạch, bằng chứng tàn sát đồng minh nằm trong tay ta, còn sợ ngươi không ngoan ngoãn nghe lời trở thành con chó vâng lời của ta nữa sao? Còn nếu dám chống cự không nghe lời, sau khi xảy ra đại chiến, thực lực của ngươi còn lại được bao nhiêu, ta trực tiếp ra tay trảm sát ngươi cho rảnh nợ. Ta chỉ hứa hủy bỏ pháp trận, chứ đâu hứa là sẽ không lấy mạng của ngươi chứ nhỉ? Hahahaha ~~~!!’

Tư Mã Phong Vân lúc này mang theo vị thế của người chiến thắng sau cùng, cho dù kết quả như thế nào, hắn cũng như nắm chắc phần thắng. Giờ chỉ cần đứng đó quan chiến và chờ đợi thu hoạch mà thôi.

Những người đang giao chiến tàn sát lẫn nhau ở dưới sơn cốc, hoàn toàn không phát hiện rằng những người vừa bị đồng đội giết chết, máu từ trên người hắn tứa như bị một thứ sức mạnh vô hình nào đó rút hết ra khỏi cơ thể, không ngừng tích tụ tới lỗ hồng màu đỏ đang không ngừng phình to ở trên không trung.

Nhìn thấy máu của người chết đang bị hấp thụ vào lỗ hồng, đôi mắt của Tư Mã Phong Vân lóe qua tia sáng phấn khích, trong đầu không ngừng gào thét: “Đúng thế, chém đi, giết đi, nhanh lên, nhanh lên, chỉ cần hấp thụ đủ tinh huyết của lũ ngu xuẩn ở phía dưới, thực lực của ta sẽ tăng trưởng với tốc độ chóng mặt cho mà xem.”

Thì ra đây mới chính là mục đích chính của hắn khi ép những người ở phía dưới tàn sát lẫn nhau. Chỉ là lúc này những người ở phía dưới vì muốn giữ mạng lo chém giết lẫn nhau, nên hoàn toàn không phát hiện ra điều dị thường đang xảy ra đối với những người đã bị giết chết.

“ Tư Mã huynh, chịu chơi quá nhỉ? Chỉ vì một bầy kiến yếu ớt mà sử dụng cả “ Thiên Ma Hấp Huyết Đại Trận”, huynh đã hỏi qua ý kiến của “ đặc sứ” chưa mà dám sử dụng nó nhỉ?” Trong lúc Tư Mã Phong Vân đang tập trung quan sát tình hình dưới sơn cốc, phía sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nói xa lạ.

Tư Mã Phong Vân chỉ khẽ run người một cái, nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại. Từ từ quay người lại đối diện với người vừa lên tiếng, cười nhẹ nói: “ Đừng xem thường chúng, trong số những người có mặt ở dưới sơn cốc, có một tên mà ngay cả “đặc sứ” cũng cảm thấy bất an, nên mới đồng ý cho phép ta sử dụng “Thiên Ma Hấp Huyết Đại Trận” này. Một phần vì muốn giúp ta gia tăng thực lực, chuẩn bị cho kế hoạch tiếp theo của người, một phần vì muốn tìm cách thu phục lôi kéo hắn về phía chúng ta bằng mọi giá. Tất nhiên, lôi kéo được thì lôi kéo hắn, còn không được thì.....” tay phải làm động tác cửa ngang cổ.

“ Thế sao? Có người có thể khiến “đặc sứ” cảm thấy bất an? Hắn là ai vậy? Ngạo Văn Long, hay là Lăng Hàn Phong? Ta không cảm thấy hai tên phế vật đó có gì khác biệt so với đám phế vật khác cả.” Người lạ mặt mang theo vẻ mặt tò mò thích thú hỏi.

Nếu như Dương Kiệt, Ngạo Văn Long có mặt ở đây, chắc chắn sẽ nhận ra người này. Không ai khác chính là tên đệ tử Thiên Kiếm Tông đã từng bị Dương Kiệt đánh gãy răng, sau đó lại trở thành cầu nối liên hệ giữa Lăng Hàn Phong và Ngạo Văn Long. Hắn tên là Đường Tứ, một cái tên bình thường không có gì nổi bật.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 105: “Khích Tướng” Ngạo Văn Long

Tư Mã Phong Vân đưa mắt nhìn về phía Dương Kiệt vẫn còn đang nằm trọng thương trên mặt đất, đôi mắt lóe qua tia sáng kỳ dị.

“chính hửn??” Đôi mắt của Đường Tứ tràn đầy sát khí khi men theo ánh mắt của Tư Mã Phong Vân nhìn về phía Dương Kiệt. Lúc này hửn vẫn chưa thể quên được việc bị Dương Kiệt đánh gãy răng trước đám đông.

Lúc đó vì muốn che giấu bản thân nên cắn răng chịu đựng. Lẽ ra còn định khi vào tới bí cảnh nếu như bắt gặp được tên khốn dám sỉ nhục mình, phải khiến hửn sống không bằng chết. Nhưng nếu như “đặc sứ” muốn chèo kéo hửn, việc báo thù xem ra không đơn giản rồi đây.

Có thể nói lúc này Dương Kiệt là người thanh thoi thư thả nhất khi không có một ai ra tay với anh ta cả. Cũng phải thôi, vì theo suy nghĩ của đại đa số người bình thường, lúc này Dương Kiệt đang là một kẻ bị trọng thương không có chút tính uy hiếp nào cả. Thay vì ra tay với một tên có thể lấy mạng bất kỳ lúc nào, chẳng thà dốc sức tiêu diệt những tên đang khỏe mạnh trước tính sau. Sau khi giải quyết mấy tên có uy hiếp xong mới giải quyết tới tên trọng thương sắp chết cũng được.

“Nghe nói Tư Mã huynh cũng có hiềm khích không nhỏ với tên đó, chẳng lẽ huynh chịu cam tâm tha mạng và đứng chung thuyền với hửn sao?” Trong lòng vẫn vô cùng không cam tâm, nên nhanh chóng tìm cách tìm kiếm đồng minh để gây sức ép với “đặc sứ” để rũ bỏ cái suy nghĩ chèo kéo kẻ thù của mình.

Tư Mã Phong Vân tất nhiên là hiểu rõ đôi phương muốn gì rồi, chỉ cười nhẹ nói: “Trên đời này không có ai mãi mãi là bạn, cũng chẳng có ai mãi mãi là kẻ thù cả, chỉ có lợi ích là mãi mãi mà thôi. Nếu như có thể chèo kéo tên đó, chắc chắn sẽ giúp ích cho chúng ta rất nhiều sau này. Thú thật, nói về hiềm khích với hắn, thật ra giữa ta với hắn cũng chẳng có tý hiềm khích gì cả. Có đi chẳng nữa cũng chỉ là đưa em vô dụng của ta với hắn mà thôi. Cho nên không cần thiết phải sống chết không đội trời chung với nhau làm gì. Ta nghĩ giữa hai chúng tôi có thể trở thành bạn, không phải sao?”

“Tùy huynh thôi.” Nhận thấy không thể lôi kéo được đồng minh, Đường Tứ chỉ hừ mạnh một tiếng, sau đó quay đầu bỏ đi, không muốn tiếp tục nán lại ở nơi này nữa. Đặc biệt là nếu như phía dưới kết thúc, nhìn thấy kẻ thù lãnh lặn ở trước mặt mà không thể ra tay, tuyệt đối không vui vẻ chút nào.

“Định kéo ta xuống nước à? Nằm mơ đi, ngươi vẫn không hiểu sự đáng sợ của “đặc sứ” như thế nào, dám cãi lệnh của người đó, chẳng khác nào tự tìm lấy cái chết đau khổ, thậm chí sống không bằng chết nữa là.” Tư Mã Phong Vân khẽ lẩm bẩm nói nhỏ, dường như lời nói đó vừa muốn nói Đường Tứ vừa muốn căn dặn bản thân thì phải.

“Vừa mới gặp mặt “đặc sứ” lần đầu, ta cũng cảm thấy bất ngờ hoảng hốt, không ngờ người đó có thể che mắt cả thiên hạ như thế này. Nếu như không phải còn chút giá trị lợi dụng, e rằng đã bị người ta ra tay một chương vỡ chết tại chỗ rồi.” Nghĩ tới đêm hôm trước ngày xuất phát tới bí cảnh thí luyện liên tông, “đặc sứ” chủ động tới liên lạc mình, Tư Mã Phong Vân không kiềm được run bắn người lên vì vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

“hy vọng ngươi không làm ta phải thất vọng. mặc dù ta cũng muốn trừ khử ngươi lắm.” Nhìn chằm chằm về phía Dương Kiệt đang thư thả thanh thoi nửa nằm nửa ngồi trên mặt đất để chiêm ngưỡng những cuộc giao chiến ác liệt của người khác, Tư Mã Phong Vân cười lạnh nói nhỏ một câu.

Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh ~~~~~!!

Trận chiến khốc liệt ở dưới sơn cốc đã gần tới giai đoạn cuối cùng. Hai tên thuộc hạ của Ngạo Văn Long đã trực tiếp chết dưới tay hắn. Còn về phía Thánh Hỏa Tông, chỉ còn lại mỗi Lăng Hàn Phong, Tạ Thế Hào và Lâm Thu Nguyệt mà thôi. Lúc này ai nấy đều mình đầy thương tích, chân khí trong người đã tiêu hao không ít. Tất nhiên, để giải quyết hết tất cả những đối thủ ở nơi này cũng không phải là chuyện khó. Đặc biệt là Lăng Hàn Phong và Ngạo Văn Long, trên người chúng ít nhiều cũng có át chủ bài để lật ngược tình thế, chuyển bại thành thắng.

“haha, giờ chỉ còn lại đúng năm mạng, chỉ bằng chúng ta hợp sức nhau giải quyết đám ruồi muỗi xong rồi mới giao chiến không phải tốt hơn sao, Ngạo huynh.” Lăng Hàn Phong đưa mắt liếc nhìn những người còn đang sống sót, cười lạnh nêu ra ý kiến của mình.

“cái gì, Lăng sư ....” “Câm mồm! Phế vật! cô không có tư cách lên tiếng ở đây.” Nghe thấy Lăng Hàn Phong định liên minh với Ngạo Văn Long, cả Tạ Thế Hào và Lâm Thu Nguyệt đều biến sắc. Lâm Thu Nguyệt định lên tiếng cầu xin, nhưng lập tức bị Lăng Hàn Phong ngắt lời.

Lâm Thu Nguyệt lập tức lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng, trong lòng hối hận vô cùng.

Ngạo Văn Long khẽ dúm mày suy nghĩ lời đề nghị của Lăng Hàn Phong, sau đó cười lạnh nói: “Được.”

“Ra tay ~~~!! Tuyệt học thần thông Độc Xà Thôn Thiên ~~!!” “Thiên Kiếm Thập Tam Thức, Bát Kiếm Xuyên Sơn Hà, chém ~~~!!”

Một con Bỏ Khúc Thị Xà khổng lồ và gần cả chục thanh kiếm khí lớn nhỏ khác nhau xuất hiện phóng thẳng về phía Lâm Thu Nguyệt và Tạ Thế

Hào.

“ Thanh Liên Kiếm Pháp, Thanh Liên Tịnh Thế ~~~~!!” “ Tuyệt học huyền giới cao cấp, Phàm Thiên Ngục Hỏa Ấn ~~~~!!”

Cả hai tất nhiên là không thể nhắm mắt chịu chết rồi, trực tiếp thi triển tuyệt học uy lực nhất của mình, tấn công thẳng về phía Lăng Hàn Phong và Ngạo Văn Long. Cho dù ta có chết người cũng đừng mong được toàn vẹn.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~.....!!

Tiếng tuyệt học va đập vào nhau vang động cả khu vực sơn cốc, vô số đá tảng ở xung quanh bị đồ nát tung bắn tứ phía, rải đầy trên mặt đất. Dù sao cũng là sở hữu võ hồn cấp 6 và là đệ tử cầm đầu của khu vực ngoại môn, thực lực giữa các bên chênh lệch nhau một cách rõ rệt. Đặc biệt là tên Ngạo Văn Long trước khi vào sơn cốc đã đột phá tới cảnh giới chân nguyên tầng thứ 1, thực lực đáng sợ nhất trong này. Cộng thêm sự hợp sức của Lăng Hàn Phong, kết quả cuộc đọ sức đã quá rõ ràng rồi.

“ AAAAAAAAAAAAA, ta không cam tâm ~~~~!!” Tạ Thế Hào chỉ kịp hét lên câu cảm thán cuối cùng, cơ thể trực tiếp bị Bồ Thị Khúc Xà nuốt chửng, chết không toàn thây.

Lâm Thu Nguyệt cũng không khá gì hơn, hứng trọn gần cả trăm kiếm khí vào người, cơ thể gần như không còn toàn vẹn, toàn thân phủ đầy những cái lỗ máu đáng sợ, đôi mắt thất thần, tuyệt vọng, hối hận, thậm chí có chút như được giải thoát, rơi ngã xuống đất chết ngay tại chỗ.

“ Hahahahaha ~~~~!!” Cả hai cùng bật cười khi giải quyết mọi rắc rối xong. Quay sang nhìn về phía Dương Kiệt đang nằm trên mặt đất, Ngạo Văn Long cười lạnh nói: “ vẫn còn một tên, giải quyết nốt tên này rồi tới lượt chúng ta sau.” “ Được.”

“ Trảm Phong Quyết ~~~!” “ Bát Độc Xuyên Tâm chương ~~~~!!” Một đường kiếm khí hình thành giống như cơn gió lốc đáng sợ và cú chương khí màu đen xì chứa đầy độc tố ẩn thẳng về phía Dương Kiệt.

Dương Kiệt này giờ vẫn đang trọng thương nằm ngã trên mặt đất đột nhiên tung người nhảy bật lên, Huyền Thiết Chùy xuất hiện trong tay, một chiêu Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp quét thẳng vào hai đòn đánh đang phóng tới.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~~.....!

Tuyệt học hai bên va đập vào nhau rồi nổ tung inh ỏi, sức ép đáng sợ trực tiếp đẩy lùi cả ba về phía sau.

Bát phân thắng bại ~~~!!

Cả Lăng Hàn Phong và Ngạo Văn Long đều dùng ánh mắt kinh ngạc khó tin nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt. Lúc này còn đâu cái sắc mặt tái mét, hít thở dồn dập khó khăn như lúc này nữa chứ.

Mẹ kiếp, tên khốn đó không hề bị thương! Bị chơi khăm rồi ~~~!!

“ Thế nào? Bất ngờ lắm hả? Các ngươi nghĩ sao một tiên thiên tầng thứ 9 cho dù có đánh lên đi nữa, cũng đâu thể nào dễ dàng khiến ta bị trọng thương được chứ nhỉ? Nếu ta dễ dàng bị thương như vậy thì đâu cần làm phiền các vị phải bày mưu định kế, gần chục mạng để vây giết ta đâu chứ nhỉ? Lúc này giả vờ bị thương chẳng qua chỉ muốn dụ đám chuột các ngươi ra ánh sáng mà thôi. Chỉ là không ngờ giả vờ chấn thương lại giúp ta đỡ phiền phức hơn khi các ngươi lao vào tàn sát với nhau. Thế nào, có hối hận khi không giải quyết ta sớm không? Hối hận thì sao nào? Cơ hội vây giết ta mà các ngươi không chịu nắm bắt lấy, giờ các ngươi không có cơ hội đó nữa đâu, haha ~~~!!” Dương Kiệt vẫy múa Huyền Thiết Chùy trong tay, cười chế giễu nói.

“ Người quá tự cao thái quá rồi đấy. Cho dù người có bị thương hay không, giải quyết người cũng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay. Lần trước do có tên Dương Diễm ra tay nên ta mới tha mạng cho người, thế mà người tưởng mình có đủ tư cách đứng chung mâm với ta sao?” Không biết rõ thực lực của Dương Kiệt như thế nào, Ngao Văn Long chỉ tỏ vẻ khinh thường chế giễu nói.

Còn Lăng Hàn Phong đã mang theo vẻ mặt cảnh giác, dúi mày thận trọng quan sát Dương Kiệt. Không như tên ngu xuẩn kia, hắn hoàn toàn hiểu rõ thực lực của kẻ thù như thế nào. Tuyệt đối không phải hạng dễ xoi như tên ngu xuẩn kia nói, không thận trọng thậm chí có thể lật thuyền giữa chừng cũng nên.

Nhưng nghĩ tới tám thẻ bài mà sư phụ của mình đã giao cho hắn trước khi bước vào bí cảnh. Trong lòng thầm an tâm lại đôi chút. Vấn đề quan trọng nhất hiện giờ là làm sao phóng đại uy lực của một đòn đánh, có thể trực tiếp lấy mạng của cả hai tên kia, để mình trở thành kẻ chiến thắng cuối cùng.

Tròng mắt của Lăng Hàn Phong xoay tròn, trong đầu đột nhiên lóe qua một ý tưởng, mang theo vẻ mặt thận trọng cảnh giác quay sang Ngao Văn Long nói: “ Ngao huynh, thực lực của tên này tuyệt đối không đơn giản, nghe nói Dương Diễm Dương sư huynh cũng từng lên tiếng khen ngợi qua hắn, cho rằng hắn chính là đối thủ đáng sợ nhất mà Dương sư huynh từng gặp qua. Hay là chúng ta ...” “ Đối thủ đáng sợ nhất là tên Dương Diễm từng gặp??”

Nghे xong lời “khích tướng” của tên Lăng Hàn Phong, Ngao Văn Long lập tức lộ ra vẻ bất bình không tin. Đối thủ đáng sợ nhất của tên Dương Diễm phải là ta chứ không thể nào là con heo mập phề vật đó được.

“ Người hãy đứng sang một bên theo dõi ta ra tay trăm sát tên phé vật này được rồi. Xem ra tên khốn Dương Diễn càng sống càng thụt lùi, con chó con mèo nào cũng có thể uy hiếp được hắn rồi nhỉ.”

“ Nhưng mà...”

“ không nhưng nhị gì cả, chẳng lẽ đường đường một kẻ mạnh chân nguyên như ta lại đi sợ một tên tiên thiên tầng thứ 10 sao? Nghe nói tên này chỉ có võ hồn cấp 4 thì phải. Chẳng có gì đáng để bận tâm cả. Cũng không hiểu các người vô dụng tới cỡ nào khi để một tên như thế này tung hoành ngang dọc mà không trị nổi.” Ngạo Văn Long phóng ánh mắt khinh thường chế giễu về phía Lăng Hàn Phong, sau đó trực tiếp bước ra phía trước, thanh kiếm đã rút ra khỏi bao, tạo ra tư thế sẵn bị chiến đấu.

“ Đánh đi, đánh đi đồ ngu, đợi tới khi các người lưỡng bại câu thương, bố mày sẽ tiễn cả hai xuống dưới suối vàng bầu bạn cho vui.” Bề mặt Lăng Hàn Phong lộ ra vẻ phẫn nộ không phục, nhưng trong lòng đã cười tới nổi ngậm miệng không được khi chiêu “ khích tướng” của mình đã thành công mỹ mãn. Giờ chỉ còn đứng sang một bên chờ đợi hai con gà chọi nhau tới chết, mình nhảy vào hốt cú chốt mà thôi.

“ Võ hồn hiện ~~~! Thiên Kiếm Thập Tam Thức, Diệt Phong quyết ~~~~!!” Mặc dù miệng đầy khinh thường, nhưng Ngạo Văn Long tuyệt đối không dám coi nhẹ đối phương. Nhận được sự khen ngợi của Dương Diễn tuyệt đối không đơn giản. Nên trực tiếp kích hoạt võ hồn và tung ra một trong những chiêu tuyệt học mạnh nhất của mình.

Cơ thể tựa như biến thành một cơn gió lốc màu xanh khổng lồ, tựa như có thể cuốn bay mọi thứ cản đường, bắn thẳng về phía Dương Kiệt.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 106: Dương Kiệt Vs Ngạo Văn Long

“ Tới đây nào ~~~! Huyền Vũ, hiện ~~~!! Giới Vương Quyền X 4, Phi Lũ Bồ Dưa Đại Pháp, ta bỏ ~~~~!!!” Đối diện với một kẻ mạnh chân nguyên kích hoạt võ hồn cấp 6, Dương Kiệt không dám do dự, trực tiếp thi triển hết toàn bộ thực lực của mình lao về phía trước.

Uỳnh ~~~~~!!

“ Cái gì ~~~~!!!” Cơ thể tựa như cơn gió lốc của Ngạo Văn Long chạm vào chùy khí, lập tức cảm nhận thấy một luồng sức mạnh đánh sợ va đập vào người, tuyệt học bị đánh tan, trực tiếp bị đánh bay lùi ra xa, quỳ một chân trên mặt đất, mang theo vẻ mặt khó tin nhìn chăm chăm vào đối thủ.

“ Phi Lũ Lôi Đình Phi Cước ~~~~!” Không cho đối thủ kịp định thần, trực tiếp tung người lên không trung nhào lộn một vòng, một cước đá thẳng về phía Ngạo Văn Long.

““ Thiên Kiếm Thập Tam Thức, Kiếm Trảm Thương Khung, ta phá, phá phá ~~~~~~!!!” Ngạo Văn Long phần nộ tới cùng, mặc dù đã rất cảnh giác nhưng vẫn tỏ ra đánh giá thấp đối phương nên đã thất thế trong đòn đánh đầu. Nhưng không vì thế mà có thể để đối phương hùng hổ chủ động tấn công mình được, như thế chẳng khác nào là một sỉ nhục đối với mình sao?

Thanh kiếm khí khổng lồ toàn thân khảm đầy hoa văn xuất hiện sau cú đâm kiếm của Ngạo Văn Long, bắn thẳng về phía bàn chân sét đang áp sát tới.

Rầm ~~~~~!!

Bàn chân sét khê chạm vào thanh kiếm lập tức bị vỡ tan nát ra, thanh kiếm khí tiếp tục bắn thẳng về phía Dương Kiệt vẫn còn đang treo người trên không.

“ Giỡn hoài, tưởng bố mày dễ xoi lắm sao? Xem chiêu tuyệt học phòng thủ mới của ta đây, Phì Lũ .... Đúng rồi, Phì Lũ Mỡ Bụng Hộ Thể, ta mở ~~~~~!!!” Chỉ thấy Dương Kiệt đột nhiên ưỡn cái bụng đầy mỡ thịt của mình ra, cái bụng mỡ đó lập tức phóng thích ra một cái bụng khí trong suốt khổng lồ chắn ngay trước mặt mình, chính giữa cái bụng đó có nốt ruồi nhô cao lên, nếu lập ngang lại sẽ giống như một cái nắp nồi đất vậy, trông vô cùng khôi hài!

Uỳnh ~~~~~!!

Thanh kiếm khí có uy lực đáng sợ đâm thẳng vào cái “ mỡ bụng” trong suốt đó, lập tức vỡ tan ra thành nhiều mảnh. Bề mặt cái “ mỡ bụng” chỉ khê rung nhẹ vài cái rồi ngưng hẳn, thậm chí không thể để lại vết xước nào trên đó cả.

“ Hahaha, sợ chưa? Đừng nói các ngươi sợ, ngay cả ta còn cảm thấy sợ trước uy lực phòng thủ của chiêu này nữa nè.” Dương Kiệt khoái trí cười lớn, trong lòng thầm xoa đầu tự khen, không ngờ mình lại nghĩ ra những chiêu thức uy lực kinh thiên động địa như thế này.

“.....” Ngạo Văn Long.

“.....” Lăng Hàn Phong và Tư Mã Phong Vân.

Rốt cuộc con heo mập này là quái vật phương nào thế này? Sao lúc nào cũng thi triển ra những tuyệt học kỳ dị quái đản như thế này. Chỉ là những

tuyệt học đó uy lực vô cùng đáng sợ, không cảnh giác thậm chí lật thuyền giữa sông cũng không chừng.

“ Mẹ kiếp, mày giỡn mặt với tao hả ~~~!!” Ngạo Văn Long phần nộ tốt cùng, không chỉ một lần mà là hai, ba lần bị đối phương chọc tức, không nổi điên mới là lạ á. “ Tuyệt học thần thông, Mạc Tà Khai Thiên ~~~!!!”

Chỉ thấy trời đất đột nhiên tối sầm lại, trên đỉnh không trung sơn cốc xuất hiện ánh hào quang ngũ sắc, tựa như một bóng đèn chiếu sáng từ trên cao chiếu xuống sân khấu vậy. Ngay sau đó một thiếu phụ có sắc đẹp tuyệt trần cao gần hai trượng, tay cầm Mạc Tà Kiếm từ bên trong ánh hào quang xuất hiện, theo tư thế mũi kiếm chĩa hướng thẳng xuống đất, cơ thể treo ngược lại với tư thế một tiên nữ giáng trần đâm thẳng vào mục tiêu ở phía dưới.

Dương Kiệt đã bị sức ép đáng sợ từ trên người vị thiếu phụ xinh đẹp kia phát tán ra dí chết trên mặt đất, toàn thân không nhúc nhích được nhỉ cả. Lúc này thậm chí hai chân đã lún sâu xuống đất, càng lúc càng sâu hơn nữa.

Uy lực của võ hồn cấp 6 quả thật đáng, nếu như không phải trực tiếp đối diện, sẽ không thể nào biết rõ nó đáng sợ tới mức độ như thế nào.

“ AAAAAAAAAAAAA, Huyền Vũ cứu giá ~~ , Huyền Vũ Chi Lực kích hoạt ~~~~~!!” Đôi mắt Dương Kiệt đã tràn đầy gân máu, trực tiếp phóng thích Huyền Vũ xuất hiện trên đỉnh đầu, tựa như hình thành một tấm khiên khổng lồ để chống đỡ đòn tấn công của vị thiếu phụ xinh đẹp đó. Đồng thời không quên kích hoạt hiệu ứng giảm một cấp võ hồn của đối phương.

Cơ thể vị thiếu phụ đột nhiên run lên một cái. Có cảm giác như sức lực trong cơ thể bị rút đi một phần không nhỏ, trong đôi mắt lóe qua tia sáng dị

thường. Chỉ là vị thiếu phụ này chỉ là một võ hồn, không thể lên tiếng truy hỏi vì sao, chỉ còn cách tiếp tục lao xuống tấn công mục tiêu mà thôi.

Ngạo Văn Long hoàn toàn không biết được uy lực của võ hồn mình đã bị giáng xuống một cấp, mang theo vẻ mặt phẫn khích nhìn chằm chằm vào vị thiếu phụ xinh đẹp kia giáng lâm lấy mạng kẻ thù của mình.

“ Võ hồn đó không đơn giản.” Nhìn thấy con thú giống như con rùa khổng lồ có rân quấn quanh cổ xuất hiện trên không trung, Tư Mã Phong Vân khẽ dúm mày lẩm bẩm nói nhỏ.

“ Hahah, võ hồn cấp 4 mà đòi chọi với võ hồn cấp 6. Cho dù sức phòng thủ của võ hồn của con heo mập khá mạnh, nhưng chỉ như trứng chọi đá mà thôi.”

Lăng Hàn Phong nhìn thấy võ hồn của Dương Kiệt xuất hiện, trên môi lộ ra nụ cười chế giễu, tựa như một chuyên gia bình phẩm nói. Đồng thời cánh tay đã thò vào trong ngực áo, chuẩn bị rút tấm thẻ bài ra để giải quyết luôn tên Ngạo Văn Long sau khi con heo mập đáng ghét kia đã bị tan xác dưới đòn tấn công đáng sợ kia.

Rầm ~~~~~!!

Quả đúng như Lăng Hàn Phong nhận định, cho dù võ hồn của Ngạo Văn Long bị giảm một cấp, nhưng cũng vẫn còn là võ hồn cấp 5, không phải một võ hồn cấp 4 như Huyền Vũ có thể chống cự được. Võ hồn của Dương Kiệt chỉ chống đỡ được vài giây lập tức bị đánh vỡ tan ra, ngược lại hình bóng vị thiếu phụ đã nhạt đi rất nhiều, xem ra uy lực đã bị Huyền Vũ của Dương Kiệt đánh tan không ít.

Cũng may là võ hồn của Dương Kiệt kích hoạt theo hệ thống, nên cho dù bị đánh vỡ tan ra, cũng không gây ảnh hưởng gì tới anh ta cả. Thậm chí

chỉ cần vài phút sau đã có kích hoạt lại thêm lần nữa, không giống như võ hồn của đại đa số người ở Huyền Thiên Đại Lục, bị đánh tan phải tốn thời gian dài để hồi phục.

“ Phì Lũ Mỡ Bụng Hộ Thể, ta mở ~~~~~!!” Cái bụng khí khổng lồ trong suốt lại lần nữa xuất hiện, lần này là ngay trên đỉnh đầu của anh ta, trực tiếp hứng trọn mũi kiếm của vị thiếu phụ đang tiếp tục ghim xuống.

Rầm ~~~~~!!!

Đất đá cát bụi tung bay tứ phía, ngay vị trí Dương Kiệt đang đứng lập tức hình thành một cái hố sâu khổng lồ, và Dương Kiệt tựa như bị biến mất trong không khí, không còn tìm thấy hình bóng của anh ta nữa.

“ Chết, chết rồi chẳng??” Đôi mắt Lăng Hàn Phong lóe qua tia sáng phấn khích. Cái gai trong mắt đã được nhổ đi, tâm trạng vui mừng thành thoi hơn bao giờ hết.

Đồng thời bàn tay nắm chặt tám thẻ bài, chuẩn bị tung đòn kết liễu luôn cả tên Ngạo Văn Long đã cười hề hả như một thằng điên không đòn tấn công của mình đã đạt được kết quả mỹ mãn.

“ Haha, cái gì mà là đối thủ đáng sợ nhất mà tên Dương Diễn cũng phải e ngại chứ? Thực lực chỉ có thể thôi sao? Thậm chí không đỡ nổi một chiêu của ta đã tan xương nát thịt, chết không toàn thân rồi. Xem ra tên Dương Diễn cũng chỉ có thể mà thôi, hẳn không còn xứng đáng làm đối thủ của ta nữa, hahahaha ~~~~!!” Ngạo Văn Long mang theo vẻ mặt “ bố mày là thiên hạ vô địch” cười lạnh buông lời chế giễu, không chỉ nhắm vào Dương Kiệt, mà cả Dương Diễn cũng bị lôi vào so sánh.

“ Tới lượt mi ..... Cái gì ~~~~!!” “ Chết này ~~~~~!!!” Trong lúc Ngạo Văn Long chuẩn bị quay người giải quyết nốt tên còn lại. Lăng Hàn

Phong đã kích hoạt tấm thẻ bài trong tay, một tia sáng có uy lực kinh thiên động địa từ trong thẻ bài phóng thích ra, tựa như một tia laser bắn thẳng vào người mục tiêu với tốc độ nhanh như chớp.

“ A ~~ , đồ khôn, dám đánh lén ta ~~ , Thiên Kiếm Thập Tam Thức, Nhất Kiếm Định Càn Khôn, chém ~~~~~!!” Cảm nhận uy lực đáng sợ từ trong thẻ bài phóng thích ra, Ngạo Văn Long không dám khinh thường, trực tiếp tung ra chiêu thức mạnh nhất bình sinh của mình, chiêu thứ 6 trong Thiên Kiếm Thập Tam Thức, một thanh kiếm toàn thân tỏa ra sắc màu vàng óng ánh, to gần một trượng theo thể thái sơn áp đỉnh, từ trên không chém xuống, chém thẳng về phía tia laser đang bắn tới.

Rầm ~~~~~!!

Thanh kiếm mạ vàng của Ngạo Văn Long chỉ chạm vào tia “lazer” thậm chí không trụ được một giây đồng hồ đã bị vỡ tan ra trong không khí. Uy lực sánh ngang một đòn đánh của kẻ mạnh tông sư không phải một chân nguyên tầng thứ 1 như Ngạo Văn Long có thể chống cự nổi.

“ Chết đi, chết đi, ta mới là người chiến thắng sau cùng ~~~~!!” Lăng Hàn Phong phấn khích tột cùng khi thấy đòn chống đỡ của đối phương không có tác dụng.

“Tuồng dễ xoi bố mày lắm sao ~~~~??” Ngạo Văn Long mang theo vẻ mặt đau xót từ trong nhãn càn khôn rút ra tấm thẻ bài, nhanh chóng ném ra phía trước.

Uỳnh ~~~~~!!

Tấm thẻ bài do Ngạo Văn Long ném ra lập tức hình thành một tấm lá chắn khí màu bạc, luồng tia “lazer” bắn thẳng vào bề mặt tấm khiên, vang lên tiếng ma sát động trời, gió lốc đáng sợ hình thành sau pha va chạm đã

thôi bay cả Ngạo Văn Long và Lăng Hàn Phong về phía sau, tông gãy nhiều đá tảng trên đường bay, té ngã xuống đất, một vũng máu từ trong miệng cả hai phun bắn ra, sắc mặt ai nấy đều tái nhợt như đang bệnh nặng vậy.

Vẫn là bất phân thắng bại!

Lăng Hàn Phong có át chủ bài, chẳng lẽ một đệ tử đầu đàn, đồng thời là con cháu của một thái thượng trưởng lão của Thiên Kiếm Tông như Ngạo Văn Long lại không có sao?

Tất nhiên, những át chủ bài như thế tuyệt đối không nhiều, dùng một lần xem như không còn gì cả. Nếu như không phải rơi vào tình thế nguy hiểm tới tính mạng, còn lâu chúng mới chịu bung ra át chủ bài của mình.

“ngươi, ngươi ....” Sắc mặt của Lăng Hàn Phong vô cùng khó coi. Át chủ bài lợi hại nhất của mình đã tung ra, nhưng vẫn không thể lấy mạng được đối phương. Ngoài ra còn phải hứng chịu cơn thịnh nộ của một kẻ mạnh chân nguyên sau khi đối phương định thần lại, tuyệt đối không phải là điều hân muốn nhìn thấy lúc này.

“Đồ khốn ~~~! Vì mày mà tao phải uống phí hết lá bài cứu mạng của mình, tao phải phang cây xẻ thịt mày ra thành từng mảnh mới hả giận, aaaa ~~~~!!” Ngạo Văn Long như một con thú bị thương, phần nộ, điên cuồng và khát máu, giờ trong đầu chỉ suy nghĩ duy nhất mỗi việc là phải tàn sát đối phương như thế nào mới xoa dịu được cơn phần nộ của mình.

“Thiên Kiếm Thập Tam Thức, Trảm Phong Quyết, trảm ~~~~!!” Hai tay nắm chặt cán kiếm, từ trên đỉnh đầu bổ mạnh xuống, một luồng kiếm khí màu xanh lá tựa như vô số cơn gió lốc đáng sợ bắn thẳng về phía Lăng Hàn Phong vẫn còn đang nằm ngã trên mặt đất.

“ Không hay rồi ~~~~!!” Đôi mắt của Lăng Hàn Phong giương to ra hết cỡ, trong vẻ mặt hoảng sợ mang theo chút vẻ tuyệt vọng, chỉ biết ngơ ngác nằm đó chờ đón đòn tấn công của đối phương bắn tới.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 107

‘ AAAAAA~~~!!’ Tiếng gào thét đầy đau khổ của Lăng Hàn Phong vang lên liên hồi khi bị những cơn gió lốc đáng sợ kia cào xé cơ thể của mình, máu thịt bê bết, nhuộm đỏ cả cơ thể.

Rầm ~~~~~!!

Chịu đựng cơn đau xác thịt gần cả phút đồng hồ mới rơi ngã xuống đất, lúc này hắn đã nằm thoi thót trên mặt đất, đừng nói đứng dậy, ngay cả cử động ngón tay cũng đã là cả một vấn đề. Tất nhiên, đòn đánh này vẫn chưa đủ để lấy mạng của hắn, nhưng cũng không còn quá xa nữa rồi.

“ Hahaha, thế nào? Ném thử món ngon tao giành cho mày hài lòng chứ? Chưa đâu, tao chưa muốn giết mày vội, ít nhất cũng phải xẻo từng miếng thịt, rút từng khúc xương của mày ra, hành hạ mày tới nỗi sống không bằng chết mới có thể khiến tao nguôi giận vì đã uổng phí một tấm thẻ phòng hộ quý giá của tao, hahaha ~~~!!” Ngạo Văn Long mang theo vẻ mặt điên cuồng khoái trí cười nói.

Cơ thể Lăng Hàn Phong không kiềm được run lên một cái trước lời nói điên cuồng của đối phương, nhưng tất cả những hắn có thể làm lúc này chỉ là nằm đó chịu đựng những đợt hành hạ tàn nhẫn của đối phương mà thôi.

Bộp ~ bộp ~ ~ .....!

Tiếng bước chân tựa như tiếng gọi tử thần càng lúc càng tiến tới gần khiến Lăng Hàn Phong vừa hoảng sợ vừa căm phẫn: “ nếu như ta vẫn còn át

chủ bài trong tay, nếu như ta đã đạt tới cảnh giới chân nguyên, thì đâu cần phải gánh chịu nỗi nhục như thế này, Ta hận ~~!!”

“ Từ từ thưởng thức đi nhé, khả khả ~~!!” Thanh kiếm trong tay vung lên đâm xuống ghim thẳng vào cánh tay phải của Lăng Hàn Phong, sau đó trượt mạnh vẽ một đường dài trên cánh tay của hắn, máu thịt phun bắn ra kinh dị vô cùng.

Cơ thể của Lăng Hàn Phong đang co giật liên hồi trước trò hành hình của đối phương, tiếng gào thét khàn cả cổ vang lên một cách yếu ớt. Hắn có nằm mơ cũng không thể nào ngờ được có ngày mình phải chịu những cảnh đáng sợ như thế này.

Tay trái, tay phải, xuống tới đôi chân rồi ngược lên trước ngực, lúc này thịt trên cơ thể Lăng Hàn Phong đã gần như không còn nguyên vẹn, nếu như là người thường e rằng đã chết vì mất máu và đau từ lâu rồi. Nhưng đáng tiếc hắn là một tiên thiên, sức sống cực mạnh, vẫn chưa thể chết nổi. Thú thật, với tình cảnh như thế này, thà chết đi còn hơn. Ít ra không cần phải tiếp tục chịu đựng kiểu theo xác đáng sợ như thế này.

“ Đùa thế đủ rồi đấy, kết thúc mày thôi, chết ....” “ Đúng thế, kết thúc thôi, Phì Lũ Bồ Dưa Đại Pháp, ta bỏ ~~~~~!!” Trong lúc Ngạo Văn Long sau khi trút hết cơn giận chuẩn bị giải quyết tên Lăng Hàn Phong, phía sau đột nhiên vang lên giọng nói mà hắn hoàn toàn không bao giờ nghĩ rằng sẽ nghe thấy nữa.

Ngạo Văn Long giật mình hoảng hốt quay đầu lại nhìn, phát hiện quả chùy khổng lồ đang bổ xuống với tốc độ cực nhanh. Không đủ thời gian để thu lại thanh kiếm đang đâm xuống chuẩn bị kết liễu Lăng Hàn Phong, chỉ còn cách cắn răng phóng thích chân nguyên trong cơ thể, hình thành lớp lá chắn phòng hộ để hứng trọn quả chùy đáng sợ kia.

Boong ~~~~~!!

Ngạo Văn Long bị uy lực cú bổ chùy đẩy lùi ra xa, chân nguyên trong cơ thể có khuynh hướng chạy tán loạn, trước ngực tựa như bị ai đó tông mạnh vào, miệng cảm nhận thấy mùi vị ngọt tanh, một vũng máu từ trong miệng phun bắn ra.

“ Hắn vẫn chưa chết ~~~!!” Cả Ngạo Văn Long và Lăng Hàn Phong đều lộ ra vẻ kinh ngạc khó tin khi nhìn thấy bóng người thô to của Dương Kiệt.

Ngạo Văn Long kinh ngạc phần nộ, Lăng Hàn Phong sợ hãi kèm theo chút kỳ vọng. Kỳ vọng Dương Kiệt có thể trảm sát tên khốn trời đánh đã khiến mình thành thế này. Cho dù sau cùng có thể cũng phải chết, nhưng nếu như nhìn thấy tên khốn đó chết trước mình, tuyệt đối là điều tốt đẹp nhất mà mình mong mỏi đây.

Không đợi Ngạo Văn Long kịp định thần, Dương Kiệt trực tiếp lao thẳng về phía hắn, một chiêu Phì Lũ Bạo Liệt Quyền đâm thẳng vào đối phương.

Pằng ~~~~~!!

Ngạo Văn Long hứng trọn cú đâm khí to gần bằng chiếc xe hơi vào người, cơ thể không tự chủ bị đẩy lùi về phía sau và té ngã xuống đất, nhất thời không động đậy được nữa.

Dương Kiệt tung người nhào lộn trên không trung, một bàn chân sét được đá ra, bắn thẳng về phía đối thủ vẫn còn đang nằm chết ở phía dưới.

Rầm ~~~~~!!

“ A ~~~~~!!!” Ngạo Văn Long gào lên một tiếng đầy đau khổ, cơ thể tê tái đau tới tận xương tủy, có cảm giác như cơ thể trở nên yếu ớt đi rất nhiều.

Tuy không kích hoạt hiệu ứng biến hấn thành “ gà châu phi”, nhưng hiệu ứng tê liệt và giảm phân nửa sức phòng thủ đã kích hoạt. Như thế là quá đủ đối với Dương Kiệt rồi.

“Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bỏ ~~~~~!!” Cơ thể Dương Kiệt tựa như quả bom tiêu kích từ trên không thả thẳng xuống, Huyền Thiết Chùy vấy máu trong tay, theo tư thế thái sơn áp đỉnh bổ thẳng vào đầu của đối phương.

Bạchhhh ~~~~~!!

Ngạo Văn Long thậm chí không kịp kêu lên tiếng đầu, cái đầu tựa như quả dưa hấu bị người ta cầm gậy bổ mạnh vào, máu thịt óc não phun bắn tứ tung, chết một cách tức tưởi.

Đường đường một đệ tử dẫn đầu Thiên Kiếm Tông, một kẻ mạnh chân nguyên chân chính sở hữu võ hồn cấp 6, chỉ vì chút đắc chí không cảnh giác, bị đánh lén phía sau. Quan trọng nhất là dính phải những chiêu tuyệt học có hiệu ứng của Dương Kiệt, khiến hấn không thể nhúc nhích phản kháng, trở thành oan hồn dưới quả chùy đã từng nhuộm qua máu thịt óc não của biết bao nhiêu người.

“ Dính dong, bạn tiêu diệt một chân nguyên tầng thứ 1, nhận được 100000 điểm kinh nghiệm.”

Phụp ~~~~~!!

Một vũng máu từ trong miệng Dương Kiệt phun bắn ra, nhuộm đỏ cả mặt đất gần đó.

Lúc này dính phải tuyệt học thần thông của Ngạo Văn Long, bản thân đã bị chấn thương rồi, cũng may là tên khốn đó tưởng mình đã tan xương nát

thịt nên không dò xét kỹ dưới đáy cái hồ, tạo cơ hội cho mình ẩn núp ở trong đó, chờ thời cơ từ phía sau đánh lén dứt điểm đối phương.

Nếu như không phải vì hấn chủ quan dương dương tự đắc, đang hào hứng hành hình Lăng Hàn Phong, e rằng không có chút cơ hội gì cho Dương Kiệt rồi. Phải biết rằng một chọi một với hấn, cơ hội giành chiến thắng của Dương Kiệt chưa tới mười phần trăm nữa là.

Vẫn còn một tên cần phải giải quyết!

Dương Kiệt cố gắng nén lại những vũng máu đang muốn phun ra từ miệng, từ từ bước tới bên cạnh Lăng Hàn Phong, với tư thế từ trên cao nhìn xuống nhìn vào hấn.

“ Không... không ngờ hai ... hai ta lại rơi ... rơi vào tình... tình cảnh này... haha... hahahaha ~~~!!” Lăng Hàn Phong đã yếu ớt vô cùng, nhưng vẫn cố gắng cười một cách điên dại và tuyệt vọng.

“ Có lời trần trối gì không?” Mặc dù từ là kẻ thù, nhưng đối phương cũng sắp chết rồi. Chết rồi thì mọi ân oán xem như đã kết thúc, không cần thiết phải gây khó dễ thêm cho hấn làm gì nữa.

“ Trần ... trần trối ....” Trong đôi mắt của Lăng Hàn Phong lóe qua tia sáng hoảng sợ. Tất nhiên rồi, khi đối diện cái chết, ai mà có thể làm tới mức độ坦然 đối diện chứ? Ít nhất một người như Lăng Hàn Phong là không thể.

“ Chỉ mong ... chỉ mong cho ta ... cho ta cái chết nhẹ... nhẹ nhàng... ngoài ra.... Ngoài ra.....” Lăng Hàn Phong hít sâu một hơi vào người, tựa như đã chấp nhận kết quả tồi tệ nhất mà mình phải hứng chịu, nở nụ cười tuyệt vọng nói: “ hãy.... Hãy đối xử với... với Diệp sư ... sư muội thật... thật tốt....”

Chết tới nơi rồi, còn gì đáng để luyến tiếc nữa, chỉ muốn lòng được thanh thản chút mà thôi.

“ Yên tâm!” Huyền Thiết Chùy vấy máu trong tay, vung lên bổ thẳng vào ngực của Lăng Hàn Phong, mục đích để hắn chết được toàn thây.

Pàng ~~~~~!!

“ Dính dong, bạn tiêu diệt được một tiên thiên tầng thứ 9, nhận được 50000 điểm kinh nghiệm.”

Lăng Hàn Phong mang theo nụ cười giải thoát vì những cơn đau đáng sợ khi bị hành hình lúc này, đôi mắt nhắm chặt lại, mãi mãi chìm sâu trong màn đêm vô tận.

Đường đường một đệ tử thiên tài sở hữu võ hồn cấp 6, tương lai sáng lạng, không ngờ lại có kết cục như thế, quả thật là mọi thứ do bản thân mình tự gây ra, chết cũng chẳng có ai thương hại.

Bóp bóp ~~~~!!

Tiếng vỗ tay từ phía sau lưng Dương Kiệt vang lên không dứt, kèm theo tiếng bước chân nhẹ nhàng càng lúc càng tiến tới gần. Không cần hỏi, chính là con cáo già Tư Mã Phong Vân chứ còn ai nữa.

“ Đúng như ta đã dự đoán, người chính là kẻ chiến thắng sau cùng. Xin chúc mừng.” Giọng nói khó ưa của tên khốn vang lên, Dương Kiệt cười lạnh quay người lại đối diện với đối phương, định chờ xem thử đối phương muốn giở thêm trò gì nữa.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 108: Huyết Ma Đạo

“ Xem ra ngươi rất vui mừng, đúng không?’ Nhìn thấy khuôn mặt cực kỳ đáng ghét khó ưa của đối phương, Dương Kiệt suýt chút kèm chế không được lao tới tát vài cú vào mặt hắn cho bỏ ghét.

“ Được chiêm ngưỡng một bữa tiệc biểu diễn đầy chết chóc, có thể không vui được sao?” Tư Mã Phong Vân khẽ giơ hai tay, lộ ra vẻ vô tội mỉm cười đáp.

“ Muốn gì nói thẳng đi, ta không muốn nói chuyện với một kẻ ngay cả đồng đội cũng có thể bán đứng như ngươi.” Dương Kiệt vô cùng khinh bỉ những tên khôn nạn đề tiện như thế này.

“ Đồng đội?? Hình như ngươi có chút nhầm lẫn thì phải. Ta chưa bao giờ xem chúng là đồng đội của mình cả, nên không hề có chuyện bán đứng hay không bán đứng. Giữa hai bên chỉ là giao dịch hợp tác làm việc với nhau, khi cảm thấy vụ giao dịch hợp tác này không cần thiết nữa, ta chỉ trực tiếp hủy bỏ đó, không có vấn đề gì chứ nhỉ?” Tư Mã Phong Vân mỉm cười nói tiếp: “ Nếu như muốn nói là đồng đội, chỉ có người duy nhất còn sống sót ở đây, mới đủ tư cách trở thành đồng đội của ta mà thôi.”

Lúc này Dương Kiệt đang cảnh giác vô cùng. Đừng xem lúc này hắn đang mỉm cười nói chuyện tỏ vẻ thân thiện, những tên như thế này có thể đâm sau lưng lúc nào không hay đấy.

“ Ngay từ bây giờ, ta chân thành ngỏ lời mời với ngươi hãy gia nhập vào đội ngũ của ta.” Tư Mã Phong Vân nói ra mục đích của mình.

“ Nếu như ta từ chối.” Dương Kiệt dúm mảy không biết đối phương đang muốn giở trò gì. Cách nay còn chưa bao lâu hắn còn định hãm hại mình, thế mà giờ này lại lên tiếng chèo kéo, tuyệt đối không đơn giản.

“ Từ chối? Ta không nghĩ ngươi đủ can đảm để từ chối ta.” Tư Mã Phong Vân vẫn mang theo nụ cười đầy tự tin, từ trong lòng rút ra một viên ký ức ma thạch, trực tiếp kích hoạt hình ảnh đã từng diễn ra trong sơn cốc. Đặc biệt là hình ảnh Dương Kiệt một chùy vỗ bể đầu Ngạo Văn Long và kết liễu Lăng Hàn Phong, hiệu ứng hình ảnh sắc nét vô cùng.

Đôi mắt của Dương Kiệt tràn đầy sát khí dúm chặt lại. Không ngờ cáo già lại chơi trò ghi hình như thế này. Nếu như những hình ảnh đó công khai ra ngoài, tai họa đáng sợ chắc chắn sẽ ập xuống đầu Dương Kiệt ngay tức khắc.

Khoan nói tới việc sát hại đồng minh và đồng môn. Bản thân Ngạo Văn Long và Lăng Hàn Phong đều là những tên đệ tử được tông môn trọng tâm bồi dưỡng. Đặc biệt là tên Ngạo Văn Long, nghe nói là con cháu đích tôn của một thái thượng trưởng lão của Thiên Kiếm Tông. Nếu như để người đó biết được mình ra tay đánh bể đầu cháu ruột của lão. Không truy sát anh ta tới chân trời góc biển mới là lạ á.

Nếu như chỉ Thiên Kiếm Tông còn có chút cơ hội sống sót, nhưng giờ có thể ngay cả Thánh Hỏa Tông cũng không tha cho mình đâu. Nhị đại môn phái cùng truy sát, tuyệt đối không phải một tiên thiên quèn như Dương Kiệt có thể chống cự nổi.

“ Thế nào, ngươi có định rút lại lời từ chối lúc nãy chứ nhỉ?” Tư Mã Phong Vân mang theo phong thái của người chiến thắng nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt, vô cùng khoái trí chờ đợi đối phương phải cắn răng cúi đầu.

“ Chẳng lẽ ta không còn đường nào khác để lựa chọn sao?” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt bất cam cắn răng hỏi.

“ Tất nhiên.” “ Không, vẫn còn, đó chính là .....”

“ Giết người, Phì Lũ Bồ Dưa Đại Pháp, ta bỏ ~~~~!!” Huyền Thiết Chùy vung lên, một cú bỏ thẳng về phía Tư Mã Phong Vân.

Giết người diệt khẩu ~~!!

Không có gì an toàn và hiệu quả hơn việc giết chết tên khốn đó để bịt đầu mối cả.

Nhìn thấy quả chùy khí không lồ bỏ thẳng xuống, Tư Mã Phong Vân vẫn sắc mặt không đổi, chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, tay phải đưa lên vẫy nhẹ một cái.

Uỳnh ~~~~~~!!

Quả chùy khí lập tức bị đánh tan trong không khí, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy. Dương Kiệt giương to đôi mắt ra hết cỡ, mang theo vẻ mặt khó tin nhìn chăm chăm vào đối phương.

Khí thể từ trên người hắn phát tán ra tuyệt đối là một chân nguyên tầng thứ 2.

Tên khốn này rõ ràng chỉ mới vừa đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 10 ngay trước khi đại hội tỷ võ hằng năm bắt đầu. Cho tới giờ chỉ khoảng một tháng là cùng, bằng cách nào mà hắn có thể đột phá như tên lửa thế này.

Đừng nói một tên chỉ võ hồn cấp 5 như hắn, cho dù là sở hữu võ hồn cấp 9, thánh phẩm cũng chưa chắc làm được điều đó.

“ Ngạc nhiên lắm sao? Ta có được thực lực như lúc này, phải nói lời tạ ơn đối với những tên ngu xuẩn đã tàn sát lẫn nhau ở nơi này đây.” Tư Mã Phong Vân cười nhẹ nói, tựa như một chuyện quá sức bình thường và đơn giản đối với hắn vậy.

“ Ý của ngươi là .....” Dương Kiệt há hốc vì kinh ngạc, chợt nhớ ra một truyền thuyết đã từng nghe qua sau khi gia nhập Thánh Hỏa Tông, cơ thể không kiềm được run lên một cái.

“ Xem ra ngươi cũng đã đoán ra rồi chứ nhỉ? Đúng thế, ta là người của Huyết Ma Đạo.” Tư Mã Phong Vân cũng chẳng giấu giếm làm gì, trực tiếp công khai thân phận của bản thân.

“ Quả nhiên ~~~!!” Dương Kiệt không tự chủ hít sâu một hơi lạnh vào người.

Huyết Ma Đạo. Một đạo phái từng tung hoành ở khu vực trung ương Huyền Thiên Đại Lục một ngàn năm trước, cho tới khi bị tất cả các tông phái chánh đạo hợp sức xóa sổ cách nay hai trăm năm về trước. Không ngờ vẫn còn người của Huyết Ma Đạo còn sống và âm thầm xâm nhập vào khu vực U Châu này.

Người của Huyết Ma Đạo tàn nhẫn háo sát. Đặc biệt là vì muốn nâng cao thực lực của bản thân, có thể không từ bỏ bất kỳ thủ đoạn nào. Đặc biệt là sở hữu một trận pháp ma tà tàn nhẫn “ Thiên Ma Hấp Huyết Đại Pháp”. Trận pháp này dùng để hấp thụ tinh huyết của con người, bồi dưỡng bản thân.

Nghe nói từng có một vị đại năng trong Huyết Ma Đạo, vì muốn gia tăng thực lực của bản thân, đã sử dụng Thiên Ma Hấp Huyết Đại Trận xóa sổ một vương triều hùng mạnh ở khu vực trung ương, trên hàng tỷ sinh mạng vô tội bị huyết tế để lót đường cho sự lớn mạnh của hắn.

Hành động tày trời của Huyết Ma Đạo đã chạm tới ranh giới cho phép của các tông môn hùng mạnh ở khu vực trung ương. Mặc dù trong mắt của họ, sinh mạng của những người dân thường ở vương triều chẳng đáng là gì, nhưng cái gì cũng có giới hạn của nó. Và lại, lúc này Huyết Ma Đạo chưa lớn mạnh chỉ dám ra tay với dân thường, đợi sau này một khi lớn mạnh rồi thì sao? Trực tiếp ra tay với cả tông môn luôn à? Với tốc độ trưởng thành của Huyết Ma Đạo, thậm chí đã có dấu hiệu vượt khỏi tầm kiểm soát của các tông môn hùng mạnh đó rồi đây.

Thế là các tông môn hùng mạnh ở trung ương ở hợp sức lại với nhau, trực tiếp tràn vào sào huyệt của Huyết Ma Đạo, trực tiếp trấn áp tông đạo đáng sợ này.

Nghe nói cuộc chiến khốc liệt đổ ra gần hai tháng trời mới kết thúc, kết quả là người của Huyết Ma Đạo trực tiếp bị xóa sổ. Nhưng người của tông môn cũng hứng chịu thiệt hại nặng nề, thậm chí có không ít đại năng độ kiếp tử trận, còn xuất khiếu, nhập thể gì đó, càn tính bằng đơn vị từ ngàn, chục ngàn trở lên. Khiến tông môn hùng mạnh ở khu vực trung ương phải trốn về sào huyệt của mình ném vết thương một thời gian dài, rũ bỏ ý định bành trướng thế lực tới các khu vực lân cận mà họ đang tiến hành. Nếu không thì U Châu lúc này thậm chí đã trở thành thuộc địa của một trong những tông môn hùng mạnh ở trung ương từ lâu rồi, đâu còn độc lập như lúc này.

Trong tận thâm tâm của nhiều người ở những khu vực quê mùa yếu kém, Huyết Ma Đạo tựa như vị cứu tinh của họ. Nhưng trong mắt của Dương Kiệt, người của Huyết Ma Đạo tuyệt đối đáng chết. Có thể nói là gặp một tên giết một tên, gặp hai tên trăm cả hai.

“ Thế nào, ngươi có cảm thấy hứng thú và háo hức với thực lực mà ta đang sở hữu không? Hãy gia nhập bọn ta, ngươi cũng sẽ có được những gì mà ta đang có. Nói cho ngươi biết, lúc này ta chỉ vừa mới hấp thụ những

người đã chết trước đó thì đã đạt tới cảnh giới chân nguyên tầng thứ 2 một cách dễ dàng. Nếu như hấp thụ luôn cả tinh huyết của Ngạo Văn Long và Lăng Hàn Phong, thực lực của ta thậm chí có thể đột phá tới cảnh giới chân nguyên tầng thứ 3, tầng thứ 4 cũng không chừng, hahahaha ~~~~!!” Tư Mã Phong Vân tựa như hóa thân thành tên tín đồ cuồng nhiệt, phấn khích cười nói.

Rắc rối to rồi, hiện giờ đã đáng sợ như thế này, đợi hấn hấp thụ luôn tinh huyết của Ngạo Văn Long và Lăng Hàn Phong, e rằng cả bí cảnh này không ai có thể trừ khử được hấn nữa. Đó là trường hợp hấn không tiếp tục chơi thêm trò hấp thụ tinh huyết của người khác thêm lần nữa. Nếu như tất cả những người có mặt trong bí cảnh trở thành phân bón cho hấn, sẽ đáng sợ tới cỡ nào nhỉ?

“ Cơ hội cuối cùng giành cho ngươi đây, hãy suy nghĩ thật kỹ trước khi trả lời, đừng để phải hối hận không kịp.” Tư Mã Phong Vân phóng ánh mắt tràn đầy sát khí về phía Dương Kiệt, lên giọng uy hiếp dọa nạt.

“ Câu trả lời của ta là .... Châu ~~~~!!” Tạm thời không phải là đối thủ của đối phương, chỉ còn cách rút lui chiến lược, đợi sau khi an toàn tìm nơi giết quái thăng cấp, chỉ cần đạt tới cảnh giới chân nguyên, sẽ không còn sợ hấn nữa. Thậm chí có thể phản sát mối hiểm họa tiềm ẩn này cũng không chừng.

Vô cùng dứt khoát thi triển Càn Khôn Nhất Thiểm, cơ thể tựa như bốc hơi trong không khí, đợi tới khi xuất hiện đã ở cách xa vị trí vừa đứng lúc này 10 mét rồi.

Dương Kiệt không tiếc chân khí thi triển tuyệt học thân pháp liên tục, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ngay vách đá thẳng đứng tận cùng của sơn cốc. Cơ thể linh hoạt như con khỉ, trèo thẳng lên vách núi bỏ trốn.

Vù ~~~~~!! Rầm ~~~~~!!

Tiếng gió rít vang lên từ phía sau, Dương Kiệt không chút do dự tung người nhảy ra khỏi vách núi đang trào lên, chỉ thấy một đòn chưởng khí xước qua cơ thể của mình bắn thẳng vào nơi mình vừa bám vào, đất đá vỡ tung tứ tán.

“Cần Khôn Nhất Thiêm? So với Phong Vân Đột Biến của ta chỉ như đứa trẻ lên ba so với người trưởng thành mà thôi.” Vội vã quay đầu lại nhìn, phát hiện Tư Mã Phong Vân đã xuất hiện ngay sau lưng mình, trên môi mang theo nụ cười chế giễu nói.

“Cơ hội giành cho người không tự nắm bắt đây, thế thì đừng có trách ta. Kim Cang Thiết Quyền, đâm ~~~~~!!” những gì cần làm đã làm rồi, đối phương không chịu quy hàng, cho dù là đặc sứ cũng không thể trách cứ được gì mình chứ nhỉ? Vậy thì không cần phải khách sáo làm gì nữa. trực tiếp một đòn tuyệt học đặc ý của mình tung ra, đâm thẳng vào người Dương Kiệt ngay trước mắt.

Pằng ~~~~~!! Rầm ~~~~~!!

Phụp ~~~ phụp ~~~~~!!

Hứng trọn đòn tấn công của Tư Mã Phong Vân, Dương Kiệt tựa như bị chiếc xe tải hạng nặng tông thẳng vào người, trực tiếp bị đánh bay vào vách đá ở trước mặt, cơ thể như được khảm thẳng trên vách đá, thảm hại vô cùng.

Máu kèm theo chút ít nội tạng từ trong miệng phun bắn ra, vốn dĩ đã bị thương lúc nãy nay càng nghiêm trọng hơn nữa. Ngay cả đứng dậy cũng đã là một vấn đề, đừng nói là phản công.

Lộp cộp ~~ lộp cộp ~~~~.....!

Tiếng bước chân nhẹ nhàng càng lúc càng tiến tới gần, Dương Kiệt cố gắng ngẩng đầu lên nhìn vào đối phương. Trong đầu không ngừng vận chuyển, hy vọng tìm ra cách thoát thân. Nhưng nghĩ mãi vẫn không nghĩ ra làm thế nào để thoát khỏi nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc như lúc này.

Chẳng lẽ lần này chết thật rồi sao??

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 109: Chân Nguyên

Chẳng lẽ bỏ cuộc rồi sao? Câu trả lời chắc chắn là không rồi.

Dương Kiệt lập tức liên hệ với Càn Khôn Tháp, nhưng lần này không phải bỏ trốn vào đó, mà là kích hoạt ba viên hạch thạch chiêu mộ ba con Hắc Cang Nham Thạch ra cứu giá.

Roẹt ~~ roẹt ~~~ roẹt ~~~!!

Ngay tức khắc, ba con Hắc Cang Nham Thạch khổng lồ xuất hiện chắn ngay trước mặt Dương Kiệt. Chúng gầm lớn một tiếng, không cần phải ra lệnh, trực tiếp lao thẳng về phía Tư Mã Phong Vân đang từng bước từng bước từ từ bước tới.

“ Hắc Cang Nham Thạch??!!” Tư Mã Phong Vân lộ ra vẻ kinh ngạc bất ngờ. Không hiểu bằng cách nào mà Dương Kiệt có thể thu phục sai khiến được lũ quái vật bất tử này. Hình bóng của anh ta càng trở nên kỳ bí trong tâm trí của hắn. Nhưng điều đó càng thúc đẩy hắn phải trừ khử Dương Kiệt bằng mọi giá. Vì công vì tư, tuyệt đối không thể để cho những người có tiềm lực bí ẩn như thế sống sót được.

“ Phong Vân Đột Biến, Bài Vân Chương ~~~~!!” Chỉ trong nháy mắt đã né qua vài cú đâm uy lực kinh khủng của ba con “Golem”, xuất hiện ngay sau lưng của chúng, không thềm quay người lại, một cú chương khí từ trên không xuất hiện, giáng thẳng xuống đầu của ba con Golem đó.

Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~~~!!

Ba con “Golem” thậm chí không chống đỡ nổi một chiêu của Tư Mã Phong Vân đã bị đánh vỡ tan nát, nhưng chỉ trong nháy mắt chúng đã phục hồi lại như chưa từng bị đánh vỡ qua vậy, tiếp tục hùng hổ lao tới tấn công như vũ bão kẻ thù của mình.

Đó chính là điểm đáng sợ nhất của lũ quái vật bất tử này. Ngay cả Tư Mã Phong Vân cũng cảm thấy có chút đau đầu.

Dương Kiệt tranh thủ trong thời gian này nhanh chóng từ nhẫn càn khôn lấy ra vài viên đan dược điều trị bỏ vào trong miệng nhai. Trong lúc ba tên tiểu đệ của mình đang cầm chân đối phương, phục hồi càng nhiều càng tốt, để còn đủ sức bỏ trốn.

Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm .....

Tiếng giao chiến vang lên liên hồi. Tư Mã Phong Vân bắt đầu cảm thấy thiếu kiên nhẫn khi lũ quái vật khốn khiếp đó đánh mãi không chết. Không phải chưa suy nghĩ qua bỏ qua đám quái vật này trực tiếp ra tay với Dương Kiệt, nhưng lũ quái vật tuy to cao nhưng sở hữu tốc độ cực nhanh, thân thể cực kỳ linh hoạt, cứ bám lấy kẻ thù không rời, hoàn toàn không cho hắn có cơ hội để ra tay với Dương Kiệt cả.

Phụp ~~~~~!!

Một vũng máu từ trong miệng Tư Mã Phong Vân phun bắn ra do dính phải một cú đâm ngàn cân của một con “Golem” do bất cẩn.

“Võ hồn, hiện ~~~~!!” Tư Mã Phong Vân phẫn nộ tới cùng, đường đường một kẻ mạnh chân nguyên tầng thứ 2, mà lại để cho lũ quái vật đánh cho phun máu, tuyệt đối không thể tha thứ được.

Một con gấu toàn thân phủ đầy lông đá màu vàng kim khổng lồ xuất hiện ngay trên không trung, nó không ngừng gào lớn đầy phẫn nộ và dùng

tay vỗ ngực liên hồi. Chẳng nói chẳng rằng, bàn tay khổng lồ tạo thành chưởng ấn thẳng xuống ba con “Golem nhỏ bé” ở phía dưới.

Rầm ~~~~ rầm ~~~ rầm ~~~~~!!!

Ba con “Golem” tội nghiệp bị vỗ nát thành cát bụi, ngay cả tâm hạch quan trọng nhất của chúng cũng theo số phận cơ thể của chúng, bị hủy hoại dưới bàn tay khổng lồ của võ hồn của Tư Mã Phong Vân, không còn cơ hội để phục hồi nữa rồi.

Đáng sợ!

Tuy chỉ là võ hồn cấp 5, nhưng uy lực tuyệt đối không hề thua kém những võ hồn cấp 6 thông thường. Cộng thêm thực lực bản thân của Tư Mã Phong Vân, ba con “Golem” bất tử cũng chỉ có nước quỳ mà thôi.

“Đề xem ngươi còn trò trống gì nữa?” Tư Mã Phong Vân dùng tay lau sạch vết máu còn vương lại trên mép miệng, quay đầu nhìn về phía Dương Kiệt cười lạnh nói.

Dương Kiệt lập tức biến sắc, tuy đã phục hồi lại đôi chút sau khi cắn thuốc, có thể đi lại bình thường, nhưng chiến đấu là hoàn toàn không thể. Đừng nói với tâm thân đang trọng thương như lúc này, cho dù lúc lành lặn, cũng không phải là đối thủ của Tư Mã Phong Vân nữa là.

“Chết này ~~~~!!” Tư Mã Phong Vân không muốn tốn thêm thời gian nữa, trực tiếp điều khiển võ hồn của mình vung cánh tay khổng lồ vỗ thẳng về phía Dương Kiệt vẫn còn đang khảm mình trong vách đá.

“Chết thật rồi sao? Ta không cam tâm ~~~~~!!” Dương Kiệt giương to đôi mắt tràn đầy gân máu ra hết cỡ, trông mắt ra nhìn chăm chăm vào cánh tay khổng lồ đang vỗ xuống, tiếng gió rít phả thẳng vào mặt đau rát vô cùng.

Chiuu ~ chiuu ~~~~~!!

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, cả Dương Kiệt và Tư Mã Phong Vân đều giật mình hoảng hốt khi nhìn thấy một tia sáng chói rục từ trong ngực của Dương Kiệt phát tán ra, tựa như một tia “Lazer” bắn thẳng về phía bàn tay không lồ đang vỗ xuống.

Uỳnh ~~~~~!!Gào ~~~~~!!

Tia sáng vừa chạm vào cánh tay không lồ của con gấu không lồ, nó lập tức gào lên một tiếng đầy đau khổ. Cũng may nó là võ hồn dạng khí, không phải thực thể nên không xuất hiện cảnh máu thịt bê bết. Cả cánh tay vỗ xuống tựa như bị bốc hơi, càng lúc càng lan truyền tới cơ thể của nó.

Chưa đầy một phút đồng hồ, cơ thể không lồ của nó hoàn toàn biến mất, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

Phụp ~~~~~!!

Võ hồn bị đánh tan, Tư Mã Phong Vân lập tức rơi vào trạng thái trọng thương, cộng thêm thực lực hiện giờ do hấp thụ của người khác không phải do bản thân tự tu luyện. Trọng thương khiến chân nguyên trong cơ thể có dấu hiệu đảo lộn tứ tung, không thể kiểm soát được nữa.

Đó chính là tác dụng phụ khi sử dụng Thiên Ma Hấp Huyết Đại Trận. Tất nhiên, nếu như để hắn có thời gian điều hòa lại chân nguyên trong cơ thể, sẽ không xuất hiện tình trạng như thế này nữa.

Chỉ là hắn vừa mới hấp thụ xong tinh huyết của kẻ khác đã phải ra tay với Dương Kiệt rồi, lấy đâu ra thời gian mà điều hòa chân nguyên trong cơ thể chứ.

“ Chính là ...” “ Dây chuyền hộ thân phù ~~~!” Cả Tư Mã Phong Vân và Dương Kiệt đều giương to đôi mắt ra hết cỡ nhìn chăm chăm vào sợi dây hộ thân phù của Diệp Tuyên mà Dương Kiệt vẫn để ở trước ngực áo này giờ.

“ Lần.. lần này tạm... tạm thời tha... tha cho mi... lần sau... lần sau không có may... may mắn vậy nữa... nữa đâu....” Tư Mã Phong Vân mang theo vẻ mặt bất cam lên tiếng hăm dọa.

Việc quan trọng nhất đối với hắn lúc này là nhanh chóng tìm một nơi an toàn nào đó điều hòa lại chân nguyên trong cơ thể, nếu như chậm trễ, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng, thậm chí có nguy cơ tẩu hỏa nhập ma cũng không chừng.

Còn vấn đề của Dương Kiệt, chỉ cần bằng chứng tàn sát liên minh trong tay, hắn luôn nắm thế chủ động, sau này hoàn toàn có thể xử lý đối phương cũng chưa muộn. Vì cho dù hắn không đi tìm Dương Kiệt, Dương Kiệt chắc chắn cũng sẽ tự đi tìm hắn.

Không chút do dự, trực tiếp quay người bỏ chạy khỏi hiện trường.

Dương Kiệt chỉ còn cách nhìn Tư Mã Phong Vân bỏ đi mà không làm gì được hắn cả. Với cái cơ thể trọng thương như lúc này, đi đứng bình thường đã là cả một vấn đề rồi, lấy gì mà trừ khử đối phương chứ.

Tất nhiên, nếu như Dương Kiệt dám chơi, phóng thích hết toàn bộ chân khí trong cơ thể dón vào một đòn đánh, hoàn toàn có thể lấy mạng Tư Mã Phong Vân ngay tức khắc.

Chỉ là nếu làm như vậy, sau khi tung ra đòn đánh đầy uy lực kia xong, Dương Kiệt sẽ bị biến thành một người tàn phế không hơn không kém. Nếu như điểm kinh nghiệm thăng cấp còn chút ít, có thể liều thử một phen sau

khi giết xong đôi phương thăng cấp, sẽ hoàn toàn hồi phục ngay tức khắc. Nhưng lúc này điểm kinh nghiệm cần thiết để thăng cấp còn thiếu hơn một nửa, hoàn toàn không khả thi gì cả.

Trở thành người tàn phế, đừng nói là đi giết quái để thăng cấp, ngay cả việc toàn mạng rời khỏi bí cảnh này đã là cả một vấn đề lớn rồi đấy.

Cộng thêm việc không thể triệu hồi thần tượng nào tới kéo mình lên lv, nên đành bất cam để mặc Tư Mã Phong Vân bỏ chạy mà không làm gì được hấn cả.

“Đợi tao thăng cấp thành chân nguyên, sẽ lấy mạng mày sau.” Dương Kiệt đành tự an ủi bản thân như thế.

Đưa tay nắm chặt dây chuyền hộ thân phù trong tay, không ngờ nó lại cứu mình một bàn thua trông thấy như thế này. Chỉ là không ngờ uy lực của nó đáng sợ như thế này, ngay cả một kẻ mạnh chân nguyên có võ hồn cấp 5 như Tư Mã Phong Vân cũng bị đánh trọng thương. Quả thật đáng sợ.

Nhanh chóng bỏ thêm vài viên đan dược điều trị vào trong miệng nhai, tổn gần hết nửa ngày trời mới hồi phục lại 70, 80%. Tuy chưa phải trạng thái hoàn hảo nhất, nhưng có thể tiếp tục chiến đấu, giết quái thăng cấp rồi.

Thời gian không đợi người, không chút do dự chần chừ, nhanh chóng rời khỏi sơn cốc, đi truy tìm hang ổ của lũ Thất Sắc Hồ Điệp, tiếp tục sự nghiệp giết quái thăng cấp của mình.

Lúc này này đang chạy đua thời gian với Tư Mã Phong Vân, nếu như để hấn bình phục mà mình vẫn chưa thể thăng cấp, tuyệt đối không phải là chuyện vui vẻ chút nào.

“Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp ~~~~!!”

Rầm ~~ rầm ~~ rầm .....

Trong khu vực Cầu Vòng Sơn Cốc, chỉ thấy chùy khí tung bay, máu thịt hàng chục, hàng trăm con Thất Sắc Hồ Điệp tựa như cơn mưa nặng hạt đang không ngừng trút xuống mặt đất, nhuộm đỏ cả một khu vực rộng lớn.

“ Dính dong, bạn tiêu diệt được một ma thú cấp 2 cao cấp, nhận được 10000 điểm kinh nghiệm....”

“ Dính dong, bạn tiêu diệt được một ma thú cấp 2 cao cấp, nhận được 10000 điểm kinh nghiệm....”

.....

.....

.....

“ Dính dong, bạn đã đạt đủ điểm thăng cấp. Bạn đã thăng cấp thành chân nguyên tầng thứ (LV31), xin chúc mừng!”

“Dính dong, do lần đầu tiên đạt tới cảnh giới chân nguyên, bạn nhận được cơ hội quay số X1, cơ hội thăng cấp tuyệt học miễn phí X1!”

Cuối cùng thì cái gì phải đến cũng đã đến. Sau gần mười mấy ngày điên cuồng săn sát Thất Sắc Hồ Điệp trong Cầu Vòng Sơn Cốc, ngay cả lũ côn trùng đó ngửi thấy mùi máu tanh dính trên người của Dương Kiệt từ xa cũng đã hoảng sợ quay đầu bỏ chạy. Cuối cùng thì cũng đã đạt đủ số điểm kinh nghiệm cần thiết, thăng cấp thành một kẻ mạnh chân nguyên tầng thứ 1.

Cảm nhận luồng sức mạnh đáng sợ đang chạy khắp cơ thể, Dương Kiệt tỏ ra tự tin hơn bao giờ hết. Cho dù lúc này tên Tư Mã Phong Vân có xuất hiện ở trước mặt, cũng tự tin có thể đánh hấn tới nỗi ba mẹ cũng không nhận ra. Tất nhiên, đó là một Tư Mã Phong Vân của mười ngày trước và chưa hấp thụ tinh huyết của tên Ngạo Văn Long và Lăng Hàn Phong tiếp tục gia tăng thực lực của mình.

Nhưng không có nghĩa là sợ hấn, cho dù lúc này đánh không lại hấn, quay đầu bỏ chạy chỉ là điều dễ dàng, hoàn toàn không bị đánh như con chó như mười ngày trước kia.

Không cần phải suy nghĩ quá nhiều, cơ hội thăng cấp tuyệt học miễn phí tất nhiên là đồn vào Giới Vương Quyền rồi. Thế là bắt đầu từ thời điểm này, Dương Kiệt có thể sử dụng X5 sức mạnh của mình.

Tất nhiên, X 5 sức mạnh chỉ có thể sử dụng thời gian ngắn, chỉ có thể trở thành át chủ bài chuyển bại thành thắng chứ không thể sử dụng chiến đấu lâu dài vì cơ thể chịu đựng không nổi. Còn X 4 giờ có thể thi triển thoải mái mà không cần phải đắn đo suy nghĩ gì nữa.

Lại nhanh chóng kích hoạt tính năng quay số mà trong lòng thấp thỏm không yên, chỉ hy vọng không quay được bịch giấy vệ sinh kotex như lần trước.

“Tam Thanh tổ sư, Như Lai Phật Tổ, Hào ca hiển linh, cầu mong phù hộ cho con.” Nhìn chăm chăm vào cây kim đang quay với tốc độ cực nhanh rồi dần dần chậm hẳn. Hai tay nắm chặt thành nắm đấm đã ướt đầm mồ hôi.

Đôi mắt giương to ra hết cỡ khi nhìn thấy cây kim rơi thẳng vào một ô trong vòng quay rồi ngừng hẳn.....

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 110: Cuồng Huyết Hoang Lang

“ hahahaha ~~~~!! Đa tạ Tam Thanh Tổ Sư, Như Lai Phật Tổ và hầu ca đã phù hộ cho em, xin đa tạ ~~~~!!” Dương Kiệt phấn khích tới nỗi cười như điên như dại khi nhìn thấy phần thưởng mà mình có được sau khi cây kim quay ngừng hẳn.

“ Dịch Chuyển Tức Thời: Có thể dịch chuyển tới vị trí ngẫu nhiên trong phạm vi một ngàn dặm trở lại. Chú thích: mỗi ngày chỉ có sử dụng ba lần phép Dịch Chuyển Tức Thời và không thể cộng dồn, nếu trong ngày không sử dụng hết, qua ngày hôm sau sẽ tính lại chu kỳ ban đầu.”

Thần học, tuyệt đối là thần học thoát thân hữu dụng nhất mà Dương Kiệt có được cho tới thời điểm này. Phép Dịch Chuyển Tức Thời này làm Dương Kiệt nhớ tới tuyệt kỹ của SonGoKu trong 7 viên ngọc rồng. Chỉ là phép Dịch Chuyển của Dương Kiệt có giới hạn, mỗi ngày chỉ sử dụng được ba lần chứ không phải vô hạn như SonGoKu. Và khoảng cách Dịch Chuyển cũng không đáng sợ như của người ta, chỉ có thể dịch chuyển trong phạm vi một ngàn dặm mà thôi. Nhưng cái hữu dụng nhất là không cần phải định vị khí của ai đó mới có thể tiến hành dịch chuyển, mà có thể thi triển ngay tức khắc.

Chỉ là vị trí đáp cánh sau khi dịch chuyển, chỉ có thể cầu may với Chúa mà thôi. Lỡ xui xui đáp ngay hang ổ của một con ma thú cấp 10 hay tử địa nào đó thì .....

Nhưng không thể đòi hỏi quá nhiều, như thế cũng quá đủ đối với anh ta rồi.

Vậy thì sau khi rời khỏi bí cảnh, không còn quá lo sợ tên khốn Tư Mã Phong Vân phang thui việc mình tàn sát đồng minh nữa. Cùng lắm bỏ mày sử dụng Dịch Chuyển Túc Thời bỏ chạy, đồ ai đuổi bắt được ta.

“ Chưa đủ, vẫn chưa đủ, muốn với thế áp đảo giết chết tên Tư Mã Phong Vân, ít nhất cũng phải đạt tới chân nguyên tầng thứ 2 hoặc tầng thứ 3, hiện giờ vẫn chỉ có thể bắt phân thắng bại với hắn mà thôi.” Dương Kiệt vẫn không để thực lực của mình hiện giờ che mờ lý chí. Không còn lo sợ bị truy sát sau khi rời khỏi bí cảnh không có nghĩa là tha cho tên khốn đó, để mặc hắn phang thui bí mật của mình ra cho thiên hạ biết. Phải tìm cách giết người diệt khẩu mới được.

Cũng không biết tên khốn đó đã điều trị nội thương tới đâu rồi. Đã hoàn toàn bình phục hay chưa hay vẫn còn trong giai đoạn điều trị. Chỉ là mình không nắm rõ vị trí mà hắn đang ẩn nấp, nếu không thì trực tiếp chạy tới đó tặng hắn vài cú bả chùy vào đầu cho xong chuyện.

Lại liếc nhìn xác chết đã tan xương nát thịt của bảy Thất Sắc Hồ Điệp, không kèm được phải lắc đầu thở dài.

Mười mấy ngày nay tàn sát trong Cầu Vòng Sơn Cốc, biết bao con Thất Sắc Hồ Điệp tội nghiệp biến thành điểm kinh nghiệm để cung cấp cho Dương Kiệt thăng cấp. Với tốc độ tàn sát như thế này, cho dù Thất Sắc Hồ Điệp có đông tới cỡ nào, cũng có ngày phải cạn kiệt mà thôi.

Vả lại lúc này lũ côn trùng đó đã trở nên thông minh hơn rất nhiều, Dương Kiệt còn chưa kịp bước vào hang ổ của chúng, chúng đã kéo thành bầy đàn bỏ chạy khỏi hang ổ để trốn tránh “ tên tử thần” đáng sợ kia, nếu cứ

tiếp tục ở lại Cầu Vòng Sơn Cốc, chắc chắn sẽ khó có thể đạt đủ điểm kinh nghiệm để tiếp tục thăng cấp nữa.

Chưa kể lúc này anh ta đã đạt tới cảnh giới Chân Nguyên, điểm kinh nghiệm cần để thăng thêm một cấp tăng lên rất nhiều, và kinh nghiệm nhận được khi giết quái dưới cấp bị giảm. Đừng nói là chỉ còn lại khoảng mười ngày phải tới nơi tụ tập, cho dù cho anh ta thêm ba tháng ở lại nơi này tiếp tục giết quái, cũng chưa chắc đủ điểm để thăng cấp nữa là.

“ Tới lúc đi chỗ khác kiếm ăn thôi ~~~!!” Đôi mắt Dương Kiệt lóe qua tia sáng đầy kiên quyết, không chút luyến tiếc mở bản đồ ra, tiếp tục hành trình đi qua Cầu Vòng Sơn Cốc để tiến tới vùng đất mới tiếp theo. Đó là chính Đồng Bằng Bình Minh, khu vực trung ương nơi có hầm mộ của vị đại năng mà ngũ đại tông môn nhắm tới, cũng là nơi tụ tập cuối cùng mà Dương Kiệt phải đi tới.

--- ---

Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~~.....

Gào ~~~ gào ~~~ gào ~~~~.....

“ Dính dong, bạn tiêu diệt được một ma thú cấp 3 sơ cấp, nhận được 50000 điểm kinh nghiệm.”

“ Dính dong, bạn tiêu diệt được một ma thú cấp 3 sơ cấp, nhận được 50000 điểm kinh nghiệm.”

.....

.....

Tại đồng bằng rộng mênh mông lúc nào cũng âm u chỉ chút tia sáng lẻ loi chiếu rọi xuống và không thể nhìn thấy đường chân trời, tiếng gào thét của ma thú vang lên liên miên không dứt.

Chỉ thấy một bóng người thô to như quả bóng khổng lồ đang vẩy múa cây chùy to lớn gần bằng cơ thể của anh ta không ngừng vung lên bỏ xuống giữa rừng ma thú có hình dáng giống con sói màu đỏ rực như máu, thể tích của chúng phải to lớn bằng một con trâu trưởng thành, móng vuốt và răng hàm sắc nhọn lấp lóe tia sáng khát máu tựa như con thêu thân lao vào lửa, không màn sống chết lao về phía trước. Nhưng dưới uy lực kinh khủng từ những đòn đánh của kẻ thù phát ra, chúng đang không ngừng bị đẩy lùi bởi kẻ thù đang tàn sát đồng bọn của chúng.

Uy lực tuyệt học khi sử dụng chân nguyên thi triển ra quả thật đáng sợ, ít nhất cũng phải mạnh hơn khi sử dụng chân khí gấp hai lần, thậm chí gần đạt tới ngưỡng ba lần uy lực. Hèn chi năm tên tiên thiên tầng thứ 10 cũng đánh không lại một chân nguyên tầng thứ 1, sự thay đổi từ chất đã khiến khoảng cách giữa hai cảnh giới kéo xa tới mức tuyệt vọng.

Cuồng Huyết Hoang Lang! Chính là loại ma thú cấp 3 sơ cấp đi theo bày đàn sống đầy ở Đồng Bằng Bình Minh. Và vô cùng hiển nhiên trở thành bãi “train lv” ưu thích nhất của Dương Kiệt.

Nhìn thấy điểm kinh nghiệm đang nhảy với tốc độ chóng mặt, Dương Kiệt chỉ cảm thấy máu trong cơ thể sôi sục phấn khích hơn bao giờ hết, không tiếc chân nguyên trong người không ngừng thi truyền tuyệt học Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp bỏ thẳng vào lũ Huyết Lang cũng đang muốn xé xác mình ở xung quanh.

“ Sát, sát, sát ~~~ Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bỏ, bỏ, bỏ ~~~... Phì Lũ Lôi Đình Phi Cước, ta đá, đá, đá ~~~...” Dương Kiệt tung người lên không trung, hàng chục, hàng trăm quả chùy khí, chân sét tựa như những

quả bom tiêm kích do máy bay B52 thả xuống, cướp đi mạng sống của lũ Huyết Lang tội nghiệp ở phía dưới.

Gào ~~~~~!!

“ Cái gì ~~~~!!” Dương Kiệt giật mình hoảng hốt khi phát hiện một con Huyết Lang có thể tích to hơn gấp đôi so với những con khác đột nhiên xuất hiện ngay phía sau lưng mình.

Chính là Huyết Lang Vương!

Thì ra con súc sinh này này giờ đã ẩn núp ở đâu đó chờ thời cơ, khi phát hiện Dương Kiệt mãi mê tàn sát những tên “ thuộc hạ” của mình và mất cảnh giác, nó đã âm thầm áp sát và tứ chi nhún mạnh từ dưới mặt đất tung cơ thể khổng lồ lên không trung, cái miệng chứa đầy răng hàm sắc nhọn có thể xuyên thủng bất kỳ tấm thép cứng cựa trên đời mở to ra hết cỡ, canh ngay đầu của kẻ thù táp thẳng vào.

“ Tưởng bố mày dễ xơi lắm sao? Phì Lũ Bạo Liệt Quyền, ta đâm ~~~~!!” Tay trái tạo thành cú đâm, một cú đâm khí to bằng thân xe buýt xuất hiện, đâm thẳng vào đầu của Huyết Lang Vương đang táp tới.

Uỳnh ~~~~~!!

Gào ~~~~~!!

Hứng trọn cú đâm khí vào mặt, Huyết Lang Vương nước miếng nước dãi phun bắn tung tóe, răng hàm sắc nhọn trong miệng bị gãy vỡ gần chục chiếc, đầu gần như bẹp dúm, gào lên một tiếng đầy đau khổ bị đâm bay ra xa, rơi ngã trên bầy thuộc hạ ở phía dưới, không ít con Huyết Lang tội nghiệp biến thành nệm cao su để hứng lấy cơ thể khổng lồ của thủ lĩnh, chết không kịp ngáp.

“ Haha, chịu lùi mặt chuột ra rồi hả? Bỏ mày chỉ chờ có thể mà thôi.”
Càn Khôn Nhất Thiêm thi triển ra, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ngay trước mặt Huyết Lang Vương vẫn còn đang choáng váng khi hứng trọn cú đấm khí lúc nãy. Huyền Thiết Chùy vẩy múa trên đỉnh đầu một vòng, dưới ánh mắt hoảng sợ tuyệt vọng của bầy Huyết Lang ở xung quanh khi nhìn thấy thủ lĩnh của mình đang đối diện với tử thần, trực tiếp bỏ mạng xuống.

Huyết Lang Vương quả không hổ danh là Huyết Lang Vương, chỉ trong tích tắc đã từ trong trạng thái choáng váng định thần trở lại. Nhìn thấy quả chùy đang bổ xuống với tốc độ cực nhanh, không đủ thời gian để né tránh, trong đôi mắt lóe qua tia sáng kiên quyết, miệng há to ra, một ngọn lửa có nhiệt độ trên cả ngàn độ trực tiếp phun bắn về phía kẻ thù ở trước mặt.

Ngụ ý của nó quá rõ ràng, nếu mày không thu lại đòn tấn công, tao có chết thì mày cũng đừng mong được toàn vẹn.

Ý tưởng khá hay, nhưng tiếc là không có tác dụng với một tên quái thai như Dương Kiệt.

Chỉ thấy anh ta cười lạnh một tiếng, võ hồn Huyền Vũ trực tiếp xuất hiện trên đỉnh đầu rồi nhập vào cơ thể. Lúc này đừng nói Huyết Lang Vương chỉ là một con ma thú cấp 3 sơ cấp cận trung cấp, cho dù là ma thú trung cấp cũng đừng mong phá vỡ được phòng thủ của Dương Kiệt khi kích hoạt võ hồn.

Uỳnh ~~~~~!!

Dưới ánh mắt kinh ngạc khó tin của Huyết Lang Vương, cơ thể Dương Kiệt hoàn toàn bị dẫn chìm trong ngọn lửa đáng sợ do nó phun bắn ra. Chỉ là quả chùy trong tay kẻ thù vẫn không thu lại, tiếp tục bổ thẳng xuống.

Bạch ~~~~~!!

Huyết Lang Vương thậm chí không kịp kêu lên tiếng nào, trong đầu vẫn xuất hiện dòng suy nghĩ vì sao đối phương lại không quan tâm tới mạng sống của mình mà nhất quyết phải liều mạng như vậy. Cái đầu hứng trọn quả chùy khổng lồ vỡ tung như quả dưa bị đập vỡ, máu thịt phun bắn tung tóe, nhuộm đỏ cả khu vực rộng lớn, chết không kịp ngáp.

“ Tưởng chơi chiêu kéo tao cùng chết là tao sợ sao? Chú mày còn non lắm.” Đợi tới khi ngọn lửa bao phủ cả cơ thể Dương Kiệt tan biến đi, hình bóng của anh ta ngoại trừ bộ trang phục trên người có vài chỗ cháy xén ra, vẫn lạnh lặn không chút thương tật gì cả.

Đưa mắt liếc nhìn những con Huyết Lang còn đang ngơ ngác nhìn thấy thủ lĩnh tử nạn như kẻ thù vẫn lạnh lặn, trên môi lộ ra nụ cười lạnh, không chút do dự vung chùy quét thẳng về lũ súc sinh đó.

Gào ~~~ gào ~~~ gào ~~~~....!!

Thủ lĩnh bị giết, lũ Huyết Lang tựa như rắn mất đầu, tính hung hăng khát máu cũng tan biến theo chiều gió, chỉ còn biết gào lên đầy đau khổ và tuyệt vọng, sau đó quay đầu bỏ chạy thực mạng để trốn tránh tên tử thần đáng sợ kia. Vài chục con bỏ chạy chậm trễ trực tiếp dính phải đòn tấn công của Dương Kiệt lập tức tan xương nát thịt, biến thành điểm kinh nghiệm cho anh ta thăng cấp.

“ Chạy?? để xem chúng mày chạy đi đâu cho thoát ~~~!!” Điểm kinh nghiệm ngay trước mắt, tất nhiên là không thể bỏ qua rồi, vô cùng không khách sáo đuổi theo truy sát bầy Huyết Lang đang bỏ chạy thực mạng, giết được con nào hay con nấy, không phải sao?

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 111: Gặp Lại Mộ Dung Tuyết

“ hahaha, Mộ Dung sư muội, chạy đâu cho thoát, hãy ngoan ngoãn chịu theo sư huynh có phải hay hơn không nè ~~~!!” Trong lúc Dương Kiệt một chùy bổ chết con Huyết Lang cuối cùng, phía xa đột nhiên vang lên tiếng cười nói đầy đắc ý và khoái trá.

“ Mộ Dung?? Chẳng lẽ là ....” Nghe thấy cái họ khiến Dương Kiệt phải ám ảnh, toàn thân không kiềm được run lên một cái, cơ thể không tự chủ quay đầu chuẩn bị bỏ chạy. Chỉ là cái nội dung của câu nói đầy khoái trá đó, khiến Dương Kiệt không kiềm được phải dứ mày dừng bước mà không tiếp tục quay đầu bỏ chạy.

Không cần phải chờ đợi quá lâu, hình bóng thuần khiết nhưng bốc lửa cực kỳ của Mộ Dung Tuyết đã xuất hiện trong tầm mắt của Dương Kiệt. Nhìn thấy bóng người của Mộ Dung Tuyết, trong đầu Dương Kiệt không tự chủ xuất hiện hình ảnh cả hai giáp mặt “định mệnh” ngay trước hồ nước trước kia, đặc biệt là thân hình không tỳ vết trắng như tuyết không một mảnh vải che thân thời điểm đó. Tiểu “Dương Kiệt” thậm chí có dấu hiệu ngẩng cao đầu chào cờ rồi đấy.

Nhưng ba bóng người truy đuổi theo Mộ Dung Tuyết ở phía sau đã nhanh chóng kéo Dương Kiệt quay trở về thực tại, đôi lông mày không kiềm được dứ chặt lại.

Người của Lãnh Binh Cung, kẻ dẫn đầu sở hữu thân hình cao to vạm vỡ, bắp thịt cuộn cuộn, chính là tên đệ tử dẫn đầu Hạ Hầu Quân cùng hai tên

tiểu đệ phía sau lưng hắn.

Không chỉ Dương Kiệt phát hiện họ, họ cũng nhanh chóng phát hiện ra Dương Kiệt đang đứng bên cạnh vài cái xác nhuộm đầy máu tươi của lũ Huyết Lang, bốn người kia không tự chủ dừng bước ở khoảng cách không quá xa.

“ Tên dân tộc ~~~~!!” Đôi mắt của Mộ Dung Tuyết như muốn phóng lửa, nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm vào “tên khốn trời đánh” ở phía xa, hoàn toàn quên đi việc mình đang bị kẻ khác truy đuổi.

“ Người của Thánh Hỏa Tông??!!” Hạ Hầu Quân lộ ra vẻ bất ngờ khi có người xuất hiện ở nơi này, nhưng nhanh chóng thay thế bằng ánh mắt đầy chế giễu.

Ngoại trừ tên Dương Diễn ra, chẳng tên nào trong Thánh Hỏa Tông đủ tư cách để lọt vào đôi mắt xanh của hắn cả. Bị phát hiện thì sao nào, cùng lắm giết người diệt khẩu, cũng chỉ là một chiêu đánh thôi mà.

Nhìn thấy ánh mắt như khẩu súng liên thanh của Mộ Dung Tuyết không ngừng “ bắn thẳng về phía mình”, Dương Kiệt có chút chột dạ, gượng cười chào hỏi: “ Chào, chào Mộ ... Mộ Dung tiên tử, lâu.. lâu ngày không gặp, tưởng.... tưởng nhớ vô cùng, hì hì, hì hì ~~~!!”

“ Cười??!! Còn dám cười ~~??!! Chết nè ~~~!!” Không hiểu vì sao khi nhìn thấy nụ cười “dâm dăng” của tên khốn trước mặt, máu trong người Mộ Dung Tuyết đã sôi lên sùng sục, trực tiếp một cú chương khí vũ thẳng về phía “kẻ thù không đội trời chung” của mình.

“ Uy lực đó ....” Nhìn thấy cú chương khí uy lực kinh hoàng vũ tới, Dương Kiệt lập tức biến sắc.

Uy lực cú chưởng đó tuyệt đối đạt tới cảnh giới chân nguyên. Xem ra trong thời gian này Mộ Dung Tuyết cũng đã đột phá tới cảnh giới chân nguyên, mà còn là chân nguyên tầng thứ 2 nữa chứ.

Rầm ~~~~~!!

Dương Kiệt nhanh như sóc tung người nhảy sang một bên né qua cú chưởng khí đáng sợ đó. Đợi tới khi tiếp đất quay đầu nhìn về phía cú chưởng khí nổ tung ra, hình thành một cái hố khổng lồ, miệng không kèm được nuốt mạnh miếng nước bọt vào cổ họng.

Mẹ kiếp ~~!! Á định lấy mạng mình thật sao?

Vớ vẩn! Toàn thân trên dưới của người ta để người “chiêm ngưỡng” qua hết rồi, kẻ thù gặp mặt nhau không lấy mạng người mới là lạ á.

“ Né được??” Mộ Dung Tuyết kinh ngạc vô cùng khi phát hiện đòn tấn công của mình bị đối phương né qua. Khẽ cảm nhận chân khí của kẻ thù, phát hiện cũng là một chân nguyên, chỉ là mới là một chân nguyên tầng thứ 1. Nhưng cũng đủ khiến cô ta bất ngờ rồi.

“ Cũng là chân nguyên??” Hạ Hầu Quân lóe qua tia sáng bất ngờ. Không ngờ con heo mập đó cũng là một kẻ mạnh chân nguyên. Chỉ là cho dù là chân nguyên đi nữa, trấn áp đối phương cũng chỉ dễ như trở bàn tay mà thôi, không có gì đáng phải bận tâm cả.

Một chiêu không thành, Mộ Dung Tuyết không tiếp tục tấn công Dương Kiệt nữa mà nhanh chóng bình tĩnh lại. Quan trọng nhất là làm sao thoát khỏi truy sát của lũ người Lãnh Binh Cung trước đã, còn tên dân tộc kia xử lý sau cũng được.

“ haha, Mộ Dung sư muội, hình như muội có mâu thuẫn với con heo mập kia đúng không? Có cần sư huynh ra tay trấn áp hần cho sư muội

không? Để cảm tạ cho việc sư huynh ra tay, sau khi xong việc sư muội chỉ cần “chăm sóc nhiệt tình” cho sư huynh chút là được rồi.” Hạ Hầu Quân lộ ra nụ cười cực kỳ đê tiện, hí hửng cười nói.

“Câm ngay, đồ dâm tặc ~~~!!” Không chỉ Mộ Dung Tuyết, ngay cả Dương Kiệt cũng phần nộ lên tiếng cùng quát thẳng vào mặt tên Hạ Hầu Quân.

Chỉ là “câu trợ sức” của Dương Kiệt hoàn toàn không được Mộ Dung Tuyết đón nhận, thậm chí còn nghiêng răng nghiêng lợi thảm chửi: “Chửi người ta là đồ dâm tặc? Mi lấy tư cách gì mà đi chửi người ta câu đó hả? Người ta chỉ mới nói bằng miệng thôi, còn mi thậm chí đã “hành động” luôn rồi, câu đó dành cho mi mới đúng đây ~~~!!”

Tất nhiên, giờ không phải lúc trở mặt với “tên dâm tặc” đó, ít nhất là trước khi giải quyết rắc rối trước mặt là không thể.

Trong đầu đột nhiên lóe qua dòng suy tính, lập tức nhìn về phía Dương Kiệt lên tiếng nói: “Dương Kiệt, nếu ngươi là đàn ông, thì hãy giúp ta giải quyết ba tên khốn này.”

“Mộ Dung tiên tử hãy yên tâm, ba tên ruồi muỗi này đệ giải quyết trong vài nốt nhạc ~~~!!” Dương Kiệt hào khí xung thiên vỗ ngực tuyên bố.

Khoan nói tới việc đích thân Mộ Dung Tuyết đích thân lên tiếng yêu cầu, nhân cơ hội này làm lành với nhau. Chỉ đợi việc ba tên khốn dám mạo phạm tới “người phụ nữ” của mình, cũng đủ có để anh ta phải ra tay rồi.

“Ruồi muỗi??!!” Hạ Hầu Quân giận quá hóa cười. Chuyện lạ năm nào cũng có, không ngờ năm nay lại đặc biệt nhiều. Một tên đệ tử quen dám đứng ngay trước mặt gọi mình là ruồi muỗi? Ai cho hắn cái gan đó vậy?

“ Khoan đã Hạ Hầu sư huynh, chỉ là một con heo mập thôi mà, cần gì làm bẩn đôi tay của sư huynh chứ? Để cho hai đứa đệ ra tay được rồi. Hai đệ sẽ bắt sống con heo mập đó quỳ xuống ngay trước mặt sư huynh khấu đầu khóc lóc van xin, sư huynh chỉ việc đứng đây chờ đợi hành hạ nó là được rồi.” Hai tên tiểu đệ đi theo phía sau Hạ Hầu Quân nhìn thấy hấn định ra tay, nhận ra thời cơ thể hiện với sư huynh đã tới, nhanh chóng đứng ra lên tiếng khuyên can và đặt yêu cầu.

Khí thể từ trên người chúng phát tán ra, tuyệt đối đều đạt tới cảnh giới chân nguyên tầng thứ 1.

“ Thú vị, các ngươi chỉ có một khắc giờ để thể hiện thôi đấy.” Hạ Hầu Quân vuốt cằm suy nghĩ một hồi, trên môi lộ ra nụ cười thích thú, lên tiếng nói.

‘ Xong ngay thưa sư huynh, cần gì tới một khắc giờ chứ!!’ Hai tên tiểu đệ lộ ra vẻ phấn khích khi được phép thể hiện, trực tiếp từ phía sau đứng ra, khí thể của chân nguyên tầng thứ 1 từ người phát tán ra, hai võ hồn cấp 3 là một con chim ưng và một con sư tử xuất hiện lên đỉnh đầu, trực tiếp nhập thẳng vào cơ thể của chúng.

Tuy miệng đầy chế giễu, nhưng khi giao chiến chúng trực tiếp thi triển hết toàn bộ thực lực của mình, đánh nhanh diệt gọn để lấy điểm trước mặt sư huynh của mình.

“ Bắc Minh Thần Chương, sát ~~ sát ~~~~~!!!” Không chút do dự chần chừ, cả hai trực tiếp lao thẳng về phía Dương Kiệt tung đòn phủ đầu.

Hai cú chương vung ra, hai cái đầu lâu màu đen khổng lồ từ lòng bàn tay phóng thích ra, ầm thẳng về phía Dương Kiệt ở phía xa.

“ hừ, trò mèo, Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bỏ, bỏ, bỏ ~~~~!!” Chỉ mỗi câu "con heo mập" thót ra từ miệng chúng lúc này cũng đủ để quyết định số phận của chúng rồi, không cần phải khách sáo gì nữa. Huyền Thiết Chùy bỏ thẳng ra, gần chục quả chùy khí uy lực kinh người bắn thẳng về phía hai cái đầu lâu đang phóng tới.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~.....!

Nhìn thấy những quả chùy khí đáng sợ của Dương Kiệt, cả Hạ Hầu Quân và hai tên tiểu đệ đều lộ ra nụ cười chế giễu, tựa như đang xem anh ta đang diễn trò hề vậy.

Quả nhiên, khi vừa chạm vào hai cái đầu lâu không lồ kia, những quả chùy khí đáng sợ tựa như bị chúng đồng hóa đi, hấp thụ hết uy lực của những đòn đánh của đối phương để bồi bổ uy lực cú chưởng của mình. Chỉ thấy hai cái đầu lâu càng lúc càng phình to hơn nữa.

“ Cái gì ~?? Đó là .....” Dương Kiệt giật mình hoảng hốt khi phát hiện đòn đánh của mình hoàn toàn vô tác dụng, thậm chí còn tăng cường uy lực cho đòn tấn công của đối phương nữa chứ.

Không dám chần chừ do dự, nhanh chóng tung người nhảy sang một bên né tránh.

“ Né?? để xem mày né bằng cách nào ~~~!!” Một trong hai tên tiểu đệ cười lạnh nói.

Chỉ thấy hai cái đầu lâu tựa như mọc thêm đôi mắt thật, trực tiếp thay đổi hướng bay lao thẳng về phía Dương Kiệt đang nhảy sang một bên né tránh.

“ Có thể sao ~~~!!!???” Dương Kiệt như không tin vào mắt mình nữa, mặt mày lập tức biến sắc, đang trong tư thế nhảy sang một bên không thể

tiếp tục đảo người để né thêm lần nữa. Mà cho dù có thể đảo ngược cơ thể, chắc gì hai đòn đánh kia không biết quay đầu nhắm vào mình thêm lần nữa chứ?

Uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~!!

Phục ~~~~~!!

Rầm ~~~~~!!

Cơ thể nặng gần hai trăm kg của Dương Kiệt hứng trọn hai cái đầu lâu vào người, cho dù đã kịp thời kích hoạt võ hồn Huyền Vũ hộ thể, nhưng cũng bị uy lực đáng sợ của hai chiêu đánh đánh bay ra xa, máu từ trong miệng phun bắn ra.

Lẽ ra với sức phòng thủ của Dương Kiệt, hai đòn tấn công của hai tên kia hoàn toàn vô hiệu hóa, nhưng sau khi hấp thụ thêm những quả chùy khí của chính anh ta, uy lực tuyệt đối không phải $1+1=2$, mà là bằng 3, bằng 4.

“Đòn tấn công của chúng.....” Dương Kiệt nghĩ hoài vẫn nghĩ không thấy vì sao tuyệt học của đối phương lại quái dị như thế này. Có thể hấp thụ uy lực của đối phương tăng cường cho bản thân, chẳng lẽ vô địch thật sao?

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 112: Hạ Hầu Quân Chết Rồi Sao?

“Đồ ngốc, nội công tâm pháp của Lãnh Binh Cung là Bắc Minh Bảo Điện, có thuộc tính hấp thụ những đòn tấn công bằng chân khí, chân nguyên của đối phương không cao hơn người thi triển năm cảnh giới. Người càng tấn công hung hăng chỉ càng khiến đòn phản công của đối phương mạnh thêm mà thôi.” Mặc dù muốn để mặc Dương Kiệt bị đối phương đánh chết, nhưng nếu như anh ta chết rồi còn ai giúp mình gánh vác rắc rối chứ? Nên đành miễn cưỡng lên tiếng nhắc nhở.

“Thì ra là thế!!” Không tấn công bằng chân khí, chẳng lẽ phải đánh sập lá cà?? Dương Kiệt không kèm được dúi mày trước thuộc tính khó chịu của bọn Lãnh Binh Cung.

Cũng đã đâu rồi, từ khi thăng cấp tuyệt học của mình lên Huyền Giới hết, Dương Kiệt đều phóng thích chân khí tấn công từ xa, không còn tình trạng đánh sập lá cà như lúc vừa tới Huyền Thiên Đại Lục nữa, cho dù có đi nữa chỉ là số lần ít ỏi, chỉ đánh vài chiêu xong rồi tản ra tiếp tục bắn phá từ xa. Nên lúc này ít nhiều có chút không quên.

“Thôi được, không thể sử dụng chân khí, vậy thì bố mày sẽ chơi sập lá cà với tụi bây, Giới Vương Quyền X4, mở ~~~~!!” Toàn thân Dương Kiệt lập tức bao bọc bởi lớp khí màu đỏ rực như lửa, vẩy múa Huyền Thiết Chùy trong tay lao thẳng về phía hai tên đệ tử Lãnh Binh Cung.

“Thứ bí pháp đó???!!!” Cả Mộ Dung Tuyết và Hạ Hầu Quân đều lộ ra vẻ kinh ngạc khi phát hiện khí thể đáng sợ từ trên người Dương Kiệt phát

tán ra.

Cả hai không phải không có bí pháp, chỉ là ngày thường rất hiếm khi sử dụng tới vì tác dụng phụ của nó, ngoài ra, uy lực gia tăng cũng không đáng sợ bằng Dương Kiệt lúc này, nên cả hai đều tỏ vẻ kinh ngạc khó tin.

“Cẩn thận, đối phương sử dụng bí pháp, hãy tạm thời né tránh chờ bí pháp của hắn mất tác dụng rồi phản công sau.” Hạ Hầu Quân đứng ở phía xa nhanh chóng lên tiếng chỉ bảo cho hai tên tiểu đệ của mình.

Tiếc rằng hắn đã phạm sai lầm, vì Giới Vương Quyền của Dương Kiệt hoàn toàn không có giới hạn thời gian sử dụng, ít nhất là trạng thái X4 không có, cơ thể của Dương Kiệt lúc này có thể duy trì trạng thái chiến đấu trên một giờ đồng hồ.

Bảo hai tên đệ tử chỉ chân nguyên tầng thứ 1 né tránh những đòn tấn công như vũ bão của Dương Kiệt trong một giờ đồng hồ? Ngay cả bản thân Hạ Hầu Quân cũng chưa chắc làm nổi, huống chi là hai tên kia chứ?

Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~~~!!

Huyền Thiết Chùy không ngừng vung lên bổ xuống, quét qua quét lại, ngay vị trí hai tên đệ tử vừa đứng lập tức xuất hiện những vết lõm chi chít. Lâu lâu tung chưởng phản công đánh thẳng vào người đối phương, phát hiện chỉ như đang ngãi ngựa cho người ta, không thận trọng hứng trọn một cú quét chùy vào người, chân nguyên trong cơ thể đảo lộn, máu từ trong miệng phun bắn ra.

“Khôn khiếp, mau dừng tay ~~~!!” Nhìn thấy hai tên tiểu đệ bị hành tới nỗi không ngóc đầu lên được, Hạ Hầu Quân biết rằng không thể đứng nhìn bên ngoài rồi, khí thế của một chân nguyên tầng thứ 2 phát tán ra, chuẩn bị lao tới hỗ trợ hai tên tiểu đệ của mình.

“Hạ Hầu Quân, tới lúc hai ta giải quyết mâu thuẫn với nhau rồi đây.” Nhìn thấy tình thế đang nghiêng về phía mình, mặc dù trong lòng hận không thể lấy mạng “tên dân tộc” kia, nhưng dù sao tạm thời đang chung một phe, tuyệt đối không thể nhắm mắt nhìn tình thế tốt đẹp trôi đi, nhanh chóng lao ra cản ngay trước mặt Hạ Hầu Quân, không cho hắn giải cứu hai tên thuộc hạ của mình.

“Mộ Dung sư muội muốn so tài với huynh sao?” Hạ Hầu Quân cảm thấy đau đầu khi Mộ Dung Tuyết lao ra ngăn cản. Thực lực của đôi bên có thể là ngang tài ngang sức với nhau, lúc này có thêm hai tên tiểu đệ hỗ trợ, còn có thể trấn áp đối phương. Còn hiện giờ thì, muốn phân thắng bại, không có nửa ngày cũng đừng mong có được kết quả.

Chỉ là nhìn tình hình của hai tên tiểu đệ lúc này, đừng nói là nửa ngày, để chúng chống cự thêm một khắc giờ cũng là cả một vấn đề. Mà sao bí pháp của con heo mập kia kỳ lạ thế này? Chẳng lẽ không có giới hạn sao?

Chỉ thấy Mộ Dung Tuyết trực tiếp kích hoạt võ hồn cấp 6 của mình một đóa hoa mẫu đơn toàn thân thấp lên những luồng tia sáng 7 bảy chói mắt nhanh chóng nhập vào cơ thể của cô ta.

Đó chính là câu trả lời của Mộ Dung Tuyết.

“Được, được, để sư huynh thử xem thực lực của sư muội lớn mạnh tới cỡ nào rồi ~~!!”

Phục ~~~~!!

Một con đại bàng toàn thân phủ đầy lông lá màu vàng kim xuất hiện trên đỉnh đầu của Hạ Hầu Quân. Đó chính là võ hồn cấp 6 của hắn “Hoàng Kim Bàng Điều”.

“ Bát Hoa Tề Phóng chuông ~~~!!” “ Kim Cang Đại Lực Quyền, ta phá, phá, phá ~~~~!!”

Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~~~~!!

Cả hai trực tiếp lao vào giao chiến với nhau, kẻ tám lạng người nửa cân, nhất thời khó phân thắng bại. Ngay tại Đồng Bằng Bình Minh xuất hiện hai trận giao chiến khốc liệt ngay tại một vị trí gần nhau.

“ hahaha ~~~, để xem còn ai cứu tụi bây nữa không???” Nhìn thấy Hạ Hầu Quân đã bị cầm chân, Dương Kiệt tấn công càng quyết liệt hơn nữa. Chỉ mong nhanh chóng giải quyết hai tên khốn này rồi nhảy qua bên kia tiếp sức cho Mộ Dung Tuyết hạ nốt tên khốn kia.

Hai tên đệ tử Lãnh Binh Cung lúc này thâm tâm vô cùng, khóc không thành tiếng. Đặc biệt là tên đã lên tiếng yêu cầu thể hiện với Hạ Hầu Quân lúc nãy, hối hận tột cùng khi không đánh giá đúng thực lực của đối phương và tự lượng sức mình mà đi giao chiến với tên quái thai này. Thậm chí hẳn có thể cảnh nhận ánh mắt oán trách của tên đồng bọn đang không ngừng phóng về phía mình nữa kia.

‘ Đùa giỡn với các ngươi thế đủ rồi, Giới Vương Quyền X5 mở, chết đi ~~~~!!” Không muốn tốn thêm thời gian với chúng nữa, trực tiếp thi triển hết toàn bộ thực lực của mình, kích hoạt trạng thái X5, lúc này thực lực đã tương đương với một chân nguyên tầng thứ 6 không có võ hồn, mạnh hơn hai tên đệ tử kia rất nhiều rất nhiều.

Ở trạng thái X 4 đã không phải là đối thủ, huống chi phải đối diện với một Dương Kiệt ở trạng thái X5 chứ? Kết quả đã quá rõ ràng rồi, chết ~~~~!!!

Càn Thôn Nhất Thiêm thi triển ra, dưới ánh mắt kinh ngạc của hai tên đệ tử Lãnh Binh Cung, xuất hiện ngay trước mặt một trong hai tên, Huyền Thiết Chùy vung lên bổ thẳng xuống đầu hắn.

Bạch ~~~~~!!!

Đầu của tên xui xẻo đầu tiên hứng trọn quả chùy không lồ vào đầu, gần nửa cơ thể vỡ tung ra, máu thịt bê bết.

Tên còn sống sót nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ đó không kèm được muồn cúi người nôn hết những gì đang tồn trong bao tử ra. Đặc biệt là hắn tựa như nghe thấy tiếng chửi rủa trách móc của tên xấu số kia nhắm vào mình trước kia bị đánh vỡ nửa người.

Tất nhiên, hắn cũng không may mắn sống sót được hơn bao lâu, ngay sau giải quyết tên kia xong, Huyền Thiết Chùy vẫy ngược trở lại, theo thế thái sơn áp đỉnh bổ thẳng vào đầu hắn.

Về mặt tuyệt vọng, hoảng sợ, đôi mắt giương to ra hết cỡ nhìn chằm chằm vào quả chùy khổng lồ đang lao xuống đỉnh đầu. Cầm phần kèm theo hồi hận chứa đầy trong tâm trí của hắn lúc này. Hắn tự hứa với bản thân rằng nếu như có kiếp sau, có cho vàng, cho cả trăm mỹ nhân tuyệt sắc, cũng đừng mong hắn bước ra thể hiện như lúc này nữa. Tất nhiên, đó là hắn còn kiếp sau để sửa sai.

Bạch ~~~~~!!!

Lại thêm một cái xác chỉ còn lại nửa cái thân ngã xuống, co giật vài cái rồi ngưng hẳn.

“Phù ~~~! Mẹ kiếp, nếu như không cần thiết, sau này tuyệt đối không kích hoạt trạng thái X5, mới chưa đầy hai phút đồng hồ mà tựa như đã vận động ba ngày ba đêm không ngừng nghỉ vậy.” Dùng tay lau sạch những giọt

mồ hôi trên trán, hơi thở dồn dập liên hồi, với cơ thể của một chân nguyên tầng thứ 1, cho dù đã phục dụng Càn Khôn Trúc Thể Quả như Dương Kiệt, cũng không tránh khỏi mệt mỏi sau khi kích hoạt trạng thái X5 của Giới Vương Quyền. Cũng không biết cơ thể của tên SonGoKu làm bằng cái gì mà hắn có thể kích hoạt X10, thậm chí X 20, chỉ nghĩ tới cảnh đó thôi cũng đã ớn lạnh cả người rồi.

“ Thiên Hoa Loạn Vũ, mở ~~~~~!!” Quay trở lại trận giao chiến giữa Mộ Dung Tuyết và Hạ Hầu Quân, tình thế đã trở nên khốc liệt nhất.

Chỉ thấy Mộ Dung Tuyết không ngừng nhả ra những điệu múa đẹp mắt, xung quanh Hạ Hầu Quân không ngừng xuất hiện những đóa hoa đủ loại màu sắc rực rỡ đang bao vây lấy hắn, mùi hương thơm ngát từ những đóa hoa vô thực đó chui tọt vào mũi hắn, khiến đầu óc hắn đột nhiên trở nên mê man ngơ ngác, có cảm giác như toàn bộ sức lực trong cơ thể bị trút đi hết vậy.

Nhìn thấy Hạ Hầu Quân rơi vào trạng thái mê man, đôi mắt Mộ Dung Tuyết lóe qua tia sáng đầy tự tin, tay tạo thành dấu ấn, miệng ho lớn: “ Quy tụ, nổ ~~~~~!!”

Gần cả ngàn đóa hoa hư vô lập tức nghe lệnh của Mộ Dung Tuyết chụp thẳng về phía Hạ Hầu Quân, tựa như đang gói bánh chưng vậy. Thân hóa nhấp nháy càng lúc càng nhanh hơn nữa, có dấu hiệu phát nổ bất kỳ lúc nào.

Tuyết học vừa tấn công linh hồn vừa tấn công vật lý.

Rầm, rầm, rầm, rầm ~~~~~.....

Tiếng nổ kinh thiên động địa tựa như trận mưa bom đang được kẻ địch thả xuống vang lên liên miên không ngớt. khói bụi đá tảng nơi vị trí Hạ Hầu Quân đang đứng tung bay loạn xạ, cho dù đứng cách xa trăm dặm đi nữa, cũng sẽ phát hiện vụ nổ đáng sợ hình thành một khối khí dạng nấm khổng lồ.

Dương Kiệt đứng ở phía xa quan sát cũng không tự chủ nuốt mạnh miếng nước bọt vào cổ họng, chỉ thấy da đầu tê tái vô cùng.

Nếu như mình rơi vào trung tâm của vụ nổ đó, sẽ có kết cục như thế nào nhỉ??

Cho dù kích hoạt Huyền Vũ Hộ Thể, cộng thêm sức phòng thủ vốn có của bản thân, đang rơi vào trạng thái mê man như thế này không chết cũng phải trọng thương chứ chả chơi đâu.

Ngay khi khói bụi tan dần, chỉ thấy vị trí mà Hạ Hầu Quân đứng lúc nãy đã xuất hiện một cái hố sâu gần 3, 4 mét, bề rộng gần chục mét. Tuyệt nhiên không bóng dáng của hắn đâu cả.

Tên Hạ Hầu Quân nổ banh xác trong vụ nổ rồi sao???

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 113: Bắc Minh Thôn Thiên Ân

“AAAAAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!!” Tiếng gào thét đầy phần nộ từ dưới miệng hồ vang lên động trời. Chỉ thấy một bóng người với bộ dạng thâm thảm, quần áo rách nát như tên ăn mày từ dưới hố phóng ra, mang theo vẻ mặt phần nộ tột cùng nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Tuyết vẫn còn đang mang theo vẻ mặt đắc chí ở phía xa.

Hắn vẫn chưa chết ~~!!

Tất nhiên, dù sao cũng là đệ tử đầu đàn của Lãnh Binh Cung, dễ gì một chiêu đánh chết được hắn chứ? Đặc biệt là thực lực đôi bên có thể nói là ngang tài ngang sức với nhau.

Vẻ mặt phần nộ của hắn chỉ duy trì trong chốc lát, nhanh chóng thay thế thành nụ cười đầy khát máu và điên cuồng: “hahaha, Mộ Dung sư muội, muội làm huynh bị đau rồi đấy. Nhân quả tuần hoàn, lát nữa đừng có trách sư huynh hành sự mạnh bạo với muội à nha, sư huynh sẽ cho muội nếm thử mùi đau khổ pha lẫn sung sướng tột cùng, hahahaha ~~!!”

Nghe thấy những lời nói khiếm nhã của đối phương, sắc mặt của Mộ Dung Tuyết lập tức trầm xuống, không thềm lời thôi dài dòng với hắn nữa, vùng vằng ấn thẳng về phía đối thủ.

“Được, được, tới đây nào ~~!! Bắc Minh Thôn Thiên Ân, mở ~~~~~!!!” Hạ Hầu Quân hai tay tạo ấn, một cái đầu lâu khổng lồ há to miệng ra nhanh chóng xuất hiện ngay trên không trung. Một sức hút đáng

sợ xuất hiện trong phạm vi rộng lớn, miệng nó tựa như một máy hút công suất cực đại, có thể hút sạch mọi thứ trên đời vào trong miệng nó vậy.

Cú chương khí của Mộ Dung Tuyết chỉ trong nháy mắt đã bị hút hết vào trong cái miệng khổng lồ của cái đầu lâu. Không chỉ chương khí, ngay cả cơ thể của Mộ Dung Tuyết cũng có dấu hiệu bị hút thẳng lên không trung.

Mộ Dung Tuyết cắn chặt răng vận hành chân nguyên trong cơ thể cố gắng chống cự lại lực hút đáng sợ đó, mồ hôi đã chảy đầy trên trán, mặt mày ửng đỏ vì gắng sức quá nhiều. Không chỉ cơ thể, ngay cả chân nguyên trong người cũng có dấu hiệu bị hút hết ra khỏi cơ thể.

“ hahaha, chống cự đi, cố gắng đi, muội càng cố gắng ta càng phần khích ~~~~!!” Hạ Hầu Quân cười một cách đắc chí, tay vẫn không chùng vẽ dấu ấn để vận hành tuyệt học của mình.

“ Á ~~~~!!” Mộ Dung Tuyết kêu lên một tiếng đầy kinh hãi, cuối cùng cũng chống cự không nổi lực hút đáng sợ đó, đặc biệt là chân nguyên trong người đã bị rút đi một nửa, cơ thể bị nhấc bổng khỏi mặt đất, lao thẳng vào cái miệng khổng lồ của cái đầu lâu ở trên không trung.

“ Năm lấy tay tôi mau ~~~~!!” Không biết từ lúc nào Dương Kiệt đã xuất hiện ngay vị trí mà Mộ Dung Tuyết vừa đứng lúc nãy, vội vã giơ tay chụp lấy cánh tay đang vơ qua vơ lại của cô ta, kéo mạnh xuống.

Mộ Dung Tuyết tựa như người đang rơi xuống nước vơ được cái phao, không dám do dự chụp lấy cánh tay giơ tới của Dương Kiệt.

Cảm giác mịn màng ấm áp khi nắm lấy bàn tay của Mộ Dung Tuyết khiến Dương Kiệt không kiềm được run lên một cái vì phần khích. Nhưng nhanh chóng định thần trở lại, lúc này không phải lúc cảm nhận hưởng thụ, mà là làm sao trụ lại dưới sức hút đáng sợ kia.

Nhìn thấy Dương Kiệt dám nắm lấy bàn tay của Mộ Dung Tuyết, Hạ Hầu Quân lóe qua tia sáng đầy phần nộ, chân nguyên trong cơ thể vận hành càng lớn hơn nữa để nâng cao sức hút của cái đầu lâu ở trên không trung.

Ngay cả cái cơ thể nặng gần 200 kg của Dương Kiệt cũng có dấu hiệu chịu đựng không nổi bị nhấc bổng lên, nếu như không tìm cách, e rằng cả hai sẽ bị hút thẳng vào cái đầu lâu đó cho mà xem.

“ Phải tìm cách chấm dứt hành động duy trì tuyệt học của hần, nếu không chết chắc ~~~!!” Trán của Dương Kiệt đã nổi đầy gân xanh, hai hàm răng cắn chặt môi tới nổi chảy cả máu, không tiếc chân nguyên để kèm nén cơ thể lại. Thậm chí đã kích hoạt luôn cả võ hồn Huyền Vũ, khiến trọng lượng cơ thể tăng lên gấp 5 lần nữa, nặng hơn cả ngàn kg vẫn không có tác dụng.

“ Hay là ....” Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, trong đầu đột nhiên lóe qua dòng suy nghĩ. Không chút chần chừ do dự, lập tức tể Càn Khôn Tháp ra khỏi cơ thể, điều khiển nó bay tới ngay trên đỉnh đầu của Hạ Hầu Quân và kích hoạt trạng thái phóng to ra, từ trên không trung đè thẳng xuống người hần.

‘ Đó là ..... ~~~!!” Hạ Hầu Quân giật mình hoảng hốt khi phát hiện một tòa tháp bằng vàng kim kỳ lạ đột nhiên xuất hiện trên không trung rồi giáng thẳng xuống đỉnh đầu của mình, không dám do dự chần chừ, hủy bỏ trạng thái duy trì tuyệt học, tung cú đấm đấm bay tòa tháp kỳ lạ đó ra xa.

Booong ~~~~~!!

Càn Khôn Tháp tuy nặng gần cả chục ngàn kg, nhưng cũng dễ dàng bị một kẻ mạnh chân nguyên tầng thứ 2 sau khi kích hoạt võ hồn cấp 6 đánh bay ra xa. Thậm chí đáy tháp xuất hiện nhiều vết nứt đáng sợ.

Nhưng như thế cũng đã quá đủ đối với Dương Kiệt và Mộ Dung Tuyết rồi. Mất đi sự duy trì của Hạ Hầu Quân, cái đầu lâu khổng lồ nhanh chóng tan biến trong không khí, ngay cả lực hút đáng sợ cũng không còn nữa, cả hai từ trên không trung rơi ngã xuống đất. Dương Kiệt vô cùng vinh dự biến thành “tám nệm lót” để lót lấy cơ thể của Mộ Dung Tuyết.

“Cô không ....” “đê tiện ~~~!” Bốp ~~~~~!!

Một cú bạt tai tát thẳng vào mặt Dương Kiệt khi anh ta định lên tiếng thăm hỏi, chỉ thấy Mộ Dung Tuyết hai má ửng đỏ vì xấu hổ, đôi mắt như muốn phóng lửa nhìn chằm chằm vào tên khốn dám “mạo phạm” tới mình.

“Đúng là làm ơn mắc oán mà ...” Dương Kiệt vừa dùng tay xoa xoa cái má vừa hứng trọn cú tát vừa lầm bầm nói.

“Cái gì, ngươi vừa nói gì???” “Đâu có, tôi chỉ muốn nói là, chi bằng hai ta cùng hợp sức xử lý tên khốn kia được chứ?”

Mộ Dung Tuyết dúm mày suy nghĩ lời đề nghị của đối phương, nhanh chóng căn răng nói: “Được, ra tay đi.”

“Xong ngay ~~~!!” Dương Kiệt phấn khích khi được hợp tác với người đẹp, hùng hổ nhảy căng lên, Huyền Thiết Chùy vẩy múa trong tay, chuẩn bị cùng Mộ Dung Tuyết lao tới sống chết với kẻ thù.

“Rắc rối to rồi.” Hạ Hầu Quân khẽ dúm mày cảm thấy đau đầu khi thấy đối phương hợp sức với nhau. Một tên đã khó xử rồi, giờ lại thêm một tên nữa, đặc biệt là thực lực của hai đối thủ đều không tệ, trận giao chiến sắp tới không dễ dàng rồi đây. Đặc biệt là Bắc Minh Thôn Thiên Ấn sau khi bị gián đoạn, phải tốn một thời gian hồi phục mới có thể thi triển lại.

Nhưng vấn đề là giờ không còn đường để lui nữa, đành phải chiến thôi ~~~!!

Nhìn thấy quả chùy không lồ của đối phương đã bổ tới trước mặt, Hạ Hầu Quân tay tạo thành nắm đấm, tung quyền đấm thẳng vào đầu chùy.

Boong ~~~~~!!

Cả hai đều bị sức mạnh của đối phương đẩy lùi về phía sau, Hạ Hầu Quân còn chưa kịp định thần, Mộ Dung Tuyết đã lao tới trước mặt, bàn tay ngọc ngà bao bọc bởi lớp chân khí màu ánh kim đã vỗ thẳng tới trước ngực.

“Tuyết học thần thông, Kim Bàng Hóa Thân Thuật ~~~~!!” Chỉ thấy cơ thể của Hạ Hầu Quân đột nhiên phát sát, chỉ trong nháy mắt cơ thể hình người của hắn biến đổi thành một con hoàng kim bàng điều không lồ. Cơ thể xoay tròn đẩy lùi cú chưởng của Mộ Dung Tuyết rồi tung bay lên không trung, từ trên cao nhìn xuống tựa như đại bàng dinh mỗi vậy.

Hai móng vuốt sắc nhọn đang rộng ra, dùng một tốc độ nhanh như chớp ào thẳng xuống với tư thế vô mỗi đặc trưng của loài đại bàng.

“Hóa chim?? Tưởng hóa chim là ngon sao? Hôm nay bố mày sẽ bẻ gãy hết những móng vuốt và đôi cánh của mày! Huyền Vũ Chi Lực, mở ~~~~~!!” Dương Kiệt không chút hoang mang sợ hãi, trực tiếp kích hoạt kỹ năng đặc trưng của võ hồn, Huyền Vũ Chi Lực để giáng cấp võ hồn của Hạ Hầu Quân.

Cơ thể không lồ đang lao xuống của Hạ Hầu Quân đột nhiên chững lại vài giây, hắn cảm nhận thấy sức mạnh trong cơ thể đột nhiên bị biến mất phần lớn một cách bí ẩn, nhất thời không hiểu vì sao, nhưng vẫn kiên quyết lao thẳng xuống tấn công hai con mỗi ở phía dưới.

“Giới Vương Quyền X4, Phì Lũ Bạo Liệt Quyền, ta đấm ~~~~!!” Một cú đấm khí không lồ từ cú đấm của Dương Kiệt bắn ra, bắn thẳng về phía con chim đại bàng đang lao xuống.

Nhìn thấy cú đâm khí bắn tới trước mặt, Hạ Hầu Quân chỉ cười lạnh trong lòng. Với cơ thể cứng còn hơn cả thép tinh luyện của mình hiện giờ, cú đâm khí đó chỉ đủ ngã ngựa cho mình mà thôi.

Uỳnh ~~~~~!!

Quả nhiên, cú đâm khí vừa chạm nhẹ vào hai móng vuốt của Hạ Hầu Quân, lập tức bị tan vỡ ra trong không khí. Hắn còn chưa kịp đắc chí, đột nhiên cơ thể tựa như bị một lực kéo đáng sợ kéo bay về sau, thậm chí không thể giữ trạng thái bay trên không trung té ngã rầm xuống đất, cố gắng cách nào cũng không thể nhúc nhích được gì cả.

Hiệu ứng tuyệt học đã được kích hoạt ~~~!!

“ Chết mày chưa con? Ở đó mà hùng hổ với bố hả? My Time is now, xem bố mày biểu diễn nè ~~~!!” Đối phương dính chương không thể nhúc nhích, tất nhiên không thể bỏ qua thời cơ ngàn năm hiếm gặp này rồi, trực tiếp tiến hành “show diễn” của mình không chút chần chừ.

Cơ thể nặng hơn ngàn kg nhào lộn trên không trung, chân phải đá thẳng về phía trước: “ Phì Lũ Lôi Đình Phi Cước, chết này ~~~~~!!”

Roẹt ~~~ roẹt ~~~~~!

Rầm ~~~~~!!!

Á Á Á Á .....~~~~~!!

Dính phải bàn chân sét vào người, Hạ Hầu Quân vang lên những tiếng gào thét đầy đau khổ. Lúc này còn đâu cái vẻ bề ngoài mạ vàng hào nhoáng như lúc nãy nữa, lớp lông lá phủ đầy cơ thể biến hết thành màu đen như than và dựng ngược lên, đứng với tư “ gà Châu Phi” rồi đấy. Toàn thân tê liệt không thể nhúc nhích.

Quan trọng nhất là, hiệu ứng giảm sức phòng thủ cũng được kích hoạt, giờ chỉ cần bồi thêm một cú chùy vào người, tuyệt đối có thể lấy mạng của hắn.

“haha, giờ có Ngọc Hoàng Đại Đế giáng lâm cũng đừng mong cứu được ngươi, Phì Lũ Bỏ .... Á ~~~~~!!!” Trong lúc Dương Kiệt định bồi thêm một cú bổ chùy để kết thúc cuộc đời đầy tội lỗi của tên Hạ Hầu Quân, đột nhiên cảm nhận thấy sau lưng một lực đánh cực mạnh vỗ thẳng vào lưng, cơ thể tựa như bị chiếc xe tải hạng nặng từ phía sau tông thẳng vào, bị tông bay ra xa té ngã xuống đất, máu kèm theo chút thịt vụn từ trong miệng phun bắn ra.

‘Vì .... Vì sao.....’ Dương Kiệt mang theo ánh mắt “thật không thể tin nổi” nhìn chăm chăm vào bóng người vừa mới đánh lén mình.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 114: Trở Mặt Nhanh Như Lật Trang Sách

Chỉ thấy Mộ Dung Tuyết với vẻ mặt lạnh lùng như băng cười lạnh nói: “xử lý tên khốn kia xong, ta sẽ tính sổ với mi sau.” Nói xong, không thèm quan tâm tới Dương Kiệt nữa, từng bước từng bước bước về phía Hạ Hầu Quân đã hiện nguyên hình sau khi bị chấn thương khá nặng.

“Trở mặt nhanh như lật trang sách, đúng là người xưa nói không sai chút nào, chỉ có tiểu nhân và phụ nữ là khó nuôi mà.” Dương Kiệt đã khóc không thành tiếng, vừa mới hợp sức liên minh với nhau, nhìn thấy tình thế đang có lợi cho mình lập tức lật mặt đánh lén đồng minh của mình, quả thật là khó chấp nhận quá đi.

Thực ra cũng không thể trách Mộ Dung Tuyết được, bản thân cô ta và Dương Kiệt vốn đã có mâu thuẫn không nhỏ với nhau, lúc này hợp tác chẳng qua chỉ là tình thế ép buộc mà thôi. Khi mối nguy hiểm đã được giải trừ, tất nhiên là phải khuyếch đại lợi ích hóa cho bản thân, sẵn tiện đánh trọng thương luôn cả Dương Kiệt, có thể dễ dàng xử lý nốt cả hai không phải tốt hơn sao?

Bước tới trước mặt tên Hạ Hầu Quân đang nằm hấp hối trên mặt đất, đôi mắt lóe qua tia sáng đầy sát khí, trực tiếp vung tay tung chưởng ấn thẳng về phía đối phương.

“Hahaha, người tưởng người thắng chắc rồi sao?? Đỡ này ~~~!!!” Chỉ thấy Hạ Hầu Quân này giờ vẫn đang nằm hấp hối trên mặt đất đột nhiên mở to đôi mắt ra, trên môi lộ ra nụ cười nham hiểm. Không biết từ đâu mà xuất

hiện một bình thủy tinh trong tay, nhanh chóng mở nắp ra, tạt thẳng về phía Mộ Dung Tuyết đứng cách mình không quá xa.

“ Cái gì, đó là ~~~!!!” Mộ Dung Tuyết có chút giật mình bất ngờ, nhìn thấy vô số bụi phấn màu trắng tinh tạt thẳng tới trước mặt, vội vã thu lại cú chưởng của mình, kích hoạt chân nguyên trong cơ thể phóng thích ra hình thành lớp lá chắn phòng hộ cản lại những hạt bụi phấn kia.

Vù vù vù ~~~~!!

Những hạt bụi phấn chưa kịp chạm vào cơ thể của Mộ Dung Tuyết đã bị lớp lá chắn đánh tan đi. Chỉ là Mộ Dung Tuyết còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, khi phát hiện mối nguy hiểm đã biến mất, nhanh chóng thu lại chân nguyên vào trong cơ thể, tiếp tục chuẩn bị giải quyết đối phương, đột nhiên cảm thấy chân nguyên trong cơ thể trở nên phấn khích tột cùng, máu trong người sôi lên sùng sục, nhiệt độ cơ thể tăng lên với tốc độ chóng mặt.

“ Hahaha, tưởng sử dụng chân nguyên là có thể cản phá được “Âm Dương Hòa Hợp Tán” của ta sao? Nằm mơ đi ~! tuy lớp chân khí cách ly được bột thuốc, nhưng chúng có thuộc tính bám đầy trong chân nguyên của người, dám thu chân nguyên trở lại vào cơ thể, chẳng khác nào trực tiếp hút hết bột thuốc vào người, lực thuốc đáng sợ của “Âm Dương Hòa Hợp Tán” cũng đủ để phát huy tác dụng rồi.” Hạ Hầu Quân cười một cách đắc chí, nhanh chóng từ nhẫn càn khôn của mình rút ra một tấm bùa khảm đầy hoa văn kỳ dị, cười nói:

“ Bồ mày đi trước đây, hai người cứ ở lại mà “hưởng thụ vui vẻ” với nhau nhé.” Không chút do dự xé bỏ lá bùa trên tay, cơ thể của Hạ Hầu Quân nhanh chóng trở nên mờ ảo, tựa như có thể biến mất bất kỳ lúc nào. Chỉ là trong đôi mắt của hắn lóe qua tia sáng tiếc nuối tột cùng.

Có thể không tiếc nuôi sao? Mộ Dung Tuyết đành phải “Âm Dương Hòa Hợp Tán”, chắc chắn sẽ từ một thánh nữ thuần khiết biến thành một dâm phụ khát tình phải tìm một người đàn ông giao hợp bằng mọi giá, nếu như không muốn cơ thể nổ tung vì lực thuốc đáng sợ đang tồn đọng trong người. Nếu như mình không bị trọng thương, còn có thể ở lại hưởng thụ hưởng thụ đôi chút. Nhưng với tình hình tội tệ như lúc này, trốn trước tính sau vậy. Đành nhường lại cái “diễm phúc” đó cho con heo mập kia vậy.

Chỉ là sau khi hưởng thụ cái “diễm phúc” đó xong, số phận của con heo mập chắc sẽ vô cùng bi thảm đây.

Phải biết rằng người của Bách Hoa Cốc vô cùng coi trọng trinh tiết của mình. Bất kỳ kẻ nào dám cướp đi “cái ngàn vàng” của đệ tử Bách Hoa Cốc, sẽ phải đón nhận sự truy sát tới chân trời góc biển không chỉ của đương sự, mà cả Bách Hoa Cốc. Sau khi giết chết tên khốn đó xong, đệ tử Bách Hoa Cốc kia cũng sẽ tự vẫn tại chỗ.

Tất nhiên, cũng có trường hợp sau khi cướp đi “cái ngàn vàng” của đệ tử Bách Hoa Cốc, người đó sẽ thuận phục vô điều kiện suốt đời đối với người đã cướp đi của mình. Chỉ là nhìn ánh mắt Mộ Dung Tuyết hận không thể nhai tươi nuốt sống con heo mập kia lúc này, tình thế có thể nói còn khó hơn đi ngoài đường bị tia sét giáng trúng vào người. Nếu như đối phương là Dương Diễn thì còn may ra có cơ hội.

Nghĩ tới điều đó, trong lòng Hạ Hầu Quân mới thanh thản hơn đôi chút, vô cùng phấn khích khi nghĩ tới cảnh con heo mập đi truy sát bởi Bách Hoa Cốc và Mộ Dung Tuyết tự vẫn sau khi trừ khử kẻ thù. Cuối cùng người chiến thắng vẫn là ta!

Sau tiếng cười đầy khoái trá, cơ thể của Hạ Hầu Quân đã biến mất khỏi tầm mắt của Dương Kiệt, cũng không biết là hắn đã đáp cánh ở vị trí nào trên bản đồ rồi.

“ Đáng tiếc, nếu như Mộ Dung Tuyết không ra tay với mình, e rằng đã lấy cái mạng chó của tên khốn đó rồi. Mộ Dung tiên tử, cô có sao.... Á ~~~~~!!” Dương Kiệt vẫn còn tỏ vẻ tiếc nuối khi nhìn thấy tên Hạ Hầu Quân đã bỏ trốn, vừa định quay sang thăm hỏi Mộ Dung Tuyết tình hình như thế nào, giật mình hoảng hốt khi phát hiện cô ta mặt mày ửng đỏ, đôi mắt tràn đầy gân máu, vẻ mặt như muốn “nhai tươi nuốt sống” mình vậy.

“ Cô ..... Á ~~~~~!!” Dương Kiệt còn chưa kịp lên tiếng nói dứt câu, đã bị Mộ Dung Tuyết đè thẳng xuống đất, đôi môi siết chặt vào nhau, dịch thể trong miệng của cả hai đang pha trộn vào nhau không ngừng, Dương Kiệt chỉ biết giương to đôi mắt ra hết cỡ vì không thể tin nổi những gì đang xảy ra trước mắt.

“ thôi rồi, thôi rồi, nụ hôn đầu của ta, thế là .....” Trong lòng gào thét đầy đau khổ, nhưng với tâm thân đang bị trọng thương lúc này, muốn phản kháng cũng không phản kháng nổi, chỉ còn cách để mặc Mộ Dung Tuyết muốn làm gì thì làm. (Hỏi thật lòng nhé, nếu như đủ sức phản kháng có dám phản kháng không?)

Mút lấy mút để gần hai phút đồng hồ xong, môi của cả hai đã tạm thời rời xa nhau. Nhưng điều đó không có nghĩa là kết thúc, chẳng qua chỉ là khúc dạo đầu cho giai đoạn kịch tính ở phía sau mà thôi.

Chỉ thấy Mộ Dung Tuyết ngồi thẳng người trên bụng của Dương Kiệt, cơ thể run rẩy liên hồi, hơi thở gấp rút dồn dập, tựa như đang cố gắng khiến soát lý trí còn sót lại của mình.

Nhưng tất cả đều vô tác dụng trước lực thuốc đáng sợ của “Âm Dương Hòa Hợp Tán” mà thôi. Càng vận hành chân nguyên chống cự, càng khiến lực thuốc bùng phát đáng sợ hơn nữa.

“ ư ~~~~~!!” Sau vài tiếng rên kéo dài đầy tuyệt vọng, lý trí của Mộ Dung Tuyết đã bị xâm chiếm hoàn toàn, hiện giờ cô ta chỉ như một “con cái” động tình muốn tìm một “con đực” để giao phối mà thôi.

Roẹt ~~~ roẹt ~~~~~ roẹt ~~~~.....!!

Chỉ trong nháy mắt, dưới ánh mắt và vẻ mặt “tuyệt vọng, đau khổ” của Dương Kiệt, quần áo trên người anh ta đã bị Mộ Dung Tuyết xé toạc ra hết, rơi vào trạng thái nguyên thủy không còn mảnh vải che thân.

Mộ Dung Tuyết cũng không khá gì hơn, lúc này tám thân hình có làn da trắng như tuyết nhưng có nhiều chỗ ửng đỏ, sở hữu đường cong chết người lần nữa chui lọt vào đôi mắt của Dương Kiệt.

“ Khoan, khoan đã Mộ Dung tiên tử, hãy bình ....” Phập ~~~~!!

Không đợi Dương Kiệt dứt câu, Mộ Dung Tuyết đã chủ động ngồi thẳng vào phần giữa hang của anh ta. Một cảm giác ướt áp ấm nồng vô cùng bao phủ cả cơ thể của “tiểu Dương Kiệt”, đặc biệt là anh ta cảm thấy như "tiểu Dương Kiệt" vừa đâm thủng một tấm màng mỏng gì đó thì phải.

Ngay sau tiếng rên có phần đau đớn pha lẫn chút “ sung sướng” vang lên, Mộ Dung Tuyết tựa như hóa thân thành một kỹ sĩ điệu nghệ, nhiệt tình và điên dại “phì” trên con tọa kỹ “khốn khổ” của mình.

Cảm giác tê dại và sung sướng tột cùng do hai xác thịt hòa quyện vào nhau đã khiến Dương Kiệt không biết nên cười hay nên khóc.

“ Không chỉ nộ hôn đầu, ngay cả cái “ngân vàng” của mình cũng bị cướp đi. Vì sao? Vì sao không phải là Dung Nhi, không phải là Diệp sư tỷ, mà là một phụ nữ hận không thể phang thây xé thịt mình ra chứ??” Có một câu nói rất hay chính là “ cuộc sống giống như bị hấp diêm vậy, nếu như

không đủ sức phản kháng, thì chỉ còn cách nhắm mắt tận hưởng chứ biết sao giờ?

Huống chi bây giờ Dương Kiệt là bị “hấp diêm” thật luôn chứ.

Mới lúc này còn đòi chém đòi giết, còn hiện giờ thì....cuộc sống lúc thăng lúc trầm, phong ba lúc nổi lúc tàn, quả thật là kích thích quá đi.

Không muốn nhìn hình ảnh Mộ Dung Tuyết vẫn đang hí hục phi như điên như dại trên cơ thể của mình, Dương Kiệt từ từ nhắm mắt lại, trên mép mắt thậm chí xuất hiện dòng nước mắt “tuyệt vọng, đau khổ”.

‘ Dính dong, do bạn lần đầu tiên xảy ra “quan hệ” với một phụ nữ, hệ thống sẽ tự động kích hoạt miễn phí hệ thống song tu. Thời gian song tu càng lâu, điểm kinh nghiệm nhận được càng nhiều, hãy cố lên ~~!’

Dương Kiệt lúc này cũng không còn tâm trí đâu để nghe câu thông báo của hệ thống nữa. Chỉ mang theo tâm trạng “tuyệt vọng đau khổ” để mặc tên “nữ ma sói” kia hành xác mình. Mặc dù trong tận thâm tâm hắn đang khoái bỏ mẹ.

Nhất thời tiếng rên rỉ đầy đau khổ pha lẫn sung sướng, tựa như đang muốn giải tỏa hết cơn phần nộ trong tận thâm tâm của mình ra của Mộ Dung Tuyết vang lên liên miên không dứt trên cánh đồng vắng lặng.

--- ----

Không biết đã qua đi bao lâu, giữa cánh đồng vắng vẻ đang có hai bóng người với trạng thái nguyên thủy không một mảnh vải che thân đang nằm song song sát ngay bên cạnh với nhau.

Dương Kiệt từ từ mở to đôi mắt ra, sau đó trở người ngồi dậy, liếc nhìn tấm thân vẫn còn ửng đỏ sau khi miệt mài “phi ngựa” lúc này đang nằm sát

ngay bên cạnh, đặc biệt là giữa háng có vài dịch thể màu đỏ li ti vẫn còn đọng lại, đôi mắt nhắm chặt lại thiếp đi vì mệt mỏi, không kèm được lắc đầu thở dài một tiếng.

Không ngờ Mộ Dung Tuyết ngày thường trông thuần khiết đoan trang, cao cao tại thượng, mà khi khát tình rồi lại trở nên hoang dại như vậy. Phi trên bụng Dương Kiệt hơn hai tiếng đồng hồ không ngừng nghỉ, nếu như là người thường e rằng đã ngất xỉu vì kiệt sức từ lâu rồi, chỉ là cô ta là một kẻ mạnh chân nguyên, không thể dùng thể lực của người thường để lý giải được.

Lại liếc nhìn những vết cào xước phủ đầy trên cơ thể của mình mà tác giả gây ra là người đang nằm ở gần đó, Dương Kiệt đã khóc không thành tiếng.

Chẳng lẽ ả có xu hướng bạo dâm sao?? Có cần thiết phải hành hạ cơ thể mình tới mức độ này không?

Tất nhiên, “có rủi” sẽ có may, cảm nhận chân nguyên trong cơ thể lúc này. Dương Kiệt chỉ muốn kêu lên một tiếng đầy phản kích.

Không ngờ sau hai tiếng đồng hồ “cày ải”, Dương Kiệt đã trực tiếp thăng lên hai cấp, trở thành một chân nguyên tầng thứ 3.

Dương Kiệt hưởng lợi nhiều như vậy, chắc Mộ Dung Tuyết cũng không ít, vì hệ thống song tu là mang lại lợi ích cho cả hai chứ không chỉ riêng cho mỗi mình Dương Kiệt. Cảnh giới của Mộ Dung Tuyết lúc này theo suy đoán ít nhất cũng phải trên cảnh giới chân nguyên tầng thứ 4, thứ 5 là ít.

Nghĩ tới thực lực đáng sợ của Mộ Dung Tuyết, Dương Kiệt không kèm được run lên một cái. Nếu như lúc này ả tỉnh dậy, trực tiếp ra tay vỗ chết mình sao? Không được, châu vi thượng sách ~~~!!

Còn vấn đề Dương Kiệt có phải là nạn nhân trong vụ này hay không, đừng có dùng lý lẽ đó để biện minh với đối phương, lý lẽ không lý lẽ gì đó chỉ là trò cười mà thôi, nhất là đối với phụ nữ.

Tất nhiên, Dương Kiệt không phải là tên khốn nạn trốn tránh trách nhiệm, chỉ là lúc này Mộ Dung Tuyết chắc chắn sẽ như ngọn núi lửa có bùng nổ bất kỳ lúc nào, tốt nhất là tạm thời tránh mặt nhau, để cô ta nguội bớt cơn giận, sau này gặp lại nếu như bắt mình chịu trách nhiệm, tất nhiên là không thể nào từ chối rồi. Nhất là một mỹ nữ tuyệt sắc như vậy, còn là người phụ nữ đầu tiên của mình nữa chứ.

Còn giờ ư? Thôi, xin kiếu ~~!!

Nhanh chóng từ trong nhẫn càn khôn lấy ra một bộ đồ mới mặc vào người, suy qua nghĩ lại, lại lấy thêm một bộ khoác lên cơ thể còn đang trần truồng của Mộ Dung Tuyết, lắc đầu thở dài một tiếng, quay người rời khỏi.

Sao có cảm giác như mấy tên khốn sở khanh cướp đi cái ngàn vàng của người ta xong, kéo quần lên phúi phúi tay bỏ đi thế này?? Tội lỗi, quả thật tội lỗi.

Đợi tới khi hình bóng của Dương Kiệt khuất đi ở đường chân trời phía xa. Mộ Dung Tuyết này giờ vẫn đang ngủ thiếp đi đột nhiên mở to đôi mắt ra, thất thần nhìn chăm chăm vào những đám mây đang bay lượn trên không trung.

Thực ra Mộ Dung Tuyết nào đã ngủ thiếp đi đâu, chẳng qua là không biết phải đối diện với Dương Kiệt như thế nào nên mới giả vờ chìm sâu trong giấc ngủ vì mệt mỏi mà thôi.

Lúc này tâm trạng của cô ta cực kỳ mâu thuẫn. Lý trí luôn thôi thúc bản thân phải ra tay vỗ chết tên khốn đã cướp đi cái ngàn vàng của mình. Phía

cảm xúc thì luôn không ngừng ngăn cản không cho mình làm thế. Nên nhất thời không biết phải làm như thế nào. Thôi thì cứ giả vờ ngủ thiếp để tránh mặt cho khỏe, đỡ phải suy nghĩ nhức óc phiền não.

Cái cảm giác căm phẫn tốt cùng, xấu hổ tốt cùng kèm theo cảm giác sung sướng tốt cùng trong tận thâm tâm khi cả hai hòa hợp với nhau lúc này đã khiến Mộ Dung Tuyết tỏ ra do dự trong việc giải quyết vấn đề này. Đặc biệt là khi cảm nhận chân nguyên trong cơ thể lúc này, không kèm được giạt mình kinh ngạc khi phát hiện bản thân đã đạt tới cảnh giới chân nguyên tầng thứ 4 từ hồi nào. Chân nguyên trong cơ thể dồi dào tinh khiết, chỉ cần điều hòa một thời gian, thậm chí có thể tiếp tục đột phá tới cảnh giới tiếp theo cũng nên.

Không ngờ “làm chuyện xấu hổ” với tên khốn đó xong, lại có lợi ích đáng sợ như thế này.

Nhẹ nhàng trở người ngồi dậy, liếc nhìn bộ đồ đang khoác trên người mình, bàn tay run rẩy không tự chủ nắm chặt cổ áo của bộ đồ đó.

Khẽ dúm mảy khi phát hiện trong túi áo lòi lên vật thể kỳ lạ, tò mò thò tay vào trong đó lấy ra vật thể kỳ lạ đó. Phát hiện thì ra hai trái quả có màu sắc sặc sỡ.

Càn Khôn Trúc Thể Quả!! Quả còn lại có hình dáng giống như trái lê bằng thủy tinh, thân trái toát ra bảy màu sắc tựa như cầu vồng sau mưa vậy.

Chính là Thất Sắc Quả ~~~~!! (Hơn chục ngày xông thẳng vào hang ổ của đám Thất Sắc Hồ Điệp để giết quái luyện cấp, vô cùng hiển nhiên là tìm thấy Thất Sắc Quả nằm trong hang ổ của một bầy Thất Sắc Hồ Điệp có quy mô lớn nhất trong Cầu Vòng Sơn Cốc rồi. Chỉ là Thất Sắc Quả vô cùng quý hiếm, Dương Kiệt cũng chỉ hái được hai quả, lúc này tặng cho Mộ Dung Tuyết một quả, Dương Kiệt chỉ còn giữ lại một quả trên người mà thôi)

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 115: Người Của Huyết Ma Đạo Lộ Diện

Nhìn thấy hai trái thần quả quý hiếm trên tay, cơ thể của Mộ Dung Tuyết không kiềm được run lên cầm cập, nhịp đập trái tim tăng lên với tốc độ chóng mặt, trên môi không tự chủ lộ ra nụ cười ngọt ngào hạnh phúc, tựa như thiếu nữ đang chìm đắm vào mối tình đầu vậy.

Phải biết rằng cho dù là Càn Khôn Trúc Thể Quả hay Thất Sắc Quả, đặc biệt là Thất Sắc Quả, nếu như mang ra ngoài, tuyệt đối có thể khiến cả Huyền Thiên Đại Lục dậy sóng. Biết bao kẻ mạnh sẵn sàng đổ máu tranh giành vì nó. Đừng nói chỉ là một phụ nữ chỉ mới quan hệ lần đầu, thậm chí trước đó còn muốn lấy mạng mình. Cho dù là ba mẹ anh chị em ruột thịt hay vợ hay chồng, cũng chưa chắc đủ khí phách mang tặng cho họ, thậm chí có thể vì muốn cướp đoạt thần quả chạy đi đâm chết người thân không chút do dự. Thế mà tên khốn đó.....

Trái tim băng giá của Mộ Dung Tuyết đã có dấu hiệu tan chảy trước hành động không biết vô tình hay cố ý của Dương Kiệt rồi đây.

Vô cùng thận trọng bỏ hai thần quả vào trong nhẫn càn khôn, lại từ trong đó lấy ra bộ trang phục môn phái để mặc vào người. Lại liếc nhìn bộ đồ mà Dương Kiệt để lại, cẩn cẩn rằng nhẹ nhàng tỉ mỉ xếp lại cho gọn, sau đó nhét vào trước ngực áo.

Sau khi làm xong tất cả, đưa mắt liếc nhìn về phía Dương Kiệt đã biến mất lúc nãy, không tự chủ thở dài một tiếng, quay đầu đi thẳng về hướng ngược lại với anh ta.

Mộ Dung Tuyết đã quyết định rời khỏi Đồng Bằng Bình Minh mà không đi về nơi tập trung của môn phái nữa. Vì không muốn phải giáp mặt với Dương Kiệt, thậm chí mong muốn cả hai mãi mãi không gặp mặt nhau nữa. Nếu không thì chỉ sợ rằng chỉ có hai kịch bản xảy ra.

Một là mình kèm chế không nổi vung tay vô chết tên khốn đó sau đó tự vẫn.

Hai là mình xiêu lòng ngã thẳng vào lòng hắn, phục tùng vô điều kiện suốt đời.

Cho dù là kịch bản một hay kịch bản hai, cũng không phải là điều mà Mộ Dung Tuyết muốn đối diện lúc này.

‘ Vĩnh biệt Dương sư huynh, mối tình đầu đẹp nhất của tôi.’ Mộ Dung Tuyết lẩm bẩm nói nhỏ một câu xong, lập tức lộ ra vẻ mặt kiên quyết, quay đầu đi thẳng về hướng rời khỏi Đồng Bằng Bình Minh.

Dương sư huynh trong miệng Mộ Dung Tuyết vừa nói không phải tên khốn Dương Kiệt, mà chính là Dương Diễn. Xem ra cô ta đã quyết tâm xóa bỏ hình ảnh của Dương Diễn trong tâm trí của mình rồi nhỉ. Còn việc có thay thế bằng tên khốn đó hay không thì sau này mới biết được.

Ngày tụ tập ở nơi tập trung nơi hầm mộ của vị đại năng đã gần kề, anh tài của ngũ đại môn phái sau khi vượt qua biết bao gian nan hiểm nguy đã bắt đầu tề tụ lại, chuẩn bị tiến thẳng vào mục tiêu chính để tìm kiếm cơ duyên của mình.

Chỉ thấy một bóng người đang di chuyển nhanh như chớp trên Đồng Bằng Bình Minh, hướng thẳng về phía vị trí tụ tập đã định sẵn.

Đừng hiểu lầm, bóng người này không hề thô to như một quả bóng khổng lồ, mà mảnh khảnh thư sinh, khuôn mặt điển trai tràn đầy tự tin, tựa như tất cả mọi thứ đều nằm hết trong lòng bàn tay của mình.

Đúng thế, bóng người này không ai khác chính là Tư Mã Phong Vân.

Sau gần mười ngày trốn ở nơi an toàn để điều hòa chân nguyên trong cơ thể, cuối cùng thì cũng đã hoàn thiện cảnh giới của bản thân, không còn bị tác dụng phụ của việc sử dụng “ Thiên Ma Hấp Huyết Đại Trận” gây ảnh hưởng nữa.

Chỉ là do chân nguyên từng xảy ra tình trạng rối loạn, nên lúc này không thể tiếp tục hấp thụ thêm tinh huyết của Lăng Hàn Phong và Ngạo Văn Long để đột phá cảnh giới, ít nhất là trước khi kết thúc thí luyện bí cảnh không thể nữa. Nên lúc này hắn vẫn chỉ là một chân nguyên tầng thứ 2 mà thôi.

Ngay sau khi bình phục lại, hắn đã dự tính đi tính sổ với Dương Kiệt, nhưng không hiểu vì sao chức năng định vị cài trên sợi dây chuyền mà Dương Kiệt đang mang trên người không có tác dụng(Dương Kiệt đã tốn gần cả triệu linh thạch để cho tên hệ thống hút máu xóa sạch tính năng định vị của đối phương trên sợi dây chuyền), nên chỉ còn cách học theo kiểu thầy bói sờ voi, đi tìm từng góc gạch trong Cầu Vòng Sơn Cốc nhưng vẫn không tìm thấy bóng dáng của kẻ thù đâu cả. Cuối cùng đành bó tay rời khỏi nơi đó, trực tiếp thẳng về nơi tụ tập, sẽ xử lý tên khốn đó sau vậy.

Tư Mã Phong Vân nhanh chóng di chuyển về nơi tập kết, nhưng tuyệt đối không phải là nơi tập kết của môn phái, mà là .....

“ Tới hơi trễ rồi đây, Tư Mã Phong Vân.” Ngay sâu đi sâu vào trong một khu rừng không quá rộng lớn ở Đồng Bằng Bình Minh, đã phát hiện có vài người đứng chờ sẵn từ khi nào. Một trong nhóm người đó đang quay lưng

với Tư Mã Phong Vân đột nhiên lên tiếng. Đặc biệt còn cảm nhận thấy ánh mắt cười mà không giống cười của tên Đường Tứ đang không ngừng phóng thẳng về phía mình nữa chứ.

Đồ khốn, hãy đợi đấy, sẽ xử lý mày sau ~~!

“ Xin thứ lỗi, vì một vài trục trặc nên đã trễ hẹn.” Đối diện chất vấn của người đó, Tư Mã Phong Vân không dám phản bác, chỉ khẽ bắt chéo hai tay trước ngực rồi thì lễ nói.

“ Nhiệm vụ đó như thế nào rồi?” Người đó vẫn không có ý định quay người lại, trực tiếp hỏi.

“ Cái này, thành thật xin lỗi, vì một số lý do gì đó, tại hạ không thể hoàn thành nhiệm vụ được giao ạ.” Tư Mã Phong Vân tê tái cả da đầu, không dám che giấu sự việc, trực tiếp thừa nhận thiếu sót của mình.

“ Lý do? Đó không phải là cái cớ để biện minh cho sự bất tài của ngươi, hiểu chưa?” Giọng nói lạnh lùng tràn đầy sát khí vang lên, khiến Tư Mã Phong Vân không kiềm được run bắn cả người, vội vã quỳ một chân xuống tỏ vẻ chịu tội.

Những người đứng ở xung quanh lập tức phóng ánh mắt đầy chế giễu và cười trên đau khổ người khác về phía Tư Mã Phong Vân.

Chỉ thấy bóng người đó từ từ quay người, nếu như Dương Kiệt có mặt ở đây, chắc chắn sẽ kêu thót lên rằng: “ Tổng Thiên Hành ~~~!!”

Đúng thế, người tỏ ra có uy quyền nhất có mặt ở đây, chính là đệ tử tương lai sáng lạng ngang ngửa với Lăng Hàn Phong, người được cho là phiên phiên công tử, quân tử thân thiện nhất trong nhóm đệ tử mới của Thánh Hỏa Tông, Tổng Thiên Hành.

“ Hẳn đã từ chối lời đề nghị của chúng ta??” lúc này Tống Thiên Hành còn đâu vẻ mặt thân thiện gần gũi, chỉ thấy vẻ mặt lạnh lùng không chút tình cảm lạnh lạnh hời.

“ Thừa vâng ạ, hẳn thậm chí không cần suy nghĩ từ chối một cách dứt khoát, thậm chí tại hạ còn cảm nhận thấy hẳn tỏ vẻ thù địch đối với Huyết Ma Đạo của chúng ta.” Tư Mã Phong Vân lúc này chỉ muốn nói xấu Dương Kiệt càng nhiều càng tốt, chỉ mong Tống Thiên Hành rũ bỏ ý định tiếp tục chèo kéo, trực tiếp hạ lệnh ra tay trừ khử tên khốn đó.

“ Cũng dễ hiểu thôi, vì không phải ai cũng có thể chấp nhận hành sự hung tàn, bất chấp thủ đoạn của Huyết Ma Đạo của chúng ta. Chỉ là không ngờ hẳn lại kèm chế được sự cảm dỗ có thể sở hữu thực lực lớn mạnh để như trở bàn tay.” Tống Thiên Hành lắc đầu cười lạnh nói, giọng điệu có vẻ như muốn chế giễu ai đó, có thể là Dương Kiệt, có thể là đám người có mặt ở đây, cũng có thể là bản thân chẳng.

Tất cả những người có mặt ở đây sau khi nghe xong lời nói “mang ý nghĩa sâu sắc” của Tống Thiên Hành, đều không kèm được cúi đầu xuống. Tất nhiên, sau khi nghĩ tới thứ sức mạnh mà mình có thể đạt được một cách dễ dàng, mọi hồ thẹn trong lòng đều lập tức tan biến theo chiều gió.

Quả thật, truyền thuyết về Huyết Ma Đạo vẫn còn đó, nhưng bản thân vẫn không chống lại được cảm dỗ sở hữu sức mạnh một cách dễ dàng chấp nhận trở thành con chó trung thành của họ, không phải sao?

“ Nếu như không thể lôi kéo về mình, vậy thì ....” Tống Thiên Hành lạnh lùng làm động tác cửa ngang cổ.

Tư Mã Phong Vân nghe xong quyết định của Tống Thiên Hành phản kích tột cùng, cuối cùng thì cũng đã lôi kéo được cả Huyết Ma Đạo ra tay với tên khốn đó rồi.

“ chỉ là .....” Tư Mã Phong Vân vẫn còn một chút lo lắng, định lên tiếng hỏi kỹ Tổng Thiên Hành. Nhưng câu hỏi chưa kịp buông ra, chỉ thấy một bóng người sở hữu thân hình bốc lửa khuyển rũ vô cùng từ phía xa đang di chuyển tới, chỉ trong nháy mắt đã tới ngay trước mặt mọi người, đứng song song với Tổng Thiên Hành.

Nhìn thấy khuôn mặt của bóng người đó, cả nhóm lập tức tạo ra tư thế chào đón đầy tôn kính. Chỉ duy nhất Tổng Thiên Hành vẫn đứng yên ở đó, trên môi mang theo nụ cười chịu đựng: “ Em gái, tới hơi trễ rồi đây.”

“ Xin lỗi anh hai, chỉ vì trên đường di chuyển tới đây gặp phải vài ba tên ruồi muỗi đáng ghét, tiện tay hóa kiếp cho chúng luôn nên hơi trễ chút.” Trên môi bóng người vừa xuất hiện nở ra nụ cười nhí nhảnh, đưa tay khoác lấy khuỷu tay của Tổng Thiên Hành, nũng nịu nói.

Tổng Thiên Hành dúi chặt đôi lông mày, lạnh lạnh nói: “ Ai? Người của tông môn nào dám mạo phạm tới em? Hãy nói cho anh biết để anh xóa sổ luôn cả tông môn đó ngay tại đây.”

“ Thôi mà, chỉ là mấy con ruồi muỗi lẽ tẻ thôi mà, đâu cần thiết phải làm quá như thế này đâu. Vả lại chúng ta còn chuyện quan trọng phải làm, đâu thể vì những chuyện như thế làm ảnh hưởng tới đại sự của chúng ta chứ.” Bóng người đó mỉm cười từ chối đề nghị của Tổng Thiên Hành, đồng thời nhanh chóng chuyển đổi đề tài.

Nếu như người của Thánh Hỏa Tông có mặt ở đây, chắc chắn sẽ nhận ra ngay bóng người đó là ai, chính là một trong những đệ tử tham gia thí luyện bí cảnh lần này, sở hữu võ hồn cấp 3 Hắc Quả Phụ, Đặng Mỹ Lệ.

“ Nếu em nói vậy thì ....” “ Tư Mã Phong Vân, người đã ra tay với người đó???” Tổng Thiên Hành lộ ra vẻ bó tay chịu theo ý nguyện của em gái mình, còn chưa kịp lên tiếng, đột nhiên phát hiện em gái của mình mặt

mày biến sắc khi nhìn chăm chăm vào Tư Mã Phong Vân, thậm chí mang theo vẻ mặt phần nộ quát.

“ Thưa, thưa.... Vâng ạ.” Tư Mã Phong Vân đã khóc không thành tiếng, không ngờ lại gặp người đó ở nơi này, lúc này thậm chí không biết dùng lời lẽ nào để biện minh cho hành vi của mình nữa, chỉ còn biết phóng ánh mắt cầu cứu về phía Tống Thiên Hành.

Mẹ kiếp, bố mày chỉ làm theo ý nguyện của hai anh em nhà người thôi. Người thì nói nếu chèo kéo không được giết không do dự, người thì kêu phải chèo kéo bằng mọi giá tuyệt đối không được động thủ với tên khốn đó. Giờ bảo bố mày nghe lời ai đây??

“ Đồ khốn ~~~~, người quen lời dặn của ta rồi sao???” Không để cho Tư Mã Phong Vân có cơ hội phản biện, trực tiếp một chương ấn thẳng về phía hắn.

Uỳnh ~~~~!!! Rầm ~~~~~!!

Phục ~~~~!!

Tư Mã Phong Vân hứng trọn cú chương khí vào người mà không dám ra tay chống đỡ, trực tiếp đi đánh bay ra xa té ngã xuống đất, máu từ trong miệng phun bắn ra, sắc mặt tái mét như người đang bệnh nặng vậy.

Vừa mới bình phục chưa được bao lâu lại bị đánh thương lần nữa. Má ơi, rốt cuộc con đã làm nên tội ác tày đình gì mà ông trời lại đối xử với con như vậy chứ?

Trong lòng Tư Mã Phong Vân không ngừng gào thét chửi cha mắng mẹ, nhưng không dám lên tiếng phản bác, chỉ dám nằm đó cắn răng chịu đựng.

Cũng may đôi phương chỉ là một tiên thiên tàng thứ 7, nên cú chương lúc này chẳng nhằm nhò gì cả, chỉ là bị thương nhẹ mà thôi.

“ Thôi nào em gái, Tư Mã Phong Vân vẫn còn có ích đối với chúng ta, hãy tha cho hắn lần này đi.” Biết rõ tính cách của em gái mình, Tống Thiên Hành tất nhiên là không dám ra tay cứu Tư Mã Phong Vân rồi, đợi em gái trút giận xong, mới lên tiếng khuyên can.

Đặng Mỹ Lệ vẫn chưa hết phần nộ, nhưng cũng phải nể mặt anh trai mình đôi chút, nên đã kềm chế lại bản thân không lao tới thương cẳng tay hạ cẳng chân với tên khốn Tư Mã Phong Vân nữa, chỉ hừ mạnh một tiếng rồi quay đầu sang hướng khác, không thèm nhìn hắn nữa.

Tư Mã Phong Vân thầm thở phào nhẹ nhõm khi được giải cứu, nếu không thì cho dù đôi phương có ra tay trừng sát mình, ở nơi này tuyệt đối không ai dám ra tay ngăn cản giúp đỡ.

Chỉ là vì sao Đặng Mỹ Lệ lại coi trọng Dương Kiệt như thế này, biết được Tư Mã Phong Vân ra tay với anh ta lại tỏ ra phần nộ tội cùng trực tiếp trừng phạt tên khốn đó nhỉ? Rõ ràng cả hai chưa từng có tiếp xúc qua mà??

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 116: Bắt Đầu Ra Tay

“ Tình hình tiến hành tới đâu rồi?” Đặng Mỹ Lệ quay sang Tống Thiên Hành hỏi.

“Chỉ còn chờ tập hợp đông đủ, lập tức có thể thực hiện kế hoạch ngay, mẻ lưới đã được giăng ra, chỉ chờ những con cá lớn cắn câu mà thôi.” Nghĩ tới việc sắp được sở hữu luồng sức mạnh đáng sợ sau khi hấp thụ tinh huyết của lũ “cá lớn” kia xong, Tống Thiên Hành không kềm được phần khích cười nói.

“ Chỉ mong tên khốn đó tới càng muộn càng tốt, mà không tới thì càng tốt hơn nữa....” Đặng Mỹ Lệ không tự chủ lộ ra vẻ lo lắng, miệng lẩm bầm nói nhỏ.

Trong đôi mắt của Tống Thiên Hành khẽ lóe qua tia sáng đầy sắt khí.

Không được, em gái của mình ngày càng lún sâu vào tình cảm với tên khốn đó, phải trừ khử hắn bằng mọi giá trước khi quá muộn.

Phải biết rằng có một bí mật mà chỉ có mình và phụ thân biết rõ, duyên phận của em gái đã được sắp đặt sẵn từ lâu, em gái của mình sau này chỉ có thể trở thành phụ nữ của "thiếu chủ" mà thôi. ngoài ra, chỉ có "thiếu chủ" mới đủ tư cách trở thành người chồng lý tưởng em gái của mình, tuyệt đối không được để kẻ khác phá bĩnh vào. vì lợi ích của gia tộc, vì công vì tư, con heo mập đó phải chết ~~~!!

Lén lén phóng ánh mắt “ra lệnh” về phía Tư Mã Phong Vân, ý nói là mày làm gì làm, phải giải quyết rắc rối kia cho ta bằng mọi giá.

Tư Mã Phong Vân cười khóc không được, đúng là có ngày bị hai anh em nhà nó chơi chết chứ chả chơi đâu.

Mặc dù Tống Thiên Hành đã bật đèn xanh, nhưng thú thật Tư Mã Phong Vân đã tỏ ra do dự khi phải ra tay với Dương Kiệt rồi. Vì nhìn ánh mắt và vẻ mặt của Đặng Mỹ Lệ lúc này, nếu như con heo mập đó chết dưới tay mình, e rằng mình cũng sẽ chết không toàn thân cho mà xem.

Nếu như nói người mà khiến Tư Mã Phong Vân khiếp sợ nhất trong hai anh em nhà kia, chắc chắn sẽ là Đặng Mỹ Lệ chứ không phải Tống Thiên Hành.

Tống Thiên Hành ra tay mới mình còn có chút sức lực phản kháng, nếu như Đặng Mỹ Lệ ra tay thì.....

Nghĩ tới lần gặp mặt trước khi xuất phát tham gia thí luyện bí cảnh, Tư Mã Phong Vân không kèm được ớn lạnh xương sống vì khiếp sợ.

Nhìn thấy vẻ mặt lưỡng lự của đối phương, Tống Thiên Hành cười lạnh một cái. Xem ra tên Tư Mã Phong Vân này không nhờ vả được rồi, chỉ còn cách tự mình ra tay thôi. Không tin là em gái ruột thịt của mình vì một tên đàn ông khác mà ra tay với mình.

“ em gái à, đã vào tới nơi này rồi, không cần phải mang theo cái vỏ bọc đó nữa, hãy trở về hình dáng thật của mình đi, nhìn cái khuôn mặt này không quen chút nào, em không thấy mệt và khó chịu sao khi phải đeo thứ đó lên mặt sao?” Nghĩ tới điều đó, mang theo vẻ mặt chịu mển nhìn về phía Đặng Mỹ Lệ cười nói.

Cái gì? Thì ra “Đặng Mỹ Lệ” này đang sử dụng mặt nạ biến hình chứ không phải khuôn mặt thật của cô ta?

“Đặng Mỹ Lệ” chỉ mỉm cười một cái, sau đó dùng ngón tay ngọc ngà thon dài của mình dí lên vị trí gần dưới cằm, sau đó nắm nhẹ vào một khe hở nhỏ tới mức không thể nhìn thấy, kéo nhẹ lên lột ra khỏi khuôn mặt của mình.

Xịt xịt ~~~~~!!

Đám đàn ông có mặt ở đây, ngoại trừ một vài cá nhân, tất cả đều không kèm được hít sâu một hơi lạnh vào người khi chiêm ngưỡng một khuôn mặt sắc đẹp tuyệt trần, trên môi mang theo nụ cười nghiêng nước nghiêng thành. Mặc dù đã từng nhìn thấy qua không ít lần, nhưng cũng không thể không xao xuyến khi ngắm nhìn khuôn mặt đó.

Nhìn thấy khuôn mặt hoàn mỹ không chút tỳ vết đó, đôi mắt Tư Mã Phong Vân lóe qua tia sáng dị thường, trong lòng thầm nghĩ: “quả là tuyệt sắc hiếm gặp, hèn chi có thể khiến tên khốn Lăng Hàn Phong chết mê chết mệt, mất hết lý trí vì cô ta.”

Đúng thế, khuôn mặt thật của “Đặng Mỹ Lệ” lúc này đã thay đổi thành một khuôn mặt sắc đẹp tuyệt trần, nghiêng nước nghiêng thành, nếu như Dương Kiệt có mặt ở đây, chắc chắn sẽ phấn khích tới nổi mồ hôi trên cơ thể run chuyển liên hồi, tạo ra những bước di chuyển nặng nề lao về phía đối phương, miệng kêu thót lên là: “Diệp sư tỷ, lâu ngày không gặp, tưởng nhớ vô cùng ~~~~!!”

Thế là hiểu cả rồi, vì sao “Đặng Mỹ Lệ” lúc này vừa giáp mặt với Tư Mã Phong Vân lập tức biết rõ hắn đã ra tay với Dương Kiệt và tỏ ra phần nộ như vậy, vì sao “Đặng Mỹ Lệ” chưa từng tiếp xúc qua với Dương Kiệt lại tỏ ra quan tâm tới anh ta như vậy, vì sao lúc ở Cầu Vòng Sơn Cốc Tư Mã

Phong Vân nói rằng đôi phương giả tạo tới mức có thể che mắt cả thiên hạ. Câu trả lời đã có hết ở đây rồi.

“Đặng Mỹ Lệ” chính là do Diệp Tuyên cải trang mà thành. Tất nhiên, đó là “Đặng Mỹ Lệ” sau khi lên phi thuyền bay tới nơi này tham gia bí cảnh thí luyện. Còn Đặng Mỹ Lệ thật trước kia, số phận như thế nào chắc chỉ có trời biết.

Mà nhìn miếng da mặt trên tay của Diệp Tuyên lúc này, chắc mọi người cũng đoán ra được kết quả rồi nhỉ?

Thực ra nếu tinh ý ngay từ đầu, sẽ phát hiện Diệp Tuyên thực tế không đơn giản như vẻ bề ngoài của cô ta.

Ngay từ lần đầu tiên mới gặp mặt Dương Kiệt, cả hai quen biết chưa quá một tiếng đồng hồ, dám tự tin uống viên thuốc ngủ theo yêu cầu của anh ta để bị giấu vào trong Càn Khôn Tháp, nếu như bản thân không có thực lực tự tin tuyệt đối, ai dám làm thế chứ?(Giở trò là chết với chị đó cung) Và lại, mỗi lần Dương Kiệt tưởng rằng đôi phương bị hôn mê sâu chưa tỉnh định giở trò, Diệp Tuyên có thể thức tỉnh ngay đúng thời điểm quan trọng nhất, không có vấn đề mới là lạ á. Một lần còn có thể gọi là trùng hợp, hai lần, ba lần, thậm chí bốn lần thì không thể gọi là trùng hợp được nữa. Mà thực tế là cô ta không hề rơi vào trạng thái hôn mê gì cả, chỉ là giả vờ mà thôi.

Nhìn thấy quá trình trưởng thành của Dương Kiệt với tốc độ kinh ngạc, với vô số bí ẩn là anh ta từng thể hiện ra(bí ẩn không gian ảo Càn Khôn Tháp), cộng thêm tình cảm bắt đầu sinh sôi nảy nở mà mình dành cho đôi phương, nên vô cùng kiên quyết phải chèo kéo đôi phương về phía mình bằng mọi giá.

Mới có tình huống bắt Tư Mã Phong Vân bày kế ép Dương Kiệt quy hàng, nếu như không phải hắn nhận thêm một mệnh lệnh khác là trừ khử đối phương nếu không thể chèo kéo, có cho vàng hắn cũng không động tay với Dương Kiệt.

Và Tổng Thiên Hành gọi Diệp Tuyền bằng em gái, vậy có nghĩa hắn không phải tên là Tổng Thiên Hành, tên thật của hắn phải gọi là Diệp Thiên Hành mới đúng.

“Vẫn còn thiếu một người sao?” Diệp Tuyền đưa mắt quét qua những người có mặt ở đây, khề dúu mày nói.

“ Chắc tên khốn đó đang la cà đâu đó, hoặc gặp phải những đệ tử nữ của Bách Hoa Cốc và Khái Hoạt Lâm đi riêng lẻ, máu dâm trong người nổi lên, đang hưởng thụ hưởng thụ chứ gì?” Diệp Thiên Hành nhún nhún vai nói, có chút không biết phải làm sao.

Đôi mắt Diệp Tuyền lóe qua tia sáng chán ghét, chỉ hừ mạnh một tiếng không nói thêm gì nữa. Nếu như không phải tên khốn đó còn giá trị lợi dụng, một chương võ chết mấy tên dâm tặc đó rồi. Đâu phải ai cũng như ai kia, tuyệt sắc mỹ nhân ngay trước mặt mà không chút động dẩy.

Nghĩ tới hình bóng ngổ ngáo của Dương Kiệt, trên môi Diệp Tuyền không tự chủ lộ ra nụ cười nghiêng nước nghiêng thành của mình, khiến đám đực có mặt ở đây không kèm được hơi thở trở nên gấp rút dồn dập.

“ hahaha, xin lỗi, xin lỗi, vì một số lý do cá nhân nên tới trễ, mọi người chưa đợi bao lâu chứ nhỉ?” Một giọng nói mạnh mẽ từ bên ngoài khu rừng vang lên, ngay sau đó một bóng người cao to vạm vỡ xuất hiện trong tầm mắt của những người có mặt ở đây.

Chính là tên khốn đã bỏ trốn sau khi sử dụng “Âm Dương Hòa Hợp Tán” với Mộ Dung Tuyết, đệ tử dẫn đầu của Lãnh Binh Cung, Hạ Hầu Quân.

Lúc này hắn đã kịp tắm rửa thay lại bộ đồ trên người, nên không còn dám vẽ như “con gà Châu Phi” như lúc vừa bỏ trốn nữa, chỉ là nếu để ý kỹ, sẽ phát hiện sắc mặt của hắn tái nhợt lạ thường, xem ra vết thương trên người vẫn chưa hoàn toàn bình phục lại được.

Khi nhìn thấy thân hình bốc lửa sở hữu những đường cong chết người, khuôn mặt sắc đẹp tuyệt trần ở phía xa, trong đôi mắt của Hạ Hầu Quân khẽ lóe qua tia sáng dâm tà, nhưng nhanh chóng được hắn che giấu đi. Lén lén nhìn trộm cái còn được, dám công khai nhìn không chớp mắt đối phương, không bị một chương võ chết mới là lạ ạ.

“ Tới trễ rồi đấy... ngươi bị chấn thương??” Diệp Thiên Hành tỏ ra không hài lòng việc đi trễ của Hạ Hầu Quân, định lên tiếng trách móc, nhưng khi nhìn kỹ sắc mặt của đối phương, không kèm được lên tiếng truy hỏi.

“ Chút chút, chút chút thôi mà, tưởng gặp được môi thơm, ai ngờ là viên đá có ngậm, nên mới ra nông nổi như thế. Nhưng không ảnh hưởng tới kế hoạch của chúng ta đâu, xin ngài hãy yên tâm.” Hạ Hầu Quân gượng cười nói.

“ái da, ngay cả Hạ Hầu sư huynh của chúng ta cũng bị đánh cho bị thương, vậy đối phương rốt cuộc là thần thánh phương nào nhỉ? Nói cho tụi đệ biết đề mà đề phòng cảnh giác chứ, hì hì ~~!” Giọng nói đầy ý trêu chọc của Đường Tứ vang lên, khiến Hạ Hầu Quân mặt đỏ tía tai vì xấu hổ.

Chắc lẽ khai ra là bị một tên chân nguyên tầng thứ 1 chỉ có võ hồn cấp 4 đánh cho thành thế này. Thế thì mặt mũi để đâu nữa chứ.

Nhìn thấy Hạ Hầu Quân ngấp ngừng không trả lời được, Đường Tứ và những người xung quanh càng tỏ ra tò mò hơn nữa, định lên tiếng tiếp tục truy hỏi, nhưng Diệp Thiên Hành đã lên tiếng: “ Thôi chuyện đó dẹp sang một bên, kế hoạch của chúng ta quan trọng hơn. Đợi khi hấp thụ đủ tinh huyết đột phá cảnh giới, quay lại giải quyết kẻ thù cũng chưa muộn.”

Diệp Thiên Hành đã lên tiếng, không ai dám lên tiếng phản bác. Hạ Hầu Quân thầm thở phào nhẹ nhõm vì ít nhiều còn giữ được chút thể diện cho bản thân.

“ Chắc chắn không có vấn đề chứ?” Diệp Thiên Hành tỏ ra thận trọng hỏi thêm lần nữa.

“ Yên tâm, chỉ cần dùng pháo triệu tập dụ đám đệ tử Lãnh Binh Cung vào bẫy đã được đặt sẵn, chúng ta muốn nhào, muốn nặn gì mà chả được.” Hạ Hầu Quân há há cười nói, đồng thời từ trong nhẫn càn khôn rút ra cái pháo triệu tập môn phái mà hắn nắm giữ trước khi bước vào bí cảnh.

Mã cách nói chuyện của hắn tựa như hắn chỉ là một người vô can, không phải là đệ tử của Lãnh Binh Cung vậy.

“ Được, vậy giải quyết Lãnh Binh Cung trước, tiếp đó là ....” Quay về phía Đường Tứ, như muốn xác định gì đó.

“ Đặc sứ xin hãy yên tâm, pháo triệu tập của tên Ngạo Văn Long đang nằm trong tay của tại hạ, có thể sử dụng bất kỳ lúc nào.” Đường Tứ lập tức hiểu ý, từ trong nhẫn càn khôn lấy ra một quả pháo khá giống của Hạ Hầu Quân, mỉm cười nói.

“ Được, cùng lúc chia làm ba nhóm giải quyết Lãnh Binh Cung, Thiên Kiếm Tông và Bách Hoa Cốc, sau đó sẽ tới lượt Khoái Hoạt Lâm, cuối cùng sẽ là Thánh Hỏa Tông. Vì trong Thánh Hỏa Tông có hai mối nguy

hiểm khó lường, chúng ta không được sơ suất. Đợi hấp thụ đủ tinh huyết để đột phá cảnh giới, lúc đó chúng ta sẽ không còn phải lo sợ gì nữa.” Diệp Thiên Hành lộ ra vẻ hài lòng. Quay sang Diệp Tuyền khẽ ngật đầu một cái, nhanh chóng được đối phương đáp lại.

Không chút do dự, những người có mặt ở đây nhanh chóng theo chân Hạ Hầu Quân rời khỏi khu rừng, đi tới vị trí tụ tập đã định sẵn của Lãnh Binh Cung để giăng lưới chờ cá lớn cắn câu.

Một cuộc tàn sát đẫm máu sắp được diễn ra dưới sự đạo diễn của người của Huyết Ma Đạo.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 117: Cái Giá Phải Trả Để Kích Hoạt Hệ Thống Song Tu

Trong lúc Huyết Ma Đạo đang giảng bày để tàn sát đệ tử ngũ đại môn phái, biến họ thành phân bón bổ dưỡng cho thực lực của mình. Chúng ta sẽ quay trở về nhân vật chính Dương Kiệt.

Ngay sau khi “chia tay” với Mộ Dung Tuyết, Dương Kiệt đang di chuyển nhanh về vị trí ngôi hầm mộ của vị đại năng.

Anh ta không có ý định đi tới nơi tập hợp chung của môn phái. Không chỉ Mộ Dung Tuyết không muốn giáp mặt với Dương Kiệt lúc này, ngay cả anh ta cũng mang theo tâm lý như thế (Dương Kiệt không biết rằng Mộ Dung Tuyết đã rời khỏi Đồng Bằng Bình Minh, hoàn toàn không có ý định tham gia đi vào ngôi mộ của vị đại năng).

Nên tốt nhất là nhanh chân chui thẳng vào hầm mộ trước để tránh mặt, tự mình hành động luôn cho rồi.

“Hệ thống, cho hỏi hệ thống song tu đó có phải là mỗi lần xong tu đều có thể thăng cấp không?” Được hưởng lợi từ hệ thống song tu một lần, Dương Kiệt bắt đầu tỏ ra thích thú, lên tiếng hỏi.

“Dính dong, theo lý thuyết là như vậy. Mỗi một giờ đồng hồ bạn có thể thăng lên một cấp không phân biệt đang ở cấp bậc nào, miễn sao là “sức chiến đấu” của bạn đủ khả năng chịu đựng tới mức độ đó. Và mỗi lần kích hoạt hệ thống song tu, thời gian có hiệu lực là hai giờ đồng hồ. Nghĩa là mỗi lần có thể thăng lên hai cấp tối đa.” Giọng nói của Hệ Thống vang lên bên tai của Dương Kiệt, giải thích một cách tỉ mỉ.

Nghe xong lời giải thích của hệ thống, Dương Kiệt không kèm được run bắn người lên vì phấn khích.

Vậy thì có nghĩa sau này không cần đi train quái, không cần tài nguyên tu luyện, chỉ cần dụ dỗ Dung Nhi hoặc Diệp sư tử song tu với mình, chỉ trong thời gian ngắn đã có thể trở thành kẻ mạnh số 1 dưới bầu trời sao rồi sao? Trên đời này có món hời thế thật sao?

Nếu như cả hai không chịu, cùng lắm dụ dỗ mấy bé trong Khoái Hoạt Lâm vậy, chắc họ sẽ vô cùng vui vẻ hợp tác cho mà xem. Sau khi trải qua “lần chinh chiến” cách nay không lâu, Dương Kiệt hoàn toàn tự tin vào sức chiến đấu của mình, chắc chắn sẽ không bị đệ tử của Khoái Hoạt Lâm hút thành xác khô nhỉ?

“ Dính dong, bạn đừng có nằm mơ nữa, trời vẫn còn đang sáng kìa. Có biết rằng mỗi lần kích hoạt hệ thống song tu chi phí là nhiều không?” Trong lúc Dương Kiệt đang YY tự sướng, nghĩ tới viễn cảnh vừa được hưởng thụ khoái lạc vừa có thể thành thoi biến thành kẻ mạnh nhất dưới bầu trời sao, bên tai đột nhiên vang lên giọng nói của hệ thống.

Dương Kiệt nhanh chóng bừng tỉnh, dùng tay lau sạch những vũng nước miếng đã chảy dài trên miệng. Quả thật, trên đời này không có bữa ăn miễn phí, cái giá phải trả cho việc song tu chắc cũng không rẻ chút nào. Hy vọng mình đủ sức kham nổi, cùng lắm sau này sáng trở thành tướng cướp đi chặn đường cướp của để lấy tài sản, tối về song tu cũng được mà.

Nhưng sau khi nghe xong báo giá của Hệ Thống, Dương Kiệt không kèm được ngất xỉu tại chỗ.

Một tỷ linh thạch cấp thấp ~~~!!

Đúng thế, không nhìn sai chút nào, mỗi lần muốn kích hoạt hệ thống song tu phải tốn một tỷ linh thạch cấp cho hai giờ đồng hồ, tương đương với hai cấp. Tất nhiên, đó là trường hợp sức chiến đấu của anh có thể chịu đựng hai giờ đồng hồ, còn gặp phải những anh một phút ba mươi giây, tốn một tỷ linh thạch để kích hoạt hệ thống song tu, chẳng chắc nào ném tiền qua cửa sổ, đổ tiền xuống biển, chỉ thu về 10 % điểm kinh nghiệm là may mắn lắm rồi.

Đừng nói là một tỷ, hiện giờ cho dù chỉ một trăm triệu, bán cả cái cơ thể gần hai trăm kg của Dương Kiệt cũng không đủ nữa là.

Tất nhiên, trong tay Dương Kiệt vẫn còn một trái Thất Sắc Quả, nếu như đem ra ngoài bán, giá thị trường thu lại được ít nhất cũng phải trên mười tỷ linh thạch cấp thấp, nếu dùng hết để song tu, tuyệt đối có thể thăng thêm hai chục cấp, tương đương với một kẻ mạnh nguyên thần.

Nhưng mà nếu như một ai đó có số tài sản mười tỷ linh thạch, dùng để mua tài nguyên tu luyện, tuyệt đối có thể đẩy lên tới cảnh giới xuất khiếu, thậm chí là nhập thể cũng không chừng. Tuyệt đối không chỉ dừng lại ở cảnh giới nguyên thần, chỉ là thời gian tu luyện không nhanh như song tu, và chỉ một người hưởng lợi chứ không phải hai người.

Và hiện giờ, cho dù có cho mười cái gan cho Dương Kiệt, cũng không dám mang Thất Sắc Quả đi bán. Chỉ cần có tin đồn tung ra anh ta đang nắm giữ Thất Sắc Quả trong tay, tuyệt đối sẽ lôi kéo không ít kẻ mạnh đại năng truy sát anh ta tới chân trời góc biển để cướp lấy Thất Sắc Quả chứ không phải là dùng tiền để mua.

Người ta dùng tiền để mua khi anh đủ thực lực đủ tư cách đứng ra đàm phán giao dịch sòng phẳng với người ta, còn nếu không có thực lực mà nắm giữ bảo vật trong tay, tuyệt đối là như đang cầm quả bom tự sát trên người, nổ chết hồi nào không hay.

Tất nhiên, Dương Kiệt hoàn toàn có thể bán ngay cho tên hệ thống “hút máu” ngay tại chỗ, vì nó có chức năng thu hồi vật phẩm quý. Chỉ là giá thu lại Thất Sắc Quả của tên khốn đó chỉ trả có hai tỷ linh thạch, tương đương 20 % giá trị thật của vật phẩm.

Đúng là quỷ hút máu ~~~~!!

Ngay từ khi Dương Kiệt hái được Thất Sắc Quả, con quỷ hút máu đó không ngừng dụ dỗ anh ta bán lại cho hắn với giá rẻ bèo. Và Dương Kiệt thậm chí nghi ngờ rằng tên khốn hút máu tung ra cái hệ thống song tu gì đó, mục đích là để Dương Kiệt ném thử trái ngọt, cảm thấy thích thú không thể cưỡng lại nổi, phải cần rằng bán rẻ Thất Sắc Quả cho hắn để có thể sử dụng hệ thống song tu cũng không chừng.

Dương Kiệt tất nhiên là không có ngu để dính chương của con quỷ hút máu khốn nạn đó rồi.

Bỏ ngoài tai những lời dụ dỗ của con quỷ hút máu kia, Dương Kiệt tiếp tục di chuyển về hướng ngôi mộ của vị đại năng ngay vị trí trung tâm của Đồng Bằng Bình Minh.

“ Pháo hoa tập hợp của các môn phái??” Nhìn thấy những hình ảnh rực sáng có hình thanh kiếm, đầu lâu và đóa hoa khổng lồ đang nhấp nháy liên hồi trên không trung ở phía cuối đường chân trời, Dương Kiệt dúi mày lắm bầm nói nhỏ.

Thời gian tập hợp đã gần kề, xem ra ngũ đại môn phái đã bắt đầu tiến hành tụ tập các đồng môn của mình ở nơi đã định sẵn rồi nhỉ.

Đặc biệt là vị trí đóa hoa khổng lồ đang nhấp nháy liên hồi, trong lòng Dương Kiệt cảm thấy mâu thuẫn vô cùng. Chắc Mộ Dung Tuyết giờ đang có mặt ở đó chứ nhỉ? Nửa muốn gặp gỡ người phụ nữ đầu tiên của mình

thêm lần nữa, nửa lại lo sợ khi gặp mặt không biết phải giải quyết như thế nào.

“ Thôi dẹp dẹp, lo đi vào hầm mộ của vị đại năng đó trước tính sau, đề ý làm gì cho mệt hơi.” Với tính cách lạc quan vốn có của mình, nhanh chóng rũ bỏ những suy nghĩ nhức đầu phiền phức sang một bên, không thêm quan tâm tới những pháo hoa tập hợp kia nữa, dựa trên bản đồ trên tay trực tiếp đi thẳng về phía hầm mộ.

Vì thế mà Dương Kiệt đã bỏ qua cơ hội chứng kiến cảnh các đệ tử của Thiên Kiếm Tông, Lãnh Binh Cung và Bách Hoa Cốc đang bị tàn sát bởi người của Huyết Ma Đạo.

--- ----

“ hahahaha, chém đi, giết đi, các người chết càng nhiều, bọn ta càng lớn mạnh.” Lúc này bốn cũ ở Cầu Vòng Sơn Cốc đang được soạn lại ở nơi tập trung của các đệ tử Lãnh Binh Cung.

Chỉ thấy nhóm người của Huyết Ma Đạo đang đứng sang một bên chiêm ngưỡng cảnh tàn sát lẫn nhau của các đệ tử Lãnh Binh Cung sau khi bị nhốt vào trong “Thiên Ma Hấp Huyết Đại Trận”. Mục đích chỉ là muốn tìm một cơ hội sống cho bản thân mà thôi.

Nhìn thấy những người đang liều mạng chém giết những người được xem là đồng môn, là bạn thân ở phía xa, trong đôi mắt của Diệp Tuyên lóe qua tia sáng không nở. Nhưng khi nghĩ tới thân phận của bản thân, nhanh chóng được che giấu đi.

Từ ngày được sinh ra trong trời đất này, số phận của bản thân đã được quyết định một cách rõ ràng. Sứ mệnh phục hưng Huyết Ma Đạo tuyệt đối

không cho phép mình nhân từ. Nếu mình tỏ ra nhân từ, vậy thì người có kết cục bi thảm là mình chứ không phải những người đang ở phía xa kia.

Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~~~!!

“ AAAAAAA, ta không cam tâm ~~~~!!!”

“ Vì sao? Vì sao lại như thế này hả Hạ Hầu Quân ~~~~!!”

“ Ta hận ~~~~!! Cho dù có chết ta cũng sẽ biến thành ma trù ẻo các ngươi suốt đời ~~~~!!”

“ Không ~~~, tôi không muốn ..... chết ....., xin hãy tha ... tha cho tôi, Hạ Hầu sư ... sư huynh, tôi nguyện làm ... làm con chó suốt đời cho ... cho các anh .....Á ~~~~~!!”

Lúc này trong pháp trận có tới mười bốn bóng người, ngoại trừ Hạ Hầu Quân và hai tên tiểu đệ đã chết dưới tay Dương Kiệt, cộng thêm vài tên xui xẻo đã chết trên đường di chuyển tới nơi tập hợp hoặc vì lý do gì đó không thể có mặt, đa số đều đã tụ tập đầy đủ hết ở đây. Và lúc này đã gần hơn một nửa số người trong pháp trận đã vĩnh viễn nằm xuống dưới thanh kiếm, thanh đao hay cú chưởng của đồng môn của mình, chỉ còn lại những người còn sống sót đang cố gắng giành lấy con đường sống cho bản thân mà thôi.

Nhất thời tiếng chém giết, tiếng chửi rủa van xin vang lên liên miên không dứt.

Mặc kệ những tiếng kêu thét trong pháp trận, người của Huyết Ma Đạo chỉ chăm chăm nhìn vào lỗ hồng pháp trận đang không ngừng hấp thụ tinh huyết trên không trung, đôi mắt của ai nấy đều rực sáng như bóng đèn pha.

Nếu như hấp thụ hết tinh huyết đó vào người, tuyệt đối có thể thăng cấp tới cảnh giới chân nguyên cao cấp tầng thứ 7, thứ 8 cũng không chừng.

Tất nhiên, đó trường hợp một người hấp thụ hết số tinh huyết đó, còn hiện giờ phải chia bớt ra cho những người khác, thắng được 1, 2 cấp đã là đáng mừng rồi.

Cũng phải thôi, kẻ cầm đầu ăn thịt, cũng phải chia bớt chút ít cho mấy tên thuộc hạ ở phía dưới chứ, nếu không thì chúng gia nhập Huyết Ma Đạo, nghe theo sự chỉ đạo của mình để được gì? Ăn hết một mình không sợ đám dưới nổi loạn tạo phản à? Nhưng cho dù chỉ 1, 2 cấp, như thế cũng quá đủ đối với người của Huyết Ma Đạo rồi.

Một tông môn cung cấp 2 cấp, vậy ngũ đại tông môn nếu đánh câu hết sẽ cung cấp cho cả nhóm tới 8 tới 10 cấp cũng không chừng.

Nghĩ tới điều đó, người của Huyết Ma Đạo không kiềm được toàn thân run lên vì phấn khích.

“ Diệp đặc sứ, không biết là sau khi rời khỏi bí cảnh thí luyện, đặc sứ còn chỉ thị gì giao xuống nữa không ạ? Hay là đặc sứ hãy rời khỏi Thánh Hỏa Tông trực tiếp gia nhập vào Lãnh Binh Cung của tại hạ nhé, tại hạ ít nhiều có tiếng nói trong tông môn, ít nhiều sẽ giúp ích được cho đặc sứ ạ, sau này hành sự sẽ dễ dàng hơn rất nhiều ạ Đặc biệt là chất lượng của đệ tử Lãnh Binh Cung tốt hơn Thánh Hỏa Tông rất nhiều, đều là những “phân bón” chất lượng cả đấy.” không biết từ lúc nào Hạ Hầu Quân nhẹ nhàng bước tới bên cạnh Diệp Tuyên, gần như áp sát vào người cô ta, giả vờ tìm chuyện để nói.

Diệp Tuyên khẽ dúm mày tỏ ra vô cùng khó chịu, cực kỳ phản cảm với hành vi của tên khốn bị chi phối bởi t*ng trùng này. Khẽ né người sang một bên, mang theo vẻ mặt lạnh lùng nói: “ Không cần thiết, ta cảm thấy Thánh Hỏa Tông vô cùng thích hợp để trở thành đại bản doanh của chúng ta, không cần thiết phải thay đổi như thế này.” Nói xong, không thèm quan tâm tới hắn nữa, quay đầu nhìn về phía xa.

Trong đôi mắt của Hạ Hầu Quân khẽ lóe qua tia sáng căm phẫn và dâm tà, nhưng nhanh chóng được hấn che giấu đi, bề mặt vẫn mang theo vẻ ngoan ngoãn phục tùng vô điều kiện đứng sang một bên.

“ Hãy đợi đấy con “ **” kia, cái ngày ngươi phải thuần phục dưới háng của bố mày, hừ hừ ~~~~!!” Trong lòng thầm cười lạnh, không ngừng lên lên quan sát toàn thân của Diệp Tuyên ở phía xa.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 118: Đột Phá Dễ Như Uống Nước

Những trận chiến sinh tử giành lấy sự sống còn như thế này không kéo dài quá lâu, vì ai nấy đều bung hết toàn bộ thực lực của mình ra quyết chiến, không có chuyện nhân nhượng hay fair play gì cả. Không phải may chết thì tao chết, vậy thôi.

Người chiến thắng sau cùng luôn là người có thực lực mạnh nhất hoặc may mắn nhất. Và sau hơn gần nửa canh giờ, cuộc tàn sát lẫn nhau của các đệ tử Lãnh Binh Cung cũng đã kết thúc. Và người chiến thắng sau cùng một đệ tử đạt tới cảnh giới chân nguyên tầng thứ 2, có thực lực không thua kém là bao so với Hạ Hầu Quân.

Nhìn thấy lá chắn pháp trận được dỡ bỏ, tên đệ tử chiến thắng cuối cùng đang quỳ trên mặt đất hít thở dồn dập vì trận khổ chiến ban nãy thậm thở phào nhẹ nhõm và vui mừng khôn xiết. Ít nhất là mấy tên khốn đó giữ đúng lời hứa, mạng sống của mình tạm thời được bảo tồn. Còn việc báo thù khi bị phản bội và chơi xỏ ư? Nghĩ cũng không dám nghĩ, đợi trốn tới nơi an toàn trước rồi tính sau.

“Hạ, Hạ Hầu sư huynh, các vị đã hứa sẽ tha, tha mạng cho tại hạ, không biết...” Nhìn thấy đám kẻ thù từ phía xa từ từ bước tới, tên đệ tử sống sót cuối cùng tỏ ra thấp thỏm không yên, cắn răng lên tiếng tỏ vẻ van xin.

Đừng nói là với tám thân đã bị trọng thương sau khi giành phần thắng cuối cùng như lúc này, cho dù là lúc lành lặn, bị ba, bốn người vây, đặc biệt

đối phương có tên Hạ Hầu Quân lớn mạnh hơn mình, cũng không phải là đối thủ rồi.

“ Yên tâm, sư huynh ta đây hứa sẽ tha mạng cho người thì chắc chắn sẽ làm đúng như lời hứa.” Hạ Hầu Quân cười mà không giống cười nói.

“ Đa, đa tạ sư huynh. Xin, xin hãy yên tâm, đệ hứa, hứa sẽ giữ kín bí mật ngày hôm nay, không, không bao giờ thốt ra, ra nửa lời đâu, đâu ạ. Vậy, vậy sư đệ đi, đi trước đây.”

Nói xong, không chút chân chừ do dự quay đầu bỏ chạy, chỉ sợ đối phương đổi ý thì khổ.

Hãy đợi đấy ~~! Đừng tưởng chuyện này là xong đâu. Đợi tới khi rời khỏi bí cảnh, ta sẽ tố cáo hành vi phản bội và tàn sát đồng minh của các người ra cho thiên hạ biết, để xem chúng mày còn lên mặt được nữa không?

‘ Vì .... Vì sao .....’ Chạy chưa được vài bước, còn chưa kịp vui mừng vì được toàn mạng, đột nhiên cảm thấy sức lực trong cơ thể tựa như bị rút đi hết, một cảm giác đau đớn tột cùng từ phần ngực truyền thẳng lên não, khẽ cúi đầu liếc nhìn ngực mình đã xuất hiện một lỗ máu không lỗ gần hết nửa cái ngực, rồi mang theo vẻ mặt phần nộ khó tin quay lại nhìn chằm chằm vào Hạ Hầu Quân cùng nhóm đồng bọn, khó khan hỏi.

“ Vì sao ư? Vì chỉ có người chết mới có thể giữ bí mật an toàn tuyệt đối mà thôi. Và lại, sư huynh ta hứa tha mạng cho sư đệ, nhưng những người khác không có chứ nhỉ? Nên quả thật đáng tiếc.”

Hạ Hầu Quân nhún nhún vai cười chế giễu nói.

Râm ~~~~!!!

Tên đệ tử Lãnh Binh Cung mang theo vẻ mặt căm phẫn tột cùng và bất cam ngã xuống mặt đất, chỉ trong chốc lát đã chìm sâu vào màn đêm vô tận, trước khi chết còn giương to đôi mắt hết cỡ ra nhìn chăm chăm vào cái khuôn mặt đang hí hửng cười lớn của Hạ Hầu Quân, tựa như muốn khắc sâu khuôn mặt đó vào linh hồn, để kiếp sau báo thù vậy.

Diệp Tuyền vẫn đang tập trung thu thập tinh huyết do Thiên Ma Hấp Huyết Đại Trận thu hoạch được, không thêm quan tâm tới những công việc bỉ ổi của Hạ Hầu Quân, chỉ là đôi lông mày khẽ dúu lại vì khó chịu và khinh bỉ.

Không tốn quá nhiều thời gian, tinh huyết của các đệ tử Lãnh Binh Cung đã nằm gọn trong tay của Diệp Tuyền, giống hệt như một quả cầu thủy tinh màu đỏ rực như máu, mùi máu tanh vẫn còn không ngừng bốc ra từ trên quả cầu đó.

Nhìn chăm chăm vào quả cầu tinh huyết trên tay Diệp Tuyền, đôi mắt của Hạ Hầu Quân không kiềm được lóe qua tia sáng đầy tham lam. Nếu như một mình hấp thụ hết quả cầu tinh huyết đó, tuyệt đối có thể đột phá tới chân nguyên cao cấp, thậm chí thành tông sư cũng có khả năng đó chứ.

Chỉ là hắn chỉ dám nghĩ thoáng qua mà thôi. Có cho hắn mười cái gan cũng không dám cướp quả cầu tinh huyết trong tay của Diệp Tuyền.

Đừng xem Diệp Tuyền lúc này chỉ là một tiên thiên tầng thứ 7, nhưng nếu như cô ta muốn, có gần cả chục phương pháp có thể khiến Hạ Hầu Quân sống không bằng chết đấy.

“ Nếu như lúc này còn “ Âm Dương Hòa Hợp Tán” trong tay thì hay biết mấy, vừa có thể hưởng thụ mỹ nhân tuyệt trần, vừa có thể giành hết lượng tinh huyết đó. Hừ hừ, tất cả chỉ vì ả tiện nhân Mộ Dung Tuyết, chắc lúc này ả đang nổi điên đi truy sát trên trời dưới biển con heo mập kia cũng

nên.” Hạ Hầu Quân lộ ra vẻ tiếc nuối vô cùng. Vì lúc này ngoại trừ hấn và Diệp Tuyền ra, chỉ còn hai tên đệ tử của Thiên Kiếm Tông và Khoái Hoạt Lâm ở bên cạnh, nếu như hấn muốn giở trò, hai tên kia chỉ biết câm nín đứng nhìn hoặc bị trảm sát dưới tay hấn mà thôi.

Đợi tới khi “hành sự” xong, không tin là ả chịu nổi cảm dỗ sung sướng tột cùng do mình mang tới mà ra tay với mình, tới lúc đó không chừng trở thành con mèo ngoan ngoãn hoàn toàn phục tùng mình cũng không chừng.

Xem ra tên Hạ Hầu Quân vô cùng tự tin với “sức chiến đấu” của mình thì phải.

“ Tình hình bên Thiên Kiếm Tông và Bách Hoa Cốc thế nào rồi??” Làm xong hết mọi chuyện, Diệp Tuyền quay sang đám thuộc hạ hỏi.

“ Bên Thiên Kiếm Tông đã giải quyết xong xuôi. Do Ngạo Văn Long đã bị tử nạn, nên lúc này Thiên Kiếm Tông tựa như con mắt mất đầu, Diệp đặc sứ và Đường Tứ đã giải quyết xong xuôi rồi ạ. Họ đang trên đường di chuyển tới đây ạ.” Tên đệ tử Thiên Kiếm Tông từ phía sau bước ra báo cáo.

“ Mặt trận bên Bách Hoa Cốc thuận lợi hơn ta tưởng. không hiểu vì sao Mộ Dung Tuyết không có mặt ở nơi tập trung, nên Tư Mã Phong Vân đã vô cùng dễ dàng giải quyết đám ô hợp đó rồi ạ.” Một đệ tử nữ của Khoái Hoạt Lâm này giờ vẫn giữ liên lạc với phía mặt trận bên kia, sau khi nhận được thông báo của đối phương, cũng lên tiếng báo cáo lại với Diệp Tuyền.

“ Tốt, vậy là hiện giờ chỉ còn Khoái Hoạt Lâm và Thánh Hỏa Tông. Khoái Hoạt Lâm không quá khó khăn. Thánh Hỏa Tông thì....” Nghĩ tới tấm thân hình thô tròn như quả bóng khổng lồ kia, Diệp Tuyền không kềm được tỏ ra lo lắng sốt ruột.

“ Diệp đặc sứ xin hãy yên tâm, Thánh Hỏa Tông ngoại trừ tên Dương Diễn ra, tất cả đều chỉ là những con kiến yếu ớt, chỉ cần dí tay mạnh chút là giải quyết lũ đó thôi mà.” Hạ Hầu Quân tỏ ra hào khí xung thiên, mạnh miệng tuyên bố. Chỉ là đột nhiên trong đầu xuất hiện thêm một hình bóng khổng lồ không thua kém gì mình, thậm chí có phần cao to hơn nữa. Không kềm được cảm thấy chột dạ.

Tuy không sợ thực lực của con heo mập đó, nhưng tên khốn đó tuyệt đối là mối nguy hại khó lường, đặc biệt là những tuyệt học kỹ năng kỳ dị của hắn, suýt chút nữa thì mình đã bỏ mạng vì coi thường hắn rồi.

Mặc kệ tên ngu xuẩn đó tự khen tự sướng, Diệp Tuyên thi triển bí thuật vào quả cầu tinh huyết trong tay, quả cầu tinh huyết lập tức chia tách ra thành nhiều phần, trong đó hai phần lớn và sáu, bảy phần nhỏ đều nhau.

Dưới ánh mắt thèm khát của Hạ Hầu Quân và hai tên đệ tử kia, ném qua cho chúng mỗi người một quả cầu nhỏ như nhau, còn bản thân giữ lại quả cầu lớn nhất.

Hai tên đệ tử kia tỏ ra phấn khích tột cùng, buông lời cảm ơn Diệp Tuyên lia địa, sau đó tìm một vị trí trống ngồi xuống, trực tiếp hấp thụ quả cầu trong tay để đột phá cảnh giới.

Chỉ riêng Hạ Hầu Quân tỏ vẻ không hài lòng khi phần của mình quá ít và đồng đều với hai tên vô dụng kia, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh của Diệp Tuyên, không dám lên tiếng truy hỏi, chỉ còn cách mang theo tâm trạng bất cam tìm một chỗ ngồi xuống hấp thụ quả cầu trong tay.

Hãy đợi đấy ~~~!! Không chỉ tinh huyết cầu, ngay cả cơ thể của ngươi cũng sẽ thuộc về ta ~~~!!

Hạ Hầu Quân lại thêm lần nữa YY tự sướng, nhanh chóng chìm sâu vào trạng thái hấp thụ tinh huyết. Có thể cảm nhận thấy khí thể của ba người đang hấp thụ tinh huyết đang tăng lên với tốc độ chóng mặt, chỉ trong chớp lát đã có người đột phá một cảnh giới và chưa ngừng lại ở đó.

Không chút do dự, Diệp Tuyên cũng tìm kiếm một chỗ an toàn rồi ngồi xuống, chỉ muốn nhanh chóng nâng cao thực lực của bản thân. Một phần vì sứ mệnh của bản thân, một phần vì nếu có thực lực trong tay, ít ra khi cần thiết, có thể ra tay bảo vệ tên khốn đó.

Không tốn quá nhiều thời gian, nhanh chóng chìm sâu vào trạng thái hấp thụ.

Tiên thiên tầng thứ 8 đột phá, tầng thứ 9, tầng thứ 10 .... Chân nguyên tầng thứ 1 ~~~~!!

Quả thật đáng sợ, quả cầu tinh huyết đã được chia nhỏ ra, thế mà hấp thụ chưa được một nửa, cảnh giới của Diệp Tuyên đã từ tiên thiên tầng thứ 7 trực tiếp đột phá tới cảnh giới chân nguyên tầng thứ 1. Cái gì mà hệ thống thăng cấp, hệ thống song tu gì đó so với cách hấp thụ tinh huyết của Huyết Đạo Ma, chỉ có nước né sang một bên vì xấu hổ mà thôi.

Hèn chi biết bao người biết rõ số phận của mình sau khi gia nhập vào Huyết Ma Đạo, nhưng vẫn tựa như con thêu thân lao vào lửa, biết rõ chỗ chết vẫn đâm đầu vào.

Chân nguyên tầng thứ 1 vẫn chưa phải là điểm kết thúc, khí thể trên người Diệp Tuyên vẫn tiếp tục tăng lên với tốc độ chóng mặt.

Tồn gần nửa canh giờ để hấp thụ sạch quả cầu tinh huyết trong tay. Đôi mắt của Diệp Tuyên từ từ mở to ra, khẽ cảm nhận chân nguyên trong cơ thể của mình.

Quả thật đáng sợ, chỉ trong một canh giờ từ tiên thiên tầng thứ 7 đột phá thành tiên thiên tầng thứ 3 rồi. Ngay cả một người sở hữu hệ thống, thăng cấp như uống nước như Dương Kiệt, cũng chỉ có nước ghen tỵ thèm thuồng mà thôi.

Tất nhiên, tuy lúc này đã là một chân nguyên tầng thứ 3, nhưng Diệp Tuyền tuyệt đối không thể phát huy hết thực lực của mình ngay tức khắc. Mà phải trải qua một khoảng thời gian điều hòa lại chân nguyên trong cơ thể, nếu như không muốn bị như tên Tư Mã Phong Vân. Trong lúc đang sung sướng chuẩn bị lên đỉnh, đột nhiên có ai đó xông vào phòng làm giật mình phải xui xuống ngay tại chỗ.

Đưa mắt liếc nhìn ba người kia, phát hiện cả ba cũng đã hoàn thành quá trình hấp thụ của mình, lúc này đang đứng sang một bên chờ đợi, mặt mày ai nấy đều ửng đỏ vì phấn khích với thực lực mà mình sở hữu lúc này.

Hai tên đệ tử Thiên Kiếm Tông lúc đầu chỉ là tiên thiên tầng thứ 10 lúc này đã biến thành một kẻ mạnh chân nguyên tầng thứ 2. Còn tên Hạ Hầu Quân, tên khốn đó trực tiếp thăng thêm 3 cấp, trở thành một chân nguyên tầng thứ 5 luôn rồi.

Dương Kiệt tưởng rằng mình trải qua song tu thăng cấp thành chân nguyên tầng thứ 3 vô cùng hùng hổ tự tin nếu như gặp lại tên khốn Hạ Hầu Quân, tuyệt đối sẽ đánh tới ba mẹ của hắn cũng không nhận ra. Không biết lúc này cả hai giáp mặt nhau, sắc mặt của Dương Kiệt sẽ đẹp cỡ nào nhỉ?

“ Xin chúc mừng Diệp đặc sứ đã trở thành kẻ mạnh chân nguyên ạ.” Cả ba nhìn thấy Diệp Tuyền đã thức tỉnh, nhanh chóng bước tới trước mặt chấp tay chúc mừng.

Tâm trạng đang tốt đẹp hơn bao giờ hết, nên không tự chủ lộ ra nụ cười nghiêng nước nghiêng thành, khiến Hạ Hầu Quân và tên đệ tử Thiên Kiếm

Tông không tự chủ trở mắt ra nhìn.

Roạt ~~ roạt ~~!!

Trong lúc định lên tiếng nói vài câu với mọi người, đột nhiên phát hiện vài bóng người từ phía xa lao tới với tốc độ như đạn xé. Cả nhóm lập tức lộ ra vẻ cảnh giác, nhưng khi nhìn kỹ, Diệp Tuyên mỉm cười dịu dàng nói: “anh hai ~~!!”

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 119

Đúng thế, người vừa xuất hiện chính là Diệp Thiên Hành cùng Đường Tứ, phụ trách bên mặt trận Thiên Kiếm Tông. Chúng xuất hiện ở nơi này, nghĩa là số phận của các đệ tử Thiên Kiếm Tông đã được an bài rồi nhỉ?

Khí thể của Diệp Thiên Hành lúc này phát tán ra, tuyệt đối là một chân nguyên tầng thứ 4, còn Đường Tứ cũng có chung một cảnh giới với hắn. Chỉ là lúc này khí thể của cả hai lúc mạnh lúc yếu, vẫn chưa bình ổn hoàn toàn.

Tâm trạng của Diệp Thiên Hành lúc này tốt đẹp hơn bao giờ hết, trên môi lộ ra nụ cười khê ngật đầu với em gái của mình, lại từ trong lòng lấy ra vài viên tinh huyết cầu chia bớt qua cho Hạ Hầu Quân và hai tên đệ tử kia. Tất nhiên, lúc này chúng chỉ vô cùng thận trọng bỏ vào trong nhẫn càn khôn của mình chứ không dám tiếp tục hấp thụ nữa.

Cái gì cũng có giới hạn, nuốt nhiều quá không chừng vỡ bụng mà chết.

Hai anh em đứng sang một bên trò chuyện cười đùa với nhau, chúng còn đang phải chờ đợi kết quả ở mặt trận phía Bách Hoa Cốc.

Cũng không cần phải chờ đợi quá lâu, hình bóng của Tư Mã Phong Vân cùng một cô gái có khuôn mặt trong sáng ngây thơ, trên người mặc bộ trang phục của môn phái Bách Hoa Cốc và một cô gái nữa có thân hình bốc lửa gợi cảm, trang phục hở hang đặc trưng của Khoái Hoạt Lâm từ phía xa xuất hiện. Xem ra mặt trận bên kia cũng đã ngã ngũ rồi.

Khí thể của Tư Mã Phong Vân vẫn chỉ là một chân nguyên tầng thứ 2 vì hắn không thể tiếp tục hấp thụ tinh huyết nữa, còn hai cô gái đi theo phía sau hắn đều đã trưởng thành thành một chân nguyên tầng thứ 3 hết rồi.

Tốc độ tăng trưởng quả thật đáng sợ!!

Nhưng cũng phải thôi, tinh huyết của đệ tử tam đại môn phái cộng lại, gần năm, sáu chục người trở thành phân bốn cho chúng, không tăng trưởng mạnh mới là lạ á.

“ Mọi chuyện thuận lợi chứ?” Diệp Thiên Hành bước tới trước mặt Tư Mã Phong Vân hỏi.

“ Đặc sứ hãy yên tâm, không có gì quá khó khăn trong phi vụ này ạ.” Tư Mã Phong Vân vẫn với nụ cười đầy tự tin trên môi, vừa giao huyết tinh cầu đã được chia tách ra sang cho Diệp Thiên Hành vừa nói.

Thực ra trong lòng hắn lúc này đang căm phẫn vô cùng. Và người khiến hắn căm phẫn như thế này không ai khác chính là tên khốn Dương Kiệt, nếu như không phải hắn, lúc này mình tuyệt đối không chỉ là một chân nguyên tầng thứ 2 như lúc này.

Còn việc hắn bị trọng thương là do hộ thân phù của Diệp Tuyền gây ra, đã bị hắn phát lời đi, tất cả mọi lỗi lầm đều đổ vào đầu của Dương Kiệt.

Cũng phải thôi, dám bất mãn với Diệp Tuyền, không sợ người ta một chương vỡ thẳng vào người nữa sao? Tới lúc đó không biết đi khóc với ai đây?

“ Vậy thì hiện giờ chỉ còn lại Khoái Hoạt Lâm và Thánh Hỏa Tông. Địa chỉ tập kết của Khoái Hoạt Lâm chúng ta biết rõ, chỉ là pháo triệu tập đang nằm trong tay của Hạ Cơ, với tính cách thất thường của ả, không chừng ả nổi hứng thay đổi địa chỉ tập kết cũng không chừng, như thế thì làm sao mà

bố trí Thiên Ma Hấp Huyết Đại Trận đây??” Diệp Thiên Hành tỏ ra vô cùng đau đầu vì không thể nắm thế chủ động như đối với Lãnh Binh Cung, Thiên Kiếm Tông và Bách Hoa Cốc.

Muôn bố trí Thiên Ma Hấp Huyết Đại Trận phải tốn trên nửa canh giờ. Nếu như lúc này bố trí sẵn ở nơi tập kết của Khoái Hoạt Lâm, Hạ Cơ chạy tới chỗ khác tập hợp đệ tử trong môn phái, chẳng khác nào thành công cốc sao?

Không như Mộ Dung Tuyết, người được đặc cách tự do hành động một mình, và bản thân cô ta cũng không thích rườm rà phiền phức, nên trước khi đi vào bí cảnh đã giao lại pháo triệu tập cho “Lâm Nhi” (cô gái có khuôn mặt trong sáng ngây thơ đi chung với Tư Mã Phong Vân), Hạ Cơ với tính cách chuyên quyền đã giữ pháo triệu tập trong người không giao cho bất kỳ ai cả. Nên lúc này khiến người của Huyết Ma Đạo lâm vào thế khó xử.

Phục ~~~~~!!

Trong lúc Diệp Thiên Hành đang suy tính phải xử lý như thế nào, phía trên không trung ở phía xa đột nhiên xuất hiện một chiếc giường dạng khí khổng lồ. Chính là biểu tượng tập hợp của đệ tử Khoái Hoạt Lâm, và Hạ Cơ đã kích hoạt nó.

“Quả nhiên, à Hạ Cơ đã thay đổi vị trí tập kết ~~~!!” Đôi mắt của Diệp Thiên Hành đã đú chặt lại khi phát hiện vị trí tập kết của Khoái Hoạt Lâm nằm ngược với hướng tập kết đã chỉ định sẵn.

Cũng may là mình chưa tốn sức bày trận ở vị trí định sẵn, nếu không thì uổng phí hết tài nguyên để bố trận.

Phải biết rằng để bố trí thành công một trận pháp kỳ bí như thế này, cái giá phải trả không rẻ chút nào. Huyết Ma Đạo phải chuẩn bị một thời gian dài mới thu thập đủ số vật liệu cần thiết để sử dụng trong bí cảnh thí luyện lần này.

‘ Đặc sứ khéo lo, với thực lực của chúng ta hiện giờ, trực tiếp vây giết người của Khoái Hoạt Lâm, tranh thủ tinh huyết trên người chúng như tan biến hết, nhanh tay bố trí Thiên Ma Hấp Huyết Đại Trận, kết quả cũng như nhau thôi mà.’ Hạ Hầu Quân tỏ ra vô cùng tự tin với thực lực của bản thân hiện giờ, mạnh mẽ lên tiếng nói.

Diệp Thiên Hành khẽ dúm mày suy nghĩ về lời nói của Hạ Hầu Quân, cảm thấy có lý. Với thực lực hiện giờ của Huyết Ma Đạo, tuy mọi người vẫn chưa thể phát huy hết toàn bộ thực lực của mình, nhưng chỉ để vây giết mười mấy tên đệ tử của Khoái Hoạt Lâm, không phải là chuyện quá khó khăn.

Đáng sợ nhất trong Khoái Hoạt Lâm cũng chỉ mình Hạ Cơ mà thôi, chỉ cần Hạ Hầu Quân và mình ra tay vây lấy ả tiện nhân đó, những tên đệ tử khác chỉ như những con dê béo giữa vòng vây những con sói đói khát của phe mình, không phải sao?

“ Khoan, khoan đã đặc sứ, bên Khoái Hoạt Lâm có dị thường.” Trong lúc Diệp Thiên Hành định lên tiếng chấp thuận lời đề nghị của Hạ Hầu Quân, tiếng nói của nữ đệ tử của Khoái Hoạt Lâm vang lên. Chap mới luôn có tại # T R U M t r u y e n . O R G #

“ Chuyện gì??” Diệp Thiên Hành dúm mày hỏi, trong lòng cảm thấy bất an.

“ Người của chúng ta đang ở nơi tập kết vừa truyền tin nói rằng, ngoại trừ Hạ Cơ, ngay cả Dương Diễn của Thánh Hỏa Tông cũng đang có mặt ở

đó ả.” Nữ đệ tử của Khoái Hoạt Lâm nhanh chóng trình báo.

“ Cái gì??” “ Tên khốn Dương Diễn của có mặt ở đó??” “ Vì sao tên Dương Diễn lại đi chung với Khoái Hoạt Lâm thế này?”

Cả Diệp Thiên Hành, Hạ Hầu Quân và Đường Tứ đều không kèm được kêu thét lên vì kinh ngạc. Còn Tư Mã Phong Vân mang theo vẻ mặt trầm tư, tựa như đang suy tính điều gì đó.

Dương Diễn, tuyệt đối là một cái tên ác mộng đối với các đệ tử ngoại môn của ngũ đại môn phái. Không ai biết rõ thực lực của hắn lớn mạnh tới đâu, vì trước giờ chưa ai có thể ép được hắn phải thi triển hết thực lực của mình. Những người có thể ép được hắn làm điều đó, đều đã trở thành vọng hồn dưới thanh kiếm trong tay hắn rồi.

Dương Diễn, tuyệt đối là một người vừa bí ẩn vừa đáng sợ.

Đó là lý do vì sao Huyết Ma Đạo dám ra tay với Thiên Kiếm Tông, dám ra tay với Lãnh Binh Cung và Bách Hoa Cốc, vẫn chưa dám ra tay với Thánh Hỏa Tông mà phải đợi tới sau cùng, đợi tới khi hấp thụ đủ tinh huyết trở lên lớn mạnh càng nhiều càng tốt, mới dám động tay với Thánh Hỏa Tông, vì trong Thánh Hỏa Tông có một người tên Dương Diễn.

“ Dương Diễn thì sao? Hắn cũng chỉ là một tên đệ tử ngoại môn như chúng ta, thực lực của hắn lúc này cùng lắm chỉ đạt chân nguyên tầng thứ 2, tầng thứ 3 là cùng, với thực lực của chúng ta hiện giờ, sợ gì hắn chứ??” Hạ Hầu Quân gần như gào thét lên một cách hùng hổ, thực ra là để che giấu đi nỗi ám ảnh của hắn đối với Dương Diễn mà thôi.

Hắn vẫn còn chưa quên được lần giao chiến trong đại hội giao lưu liên tông môn của một năm trước. Lần đó hắn ngông cuồng tự tin tuyệt đối vào thực lực của mình, tung hoành trên lôi đài không có đối thủ, ngay cả Ngạo

Văn Long cũng tỏ ra lép vế. Lúc đó tựa như một thiên binh thần tướng từ trên trời giáng lâm, thiên hạ vô địch. Cho tới khi một bóng người mảnh khảnh yếu ớt, khuôn mặt tầm thường tới mức ném vào đám đông không ai phân biệt ra bước lên lôi đài. Đã trở thành ác mộng dày vò hần một thời gian dài.

Dương Diễn, chính tên khốn đó ~~~!! Chính tên khốn đó đã kéo mình từ trên thiên đường xuống địa ngục.

Cho dù dùng đủ mọi cách, kích hoạt cả võ hồn, thi triển hết mọi tuyệt học uy lực kinh thiên động địa của mình ra, cũng không chống đỡ nổi mười chiêu của hần.

Đúng thế, Dương Diễn chỉ tốn mười chiêu đã bại được tên Hạ Hầu Quân đang đứng tít trên tận mây xanh.

Hạ Hầu Quân thậm chí nghi ngờ rằng lúc đó hần thậm chí chưa thi triển hết một nửa thực của mình nữa là.

Cách biệt đáng sợ tới mức độ đó sao?

Đó là lý do vì sao hần tỏ ra khát khao sức mạnh, bán mình cho Huyết Ma Đạo, chỉ vì muốn nhanh chóng sở hữu thực lực lớn mạnh, đánh bại tên khốn Dương Diễn, tên khốn đã gần như trở thành tâm ma của mình rồi.

Mặc kệ tiếng gào thét trông hùng hổ nhưng thiếu tự tin của tên Hạ Hầu Quân, bầu không khí ở đây đột nhiên trở nên ngọt ngào căng thẳng hơn bao giờ hết, khác xa với không khí phấn khích vui vẻ như lúc này.

Thực ra nếu chỉ mỗi mình tên Dương Diễn chưa chắc đáng sợ, Huyết Ma Đạo biết bao nhiêu người, chỉ cần vây giết hần, cho dù hy sinh không ít người, ít nhất cũng có thể đánh hần trọng thương.

Chỉ là lúc này hắn đang đi chung với Hạ Cơ và hơn chục tên đệ tử Khoái Hoạt Lâm lại là một chuyện khác. Nếu như chúng hợp sức với nhau, người của Huyết Ma Đạo tuyệt đối bị xóa sổ chứ chả chơi đâu.

“Tur Mã Phong Vân, có cách nào không?” Vào những thời khắc như thế này, phải trông cậy vào cái đầu của Tur Mã Phong Vân rồi. Chữ tên tứ chi phát triển đầu óc đơn giản như Hạ Hầu Quân chả nhờ vả được gì đâu.

“Có gì khó khăn đâu, chỉ là chuyện đơn giản thôi mà.” Tur Mã Phong Vân với nụ cười tự tin đặc trưng của mình, cười nhẹ nói.

Nghe thấy lời đảm bảo của Tur Mã Phong Vân, người của Huyết Ma Đạo lập tức thở phào nhẹ nhõm. Xem ra tất cả mọi người đều tin tưởng tuyệt đối vào cái đầu của hắn.

Cũng phải thôi, Diệp Thiên Hành dám tin tưởng trao cho hắn Thiên Ma Hấp Huyết Đại Trận để giải vây Dương Kiệt, dẫn đầu nhóm đi phục kích đệ tử Bách Hoa Cốc, nếu như không phải tin tưởng vào năng lực tuyệt đối của hắn, sao dám làm thế chứ?

Ngay cả Diệp Tuyên có thành kiến với Tur Mã Phong Vân vẫn không tỏ ra nghi ngờ năng lực của hắn, nếu không thì làm gì có chuyện nghe theo lời hắn đã giao sợi dây chuyền hộ thân phù cho Lâm Thu Nguyệt để giao cho Dương Kiệt chứ?

Tất cả đều là do Tur Mã Phong Vân yêu cầu, mục đích là để dễ dàng định vị Dương Kiệt trong bí cảnh nhưng vẫn chưa có cách nào tốt nhất. Nhưng khi biết được thân phận của Diệp Tuyên, trong đầu lập tức lóe qua mưu kế của mình, lên tiếng yêu cầu Diệp Tuyên giả vờ tặng một thứ gì đó cho Dương Kiệt, và hắn sẽ gắn pháp trận theo dõi trên đó, tất nhiên là kèm theo lời hứa sẽ chèo kéo về phía Huyết Ma Đạo bằng mọi giá mới thuyết phục được cô ta ngật đầu. Chỉ là hắn không ngờ lại sau đó lại nhận thêm một

nhiệm vụ khác và xảy ra tình huống lấy đá tự chọi chân mình, bị hộ thân phù kích hoạt hộ chủ phá tan võ hồn của hắn. Lúc này nghĩ là vẫn còn hồi hận vô cùng.

Chỉ thấy Tư Mã Phong Vân ghé sát bên tai Diệp Thiên Hành nói nhỏ vài câu, Diệp Thiên Hành lập tức nộ ra nụ cười hiểu ý và hài lòng, quay sang đám người có mặt ở đây nói: “ bắt đầu từ bây giờ, tất cả hãy tuân theo mệnh lệnh của Tư Mã Phong Vân vô điều kiện, nếu như để ta biết tên nào dám giở trò, thì đừng có trách.” Câu nói vừa dứt, phóng ánh mắt cảnh báo về phía Hạ Hầu Quân.

Hạ Hầu Quân chỉ biết ngượng cười không dám phản bác. Thực ra trong lòng hắn cũng không muốn phản bác làm gì, nếu như tên Tư Mã Phong Vân quả thật có cách giải quyết tên khốn Dương Diễm, nghe theo lời hắn thì đã sao nào.

‘ Tốt, bắt đầu hành động ~~~!’ Khẽ ngật đầu với Tư Mã Phong Vân một cái, sau đó trực tiếp quay người rời khỏi hiện trường, như đang đi đâu đó thì phải.

Tư Mã Phong Vân cũng không chút do dự, từng câu từng câu mệnh lệnh ban xuống, người của Huyết Ma Đạo lập tức nghe lệnh thực thi ngay tức khắc.

Rốt cuộc “ cáo già” định giở trò gì nữa đây?

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 120: Điệu Hồ Ly Sơn

“ Dương sư huynh, sao hiện giờ bên Thánh Hỏa Tông vẫn chưa có pháo triệu tập vậy? Hay là tên ngu xuẩn phụ trách đang la cà đâu đó với bé nào hoặc nằm trong bụng của con ma thú nào rồi cũng nên. Thôi thì sư huynh hãy đi chung với Khoái Hoạt Lâm của muội nhé. Để ý tới đám ngu xuẩn đó làm gì nữa cho mệt. À há, hay là sau khi kết thúc bí cảnh, sư huynh gia nhập luôn Khoái Hoạt Lâm với muội đi nha. Tuy trước giờ Khoái Hoạt Lâm chưa từng thu nhận đệ tử nam. Nhưng chỉ cần muội nói một tiếng với mẫu thân, chắc chắn người sẽ đồng ý cho mà xem. À à, để xem nào, sư huynh là đệ tử nam đầu tiên, vậy có thể trực tiếp phong làm “thánh tử” của Khoái Hoạt Lâm luôn cũng không chừng. Ôi, chỉ nghĩ tới điều đó thôi muội cũng đã nóng ran cả người vì háo hức rồi. Thánh Tử, Thánh Nữ, một cặp đôi hoàn hảo, chắc chắn sẽ đẻ ra nhiều đứa trẻ đầy chất lượng cho mà xem, à, à để xem, một đứa, hai đứa, không đủ không đủ, ít nhất cũng phải sanh mười đứa mới đủ, đúng không sư huynh? Á, sư huynh đi đâu thế ~~~!!”

Tiếng nói của Hạ Cơ tựa như khẩu súng liên thanh đang xả đạn liên miên không dứt bên tai của Dương Diễn, vòng tay khoác lấy khuỷu tay của hắn, hai quả núi khổng lồ ở phía trước ngực trực tiếp cọ xát liên hồi vào đó. Hoàn toàn không thèm quan tâm tới những ánh mắt đầy thèm muốn và cười khúc khích của các đệ tử nữ khác đang không ngừng phóng về phía này.

Quả thật là một hình ảnh đáng được đàn ông cả thế giới này ngưỡng mộ.

Mặc cho như thế, tên Dương Diễn mang theo vẻ mặt lạnh lùng như băng nhìn chằm chằm về phía xa, tựa như là một người vô cảm xúc vậy. Dương

Kiệt đặt cho hắn tên Mặt đá quả thật không sai chút nào.

Đợi tới khi nghe thấy câu phải sanh mười đứa của Hạ Cơ, Dương Diễm tỏ vẻ khó chịu rút tay ra khỏi cái ôm của đối phương, trực tiếp rảo bước rời khỏi.

“ Thôi mà Dương sư huynh, hãy rời bỏ cái Thánh Hỏa Tông đầy nhảm chán đó và gia nhập Khoái Hoạt Lâm của muội đi mà, chúng ta sẽ trở thành một đôi thân tiên hiệp nữ, tiêu dao tự tại không phải tốt hơn sao? Nếu như sư huynh cảm thấy chưa đủ, tất cả các sư muội ở phía dưới đều sẵn sàng ngã hết vào lòng sư huynh cũng được, muội không có....” “ Thôi đi, Hạ Cơ ~~!!”

Hạ Cơ vẫn chưa từ bỏ ý định của mình, đuổi theo phía sau Dương Diễm không ngừng chèo kéo, thậm chí còn định hy sinh hạnh phúc bản thân sẵn sàng chia sẻ với đám sư muội trong môn phái mới ghé chứ. Nhưng Dương Diễm đã lên tiếng ngắt lời, tỏ vẻ không hài lòng với lời nói của Hạ Cơ.

Nhìn thấy Dương Diễm đã nổi giận, Hạ Cơ không dám tiếp tục nói nữa. Nhưng trong lòng cảm thấy ngọt ngào vô cùng. Quả không hổ danh là Dương sư huynh, cả một môn phái toàn mỹ nữ tuyệt sắc sẵn sàng ngã vào lòng mà chẳng chút động lòng. Vậy mới xứng đáng là người trong mộng của Hạ Cơ này chứ.

“ Nếu còn nói tào lao nữa ta sẽ bỏ đi thật đấy.” Dương Diễm tỏ ra vô cùng đau đầu với Hạ Cơ. Đối phương tựa như đĩa đói bám mãi không thể kéo ra được, đã vậy còn nói năng tào lao tầm bậy nhức hết cả đầu, nếu như không phải cảm nhận được đối phương chân thành và không có ác ý, e rằng đã một kiếm giải quyết “ con ruồi” phiền phức này rồi.

Nghe thấy lời hăm dọa của Dương Diễm, Hạ Cơ hai tay bụp chặt lại miệng không dám thốt lên lời nữa, mang theo vẻ mặt vô tội đáng thương,

đôi mắt long lanh như muốn rơi lệ nhìn chăm chăm vào “người trong mộng” của mình.

Lại thế nữa ~~~!!

Mỗi lần Hạ Cơ diễn trò này Dương Diễn lập tức phải giơ tay đầu hàng. Nếu như nói lúc này có người có thể chiến thắng được Dương Diễn, chắc chỉ có Hạ Cơ ở trạng thái này mà thôi.

“Đại sư tỷ ~~~! Có người đang di chuyển tới ~~~!!” Trong lúc Dương Diễn không biết phải làm sao, đột nhiên phía xa vang lên tiếng nói lớn của một nữ đệ tử Khoái Hoạt Lâm.

Dương Diễn và Hạ Cơ lập tức quay đầu lại nhìn về hướng mà nữ đệ tử kia vừa nói, phát hiện một bóng người với bộ dạng thê thảm vô cùng đang lao đảo chạy về phía mình, tựa như đang bị ai đó truy sát vậy.

‘Tống Thiên Hành ~~??!’ Khi nhìn kỹ khuôn mặt của đối phương, đôi mắt Dương Diễn đứu chặt lại, miệng nói nhỏ một câu.

Đúng thế, bóng người bộ dạng thê thảm đó chính là Tống, à không, Diệp Thiên Hành mới đúng. Lúc này quần áo trên người rách nát, sắc mặt tái nhợt không tí huyết sắc, trên mép miệng còn dính đầy vệt máu đã khô đọng lại.

Vừa nhìn thấy nhóm người ở phía xa, đặc biệt là Dương Diễn, Diệp Thiên Hành lập tức lộ ra vẻ vui mừng tột cùng, miệng không ngừng kêu lớn: “Dương ... Dương sư huynh... không... không hay rồi.....”

Rầm ~~~~~!!!

Diệp Thiên Hành chạy thêm được vài bước nữa té ngã xấp xuống mặt đất, nhưng vẫn cố gắng dùng hai tay lách người về phía Dương Diễn.

Dương Diễn dẫn theo Hạ Cơ cùng đám đệ tử nữ của Khoái Hoạt Lâm từ phía xa chạy tới bên cạnh Diệp Thiên Hành, khẽ quỳ xuống bên cạnh hắn, từ trong nhẫn cần khôn lấy ra một viên đan dược nhét vào miệng hắn xong, dúi mày lạnh lạnh nói: “ Ai ~~~~!!”

Một câu nói đơn giản như tràn đầy sát khí từ trong miệng Dương Diễn phát ra, Diệp Thiên Hành không kiềm được run bắn cả người trước luồng sát khí và khí thế của kiếm thế từ trong người Dương Diễn phát tán ra lúc này.

“ Đáng, đáng sợ thế sao? Hắn chỉ mới là chân nguyên tầng thứ 3, ngay cả một chân nguyên tầng thứ 4 như mình chỉ mới đối diện khí thế của hắn thôi cũng đã toàn thân không thể động đậy rồi. Quả thật đúng khi không trực tiếp dẫn người vây giết hắn.” Trong lòng Diệp Thiên Hành lúc này hoảng hốt vô cùng, tuy biết Dương Diễn lợi hại, nhưng khi tiếp xúc tới gần, mới biết rõ sự lợi hại đó đáng sợ như thế nào.

“ là .... Có một ... một lũ lạ mặt đã tấn... tấn công người của tam... tam đại môn ... môn phái ....” Cố gắng bình tĩnh lại, Diệp Thiên Hành lên tiếng nói.

“ Một lũ lạ mặt???” Cả Dương Diễn và Hạ Cơ đều dúi mày vì khó tin. Phải biết rằng nơi này là bí cảnh thí luyện, người ngoài không thể nào vào tới nơi này được.

“ Nghe, nghe các vị sư huynh trong... trong lúc giao chiến có... có thét lên, lên rằng .... Huyết ... Huyết Ma Đạo.....” Diệp Thiên Hành tiếp tục lên tiếng giải thích.

Huyết Ma Đạo???!!!

Nghe thấy cái tên khiến cả đại lực Huyền Thiên phải dậy sóng, Dương Diễn và Hạ Cơ không kiềm được biến sắc.

Vậy thì có thể giải thích vì sao trong bí cảnh lại có người lạ mặt rồi. Người của Huyết Ma Đạo, nếu như không thi triển tuyệt học đặc trưng và tốc độ tu luyện nhanh tới mức khó tin, chẳng khác gì người bình thường cả. Chắc là trong các đệ tử tham gia thí luyện của ngũ đại môn phái có người của Huyết Ma Đạo trà trộn vào rồi.

“ Vì sao ngươi gặp phải người của Huyết Ma Đạo còn có thể toàn mạng chạy tới nơi này báo tin???” Hạ Cơ tỏ ra vô cùng cảnh giác, lên tiếng chất vấn.

Hít sâu một hơi vào người, lực thuốc trong người đã phát huy tác dụng, Diệp Thiên Hành không còn tỏ ra yếu ớt như lúc ban đầu nữa, khẽ trở người ngồi dậy, lên tiếng giải thích: “ Là thế này, tại hạ có ý định đi tới hầm mộ của vị đại năng do thám tình hình trước khi phát ra pháo triệu tập đồng môn. Nào ngờ nhìn thấy tam đại môn phái gồm Lãnh Binh Cung, Thiên Kiếm Tông và Bách Hoa Cốc sau khi tập hợp đầy đủ, đã trực tiếp đi thẳng vào hầm mộ. Ai ngờ vừa đi tới trước lối vào hầm mộ, đã bị một nhóm người bịt mặt không nhìn rõ chân tướng, trên người mặc trang phục đỏ rực như máu phục kích, hai bên nhanh chóng nổ ra giao chiến.

Tuy phía bên kia ít người hơn, nhưng thực lực của chúng vô cùng đáng sợ, lớn mạnh hơn người của tam đại môn phái rất nhiều. Nên chỉ trong chớp lát đã thất thế hoàn toàn. Tại hạ nhìn thấy đồng minh gặp nạn, tất nhiên là không thể khoanh tay đứng nhìn rồi, cũng liều mình lao vào giao chiến. Chỉ là tài hèn sức mọn, nhanh chóng bị đánh bay ra xa, tranh thủ chúng đang tập trung vào người của tam đại môn phái, đã lén lén ròi khỏi hiện trường, định chạy đi tìm người cầu cứu, chỉ viện cho tam đại môn phái. Chạy trốn hết nửa ngày trời, cuối cùng cũng gặp được Dương sư huynh và các vị ở nơi này. Chỉ là không biết người của tam đại môn phái lúc này....” Nói tới sau cùng, Diệp Thiên Hành đột nhiên biến sắc, một vũng máu từ trong miệng phun bắn ra, hai mắt trợn ngược ngất xỉu tại chỗ.

Nội thương tái phát??!!

“Hãy cho người chăm sóc anh ta.” Dương Diễm đứng bật dậy, để lại một câu xong quay người hướng về phía hầm mộ rảo bước.

“Khoan đã Dương sư huynh, lời nói của Tống Thiên Hành còn quá mập mờ, tình hình phe địch như thế nào chúng ta vẫn chưa nắm rõ, nếu như....”
“Có khác biệt sao?”

Hạ Cơ định lên tiếng ngăn cản Dương Diễm đi về phía hầm mộ, nhưng hần chỉ lạnh lạnh đáp lại một câu.

Đúng thế! Có khác biệt sao? Mục tiêu cuối cùng của thí luyện lần này cũng là đi vào hầm mộ, cho dù có địch hay không có địch cũng thế mà thôi. Còn tình hình phe địch như thế nào, trăm nghe không bằng mắt thấy, thay vì chờ đợi kẻ địch tới vây giết, chẳng thà chủ động trực tiếp đi thẳng tới đó giải quyết.

Tất nhiên, nếu như không phải là người tự tin tuyệt đối vào thực lực của bản thân như Dương Diễm. tuyệt đối không dám thốt lên câu đó.

“Chỉ là....” “Hãy ở lại bảo vệ đồng môn của mình.” Dứt câu, không đợi Hạ Cơ nói tiếp, tiếp tục di chuyển nhanh về phía hầm mộ ở phía xa.

“Đại sư tỷ, giờ, giờ chúng ta phải làm sao?” Đám đệ tử nữ Khái Hoạt Lâm vây lấy Hạ Cơ, mang theo vẻ mặt lo lắng hỏi.

Hạ Cơ cắn chặt răng, tựa như đang do dự không quyết. Nhưng nhanh chóng quay về phía đám sư muội của mình ra lệnh: “Bắt đầu từ bây giờ, tất cả mọi người hãy tụ tập lại ở nơi này không được rời khỏi. Nếu thấy ai khả nghi, trực tiếp ra tay bắt giữ trước tính sau. Nếu như có nguy hiểm, hãy sử dụng pháo viện trợ, ta sẽ nhanh chóng quay về tiếp cứu.”

“Đại, đại sư tử, sư tử định...” “Không được sư tử, hãy ở lại với tụi muội, đừng đi vào nơi nguy hiểm làm gì.” “Đúng thế, đúng thế, chúng ta cứ tụ tập lại với nhau chờ tới khi bí cảnh kết thúc, để xem người của Huyết Ma Đạo dám làm gì chúng ta.”

Nhận thấy Hạ Cơ có ý định đi theo Dương Diễn, đám đệ tử nữ lập tức lên tiếng khuyên can.

“Không cần phải nói nữa, hãy nghe theo lệnh ta mà làm.” Hạ Cơ lộ ra vẻ mặt nghiêm nghị, lạnh lạnh quát.

Biết rõ tính cách của đại sư tử của mình, cả đám đệ tử nữ không dám lên tiếng khuyên can nữa, chỉ biết cắn răng mang theo vẻ mặt lo lắng van xin năn nỉ.

“Chăm sóc và canh chừng tên Tống Thiên Hành này cho ta, nếu như sau khi tỉnh lại hắn muốn rời khỏi thì để mặc, nhưng nếu như có gì dị thường thì...” Hạ Cơ với vẻ mặt tràn đầy sát khí, làm động tác cửa ngay cổ. Xem ra cô ta vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng Diệp Thiên Hành và đang đề phòng hắn.

Ngay sau khi dứt câu, trực tiếp quay người đuổi theo về hướng Dương Diễn vừa biến mất.

Các đệ tử nữ của Khoái Hoạt Lâm chỉ biết đưa mắt nhìn nhau mà không biết phải làm sao.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 121: Trúng Kế

Dương Diễn và Hạ Cơ rời khỏi gần hai khắc giờ sau, Diệp Thiên Hành mới từ trong cơn “hôn mê” tỉnh lại. Trong đôi mắt khê lóe qua tia sáng chiến thắng, từ từ trở người ngồi dậy, dưới ánh mắt đầy cảnh giác của các đệ tử nữ đang vây chặt ở xung quanh, lộ ra vẻ mặt khó hiểu, quay sang hỏi: “Dương sư huynh và Hạ sư tỷ đâu rồi?”

Các đệ tử nữ đưa mắt nhìn nhau, một trong số đó bước ra nói: “Tổng sư huynh, Dương sư huynh và đại sư tỷ đã đi thẳng về phía hầm mộ rồi ạ.”

“Cái gì??? Không được ~~~!!!” Diệp Thiên Hành nhảy cẫng lên vì “kinh ngạc”, vội vã lên tiếng giải thích: “Người của Huyết Ma Đạo đang mai phục sẵn ở lối vào bí cảnh, tuy Dương sư huynh và Hạ sư tỷ thực lực lớn mạnh, nhưng đối phương cũng không kém, số người lên tới gần chục mạng, lại có một kẻ mạnh chân nguyên tầng thứ 5 dẫn đầu, nếu như để mặc hai người đi tới nơi đó, chẳng khác nào đâm đầu vào chỗ chết cả.”

Nghe xong lời giải thích của Diệp Thiên Hành, các đệ tử Khoái Hoạt Lâm đều lộ ra vẻ sợ hãi, lo lắng.

Mặc dù trong lòng đang cười lạnh, nhưng trên khuôn mặt vẫn mang theo vẻ lo lắng tột cùng, tiếp tục nói: “không được, chúng ta phải nhanh chóng đuổi theo hỗ trợ Dương sư huynh và Hạ sư tỷ, chúng ta có trên cả chục người, khi hợp sức lại chắc chắn sẽ cầm chân và giúp đỡ được phần nào cho họ.”

“ Nhưng, nhưng mà đại sư tử dẫn dò chúng ta phải ở lại nơi này không được rời khỏi, sao có thể...” “ Tình thế đang cấp bách, chúng ta không thể nhắm mắt nhìn hai người chết một cách oan uổng được. Nếu như sau này Hạ sư tử có trách móc, cứ để Tổng mẫu hứng chịu thay cho các vị sư tử vậy.”

Nhìn thấy vẫn có người do dự, Diệp Thiên Hành lập tức lên tiếng khuyên can, phá vỡ sự lo lắng của đôi phương. Đồng thời khẽ đưa mắt liếc nhìn một đệ tử nữ đang trà trộn trong đám đông, tựa như đang ra hiệu gì đó.

Đệ tử nữ kia nhận được ánh mắt ám chỉ của Diệp Thiên Hành, lập tức đứng ra mạnh mẽ nói: “ Đúng thế, ngày thường đại sư tử đối xử với chúng ta như thế nào, mọi người cũng biết rõ, sao có thể để đại sư tử một mình đi vào chốn nguy hiểm như thế này được chứ? Đừng nói là giờ có Tổng sư huynh đứng ra bảo đảm thay, cho dù không có, cho dù sau này phải hứng chịu sự trừng phạt của đại sư tử, muội cũng sẽ không dúi mày lấy một cái. Hãy mau đuổi theo hai người cùng họ sát cánh chiến đấu với lũ người Huyết Ma Đạo thôi.”

Lúc này nghe xong lời tuyên bố của Diệp Thiên Hành, đám đệ tử Khoái Hoạt Lâm đã có chút xiêu lòng, nhưng vẫn còn chút do dự chưa quyết, lúc này có người đứng ra khơi nguồn, hiệu ứng đám đông nhanh chóng được kích hoạt. Chỉ cần có người đứng ra, chắc chắn sẽ có người thứ 2 đi theo, tiếp đó là người thứ 3, thứ 4 v.v.....

“ Đúng thế, tuyệt đối không được để đại sư tử một mình đối diện nguy hiểm, chúng ta hãy mau đuổi theo giúp sức cho họ.” “ Quyết định rồi, đi theo, cùng lắm sau ngày đại sư tử trách móc, chúng ta cùng hứng chịu, chẳng lẽ đại sư tử lại phạt hết chúng ta sao?” “ Đi, đi, người của Khoái Hoạt Lâm tuyệt đối không phải kẻ tham sống sợ chết, bỏ mặc đồng đội của mình, đặc biệt người đó là đại sư tử nữa chứ.” “ Cùng đi ~~~!!”

‘ hì hì, tuy đám đệ tử của Khoái Hoạt Lâm hơi lảng lơ dâm tà chút, nhưng nổi tiếng là môn phái đoàn kết nhất trong ngũ đại tông môn, chỉ cần khích nhẹ vài câu, lập tức có thể dụ dỗ được họ.’”

Cũng phải thôi, Khoái Hoạt Lâm có thể nói là có số lượng đệ tử ít nhất trong ngũ đại môn phái, cả môn phái cộng lại chưa tới một ngàn người, nhưng họ vẫn có thể đứng vững cùng chung mâm với ngũ đại môn phái bấy lâu nay, chính là nhờ vào tính đoàn kết đồng lòng, sẵn sàng hy sinh vì đồng môn. Tất nhiên, cũng không thể tránh khỏi trong số đó có một vài tên bại loại.

Mặc dù trong lòng đang cười phẩn khích vì những con cá lớn đã cắn câu, nhưng bề mặt vẫn giữ vẻ lo lắng sốt ruột, nhanh chóng từ trong nhẫn càn khôn rút ra một vật thể giống hệt như một chiếc đĩa bay không lồ.

Dưới ánh mắt ngơ ngác của các đệ tử Khoái Hoạt Lâm, Diệp Thiên Hành nhanh chóng giải thích: “ Họ đã đi được một thời gian, với tốc độ di chuyển của họ, chúng ta có cố cách nào cũng không tài nào đuổi kịp, nên tại hạ sẽ sử dụng phương tiện di chuyển do sư phụ đã giao cho trước khi đi vào bí cảnh để chúng ta có thể nhanh chóng đi tới hầm mộ. Lúc này do bị chấn thương nên không thể sử dụng, giờ tại hạ đã bình phục lại đôi chút, dùng để di chuyển tới hầm mộ không phải là vấn đề.” Nói xong, nhanh chóng nhảy lên bề mặt chiếc đĩa bay.

Các đệ tử Khoái Hoạt Lâm vẫn tỏ vẻ do dự và cảnh giác, họ vẫn còn nhớ rõ lời dặn dò của Hạ Cơ, vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng vào Diệp Thiên Hành.

Vào thời điểm như thế này, giá trị của nội gián nhanh chóng được phát huy. Chỉ thấy nữ đệ tử lên tiếng đầu tiên nhanh chóng nhảy lên đĩa bay không chút do dự, quay sang đám đồng môn của mình nói: “ Tới nước này

mà còn do dự không quyết sao? Chúng ta càng đi trễ bao nhiêu thì đại sư tử càng nguy hiểm bấy nhiêu. Còn không mau mau xuất phát nữa.”

Con người đúng là sinh vật sống theo bầy đàn, khi có một “thủ lĩnh” dẫn đầu, tất cả đều mang theo tâm lý tuân theo. Tất cả đều nhanh chóng nhảy lên đĩa bay khổng lồ, không quá chật chội khi phải hộ tống mười mấy đệ tử Khoái Hoạt Lâm.

“ Xuất phát ~~~~!!” Đợi tới khi các đệ tử Khoái Hoạt Lâm đã an tọa trên đĩa bay, Diệp Thiên Hành lập tức kích hoạt chân nguyên của mình truyền vào đĩa bay.

Chiếc đĩa bay từ từ nhấc bổng lên khỏi mặt đất, đợi tới khi đạt tới độ cao nhất định, tựa như một tên bắn bắn thẳng về phía trước dưới tiếng hét bất ngờ hoảng sợ của đám đệ tử nữ.

“ Tổng, Tổng sư huynh, sao chúng ta không phải di chuyển về hướng Dương sư huynh và đại sư tử đã di chuyển vậy?” Nhìn thấy đĩa bay chuyển hướng bay theo hướng khác, một đệ tử nữ lên tiếng hỏi.

“ Nếu đi theo hướng của Dương sư huynh và Hạ sư tử, chúng ta phải băng qua một khu rừng lớn có đầy ma thú sinh sống. Chúng ta bay trên cao sẽ trở thành tâm điểm thu hút sự tấn công của chúng. Tuy không quá nguy hiểm, nhưng sẽ khiến chúng ta mất nhiều thời gian. Giờ này tại hạ sẽ điều khiển phương tiện di chuyển chuyển hướng đi vòng qua khỏi khu rừng đó.” Diệp Thiên Hành lên tiếng giải thích.

Lời giải thích của Diệp Thiên Hành nghe cũng vô cùng hợp lý, nên mặc dù vẫn có chút nghi ngờ, cũng không nói thêm gì nữa.

Chủ yếu là lúc này đệ tử Khoái Hoạt Lâm đông tới mười mấy mạng, Diệp Thiên Hành chỉ có mỗi một mình, cũng không sợ hấn giờ trò gì.

--- -----

Trong lúc Diệp Thiên Hành đang dẫn theo đám đệ tử đi vào “chỗ chết”. Hạ Cơ đã đuổi kịp Dương Diễn, lúc này cả hai một trước một sau đang di chuyển nhanh về hướng hầm mộ.

“ Cô không nên đi theo tôi.” Trong lúc đang di chuyển, giọng nói không chút tình cảm của Dương Diễn từ phía trước vang lên.

“ Sống chết có nhau, sao muội có thể để huynh một mình đi vào chốn nguy hiểm chứ?” Hạ Cơ không cần suy nghĩ miệng thốt ra câu đó.

Nghe xong câu nói của Hạ Cơ, cơ thể của Dương Diễn không tự chủ run lên một cái, nhưng nhanh chóng được che giấu đi, không nói thêm câu nào nữa, tiếp tục di chuyển về phía trước.

Chỉ là nếu để ý kỹ, sẽ phát hiện tốc độ di chuyển của Dương Diễn đã chậm lại đôi chút, có vẻ như muốn để người ở phía sau không bị tụt hậu vậy.

Do Dương Diễn đã kìm hãm tốc độ lại, nên Hạ Cơ nhanh chóng đuổi kịp, lúc này cả hai đã di chuyển song song với nhau. Hạ Cơ đột nhiên lên tiếng nói: “ Huynh không cảm thấy tên Tống Thiên Hành có chút vấn đề sao? Lời nói của hắn cực kỳ mâu thuẫn, nếu như người của Huyết Ma Đạo đã có ý mai phục, sao có thể để hắn trốn thoát một cách dễ dàng mà không truy sát theo chứ?”

“ Không cần phải suy nghĩ quá nhiều, tới nơi rồi mọi chuyện sẽ sáng tỏ.” Dương Diễn lạnh lạnh nói: “ Bất kỳ mưu mô quỷ quyệt nào, trước thực lực thực thụ, chỉ là trò trẻ con mà thôi.”

Câu nói đầy tự tin của Dương Diễn đã khiến đôi mắt của Hạ Cơ như biến thành hình trái tim. Đó chính là điểm Dương Diễn đã khiến Hạ Cơ và

Mộ Dung Tuyết (từng)say đắm yêu hấn một cách điên cuồng.

Anh hùng yêu mỹ nhân, mỹ nhân cũng yêu anh hùng đấy chứ!

Và trong mắt của Hạ Cơ và Mộ Dung Tuyết, Dương Diễn chính là một anh hùng thực thụ.

“ Tên Tổng Thiên Hành kia, tốt nhất là đừng để ta biết ngươi đang giở trò, nếu không thì... hừ hừ ~~!!” Trong lòng thâm hăm dọa một câu, tiếp tục cùng Dương Diễn tăng tốc di chuyển về phía trước. Hoàn toàn không biết rằng các vị sư muội của mình đang “cam tâm tình nguyện” bước chân vào cửa ải địa ngục.

Thực ra cũng không thể trách Hạ Cơ được, cô ta tính toán một cách kỹ càng, chỉ cần các sư muội trấn giữ nơi tập kết, cho dù bị vây giết bất ngờ, nhưng với địa điểm tập kết mà cô ta đã lựa chọn, cũng có thể trụ được một thời gian dài, hoàn toàn có đủ thời gian để cô ta và Dương Diễn quay đầu trở về giải cứu.

Chỉ là cô ta tính giỏi cỡ nào đi nữa, cũng không thể tính nổi một thứ. Đó chính là nhân tâm.

Hạ Cơ không ngờ rằng mình lại có địa vị quan trọng tới mức cho dù biết rõ có thể đâm đầu vào chỗ chết, nhưng vẫn không chút do dự sợ hãi lao đi chi viện cô ta, từ đó dính bẫy của Diệp Thiên Hành.

Mặc dù đĩa bay di chuyển với tốc độ cực nhanh, nhưng cũng tốn gần nửa canh giờ, cả nhóm mới bay tới vùng bầu trời khu vực hầm mộ.

Khi cả nhóm đã bắt đầu nhìn thấy hình bóng của ngôi hầm mộ không lồ ở phía xa, Diệp Thiên Hành đột nhiên điều khiển chiếc đĩa bay bẻ hướng

di chuyển về phía một khu rừng rậm nằm cách hầm mộ khá xa.

Các đệ tử Khoái Hoạt Lâm thấy thế lập tức lên tiếng truy hỏi. Diệp Thiên Hành vô cùng tận tình giải thích: “ Hiện giờ người của Huyết Ma Đạo đang mai phục ở hầm mộ, nếu như chúng ta hạ cánh quá gần, sẽ dễ dàng bị chúng phát hiện và tấn công chúng ta. Chi bằng chúng ta tìm một nơi an toàn hạ cánh, sau đó âm thầm áp sát tới gần hầm mộ để chờ đợi Dương sư huynh và Hạ sư tỷ, như thế sẽ an toàn với chúng ta hơn.”

Lời giải thích của Diệp Thiên Hành hợp tình hợp lý, các đệ tử Khoái Hoạt Lâm muốn cãi cũng không biết dùng lý do gì để phản bác lại. Đã phóng đao thì đành phải theo đao chứ biết sao giờ.

Không tốn quá nhiều thời gian, cả nhóm đã nhanh chóng đáp cánh xuống khu vực trung tâm của khu rừng.

Bầu không khí trong này lặng yên tới mức đáng sợ, đừng nói là tiếng thú rừng, ngay cả chim hót và tiếng rít của côn trùng cũng không có. Điều đó khiến các đệ tử Khoái Hoạt Lâm cảnh giác hẳn lên, đồng thời mọi ánh mắt đều dán chặt về phía Diệp Thiên Hành, nếu như hắn có động tĩnh gì trực tiếp ra tay.

Mặc kệ những ánh mắt cảnh giác và đầy thù địch của đối phương, Diệp Thiên Hành thản nhiên nhảy ra khỏi đĩa bay. Cá lớn đã cắn câu, vậy thì không cần thiết phải để ý tới tâm trạng của chúng làm gì cho mệt.

“ Các vị sư tỷ, đã tới nơi rồi ạ.” Diệp Thiên Hành mang theo nụ cười thân thiện quay về phía đệ tử Khoái Hoạt Lâm nói.

Nụ cười “thân thiện” đó tựa như nụ cười của quỷ dữ trong mắt của các đệ tử Khoái Hoạt Lâm.

“ Tổng sư ....”

Xoạt ~~~ xoạt ~~~ xoạt ~~~~ ....!

Trong lúc định lên tiếng truy hỏi, giật mình hoảng hốt khi phát hiện gần chục người bịt mặt, ai nấy đều mặc trên người bộ trang phục kỳ lạ đỏ rực như máu, không biết từ đâu xuất hiện vây chặt lấy tứ phía của cả nhóm.

“ Tổng sư huynh? Chuyện này là như thế nào?” “ Đây là cạm bẫy của người đứng không ~~~!!” “ A, đồ bỉ ổi, chính người mới là người của Huyết Ma Đạo phải không ~~~~!!!”

Nhìn thấy tình cảnh như thế này, cho dù là thằng khờ cũng đoán ra được vấn đề rồi, ai nấy đều phần nộ lên tiếng chất vấn.

“ Đã quá rõ ràng rồi, không phải sao??” Diệp Thiên Hành vẫn mang theo nụ cười “thân thiện” nhún nhún vai nói.

“ Đồ khốn, tưởng như thế là thắng chắc sao?? Chỉ cần Dương sư huynh và đại sư tỷ tới đây, các người sẽ phải trả giá ~~!” Các đệ tử Khoái Hoạt Lâm đồng loạt từ trong lòng lấy ra pháo cứu viện, không chút do dự kích hoạt để ra hiệu cầu cứu với Hạ Cơ.

Phục ~~~ phục ~~~ phục ~~~~!!

Pháo cứu viện nhanh chóng được kích hoạt, chỉ là vừa bắn lên chưa được hai mét, đột nhiên tan biến trong không khí, không thể tung bắn lên trời đạt tới hiệu quả cầu cứu.

“ Cái gì ~~~!! Vì sao ~~??” “ Không thể nào ~~~, chẳng lẽ pháo cứu viện bị hỏng??” “ hỏng?? Sao mà hỏng được, nếu như bị hỏng thì chỉ một vài trường hợp thôi chứ, sao có thể hỏng hết được ~~~!!”

“ hahaha, trước khi tính toán với các người, tất nhiên là bọn ta đã đề phòng pháo cứu viện rồi, sao có thể phạm những sai lầm sơ đẳng như thế

này được chứ?” Diệp Thiên Hành nhìn thấy đám đệ tử Khoái Hoạt Lâm lộ ra vẻ mặt hoảng hốt khó tin, cười đắc chí nói.

Sắc mặt của các đệ tử Khoái Hoạt Lâm lập tức trở nên vô cùng khó coi, vô số ánh mắt hận không thể nhai tươi nuốt sống phóng thẳng về phía Diệp Thiên Hành, thậm chí có người đã có xu thế lao tới liều mạng với hắn.

“ Giết ~~~~~!!” Những con cá lớn đã rơi vào Thiên Ma Hấp Huyết Đại Trận được bố trí sẵn. Lúc này cũng không cần phải đợi chúng tự tàn sát lẫn nhau nữa vì thực lực trong nhóm đã lớn mạnh vô cùng, vả lại, chúng đã biết mình là người của Huyết Ma Đạo, muốn khích chúng tàn sát lẫn nhau là điều không tưởng. Thời gian là vàng bạc, giải quyết chúng nhanh gọn lẹ trước khi Dương Diễn và Hạ Cơ phát hiện dị thường.

Người của Huyết Ma Đạo lập tức tuân lệnh lao thẳng về phía đệ tử Khoái Hoạt Lâm, hoàn toàn không vì họ là phụ nữ mà nương tay. Vì trong mắt chúng, các đệ tử nữ chỉ như “ phân bón” cho chúng trở nên lớn mạnh mà thôi.

Nhất thời tiếng giao chiến, tiếng cười đầy khát máu và tà ác, tiếng chửi rủa gào thét vang lên liên miên không dứt, phá vỡ bầu không khí vắng lặng tới mức đáng sợ trong khu rừng.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 122: Tự Nổ ~~~!!

“.....” Hạ Cơ trong lúc đang di chuyển đột nhiên dừng bước, quay người nhìn thẳng về phía địa chỉ tập kết ở phía xa, đôi lông mày cảnh liêu khẽ díp chặt lại.

“ Chuyện gì thế??” Dương Diễn quay sang hỏi.

“ Không hiểu vì sao, trong lòng mọi người đột nhiên cảm thấy thấp thỏm không yên, không biết là các vị sư mọi người có gặp phải nguy hiểm gì không?” Giác quan thứ 6 của phụ nữ vô cùng nhạy bén, Hạ Cơ dường như linh cảm được điều gì đó, chỉ là nhất thời không biết chuyện gì đang xảy ra với các vị sư mọi người của mình.

Dương Diễn đưa mắt nhìn về phía bầu trời âm u nơi tập kết lúc này, không hề có dấu hiệu gì bất thường cả, hiếm có khi lên tiếng an ủi: “ Chắc không có vấn đề gì cả. Nếu như xảy ra chuyện gì, họ sẽ kích hoạt pháo cứu viện, hiện giờ vẫn không thấy điều gì bất thường, chắc họ vẫn còn an toàn.”

“ Chắc thế.” Hạ Cơ thầm tự an ủi bản thân một câu. Ngoài ra vô cùng tin tưởng vào pháo cứu viện trong tông môn, chỉ cần khế kích hoạt chân nguyên, pháo cứu viện lập tức hoạt động không ai có thể ngăn cản được. Trừ khi rơi vào một pháp trận phong tỏa nào đó. Chỉ là địa chỉ tập kết là nơi được lựa chọn ngẫu nhiên, làm gì có thời gian cho kẻ thù bố trí pháp trận mà phong tỏa chứ?

“ Và lại, ta từng nghe nói rằng Khoái Hoạt Lâm có pháp trận “ Liên Miên Quân Nhiễm Trận”, tập hợp mười vị sư mọi người cùng thi triển thành trận,

một khi kích hoạt, cho dù đối thủ mạnh hơn 10 cảnh giới, cũng phải tốn gần một canh giờ mới có thể phá hủy. Nếu như họ xảy ra nguy hiểm, chúng ta hoàn toàn có đủ thời gian quay về viện trợ.” Dứt câu, Dương Diễn đã quay người lại, tiếp tục di chuyển về hướng hầm mộ: “đi thôi.”

“Đúng thế, có “Liên Miên Quán Nhiễm Trận”, chắc không có vấn đề gì đâu.” Hít sâu một hơi vào người để bình tâm lại, nhanh chóng đuổi theo phía sau Dương Diễn.

.....

Quả thật, “Liên Miên Quán Nhiễm Trận” của Khoái Hoạt Lâm thành danh đã lâu, một khi đã kích hoạt, tuyệt đối là một ngôi thành trì kiên cố khó có thể phá vỡ được.

Điều đó đã khiến cho kế hoạch thăm sát của Huyết Ma Đạo suýt chút phá sản. Vì cho dù chúng cố gắng cỡ nào, tung hết mọi át chủ bài của mình, không thể đánh vỡ được bức tường phòng thủ do các vị đệ tử Khoái Hoạt Lâm tạo ra.

Phải biết rằng nếu không thể nhanh chóng giải quyết người của Khoái Hoạt Lâm, để cho Dương Diễn và Hạ Cơ đi tới hầm mộ, không chừng sẽ phát hiện điều dị thường ở khu rừng này không cách hầm mộ không quá xa, tới lúc đó mọi kế hoạch sẽ phá sản cho mà xem.

Còn việc chờ đợi một canh giờ để pháp trận hấp thụ đủ thiên địa linh khí hình thành một đòn tấn công uy lực xóa sổ mọi thứ ở phía dưới như lời Tư Mã Phong Vân đã từng nói trong Cầu Vòng Sơn Cốc, chỉ là lời hăm dọa vô thực, mục đích để lừa gà mà thôi.

Thiên Ma Pháp Huyết Đại Trận chỉ có tác dụng phong tỏa và hấp thụ tinh huyết, hoàn toàn không có uy lực tấn công gì cả. Nếu như người trong

pháp trận không biết rõ nguồn gốc của nó, sẽ bị cảnh tượng kỳ dị của pháp trận lừa, và người của Huyết Ma Đạo dựa vào đó dọa rằng pháp trận có uy lực kinh thiên động địa có thể xóa sổ tất cả mọi thứ trong pháp trận, khiến họ hoảng sợ vì giành sự sinh tồn của bản thân mà tàn sát lẫn nhau.

Còn nếu như đã biết rõ thân phận của chúng, mục đích hăm dọa để người trong trận tàn sát lẫn nhau sẽ bị phá sản ngay tức khắc.

Cũng phải thôi, nếu như Thiên Ma Hấp Huyết Đại Trận có thể vừa công vừa thủ vừa hấp thụ, chẳng phải Huyết Ma Đạo đã thiên hạ vô địch rồi sao? làm gì có chuyện bị các tông phái ở trung ương xóa sổ chứ! Nếu pháp trận này đáng sợ như thế, thì người của Huyết Ma Đạo hoàn toàn có thể lên lên đi tới một tông môn nào đó, bố trí Thiên Ma Hấp Huyết Đại Trận, không cần làm gì cả, chỉ cần đứng sang một bên chờ pháp trận kích hoạt đòn tấn công xóa sổ mọi thứ ở dưới rồi hấp thụ tinh huyết để bồi bổ cho bản thân. Nhưng có thể sao?

Chắc chắn là không rồi.

Vào những thời khắc này, giá trị của nội gián lập tức được phát huy. Vì cho dù thành trì có kiên cố cỡ nào, nếu như có nội gián phá hoại từ nội bộ bên trong, ngôi thành đó chỉ có nước thất thủ mà thôi.

Trong lúc đệ tử Khoái Hoạt Lâm đang đặc chí nhìn đám người Huyết Ma Đạo vò đầu bứt tóc vì không thể làm gì được mình, đột nhiên một đệ tử nữ đang trà trộn trong đám đông quay sang tung chưởng ẩn thẳng vào lưng của hai đệ tử dẫn đầu đang duy trì pháp trận.

Uỳnh ~~~!! uỳnh ~~~~!!!

Phục ~~~ phục ~~~~~~!!!

“ cái, cái gì ~~~~!!” “ Triệu Cơ, ngươi ~~~~!!!” “ Mi là nội gián ~~~~!!”

Trúng phải đòn hiểm vào người, hai đệ tử chủ chốt bị đánh bay ra xa, không có người duy trì pháp trận, thành trì kiên cố lập tức bị phá vỡ. Người của Huyết Ma Đạo chỉ chờ có thế, hoàn toàn không cho cơ hội cho các đệ tử Khoái Hoạt Lâm tái kích hoạt pháp trận, lao thẳng vào đám đông ra tay trăm sát đối phương.

Kẻ phản bội tên Triệu Cơ còn chưa kịp vui mừng vì vừa lập công, trong lúc định rút lui về phía Huyết Ma Đạo, các đệ tử Khoái Hoạt Lâm đã biết rõ số phận của mình sau khi pháp trận bị phá vỡ, nhưng cho dù tụi tao có chết, cũng phải giết chết tên phản bội trời đánh kia.

Vừa rút lui được nửa đường, lập tức hứng chịu mọi đòn tấn công của các đệ tử Khoái Hoạt Lâm vào người, cơ thể nổ banh xác, chết không kịp ngáp.

Đừng nói là người của Huyết Ma Đạo không kịp trở tay vì bất ngờ trước sự kiên quyết của các đệ tử Khoái Hoạt Lâm, mà cho dù trở tay kịp, trong tận thâm tâm của chúng cũng chẳng buồn ra tay cứu viện làm gì. Chết đi một người đỡ phải chia bớt một phần, không phải tốt hơn sao.

Nói cho cùng, người của Huyết Ma Đạo chỉ vì lợi ích cá nhân mà thôi, làm gì có tình đồng đội chứ?

Tất nhiên, nhìn thấy đồng bọn bị giết, bề mặt phải giả tạo thành phần nô vô cùng, ra tay mạnh hơn nữa, tàn nhẫn hơn nữa tạo ra vẻ trả thù cho đồng bọn vừa bị giết mới phải đạo chứ nhỉ?

“ AAAAAAAA, ta hận ~~~~!! Cho dù có chết các ngươi cũng đừng mong lành lặn ~~~~!!” “ Chết này ~~~~!!”

Nhìn thấy càng lúc càng nhiều đồng môn giết thảm dưới tay Huyết Ma Đạo, số đệ tử Khoái Hoạt Lâm còn lại không quá sáu người, ai nấy đều mang theo vẻ mặt kiên quyết, chân nguyên trong cơ thể tụ dồn vào một điểm, cơ thể của họ tựa như quả bong bóng đang được bơm hơi và phình to ra, có thể nổ bất kỳ lúc nào.

“ Cái gì ~~~!! Chúng muốn ~~~~!!” “ tránh ~~ , mau tránh ra, chúng muốn tự nổ ~~~~~!!!”

Rầm ~~~~~ rầm ~~~~~ rầm ~~~~~.....!!

Uy lực tự nổ của sáu kẻ mạnh chân nguyên tuyệt đối không nhỏ chút nào. Cho dù là kẻ mạnh tông sư có mặt ở đây, hứng trọn uy lực vụ nổ này, không chết cũng trọng thương nữa là. Huống chi là mấy tên chân nguyên sơ cấp và trung cấp chứ?

Có mấy tên xui xẻo và thực lực còn yếu bỏ chạy không kịp, hứng trọn vụ nổ vào người, cơ thể cũng theo chân các vị đệ tử Khoái Hoạt Lâm bị nổ banh xác, máu thịt tung bắn tứ phía.

Vào những thời khắc sống chết như thế này, bộ mặt xấu xí của con người lập tức bộc lộ ra hết. Chỉ thấy tên khốn Hạ Hầu Quân trực tiếp chụp lấy một tên đồng đội ở bên cạnh kéo tới trước mặt mình để che chắn, hứng trọn hoàn toàn vụ nổ thay hấn.

Phục ~~~~!!!

Tất nhiên, cho dù có người đỡ giùm, nhưng bản thân hấn cũng bị đẩy bay ra xa, máu từ trong miệng phun bắn ra, nhuộm đỏ cả nửa trên cơ thể, sắc mặt tái nhợt thất thần, xem ra vẫn còn chưa hết hoảng sợ vì sự liều mạng của đối phương.

“ AAAAAAAAAA, khôn khiếp ~~~!! Lũ dâm phụ trời đánh kia ~~~!! Các người đáng chết ~~~!!!” Đợi tới khi vụ nổ kết thúc, Hạ Hầu Quân gào thét một cách đầy phần nộ, nếu như không phải nhanh trí đưa người ra đỡ đòn giùm, cho dù không chết cũng thành tàn phế cho mà xem.

Lúc này hắn chỉ muốn giết người mà thôi. Chỉ là hiện trường vụ nổ ghê tởm như địa ngục, máu thịt rải rác tứ phía, xác người không ai còn nguyên vẹn.

Đệ tử Khoái Hoạt Lâm đã tử nạn toàn bộ, và cái giá mà Huyết Ma Đạo phải trả chính là ba tên đồng bọn cũng bị cuốn theo vụ nổ đáng sợ lúc này, Hạ Hầu Quân và Đường Tứ bị trọng thương. Diệp Thiên Hành chỉ đứng phía xa yểm trợ nên chỉ bị thương nhẹ. Nếu như nói ai là người lãnh lặn nhất chỉ có mỗi Tư Mã Phong Vân và Diệp Tuyền đang đứng ngoài vòng chiến từ nãy giờ mà thôi.

Diệp Tuyền vì không muốn ra tay tàn sát, nên đã không tham gia. Còn Tư Mã Phong Vân do thực lực lúc này yếu nhất trong nhóm, lại là nhân vật quan trọng nên không cần tham chiến. Ngoài ra hắn còn giữ vai trò duy trì Thiên Ma Hấp Huyết Đại Trận, nên đã thoát nạn.

“ Anh hai ~~~!!!” Nhìn thấy Diệp Thiên Hành bị thương, Diệp Tuyền mang theo vẻ lo lắng vội vã chạy tới bên cạnh dìu đỡ lấy hắn, từ trong nhẫn càn khôn lấy ra đan dược trị diệu nhét vào miệng hắn.

Còn phần Tư Mã Phong Vân đang kích hoạt đại trận hấp thụ tinh huyết đang rải đầy trên mặt đường, trong đôi mắt lóe qua tia sáng đầy phấn khích.

Một đệ tử Thiên Kiếm Tông, một đệ tử Bách Hoa Cốc và một đệ tử Khoái Hoạt Lâm tử nạn, lúc này người của Huyết Ma Đạo chỉ còn lại Diệp Thiên Hành, Diệp Tuyền, Tư Mã Phong Vân, Hạ Hầu Quân, Đường Tứ và

một đệ tử Bách Hoa Cốc khác tên là “ Lâm Nhi” đã từng theo chân Tư Mã Phong Vân hành sự trong mặt trận Bách Hoa Cốc trước kia.

Lúc này ngoại trừ Diệp Thiên Hành và Diệp Tuyền tỏ vẻ đau xót vì thuộc hạ thu phục được bị rút xuống còn vài móng người, những người còn lại đều tỏ ra vui mừng phấn khích. Như đã nói, người càng ít, lợi ích chia được càng nhiều. Không vui mới là lạ á. Tất nhiên là không thể thiếu những ánh mắt đầy khinh bỉ phóng thẳng về phía tên Hạ Hầu Quân vì hành vi kéo đồng bọn đã đỡ đòn thay hấn lúc này.

" sau này trong lúc giao chiến tuyệt đối phải tránh xa tên khôn bĩ ỏi này." trong đầu của những người có mặt ở đây đều lóe qua dòng suy nghĩ ấy.

Chỉ là không ngờ đệ tử Khoái Hoạt Lâm lại quả quyết như vậy, phe mình tổn thất nặng nề như vậy, lúc này nghĩ lại cảnh phát nổ tự sát của đối phương lúc nãy, vẫn còn cảm thấy sợ hãi hoảng hốt.

“ Tranh thủ trong thời gian này, chúng ta hãy điều trị nội thương và điều hòa chân nguyên trong cơ thể, sau đó hấp thụ tinh huyết để gia tăng thực lực. trước sau gì chúng ta cũng phải đối diện với tên Dương Diễn và Thánh Hỏa Tông.” Diệp Thiên Hành nhanh chóng thu xếp lại tâm trạng của mình, lập tức ra lệnh cho cả nhóm tạm thời rút lui, tìm một nơi an toàn nào đó ẩn mình dưỡng thương và gia tăng thực lực, chuẩn bị cho đại chiến cuối cùng.

“ Tuân lệnh ~~~!!” Không chút do dự, cả nhóm nhanh chóng thu xếp lại bản thân, nhanh chóng rút ra khỏi khu rừng, tìm nơi an toàn ẩn núp.

Trong lúc người của Huyết Ma Đạo rút lui chiến thuật, Dương Diễn và Hạ Cơ cũng đã tới ngay trước lối vào hầm mộ. Lúc này cả hai đang mang

theo về mặt đầy cảnh giác quan sát tứ phía, hy vọng có thể phát hiện được bóng dáng của kẻ địch.

“ Á ~~~~!!” Hạ Cơ đột nhiên kêu lớn một tiếng, dùng tay nắm chặt vị trí tim mình, chỉ cảm thấy tim đập thành thịch, nhói đau co thắt liên hồi, trên trán chảy đầy mồ hôi lạnh, hít thở dồn dập.

Dương Diễn lập tức đặt tay lên vai của Hạ Cơ, không tiếc chân nguyên truyền thẳng vào người đối phương.

Phải qua được một hồi, Hạ Cơ mới bình phục trở lại, phóng ánh mắt cảm kích về phía Dương Diễn, cười hạnh phúc nói: “ Cảm ơn huynh.”

“ Chuyện gì??” Dương Diễn thu lại bàn tay của mình, dúi mày hỏi.

“ Không biết vì sao muội càng lúc càng cảm thấy thấp thỏm không yên, tim như bị nhát dao sắc nhọn đâm thẳng vào, khó chịu vô cùng. Chắc là vì.....” Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng lúc này Hạ Cơ hoàn toàn có cơ sở để nghi ngờ rằng các sư muội của mình đang gặp nguy hiểm tới sinh mạng.

“ họa phúc trời định, chỉ hy vọng họ vẫn an toàn.” Dương Diễn khẽ dúi mày, không biết nên nói gì, đành không tự chủ thốt ra câu đó. Trong lòng thầm thở dài một tiếng.

“ Đi thôi.” Tay phải nắm chặt cán kiếm, từng bước từng bước bước thẳng về phía lối vào hầm mộ.

Mặc dù muốn quay về nơi tập kết để xem ngóng tình hình đồng môn như thế nào. Nhưng nếu lúc này rời khỏi, chỉ để lại một mình Dương Diễn, chưa chắc đối phó nổi với đám người Huyết Ma Đạo. Nghe nói đối phương có kẻ mạnh chân nguyên tầng thứ 5 cầm đầu. Tuy tin tưởng vào thực lực của Dương Diễn, nhưng lỡ như bị trúng mai phục thì sao? Vả lại, không có

pháo cứu viện được kích hoạt, nghĩa là họ vẫn còn đang an toàn, chắc do linh cảm của mình lần này bị sai cũng nên.

Không được, tuyệt đối không được bỏ mặc Dương sư huynh lúc này.

Cố gắng vứt bỏ mâu thuẫn trong lòng và tìm đủ lý do để hợp thức hóa lựa chọn của mình, nhanh chân chạy theo phía sau Dương Diễn tiến thẳng vào trong hầm mộ.

Trên thế gian này luôn tình nghĩa lưỡng nan toàn, và Hạ Cơ đã dứt khoát lựa chọn tình thay vì nghĩa. Còn việc lựa chọn của cô ta có đúng hay không thì tùy theo suy nghĩ của mỗi người, tác giả không dám phán xét ở thời điểm này.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 123: Giáp Mặt

Cả hai thận trọng đi thẳng về phía lối vào hầm mộ, là một cánh cổng bằng đá khổng lồ phủ đầy bụi bặm và mạng nhện, lúc này một cánh cửa đá khổng lồ đã bị đẩy sang một bên, chứng tỏ là có người đã đẩy nó ra đi vào phía trong rồi. Chỉ là không biết có phải người của tam đại môn phái hay người của Huyết Ma Đạo đã làm thế.

Quan trọng nhất là, xung quanh lối vào hoàn toàn không có dấu vết để lại sau cuộc giao chiến khốc liệt như lời Diệp Thiên Hành đã nói. Không có vết máu, không có thi thể, cảnh vật xung quanh tựa như đã lâu rồi không ai đụng chạm vào, hoàn toàn không có vẻ đã từng xảy cuộc đại chiến vậy.

Trong lòng Hạ Cơ lập tức trầm xuống, vậy là tên khốn Tổng Thiên Hành kia đã nói dối. Vậy có nghĩa là.....

Cô ta không dám tiếp tục suy nghĩ nữa.

Dương Diễn vỗ nhẹ lên vai Hạ Cơ vài cái tỏ vẻ an ủi, sau đó trực tiếp theo cánh cửa đá khổng lồ đi thẳng vào bên trong.

Hạ Cơ lắc đầu thở dài một tiếng, nếu như tất cả chỉ là cạm bẫy, giờ dù có quay đầu chạy về nơi tập kết, e rằng cũng đã quá muộn rồi. Tổng Thiên Hành dám giở trò này, chắc đã tính toán kỹ càng, xem ra tình cảnh của các sư muội e rằng đã .....

“Hãy đợi đấy tên khốn Tổng Thiên Hành, đừng để bà gặp được người, bà nhất định sẽ khiến người sống không bằng chết ~~~!!” Phần nộ gào thét

trong lòng một câu, vô cùng quả quyết theo chân Dương Diễn đi thẳng vào hầm mộ. Không cần thiết phải đi tìm kiếm tên khốn đó chỉ cho một, vì chắc hẳn cũng sẽ không tha cho mình, tìm đủ mọi cách trừ khử mình và Dương sư huynh nếu như không muốn sự việc bị bại lộ sau khi rời khỏi bí cảnh, hẳn sẽ tự chạy tới nộp mạng mà thôi.

Vừa bước qua lối vào hầm mộ, mùi ẩm mốc do nằm trong bóng tối lâu năm lập tức xộc thẳng vào mũi, cả hai cảm thấy khó chịu vô cùng, phải dùng chân nguyên trong cơ thể hình thành lớp lá chắn phòng hộ để tách biệt không khí có chứa trong hầm mộ gây ra.

Mặc dù biết rõ những lời nói của Diệp Thiên Hành là do hắn bịa đặt mà ra, nhưng vẫn tỏ ra thận trọng vô cùng khi di chuyển trong hầm mộ. Nếu sơ suất bị mai phục thì khổ. Còn những mối nguy hiểm trong hầm mộ, có thể không cần quan tâm cũng không sao. Vì hầm mộ này đã bị khám phá qua nhiều lần, cho dù có nguy hiểm đi nữa, cũng đã được các vị tiên bối dọn dẹp hết rồi, trừ những vị trí trung tâm vào sâu bên trong hầm mộ, còn ở vòng ngoài ư? Cứ vô tư đi.

Theo như ghi chép của các vị tiên bối để lại, đi hết con đường lối vào sẽ tới được một đại sảnh tập trung, ở đại sảnh được làm chín lối đi riêng biệt thông tới những nơi khác nhau, và quan trọng nhất là, trong đại sảnh có sự trấn giữ của những con rối có thực lực ngang ngửa với một kẻ mạnh chân nguyên cao cấp, nếu như muốn tiếp đi sâu vào trong, trước tiên phải đánh bại được chúng, nếu không thì sẽ bị buộc bị đẩy ra khỏi hầm mộ.

Suy cho cùng, duyên cơ trong hầm mộ chỉ dành cho những kẻ mạnh thực thụ, những tên không thực lực sẽ bị đào thải ra ngoài, vị đại năng xây dựng hầm mộ này trước khi qua đời, chắc cũng mang theo ý định như thế này nhỉ?

Rầm ~~~~~! Rầm ~~~~~!! Rầm ~~~~~!!

Càng ngày càng tiến gần tới trung tâm đại sảnh, đột nhiên ở phía trước vang lên tiếng nổ inh ỏi liên hồi.

“ Có người đang giao chiến!!” Cả hai đưa mắt nhìn nhau một cái, nhanh chân di chuyển về phía trước, để xem ai đang có mặt ở trung tâm đại sảnh. Là người của tam đại môn phái, hay là người của Huyết Ma Đạo đây??

Cho dù là một trong hai, ít nhất mình cũng có thể từ trên người họ lấy được ít nhiều thông tin cần thiết, không như hiện giờ đoán già đoán non, tựa như người mù mò đường vậy.

‘ hahaha ~~~, tới đây nào, bố mày sẽ dạy cho đám robot các ngươi thế nào mới là chiến đấu thực thụ, Giới Vương Quyền X 4, Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bỏ bỏ bỏ ~~~!!!’ Đợi tới khi cả hai tiến vào trung tâm đại sảnh, đã phát hiện một bóng người thô to như quả bóng khổng lồ đang giao chiến ác liệt giữa vòng vây của gần chục con rôi mình đồng da sắt, nhưng vẫn hùng hổ cười lớn, tung người nhào lộn trên không trung, quả chùy to lớn gần bằng cơ thể của một người trưởng thành vẩy múa trong tay, bỏ mạnh liên tục về phía đám con rôi ở dưới mặt đất.

“ Chính là hắn ~~~!!!” “ Là Hắn ~~~!!” Dương Diễm chỉ khẽ lộ ra vẻ bất ngờ đôi chút rồi nhanh chóng bình thường trở lại, còn Hạ Cơ lúc này đã nghiêng răng nghiêng lợi, đôi mắt như muốn phóng lửa nhìn chằm chằm vào bóng người ở phía xa. Xem ra cô ta vẫn còn chưa quên việc bị tên khốn đó vạ lây, bị rượt đuổi bán sống bán chết mấy ngày trời trước kia.

Đúng thế, bóng người đó không ai khác chính là nhân vật chính của chúng ta, Dương Kiệt. (Dương Kiệt: Tác giả còn nhớ tôi là nhân vật chính sao? Để tôi vắng mặt hết mấy chương liền quá đáng quá đi. Không được, tác giả phải bồi thường tổn thất thể xác lẫn tinh thần cho tôi. Hãy viết tôi bị mỹ nữ xinh đẹp hấp diêm thêm vài lần nữa mới chịu, tất nhiên đừng quên cho free hệ thống song tu đó nha. Tác giả: nằm mơ đi ku ~~!!)

Không chỉ hai người phát hiện ra Dương Kiệt, Dương Kiệt cũng nhanh chóng phát hiện ra hai người “quen cũ” ở lối vào, lập tức phản kích cười nói: “Hahaha, mặt đá đó hả? Lâu ngày không gặp, tưởng nhớ vô cùng. Cơ thể vẫn còn lành lặn chứ nhỉ? Sao, có hứng thú chơi với mấy con ro bot này không? Chúng ta thi nhau để xem ai giải quyết được nhiều con hơn nha.”

Tên khốn lại định giờ trò lôi người khác xuống nước theo hần thôi mà.

Dưới ánh mắt kỳ vọng của tên khốn đó, Dương Diễm chỉ lạnh lạnh phán một câu: “không rảnh.” Dứt câu, cùng Hạ Cơ đứng sang một bên quan chiến, hoàn toàn không có ý định ra tay gì cả.

Nghe xong câu đáp trả của đối phương, Dương Kiệt suýt chút từ trong không trung té ngã xuống đất.

Mẹ kiếp, mất mặt quá đi. Sao tên mặt đá không tuân theo kịch bản mà chơi thế này. Lẽ ra theo kịch bản thì mấy tên cao thủ khi bị ai đó kích bác vài câu, sẽ vô cùng hào hứng nhào vào ganh đua với nhau để chứng tỏ năng lực với mình mới đúng chứ.

Nhìn thấy Dương Kiệt bị mất mặt, Hạ Cơ không kèm được bật cười khúc khích chế giễu.

Mất mặt, tuyệt đối là mất mặt! Bỏ mày không làm gì được tên mặt đá, đành mang tội bây ra làm bia trút giận vậy, aaaaaa ~~~~!!

Dương Kiệt không tiếc chân nguyên trong cơ thể, liên tục bỏ những quả chùy khí không lò về phía đám con rối ở phía dưới.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~ uỳnh ~~~~.....!!

Lũ con rối hứng phải những quả chùy khí của Dương Kiệt lập tức bị đánh bay ra xa té ngã xuống đất, thế nhưng cơ thể của chúng chỉ khẽ run lên

một cái, lập tức trở người bật dậy, ngoại trừ vài vết xước trên bề mặt cơ thể, không hề hấn gì cả.

Boong ~~~ boong ~~~~ ....!!

Dương Kiệt từ trên không trung đáp cánh xuống đất, lập tức bị ba bốn con rối vây chặt lại. Không chút do dự vung chùy quét thẳng vào ngực của lũ rối, chúng lập tức bị đánh bay ra xa, nhưng nhanh chóng đứng bật dậy tiếp tục lao thẳng về phía Dương Kiệt, tựa như chưa từng bị đánh đòn qua vậy.

Những con rối tựa như những cỗ máy chiến đấu không biết mệt mỏi và đau đớn, không ngừng lao thẳng về phía Dương Kiệt tấn công, bị đánh bay ra xa rồi lại đứng dậy lao vào, tựa như con thêu thân lao vào lửa, muốn cản cũng cản không nổi.

Mặc dù Dương Kiệt đã chiến đấu một cách quyết liệt và chiếm thế thượng phong hoàn toàn, nhưng hơi thở của anh ta đã bắt đầu trở nên gấp rút dồn dập, lưng áo ướt đầm mồ hôi, tựa như vừa mới từ trong phòng xông hơi bước ra vậy.

Nhìn thấy Dương Kiệt có vẻ như đã hụt hơi, tay phải của Dương Diễn đã nắm chặt cán kiếm, chỉ cần anh ta gặp nguy, hắn sẽ lập tức lao vào tiếp ứng.

“ hihi, thế nào heo mập, mệt rồi hả? Có cần giúp sức không? Nếu cần thì hãy lên tiếng năn nỉ van xin chị, chị sẽ rũ lòng thương giúp chú một tay.” Nhìn thấy thái độ chuẩn bị "cứu bò" của Dương Diễn, Hạ Cơ tất nhiên là không muốn Dương Diễn ra tay tiếp ứng Dương Kiệt một cách dễ dàng như vậy rồi, nên bật cười khúc khích giễu cợt nói.

“ Năn nĩ?? Đùa à??!! Anh đây còn chưa tung hết sức nữa mà, hãy chống to đôi mắt mà xem anh đây biểu diễn nè ~~~!! Còn nữa, dám xưng hô anh là “ heo mập” hả? Được, hãy đợi đây, đợi anh giải quyết đám búp bê này xong, sẽ tính sổ với cung sau.” Thua người không thua trận, tuyệt đối không được cúi đầu mất mặt trước tên mặt đá, hùng hổ lên tiếng quát.

“ AAAAAAA, để xem cơ thể của các người cứng hay quả chùy của bố mày cứng hơn, Giới Vương Quyền X 5, mở ~~~~~!!” Dưới những lời khiêu khích của Hạ Cơ, Dương Kiệt quyết định phóng thích hết toàn bộ thực lực của mình ra, đánh nhanh giết gọn để đối phương phải lé mắt chơi.

Khí thế đáng sợ từ trên người Dương Kiệt phát tán ra, khiến Dương Diễn và Hạ Cơ đang đứng ở phía xa không kềm được lộ ra vẻ bất ngờ, đặc biệt là Hạ Cơ, miệng không ngừng lầm bầm: “ không ngờ con heo mập đó lại sở hữu thực lực đáng sợ như thế này, tuy vẫn chưa thể sánh bằng với Dương sư huynh, nhưng tuyệt đối không đơn giản.”

Dương Kiệt lại lần nữa tung người lên không trung, hai tay hai chân duỗi thẳng ra theo tư thế nằm ngang, miệng hét lớn: “ Xem thử uy lực tuyệt học đầu tiên mà bố mày vừa cho thăng cấp thành địa giới nè, Phì Lũ Xung Thiên Pháo, ta đề ~~~~~!!!”

Chỉ thấy trước mặt Dương Kiệt lập tức xuất hiện một thân hình trong suốt khổng lồ to bằng bốn chiếc xe buýt cộng lại, nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện thân hình trong suốt này có hình dáng giống hệt như Dương Kiệt đã được phóng to ra vậy. Thân hình khổng lồ đó tựa như một quả bom nguyên tử từ trên không trung thả xuống mặt đất, phá hủy tất cả mọi thứ đang tồn tại ở phía dưới.

Rầm ~~~~~!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên suýt chút khiến Dương Diễn và Hạ Cơ thủng cả màng nhĩ, cả hai giật mình biến sắc nhanh chóng tung người nhảy ra khỏi trung tâm đại sảnh quay trở vào lối vào lúc nãy để né tránh.

Cả hầm mộ rung lắc dữ dội, có cảm giác như có thể sụp đổ bất kỳ lúc nào, khói bụi từ trên trần nhà cao không ngừng rơi rải xuống đất.

Đừng nói Dương Diễn và Hạ Cơ tỏ ra kinh ngạc khiếp sợ, ngay cả bản thân Dương Kiệt cũng giật mình hoảng hốt vì uy lực của chiêu tuyệt học của mình sau khi thăng cấp thành địa giới, không chỉ kèm theo hiệu ứng đánh AOE, uy lực mà lại đáng sợ như thế này.

Đợi tới khi vụ nổ kết thúc, bề mặt đại sảnh xuất hiện một cái hố có hình dáng giống như một con người giống như tư thế mà Dương Kiệt vừa tạo ra lúc nãy, hố sâu gần 10 mét, xác vụn của những con rối nằm rải rác dưới đó.

‘ AAAAAAAAAAAAAAA ~~~~!’” Dương Kiệt còn chưa kịp vui mừng vì uy lực tuyệt học của mình mang lại kết quả tốt như thế này, cơ thể từ trên cao tựa như tên bắn từ trên cao trực tiếp rơi thẳng vào cái hố sâu gần 10 mét do mình tạo ra lúc nãy, tiếng gào thét như con heo bị chọc tiết vang dội cả trung tâm đại sảnh.

Rầm ~~~~~!!

Khói bụi trên trần lại lần nữa rơi rải xuống đất liên hồi, tường run chuyển lắc lư không thua kém gì so với lúc này là bao cả.

Người ngoài không biết, còn lầm tưởng rằng đó chính là chiêu tấn công liên hoàn của anh ta nữa đấy.

.....

.....

.....

Dương Diễm và Hạ Cơ đưa mắt nhìn nhau, nhất thời nói không nên lời.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 124: Dương Diễn Ra Tay

Bầu không khí đột nhiên trở nên lặng im tới mức đáng sợ. Hạ Cơ đưa mắt liếc nhìn về phía cái hố khổng lồ, lại quay sang Dương Diễn hỏi: “Con, con heo mập đó bị té chết rồi sao?”

Dương Diễn chẳng nói chẳng rằng, trực tiếp bước tới gần cái hố khổng lồ để quan sát. Hạ Cơ nhanh chóng đi theo phía sau và đứng song song với hắn ở gần miệng hố.

“Á ~~~~~!!!” Hạ Cơ giật mình kêu thét lên khi đột nhiên phát hiện một cánh tay từ dưới hố thò lên.

“Mặt đá, kéo, kéo lên với ~~~!!” Giọng nói quen thuộc của Dương Kiệt vang lên, cả hai mới thảm thở phào nhẹ nhõm. Dương Diễn giơ tay ra nắm chặt lấy cánh tay thò lên của Dương Kiệt, dùng sức nhấc mạnh một cái, cả cơ thể khổng lồ nặng trên hai trăm kg của anh ta dễ dàng bị kéo ra khỏi cái hố sâu, rơi ngã xuống ngay bên cạnh hai người.

“Mẹ kiếp, tưởng té ngã xương sống luôn rồi chứ. Lần sau thi triển chiêu này phải tìm phương pháp đáp cánh an toàn mới được.” Dương Kiệt lúc này tóc tai bù xù, toàn thân dính đầy bụi bặm, hít thở dồn dập.

Tác dụng phụ của việc dám kích hoạt X5 đây mà.

“Mặt đá, sao hai người.....” crack ~~~ crack ~ crack ~~~~!!

Trong lúc Dương Kiệt định lên tiếng hỏi vì sao Dương Diễm lại đi chung với Hạ Cơ mà không phải phía bên Thánh Hỏa Tông, dưới hố đột nhiên vang lên những tiếng lắc cắc đáng sợ, tựa như xương khớp bị bẻ gãy vậy.

“Đó là ~~~!!” Cả ba nhanh chóng đưa mắt nhìn xuống dưới hố sâu, Dương Kiệt giật mình hoảng hốt khi phát hiện xác vụn vỡ của đám con rối ở dưới hố đang liên nối lại với tốc độ cực nhanh. Chỉ trong nháy mắt đã trở lại hình dạng ban đầu, tựa như chưa từng bị vỡ vụn qua vậy.

“Chẳng lẽ chúng bắt tử như Hắc Cang Nham Thạch??” Dương Kiệt lập tức lộ ra vẻ mặt cảnh giác, Huyền Thiết Chùy xuất hiện trong tay, sẵn sàng tư thế chiến đấu.

Thế nhưng chờ mãi vẫn không thấy đám con rối đó lao tới tấn công anh ta nữa, chúng chỉ tựa như những bức tượng vô tri đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích gì cả.

Nhìn thấy Dương Kiệt như tên nhà quê mới vào tỉnh, Hạ Cơ tất nhiên là không bỏ lỡ cơ hội chế giễu rồi, cười nói: “Đồ ngốc, bộ không có đọc nhật ký ghi chép trước khi đi vào bí cảnh à? Những con rối này sau khi bị đánh bại, sẽ không tiếp tục tấn công người thử thách nữa, có thể mà cũng không nắm rõ, không biết sao người có thể sống tới thời điểm này nữa.”

Dương Kiệt bị Hạ Cơ chê cười tới nổi mặt đỏ tía tai nhưng không thể phản bác gì cả. Quả thật, khi được phát cuốn nhật ký ghi chép do các vị tiên bối để lại, Dương Kiệt cho rằng những thứ trong đó chẳng giúp ích được gì mình cả, lại cảm thấy phiền phức nên quăng thẳng vào nhẫn càn khôn mà không đọc qua lần nào cả. Không ngờ hôm nay lại trở thành cơ hội để đối phương chế giễu, quả thật mất mặt quá đi.

Nhưng với các mặt dày của Dương Kiệt, nhanh chóng được phát lời đi, hùng hổ nói: “Xì, ba cái nhật ký ghi chép gì đó đọc chỉ tổ phiền phức, một

kẻ mạnh thực thụ như ta có đường đi riêng của ta, ai lại đi theo con đường đã được biết trước sẵn chứ? Cái đó chỉ dành cho những kẻ yếu đuối mà thôi.”

Hạ Cơ vẫn mang theo nụ cười chế giễu phóng về phía Dương Kiệt, chẳng qua chỉ là lời biện hộ cho sự ngu xuẩn của mình mà. Còn trong đôi mắt của Dương Diễn lóe qua tia sáng dị thường, dường như trong lòng tỏ ra đồng ý với lời nói của Dương Kiệt thì phải.

Crack ~~~ crack ~~~ crack ~~~.....!!

Đám con rối đứng yên như bức tượng vô tri được một hồi, đột nhiên di chuyển trở lại, trực tiếp lao thẳng về phía cả ba với tư thế chiến đấu.

“ Này, này cô nương kia, không phải cô nói là tôi đã vượt qua thử thách rồi, chúng không tấn công tôi nữa sao??” Dương Kiệt giật mình nhảy cẫng lên vì quá bất ngờ, lên tiếng chất vấn Hạ Cơ.

“ Người xong rồi, còn bọn ta chưa.” Giọng nói lạnh lùng của Dương Diễn vang lên, tay phải nắm chặt cán kiếm, rút mạnh ra khỏi bao, không chút do dự lao thẳng về phía đám con rối đang hùng hổ lao tới.

“ Băng Phong Thiên Địa ~~~~~!!” Nhiệt độ trong đại sảnh lập tức giảm xuống với tốc độ chóng mặt, chỉ trong tích tắc đã âm tới cả trăm độ, ngay cả Dương Kiệt và Hạ Cơ đứng ở phía sau không nằm trong phạm vi đòn tấn công của Dương Diễn cũng không kiềm được run người vì cái rét lạnh đáng sợ đó.

“ Phong ~~~~~!!” Dương Diễn lạnh lạnh hét lớn một tiếng, hai tay nắm chặt cán kiếm theo tư thế thái sơn áp đỉnh chẻ mạnh xuống, động tác như đang chỉ huy những mảnh hàn băng đã bao vây chặt mười mấy con rối vô tri vẫn không ngừng lao về phía hắn.

Vô số mảnh hàn băng nhanh chóng tụ tập lại hình thành một tảng băng khổng lồ chụp thẳng xuống đầu của đám con rối. Chỉ trong nháy mắt cả chục con rối đã bị đóng băng hoàn toàn, không thể nhúc nhích được nữa.

“ Hàn Băng Kiếm Pháp, Kiếm Khí Liên Hoàn, trăm ~~~~~!!”
kiếm khí gần như biến thành thực thể tựa như hàng trăm, hàng ngàn mũi tên xé gió cắm thẳng về phía đám con rối đã bị đóng băng.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~~!!

Crack ~~~ crack ~~~~ crack ~~~~.....!!

Cơ thể đang bị đóng băng của chúng chỉ khẽ chạm nhẹ vào những mũi kiếm khí lập tức bị vỡ tan thành nhiều mảnh, nằm rải rác đầy trên mặt đất.

Crack ~~~ crack ~~~~ crack ~~~~.....!!

Đợi tới khi Dương Diễn tra kiếm vào bao, đám con rối cũng đã nhanh chóng phục hồi lại như ban đầu, nhưng chúng lại tiếp tục đứng yên như bức tượng, không tiếp tục lao tới tấn công hấn nữa. Xem ra cuộc thử thách thực lực của Dương Diễn đã kết thúc rồi nhỉ.

“ Mẹ kiếp, mặt đá càng ngày càng đáng sợ, thực lực của hấn hiện giờ có thể sánh ngang với mình khi kích hoạt X4 chứ chả chơi, cộng thêm việc hấn chưa kích hoạt võ hồn nữa, quả thật đáng sợ.” Dương Kiệt cảm thấy có chút chột dạ khi đối diện với thực lực đáng sợ của Dương Diễn thể hiện ra lúc này.

Nhưng nhanh chóng bị phát lời đi. Thì đã sao nào, bố mày mà kích hoạt Huyền Vũ Hộ Thể, cho dù mặt đá có mạnh cỡ nào, không phá vỡ được phòng thủ của mình, cũng lắm chỉ là bất phân thắng bại thôi chứ có thắng được mình đâu mà phải xoắn.

Dương Kiệt tỏ ra vô cùng tự tin vào sức phòng thủ của bản thân. Cũng phải thôi, bản thân là chân nguyên tầng thứ 3, ăn xong Càn Khôn Trúc Thể Quả tăng thêm 3 cấp phòng thủ, tương đương với một kẻ mạnh chân nguyên tầng thứ 6, kích hoạt luôn võ hồn cấp 4 tăng thêm 4 cấp nữa, nghĩa là trong cảnh giới Chân Nguyên không ai có thể phá vỡ được phòng thủ của mình, trừ khi đối phương là một tông sư thì còn may ra. Đó là chưa tính tới tuyệt học “ Phì Lũ Mỡ Bụng Hộ Thể” có thể phá đòn tấn công của một đối thủ mạnh hơn mình một cấp nữa là.

Dương Diễn cũng chỉ là một chân nguyên tầng thứ 3 như mình, cho dù sở hữu võ hồn cấp 7, cấp 8, cũng chỉ là chuyện nhỏ. Muốn đánh bại mình, ít nhất hẳn phải có võ hồn cấp 9, nhưng có thể sao?

Nhìn thấy người trong mộng đại phát thần uy, đôi mắt của Hạ Cơ đã biến thành trái tim từ hồi nào, đồng thời không quên quay sang Dương Kiệt chế giễu: “ Thấy gì chưa? Dương sư huynh chỉ cần hai chiêu đã có thể đánh bại lũ con rối kia. Đâu như ai kia, nhảy lên nhảy xuống múa mây đủ thứ mới giải quyết được lũ con rối phé vật kia, quả thật không cùng đẳng cấp mà.”

Mất mặt ~! Bị một phụ nữ mang ra so sánh với một tên đàn ông khác, cho dù Dương Kiệt chẳng có chút tình cảm gì với Hạ Cơ, nhưng cũng tuyệt đối không thể chấp nhận được. Đó là tâm lý của tất cả đàn ông trên đời này thôi.

“ Hừ hừ, chẳng qua lúc này ta muốn vui đùa khởi động một chút mà thôi, chứ với lũ ro bot phé vật đó, chỉ một cú đè chứ mấy.” Dương Kiệt tỏ vẻ không phục lên tiếng phản biện, tỏ vẻ “ cô không biết gì cả, anh đây không chấp làm gì”.

Nhìn thấy Hạ Cơ vẫn mang theo ánh mắt nụ cười khinh thường chế giễu phóng về phía mình, lỗ mũi của Dương Kiệt tựa như đang phun khí nóng ra

vì phần nộ, hùng hổ nói: “ Nên nhớ rằng mặt đá cũng từng bị ta đánh cho trọng thương trên lôi đài, lúc đó hấn là tiên thiên tầng thứ 10, còn ta mới chỉ là một tiên thiên tầng thứ 9 thôi, cho nên thực lực giữa ta và hấn có thể nói là ngang ngửa nhau, hấn làm được thì ta cũng làm được.”

Tên khốn mặt dày hoàn toàn phát lờ việc lúc trên lôi đài hấn đã kích hoạt giới vương quyền X3, thậm chí X 4, còn Dương Diễn chỉ chiến đấu ở trạng thái bình thường. Ngoài ra, lúc đó Dương Diễn có thi triển hết thực lực của mình ra giao chiến hay không còn là một dấu hỏi nữa là.

Nhìn thấy Hạ Cơ mang theo vẻ mặt “ tin người mới là lạ á”. Dương Kiệt quay sang Dương Diễn quát: “ Mặt đá, nói cho gấu của người biết có đúng như vậy không?”

Dương Diễn với vẻ mặt lạnh lùng khẽ ngật đầu một cái, thừa nhận lời nói của Dương Kiệt là sự thật.

Đối với Dương Diễn, cho dù lúc đó đã tung hết thực lực hay chưa, nhưng bị đánh trọng thương là bị đánh trọng thương, không có gì không dám thừa nhận cả. Vả lại, thực lực của Dương Kiệt đã được Dương Diễn nhìn nhận, nếu không thì đâu có rảnh đâu ở đây lảm nhảm với hấn nữa.

Hạ Cơ lộ ra vẻ bất ngờ, không ngờ con heo mập này có thể đánh Dương sư huynh trọng thương, phải đánh giá lại thực lực của hấn mới được.

Nhìn thấy Hạ Cơ mang theo vẻ mặt bất ngờ trước “thực lực đáng sợ” của mình, Dương Kiệt mang theo nụ cười khoái trí dùng tay vuốt vuốt tóc mình, lộ ra vẻ “ hãy mau mau khen gọi ta đi chứ”.

Mặc dù có chút thay đổi quan điểm về Dương Kiệt, nhưng vẻ mặt đắc chí của anh ta lúc này thực không thể ưa nổi. Hạ Cơ chỉ hừ mạnh một tiếng không thèm quan tâm tới anh ta nữa.

“ Đi thôi.” Giải quyết xong mọi chuyện. Không muốn tốn thêm thời gian nữa, việc quan trọng là đi sâu vào trong để xem có tìm được manh mối nào về tam đại môn phái hoặc người của Huyết Ma Đạo. Lạnh lạnh thốt ra một câu, sau đó trực tiếp quay người đi thẳng về phía chín cánh cửa chia tách ra ở tận cùng đại sảnh.

Hạ Cơ lẻ lười chọc ghẹo Dương Kiệt một cái xong, nhanh chóng đuổi theo phía sau Dương Diễm, không thêm quan tâm tới anh ta nữa.

“ Mặt đá ~~~!!” Trong lúc Dương Diễm đang díu mày đứng trước chín cánh cửa sắt khổng lồ do dự chưa quyết, phía sau vang lên tiếng kêu gọi của Dương Kiệt.

“ Cầm lấy ~~~~~!!” Vèo ~~~~~!! Bạch ~~~~~~!!

Dương Diễm quay người đưa tay chụp lấy vật thể mà Dương Kiệt ném tới, khẽ díu mày coi kỹ lại thứ trong tay, đôi mắt không tự chủ lóe qua tia sáng kinh ngạc.

“ Càn Khôn Trúc Thể Quả ~~~!!” Hạ Cơ giương to đôi mắt ra hết cỡ, hai tay bụp chặt lại miệng vì kinh ngạc.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 125: Khu Rừng Nhân Thú

Giá trị của Càn Khôn Trúc Thể Quả như thế nào, Hạ Cơ tất nhiên là biết rõ. Không ngờ con heo mập đó ném qua cho Dương sư huynh mà mắt không chớp lấy một cái, tuy khuôn mặt khó ưa chút, nhưng ít ra cũng không tệ đấy chứ.

“Vì sao??” Dương Diễn mang theo vẻ mặt khó hiểu lạnh lạnh hỏi.

“ Có gì đâu, dù sao chúng ta cũng từng là chiến hữu đồng sanh ra tử với nhau, có đồ tốt tất nhiên là phải chia sẻ bớt với nhau chứ. À, à, đúng rồi, Càn Khôn Trúc Thể Quả này ta phải khó khăn mới lấy được hai quả, từng trải qua cuộc chiến sinh tử ba ngày ba đêm, suýt chút mất cả mạng mới có được. Nếu như ngươi cảm thấy ray rút lương tâm không muốn nhận không, vậy thì xem như chúng ta giao dịch vậy, ta giao ngươi thần quả, ngươi trả linh thạch cho ta, thế nào?” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt kỳ vọng nhìn chằm chằm vào Dương Diễn.

Mặc dù trước đó xác định tặng không cho Dương Diễn, nhưng trong lòng vẫn đau xót như bị vô số nhát dao cứa thẳng tim, lúc này thừa thế chuyển tặng thành giao dịch, hy vọng có thể vớt vác được đôi chút mới phải đạo chứ.

“ Ray rút??” Dương Diễn hiem có nở nụ cười lên môi, trực tiếp cất Càn Khôn Trúc Thể Quả vào trong nhẫn càn khôn, dưới ánh mắt ngơ ngác khó tin của Dương Kiệt quay người đi thẳng vào một trong chín lối đi trong đại sảnh.

Nhìn thấy Dương Kiệt mặt đỏ tía tai đang tỏ vẻ tiếc đứt ruột, Hạ Cơ không kềm được bật cười khúc khích, quay đầu chạy theo phía sau Dương Diễn, để mặc Dương Kiệt vẫn còn đang tiếc nuối phần nộ ở đó.

“ Mẹ kiếp, tên mặt đá vô lương tâm, tưởng hần biết điều chia chác chút linh thạch lại cho mình, không ngờ bỏ vào túi không chút do dự, đã vậy còn không một câu cảm ơn, quả thật không thể tha thứ được.” Mặc dù miệng trách mắng tên mặt đá vô lương tâm, nhưng thực ra Dương Kiệt cũng không nổi giận thật sự, vì với tính cách của tên mặt đá kia, bảo hần lên tiếng nói lời cảm ơn còn khó hơn mò kim đáy biển. Tất nhiên, khi cần thiết, hần sẽ dùng hành động đáp trả lại ơn nghĩa này gấp nhiều lần đấy chứ.

Nhanh chân đuổi theo hai người, cùng đi thẳng vào một lối đi thông vào trong hầm mộ.

“ Này, sao không tự tìm đường mà đi, đi theo tụi tôi làm gì thế hả?” Hạ Cơ tỏ vẻ không hài lòng, đang cùng Dương sư huynh có không gian riêng tư với nhau, không chừng có điều hay xảy ra cũng không chừng. Tự nhiên lúc này có thêm “ bóng đèn pha” chiếu thẳng vào, tất nhiên là không vui vẻ gì rồi, lên tiếng chửi rủa mong đuổi tên khốn đó đi.

“ Này, này đừng có ăn nói bậy bạ à nha, đường này tôi đã nhắm trước từ lâu, các vị là người tới sau, giờ chiếm mất đường đi của tôi, tôi chưa lên tiếng phản đối mà còn tỏ ra cao thượng cho các vị đi chung thì thôi chứ, cô muốn gì đây? Vả lại, Đường này là đường công cộng, đâu phải đường riêng của cô đâu, tôi muốn đi đâu kệ tôi chứ.” Dương Kiệt tất nhiên là không thể nói ra là đi theo cả hai, có gì nguy hiểm có người đỡ giùm, ngu gì phải đi riêng một mình để tự mình gánh chịu hết chứ? Giả vờ hùng hổ phản bác.

“ Xì, chết nhất thì nói lại đi, còn ở đó tỏ vẻ cao thượng làm chi.” “ Cái gì, cô nói ai chết nhất hả, có giỏi nói thêm lần nữa ~~~!!” “ Đồ chết nhất, đồ chết nhất ~~~~!” “ Cô....” “ thôi đi Hạ cơ!!”

Nghe thấy hai người ở phía sau tranh cãi nhưc cả đầu, Dương Diễn lập tức lên tiếng ngắt lời cả hai.

Người trong mộng đã lên tiếng, Hạ Cơ tất nhiên là không dám lên tiếng nữa rồi, chỉ hừ mạnh một tiếng, không thèm quan tâm tới Dương Kiệt nữa.

“ Xì, không phải nể mặt mặt đá, tôi cãi với cô tới sáng còn được đây.”
Dương Kiệt bều bều môi, tiếp tục cùng hai người rảo bước đi thẳng về trước.

Cả ba cứ thế rảo bước trên con đường đen tối như mực dài thênh thang tựa như không có điểm kết thúc hết cả ngày trời. Trên đường đi không ngừng vang lên tiếng cãi vã giữa Dương Kiệt và Hạ Cơ. Lúc đầu Dương Diễn còn lên tiếng ngăn cản vài câu. Nhưng tới sau cùng cảm thấy đâu lại hoàn đó, đành để mặc hai người muốn làm gì thì làm.

Thực ra cả hai cũng không có thù hận gì nhau, nhất là sau khi Dương Kiệt đã ném tặng cho Dương Diễn Càn Khôn Trúc Thể Quả, mọi bất mãn lúc ban đầu của Hạ Cơ đã biến mất. Lúc này cãi vã đấu khẩu nhau cũng chỉ là để giết giết khoản thời gian vô vị trên đường đi mà thôi.

Không biết qua đi bao lâu, có thể là một ngày, cũng có thể là hai ngày. Do trong hầm mộ không có ánh sáng, nên cũng không rõ thời gian như thế nào. Nhưng cuối cùng cả ba đã nhìn thấy một lối ra đang phát sáng ở trước mặt. Xem ra đã đi tới điểm kết của đoạn đường này rồi nhỉ.

“ Lối ra kìa ~~~!!” Dương Kiệt vui mừng khôn xiết, phấn khích phóng nhanh về phía lối ra. Cũng phải thôi, đi hết một ngày trời trong đoạn đường tối như mực, nếu như trên đường đi không phải có Hạ Cơ đấu khẩu giải trí, e rằng đã phát điên lên rồi.

Đừng nói là Dương Kiệt, ngay cả Dương Diễn và Hạ Cơ cũng không tự chủ lộ ra nụ cười phấn khích, nhanh chân rảo bước về phía lối ra.

Vừa mới bước ra khỏi lối ra, lọt vào mắt cả ba là một khu rừng rậm mọc đầy cây cối có hình thù kỳ lạ, có những cây cao gần cả chục mét, thậm chí trăm mét, thân cây quần đầy những đặng cây tựa như cơ thể của những con rắn vậy. Trên đặng cây khảm đầy những quả trái có hình thù giống như trái chôm chôm phóng to ở thế giới của Dương Kiệt.

Những trái chôm chôm phóng to đó toàn thân phát sáng, lan tỏa ra mùi hương ngọt ngào khiến người khác ngửi vào lập tức muốn lao tới hái nó xuống bỏ ngay vào miệng nhai.

“ Khu rừng nhân thú ~~~~!!” Hạ Cơ nhìn thấy cảnh vật xung quanh, tỏ ra bất ngờ miệng lâm bảm thốt ra danh tánh của khu rừng này.

“ Wa, chôm chôm ~~!! Lâu quá không được ăn chôm chôm rồi, giờ nhớ lại vẫn còn thấy thèm thuồng, chắc chúng ngon lắm nhỉ???” Dương Kiệt đôi mắt rực sáng, trong đôi mắt lóe qua tia sáng hoài niệm, nhanh chóng chạy tới một đặng cây gần đó, từ trên đó hái xuống một trái “chôm chôm” được bao bọc bởi những cánh hoa lá màu hồng phấn.

Mùi hương ngọt ngào tới tận linh hồn từ trên trái cây bốc lên khiến Dương Kiệt không thể kiềm lòng được nữa, vội vã bóc hết lớp hoa lá màu hồng phấn ở bề ngoài, không chút do dự đưa thẳng lên miệng.

“ Đồ ngốc, nếu như muốn biến thành con quái vật nửa người nửa thú, thì hãy tiếp tục ăn thứ trái cây đó đi.” Trong lúc Dương Kiệt đã gần như bỏ trái “ chôm chôm” vào trong miệng, giọng nói đầy chế giễu của Hạ Cơ ở phía xa vang lên, khiến anh ta giật mình hoảng hốt ngừng lại động tác bỏ vào miệng.

Nếu như là trước kia, Hạ Cơ chắc chắn không bao giờ lên tiếng nhắc nhở. Nhưng trước đó một ngày Dương Kiệt đã tặng cho người trong mộng của mình Càn Khôn Trúc Thử Quả, và lại, trên đường đi cả hai cãi lộn suốt, không ngờ cãi ra chút tình cảm, đừng hiểu lầm, tình cảnh đó chỉ là tình cảm của từ một người xa lạ tiến triển gần tới mức bạn bè bình thường, nên lúc này mới có hành động lên tiếng nhắc nhở này thôi.

“ Cái, cái gì, nửa người nửa thú?? Thú trái cây này???” Dương Kiệt nuốt mạnh miếng nước bọt vào cổ họng, bàn tay đang nắm lấy trái cây không tự chủ buông ra, trái “chôm chôm” rơi rớt trên mặt đất.

‘ Tất nhiên, biết nơi này vì sao gọi là khu rừng nhân thú không? Đặc điểm chính là những trái quả mà người vừa cầm trên tay đây.” Hạ Cơ mang theo nụ cười chế giễu nói.

“ Đặc biệt đó là gì vậy?” “ Muốn biết ư? Lên tiếng năn nỉ lão nương đi, nếu như lão nương tâm trạng tốt sẽ nói cho người biết.” Hạ Cơ mang theo vẻ mặt “ mau mau năn nỉ van xin lão nương giải thích đi nào” cười nói.

“ Xì, không nói thì thôi, ở đó mà năn nỉ, nằm mơ đi. Cùng lắm không ăn những trái quả này là được chứ gì.” Dương Kiệt tỏ vẻ bất cần nói, mặc dù trong lòng lúc này ngứa ngáy cả người như bị kiến cắn vì tò mò, nhưng tuyệt đối không được mất mặt đi hỏi đối phương.

“ Người...” Nhìn thấy Dương Kiệt không chịu xuống nước, Hạ Cơ có chút không biết phải làm sao. Đúng lúc này nghe thấy tiếng nói của Dương Diễn vang lên: “ Hạ Cơ, nói đi.”

“ Hừ hừ, muội chỉ nói nhỏ cho huynh biết thôi, còn ai kia hả, còn lâu á.” Hạ Cơ lè lưỡi trêu ghẹo Dương Kiệt một cái, sau đó tiến sát bên cạnh Dương Diện nhỏ tiếng giải thích.

Dương Kiệt vẫn tỏ vẻ bất cần ở phía xa, nhưng cơ thể đã không tự chủ nhích bước lệch gần tới vị trí hai người, tai phải giương to ra để nghe lén.

“ Dương sư huynh, là thế này. Sở dĩ khu rừng này được gọi là khu rừng nhân thú, chính là vì trong khu rừng mọc đầy những quả trái có tên gọi là “trái nhân thú”. Những người không biết rõ nguồn gốc của chúng khi đi tới khu rừng sẽ bị mùi hương của chúng cám dỗ, hái xuống phục dụng vào người, sẽ lập tức bị biến thành một quái vật nửa ngày nửa thú. Ngoại trừ ở bí cảnh này, trên Huyền Thiên Đại Lục này cũng có không ít những khu rừng nhân thú như thế này, và tác dụng phụ đáng sợ của nó cả đại lục Huyền Thiên tới hiện giờ vẫn chưa tìm ra được thứ thuốc đặc trị để người không may phục dụng có thể phục hồi lại như cũ. Ngoài ra, nếu như bị biến thành nửa người nửa thú, sẽ suốt đời bị nhốt ở trong khu rừng của trái nhân thú quả đã phục dụng, không thể thoát ra thế giới bên ngoài nữa.” Hạ Cơ díu chặt đôi lông mày, mang theo vẻ mặt nghiêm túc nhỏ tiếng giải thích cho Dương Diễn.

“ Nếu như bị nhốt ở khu rừng này, đợi tới khi thời gian thí luyện bí cảnh kết thúc, sẽ bị từ trường ở trong bí cảnh xé nát thành từng mảnh sao?” Trong lúc Hạ Cơ định tiếp tục nói tiếp, giọng nói của Dương Kiệt từ phía xa vang lên.

“ Đây, đây, sao nói là không thèm quan tâm mà, sao lại đi nghe lén người ta thế này?” “ nghe lén đâu mà nghe lén, cô nói lớn tiếng như vậy, muốn không nghe thấy cũng khó, tôi đâu có rảnh mà đi nghe lén làm gì chứ?” “ Người...” “ Tiếp đi Hạ Cơ.”

Dương Diễn lên tiếng bênh vực tên khốn đó, Hạ Cơ tỏ vẻ bất cam, biết thế lúc này mặc kệ hẳn biến thành nhân thú cho rồi.

Hít sâu một hơi vào người, tiếp tục giải thích: “ Từ trường của bí cảnh này chỉ bài xích những thứ không thuộc về bí cảnh, nếu như đã phục dụng

“nhân thú quả” của khu rừng này, sẽ biến thành một thành phần trong bí cảnh, sẽ không bị từ trường trong này bài trừ sau khi bí cảnh thí luyện kết thúc nữa. Từ đó có thể tồn tại vĩnh viễn trong khu rừng này.” Hạ Cơ không thèm nhìn mặt Dương Kiệt, chỉ nhìn về phía Dương Diễn giải thích.

“ Thì ra là thế, hèn chi những con ma thú trong bí cảnh có thể sống sót mà không bị từ trường không ổn định xé xác sau khi bí cảnh kết thúc.” Dương Kiệt lộ ra vẻ “ ta hiểu rồi”.

Hạ Cơ phóng ánh mắt đầy khinh bỉ về phía Dương Kiệt một cái, tiếp tục nói với Dương Diễn: “ Tất nhiên, “ nhân thú quả” có hại cũng có lợi, sau khi phục dụng “nhân thú quả”, thực lực lập tức có thể đột phá một mạch tới mười cảnh giới, tương đương với một cảnh giới lớn. Chỉ là sau khi đột phá, tiềm lực trong cơ thể sẽ bị rút sạch hết, suốt đời đứng chết ở cảnh giới hiện tại không thể thăng tiến được thêm nữa.”

Khác xa với thái độ không chút động lòng và đầy cảnh giác của Dương Diễn và Hạ Cơ, đôi mắt của Dương Kiệt rực sáng như bóng đèn pha khi nghe được công dụng của “nhân thú quả”.

Đột phá một mạch mười cảnh giới, tuyệt đối là một thần quả đáng sợ. Còn vấn đề tiềm năng gì đó đối với Dương Kiệt chỉ là thứ vô bổ, vì anh ta thăng cấp bằng giết quái lấy kinh nghiệm, cho dù tiềm năng bị giảm xuống âm 100, chỉ cần bản thân còn có thể giết quái, thì chắc chắn vẫn còn có thể tiếp tục tu luyện. Nhưng nghĩ tới cảnh biến thành nửa người nửa thú, suốt đời bị nhốt trong khu rừng lại, đó chính là một vấn đề đau đầu đấy.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 126: Nhân Thú Xuất Hiện

Trong lúc Dương Kiệt đang tiếc nuối vì giá trị thần kỳ của “ nhân thú quả”, bên tai đột nhiên vang lên giọng nói đầy cảm dỗ của “con quỷ hút máu” kia: “ Dính Dong, xin bạn hãy yên tâm, hệ thống có chức năng giải trừ tác dụng phụ một cách hiệu quả của nhân thú quả, hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới việc phục dụng của bạn cả.”

Nghe xong lời nói của “ con quỷ hút máu”, Dương Kiệt không những không tỏ vẻ vui mừng phấn khích, ngược lại còn tỏ ra vô cùng thận trọng hỏi: “ Cái giá là bao nhiêu?”

“ Không nhiều, muốn xóa bỏ hiệu ứng tác dụng phụ của nhân thú quả, bạn chỉ cần cung cấp cho hệ thống một tỷ linh thạch cấp thấp dùng để biến trở lại con người, một tỷ linh thạch để giải trừ trạng thái bị khóa chặt ở trong khu rừng, tổng cộng chỉ tốn có hai tỷ linh thạch cấp thấp mà thôi.” Quả nhiên, “con quỷ hút máu” đã nói ra mục đích của mình, xem ra nó vẫn chưa thôi cái ý định dụ mình bán thất sắc quả với cái giá rẻ bèo cho nó đây mà,

Cái gì mà chỉ hai tỷ linh thạch mà thôi, nói mà không biết nhột mà, ngon thử cho ta hai tỷ linh thạch coi sao, ở đó mà “chỉ” với không “chỉ”.

“ Tất nhiên, trực tiếp phục dụng tuyệt đối không phải phương pháp hiệu quả nhất để phát huy tiềm năng của nhân thú quả, hệ thống có thể cung cấp thêm một giải pháp tốt hơn thế nữa cho bạn.” Dương Kiệt hoàn toàn có thể

nhìn thấy ‘con quỷ hút máu’ đang mang theo vẻ mặt “tôi là gian thương” không ngừng phóng những ánh mắt đầy khao khát về phía mình rồi đây.

Mặc dù không có ý định dính chiêu của hắn, nhưng vẫn tỏ ra tò mò hỏi: “Phương pháp đó là gì?”

“Dính dong, bạn còn nhớ bộ phim “kamen rider Gaim” mà bạn từng xem ở thế giới của bạn không?” “À, à, vẫn còn nhớ mang máng, sao lại hỏi vậy?”

Hình ảnh trong bộ phim “Kamen Rider Gaim” chợt xuất hiện trong đầu Dương Kiệt sau khi nghe xong lời nói của hệ thống, sắc mặt đột nhiên biến sắc, ngơ ngác hỏi: “này, này, đừng nói mấy trái cây trong bộ phim đó có liên quan tới mấy trái nhân thú quả này à nha.”

Hèn chi lúc đi vào khu rừng này thấy mấy trái nhân thú quả quen quen, thì ra là sản phẩm đã từng xuất hiện qua trong phim siêu nhân Gaim đây mà.

“Chính xác, nhân thú quả của thế giới này chính là phiên bản gốc của những quả trái trong bộ phim kia. Vì một lý do gì đó, hạt giống của nó đã rơi xuống thế giới kia, nên đã sinh sôi nảy nở và người của thế giới kia không hiểu rõ đặc tính, bị mê hoặc bởi thứ sức mạnh do nhân thú quả mang tới, sử dụng một cách cẩu thả nên mới xảy ra chuyện nền văn minh của họ bị hủy diệt. Sau đó tới lượt trái đất của thế giới kia như những gì bạn đã được xem qua vậy.”

“Tào lao, đó chỉ là một thế giới ảo do một tác giả người trái đất tưởng tượng ra, làm gì có thật chứ?” “Thì đã sao nào, khi một thế giới ảo được một ai đó suy nghĩ tưởng tượng ra, nó sẽ chính thức được hình thành ở đâu đó trong cái vũ trụ bí ẩn vô tận này. Bộ bạn từng đọc qua nhiều bộ truyện tiểu thuyết xuyên không tới những thế giới ảo tưởng của nhà văn Kim Dung

gì đó, cũng không phải được hình thành từ trí tưởng tượng của tác giả sao? Nói cho bạn biết, đúng là đã có người đã thực sự đi tới những thế giới như thế đấy. Cũng như bạn từ trái đất của bạn xuyên không tới thế giới này thôi, bạn cho rằng không thể xảy ra, nhưng nó đã xảy ra với bạn, không phải sao?’

“ Cái này.....” Dương Kiệt không biết phải cãi như thế nào với hệ thống. Vì những gì mà hắn vừa nói, hình như, chắc là, chắc chắn có thể tồn tại chứ nhỉ?

“ Thôi, thôi, chuyện đó dẹp qua một bên đi, tôi không phải nhà khoa học, không hứng thú với những chuyện đó. Ý của người nói chính là, nhân thú quả cũng có công hiệu như quả trái của thế giới siêu nhân Gaim, chỉ cần có chiếc đai lưng biến hình, là có thể biến hình thành siêu nhân Giam như trong phim đúng không?” Dương Kiệt bắt đầu tỏ ra hứng thú với công dụng của nhân thú quả.

Từ nhỏ xem phim siêu nhân bịt mặt của mấy anh Nhật sản xuất, tất nhiên cũng là một fan cuồng của thể loại phim đó rồi. Hồi nhỏ ngây thơ học theo mấy động tác biến hình của người ta, cũng mong ước có thể biến thành siêu nhân bịt mặt oai phong lẫm liệt, hành hiệp trượng nghĩa, bảo vệ nhân loài. Nếu như lúc này ước mơ năm xưa được thực hiện, vậy quả thật phần thích thú quá đi.

Mặc dù lúc này với thực lực của Dương Kiệt, 10 tên siêu nhân bịt mặt đứng ngay trước mặt anh ta chỉ cần vẩy chùy bỏ xuống có thể đập chết cả đồng đội chứ.

Nhưng ước mơ vẫn là ước mơ, nếu như có thể toại nguyện, quả thật là thích thú quá đi.

“ Tất nhiên, những quả trái ở thế giới kia chỉ là sản phẩm lỗi, khi con người ăn vào, sẽ biến thành những con quái vật mất hết lý trí. Còn nhân thú quả chính gốc ở thế giới này, chỉ khiến con người bị biến thành quái vật nửa người nửa thú, nhưng lý trí không bị biến mất, ngoại trừ ngoại hình thay đổi và bị khóa lại ở khu rừng này, thực tế họ không khác gì con người trước kia cả. Ngoài ra, thực lực có được sau khi phục dụng, lớn mạnh hơn mấy thứ sản phẩm lỗi kia rất nhiều.”

“ Nhưng mà, nói cho nhiều vào cũng vô ích thôi, tôi đâu có sợi đai lưng biến hình, cho dù lúc này đang cầm trên tay nhân thú quả chính gốc, cũng vô bổ, trừ khi có thể tìm đường đi tới thế giới siêu nhân Gaim, cướp lấy một sợi đai lưng biến hình thì còn may ra.”

“ Dính dong, xin bạn hãy yên tâm, hệ thống đã lên tiếng, tất nhiên là có cách giúp bạn chế tạo một sợi đai lưng biến hình rồi, chỉ là, hì hì ....” Nghe thấy nụ cười đầy gian hiểm của “con quỷ hút máu” ở câu cuối, Dương Kiệt không kiềm được run bắn người lên, cắn răng hỏi: “ Bao nhiêu nói toẹt ra đi.”

“ không nhiều, chỉ cần 4 tỷ linh thạch, hệ thống sẽ giúp bạn từ thế giới kia cướp lấy một sợi đai lưng biến hình. Chỉ cần biến hình thành siêu nhân bịt mắt, cảnh giới của bạn lập tức được tăng thêm 5 cấp, hoàn toàn không có tác dụng phụ gì cả.”

“ Cái gì??? 4 Tỷ linh thạch? Mà xem mặt tao giống 4 tỷ linh thạch chắc? hút máu vừa thôi chứ! Và lại, phục dụng nhân thú quả có thể thăng liền 10 cấp, chỉ tốn 2 tỷ linh thạch có thể phục hồi như xưa, tôi ngu gì tốn hơn gấp đôi chỉ để tăng có 5 cấp kia chứ???” Nghe xong báo giá của “ con quỷ hút máu”, Dương Kiệt không kiềm được nhảy cẫng lên vì phẫn nộ, quát thẳng vào mặt tên hệ thống khốn nạn đó.

“Đồ ngọc, nhân thú quả chỉ có tác dụng một lần khi phục dụng, ngoài ra, nếu cảnh giới vượt qua cấp nguyên thần, phục dụng sẽ không có tác dụng. Còn nếu sử dụng đai lưng biến hình, có thể sử dụng lâu dài, không bị giới hạn cấp bậc, tất nhiên là phải có giá cao hơn rồi. Thú thật, ta lấy giá đó là còn thấp đấy, nếu không đồng ý thì thôi, ta khỏi tiêu tốn thần lực chạy đi thế giới kia cướp về cho ngươi.” Hệ thống mang theo giọng điệu cười lạnh nói.

“Nếu đúng như những gì ngươi nói thì... đúng là sử dụng đai lưng biến hình có lợi hơn. Chỉ là ....” không chỉ được sử dụng lâu dài, còn có thể thỏa mãn ước nguyện biến thành siêu nhân bịt mắt hồi nhỏ của mình, chỉ là 4 tỷ linh thạch, cho dù bán cả Thất Sắc Quả cũng không đủ, trừ khi mình còn giữ lại quả đã tặng cho Mộ Dung Tuyết thì còn may ra.

Trong lúc Dương Kiệt chuẩn bị bỏ cuộc, con quỷ hút máu lại cười nói: “Chẳng phải trên người bạn còn 3 quả Càn Khôn Trúc Thể Quả sao? Mỗi trái hệ thống có thể thu lại với giá năm trăm triệu linh thạch, thế nào?”

“Cái gì? Ngươi định hút sạch máu trên người ta mới cam tâm đúng không?” “Này, này, tuy bạn là chủ nhân của hệ thống, nhưng nếu như vu không, hệ thống sẽ liên lạc với thiên đạo của thế giới này giáng tia sét xuống trừng phạt bạn đấy. Ta nghĩ thiên đạo của thế giới này vô cùng vui vẻ hợp tác chứ nhỉ??”

Mẹ kiếp ~~!! Dám mang thiên đạo của thế giới này ra dọa ta. Ta, ta nhin ~~!!!

Thực ra trong tận thâm tâm của Dương Kiệt đã có chút động lòng, chỉ là cho dù có bán hết Thất Sắc Quả và ba trái Càn Khôn Trúc Thể Quả, cũng chỉ được ba tỷ năm trăm triệu, vẫn còn thiếu tới năm trăm triệu, cũng không đủ để đổi lấy đai lưng biến hình kia. Tất nhiên, nếu như đòi lại một trái đã

tặng cho Dương Diễm trước kia thì vừa đủ. Nhưng đồ đã tặng đi rồi, Dương Kiệt không mặt dày tới nỗi đi đòi lại chứ nhỉ?

Hệ thống dường như đọc được suy nghĩ của Dương Kiệt, dùng giọng điệu cảm dỗ tiếp tục nói: “Bạn có thể yên tâm, nếu như bạn bán hết những thứ trên người cho hệ thống, tài sản giao dịch vượt quá ba tỷ linh thạch, bạn sẽ trở thành Vip của hệ thống, hệ thống có thể châm chước cho bạn mượn trước năm trăm triệu linh thạch để bù đắp vào khoản còn thiếu. Chỉ cần mỗi tháng trả góp cho hệ thống mười triệu linh thạch, trả trong vòng 5 năm, bạn đã có thể sở hữu sợi đai lưng biến hành độc đáo, còn chờ đợi gì nữa, hãy mau mau làm thủ tục vay trả góp đơn giản, nhanh chóng, sau đó chỉ việc mang sản phẩm về trải nghiệm mà thôi, thân ~~!!”

Mẹ kiếp ~~!! Hết hóa thân thành “quỷ hút máu” lại biến hình thành người quảng cáo tiếp thị sản phẩm sao? Cái gì mà mỗi tháng 10 triệu linh thạch, nghĩa là mỗi năm một trăm hai chục triệu, năm năm thành sáu trăm triệu, ăn dày còn hơn cả lãi suất ngân hàng, đúng là quỷ hút máu mà.

“Đề ta suy nghĩ lại.” Không thèm quan tâm tới những lời “mật ngọt” liên miên không ngớt của “con quỷ hút máu” nữa, trực tiếp khóa chức năng giao tiếp với hắn để đầu óc được thoải mái, chỉ sợ nghe thêm vài câu không kèm chế được bản thân bị hắn hút sạch máu cũng không chừng.

Quá trình Dương Kiệt giao tiếp với hệ thống không quá năm phút đồng hồ, nên hai người kia này giờ đang tập trung quan sát những trái nhân thú quả trên cành cây đã không để ý tới biểu hiện thất thường của anh ta.

Xoạt xoạt xoạt ~~~~!!

Cả ba giật mình hoảng hốt khi phát hiện cả nhóm bị bao vây hồi nào không hay. Chỉ thấy gần cả chục bóng dáng cao lớn, ít nhất cũng trên hai mét rưỡi, toàn thân trên dưới đều phủ đầy lông lá của loài thú, chỉ là những

con thú này đứng thẳng người như loài người, ngoài ra còn khác biệt ở chỗ toàn thân trên dưới tựa như mặc một bộ giáp sắc đủ loại màu sắc, giống hệt như những con quái thú trong phim siêu nhân Gaim vậy.

Chính là các bậc tiền bối đã phục dựng nhân thú quả và bị biến thành quái vật nửa người nửa thú.

Cơ thể của loài quái thú, linh hồn của con người, chính là tác dụng phụ đáng sợ của nhân thú quả mang tới.

Khí thể đáng sợ của kẻ mạnh tông sư từ trên người chúng phát tán ra, cảnh giới thấp nhất trong nhóm cũng là tông sư tầng thứ 1, cá biệt có cả tông sư tầng thứ 3 nữa kìa.

Dưới sự xuất hiện của quái vật nhân thú, cả ba đều đồng loạt biến sắc. Cảnh giới của cả ba chỉ đạt tới chân nguyên tầng thứ 3, đối diện với cả chục kẻ mạnh tông sư, tuyệt đối không phải là điều tốt đẹp gì. Đặc biệt là bị vây lại lúc nào không hay, thái độ đó tuyệt đối không thân thiện chút nào cả.

“ Mặt đá, có cơ hội không??” Dương Kiệt đã áp sát bên cạnh Dương Diễn, dúm mày hỏi.

“ Chưa biết.” Dương Diễn chỉ lạnh lạnh trả lời một câu, nhưng với câu trả lời như thế này, cũng đủ hiểu ngay cả hắn cũng không đủ tự tin có thể đối mặt tới tình huống xấu nhất nếu xảy ra rồi.

“ Các vị tiền bối, chúng tôi là,...” “ Hahaha, lâu lắm rồi mới có ba con mồi béo bở đi lạc vào đây, chúng ta lại có thú vui để tiêu khiển rồi nhỉ?” “ Đúng thế, đúng thế, nhưng mà chơi gì chơi, đừng chơi quá mạnh tay để chúng chết rồi lại không hay đấy.” “ Yên tâm, yên tâm, bố mày sẽ vô cùng “nhẹ nhàng” với chúng thôi mà.” “ hai tên đực giết đi cũng không sao, nhưng con cái kia thì nên giữ lại để trở thành nô lệ tình dục cho chúng ta,

hahahaha ~~~~!!!” " Khà khà, dù sao hai thằng nhóc kia cũng từng là hậu bối đồng môn của ta, đừng giết làm gì, chơi chúng thành tàn phế được rồi."

Trong lúc Hạ Cơ định lên tiếng chào hỏi hy vọng tạo thiện cảm để tránh trường hợp xấu nhất xảy ra, đám quái vật bật cười khoái trí trao đổi với nhau, trong mắt của chúng, ba người chỉ như là những thú vui để chúng tiêu khiển mà thôi, hoàn toàn không nể tình đồng loại hay hậu bối gì cả. Đặc biệt là con quái vật mạnh miệng nói rằng sẽ biến Hạ Cơ thành nô lệ tình dục của chúng, khiến cả ba lập tức sắc mặt trầm xuống, biết rằng không thể thương lượng giao tiếp nữa rồi.

Mấy tên này đều là những người trước kia vô tình ăn phải nhân thú quả, hoặc những người đã từng hái nhân thú quả mang ra thế giới bên ngoài, khi gặp phải tình trạng cử tử nhất sinh, đã phục dụng đổi lấy sức mạnh tiêu diệt kẻ thù của mình, nhưng sau đó đã bị kéo về tới khu rừng này, bị giam cầm mãi mãi.

Cô độc, tuyệt vọng, đã dần dần biến tính cách của chúng trở nên hiểm ác, tàn nhẫn, hận đời, lúc này trong tâm trí của chúng làm gì còn tình đồng loại nữa, trong mắt chúng, con người đã trở thành kẻ thù, trở thành thú vui tiêu khiển và trút giận của chúng mà thôi.

Một trong những tên dường như là kẻ cầm đầu, có hình thù giống hệt như một con sư tử, thực lực mạnh nhất trong nhóm, đã đạt tới cảnh giới tông sư tầng thứ 3 từ trong đám đông bước ra phía trước, mang theo giọng điệu giễu cợt nói: “ Giờ cho các ngươi hai lựa chọn, một là tự nguyện phục dụng nhân thú quả, để biến thành quái vật nửa người nửa thú như bọn ta. Khi trở thành đồng loại như bọn ta, cuộc trò chuyện của chúng ta sẽ trở nên dễ dàng thân thiện hơn. Thứ hai, trở thành thú vui tiêu khiển cho bọn ta như người của ta đã nói, thân tàn ma dại, sống không bằng chết. Các ngươi có một khắc giờ để suy nghĩ, hãy lựa chọn cho thật khôn ngoan vào để đừng phải hối hận sau này, hahahaha ~~~~!!!”

Lũ súc sinh đó không cam tâm chỉ bản thân chúng bị biến thành quái vật nhốt trong khu rừng này, nên lúc này nảy sinh tâm lý ép buộc những người vô tội khác cũng phải chung hoàn cảnh với chúng đây mà.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 127: Thảm Bại

“ Không còn gì để nói với lũ súc sinh này nữa, lên thôi mặt đá.” Huyền Thiết Chùy xuất hiện trong tay, Dương Kiệt đã vô cùng ngứa mắt với đám súc sinh người không ra người, thú không ra thú này lắm rồi, trao đổi với Dương Diễn một tiếng, tạo ra tư thế chuẩn bị chiến đấu.

Dương Diễn trực tiếp rút kiếm ra khỏi bao, mặc dù biết rõ tỷ lệ chiến thắng chưa tới 1 %, nhưng tuyệt đối không thể khoang tay chịu chết.

“ Haha, xem kìa, lũ chuột nhắt định phản kháng với chúng ta kìa.” “ Càng tốt, phản kháng rồi tuyệt vọng, như thế mới vui chứ.” “ Đây này, nhường cho ta, lâu rồi không hoạt động, xương khớp cơ cứng hết rồi.” “ Cũng được, nhưng nhẹ tay thôi cha, để chúng chết sớm mất hết trò vui cả đám bây giờ.” “ Biết rồi, biết rồi, khổ lắm nói mãi.”

Chỉ thấy một trong lũ nhân thú từ trong đám bước ra phía trước, có cái đầu giống như con tê giác, vũ khí trong tay là một cây trường thương dài gần ba mét là ít, thân thương khảm đầy hoa văn, mang theo nụ cười giễu cợt nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt và Dương Diễn, khí thế của một tông sư tầng thứ 1 từ trên người hắt phát tán ra, khiến cả hai không kèm được biến sắc.

Đừng nói chỉ là hai chân nguyên tầng thứ 3, cho dù là chân nguyên tầng thứ 10, khi đối diện với một kẻ mạnh tông sư, nếu như ý chí kém cỏi chút, cũng đã quỳ xuống từ lâu rồi.

“ Tung hết sức thôi mặt đá, Vô hồn hiện, Giới Vương Quyền X 5 ~~~~!!” Huyền Vũ to bằng thể tích một chiếc xe buýt xuất hiện ngay trên đỉnh đầu rồi nhanh chóng nhập vào cơ thể của Dương Kiệt, đồng thời xung quanh bao phủ bởi lớp khí màu đỏ rực như lửa, đó là tất cả những gì mà Dương Kiệt có thể mang ra lúc này.

“ Vô hồn, hiện ~~~~~!!!” Dưới ánh mắt đầy tò mò hiếu kỳ của Dương Kiệt và Hạ Cơ, cuối cùng thì cũng đã nhìn thấy được vô hồn của Dương Diễn là gì.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu không trung của Dương Diễn xuất hiện một con thú sừng nai, tai chó, trán lạc đà, mắt quỷ, mũi sư tử, miệng rộng, thân ngựa, chân hươu và đuôi bò. Toàn thân phủ đầy những chiếc vây giáp màu xanh lam như những mảnh băng khảm vào vây, cao ba trượng, dài gần 10 mét.

Băng Kỳ Lân ~~~~!!!

Và đáng sợ nhất là, khí thể từ trên người đó phát tán ra, tựa như có thể khiến cho vạn vật phải quỳ xuống thần phục dưới chân nó vậy.

Vô hồn cấp 9 ~~~~!!

Hèn chi tên khốn Dương Diễn trước giờ không bao giờ kích hoạt vô hồn của mình trước mặt công chúng. Vô hồn cấp 9, đừng nói lại khu vực U Châu, cho dù đi tới khu vực trung ương cũng tuyệt đối là những thiên tài vạn năm hiếm gặp. Nếu như để người khác biết được hắn sở hữu vô hồn cấp 9, chỉ xảy ra hai kịch bản. Một là dốc hết toàn bộ sức lực chèo kéo và bảo vệ hắn bằng mọi giá, cho dù phải trả giá bằng cả một tông môn hùng mạnh cũng không dúi mày lấy cái. Hai là nếu không chèo kéo được hắn, sẽ tranh thủ hắn chưa trưởng thành, trực tiếp ra tay trảm sát bằng mọi giá.

Một thiên tài sở hữu võ hồn cấp 9 xuất hiện ở khu vực U Châu này, đợi tới khi hắn trưởng thành, tuyệt đối có thể thay đổi cục diện của khu vực U Châu đã tồn tại mấy ngàn năm nay đây.

Không chỉ Dương Kiệt và Hạ Cơ tỏ ra bất ngờ trước võ hồn của Dương Diễn, ngay cả đám nửa người nửa thú kia cũng không kèm được lộ ra vẻ kinh ngạc khó tin.

“ Haha, không ngờ, không ngờ thằng nhóc kia lại là thiên tài vạn năm hiếm gặp sở hữu võ hồn cấp 9. Quả thật bất ngờ quá đi.” “ Hay, hay, chỉ nghĩ tới cảnh ra tay tra tấn trăm sát một thiên tài như thế thôi, còn sướng hơn việc làm tình với một mỹ nhân sắc đẹp tuyệt trần nữa là.” “ Này, này, nhớ là đừng làm chết thằng nhóc đó nhé, để dành cho bọn ta từ từ chơi với nó nữa chứ, hahaha ~~~~!!”

Sự bất ngờ của chúng chỉ duy trì được vài giây, sau đó cả đám bật cười khúc khích. Nếu như Dương Diễn là một chân nguyên cao cấp hay thậm chí một kẻ mạnh tông sư, chúng trực tiếp quay đầu bỏ chạy hoặc quỳ xuống van xin tha mạng.

Nhưng xét cho cùng, Dương Diễn mới chỉ là một chân nguyên sơ cấp tầng thứ 3, cho dù sở hữu võ hồn cấp 9 thì đã sao nào? Cùng lắm chỉ mạnh ngang với một chân nguyên tầng thứ 10 mà thôi. Nên nhớ trong nhóm kẻ yếu nhất cũng là một tông sư tầng thứ 1, thủ lĩnh trong nhóm còn là một tông sư tầng thứ 3 nữa kia.

Có thể hơi phiền phức chút, nhưng hoàn toàn không đáng ngại gì cả. Chỉ là tốn thêm chút thời gian để chơi với đối phương thôi mà.

“ Sát ~~~~~!!” Không chút chần chừ do dự, sau khi Băng Kỳ Lân nhập vào cơ thể, toàn thân Dương Diễn bị bao phủ bởi lớp băng khí màu xanh lam bắt mắt, có hình dáng khá giống với Giới Vương Quyền của

Dương Kiệt, trực tiếp tung người lên không trung, cơ thể duỗi ngược xuống, thanh kiếm chĩa về trước, đầu dưới chân trên, tựa như mũi tên băng cắm thẳng về phía con quái vật đứng ra thách đấu.

“ Chờ đã mặt đá, Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bỏ, bỏ, bỏ ~~~~!!!”
Dương Kiệt cũng tỏ vẻ không kém cạnh, cơ thể xoay tròn ba trăm sáu chục độ tại chỗ, gần cả chục quả chùy khí khổng lồ được quét ra, bắn thẳng về phía mục tiêu.

“ Vô ích thôi, Hỏa Diệm Nhất Kích, phá ~~~~~!!” Cây thương dài xoay tròn trước mặt vài vòng, sau đó theo tư thế đâm thương đâm thẳng về phía trước, thân thương lập tức hình thành một tia lửa khổng lồ có vô số tia sét màu tím vây quanh bắn thẳng về phía Dương Diễm đang từ trên không trung bắn xuống và những quả chùy khí khổng lồ của Dương Kiệt.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~~!!

Hai tuyệt học và cơ thể của Dương Diễm va đập vào nhau, hình thành tiếng nổ tung vang trời liên miên không dứt, hình thành những cơn gió lốc đáng sợ thổi bay mọi thứ ở xung quanh.

Phục ~~~~~!!!

Dương Diễm trực tiếp bị đánh bay về phía sau, Dương Kiệt tuy không đánh sập lá cà, nhưng cũng không khá hơn là bao, bị những cơn gió lốc đáng sợ tạt thẳng vào người, tựa như vừa bị một chiếc xe hơi tông thẳng vào người, ruột gan trong cơ thể đảo lộn, té bay về phía sau gần chục mét.

“ haha, sao thế này, chỉ hai thằng nhóc con chân nguyên thôi mà, có thể mà cũng giải quyết không xong, mệt mệt quá đi.” “ Sao, chú mày có được không đấy, không được thì rút sang một bên để anh đây ra giải quyết thay

mày, chứ bị hai tên chân nguyên quèn đánh đẩy lùi về phía sau, quả thật mất mặt quá đi.” “ Hahahaha ~~~~~!!”

Đúng thế, con quái vật kia tuy một chiêu đánh bay cả hai ra xa, nhưng bản thân hắn cũng bị đẩy lùi về phía sau vài bước. Tuy không chút mây mây bị thương, thậm chí chỉ nhỏ bãi nước bọt là xem như hết chuyện. Nhưng quan trọng nhất là mất mặt trước đám đông kia.

Một kẻ mạnh tông sư bị hai tên chân nguyên sơ cấp đẩy lùi về phía sau, tuyệt đối là một sỉ nhục không thể tha thứ được ~~~~!!

“ AAAA, lũ chuột nhất kia, chúng mày phải chết ~~~~~!!” Trước những lời trêu chọc của đồng bọn, con quái vật phần nộ điên cuồng, cơ thể nhảy lên cách mặt đất khoảng hai mét, xoay tròn liên tục trên không trung, cây thương từ trên xuống dưới chẻ mạnh xuống: “ Phá Thiên Nhất Kích, Thương Phá Thương Khung, chết này ~~~~~!!!”

Roẹt ~~~~~!!!

Không gian tựa như bị một sức mạnh vô hình nào đó xé rách, một cây thương khí khổng lồ toàn thân màu vàng kim từ trong không trung xuất hiện chẻ thẳng về phía Dương Diên và Dương Kiệt đang nằm ngã trên mặt đất vẫn chưa thể đứng dậy.

“ Băng Thành Vạn Lý, mở ~~~!!” “ Huyền Vũ Hộ Thể, mở ~~~!! Phì Lũ Mỡ Bụng Hộ Thể, mở ~~~~~!!!”

Ngay trước mặt cả hai xuất hiện một bức tường băng dài liên miên không có điểm cuối, tường thành dày gần 5 mét là ít. Ngoài ra, Huyền Vũ biến hình thành một tấm khiên khổng lồ tựa như được khảm ngay trên tường thành, chiếc mỡ bụng khổng lồ chắn ngay trước cả hai ngay sau lưng tường thành, hình thành hai lớp phòng thủ kiên cố.

Rầm ~~~~~ rầm ~~~~~ rầm ~~~~~!!

Vị trí va chạm giữa cây thương vàng kim và tường băng, khiến Huyền Vũ hình thành một vụ nổ như bom nhiệt hạch được thả xuống, khói lửa phun bắn ngút trời, tựa như một cái nắm khổng lồ vậy.

Tường băng và khiến Huyền Vũ không chịu đựng được quá lâu, bề mặt đã xuất hiện những vết nứt chi chít đáng sợ. Chỉ trụ được khoảng vài giây đã bị đánh vỡ tan ra trong không khí, cây thương vàng kim đã bị nhọt nhọt đi khá nhiều, tựa như có thể biến mất bất kỳ lúc nào, nhưng nó vẫn cứ thế chẻ thẳng xuống đầu của cả hai, chạm thẳng vào bức tường phòng thủ cuối cùng, chính là cái mở bụng khí tựa như cái nắp nồi của Dương Kiệt.

Uỳnh ~~~~~!!!

Lại thêm một tiếng nổ vang trời vang lên, uy lực của cây thương hoàng kim đã bị giảm tới cực đỉnh, nhưng vẫn đủ sức phá vỡ cái mở bụng dạng khí của Dương Kiệt. Nhưng tất cả những gì nó có thể làm chỉ được như thế mà thôi, hai đòn đánh chỉ va chạm nhẹ vào nhau lập tức biến mất. Nhưng cả Dương Kiệt và Dương Diễn lại lần nữa bị hất bay ra xa do uy lực còn tàn dư sau vụ nổ.

Nghiêm trọng nhất là Dương Kiệt, vỡ hòn lần nữa bị vỡ, lúc này đầu như bị hàng trăm, hàng ngàn cây kim chọt thẳng vào, đau đớn tới tận linh hồn, miệng không ngừng gào thét đầy đau khổ.

Lúc này cơ thể của con quái vật run lên liên hồi, không phải run vì kiệt sức hay bị thương, mà là run vì cơn phần nộ tột cùng của hắn.

Ba lần bảy lượt bị hai con kiến yếu ớt làm bề mặt trước thiên hạ, danh dự bị dày vò không còn chút thể diện trước mặt đồng đội. Lúc này hắn hoàn toàn có thể cảm nhận được những ánh mắt đầy khinh thường chế giễu của

mấy tên đồng đội trời đánh đang không ngừng phóng thẳng về phía mình đấy chứ.

“ Tuyệt học thần thông, Thiết Giác Xung Đỉnh ~~~~~!!” con quái thú đã mất hết kiên nhẫn, trực tiếp sử dụng thần thông sau khi phục dụng nhân thú quả của mình, chân không ngừng quét mạnh liên hồi trên mặt đất, hình thành những tia sét tựa như những con rắn nhỏ đang lượn lờ, chiếc sừng nhọn trên đỉnh đầu cúi thẳng xuống, giống hệt như con tê giác chuẩn bị húc vào đối phương vậy.

Cả Dương Kiệt và Dương Diễn đều đồng loại biến sắc, dốc hết toàn bộ sức lực đứng bật dậy, nhưng đối diện khí thế của đối phương, có chút đứng không vững. Đặc biệt là Dương Kiệt, vẫn còn chưa hồi phục bởi những cơn đau đầu đáng sợ.

“ húc ~~~~~!!!” Con quái thú tựa như cơn cuồng phong đáng sợ, với tốc độ xé gió húc thẳng về phía Dương Kiệt và Dương Diễn.

Pằng ~ pằng ~~~~~!!

“cơn gió lốc” đáng sợ từ chính giữa cả hai xuyên thủng qua, Dương Kiệt và Dương Diễn không kịp phản ứng gì cả, có cảm giác như bị chiếc xe tải hạng nặng tông thẳng vào người, máu từ trong miệng phun bắn ra như vòi nước đang mở to ra hết cỡ, ruột gan đảo lộn, bị tông bay ra xa, tông gãy cả gân năm, sáu cây đại thụ không lồ.

“ Dương sư huynh ~~, heo mập ~~~~~!!!” Hạ Cơ đứng quan chiến ở phía xa kêu thét lên vì hoảng sợ lo lắng, nhìn thấy con quái thú đã quay đầu lại sau cú húc lúc nãy, tiếp tục định tông thẳng về phía Dương Diễn thêm lần nữa.

“ A ~~~~, mau ngừng tay, võ hồn hiện ~~~, tuyệt học võ hồn, Mị Hoặc Chúng Sinh ~~~~~!!” Không thể tiếp tục khoang tay đứng ngoài nữa, Hạ Cơ lần đầu tiên ra tay, trực tiếp kích hoạt võ hồn của mình, đồng thời thi triển ngay tuyệt học võ hồn không chút do dự.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 128: Heo Bay Đại Nhân Giáng Lâm ~~~

Phục ~~~~~!!

Chỉ thấy trên đỉnh đầu Hạ Cơ xuất hiện một thiếu nữ sắc đẹp tuyệt trần, thân hình bốc lửa gợi cảm cực kỳ, đặc biệt là những đường cong chết người dưới lớp vải mỏng tanh nửa ẩn nửa hiện có thể khiến bất kỳ giống đực nào trên thế gian này phải điên cuồng.

Chính là võ hồn cấp 7 của cô ta, Nữ Thần Sắc Dục ~~~~!!

Tuyệt học thuần thông thi triển, Nữ Thần Sắc Dục mang theo nụ cười nghiêng nước nghiêng thành, cơ thể xoay chuyển ba trăm sáu chục độ tại chỗ, sau đó khẽ cúi người xuống để lộ hoàn toàn khe rãnh “chết người” giữa “đồi núi” nhô cao sau lớp vải mỏng như không, tay phải nhẹ nhàng đưa lên miệng, sau đó làm một động tác hôn gió về phía đám quái thú.

Vô số trái tim màu hồng phấn dạng khí từ trong miệng Nữ Thần Sắc Dục phát tán ra, bắn thẳng về phía con quái thú đang hùng hổ húc thẳng về phía Dương Diễn và đám đồng bọn của hắn đang hí hửng quan chiến ở phía xa.

Những trái tim hồng phấn từ trên đỉnh đầu của chúng nhập thẳng vào cơ thể. Ngay tức khắc cơ thể của chúng chao đảo như đứng không vững, đôi mắt mơ màng, trên môi lộ ra nụ cười dâm đãng, tựa như đang rơi vào trạng thái ảo giác vậy.

“ Mau, mau giải quyết chúng đi Dương sư huynh, muội, muội không chịu đựng được quá lâu đâu.” Sắc mặt của Hạ Cơ trở nên tái nhợt không có tí huyết sắc khi phải duy trì hiệu ứng ảo giác của đám quái thú.

Cũng phải thôi, dù sao cô ta cũng chỉ mới là một kẻ mạnh chân nguyên tầng thứ 3, gây ảo giác với cả đám kẻ mạnh tông sư, thành công đã là miễn cưỡng lắm rồi, sao có thể duy trì được quá lâu chứ.

Nếu như đối phương ngang cấp hay chỉ lớn hơn Hạ Cơ một vài cấp, cô ta hoàn toàn có thể khiến chúng rơi vào trạng thái ảo giác mãi mãi, thậm chí có thể khiến chúng tự sát không chút do dự nữa là.

Chỉ là hiện giờ đó chỉ là điều xa xỉ mà thôi.

“ Mặt, mặt đá, băng phong chúng lại giùm ~~~~!!” “ Được ~~~!!” Dương Diễn gắng sức từ dưới đất đứng dậy, võ hồn Băng Kỳ Lân xuất hiện ngay trên đỉnh đầu, miệng hét lớn: “ Tuyệt học thần thông, Băng Lân Hàn Sương Thức, phong ~~~~~!!!”

Chỉ thấy Băng Kỳ Lân ngẩng cao đầu gào lớn một tiếng, cái miệng khổng lồ há to ra hết cỡ, luồng sương khí màu xanh lam trực tiếp phun bắn thẳng về phía đám quái thú vẫn còn đang chìm sâu trong trạng thái ảo giác ở phía xa.

Crack ~~~ crack ~~ crack ~~~.....!!

Chỉ trong chốc lát, dưới băng sương được phun ra liên miên không dứt của Băng Kỳ Lân, cả chục con quái thú nhanh chóng bị đóng băng hoàn toàn, mặc dù mặt mày của ai nấy đều lộ ra vẻ thỏa mãn dâm tà. lúc này chúng đã hoàn toàn biến thành những bức tượng băng kiệt tác mỹ thuật hoàn mỹ.

Tất nhiên, nếu chỉ như thế thì chưa thể giải quyết được lũ quái thú này được đâu. Chúng hoàn toàn có thể phá vỡ lớp băng phong sau khi từ trong ảo giác thức tỉnh. Băng phong chúng lại chẳng qua chỉ là để Dương Kiệt dễ hành động ngay tiếp theo mà thôi.

Không chút do dự chần chừ, Dương Kiệt trực tiếp tung người nhào lộn lên không trung, chân phải đá thẳng về phía đám quái vật bị đóng băng ở phía dưới: “Giới Vương Quyền X 5, Phì Lũ Lôi Đình Phi Cước, ta đá, đá, đá ~~~~~!!!”

Hơn cả chục bàn chân sét không lồ được Dương Kiệt đá ra, bắn thẳng về phía những bức tượng băng ở phía dưới.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ ....!!

Roẹt ~~~ roẹt ~~~ roẹt ~~~.....!!!

Gần hơn nữa quái thú trong lớp băng trực tiếp bị biến thành than đen. Tất nhiên, mục đích của Dương Kiệt không phải biến chúng thành Gà Châu Phi, mà chính là muốn kích hoạt hiệu ứng giảm sức phòng thủ của chúng.

Chứ với sức phòng thủ đáng sợ của tông sư, cho dù có chơi hết chiêu bài, cũng chưa chắc làm chúng trầy da được nữa là.

Hiệu ứng giảm phòng thủ kích hoạt. Thêm lần nữa tung người lên không trung, hai tay hai chân duỗi thẳng ra, miệng hét lớn: “Mặt đá, bà già lắm chuyện mau tránh xa ra, Phì Lũ Xung Thiên Pháo, ta đề ~~~~~!!!”

Tuyệt học địa giới duy nhất và uy nhất của Dương Kiệt vào thời điểm này thì triển ra. Một bóng người mập mạp khổng lồ xuất hiện trên không trung, tựa quả bom nguyên tử được thả xuống thành phố Hiroshima năm 1945, trực tiếp ném thẳng xuống vị trí đám quái thú đang có dấu hiệu thức tỉnh.

Dương Diễm và Hạ Cơ mặt mày biến sắc khi nhớ lại uy lực đáng sợ của chiêu thức này, nhanh chân tung nhảy lùi ra xa để tránh. Trong lúc nhảy lùi ra xa, Hạ Cơ phần nộ vô cùng, miệng không ngừng lẩm bẩm chửi rủa tên khốn dám gọi mình là “bà già lẩm chuyện” kia.

Rầm ~~~~~ rầm ~~~~~ rầm ~~~~~.....!!

Crack ~~ crack ~~ crack ~~~~.....!!

Tiếng nổ vang trời kèm theo tiếng xương cốt gãy vụn hay do mảnh vỡ của băng gì đó vang lên liên miên không dứt từ dưới cái hố sâu gần chục mét do chiêu thức của Dương Kiệt mang lại.

“ Dính dong, bạn tiêu diệt được 1 tông sư tầng thứ 1, nhận được 8000000 điểm kinh nghiệm.”

“ Dính dong, bạn tiêu diệt được 1 tông sư tầng thứ 1, nhận được 8000000 điểm kinh nghiệm.”

“ Dính dong, bạn tiêu diệt được 1 tông sư tầng thứ 1, nhận được 8000000 điểm kinh nghiệm.”

.....

.....

“ dính dong, bạn đã đạt đủ điểm kinh nghiệm, thăng cấp thành chân nguyên tầng thứ 4, xin chúc mừng.”

Tiếng nổ điểm kinh nghiệm sau khi giết quái nghe mới êm tai làm sao. Ngay sau khi bảy tiếng thông báo của hệ thống, Dương Kiệt đã đạt đủ số điểm có thể thăng cấp, mọi nội thương mệt mỏi trong cơ thể nhanh chóng

biến mất, toàn thân được bao phủ bởi lớp khí màu trắng đục, lằng lằng sáng khoái dễ chịu tựa như đang ngâm mình trong suối nước nóng vậy.

Chỉ là lúc này Dương Kiệt vui mừng không nổi. Chỉ có bảy tiếng thông báo vang lên, nghĩa là chỉ tiêu diệt được bảy mạng, ngoài ra còn là bảy mạng có thực lực yếu nhất. Lũ quái thú còn tới năm tên tông sư tầng thứ 2 và một tên thủ lĩnh tông sư tầng thứ 3 vẫn chưa chết, chỉ là không biết lúc này chúng có bị thương hay không.

“ Á á á ~~~!!” Tuyệt học kết thúc, nghĩa là đúng thời điểm Dương Kiệt bắt đầu biểu diễn trò nhảy bungee ngay tại chỗ. Sau vài tiếng gào thét đầy kinh hãi. Dương Kiệt nhanh chóng hoàn hồn, từ trong nhẫn càn khôn lấy ra hai vật phẩm thon dài như cánh quạt của máy bay nắm chặt ở hai tay, dốc hết toàn bộ sức lực bú sữa của mình quạt mạnh liên hồi để tạo sức gió nâng cơ thể của mình lên không bị rơi ngã xuống dưới.

Phạch ~~ phạch ~~~ phạch ~~~~!!

Heo bay đại nhân giáng lâm ~~~~~!!

Chỉ thấy Dương Kiệt mặt đỏ tía tai vì xông máu lên mặt, khuôn mặt nhăn nhó vì mệt mỏi, không ngừng dùng sức quạt mạnh với hai cánh quạt khổng lồ trên tay.

Nếu như là người thường chưa chắc có tác dụng gì, nhưng với sức lực của một kẻ mạnh chân nguyên, quạt kiêu này ít nhiều cũng có thể nâng cái cơ thể nặng hơn hai trăm kg của mình lên, quá trình rơi xuống đã chậm lại rất nhiều, đồng thời có thể khẽ bẻ lái cơ thể rơi ra khỏi tầm rơi ban đầu là cái hố sâu khổng lồ do mình vừa tạo ra.

Rầm ~~~~~!!!

Đợi tới khi cách mặt đất còn hai, ba mét nữa, Dương Kiệt đã ngừng hẳn động tác vẫy cánh, để mặc cơ thể nặng nề rơi ngã xuống đất vì đã quá mệt mỏi rồi. Một tiếng “rầm” vang lên, cuối cùng thì anh ta đã có thể ‘đáp cánh’ an toàn ngay sát rìa cái hố sâu, không xảy ra tình trạng rơi thẳng xuống hố sâu như lần đầu tiên thi triển nữa.

“ mẹ, mẹ kiếp, mệt, mệt bỏ hơi tai à... cũng may, may là bố mày nhanh trí, đã chuẩn, chuẩn bị sẵn hai cánh quạt lớn sau lần đầu, đầu tiên thi triển, nếu không, không thì bể mặt thêm lần nữa.” Dương Kiệt nằm ngửa mặt lên trời hít thở một cách dồn dập, lúc này đã tốn khá nhiều sức khi phải tạo lực gió để nâng cái cơ thể nặng nề này lên, lúc này có chút không muốn động dậy nữa.

“ Đồ khốn, này thì bà già lắm chuyện, này thì mặt đá, lão nương đá chết người.” Hạ Cơ không biết từ đâu xuất hiện, lao tới bên cạnh vừa giẫm, vừa đạp, vừa đá thẳng vào người Dương Kiệt đang nằm hít thở trên mặt đất, khiến anh ta kêu thét lên vì kinh hãi.

“ Đứng, đứng, mau ngừng tay bà điên kia ~~~~!!” “ Còn dám kêu lão nương là bà điên?? Chết này, chết này ~~~~!” “ Tha, tha cho em, em biết lỗi rồi, á, đừng, đừng giỡn nữa, mau chạy trốn đi, chúng, chúng chưa chết hết đâu.”

Dương Kiệt mau chóng bò dậy sau khi Hạ Cơ ngừng hành hạ mình, thực ra với lớp mỡ dày của anh ta, những cú đá của Hạ Cơ cũng chỉ đủ để gãi ngứa mà thôi, nhưng vẫn giả vờ gào thét đầy đau khổ để đối phương xả giận mà thôi. Phụ nữ thù dai lắm, lúc này không thể ả trút giận cho nguội cơn điên, không chừng sau này lên lên đâm nhát sau lưng thì khổ.

“ Chúng, chúng vẫn chưa chết hết???” Hạ Cơ mang theo vẻ mặt khó tin nhìn chằm chằm vào cái hố sâu ở phía trước, không tự chủ kêu thót lên.

“ Tất nhiên, cùng lắm chúng ta chỉ diệt được mấy tên tông sư tầng thứ 1, còn tầng thứ 2 và tầng thứ 3 thì nằm mơ đi. Đánh chúng trọng thương hay không đã là một vấn đề rồi, chạy thôi.” Không chút do dự, nhanh chóng quay người vẫy tay với Dương Diễn một cái, bỏ chạy về phía lối vào lúc ban đầu.

“ Chạy?? Các người định chạy đi đâu thế??” Một áp lực đáng sợ dội thẳng vào người cả ba khi họ vừa mới quay đầu bỏ chạy được vài bước, ngay sau đó giọng nói lạnh lùng đầy chế giễu của tên thủ lĩnh trong nhóm từ dưới hố sâu vang lên, khiến cả ba lập tức biến sắc.

“ Quả nhiên chúng vẫn chưa chết ~~~!!” Trên trán của Dương Kiệt đã chảy đầy mồ hôi lạnh, không tự chủ nuốt mạnh miếng nước bọt vào cổ họng. Mặc dù muốn nhắc chân chạy tiếp, nhưng trước sức ép đáng sợ đang chụp thẳng vào người, không tài nào nhích thêm được bước nào nữa.

Xoạt ~~~ xoạt ~ xoạt ~~~.....!!!

Gần sáu chiếc bóng cao lớn từ dưới hố phóng thẳng lên, đáp xuống ngang sát rìa cái hố sâu. Tên thủ lĩnh mang theo vẻ mặt cười mà không giống cười nhìn chằm chằm vào cả ba. Trên người hắn thậm chí không có lấy một vết xước chứ đừng nói là bị thương.

Tất nhiên, tên thủ lĩnh không sao, nhưng còn năm tên thuộc hạ tông sư tầng thứ 2 toàn thân trầy xước, máu từ vết thương tuôn chảy không ngừng, chứng tỏ chúng đã bị thương khá nặng.

“ May quá, may quá, ít ra lũ khốn đó bị thương khá nhiều, nếu ai nấy đều lành lặn thì chỉ có nước chết mà thôi.” Dương Kiệt còn chưa kịp vui mừng vì thành quả của mình, chỉ thấy năm tên bị thương nhanh chóng tung người lao tới bên cạnh cây đuông có nhân thú quả, từ trên thân cây hái trái nhân thú quả xuống rồi nhét thẳng vào miệng.

“ Chúng, chúng định.....” Dưới ánh mắt kinh ngạc khó tin của cả ba, năm con quái thú bị thương nặng lúc nãy sau khi phục dụng nhân thú quả, cơ thể lập tức phát sáng vài cái, sau đó mọi vết xước, vết thương trên cơ thể lành lặn lại như chưa từng bị chấn thương qua vậy.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, trong lòng cả ba không kèm được trầm xuống.**

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 129: Biến Hình

“ Hahaha, kinh ngạc lắm sao? Nhân Thú quả tuy không còn tác dụng giúp bọn ta tiếp tục tiến hóa, nhưng nếu như bọn ta trong trạng thái trọng thương nguy hiểm tới tính mạng, chỉ cần phục dụng một trái vào, sẽ lập tức hồi phục lại ngay tức khắc.” tên thủ lĩnh đặc chí cười lớn nói.

“ Dám đánh chết thuộc hạ của ta, thật không thể tha thứ được.” Tiếng cười kết thúc, tên thủ lĩnh trực tiếp chĩa cây vũ khí đại phủ trong tay về phía trước, đầu đại phủ rực sáng chói cả mắt. Một cơn gió vô hình đáng sợ xuất hiện trực tiếp bắn thẳng về phía cả ba đang bị chôn chân ở phía xa.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~~!!

Cả ba bị hất bay ra xa, máu từ trong miệng phun bắn ra, nhuộm đỏ cả ngực áo.

Chỉ một chiêu, thậm chí không cần dùng tới tuyệt học, cả ba đã bị đánh bay rơi ngã xuống đất trọng thương. Quả thật đáng sợ.

“ hoàn, hoàn toàn không phải đối thủ....” Dương Kiệt dùng tay lau chùi máu dính đầy trên mép miệng, trong lòng không lạc quan chút nào.

Thực ra với kỹ năng dịch chuyển tức thời mà Dương Kiệt đang có, hoàn toàn không thể thoát khỏi nơi này ngay tức khắc. Nhưng nếu như anh ta bỏ trốn, còn Dương Diễn và Hạ Cơ thì sao? Dịch chuyển tức thời của Dương Kiệt không thể mang theo người khác bỏ trốn như của SonGoKu trong 7 viên ngọc rồng.

Bỏ rơi đồng loại giữa nan nguy bỏ chạy một mình tuyệt đối không phải là điều Dương Kiệt muốn làm.

Còn vụ trước kia khi đối diện với Hắc Cam Nham Thạch anh ta quay đầu bỏ chạy. Là vì vô cùng tự tin xác định hai người hoàn toàn không có nguy hiểm tới tính mạng gì cả, đánh không lại cũng có thể tự bỏ chạy. Vì thực lực của Dương Diễm ngang ngửa hoặc thậm chí mạnh hơn cả mình, mình còn có thể bỏ chạy dễ dàng, chẳng lẽ Dương Diễm và Hạ Cơ không thể sao?

Còn lúc này, đừng nói là bỏ chạy, đứng dậy trước sức ép đáng sợ của tên thủ lĩnh là cả một vấn đề rồi.

Nhìn thấy đám quái thú mang theo nụ cười chế giễu từng bước từng bước tới gần, sắc mặt của Dương Kiệt vô cùng khó coi. Chẳng lẽ lần này bỏ mạng ở nơi này thật sao?

“ Dính dong, tình hình đang vô cùng nguy cấp. Hệ thống khuyến cáo bạn nên sử dụng linh thạch để mua đai lưng biến hình, chỉ cần biến hình thành siêu nhân bịt mặt, hoàn toàn có thể hóa giải mối nguy hiểm lần này.” Trong lúc Dương Kiệt không biết phải làm sao, giọng nói đầy cảm dỗ của hệ thống lần nữa vang lên.

Con quỷ hút máu đang đánh chó dưới nước đây mà.

“ Đừng đùa nữa, cho dù có biến hình thành siêu nhân bịt mặt, cũng chỉ tăng thêm được 5 cấp, chỉ mới là một chân nguyên tầng thứ 9, kết hợp với Giới Vương Quyền X5, nhưng bị giới hạn cảnh giới lớn giữa chân nguyên và tông sư, cũng không thể phát huy hết sức mạnh của mình. Đánh mấy tên tông sư cấp 1, cấp 2 còn có thể, nhưng tên thủ lĩnh kia.” Mặc dù đã động lòng, nhưng với thực lực của tên thủ lĩnh, cho dù có biến hình đi nữa, cũng vô tác dụng mà thôi.

“ Dính dong, xin bạn hãy yên tâm, khi sử dụng đai lưng biến hình, khi kết hợp với Giới Vương Quyền, sẽ không bị ảnh hưởng bởi cảnh giới. Nên hoàn toàn có thể đánh bại tên thủ lĩnh tông sư tầng thứ 3 kia một cách dễ dàng, thân ~~~!!”

“ Mẹ kiếp, vậy thì bán, bán hết cho ta ~~!! Đồi, đồi ngay cho ta mau ~~~~!!!” Mặc cho lòng đau như bị hàng trăm hàng ngàn nhát dao cứa vào vì phải bán rẻ bán tháo cho con quỷ hút máu kia. Nhưng không còn cách nào khác. Linh thạch mất đi có thể kiếm lại, còn cái mạng mất đi, cho dù trong tay có hàng trăm tỷ, hàng ngàn tỷ linh thạch cũng bằng không mà thôi.

“ dính dong, hệ thống thu hồi Thất Sắc Quả X 1, Càn Khôn Trúc Thể Quả X3 của bạn, đồng thời cho bạn vay mượn thêm năm trăm triệu linh thạch để trao đổi đai lưng biến hình X1. Trong vòng 30 ngày hy vọng bạn thanh toán khoảng nợ mười triệu linh thạch đúng thời hạn, nếu không hệ thống sẽ trực tiếp khóa chức năng biến hình của sợi đai lưng cho tới khi bạn trả nợ cho hệ thống. Xin cảm ơn quý khách đã chiếu cố bản tiệm, hihi ~~~~~!!!” Giọng nói đầy đặc chí khoái trí của con quỷ hút máu lọt vào trong tai của Dương Kiệt nghe mới ngứa ngáy vô cùng, nếu như có thể, anh ta hận không thể lôi đầu tên khốn đó ra tặng cho vài cái tát vào mặt cho bỏ ghét.

Mẹ kiếp, tài sản hơn chục tỷ của ta, cuối cùng cũng chảy hết vào tay con quỷ hút máu kia, một đêm quay trở về trước giải phóng, trắng tay hoàn toàn. Mà trắng tay còn đỡ, còn đang thiếu tên khốn đó năm trăm triệu linh thạch nữa mới đau chứ. Quan trọng nhất là, tới thời hạn không có tiền trả, tên khốn đó khóa chức năng biến hình của đai lưng, nghĩa là bố mày bỏ ra bốn tỷ linh thạch, chỉ sai được đúng một tháng rồi bị biến thành cục gạch sao???

Con quỷ hút máu trời đánh ~~~~~!!

Không còn thời gian lôi thôi với con quỷ hút máu kia nữa, nhanh chóng dùng thần thức liên lạc vào Càn Khôn Tháp của mình, phát hiện một vật thể hình chữ nhật màu đen, phần trên chính giữa nhô cao bo tròn, bên cạnh có một vật thể giống như ổ khóa, chính giữa một lỗ lõm xuống dùng để gắn Lock Seed vào, bên tay phải của vật thể có một thanh kiếm Nhật viền xám, lưỡi kiếm và cán kiếm tô màu vàng. Chính là đai lưng biến hình Sengoku driver trong bộ phim siêu nhân Gaim đây mà.

Đai lưng biến hình: Kết hợp với nhân thú quả có thể biến hình thành siêu nhân bịt mắt, ngay lập tức gia tăng 5 cảnh giới không giới hạn cấp bậc. Thời gian duy trì biến hình: 30 Phút/ ngày (nghĩa là trong ngày có thể biến hình bao nhiêu lần tùy thích, nhưng chỉ có thể duy trì trạng thái đó trong 30 phút. Sau khi hết giờ sẽ không thể biến hình được nữa mà phải đợi qua ngày hôm sau. Chú thích: Thời gian biến hình không thể cộng dồn, thân ~~!!).

Có thể thăng cấp bằng linh thạch(sau khi thăng cấp sẽ kéo dài thời gian biến hình). Số linh thạch cần thiết để thăng cấp: 1 tỷ.

Đọc xong chú thích của đai lưng biến hình, Dương Kiệt muốn ngất xỉu tại chỗ.

Mẹ kiếp ~~!! Tốn hết 4 tỷ linh thạch, đổi lại mỗi ngày chỉ có thể tự sướng 30 phút thôi sao?

Trả hàng ~~!! Yêu cầu trả hàng lấy tiền lại ngay tức khắc.

Dương Kiệt có cảm giác như mình vừa bị lừa một vốn đầu đốn cuộc tình. Phần nộ gào thét, nhưng đáp lại là sự yên lặng không thèm trả lời của hệ thống.

Tiền vào tay quan là của quan, hàng hóa giao dịch xong thì không còn là thượng đế nữa rồi, sai được sai, không sai được vứt đi, không liên quan gì

tới ta nữa ~~~!!

Nhìn thấy con quỷ hút máu đã lặng đi mất, không còn cách nào khác, đành bầm bụng nuốt luôn chứ biết sao giờ. Quan trọng nhất là đám quái thú đã tới ngay trước mặt, không còn thời gian để lôi thôi nữa, sẽ xử lý tên khốn đó sau.

Từ trong Càn Khôn Tháp rút đai lưng biến hình ra trên tay, khá nặng và chắc, chắc không phải hàng fake chứ nhỉ?

Mặc dù đai lưng trong tay, nhưng lúc này không có nhân thú quả, không có lockSeed thì làm sao biến hình đây?

Đưa mắt liếc nhìn xung quanh, phát hiện ở cách đó không xa có vài cành cây có treo đầy nhân thú quả. Tuy khoảng cách không quá xa, chỉ chạy vài bước là tới, nhưng nếu như lúc này mình chạy tới hái trái, chắc chắn sẽ bị lũ quái thú tấn công ngăn cản. Không được, phải tìm cách tiếp cận an toàn mới được.

Tròng mắt của Dương Kiệt xoay tròn, trong đầu lóe qua một sáng kiến, lập tức lộ ra vẻ mặt nịnh hót hí hí cười nói: “Tiền bối, tiền bối khoan đã. Sau khi chiêm ngưỡng thực lực kinh thiên động địa của các vị tiền bối, hậu bối đã suy nghĩ kỹ rồi ạ. Hậu bối sẽ thuận phục, tự nguyện phục dụng Nhân Thú Quả để trở thành đồng loại của các vị tiền bối ạ.” Vừa nói vừa mang theo vẻ mặt kỳ vọng nhìn chăm chăm vào đám quái thú.

“Giờ mới hối hận? Trễ rồi, ngươi đã dám ra tay với....” “Khoan đã!” Một tên đi theo phía sau thủ lĩnh nhìn thấy Dương Kiệt như con chó bị luộc chín đầu hí hửng cười năn nỉ van xin, không kèm được cười khinh thường chế giễu, trực tiếp lên tiếng từ chối. Nhưng chưa nói dứt câu đã bị tên thủ lĩnh lên tiếng cản lại.

Mang theo vẻ mặt khó hiểu hỏi: “ thừa thủ lĩnh, lũ chuột nhất dám đánh chết đồng bọn của chúng ta, sao có thể thu nhận chúng được nữa chứ?”

“ Thì đã sao nào??” tên thủ lĩnh quay sang lên vừa lên tiếng lạnh lạnh nói: “ Chỉ là một lũ phế vật vô tích sự, chết rồi thì chết rồi, không có gì để tiếc nuối cả. Tiềm năng của con heo mập này không tệ, nếu như hấn chịu thuận phục chúng ta, sau này sẽ giúp ích cho chúng ta rất nhiều trong việc tranh giành "hoàng kim nhân thú quả" với các đối thủ cạnh tranh trong thời gian tới, không phải sao?”

“ Chỉ là ...” “ thôi đừng nói, ta đã quyết định rồi.” Quay sang Dương Kiệt cười nói: “ Được, ta đồng ý để mi biến thành đồng bọn của ta, hãy chứng tỏ thành ý của mình bằng việc tự đi hái một trái Nhân Thú Quả phục dụng đi. Nhớ kỹ, nếu dám giở trò, ta sẽ khiến mi sống không bằng chết đấy.”

“ Vâng, vâng, em làm ngay ạ ~~~!!” Mặc dù không biết "hoàng kim nhân thú quả" trong miệng tên thủ lĩnh là gì, nhưng giờ không phải là lúc suy nghĩ những thứ ngoài đề. Nhận được sự cho phép của tên thủ lĩnh, Dương Kiệt phấn khích tột cùng nhảy cẫng lên lao về phía cành cây có trái Nhân Thú Quả. Lần này phấn khích thật chứ không hề giả tạo gì cả.

“ Heo mập, ngươi ~~~~!!” “ Đàn bà ngu xuẩn, làm nửa người nửa thú được sống còn hơn làm người mà chết không toàn thân, có thể cũng không hiểu sao?” Hạ Cơ không thể tin nổi Dương Kiệt lại có thể phản bội nhanh như thế này, lên tiếng chất vấn nhưng nhanh chóng bị anh ta đáp lại bằng câu nói đầy chế giễu.

“ Đúng thế, đúng thế, được sống tất nhiên là tốt đẹp hơn phải chết rồi. Nhưng hãy yên tâm cô bé xinh đẹp ạ, bọn ta sẽ không giết ngươi đâu, bọn ta còn phải từ từ thưởng thức cơ thể hoàn hảo không tỳ vết của ngươi nữa mà, hahaha ~~~~!!” “ Hahahaha ~~~~!!”

Tiếng cười đùa và ánh mắt đầy dâm tà không ngừng phóng thẳng về phía Hạ Cơ, khiến cô ta không kiềm được run bắn cả người. Dương Diễm dùng kiếm chống xuống đất đỡ lấy cơ thể đứng dậy, đứng ngay trước mặt Hạ Cơ cản lại những ánh mắt khó ưa của lũ quái thú, dường như muốn nói rằng: “muốn đụng vào cô ta, hãy bước qua xác chết của ta trước đã.”

Hành động của Dương Diễm đã khiến Hạ Cơ cảm động tới nổi bật khóc nức nở, trong lòng tự nhủ, nếu như Dương sư huynh ngã xuống, mình cũng sẽ tự vẫn chết theo anh ta ngay tức khắc.

Lũ quái thú chỉ phóng ánh mắt và nụ cười chế giễu về phía Dương Diễm, chúng chưa vội ra tay lấy mạng hắn làm gì. Đợi con heo mập kia biến thành đồng bọn, sau đó cùng nhau đè con bé xuống, ngay trước mặt hắn hăm hiếp người phụ nữ của hắn để hắn chứng kiến toàn bộ quá trình, như thế càng hay hơn việc lấy mạng hắn ngay bây giờ nhiều đấy.

Trong lúc hai bên đang giằng co với nhau, Dương Kiệt đã nhanh chân chạy tới bên cạnh cây có Nhân Thú Quả, từ trên cây hái xuống một trái, nắm chặt trong tay, đồng thời rút đai lưng biến hình ra đặt thẳng vào trước bụng gần vị trí đan điền của mình.

Roẹt ~~~~~!!!

Ngay lập tức hai bên hông sợi đai lưng xuất hiện chiếc đai màu vàng buộc chặt vào bụng của Dương Kiệt, đồng thời trái Nhân Thú Quả trong tay Dương Kiệt nhấp nháy một cái, biến thành một chiếc LockSeed như trong phim siêu nhân Gaim vậy.

LockSeed này có hình dạng giống như một ổ khóa, bề mặt là hình trái xoài màu đỏ lai vàng.

LockSeed hạng A trái xoài sao???

“ Này con heo mập kia, mày đang giở trò gì thế? Còn không mau mau phục dụng Nhân Thú Quả để biến thành đồng bọn của bọn ta nữa? Hay là muốn ta dùng vũ lực nhét Nhân Thú Quả vào miệng mày sao?” Trong lúc Dương Kiệt đang thích thú ngắm nhìn LockSeed trái xoài trong tay, phía sau vang lên tiếng hồi thúc thiếu kiên nhẫn của lũ quái thú.

Dương Kiệt mang theo nụ cười cười mà không giống cười từ từ quay đầu lại đối diện với đám quái thú, lạnh lạnh nói: “ Các ngươi đã phạm sai lầm chết người khi để ta có cơ hội tiếp xúc với Nhân Thú quả. Để cảm ơn hành động cao cả của các ngươi, ta tuyên bố sẽ hóa kiếp hết các ngươi để thay lời cảm tạ.”

“ Cái gì?? Ngươi nói cái gì con heo mập kia ~~~!!” “ Đồ khốn, nó muốn chết đây mà ~~~!!” “ Không cần phải nhẹ tay với hắn nữa, để ta đè người hắn xuống nhét Nhân Thú Quả vào cái miệng ngậm đầy phân của hắn ~~~!!”

“ Henshin ~~~~~!!!” Dưới những tiếng chửi hét đầy phần nộ và chuẩn bị lao tới ăn thua đủ của đám quái thú, Dương Kiệt trực tiếp kích hoạt nút công tác trên lockseed.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 130: Đại Phát Thần Uy

“Mango ~~~~~!!”

Roẹt ~~~~~!!!

Ngay sau khi kích hoạt nút khởi động, bề mặt hình trái xoài của lockseed rực sáng dữ dội, thậm chí xuất hiện hiệu ứng âm thanh của đại lưng mới ghé chú. Ngay lập tức trên đỉnh đầu của Dương Kiệt xuất hiện một vật thể giống như dây kéo theo dạng vòng tròn, dây kéo nhanh chóng được kéo ra, một vật thể bằng kim loại giống như trái xoài từ trong đó rơi xuống, treo lơ lửng trên đỉnh đầu của anh ta.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của những người có mặt ở đây, Dương Kiệt nhanh chóng làm ra những tư thế biến hình theo sở thích của mình, sau đó nhét lockseed vào chỗ lõm xuống ngay chính giữa đại lưng biến hình, dùng tay ấn nhẹ móc khóa xuống khóa chặt lại.

“Lock on ~~~~~!!!”

Tay phải nắm chặt cán kiếm trên đại lưng, chẻ mạnh một nhát xuống, bề mặt Lock Seed lập tức hạ xuống, kích hoạt hệ thống biến hình.

Uỳnh ~~~~~!!!

Vật thể kim loại giống trái xoài lập tức chụp thẳng xuống đầu của Dương Kiệt, toàn thân nhấp nháy tia sáng bắt mắt, vật thể kim loại nhanh chóng phân tách ra, hình thành bộ giáp bắt mắt mặc trên người Dương Kiệt.

“ Mango armor ~~~~!!” “ Come on ~~~, go go go ~~~~!!”

Bộ giáp bao bọc toàn thân từ đầu tới chân, ba màu vàng, đỏ trắng xen kẽ lẫn nhau (có thể tham khảo hình tượng trong phim Kamen rider Gaim, Baron sử dụng Lockseed Mango, nhưng bề ngang thân thể lớn hơn gần gấp đôi vì thân hình ‘siêu mẫu’ của Dương Kiệt.) trông vô cùng uy phong lẫm liệt, tay phải cầm một cây chùy đầu vàng, cán đỏ. Đầu chùy tựa như những thớ thịt xoài bị dao xẻ ra rồi bẻ ra ngoài mà mọi người thường làm khi ăn.

Cây chùy trong tay tuy có thể tích nhỏ hơn Huyền Thiết Chùy của Dương Kiệt, nhưng trọng lượng của nó lại nặng hơn gấp 3 lần. Tuy rằng như thế, nhưng khi cầm trên tay cảm thấy vô cùng chắc nịch thoải mái, có thể điều khiển như cánh tay của mình vậy.

Vẫy múa cây chùy trong tay một vòng ngay trước mặt, sau đó chĩa thẳng về phía đám quái thú, một tay chống eo há há cười nói: “ Hân hạnh được giới thiệu với quý vị, siêu nhân bịt mắt, Phì Lũ Mango Đại Nhân giáng lâm ~~~~!!”

“ Thánh giáp ~~!! Tuyệt đối là thánh giáp. Không ngờ con heo mập lại sở hữu thánh giáp quý hiếm này, khả khả, chỉ cần giết chết nó, bộ thánh giáp sẽ thuộc về ta.” Tên thủ lĩnh chỉ khẽ ngơ ngác một hồi, nhanh chóng bình tĩnh lại, đôi mắt lóe qua tia sáng tham lam, miệng lẩm bẩm nói nhỏ.

“ không ngờ heo mập cũng có thánh giáp, không biết là hấn đã chôm của ai đây.” Không chỉ tên thủ lĩnh, ngay Hạ Cơ cũng lóe qua tia sáng dị thường.

Cả hai nhanh chóng nhận ra và gọi đại lung biến hình là thánh giáp, chẳng lẽ ở Huyền Thiên Đại Lục cũng có thiết bị biến hình sao?

“ Hừ, trò trẻ con, giết hần ~~~~!!!” Thánh giáp thì đã sao nào, cùng lắm chỉ thăng thêm vài cảnh giới, bộ tướng mây có thể một bước lên trời được hay sao? Trục tiếp ra lệnh cho đám thuộc hạ lao tới giết Dương Kiệt, không còn ý định thu phục anh ta như lúc ban đầu nữa. Vì chỉ cần cướp đi bộ thánh giáp trên người Dương Kiệt, mình sẽ trở thành vô địch trong khu rừng Nhân Thú này, hoàn toàn có thể tung hoành không đối thủ trong cuộc tranh giành Hoàng Kim Nhân Thú Quả sắp tới. Vậy thì cần gì phải thu phục đối phương với mục đích giúp sức cho mình nữa chứ?

“ Chết này ~~~~!!” “ Xung phong ~~~~!!!” “ Giết ~~~~~~!!!”

“ Giới Vương Quyền X 5, mở ~~~~!! Chiến nào ~~~~!!” Kích hoạt trạng thái X 5 mà không hề cảm thấy chút áp lực khó chịu như ngày thường, có thể thoải mái chiến đấu thời gian dài, ít nhất điểm này con quỷ hút máu kia không lừa dối mình, vậy thì chiến thôi ~~~~!!

Cơ thể tựa như tia sét nhanh chóng lao thẳng về phía trước, khễ cúi người xuống né qua cú quét đao của con quái thú lao tới đầu tiên, mặc kệ không thèm quan tâm tới hần, vung chùy quét thẳng con quái thú chạy theo phía sau.

Boong ~~~~~~!!!

Tiếng va đập tựa như dùng búa vỡ thẳng vào miếng ván sắt vang lên, ngực của con quái thú hứng trọn cú quét chùy phát ra vô số tia lửa xoẹt như pháo hoa, ngực bị lõm hẳn vào trong, miệng gào lên một tiếng đau đớn, cơ thể bị quét bay ra xa.

Chưa dừng lại ở đó, cú quét chùy nhanh chóng thu lại, tạo ra tư thế đâm thẳng về phía trước, dưới ánh mắt kinh ngạc khó tin của con quái vật chạy song song với con quái thú vừa bị quét bay ra xa, trục tiếp chọt thẳng vào ngực hần.

Boong ~~~~~!!

Lại thêm một con chịu chung số phận của con đi trước, bị đâm bay ra xa. Động tác của Dương Kiệt nhanh như sóc, cú đâm vừa kết thúc, lập tức bật ngược trở lại, vẽ thành đường vòng cung đẹp mắt bổ thẳng vào đầu của con quái thú đầu tiên đã lơ trón lúc ban đầu.

Boong ~~~~~!!!

Cái đầu con quái thú đáng thương trực tiếp bị vỗ thụt vào cổ, cơ thể loạng choạng có thể ngã bất kỳ lúc nào. Nếu như là người thường, e rằng đã chết ngay tại chỗ rồi đấy.

pằng ~~~ pằng ~~~~!!

Dương Kiệt vừa mới rút lại vũ khí về bên mình, phần ngực trực tiếp hứng trọn hai cú chém của hai con nhân thú còn lại vào người. Cơ thể chỉ khẽ run lên một cái và giật lùi về phía sau vài bước, trên môi mang theo nụ cười chế giễu sau giáp sắt, lạnh lạnh nói: " Các người định gãi ngứa cho ta đó hả??"

Đòn tấn công của hai con nhân thú hoàn toàn không đủ sức phá vỡ phòng thủ của Dương Kiệt. Đánh vào ngực chỉ khẽ phát ra những đóm lửa nhỏ như cây hàn đang hàn vào ván sắt, nhưng hoàn toàn không khiến anh ta bị đau nữa là, nói chi bị thương chứ!

Dưới ánh mắt kinh ngạc hoảng sợ của hai con nhân thú, Dương Kiệt tung người nhảy lên, cơ thể xoay tròn theo tư thế “ Thần Long Bãi Vĩ”, chân phải giơ thẳng ra, quét thẳng vào đầu ở hai con quái vật còn lại vẫn còn đang ngơ ngác khó tin.

Pằng ~~~ pằng ~~~~~!!!

Cú đá quét đầy uy lực của Dương Kiệt đá bay hai con quái thú tông gãy ba bốn cây đại thụ mới té ngã xuống đất, anh ta nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, hai tay chống eo, mang theo vẻ “bố mày là thiên hạ vô địch” hí hửng cười lớn.

Bất ngờ, kinh ngạc, khó tin xen lẫn trong tâm trí của tên thủ lĩnh đang đứng quan chiến ở phía xa.

Chẳng lẽ bí pháp của con heo mập không bị ảnh hưởng bởi cảnh giới sao?? Không thể nào ~~~~!!

“Lên, lên, xông lên xé xác nó cho ta ~~~~!!!” Tên thủ lĩnh quay sang đám thuộc hạ đang nằm thoi thót trên mặt đất gào thét đầy phần nộ.

Hắn vẫn không ý định tự ra tay. Ít ra trước khi nắm rõ thực lực của Dương Kiệt, hắn không có ý định dấn thân vào chuyện nguy hiểm này. Lỡ lật thuyền giữa sông thì khổ.

Thủ lĩnh lên tiếng, không còn cách nào khác, ngoại trừ tên bị vỗ thụt đầu vào cơ thể, bốn tên còn lại gắng sức đứng bật dậy, gào thét đầy phần nộ, dốc hết toàn bộ sức lực của mình, thi triển tuyệt học mạnh nhất tấn công Dương Kiệt.

“Đao phá sơn hà, trăm ~~~!!” “Thần thương phá thiên, chết này ~~~!!” “Càn Khôn Thất Sát Trảm, trăm ~~~~!!” “U Minh Huyết Chảo ~~~~~!!!”

Bốn chiêu tuyệt học uy lực phi thường cùng lúc bắn thẳng về phía Dương Kiệt, có xu thế nuốt chửng cơ thể “nhỏ bé” của anh ta bất kỳ lúc nào.

“Hừ, trò trẻ con, xem bố mày đây ~~~!!” Dương Kiệt chẳng mảy mảy run sợ trước những đòn tấn công của đối phương, tay phải nắm chặt cán

kiếm ở đai lưng, chẻ mạnh ba nhát xuống.

“ Mango slash ~~~~~!!”

Hai tay nắm chặt cán chùy, cơ thể tựa như cái chong chóng quay tròn tại chỗ, động tác như mấy vận động viên thể dục chơi trò ném chùy vậy.

Uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~.....!!

Vô số trái xoài dạng khí sáng lấp lánh từ mũi chùy quét ra bắn về phía trước. Những trái xoài khí khẽ chạm nhẹ vào đòn tấn công của kẻ địch, lập tức đánh tan tã cả. Không dừng lại ở đó, tiếp tục bắn thẳng về phía đám quái thú vẫn đang mang theo vẻ mặt ngơ ngác không tin những gì đang xảy ra trước mắt. Trực tiếp chụp thẳng vào đầu chúng, kéo cơ thể chúng lại tạo thành một hàng dọc đối diện với Dương Kiệt.

“ Haha ~~, hóa kiếp tại đây, lên nào ~~~~!!” Chẻ mạnh thanh kiếm đai lưng ba lần, hai chân nhún mạnh xuống đất, cơ thể tung người nhào lộn trên không trung, chân phải giơ thẳng về phía trước: “ Phì Lũ Lôi Đình Phi Cước, chết này ~~~~!!”

Cơ thể Dương Kiệt tựa như bị bao bọc bởi những tia sét màu xanh lam có hình dáng giống như một trái xoài, tựa như mũi tên xé gió cắm thẳng về phía đám quái thú đã bị khóa lại tạo thành hàng dọc ở phía dưới.

Phì Lũ Lôi Đình Phi Cước được lấy ý tưởng từ chiêu “ Rider Kick” của các siêu nhân bịt mắt, nên lúc này sử dụng, tuyệt đối là uy lực kinh người và thích hợp.

Dương Kiệt tựa như hóa thân thành mũi khoan trực tiếp khoan xuyên qua cơ thể của bốn con quái thú đang vùng vẫy né tránh ở phía dưới, nửa quỳ đáp xuống mặt đất, từ từ đứng dậy quay người lại nhìn về phía đám quái thú vừa bị xuyên tâm lúc nãy.

Chỉ thấy phần ngựa của bốn con quái thú xuất hiện một cái lỗ khổng lồ, miệng lỗ không ngừng nhấp nháy những tia sét màu xanh lam tựa như những con rắn nhỏ đang lượn lờ. Chúng chỉ kịp gào lên một tiếng đầy đau khổ, cơ thể tựa như bị gắn bom trong người, nổ tung banh xác, hình thành khói lửa ngút trời.

Uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~!!!

“ Dính dong, bạn tiêu diệt được 1 tông sư tầng thứ 2, nhận được 12000000 điểm kinh nghiệm.”

“ Dính dong, bạn tiêu diệt được 1 tông sư tầng thứ 2, nhận được 12000000 điểm kinh nghiệm.”

“ Dính dong, bạn tiêu diệt được 1 tông sư tầng thứ 2, nhận được 12000000 điểm kinh nghiệm.”

.....

Tiếng nổ kinh nghiệm vang lên mới êm tai làm sao, giết chết 4 tên tông sư tầng thứ 2, trực tiếp thu về 48 triệu điểm kinh nghiệm. Con đường thăng cấp không còn quá xa nữa rồi.

“ Vẫn còn hai tên!” Đợi tới khi vụ nổ kết thúc, Dương Kiệt lập tức quay đầu lại nhìn về tên thủ lĩnh. Còn tên bị vỡ thụt đầu vào cơ thể đang nằm hấp hối ở xa, có thể giải quyết lúc nào cũng được, quan trọng nhất là xử lý tên thủ lĩnh khó nhằn trước tính sau.

Chỉ là, vừa quay đầu lại nhìn, còn đâu nữa bóng dáng của tên thủ lĩnh, hắn đã bỏ trốn từ lúc nào rồi.

Thì ra là trong lúc Dương Kiệt thi triển Phì Lũ Lôi Đình Phi Cước, uy lực từ trên người anh ta phát tán ra đã khiến tên thủ lĩnh giật mình hoảng

hốt, phát hiện thực lực của anh ta lúc này đã lớn mạnh hơn cả mình, cho dù đặt mình đứng vào vị trí của bốn tên thuộc hạ kia, dính phải cú đá đáng sợ kia, cũng chỉ có chết chứ không thể sống nổi cho mà xem.

Tranh thủ Dương Kiệt đang tập trung tấn công đám thuộc hạ, nhanh chóng quay đầu bỏ chạy không chút do dự. Hoàn toàn không có ý định ở lại chờ chết hay ra tay ngăn cản giải cứu thuộc hạ gì cả.

Mấy tên phế vật kia chết thì chết đi, đâu liên quan gì tới mình, mạng sống của mình quan trọng nhất.

Đó chính là quan điểm của tên thủ lĩnh bỉ ổi kia.

Dương Kiệt mang theo vẻ mặt “thật không thể tin nổi” dưới lớp giáp sắt nhìn chăm chăm vào vị trí mà tên thủ lĩnh đã biến mất.

Có thể vô liêm sỉ tới thế sao?

“Bỏ rơi đồng bọn thuộc hạ không chút do dự, cong đuôi bỏ chạy nhanh còn hơn cả con thỏ, tên khốn này tuyệt đối là người làm đại sự mà.” Lắc đầu thở dài một tiếng, tên khốn đã bỏ trốn, không còn cách nào khác, bước tới bên cạnh tên quái thú còn đang hấp hối trên mặt đất, tặng hắn một cú hóa kiếp cuộc đời đầy tội ác và đau khổ của hắn, mới thoát khỏi trạng thái biến hình, quay trở về hình dạng thật của mình.

5 tên tông sư tầng thứ 2 thu về 60 triệu điểm kinh nghiệm, còn thiếu tới 5 triệu điểm nữa mới có thể thăng cấp. Nếu như tên khốn thủ lĩnh không bỏ trốn thì hay biết mấy, dứt điểm hắn xong, lập tức thăng thêm một cấp còn dư dả ra nữa là.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 131: "Phi Long Đại Nhân"

Bước tới trước mặt Dương Diễm và Hạ Cơ, phát hiện cả hai đang dùng ánh mắt dị thường nhìn chăm chăm vào mình, lầm tưởng rằng họ đang kinh ngạc bất ngờ và ngưỡng mộ bản thân, Dương Kiệt hí hửng dùng tay vuốt vuốt mái tóc của mình, cười nói: “ Thế nào, kinh ngạc lắm hả? Bất ngờ lắm sao? Không cần phải ngưỡng mộ anh, vì anh chỉ là truyền thuyết mà thôi.”

“ Ngưỡng cái đầu mi á, khai mau heo mập, bộ thánh giáp đó người chôm của ai đấy!!” Hạ Cơ mang theo ánh mắt như nhìn thẳng khờ phóng về phía Dương Kiệt, cười lạnh nói.

“ Này này, đừng có vu khống à nha, cho dù là người quen tôi cũng sẽ kiện cô đấy. Bộ thánh giáp này.... Khoan đã, cô gọi đó là bộ thánh giáp, chẳng lẽ cô đã từng nhìn thấy qua đai lưng biến hình này sao?” Nhìn thấy đối phương dám chất vấn mình đang sài đồ chôm chĩa, Dương Kiệt lập tức hùng hổ cân cổ lên cãi, nhưng đột nhiên phát hiện có gì đó sai sai thì phải, ngơ ngác hỏi.

“ Xì, tưởng ai cũng quê mùa như ông sao? Tuy hình thức kích hoạt và ngoại hình có chút khác biệt, nhưng đích thị là thánh giáp không sai.”

Mẹ kiếp ~~~! Vậy mình không phải đang dùng hàng độc quyền rồi ~~~!! Thánh giáp, đai lưng biến hình ở thế giới này gọi là thánh giáp!! Chẳng lẽ con quỷ hút máu kia đã lừa mình sao??

“ Cho hỏi, thánh giáp mà cô vừa nói, có bán ở Huyền Thiên Đại Lục sao? Giá cả là nhiêu vậy?” Còn nước còn tát, chỉ mong thánh giáp không dễ

mua hoặc có giá trên trời, mới gỡ gạc được chút tâm lý bị con quỷ hút máu đi lừa dối mình.

“ Ở khu vực U Châu tuy hơi hiếm chút, nhưng không phải không có, điểm hình là ngũ đại tông môn đều sở hữu thánh giáp trong kho bảo tàng của mình. Muốn phổ biến thì phải đi tới khu vực trung ương, nơi đó các thương hội lớn đều có bán cả. Bộ thánh giáp lúc này của ông hình như là thánh giáp trung cấp, có giá dao động từ 2 tới 3 tỷ linh thạch ở khu vực trung ương thì phải.” Hạ Cơ khẽ dúm mày suy nghĩ một hồi, giải đáp câu hỏi của Dương Kiệt.

“ 2, 2 tới 3 tỷ, linh thạch trung cấp, cao cấp hay tuyệt phẩm vậy??” Mặc dù trong lòng đã trầm xuống bắt đầu nổi giận lôi đình, nhưng vẫn cắn răng hỏi cho ra lẽ.

“ Trung cấp? Cao Cấp? ông đang nằm mơ à? Thánh giáp trung cấp cũng không phải là thứ gì quá quý hiếm, chỉ có giá 2 tỷ linh thạch cấp thấp thôi.” Hạ Cơ không bỏ qua cơ hội chế giễu con heo mập trước mặt cười khinh thường nói.

Dương Kiệt tựa như bị sét giáng thẳng vào người, ngơ ngác cứng người nhất thời nói không nên lời.

Giá món đồ chỉ 2 tỷ linh thạch mà con quỷ hút máu khốn khiếp kia dám lấy mình gấp đôi là 4 tỷ, đồ trời đánh kia, bố mày thề không đôi trời chung với mày ~~~!!!

“ Cho hỏi câu cuối, điều kiện để sử dụng thánh giáp của Huyền Thiên Đại Lục là như thế nào?” Cố gắng kiềm nén cơn phần nộ muốn giết người lại, cắn răng hỏi thêm câu hỏi cuối cùng.

“Thánh giáp của Huyền Thiên Đại Lục? Chẳng lẽ thánh giáp của ông không phải...” “Đừng hỏi nữa, hãy trả lời câu hỏi của tôi trước đã.” “Hừ, này, ông đang ra lệnh cho lão nương đó hả?” “Không dám, không dám, đệ lỗ lòi, mong tử tử chỉ giáo cho ạ.” Nếu như không phải muốn biết rõ điều kiện kích hoạt thánh giáp của thế giới này có tồn kém hơn của mình nhiều không, còn lâu mới nhẹ giọng với ả lảm chuyện khó ưa này đây, ta nhìn ~~!!

Hài lòng với thái độ xuống nước của đối phương, Hạ Cơ phóng ánh mắt “thế là biết điều đấy cưng” về phía Dương Kiệt, đặc chí nói: “Lão nương đã từng nhìn thấy qua mẫu thân kích hoạt thánh giáp một lần trong lúc giao chiến với một đại năng đáng sợ khác. Hình như chỉ cần một viên linh thạch cao cấp là có thể duy trì năng lượng của thánh giáp giao chiến liên tục trong một ngày trời thì phải.”

Một viên linh thập cao cấp, tương đương một trăm ngàn viên linh thạch cấp thấp cho một ngày, một năm là ba mươi sáu triệu năm trăm ngàn linh thạch, mười năm là ba trăm sáu mươi năm triệu linh thạch, hai tỷ chênh lệch có thể duy trì trạng thái sử dụng thánh giáp hết sáu, bảy chục năm liền. Thế mà con quỷ hút máu trời đánh kia không chỉ bán giá cao cắt cổ, trạng thái biến hình chỉ duy trì được 30 phút, muốn kéo dài thêm phải tăng cấp, mới từ cấp 1 lên cấp 2 đã tốn một tỷ, từ cấp 2 lên cấp 3 thì sao? Rồi cấp 4 cấp 5 gì đó, để đạt tới mức duy trì trạng thái biến hình cả ngày phải tốn hết bao nhiêu linh thạch nhỉ?

“Con quỷ hút máu trời đánh kia, nguoi ra đây, ta bảo đảm không đánh chết nguoi, AAAA~~~~~!!” Bị lừa một vốn quá đau, Dương Kiệt phần nộ tới mức không tự chủ lao tới trước một cây đại thụ ở gần đó, dưới ánh mắt kinh ngạc hoảng hốt của hai người, đầu không ngừng đập thẳng vào đó, trong lòng phần nộ tới cùng, chửi cha mắng mẹ con quỷ hút máu

khốn nạn đó, tất nhiên là không thể thiếu tổ tiên mười tám đời của nó luôn rồi.

Dường như hệ thống cũng cảm thấy chột dạ nên lặng đi đâu mất tiêu, không chút phản ứng trước những câu chửi hét một cách thậm tệ của Dương Kiệt nhắm vào mình, có vẻ như mày thích chửi gì cứ chửi, bố mày lấy tiền rồi xem như không nghe không thấy và không biết gì nữa.

Tồn bốn tỷ linh thạch chỉ mua về một sản phẩm bị lược bớt tính năng, trong khi sản phẩm hoàn chỉnh chỉ có giá rẻ hơn gấp đôi, không nổi điên mới là lạ á, cây đại thụ “đáng thương” bị cái “đầu heo” của Dương Kiệt đập gãy làm đôi.

“Chỉ, chỉ là...” “Chỉ là cái gì??” Hai mép mắt chảy đầy nước mắt, ứ miệng quay đầu nhìn về phía Hạ Cơ, chờ đợi những lời đàm tiếu chế giễu của đối phương.

“Chỉ là thánh giáp của ông dường như là sản phẩm đặc biệt thì phải. Thông thường thì thánh giáp chỉ đơn thuần gia tăng thực lực cho người mặc nó vào, và không có vũ khí đi kèm, ngoài ra cũng không có tuyệt học kỹ năng riêng biệt như thánh giáp của ông.” Hạ Cơ vừa dùng ngón tay vuốt vuốt cằm mình vừa dúi mày suy nghĩ nói.

Nghe xong lời nói của Hạ Cơ, đôi mắt Dương Kiệt lập tức rực sáng. Thì ra đai lưng của bố mày là sản phẩm cao cấp, nên mới có giá cao vậy.

Chỉ còn cách dùng lý lẽ như thế này để xoa dịu cơn phần nộ mua hớ của mình, dễ dễ chịu hơn chút mà thôi.

“Dính dong, đúng thế, đúng thế, đai lưng biến hình này là sản phẩm cao cấp, mấy cái thánh giáp tào lao của thế giới này sao mà sánh bằng được chứ, hệ thống luôn mang tới sản phẩm hàng đầu thế giới cho quý khách,

thật không thể tin nổi một sản phẩm như thế mà chỉ bán với cái giá rẻ như cho, chúng tôi gọi đó là "chất" ....”

“Chất cái đầu người á ~~!! đã bán hàng lừa đảo mà còn ở đó già mồm, Biền ~~~~~!!!” Nghe xong câu giải thích “cứu bò” của Hạ Cơ, con quỷ hút máu lại lần nữa lộ diện, hí hửng lên tiếng ba hoa tung hô về những sản phẩm có một không hai mà mình đã bán cho Dương Kiệt. Cái giọng điệu quảng cáo giống hệt như một giáo chủ truyền giáo bán sản phẩm mà anh ta vô cùng phản cảm ở thế giới của mình, khiến Dương Kiệt phần nộ gào lớn một tiếng, trực tiếp khóa chức năng giao lưu, không thèm nghe những lời nói đầy “gian dối” của con quỷ hút máu trời đánh đó nữa.

Mẹ kiếp, cái thứ giọng điệu đó không biết là con quỷ hút máu này học của gã giáo chủ kia hay gã giáo chủ kia học của hắn đây, sao giống nhau thế này nhỉ?

“Lên đường thôi, phải tìm cho bằng được tên khốn đầu sư tử kia, giết hắn bằng mọi giá ~~~~!!!”

Cố gắng thu xếp lại tâm trạng của mình, trực tiếp vẫy vẫy tay ra hiệu cho Dương Diễn và Hạ Cơ, đồng thời không quên việc truy sát tên thủ lĩnh đã bỏ trốn lúc nãy. Không chỉ muốn giết hắn để kiếm đủ điểm kinh nghiệm thăng cấp, ngoài ra còn định dùng tên khốn đó làm bia trút giận cho mình lúc này.

Dương Diễn và Hạ Cơ đưa mắt nhìn nhau một cái, có chút chịu không nổi tên khốn có máu điên và tính khí thất thường như thế này. Nhưng cũng chỉ do dự vài giây, nhanh chóng đuổi theo phía sau Dương Kiệt đang hùng hổ hiên ngang đi sâu vào trong khu rừng Nhân Thú.

Hì hục ~~ hì hục ~~~~~!!

Rầm ~~~~~!!!

Cái cơ thể nặng nề của tên thủ lĩnh đã bỏ trốn rơi ngã sóng soài trên mặt đất, hít thở một cách dồn dập, sắc mặt vẫn còn chưa hết tái xanh vì hoảng sợ.

“ Mẹ, mẹ kiếp, không ngờ con heo mập đó lại sở hữu bí pháp và thánh giáp đáng sợ như thế này, nếu như mình có những thứ đó thì.....” Mặc dù lòng tham nổi lên ngùn ngụt, nhưng vẫn không mất hết lý trí, lúc này lao ra cướp thánh giáp của con heo mập đó, chẳng khác nào đâm đầu vào chỗ chết cả. Phải tìm cách, đúng thế, phải suy nghĩ tìm phương pháp hoàn hảo mới được.

Trong đầu đột nhiên lóe qua một dòng suy nghĩ, trên khuôn mặt sư tử xấu xí lộ ra nụ cười gian hiểm. Hít sâu một hơi vào người, từ dưới đất đứng bật dậy, quay đầu về phía hướng đông sâu vào trong khu rừng Nhân Thú, cơ thể tựa như cơn gió lốc phóng thẳng về phía trước và biến mất hút vào trong đó.

Di chuyển hết nửa ngày trời, cuối cùng tên đầu sư tử đã xuất hiện ngay trước một tòa kiến trúc nhân tạo khổng lồ nằm gần vị trí trung tâm của khu rừng Nhân Thú.

Tòa kiến trúc này có diện tích rộng gần cả ngàn mét vuông, do vô số viên đá xám xanh khổng lồ xây dựng mà thành. Tựa như một toàn kiến trúc lâu đài kiên cố nằm sừng sững giữa khu rừng.

Nhìn chằm chằm vào tòa kiến trúc ở trước mặt, trong đôi mắt tên đầu sư tử khế lóe qua tia sáng căm thù và phẫn nộ, nhưng nhanh chóng được hấn

che giấu đi. Hít sâu một hơi vào người, rảo bước bước thẳng về phía lối vào của tòa lâu đài.

“ Đứng lại ~~~!!” “ ai đó ~~~~~!!” Vừa bước tới gần lối vào, lập tức bị hai con quái thú khác có đầu con cáo và con hươu cản lại. Ủng hộ chính chủ vào ngay ++ TR UMtruyen.O R G ++

“ Ôi trời nhìn kìa, đó chẳng phải là kim sư đại nhân sao? Haha, sao không chui rút trong cái động của mình mà dám bén mảng tới nơi này thế, bộ không nhớ mệnh lệnh của “Phi Long đại nhân” của bọn ta rồi sao? Hay là dạo này cái động chuột của nhà ngươi bị ai đó đập nát luôn rồi, phải đi lang thang đây đó chẳng??”

“ Thôi nào, thôi nào, dù sao cũng từng là đồng bọn với nhau, nói thế chẳng khác nào chê cười kim sư đại nhân ngay cả cái động của mình cũng không giữ nổi sao? Hahaha ~~~~~!!” Nhìn rõ khuôn mặt của tên đầu sư tử, hai tên phụ trách canh gác ngoài cổng không kềm được khẽ ngo người, nhưng nhanh chóng bưng tỉnh, không ngừng phóng những nụ cười và lời nói đầy chế giễu về phía đối phương.

Tên đầu sư tử đã giận tới nỗi toàn thân run rẩy. Vừa mới bị con heo mập truy sát đuổi cổ khỏi lãnh địa của mình, giờ đây lại bị hai tên phế vật tông sư tăng thứ khinh thường chế giễu, nếu như không phải vì quy định của khu rừng Nhân Thú và đang mưu mô nhắm vào tên thủ lĩnh của đối phương, e rằng đã một chương vỡ chết hai tên khốn miệng ngậm đầy phân ở trước mặt rồi.

Cố gắng nén lại cơn căm phẫn gần như muốn bùng nổ của mình lại, chấp tay thi lễ nói: “ Mong hai vị huynh đệ chuyển lời giùm cho “ Phi Long đại nhân” rằng, kim sư có việc muốn trao đổi với người ạ.”

“haha, trao đổi?? Người tưởng người là ai? “Phi Long đại nhân” là ai? Muốn trao đổi là trao đổi à? Người có tư cách gì ở đây? Mau mau rút về cái ổ chuột của người, còn lảng vảng ở nơi này, đội chấp pháp bắt gặp xử lý người thì đừng có trách à nha ~~~!!” “đúng, đúng, rút về cái ổ chuột của người ngay tức khắc.”

Dưới tiếng cười chế giễu của hai tên canh cổng, tên đầu sư tử chỉ cười lạnh nói: “Được thôi, chuyện này liên quan tới việc tranh giành hoàng kim nhân thú quả của mười ngày sau, nếu như vì các vị không báo cáo lại với “Phi Long đại nhân”, khiến ngài bị vượt mất cơ hội, sau này đại nhân truy cứu xuống, thì đừng có trách vì sao.” Không chút do dự quay người lại tạo ra tư thế rảo bước rời khỏi, vừa đi vừa lẩm bẩm nói nhỏ: “Phi Long đại nhân không thể giao dịch, vậy thì mình đi tìm “Bạch Hổ đại nhân” tiến hành giao dịch vậy.”

“Khoan, khoan đã ~~~~!!” Hai tên canh gác ngơ ngời khi nghe nói tới “hoàng kim nhân thú” quả, đợi tới khi bừng tỉnh đã nghe thấy tiếng nói lẩm bẩm của tên đầu sư tử, giật mình hoảng hốt vội vã đuổi theo phía sau cản lại không cho hắn rời khỏi.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 132: Chìa Khóa Để Thăng Cấp Của Nhân Thú

“ Thế nào? Hai vị muốn động tay với tại hạ??” Đôi mắt của tên đầu sư tử lóe qua tia sáng đầy phần nộ và sát khí, lạnh lạnh chát vắn.

“ không dám, không dám, Kim Sư đại nhân xin hãy bình tĩnh, tại hạ sẽ mau chóng đi bẩm báo với Phi Long đại nhân ngay tức khắc ạ.” Hai tên canh gác mang theo vẻ mặt nịnh hót cười nói với tên đầu sư tử.

“ Chẳng phải các vị vừa nói rằng tại hạ không đủ tư cách trao đổi với Phi Long đại nhân sao? Còn định đuổi cổ tại hạ về ổ chuột của mình sao? Sao giờ lại thay đổi rồi?” Tên đầu sư tử mang theo vẻ mặt cười mà không giống cười chế giễu hai tên phế vật ở trước mặt.

“ Đâu có, đâu có, chắc Kim Sư đại nhân nghe nhầm đấy thôi. Kim Sư đại nhân từng là thuộc hạ thân tín nhất của Phi Long đại nhân, sao lại không có tư cách trao đổi với đại nhân được chứ? Đại nhân hãy chờ týt, tại hạ sẽ đi bẩm báo với Phi Long đại nhân ngay tức khắc.” Hai tên đưa mắt nhìn nhau một cái, trong đôi mắt lóe qua tia sáng phần nộ trước lời nói có gai của đối phương, nhưng không dám biểu hiện ra, chỉ biết tiếp tục mang theo vẻ mặt như con chó luộc chín đầu hí hí cười nói.

Một trong hai tên nhanh chân chạy về phía lầu đài, tựa như đi bẩm báo với Phi Long đại nhân gì đó thì phải.

Mẹ kiếp, không còn cách nào khác, liên quan tới Hoàng Kim Nhân Thú Quả, nếu như sơ suất khiến Phi Long đại nhân vượt mất cơ hội giành được

Hoàng Kim Nhân Thú Quả, sau này việc này truyền tới tai đại nhân, không chừng bị đại nhân xẻo thịt cũng không chừng.

Bọn ta nhin ~~~~!!

Tên đầu sư tử chỉ cười lạnh đứng sang một bên chờ đợi, tên còn lại đứng ở gần đó có chút không biết phải làm sao, dưới ánh mắt soi mói đầy áp lực của đối phương, có chút thấp thỏm không yên.

Tuy biết rõ đối phương không thể giết mình, nhưng nếu như đập cho mình một trận toi bời hoa lá là hoàn toàn có thể. Nếu như trước kia sau lưng có Phi Long đại nhân đỡ lưng hẳn không dám, nhưng giờ hẳn có lá bài trong tay để trao đổi với đại nhân, cho dù hẳn đánh mình bán sống bán chết Phi Long đại nhân cũng sẽ không dúi mày lấy một cái cho mà xem.

Biết thế ngay từ đầu đừng trêu chọc đối phương cho rồi. Đúng là cái miệng hại cái thân mà.

Mỗi giây mỗi phút trôi qua tựa như kéo dài cả một thế kỷ đối tên canh gác còn ở lại bên cạnh đầu sư tử, cơ thể không tự chủ nhích ra xa nơi tên đầu sư tử đang đứng, sợ đối phương thượng cẳng tay hạ cẳng chân thì khô, trong lòng thầm trừ ẻo: “Tên khốn đó làm gì mà lâu thế này?”

Ắt xì ~~~~~!!!

Tên phụ trách vào bẩm báo vừa chạy ra khỏi lâu đài đột nhiên ắt xì liên hồi, dùng ngón tay xoa xoa mũi, miệng lẩm bẩm nói: “Sao tự nhiên ắt xì thế này? Chắc có em nào đang nhắc tới mình chẳng?” vừa khoái trí vừa nhanh chân chạy tới trước mặt tên đầu sư tử, khẽ cúi người nói: “Kim Sư đại nhân, Phi Long đại nhân mời đại nhân vào đại sảnh để gặp người ạ.”

“Dẫn đường.” Tên ở lại vừa thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy đồng bọn đã quay trở về, giật mình hoảng hốt khi phát hiện đầu sư tử bước ngang qua

mình, dùng tay vỗ nhẹ một cái lên vai mình và mang theo nụ cười sâu sắc, khiến hắn không kiềm được run bắn cả người lên, mồ hôi lạnh chảy đầy trên trán.

“ Hahahaha ~~~~!!!” Tiếng cười đầy đắc chí của đầu sư tử kéo dài không dứt bên tai của tên canh gác, khiến hắn vừa phẫn nộ vừa lo sợ, nhưng lại không biết phải làm sao.

Đầu sư tử theo chân tên phụ trách bấm báo nhanh chóng đi tới đại sảnh rộng gần hai trăm mét vuông ở trung tâm lâu đài, kiến trúc đại sảnh xa hoa lộng lẫy, trên tường vô số hoa văn hình ảnh sông núi thú rừng được chạm khắc một cách công phu đẹp mắt. Ngay chính giữa trung tâm của đại sảnh là một bức thềm cao gần hai mét bị bao quanh bởi một con sông giả do hai chiếc cầu bằng gỗ điêu khắc ngay chính diện bắt qua. Trên bức thềm có thể nhìn thấy một bóng người đang ngồi trên một chiếc ghế bằng pha lê sáng lấp lánh có hình dáng giống như một con phi long đang uốn quanh cơ thể lại.

Bóng người ngồi trên ghế pha lê có khuôn mặt giống như một con dực long ở Trái Đất, mỏ nhọn đầu nhọn nhô cao, toàn thân được bao phủ bởi lớp vỏ kim loại màu xám bạc đặc trưng của nhân thú, bàn tay với móng tay dài cong sắc nhọn vô cùng đang một tay chống cằm một tay để lên đùi với tư thế nửa ngồi nửa nằm, đáng sợ nhất là phía sau lưng hắn tựa như gắn thêm một đôi cánh như xương cốt mỗi chiếc dài gần 3 mét đang không ngừng quét qua quét lại liên hồi.

Đứng ngay phía sau lưng hắn là hai cô gái loài người có sắc đẹp tuyệt trần với bộ đồ mỏng tanh như không mặc đang tay cầm cây quạt lông vũ lớn đang quạt gió cho hắn để xua đi cái nóng gắt vốn có ở khu rừng Nhân Thú này.

Những cô gái loài người này có thể sinh sống trong khu rừng này, là do Phi Long đã sử dụng dấu ấn nô lệ Nhân Thú khảm vào người của họ, khiến họ trở thành một phần của khu rừng Nhân Thú, không bị bài trừ bởi từ trường của bí cảnh nữa.

Chỉ là kích hoạt dấu ấn nô lệ như thế này khá tốn sức, nếu như không phải vô cùng mong muốn biến đổi phương thành một thành phần trong khu rừng mà mang theo hình dáng của loài người, không Nhân Thú nào thích làm thế cả.

Và sở thích của Phi Long chính là bắt những đệ tử nữ tham gia thí luyện của ngũ đại môn phái có sắc đẹp đi lạc vào trong khu rừng Nhân Thú này, biến họ trở thành nô lệ, thê thiếp của mình.

Và người bị khảm dấu ấn nô lệ vào, sẽ bị trút sạch tiềm năng, mãi mãi không thể rời khỏi khu rừng như thuộc tính sau khi phục dụng Nhân Thú Quả, chỉ là họ vẫn mang hình hài của loài người mà thôi.

Tên này không ai khác chính là chủ nhân của một khu vực rộng lớn ở gần vị trí trung tâm khu rừng Nhân Thú, phía dưới cai trị gần cả chục nhóm thế lực lớn nhỏ khác nhau tại đây, cảnh giới đạt tới tông sư tầng thứ 6 đáng sợ, Phi Long đại nhân.

Ngoại trừ Phi Long ra, còn có vô số nhân thú có hình thú khác nhau đứng xếp thành hai hàng ở xung quanh đầu sư tử, đều là những thuộc hạ có số má trong thế lực của Phi Long cả. Ai nấy đều mang theo vẻ mặt cười trên sự đau khổ của người khác phóng về phía đầu sư tử, tựa như ngụ ý muốn nói rằng: Mày chán sống rồi hay sao mà còn dám vác mặt tới nơi này.

Đầu sư tử không còn dám mang theo vẻ mặt đắc chí ban nãy khi đối diện với Phi Long đại nhân, đặc biệt là ánh mắt đầy uy hiếp của đối phương tựa như vô số con dao sắc nhọn phóng thẳng về phía mình, mặc dù đang cố

gắng kèm chế để không bị mất mặt, nhưng cơ thể vẫn không tự chủ run rẩy liên hồi.

“ Tên khốn đó đã từng phục dụng Hoàng Kim Nhân Thú Quả rồi sao? Mới mười mấy năm trước vẫn còn là tông sư tầng thứ 4, giờ đã.....” Tên đầu sư tử không ngừng gào thét đầy phần nộ trong lòng. Tưởng rằng đối phương vẫn còn dậm chân tại chỗ, mình còn chút cơ hội báo thù, thế mà giờ nay đối phương đã tiến hóa thêm một bước nữa, vậy thì báo thù bằng niềm tin à?

Theo lý thuyết thì loài người khi phục dụng Nhân Thú Quả, tiềm năng trong người sẽ bị rút sạch, không còn có thể tiếp tục tu luyện đột phá nữa. Nhưng điều này không phải là tuyệt đối, Thiên Đạo không bao giờ đóng sập mọi lối vào của người tu luyện mà sẽ để lại lỗ khóa để mở cánh cửa đã bị đóng kín kia, và Hoàng Kim Nhân Thú Quả, chính là chiếc chìa khóa để mở cánh cổng đã đóng sập lại của Nhân Thú.

Tất nhiên, Hoàng Kim Nhân Thú Quả chỉ có tác dụng phục dụng trong ba lần đầu, mỗi lần phục dụng một quả sẽ thăng cấp ngẫu nhiên từ 1~ 3 cấp, nghĩa là nếu may mắn ba phần phục dụng đều thăng được cấp cao nhất, có thể gia tăng thêm chín cấp bậc nữa mà thôi. Và phải cách mười năm, Hoàng Kim Nhân Thú Quả mới nở hoa kết trái, mỗi lần kết được chín trái, trở thành mục tiêu tranh giành khốc liệt cho các Nhân Thú trong khu rừng, sự cạnh tranh khốc liệt như thế dần hình thành nhiều thế lực khác nhau tranh giành, kèm chế, và đàn áp lẫn nhau.

Tất nhiên là ai cũng muốn mình giành được Hoàng Kim Nhân Thú Quả, cho dù hết tác dụng phục dụng, ban thưởng cho đám thuộc hạ ở phía dưới, khiến cho thế lực của mình càng lớn mạnh, từ đó trở thành bá chủ trong khu rừng, không phải tốt hơn sao?

“ Kim Sư, còn dám vác cái mặt của người xuất hiện trước mặt ta sao??”
Đôi mắt nửa hé nửa nhắm của Phi Long đột nhiên mở to ra, một sức mạnh vô hình từ trên người hắt phóng thích ra, bắn thẳng về phía đầu sư tử đang thấp thỏm không yên ở phía dưới.

Uỳnh ~~~~~!!!

Đầu sư tử trực tiếp bị luồng sức mạnh vô hình đó hất bay ra xa, té ngã xuống đất, vũng máu màu xanh lam từ trong miệng phun bắn ra, nhuộm đầy trước ngực mình.

“ Đại, đại, đại nhân...” Mặc dù trong lòng hận không thể phang thây xẻ thịt đôi phương ra, nhưng đầu sư tử không dám biểu hiện trên khuôn mặt của mình, mang theo vẻ mặt đau khổ van xin khó khăn lên tiếng.

“ Nếu như không phải nghe người nhắc tới Hoàng Kim Nhân Thú Quả, ta sẽ đánh người thành tàn phế như mười mấy năm trước rồi tống cổ tới Hỏa Ngục Địa Đàng thêm lần nữa rồi.” Giọng nói lạnh lùng tàn nhẫn của Phi Long vang lên, khiến đầu sư tử không kiềm được toàn thân run rẩy vì hoảng sợ.

Thì ra trước kia đầu sư tử từng là thuộc hạ thân tín rất được Phi Long tín nhiệm. Nhưng trong một lần bắt sống một đám đệ tử thí luyện của ngũ đại tông môn, trong đó có một nữ đệ tử sở hữu sắc đẹp tuyệt trần, thứ đẹp nhất, hoàn hảo nhất tất nhiên là phải giành cho thủ lĩnh cầm đầu, nên vô cùng hiển nhiên bị Phi Long thu nhận làm ái thiếp của mình.

Nhưng sắc đẹp tuyệt trần của nữ đệ tử đó đã khiến không ít giống đực chết mê chết mệt, điên đảo tựa như bị hút đi linh hồn, thậm chí biết rõ nguy hiểm nhưng cũng không tự chủ phải đắm đầu vào. Và đầu sư tử là một trong những tên như thế.

Trong một lần lợi dụng Phi Long đi tham dự đại hội giao lưu các thế lực trong khu rừng Nhân Thú chưa về, đã thừa cơ sử dụng thuốc mê và lẻn vào phòng của nữ đệ tử đó, và cái gì tới cũng phải tới, Kim Sur thỏa mãn ước nguyện hưởng thụ thân thể của nữ thần trong mộng. Nhưng không ngờ trước khi rời đi, Phi Long đã âm thầm phái thuộc hạ thân tín bí mật canh giữ ái thiếp của mình, để đề phòng mấy tên đực chỉ biết dùng nửa cơ thể ở dưới để suy nghĩ kia, và việc hắn dám làm ô uế người phụ nữ của mình, tất nhiên là khiến Phi Long nổi giận lôi đình rồi.

Vì quy tắc tối cao trong khu rừng Nhân Thú, Nhân Thú không ra tay trảm sát đồng loại của mình. Nên Phi Long trực tiếp một tay vỗ chết vị nữ đệ tử kia, một món đồ chơi đã bị làm ô uế, không đủ tư cách tiếp tục tồn tại nữa.

Còn Kim Sur trực tiếp bị đánh thành tàn phế, sau đó bị ném vào Hỏa Ngục Địa Đàng, nơi đó sở hữu những ngọn lửa nóng trên cả chục ngàn độ bốc cháy ngày đêm liên miên không dứt, bất kỳ ai bị ném vào trong đó, sẽ ngày đêm bị những ngọn lửa đáng sợ đó thiêu đốt nhưng lại không thể gây chết người, nhưng những cơn đau đáng sợ tra tấn thể xác xen lẫn linh hồn liên miên không dứt như thế này, khiến những người chịu hình thù bị đốt chết đi còn hơn.

Và thế là Kim Sur phải trải qua ba năm trời bị hành hạ tra tấn trong Hỏa Ngục Địa Đàng mới được thả ra, trực tiếp bị ném ra khỏi lãnh địa của Phi Long, để hắn tự sinh tự diệt, suốt đời cấm không được bén mảng tới gần khu vực của Phi Long cai trị.

Lúc này nghĩ tới trải nghiệm đáng sợ ba năm trong Hỏa Ngục Địa Đàng, Kim Sur tựa như bị trút hết toàn bộ sức lực trong cơ thể, toàn thân mềm nhũn ngồi thẫn thờ như người mất hồn trên mặt đất, mặc cho tiếng cười chế giễu của những người có mặt ở đại sảnh.

“ Nói đi, nếu như không khiến ta cảm thấy hài lòng, ngươi đừng mong được lành lặn rời khỏi nơi này.” Phi Long phóng ánh mắt chán ghét về phía đối phương, lạnh lạnh nói. Nếu như không phải quy tắc tối cao của khu rừng, e rằng đã một tay vỗ chết tên khốn này cho bõ ghét rồi.

“ Dạ, dạ, bẩm Phi Long đại nhân, chuyện này thế này, cách nay không bao lâu, khu rừng Nhân Thú xuất hiện ba tên đệ tử tham gia thí luyện của ngũ đại môn phái, thực lực và tiềm lực tuyệt đối không tệ, thậm chí có tên sở hữu cả võ hồn cấp 9...”

“ Cái gì?? Võ hồn cấp 9???”

“ Có thể sao? Thiên tài vạn năm hiếm gặp, tuyệt đối là thiên tài vạn năm hiếm gặp ~~~!!”

“ Xì, thì đã sao nào, cho dù là thiên tài gì đi nữa, cũng đâu liên quan gì tới chúng ta, không phải sao?”

“ À cũng đúng, nếu như không phục dụng Nhân Thú Quả, chúng cũng đâu phải đồng loại của chúng ta, còn nếu đã phục dụng Nhân Thú Quả rồi, tiềm năng trong người bị rút sạch, ngay cả võ hồn cũng biến mất, vậy cũng như không.”

Vừa nghe thấy võ hồn cấp 9, cả đại sảnh lập tức vang lên những tiếng bàn tán xôn xao đầy khó tin, ngưỡng mộ, tất nhiên là không thiếu sự ghen tức rồi.

Ngay cả Phi Long cũng khẽ ngơ người một cái, nhưng nhanh chóng định thần lại, lạnh lạnh nói: “ Chẳng lẽ ngươi đi tới đây chỉ là để thông báo cho ta biết những thứ không liên quan tới ta thôi sao? Ngươi muốn chết hả ~~~~~!!”

Lại thêm một luồng áp lực đáng sợ trực tiếp chụp thẳng vào đầu của Kim Sur, khiến hắn vừa cố gắng đứng bật dậy lập tức quỵ ngã xuống đất, thậm chí đầu gối lúc quỵ xuống mạnh tới nỗi làm vỡ nứt luôn cả nền nhà, trên trán đã chảy đầy mồ hôi lạnh.

“ Dạ, dạ, không, không phải thưa Phi Long đại nhân, điều, điều thuộc hạ muốn...” “ câm ngay, ta không có tên thuộc hạ trời đánh như ngươi.” “ Dạ, dạ, tiểu nhân, tiểu nhân muốn nói chính là một tên đồng đội của hắn, trên người có sở hữu một bộ thánh giáp trung cấp ạ.”

“ Cái gì??? Thánh giáp trung cấp ~~~!!” “ không thể nào, chỉ là những tên đệ tử ngoại môn, sao có thể sở hữu thánh giáp được chứ?” “ Đúng thế, đúng thế, Kim Sur ngươi thật to gan, dám lừa dối cả Phi Long đại nhân sao? Ngươi thật đáng chết ~~~~!!”

Mặc dù miệng không ngừng gào thét chửi rửa tên đầu sư tử, nhưng nếu để ý kỹ, sẽ phát hiện trong đôi mắt của đám thuộc hạ của Phi Long đều lóe qua tia sáng tham lam.

Ngay cả Phi Long cũng không ngoại lệ, nhưng nhanh chóng được hắn che giấu đi, chỉ lạnh lạnh cười nói: “ Kim Sur, ngươi có biết rằng hậu quả như thế nào khi dám lừa dối ta chứ nhỉ??”

Lại thêm một áp lực đáng sợ từ trên người phóng thích ra chụp thẳng vào đầu của tên đầu sư tử.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 133: Bắt Đầu Ra Tay Với Thánh Hỏa Tông

“ Không, không dám thừa Phi Long đại nhân, những lời, lời tiểu nhân vừa nói, đều là sự thật, đều là sự thật cả ạ.” Kim Sur toàn thân run rẩy, không ngừng khấu đầu lớn tiếng khẳng định lời nói của mình.

Nhìn thấy biểu hiện của Kim Sur, Phi Long rơi vào trạng thái trầm tư, không chỉ hấn, các thuộc hạ ở phía dưới đều như vậy.

Tới lúc này người của Phi Long đã không còn nghi ngờ về lời nói của Kim Sur nữa.

“ Người đâu, bắt giam tên Kim Sur này vào đại lao cho ta.” “ Tuân lệnh ~~~~!!!” “ Phi, Phi Long đại nhân, vì sao, á, buông ta ra ~~~~!!!” Dưới ánh mặt kinh ngạc khó tin của Kim Sur, thuộc hạ của Phi Long từ hai phía nhào tới khóa chặt người hấn lại, chuẩn bị dẫn vào đại lao trong lâu đài “làm khách”.

“ Đừng tưởng ta không biết người đang tính toán những gì.” Phi Long cười chế giễu nói: “ Người cất công chạy tới nơi này thôi báo cho ta biết điều quan trọng kia, chẳng qua muốn ta ra tay giao chiến với kẻ đó, còn người lén lén ần núp đâu đó theo dõi, đợi tới khi hai phe giao chiến trọng thương, người sẽ nhảy ra chơi trò “ Chai cò cắn nhau, ngư ông đắc lợi” đúng không nào? Một kẻ thù có thể đánh đuổi truy sát người, thực lực tuyệt đối không tệ, trong quan điểm của người vẫn cho rằng thực lực của ta vẫn còn nằm chết ở mười năm trước, nên vô cùng tự tin chạy tới lôi ta vào cuộc, đúng không nào?”

Kim Sur sắc mặt tái nhợt khi mọi suy tính mưu mô của mình đã bị đối phương phát hiện, nhất thời nói không nên lời.

“ Quan trọng nhất là, thông tin mà ngươi mang tới vô cùng quan trọng, phải giữ bí mật tuyệt đối, nếu như để lan truyền tới tai các thủ lĩnh của thế lực khác, sẽ khiến ta vô cùng đau đầu đấy.” Phi Long cười chế giễu nói.

Kim Sur mưu mô hay không mưu mô không quan trọng, và bản thân hắn vô cùng vui vẻ trở thành chai cò cần với tên sở hữu thánh giáp kia, nhưng Kim Sur muốn làm ngư ông ư? Ngươi còn chưa đủ tư cách đấy! Và Phi Long không muốn nhìn thấy một ngư ông nào xuất hiện, nên vô cùng quả quyết cho người tổng giam Kim Sur vào trong đại lao để giám sát hắn, không cho hắn đi ra bên ngoài lan truyền tin tức. Đợi tới khi giải quyết chuyện này xong, mới xử lý tới tên ngu xuẩn này.

Kim Sur lúc này đã hối hận tột cùng, nếu như trên đời này có thuốc hối hận để uống, hắn chỉ muốn cho tới khi nào no căng vỡ cả bụng mà thôi. Vừa lớn tiếng gào thét chửi rủa, vừa bị người của Phi Long lôi thẳng vào trong đại lao trong lâu đài.

“ Lập tức cho người định vị vị trí của nhóm đệ tử thí luyện đang lảng vảng trong khu rừng, có thông tin gì lập tức báo cáo cho ta biết ngay. Lần này ta sẽ đích thân ra tay.” Phi Long quét ánh mắt lạnh lùng tràn đầy sát khí về phía đám thuộc hạ của mình, lạnh lạnh nói: “ Không ai được tùy tiện hành động, đừng tưởng ta không biết trong đầu các ngươi đang nghĩ gì. Nhưng trước khi làm thứ gì đó, hãy suy nghĩ lại hậu quả mình có thể hứng chịu nổi không? Tên Kim Sur ngu xuẩn từng là một tấm gương sáng để các ngươi noi theo đấy, hừ ~~~~~!!” Câu nói vừa dứt, khí thế của tông sư tầng thứ 6 từ trên người phóng thích ra, chụp thẳng vào đầu của đám thuộc hạ còn đang suy tính kiếm lợi ở phía dưới.

‘ Không dám, thuộc hạ tuyệt đối trung thành với Phi Long đại nhân ạ.’ Cả đám toàn thân run rẩy, hơi thở khó khăn gấp rút, toàn thân chảy đầy mồ hôi lạnh, khó chịu vô cùng trước khí thế đáng sợ của Phi Long, lập tức rũ bỏ những suy tính không thiết thực của mình, vội vã quỳ xuống mặt đất, run giọng lên tiếng ngỏ lời trung thành tuyệt đối với thủ lĩnh.

“ Hừ, vậy thì tốt, hãy yên tâm, chỉ cần các ngươi trung thành với ta, sau này tránh giành hết Hoàng Kim Nhân Thú Quả, tất nhiên là không thể thiếu phần của các ngươi rồi.” Phi Long hài lòng trước uy quyền của mình đối với đám thuộc hạ, vừa đám vừa xoa, đập xong một gậy lại tặng lại viên kẹo dụ ngọt chúng, để chúng đừng có những suy nghĩ tiêu cực.

“ Đa tạ, xin đa tạ Phi Long đại nhân ạ, thuộc hạ chắc chắn sẽ tận tụy trung thành, hết mình hoàn thành những mệnh lệnh được giao của Phi Long đại nhân ạ.” Nghe thấy có cơ hội chia phần, mặt mày ai nấy đều rực sáng hăm hở, mặc dù trong lòng biết rõ tỷ lệ được chia phần không cao. Nhưng lỡ như Phi Long đại nhân thấy mình trung thành năng nổ được việc, rồi lòng thương ban cho một trái thì sao để đào tạo mình thì sao?

Đám thuộc hạ phần khích cúi người chào Phi Long một cái, sau đó nhanh chóng đứng bật dậy chạy ra khỏi đại sảnh, đi truy tìm tung tích của nhóm Dương Kiệt trong khu rừng Nhân Thú.

Phi Long tất nhiên là không ngại thơ tới nỗi cho rằng bằng một lời uy hiếp, một lời hứa hư vô mà khiến đám thuộc hạ toàn tâm toàn ý làm theo ý chí của mình. Nhưng thì đã sao nào, chỉ cần thực lực bố mày lớn mạnh hơn tụi bây, cho dù trong lòng tụi bây muốn tạo phản, có cho mười cái gan tụi bây cũng không dám nữa là.

Đứng bật dậy khỏi chiếc ghế pha lê không lồ, vòng tay ôm choàng lấy hai cô gái hầu hạ ở phía sau, kéo cả hai đi thẳng vào trong phòng ngủ của

mình, chuẩn bị chơi trò “ Nhất Long Du Lưỡng Phụng”, phải giải tỏa giải tỏa chút trước khi giao chiến với kẻ địch chứ nhỉ?

Nhóm Dương Kiệt hoàn toàn không biết rằng mỗi nguy hiểm đáng sợ đang đổ xuống đầu mình, ung dung tự tại đi sâu vào trong khu rừng Nhân Thú, chuẩn bị bước chân vào lãnh địa của Phi Long.

Trở lại bí cảnh ngoài hầm mộ, tại không khu rừng cách hầm mộ không quá xa, trên không trung xuất hiện một đóm lửa khổng lồ đang rực cháy thấp sáng cả khu vực rộng lớn trong cái đồng bằng âm u này.

Pháo hoa triệu tập môn phái ~! Vậy có nghĩa là Huyết Ma Đạo đã ra tay với người của Thánh Hỏa Tông rồi nhỉ?

“ Thiết Hạo Nam, hãy đầu hàng đi, trở thành người của Huyết Ma Đạo, ngươi sẽ có được tất cả những gì ngươi muốn, còn nếu ngoan cố chống cự, chỉ khổ cho bản thân mà thôi.” Giọng nói lạnh lùng không chút tình cảm của Diệp Thiên Hành vang lên trong khu vực trung tâm của khu rừng triệu tập. Khiến Thiết Hạo Nam mình đầy thương tích đang giao chiến ác liệt với Hạ Hầu Quân và Đường Tứ ở phía xa không kiềm được run lên một cái, nhưng vẫn phần nộ gào thét chửi rủa, quyết chiến không ngừng.

Nếu như Dương Kiệt có mặt ở đây, chắc chắn sẽ phần nộ gào thét: “ Mẹ kiếp, bug! Tuyệt đối là bug! GM đâu, yêu cầu có lời giải thích ~~~~!!”

Ngay sau hấp thụ tinh huyết của tứ đại môn phái, thực lực của cả nhóm Huyết Ma Đạo đã tiến triển tới mức đáng sợ khó tin.

Diệp Thiên Hành và Diệp Tuyên hấp thụ phần lớn tinh huyết, lúc này phân biệt là chân nguyên tầng thứ 10 và tầng thứ 7, Hạ Hầu Quân cũng đã đạt tới chân nguyên tầng thứ 8, Đường Tứ và đệ tử của Bách Hoa Cốc Lâm

Nhi cũng đã là một kẻ mạnh chân nguyên tầng thứ 7. Người yếu nhất trong nhóm chỉ còn lại mỗi Tư Mã Phong Vân vẫn đang ở cảnh giới chân nguyên tầng thứ 2 do không thể hấp thụ tinh huyết được nữa.

Chính vì đã hấp thụ quá nhiều tinh huyết, cảnh giới tăng một mạch gần một cảnh giới lớn, nên lúc này người của Huyết Ma Đạo không thể tiếp tục hấp thụ tinh huyết nữa, ít nhất cũng phải chờ một năm để điều hòa thích ứng dần chân nguyên trong cơ thể, mới có thể tiếp tục hấp thụ tinh huyết, nhưng như thế cũng đã quá đáng sợ rồi, không phải sao?

Người ta tu luyện cực khổ ngày đêm mấy năm trời, chưa chắc thắng được bốn, năm cấp bậc. Thế mà người của Huyết Ma Đạo chỉ chưa đầy một tháng đã thăng gần mười cấp, hèn chi dù biết rằng có thể trở thành kẻ thù của thiên hạ, nhưng vẫn có người bấp chấp tất cả đam đầu vào vòng tay “ấm áp” của Huyết Ma Đạo.

Vì không thể tiếp tục hấp thụ tinh huyết, nên Diệp Thiên Hành không bố trí Thiên Ma Hấp Huyết Đại Trận để đối phó với người Thánh Hỏa Tông. Vì tinh huyết sau khi thu hoạch, chỉ có thể dự trữ một thời gian ngắn, nếu như không hấp thụ, tinh huyết cầu sẽ dần dần tiêu tan hết tinh huyết bên trong, không còn có thể sử dụng được nữa. Tài nguyên dùng để bố trí Thiên Ma Hấp Huyết Đại Trận vô cùng quý hiếm, không thể uổng phí một cách vô ích như thế này được.

Vả lại, người của Huyết Ma Đạo sau trận đại chiến với Khoái Hoạt Lâm đã bị rút xuống còn có vài móng người. Nên vô cùng hiển nhiên nảy sinh kế hoạch thu phục người của Thánh Hỏa Tông để bù đắp cho tổn thất của mình, không phải tốt hơn sao?

Lúc này ngoại trừ Thiết Hạo Nam còn đang khổ chiến với Hạ Hầu Quân và Đường Tứ, phía sau lưng Diệp Thiên Hành và Diệp Tuyên lúc này đã có Chu Nhất Thông, song sinh tử muội, Doanh Quỷ và Tiêu Viêm đang mang

theo về mặt không nỡ nhìn chăm chăm vào cuộc giao chiến ở phía xa. Xem ra họ đã chấp nhận bán mình, trở thành “con chó trung thành” của Huyết Ma Đạo rồi nhỉ?

Tất nhiên, ngoại trừ những người này, trên mặt đất vẫn còn vài cái xác đang nằm bất động, ai nấy đều chết không nhắm mắt, mang theo vẻ mặt khó tin, bất cam và đầy căm phẫn.

Người đã bắt khuất không chịu đầu hàng và chết dưới tay của người của Huyết Ma Đạo chính là Triệu Tử Trung, Ngô Kiến Tài và Trần Khôn.

‘ Chết này ~~~~!!!’ Hạ Hầu Quân đã gần như mất hết kiên nhẫn, nếu như không phải được lệnh của Diệp Thiên Hành phải giữ mạng của đối phương, e rằng một chương võ chết ả “ đàn ông” này rồi. Dù sao thì một người là chân nguyên tầng thứ 8, một người chỉ mới chân nguyên tầng thứ 2, cách biệt quá lớn.

Một cú chương khí uy lực kinh hoàng từ lòng bàn tay Hạ Hầu Quân võ ra, tất nhiên hẳn chỉ dùng khoảng 10% công lực của mình, nhưng như thế cũng quá đủ để trấn áp một chân nguyên tầng thứ 2 như Thiết Hạo Nam rồi.

Uỳnh ~~~~!!!

Phục ~~~~~!!

Thiết Hạo Nam dính phải cú chương khí của Hạ Hầu Quân, trực tiếp bị đánh bay rơi ngã xuống mặt đất, máu kèm theo chút ít nội tạng từ trong miệng phun bắn ra, sắc mặt tái nhợt không tí huyết sắc, không còn đủ sức tiếp tục chiến đấu nữa rồi.

“ Thiết Hạo Nam, cơ hội cuối cùng, muốn sống hay muốn chết??!!”
Diệp Thiên Hành từ từ bước tới trước mặt Thiết Hạo Nam, từ trên cao nhìn

xuống nhìn về phía cô ta, lạnh lạnh nói.

“ Xì ~~~!!” Thiết Hạo Nam nhỏ một bãi nước bọt pha lẫn với máu về dưới chân của Diệp Thiên Hành, cắn răng nói: “ Muốn lão nương làm chó cho lũ tà đạo các ngươi? Còn lâu á ~~~!! Cho dù có chết, lão nương cũng không bao giờ bán mình cho quỷ dữ. Dương sư huynh chắc chắn sẽ không tha cho các ngươi đâu, và anh ấy sẽ báo thù cho lão nương, hừ hừ ~~~~!!” Nói tới sau cùng, mang theo vẻ mặt kiên quyết, võ hồn Huyết Giao từ trong cơ thể phóng thích ra rực sáng dữ dội, cơ thể càng lúc càng phình to, tựa như quả bong bóng đang được bơm đầy hơi vậy.

“ lại định chơi trò đó sao??” Sắc mặt của Diệp Thiên Hành, Hạ Hầu Quân và Đường Tứ ở gần Thiết Hạo Nam nhìn thấy cảnh đó không kèm được biến sắc, may là từng có kinh nghiệm tự phát nổ sau vụ đệ tử Khoái Hoạt Lâm, nên nhanh chóng tung người nhảy lùi về phía sau, đồng thời kích hoạt chân nguyên trong cơ thể hình thành lớp chân khí bảo hộ hộ thể, tất nhiên cũng không thể thiếu những bảo bối phòng hộ đã chuẩn bị sẵn để đề phòng trường hợp này nữa rồi.

Võ hồn phình to tới mức cực đỉnh, ngay cả cơ thể của Thiết Hạo Nam cũng phát sáng rực rỡ, trước khi cơ thể tự nổ tung ra, trên môi lộ ra nụ cười đầy tưởng nhớ yêu thương: “ Dương sư huynh, muội đi trước đây, kiếp này chúng ta có duyên mà không có phận, hy vọng kiếp sau....”

Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~~!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang dội cả khu vực rộng lớn trong Đồng Bằng Bình Minh, vụ nổ cuốn trôi mọi thứ trong khu rừng triệu tập, xác người nằm la liệt trên mặt đất cũng bị quét sạch tan biến thành tro bụi không để lại chút vết tích.

Đợi tới khi vụ nổ kết thúc, cả khu rừng rộng lớn đã bị càn quét tan tành một phần tư khu rừng rộng lớn này. Nhóm người của Huyết Ma Đạo do đã chuẩn bị kỹ lưỡng nên đã không bị ảnh hưởng quá nhiều từ vụ tự nổ của Thiết Hạo Nam. Vì dù sao cô ta cũng chỉ có một người, không thể phát ra vụ tự nổ có uy lực lớn mạnh hơn gần năm, sáu đệ tử Khoái Hoạt Lâm trước kia được.

“Bồ khi, không ngờ ả “đàn ông” đó lại cứng đầu ngoan cố như vậy, thậm chí tự nổ không chút do dự, muốn chết thì chết đi, còn muốn lôi theo bọn ta chết cùng, hừ hừ, nếu như không phải chuẩn bị trước, e rằng đã bị dính chiêu như lần trước rồi.” Thu lại chân nguyên vào trong cơ thể, Hạ Hầu Quân dùng tay phải phủi phủi quần áo dính đầy cát bụi của mình, miệng không ngừng chửi rủa.

“Thiết, Thiết sư tỷ.....” song sinh tỷ muội ngã khụy trên mặt đất, bật khóc nức nở trước sự tự nổ của Thiết Hạo Nam.

Ngay cả Chu Nhất Thông và Doanh Quỷ cũng quay đầu nhìn sang hướng khác, tựa như muốn né tránh cảnh tượng thương tâm đó nữa.

Không như nhóm người vì muốn có sức mạnh nên hiến thân cho Huyết Ma Đạo, người của Thánh Hỏa tông bán mình cho Huyết Ma Đạo, chẳng qua chỉ là muốn được sống mà thôi, điều này không thể nói đúng hay sai, tùy theo quan điểm sống của mỗi người mà thôi. Nếu lúc này nhìn thấy đồng môn bị chết, tất nhiên là không khỏi thương tâm rồi.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 134: Cướp Cạn Giữa Ban Ngày

“ Haha, đau xót tiếc thương chi cho ả “đàn ông” ngu xuẩn kia chứ! Nào nào, hai sư muội xinh đẹp, hãy lại đây với huynh, huynh sẽ có cách giúp hai vị sung sướng cực lạc, quên đi nỗi buồn này ngay tức khắc.” Hạ Hầu Quan mang theo ánh mắt thâm tà nhìn chăm chăm vào song sinh tỷ muội, khoái trá phần khích định lao tới ôm choàng cả hai vào lòng để “ an ủi an ủi” đôi phương.

“ Đồ dê tiện, tránh ra ~~~!!” Hai chị em vừa căm phẫn vừa hoảng sợ, thực lực của đôi phương quá đáng sợ, nếu như hắn muốn làm bậy, thậm chí không đủ sức phản kháng nữa là.

Diệp Thiên Hành khẽ dú mày trước hành động dê tiện của Hạ Hầu Quân, nhưng cũng không lên tiếng ngăn cản. Vì lúc này Hạ Hầu Quân có giá trị lợi dụng hơn cặp song sinh tỷ muội kia, không thể vì hai chị em kia mà làm mất lòng Hạ Hầu Quân được.

Đường Tứ và Tư Mã Phong Vân tất nhiên là không bao giờ ra tay rồi, chỉ đứng sang một bên xem như không nhìn thấy gì cả.

Lâm Nhi cũng muốn ra tay giúp đỡ đây, vì trước đó không bao lâu tên khốn đó cũng định giở trò với mình, nếu như không phải Tư Mã sư huynh lên tiếng ngăn cản, e rằng bản thân đã bị tên khốn đó làm nhục rồi. Lúc này lo thân chưa xong, lấy tư cách gì giúp đỡ người khác nữa chứ? Nghĩ tới điều đó, đành bắt lực dừng bước thở dài quay đầu sang hướng khác.

Chỉ duy nhất mỗi người của Thánh Hỏa Tông là Chu Nhất Thông, Doanh Quỷ và Tiêu Vân nhìn thấy hai chị em song sinh bị ức hiếp, vội vả lao ra ngăn cản, nhưng với thực lực của họ, Hạ Hầu Quân chỉ cần vẫy tay nhẹ một cái, cả ba lập tức bị đánh bay ra xa, không đủ sức ra tay ngăn cản nữa.

Nhìn thấy những người đủ sức ra tay nhưng đứng yên một chỗ, những người ra tay thì bất lực bị đánh trọng thương. Hai chị em song sinh mang theo vẻ mặt tuyệt vọng nhìn chăm chăm vào tên khốn dân tộc đang khoái trí vỗ tới như con hổ đói.

Chẳng lẽ phải học theo Thiết sư tỷ, tự nỗ để cứu danh dự của mình sao?

“Hạ Hầu Quân, ngươi muốn chết phải không??” Trong lúc đôi tay dơ bẩn của Hạ Hầu Quân gần như chạm vào người của song sinh tỷ muội, giọng nói lạnh lùng chán ghét của Diệp Tuyên ở phía sau vang lên, khiến động tác vỗ tới của tên khốn không tự chủ phải dừng lại.

“Không, không dám ạ.” Hạ Hầu Quân mang theo nụ cười khó coi quay lại cúi đầu cắn răng nói, không dám nhìn thẳng vào Diệp Tuyên.

Đừng tưởng Hạ Hầu Quân có thực lực lớn mạnh hơn Diệp Tuyên là dám lớn tiếng cãi lại cô ta. Phải biết rằng để trở thành người của Huyết Ma Đạo, trước khi gia nhập phải cắt bỏ một phần linh hồn của bản thân giao cho đặc sứ nắm giữ. Nếu như dám phản bội hay có ý đồ không hay, đặc sứ sẽ sử dụng bí pháp bí truyền của Huyết Ma Đạo tác động vào linh hồn của tên phản bội, khiến hắn chịu cực hình sống không bằng chết.

Đó là lý do vì sao Huyết Ma Đạo dám thu nhận bất kỳ ai muốn trở thành con chó trung thành của mình, đồng thời không tiếc tài nguyên đào tạo thành tài, vì cho dù sau này mày có lớn mạnh cỡ nào, mảnh linh hồn đang

nằm trong tay ta, dám tạo phản thử xem, mày sẽ biết thế nào là sống không bằng chết.

“ Song sinh tử muội đã là người của Huyết Ma Đạo, đã là người của chúng ta. Nếu như đối phương tự nguyện đồng ý thì không nói, nhưng nếu người dám làm càn, thì đừng có trách ta ra tay xử phạt người, nhớ kỹ chưa??” Diệp Tuyên dùng ánh mắt tràn đầy sát khí nhìn chằm chằm vào Hạ Hầu Quân cảnh cáo, khiến hắn không kiềm được run bắn cả người.

Phải biết rằng hắn đã từng “ thưởng thức” qua cái kiểu xử phạt hành hình của đặc sứ một lần khi dám cãi lệnh không nghe lời. Mỗi lần nhớ tới cảnh giác đáng sợ đó, hắn đều không kiềm được toàn thân chảy đầy mồ hôi lạnh, thậm chí đang ngủ ngon cũng phải giật mình tỉnh giấc nữa là.

“ Xin, xin tuân lệnh!” Hạ Hầu Quân cố gắng kiềm nén cơn hoảng sợ xen lẫn phần nộ của mình, cúi đầu xin lỗi và cam kết tuân theo mệnh lệnh của đối phương.

Dưới ánh mắt đầy cảm kích của song sinh tử muội, Diệp Tuyên quay người đi thẳng về phía Diệp Thiên Hành, lạnh lạnh nói: “ Thánh Hỏa Tông cũng đã giải quyết xong, hiện giờ chỉ còn vài tên lẻ tẻ như tên Dương Diễn và Hạ Cơ chẳng hạn, chúng đã biết rõ thân phận của anh, sau này rời khỏi bí cảnh sẽ mang nhiều rắc rối cho chúng ta đấy. Tranh thủ chúng đi vào hầm mộ chưa được bao lâu, mau chóng đuổi theo giải quyết luôn chúng để bịt đầu mối.” Giọng điệu của Diệp Tuyên khi đối diện với Diệp Thiên Hành cũng đã có chút thay đổi, trở nên lạnh nhạt hơn, xem ra cô ta đã tỏ ra không hài lòng với thái độ đứng sang một bên để mặc Hạ Hầu Quân làm càn lúc này rồi.

Diệp Thiên Hành chỉ biết lắc đầu gượng cười. Em gái của mình cái gì cũng tốt, chỉ duy nhất mỗi cái lòng nhân hậu là hoàn toàn không thích hợp

trong cái thế giới đầy sự dối trá và đẫm máu này. Không chừng một ngày nào đó, chính cái lòng nhân hậu đó sẽ làm hại tới nó cũng không chừng.

Ngay sau khi thu hoạch mảnh linh hồn của nhóm người Thánh Hỏa Tông " tự nguyện" hiến ra xong, từ trong nhẫn càn khôn rút ra vài viên huyết tinh cầu còn dư ra chưa sử dụng hết, ném qua cho nhóm người vừa mới gia nhập nhóm chưa được bao lâu, lúc này họ cần phải được hấp thụ huyết tinh cầu để gia tăng thực lực.

Nhóm người đầu hàng của Thánh Hỏa Tông mang theo ánh mắt phức tạp, khó xử, thậm chí có chút chán ghét nhìn chằm chằm vào viên huyết tinh cầu trong tay. Rõ ràng không phải ai cũng hứng thú với thứ sức mạnh tà ác không phải do bản thân mình tự có được. Nhưng lúc này đã ngồi lên tàu giặc, mảnh linh hồn đã nằm trong tay đối phương, có muốn xuống tàu giữa chừng chỉ có nước bị chìm chết mà thôi. Phóng đao thì đành phải theo đao chứ biết sao giờ.

Lắc đầu thở dài một tiếng, tự tìm lấy một chỗ thoải mái bó gối ngồi xuống, nắm chặt huyết tinh cầu trong lòng bàn tay, bắt đầu hấp thụ tinh huyết để gia tăng thực lực của mình.

Chỉ tốn gần một canh giờ đồng hồ, nhóm người hấp thụ tinh huyết đã hoàn thành. Từng người một đứng bật dậy, ai nấy đều mang theo vẻ mặt phấn khích khó tin khi phát hiện thực lực của mình gia tăng với mức đáng sợ như thế này.

Lúc chưa hấp thụ tinh huyết, cảnh giới chỉ nằm rải rác từ chân nguyên tầng thứ 2 hoặc tầng thứ 1. Sau khi hấp thụ xong, cảnh giới thấp nhất trong nhóm cũng là một chân nguyên tầng thứ 5, một mạch tăng gần 5 cấp bậc, quả thật là phi thường.

Lúc này hấp thụ tinh huyết có thể là do bị cưỡng ép, nhưng một khi đã nếm thử thứ mùi vị làm say đắm tới tận linh hồn này, không phải ai cũng đạo tâm vững chắc trước cám dỗ sức mạnh có được một cách dễ dàng như thế này. Nên ai nấy đều từ miễn cưỡng chuyển qua thành khát khao hết rồi.

Giống hệt như một con nghiện hút xong ma túy vậy.

Hài lòng trước biểu hiện của nhóm người mới, Diệp Thiên Hành cười lạnh trong lòng: “Thử xong còn sợ các người không ngoan ngoãn phục tùng ta nữa sao?”

Tuy mảnh linh hồn của đối phương trong tay, họ sẽ không dám phản bội hay cãi lời. Nhưng nếu như đối phương sau khi trở thành "con nghiện", trở nên cam tâm tình nguyện, ngoan ngoãn nghe lời hơn, không phải tốt hơn sao?

“Đi thôi, mục tiêu tiến tới, hàm mộ ~~~!!” Diệp Thiên Hành vẫy vẫy tay ra hiệu, cả nhóm nhanh chóng hướng thẳng về phía hàm mộ di chuyển, mục tiêu là truy sát Dương Diễn và Hạ Cơ vẫn còn đang sống sót.

Có thể nói mấy bữa nay trong khu rừng Nhân Thú đang xảy ra tình trạng gà bay chó chạy, Nhân Thú sinh sống trong khu rừng đang rơi vào tình trạng thấp thỏm không yên, ăn không ngon miệng, ngủ không ngon giấc.

Vì không biết từ đâu mà đột nhiên xuất hiện một tên khốn thân mặc giáp sắt, ngay cả khuôn mặt cũng được che kín lại dưới lớp giáp, lợi dụng những Nhân Thú đi lại lẻ tẻ trong khu rừng, đột nhiên từ trong bụi cây nhảy ra chắn ngay giữa đường, một tay chống eo một tay chĩa vũ khí về phía Nhân Thú mạnh miệng tuyên bố: “Núi này do ta mở, cây này do ta trồng, muốn bước qua con đường này, phải để lại tiền mãi lộ ~~~!!”

Và một vụ trộm cướp cạn nhanh chóng được xảy ra dưới ánh mắt kinh ngạc khó tin của nạn nhân.

Những tên ngoan ngoãn móc tiền ra còn đỡ, chỉ bị tên khốn đó đập cho một trận xong rồi thả đi. Còn những tên ngoan cố dám chống cự, trực tiếp bị một chùy gỗ thẳng vào đầu, chết ngay tại chỗ, đã vậy còn bị moi xác vơ vét hết tài sản trên người, đúng là tiền mất mạng cũng mất.

Những phi vụ “đáng sợ” như thế xảy ra nhiều ngày liền, khiến cho cuộc sống của Nhân Thú trong khu rừng bị đảo loạn. Sáng không dám bước ra khỏi nhà, hoặc có đi đâu cũng phải rủ bè kết phái đi thành từng nhóm gần cả chục mạng mới dám đi lại trong khu rừng.

Nhân Thú trong khu rừng đã từng thành lập đội nhóm đi truy sát tên cướp trời đánh đó, nhưng tên khốn đó lúc ẩn lúc hiện, thực hiện xong một phi vụ nào đó lập tức rời khỏi hiện trường một cách dứt khoát không để lại chút vết tích gì cả. Cộng thêm với cái khu rừng rộng lớn như thế này, muốn truy tìm một người thực sự không đơn giản. Vì khi truy tìm phải đi thành từng nhóm từng nhóm, nếu đi riêng lẻ không chừng biến thành mồi ngon của đối phương nữa là. Với lực lượng truy tìm không có hùng hậu, càng khó hơn trong việc tìm thấy được tung tích của đối phương.

Đám Nhân Thú thậm chí sử dụng có mưu kế mồi nhử, bố trí thiên la địa võng, mai phục sẵn gần cả chục cao thủ ở gần đó, để mồi nhử giả vờ đi lại một mình trong khu rừng. Nhưng kết quả là mai phục gần nửa ngày trời, tên mồi nhử đi tới nổi hai chân muốn gãy, cũng không thấy bóng dáng của đối phương đâu cả. Đợi khi có thông tin truyền tới rằng tên khốn đang thực hiện một phi vụ ở nơi khác, cả nhóm hùng hổ lao tới hiện trường thì đối phương cũng đã bỏ chạy mất tiêu rồi. Ba lần bảy lượt như vậy, khiến nhóm Nhân Thú như muốn sụp đổ.

Mẹ kiếp ~~!! Tên khốn đó có mắt thần hay sao mà biết rõ chỗ nào có mai phục, chỗ nào không có vậy??

Đối với việc này, Dương Kiệt chỉ cười lạnh chế giễu: “ Hệ thống radar của bố mày còn lợi hại hơn cả mắt thần đấy, ở đó mà chơi trò mai phục với anh, nằm mơ đi cưng!”

Đối với hành động đi cướp cạn giữa ban ngày của Dương Kiệt, Dương Diễn chỉ khẽ bất ngờ rồi không nói thêm gì nữa. Còn Hạ Cơ tất nhiên là thừa cơ chế giễu chửi rửa anh ta một cách thậm tệ về cái hành vi hạ đẳng vô liêm sỉ đó rồi.

Chỉ là nhìn thấy vô số tài nguyên linh thạch nhảy hết vào túi của Dương Kiệt và lâu lâu chỉ ném qua vài trái thần dược thần quả cho cả hai cho qua loa, Hạ Cơ cũng bắt đầu động lòng, trong lòng thầm nghĩ: “ có nên tham gia với tên khốn này để kiếm chút tiền mua son phấn không nhỉ??”

Cho tới khi số tài sản mà Dương Kiệt kiếm được mấy ngày qua trên cả chục triệu linh thạch, cuối cùng thì Hạ Cơ cũng kềm lòng không nổi, lập tức lên tiếng yêu được tham gia và chia phần nhiều hơn, nếu không thì sẽ tung tin Dương Kiệt trở thành cướp cạn ra khắp thiên hạ biết sau khi bí cảnh kết thúc, phá hoại thanh danh của anh ta.

Trước những lời hăm dọa của Hạ Cơ, Dương Kiệt chỉ cười lạnh “say no” một cách dứt khoát.

Đùa à, bố mày còn lưng cục khở đi cướp tiền để trả nợ là vì ai chứ? Cũng là vì không muốn bỏ rơi hai người, thậm chí cứu mạng của hai người nữa là. Lúc này đang nợ ngập đầu mỗi tháng phải trả cả gốc lẫn lãi hơn mười triệu linh thạch cho con quỷ hút máu kia, các người không trả phụ thì thôi chứ, còn ở đó đòi chia phần, nằm mơ đi ~~!!

Thế là dưới ánh mắt đầy phần nộ và khao khát của Hạ Cơ, Dương Kiệt tiếp tục sự nghiệp cướp đường của mình, chỉ mong kiếm được càng nhiều càng tốt để trả cho hết nợ con quỷ hút máu kia mà thôi.

Trong thời gian này, người của Phi Long cũng không ngừng tung người truy tìm tung tích của nhóm Dương Kiệt, nhưng cũng gặp phải tình trạng của nhóm Nhân Thú truy bắt anh ta, bế tắc trong việc định vị vị trí của cả nhóm, nhất thời không biết phải làm sao.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 135: Vật Hiến Tế

“ Thế nào? Vẫn chưa tìm ra được tung tích của chúng sao?” Trong đại sảnh tòa lâu đài tráng lệ của Phi Long, Phi Long đang ngồi trên chiếc ghế pha lê sáng lấp lánh, mắt nửa nhắm nửa mở lạnh lạnh lên tiếng hỏi một trong những tên thuộc hạ phụ trách việc tìm kiếm vị trí của nhóm Dương Kiệt ở phía dưới.

“ Dạ, dạ... vẫn... vẫn chưa có thông tin gì, gì mới ạ.” Tên thuộc hạ đầu chó sói đã chảy đầy mồ hôi lạnh, toàn thân run rẩy, quỳ cúi đầu trên mặt đất thấp thỏm không yên trả lời.

“ Phế vật ~~~!!” Uyển ~~~~~!!

Rầm ~~~~!! Phục ~~~~~!!!

Một vũng máu màu xanh lá từ trong miệng tên thuộc hạ phun bắn ra sau khi hứng trọn luồng khí thể vô hình đáng sợ do Phi Long phóng thích tới, ngã lăn lộn trên mặt đất, toàn thân run lên cầm cập không dám trở người ngồi dậy.

“ Thời điểm Hoàng Kim Nhân Thú Quả chín mùi không còn xa nữa, cho các ngươi thêm hai ngày thời gian, nếu như vẫn chưa thể tìm thấy tung tích của chúng, thì các ngươi không cần phải quay về nữa.” Giọng nói lạnh lùng của Phi Long tiếp tục vang lên.

“ Tuân, tuân lệnh ~~~!!” Không dám tiếp tục nán lại đối diện với áp lực đáng sợ của Phi Long, vội vã lồm cồm bò dậy quay đầu chạy ra khỏi đại

sánh tiếp tục công việc tìm kiếm của mình, chỉ cầu mong mau chóng tìm được mục tiêu, nếu không con thịnh nộ của Phi Long giáng xuống, tuyệt đối sống không bằng chết, sau đó còn bị tổng cô ra khỏi lãnh địa, theo chân tên khốn Kim Sur sống lang thang đây đó bị đàn áp ức hiếp một cách thâm hiểm.

Tất cả chỉ tại tên khốn đó, nếu như hắn không tới thông báo cái tin “khốn kiếp” đó, thì mình đâu phải chịu cảnh như thế này đâu chứ!

Đợi tới khi tên thuộc hạ rời khỏi đại sảnh, Phi Long lộ ra vẻ mặt thiếu kiên nhẫn và thấp thỏm không yên.

Mười năm trước hắn nhờ vào "tên khốn" đó mới may mắn tranh giành được một quả, thực lực tăng thêm hai cấp, nhưng nghĩ tới việc phải tiến hành giao dịch với "con quỷ khát máu" kia, toàn thân Phi Long không tự chủ run lên một cái.

Nếu như không phải tình thế ép buộc, tuyệt đối không được tiếp xúc với "hắn" nữa.

Nhưng với thực lực của hiện giờ, nếu muốn tiếp tục tranh giành với các đối thủ khác trong khu rừng, tuyệt đối không dễ như mười năm trước chút nào. Thậm chí có nguy cơ trắng tay nữa là khác.

Nên lúc này vô cùng nôn nao gấp thúc muốn có được thánh giáp để gia tăng thực lực của mình

Chỉ mong mau chóng tìm được mục tiêu, cướp lấy thánh giáp trên người chúng, tới lúc đó cuộc chơi tranh giành Hoàng Kim Nhân Thú quả chắc chắn sẽ do mình làm chủ.

Nhưng đám thuộc hạ vô dùng lần này hết lần khác khiến hắn phải thất vọng. Lúc này con phần nộ trong người đã dồn nén quá nhiều, có thể bùng

nổ bất kỳ lúc nào.

“ Chẳng lẽ lại phải nhờ vả tới "hắn" lần nữa sao?” Nghĩ tới cảnh tượng đáng sợ khi giao dịch với "tên khốn" đó, Phi Long lần nữa không tự chủ run bắn người lên.

Nhưng Hoàng Kim Nhân Thú Quả, tuyệt đối phải nằm trong tay mình!

Không còn cách nào khác, nếu trong vòng hai ngày nữa lũ phé vật đó không thể tìm ra mục tiêu, đành phải.....

Lắc đầu thở dài một tiếng, Phi Long từ trên ghế pha lê đứng bật dậy, quay người lại nhìn chằm chằm vào hai tỳ nữ xinh đẹp của mình, trong đôi mắt lóe qua tia sáng tiếc nuối không nổi, nhưng nhanh chóng được hắn che giấu đi, vòng tay khoác lấy cả hai kéo vào trong phòng mình, hưởng thụ hưởng thụ thân thể bốc lửa chết người của họ.

Có thể lần này là lần cuối chẳng? Chỉ mong là không phải!!

Và hai ngày cứ thế trôi qua, vẫn chưa có thông tin gì về nhóm của Dương Kiệt cả. Phi Long đã hoàn toàn mất hết kiên nhẫn, quay sang nhìn chằm chằm hai tỳ nữ của mình, trong đôi mắt lóe qua tia sáng kiên quyết.

Hai tỳ nữ không kiềm được toàn thân run lên cầm cập khi Phi Long dùng ánh mắt đáng sợ đó nhìn về phía mình, trong lòng lập tức linh cảm có chuyện không hay sẽ xảy ra với mình.

“ Hãy đi theo ta.” Nói xong, không cho hai tỳ nữ cơ hội lên tiếng, trực tiếp quay người rời khỏi phòng mình.

Hai tỳ nữ đưa mắt nhìn nhau, toàn thân run lên cầm cập, tuy linh cảm thấy số phận bi thảm sắp xảy ra với mình, nhưng lúc này cũng không dám chống đối mệnh lệnh của Phi Long vì dấu ấn nô lệ trong cơ thể, nếu như

chọc giận Phi Long, thậm chí sống không bằng chết nữa là. Chỉ còn cách cắn răng bước từng bước nặng nề khó khăn đi theo phía sau lưng Phi Long đi sâu vào trong tận cùng của Lô Đài.

Không bao lâu sau, cả ba đã đứng trước một ngọn núi cao chót vót nằm sừng sững trong phía sâu trong lô đài, trên bề mặt ngọn núi có khảm vô số hoa văn kỳ lạ đang không ngừng nháy nháy dữ dội, có vẻ như là thần chú phong ấn thì phải.

Chính giữa chân núi thậm chí xuất hiện hai cánh cổng sắt, có vẻ như quả núi này là nhân tạo hay đã có ai đó chỉnh sửa qua rồi vậy.

ngọn núi này chính là khu vực cấm trong lô đài. Ngoại trừ Phi Long ra, tuyệt đối không ai được phép bén mảng tới gần, nếu như để bị phát hiện, kết cục sẽ còn bi thảm hơn cả tên kim sư nữa đấy.

Hít sâu một hơi vào người, mang theo vẻ mặt kiên quyết, lạnh lạnh nói: “hãy đẩy cửa bước vào trong đi.”

“Đại, đại nhân, xin hãy tha, tha cho tiện thiếp ~~~!!” Hai tỳ nữ khuôn mặt không tí huyết sắc, quỳ xuống ngay chân của Phi Long bật khóc van xin, trông vô cùng đáng thương tội nghiệp.

nghĩ tới cảnh trước kia những người bị ép buộc bước vào trong quả núi xong không bao giờ có cơ hội xuất hiện trên đời này lần nữa, hai nữ tỳ đã đoán ra được số phận của mình rồi đây.

Phi Long khẽ lóe qua tia sáng không nở, dù sao cũng là tỳ nữ của mình một thời gian dài, cho dù nuôi một con chó, cũng có tình cảm đấy chứ. Nhưng Hoàng Kim Nhân Thú Quả, tuyệt đối là thứ mà Phi Long phải có bằng mọi giá. Và lại sau này lớn mạnh rồi, muốn mỹ nhân nào mà không có

chứ?? Nên tỏ ra vô cùng kiên quyết, lạnh lạnh nói: “ Ta nói thêm lần nữa, đẩy cửa bước vào trong, nếu không thì đừng có trách.”

Biết rằng không thể khiến Phi Long đổi ý, hai tỳ nữ mang theo sắc mặt như người mất hồn, ngã khụy xuống đất, nhất thời tiếng gào khóc vang trời.

“ Á á á á ~~~~~, Tha, tha cho tiện, tiện thiếp, xin, xin ngài, Á ~~~~~!!” Phi Long đã mất hết kiên nhẫn, trực tiếp kích hoạt dấu ấn nô lệ trong người hai tỳ nữ, cả hai lập tức ôm đầu gào thét một cách đầy đau khổ, ngã lăn lộn trên mặt đất không ngừng vừa gào khóc vừa lên tiếng van xin Phi Long ngừng lại.

“ Hừ, đừng tưởng ngày thường ta sủng ái các ngươi, các ngươi quên đi sự đáng sợ của ta. Bất kỳ kẻ nào dám chống đối lệnh ta, đều phải sống không bằng chết, rõ chưa ~~~~!!” Phi Long gần như gào thét lên vì căm phẫn. Một phần vì căm phẫn hai tỳ nữ dám chống đối mệnh lệnh của mình, một phần vì muốn che giấu nỗi tiếc nuối trong lòng, có cơ hội trút giận mà thôi.

“ Thừa, thừa, vâng, vâng ạ” Hai tỳ nữ sắc mặt vẫn còn đang đau khổ tột cùng, hít thở một cách dồn dập, như muốn dứt hơi bất kỳ lúc nào lên tiếng đáp.

“ Biết rồi còn không mau mau cút vào bên trong nữa hả? Hay muốn ta mời đây ~~~~!!” Phi Long trực tiếp tung trường ấn thẳng vào cánh cửa sắt ngay trước mặt. Cánh cửa sắt rầm một tiếng trực tiếp mở toang ra, dùng ánh mắt sát khí đằng đằng nhìn vào hai tỳ nữ như vẻ đang hỏi thúc.

Hai tỳ nữ cùng đỡ nhau đứng dậy, với bộ dạng thất thểu nặng nề của người không có linh hồn từng bước từng bước lê bước chân khó khăn đi vào trong núi.

Đi vào sẽ chết, nhưng nếu không đi vào, sẽ sống không bằng chết.

Cũng tốt, ít ra có thể kết thúc cuộc đời đầy ô nhục và đau khổ cả thể xác lẫn tinh thần, không phải sao?

Trong hang núi tối tăm như mực, chỉ có vài tia sáng lẻ loi từ bên ngoài cửa chiếu rọi vào, nhưng lúc này hai tỳ nữ cũng không quan tâm tới vấn đề đó nữa, vì số phận của họ đã được định đoạt rồi.

Rầm ~~~~~!!

Cánh cửa sắt khổng lồ nhanh chóng đóng sập lại khi hai tỳ nữ đã bước vào trong. Cả hai ngồi ngã bệt xuống mặt đất, đón chờ số phận bi thảm chuẩn bị ập xuống đầu mình.

Rục ~~~ rục ~~~ rục ~~~~~!!

Cánh cửa đóng chặt lại không bao lâu, trong hang núi đột nhiên thấp sáng tựa như có ai đó đã đốt đèn lên vậy. hai tỳ nữ đã có thể nhìn thấy mọi thứ ở xung quanh. Cảnh vật trong này tựa như một gian phòng hình chữ nhật bằng phẳng rộng trên cả ngàn mét vuông, trên đỉnh trần khảm đầy vô số chân châu ngọc quý lúc này đang rục sáng dữ dội, giống hệt những bóng đèn trên trần thấp sáng cả căn phòng rộng lớn. Chính giữa căn phòng có bục thềm hình tròn khổng lồ cao gần cả mét, bề mặt bậc thềm đó hình ảnh khuôn mặt của một con quỷ dữ với bộ mặt cực kỳ hung tợn đáng sợ.

Chắc là thứ đã bị phong ấn trong hang động này chẳng?

“ Hahahaha, tên khốn Phi Long cuối cùng cũng đã nhớ tới bản tọa. Mười năm rồi, đã hơn mười năm rồi, tên khốn keo kiệt bủn xỉn đó mới chịu mang vật hiến tế tới cung phụng cho ta, không dễ chút nào nhỉ, hahahaha ~~~~~!!”

Một giọng nói khô khan khó nghe không thể phân biệt nam hay nữ vang dội khắp căn phòng, giọng điệu có vẻ như vừa phẫn khích vừa căm phẫn bất mãn.

“ “Vật hiển tế” này này trông có vẻ chất lượng quá nhỉ? Chắc tên khốn đang đau đầu về vấn đề gì đó nên mới hào phóng như thế này. Thôi thì bố mày không cần phải khách sáo làm gì nữa, hahahaha ~~~!!”

Dưới ánh mắt đầy kinh hãi hoảng sợ và tuyệt vọng chết chóc của hai tỷ nữ, một cái miệng khổng lồ với bộ hàm sắc nhọn đáng sợ hơn cả hàm cá mập trắng ở trái đất xuất hiện ngay trước đỉnh đầu của cả hai, nhanh chạp thẳng xuống cơ thể hai tỷ nữ, nuốt trọn cả hai vào trong đó, không cho cả hai cơ hội phản kháng gì cả.

Á á á .....~~~~~!!

Crack ~~~~~ crack ~~~~~ crack ~~~~~!!

Tiếng gào thét đầy đau khổ và tiếng nhai gặm xương cốt vang lên khắp gian phòng, ngay cả Phi Long đang đứng ở bên ngoài chân núi cũng có thể nghe thấy rõ, cơ thể không kiềm được run lên một cái. Đủ hiểu hai tỷ nữ trở thành “vật hy sinh” đó phải đối diện với cảnh tượng đáng sợ như thế nào rồi.

Những âm thanh “bi thương đáng sợ” như thế không kéo dài quá lâu. Chỉ trong chớp lát đã trầm lặng xuống, bầu không khí trở nên vắng lặng như lúc ban đầu.

Hít sâu một hơi vào người, Phi Long hướng về phía ngọn núi lớn tiếng nói: “Sơn Thần đại nhân, ngài cảm thấy hài lòng với vật hiển tế lần này chứ ạ??”

“ Hahaha, hài lòng, nhất là hài lòng. Da thịt mềm mại tựa như tan chảy trong miệng, hương thơm ngọt ngào ngất ngây, xương cốt săn chắc vừa miệng. Phi Long, lần này ngươi làm tốt lắm, mặc dù bản tọa mong muốn nhận được vật hiến tế nhiều hơn thế nữa.” Giọng nói khô khan từ trong ngọn núi vang lên, giọng điệu phấn khích khoái trá tốt cùng.

Phi Long thầm thở phào nhẹ nhõm khi thấy đối phương đã tỏ ra hài lòng, nếu không thì uổng phí hết hai tỷ nữ xinh đẹp của mình.

Còn vấn đề cung phụng nhiều vật hiến tế trong lời đối phương nói, Phi Long trực tiếp phát lờ đi.

Mẹ kiếp! Nếu như không phải muốn nhờ tới đối phương, còn lâu mới cung phụng cho tên khốn vớ hoai không no đó.

“ Nói đi, có chuyện gì cần giúp đỡ, bản tọa đang vui, chỉ cần không quá đáng, sẽ giúp chú mày được tọa nguyện.” Giọng nói khô khan lần nữa vang lên, lần này mang theo giọng điệu nghiêm nghị xa cách. Ý muốn nói là nếu như dám đòi hỏi, bố mày hoàn toàn có thể quay lưng từ chối, không thèm quan tâm tới chú mày nữa.

Trong lòng thầm chửi đối phương ăn cháo đá bát một câu, nhưng vẻ mặt đầy cung kính nói: “ Kính thưa Sơn Thần đại nhân, tại hạ muốn định vị một nhóm sinh linh không thuộc về khu rừng này, gồm hai nam một nữ, hai tên nam mặc trang phục của Thánh Hỏa Tông, còn nữ kia là đệ tử của Khoái Hoạt Lâm ạ.”

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 136: Bị Phát Hiện Rồi

“Chỉ đơn giản thế thôi sao? Thế mà bốn tọa tượng người muốn mượn sức mạnh của bốn tọa để tranh giành Hoàng Kim Nhân Thú Quả như mười năm trước chứ.” Sau một hồi im lặng không trả lời, giọng nói khô khan lần nữa vang lên, lần này mang theo giọng điệu bất ngờ trước yêu cầu của đối phương.

“Vâng, chỉ thế thôi ạ.” Trong lòng Phi Long phần nộ tột cùng khi nghe thấy đối phương nói từ “đơn giản”. Chỉ hai chữ “đơn giản” như thế mà dám phế vật ở phía dưới cũng làm không xong, khiến mình thiệt hại hai tỷ nữ xinh đẹp, còn bị đối phương chế giễu chê cười.

Sau vụ này phải thanh trừ hết lũ vô dụng, trực tiếp ném hết vào Hỏa Ngục Địa Đàng và đuổi cổ khỏi lãnh địa mới được.

“Không biết ....” “Đơn giản, quá sức đơn giản, xem đây ~~!!”

Chú ~~~~~!!

Một tia sáng màu đỏ rực từ phía sau cánh cửa phóng thích ra, trực tiếp bắn thẳng vào người Phi Long.

“Đây là ....”

“Bốn tọa đã chia bớt một ít thần thức của bản thân cho người. Chỉ cần nhắm mắt cảm nhận, lập tức có thể định vị được mục tiêu người cần tìm trong khu rừng này. Nhưng hãy nhớ kỹ, thần thức này chỉ có thể tồn tại

trong cơ thể của người đứng một ngày, nếu sau một ngày không thể bắt được mục tiêu, thì người hãy tự tìm cách lấy. Tất nhiên, nếu như muốn bản tọa giúp đỡ thêm lần nữa, hãy tiếp tục mang vật hiến tế tới nơi này, hoặc là trực tiếp giúp bản tọa phá vỡ phong ấn của quả núi này, bản tọa hứa sẽ trực tiếp ra tay giúp người tóm gọn đám chuột nhất kia, thậm chí ra tay giúp người thống trị cả khu rừng này. Thế nào, hấp dẫn chứ? Còn chờ đợi gì nữa mà không ra tay ngay, hahahaha ~~~~!!” Giọng nói khô khan cười lớn đầy khao khát nói.

“ Một ngày? Quá đủ rồi!” Phát lời câu nói đầy ngụ ý của đối phương, Phi Long trực tiếp quay người rời khỏi ngọn núi phong ấn “ Sơn Thần”.

Bồ mây còn không có để sai, ở đó mà hiến tế cho mây nữa, nằm mơ đi ~~~!! Còn việc phá vỡ phong ấn cho người, còn lâu á. Một tên tà ác gian hiểm người, nếu như không bị khóa lại trong quả núi, e rằng bồ mây trở thành con mồi đầu tiên của người rồi, đừng tưởng bồ mây ngu xuẩn dễ bị dụ khi.

“ Đồ ki bo đáng chết. Nếu như không phải muốn lợi dụng mây tiếp tục cung phụng vật hiến tế cho bản tọa, để bản tọa hồi phục thực lực trực tiếp phá bỏ phong ấn này, còn lâu mới đếm xỉa tới tên phế vật như mây. Hãy đợi lắm, cho dù mây không ra tay phá hủy phong ấn, nhưng chỉ cần mây hiến tế cho bản tọa thêm vài lần nữa, bản tọa sẽ đủ sức tự mình phá hủy pháp trận phong ấn, mây sẽ là con mồi đầu tiên sau khi bản tọa được tự do, hahahaha ~~~~~!!!” Đợi tới khi hình bóng của Phi Long rời khỏi, giọng nói đầy gian tà và khát máu lần nữa vang lên rồi nhanh chóng chìm vào lặng im tới mức đáng sợ.

Linh cảm của Phi Long quả thật không sai, " quái vật" đang bị phong ấn trong quả núi tuyệt đối không phải là thứ tốt lành gì cả.

Phi Long nhanh chóng quay trở về đại sảnh lâu đài, chuẩn bị sử dụng thuần thức của “Sơn Thần” để định vị vị trí nhóm Dương Kiệt, trực tiếp ra tay cướp lấy thánh giáp của đối phương trước khi thời hạn kết thúc.

“Đại, đại nhân, tin vui, có tin vui ~~~!!” Trong lúc chuẩn bị xuất phát, đột nhiên một giọng nói đầy phấn khích từ bên ngoài đại sảnh vang lên, một bóng người nhanh chóng từ bên ngoài phóng vào, nửa quỳ ngay trước mặt Phi Long.

“Thuộc hạ đã định vị được vị trí của mục tiêu rồi ạ.” Tên thuộc hạ mang theo vẻ mặt nịnh hót đầy kỳ vọng được khen thưởng cười nói.

Phi Long tựa như bị một tia sét giáng thẳng vào người, toàn thân run lên cầm cập, mặt đỏ tía tay chỉ tay về phía tên thuộc hạ báo tin, nhất thời nói không nên lời.

Mẹ kiếp ~~~!! Tụi bây muốn chơi tao phải không? Sớm không báo tin, muộn không báo tin, đợi tới khi bố mày hy sinh hai tỷ nữ xinh đẹp để hiến tế cho “con quỷ khát máu” kia xong các người mới chạy tới báo với bố mày là đã định vị được mục tiêu. Vậy rốt cuộc hy sinh hai tỷ nữ kia đổi lại để được cái gì chứ?

AAAAAAAAAAAA~~~~~!!!

Trong lòng Phi Long gào thét đầy căm phẫn, lúc này chỉ muốn giết người mà thôi. Tất nhiên, nếu như hắn có thể. Chỉ là pháp tắc tối cao trong khu rừng không cho phép hắn làm thế.

Uỳnh ~~~~~!!

“Á ~~~~~!!” rầm ~~~~~!!

Dưới ánh mắt đầy kỳ vọng được ban thưởng của tên thuộc hạ, Phi Long trực tiếp “ban thưởng” cho hắn bằng một cú chưởng đầy uy lực. Tên thuộc hạ mang theo vẻ mặt đầy kinh ngạc, khó tin và đau khổ bị đánh bay ra xa, máu xanh từ trong miệng phun bắn ra.

“ Phê vật, vô dụng, còn không mau mau dẫn đường ~~~~!!” Phi Long gần như gào thét vào mặt tên thuộc hạ, phần nộ tột cùng đi thẳng ra khỏi đại sảnh, không thèm quan tâm tới tên thuộc hạ vẫn đang nằm ngã lộn lộn trên mặt đất vì đau đớn.

Tên thuộc hạ đã khóc không thành tiếng. Rốt cuộc bố mày hào hứng tranh giành suất chạy về báo tin để nhận được sự ban thưởng là vì cái gì chứ? Vì cú chưởng vào người như thế này sao?? Rốt cuộc là cái gì và cái gì đây ~~~~!!

Tên thuộc hạ dám giận không dám nói, chỉ còn cách cắn răng từ dưới đất bò dậy, lết từng bước nặng nề khó khăn đi theo phía sau Phi Long. Lỡ lại chọc giận hắn nổi điên ném mình vào Hỏa Ngục Địa Đàng thì khổ.

Trong lúc Phi Long đang dẫn theo đám thuộc hạ vây bắt Dương Kiệt. Anh ta đang cùng Dương Diễn và Hạ Cơ ẩn núp trong một hang đá nhân tạo nào đó trong khu rừng để né tránh sự truy sát của những nhóm nhân thú khác.

“ Một ngày đã trôi qua, đai lưng biến hình có thể sử dụng lại được nữa rồi. Tiếp tục sự nghiệp còng lưng kiếm tiền trả nợ thôi.” Nghịch đùa chiếc đai lưng biến hình trên tay, phát hiện hệ thống lên tiếng thông báo đã có thể tái sử dụng, Dương Kiệt phấn khích tột cùng, lại có thể tiếp tục ra ngoài kiếm ăn nữa rồi.

“ Sao rồi, lại định đi giở trò cướp đường trần lột nữa hả? Này, này, yêu cầu ông hãy chấm dứt trò vô bổ đó ngay, chúng ta không có nhiều thời gian

nữa đâu, mau chóng đi xuyên qua khu rừng Nhân Thú để tiến thẳng tới hầm mộ của vị đại năng, đó mới là mục tiêu chính của chúng ta, chứ không phải nơi này.” Nhìn thấy Dương Kiệt lại định tiếp tục “kiếm ăn”, Hạ Cơ lập tức hai tay chống eo lên tiếng phản đối.

Dương Kiệt tất nhiên là biết rõ đối phương phản đối chỉ vì không hài lòng số lượng ít ỏi mà mình lâu lâu chia bớt cho cô ta chứ gì. Thử chia nhiều hơn hoặc thậm chí cưa đôi cho cô ta xem, có đuổi cô ta cũng không thềm rời khỏi khu rừng Nhân Thú cho mà xem.

“ Hai vị có thể tùy ý rời khỏi khu rừng này, còn tại hạ sẽ tiếp tục ở lại cho tới khi bí cảnh kết thúc.” Dương Kiệt vầy vầy tỏ vẻ bất cần, chỉ mong nhanh chóng đuổi khéo đối phương đi càng sớm càng tốt.

Cái gì mà tuyệt học thiên giới hay tài sản gì đó của vị đại năng kia, thậm chí không bằng một góc số tài sản mà đám nhân thú trong khu rừng này sở hữu, khó khăn lắm mới kiếm được vùng đất cày cấy cây tiền béo bở như thế này, ngu sao mà bỏ đi chứ?

Phải biết rằng Nhân thú ở khu rừng này đều từng là con người biến thành, trên người vẫn còn giữ lại rất nhiều linh thạch, thần dược thần quả đã thu thập được nhưng không thể sử dụng được nữa sau khi biến thành Nhân Thú. Nhờ thế mà lúc này trở thành những con môi béo bở mà Dương Kiệt nhắm tới.

Tuyệt học thiên giới?? Chỉ cần bố mày có đủ linh thạch trong tay, đừng nói là thiên giới, thăng cấp thành thánh giới hay thậm chí là thần giới cũng chỉ là chuyện nhỏ. Vậy thì cần quái gì phải đi vào trong hầm mộ của vị đại năng để tìm cơ duyên chứ? Vả lại, chắc gì cơ duyên đó lọt vào tay mình, ở lại đây kiếm ăn cho chắc ăn.

Hạ Cơ giận tới nổi mặt đỏ tía tai trước thái độ đuổi người của Dương Kiệt, nhưng lại không biết phải làm sao. Không thể kẻ dao vào cổ của hắn rồi hất rời khỏi chứ nhỉ? Chỉ còn cách miệng lắm bả trù ẻo: “Đồ hám tiền, đồ ki bo ít kỷ, ăn một mình không sợ căng bụng mà chết à? Lão nương trù ẻo người bị nhóm Nhân Thú phát hiện vây bắt, không có cơ hội thoát thân, hừ hừ ~~~~!!”

Uỳnh ~~~~~!!

Thiên phú thầy bói của Hạ Cơ lại lần nữa phát huy tác dụng, cả ba đang trốn trong hang động đột nhiên cảm thấy một áp lực đáng sợ chụp thẳng vào người, khiến cả ba không kiềm được run bắn người lên.

“Haha, thì ra lũ chuột nhắt đang trốn ở trong này, các người đã bị bao vây rồi, còn không mau mau bước ra nghênh đón Phi Long đại nhân của bọn ta, bộ chán sống rồi hả?” Một giọng nói đầy phấn khích và nịnh hót từ bên ngoài hang động truyền thẳng vào tai của cả ba.

Vị trí ẩn nấp đã bị phát hiện và rơi vào vòng bao vây của lũ Nhân Thú lạ mặt rồi.

Không chỉ Dương Kiệt, ngay cả Dương Diễn cũng phóng ánh mắt oán trách về phía Hạ Cơ.

Đó thấy chưa, cái miệng xui xẻo của cô lại lần nữa phát huy tác dụng rồi đấy.

Hạ Cơ có chút cười khóc không được. Sao lần này cũng hiệu nghiệm thế này, lần trước ở lãnh địa Hắc Cang Nham Thạch như vậy, lần này cũng như vậy. Chắc sau này rời khỏi bí cảnh phải chuyên nghề làm thầy bói để kiếm chút tiền son phấn quá.

Khẽ dùng thần thứ cảm nhận bên ngoài, ít nhất cũng phải trên 8 tên, thực lực yếu nhất cũng là tông sư tầng thứ 3, kẻ mạnh nhất.....

Tông sư tầng thứ 6 ~~~~!!

Sắc mặt của Dương Kiệt lập tức trở nên khó coi vô cùng. Mấy bữa nay theo sự nghiệp cướp đường, võ chết những tên ngoan cố kiếm được chút ít điểm kinh nghiệm, chỉ có thể giúp anh ta thăng lên cảnh giới chân nguyên tầng thứ 5, kết hợp với đai lưng biến hình và Giới Vương Quyền, cũng chỉ có thể đánh ngang ngửa với một tông sư tầng thứ 5 mà thôi. Đối phương có kẻ mạnh tông sư tầng thứ 6, lúc này lòi đầu ra chẳng khác nào đâm đầu vào chỗ chết cả.

Phải biết rằng sau khi sử dụng đai lưng biến hình, Dương Kiệt không thể kích hoạt võ hồn của mình trong lúc giao chiến nữa. Muốn vừa biến hình vừa sử dụng võ hồn, ít nhất phải thăng cấp đai lưng lên cấp 5 theo lời “con quỷ hút máu” mới được.

Không có Huyền Vũ Hộ Thể, sức phòng thủ cũng chỉ tương đương với một tông sư tầng thứ 2 (cảnh giới + 5 cấp biến hình + Càn Khôn Trúc Thể Quả. Giới Vương Quyền không có tầng phòng thủ), đừng nói là tông sư tầng thứ 6, chỉ cần một tông sư tầng thứ 3 đánh vào người, cũng có thể khiến mình trọng thương nữa là.

Còn Dương Diễn và Hạ Cơ, sau khi xảy ra trận giao chiến với tên mặt sư tử, cộng thêm không ít thần dược thần quả Dương Kiệt cướp được chia cho cả hai phục dụng. Lúc này đã đột phá thành chân nguyên tầng thứ 5 và tầng thứ 4 rồi. Nhưng như thế cũng không đủ, chỉ trở thành gánh nặng cho Dương Kiệt mà thôi.

“Mặt đá, lát nữa ta sẽ cố gắng cảm chân lũ nhân thú ở bên ngoài tạo cơ hội cho hai người, hãy dẫn theo ả nhiều chuyện này bỏ chạy ngay tức khắc,

biết chưa.” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt nghiêm nghị hiếm có quay sang Dương Diễn và Hạ Cơ, trầm giọng nói.

Dương Diễn và Hạ Cơ tỏ ra vô cùng bất ngờ trước lời nói của Dương Kiệt. Tên khốn đó không phải kêu mình ở lại cản đường để hấn bỏ trốn mà ngược lại sao? Má ơi, con có đang nằm mơ không vậy? Cái gì và Cái gì đây?? Chắc hôm nay có giông bão lớn rồi đây ~~!!

Hạ Cơ mang theo vẻ mặt khó tin như lần đầu mới quen biết Dương Kiệt bước tới trước mặt anh ta, khẽ dùng tay sờ lên trán đối phương: “Này, này, ông đang đùa đó hả, hôm nay bị sao thế? Có bị bệnh không vậy? Nếu có thì chắc khá nặng rồi đây!!”

“Đừng đùa nữa, ta nói thật đấy, lát có cơ hội hãy bỏ chạy ngay tức khắc, càng xa càng tốt, biết chưa?” Dùng tay đẩy bàn tay mịn màng mềm mại vô cùng của Hạ Cơ ra, mang theo vẻ mặt nghiêm túc vô cùng cắn răng nói.

Dương Diễn nhanh chóng từ bất ngờ bừng tỉnh trở lại, trên môi lộ ra nụ cười sắc lạnh, tay nắm chặt cán kiếm nói: “Bỏ rơi đồng bọn bỏ chạy, có thể sao??”

Thái độ của hấn quá rõ ràng, có chơi thì cùng chơi, chết thì cùng chết, kêu ta bỏ chạy ư? Nằm mơ cũng không có đâu cung!

Đối diện trước thái độ đầy kiên quyết của Dương Diễn, Dương Kiệt cũng không biết là nên vui hay nên giận đây.

Nếu như là người bình thường rơi vào tình thế có thể nguy hiểm tới tính mạng như thế này, đừng nói là đồng đội chủ động yêu cầu mình bỏ chạy. Cho dù không đi nữa, mười tên hết chín tên rưỡi cũng sẽ bỏ rơi đồng đội bỏ chạy một cách không cần suy nghĩ cho mà xem. Còn tên mặt đá này, không biết nên nói hấn ngu hay hấn khờ đây.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 137: Chế Giễu Phi Long

"Khoan, khoan mặt đá, nghe tôi nói trước đã." Nhìn thấy Dương Diễm như muốn lao ra hang động liều mạng, Dương Kiệt vội vã kéo hấn lại, nghiêm giọng nói: "Hiện giờ bên ngoài có một tông sư tăng thứ 6, cho dù sử dụng đai lưng biến hình và bí pháp, tôi cũng không phải là đối thủ của hấn. Nhưng hấn muốn bắt sống hay giết tôi, cũng không phải là chuyện dễ dàng, vì bản thân tôi có sở hữu một bí pháp bỏ trốn đặc biệt. Đừng nói là một tên tông sư, cho dù là kẻ mạnh nguyên thần cũng không thể làm gì được tôi. Tất nhiên, với điều kiện hai người phải nhanh chóng bỏ trốn càng xa càng tốt, để tôi có cơ hội thoát thân chứ không phải bận tâm vì hai người vương chân bận căng, hiểu chưa?"

"Này, này heo mập, ông nói ai vương chân bận căng hả ~~~!!" "Cái này, lỗ lờ, tuyệt đối là lỗ lờ. Ý tôi muốn nói là muốn hai vị được an toàn thoát thân thôi." "hừ, hừ, liệu hồn đấy ~~~!!"

"Chắc chắn??" Dương Diễm dúi mày suy nghĩ một hồi, lạnh lạnh nói.

"Chấn chấn ~~~!! Chỉ cần hai người an toàn thoát thân, tôi nhất định cũng sẽ có thể an toàn thoát thân." Dương Kiệt gật đầu khẳng định.

"Vậy đi." Dương Diễm nhanh chóng có quyết định.

Kế hoạch đã bàn bạc xong, cả ba nhanh chóng bước ra khỏi hang động để đối diện với nhóm Nhân Thú đang bao vây ở bên ngoài.

Trong lúc cả ba đang chuẩn bị bước ra, Phi Long dẫn theo đám thuộc hạ vây chặt hang động ở bên ngoài. Hắn quay sang tên thuộc hạ đầu trâu lạnh lạnh hỏi: “ Có chắc chắn là chúng đang trốn ở trong hang động không?”

Xem ra hắn vẫn chưa sử dụng tới thần thức của tên “ Sơn Thần” giao cho, vì trong tận thâm tâm của hắn vẫn vô cùng cảnh giác đối phương, không muốn sử dụng tới nó.

“ Đại nhân xin hãy yên tâm, thuộc hạ đã lén lén giao một bảo vật có khả năng định vị cho một tên mồi nhử, để mặc hắn để đối phương cướp đi. Và thế là bảo vật định vị đó đã rơi vào tay của mục tiêu, cho dù chúng có giấu vào trong nhẩn càn khôn, chúng ta vẫn có thể định vị được vị trí của chúng một cách dễ dàng. Nên thuộc hạ vô cùng khẳng định chúng đang trốn ở trong hang động ạ.” Đầu trâu mang theo vẻ mặt nhin nót cười nói giải thích.

“ Tốt, vậy sao ngay từ lúc đầu không sử dụng phương pháp này?” Xem ra Phi Long vẫn chưa thể bỏ qua chuyện phải hy sinh hai tỷ nữ của mình, lạnh lạnh hỏi.

Tên đầu trâu lầm tưởng rằng thủ lĩnh đang khen ngợi bản thân, mừng thầm trong bụng, nhưng bề mặt giả vờ nộ ra vẻ tiếc nuối tột cùng: “ Thừa đại nhân, bảo vật này là báu vật gia truyền của thuộc hạ, vô cùng quý giá, có giá trị trên cả trăm triệu linh thạch, tuyệt đối là tiền cũng chưa chắc mua được. Nếu như không phải tình huống gấp bách nhất, cộng thêm lòng trung thành đối với đại nhân thôi thúc thuộc hạ, thuộc hạ sẽ không bao giờ dám hy sinh báu vật đó đâu ạ.” Vừa nói vừa khóc than tiếc nuối tột cùng, trong lòng không ngừng vỗ đầu tự khen về tài diễn xuất của mình, chắc chắn sẽ khiến đại nhân cảm động, không chừng ban thưởng Hoàng Kim Nhân Thú Quả cho mình cũng nên.

Báu vật gia truyền? Quý giá vô cùng? Tiếc nuối không muốn dùng tới? Mẹ kiếp, mày đang giỡn mặt với tao đó hả?

Cái thứ vật dụng chỉ có tác dụng định vị như thế này, cao lắm cũng chỉ có giá trên chục triệu, bộ tướng bố mày bị nhốt trong khu rừng này lâu ngày nên bị lú rồi sao? Chính vì cái tiếc rẻ không dám sử dụng ngay của mày mà bố mày phải hy sinh hai tỳ nữ xinh đẹp đấy biết không? Chỉ vì cái ích kỷ của mày mà khiến sau này lấy đâu ra người hầu hạ phục vụ cho ta, cho ta giải tỏa cuộc sống nữa đây?

Phải biết rằng Phi Long bị nhốt trong khu rừng Nhân Thú gần cả trăm năm, cũng chỉ mới bắt sống được ba nữ đệ tử xinh đẹp vô tình đi lạc vào trong khu rừng này. Một người đã bị hấn vỡ chết, hai người trở thành vật hiến tế cho “con quỷ khát máu” kia rồi. Lúc này có thể nói là phòng không nhà trống. Không biết tới khi nào mới lại có nữ đệ tử khác đâm đầu vào nơi này nữa đây.

Đây là chưa kể những thế lực khác phát hiện trước chạy tới tranh giành, mấy chục năm cũng chưa chắc bắt được một nữ đệ tử nữa là.

Càng nghĩ càng tức giận, phần nộ trực tiếp tặng một cú bạt tai vào mặt tên đầu trâu, đánh tới nỗi hấn choáng váng đầu óc, thậm chí nhìn thấy ngôi sao đang xoay tròn trên đỉnh đầu nữa kìa.

“Câm mồm, còn không mau mau vào trong lõi lũ chuột nhắt đó ra nữa ~~~!!” Nhìn thấy đám thuộc hạ đang cười trên đau khổ của tên đầu trâu, Phi Long phần nộ quay đầu gào thảng vào mặt chúng, khiến cả nhóm giật mình hoảng hốt ba chân bốn cẳng chạy thẳng về phía hang động để bắt người.

“Đúng là lũ phế vật ~~~!!” Phi Long nhổ bã nước bọt xuống đất, vung chân đá bay tên đầu trâu vẫn còn đang loạng choạng đứng không vững ở gần đó, đôi mắt đầy sát khí nhìn chằm chằm về phía hang động.

Lẽ ra còn định tha mạng cho lũ chuột nhắt sau khi cướp đi thánh giáp của chúng, biến chúng trở thành thuộc hạ của mình. Nhưng lúc này Phi

Long đã thay đổi quyết định, tổn thất quá nhiều rồi, phải lấy máu của chúng để trút bớt cơn giận dữ trong người mới được, nếu không có ngay tức khắc máu mà chết.

Lộp cộp ~~ lộp cộp ~~~.....!

“Đại, đại nhân, chúng tự giác bước ra khỏi hang động rồi kìa.” Đám thuộc hạ đang hùng hổ lao về phía hang động đột nhiên dừng bước khi phát hiện ba bóng người đang từ trong hang động bước ra.

“hừ ~~~~!!” Phi Long hừ mạnh tiếng, đôi mắt hình tam giác dán chặt vào ba bóng người đã đứng hiên ngang trước hang động. Đôi mắt đột nhiên rực sáng khi nhìn thấy thân hình bốc lửa gợi cảm chết người của Hạ Cơ.

Hahahaha, trời còn thương ta. Không ngờ vừa hy sinh mất hai tỳ nữ, giờ lại xuất hiện một mỹ nhân sắc đẹp tuyệt trần như thế này. So với cô gái ở trước mặt, hai tỳ nữ trước kia chỉ tựa như con vịt bầu xấu xí so với thiên nga mà thôi, hoàn toàn không cùng đẳng cấp gì cả.

Tâm trạng bức xúc, bức bối khi phải hy sinh hai tỳ nữ lập tức tan biến theo chiều gió, vì lúc này đã có người thay thế hoàn hảo hơn nữa, không phải sao?

“hahaha, lũ chuột nhắt các ngươi cuối cùng cũng chịu lộ diện rồi hả? Ồi trời, tưởng cao thủ phương nào, chỉ ra chỉ là ba tên phế vật chân nguyên thôi sao? Biết thế không cần phải làm phiền tới Phi Long đại nhân đích thân giáng lâm, một mình ta cũng đủ sức tóm gọn cả lũ rồi.” Một trong những tên thuộc hạ nhìn rõ thực lực của cả ba, đôi mắt lóe qua tia sáng khinh thường, hí hửng chế giễu cười nói.

“ôi dào, đừng nói thế chứ, một trong ba tên sở hữu thánh giáp và bí pháp kỳ dị trong người, cho dù là tông sư tầng thứ 3 cũng chết không ít

dưới tay hắn rồi, ngươi dám một mình vác mặt tới đây, không chừng bị người ta vỗ chết cũng không chừng.” Một tên lên tiếng giống như đang khuyên can, thực ra ngụ ý đang chê cười tên khốn vừa lên tiếng không tự lượng sức mình.

“Còn không mau mau bước tới quỳ xuống trình diện Phi Long đại nhân của bọn ta, nếu như ngài vui vẻ, không chừng sẽ tha cho cái mạng chó của các ngươi cũng không chừng, hahaha ~~~!!” Đám thuộc hạ mang theo giọng điệu hăm dọa đối với nhóm Dương Kiệt và nịnh hót khi nhắc tới Phi Long đang đứng ở phía sau.

Phi Long có chút bất mãn khi tên thuộc hạ vừa dám cả gan lên tiếng quyết định số phận đối phương thay mình, nhưng lúc này tâm trạng của hắn đang vui mừng vì không chỉ thánh giá sẽ rơi vào tay mình, ngay cả mỹ nhân xinh đẹp kia cũng không ngoại lệ, nên vô cùng ‘rộng lượng’ bỏ qua hành vi tự biên tự diễn của tên thuộc hạ kia. Chỉ đứng yên ở đó mang theo vẻ mặt cao ngạo chờ đợi mấy con chuột nhắt tới quỳ gối trước mặt mình.

Nhưng khi nhìn thấy đối phương tỏ vẻ dừng dừng không hề có ý định bước tới quỳ xuống thần phục trước uy danh của mình. Chút suy nghĩ có thể giữ mạng cho hai tên đệ tử nam lập tức tan biến theo chiều gió, thay vào đó là ánh mắt tràn đầy sát khí phóng thẳng về phía cả hai.

“To gan, quả thật to gan, các ngươi bị điếc sao mà dám phất lờ lời nói của bọn ta hả ~~~!!” “Nhào vô anh em, xé xác đám phế vật dám cả gan cãi lời chúng ta nào ~~~!!” “Chết, chết, chết, các ngươi phải chết ~~~!!!”

Mặc dù hùng hổ như thế, thậm chí xoắn cả ‘tay áo’ lên sẵn sàng lao vào xé xác đối phương, nhưng đám thuộc hạ không quên quay đầu nhìn về phía Phi Long. Một khi đại nhân chưa có mệnh lệnh, có cho chúng mười cái gan cũng không dám làm liều nữa là.

“ Phế vật, còn chưa đủ khiến ta mất mặt sao? Lui ra ~~~!!” Nhìn thấy tên có hình tượng giống hệt như một con heo mập đang mang theo vẻ mặt như nhìn thẳng khờ tẩu hải nhìn vào đám thuộc hạ của mình, Phi Long phần nộ tới nổi ruột gan đảo lộn, chút vui mừng vì bắt gặp mỹ nhân xinh đẹp lập tức tan biến, thay vào đó là phần nộ hét thẳng vào mặt đám thuộc hạ đang múa vuốt múa càn của hắn.

Phi Long từng bước từng bước bước ra phía trước, ánh mắt tràn đầy sát khí nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt và Dương Diên, lạnh lạnh nói: “ Hãy giao cho bốn tọa thánh giáp và người phụ nữ kia. Bốn tọa sẽ ban cho hai người cái chết êm ái nhẹ nhàng nhất.”

“ Ý của ông là cái này và người này??” Đại lưng biến hình cầm trên tay vợ qua vợ lại trước mặt Phi Long, lại chỉ chỉ về phía Hạ Cơ hỏi.

“ Đó là thiết bị kích hoạt thánh giáp sao??” Phi Long có chút bất ngờ với hình dạng của tháp giáp của Dương Kiệt, dúi mày lẩm bẩm nói nhỏ.

“ Đúng thế, hãy giao qua đây và quỳ xuống đón nhận ân huệ ban cho hai người cái chết nhẹ nhàng của bốn tọa.” Phi Long nhanh chóng che giấu ánh mắt đầy tham lam của mình khi nhìn thấy thứ mình cần, vẫn mang theo vẻ mặt cao ngạo lạnh lạnh nói.

“ Hahahahaha ~~~~~!!”

“ To gan, đối diện Phi Long đại nhân mà dám vô lễ cười lớn như thế sao??” “ Đừng cản ta, để ta xé xác con heo mập đó ra mới hả giận.” “ Hay là đối diện tới cái chết, nên con heo mập sợ quá hóa điên rồi chăng??”

Phi Long cảm thấy bức bối trước thái độ vô lễ của Dương Kiệt, nhưng khi nghe xong lời nói của đám thuộc hạ, cảm thấy chúng nói đúng, con heo mập kia sợ quá nên hóa điên rồi cũng nên. Chỉ là ...

“ Mặt đá, người xem tên mỗ nhon kia cái đầu có bị thứ gì kẹp qua không? Giao đai lưng biến hình và Hạ Cơ cho hấn xong hấn sẽ ban cho chúng ta cái chết nhẹ nhàng? Tôi định hỏi cái chết nhẹ nhàng với cái chết đau khổ có khác gì nhau không? Cũng là chết thôi mà. Nếu như muốn chết nhẹ nhàng, bọn mình có thể tự vỗ lên trán tự vẫn không phải nhanh gọn lẹ sao? Cần quái gì tên ngu xuẩn kia ban cho chứ, đúng là đầu to, à không, đầu nhon mà đại, nói mà không biết suy nghĩ.” Dương Kiệt cười tới nỗi không ngậm miệng lại được, không ngừng buông những lời khích bác chế giễu nhắm về Phi Long.

Đừng tưởng Dương Kiệt vô ý trêu tức đối phương không, mục đích chính là thu hút hết toàn bộ hỏa lực về phía mình, để Dương Diễn và Hạ Cơ có cơ hội bỏ trốn mà thôi.

“ To gan, đáng chết ~~~~~!!” uỳnh ~~~~~!!

Bị con heo mập chế giễu như thế này, tất nhiên là nhin không nổi rồi, trực tiếp một chương ấn thẳng về phía tên khốn dám sỉ nhục mình ở phía xa.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 138: Đánh Lén

“ Khoan, khoan đã đồ bỉ ổi, ăn gian, bọn ta chưa... Võ Hồn Hiện ~~,
Phì Lũ Mỡ Bụng Hộ Thể, mở ~~~~!!” “ Võ Hồn hiện ~~ , Băng Thành
Vạn Lý, mở ~~~~~~!!!”

Dương Kiệt giật mình hoảng hốt khi đối phương không thềm chào hỏi
câu nào đã tung chưởng về phía mình, không chút do dự cùng Dương Diễm
kích hoạt kỹ năng phòng thủ và võ hồn của mình.

Tuy lúc này cả hai đã tiến bộ rất nhiều so với lúc giao chiến tên tông sư
tầng thứ 1, nhưng nên biết rằng người vừa tung chưởng là một kẻ mạnh
tông sư tầng thứ 6, cho dù hẳn chỉ tung cú chưởng bình thường trong lúc
nóng giận, uy lực chưa phát huy được một phần tư so với thực lực của hẳn,
nhưng cũng không phải hai tên chân nguyên có thể chống cự nổi.

Uỳnh ~~ uỳnh ~~~~~~!!!

Rầm ~~ rầm ~~~~~~!! Crack ~~ crack ~~ crack ~~ .....!

Cả hai trực tiếp đánh bay tông thẳng vào hang đá ở phía sau rơi, cơ thể
giống như khảm thẳng vào bề mặt vách đá vậy, máu từ trong miệng phun
bắn ra, xương cốt tựa như muốn gãy vụn ra hết.

“ Dương sư huynh ~~ , heo mập ~~~~~!!” Hạ Cơ kêu thét lên vì hoảng
sợ và lo lắng, vội vã chạy tới bên vách đá kéo cơ thể cả hai ra.

“ Vô hồn cấp 9?? Tên kim sư nói không sai. Đúng là một thiên tài vạn năm hiếm gặp. Nhưng mà, hahaha, thiên tài cỡ nào đi nữa, hôm nay cũng phải chết dưới tay bọn tọa mà thôi. Tàn sát thiên tài, chỉ nghĩ qua thôi mà đã hưng phấn cả người rồi ~~!” Trong đôi mắt Phi Long lóe qua tia sáng ghen tức nhìn chằm chằm vào Dương Diễn, đặc biệt là hành động lo lắng chăm sóc của Hạ Cơ đối với hắn, khiến Phi Long ngứa mắt vô cùng.

Nhìn thấy đám thuộc hạ Phi Long đang hí hửng lao tới chuẩn bị tóm gọn cả nhóm, Dương Kiệt cắn răng nói: “ Mặt đá, tiến hành theo kế hoạch đi.”

Dương Diễn mang theo vẻ mặt nghiêm túc khẽ ngật đầu.

Dương Kiệt từ dưới đất đứng dậy, đai lưng biến hình nắm chặt trong tay, đối diện đám Nhân Thú đang lao tới, cười lạnh nói: “ My Time’s Now ~~! Xem bộ mày biểu diễn đây!”

Roẹt ~~~~~!!

Đai lưng biến hình ép vào vị trí đan điền, lập tức xuất hiện sợi dây lưng buộc chặt vào cơ thể Dương Kiệt, Lock Seed trái xoài nắm chặt trên tay, ngón tay ấn mạnh vào công tác khởi động: “ biến hình ~~~~~!!”

“ Mango ~~!!” “ Lock On ~~~!!” “ Mango Armor ~~!! Come on ~~~!! Go, go, go ~~~~~!!”

Chưa đầy ba giây đồng hồ, “Phì Lũ Mango Đại Nhân” đã xuất hiện dưới ánh mắt ngơ ngác của Phi long và đám thuộc hạ của hắn.

“ Xin hân hạnh được giới thiệu với quý vị, siêu nhân bịt mặt, Phì Lũ Mango Đại Nhân giáng lâm ~~!!” Dương Kiệt vẫn với tư thế quen thuộc của mình, một tay chống eo, một tay chĩa chùy về phía đám Phi Long hùng hổ tuyên bố.

“ Phì, phì Lũ Man, Mango?? Đại Nhân?? Là cái thá gì thế này???” Trên đầu nhóm Phi Long xuất hiện vô số dấu chấm hỏi.

“ Xì, tưởng gì, cũng chỉ có thực lực của một tông sư tầng thứ 3 thôi mà, một mình ta cũng đủ để lấy mạng hắn rồi. Các ngươi, đừng tranh giành với tao nha ~~~!!” nhìn rõ khí thế từ trên người Dương Kiệt phát tán ra, đám thuộc hạ từ trong kinh ngạc chuyển thành khinh bỉ, một tên hùng hổ tuyên bố và bước thẳng về phía trước chuẩn bị lao vào xé xác đối phương ra.

Tên ngu xuẩn hoàn toàn bị “Kiểm Thức Thuật” của Dương Kiệt đánh lừa, thực lực của anh ta lúc này tuyệt đối là tông sư tầng thứ 5 mới đúng.

Theo lý thuyết thì lúc này Dương Kiệt là một kẻ mạnh tông sư tầng thứ 5, nhưng tuyệt đối không thể phát huy hết thực lực của một tông sư tầng thứ 5 được. Nếu như lúc này đối diện với một tông sư tầng thứ 5 chân chính, thậm chí không chống đỡ nổi người ta mười chiêu đã bị đánh thành đầu heo rồi. Thậm chí tông sư tầng thứ 4 chân chính anh ta còn đánh không lại nữa là.

Những người cần thuốc hay sử dụng bí thuật nào đó để gia tăng cảnh giới của mình lên cảnh giới tông sư như thế này, chỉ được gọi là ngụy tông sư.

Tông sư là gì? Là một đại năng đã có thể khai tông lập phái, sáng tạo ra tuyệt học riêng cho mình. Để làm được điều đó, họ cần phải trải qua vô vàn khó khăn trong tu luyện và quá trình lĩnh ngộ, tích lũy, thấu hiểu và hợp nhất tuyệt học cho bản thân.

Và điều kiện để một chân nguyên đột phá thành tông sư, phải sở hữu một môn tuyệt học Địa Giới trở nên, ngoài ra còn phải kèm theo mười môn tuyệt học Huyền Giới, lĩnh ngộ tới mức cực đỉnh, có thể phát huy hết toàn

bộ uy lực của các môn tuyệt học đó, nhắm mắt cũng có thể thi triển một cách dễ dàng mới đủ điều kiện để thăng cấp thành tông sư.

Cả Huyền Thiên Đại Lục này, từ trước tới giờ chắc chỉ duy nhất mỗi mình Hoàng Dung không cần trải qua giai đoạn đó, chỉ cần phục dụng thần dược thần quả là lập tức đột phá tới cảnh giới tông sư. Vì khi được triệu hồi tới thế giới này, bản thân cô ta đã mang sẵn trên người tuyệt học thần giới, thánh giới và thiên giới, những môn tuyệt học đó đã trở thành bốn mệnh tuyệt học của cô ta, thì cần gì phải lĩnh ngộ hợp nhất nữa chứ?

Một tông sư chân chính đột phá từ tu luyện, mỗi đòn đánh tung ra, đều có uy lực của một tuyệt học huyền giới trở lên, còn nếu sử dụng tuyệt học để tấn công, uy lực thi triển ra sẽ đáng sợ tới mức không dám tưởng tượng?

Còn những tên căn thuốc hay dựa vào bí pháp để đạt tới cảnh giới tông sư, tuy có thực lực của một tông sư, nhưng lại không thể phát huy vũ khí đáng sợ nhất mà một tông sư sở hữu. nên thông thường ngự tông sư tầng thứ 5 đối diện với tông sư chân chính tầng thứ 5, chỉ tựa như một tông sư tầng thứ 1 đối diện với một tông sư tầng thứ 5 mà thôi.

Và Dương Kiệt lúc này cũng chỉ là một ngự tông sư tầng thứ 5.

Tất nhiên, Dương Kiệt là thế, đám Nhân Thú cũng không khá gì hơn, vì chúng cũng do phục dụng Nhân Thú Quả mới đột phá được tới tông sư chứ không phải từ tu luyện. Ngay cả tên Phi Long cũng không ngoại lệ.

“ Ngu xuân, tất cả cùng nhào vào tóm gọn chúng.” Phi Long có chút muốn mỗ đầu đám thuộc hạ ngu xuân ra xem trong đầu chúng đang chứa cái gì. Rõ ràng mình đang lợi thế hơn người, hoàn toàn có thể tất cả cùng nhào vào tóm gọn đối phương một cách dễ dàng, rồi hơi rách việc sao mà phải từng thăng khiêu chiến chi vậy.

Vả lại, trong chiến đấu kỵ nhất là xem thường đối thủ. Tuy đôi phương lúc này chỉ thể hiện thực lực của một tông sư tầng thứ 3, nhưng tuyệt đối không phải thế. Vì đã từng biết bao Nhân Thú tông sư tầng thứ 3 thậm chí tầng thứ 4 đã trở thành mồi ngon cho đối phương, còn dám ở đó xem thường khinh suất sao?

Có thể trở thành thủ lĩnh cai trị một phương như Phi Long, tất nhiên là không bao giờ phạm sai lầm chết người vì tội khinh thường đối thủ khiến mình bỏ mạng rồi.

Phi Long đã ra lệnh, đám thuộc hạ tất nhiên là không dám cãi lời rồi. Đồng loạt hùng hổ lao thẳng về phía Dương Kiệt.

Dương Kiệt khẽ lóe qua tia sáng thất vọng sau lớp giáp sắt. Lẽ ra còn định che giấu thực lực của mình để dụ đám Nhân Thú một chọi một hoặc hai chọi một để giết dần chúng đi, ai ngờ kế hoạch bị phá sản bởi tên đầu nhon mỏ nhon kia.

Cũng không sao, chẳng lẽ với thực lực tông sư tầng thứ 5 như mình lại đi sợ đám kẻ tởm cao nhất chỉ tông sư tầng thứ 4 thôi sao?

“Mặt đá, ả nhiều chuyện tránh ra, sát ~~~~~!!” Đẩy lùi cả hai ra xa, Dương Kiệt tựa như một tia chớp lao thẳng về phía trước.

Boong ~~~~~!!

Dưới ánh mắt kinh ngạc khó tin của đám Nhân Thú, trực tiếp vùng chùy quét bay một tên chạy ngay đầu tiên, nhưng nhanh chóng bị những tên còn lại vây chặt lại ở giữa.

Nhìn thấy vô số vũ khí quyền cước ập thẳng vào mình, Dương Kiệt hai chân nhún mạnh xuống đất, tung người nhào lộn lên cao né qua những đòn tấn công dày đặc của đám Nhân Thú, tiếp đất ngay bên cạnh một tên “xui

xẻo” mà anh ta nhắm tới, thậm chí không cần quay người, cây chùy hình trái xoài trong tay vung lên bổ ngược về phía sau, bổ thẳng vào đầu tên “xui xẻo” đó.

Boong ~~~~~!!

Tên “xui xẻo” tội nghiệp hứng chộp cú bổ chùy ngàn cân vào đầu, đi theo số phận “bi thảm” của tên nhân thú trước kia, đầu thụt thẳng vào trong cơ thể, cơ thể loạng choạng té ngã xuống đất, toàn thân co giật liên hồi.

“ Cái, cái gì ~~~!” “ Sao, sao có thể thế được??” “ hấn, hấn không phải tông sư tầng thứ 3, mà là ~~~!!”

Chưa đầy năm giây đồng hồ giải quyết xong hai tên tông sư tầng thứ 3, cho dù là thằng khờ cũng nhận ra rằng thực lực của Dương Kiệt tuyệt đối không phải là tông sư tầng thứ 3 như vẻ bề ngoài rồi. Đặc biệt là tên Nhân Thú lúc nãy hùng hổ đòi một mình xé xác đối phương ra, lúc này đã sợ tới nỗi hai chân run rẩy.

May quá, cũng may là đại nhân bảo cả nhóm lao vào, nếu như một mình mình ra tay với tên khốn đó, sẽ có kết cục như thế nào nhỉ? Tên Nhân Thú tự cho mình “ may mắn” nuốt mạnh miếng nước bọt vào cổ họng, không dám tiếp tục suy nghĩ nữa.

“ Quả nhiên, tên khốn này tuyệt đối có thực lực của một tông sư tầng thứ 5!” trong đôi mắt Phi Long lóe qua tia sáng dị thường. Nhưng cho dù như thế nào đi nữa, cũng chỉ là một tông sư tầng thứ 5 thôi mà, vẫn không gây khó dễ gì với mình được cả.

Tất nhiên, Phi Long không có ý định vội ra tay, còn định tiếp tục lợi dụng đám thuộc hạ thăm dò thực lực của Dương Kiệt, để xem anh ta đã bung hết sức mình chưa.

“ Sát ~~~” “ Sát ~~~~!” “ Sát ~~~~~~!” .....

Mặc dù bất ngờ trước thực lực của Dương Kiệt, nhưng đám Nhân Thú không có ý định buông xuôi, tiếp tục hùng hổ lao tới vây lấy đối phương và tấn công như vũ bão.

Đùa à! Bộ không thấy Phi Long đại nhân còn đang đứng ở phía xa quan chiến sao? Dám quay đầu bỏ chạy, tuyệt đối không phải là bị giết thôi đâu.

“ Tuyệt học thần thông, Man Ngưu Xung Đỉnh ~~~~!” “ Tuyệt học thần thông, Kim Ưng Thiết Giáp Chảo ~~~~!” “ Tuyệt học thần thông, Thiên Cầu Thôn Nhật ~~~~!” “ Tuyệt học thần thông Linh Xà Loạn Vũ Thuật ~~~~!!”

Năm tuyệt học thần thông của Nhân Thú thi triển ra, một con thần ngưu to bằng một chiếc xe tải hạng nhẹ, một con chim ưng toàn thân phủ đầy lông vũ vàng kim tựa như vàng miếng khảm đầy cơ thể, một con thiên cầu ba đầu sáu đuôi và hàng ngàn con rắn độc đủ loại màu sắc do đám Nhân Thú biến hóa mà thành ập thẳng vào đầu Dương Kiệt đang đứng ở vị trí trung tâm vòng vây.

Để năm tên Nhân Thú đánh trúng vào người, tuyệt đối không phải Dương Kiệt lúc này có thể chịu thấu nổi. Dùng tay nắm chặt cán kiếm trên đai lưng chẻ mạnh ba nhát, bề mặt lock seed rực sáng dữ dội.

“ Mango slash ~~~~~!!!”

Hai tay nắm chặt cán chùy, cơ thể xoay chuyển ba trăm sáu chục độ tại chỗ liên hồi, vô số trái xoài dạng khí khổng lồ từ trên cơ thể Dương Kiệt phóng thích ra, bắn thẳng về phía đám Nhân Thú hóa thân thành quái thú đang hùng hổ lao tới.

Uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~.....!!

Đám nhân thú chưa kịp chạm vào người Dương Kiệt, đã bị những trái xoài dạng khí bắn trúng vào người, có cảm giác như bị một chiếc xe tải hạng nặng đang phóng đi với vận tốc trên cả trăm cây số tông trực diện vào người, miệng gào lớn một tiếng đầy thảm thiết, cơ thể bị tông bay ra xa gần cả chục mét là ít.

“Cẩn thận ~~~!!” “Heo mập coi chừng phía sau ~~~~~!!”

Uỳnh ~~~~~!!!

“Á ~~~~~!!” Dương Kiệt còn chưa kịp vui mừng đi đánh bay đám Nhân Thú và định tiếp tung đòn kết liễu, dưới tiếng gào thét nhắc nhở của Dương Diễn và Hạ Cơ, trực tiếp hứng trọn đòn đánh lén của Phi Long, phần lưng bộ giáp lập tức xuất hiện vết nứt chi chít đáng sợ. Cơ thể theo tư thế chó vồ cút ngã úp mặt trên mặt đất.

“Đê tiện ~~!!” “Bỉ ỏi ~~~~~!!” Dưới tiếng gào thét đầy căm phẫn của Hạ Cơ, Phi Long mang theo vẻ mặt cười mà không giống cười từ từ bước thẳng về phía Dương Kiệt vẫn còn chưa thể đứng dậy sau khi trúng đòn đánh lén lúc này.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 139: Xả Thân Đỡ Đòn

“Đê tiện? Bỉ ối? Cô em xinh đẹp ạ, để bọn tọ dạy cho cô một bài học kinh nghiệm xương máu, trong chiến trường, mục đích duy nhất chính là làm sao kết liễu đối phương càng nhanh càng tốt, để làm điều này, chúng ta có thể không từ bất kỳ thủ đoạn nào để trở thành người chiến thắng cuối cùng. Nếu như có thể nhanh chóng dễ dàng giải quyết kẻ thù, vì sao lại phải tốn sức làm chi cho mệt nhĩ? Tinh thần thượng võ, bộ cô tưởng giờ đang giao đấu trên lôi đài chắc? Cô em còn non và xanh lắm, khả khả khả khả ~~~!!” Phi Long mang theo vẻ mặt khoái trí hí hí thuyết giảng triết lý của mình.

“Người .....” “Im đi Hạ Cơ, hần nói không sai tý nào.” Hạ Cơ phản nộ muốn lên tiếng phản bác nhưng bị Dương Diễm lên tiếng cản lại.

Trong chiến trường không ai thương xót hay thương võ với bạn cả, một là bạn chết, hay là tôi chết, chỉ có thể thôi.

“hay... hay lắm mỗ nhọn ạ, mi ... mi đã dạy ta một bài học để đời rồi đấy.” Chỉ thấy Dương Kiệt từ dưới đất bò dậy, quay người lại đối diện với Phi Long. Lúc này mép miệng đang dính đầy máu dưới lớp giáp sắt, nên không ai nhìn thấy rõ anh ta có bị thương hay không.

“Khởi động xong rồi chứ gì? Giờ tới lượt bọn tọ chơi với ngươi đây.” Một cây trượng có hình thù giống như xương cốt của loài thần lằn khổng lồ, bề mặt thân gậy nhô đầy vô số gai nhọn nhỏ trông vô cùng kinh tởm xuất hiện trong tay của Phi Long, khí thế của một tông sư tầng thứ 6 từ trên

người phát tán ra, khiến cả ba mặt mày biến sắc, hơi thở trở nên nặng nề khó khăn.

“ Mặt đá, lợi dụng lúc ta cầm chân tên mỗ nhon này, tranh thủ kéo theo ả nhiều chuyện bỏ chạy biết chưa??” Dương Kiệt khẽ dùng thần thức truyền đạt lời nói của mình thẳng vào đầu của Dương Diễn.

Dương Diễn mang theo vẻ mặt nghiêm túc, khẽ gật đầu đồng ý.

“ Chiến ~~~~~!!!” cây chùy trái xoài vẩy múa trong tay, Giới Vương Quyền X5 nhanh chóng kích hoạt, Dương Kiệt tựa như tên bắn phát sáng rực rỡ phóng thẳng về phía Phi Long.

“ Hùng hổ quá nhỉ? Tiếc rằng chú mày còn yếu lắm, ngưng ~~~~~!!” Chỉ thấy Phi Long giơ cây gậy trong tay ra chĩa thẳng về Dương Kiệt, đầu gậy đột nhiên rực sáng dữ dội, sau đó một tia sáng màu tím đỏ từ đầu gậy phóng thích ra bắn thẳng về phía Dương Kiệt với tốc độ nhanh như chớp.

Chíu ~~~~~!!

“ Cái gì ~~~~~!!” Dương Kiệt thậm chí không kịp né tránh, bị tia sáng kỳ dị đó bắn thẳng vào người, toàn thân lập tức cơ cứng như một bức tượng, không thể nhúc nhích được nữa.

Cơ thể của Phi Long tựa như bị không khí xé rách rồi biến mất, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ngay trước mặt Dương Kiệt, dùng gậy thay thương, một nhát chọt thẳng vào ngực của đối phương.

Boong ~~~~~!!

“ Úi da, đau ~~~~~!!

Đầu gập chạm vào ngực giáp lập tức xuất hiện vô số tia lửa như pháo hoa, bề mặt bộ giáp lập tức bị lõm sâu vào trong, Dương Kiệt cảm giác như bị chiếc xe tải hạng nặng tông thẳng vào, cơ thể bị đánh bay ra xa rơi ngã xuống đất, xương cột ở phần ngực có cảm giác như bị gãy vụn ra hết rồi.

“Chỉ có thể thôi sao??” Phi Long lộ ra ánh mắt đầy chế giễu, cơ thể lại lần nữa biến mất, xuất hiện ngay trên đỉnh đầu Dương Kiệt đang nằm ngã trên mặt đất, hai tay nắm chặt thân gậy, theo thế Thái Sơn Áp Đỉnh bỏ mạnh xuống.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!”

Rầm ~~~~~!!

Dương Kiệt dốc hết toàn bộ sức lực của mình lăn người lăn sang một bên né tránh cú bổ trời giáng của đối phương. Thân gậy chỉ cách cơ thể anh ta khoảng nửa cm xước qua, đợi tới khi anh ta né tới nơi an toàn, quay đầu lại nhìn giật mình hoảng hốt phát hiện vị trí mình vừa nằm lúc nãy xuất hiện vết lõm gần như chia tách cả bề mặt mặt đất ra vậy.

Mẹ kiếp ~~~!! Dính phải cú bổ đó vào người, không chết cũng thành tàn phế cho mà xem. Nặng hơn nữa cơ thể bị xẻ làm đôi cũng không chừng.

Hai chân nhún mạnh xuống đất, Dương Kiệt tung người nhào lộn trên không trung, chùy trái xoài vẩy múa một vòng trên đỉnh đầu rồi bỏ mạnh về vị trí Phi Long đang đứng: “Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bỏ, bỏ, bỏ ~~~!”

Hàng chục quả chùy khí khổng lồ từ trên không trung tựa như những quả bom nhiệt hạch bắn thẳng về phía kẻ thù của mình.

“Có chút thực lực! Nhưng vẫn chưa đủ, biến ~~~~~!!” Phi Long quét cây gậy trong tay vẽ theo đường cầu vồng về phía những quả

chùy đang bắn xuống. những quả chùy khí đó lập tức bốc hơi trong không khí, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

“ Cái gì ~~~~~!!” Dương Kiệt không thể tin nổi vào mắt mình nữa, tuyệt học mạnh nhất nhì của mình, thế mà đối phương chỉ khẽ vẩy gậy nhẹ cái đã hoàn toàn hóa giải rồi sao.

Trong lúc Dương Kiệt còn đang hoang mang khó tin, Phi Long lần nữa xuất hiện ngay trên đỉnh đầu anh ta, một gậy bổ thẳng đầu đối thủ.

Boong ~~~~~!!!.

Rầm ~~~~~!!!

Cơ thể Dương Kiệt tựa như biến thành ngôi sao băng từ trên trời lao thẳng xuống mặt đất, lập tức hình thành một cái hố sâu không lồ, bụi đá tung bay tứ phía.

“ Ngôi, ngôi sao, trời, trời còn sáng, sáng mà sao nhiều ngôi, ngôi sao thế này ~~~~!” Bị bổ một trời giáng vào đầu, Dương Kiệt đầu óc quay cuồng choáng váng, thậm chí như nhìn thấy vô số ngôi sao đang quay trước mắt mình vậy.

Đáng sợ nhất là lớp mặt nạ giáp đã bị lõm hẳn vào trong, chiếc sừng màu vàng óng bên tay phải trên mặt nạ bị gãy vụn ra, không còn hoàn chỉnh như lúc ban đầu nữa.

Roẹt ~~~~~!!

Vừa mới từ trong trạng thái choáng váng hồi tỉnh, giật mình hoảng hốt khi phát hiện một quả cầu ánh sáng từ trên không trung đang bắn xuống cái hố mà mình đang nằm với tốc độ cực nhanh.

“ Châu ~~~~~!!” Không dám tiếp tục nằm đó giả chết nữa, vội vã bật người trở dậy, hai chân nhún mạnh tung người nhảy ra khỏi miệng hố.

Rầm rầm rầm rầm ~~~~~!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, kèm theo là khói bụi tung bay lên trời tựa như vừa tái hiện hiện trường vụ nổ bom nguyên tử năm 1945 vậy. Tất nhiên, hiệu ứng không bằng một phần mười so với thời điểm đó được.

“ Á ~~~~~!!” Cơ thể hơn hai trăm ký của Dương Kiệt gió lốc cuốn bay đi, miệng không ngừng vang lên tiếng kêu thét đầy đau khổ và hoảng hốt.

Rầm ~~~~~!!

Bộ giáp trên người Dương Kiệt lúc này gần như không còn nguyên vẹn nữa rồi, bề mặt xuất hiện nhiều vết nứt chi chít, áo choàng màu đỏ phía sau lưng đã biến thành tám vải rách đen xì, bộ dạng thê thảm vô cùng, còn đầu vẻ oai phong lẫm liệt lúc mới biến hình nữa chứ.

Phi Long từ trên không trung từ từ hạ xuống ngay trước mặt Dương Kiệt, cười chế giễu nói: “ Thế nào? Chịu khoang tay đầu hàng giao nộp thánh giáp cho bản tọa chưa? Ngay từ ban đầu ngoan ngoãn nghe lời không phải tốt hơn sao? Ít ra có thể chết trong nhẹ nhàng êm ái, không cần phải bị đánh tới nổi như tàn phế như .....” “ Chết này, Băng Phong Thiên Hạ, Phong ~~~~~!!” “ Tuyệt học thần thông, Mị Hoặc Chúng Sinh ~~~~~!!”

Trong lúc Phi Long đang tập trung vào Dương Kiệt nằm hấp hối trên mặt đất, Dương Diễn và Hạ Cơ đã kích hoạt xong võ hồn của mình, lén lén áp sát tới ngay sau lưng của hắn. Khi khoảnh cách tấn công vừa đủ, cả hai

nhanh chóng thi triển tuyệt học mạnh nhất của mình ấn thẳng về phía kẻ thù.

Vô số băng phiến xuất hiện trực tiếp chụp thẳng về phía Phi Long phong ấn hẳn lại. Nữ thần sắc đục lờn nữa xuất hiện, vô số trái tim màu hồng phấn rơi thẳng vào đầu của Phi Long.

Vừa bị phong ấn, vừa bị dính chiêu Mị Hoặc Chúng Sinh, cho dù là một kẻ mạnh tông sư tầng thứ 6, cũng phải thất thần một thời gian ngắn. Chỉ thấy lúc này hắn đang mang theo vẻ mặt mê man, nụ cười thâm tà, thậm chí mép miệng bắt đầu chảy nước miếng như hình ảnh của anh Trư trong phim Tây Du Ký nữa chứ. Thế nhưng những vũng nước miếng vừa chảy ra nhanh chóng bị đóng băng lại do cả cơ thể của hắn đang bị phong ấn trong vô số tảng băng khổng lồ.

Mị Hoặc Chúng Sinh đặc biệt có công hiệu đối với những tên háo sắc như thế này, uy lực thậm chí tăng lên gấp hai, gấp ba lần so với bình thường.

Tất nhiên, hiệu lực tác động tới Phi Long không quá hai phút đồng hồ là hắn có thể bừng tỉnh và phá vỡ băng phong ngay tức khắc.

Hai phút đồng hồ, quá đủ đối với Dương Diễm và Hạ Cơ rồi. Cả hai nhanh chóng từ trong nhẫn càn khôn lấy ra một lá bùa và trực tiếp dán thẳng vào trước ngực, quay đầu nhìn về phía Dương Kiệt: “Bảo trọng.” “Heo mập, đừng có chết, ngươi còn phải dẫn lão nương đi cướp đường kiếm tiền mua son phấn đấy ~~~!”

Dứt câu, cả hai lập tức quay người bỏ chạy một cách dứt khoát. Tốc độ lúc này của cả hai hoàn toàn không thua kém gì so với tới tốc độ của một kẻ mạnh tông sư tầng thứ 4, tầng thứ 5 cả. Tất cả đều nhờ vào lá bùa mà họ dán trước ngực đấy.

Crack ~~ crack ~~ crack ~~.....!!

Rầm rầm rầm rầm ~~~~~~!!

“ AAAAAAAAAAAAAA” Đợi tới khi hình bóng của cả hai đã biến đi mất, Phi Long cũng từ trong trạng thái mê man thức tỉnh, cơ thể run mạnh một cái, băng phiến đang bao phủ khắp cơ thể lập tức rạn nứt tung bắn ra tứ phía.

Phần nộ! Nhục nhã! Đường đường một tông sư tầng thứ 6, chỉ vì chút sơ sẩy mất cảnh giác, đã bị hai con chuột nhất chơi khăm như thế này, tuyệt đối không thể tha thứ được ~~~!!

Đôi cánh không lồ sau lưng đang rộng ra, cơ thể tung bay lên cao treo lơ lửng trên không trung. Đôi mắt tam giác phóng về hướng Dương Diễn và Hạ Cơ vừa bỏ chạy lúc nãy.

Chỉ trong hai phút ngắn ngủi, thế mà hình bóng của cả hai lúc này đã chỉ còn hai dấu chấm đen đỏ ở rất xa rất xa, và với tốc độ duy trì, chỉ cần thêm chút thời gian, hoàn toàn có thể bỏ trốn thành công, Phi Long có muốn đuổi cũng đuổi không kịp cho mà xem.

“ Chạy trốn? Nhanh quá nhỉ? Nếu như bốn tọa để các người phong ấn thêm một thời gian ngắn nữa, tuyệt đối có thể để các người tọa nguyên. Nhưng .....” Một quả cầu năng lượng xuất hiện trên tay phải của Phi Long và dần dần phình to ra, hướng thẳng về phía Dương Diễn và Hạ Cơ ném ra: “ các người không có cơ hội nữa rồi, chết này ~~~!!”

Lúc này muốn tóm gọn Hạ Cơ tuyệt đối là điều không tưởng, vậy thì chẳng thà ăn không được đập đổ, thủ tiêu luôn cả hai.

Uỳnh ~~~~~~!!!

Dưới ánh mắt kinh ngạc khó tin của Phi Long, quả cầu năng lượng vừa ném ra chưa được bao lâu, chỉ thấy một bóng người thô to như quả bóng khổng lồ từ đâu đó xuất hiện hứng trọn quả cầu năng lượng vào người.

“ Con heo mập đó ~~~~~!!” Đôi mắt của Phi Long tràn đầy gân máu, phần nộ gào lớn khi thấy đòn tấn công về phía Dương Diễn và Hạ Cơ của mình bị Dương Kiệt dùng tấm thân “mỏng manh nhỏ bé” của mình cản lại.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 140: Bỏ Trốn Thành Công

“ Không thể tin nổi ~~!! Thật không thể tin nổi có ngày mình lại dùng tâm thân hình “mỏng com” này đi đỡ đạn giùm cho người khác. Má ơi, mình có còn là mình không vậy? Hay là dạo này theo tên mặt đá lâu ngày nên bị nhiễm thói hư tật xấu của hắn rồi sao? Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, người xưa không lừa ta cho chút nào. Hay là do mình đã nảy sinh ‘tình cảm’ với hắn nên... xì xì, cái gì mà tình cảm không tình cảm, chẳng qua thương hại không muốn hắn bị thương thôi mà, đúng đúng, chắc chắn là thế ~~~!!” Nghĩ tới hai chữ “tình cảm”, Dương Kiệt không kiềm được run bắn người lên vì ớn lạnh.

Cũng may là quả cầu năng lượng nhắm vào hai chân nguyên, nên uy lực không quá cao, Dương Kiệt dính vào người chỉ bị thương không quá nặng, từ trên không trung rơi ngã xuống đất, tuy không quá nghiêm trọng nhưng cũng khiến anh ta thoát ra khỏi trạng thái biến hình của mình.

Lúc này Phi Long ngẩng đầu nhìn về phía Dương Diễn và Hạ Cơ, phát hiện hai chấm đen đã gần như biến mất khỏi tầm mắt, nếu như hiện giờ tung hết tốc độ truy sát, cũng phải tốn hơn hai khắc giờ mới đuổi kịp, nhưng nếu làm thế thì mục tiêu chính con heo mập kia phải giải quyết như thế nào đây?

Ai mà biết được trên người hắn có Gia Tốc Phù như hai tên kia không chứ? Với thực lực tông sư tầng thứ 5, cộng thêm Gia Tốc Phù vào người, cho dù mình có mọc thêm đôi cánh thành hai đôi đi nữa cũng chưa chắc đuổi kịp.

Lại liếc nhìn đám thuộc hạ của mình, phát hiện đám phé vật đó vẫn còn đang nằm vật vã rên rỉ trên mặt đất, ý định bảo chúng vây lấy Dương Kiệt đợi hăn quay về phá sản hoàn toàn.

Hiện giờ thánh giáp và mỹ nữ phải chọn một trong hai, cắn cắn răng hừ mạnh một tiếng, trực tiếp tung người lao thẳng về phía Dương Kiệt đang nằm hấp hối.

Nhiều người sẽ nói rằng Phi Long hoàn toàn không cần phải phiền não như thế này vì trên người hăn vẫn còn thần thức của “Sơn Thần”, sau khi lấy được thánh giáp của Dương Kiệt, quay đầu đi truy sát Dương Diễn và Hạ Cơ cũng chưa muộn mà.

Đúng là như thế, thế như Dương Diễn và Hạ Cơ lúc này đang di chuyển bỏ trốn về phía lối ra vào khu rừng Nhân Thú, chỉ cần bước ra khỏi khu rừng Nhân Thú, cho dù Phi Long biết rõ vị trí của cả hai ở đâu, cũng không thể làm gì được họ cả. Vì đặc tính của Nhân Thú là không thể rời khỏi khu rừng này. Trừ khi hăn đã đạt tới cảnh giới Nguyên Thần, và phải trả một cái giá không hề rẻ, mới có thể rời khỏi khu rừng Nhân Thú một thời gian ngắn, thông thường thì nếu như không phải tình thế cấp bách hay có chuyện nghiêm trọng, không Nhân Thú nào muốn làm thế cả.

Chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ngay bên cạnh Dương Kiệt, phát hiện anh ta đã quay trở về trạng thái ban đầu, không còn thánh giáp trên người nữa, trên môi lộ ra nụ cười chiến thắng.

“Hãy giao thiết bị kích hoạt thánh giáp cho ta.” Phi Long từng bước từng bước bước tới, đồng thời cảnh giác vô cùng, đôi mắt hình tam giác dán chặt vào người anh ta quan sát nhất cử nhất động, đề phòng Dương Kiệt sử dụng Thiên Lý Truyền Tống Phù hay thứ gì đó để bỏ trốn.

“ Đứng, đứng yên ở đó, nếu, nếu người bước thêm một bước, bước nữa, ta, ta sẽ phá, phá hủy thiết, thiết bị này ~~~~!!” Nắm chặt đai lưng biến hình giơ ra phía trước, những ngón tay dùng sức nắm chặt lại, có vẻ như muốn bóp nát nó ra vậy.

Đôi mắt Phi Long khẽ lóe qua tia sáng đầy sát khí, nhưng nhanh chóng được hấn che giấu đi, bề ngoài lộ ra vẻ mặt “thân thiện” cười nói: “ Ấy ấy, chuyện đâu còn có đó, đừng manh động, người làm thế chẳng qua lo sợ sau khi bốn tọa lấy được thánh giáp sẽ lấy luôn mạng người đứng không? Hãy yên tâm, nếu như người giao thiết bị kích hoạt đó cho bốn tọa, bốn tọa hứa sẽ để người an toàn rời khỏi nơi này, thế nào?”

“ Thật chứ??” “ Thật, ta lấy danh dự của bản thân hứa với người.” “ không, không, tôi vẫn chưa tin ông lắm, vì nụ cười của ông lúc này gian hiểm quá đi.” “ Ôi dào, xem kìa, nụ cười của ta chân thành thánh thiện như thế, sao có thể gọi là gian hiểm được, chắc người nhìn lầm đấy thôi.”

Mặc dù đã phần nộ tới mức muốn lao tới xé xác đối phương, đặc biệt là con heo mập đó dám nói nụ cười của mình gian hiểm, nhưng vẫn cố gắng kiềm chế điềm tĩnh để đối phương không tức nước vỡ bờ. Nếu như con heo mập đó mạnh tay chút bóp nát thiết bị kích hoạt thánh giáp trong tay, cho dù có lấy mạng của hắn đi nữa, cũng thành công cốc mà thôi.

Đã để vượt mặt mỹ nhân xinh đẹp rồi, tuyệt đối không được để vượt mặt luôn cả thánh giáp này nữa.

“ Nếu như thế này thì.....” Nhìn thấy Dương Kiệt có vẻ như xiêu lòng, lập tức nộ ra nụ cười phản kích, nhưng nhanh chóng phần nộ tột cùng khi nghe anh ta nói: “ Không được, không được, ông hãy hứa đi, hứa với thiên đạo là sẽ tha mạng cho tôi nếu như tôi giao nộ thiết bị thánh giáp này cho ông, như thế tôi mới tin tưởng ông được.”

“Được ~~~~~!!” Mặc dù cơn phần nộ trong lòng đã tới mức không thể kiềm nén lại được nữa, nhưng vẫn làm theo ý của Dương Kiệt. Đưa ngón tay lên miệng cắn mạnh một cái để máu màu xanh lam chảy ra, giờ tay về phía trước vẽ dấu ấn huyết thệ, lạnh lạnh nói: “Thiên Đạo chứng giám, nếu như đôi phương đồng ý giao thiết bị kích hoạt thánh giáp cho tại hạ, tại hạ hứa sẽ không lấy mạng của hắn, nếu như làm trái lời, thiên lôi giáng người, chết không toàn thây!”

Đùng đoàng ~~~ ùng đoàng ~~~~~!!

Vô số tia sét màu xanh tím giáng thẳng xuống trước mặt Phi Long, ngụ ý nói rằng đã nói được thì phải làm được, nếu không thì đừng có trách bố mày trở mặt đấy nhé.

Phi Long khẽ ngật đầu một cái, mây đen trên đỉnh đầu lập tức tan biến đi, xem như Thiên Đạo đã chấp nhận lời huyết thệ của hắn.

“Thế nào, người hài lòng rồi chứ??” Phi Long mang theo vẻ mặt bức bối cắn răng nói, nhưng trong lòng thầm cười lạnh: “Đúng là bố mày không thể ra tay lấy mạng mày, nhưng chỉ cần đánh mày thành tàn phế, sau đó ném vào đám Nhân Thú đang truy lùng mày khắp nơi, mấy tên đó chắc sẽ vô cùng vui vẻ thay ta lấy mạng mày nhỉ?”

“Nếu vậy thì ..... nhận lấy ~~~~~!!” Nhận thấy Dương Diễn và Hạ Cơ đã bỏ trốn an toàn, Dương Kiệt vô cùng quả quyết quay người lại ném mạnh đai lưng biến hình về ngược lại vị trí cả hai đang đứng.

“Đồ khốn ~~~~~!!” Đôi mắt tràn đầy gân máu của Phi Long giương to ra hết cỡ khi thấy Dương Kiệt ném thiết bị ra xa, không còn tâm trí để ý tới anh ta nữa, cơ thể nhanh như một tia chớp lao thẳng về hướng thiết bị được ném đi, đợi lấy được thiết bị xong mới quay lại tính sổ với con heo mập đó cũng chưa muộn.

Chỉ trong tích tắc Phi Long đã áp sát tới thiết bị được vút đi, mang theo vẻ mặt phấn khích tột cùng, tay phải giơ thẳng ra định chụp lấy đai lưng biến hình.

Bàn tay đầy móng vuốt sắc nhọn của Phi Long đã gần như chạm trúng vào thiết bị biến hình, đột nhiên phát hiện một tia sáng màu vàng rực từ trên không trung chụp xuống, chụp thẳng vào đai lưng biến hình đó. Dưới ánh mắt kinh ngạc khó tin của Phi Long, đai lưng biến hình tựa như biến mất trong không khí vậy.

Ngẩng đầu nhìn lên phía luồng sáng phát ra, phát hiện một tòa tháp toàn thân khảm vàng đang treo lơ lửng trên không trung.

“AAAAAAAAAAAAAAAA~~~~~!!” Phi Long gào thét đầy căm phẫn, trực tiếp tung chưởng ấn thẳng về phía tòa tháp ở phía trên đỉnh đầu.

Vù ~~~~~!!

Tòa tháp với tốc độ nhanh như tia chớp bay ra khỏi tầm tấn công của Phi Long, nhanh chóng quay trở về cơ thể của Dương Kiệt đang mang theo nụ cười chế giễu ở phía xa.

Thì ra Dương Kiệt đã tính toán một cách kỹ càng, lén lén tề Càn Khôn Tháp ra xa, sau đó giả vờ ném đai lưng biến hình về phía đó để Phi Long đuổi theo, trước khi hấn kịp chụp lấy đai lưng biến hình lập tức điều khiển Càn Khôn Tháp hút đai lưng biến hình vào trong và quay trở về cơ thể của mình.

“Khốn kiếp, mày phải chết ~~~~~!!!” Phi Long tựa như ngọn núi lửa bùng phát dữ dội, đầu gậy trong tay xuất hiện một quả cầu năng lượng khổng lồ, trực tiếp ném thẳng về phía Dương Kiệt ở phía xa.

“Đồ đàn, báỉ bai ~~~~!!” Dương Kiệt mang theo nụ cười đắc chí, vẫy vẫy tay chào tạm biệt Phi Long một cái, cơ thể đột nhiên mờ dần đi, trước khi quả cầu năng lượng áp sát tới, tựa như bốc hơi trong không khí, không còn nhìn thấy bóng dáng của anh ta đâu nữa.

Uỳnh ~~~~~!!

Một cái hố đáng sợ xuất hiện ngay vị trí Dương Kiệt vừa đứng lúc nãy, nhưng còn đâu nữa bóng dáng của anh ta nữa chứ.

“Không, không thể nào ~~~!! Tuyệt đối không thể nào như thế được ~~~~~!!” Đôi mắt của Phi Long đã giương to ra hết cỡ nhìn chăm chăm vào vị trí Dương Kiệt vừa biến mất lúc nãy.

Phải biết rằng từ đầu tới cuối, thần thức của hắn vẫn dán chặt vào Dương Kiệt, chỉ cần phát hiện anh ta sử dụng Thiên Lý Truyền Tống Phù hay đại loại gì đó để bỏ trốn, lập tức ra tay ngăn cản. Nhưng rốt cuộc không phát hiện điều gì bất thường cả, lúc này đối phương đột nhiên biến mất, tuyệt đối là nằm ngoài nhận biết của Phi Long.

Hắn hoàn toàn không biết rằng Dương Kiệt sở hữu một bí thuật bỏ trốn còn đáng sợ hơn Thiên Lý Truyền Tống Phù, chính là phép Dịch Chuyển Tức Thời.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!” Vô số cơn gió lốc đáng sợ từ trên người Phi Long bộc phát ra, cuốn bay hết mọi thứ ở xung quanh, ngay cả những tên thuộc hạ đang nằm rên rỉ trên mặt đất cũng không ngoại lệ.

“Cũng may, cũng may là mình vẫn còn thần thức của con quỷ khát máu kia, mày có chạy đằng trời ~~~!! Đồ khốn, lần này để bố mày bắt được, bố mày sẽ phang thây xẻ thịt mày ra thành trăm mảnh, ngàn mảnh, thậm chí

thêu đốt linh hồn của mảy trăm năm, ngàn năm mới hả giận, AAAA~~~~~!!!” Dương Kiệt đã chủ động làm trái lời hứa, thì lời huyết thệ với Thiên Đạo không còn tác dụng với Phi Long nữa, lần này tuyệt đối phải đánh phủ đầu để đối phương không kịp trở tay và uy hiếp mình mới được.

Nhanh chóng liên lạc với thần thức của con quỷ khát máu đang ẩn trong cơ thể của mình. Ngay lập tức trong đầu của Phi Long xuất hiện hình ảnh Dương Kiệt đang nằm ngẩng người lên trời hít thở dồn dập ở nơi nào đó trong khu rừng Nhân Thú này.

Khi định vị kỹ vị trí của Dương Kiệt, Phi Long không kèm được biến sắc.

Khốn khiếp! Bí thuật của con heo mập đó đáng sợ tới thế sao? Dịch chuyển một mạch hơn cả ngàn dặm so với vị trí hiện tại, đã vậy, vị trí con heo mập đang ở, chính là thuộc địa của tên khốn “Tử Kỳ Lân”.

Sắc mặt của Phi Long lúc này khó coi vô cùng. Hiện giờ muốn đuổi theo con heo mập đó, cho dù có đôi cánh bay đi với tốc độ tối đa, cũng phải tốn trên nửa ngày trời. Nhưng quan trọng nhất là, lúc này đối phương đang ở trong lãnh địa của kẻ thù không đội trời chung của Phi Long, “Tử Kỳ Lân”.

Tử Kỳ Lân, là một trong những thủ lĩnh Nhân Thú cai trị một khu vực rộng lớn không thua kém gì Phi Long, thậm chí còn rộng lớn hơn nữa là. Vì hai khu vực tiếp giáp nhau, nên thường xuyên xảy ra xích mích trong việc tranh giành lãnh thổ, ngoài ra còn là đối thủ tiềm năng trong việc tranh giành Hoàng Kim Nhân Thú Quả.

Nếu như Phi Long bước chân vào lãnh thổ của Tử Kỳ Lân để truy bắt Dương Kiệt, chắc chắn sẽ bị đối thủ phát hiện, nhẹ thì ra tay ngăn cản phá hoại, nặng hơn nếu như để tên khốn đó biết trên người con heo mập sở hữu

thánh giáp, tuyệt đối sẽ ra tay tranh giành với mình bằng mọi giá cho mà xem.

Tới lúc đó tuyệt đối là mất cả chì lẫn chài.

“ Phải làm sao đây? Chẳng lẽ phải bỏ cuộc sao??” Phi Long nhất thời cũng không biết phải làm như thế nào, đã tới nước này rồi, nếu bỏ cuộc thì tuyệt đối không cam tâm. Nhưng bằng cách nào mà đi tới lãnh địa của đối thủ tóm cổ Dương Kiệt mà không để đối thủ phát hiện đây?

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 141: Hoàng Kim Nhân Thú Quả

Không cam tâm, tuyệt đối không cam tâm ~~!!

Lúc này Phi Long tựa như một con bạc đã thua sạch máu. Người ta thường nói liều ăn nhiều, nếu như lúc này ngưng tay, tuyệt đối là không thể chấp nhận được.

“ Liều thôi, chỉ cần mình đánh nhanh rút gọn trước khi tên khốn Tử Kỳ Lâm kịp phản ứng, hoàn toàn có thể không cần phải tốn quá nhiều sức an toàn trở về.” Phi Long sau một hồi đắn đo suy tính, cắn răng lạnh lạnh nói.

Đôi cánh khổng lồ lập tức đang rộng ra, cơ thể tựa như tên bắn bắn thẳng lên không trung, hướng về phía lãnh địa của Tử Kỳ Lâm, lao vút về phía trước.

Phi Long không có ý định dẫn theo một đám lâu la thuộc hạ lần này, vì mục đích là không muốn để Tử Kỳ Lâm chú ý, nên càng ít người càng lặng lẽ càng tốt. Còn đám thuộc hạ đang nằm trọng thương phía dưới, chỉ cần chúng tự bò dậy hái một trái Nhân Thú Quả phục dụng vào, lập tức có thể hồi phục hoàn toàn, sau đó tự mò về lâu đài, Phi Long không quá bận tâm đến đám phế vật đó.

Quay trở về phía Dương Kiệt, lúc này đang nằm vật vã trên mặt đất hít thở dồn dập. Bị Phi Long đánh tới nỗi ba mẹ cũng không nhận ra, còn ăn

thêm quả cầu năng lượng vào người, lúc này tuyệt đối là nội thương trầm trọng.

Nhưng anh ta cũng không quá lo lắng về tình trạng của mình, nhanh chóng từ trong nhẫn càn khôn lấy ra một cái lockseed có bề mặt hình tròn, trắng xen kẽ với đen nhét vào đai lưng biến hình trên bụng và bấm khóa lại, lập tức cảm nhận một luồng năng lượng ấm áp chạy khắp cơ thể, nội thương trong người đang được điều trị bởi luồng năng lượng đó với tốc độ cực nhanh.

Những lockseed này kết hợp với đai lưng biến hình, không chỉ có thể giúp người sử dụng không sợ đói khát, còn có tác dụng điều trị thương tật trong người. Hiệu quả giống như Nhân Thú phục dụng Nhân Thú Quả để hồi phục, chỉ là không nhanh bằng trực tiếp phục dụng mà thôi.

Sau khi biết được tác dụng của lockseed dạng này, Dương Kiệt đã hái không ít bỏ vào nhẫn càn khôn để dự phòng trường hợp bị thương có mà sử dụng, không ngờ lại nhanh chóng có dịp dùng tới như vậy.

“ Có người đang đi tới ~~!!” Trong lúc đang nằm tận hưởng cảm giác lâng lâng dễ chịu do luồng năng lượng của lockseed mang tới, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân và tiếng bàn tán ở phía xa đang tiến tới gần. Vội vã lăn người ẩn vào trong bụi cây ở gần đó để tránh mặt đối phương.

“ Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra thế này, vì sao đại nhân lại triệu tập chúng ta khẩn cấp như thế này nhỉ?” Từ khe hở bụi cây, Dương Kiệt có thể nhìn thấy rõ hai nhân thú một đầu ngựa một đầu cá sáu từ phía xa đang di chuyển tới hướng này với tốc độ không quá chậm cũng không quá nhanh. Chỉ nghe thấy tên đầu ngựa vừa đi vừa lên tiếng bàn tán với đồng bọn của mình.

“ Không biết nữa, chắc là vì Hoàng Kim Nhân Thú Quả sắp tới giai đoạn chín muồi, nên bắt đầu tập hợp chúng ta lại để chuẩn bị tiến quân tới nơi tranh giành với các thế lực khác chứ gì.” Tên mặt cá sấu gãi gãi đầu lên tiếng nói.

“ Ôi, Hoàng Kim Nhân Thú quả ~~! Ước gì mình cũng giành được một quả, cơ hội được đòi đòi như thế tuyệt đối sung sướng hơn cả được làm tình với một mỹ nhân xinh đẹp nhiều đấy ~~~!!” Đầu ngựa mang theo vẻ mặt ước ao mong lung cười nói, thậm chí trên mép miệng đã bắt đầu chảy dãi thèm thồng.

Bóp ~~~! “ Bớt ảo tưởng đi ku, Hoàng Kim Nhân Thú Quả chỉ dành cho các bậc thủ lĩnh thôi, chúng ta còn lâu mới có cơ hội chạm vào, an phận mà tiếp tục làm tên tay sai quèn không phải tốt hơn sao? Suốt ngày mơ với chả mộng!” Vỗ mạnh một cái vào đầu tên đầu ngựa để hấn thoát khỏi trạng thái hoang tưởng, chế giễu cười nói, nhưng thật ra tên đầu cá sấu cũng cảm thấy bất cam trong lòng, lời chế giễu đó thật ra cũng có phần tự nói với bản thân đó thôi.

“ Xì xì, mơ mộng chút không được sao? Đúng là không chút chất lãng mạn gì cả.” Đầu ngựa hậm hực bất mãn nói, thềm thở dài một tiếng.

Cả hai nhanh chóng đi xuyên qua vị trí mà Dương Kiệt ẩn nấp, hoàn toàn không phát hiện được anh ta gì cả, cũng không ngờ lời nói của chúng đã lọt hết vào tai của Dương Kiệt rồi.

“ Hoàng Kim Nhân Thú Quả?? Chỉ nghe cái tên thôi là đã biết không phải thứ tầm thường rồi. Hay là giống như trái vàng trong phim siêu nhân Gaim chẳng? Nếu như biến nó thành lockseed, mình có thể biến hình thành trạng thái “Dai Shogun” như trong phim chứ nhỉ?” Lần đầu tiên nghe thấy một sản phẩm có thêm từ “Hoàng Kim”, trong đầu Dương Kiệt đã bắt đầu suy diễn ra những thứ tốt đẹp về nó.

Đúng lúc này, giọng nói là Dương Kiệt hoàn toàn không muốn nghe thấy lần nữa vang lên bên tai: “ Dính dong, Hoàng Kim Nhân Thú Quả, thuộc loại thần quả nâng cấp của Nhân Thú Quả thông thường, mười năm chín mươi một lần, mỗi lần kết chín trái, Nhân Thú phục dụng một trái Hoàng Kim Nhân Thú Quả có thể phá vỡ quy tắc không thể tiếp tục đột phá, thăng ngẫu nhiên từ một tới ba cấp, tuyệt đối là một thần quả mà bất kỳ Nhân Thú nào cũng khao khát thêm muốn tới điên cuồng.”

‘ Xi, cần gì người giải thích, chỉ nhìn sơ qua bộ mặt của hai tên nhân thú kia là đủ hiểu độ thần kỳ của nó rồi.’ Xem ra Dương Kiệt vẫn còn chưa nguôi giận về việc bị con quỷ hút máu kia lừa mua một sản phẩm chưa hoàn chỉnh, chế giễu xía xói phản bác.

“ Cho người một cơ hội làm hòa với ta, giải thích cho ta biết rõ là nếu như ta biến Hoàng Kim Nhân Thú Quả thành lockseed, có thể tăng liền bao nhiêu cấp? Có thể biến thành hình dáng “Dai Shogun” như trong phim siêu nhân Gaim đúng không?” Dương Kiệt lộ ra vẻ “ ta vô cùng rộng lượng” lên tiếng yêu cầu hệ thống giải thích rõ ràng về công dụng của Hoàng Kim Nhân Thú Quả, nhưng lại không muốn lên tiếng năn nỉ nhờ vả hấn, nên thừa cơ vênh mặt lên yêu cầu.

.....

.....

.....

Mang theo tâm trạng háo hức chờ đợi câu trả lời của hệ thống, nhưng chờ mãi chẳng thấy câu nói nào vang lên nữa, tên khốn đó tựa như đã lặn đi đâu mất tiêu nữa rồi.

Mẹ kiếp ~~~!! Tên khốn đó lại chơi chiêu này, chịu lép vế xuống nước chút chết người sao?

“ Alo, alo, chim sẻ gọi chích chòe, chích chòe có nghe thấy không, nghe thấy thì trả lời giùm cái.” Không còn cách nào khác, đành phải chủ động liên lạc với hắn để hiểu rõ công dụng của Hoàng Kim Nhân Thú Quả mới quyết định đi hóp tay trên hay không. Vì rõ ràng việc tranh giành lần này tuyệt đối không đơn giản, nghe hai tên nhân thú kia nói rằng nó chỉ rằng chỉ cấp bậc thủ lĩnh, cấp bậc thủ lĩnh, chắc cũng cỡ như tên Phi Long gì đó, tuyệt đối không phải Dương Kiệt lúc này có thể đối phó. Nếu lợi ích không đủ, tuyệt đối không nên dấn thân vào. Còn nếu lợi ích đủ lớn, vậy thì còn phải suy nghĩ gì nữa? Chơi thôi ~~~!!

.....

.....

.....

Vẫn không thèm trả lời, Dương Kiệt có chút cười khóc không được. Không ngờ tên hệ thống này còn hẹp hòi nhỏ mọn hơn đàn bà, hờ chút là giận rồi.

“ Anh hệ thống đẹp trai ời, em biết lỗi rồi, đừng giận em mà tội nghiệp, mau mau hiện hình giải thích cho em biết đi mà.” Không còn cách nào khác, đành phải xuống nước với con quỷ hút máu đó chứ biết sao giờ.

Hiện giờ tình hình của bản thân không khả quan chút nào, tuy cắt đuôi được tên Phi Long lúc này, nhưng ai mà biết được tên khốn đó có tiếp tục tìm kiếm mình không chứ, và Dương Kiệt linh cảm rằng tên khốn đó dường như có cách định vị vị trí của mình, điểm hình là mới cách nay không lâu chúng có thể dễ dàng tìm thấy nơi cả nhóm ẩn nấp, không phải sao?

Nếu như Hoàng Kim Nhân Thú Quả có thể gia tăng thực lực của mình, tuyệt đối không thể bỏ qua được. Không cần quá nhiều, chỉ cần có thể tăng thêm từ 1 tới 2 cấp thôi cũng quá đủ đối với Dương Kiệt rồi.

Tới lúc đó không cần phải cong đuôi bỏ chạy như một con chó, hoàn toàn có thể đảo ngược tình thế đánh tên Phi Long tới nỗi ba mẹ cũng không nhận ra rồi.

(Hệ thống: xì, định chơi với anh hả, chú mày còn non và xanh lắm ~~~!“ ”)

“ Dính dong, theo lý thuyết thì Hoàng Kim Nhân Thú Quả khi chuyển hóa thành LockSeed thì có thể biến hình theo trạng thái “ Dai Shogun”, có hiệu quả gia tăng 10 cấp cho người sử dụng, tương đương với hiệu quả của thánh giáp cực phẩm của đại lục Huyền Thiên này. Chỉ là .....” Dương Kiệt run lên vì phấn khích khi nghe lời giải thích của hệ thống, nhưng nghe tới hai chữ “ chỉ là” của hắn, tựa như một gáo nước lạnh tạt thẳng vào người, lập tức bình tĩnh lại nghe tiếp.

“ LockSeed Hoàng Kim Nhân Thú Quả chứa đựng năng lượng quá lớn, với đại lung biến hình cấp 1 của bạn hiện giờ, tuyệt đối không thể sử dụng được. Muốn sử dụng được nó, bạn phải thăng cấp đại lung biến hình lên ít nhất là cấp 5 hoặc cao hơn.”

Vậy cũng bằng không, đừng nói là cấp 5, ngay cả thăng lên thành cấp 2 đã là một vấn đề lớn rồi. Thậm chí hiện giờ còn đang thiếu nợ chưa trả hết nữa kia, lấy đâu ra linh thạch để thăng thành cấp 5 chứ?

Dương Kiệt cảm thấy hụt hẫng vô cùng, vậy là Hoàng Kim Nhân Thú Quả hoàn toàn không có ích cho mình cả, ít nhất là vào thời điểm này. Vậy thì không cần thiết phải dấn thân vào nơi nguy hiểm tranh giành với đám Nhân Thú làm gì cho mệt, bỏ thôi.

“ Thế nhưng .....”

Lại vụ gì nữa đây. Từ phần khích thành hụt hẫng, giờ lại định cho ta bắt ngờ gì nữa hả? Có gì nói một lần không được sao mà chơi trò đu dây như thế này chứ!

“ Tuy Lock Seed không thể sử dụng được, nhưng nếu như bạn sở hữu Hoàng Kim Nhân Thú Quả, có thể dùng nó để thăng cấp cho đai lưng biến hình của mình. Một quả tương đương với một cấp bất kỳ!!”

Một trái thăng một cấp bất kỳ? Lợi thế sao? Mình không nghe nhầm chứ hả?

Phải biết rằng tuy cấp 1 thăng lên cấp 2 chỉ tốn 1 tỷ linh thạch, nhưng từ cấp 2 lên cấp 3 tuyệt đối không chỉ 1 tỷ như lúc ban đầu, có thể là 2, 3 hay thậm chí là 4 tỷ cũng không chừng. Một trái Hoàng Kim Nhân Thú Quả có thể thăng 1 cấp. Nghĩa là chỉ cần mình hái được năm trái, trực tiếp thăng cấp lên thành cấp 5 và sử dụng được luôn cả lockseed biến hình luôn sao?

Mồ thịt đôi má của Dương Kiệt run lên liên hồi vì phần khích. Tương lai sáng lạng ngay trước mắt, còn đợi chờ gì nữa mà không nắm lấy chứ ~~!!

Tên khốn hoàn toàn không nghĩ tới việc với cái thực lực cùi bắp yếu ớt của mình hiện giờ, bằng cách nào để tranh giành Hoàng Kim Nhân Thú Quả với đám Nhân Thú kia, thậm chí không phải một quả mà còn hoang tưởng tới năm quả, đừng nói là Phi Long, ngay cả những thủ lĩnh có thực lực lớn mạnh hơn cũng không dám nghĩ tới nữa là.

“ Nói đi, cái giá phải trả để định vị vị trí của Hoàng Kim Nhân Thú Quả.” Dương Kiệt hít sâu một hơi vào người, sẵn sàng tâm lý để cho con quỷ hút máu đó cửa thẳng vào cổ lần nữa. Ngay từ lúc tên khốn chủ động

lên tiếng giới thiệu, Dương Kiệt đã biết rõ là hắn lại chuẩn bị rút máu mình nữa rồi.

Mặc dù vô cùng phản cảm, nhưng lúc này không thể không cam tâm tình nguyện để hắn cứa cổ, vì Hoàng Kim Nhân Thú Quả quá quan trọng đối với Dương Kiệt lúc này. Cho dù không thể chuyển hóa thành lockseed để sử dụng, dùng để thăng cấp đai lưng biến hình cũng tốt đấy chứ, đỡ tốn một tài sản khổng lồ mà ngay cả anh ta cũng không biết khi nào mới kiếm được.

Nếu như hệ thống có khuôn mặt, chắc chắn sẽ mang theo vẻ mặt “chú mày biết điều đấy nhóc” khen gọi Dương Kiệt một cái, hí hửng gian hiểm nói: “Không nhiều, chỉ cần tốn hai mươi triệu linh thạch, hệ thống sẽ chế tạo ra một tấm bản đồ ghi chú rõ vị trí của Hoàng Kim Nhân Thú Quả, tấm bản đồ đó có thể nói là rất chi tiết, “chất” tới từng điểm ảnh, “chất” tới từng đồng, và chỉ có cái giá rẻ như cho, không thể tin nổi, thật không thể tin nổi lại có cái giá “chất” như thế này được. Còn đợi chờ gì nữa, hãy mau chóng bỏ tiền thanh toán rồi mang sản phẩm “Chất” đó về trải nghiệm thôi, thân ~~!!”

Âm mưu, tuyệt đối là một âm mưu của con quỷ hút máu này ~~!! Hai mươi triệu linh thạch chính là tổng số tài sản mà Dương Kiệt hành nghề cướp đường mấy ngày nay mới thu gom lại được, còn chưa kịp dùng để trả nợ đã bị con quỷ hút máu cứa vào cổ thêm lần nữa. Rõ ràng con quỷ hút máu này không muốn nhìn thấy mình có tiền trên người, phải hút tới giọt máu cuối cùng mới cam lòng đây mà.

“Đẹp, đẹp, bố mày không cần cái bản đồ chết tiệt đó nữa, bố mày sẽ tự theo đuôi những tên Nhân Thú tham gia tranh giành, hoàn toàn có thể biết được vị trí của nó không cần phải tốn xu nào, cần gì phải nhờ tới người chứ, biến ~~!!” sau một hồi đắn đo suy tính, chợt nhớ ra rằng mình hoàn toàn

có thể không cần phải đưa cô cho con quỷ hút máu này cửa vào cũng có thể biết được vị trí của Hoàng Kim Nhân Thú Quả, không phải sao?

“ Dính dong, tùy bạn thôi, nếu như bạn cảm thấy dựa vào cái thực lực yếu ớt của mình có thể đi tranh giành Hoàng Kim Nhân Thú Quả với những nhân thú có thực lực lớn mạnh hơn cả tên Phi Long mà bạn từng phải đối mặt, hô hô ~~~~!!” Giọng điệu này chế giễu của hệ thống vang lên, nghe ngứa tai vô cùng.

“ ý của ngươi là sao? Có bản đồ hay không có bản đồ ta cũng phải tranh giành với chúng thôi mà, không phải sao?” Dương Kiệt có chút không hiểu vì sao tên hệ thống lại nói thế.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 142: Rượt Đuổi

“Hoàng Kim Nhân Thú Quả cách mười năm chín mười một lần, và trước khi chín mười sẽ bị một sức mạnh bí ẩn che khuất đi, không ai có thể biết được vị trí chính xác của nó nằm ở đâu. Phải đợi tới khi hoàn toàn chín mười, mùi hương thơm của nó lan tỏa ra mới khiến cho các Nhân Thú vốn nhạy cảm với Nhân Thú Quả định vị được vị trí của nó. Nếu như lúc này có bản đồ định vị trong tay, bạn hoàn toàn có thể nắm thế chủ động đi tới nơi đó chờ đợi, đợi nó vừa chín mười ngay lập tức có thể hái ngay và bỏ trốn trước khi đám Nhân Thú tranh giành kịp tụ tập tới, không phải dễ dàng đạt được mục đích hơn sao? Đã dốt mà bày đặt tỏ ra mình thông minh, ta khinh bỉ ngươi, hừ hừ ~~~!!”

Mặc dù lời nói của con quỷ hút máu hơi khó nghe chút, Dương Kiệt có chút muốn tặng cho hắn vài cú tát vào mặt. Nhưng suy ngẫm lại, lại thấy hắn nói vô cùng có lý. Nếu như có thể nắm thế chủ động có mặt ở nơi Hoàng Kim Nhân Thú Quả chờ sẵn, tuyệt đối có cơ hội cực lớn cướp được chúng trước khi phải tranh giành với đám nhân thú khác.

Nếu như tỷ lệ thành công nếu như tranh giành Hoàng Kim Nhân Thú Quả như dự tính chỉ đạt khoảng 5 %, thì lúc này hoàn toàn có thể đạt tới 70 thậm chí 80, 90 % cũng không chừng.

Tất nhiên, cũng phải cầu trời phù hộ ở gần vị trí Hoàng Kim Nhân Thú Quả chín mười không có một tên Nhân Thú thực lực đáng sợ. Nếu không thì hắn đã kịp phát hiện lao tới hiện trường thì mình chưa chắc mình giành lại người ta.

“ Thôi được, hai mươi triệu thì hai mươi triệu, ta mua ~~~!!” Rốt cuộc cũng phải để cho con quỷ hút máu kia cắn một nhát đau vào người, mặc dù vô cùng không cam tâm, nhưng không còn cách nào khác, đành phải cắn răng chịu đau thêm một lần nữa chứ biết sao giờ.

“ Dính dong, hệ thống đã trực tiếp thu hồi hết tài sản trong nhẫn càn khôn của bạn, tấm bản đồ định vị Hoàng Kim Nhân Thú Quả đã được trao tới bạn trong Càn Khôn Tháp, cảm ơn quý khách đã ủng hộ bốn tiệm ạ, hẹn ngày gặp lại, hi hi ~~~!!” Giọng nói hí hửng đầy đắc chí của con quỷ hút máu vang lên bên tai, thế là toàn bộ tài sản kiếm được đã chảy hết vào tay hắn, một đêm quay về trước giải phóng, lại lần nữa biến thành hộ nghèo như trước kia rồi.

Không thèm quan tâm tới con quỷ hút máu đó nữa, nhanh chóng từ trong Càn khôn Tháp lấy ra một tấm bản đồ tựa như một tờ giấy flim mỏng, nhưng có thể thao tác chạm vào trong đó giống hệt như màn hình cảm ứng của điện thoại thông minh vậy.

Bản đồ công nghệ cao sao??

Nếu như thế thì hai chục triệu linh thạch cũng không quá đáng, ít ra tiền nào của đó, không phải sao?

Dương Kiệt chỉ còn cách dùng lý lẽ đó để xoa dịu tâm trạng đau đớn khi vừa bị lột sạch tài sản lúc này mà thôi.

Trên bản đồ có ghi chú bằng hình vẽ một cách rõ ràng, dấu chấm màu đỏ đang nhấp nháy liên hồi chính là vị trí mà Dương Kiệt đang đứng, còn dấu chấm màu xanh lam chính là vị trí của Hoàng Kim Nhân Thú Quả. Trên bản đồ thậm chí xuất hiện thông số khoảng cách, tốn bao nhiêu thời gian di chuyển tới đích với vận tốc bao nhiêu, thậm chí có hướng dẫn đường đi gần nhất nhanh nhất nữa chứ.

Tuyệt, tuyệt, nếu như thế thì không cần phải lo sợ đi lạc đường trong cái khu rừng rộng mênh mông này nữa.

Theo thông số khoảng cách ghi trên bản đồ thì, từ vị trí Dương Kiệt đang đứng muốn đi tới nơi Hoàng Kim Nhân Thú Quả mọc cũng trên năm trăm dặm về phía bắc, nếu di chuyển với tốc độ tối đa của một chân nguyên tầng thứ 5 lúc này, không nghỉ ngơi cũng phải tốn trên cả ngày trời. Nghe lời nói của hai tên Nhân Thú lúc này dường như thời gian chín muồi của nó không còn quá xa nữa, phải tranh thủ đi ngay mới kịp.

Nhanh chóng cất tấm bản đồ vào trong nhẫn Càn Khôn, nương theo hướng bắc của khu rừng, kích hoạt hết toàn bộ tốc độ của mình di chuyển nhanh về phía đích đến.

“Đôi phương đang di chuyển ~~!!” Trong thần thức của Phi Long đột nhiên phát hiện Dương Kiệt đang bắt đầu di chuyển về hướng ngược lại của mình với tốc độ khá nhanh, sắc mặt lập tức trở nên khó coi vô cùng.

Tên khốn đó không phải đang bị chấn thương nặng khi giao chiến với mình cách nay không bao lâu sao? Sao hắn có thể hồi phục nhanh như thế này để di chuyển chứ??

Lúc này Phi Long mới di chuyển được nửa đoạn đường, gần như sắp bước vào lãnh địa của Tử Kỳ Lân, nếu như Dương Kiệt tiếp tục di chuyển sâu vào trong, nguy cơ bị Tử Kỳ Lân phát hiện sẽ càng lớn, tới lúc đó sẽ rắc rối vô cùng.

“Đồ khốn, không thể ngoan ngoãn ở yên một chỗ được sao??” Phi Long phần nộ chửi rửa một câu xong, đôi cánh không lồ sau lưng vẫy mạnh hơn

nữa, tốc độ lập tức tăng lên cực cao, tựa như một tia chớp bắn thẳng về phía Dương Kiệt đang di chuyển.

Không còn cách nào khác, Phi Long đành phải liều thử một phen, tóm gọn Dương Kiệt trước khi Tử Kỳ Lân ra tay cản trở.

--- ---

“Luồng khí này.... Là tên Phi Long??!! Hắn đang áp sát tới lãnh địa của mình??” Hành tung của Phi Long không thể thoát khỏi cảm nhận của vị chủ nhân lãnh địa này, đặc biệt là hắn đang tăng tốc di chuyển với tốc độ nhanh như thế này, vô cùng dễ dàng bị Tử Kỳ Lân nắm bắt được.

Chỉ thấy một thân hình đồ sộ khổng lồ, đầu kỳ lân, có chiếc sừng dài gần 5cm ở giữa trán, toàn thân bao bọc bởi lớp giáp vảy hàm hồ màu tím khói, đang ngồi dựa lưng trên một chiếc ghế bằng ngọc bích trong tòa lâu đài rộng lớn hoàng tráng hơn cả tòa lâu đài của Phi Long. Người này chính là chủ nhân của tòa lâu đài, thủ lĩnh cai trị khu vực rộng lớn này, Tử Kỳ Lân.

“Tên ngu xuẩn đó định tới gây chiến với mình?? Mà không phải, nếu như muốn gây chiến, tên khốn đó chắc chắn sẽ không đi một mình như lúc này. Vậy vì sao.....” Tử Kỳ Lân khẽ dúm mày suy nghĩ về hành vi bất chấp tất cả lao vào lãnh địa của mình.

“Chẳng lẽ tên ngu xuẩn đó có thông tin về vị trí Hoàng Kim Nhân Thú Quả, nên bất chấp tất cả đi hót tay trên???” Đôi mắt Tử Kỳ Lân đột nhiên lóe qua tia sáng dị thường, miệng lẩm bẩm nói nhỏ và càng nghĩ càng phân khích.

Mười năm trước chẳng phải tên khốn đó đã từng có mặt sớm nhất tại nơi Hoàng Kim Nhân Thú Quả chín muồi, tranh thủ các cao thủ khác chưa kịp

tề tựu về đó, cộng thêm đột nhiên bộc phát một luồng sức mạnh kỳ dị đáng sợ, đáng bại những tên cạnh tranh không quá lớn mạnh, may mắn cướp được một trái để phục dụng, mới có cơ hội ngồi ngang hàng với mình lúc này sao? Nếu như lần này cũng như thế thì sao? Vậy thì có thể giải thích vì sao hắn bất chấp tất cả dám đặt chân vào lãnh địa của mình rồi.

“ Chắc chắn là thế rồi ~~~!!” Tử Kỳ Lâm phấn khích đứng bật dậy, cơ thể nhanh chóng lao vút ra khỏi tòa lâu đài của mình để bám theo phía sau Phi Long. Hắn không vội ra tay, chỉ âm thầm bám theo phía sau, đợi tới khi tới nơi rồi mới ra tay đánh bại đối phương cướp lấy Hoàng Kim Nhân Thú Quả, nhất cử lưỡng tiện, không phải sao?

Di chuyển trong lãnh địa của Tử Kỳ Lâm được nửa canh giờ, đột nhiên phát hiện luồng khí quen thuộc của tên kẻ thù không đội trời chung xuất hiện ở phía sau, Phi Long lập tức biến sắc.

“ Tên khốn Tử Kỳ Lâm đang bám theo phía sau mình??!!” Mặc dù biết rõ trước sau gì cũng bị lộ, nhưng không ngờ lại nhanh tới thế này, còn chưa được nửa canh giờ di chuyển, thế mà đã bị đối phương phát hiện ngay ra rồi, quả thật là đau đầu quá đi.

Và khoảng cách giữa Phi Long và Dương Kiệt lúc này, tuy đã dần thu hẹp lại, nhưng do anh ta cũng đang di chuyển với tốc độ cao, nên muốn đuổi kịp, ít nhất cũng phải bay thêm hai canh giờ là ít.

Chỉ là vì sao tên khốn đó chỉ bám theo mà không vượt lên ngăn cản mình nhỉ?

Mặc dù nghĩ hoài nghĩ không thấu hành vi của Tử Kỳ Lâm, nhưng như thế càng tốt, chỉ cần mình nhanh tay một chút, ra tay trấn áp con heo mập đó, cướp thiết bị kích hoạt thánh giáp và sử dụng ngay tức khắc, tới lúc đó

đừng nói một tên Tử Kỳ Lân, cho dù là mười tên cũng không phải là đối thủ của mình, muốn nhào, muốn nắm, muốn bóp gì hắn mà chả được chứ.

Càng nghĩ càng thấy hợp lý, Phi Long không tự chủ vỗ đầu tự khen mình một cái. Tốc độ gia tăng hơn nữa để giữ khoảng cách an toàn với Tử Kỳ Lân. Lúc này cũng đã bị phát hiện rồi, không cần phải thận trọng giấu giếm làm gì nữa cho mệt.

“ Tên khốn tăng tốc định cắt đuôi mình? Vậy là rõ cả rồi, hắn đang di chuyển tới vị trí Hoàng Kim Nhân Thú Quả, hahaha ~~~~!!” Hành vi tăng tốc của Phi Long nhanh chóng khiến Tử Kỳ Lân càng hiểu lầm và khẳng định hơn nữa, khiến hắn phấn khích vô cùng, cắn răng tăng tốc đuổi theo, nhưng tốc độ không phải là sở trường của hắn, nên khoảng cách hai bên càng lúc càng kéo giãn ra, nhưng vẫn bám chặt không buông.

Lúc này Dương Kiệt đã di chuyển về phía đích đến được nửa ngày trời rồi, khẽ liếc nhìn bản đồ công nghệ cao trong tay, chỉ còn khoảng một phần ba đoạn đường nữa sẽ tới được vị trí Hoàng Kim Nhân Thú Quả đang chuẩn bị chín muồi.

“ Tăng tốc thôi, tranh thủ tới nơi càng sớm càng tốt.” Dương Kiệt chuẩn bị kích hoạt trạng thái Giới Vương Quyền X3 để gia tăng tốc độ của mình băng băng về phía đích, đột nhiên giật mình hoảng hốt khi phát hiện một luồng khí “ quen thuộc” đang áp sát về phía mình với tốc độ cực nhanh.

“ Đó, đó là, tên khốn Phi Long gì đó ~~~~!!” Dương Kiệt lập tức dừng bước, quay đầu nhìn về phía luồng khí đang ập tới, sắc mặt trở nên khó coi vô cùng.

Những gì lo lắng nhất cuối cùng cũng đã tới, đúng là tên khốn đó có cách định vị vị trí của mình để truy sát.

“ không, không chỉ tên Phi Long, còn một tên khác nữa cũng đang di chuyển về hướng này, khí thể trên người hoàn toàn không thua kém gì hắn, thậm chí còn đáng sợ hơn nữa.” Khẽ dùng thần thức cảm nhận, phát hiện thêm một luồng khí xa lạ khác đang đuổi theo phía sau lưng Phi Long, không biết là kẻ thù hay đồng bọn của tên khốn đó đây.

“ khoảng hai khắc giờ nữa tên khốn đó sẽ bắt kịp mình, giờ phải làm sao đây.” Một tên đã đánh không lại rồi, giờ lại thêm một tên lạ mặt khác nữa, lỡ như chúng là đồng bọn hợp sức với nhau để truy sát mình thì chỉ có nước quỳ mà thôi.

Giờ có tiếp tục bỏ chạy cũng bằng thừa, cũng không thể nhanh bằng tốc độ của hai tên tông sư tầng thứ 6 kia. Đầu của Dương Kiệt nhanh chóng vận hành để tìm cách hóa giải đợt nguy hiểm lần này.

Anh ta không có ý định sử dụng dịch chuyển tức thời nữa, cho dù lúc này còn có thể sử dụng được thêm hai lần nữa. Vì nếu như sử dụng dịch chuyển tức thời để bỏ trốn, ai mà biết vị trí hạ cánh là ở nơi nào chứ? Nếu như hạ cánh ở gần vị trí Hoàng Kim Nhân Thú hay thậm chí ngay bên cạnh còn đỡ, nhưng xui xui hạ cánh ở vị trí xa tít mù mịt thì sao?

Thời gian chín mươi của Hoàng Kim Nhân Thú Quả không còn quá xa nữa, nếu như vị trí hạ cánh quá xa, thời gian để di chuyển tới nơi đó tốn quá nhiều thời gian, đợi tới khi mình tới được nơi đó thì Hoàng Kim Nhân Thú Quả cũng đã có chủ hết trơn rồi, vậy rốt cuộc mình bỏ hết tài sản trên người ra mua tám bản đồ này để thành phế phẩm sao?

Cảm thấy hai luồng khí càng lúc càng tiến sát tới gần, trên trán Dương Kiệt đã chảy đầy mồ hôi lạnh, đầu đau nhức vô cùng vì phải vận hành quá

mức.

“ A, đúng rồi, chỉ còn cách này thôi.” Chộp nhớ ra báu vật theo sát mình từ lúc xuyên không tới giờ, và đã không ít lần cứu mình, thế mà nhất thời không nghĩ ra, quả thật đáng trách quá đi.

Trực tiếp tể Càn Khôn Tháp từ trong người ra, liên hệ nó tạo ra một không gian ảo và nhanh chóng chui thẳng vào trong đó để né tránh tên Phi Long và đồng bọn của hắn.

Tuy tài sản trên người đã gần như bị con quỷ hút máu rút sạch, nhưng vẫn còn giữ lại vài đồng lẻ trên người, đủ để anh ta trốn trong không gian ảo một canh giờ.

Nhưng nếu sau một canh giờ mà tên Phi Long và Đồng bọn của hắn vẫn ở lại hiện trường trấn giữ không chịu rời khỏi, thì Dương Kiệt chỉ có nước khoang tay chịu trời mà thôi.

Cầu trời phù hộ thằng nhỏ tai qua nạn khỏi.

Roẹt ~~~~~!!

Chỉ trong tích tắc, cơ thể thô to khổng lồ của Dương Kiệt đã biến mất trong không khí, chỉ còn lại một tòa tháp mini đang treo lơ lửng trên không trung.

Càn Khôn Tháp nhanh chóng thu nhỏ lại như hạt cát và rơi rải trên mặt đất, nếu như không quan sát kỹ thật kỹ, tuyệt đối không phát hiện ra nó được.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 143: Phi Long Vs Tử Kỳ Lân

“ Chuyện gì xảy ra thế này? Khí của con heo mập đó đột nhiên biến mất là sao??” Phi Long đang không ngừng tăng tốc lao về vị trí mà Dương Kiệt đang đứng, đột nhiên không còn cảm nhận được khí trên người anh ta nữa, không kèm được biến sắc.

Không gian ảo của Càn Khôn Tháp có tác dụng tách ly thần thức của người ở thế giới bên ngoài, nên chỉ cần trốn vào trong đó, cho dù là kẻ mạnh độ kiếp hay hóa vũ, cũng đừng mong dùng thần thức quét được vị trí của người ẩn trốn.

“ Khốn khiếp ~~~! Không thể nào, không thể nào như thế được, ta không tin ~~~~~!!!” Trong lòng gào thét đầy phần nộ, Phi Long không tiếc chân nguyên trong cơ thể tăng tốc cho bản thân nhanh hơn nữa, chỉ mong nhanh chóng có mặt tại nơi Dương Kiệt vừa biến mất lúc nãy để xem anh ta đang giở trò gì.

Vèo ~~~~~!!

Phi Long lao vút về phía trước như một tia chớp khiến Tử Kỳ Lân đang cẩn răng bám theo phía sau bất ngờ, nhưng cũng cảm thấy phần khích vô cùng.

Tên khốn đó đã tăng tốc, nghĩa là đã gần tới nơi Hoàng Kim Nhân Thú Quả mọc rồi chăng!

Rầm ~~~~~!!!

Cơ thể Phi Long tựa như thiên thạch từ trên trời giáng thẳng xuống mặt đất, bề mặt mặt đất thậm chí xuất hiện nhiều vết nứt chi chít giữa đôi chân vừa hạ cánh xuống của hắn.

“Đâu rồi, đâu rồi, con heo mập kia, mày trốn ở đâu rồi ~~~~~!!!” Phi Long đầu quay tứ phía, phát hiện cảnh vật xung quanh vắng lặng tới mức đáng sợ, chỉ toàn cây cối với cây cối, chẳng thấy bóng dáng mục tiêu mà mình cần tóm cổ, gần như phần nộ gào thét ra.

Tồn gần nửa ngày trời di chuyển, thậm chí bất chấp nguy cơ có thể nổ ra giao chiến với Tử Kỳ Lân, thế mà lúc này nhận được chỉ là vườn không nhà trống, Phi Long gần như muốn phát điên lên rồi đây.

Rầm ~~~~~!!!

Phi Long vừa hạ cánh không được bao lâu, Tử Kỳ Lân cũng đã đuổi kịp và đáp xuống ngay nơi Phi Long đang đứng không quá xa, đầu hắn cũng quay ngang quay dọc như đang tìm kiếm hình bóng của Hoàng Kim Nhân Thú Quả như trong tưởng tượng của hắn.

“Tên ngu xuẩn đi, khai ra mau, Hoàng Kim Nhân Thú Quả đâu rồi??” Tìm mãi không thấy thứ mình cần tìm, mang theo vẻ mặt khó chịu nhìn chằm chằm vào Phi Long, lạnh lạnh nói.

“Hoàng Kim Nhân Thú Quả? Hoàng Kim Nhân Thú Quả gì ở đây??” Phi Long lộ ra vẻ mặt ngờ ngác khi nghe thấy câu hỏi đầy sát khí của Tử Kỳ Lân, đầu óc nhất thời không hình dung được vì sao hắn lại hỏi câu hỏi kỳ lạ như thế.

“Còn định giả nai nữa sao? Ngươi bất chấp tất cả lao vào lãnh địa của ta, đừng nói là đi tới nơi này chỉ để dạo chơi không nha! nên nhớ rằng quy tắc ngầm trong khu rừng Nhân Thú, mỗi người chỉ có thể hái hai trái Hoàng

Kim Nhân Thú Quả, hiện giờ chỉ có ta và ngươi, hoàn toàn có thể phân chia một cách êm đẹp, không phải sao? Hay là ngươi định nuốt hết một mình? Hãy coi lại thực lực của bản thân có đủ bản lĩnh để nuốt hết hay không? Coi chừng nuốt không trôi nghẹn cổ mà chết đấy!” Tử Kỳ Lâm hiểu lầm rằng Phi Long đang đánh trống lảng, cười lạnh vạch bộ mặt giả dối của đôi phương.

Theo quy định ngầm trong khu rừng Nhân Thú, những Nhân Thú tranh giành Hoàng Kim Nhân Thú Quả, sau khi giành đủ hai quả, phải lập tức ngừng tay không được tiếp tục tham gia tranh giành nữa nếu không muốn trở thành kẻ địch của thiên hạ.

Vì Hoàng Kim Nhân Thú Quả cách mười năm mới kết được chín trái, mà số lượng Nhân Thú đủ khả năng tranh giành phải trên vài chục, thậm chí vài trăm mạng. Nếu như một mình anh giành ăn hết, còn những người khác thì sao? Đứng sang một bên nuốt nước miếng nhìn anh ăn một mình à? Tất nhiên là không thể để điều đó xảy ra rồi. Nên vô cùng hiển nhiên xuất hiện một quy luật ngầm, sau khi giành đủ hai quả phải ngừng tay để nhường lại cho người khác.

Tất nhiên, nếu như anh đủ mạnh, đủ bản lĩnh, có thể trấn áp tất cả, hoàn toàn có thể giành hết về phía mình mà không ai dám lên tiếng. Chủ yếu cú đâm của anh đủ mạnh hay không.

Nhưng từ trước tới giờ, cho dù lớn mạnh tới đâu, cũng không một Nhân Thú nào ngu xuẩn tới mức làm trái quy định ngầm đó để trở thành kẻ địch trong mắt những Nhân Thú khác.

Một tên Nhân Thú có thể không sợ, nhưng nếu hai tên, ba tên hay thậm chí mười tên vây đánh thì sao? Liệu có chống đỡ nổi không? Nên nhớ rằng mỗi một nhân thú chỉ có thể phục dụng ba lần Hoàng Kim Nhân Thú Quả, đáng sợ nhất là thăng cấp ngẫu nhiên từ 1 tới 3, lỡ như xui xẻo ăn ba trái

thăng đúng ba cấp thì sao? Hiện giờ đúng là anh thăng được ba cấp tôi không phải đối thủ của anh, nhưng sau này tôi có cơ hội phục dụng, may mắn thăng từ 4 ~ 9 cấp, lớn mạnh hơn cả anh, tới lúc đó anh hãy chuẩn bị tinh thần đón nhận cơn thịnh nộ trả thù của tôi đi nhé.

Tuy Nhân Thú không thể ra tay giết chết đồng loại, nhưng hoàn toàn có thể đánh thành tàn phế, dùng đủ mọi thủ đoạn hành hình tra tấn, chịu đủ mọi đau khổ sống không bằng chết, có thể nói được chết dưới tay những nhân thú khác trong khu rừng này thậm chí là một ước mơ xa xỉ nữa là.

Nghe xong lời hăm dọa của Tử Kỳ Lân, Phi Long lập tức hiểu rõ vấn đề. Thì ra tên khốn đó làm tưởng rằng mình biết rõ vị trí Hoàng Kim Nhân Thú Quả kết trái, nên đã bám theo từ nãy tới giờ để được chia phần đây mà.

Chỉ là oan ức, tuyệt đối là oan ức, bố mày cũng có biết Hoàng Kim Nhân Thú Quả mọc ở đâu đâu chứ? Nếu như biết rõ thì cần gì phải tốn sức truy sát con heo mập kia để cướp lấy thánh giáp, để có thể nắm thế chủ động trong cuộc tranh giành sắp tới chứ? Bố mày trực tiếp âm thầm đi tới nơi kết trái, chờ đợi nó chín muồi rồi hót tay trên không phải khỏe hơn sao?

Chỉ là lúc này lên tiếng giải thích, tên khốn đó chịu tin mới là lạ á. Đừng nói là hần, cho dù mình đứng ở vị trí của hần, cũng sẽ không tin cho mà xem.

Nếu như thế thì không cần phải nói nhiều nữa, cùng lắm thì chiến thôi. Sẵn tiện bố mày cũng đang bức bối vì để vượt mất con mồi, dùng mày làm bia trút giận vậy, đập nhau trước một trận rồi tính sau.

Tuy Phi Long không muốn giao chiến với Tử Kỳ Lân, nhưng không có nghĩa là sợ đối phương. Vì thực lực của cả hai cũng chỉ là tông sư tầng thứ 6, Tử Kỳ Lân có thể mạnh hơn Phi Long một chút, nhưng tuyệt đối không phải là áp đảo hoàn toàn, chỉ có thể nói là 40 ~ 60 mà thôi.

Uỳnh ~~~~~!!

Khí thể của một ngụy tông sư tầng thứ 6 từ trên người Phi Long phóng thích ra, khiến Tử Kỳ Lân kinh ngạc bất ngờ trước thái độ của đối phương.

“Đồ khốn, chẳng lẽ ngươi định nuốt hết một mình thật sao??” Xem ra Tử Kỳ Lân đã hiểu lầm trầm trọng đối với Phi Long rồi đây, vẫn còn khăng khăng cho rằng đối phương muốn ăn một mình không chia cho hắn.

“Sát ~~~~~!!” Phi Long chẳng nói chẳng rằng, trực tiếp một quả cầu năng lượng khổng lồ ném thẳng về phía Tử Kỳ Lân, khơi nguồn cho cuộc chiến giữa hai kẻ mạnh tông sư cận cao cấp.

“Được, được, không đánh ngươi một trận ngươi chắc chắn không chịu khai chứ gì, vậy thì đỡ này, Lôi Đình Triệu Hoán Thuật, nổ ~~~~~!!” Tử Kỳ Lân giận quá hóa cười, biết không còn gì để nói nữa, trực tiếp giơ ngón tay chỉ thẳng lên trời, ngay lập tức trong không trung tụ tập vô số mây đen đang tụ tập lại xoay tròn liên hồi, chính giữa đám mây đen đang tụ tập lại là một cái lỗ hồng màu đen thâm thẳm.

Roẹt ~~~ roẹt ~~~ roẹt ~~~ roẹt ~~~~~!!!

Hàng trăm tia sét màu tím xanh thô to bằng bắp tay của một người đàn ông trưởng thành từ lỗ hồng màu đen phóng thích ra, giáng thẳng vào đầu của Phi Long và quả cầu năng lượng do bắn ném ra.

Uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~!!

Tia sét va đập vào quả cầu năng lượng tiếng nổ vang động trời đất, Phi Long không thèm quan tâm tới những tia sét giáng đầu, chân nguyên trong cơ thể phóng thích ra hình thành lá chắn phòng hộ hoàn toàn có thể vô hiệu hóa uy lực của chúng, cơ thể tựa như tên bắn áp sát về phía Tử Kỳ Lân, vũ khí trong tay vung lên bổ thẳng về đầu đối phương.

“ Kỳ Lân Thủ ~~~!!” Tay phải của Tử Kỳ Lân giơ ra, cánh tay lập tức phóng to ra gấp nhiều lần, bề mặt bàn tay được bao bọc bởi vô số vây cứng còn hơn cả sắt thép, chụp thẳng về phía cây gậy của Phi Long.

Boong ~~~~~!!

Tiếng va đập giữa hai thứ kim loại ma sát vào nhau vang lên chói tai inh ỏi, cơ thể Phi Long khẽ run lên một cái, không tự chủ giật lùi về phía sau sau pha va chạm với Kỳ Lân Thủ của Tử Kỳ Lân. Còn chưa kịp định thần đứng vững, đã nhìn thấy Tử Kỳ Lân lao tới trước mặt, Kỳ Lân Thủ hình thành cú đâm đâm thẳng vào mặt hắn.

Rầm ~~~~~!!

Đôi cánh dang to ra hết cỡ, kéo cơ thể của Phi Long tung bay lên không trung, nhường qua cánh tay khổng lồ của Tử Kỳ Lân, ngay vị trí mà hắn vừa đứng lúc này đã bị bàn tay đáng sợ kia đập ra một cái hố sâu gần nửa mét.

“ Tuyệt học thần thông, Cuồng Phong Loạn Vũ ~~~!!” Đôi cánh khổng lồ sau lưng quét mạnh liên hồi, hình thành vô số cơn gió lốc hình cánh quạt dạng khí sắc bén tới mức có thể cắt đứt mọi kim loại rắn chắc nhất trên đời này, bắn thẳng về phía Tử Kỳ Lân ở phía dưới.

“ Tuyệt học thần thông, Kỳ Lân Hống, giúp ta phá, gào ~~~~~!!” Tử Kỳ Lân hít sâu một hơi vào người, miệng mở to ra hết cỡ, sóng âm vô hình từ trong miệng phóng thích, trực tiếp đánh tan những cơn gió lốc đang bắn thẳng về phía mình.

Hai chân nhún mạnh xuống đất nhảy bật lên không trung ngay trước mặt Phi Long, tạo ra tư thế giống hệt như ‘ Phi Lũ Lôi Đình Phi Cước’ của Dương Kiệt, một cước đá thẳng vào ngực của đối phương.

“ Kỳ Lân Toàn Phong Cước, chết này ~~~~~!!”

Pằng ~~~~~!!! Crack ~~~ crack ~~~~~ crack ~~~~~!!

Phi Long chỉ kịp giờ cây gậy trong tay chắn đỡ ngay phía trước, hứng trọn cú đá thôi sơn, thân gậy lập tức hình thành vô số vết nứt chi chít, có vẻ như có thể gãy ra bất kỳ lúc nào. Bản thân Phi Long cũng bị uy lực cú đá đá bay ra xa, nhào lộn ngược về phía sau một vòng rồi đáp xuống mặt đất, cơ thể kéo xoẹt xoẹt trên mặt đất tới gần chục mét mới ngừng hẳn, mặt đất xuất hiện hai vết lõm kéo dài từ lúc hấn đáp xuống tới khi cơ thể ngừng hẳn.

“ Chết này ~~~~~!!!” Gần cả chục quả cầu năng lượng xuất hiện trong lòng bàn tay của Phi Long rồi được hấn quăng thẳng về phía Tử Kỳ Lân đang lao về phía mình với tốc độ như tia chớp.

“ Kỳ Lân Thôn Thiên Thuật, ta hút ~~~~~!!!” Miệng đầy răng hàm sắc nhọn của Tử Kỳ Lân lần nữa mở to ra, lần này trực tiếp xuống hiện lực hút đáng sợ hút sạch những quả cầu năng lượng đang bắn tới vào trong miệng hắn. Chưa ngừng lại ở đó, những quả cầu năng lượng sau khi bị hút vào trong miệng hắn, lập tức từ trong miệng hắn bắn ngược trở lại về phía Phi Long ở phía dưới.

Roẹt ~~~~~!!

Rầm ~~~ rầm ~~~~~ rầm ~~~~~ rầm ~~~~~.....!

Cơ thể của Phi Long tựa như bị xé rách trong không khí trước khi những quả cầu năng lượng chạm vào người, chỉ trong nháy mắt đã bốc hơi hoàn toàn, ngay vị trí hắn vừa đứng bị những quả cầu năng lượng bắn phá tới nỗi không còn mảnh nguyên vẹn, bụi khói tung bay tứ phía che mờ cả tầm nhìn của Tử Kỳ Lân.

“ Ăn ta một gậy, chết này ~~~~~!!” Phi Long lần nữa xuất hiện ngay sau lưng của Tử Kỳ Lân, cây gậy sắp gãy trong tay vung lên quét mạnh về phía Tử Kỳ Lân vẫn đang theo đà lao xuống phía dưới, hoàn thành sứ mệnh cuối cùng của hắn trước khi trở về với cát bụi.

Pằng ~~~~~!!

Rầm ~~~~~!!

Tử Kỳ Lân hứng trọn cú quét gậy vào lưng, cơ thể tựa như một tên bắn từ trên không trung cắm thẳng xuống mặt đất, hình thành một cái hố sâu gần chục mét, khói bụi tung bắn tứ phía.

Roẹt ~~~ roẹt ~~~ roẹt ~~~~~!!!

Vô số quả cầu năng lượng được Phi Long phóng thích ra ném thẳng vào cái hố mà Tử Kỳ Lân đang nằm trong đó, với ý định kết thúc trận chiến bằng việc đánh trọng thương đối thủ của mình.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~~.....!!!

Phi Long vẫn đang mình lơ lửng trên không trung ngay phía trên cái hố khổng lồ, đôi mắt nửa nhắm nửa mở quan sát tình hình bên trong cái hố như thế này.

Hơn nửa khắc giờ trôi qua, đợi tới khi khói bụi không còn tung bay loạn xạ nữa, vẫn không thấy phía dưới có động tĩnh gì, chẳng lẽ tên Tử Kỳ Lân đã bị đánh trọng thương không thể nhúc nhích được nữa rồi sao?

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 144: Quỷ Xuống!

“ hahaha ~~~, khá lắm, khá lắm, không ngờ chỉ mới mười năm không gặp, nhưng đã tiến bộ tới mức này, ta bắt đầu có hứng thú với ngươi rồi đây.” Trong lúc Phi Long đang mừng thầm trong bụng khi đánh bại được đối thủ không đợi trời chung của mình, đột nhiên giọng nói đầy phấn khích của Tử Kỳ Lân từ dưới hố vang lên, khiến hắn không kèm được biến sắc.

Vụt ~~~~~!!

Chỉ thấy bóng người khổng lồ của Tử Kỳ Lân từ dưới hố phóng ra, nhẹ nhàng đáp xuống ngay bên cạnh miệng hố, ngoại trừ trên người xuất hiện vài vết khói đen bụi bặm, không hề có một vết thương nào cả.

“ Màn khởi động đã kết thúc, bắt đầu từ bây giờ bố mày sẽ chơi thật với ngươi đây, khà khà khà khà ~~~~!!” Hai tay nắm lại bẻ mạnh ra phía trước như động tác khởi động, trên môi lộ ra nụ cười khinh thường chế giễu, nhìn chằm chằm về phía Phi Long lạnh lạnh nói.

“ Chơi thì chơi, bộ tưởng bố mày sợ ngươi chắc?” Vứt bỏ cây gậy đã báo phế trong tay, Phi Long mang theo vẻ mặt thận trọng cảnh giác vô cùng, tạo ra tư thế sẵn sàng chiến đấu.

“ Sát ~~~~!!” “ Chiến ~~~~~!!” Cả hai nhanh chóng lao vào nhau sập lá cà, chỉ trong nháy mắt đã nổ ra trận giao chiến kinh thiên động địa của hai kẻ mạnh tông sư tầng thứ 6.

--- -----

Uỳnh ~~~~~ uyển ~~~~~ uyển ~~~~~!!

“ Hahaha, Dương Diễn, thực lực của ngươi chỉ có vậy thôi sao? Quả thật thất vọng quá đi, thế mà trước giờ ta cứ tưởng ngươi là đối thủ khó xơi nhất trong cuộc đời của ta, nhưng rốt cuộc cũng chỉ có thế mà thôi ~~!!” Trong khi trận giao chiến giữa Phi Long và Tử Kỳ Lân đang xảy ra ở phía xa. Ngay vị trí lối ra vào khu rừng Nhân Thú cũng đang nổ ra một trận giao chiến có phần khốc liệt hơn gấp nhiều lần, ít ra nếu phân định thắng thua sẽ có người chết, không như phía bên kia chỉ bị đánh cho trọng thương mà thôi.

Chỉ thấy Dương Diễn lúc này đang hít thở một cách dồn dập nửa quỳ trên mặt đất, một tay cầm kiếm chống xuống mặt đất để đỡ lấy cái cơ thể không rơi ngã xuống.

Một bóng người cao to vạm vỡ đang mang theo vẻ mặt khoái trí tột cùng từng bước từng bước bước về phía Dương Diễn, miệng không ngừng tung ra những lời khiêu khích chế giễu.

Chính là tên khôn Hạ Hầu Quân.

Ở cách đó không quá xa, cũng đang xảy ra cuộc giao chiến giữa Hạ Cơ và Châu Nhất Thông. Cả hai lao vào giằng co nhau bất phân thắng bại, mặc dù lúc này Châu Nhất Thông có thực lực lớn mạnh hơn Hạ Cơ, nhưng không biết là vô tình hay cố ý, cả hai vẫn ai làm gì được ai cả.

Thì ra người của Huyết Ma Đạo sau khi di chuyển vào hầm mộ, đối diện trước chín lối đi riêng biệt khác nhau, nên đã phân chia thành từng nhóm để tiến sâu vào bên trong, và nhóm của Hạ Hầu Quân và Châu Nhất Thông vô cùng may mắn khi vừa mới đi tới lối vào đã bắt gặp Dương Diễn và Hạ Cơ đang bỏ trốn Phi Long di chuyển về hướng này.

Đôi thủ không đội trời chung gặp mặt nhau, tất nhiên không cần phải nói nhiều rồi, trực tiếp lao vào nổ ra cuộc sinh tử chiến, chỉ có người chiến thắng sau cùng mới có thể rời khỏi nơi này mà thôi.

Với thực lực của một chân nguyên tầng thứ 8 như Hạ Hầu Quân lúc này, vừa mới giao chiến với Dương Diễm lập tức hình thành thế áp đảo một cách dễ dàng, dù sao thì Dương Diễm chỉ mới là một chân nguyên tầng thứ 5, cách biệt tới 3 cấp, không phải sao?

Tất nhiên, đừng coi Hạ Hầu Quân lúc này hùng hổ như vậy, thực ra trong lòng hắn đang khó chịu vô cùng. Vì lúc giao chiến không ngừng đánh thẳng vào người Dương Diễm, chỉ có thể khiến hắn bị thương nhẹ thậm chí khôn chút mảy mảy suy siển gì cả. Dương Diễm lúc này thất thế chủ yếu do chân nguyên trong cơ thể tiêu hao quá nhiều, đang bị thấm mệt đấy thôi.

Dù sao thì Dương Diễm cũng từng phục dụng Càn Khôn Trúc Thể Quả, sức phòng thủ tương đương với chân nguyên tầng thứ 8 của Hạ Hầu Quân, nếu như hắn không đánh trúng vào chỗ hiểm của đối phương, tuyệt đối không thể hạ đo ván được Dương Diễm.

Với kinh nghiệm và kỹ năng giao chiến của Dương Diễm, hắn muốn làm được điều đó tuyệt đối là điều không tưởng. Tất nhiên, hắn không thể đánh bại Dương Diễm nhanh chóng, ngược lại Dương Diễm cũng không thể làm gì được hắn, thậm chí này giờ giao chiến còn không chạm được vào người của đối phương nữa là.

Có thể nói lúc này là một cuộc chiến giằng co kéo dài, ai mất hết chân nguyên trong cơ thể trước sẽ là kẻ bại trận, và Dương Diễm đang bị thất thế hoàn toàn, trước sau gì cũng có lúc phải quỳ trước tên khốn Hạ Hầu Quân mà thôi.

“ Hàn Băng Kiếm Pháp, Kiếm Khí Liên Hoàn, trăm ~~~~~!!”
Không thể ngồi đó khoanh tay chịu trời, hai tay nắm chặt cán kiếm đứng bật dậy, giơ cao quá đầu rồi chẻ mạnh xuống, vô số luồng kiếm khí thuộc tính băng quét thẳng về phía Hạ Hầu Quân đang áp sát tới.

“ Vẫn chưa bỏ cuộc? Bắc Minh Thần Chưởng, phản ~~~!!” Một cái đầu lâu dạng khí màu đen từ lòng bàn tay Hạ Hầu Quân phóng thích ra, miệng đầu lâu há to ra hút sạch những luồng kiếm khí của Dương Diễn, sau đó phình to ra hết cỡ bắn thẳng về phía đối phương.

“ Băng Phong Thiên Địa, phong ~~!!” Chỉ chờ có thế, Dương Diễn lập tức tung chiêu liên hoàn, vô số băng phiến khổng lồ xuất hiện ngay xung quanh Hạ Hầu Quân rồi chụm thẳng vào người hắn để phong ấn hắn lại.

Do Bắc Minh Thần Chưởng vẫn đang bắn thẳng về phía Dương Diễn nên hoàn toàn không thể quay ngược trở lại để hấp thụ những tảng băng phiến ở xung quanh Hạ Hầu Quân, hắn chỉ còn có thể tự tìm cách hóa giải đòn tấn công đó mà thôi.

Đó chính là cách Dương Diễn dùng để hóa giải Bắc Minh Thần Chưởng của Lãnh Bình Cung.

“ Khá lắm, nhưng vẫn chưa đủ ~~~!! Vô hồn hiện, Kim Bàng Hóa Thân Thuật, giúp ta phá ~~~!!” Hạ Hầu Quân không chút do dự, trực tiếp kích hoạt võ hồn của mình, kèm theo thi triển, tuyệt học thần thông, hóa thân thành một con đại bàng toàn thân phủ đầy lông lá vàng kim khổng lồ.

Hạ Hầu Quân đã mất hết kiên nhẫn, tung ra hết toàn bộ thực lực của bản thân, chỉ muốn giết nhanh diệt gọn đối phương mà thôi.

Cơ thể con kim bàng xoay chuyển liên hồi trên không trung, những tảng băng phiến vừa chạm vào cơ thể lập tức bị đánh vỡ tan ra thành mảnh vụn

roi rải xuống mặt đất.

Hai chi đầy những móng vuốt sắc nhọn dang rộng ra hết cỡ, theo tư thế vồ mồi lao thẳng xuống mục tiêu đã ngắm sẵn của mình.

“Hạ Cơ, cẩn thận ~~~~~!!” Hạ Cơ đang giằng co với Châu Nhất Thông giật mình hoảng hốt khi nghe thấy tiếng gào lớn của Dương Diễm, một chương đầy lùi đối thủ ra xa, vội vã quay đầu lại nhìn, phát hiện một con đại bàng khổng lồ đang lao về phía mình với tốc độ nhanh như tia chớp.

Đúng thế, mục tiêu của Hạ Hầu Quân không phải là Dương Diễm mà là Hạ Cơ ở phía xa.

“Phá ~~~~~!!” Dương Diễm một kiếm chẻ làm đôi cái đầu lâu khổng lồ đang bắn về phía mình, sau đó nhanh như tia chớp tung người lao thẳng về phía Hạ Cơ và Hạ Hầu Quân ở phía xa.

“Chỉ chờ mày có thể thôi.” Đôi mắt đại bàng lóe qua tia sáng nham hiểm, cơ thể đột nhiên xoay ngược chuyển hướng lao thẳng về phía Dương Diễm đang dốc sức lao thẳng về bên này.

Thì ra Hạ Hầu Quân giả vờ tấn công Hạ Cơ mục đích là dụ Dương Diễm lộ sơ hở, tự đâm đầu vào đòn tấn công của mình mà thôi.

Phập phập ~~~~~!!

Dương Diễm không kịp phản ứng do đang quá lo lắng cho Hạ Cơ và di chuyển với tốc độ quá nhanh, móng vuốt sắc nhọn của đôi chân kim bàng trực tiếp cắm thẳng vào ngực hắn, sau đó kéo ngược ra với hai mảnh thịt máu thịt bê bết nhuộm đỏ cả cơ thể Dương Diễm.

Pằng ~~~~~!! Rầm ~~~~~!!!

Lại thêm một cú vẩy cánh tát thẳng vào người Dương Diễm, Dương Diễm trực tiếp bị đánh bay ra xa, trên đường bay ngã máu tươi phun bắn tứ phía, nhuộm đỏ cả khu vực rộng lớn.

Nếu như là người thường, mất máu kiểu này đủ để mất mạng cả chục lần rồi. Nhưng với một chân nguyên vẫn chưa phải đòn chí mạng, nhưng vẫn khiến Dương Diễm chấn thương nghiêm trọng, mất hết sức phản kháng, hít thở dồn dập gấp rút trên mặt đất.

Bạch ~~~~~!!

Hạ Hầu Quân đã biến trở lại thành hình dáng con người, từ trên không đáp xuống ngay bên cạnh Dương Diễm, một chân đạp thẳng lên đầu hắn, không ngừng chà qua chà lại sỉ nhục đối phương.

“ Dương sư huynh ~~~~~!!!” Hạ Cơ sắc mặt tái mét khi nhìn thấy cảnh tượng thô thảm của Dương Diễm, gào thét như điên phóng thẳng về nơi hắn đang nằm thoi thót.

Không chỉ Hạ Cơ, ngay cả Châu Nhất Thông ở phía xa cũng khẽ lóc qua vẻ mặt lo lắng, nhưng nhanh chóng bị hắn che giấu đi, chỉ đứng sang một bên không ngăn cản Hạ Cơ gì cả.

“ Đứng lại, nếu còn tiến thêm một bước, ta sẽ giẫm nát đầu nó ra ngay tức khắc.” Hạ Hầu Quân mang theo nụ cười phản kích chế giễu nói.

Hạ Cơ khẽ run người một cái, hai chân nhanh chóng dừng lại không dám tiếp tục lao tới nữa.

Nhìn thấy Hạ Cơ ngoan ngoãn nghe lời, hắn tỏ vẻ hài lòng cúi đầu nhìn vào Dương Diễm đang nằm dưới bàn chân của mình, trực tiếp một bã nước bọt nhổ thẳng vào mặt đối phương, cười lạnh nói: “ Thế nào, Dương Diễm,

Dương sư huynh, ngày thường ngươi không phải hùng hổ thiên hạ vô địch sao? Rốt cuộc hôm nay cũng phải nằm dưới bàn chân của ta mà thôi.”

Lúc này hắn chỉ muốn hành hạ sỉ nhục Dương Diễn bằng mọi giá để xoa đi nỗi ám ảnh của mình đối với đối phương.

“ Nói đi, thừa nhận ngươi chỉ là một tên phế vật, suốt đời là kẻ bại trận dưới Hạ Hầu Quân này, nói mau ~~~~!!” Chỉ cần Dương Diễn lên tiếng van xin năn nỉ và chịu thừa nhận không bằng hắn, tâm ma trong người sẽ được phá bỏ, sau này không cần phải lo ngại trong quá trình tu luyện nữa, nên lúc này không ngừng hối thúc Dương Diễn.

hắn không thể không làm thế. Vì nếu trực tiếp ra tay trảm sát Dương Diễn, nỗi ám ảnh tâm ma trong người vẫn tồn đọng không bao giờ biến mất được. Vì cho dù mạnh hơn Dương Diễn tới ba cấp, nhưng rốt cuộc phải dùng tới thủ đoạn bỉ ổi và kích hoạt cả võ hồn với đánh bại được đối phương, tuyệt đối là điều không thể chấp nhận được. Nên phải dùng cách này để bù đắp vào chỗ khuyết khuyết đánh bại đối phương một cách quang minh chính đại.

“ Đê... đê tiện... bỉ....” Rầm ~~~~~!!

Dương Diễn mặc dù sắc mặt tái nhợt không tí huyết sắc, nhưng vẫn mang theo vẻ mặt khinh thường chế giễu lạnh lạnh nói, đáp lại hắn là một cú giẫm mạnh vào đầu của đối phương, thậm chí cái đầu của hắn đã bị lún hẳn xuống đất, mặt đất xung quanh xuất hiện nhiều vết nứt đáng sợ.

Rầm ~ rầm ~ rầm .... ~~~~!!

“ Đây thì đê tiện, đây thì bỉ ổi, để xem mày ngoan cố tới đâu, đầu mày cứng hay mặt đất này cứng hơn, chết này ~~~~!!”

Rõ ràng đó là những lời mà Hạ Hầu Quân hoàn toàn không muốn nghe thấy, phần nộ giảm mạnh liên tục vào đầu của Dương Diễn để trút giận.

“Đồ khốn, mau ngừng tay ~~~~~!!” Hạ Cơ như điên như dại khi nhìn thấy người yêu bị hành hạ tới mức thâm như thế nào, phần nộ tột cùng tung chưởng ấn thẳng về phía tên khốn Hạ Hầu Quân để giải cứu Dương Diễn.

“Xì, trò trẻ con, biến ~~~~!!” Đối diện cú chưởng khí của đối phương, Hạ Hầu Quân thậm chí không thèm quay người, chỉ khẽ giơ tay ra phía sau vẫy nhẹ một cái, lập tức đánh tan đòn tấn công của đối phương.

Hạ Cơ không phải Dương Diễn, cảnh giới cách biệt quá lớn khiến cô ta chỉ như con nít đối diện với một người trưởng thành, khoa tay múa vuốt cho cô vào cũng chỉ vô ích mà thôi. Người lớn chỉ cần một tay đã có thể dễ dàng trấn áp đứa con nít kia rồi.

“hùng hổ quá nhỉ cô em? Sao, nhìn thấy người trong mộng bị hành hạ nên đau xót chứ gì? Nếu cô em thật sự muốn cứu hắn, thì hãy quỳ xuống ngay lập tức, nếu như ta vui....”

Bạch ~~~~~!!!

Không đợi tên Hạ Hầu Quân khoái trí nói dứt câu, Hạ Cơ trực tiếp đáp ứng yêu cầu của hắn, hai chân quỳ mạnh xuống đất, lúc này nước mắt tuôn trào, thương tâm vô cùng.

Hạ Hầu Quân tỏ ra vô cùng bất ngờ trước thái độ của Hạ Cơ, không ngờ ả có thể vì một người đàn ông mà đánh mất sĩ diện của mình. Nhưng cô ta càng làm thế càng khiến hắn cảm thấy khó chịu ghen tức bất bình mà thôi.

Vì sao? Vì sao một tên khốn không chút gì nổi bật như tên Dương Diễn lại có vô số mỹ nhân cam tâm tình nguyện vì hắn làm tất cả. Còn mình,

phong độ hào hoa, oai phong lẫm liệt, thiên hạ vô song lại không một hồng
nhan tri kỷ có thể vì mình bất chấp tất cả như thế này?? Ta không cam tâm
~~~~~!!

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 145: Hạ Hầu Quân ~! Người Phải Chết ~~~!!

“ Hahaha, vui đấy, ta bắt đầu cảm thấy vui rồi đấy. Nhưng vẫn chưa đủ, muốn ta tha mạng cho hần, phải làm ta vui vẻ hơn nữa mới được.” Hạ Hầu Quân cười một cách điên cuồng, để che đi nỗi ghen tức căm phẫn của mình, mang theo vẻ mặt gian tà dùng lưỡi liếm liếm môi cái, cười nói: “ Hãy trút bỏ hết xiêm y trên người, nhảy một điệu múa khiêu gợi trước mặt ta, điều đó khiến ta vui vẻ tột cùng, không chừng sẽ tha mạng cho hần cũng nên.”

Không chỉ Hạ Cơ run người trước yêu cầu bỉ ổi tột cùng của Hạ hầu Quân, ngay cả Dương Diễn đang nằm hấp hối dưới chân hần cũng run rẩy liên hồi vì căm phẫn.

Châu Nhất Thông định lên tiếng ngăn cản, nhưng nghĩ lại thực lực và địa vị của mình, cũng bằng thừa mà thôi, đành lắc đầu thở dài một tiếng quay đầu sang một bên, không dám tiếp tục nhìn về phía này nữa.

“ Thế nào? Không phải cô yêu thương hần hết mình sao? Có thể vì hần làm bất kỳ điều gì sao? Chẳng lẽ giờ này” Hạ Hầu Quân còn định lên tiếng khiêu khích chế giễu Hạ Cơ, trong lòng cho rằng Hạ Cơ chắc chắn không bao giờ dám làm thế, không ai có thể vì người khác mà bất chấp tất cả hy sinh bản thân như thế này được.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo khiến đôi mắt đột nhiên giương to ra hết cỡ khi thấy Hạ Cơ mang theo vẻ mặt thất thần tuyệt vọng dùng đôi tay run rẩy của mình từ từ vuốt bỏ lớp vải mỏng hai bên vai xuống, và từ từ, từ từ hạ xuống trước ánh mắt đầy bất ngờ pha lẫn dâm tà của đối phương.

Do đang phấn khích hào hứng tập trung hết về phía Hạ Cơ đang biến diễn trò “khỏa thân”, chân đang đề lên đầu Dương Diễn không tự chủ thả lỏng ra đôi chút, đối với người khác có thể không có vấn đề gì xảy ra, nhưng nên nhớ người đang nằm dưới đó là Dương Diễn, chỉ cần sơ hở cho hắn cơ hội, tuyệt đối sẽ khiến kẻ thù phải trả giá.

“ Chết... chết này đồ khốn ~~~~!!” Cơ hội ngàn năm có một, tất nhiên không bao giờ để vượt mất rồi, chân nguyên còn tồn đọng trong người trực tiếp phóng thích ra, đẩy lùi Hạ Hầu Quân ra khỏi đầu mình, cơ thể từ dưới mặt đất bật tung lên, thanh kiếm bao bọc bởi hàn khí màu xanh lam trong tay đâm thẳng vào phần ngực của đối phương.

Phập ~~~~~!!

“ Á, đồ, đồ khốn, chết này ~~~~~!!” Do mất tập trung và quá bất ngờ, đợi tới khi định thần lại đã bị mũi kiếm sắc nhọn của Dương Diễn đâm thẳng vào ngực, lưỡi kiếm rút ra kéo theo tia máu phun bắn ra như vòi sen nhưng nhanh chóng bị đóng băng lại do hàn khí đáng sợ của đòn đâm. Hạ Hầu Quân vẫn đủ tỉnh táo cắn răng vung chưởng ấn thẳng vào đối thủ ở trước mặt.

Pằng ~~~~~!!

Hứng trọn cú chưởng của Hạ Hầu Quân vào người, vốn dĩ bị thương nặng nay càng trầm trọng hơn nữa, lúc này hắn chỉ còn nửa cái mạng mà thôi.

“ Dương sư huynh ~~~~~!!” Hạ Cơ định thần lại chấm dứt hành động “khỏa thân”, hồi hải chạy tới ngay bên cạnh Dương Diễn té ngã trên mặt đất đỡ lấy hắn ôm chặt vào lòng mình, mặc cho máu của đối phương nhuộm đỏ cả cơ thể của mình, nước mắt sợ hãi thương tâm tuôn trào như suối chảy.

Không thể tha thứ ~~!! Tuyệt đối không thể tha thứ ~~~~!!!

Chỉ vì chút sơ suất bất cẩn mà hứng trọn nhát dao vào người, tuy chỉ bị thương nhẹ, nhưng cũng khiến Hạ Hầu Quân phần nộ tới cùng.

Vận hành chân nguyên để kèm chế máu phun bắn ra từ vết thương đồng thời hóa giải hàn khí đáng sợ do nhát đâm lúc nãy đang không ngừng hủy hoại bên trong cơ thể của mình, ánh mắt sát khí đằng đằng hận không thể nhai tươi nuốt sống đối phương nhìn chằm chằm về phía Dương Diễn và Hạ Cơ. Hành vi “tình tứ” của cả hai càng khiến máu trong người hắn sôi sục hơn nữa.

“ Bắc Minh Thôn Thiên Ân, mở ~~~~~~!!!” Hạ Hầu Quân trực tiếp thi triển tuyệt học mạnh nhất của mình nhắm về phía hai người ở phía xa.

Một cái đầu lâu dạng khí tựa như pha lê xuất hiện ngay trên không trung, miệng há to ra ngay lập tức hình thành sức hút đáng sợ định hút Dương Diễn và Hạ Cơ vào trong miệng nó.

“ Dương sư huynh, hãy sống thật tốt và trả thù cho muội, á ~~~~~~!!!” Thời gian không cho phép Hạ Cơ do dự, khẽ cúi đầu xuống hôn nhẹ một cái lên môi của Dương Diễn, sau đó vô cùng quả quyết dùng sức đẩy hắn ra xa khỏi phạm vi lực hút đáng sợ của Bắc Minh Thôn Thiên Ân.

Dưới ánh mắt khó tin của những người có mặt ở đây, kêu thét lên một tiếng đầy kinh hãi và tuyệt vọng, cơ thể nhanh chóng bị hút bay lên cao, bắn thẳng về phía miệng của cái đầu lâu khổng lồ trên không trung đó.

Cho dù đối diện cái chết, cũng nhất quyết nghĩ cho Dương Diễn được sống trước.

Crack ~~~ crack ~~~~ crack ~~~~~~!!

“AAAAAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!”

Cơ thể của Hạ Cơ mất hút sau cái miệng khổng lồ của cái đầu lâu, ngay sau đó là tiếng xương cốt gãy vụn khiến người ngoài nghe thấy cũng phải ớn lạnh xương sống và tiếng gào thét đầy đau khổ của Hạ Cơ vang lên liên miên không dứt.

“Hạ Cơ ~~~~~!!!” Dương Diễn nằm trên mặt đất ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào cái đầu lâu đang nhai ngấu nghiến cơ thể của Hạ Cơ, đôi mắt tràn đầy gân máu, miệng không tự chủ gào lên một tiếng đầy căm phẫn và tuyệt vọng.

Gần nửa khắc giờ trôi qua, tiếng xương cốt gãy vụn và kêu thét đầy chết chóc mới ngưng hẳn, Dương Diễn tựa như người mất hồn nhìn không chớp mắt vị trí cái đầu lâu đã biến mất sau khi hoàn thành sứ mệnh của nó, bầu không khí trở nên yên lặng tới mức đáng sợ.

“Hahahaha, ngu xuẩn ~~~!! Đúng là đồ đàn bà ngu xuẩn, khi không lại đi chết thay cho tên phế vật dở hơi, hahaha ~~~~~!!” Tên khốn Hạ Hầu Quân phá vỡ sự im lặng bằng tiếng cười đầy sảng khoái, nghe ngứa tai vô cùng, bất kỳ ai cũng hận không thể lao tới tặng một cú đấm vào mặt hắn cho bỏ ghét.

“Hạ Hầu Quân ~~~~~!! Ngươi phải chết ~~~~~!” Ánh mắt hận không thể nhai tươi nuốt sống kẻ thủ lần đầu tiên xuất hiện trên đôi mắt của Dương Diễn, với một người lạnh lùng không chút tình cảm như hắn lúc này cũng không còn giữ nổi cảm xúc của mình, chỉ muốn lao tới phang thây xẻ thịt tên khốn ở trước mặt mà thôi.

“ Hahahaha ~~~! Giết ta?? Với cái tấm thân gần như tàn phế của người lúc này??” Nghe xong lời hăm dọa của Dương Diễn, Hạ Hầu Quân không kèm được phải phì cười. Lúc này hắn đang khoái trá vô cùng, nhất là khi nhìn thấy dáng vẻ căm phẫn trong tuyệt vọng của đối phương.

Mặc kệ cho đối phương cười đùa trêu chọc, trên tay Dương Diễn đột nhiên xuất hiện một vật thể giống hệt như một trái thăng long toàn thân phát ra tia sáng màu vàng kim rực rỡ.

“ Hoàng, hoàng kim nhân thú quả?? Người cũng có Hoàng Kim Nhân Thú Quả sao???” Đôi mắt của Hạ Hầu Quân díp chặt lại khi nhìn rõ quả trái trên tay của Dương Kiệt, không tự chủ kêu thét lên vì kinh ngạc, đồng thời sắc mặt trở nên khó coi vô cùng, còn lâu vẻ hào hứng khoái trá bố mày là thiên hạ vô địch như lúc ban đầu nữa chứ.

Đúng thế, nếu như Phi Long và Tử Kỳ Lân có mặt ở nơi này, chắc chắn sẽ phấn khích kêu thét lên vì thèm thuồng quả trái mà Dương Diễn đang cầm trên tay.

Đó chính là Hoàng Kim Nhân Thú Quả, thần quả mà bất kỳ Nhân Thú nào cũng phải thèm khát điên cuồng.

Như đã nói, trên Huyền Thiên Đại Lục này, không chỉ trong hãm mộ của vị đại năng này có khu rừng Nhân Thú, ở thế giới bên ngoài cũng có không ít, nên sản phẩm đặc trưng của khu rừng Nhân Thú tất nhiên là có cơ hội xuất hiện ở các thương hội buôn bán lớn rồi. Và Hoàng Kim Nhân Thú Quả cũng không ngoại lệ, được các tay lính đánh thuê thường xuyên tới lui trong khu rừng Nhân Thú, đợi lúc Hoàng Kim Nhân Thú Quả chín muồi tranh giành hái lấy mang ra thế giới bên ngoài tiêu thụ cũng là chuyện bình thường mà thôi.

Khác xa với Nhân Thú Quả, nếu như con người trực tiếp phục dụng Hoàng Kim Nhân Thú Quả không thông qua sau khi phục dụng Nhân Thú Quả, con người có thể chủ động chuyển đổi giữa trạng thái Nhân Thú và loài người, không nhất thiết phải suốt đời mang theo hình hài của Nhân Thú. Và phải sau khi chuyển đổi thành trạng thái Nhân Thú, thực lực của người phục dụng lập tức tăng liền 5 cấp chứ không phải 10 cấp như phục dụng Nhân Thú Quả. Tuy gia tăng không nhiều, nhưng ít ra có thể chủ động trong việc thay đổi hình dạng.

Trạng thái này khá giống như Dương Kiệt sử dụng đai lưng biến hình vậy.

Ngoài ra, người phục dụng Hoàng Kim Nhân Thú Quả không bị trút hết tiềm lực và võ hồn trong người, vẫn có thể tiếp tục tu luyện bình thường và thi triển võ hồn của mình một cách thoải mái.

Nãy giờ chỉ nói là ưu điểm của nó, giờ nói tiếp về khuyết điểm chí mạng nếu trực tiếp phục dụng Hoàng Kim Nhân Thú Quả nè.

Trước tiên, cho dù trực tiếp Hoàng Kim Nhân Thú Quả, nhưng cũng không thoát khỏi quy tắc bị giam cầm trong khu rừng Nhân Thú này, nhưng cũng không phải tuyệt đối. Vì theo truyền thuyết kể rằng, những người trực tiếp dùng Hoàng Kim Nhân Thú Quả, chỉ cần phục dụng đủ chín trái Hoàng Kim Nhân Thú Quả, lập tức có thể chuyển hóa thành một biến thể tối cao của loài Nhân Thú, nhận được sự nhìn nhận của “Ý Trí Tối Cao” của khu rừng Nhân Thú, chủ nhân đích thực của khu rừng này. Sẽ được triệu tập tới gặp người, và sau khi trải qua những thử thách do vị chủ nhân khu rừng đề ra, có cơ hội trở thành chủ nhân đích thực của khu rừng Nhân Thú mà mình đang bị giam cầm.

Và một khi trở thành chủ nhân đích thật, khu rừng Nhân Thú tựa như biến thành ngôi nhà riêng của người hoàn thành thử thách, có thể tự ý ra

vào giữa khu rừng và thế giới bên ngoài thoải mái, từ một nhà tù khổng lồ biến thành ngôi biệt thự riêng của mình, muốn đi thì đi, muốn ở thì ở, không ai có thể cấm cản được nữa.

Từ lúc khu rừng Nhân Thú xuất hiện tới giờ, không biết bao nhiêu người trực tiếp phục dụng Hoàng Kim Nhân Thú Quả, cũng không biết có bao nhiêu người đã phục dụng đủ chín trái Hoàng Kim Nhân Nhân Thú Quả, nhưng chưa từng xuất hiện qua một chủ nhân đích thực của khu rừng Nhân Thú. Đa số đều đã tử nạn trong quá trình thử thách của “Ý Trí Tồi Cao” đề ra rồi

Ngoài ra, Không cần biết là ai, chỉ cần phục dụng Hoàng Kim Nhân Thú Quả, ngay lập tức tuổi thọ bị giảm xuống một nửa ngay tức khắc. Chân nguyên có thọ mệnh sáu trăm tuổi sẽ chỉ còn lại ba trăm tuổi, đợi khi đột phá tới tông sư có một ngàn tuổi thì chỉ còn lại đúng năm trăm tuổi mà thôi.

Nhưng như thế vẫn chưa quá đáng sợ, đáng sợ nhất là, mỗi lần chuyển đổi giữa trạng thái loài người và nhân thú, sẽ bị trừ tiếp mười năm tuổi thọ do hai loại huyết khí khác xa nhau trong cơ thể hoán đổi khiến cho bị thất thoát không ít sinh khí trong người.

Nếu kích hoạt trạng thái nhân thú mười lần, sẽ mất ngay một trăm năm tuổi thọ.

Cái khuyết điểm chết người đáng sợ nếu như không phải bị dồn ép tới bước đường cùng, tuyệt đối không ai dám trực tiếp phục dụng Hoàng Kim Nhân Thú Quả cả.

Và Dương Diễn lúc này, tuyệt đối là một người đã bị dồn vào bước đường cùng. Không chỉ đồng bọn chết thảm trước mặt mình, thậm chí mạng sống của mình còn đang bị đe dọa, không chút do dự trực tiếp bỏ Hoàng Kim Nhân Thú Quả vào miệng.

Quả Hoàng Kim Nhân Thú Quả này, chính là vật giữ mạng mà gia tộc của Dương Diễn đã tốn gần hết phân nửa tài sản thu mua được giao lại cho hắn khi biết rõ tiềm năng đáng sợ mà hắn sở hữu. Dù sao thì biến thành Nhân Thú, vẫn còn cơ hội sống và cơ hội thoát khỏi khu rừng Nhân Thú, mặc dù tỷ lệ không cao, nhưng còn hơn bị kẻ thù giết chết, không phải sao?

Rột rột ~~~ rột rột ~~~~~!!

Hạ Hầu Quân hoàn toàn không kịp ngăn cản Dương Diễn phục dụng Hoàng Kim Nhân Thú Quả, chỉ còn cách tung người lao thẳng về phía đối phương tung đòn đánh phủ đầu trước khi Hoàng Kim Nhân Thú Quả phát huy tác dụng.

“ Chết này, Kim Ưng Diệt Cốt Chảo ~~~~~!!” Tay phải hóa thành thể chảo, xung quanh bao bọc bởi lớp khí hình bàn chân đại bàng sở hữu những móng vuốt sắc nhọn khổng lồ, cơ thể tung nhảy lên không trung nhào lộn về phía Dương Diễn đang nhai nuốt Hoàng Kim Nhân Thú Quả, canh ngay đầu đối phương chụp thẳng xuống.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 146: Hành Hình Hạ Hầu Quân

Uỳnh ~~~~~!!!

Bàn tay Hạ Hầu Quân gần như chạm vào đầu của Dương Diễn, lập tức bị luồng sáng ánh kim từ trên người hấn phóng thích ra tông thẳng vào người, từ trên không trung bị đẩy bay ra xa té ngã xuống đất, một vũng máu đỏ tươi từ trong miệng phun bắn ra, chứng tỏ tên khốn đã bị luồng sáng đó đánh cho bị thương.

“Người... người.....” Hạ Hầu Quân mang theo vẻ mặt khó coi pha lẫn chút sợ hãi miệng không ngừng lẩm bẩm nói không thành câu.

Uỳnh ~~~~~!!

Luồng sáng ánh kim càng lúc càng phình to ra bao phủ cả cơ thể Dương Diễn, nhất thời người ngoài không thể nhìn rõ tình hình bên trong đang xảy ra chuyện gì.

Roẹt ~~~ roẹt ~~~ roẹt ~~~~~!!

Gần nửa khắc giờ trôi qua, luồng sáng ánh kim mới tan biến đi mất, hình dạng biến hình thành Nhân Thú của Dương Diễn hoàn toàn phơi bày trong không khí.

Toàn thân được bao phủ bởi lớp giáp màu xanh lam trong suốt như được hình thành lắp ghép từ những miếng phiến băng, nhưng trông rất gọn gang mãnh khảnh, không hầm hố thô to như những Nhân Thú khác. Khuôn mặt

nửa người nửa nhân thú, nhưng phần lớn đều giữ lại nét mặt của Dương Diễm trước khi biến hình, chỉ là trên trán xuất hiện thêm một chiếc sừng, trông mắt từ màu đen chuyển thành màu xanh biếc và mái tóc được thay thế bằng những chiếc vây cứng giống như băng phiến mà thôi.

Thực lực từ trên người phát tán ra, khiến Hạ Hầu Quân không kiềm được phải biến sắc hoảng sợ.

Chân nguyên tầng thứ 10 ~~~!!

Tuy chỉ mới là một chân nguyên tầng thứ 10, nhưng nên nhớ là trước đó Dương Diễm chỉ mới là một chân nguyên tầng thứ 5, thế mà hắn đã phải dùng tới thủ đoạn đê tiện, thậm chí kích hoạt cả võ hồn mới có thể đánh Dương Diễm. Lúc này Dương Diễm đã đảo ngược tình thế, mạnh hơn hắn tới hai cấp, kết quả như thế nào trong lòng hắn cũng đã bắt đầu có thể hình dung ra được.

Đánh với đối phương lúc này chỉ có nước chết mà thôi ~~~~!!

Vụt ~~~~~!!

Chỉ thấy Dương Diễm giờ tay tạo thành thế nắm về hướng thanh kiếm của mình đang nằm yên trên mặt đất, tựa như có một sức hút cực lớn, thanh kiếm lập tức bay thẳng vào lòng bàn tay của hắn.

Roẹt ~~~~~!!!

Thanh kiếm vừa được nắm chặt trong tay, lập tức thấp sáng rực rỡ, chỉ trong nháy mắt thanh kiếm có ngoại hình tầm thường đại chúng, lập tức biến hình thành một thanh kiếm bắt mắt vô cùng.

Đỉnh cán kiếm khảm một viên lam bảo thạch to tướng, cán kiếm phủ đầy vân hình của một con kỳ lân đang uốn lượn trên đó. Lưỡi kiếm tựa như biến

thành một mảng băng phiến trong suốt sắc bén vô cùng, thân lưỡi kiếm trong suốt đó có vô số dịch thể hình tròn đang trôi nổi di chuyển liên tục, xung quanh được bao phủ bởi lớp khí bốc khói màu xanh lam trông vô cùng bắt mắt.

Thanh kiếm tầm thường khi rơi vào tay Dương Diễn lập tức chuyển hóa thành vũ khí bổn mệnh, Kỳ Lân kiếm.

Cạch cạch cạch ~~~~!!

Tiếng bước chân của giáp sắt vang lên tựa như những tiếng chuông gọi hồn đáng sợ khi lọt vào tai của Hạ Hầu Quân, khiến hắn giật mình hoảng hốt không ngừng nhích người giật lùi về phía sau trên mặt đất.

“Châu Nhất Thông, còn không mau mau tới đây giúp ta một tay ~~~~!!” Đột nhiên nhìn thấy Châu Nhất Thông ở phía xa trong lúc đang dùng đôi mắt quan sát tứ phía để tìm đường tẩu thoát, gần như gào thét lên để kêu cứu.

Châu Nhất Thông bừng tỉnh sau tiếng gào thét của Hạ Hầu Quân, nhưng lại lộ ra vẻ mặt khó xử, nhất thời không biết là nên cứu hay không cứu.

Không cứu! Dù sao cũng là đồng bọn của mình, nếu như nhắm mắt làm ngơ, tuyệt đối không hay chút nào.

Còn cứu! Khoan nói việc Châu Nhất Thông vốn dĩ không ưa tên khốn Hạ Hầu Quân, hận không thể giết hắn tại chỗ. Cho dù bỏ qua mối tư thù, nhưng quan trọng nhất là mình có đủ bản lĩnh để đi cứu hắn không đã là một vấn đề rồi.

“Châu huynh, đây là chuyện tư thù giữa tôi với hắn, mong huynh đừng xen vào.” Trong lúc Châu Nhất Thông còn đang do dự không quyết, giọng

nói lạnh lùng của Dương Diễm từ phía xa vang lên, giúp hắn có được quyết định cuối cùng của mình.

Hành động “thả gà” lúc này của Châu Nhất Thông đối với Hạ Cơ lúc này tất nhiên là không thể thoát khỏi đôi mắt của Dương Diễm rồi. Tuy Châu Nhất Thông và Hạ Hầu Quân là đồng bọn, nhưng hoàn toàn không dính dáng gì tới vụ này cả, cũng không có mối tư thù không đội trời chung, nên đã lên tiếng khuyên can hắn không nên nhúng tay vào. Dương Diễm chỉ giết những tên đáng bị giết mà thôi, còn những kẻ khác không liên quan tuyệt đối không ra tay với họ.

Châu Nhất Thông cắn răng khế ngạt đầu một cái, sau đó tung người nhảy lùi ra xa, tỏ thái độ không nhúng tay vào việc này.

“Đồ khốn, đừng để bố mày thoát qua cơn nguy hiểm lần này, bố mày sẽ phang thây xẻ thịt mày ra thành trăm mảnh ngàn mảnh ~~~~~!!” Nhìn thấy Châu Nhất Thông rút lui, Hạ Hầu Quân đôi mắt như muốn phóng lửa, trong lòng phần nộ gào thét liên hồi, nhưng rốt cuộc không dám mở miệng nói ra. Lỡ như chọc giận tên khốn đó, hắn đồng minh với tên Dương Diễm tấn công mình thì khổ.

“Tuyệt học thần thông, Kim Bàng Hóa Thân Thuật, biến ~~~~!!” vô cùng quả quyết trực tiếp tung ra hết toàn bộ thực lực của mình, nếu như lúc này còn giữ sức, chẳng khác nào tự sát cả.

Hạ Hầu Quân nhanh chóng biến hình thành con đại bàng khổng lồ treo mình lơ lửng trên không trung, đôi cánh khổng lồ đang to ra hết cỡ, không ngừng vẫy quét liên hồi: “Kim Vũ Cuồng Phong Thuật, chết này ~~~~~!!”

Roẹt ~~~ roẹt ~~~ roẹt ~~~~~.....!!

Hàng trăm hàng ngàn lông vũ dạng khí màu vàng kim dưới những cú quét cánh liên hồi của Hạ Hầu Quân phóng thích ra, tựa như trận mưa tên dày đặc che phủ cả bầu trời giáng thẳng xuống người Dương Diễm ở phía dưới.

Đối diện với trận “mưa tên” khiến người ngoài nhìn vào cũng cảm thấy sờn tóc gáy ớn lạnh cả người kia, Dương Diễm vẫn với thái độ thản nhiên bước từng bước chậm rãi về phía trước, hoàn toàn không bận tâm tới chúng gì cả.

Keng ~~ keng ~~~ keng ~~~~~~.....!!!

Trận mưa lông vũ cắm thẳng vào cơ thể Dương Diễm, hình thành vô số đóm lửa xoẹt như hai kim loại ma sát cực mạnh vào nhau vậy. Chỉ là ngoại trừ khiến Dương Diễm khẽ chững lại bước di chuyển của mình, bề mặt chẳng mảy mảy lộ ra chút vẻ khó chịu đau đớn gì cả, có cảm giác như những thứ đó chỉ có thể vượt nhẹ vào người, không ngứa không đau chứ đừng nói làm hấn bị thương.

“ Cái, cái gì, không thể nào ~~~~~!!!” Hạ Hầu Quân giương to đôi mắt tròn đầy gân máu ra hết cỡ, cái mỏ đại bàng nhọn hoắt gào lên một tiếng đầy kinh hãi và khó tin.

Đòn tấn công uy lực nhất nhì của mình thậm chí không đủ sức để gãi ngứa cho đôi phương, có thể sao?

“ Không ~~~, ta không tin ~~~~~!!!” Hạ Hầu Quân với tư thế vồ mồi từ trên không trung trực tiếp lao thẳng về mục tiêu với tốc độ nhanh như tia chớp.

Nhìn thấy Hạ Hầu Quân hùng hổ lao xuống, trên môi Dương Diễm hiem hoi lộ ra nụ cười lạnh lùng chế giễu, Kỳ Lân Kiếm vẩy nhẹ trong tay, quét

một đường vòng cung từ dưới lên.

Roẹt ~~~~~!!

“ AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!!” Tiếng kêu thét đầy thảm khốc từ trong miệng Hạ Hầu Quân phát ra, kéo theo một bên cánh không lồ tách rời khỏi cơ thể của hắn, máu đỏ từ vết cắt phẳng tới từng mm phun bắn ra như vòi sen được mở hết công sức, nhưng nhanh chóng bị đóng băng lại biến thành những miếng băng phiến màu đỏ long lanh như thủy tinh tựa như cơn mưa đá thủy tinh rơi rải khắp nơi trên mặt đất.

Tiếc là hắn không còn đủ tâm trạng để thưởng thức cảnh mưa thủy tinh rơi đầy bắt mắt kia nữa. Mất đi một bên cánh, cơ thể lão đảo trên không trung không thể giữ nổi thăng bằng ghim thẳng xuống mặt đất, chỉ trong nháy mắt đã thoát khỏi trạng thái biến hình, biến trở lại thành cơ thể của con người. Chỉ là lúc này cơ thể của hắn đã không còn nguyên vẹn, cánh tay phải đã không cánh mà bay đi mất rồi.

“ Dương Diễn ~~~~~!!!” Căm phẫn, sợ hãi, tuyệt vọng lúc này bao phủ cả tâm trí của Hạ Hầu Quân, hắn chỉ có thể gào thét tên của Dương Diễn một cách tuyệt vọng để che giấu đi cơn hoảng sợ của mình mà thôi.

Cạch ~~~ cạch ~~~ cạch!!

Dương Diễn vẫn với vẻ mặt thản nhiên không chút tình cảm từng bước từng bước tới trước mặt Hạ Hầu Quân.

Pằng ~~~~~!!

Hứng trọn một cú đá thẳng vào mặt, mũi của hắn gần như bị lõm hẳn vào trong, vài chiếc răng từ trong miệng phun bắn ra kèm theo máu tươi, cơ

thể bị đá bay ra xa tông gãy gần ba, bốn cây đại thụ mới rơi ngã trên mặt đất.

“ AAAAAAAAAA, Dương Dương Diễn, Chớ, chớ sỉ nhục, nhục ta, ư ư ư ~~~~~!!” Hạ Hầu Quân với bộ dạng thê thảm tận cùng nhưng vẫn cố gắng gào thét chửi rửa đối phương, hoàn toàn không nhớ rằng cách nay không bao lâu hắn đã đối xử như thế nào với Dương Diễn. Lúc này chỉ là gây ông đập lưng ông mà thôi.

Đáp lại hắn là thêm một cú quét chân thẳng vào đầu, lại thêm gần chục chiếc răng phun bắn ra, cổ gần như bị treo hẳn sao một bên. Lúc này tóc tai bù xù, máu từ thất khiếu chảy ra liên tục, răng trên hàm chỉ còn lại lưa thưa vài chiếc, nhìn vào chỉ muốn phát ói mà thôi.

Xoẹt ~~~~!! Phục ~~~~~!!

“AAAAAAAAAAAAAAAAA, giết, giết ta đi, hãy, hãy giết ta đi, ư ư ư ư ~~~~~!!”

Cánh tay trái vĩnh viễn rời khỏi cơ thể của hắn, toàn thân co giật liên hồi, thảm thiết vô cùng.

Vô cùng nhanh tay từ trong nhẫn càn khôn lấy ra một tấm vải dày nhét thẳng vào miệng hắn để đề phòng hắn cắn lưỡi tự vẫn.

Dương Diễn tất nhiên là không muốn giết hắn một cách dễ dàng rồi. Khoan nói tới việc hắn đã sỉ nhục hành hạ mình lúc nãy, chỉ riêng việc Hạ Cơ chết thảm dưới tay hắn, hắn có chết mười lần, trăm lần cũng không đủ đền tội nữa là.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 147: Xẻo Từng Miếng Da, Cắt Từng Miếng Thịt

Xoẹt ~~~ xoẹt ~~~ xoẹt ~~~~~!!

Không chỉ đôi chân biến mất, Dương Diễn xẻo từng miếng da, cắt từng miếng thịt trên cơ thể của Hạ Hầu Quân, hắn đã đau tới nỗi không đủ sức gào thét, cơ thể chỉ co giật theo bản năng mà thôi, đôi mắt thất thần chết chóc nhìn chăm chăm vào người đang hành hình hắn, dường như muốn khắc cốt ghi tâm đối phương để kiếp sau báo thù thì phải.

Đợi tới khi Hạ Hầu Quân chỉ còn lại cái đầu còn nguyên vẹn, phần dưới cơ thể chỉ còn là bộ xương dính đầy máu thịt bê bết cùng nội tạng rơi rải khắp nơi, hắn đã hoàn toàn tắt thở.

Lẽ ra tưởng rằng thần phục Huyết Ma Đạo, thực lực gia tăng với tốc độ đáng sợ, tương lai sáng lạng hoàn toàn có thể trở thành bá chủ một phương sau này, nhưng chính hắn cũng không ngờ có ngày mình lại phải đón nhận một cái chết thảm khốc như thế này.

Dương Diễn ngưng lại hành động hành hình của mình, hít sâu một hơi vào người để bình tâm. Không ngờ có ngày mình lại biến thành một con ác quỷ ghê tợn như thế này. Chỉ là cảnh tượng cái chết của Hạ Cơ vẫn còn hiện rõ mồn một ngay trước mắt, đã khiến hắn không còn kèm được cảm xúc của mình, phải khiến kẻ thù trả giá bằng cái chết thảm khốc tàn độc nhất.

“ Dương, Dương huynh đệ.” Nhìn thấy tình trạng thảm khốc của Hạ Hầu Quân, Châu Nhất Thông không kèm được run rẩy cả người, mang theo tâm

trạng thấp thỏm không yên, chỉ lo sợ Dương Diễm quay sang xử lý luôn cả mình thì khổ. Mặc dù tỷ lệ thành hiện thực đó không cao chút nào.

“ Nếu như có thể, hãy tránh xa nhóm người đó ra.” Châu Nhất Thông tất nhiên hiểu “nhóm người đó” trong miệng Dương Diễm đang nói là ai rồi, chỉ là nghĩ tới việc một phần linh hồn của mình đang nằm trong tay đối phương, giờ muốn dứt ra khỏi cũng không có cơ hội, đành lắc đầu thở dài một tiếng.

Bước tới vỗ nhẹ lên vai của Châu Nhất Thông vài cái, Dương Diễm trực tiếp quay người về hướng bắc của khu rừng, cơ thể tựa như một tia chớp phóng nhanh về phía đó.

Sở dĩ Dương Diễm phóng về hướng đó vì vừa dùng thần thức quét quanh khu rừng Nhân Thú, phát hiện ra khí thế của Dương Kiệt đột nhiên xuất hiện, ngoài ra gần đó còn có tới khí của hai kẻ mạnh tông sư tầng thứ 6, một trong số đó chính là tên khốn đã từng đánh cho cả nhóm phải cong đuôi bỏ chạy, Phi Long. Nên nhanh chóng tung người lao tới hiện trường cứu viện cho Dương Kiệt.

--- ----

Uỳnh uỳnh uỳnh ~~~~~!! Pằng ~~~~~!!

Phụp ~~~~~!!

“ Khả khả, sao thế Phi Long, ta chỉ mới dùng có một nửa sức mạnh, thế mà ngươi đã chịu không nổi xù rồi sao? Thất vọng, quả thật thất vọng quá đi.” Thời gian quay trở lại một khắc giờ trước, cuộc chiến động trời lở đất giữa hai kẻ mạnh tông sư tầng thứ 6 đã gần bước tới hồi kết.

Tử Kỳ Lân thậm chí chỉ mới tung ra nửa phần thực lực của mình, cũng đã chiếm thế áp đảo hoàn toàn, Phi Long chỉ chống đỡ một cách yếu ớt,

hứng trọn cú đâm thoi sơn vào ngực, trực tiếp bị đánh bay ra xa rơi ngã xuống đất, trước ngực xuất hiện vết nứt chỉ chít trông vô cùng đáng sợ.

Tất nhiên, Phi Long cũng không quan tâm tới chuyện đó quá nhiều, vì chỉ cần phục dựng Nhân Thú Quả, hoàn toàn có thể hồi phục lại như bình thường. Chuyện quan trọng hiện giờ là làm sao thoát khỏi trận đòn chí tử của đối phương đây nè.

“ Tử Kỳ Lân, đủ rồi nha, bố mày không chơi nữa, hãy thả ta về lãnh địa của mình, ta hứa sẽ không bước vào lãnh địa của ngươi thêm lần nữa.” Không còn cách nào khác, đánh thì đánh không lại, đành phải xuống nước đầu hàng, sau khi bị đập cho một trận đầu óc tỉnh táo nguội bót lại, Phi Long không muốn tiếp tục tốn thời gian để làm cái việc vô bổ ở nơi chim không đẻ nổi trứng này nữa.

“ Muốn rời khỏi? Được thôi, chỉ cần ngươi khai ra vị trí của Hoàng Kim Nhân Thú Quả, ta sẽ cho ngươi rời khỏi ngay tức khắc, thậm chí còn cử người hộ tống ngươi về lãnh địa một cách chu đáo. Còn nếu không thì... hừ hừ ~~~~~!!” Tử Kỳ Lân cũng cảm thấy đã giỡn đủ rồi, không thể lấy mạng của đối phương, cuộc chiến quả thật vô bổ, này giờ đã tốn không ít thời gian với tên ngu xuẩn đó rồi, không thể tiếp tục lãng phí thời gian nữa, vô cùng hiển nhiên đặt ra điều kiện của mình.

“ Hoàng Kim Nhân Thú Quả?? Hoàng Kim Nhân Thú Quả cái đầu mi á, nếu như ta biết, nói ngay từ đầu cùng chia phần mang về hưởng thụ không phải tốt hơn sao? Hơi sức đâu mà ở đây dây dưa với ngươi này giờ đâu chứ? Đồ đàn ~~~~~!!” Phi Long mang theo vẻ mặt oan ức gần như gào thét vào mặt Tử Kỳ Lân, hận không thể xẻ cái đầu đối phương ra để xem xem trong đó chứa cái gì mà ngu thế không biết.

Nếu như bố mày biết trước nơi nào có Hoàng Kim Nhân Thú Quả, trực tiếp bắt tay chia phần với ngươi rồi quay về lãnh địa của mình phục dựng để

thăng cấp rồi, còn ở đây lồi thoi với người hết nửa ngày trời để làm chi vậy? Tới nước này mà đối phương còn không nghĩ ra điều đó, ngu, ngu không thể tả nổi.

“ Người nói người không biết Hoàng Kim Nhân Thú Quả mọc ở đâu, vậy tại sao lại cả gan dám lao vào lãnh địa của ta? Đừng nói là người chỉ tới đây dạo một vòng hóng mát à nha.” Tử Kỳ Lâm bắt đầu tin vào lời nói của Phi Long, vì với một tên nhát gan như hắn, tuyệt đối không dám nuốt Hoàng Kim Nhân Thú Quả một mình, nhưng nếu như thế thì vì sao hắn lại chạy tới nơi này chứ? Chẳng lẽ để hóng mát thật sao?

“ Ta tới đây là vì”

Roẹt ~~~~~!!

Trong lúc Phi Long đang định tìm một cái cơ đại loại gì đó để giải thích với Tử Kỳ Lâm, đôi mắt đột nhiên giương to ra hết cỡ khi nhìn thấy phía sau lưng cách nơi Tử Kỳ Lâm đang đứng không xa, một bóng người mà hắn “ vừa yêu vừa hận” đột nhiên xuất hiện một cách đột ngột.

‘ Con heo mập kia ~~~~!! Mày có chạy đằng trời, chết này ~~~~~!!!’ thủ phạm khiến mình vô duyên vô cớ bị đập một trận toi bời hoa lá đã đứng ngay trước mặt, Phi Long không thềm nói năng gì cả, trực tiếp một chương ấn thẳng về phía đối phương, đập hắn thành tàn phế trước tính sau.

Nhìn thấy cú chương khí uy lực đáng sợ ập tới, Dương Kiệt đã khóc không thành tiếng, nãy giờ trốn trong không gian ảo hết cả canh giờ, bị Càn Khôn Tháp hút sạch viên linh thạch cuối cùng rồi tổng cổ ra ngoài, tưởng rằng tên khốn đó đã bỏ đi đâu rồi chứ. Ai ngờ với mới lộ mặt ra đã bị đánh phủ đầu, đúng là lúc xui rồi uống nước cũng nghẹt cổ mà chết.

Vừa mới tung xong cú chưởng về phía Dương Kiệt, Phi Long lập tức cảm thấy hối hận tột cùng, làm thế chẳng khác nào ép đối phương kích hoạt thánh giáp ngay trước mặt tên khốn Tử Kỳ Lân sao? Lẽ ra phải từ từ trấn an đối phương, nói chuyện nhẹ nhàng, ít nhất là đợi rời khỏi tầm mắt của Tử Kỳ Lân trước mới phải đạo chứ ~~~!!

Quả nhiên, chỉ thấy Dương Kiệt hai chân nhún mạnh xuống đất tung người nhào lộn trên không trung né qua cú chưởng khí, đồng thời kích hoạt lockseed trên tay, nhét thẳng vào chính giữa đai lưng biến hình mà mình vẫn đeo trên bụng từ lúc bỏ trốn tới giờ, tay cầm cán kiếm chẻ mạnh xuống.

“Đừng ~~~, đồ ngu ~~~~~!!” Phi Long hoảng hốt lên tiếng ngăn cản, nhưng đã quá muộn, thanh kiếm chẻ xuống kéo theo bề mặt trái xoài bụng ra, trực tiếp biến hình thành siêu nhân bịt mắt.

“Mango Armo, Come on ~~~, go go go ~~~~~!!”

Tèn tén ten ~~~~~!!

Phì Lũ Mango Đại Nhân giáng lâm ~~~~~!!!

“Thôi rồi, thôi rồi, tên ngu xuẩn đó” Phi long lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng khi nhìn thấy Dương Kiệt biến hình, lại quay sang nhìn chằm chằm vào tên Tử Kỳ Lân, phát hiện tên khốn đời mắt như đang rực sáng còn hơn cả bóng đèn pha, ánh mắt tựa như con sói nhìn thấy cô bé quàng khăn đỏ, dân háo sắc nhìn thấy gái bán hoa, thậm chí xuất hiện động tác nuốt nước miếng thèm thuồng nữa chứ.

“hahaha ~~~, hiểu rồi, thế là hiểu cả rồi, ngươi bắt chấp tất cả để lao vào lãnh địa của ta, là vì thánh giáp của con heo mập kia, đúng không?” Tử Kỳ Lân toàn thân run lên vì phấn khích, há há cười lớn, thậm chí còn phấn khích hơn cả việc có được Hoàng Kim Nhân Thú Quả nữa là.

Ít ra Hoàng Kim Nhân Thú Quả chỉ có thể phục dụng 3 lần, đáng sợ nhất là thăng cấp ngẫu nhiên. Còn bộ thánh giáp trên người con heo mập kia, ít nhất cũng phải là thánh giáp trung cấp. Nghĩa là có thể giúp mình thăng thêm 5 cấp bất kỳ cảnh giới cộng thêm nếu may mắn phục dụng thêm hai trái Hoàng Kim Nhân Thú Quả cuối cùng thăng thêm 6 cấp nữa, cảnh giới thăng tiến thành ngũ nguyên thần tầng thứ 7 là ít, thậm chí có thể trở thành bá chủ khu rừng này cũng không chừng, có thể không phấn khích sao?

“ Heo mập, chào mừng tới lãnh địa của ta, và xin tuyên bố với người rằng, tất cả những thứ gì đang nằm trong lãnh địa của ta, đều trực thuộc về tài sản của ta, cho nên, bộ thánh giáp trên người người, hãy tháo xuống hai tay dâng tới đây, nếu như ta cảm thấy vui mừng, có thể thu nhận mi làm một tên tay sai cao cấp cũng không chừng, hahaha ~~~~!!” Tử Kỳ Lân mang theo vẻ mặt “ ta là chủ nhân nơi này, tất cả các người phải nghe lời ta” ngẩng cao đầu vênh vác cao ngạo tuyên bố.

Không chỉ Dương Kiệt, ngay cả Phi Long cũng dùng ánh mắt như nhìn thẳng khờ phóng về phía Tử Kỳ Lân.

Con heo mập này ranh ma gian xảo vô cùng, cộng thêm cái gan to còn hơn quả núi của hắn, dễ gì chỉ bằng một lời nói mà ngoan ngoãn giao thiết bị kích hoạt thánh giáp cho tên ngu xuẩn đó chứ? Ngay cả một người đa mưu túc trí như mình cũng dính chiêu của tên khốn đó, nếu như dễ thế thì thánh giáp đã nằm trong tay mình từ lâu rồi, cần gì phải lặn lội xa xôi tới nay rồi hứng một trận đòn tơi bời vào người chứ?

Cũng tốt, để cho con heo mập chơi với tên ngu xuẩn đó, mình chỉ đứng sang một bên chờ thời là được rồi.

Nghĩ thế, Phi Long vô cùng “ biết điều” đứng sang một bên quan sát, không có ý ra tay tranh đoạt với Tử Kỳ Lân nữa.

Thái độ của Phi Long đã khiến Tử Kỳ Lâm vô cùng hài lòng, xem ra đối phương bị đập một trận xong giờ vẫn còn âm ảnh, không có gan đứng ra tranh giành với mình nữa rồi.

Chỉ thấy tròng mắt của Dương Kiệt xoay tròn dưới lớp giáp sắt, lắc đầu thở dài một tiếng, mang theo giọng điệu bất cam nói: “Thực ra tôi cũng hiểu rõ với thực lực của bản thân, muốn giữ bộ thánh giáp này trên người là điều không thể, chỉ là ...”

“Chỉ là cái gì?” “Chỉ là lúc này tôi tuyệt đối không dám giao bộ thánh giáp này cho ngài, là vì” Vừa nói vừa liếc nhìn về phía Phi Long ở phía xa, ngụ ý nói rằng tôi mà không có thánh giáp trên người sẽ bị đối phương xử lý ngay tức khắc.

“Hahahaha, tưởng gì, cứ yên tâm, chỉ cần ngươi giao thánh giáp cho ta, tên phế vật đó sẽ không dám làm gì ngươi cả, ta bảo đảm.” Tử Kỳ Lâm há há cười lớn nói, đồng thời phóng ánh mắt cảnh cáo về phía Phi Long.

“Cấm mày giở trò, liệu hồn với tao đây. ít nhất là trước khi thánh giáp rơi vào tay tao!”

“Không, tôi vẫn chưa tin ông được.” “Cái gì? Ngươi muốn chết hả??” “không, không, chính vì tôi chưa muốn chết, nên mới thận trọng như thế. Nếu như ông muốn tôi dâng thánh giáp cho ông, ít ra ông phải cho tôi thấy được bản thân đã an toàn, còn nếu không thì.....” cây chùy trái xoài giờ ra để ngay phía trên bề mặt đai lưng biến hình, cười lạnh nói: “Tôi sẽ trực tiếp phá hủy thiết bị này, cho dù có chết cũng không giao cho ai cả.”

“Đồ khốn, lại định chơi chiêu này ~~~!!” Sắc mặt của Phi Long khó coi vô cùng, không ngờ con heo mập lại gian xảo như thế này, hắn định mượn đao giết người đây mà.

“ Cái gì ~~~? Người dám ~~~~!!” Tử Kỳ Lâm phản nộ vô cùng khi Dương Kiệt dám uy hiếp mình, nếu như không phải thánh giáp còn đang trên tay đôi phượng, có thể bị phá hỏng bất kỳ lúc nào, e rằng đã một cú đâm đánh Dương Kiệt tan xác vì cái tội dám uy hiếp mình rồi.

“ không dám, không dám, như đã nói, tôi chỉ muốn giữ mạng thôi, không phải sao?” Dương Kiệt tỏ vẻ dửng dưng trước cơn thịnh nộ của Tử Kỳ Lâm, lạnh lạnh đáp. Bạn có biết trang truyện (TRUMtruy en.O RG)

“ Vậy người muốn sao?” “ Ít ra ông cũng thể hiện chút thành ý bằng việc đập tên khốn đó một trận, sau đó đuổi cổ hắn đi càng xa càng tốt, khi tôi cảm thấy được an toàn, mới an tâm giao thánh giáp cho ông chứ nhỉ?” “ Người ra lệnh cho ta??” “ Không phải, không phải, chỉ là một vụ giao dịch thôi.”

“ Tử Kỳ Lâm, đừng nghe lời con heo mập đó, hắn định dụ chúng ta tàn sát lẫn nhau đây.” Phi Long biết rằng không thể tiếp tục im lặng nữa rồi, lập tức lên tiếng nhắc nhở Tử Kỳ Lâm.

Mẹ kiếp ~~!! Không ngờ con heo mập lại xảo trá như thế, định chơi trò “ chai cò cắn nhau, ngư ông đắc lợi” sao? Chỉ mong tên ngu xuẩn kia đừng trúng kế của hắn.

“ Câm ngay, tất nhiên là ta biết hắn định muốn gì rồi. Chỉ là, chỉ cần người ngoan ngoãn quay đầu rời khỏi nơi này, vậy thì không còn xảy ra chuyện chúng ta phải tàn sát lẫn nhau theo yêu cầu của hắn, không phải sao?” Tử Kỳ Lâm phóng ánh mắt chế giễu về phía Phi Long, lạnh lạnh nói: “ Lúc này không phải người năn nỉ van xin ta thả người về lãnh địa của mình sao? Được, giờ ta cho người một cơ hội, ta không cần biết vị trí Hoàng Kim Nhân Thú Quả nữa, người hãy mau chóng rút ra khỏi lãnh địa của ta ngay tức khắc, cấm sau này bén mảng tới nơi này nữa. Thế nào, thấy ta rộng lượng bao dung quá phải không nào? Còn không mau mau biến đi!”

Phi Long đã giận tới nỗi toàn thân run rẩy trước sự vô liêm sỉ bỉ ổi của đối phương, nhất thời nói không nên lời.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 148: Liên Minh

Rời khỏi? Tất nhiên là không bao giờ rồi. Lúc này không còn là vấn đề mình có giành được thánh giáp nữa hay không. Nếu như để cho tên Tử Kỳ Lân lấy được thánh giáp, với tính cách ích kỷ tham lam của hắn, chắc chắn sẽ xưng bá toàn khu rừng Nhân Thú, tới khi đó đừng nói là tranh giành Hoàng Kim Nhân Thú Quả, cho dù muốn ngửi ngửi mùi hương của nó thôi cũng đã là một vấn đề rồi. Tuyệt đối không được để hắn chiếm đoạt được thánh giáp.

Chỉ là với thực lực của mình hiện giờ, tuyệt đối không phải là đối thủ của tên khốn đó. Còn muốn liên minh với những Nhân Thú khác để ngăn cản Tử Kỳ Lân, lúc này có liên hệ cầu cứu chi viện thì cũng đã quá muộn rồi, đợi những Nhân Thú khác kịp tới đây, thánh giáp cũng đã nằm trong tay hắn từ hồi nào rồi.

Làm sao đây? Phải làm sao đây??

Bộ não của Phi Long lập tức vận hành hết công suất. Khẽ liếc nhìn qua Dương Kiệt, đôi mắt lóe qua tia sáng dị thường, nhanh chóng lớn tiếng nói: “Heo mập, tuyệt đối không được giao thiết bị kích hoạt thánh giáp cho tên khốn đó. Nếu như hắn có được thánh giáp trong tay, tuyệt đối là một đại họa cho cả khu rừng này. Chi bằng chúng ta hãy liên minh với nhau để chống cự lại hắn. Còn chuyện thánh giáp sẽ tính sau. Ít ra sau này nếu như người giao thánh giáp cho ta, ta sẽ không làm hại được gì người như đã hứa với thiên đạo. Nhưng nếu như người giao thánh giáp cho tên khốn đó, hắn sẽ lật mặt nuốt lời lấy mạng người tức khắc đấy.”

Lẽ ra này giờ Dương Kiệt còn cảm thấy khó xử, nếu như tên Phi Long ngoan ngoãn nghe lời rời khỏi, mình phải đối diện với tên Nhân Thú xa lạ kia như thế nào đây?

Dương Kiệt đưa ra điều kiện với Tử Kỳ Lân một phần vì muốn chúng tàn sát lẫn nhau để mình có cơ hội tẩu thoát, một phần vì muốn câu giờ chờ đợi viện binh tới chi viện.

Vì khi rời khỏi Càn Khôn Tháp, không chỉ Dương Diễn cảm nhận được khí của Dương Kiệt, anh ta cũng cảm nhận được khí của đối phương, và phát hiện đối phương đang di chuyển nhanh về hướng này, chắc đối phương cũng biết rõ mình đang gặp nguy hiểm nên tới chi viện chứ gì.

Chỉ là không hiểu vì sao hoàn toàn không cảm nhận được khí của ả nhiều chuyện kia nữa, vả lại, chỉ mới nửa ngày không gặp, tên khốn Dương Diễn đã từ một chân nguyên tầng thứ 5 thăng cấp thành chân nguyên tầng thứ 10, rốt cuộc là hắn có được kỳ duyên đáng sợ gì nhỉ? Và chuyện gì đã xảy ra với họ khi chỉ còn lại một người nhỉ.

Tất nhiên, Dương Kiệt có thể cảm nhận được khí của Dương Diễn, Tử Kỳ Lân và Phi Long cũng cảm nhận được. Nhưng khi phát hiện chỉ là một tên chân nguyên tầng thứ 10 không hơn không kém, nhất thời không thêm quan tâm để ý tới nữa.

Lúc này Phi Long chủ động lên tiếng, tất nhiên là không thể bỏ qua cơ hội câu giờ rồi. Nhưng vẫn tỏ ra thái độ do dự không dứt, không tin tưởng vào đối phương.

“ Còn do dự gì nữa? Do dự không quyết chỉ rước họa vào thân thôi ~~~!!” “ Câm ngay ~~~~~!!”

Phi Long còn định lên tiếng hỏi thúc, Tử Kỳ Lân trực tiếp một cú đấm đấm thẳng về phía Dương Kiệt.

Tuy không sợ hai bên liên minh, nhưng cũng tuyệt đối không để điều đó xảy ra khiến mình tốn nhiều công sức và thời gian.

Phi Long tung chưởng chống đỡ cú đấm khi đang bay tới, cơ thể không tự chủ giật lùi về phía sau, quay về phía Dương Kiệt gào lớn: “ra tay đi, còn đợi chờ gì nữa ~~~~!!”

“Liên minh cũng được, nhưng nếu như ông dám giở trò, tôi sẽ quay đầu tiếp tay tên kia xử lý ông đây ~~~!!” Dương Kiệt tựa như có được quyết định của mình, hướng về phía Phi Long la lớn.

“Yên tâm, đôi phương chưa giải quyết xong, ta tuyệt đối không giở trò, sát ~~~~~!!” ý hẩn có nghĩa là trước khi đánh bại Tử Kỳ Lân, sẽ không đánh lén hay gì đó, nhưng đợi tới khi xử lý trong kẻ thù thì... hô hô ~~!!

Dương Kiệt tất nhiên là hiểu rõ câu nói đầy ngụ ý của hẩn rồi. Bản thân anh ta cũng không chút tin tưởng gì đối với tên Phi Long, làm thế cũng chỉ để câu giờ chờ Dương Diễn mà thôi.

“Giới Vương Quyền X 5, mở, sát ~~~~~!!” Dương Kiệt trực tiếp kích hoạt trạng thái mạnh nhất của mình, cây chùy trái xoài vẩy múa trong tay, tung người lao thẳng về phía Tử Kỳ Lân hợp sức với Phi Long tấn công đôi phương.

Tử Kỳ Lân giật mình hoảng hốt khi Dương Kiệt từ một chân nguyên tầng thứ 10 tăng một mạch thành tông sư tầng thứ 5, hèn chi tên khốn Phi Long lên tiếng yêu cầu liên minh với một tên phế vật chân nguyên, thì ra hẩn có bí pháp gia tăng thực lực lợi hại như thế này.

“ hahaha, không chỉ thánh giáp, ngay cả bí pháp đó cũng sẽ thuộc về ta ~~~~!!” Đối diện hai đối thủ “ cứng cựa” lao tới tấn công, Tử Kỳ Lâm không những không sợ, còn lộ ra vẻ phấn khích, hai tay bắt chéo lại trước mặt, sau đó bung mạnh ra theo tư thế chữ “ Đại”: “ Tử Khí Đông Lai, đẩy ~~~~~!!”

Luồng khí màu tím từ trong cơ thể Tử Kỳ Lâm phóng thích ra, vô cùng dễ dàng đẩy bay cả Phi Long và Dương Kiệt đang hùng hổ xông vào tấn công đối thủ.

Chưa dừng lại ở đó, Tử Kỳ Lâm nhanh như một tia chớp tung người lao thẳng về phía Phi Long đang bị đẩy bay ra xa, xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của hắn, một cú “ vô lê ngược” đá thẳng người đối thủ.

Păng ~~~~~!! Rầm ~~~~~!!!

Phi Long hứng trong cú đá thôi sơn vào người, đầu óc choáng váng muốn xỉu, cơ thể gần như khảm thẳng vào mặt đất, nhất thời không nhúc nhích được gì nữa.

Vẫn chưa kết thúc ở đó, Tử Kỳ Lâm tung người phóng về hướng ngược lại, dưới ánh mắt kinh ngạc hoảng hốt của Dương Kiệt, một cú đâm thẳng vào ngực anh ta.

Păng ~~~~~!! Crack, crack, crack ~~~~~!!

Bề mặt bộ giáp xuất hiện vô số vết nứt chi chít, tựa như có thể vỡ ra bất kỳ lúc nào vậy. Cơ thể tông gãy gần năm, sáu cây đại thụ chắn đường, rơi ngã trên mặt đất, máu từ trong miệng phun bắn ra, nếu như lúc này bỏ chiếc giáp che đầu ra, chắc chắn sẽ nhìn thấy cả khuôn mặt của anh ta đã bị nhuộm đỏ hết trông vô cùng ghê tợn.

Đáng sợ, hoàn toàn không phải đối thủ!!

“Chỉ có thể thôi sao?” Tử Kỳ Lân mang theo vẻ mặt “bồ mày là thiên hạ vô địch” ngẩng cao đầu liếc nhìn hai đối thủ nằm rên rỉ trên mặt đất, cười lạnh nói.

Dương Kiệt từ dưới đất bò dậy, tay nắm chặt cán kiếm ở đai lưng chẻ mặt ba phát, hai chân nhún mạnh xuống đất, tung người nhào lộn trên không, chân phải giơ thẳng ra phía trước, miệng hét lớn: “Chết này, Phì Lũ Lôi Đình Phi Cước ~~~~~!!”

“Hừ, trò trẻ con, Kỳ Lân Toàn Phong Cước, biến ~~~~~!!” Nhìn thấy Dương Kiệt tựa như mũi tên bắn thẳng về phía mình, Tử Kỳ Lân cũng làm một động tác gần giống hệt như anh ta, cơ thể tung người lên không trung, tựa như hai mũi tên một vàng một tím lao thẳng vào nhau.

Uỳnh ~~~~~!!

Dương Kiệt trực tiếp bị đá bay về phía sau, miệng gào lên một tiếng đầy đau khổ, chân phải gần như bị treo hẳn sang một bên, trong thời gian ngắn không còn đủ sức chiến đấu nữa rồi.

“Đưa đây ~~~~~!!” Tử Kỳ Lân lao người về hướng Dương Kiệt đang nằm hấp hối trên mặt đất, tay phải giơ thẳng ra theo tư thế chụp, chuẩn bị chụp lấy đai lưng biến hình đang đeo trên bụng anh ta.

Roẹt ~~~~~!!

“Cái gì ???!!” Trong lúc bàn tay của Tử Kỳ Lân gần như chạm trúng vào đai lưng, đột nhiên cảm thấy ớn lạnh phía sau, giật mình hoảng hốt quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một quả cầu năng lượng khổng lồ từ phía xa bắn tới ngay sau lưng mình.

“Biến ~~~~~!!” Tử Kỳ Lân tung cú đấm đánh tan quả cầu năng lượng khổng lồ đó, nhưng cơ thể của hắn cũng bị đẩy lùi ra xa khỏi Dương

Kiệt do quá bất ngờ trước đòn đánh lên đó.

“Đồ khốn, ngươi chán sống rồi hả ~~~~!!!” Tử Kỳ Lâm phản nộ tột cùng, mồm ngay trước miệng mèo gần như có thể táp thẳng vào, thế mà trong lúc quan trọng nhất bị kẻ khác phá đám, tuyệt đối không thể tha thứ được.

“Chán sống?? Ngươi có thể giết ta được sao??” Khoan nói tới việc Tử Kỳ Lâm không dám lấy mạng mình, cho dù có dám đi nữa, cũng phải liều mạng tuyệt đối không được để thánh giáp rơi vào tay đối phương, nếu như không muốn sau này phải cúi đầu như con chó ngoan ngoãn trước đối phương.

“Được, Được, vậy thì bố mày sẽ đánh mày tàn phế trước mới tính tới con heo mập kia.” Tử Kỳ Lâm giận quá hóa cười, cơ thể nhanh như một tia chớp lao thẳng về phía Phi Long, quyết định giải quyết tên kỳ đà cản mũi này trước cho rảnh nợ.

“biến ~~~~~!!!” Phi Long không tiếc chân nguyên trong cơ thể, không ngừng phóng thích ra vô số quả cầu năng lượng bắn thẳng về phía Tử Kỳ Lâm đang hùng hổ xông tới, mục đích là cầm chân tên khốn đó càng lâu càng tốt, để Dương Kiệt có thời gian hồi phục tiếp viện cho mình, chứ với thực lực của bản thân hiện giờ, xác định giao chiến chỉ bị đối phương đánh tới nổi ba mẹ cũng không nhận ra mà thôi.

Uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~~~.....!!

Tuy những quả cầu năng lượng không thể làm gì được Tử Kỳ Lâm, nhưng ít nhiều cũng ngăn cản được bước tiến của hắn, khiến hắn vừa khó chịu vừa cảm phần vô cùng.

Những quả cầu năng lượng quá dày đặc, Tử Kỳ Lâm tốn gần hai phút đồng hồ mới lao tới trước mặt Phi Long, trong thời gian này, Phi Long đã

kip thu lại đòn tấn công của mình, đôi cánh sau lưng đang rộng ra, nhắc người ra khỏi mặt đất tránh mặt đối phương, không cho đối phương có cơ hội chạm trúng người mình.

“Đồ khốn, ngon thì đứng yên giao chiến với ta, trốn tránh kiểu này hay ho gì hả ~~~~!!” Phi Long tận dụng triệt để ưu thế có thể tự do bay nhảy trên không trung của mình, không ngừng né qua những đòn tấn công như vũ bão của đối phương, lâu lâu lại quăng vài quả cầu năng lượng vào đối phương, khiến Tử Kỳ Lân cảm hận tới nỗi gần như mất hết bình tĩnh.

Mặc kệ những tiếng gào thét đầy căm phẫn của đối phương, Phi Long được thể làm tới, tiếp tục chiến thuật ‘thả diều’, lúc này đang trong cơn nóng giận nên ngu xuẩn đánh sập lá cà với đối phương, nhưng giờ thì miễn đi, ngu một lần đủ rồi, sao có thể ngu bền vững được chứ? Lối đánh đề tiện của Phi Long khiến Tử Kỳ Lân nhất thời không làm gì được hắn cả.

Đôi mắt Tử Kỳ Lân khẽ lóe qua tia sáng điên cuồng, mặc kệ những quả cầu năng lượng bắn thẳng vào người không thèm né tránh hay đánh tan chúng nữa, lợi dụng khoảng thời gian ít ỏi bất ngờ hoảng hốt của đối phương bất chấp tất cả xông thẳng về phía Phi Long, dưới ánh mắt kinh hãi khó tin của Phi Long, hai tay đang rộng ra ôm trọn đối phương vào người.

“Khà khà, tóm được mày rồi cưng, ngon thì thử né tránh nữa xem nào ~~~~!!!” Mặc kệ những cơn đau thấu xương do hứng trọn những quả cầu năng lượng vào người, đôi mắt của Tử Kỳ Lân tràn đầy gân máu điên cuồng phần khích cười nói.

Không cho Phi Long kịp phản ứng, trực tiếp dùng đầu của mình húc một cú trời giáng vào đầu của đối phương.

Pằng ~~~~~!! “AAAAAAAAAAAAA
~~~~~!!”

Hứng trọng cú “thiết đầu công” của Tử Kỳ Lân vào mặt, Phi Long choáng váng cả đầu óc, nước miếng nước dãi từ trong miệng phun bắn ra như vòi sen mở hết công suất, chỉ thấy trời đất ở trước mắt quay cuồng, thậm chí xuất hiện nhiều ngôi sao những ban ngày nữa chứ.

Pằng ~~~ pằng ~~~ pằng ~~~~ .....

Tử Kỳ Lân tựa như muốn trút hết cơn phẫn nộ của mình vào kẻ thù ở trước mặt, đầu tựa như máy đập được gắn chế độ “ auto”, đập liên hồi vào đầu Phi Long, không cho hấn kịp định thần phục hồi gì cả.

Tiếng va đập như búa sắt gõ vào ván sắt và tiếng kêu gào đầy đau khổ của Phi Long vang lên liên miên không dứt, phá vỡ sự lặng yên vốn có trong khu rừng Nhân Thú này.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 149: Giết Đi

“ ư ư ư ư .....” Hứng chịu cơn thịnh nộ của Tử Kỳ Lân gần một khắc giờ, cái đầu của Phi Long đã gần như không còn nguyên vẹn. Mỏ nhọn dài gần như bị đập vỡ thụt hẳn vào trong, khuôn mặt sưng vù như cái bánh bao, mắt bên nhắm bên nửa mở, máu thịt bê bết trông thảm thương vô cùng.

Tử Kỳ Lân dùng lưỡi liếm liếm những vũng máu xanh lam từ trên đầu Phi Long lem qua, cười một cách điên cuồng khoái trá, hai tay buông ra, cơ thể Phi Long mềm nhũn rơi ngã xuống đất, co giật liên hồi.

Nếu như không phải quy tắc tối cao trong khu rừng không thể giết hại đồng loại, số phận của Phi Long tuyệt đối không chỉ có vậy.

Tử Kỳ Lân nhổ bã nước bọt pha lẫn máu của chính Phi Long về phía hắn, không thèm quan tâm tới tên phế vật đó nữa, từng bước từng bước đi thẳng về phía Dương Kiệt vẫn còn đang nằm rên rỉ trên mặt đất này giờ.

Con kỳ đà cản mũi đã bị xử đẹp, để xem còn ai dám ngăn cản thánh giáp rơi vào tay mình nữa!!

Tử Kỳ Lân càng nghĩ càng phấn khích, viễn cảnh thống trị khu rừng, trà đạp tất cả gần như hiện rõ ngay trước mắt, bước chân càng lúc càng nhanh hơn nữa.

Chỉ trong chốc lát, Tử Kỳ Lân đã bước tới ngay trước mặt Dương Kiệt đang nằm úp mặt xuống đất, tay phải giơ thẳng ra chụp vào đai lưng của anh ta.

“ Tưởng dễ xơi lắm hả? Chết này, Phì Lũ Bạo Liệt Quyền
~~~~~!!” Dương Kiệt đột nhiên quay người lại, tay tạo thành cú đấm
đấm thẳng về phía Tử Kỳ Lân ngay sát bên cạnh mình.

“ hừ, trò trẻ con!!” Tuy hơi giật mình bất ngờ, nhưng đường đường một
đại cao thủ tông sư tầng thứ 6, tất nhiên là không dễ dàng hứng trọn cú đánh
lén vô nghĩa này vào người rồi. Tay phải định chụp lấy đai lưng nhanh
chóng thu lại, tạo thành chướng ắn thẳng vào cú đấm khí do Dương Kiệt
đấm ra.

Pằng ~~~~~!!!

Cú đấm khí vừa chạm nhẹ vào bàn tay của Tử Kỳ Lân lập tức bị đánh
tan đi. Tử Kỳ Lân còn chưa kịp buông lời chế giễu đối phương, đột nhiên
cảm thấy cơ thể như bị một sức kéo đáng sợ kéo mạnh về phía sau và té ngã
ngang người lên trời, cơ thể tựa như một khúc gỗ hoàn toàn không làm chủ
được cơ thể của mình nữa.

“ Cái, cái thá gì thế này ~~~~!!!” Tử Kỳ Lân kinh ngạc kêu thét lên,
bên tai vang lên tiếng bước chân nặng nề làm rung chuyển cả mặt đất, trong
lòng đột nhiên xuất hiện cảm giác thấp thỏm không yên.

Chỉ thấy Dương Kiệt lúc này đã full máu hồi sinh, hai chân nhún mạnh
xuống đất tung người nhào lộn lên không trung, hai tay hai chân dang rộng
ra hướng thẳng về phía Tử Kỳ Lân đang nằm bất động trên mặt đất, miệng
hét lớn: “ Phì Lũ Xung Thiên Pháo, ta đề ~~~~~!!”

Một bóng người mập mập không lồ xuất hiện trên không trung, tựa như
quả bom hạng nặng thả thẳng xuống vị trí đã được định vị.

Rầm ~~~~~!! Rầm ~~~~!! rầm ~~~~~!!

Tiếng nổ vang trời kèm theo bụi khí tung bay tứ phía, nơi Tử Kỳ Lân đang nằm lập tức xuất hiện một cái hố sâu hình người khổng lồ.

Tuy cảm thấy xương cốt đau nhức vô cùng sau cú đè tựa như bị quả núi khổng lồ đè thẳng vào người, nhưng cũng không quá nghiêm trọng đối với Tử Kỳ Lân, đáng sợ nhất chính là đột nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng quay cuồng, tựa như một người đang say rượu, không thể định hình được những gì đang xảy ra trước mắt vậy.

“ Phì Lũ Lôi Đình Phi Cước ~~~~!!” Bên tai chỉ nghe thấy tiếng gào lớn của con heo mập đáng chết, kèm theo âm thanh xé gió đáng sợ, trước ngực lập tức cảm nhận như bị thứ gì đó tông thẳng vào, một luồng điện chạy khắp cơ thể, luồng điện đó chạy tới đâu, máu thịt bị phá hủy tới đó, miệng không tự chủ gào lên một cách đầy đau khổ, đồng thời một cảm giác yếu ớt trong người xuất hiện, tựa như bị trút bỏ bộ giáp kiên cố đang mặc trên người rồi vậy.

Nếu như lúc này có người ngoài nhìn vào, sẽ phát hiện toàn thân Tử Kỳ Lân bị cháy đen như cục than, miệng chảy sủi bọt, đôi mắt trợn ngược, toàn thân co giật liên hồi.

“ Hahaha, giờ đến tội của ngươi đấy, để xem còn ai cướp mạng của ngươi hay không ~~~~!!!” Nghe thấy tiếng thông báo sức phòng thủ của đối phương bị giảm tới mức cực đỉnh, phấn khích cười lớn một tiếng, tay nắm chặt cán kiếm chẻ mạnh ba nhát, bề mặt lock seed rực sáng dữ dội, phát ra âm thanh “ Mango slash”!!

Cây chùy trái xoài vẩy múa trên đỉnh đầu một cái, canh ngay đầu của Tử Kỳ Lân bổ thẳng xuống: “ Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bổ ~~~~~~!!!”

Trong lúc Dương Kiệt đang hí hửng sắp tự tay giết chết một kẻ mạnh tông sư tăng thứ 6, đột nhiên cảm thấy phần lưng mất đi cảm giác buột chặt bởi chiếc đai lưng, cánh tay đang cầm quả chùy trái xoài đang bỏ mạnh xuống tựa như biến mất trong không khí, cảm giác trống trải nắm chặt không khí khiến Dương Kiệt ngơ ngác cả người, cánh tay vẫn theo thể bỏ xuống bỏ thẳng vào đầu của Tử Kỳ Lân, nhưng chỉ là cánh tay không khi thoát khỏi trạng thái biến hình của mình mà thôi, tựa như đang dùng tay không vỗ nhẹ lên đầu đối phương khen ngợi, hoàn toàn không có tí uy lực gì cả.

Cái quỷ quái gì thế này ~~~~~!!

“ hahahahahaha ~~~~~!!” Tiếng cười hét đầy phấn khích của Phi Long từ bên ngoài miệng hổ vang lên, Dương Kiệt mang theo vẻ mặt đầy cảm phấn tung người nhảy ra khỏi cái hổ sâu, ánh mắt như muốn phóng lửa khi nhìn đai lưng biến hình đã nằm gọn trong bàn tay của tên khốn bội ước đó.

Thì ra tên khốn lợi dụng Dương Kiệt đang tập trung kết liễu Tử Kỳ Lân đã bị bất động trên mặt đất, nhận thấy thời cơ đã tới, nhanh chóng trở người bật dậy âm thầm nhảy xuống cái hổ sau và áp sát ngay sau lưng anh ta, trong lúc Dương Kiệt đang tập trung hết toàn bộ sức lực và chú ý của mình vào cú dứt điểm kẻ thù, đã giơ tay ra giật lấy sợi đai lưng biến hình vào trong tay mình rồi nhảy ra khỏi miệng hổ. Và kết quả là Dương Kiệt nhanh chóng thoát ra khỏi trạng thái biến hình, kết thúc bằng cú bỏ tay không vô duyên không chút uy lực kia.

“ Phi Long, đồ khốn, mau trả lại đai lưng biến hình cho ta ~~~!!” Dương Kiệt nhảy cẫng lên không ngừng đạp chân xuống đất như đứa trẻ bị giật mất đồ chơi, mặt đỏ tía tai gào thét về phía Phi Long.

“ Trả lại cho ngươi? Ta trải qua biết bao cực khổ xa xôi ngàn dặm đuổi tới nơi này, chịu biết bao đau khổ sỉ nhục do tên khốn Tử Kỳ Lân mang lại mới có thể giành được thiết bị kích hoạt thánh giáp, ngươi cho rằng ta sẽ trả lại cho ngươi sao?” Phi Long cười chế giễu khoái trá nói.

Pằng ~~~~~!! “ Nhưng Á ~~~~~!!”

Trong lúc Dương Kiệt tập trung hết mọi ánh mắt về phía Phi Long, đột nhiên sau lưng tựa như bị chiếc xe tải hạng nặng tông thẳng vào, miệng kêu lên một tiếng đầy đau khổ, cả người bị đánh bay về phía trước ngã ngay bên cạnh dưới chân tên Phi Long.

“ Chết, chết, các ngươi phải chết ~~~~~!!!” Thì ra người vừa đánh lén Dương Kiệt lúc này chính là tên khốn Tử Kỳ Lân sau khi thoát khỏi trạng thái choáng váng và tê liệt, phần nộ nhảy ra khỏi miệng hổ, một đám đám thẳng vào lưng Dương Kiệt để trút giận.

“ Chết?? Ngươi có gan giết ta không? Vả lại, nếu như có thể lấy mạng lẫn nhau, người chết giờ này là người mới đúng, hahaha ~~~!!” Một cước đá bay Dương Kiệt ra xa để đỡ chướng mắt, nhìn chăm chăm về phía Tử Kỳ Lân, đai lưng biến hình trong tay giờ thẳng ra khoái trí cười nói.

Nhìn thấy đai lưng biến hình trong tay Phi Long, sắc mặt của Tử Kỳ Lân lập tức trầm đen như than, mặc dù lúc này toàn thân trên dưới của hắn để cháy đen như gà Châu Phi rồi, nên người ngoài khó có thể phân biệt được.

Rắc rối to rồi! Thánh giáp nằm trong tay đối phương, nếu như hắn dùng thứ đó để đánh với mình, tuyệt đối không phải là đối thủ của đối phương.

“ Sao rồi, lúc này ngươi không phải hùng hổ lắm sao? Sao giờ toàn thân run rẩy thế kia? Hừ hừ, lúc này ngươi đánh ta đã tay lắm chứ gì? Giờ bỏ mày sẽ trả lại cho mày cả vốn lẫn lời đây ~~~!!” Phi Long càng nói càng

phần nộ, làm động tác chuẩn bị đưa đai lưng biến hình vào phần bụng của mình như Dương Kiệt đã từng làm.

“ Khoan, khoan, Phi Long huynh đệ, chuyện đâu còn có đó, có gì từ từ nói, đừng manh động. Lúc này, lúc này ta chỉ là muốn giao lưu với huynh đệ một chút, hoàn toàn không có ý định làm hại gì tới huynh đệ cả. Nể tình quen biết, huynh đệ hãy bỏ qua chuyện này, chúng ta cùng nhau tới lâu đài của tại hạ mở tiệc ăn mừng việc huynh đệ sở hữu thánh giáp, tung hoành khu rừng Nhân Thú không có đối thủ không phải tốt hơn sao? Chém chém giết giết quả thật khó coi quá đi.” Nhìn thấy Phi Long định ra tay trả thù, Tử Kỳ Lân lập tức xua tay lắc đầu xuống nước, hy vọng đối phương từ bỏ ý định “ không hay” đó đi.

“ Nể tình quen biết? Sao lúc này người đánh ta như xương, dùng đầu húc bẻ cả mỏ của ta, sao không nghĩ tới việc nể tình quen biết đi? Giờ thấy mình thất thế nên lên tiếng năn nỉ van xin à? Còn lâu á ~~~~!!” Phi Long tỏ ra khoái trá trước thái độ xuống nước van xin của đối phương.

Tên khốn đó ngày thường đôi mắt nằm trên đỉnh trán, cao ngạo vênh váo, hoàn toàn không xem mình ra gì cả, lúc này nhìn thấy bộ mặt như con chó bị luộc chín đầu của hắn, quả thật là sảng khoái quá đi.

“ Giờ cho người một cơ hội, quỳ xuống thuần phục bản tọa, nếu như người tỏ ra ngoan ngoãn nghe lời, sau này bản tọa tranh giành hết Hoàng Kim Nhân Thú Quả, cũng không phải là không thể ban cho người một vài quả. Thế nào? Hãy suy nghĩ thật kỹ trước khi trả lời đây, nếu như không muốn bị bản tọa đánh cho thành tàn phế rồi ném vào Hỏa Ngục Địa Đàng của bản tọa, hahahaha ~~~~~!!” Phi Long mang theo vẻ ta đây là thiên hạ vô địch lên tiếng đặt ra điều kiện của mình, ánh mắt khát máu dán chặt vào người Tử Kỳ Lân, nếu như câu trả lời của đối phương không khiến mình hài lòng, chắc chắn sẽ không tránh khỏi một cuộc hành hình dã man giành cho đối phương.

“ Người, người, sao người dám” Sắc mặt của Tử Kỳ Lâm khó coi vô cùng. Thuần phục đối phương? Đối với một thủ lĩnh cai trị một khu vực rộng lớn như Tử Kỳ Lâm, bắt hãm đi thuần phục trở thành con chó theo đuôi ngoan ngoãn của người khác, có đánh chết hãm cũng không bao giờ khuất phục.

Người có thể giết ta, nhưng chó có làm nhục ta ~~~!!

Chỉ là nếu như chết được còn đỡ, nếu như đối phương chỉ đánh mình thành tàn phế, sau đó ném vào Hỏa Ngục Địa Đàng phải chịu đựng những cuộc tra tấn hành hình không ngày không đêm ở trong đó, cảm giác sống không bằng chết đó, còn đau khổ hơn chết ngay gấp trăm lần, ngàn lần nữa là.

“ Ta đếm từ một đến ba, nếu như người còn im lặng, thì đừng trách bản tọa độc ác à nha. Một ~~~~~!!” Phi Long cười lạnh buông ra câu thông điệp cuối cùng, bắt đầu đếm số.

Tử Kỳ Lâm toàn thân run rẩy vì vừa tức giận vừa hoảng sợ, nhất thời nói không nên lời.

“ Hai ~~~~~!!!” Máu của Tử Kỳ Lâm đã xông hết lên não, lúc này khuôn mặt nửa đỏ nửa đen trông thật khôi hài, cơ thể càng lúc càng run rẩy mạnh hơn nữa.

“ Ba” “ Khoan, khoan, ta chấp nhận thuần phục nhà ngươi ~~~!!!” Tử Kỳ Lâm gần như gào thét ra để trút hết nỗi bức tức oan phần trong lòng, sau đó cơ thể tựa như bị rút hết toàn bộ sức lực trong người, ngã khụy xuống đất.

Phi Long cười lạnh hài lòng trước lựa chọn của đối phương.

Hừ hừ, tưởng mày là một anh hùng tỏ ra ngoan cố chống cự chứ, thì ra cũng là một thằng hèn nhát không hơn không kém mà thôi.

Pằng ~~~~~!!!

Phi Long bước tới trực tiếp tung một cú quét chân vào đầu của Tử Kỳ. Lâm vẫn còn đang thất thần sau lựa chọn thuận phục của mình, trực tiếp bị đá bay ra xa, phần nộ tột cùng vùng lên định gào lớn, nhưng nhìn thấy ánh mắt đầy chế giễu và sát khí của Phi Long, lập tức ngậm miệng lại không dám phản kháng.

“Dẹp ngay cái vẻ mặt khó coi đó đi, ngứa mắt của ta lắm! Mi nên cảm ơn “ý trí tối cao” của khu rừng Nhân Thú vì bọn tọạ không thể lấy mạng của mi, vả lại bọn tọạ đang cần một tên tay sai để sai vặt, nếu không mi đã không còn lành lặn như lúc này rồi, hừ hừ!!” Phi Long vô cùng hả hê trước bộ dạng thâm hiểm của Tử Kỳ Lâm, mặc sức lên tiếng chế giễu đối phương, đồng thời không quên nhổ bã nước bọt vào người hắn.

“Tuân, tuân lệnh ~~!!” Hai tay nắm chặt lại thành cú đấm, giận tới nổi mặt đỏ tía tai, nhưng rốt cuộc cũng dám giận không dám nói, cúi đầu chịu nhục trước Phi Long.

Từ trên cành cây hái lấy một trái Nhân Thú Quả phục dụng vào người, vết thương trên người lập tức phục hồi lại như ban đầu, cái mỏ bị lõm và máu thịt bê bết trên khuôn mặt lập tức biến mất, trở lại khuôn mặt “điên trai” vốn có của mình.

Thánh giáp đã nằm trong tay mình, lại thu phục được tên tay sai đắc lực, chuyện đi này có thể nói là hoàn hảo đối với Phi Long, mặc dù quá trình hắn không muốn nhớ tới chút nào.

“ Đi thôi, trở về lãnh địa chuẩn bị cho cuộc tranh giành Hoàng Kim Nhân Thú Quả sắp tới.” Nói xong, chuẩn bị quay người đi thẳng tới tòa lâu đài của Tử Kỳ Lân, lúc này đã trở thành vật riêng tư của hắn.

“ Còn, còn con heo mập kia thì sao??” Tử Kỳ Lân không dám cãi lệnh, khẽ liếc nhìn Dương Kiệt còn đang nằm hấp hối trên mặt đất, cắn phần tột cùng lên tiếng hỏi.

Do hắn, tất cả mọi sỉ nhục đau đớn của ta đều do con heo mập kia mang lại. Nếu như hắn chịu ngoan ngoãn giao thánh giáp cho mình ngay từ đầu, để không rơi vào tay tên khốn Phi Long như lúc này, thì bộ mày râu cần phải chịu khổ như lúc này chứ?

“ Giết đi ~~~!!” Thánh giáp đã nằm trong tay, Dương Kiệt đã không còn giá trị lợi dụng, trực tiếp ra lệnh cho Tử Kỳ Lân giải quyết nốt anh ta cho rảnh nợ.

“ Tuân lệnh, khà khà ~~~~~!!!” Lần đầu tiên Tử Kỳ Lân tỏ ra vui vẻ và cam tâm tình nguyện khi tuân theo mệnh lệnh của Phi Long khi làm một thứ gì đó. Tay không ngừng nắn khớp từng bước từng bước về phía Dương Kiệt, chuẩn bị trút hết mọi cơn phẫn nộ của mình vào người anh ta.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 150: Hàng Độc Quyền!!

Pằng ~~~~~!! Phục ~~~~~!!

Cơ thể nặng gần hai trăm ký của Dương Kiệt hứng trọn cú đá của Tử Kỳ Lân vào người, trực tiếp bị đá bay ra xa lăn lộn trên mặt đất, máu từ trong miệng phun bắn ra, ruột gan như muốn đảo lộn cả lên.

Tử Kỳ Lân tất nhiên là không thể nào dễ dàng hạ sát Dương Kiệt rồi, hẳn phải không ngừng trút giận hành hạ anh ta cho tới chết mới thôi. Như thế mới có thể khiến con cặn phẫn trong lòng hẳn nguội bớt lại được.

Nhìn thấy Tử Kỳ Lân đang mang theo vẻ mặt khát máu điên cuồng từng bước từng bước đi về hướng mình, Dương Kiệt không ngừng gào thét trong lòng: “ Mẹ kiếp, tên mặt đá làm gì mà lè mề thế nhỉ? Nếu như hẳn còn không tới nữa bố mày chỉ có nước hành hạ tới nổi không còn là người nữa mà thôi. Chẳng lẽ lại phải sử dụng dịch chuyển tức thời nữa sao? Nhưng mà

Đầu óc lập tức vận hành hết công sức để tìm cách thoát thân, đột nhiên sực nhớ ra một chi tiết quan trọng mà mình đã vô tình bỏ qua, đôi mắt lập tức rực sáng, quay về phía Tử Kỳ Lân lớn tiếng nói: “ Khoan, khoan đã, chẳng lẽ một đại cao thủ vô địch vô song như ông lại cam tâm tình nguyện trở thành con chó nghe lời của tên khốn kia sao? Ông”

“ Khốn kiếp, chết này ~~~~!!” Dương Kiệt không nhắc thì thôi, nhắc tới chuyện này chẳng khác nào chạm vào nỗi đau tột cùng trong lòng Tử Kỳ

Lân sao? Trục tiếp một chưởng ấn thẳng về phía anh ta, uy lực cú chưởng đó hoàn toàn có thể đánh Dương Kiệt thành tàn phế chứ chẳng chơi.

Rầm ~~~~~!!

Dương Kiệt giật mình hoảng hốt trước thái độ quá khích của đôi phương, vội vã lăn người sang một bên né tránh, ngay vị trí mà anh ta vừa nằm lúc nãy lập tức xuất hiện một cái hố sâu không lồ, khiến Dương Kiệt không tự chủ nuốt nước bọt vào cổ họng khi nhìn vào cái hố đó.

Mẹ kiếp, chơi thật hả cha? Minh mà dính phải cú chưởng đó không chết cũng thành tàn phế cho mà xem.

“ Khoan, khoan, nghe tôi nói đã” Nhìn thấy Tử Kỳ Lân định tung thêm một chưởng về phía mình nữa, Dương Kiệt vội vã xua tay múa chân ngăn cản, lớn tiếng nói: “ ông không cần phải sợ tên khốn kia. Tuy hắn cướp lấy thiết bị thánh giáp trong tay, nhưng trên thế gian này, ngoại trừ tôi ra, không ai có thể sử dụng được nữa. Nên thánh giáp trong tay hắn cũng bằng thừa mà thôi.”

“ Cái gì ~~~!!” “ Không thể nào ~~~~~!!” Nghe xong lời nói của Dương Kiệt, cả Phi Long và Tử Kỳ Lân đều không kềm được biến sắc. Trong đôi mắt của Tử kỳ Lân lóe qua tia sáng dị thường, còn Phi Long không tự chủ lộ ra vẻ mặt hoảng hốt, nhưng nhanh chóng được hắn che giấu đi, thay thế bằng vẻ chế giễu khinh thường.

“ Ngu xuẩn, tưởng người nghĩ ra trò gì hay ho, người tưởng những lời nói dối dở hơi đó có thể cứu mạng được người sao? Thánh giáp có thể nhận chủ? Chỉ có người mới có thể sử dụng được? Bộ người tưởng bọn ta chưa từng nghe nói qua về thánh giáp sao? Việc đó chỉ lừa được con nít lên ba mà thôi, haha ~~~!!” Phi Long không ngừng cười nói chế giễu, thực ra

trong lòng hắn cũng đang thấp thỏm không yên, nói thế chẳng qua muốn trấn an tên ngốc Tử Kỳ Lân và an ủi bản thân mà thôi.

Nghe xong lời nói của Phi Long, Tử Kỳ Lân cũng cảm thấy có lý, từng là những đệ tử trọng tâm trong các tông môn hùng mạnh, tất nhiên là có nghe qua về công dụng của thánh giáp rồi, chưa từng nghe qua thánh giáp nào có thể nhận chủ, chỉ một người duy nhất có thể sử dụng cả. Nhưng trong lòng ít nhiều lại thấp lên tia hy vọng, nên phóng ánh mắt đầy nghi vấn về phía Dương Kiệt.

“ Tôi nói thật đấy, không tin thử kêu hắn kích hoạt thánh giáp thử xem, tôi bảo đảm là không được, chắc chắn ~~~!!!” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt đầy tự tin tuyên bố. Mặc dù lúc này trong lòng thấp thỏm không yên, không biết những gì mình khẳng định có đúng hay không.

Vì trong phim siêu nhân Giam, những chiếc đai lưng giai đoạn đầu sẽ khóa lại với người đầu tiên sử dụng, cho dù đai lưng có rơi vào tay kẻ khác, cũng không thể sử dụng được nó. Tới giai đoạn sau cùng, thì những chiếc đai lưng không có chức năng khóa lại người sử dụng, bất kỳ ai có được cũng có thể sử dụng bình thường. Chỉ là không biết con quỷ hút máu kia đã bán cho mình sản phẩm giai đoạn đầu hay giai đoạn sau đây.

Nhìn thấy vẻ mặt do dự của Tử Kỳ Lân, Phi Long lập tức cảm thấy không hay, nhưng vẻ bề ngoài vẫn mang theo vẻ tự tin tay cầm đai lưng biến hình lên cười nói: “ Người vẫn tin lời con heo mập kia nói sao? Muốn ta biểu diễn cho người coi phải không? Nhưng nói trước, một khi ta kích hoạt thánh giáp, người hãy chuẩn bị tinh thần sẽ phải đón nhận một trận đòn như tử vì dám nghi ngờ vị chủ nhân vĩ đại này đấy, hãy suy nghĩ thật kỹ trước khi quyết định.”

Nghe xong lời hăm dọa của Phi Long, Tử Kỳ Lân lại tỏ ra do dự không quyết. Nếu như con heo mập kia lừa gạt mình, mình phải hứng chịu con

thịnh nộ của tên khốn Phi Long thật sao? Chỉ là bản thân tuyệt đối không cam tâm trở thành con chó theo đuôi của tên khốn đó.

Liều thôi!! Cùng lắm hứng chịu một trận đòn chí tử, cũng đâu có chết chóc gì đâu mà phải sợ, ăn đòn xong phục dụng Nhân Thú Quả có thể phục hồi ngay tức khắc mà, thà hứng chịu cơn đau thể xác còn hơn hứng chịu cơn đau tinh thần. Còn nếu như tên khốn đó dám lừa mình, hừ hừ.....

Có được quyết định, phóng ánh mắt đầy sát khí về phía Phi Long, cắn răng nói: “ Mong đại nhân cho thuộc hạ chiêm ngưỡng phong thái oai phong sau khi mặc thánh giáp của đại nhân ạ. Cho dù có bị trừng phạt cũng cam tâm tình nguyện. Chỉ là” Tử Kỳ Lâm dứt câu không nói tiếp nữa, ngụ ý quá rõ ràng, nếu như chú mày không làm được cái thá gì, thì không phải tao phải chịu trừng phạt mà chính là mày đấy.

Hít sâu một hơi vào người, không còn cách nào khác, Phi Long chỉ còn cách “ chiều ý” Tử Kỳ Lâm mà thôi, một phần cũng muốn xác định thử xem thánh giáp có sử dụng được hay không, nếu như không nắm bắt rõ ràng, sau này trong cuộc tranh giành Hoàng Kim Nhân Thú Quả bị hớ thì khổ, tới lúc đó không chỉ mỗi mình Tử Kỳ Lâm, mình còn phải hứng chịu những trận đòn chí tử của Nhân Thú khác nữa kia.

Chỉ là, biểu diễn trước mặt Tử Kỳ Lâm tuyệt đối không phải là điều Phi Long muốn làm lúc này, nhưng nếu như không làm, chắc chắn tên khốn đó sẽ bấp chấp tất cả lao tới tấn công mình cho mà xem.

“ Được, thích thì chiều, nhưng hãy chuẩn bị tinh thần đón nhận cơn thịnh nộ của bản tọa ~~~!!” Phi Long cười lạnh một tiếng, từ bệ mặt đài lưng biến hình tháo chiếc lock seed xuống, sau đó bỏ đài lưng biến hình vào phần bụng của mình, tay cầm lock seed nhấn vào nút công ta, miệng học thêm Dương Kiệt la lớn: “ Biến hình ~~~~~!!”

.....

.....

.....

Dưới ánh mắt kỳ vọng pha lẫn kinh hãi của Tử Kỳ Lân, Phi Long nhét đai lưng biến hình vào phần bụng và bấm công tác. Nhưng hiện tượng đai lưng xuất hiện chiếc đai màu vàng khóa chặt vào người không chút động tĩnh gì cả, ngay cả chiếc lock seed trên tay hắn sau khi bật công tác cũng chẳng hề phát sáng chút nào.

“ không, không thể nào như thế được, ta không tin ~~~~~!!”
Dưới ánh mắt đầy phấn khích chế giễu của Tử Kỳ Lân, Phi Long không tin vào những gì đang xảy ra ở trước mặt. Lặn lội xa xôi ngàn dặm, bắt chấp tất cả cuối cùng mới cướp được thiết bị kích hoạt thánh giáp trong tay, cuối cùng phát hiện bé cái nhảm không thể sử dụng được gì cả. Phi Long gào thét lên một cách điên cuồng, không ngừng lập lại động tác biến hình như Dương Kiệt, nhưng đáp lại hắn chỉ là sự vô tác dụng của chiếc đai lưng mà thôi.

“ Biến hình ~~~~!!” “ Biến hình ~~~~!!” “ Biến hình cho ...
AAAAAAAAAAAAA ~~~~!!” pằng ~~~~~!!

Trong lúc Phi Long vẫn còn ngoan cố thử kích hoạt đai lưng biến hình, Tử Kỳ Lân đã nhìn đủ rồi, trực tiếp lao tới một cú đâm thôi son đâm thẳng vào mặt đối phương.

Húng trọn cú đâm ngàn cân của Tử Kỳ Lân vào mặt, cái mỏ nhọn vừa mới hồi phục của Phi Long lại lần nữa thụt hẳn vào trong, nước miếng nước dãi phun bắn tứ phía, nhưng lúc này hắn không còn tâm trí quan tâm tới

những thứ đó nữa, đầu óc trống rỗng, đôi mắt thất thần nhìn thẳng lên trời như muốn hỏi: “ Thiên Đạo, sao lại đối xử với tôi như thế này chứ???”

May quá, may quá, cũng may là con quỷ hút máu còn chút lương tâm, bán hành chính hăng độc quyền sử dụng cho mình, nếu không thì chỉ có nước quỳ mà thôi.

lần đầu tiên trong lời, Dương Kiệt cảm thấy hệ thống dễ thương như vậy.

Hệ thống: " Lương tâm?? Đó là gì vậy?? có ăn được không?? Thiên nhiên hay nhân tạo? bao nhiêu tiền một ký?? Chú mày suy nghĩ hơi bị nhiều rồi đấy. Thực ra lúc đó bố mày chỉ vơ lại một cái rồi chuồn thẳng cẳng, cũng chả biết là hàng độc quyền hay không độc quyền gì cả. hên xui thôi ku!!

Nhìn thấy đai lưng biến hình rơi vọt ra khỏi tay của Phi Long sau khi hứng trọn cú đấm của Tử Kỳ Lân, Dương Kiệt vội vã lao tới lượm lại, cuối cùng thì của ta cũng lại trở về với ta.

Rầm ~~~~~!!!

Phi Long rơi ngã ngắc mặt trên mặt đất, Tử Kỳ Lân hoàn toàn không thèm quan tâm tới hành động nhặt đai lưng biến hình của Dương Kiệt, vì lúc này hắn cũng biết rõ đai lưng đó không có tác dụng gì đối với mình, đề ý làm chi cho mệt nữa.

Vả lại việc quan trọng lúc này chính là xử lý tên khốn trời đánh dám sỉ nhục mình lúc này kìa.

Trực tiếp tung người nhảy tới ngồi hằn lên người hắn, hai tay tựa như gắn thêm chế độ auto không ngừng đập thẳng vào đầu của Phi Long.

Bốp ~~~~!! “ Này thì quỳ xuống thuận phục” bốp ~~~!! “ này thì bắt ta phải làm tay sai để mày sai vật ~~!!” bốp ~~~!! “ này thì ban tặng Hoàng Kim Nhân Thú Quả cho ta ~~~!!” bốp ~~~~~!!! “ Giờ bố mày ban lại trận đòn chí tử cho mày nè, đồ khốn ~~~~~~!!” Bốp ~~~ bốp ~~~~!!.....

Hứng trọn trận đòn chí tử vào mặt gần hai khắc giờ, Phi Long lúc này đã gần như mất nửa cái mạng, khuôn mặt không còn chút gì nguyên vẹn, hai mắt thần thờ nhìn lên bầu trời tựa như người mất hồn.

Tử Kỳ Lân vẫn còn chưa bớt nguôi giận và đã tay chút nào, nếu như không phải nhận được lời nhắc nhở của “ ý trí tối cao” bắt mình ngưng tay lại, chỉ cần đập thêm vài cú nữa thì tên khốn đó trực tiếp bỏ mạng luôn rồi.

“ Hên cho chú mày, hừ ~~~~~!!” Đứng bật dậy rời khỏi người Phi Long, không quên nhổ bã nước bọt vào mặt hắn để sỉ nhục, đôi mắt tràn đầy sát khí quay đầu nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt vẫn đang đứng sang một bên thích thú chiêm ngưỡng “màn tra tấn” này giờ, cười lạnh nói: “ Giờ tới lượt chú mày đây.”

Phi Long không thể giết, nhưng con heo mập đó không nằm trong diện được bảo hộ, phải lấy mạng hắn để tẩy rửa nỗi sỉ nhục mà ta phải hứng chịu trước đó.

“ Biến hình ~~~~~!!” Dương Kiệt trực tiếp biến hình thành siêu nhân bịt mắt, cây chùy trái xoài nắm chặt trong tay tạo ra tư thế sẵn sàng chiến đấu.

“ Chồng cự?? Tốt, tốt, ngươi càng vùng vẫy chồng cự ta càng cảm thấy phấn khích, hahaha ~~~~~!!” Tử Kỳ Lân tạo ra tư thế nắm khớp xương tay, phóng ánh mắt và nụ cười chế giễu về phía Dương Kiệt, cơ thể nhanh như tia chớp phóng thẳng về phía đối thủ.

“ Kỳ Lân Thủ, chết này ~~~~~!!” Tay phải bao bọc bởi lớp vây cứng phình to ra gấp năm lần so với ban đầu, tạo thành cú đâm đâm thẳng vào ngực đối phương.

“ Mango Slash ~~~~!!” chẻ mạnh thanh kiếm đai lưng xuống ba nhát, cơ thể của Dương Kiệt tựa như chong chóng xoay ba trăm sáu chục độ liên tục tại chỗ, vô số trái xoài khí khổng lồ từ cây chùy quét ra, bắn thẳng về phía Tử Kỳ Lân.

Uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~~.....!!

Những trái xoài khí chỉ khẽ chạm nhẹ vào cánh tay khổng lồ của Tử Kỳ Lân lập tức bị đánh tan ra, thậm chí không thể khiến động tác tấn công của hắn bị chững lại, cú đâm của hắn tiếp tục lao thẳng về phía trước, đập thẳng vào ngực của Dương Kiệt.

Pằng ~~~~~!! Á Á Á ~~~Phục ~~~~~!!

Dương Kiệt có cảm giác như mình vừa bị một chiếc tàu lửa đang di chuyển với tốc độ cực đại tông thẳng vào chính diện, ruột gan trong người đảo lộn, máu từ trong miệng phun bắn ra như vòi sen mở hết công suất vậy.

Hoàn toàn không phải đối thủ!!

Cạch cạch cạch ~~~~~!!

Tiếng bước chân như âm điệu chuông gọi hồn vang lên liên miên không dứt, Tử Kỳ Lân mang theo vẻ mặt khát máu từng bước từng bước về phía Dương Kiệt đang không ngừng nhích người lùi về phía sau như muốn né tránh trên mặt đất.

Chẳng lẽ phải sử dụng dịch chuyển tức thời để thoát thân nữa sao??

Pạch ~~~~~!

Tử Kỳ Lân dùng chân giẫm thẳng lên ngực của Dương Kiệt không cho anh ta nhúc nhích nữa, cánh tay kỳ lân giơ lên, chuẩn bị tung đòn chí mạng kết liễu đối phương.

“ Chết này ~~~~~!!!” “ Dịch

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 151: Viện Binh Tới Rồi

Roẹt ~~~~~!!

Trong lúc cánh tay Kỳ Lân đang đập thẳng xuống người Dương Kiệt, Tử Kỳ Lân đột nhiên cảm thấy ớn lạnh xương sống, linh cảm mách bảo cho hắn biết rằng phải lập tức thu lại đòn đánh và nhảy sang một bên né tránh ngay tức khắc.

Cơ thể của hắn lập tức theo bản năng tung người nhảy sang một bên, chỉ cảm nhận thấy luồng khí giá lạnh xước qua ngay sát bên hông của mình, toàn thân chảy đầy mồ hôi lạnh.

May quá, may quá, cũng may là mình tin tưởng vào linh cảm của mình nhảy sang một bên né tránh ngay tức khắc, nếu như còn chần chừ do dự một giây, tuyệt đối bị luồng khí đó đâm thủng cả cơ thể chứ chả chơi.

Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~~~!!!

Luồng khí giá lạnh đó đánh hụt mục tiêu, tiếp tục bắn thẳng về phía xa, trực tiếp đâm xuyên qua gần cả chục cây đại thụ chắn đường, thân đại thụ ngay lập tức xuất hiện một cái lỗ khổng lồ, toàn thân bị đóng băng và nhanh chóng đổ ngã xuống đất, tan rã như những mảnh vụn pha lê bị người khác từ trên cao ném mạnh xuống đất vậy.

Luồng khí giá lạnh đó đột nhiên quay đầu ngược trở lại, bắn thẳng về phía xa.

Lúc này Tử Kỳ Lân mới có thể nhìn thấy luồng khí đáng sợ.

Thì ra là một thanh kiếm có hình dáng giống hệt nhưng một miếng băng phiến trong suốt, bắt mắt vô cùng.

Bạch ~~~~~!!

Thanh kiếm nhanh chóng bay trở về một bàn tay được bao bọc bởi lớp vây giáp màu xanh trắng như băng phiến.

“ Ai ~~, ngươi là ai mà dám đánh lên ta hả ~~~~~!!”
Quay đầu nhìn về phía xa, Tử Kỳ Lân phẫn nộ tột cùng miệng gào lớn.

“ Mặt đá, đồ khốn, làm gì mà lè mề thế hả? Bộ ăn sáng xong mới chịu tới à, suýt chút nữa thì ngươi có thể xây mộ cho ta rồi đấy ~~~~~!!” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt oán trách quay về phía bóng người vừa xuất hiện cười nói. Đồng thời tỏ ra vô cùng bất ngờ trước tạo hình của đối phương, vì sao mà lại ra nông nổi như thế này chứ?? Chẳng lẽ tên khốn đó bị ngáo thuốc nên trong lúc mê mê man man đã rút Nhân Thú Quả trên cây ăn vào người nên mới biến thành như thế này sao?

Còn nữa, ả nhiều chuyện đâu rồi? Không phải hai người đi như hình với bóng sao? Sao giờ không thấy bóng dáng của ả đâu nữa vậy? à há, hay là do mặt đá bị biến thành nửa người nửa thú, ả nhiều chuyện chê hấn nên cả hai chia tay nhau rồi? Có thể, có thể ~~~!!

Hình như suy nghĩ hơn quá xa rồi đấy!!

Lúc này Phi Long cũng từ trạng thái thất thần bừng tỉnh trở lại, quay đầu nhìn chăm chăm về phía Dương Diễn đột nhiên xuất hiện ở phía xa, đôi lông mày đã biến dạng khê dúu chặt lại.

Chính tên khốn đã bỏ chạy cùng người đẹp kia sao? Mới một ngày trước hắn còn là con người, sao tự nhiên biến thành Nhân Thú rồi? Ngoài ra, trước kia hắn đạt tới cảnh giới chân nguyên tầng thứ 5, nếu như phục dụng Nhân Thú Quả biến thành Nhân Thú, lúc này cảnh giới phải là tông sư tầng thứ 5 mới đúng chứ, sao lúc này lại.....

Đôi mắt tam giác của Phi Long đột nhiên giương to ra hết cỡ vì sức nhớ ra một điều gì đó, toàn thân run lên cầm cập vì sợ hãi.

Hoàng Kim Nhân Thú Quả ~~~~!! Tên khốn đó đã trực tiếp phục dụng Hoàng Kim Nhân Thú Quả ~~~!!

Phi Long vừa hoảng sợ vừa căm phẫn vì sự phí phạm của Dương Diễn, nếu như Hoàng Kim Nhân Thú Quả đó rơi vào tay mình thì hay biết mấy, đúng là phí của trời mà ~~~!!

“Chỉ là một tên Nhân Thú chân nguyên tầng thứ 10??!!” Tử Kỳ Lân không biết gì về Dương Diễn, sau khi bình tâm lại cảm nhận khí trên người hắn, lập tức lộ ra vẻ mặt khinh thường chế giễu, đồng thời phẫn nộ vô cùng.

Suýt chút nữa thì trọng thương dưới tay một tên phế vật chân nguyên tầng thứ 10, có thể không phẫn nộ được sao?

“Phế vật, quỳ xuống xin lỗi và thuần phục dưới chân ta, nếu ta cảm thấy vui vẻ, không chừng sẽ hành hạ mi tới nỗi thành tàn phế.” Tử Kỳ Lân ngẩng cao đầu vênh váo tuyên bố trước mặt Dương Diễn ở phía xa.

Lúc này suýt chút dính chiêu chẳng qua do đối phương đánh lên và vũ khí trên tay hắn có chút đặc biệt thôi. Chứ lúc này đã phát hiện và đánh trực diện, Tử Kỳ Lân tự tin chỉ cần dí mạnh ngón tay một cái, đã có thể đánh đối phương trọng thương rồi.

Dương Diễn chỉ mang theo vẻ mặt lạnh lùng không chút tình cảm liếc nhìn hắn một cái, hắn lập tức run bắn người lên, một cảm giác hoảng sợ từ trong tận thâm tâm trời dậy, cơ thể cơ cứng như bị đóng băng không nhúc nhích được gì nữa.

“ Không thể nào ~~~!! Không thể nào như thế được ~~~!! Đối phương chỉ là tên phế vật, sao có thể khiến mình hoảng sợ vậy chứ? Ảo giác, chắc chắn là ảo giác ~~~~!!” Mặc dù toàn thân chảy đầy mồ hôi lạnh, nhưng trong lòng vẫn cố gắng gào thét để trấn tĩnh bản thân lại.

Nhìn thấy biểu hiện của Tử Kỳ Lân, Phi Long chỉ cười lạnh.

Đúng là lúc này tên kia chỉ lộ ra cảnh giới chân nguyên tầng thứ 10. Nhưng nên nhớ rằng tên khốn đó sở hữu võ hồn cấp 9. Không như những nhân thú khác phục dụng nhân thú quả bị đánh tan võ hồn. Trực tiếp phục dụng Hoàng Kim Nhân Thú Quả vẫn có thể giữ lại và sử dụng võ hồn bình thường. Nếu như hắn kích hoạt võ hồn của mình lên thì.....

Phi Long không dám tiếp tục suy nghĩ nữa.

Dương Diễn chỉ liếc nhìn Tử Kỳ Lân cái xong không thèm quan tâm tới hắn nữa. Quay người lại đi thẳng về phía Dương Kiệt đang nằm trên mặt đất.

Tử Kỳ Lân giận tới nổi toàn thân run rẩy, mặt đỏ tía tai vì thái độ phát lờ của đối phương đối với mình, chỉ là nhất thời không dám manh động do hoảng sợ không tự chủ được của bản thân.

“ Chưa chết chứ??!!” Nghe xong câu mở miệng của Dương Diễn, Dương Kiệt suýt chút nghẹt cổ mà chết.

Mẹ kiếp ~~~!! Không có câu chào hỏi nào khác hay hơn sao hả trời.

“ Mặt đá, sao ngươi lại biến thành bộ dạng này thế hả? Còn ả nhiều chuyện đâu, không phải Cần thận ~~~~~~!!” Trong lúc Dương Kiệt đang hỏi thăm tin tức của Hạ Cơ, đột nhiên đôi mắt gương to ra hết cỡ khi nhìn vào phía sau lưng của Dương Diễn, miệng không tự chủ hét lớn.

“ Chết này phé vật ~~~~~~!!!” Thỉ ra trong lúc Dương Diễn đang quay lưng lại trò chuyện với Dương Kiệt, Tử Kỳ Lân đã bình tâm kiềm nén lại cơn hoảng sợ trong lòng, trực tiếp tung người lao thẳng về phía cả hai đang đứng, kỳ lân thủ vung lên đâm thẳng vào lưng của Dương Diễn đang không chú ý tới mình.

Dương Diễn phản ứng cực nhanh, lập tức vung tay đẩy Dương Kiệt sang một bên, bản thân nhanh chóng quay lưng lại, Kỳ Lân Kiếm đưa ra ngay trước ngực để chống đỡ cánh tay khổng lồ của đối phương đang đâm tới.

Pằng ~~~~~~!!

Hứng trọn Kỳ Lân Thủ vào thân kiếm, lưỡi kiếm tựa như bị dùng sức bẻ mạnh thành chữ V, bản thân Dương Diễn cũng bị đánh đẩy lùi về phía sau, hai chân cắm chặt trên mặt đất lập tức hình thành một vết lõm kéo dài từ vị trí hấn vừa đứng cho tới khi ngừng hấn.

Phục ~~~~~~!!

Một vũng máu màu xanh lam từ trong miệng Dương Diễn phun bắn ra, đợi tới khi tiếp xúc với không khí lập tức đông cứng lại tựa như biến thành những hạt thủy tinh màu xanh lam trông vô cùng bắt mắt rơi rải xuống đất.

“ Chỉ có thể thôi sao? Thế mà ta cứ tưởng mi là cao thủ phương nào chứ? Phé vật vẫn chỉ là phé vật, hahaha ~~~~!!!” Nhìn thấy Dương Diễn bị đánh tới nổi phun máu, Tử Kỳ Lân cười một cách khoái trá, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, xem ra lúc này chỉ là ảo giác thật rồi.

“ Tới đây nào, để ta dạy cho ngươi biết thế nào mới là một cao thủ thực thụ.” Hướng về phía Dương Diễm ngoắc ngoắc ngón tay với vẻ khiêu khích, lúc này Tử Kỳ Lân có thể nói là tự tin hơn bao giờ hết.

“ Được ~~~!!” phục ~~~~~!!

Đáp lại đối phương bằng một chữ cực kỳ đơn giản, dưới ánh mắt kinh hãi khó tin của Tử Kỳ Lân, trên đỉnh đầu của Dương Diễm lập tức xuất hiện võ hồn cấp 9 Băng Kỳ Lân, Kỳ Lân Kiếm trong tay lập tức đuổi thẳng lại tựa như chưa từng bị cong veo qua vậy.

“ Cái, cái gì ~~~!! Ngươi, ngươi sao có thể
AAAAAAAAAAAAAAAA~~~~~” Không đợi Tử Kỳ Lân gào thét hết câu, Dương Diễm tựa như tia chớp roẹt một cái xuất hiện ngay trước mặt đối thủ, Kỳ Lân Kiếm trong tay vung lên quét theo đường cầu vòng đẹp mắt, kéo theo cánh tay khổng lồ vừa đâm bị thương tung bay lòng vòng lên không trung, máu từ vết cắt phun bắn ra như vòi sen bật hết công sức và tiếng gào thét đầy kinh hãi đau đớn của đối phương.

Păng ~~~~~!!

Không đợi Tử Kỳ Lân kịp định thần sau cơn đau thấu xương khi cánh tay bị chém đứt, vung chân tung cước đá thẳng vào ngực hắn. Tử Kỳ Lân trực tiếp bị đá bay ra xa, tông gãy gần ba bốn cây đại thụ rơi ngã thê thảm dưới đất, cơ thể không ngừng lăn qua lăn lại, tay còn nguyên vẹn nắm chặt vào vết thương cánh tay bị chém đứt gào thét như con heo bị chọc tiết.

Một chiêu ~~~!! Chỉ một chiêu thôi mà Tử Kỳ Lân này giờ vẫn đang hùng hổ vênh váo tỏ vẻ thiên hạ vô địch đã bị Dương Diễm phế mất rồi.

ực ~ ực ~ ực ~~~~~!!

Cả Dương Kiệt và Phi Long đều không kèm được nuốt mạnh nước bọt vào cổ họng khi nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ đó.

Pằng ~~~~~!!!

Dương Diễn bước tới tặng thêm một cú đá trời giáng vào người Tử Kỳ Lâm, vẻ mặt lạnh lùng như băng chế giễu nói: “ không phải ngươi muốn dạy ta thế nào là một cao thủ thực thụ sao? Đứng lên dạy ta đi nào!!”

“ Ừ ừ ừ ~~~~!!!” Tử Kỳ Lâm lúc này chỉ biết nằm trên mặt đất rên rỉ đầy đau khổ, hoàn toàn không có tâm trạng đáp trả lời nói của đối phương nữa.

“ Mặt đá sao thế này? Không giống như tính cách ngày thường của hần!” Trong đôi mắt của Dương Kiệt lóe qua tia sáng dị thường, có chút bất ngờ trước thái độ của Dương Diễn, tựa như hần đã biến thành một con người khác rồi vậy.

Chẳng lẽ là tác dụng phụ sau khi phục dụng Nhân Thú Quả sao?

Người ta thường nói giang sơn dễ đổi, bản tính khó rời. Khó rời không có nghĩa là không thể rời. Khi con người xảy ra một biến cố nào đó, tính cách trong người ít nhiều sẽ xảy ra chút ít thay đổi. Và dường như cái chết của Hạ Cơ đã tác động không nhỏ tới Dương Diễn, khiến hần tựa như biến thành một người khác rồi vậy, ít ra trong mắt Dương Kiệt là vậy. Chỉ là không biết điều này là tốt hay là xấu đây.

‘ Sát, sát khí ~~~!! Hần, hần muốn giết mình sao ~~!! Không, không thể nào, Nhân Thú trong khu rừng này không thể tàn sát lẫn nhau, chẳng lẽ hần không biết sao??’ Cảm nhận thấy sát khí đáng sợ từ trong người Dương Diễn phát tán ra, Tử Kỳ Lâm không kèm được run bắn người lên, toàn thân chảy đầy mồ hôi lạnh.

Mặc dù biết rõ đối phương tuyệt đối không thể lấy mạng mình vì có “ý trí tối cao” chắc chắn sẽ ra tay ngăn cản, nhưng không biết vì sao, trong lòng Tử Kỳ lân vẫn thấp thỏm không yên, có cảm giác như cái chết đã gần kề rồi vậy.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 152: Áp Đảo

Linh cảm của Tử Kỳ Lân lần này tuyệt đối không sai chút nào. Dương Diễn hoàn toàn có thể lấy mạng hắn mà ngay cả “ý chí tối cao” của khu rừng Nhân Thú cũng không thể ra tay ngăn cản.

Vì quy định Nhân Thú không thể tàn sát lẫn nhau chỉ đúng khi Nhân Thú xuất thân từ cùng một khu rừng. Còn Hoàng Kim Nhân Thú Quả mà Dương Diễn phục dụng, hoàn toàn không thuộc về khu rừng này mà thuộc về một khu rừng Nhân Thú ở khu vực trung ương.

Nói dễ hiểu là Dương Diễn không phải thần dân, cũng không thuộc phần cai quản của ý chí khu rừng Nhân Thú này, nên quy định nhân thú không thể tàn sát lẫn nhau không có hiệu quả đối với Dương Diễn.

Cho nên cho dù Dương Diễn có ra tay giết chết Tử Kỳ Lân, “ý chí tối cao” của khu rừng cũng đành bất lực không thể ra tay ngăn cản được.

Tử Kỳ Lân không biết điều đó mà cứ đinh đình rằng Dương Diễn chính là nhân thú của khu rừng này, dưới sự cai quản của “ý chí tối cao”, tuyệt đối không thể ra tay giết mình.

Tử Kỳ Lân không biết, không có nghĩa là Phi Long không biết. Hắn biết rõ Dương Diễn đã phục dụng Hoàng Kim Nhân Thú Quả, và Hoàng Kim Nhân Thú Quả ở khu rừng này vẫn chưa chín muồi, vậy có nghĩa là hắn đã thủ sẵn một Hoàng Kim Nhân Thú Quả ở khu rừng khác, hoàn toàn không cần phải quan tâm tới quy định của khu rừng này cả.

Đôi phương có thể giết Tử Kỳ Lân, nghĩa là cũng có thể giết luôn cả mình. Đặc biệt là lúc đôi phương vừa xuất hiện, ánh mắt đầy sát khí của hắn không ngừng quét về phía mình, sau khi giải quyết tên Tử Kỳ Lân xong, mình cũng không có cửa thoát thân cho mà xem.

Không được, phải cứu và liên minh với tên ngu xuẩn đó để chống lại đôi phương, ít nhất còn chút cơ hội thoát thân.

Hiểu rõ tình cảnh của mình, Phi Long nhanh chóng có được quyết định. lập tức từ dưới đất đứng bật dậy, lao tới hái lấy hai trái Nhân Thú Quả, một trái nhét vào miệng mình, một trái canh ngay cái miệng của Tử Kỳ Lân đang ngừng há to ra để hít thở dồn dập ném thẳng vào.

Phục dụng xong Nhân Thú Quả, mọi vết thương trên người Phi Long lập tức hồi phục lại như lúc bị thương. Ngay cả Tử Kỳ Lân dù tỏ ra bất ngờ trước hành động khó hiểu của Phi Long, nhưng vẫn cố gắng nhai nuốt trái Nhân Thú Quả đang nằm trong miệng mình, ngay lập tức từ trạng thái trọng thương hấp hối phục hồi như chưa từng bị thương, ngay cả cánh tay phải bị chém đứt lúc nãy cũng nhanh chóng mọc lại như cũ, như chưa từng bị chém đứt qua vậy.

Tác dụng của Nhân Thú Quả đối với Nhân Thú quả thật nghịch thiên!! Chỉ cần không bị một đòn đánh chết, chỉ cần có cơ hội phục dụng, lập tức có thể chiến đấu mãi mãi với trạng thái sung sức nhất.

“Vì, vì sao??” Tử Kỳ Lân không thể hiểu nổi vì sao đôi phương lại ra tay cứu mình, trong khi trước đó hắn đã hứng chịu trận đòn như tử của mình, chẳng lẽ tên khốn đó rộng lượng bao dung thế sao? Không thể nào ~~!!

“Giờ không phải lúc chúng ta bất đồng với nhau, tên khốn đó không phải Nhân Thú của khu rừng này.” Phi Long nhanh chóng áp sát ngay bên

cạnh Tử Kỳ Lân, dưới ánh mắt đầy cảnh giác của đối phương, lạnh lạnh lên tiếng giải thích.

“ Cái, cái gì?? Nghĩa là” Tử Kỳ Lân há hốc ngơ ngác nhìn chằm chằm vào Dương Diễn ở phía xa. Thế là hiểu cả rồi, mặc dù tự tin đối phương không dám giết mình, nhưng linh cảm luôn mách bảo mình có thể sẽ chết dưới tay đối phương. Thì ra là thế.

“ Liên minh thôi, nếu không hôm nay hai ta có thể phải bỏ mạng ở nơi này đây.” Phi Long nói ra mục đích cuối cùng của mình.

Liên minh với Phi Long?? Nếu như có thể, Tử Kỳ Lân tuyệt đối không bao giờ liên minh với tên khốn đê tiện bỉ ổi đó. Bộ không thấy con heo mập chính vì liên minh với hắn mà bị hắn đâm ngay sau lưng, suýt chút mất cả mạng sao?

Chỉ là nếu như không liên minh, tuyệt đối không phải là đối thủ của kẻ thù trước mặt.

“ Thôi được, ta chấp nhận liên minh với ngươi. Nhưng nếu ta biết ngươi giở trò như lúc nãy với con heo mập kia, cho dù có chết cũng sẽ kéo ngươi theo.” Nhìn thấy Dương Diễn đang mang theo vẻ thản nhiên từng bước từng bước áp sát tới, không còn thời gian để do dự nữa, phóng ánh mắt hăm dọa về phía Phi Long, Tử Kỳ Lân cắn răng nói.

Nghe xong lời hăm dọa của Tử kỳ Lân, trong lòng Phi Long lập tức trầm xuống; “ chẳng lẽ tên ngu xuẩn kia phát hiện mưu đồ của mình? Không thể nào.” Bề mặt vẫn lộ ra vẻ chân thành nhất gật đầu đồng ý.

“ Sát ~~~~!!!” “ Chiến ~~~~~!!!” Có cùng mục tiêu rõ ràng, cả hai vô cùng quả quyết tung người lao thẳng về phía Dương Diễn tung đòn phủ đầu.

“ Kỳ Lâm Toàn Phong Cước ~~~!!” “ Phi Long Kim Chảo Thủ ~~~!!”

Đối diện hai đòn tấn công đầy uy lực của hai kẻ mạnh tông sư tầng thứ 6, Dương Diễn chỉ cười lạnh một cái, thậm chí không cần thi triển tới tuyệt học, Kỳ Lâm Kiếm quét thành đường vòng cung từ dưới lên, hai đòn tuyệt học lập tức bị đánh tan, cả Tử Kỳ Lâm và Phi Long bị uy lực tàn dư của cú quét quét bay ra xa.

“ mạnh, mạnh quá ~~~!!” “ Chẳng lẽ khoang tay chịu chết sao??” Sắc mặt của cả hai khó coi vô cùng, tuy cú quét phản đòn của đối phương không khiến mình bị thương, nhưng nên nhớ rằng đối phương chỉ khê vẩy nhẹ một cái, còn bản thân mình đã sử dụng tới tuyệt học mạnh nhất nhì rồi, thế mà còn bị đánh bay một cách dễ dàng, thậm chí không chạm được vào người của người ta nữa là. Nếu như đối phương đánh hết sức thì sao?

Cả hai không dám tiếp tục suy nghĩ điều đó nữa.

Không đợi cả hai kịp suy nghĩ quá lâu, Dương Diễn đột nhiên tăng tốc lao thẳng về phía đối thủ, Kỳ Lâm Kiếm vung lên theo tư thế đâm, tựa như mũi tên xé gió đâm thẳng về phía Tử Kỳ Lâm và Phi Long.

“ Tuyệt học thần thông, Kỳ Lâm hồng, gào ~~~~~!!” “ Tuyệt học thần thông, Cuồng Phong Loạn Vũ ~~~~!!”

Tiếng gào thét đinh tai nhức óc khiến Dương Diễn khê chừng người lại, đầu óc choáng váng, toàn thân ngay lập tức hứng chịu thêm những cơn gió lốc dạng khí đáng sợ, tiếng ma sát và hiệu ứng pháo hoa nổ ra liên tục trên người Dương Diễn, khiến hắn không ngừng giật lùi về phía sau.

Nhưng đó là tất cả những gì hai đòn tấn công đầy uy lực làm được mà thôi, thậm chí không thể ở trên cơ thể Dương Diễn để lại một vết thẹo nào

cả. Đợi tới khi Dương Diễn bừng tỉnh sau trạng thái choáng váng, miệng lộ ra nụ cười lạnh lùng: “ Kỳ Lâm Hồng?? Ta cũng biết, gào ~~~~~!!”

Tiếng gào Kỳ Lâm Hồng của Dương Diễn khiến Tử Kỳ Lâm và Phi Long sắc mặt tái nhợt, hai tay ôm chặt lấy tai, trực tiếp rơi vào trạng thái choáng váng, cơ thể đảo lảo như người say rượu.

“ Hàn Băng Kiếm Pháp, Kiếm Khí Liên Hoàn, trăm ~~~~~!!” Hai tay nắm chặt cán kiếm, theo tư thế thái sơn áp đỉnh bỏ thẳng xuống, vô số đường kiếm khí hình vòng cung bắn thẳng về phía đối thủ còn đang trong trạng thái choáng váng chưa kịp hồi tỉnh.

Xoẹt ~~~ xoẹt ~~~ xoẹt ~~~~~!!

Á á á ~~~~~!!

Tiếng kêu thét đầy đau khổ từ trong miệng cả hai phát ra, máu từ trong vết thương lớn nhỏ khác nhau trên toàn thân trên dưới phun bắn ra như tên bắn, vết thương nghiêm trọng nhất thậm chí có thể nhìn thấy rõ xương cốt màu trắng pha lẫn màu xanh lam của máu thịt.

Con đau kinh khủng đã kéo chúng từ trong trạng thái choáng váng tỉnh táo lại, nhìn thấy Dương Diễn lại chẻ thêm một đường kiếm khí sắc lạnh về phía mình, lập tức biến sắc nén lại cơn đau trên người, vội vã tung người nhảy sang một bên né tránh.

Roẹt ~~~~~!!!

Phập ~~~!! phập ~~~!!

“ AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA~~~~~!!!”

Cho dù thân pháp của cả hai nhanh tới cỡ nào, cũng không thể nhanh bằng luồng kiếm khí của Dương Diễn, kết quả là Tử Kỳ Lân trực tiếp bị chém gần đứt nửa bên cơ thể, còn Phi Long thì cánh tay và đôi cánh không lồ tung bay lên trời, máu màu xanh lam từ vết thương phun bắn ra như vòi nước quảng trường đang phun vậy.

Thê thảm ~~~!! Chỉ có thể dùng hai từ này để hình dung cả hai vào lúc này mà thôi.

Nhìn thấy Dương Diễn lao tới định kết liễu mình, Phi Long lộ ra vẻ hoảng hốt, cố gắng nén nhịn cơn đau khủng khiếp sau khi bị mất cánh tay và đôi cánh, tung người vòng về phía sau lưng Tử Kỳ Lân, dưới ánh mắt căm phẫn khó tin của đối phương, dùng cánh tay còn lại tung chưởng ấn thẳng vào lưng Tử Kỳ Lân, đẩy hẳn về phía Dương Diễn đang lao tới. Bản thân nhanh chóng quay người bỏ chạy không chút do dự, trên đường chạy hái lấy một trái Nhân Thú Quả nhét vào miệng nhai, đôi cánh và cánh tay bị đứt lập tức mọc lại như cũ, cơ thể tung bay lên không trung, đôi cánh không lồ đang rộng ra, tựa như tên bắn lao thẳng về phía trước.

Tất cả chỉ diễn ra trong vòng chưa tới năm giây đồng hồ.

Dương Diễn cũng tỏ ra bất ngờ trước hành động vô liêm sỉ của Phi Long, nhất thời không kịp ngăn cản hẳn bỏ trốn.

Nhìn thấy Tử Kỳ Lân bay tới trước mặt, Kỳ Lân Kiếm vung lên quét ngang một cái, cơ thể Tử Kỳ Lân lập tức bị cắt ngang làm đôi, hai phần cơ thể rơi ngã trên mặt đất, co giật liên hồi.

“Phi... Phi Long.... Đồ... Đồ khốn.... ta... ta có làm Làm quỷ cũng... cũng tha cho ngươi... ngươi... aaaaaa ~~~!!” Sức sống đáng sợ của kẻ mạnh tông sư khiến Tử Kỳ Lân chưa thể chết hẳn, miệng không ngừng

buông ra những lời cay độc để nguyên rửa tên khôn đê tiện bỉ ổi tội cùng kia.

Dú mày nhìn thấy hình bóng của Phi Long đã bay khuất đi trong tầm mắt, biết rằng cho dù có đuổi theo cũng chắc chắn đuổi không kịp, đành bỏ cuộc, vung kiếm lên định kết liễu Tử Kỳ Lân đang nằm hấp hối trên mặt đất.

“ Khoan đã mặt đá, để hấn cho ta ~~~~~!!!” Nhìn thấy thanh kiếm trong tay Dương Diễm chuẩn bị đâm xuống, Dương Kiệt từ phía xa vội vã lên tiếng ngăn cản. hí hửng chạy tới bên cạnh Tử Kỳ Lân, định tự mình ra tay giết chết kẻ thù.

Cơ hội đánh chó dưới nước, tất nhiên là không thể bỏ qua rồi. Khoan nói tới tư thù giữa cả hai, giết chết một kẻ mạnh tông sư tầng thứ 6, số điểm kinh nghiệm có được chắc chắn có thể giúp anh ta thăng thêm 1, 2 cấp, ngu sao mà bỏ qua chứ?

Huyền Thiết Chùy xuất hiện trong tay, thậm chí không cần biến hình vì lúc này Tử Kỳ Lân đã quá yếu ớt, một tên luyện thể cũng có thể lấy mạng hấn một cách dễ dàng.

Bạch ~~~~~!!

Vung lên bổ thẳng vào đầu, máu thịt óc não tung bắn tứ phía, kết thúc cuộc đời đầy tội ác của tên thủ lĩnh cai trị một khu vực rộng lớn trong khu rừng Nhân Thú này.

“ dính dong, bạn vừa giết chết một tông sư tầng thứ 6, nhận được 100000000 điểm, bạn đã được thăng cấp.”

Toàn thân bao phủ bởi luồng sáng ấm áp dễ chịu vô cùng, mọi vết thương trên người lập tức hồi phục như chưa từng bị thương, trực tiếp thăng

cấp thành chân nguyên tầng thứ 6.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 153: Quyết Định Điên Cuồng Của Phi Long

“Đã ~~~~~!!” Dương Kiệt không kiềm được rên lên một tiếng đầy sáng khoái.

Bí mật giết người thăng cấp của Dương Kiệt đã không còn quá xa lạ đối với Dương Diễn, nên cũng không tỏ ra quá bất ngờ.

“Mặt đá, sao ngươi lại thành như thế này rồi? Còn ả nhiều chuyện đâu sao không thấy? À há, hay là do ngươi biến thành như vậy, nên ả sợ quá bỏ chạy mất tiêu rồi.” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt trêu chọc hỏ hỏ cười nói.

Cơ thể Dương Diễn khẽ run lên một cái, nhưng nhanh chóng được hắn che giấu đi, quay người hướng về phía lối vào khu rừng ở phía xa, lạnh lạnh nói: “Hạ Cơ.... Hạ Cơ đã tử nạn rồi.”

“Cái, cái gì ~~~~?? Ngươi không đùa chứ mặt đá ~~~~~!!!” Dương Kiệt há hốc ngơ ngạc trước câu trả lời của Dương Diễn, sau đó mang theo vẻ mặt phẫn nộ kéo lấy tay hắn kéo quay người lại với mình, hét lớn: “Vì sao?? Kẻ nào ~~~~~??!!”

Tiếp xúc với nhau một thời gian dài, ít nhiều cũng có chút tình cảm anh em bạn bè, nên lúc này nghe thấy hung tin của Hạ Cơ, Dương Kiệt có chút không thể chấp nhận được.

Thậm chí mới chia ra bỏ trốn chưa tới một ngày nữa mà, sao có thể chết một cách dễ dàng như thế này được chứ?

Dương Diễn vô cùng bình thản bắt đầu kể lại từ lúc cả nhóm chia nhau ra bỏ chạy, giáp mặt với Hạ Hầu Quân và Châu Nhất Thông ngay tại lối vào, nổ ra cuộc chiến không cân sức giữa hai bên, Hạ Cơ vì muốn cứu mạng bản thân, vô cùng quả quyết đẩy Dương Diễn ra xa, bản thân đón nhận cái chết thảm khốc chết không toàn thây, sau đó Dương Diễn phục dụng Hoàng Kim Nhân Thú Quả, biến thành nửa người nửa thú như lúc này. Hành hình giết chết tên khốn Hạ Hầu Quân để báo thù cho Hạ Cơ, sau đó nhanh chóng di chuyển tới hiện trường để cứu viện Dương Kiệt.

Lời kể của Dương Diễn tỏ ra vô cùng bình thản vô cảm xúc, nhưng nếu để ý kỹ, khi nhắc tới Hạ Cơ, giọng nói của hắn không tự chủ run nhẹ một cái, xem ra cái chết của Hạ Cơ đối với hắn tuyệt đối không thản nhiên như những gì hắn thể hiện này giờ.

“ Mẹ kiếp, lại tên khốn trời đánh đó ~~!! Ngay từ lúc gặp mặt đầu tiên là bố mày vốn không ưa tên khốn đó rồi, hận không thể một đám đám chết tên trời đánh đó. Cũng may là hắn đã chết dưới tay ngươi, nếu không lọt vào tay ta, ta sẽ cho nó nếm thử mười tám loại hành hình dã man của nhà Thanh, hừ hừ ~~~~~!!!” Dương Kiệt tỏ ra phẫn nộ tột cùng, không ngừng chửi cha mắng mẹ nguyên rủa tên khốn Hạ Hầu Quân.

“ Vậy sắp tới ngươi có kế hoạch gì? Tìm đủ chín trái Hoàng Kim Nhân Thú Quả phục dụng để có cơ hội thoát khỏi sự giam cầm của khu rừng Nhân Thú đúng không?” Mặc dù tỏ ra tiếc nuối, nhưng nếu như Hoàng Kim Nhân Thú Quả thật sự quá quan trọng đối với Dương Diễn, Dương Kiệt đành chấp nhận hy sinh nhường hết cho hắn chứ biết sao bây giờ.

Nhìn thấy vẻ mặt đầy tiếc nuối và dai lưng biến hình trên eo lưng của Dương Kiệt, Dương Diễn lập tức hiểu ra vấn đề, lắc đầu nói: “ Hãy yên tâm, nếu như có được Hoàng Kim Nhân Thú Quả, tôi cũng không giữ hết trong người, vì cho dù hiện giờ có cho đủ tôi chín trái, cũng không dám phục dụng ngay tức khắc. Vì từ trước tới giờ, biết bao Hoàng Kim Nhân

Thú phục dụng đủ chín trái Hoàng Kim Nhân Thú Quả, thực lực đạt tới cảnh giới nhập thể hay thậm chí là độ kiếp, đều không vượt qua được thử thách của “Ý Chí Tối Cao”, với thực lực của tôi hiện giờ, tuyệt đối không dám làm liều, ít nhất là trước khi bản thân cảm thấy đủ tự tin mới dám làm thế.”

Nghe xong lời giải thích của Dương Diễm, Dương Kiệt lập tức hiểu ra vấn đề. Quả thật, Dương Diễm tự tin vào thực lực của mình, nhưng không bao giờ tự cao tự mãn cho rằng mình có thể vượt qua được thử thách của “Ý Chí Tối Cao”, ít nhất là hiện giờ tuyệt đối không thể.

Chân nguyên tầng thứ 10, cho dù phục dụng hết chín quả, mỗi quả cho tăng đều hết 3 cấp, cũng chỉ có 27, tương đương với cảnh giới xuất khiếu tầng thứ 6, tầng thứ 7 là cùng, liều lĩnh đi vượt thử thách chẳng khác nào đâm đầu vào chỗ chết cả, bộ không nghe nói là những thiên tài cảnh giới nhập thể và độ kiếp cũng phải ngã ngựa sao?

Cho nên cho dù hiện giờ Dương Diễm có đủ chín trái, cũng sẽ giữ trong người, còn bản thân sẽ tiếp tục tu luyện, vì cấp bậc càng cao càng khó tu luyện, nếu như lúc này phục dụng Hoàng Kim Nhân Thú Quả để gia tăng cấp bậc, tuyệt đối là mất nhiều hơn được. Chẳng ai ngu xuẩn làm thế cả. Tự bản thân tu luyện cho tới khi cảm thấy đủ hoặc vượt tới giới hạn của mình, mới trực tiếp phục dụng một lần chín trái rồi tham gia thử thách không phải dễ dàng hơn chứ nhỉ??

“Được, nếu vậy thì chúng ta ngay lập tức xuất phát tới nơi Hoàng Kim Nhân Thú Quả sắp chín muồi nào. Tranh thủ xung quanh chưa có Nhân Thú lớn mạnh nào hót tay trên, tỷ lệ thành công nếu chỉ mỗi mình tôi ít nhất cũng phải trên bảy, tám phần, nếu như có thêm người, tuyệt đối thành công một trăm phần trăm.” Dương Kiệt tỏ ra phấn khích tột cùng, ít ra không cần phải trắng tay, cùng lắm mình chỉ lấy một hai quả để thăng cấp, còn lại

nhường hết cho mặt đá, không tới mức độ phải trắng tay như dự tính ban đầu.

“ Người biết Hoàng Kim Nhân Thú Quả mọc ở chỗ nào??” Dương Diễn lộ ra vẻ mặt nghi ngờ, phải biết rằng trước khi chín muồi, Hoàng Kim Nhân Thú Quả sẽ bị một sức mạnh kỳ bí nào đó che khuất đi, đừng nói người thường, cho dù là Nhân Thú có cảm nhận đặc biệt với Nhân Thú Quả cũng không biết được vị trí của nó nằm ở đâu, sao Dương Kiệt có thể biết được chứ?

“ Yên tâm, yên tâm, ta đây có hàng độc quyền, có thể định vị rõ ràng vị trí của Hoàng Kim Nhân Thú Quả, chỉ cần chúng ta dựa theo tám bản đồ này đi tới vị trí ghi chú trên đó, tuyệt đối có thể phỗng tay trên tất cả, hì hì.” Dương Kiệt hí hửng vẫy quét khoe tám bản đồ công nghệ cao trên tay, tốn gần hết toàn bộ tài sản để mua nó, nếu như dám bán hành giả không đúng vị trí, Dương Kiệt tuyệt đối liều mạng với con quỷ hút máu kia cho mà xem.

Dương Diễn cũng không tỏ ra quá bất ngờ trước những vật phẩm thần kỳ của đối phương, nhìn thấy nhiều riết cũng thành quen, chỉ khẽ ngật đầu một cái, theo chân Dương Kiệt phóng thẳng về đích đến trên tám bản đồ.

--- ----

Phì phò, phì phò ~~~~~!!!

Trong lúc Dương Kiệt và Dương Diễn đang băng băng lao tới tới đích lớn. Phi Long sau khi bỏ chạy thực mạng gần nửa gần trời, cuối cùng cũng đã giẫm chân lên thuộc địa của mình, lúc này vẫn còn đang hồn bay phách lạc, do bỏ chạy với tốc độ vượt quá giới hạn một thời gian dài, nên đã mệt tới nỗi suýt chút thở không ra hơi, rơi ngã ngắc người lên trời hít thở một cách gấp rút, tựa như chưa từng được thở qua vậy.

Ngĩ tới cảnh giao chiến cách nay chưa bao lâu, Phi Long vẫn chưa hết hoảng sợ.

Đáng sợ! Quả thật là đáng sợ tột cùng. Chân nguyên tầng thứ 10 kích hoạt võ hồn cấp 9, thực lực tuyệt đối sánh ngang với ngụy tông sư tầng thứ 9. Giao chiến với hai tên ngụy tông sư tầng thứ 6, giết mình dễ như giết chết một con kiến yếu ớt vậy. Đó là chính tính tới chuyện vấn đề huyết thống đàn áp của Hoàng Kim Nhân Thú đối với Nhân Thú thông thường, Nhân Thú thông thường khi đối diện với Hoàng Kim Nhân Thú, thực lực có thể phát huy được 2/3 đã là mừng lắm rồi.

“ Trốn, phải trốn càng xa càng tốt ~~~~!!” Lúc này Phi Long không còn tâm trí gì để nghĩ tới Hoàng Kim Nhân Thú Quả nữa, chỉ muốn bỏ trốn càng xa càng tốt, sợ chỉ sợ đối phương không chịu buông tha, tiếp tục truy sát mình mà thôi.

Hoàng Kim Nhân Thú Quả tuy quý, nhưng so với mạng sống của mình, chỉ là thứ vô bổ mà thôi. Nếu như không thể giữ mạng, cho dù có hàng trăm, hàng ngàn Hoàng Kim Nhân Thú Quả bỏ ngay trước mặt, cũng bằng không mà thôi.

Vù ~~~ vù ~~~~~!!!

“ AAAAAAAAAAAAAA ~~~~!!” Phi Long gào thét lên đầy kinh hãi vì tiếng gió hú đột nhiên vang lên, tưởng rằng Dương Diễn đuổi theo truy sát, mang theo vẻ mặt hoảng hốt trở người quỳ mạnh xuống không ngừng khấu đầu khóc lóc gào thét: “ Tha mạng, xin, xin đại nhân hãy tha, tha mạng cho tôi, hu hu hu hu ~~~~~~!!!”

.....

.....

.....

Chờ mãi không thấy tiếng trả lời cũng như trận đòn chí tử giáng thẳng vào mình, Phi Long run run ngẩng đầu lên nhìn về phía trước, phát hiện chẳng có bóng dáng của một người nào cả, thì ra chỉ là một cơn gió vô hại thổi ngang qua mà thôi.

Hú hồn ~~~~!!

“ không được, tuyệt đối không thể như thế được, phải tìm cách, phải tìm cách thôi.” Ngồi ngả lưng xuống đất hít thở dồn dập, toàn thân đã chảy đầy mồ hôi lạnh, trong lòng phần nộ gào thét liên hồi, cứ tiếp tục thấp thỏm lo sợ không yên như thế không chừng điên lên hồi nào không hay.

Cẩn cẩn rằng, trong lòng dường như có được quyết định của mình, nhanh chóng đứng bật dậy tung người bay thẳng về phía lầu đài của mình.

Không tốn quá nhiều thời gian, Phi Long nhanh chóng quay trở về tòa lầu đài của mình. Nhìn thấy đám thuộc hạ phế vật đã hồi phục quay trở về lãnh địa ai nấy đều mang theo vẻ mặt như con chó luộc chín đầu với mình, hận không thể lao tới tặng mỗi người một cái bạt tai vào mặt cho bỏ ghét.

Mẹ kiếp ~~~~!! Bố mày đang sống trong lo sợ, thế mà chúng mày còn lộ ra cái vẻ mặt cười cười trước mặt ta có ý gì đây? Đang che cười chế giễu ta hả, biến hết cho ta ~~~~~!!

Dưới ánh mắt kinh hãi khó hiểu của đám thuộc hạ, trực tiếp đi thẳng về khu cấm địa trong tận cùng tòa lầu đài.

“ Hahaha, sao rồi Phi Long, thần thức của bốn tọa dùng tốt đấy chứ? Con mồi đã bị tóm gọn trong tay rồi đúng không? Chúc mừng, chúc mừng, người định tới nói lời cảm ơn bốn tọa đúng không? Ôi dào, người quen cả mà, khách sáo làm chi cho mệt. Thay vì dùng lời nói, hãy dùng hành động

hiển tế thêm cho bốn tọa vài con mồi không phải tốt hơn sao, khả khả khả ~~~~!!” Vừa bước chân tới ngọn núi chọc trời trong tận cùng lâu đài, dưới chân núi đã vang lên giọng nói đầy khát máu nhưng đầy chế giễu mà Phi Long không muốn nghe thấy chút nào, nếu như có thể.

Mẹ kiếp, thần thức của người vẫn còn đang nằm trong người ta, chẳng lẽ những gì vừa xảy ra với ta người lại không biết sao? Tên khốn đó đang chọc quê mình đây mà.

Hít sâu một hơi vào người để kiềm nén lại cơn căm phẫn của mình, cắn răng nói: “ Tôi muốn mượn sức mạnh của ngài, cần điều kiện gì xin hãy nói thẳng ra đi.”

“ Mượn sức mạnh của bốn tọa? Hahaha, được, được thôi. Nhưng ta không nghĩ là lúc này người còn đủ vật hiển tế để trao đổi giao dịch với ta, không phải sao?” Giọng nói đầy chế giễu vang lên trong quả núi.

Quả thật, vật hiển tế trong miệng “son thần” vừa nói, vừa phải là loài người, ngoài ra còn bắt buộc là phụ nữ mới chết chứ. Hai tỳ nữ cuối cùng cũng đã hy sinh trước đó không bao lâu, nên lúc này biết kiếm đâu ra vật hiển tế để giao dịch với đối phương đâu.

“ Ngoại trừ vật hiển tế, còn điều kiện gì cứ nói ra.” Mang theo vẻ mặt khó coi cắn răng đáp.

.....

.....

.....

“ Được, được, nếu như không có vật hiển tế, hãy giúp bốn tọa đánh vỡ phong ấn của quả núi này, đừng nói là giúp người giải quyết kẻ thù, giúp

người trở thành kẻ thống lĩnh toàn khu rừng Nhân Thú này chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay mà thôi, hahaha ~~~~!!!” Sau một hồi lặng im, giọng nói run rẩy đầy phấn khích của “sơn thần” vang lên, cuồng nhiệt, thèm khát, kỳ vọng, tất cả đều bao hàm trong giọng nói của hắn.

Đánh vỡ phong ấn??!! Nếu như có thể, Phi Long tuyệt đối không bao giờ làm thế. Nhưng lúc này đã rơi vào bước đường cùng, không chỉ vô duyên với Hoàng Kim Nhân Thú Quả, mạng sống thậm chí còn không được bảo đảm. Thay vì sống trong cuộc sống hoảng sợ thấp thòm không yên chờ chết, ta sẽ điên cuồng một phen vậy.

Con người khi bị ép vào đường cùng, thường có những suy nghĩ hành động điên cuồng, có thể nói là bất chấp hậu quả, và Phi Long chính là người như thế đây.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 154: Phong Ấn Bị Phá

“ Tôi có thể phá vỡ phong ấn cho ngài, nhưng ngài phải hứa với thiên đạo rằng tuyệt đối không được làm hại tới tôi, ngoài ra còn phải thực hiện những lời cam kết như ngài vừa hứa với tôi, được chứ!!” Sau một hồi đắn đo suy nghĩ, dưới sự kỳ vọng tốt cùng của “ sơn thần”, Phi Long cắn cắn răng nói ra quyết định và yêu cầu của mình.

“ Hahaha, tưởng gì, chuyện đó dễ ẹc, bọn tọa hứa với người.” Giọng nói đầy phấn khích của “ sơn thần” vang lên, sắp được thoát thân thả tự do sau biết bao năm bị giam cầm, tất nhiên là không thể nhẫn nại được rồi.

“ Thiên đạo chứng giám, nếu như Phi Long phá vỡ phong ấn thả bọn tọa ra ngoài, bọn tọa hứa sẽ không làm hại tới người hần, thậm chí giúp hần trấn sát kẻ thù, thống lĩnh khu rừng Nhân Thú này.” Không chút do dự suy nghĩ, “sơn thần” lập tức buông ra lời huyết thệ của mình.

Đùng đoàng ~~~~~!! Sấm chớp không ngừng giáng thẳng xuống trước mặt quả núi trọc trời với ngụ ý cảnh cáo, nhưng cũng nhanh chóng tan biến đi mất, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, Phi Long thầm thở phào nhẹ nhõm, nghĩa là Thiên Đạo đã chấp nhận lời hứa của đôi phương, không cần phải lo sợ đối phương nuốt lời nữa.

“ Giờ tôi phải làm gì để phá vỡ phong ấn thả ngài ra đây??”

“Đơn giản, cực kỳ đơn giản, người có nhìn thấy những hình vẽ hoa văn khảm trên thân núi không? Chỉ cần người dùng hết toàn bộ sức lực trong người đánh thẳng vào đó, đánh tan những hình vẽ phong văn đó, bồn tọa lập tức có thể thoát ra khỏi quả núi này.” Giọng nói đầy kỳ vọng hơn hải của Sơn Thần vang lên, chỉ dạy Phi Long cách phá vỡ phong ấn.

“Chỉ đơn giản thế thôi sao?”

“Đúng, đúng, cực kỳ đơn giản đúng không nè? Mau, mau đánh vỡ phong ấn thả bồn tọa ra đi.”

“Được ~~~~~!!” Phi Long lập tức dốc hết toàn bộ chân nguyên trong cơ thể, dồn hết toàn bộ sức lực vào một đòn đánh, ấn thẳng về phía những hình vẽ hoa văn khảm đầy trên bề mặt quả núi.

Đùng đoàng, Đùng đoàng, Đùng đoàng ~~~~~!!

Dưới ánh mắt kinh ngạc khó tin của Phi Long, đòn đánh đầy uy lực của mình va đập và bề mặt hoa văn, chỉ phát ra những tiếng động như sấm nổ, nhưng rốt cuộc chỉ là động tĩnh lớn mà không làm được tích sự gì cả, thậm chí không thể ở trên bề mặt hoa văn bị trầy xước nữa là.

“Không, không thể nào ~~~~!!”

“Phế vật, vô dụng, chỉ mỗi việc đơn giản thế mà cũng làm không xong. Bồn tọa cũng không hiểu sao người có thể sống lâu và cai trị một khu vực rộng lớn ở cái khu rừng này nữa, hừ hừ.” Nhìn thấy Phi Long chẳng làm nên cơm cháo gì, Sơn Thần phần nộ gào thét thẳng vào mặt hắn, xem ra hắn đã quá nôn nóng để được tự do rồi.

Mặc dù không hài lòng với lời gào thét của đối phương. Nhưng lúc này đang trông dựa vào đối phương, nên Phi Long đành cắn răng nuốt trôi vào cổ họng chứ biết sao bây giờ.

Đùng đoàng ~~~ ùng đoàng ~~~~.....!!

Phì phò ~~~ phì phò ~~~~~.....!! Dốc sức ra đòn hết nửa khắc giờ, Phi Long mệt tới nỗi suýt chút thở không ra hơi, chỉ có thể để lại vài vết nứt nhỏ trên bề mặt hình vẽ hoa văn, quả thật không đơn giản chút nào.

Sơn Thần tỏ ra vô cùng không hài lòng đối với một tên phế vật như Phi Long, miệng không ngừng buông ra những lời chửi hét cay độc, hoàn toàn không nghĩ rằng nếu như chọc giận Phi Long, hẳn hoàn toàn có thể quay đầu bỏ đi, không tiếp tục phá vỡ phong ấn giải cứu cho mình nữa.

Chỉ là lúc này hắn đã quá khát khao được tự do, gần như mất hết sự bình tĩnh và lý trí của mình, không ngừng hối thúc Phi Long tiếp tục tấn công vào bề mặt quả núi.

Đùng ùng ùng ~~~~~!!

Lại tốn thêm hai khắc giờ, dưới sự tấn công không ngừng nghỉ của Phi Long, cuối cùng thì lớp hoa văn khảm trên bề mặt quả núi đã chịu đựng không nổi bị đánh tan ra hết.

Quả núi trấn áp Sơn Thần đột nhiên run chuyển dữ dội, đá bụi từ thân núi không ngừng rơi rãi xuống đất kèm theo tiếng gào thét cười lớn một cách điên cuồng của Sơn Thần vang lên chấn động cả khu vực rộng lớn.

“ Hhahahahaha ~~~~~!! Một ngàn năm rồi, một ngàn năm rồi. Cuối cùng thì bản tọa cũng có thể thoát khỏi quả núi trời đánh này, bản tọa đã được tự do rồi, tự do rồi ~~~~hahahaha ~~~~~!”

Lúc này Phi Long đã mệt tới nỗi nằm ngã người trên mặt đất, dưới ánh mắt kinh ngạc hoảng hốt của hắn, chỉ thấy quả núi khổng lồ trọc trời tựa như bị xẻ đôi ra ngã sang hai bên, một bóng đen từ khe rãnh bị xẻ đôi

phóng thích lên không trung, trời đất lập tức tối sầm lại, tựa như ngày tận thế giáng lâm vậy.

Đối với Nhân Thú trong khu rừng, việc chiếc bóng đen này xuất hiện, tuyệt đối có thể xem như là ngày tận thế rồi.

Sơn Thần này thật chất chẳng phải Sơn Thần quý quái gì cả, hẳn chính là một phần ý chí tối cao của khu rừng này. Chỉ là hẳn đại diện cho mặt tà ác của ý chí tối cao.

Khi một khu rừng Nhân Thú hình thành, Ý Chí Tối Cao sẽ lập tức được chia tách ra làm hai phần, mặt thiện và mặt tà ác.

Hai bên sẽ xảy ra cuộc đụng độ giao chiến khốc liệt với nhau, bên chiến thắng cuối cùng sẽ trở thành chủ nhân đích thực nắm giữ quyền cai trị khu rừng.

Do là một phần được chia tách ra, nên phần chiến thắng không thể ra tay trảm sát đối phương, mà chỉ có thể phong ấn ở một nơi bí mật nào đó trong khu rừng. Và Phi Long không biết xui xẻo hay may mắn đã tìm tới nơi này xây dựng lâu đài ngay đúng nơi phong ấn của mặt gian tà ý chí tối cao, sau một thời gian tiếp xúc, cả hai đã thường xuyên tiến hành giao dịch với nhau bằng việc hiến tế cho hắn. Vật hiến tế sẽ được hắn dùng để phục hồi thực lực của mình, hòng phá hủy phong ấn thoát ra ngoài.

Trong khu rừng Nhân Thú nếu như mặt thiện của ý chí tối cao giành phần chiến thắng còn đỡ. Sẽ có những quy luật và che chở cho các Nhân Thú sống trong khu rừng này, để họ có được cuộc sống không chém giết, sống đùm bọc hòa thuận lẫn nhau.

Nhưng nếu như mặt gian tà chiến thắng, những Nhân Thú trong khu rừng sẽ bị áp đặt quy định đẫm máu tàn sát lẫn nhau để mua vui cho hắn,

chỉ có kẻ tàn độc hiểm ác mạnh mẽ nhất mới có quyền sống sót trong khu rừng Nhân Thú do mặt gian tà thống trị, thậm chí lâu lâu còn thả Nhân Thú trong khu rừng ra thế giới bên ngoài để bắt sống loài người về làm vật hiến tế cho hắc hủ kia.

Và Phi Long hoàn toàn không biết rõ về thân phận của vị Sơn Thần mà mình vẫn hằng lầm tưởng. Tưởng rằng chỉ là một vị đại năng gian tà nào đó bị phong ấn trong này, ngu xuẩn thả hắc ra, thậm chí phải trả giá bằng mạng sống của mình.

Còn lời huyết thệ với Thiên Đạo?? mặt gian tà của ý chí tối cao chỉ có thể hồ hồ mà thôi.

Bố mày một trong hai chủ nhân của khu rừng này, Thiên Đạo muốn bước vào khu rừng này ra tay với bố mày, còn phải xem xem bố mày với tên kẻ thù không đội trời chung kia có đồng ý hay không đã.

Nhà của bố mày bộ tưởng muốn vào thì vào, muốn ra thì ra sao? Còn định vào đây ra tay với bố mày, nằm mơ đi cưng.

Lúc này chẳng qua chỉ là lén lén dùng thần lực của mình mở ra một khe hở để thiên đạo đi vào chứng giám cho lời huyết thệ, chỉ là chiêu trò để lừa tên ngu xuẩn kia mà thôi.

Tất nhiên, nếu như hắc dám bước chân ra khỏi khu rừng này, Thiên Đạo tuyệt đối đánh cho hắc tan tành mây khói, chết không thể luân hồi cho mà xem.

“Phi Long ~~~~~!!” Sau một hồi gào thét đầy phấn khích để trút bỏ hết mọi oán ức khi bị phong ấn gần cả ngàn năm của mình, bóng đen đó đột nhiên quét ánh mắt đầy tà ác về phía Phi Long đang nằm kiệt sức trên mặt đất, cười lạnh gọi tên hắc.

“ Thưa, thưa, thưa đại, đại nhân ...” Khi nhìn rõ bộ mặt của Sơn Thần, trong lòng Phi Long lập tức cảm thấy thấp thỏm không yên, hoảng hốt tột cùng, ngay cả câu nói cũng bị đứt quãng liên tục.

Chỉ là hắn vẫn tự tin tuyệt đối là sinh mạng của bản thân không bị đe dọa vì đối phương đã buông ra lời huyết thệ lúc này, cùng lắm chắc chỉ bị hành hạ tới nổi thân tàn ma dại là cùng. Nhưng còn đỡ hơn phải chết, không phải sao?

Hắn hoàn toàn không biết rằng huyết thệ đối với đối phương, chỉ là một trò cười mà thôi.

“ Bồn tọa phải nói lời cảm tạ đối với người vì đã giúp bồn tọa được tự do như ngày hôm nay.”

“ Không có chi, chỉ cần ngài” “ Thay vì chỉ nói lời cảm tạ, bồn tọa quyết định ban tặng cho người vinh dự được trở thành một phần cơ thể của bồn tọa. Thế nào? Nghe xong có cảm thấy hấp dẫn không, có cảm thấy phấn khích không? Hahaha ~~~~~!!”

Nghe xong câu nói đầy “ ngụ ý” của “Sơn Thần”, Phi Long không kềm được biến sắc, miệng hét lớn: “ Ngài, ngài định làm gì tôi thế hả? Chẳng, chẳng phải ngài đã hứa, hứa với Thiên Đạo là sẽ không làm hại tới tôi sao? Ngài dám nuốt lời sao??!!”

“ Hahaha, nuốt lời?? không, không, hình như người hiểu sai ý của bồn tọa rồi. Đúng như lời hứa đã từng hứa với thiên đạo, bồn tọa sẽ không làm hại tới người người gì cả, bồn tọa chỉ trực tiếp nuốt chửng linh hồn của người, sau đó chiếm lấy thể xác, như thế không làm trái lời hứa với thiên đạo chứ nhỉ? Sau khi sử dụng thể xác của người, bồn tọa sẽ giúp người trả thù kẻ thù, sau đó thống lĩnh toàn bộ khu rừng này. Chẳng phải tất cả những thứ đó đều làm đúng theo yêu cầu của người sao? Thế nào? Bồn Tọa là

người giữ lời đúng không? Cho nên, hahaha, linh hồn của ngươi hãy ngoan ngoãn biến thành món điểm tâm khoái khẩu của bổn tọa đi ~~~~!!”

“ Vả lại, cho dù bổn tọa nuốt lời, đổ tên thiên đạo làm gì được bổn tọa trong khu rừng này đây ~~~~!!” Trước khi lao thẳng về phía Phi Long, trong lòng Ý Chí Tối Cao cười lạnh nghĩ.

Dưới ánh mắt đầy kinh hãi, chết chóc và tuyệt vọng của Phi Long, chỉ thấy bóng đen đó trực tiếp từ trên không trung tựa như một vật sáng bắn thẳng vào vầng trán của Phi Long, thậm chí không cho hắn có cơ hội phản kháng nữa.

Mà có muốn phản kháng cũng bằng thừa vì lúc này chân nguyên trong người hắn đã cạn sạch sau khi liên tục tung đòn tấn công vào bề mặt hoa văn khảm trên quả núi, lúc này thậm chí còn yếu ớt hơn một tên luyện thể tầng thứ 10 nữa là.

Hắn đã quá tin tưởng vào lời huyết thệ, cho rằng đối phương chắc chắn sẽ giữ lời không làm hại được gì tới mình, nên mới tính toán sai lầm, và một khi đã phạm sai lầm nghiêm trọng, sẽ phải trả giá bằng chính sinh mạng của mình đây.

“ AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA
~~~~~!!” Chỉ thấy Phi Long hai tay ôm đầu, miệng gào thét đầy đau khổ lẫn lộn trên mặt đất.

Mặt gian tà của ý chí tối cao nhanh chóng tìm tới thức hải của Phi Long, cái miệng đầy răng hàm ghê rợn còn hơn cả hàm cá mập mở to ra, nuốt trọn quả cầu phát sáng chính là linh hồn của tên Phi Long đang không ngừng vùng vẫy bỏ trốn. Nhưng tất cả chỉ là tiếng gào thét đầy tuyệt vọng của con thiên nga trước khi vào nồi canh tiết mà thôi.

Rột ~~ rột ~~~ rột ~~~~.....!!

Tiếng nhai ngẫu nhiên vang lên liên miên không dứt trong thức hải của Phi Long, chưa đầy nửa khắc giờ, linh hồn của Phi Long đã bị Ý Chí Tối Cao tiêu hóa mất tiêu rồi. Bắt đầu từ bây giờ, trên thế gian này không còn một nhân thú tên là Phi Long nữa, mà là một ý chí tối cao gian tà sở hữu cơ thể của Phi Long mà thôi.

“ Hahahaha ~~~~~!!!” Chỉ thấy “Phi Long” này giờ vẫn không ngừng ôm đầu lẫn lộn gào thét đột nhiên dừng lại, đôi mắt đầy tà khí từ từ mở to ra, từ dưới mặt đất đứng bật dậy, ngẩng đầu lên trời cười một cách điên cuồng.

“ Hơi đáng tiếc một chút, cái cơ thể yếu đuối này ít nhiều giới hạn thực lực của bản tọa. Nhưng không sao, chỉ là sử dụng tạm thời mà thôi. Vì sắp tới mình sẽ sở hữu một thân thể hoàn hảo hơn rất nhiều, hahaha ~~~~~!!!” Khẽ làm ra vài động tác tung đòn, miệng không ngừng buông ra những lời chê cười với cái cơ thể của mình, nhưng trong đôi mắt lóe qua tia sáng đầy phấn khích, khẽ dùng thần thức của mình cảm nhận một thứ gì đó, phấn khích tung người lên không trung, tựa như một tia chớp lao thẳng về phía trước.

Ý Chí Tối Cao đã phát hiện ra vị trí của mục tiêu quan trọng của mình rồi đây.

“ Hahahaha, thân thể hoàn hảo kia, hãy đợi đấy, bản tọa tới đây ~~~~~!!!”

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 155: Suối Nước Nóng

Tại một trang viên không quá rộng lớn và hoàng tráng nằm trên đỉnh một quả núi ở vị trí trung tâm khu rừng Nhân Thú. Một bóng người toàn thân được bao phủ bởi lớp giáp vây rồng màu hoàng kim rực rỡ, khuôn mặt không phải của một Nhân Thú hoàn toàn mà còn giữ lại nhiều nét của loài người, chỉ là hai bên thái dương có thêm cặp sừng nai dài gần nửa mét, trông giống hệt như hai cây anten vậy. Người này đang nhắm mắt bó gối ngồi trên một chiếc giường gỗ màu đỏ hung với trạng thái như đang tu luyện.

Với hình dáng như thế tuyệt đối không phải là một Nhân Thú bình thường, lại thêm một hoàng kim nhân thú giống hệt như Dương Diễn.

“Hoàng Long, Hoàng Long, có nghe thấy ta nói không?” Trong lúc hoàng kim nhân thú xa lạ này vẫn đang đắm chìm trong trạng thái tu luyện của mình, bên tai đột nhiên vang lên giọng nói đầm ấm của ai đó.

Hoàng Kim Nhân Thú tên Hoàng Long này nhanh chóng từ trong trạng thái tu luyện thức tỉnh, mang theo vẻ mặt kinh ngạc hồi hải rời khỏi chiếc ghế gỗ mà mình đang ngồi, quỳ một chân xuống đất, mang theo giọng điệu cung kính nói: “Kính chào đáng Ý Chí Tối Cao, người cho gọi thuộc hạ ạ?”

Thì ra giọng nói đầm áp vừa vang lên bên tai của Hoàng Long chính là mặt thiện của Ý Chí Tối Cao của khu rừng Nhân Thú này.

Ý Chí Tối Cao mang theo giọng điệu không hài lòng nói: “ Đã nói bao nhiêu lần rồi, không cần phải long trọng quỳ xuống lễ phép như thế này rồi mà, giữa ta với người cứ thoải mái với nhau không phải tốt hơn sao? sao nói mãi vẫn thế này?”

“ Phép tắc không thể phế, thưa ngài.” Hoàng Long mang theo vẻ mặt nghiêm túc nói.

Ý Chí Tối Cao có chút không biết phải làm sao với thái độ nghiêm túc thái quá của đối phương.

“ Thôi, thôi, chuyện đó bỏ sang một bên, có một chuyện quan trọng cần nhờ người giải quyết giúp ta.”

“ Vô cùng vinh hạnh được phục vụ ngài, thưa đáng tối cao.”

“ Đã nói là .... Thôi bỏ qua, bỏ qua. Chuyện là thế này, lúc này ta vừa cảm nhận được có một tên ngu xuẩn đã phá vỡ phong ấn của ta đối với tên kẻ thù không đội trời chung, thả hắc ra khỏi phong ấn rồi. Nếu như không thể nhanh chóng ra tay phong ấn hắc lại, với tính cách gian tà hiểm ác của hắc, tuyệt đối là một đại họa đối với cả khu rừng Nhân Thú này. Chỉ là, hắc đã cướp lấy thể xác của tên ngu xuẩn kia, nên ta không thể trực tiếp ra tay với hắc. Cho nên nhờ người hãy ra tay truy tìm và đánh vỡ thể xác mà hắc đang chiếm giữ, sau khi hắc không còn thể xác để trú ẩn, ta mới có thể ra tay phong ấn hắc lại.”

“ Tên trời đánh ngu xuẩn đó là ai thế thưa ngài??!!” Hoàng Long tất nhiên là biết kẻ thù không đội trời chung với Ý Chí Tối Cao là ai rồi. Nên mới tỏ ra phần nộ tội cùng lớn tiếng hỏi.

Nhân Thú đang sinh sống trong khu rừng Nhân Thú này đang êm đẹp bình ổn, thế mà lại có một tên trời đánh thả tên đại họa ra khỏi phong ấn, có

thể nói bắt đầu từ nay, nơi này thậm chí trở thành địa ngục trần gian cũng nên. Nên mới lên tiếng truy hỏi tên ngu xuẩn khi để ra tay đập tên khốn đó một trận như tử vì cái tội ngu chết người kia.

“ Bỏ đi, như đã nói, tên ngu xuẩn đó đã trả giá bằng mạng sống của mình rồi. Lúc này chỉ còn lại cái thể xác cho tên kẻ thù của ta lợi dụng mà thôi. Việc quan trọng hiện giờ là nhanh chóng tìm ra tên đó. À à, nếu ta không nhầm thì hình như là tên Phi Long, một trong những thủ lĩnh quan trị khu vực phía nam khu rừng thì phải. Cho nên hiện giờ người chỉ cần đi truy tìm hành tung tên Phi Long, hẳn chính là tên kẻ thù của ta.”

"Phi Long?? Thuộc hạ có nghe qua tên này, chỉ là một tên đầu sỏ tầm thường ở khu vực phía nam thôi mà. Một tên phế vật như thế nếu có ra tay tấn công vào phong ấn của ngài, lẽ ra ngài sẽ cảm nhận được ngay tức khắc để ngăn cản chứ, vì sao...." Hoàng Long dúm mảy lộ ra vẻ mặt khó hiểu tò mò hỏi.

" cái này thì....."

Mẹ kiếp, chẳng lẽ nói toẹt ra là lúc đó mình đang bận thăm du quay tay, nhất thời không để ý tới cái phong ấn của mình sao? Không được, tuyệt đối không thể để đối phương biết được, nếu không thì còn gì mặt mũi của đáng ý chí tôi cao khu rừng này nữa chứ!!

" Thôi, thôi, chuyện này bỏ sang một bên, phong ấn không bị phá cũng đã phá rồi, việc quan trọng hiện giờ đã phải nhanh chóng khắc phục hậu quả, ta trông chờ vào người đấy." Ý Chí Tôi Cao nhanh chóng chuyển đổi đề tài, không muốn nhắc lại "chuyện đã qua" của mình nữa.

“ Tuân lệnh, thuộc hạ sẽ xuất phát ngay tức khắc ạ.” Sát khí đáng sợ từ trong người Hoàng Long phát tán ra, khiến mặt đất rung chuyển dữ dội, tòa trang viên thậm chí có dấu hiệu muốn sụp đổ bất kỳ lúc nào.

Không thể tha thứ ~~!! Tuyệt đối không thể tha thứ cho kẻ dám hủy hoại cuộc sống bình yên hạnh phúc trong khu rừng này được.

Roẹt ~~~~!!

“ Bình tĩnh, hãy bình tĩnh, ta đã chia bớt một ít thần thức của mình vào trong người ngươi, ngươi có thể dựa vào đó để truy tìm hành tung của tên khốn kia. Chỉ là hãy bình tĩnh, cố gắng giảm thiểu thiệt hại trong khu rừng trong lúc giao chiến, đừng gây ảnh hưởng tới khác Nhân Thú khác, được chứ?” Nhìn thấy Hoàng Long phần nộ tột cùng, Ý Chí Tối Cao vội vã lên tiếng trấn an, không muốn hấn nổi điên. Với tính cách của đôi phương, một khi nổi điên lên sẽ hành động một cách bất chấp hậu quả. Đó không phải là điều mà Ý Chí Tối Cao muốn nhìn thấy.

Hít sâu vài hơi vào người để bình tĩnh lại, Hoàng Long cung kính nói: “ Xin ngài hãy yên tâm, thuộc hạ biết mình phải làm gì rồi ạ.”

Ý Chí Tối Cao có chút cười khóc không được. Chính vì biết rõ ngươi sẽ làm gì nên ta mới cảm thấy không an tâm nè. Nhờ vả tên đầu đất này ra tay không biết phải sai lầm không nhỉ? Thôi thôi, chỉ mong hấn nhẹ tay một chút, đừng phá hủy cả khu rừng và đám thần dân của ta là được rồi.

Roẹt một cái, Hoàng Long nhanh chóng tung người phóng ra khỏi trang viên, khẽ dùng thần thức của Ý Chí Tối Cao cảm nhận một cái, đôi mắt lóe qua tia sáng đầy sát khí, cười lạnh lắm lắm nói: “ Phát hiện ra ngươi rồi, đang di chuyển nhanh về hướng bắc khu rừng?? Hãy đợi đây, bố mày tuyệt đối không cho phép ngươi làm hại tới khu rừng Nhân Thú này.”

Cơ thể tựa như một tên bắn bắn thẳng về phía bắc khu rừng để truy đuổi “Phi Long” đang háo hức di chuyển truy sát mục tiêu của mình.

--- -----

Quay trở lại nhóm Dương Kiệt sau nửa ngày di chuyển, cuối cùng cũng đã áp sát tới đích đến. Lúc này cả hai đã đi vào địa phận của một vùng tràn đầy suối nước nóng, cộng thêm quan cảnh thiên nhiên trời phú trong khu rừng, tuyệt đối là một địa điểm du lịch tắm suối nước nóng ngay cả đất nước Nhật Bản ở thế giới của Dương Kiệt cũng không thể sánh bằng nữa là.

“ Wa ~~~!! Suối nước nóng, suối nước nóng, từ nhỏ mình đã mơ ước một ngày nào đó có cơ hội đi tắm thử suối nước bên Nhật, tiếc là nhà nghèo anh chị em đông nên mãi không có tiền, không ngờ ở thế giới này lại có cơ hội hoàn thành ước nguyện, hô hô hô hô ~~~~!!”

Không chút do dự chần chừ, trực tiếp trút bỏ hết quần áo trên, ngay cả “ tiểu Dương Kiệt” cũng treo lơ lửng trong không khí, không cần biết suối nước nóng này có nguy hiểm gì hay không, tung người nhào lộn nhảy thẳng xuống đó.

Bùm ~~~~~!!

Cái cơ thể nặng gần hai trăm kg nhảy vào hồ nước, khiến nước nóng tung bắn lên như bắn pháo hoa, hoàn toàn không thèm quan tâm tới chuyện đó, chỉ mang theo vẻ mặt hưởng thụ mãn nguyện như vừa “phê thuốc” tận hưởng cảm giác áp phê do suối nước nóng mang lại.

“ Má ơi, đúng là tắm tới đâu khỏe người tới đó, nếu như lúc này có vài chai rượu sake, tay cầm điều thuốc rít vài hơi vào người, chắc càng áp phê hơn nữa chứ chả chơi đâu.”

“ Mặt đá, phê lắm, xuống đây tắm chung với tôi nào ~~~!!” Vẫy tay mời gọi Dương Diễn xuống tắm chung với mình, đáp lại lời mời gọi đó là Dương Diễn trực tiếp quay đầu nhìn ra hướng khác, không thèm quan tâm tới anh ta cả.

Với võ hồn và tuyệt học tu luyện có thuộc tính băng hàn như Dương Diễn, tuyệt đối không có cảm hứng với những thứ có nhiệt độ cao ngất ngưỡng như thế này. Tuy không gây ảnh hưởng gì tới hắn, nhưng chủ yếu là không thích và không hứng thú mà thôi.

“ Xì, đúng là đồ ngu không biết hưởng thụ.” Nhìn thấy Dương Diễn không trả lời, Dương Kiệt chỉ bều bều môi, không thêm quan tâm tới đôi phương nữa, tiếp tục hưởng thụ cảm giác ngâm mình trong suối nước nóng của mình.

“ Đã gần tới nơi Hoàng Kim Nhân Thú Quả mọc chưa?” bước tới một đá tảng ở phía xa ngồi lên đó, giọng nói lạnh lùng không chút tình cảm vang lên hỏi.

“ Để xem.” Tử trong nhẫn càn khôn lấy ra tấm bản đồ “công nghệ cao”, tuyệt đối là sản phẩm đạt chứng chỉ chống bụi chống nước chuẩn IP 68, nên vô cùng ung dung vừa tắm vừa coi mà không sợ hư hỏng gì cả.

||||| Truyện đề cử: |||||

Dùng hai ngón tay vuốt kéo nhẹ trên bề mặt tấm bản đồ, hình ảnh trong đó lập tức được phóng to ra như đang xem hình trên điện thoại thông minh vậy. So sánh lại vị trí hiện tại và vị trí Hoàng Kim Nhân Thú Quả, còn cách không quá xa nữa rồi.

“ Từ nơi này đi tới đó còn khoảng vài dặm đường nữa, nếu di chuyển nhanh chắc khoảng hai khắc giờ là cùng.”

Dựa trên thông số trên bản đồ, lập tức có được kết quả mình cần, báo lại cho Dương Diễn nghe.

“ Vậy thì tắm mau đi rồi lên đường, đột nhiên ta có linh cảm sắp có chuyện không hay xảy ra với mình đấy.” Dương Diễn díu chặt đôi lông mày

lại, trong lòng đột nhiên thấp thỏm không yên, linh cảm mách bảo mình phải nhanh chóng rời khỏi khu rừng Nhân Thú này càng nhanh càng tốt, nếu không sẽ có đại họa ập tới đầu mình cho mà xem.

Phàm là người tu luyện, đa số đều tuyệt đối tin tưởng vào linh cảm của mình, đó là thứ thần khí đã giúp người tu luyện không ít lần thoát khỏi những cái chết đáng tiếc đấy.

“ Ôi dào, khéo lo hã, với thực lực của ta và người hiện giờ, chỉ cần mấy tên lão quái vật không chui đầu ra, chúng ta hoàn toàn có thể tung hoành ngang dọc khắp khu rừng này, còn phải sợ ai nữa chứ?? Vả lại, Hoàng Kim Nhân Thú Quả lúc này vẫn chưa hoàn toàn chín muồi, chúng ta có tới nơi sớm cũng phải đứng sang một bên chờ đợi, chẳng thà ở đây hưởng thụ một chút không phải tốt hơn sao?” Dương Kiệt chỉ tỏ vẻ dửng dưng, tiếp tục công việc ngâm suối nước nóng của mình.

Đùa à! Hiếm lắm mới có cơ hội ngâm suối nước nóng, nếu như không ngâm cho thỏa thích, quả thật uổng phí đời trai quá đi.

Nghe thấy Dương Kiệt nói thế, Dương Diễn cũng không lên tiếng hỏi thúc nữa. Vì cảm thấy đối phương nói có lý, chỉ cần không chọc giận mấy lão quái vật ngàn năm hoặc đi vào tử địa, khu rừng Nhân Thú “nhỏ bé” trong cái hầm mộ này tuyệt đối không có nguy hiểm nào đối với cả hai vào thời điểm này cả.

Nếu như là khu rừng Nhân Thú ở thế giới bên ngoài còn phải dè chừng thận trọng đôi chút, còn khu rừng Nhân Thú ở đây, cứ vô tư đi.

Kèm nén lại nỗi bất an trong lòng, ngồi sang một bên nhắm lại dưỡng sức, không quan tâm tới mọi thứ ở xung quanh nữa.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 156: Hang Động Nhân Tạo

Càng vào sâu bên trong càng xuất hiện nhiều hồ nước nóng có đủ loại màu sắc khác nhau, hơi khí bốc lên nóng rực cả người, thậm chí còn đáng sợ hơn khi bước vào phòng xông hơi đang ở nhiệt độ cao nhất vậy.

Dương Diễn khẽ dúm mày tỏ vẻ khó chịu, nhưng vẫn nhanh chân rảo bước bước theo phía sau Dương Kiệt. Cả hai nhanh chóng đi xuyên qua ma trận hồ nước nóng trong này, lọt vào trong mắt cả hai là một hang động có hình dáng giống hệt như một quả núi trọc trời sừng sững ngay trước mắt. Chính giữa chân núi có một cửa hang không quá cao lớn, đủ cho ba người đàn ông trưởng thành đi xuyên vào cùng lúc.

“ Theo định vị trên tấm bản đồ, hình như Hoàng Kim Nhân Thú Quả mọc trong cái hang động bí ẩn này đây.” Dương Kiệt vừa soi bản đồ vừa dúm mày nói.

Hèn chi không ai có thể phát hiện được vị trí Hoàng Kim Nhân Thú Quả mọc, thì ra là mọc ở nơi không dễ nổi trướng này, thậm chí còn ở trong sâu dưới lòng đất. Ngày thường có mấy ai rảnh mà đi dạo tới nơi này đâu chứ nhỉ??

“ Thế nào? Chúng ta đi vào trong chứ?” Mặc dù đã có quyết định cho dù long đàm hổ nguyền cũng phải xông vào hái Hoàng Kim Nhân Thú Quả, nhưng cũng tôn trọng hỏi ý kiến của Dương Diễn tiếng để coi hán như thế nào.

Cũng đã tới nơi rồi, tất nhiên là không thể quay đầu bỏ về rồi. Tuy trong lòng vẫn cảm thấy thấp thỏm không yên, không biết có phải là do hang động này mang tới hay không. Nhưng nhìn về mặt đây kỳ vọng của Dương Kiệt, tất nhiên là không thể bỏ rơi anh ta đi vào trong một mình rồi.

Thú thật, Hoàng Kim Nhân Thú Quả đối với Dương Diễn lúc này không hấp dẫn như đối với Dương Kiệt. Vì cho dù hiện giờ có được cũng có dám phục dụng đâu chứ.

Khẽ gật đầu đáp lại, cả hai nhanh chóng quay người đi thẳng về phía miệng hang động, tựa như cái miệng của một quái thú khổng lồ há to ra chào đón con mồi tự nhảy vào vậy.

Hít sâu một hơi vào người, Dương Kiệt trực tiếp lao thẳng vào trong hang động tối tăm như mực.

“ Á ~~~~~, mặt đá cứu ~~~~~!!” Do lao quá nhanh không kịp quan sát phía trước có gì, đột nhiên cảm thấy đôi chân như đập vào không khí, cơ thể nặng gần hai trăm kg tựa như bị hút mạnh xuống dưới, hoảng hốt xua tay múa chân gào thét kêu cứu.

Bạch ~~~~~!!

Cũng may là Dương Diễn đã kịp thời lao tới giơ tay ra chụp lấy cánh tay đang vẫy mạnh của Dương Kiệt, dùng sức một cái kéo anh ta lên trở lại, để anh ta không phải biểu diễn trò “ heo bay đại nhân giáng lâm” lần nữa.

Phù phù ~~~~~!!

“ mẹ kiếp, thằng quỷ nào chơi trò mất nét thế hả? Trong hang động mà xây cái cầu thang vòng ốc xoắn như thế này, suýt chút nữa thì có cơ hội trải nghiệm trò nhảy bungeer rồi.” Sau một hồi hít thở định thần lại, Dương Kiệt không kềm được phần nộ lên tiếng chửi.

Đúng thế, bên trong hang động không phải là một bề mặt phẳng như chúng ta thường thấy. Mà là một hang động lòng đất sâu thâm thẳm, đứng từ trên này thậm chí không thể nhìn thấy cảnh vật ở phía dưới có những gì.

Và vị trí cả hai đang đứng chính là một vách đá nhô ra giống hệt như một cầu thang cuộn tròn theo hình ốc xoắn để đi xuống dưới, chính giữa là khoảng chân không tối tăm.

“ Hê, tối tăm mịt mù, sao giống như đang đi vào chốn địa ngục thế này.” Khẽ ló đầu ra khỏi vách đá nhìn xuống phía dưới, ngoại trừ màn đêm tối tăm, không thể nhìn thấy được bất kỳ thứ gì ở phía dưới, đủ hiểu độ sâu của hang động này sâu tới mức độ nào rồi.

Nhưng đã vào tới nơi này rồi, tuyệt đối không thể quay đầu trở về.

Hít sâu một hơi vào người, quay đầu nhìn Dương Diễn một cái, cả hai cùng ngật đầu, vô cùng quả quyết nương theo vách đá thang vòng xoáy, đi thẳng xuống lòng đất.

Phục ~~~~~!!

Từ trong nhẫn càn khôn lấy ra một quả cầu thủy tinh, chân nguyên trong người truyền thẳng vào đó, quả cầu lập tức thấp sáng cả hang động, không còn tối om như lúc vừa mới bước vào nữa.

Rít ~~~~~ rít ~~~~~ rít ~~~~~!!

Ánh sáng chói mắt tựa như chọt vào ổ kiến lửa, chỉ thấy vô số con ma thú có hình dáng giống hệt những con rơi phóng to đang treo mình trên vách đá miệng không ngừng vang lên tiếng rít bất an, cắn phẫn và đầy khát máu.

“ Khoái Huyết Phiên Phúc??!!” Nhìn thấy đáng quái thú đông chi chít trên vách đá, Dương Diễm không kèm được dúi mày, miệng lẩm bẩm nói nhỏ.

“ Chỉ là lũ ma thú cấp 3 trung cấp?? không quá đáng ngại!” Sau chút giật mình ban đầu, nhưng khi nhìn rõ thực lực của lũ dơi khổng lồ, Dương Kiệt thâm thở phào nhẹ nhõm.

Tuy đông như không quá đáng ngại, đặc biệt là lúc này Dương Kiệt sở hữu nhiều tuyệt học đánh AOE, cộng thêm Dương Diễm bên cạnh trợ sức, diệt gọn chúng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Rít ~~~ rít ~~~~ rít ~~~~~!!

Những con rơi to lớn bằng nửa con bò đông hơn cả trăm con từ vách hang động tựa như trận mưa tên đáng sợ bắn xuống, lao thẳng về phía Dương Diễm và Dương Kiệt tấn công.

“ Mặt đá, để dành cho ta ~~~!!” Nhìn thấy Dương Diễm chuẩn bị vẫy múa Kỳ Lân Kiếm ra tay, Dương Kiệt vội vã lên tiếng ngăn cản.

Mẹ kiếp, điếm kinh nghiệm ngay trước mặt, tuyệt đối không thể bỏ qua.

“ Giới Vương Quyền X 4, Phì Lũ Bồ Dưa Đại Pháp, ta bỏ bỏ bỏ ~~~~~!!” Thậm chí không cần biến hình, đối đầu với đám ma thú cấp 3 trung cấp này, chỉ cần kích hoạt Giới Vương Quyền là quá đủ rồi.

Cơ thể tung người lên không trung, Huyền Thiết Chì vẫy múa một vòng trên đỉnh đầu, hàng chục hàng trăm quả chùy khí khổng lồ quét ra, bắn thẳng về phía đám dơi đang lao xuống.

Bùm ~~~ bùm ~~~ bùm ~~~~ bùm ~~~.....!!

Những con dơi khổng lồ chỉ khễ chạm vào những quả chùy khí, cơ thể lập tức bị đánh banh xác, máu thịt tung bắn tứ phía. Thế nhưng những con còn sống sót không những không chút sợ hãi, ngược lại còn kích thích tính hung hăng của chúng, liều mạng lao thẳng về phía trước xé xác con mồi ra.

“ Dính dong, bạn tiêu diệt một ma thú cấp 3 trung cấp, nhận được 500000 điểm kinh nghiệm.”

“ Dính dong, bạn tiêu diệt một ma thú cấp 3 trung cấp, nhận được 500000 điểm kinh nghiệm.”

.....

.....

Tiếng thông báo nổ kinh nghiệm nghe mới sướng tai làm sao, tựa như được chích thêm Doping, Dương Kiệt phấn khích tung người nhào lộn lên không trung, một cú Phì Lũ Lôì Đình Phi Cước đá ra, bàn chân sét dạng khí tựa như chiếc lưới khổng lồ chụp thẳng về phía đám ma thú đang liều mạng lao xuống.

Roẹt ~~~~ roẹt ~~~~~~ roẹt ~~~~~~.....!!

Lại thêm gần chục xác dơi rơi xuống, lũ dơi dường như cảm nhận được sự lợi hại của kẻ thù, cơ thể khễ chững lại với tư thế lao xuống. Nhưng đừng hiểu lầm là chúng sợ hãi bỏ chạy, chẳng qua chỉ là thay đổi chiến thuật tấn công mà thôi.

Rít ~~~~~~ rít ~~~~~~ rít ~~~~~~!!

Đám dơi đồng loạt mở to cái mỏ gớm ghiếc của mình ra, trong miệng phát ra những tiếng rít khiến người nghe phải sởn tóc gáy. Gần cả trăm con

rít lên như thế, tuyệt đối còn đáng sợ hơn gấp nhiều lần khi con người đang đứng ngay sát bên cạnh chiếc máy bay đang cất cánh hay hạ cách.

“AAAAAAAAAAAAAA ~~~!!!” Dương Kiệt đang treo người trên không trung không kèm được run bắn người lên trước những tiếng rít đáng sợ của lũ rơi, hai tay bịt chặt lấy tai, nhưng vẫn không thể thoát khỏi ảnh hưởng bởi sóng âm đáng sợ do chúng tạo ra, đầu như bị hàng trăm hàng ngàn cây kim chọt thẳng vào, đau đớn tới tận linh hồn.

Rít ~~~ rít ~~~ rít ~~~~~.....!!

Lũ rơi tỏ ra phấn khích khi nhìn thấy con mồi dính chiêu của mình, cơ thể tựa như tên bắn lao thẳng về mục tiêu, tựa như muốn xuyên thủng cơ thể của con mồi vậy.

"Vỗ hồn, hiện ~~~~~!!!" Nhìn thấy đám Dơi lao xuống với tốc độ như tên bắn, Dương Kiệt không kèm được biến sắc mặt cắn chặt răng kích hoạt vỗ hồn của mình.

Huyền Vũ lập tức xuất hiện trên đỉnh đầu và nhập vào cơ thể. Để cho an toàn, còn kích hoạt luôn cả Phi Lũ Mỡ Bụng Hộ Thể chắn ngay trước mặt.

pằng ~~~ pằng ~~~ pằng ~~~~~!!

hàng trăm con rơi tựa như những con thêu thân lao vào lửa, bắt chấp tất cả ụp thẳng vào màn chắn như cái mỡ bụng ngay trước mặt Dương Kiệt. Dương Kiệt có cảm giác như cơ thể như bị chiếc xe lửa đang lao tới với tốc độ cực nhanh tông thẳng vào người, xương cốt đau nhức tột cùng, miệng cảm thấy ngọt tanh, một vũng máu màu đỏ từ từ trong miệng phun bắn ra, cả cơ thể nặng gần cả ngàn kg (hiệu ứng vỗ hồn) tựa như không có chút sức nặng nào nữa, bị tông bay về phía sau, cơ thể đập thẳng vào vách tường, tựa như bị khảm thẳng vào trong đó vậy.

“ Hàn Băng Kiếm .....” “ Khoan, khoan đã mặt đá, cứ để chúng cho ta ~~~~!!” Dương Diễm này giờ vẫn đang sang một bên quan chiến, sẵn sàng ra tay nếu như Dương Kiệt bị đánh bay lập tức định ra tay giúp đỡ, nhưng nhanh chóng bị Dương Kiệt lên tiếng ngăn cản.

“ Mẹ kiếp, không ngờ chút sơ suất mà bị dính chiêu của lũ súc sinh đó.”

nhỏ bã nước bọt kèm máu tươi xuống đất, ánh mắt đầy căm phẫn nhìn chằm chằm vào đám dơi đã bay ngược trở lại trên không trung, chúng đang chuẩn bị tư thế lao xuống tấn công con mồi thêm lần nữa.

Đai lưng biến hình xuất hiện trong tay bỏ thẳng vào vị trí đan điền, tay phải nắm chặt lock seed trái xoài giờ ra phía trước, ngón cái ấn thẳng vào nút công tác mở khóa.

“ Biến hình ~~~~~!!!”

“Mango slash ~~~~~!!!”

Không có thời gian để tạo dáng như ngày thường, dùng tay nắm chặt cán kiếm chẻ mặt ba nhát, cơ thể xoay chuyển tại chỗ ba trăm sáu chục độ với tư thế ném tạ, vô số trái xoài khí quét ra, tấn công về phía đám dơi đang hung hăng tiếp tục lao xuống như muốn xé xác con mồi ở trước mặt ra vậy.

Bùm ~~~ bùm ~~~ bùm ~~~~~!!

Với thực lực của một ngụy tông sư tầng thứ 6, sóng âm gì đó của lũ dơi chỉ còn là trò cười, không bị ảnh hưởng trong lúc tấn công, số phận của lũ dơi đã được an bài rồi đây.

“ Dính dong, bạn đã đạt đủ kinh nghiệm để thăng cấp, xin chúc mừng.”

Máu thịt không ngừng tung bắn rơi rải tứ phía, đợi tới khi con dơi quái cuối cùng tử nạn, một luồng sáng màu trắng từ trên đỉnh đầu chụp thẳng xuống người Dương Kiệt.

“ Haha, đúng là không có gì sướng bằng cảm giác thăng cấp, đã ~~~~!!” Dương Kiệt phấn khích kêu thét lên sau khi thăng cấp. Lúc này đã là một chân nguyên tầng thứ 7, thuộc dạng chân nguyên cao cấp rồi đấy.

Thoát khỏi trạng thái biến hình ngồi ngã mông trên mặt đất, trên môi lộ ra nụ cười đắc chí. Dương Diễn có chút ngưỡng mộ với cách tu luyện của Dương Kiệt, chỉ cần đủ số lượng quái cho anh ta giết, có thể thăng cấp không giới hạn, quả thật là ly kỳ quá đi.

Giải quyết đám quái vật xong, cả hai nhanh chân tiếp tục hành trình đi thẳng xuống dưới hang động sâu.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 157: Chiến "Phi Long"

Vù ~~~~~!!

“ Hai con chuột nhắt đang trốn trong cái hang động này??” Một bóng người cao to khổng lồ tựa như một ngôi sao băng từ trên trời giáng xuống, đáp xuống xuất hiện ngay trước hang động mà Dương Kiệt và Dương Diễm đang đi sâu xuống. Đôi mắt hình tam giác lóe qua tia sáng dị thường, lắm bả nói nhỏ một câu.

Bóng người này không ai khác chính là kẻ đang truy sát cả hai, Phi Long, à không đúng, lúc này phải nói là mặt tà ác của Ý Chí Tối Cao mới đúng.

Chỉ thấy trên tay đang cầm một vật thể dính đầy dịch máu màu xanh lam có hình dáng giống hệt như một trái tim, trái tim đó vẫn còn đang đập thành thịch liên hồi, đưa lên gần sát miệng đưa chiếc lưỡi màu tím ra liếm sạch những dịch máu trên bề mặt, sau đó bỏ hẳn vào trong miệng nhai ngấu nghiến.

Đó chính là trái tim của một nhân thú xấu số mà hắn bắt gặp trên đường di chuyển tới nơi này. Tất nhiên tên nhân thú xấu số kia không phải là nạn nhân đầu tiên, cũng tuyệt đối không phải là nạn nhân cuối cùng, nếu như hắn tiếp tục tồn tại trên khu rừng này nữa.

“ Nhột ~~~ nhột ~~~, ực ~~~!! Món khai vị đã thưởng thức xong, đã tới lúc vào món chính rồi đây.” Dùng chiếc lưỡi dính đầy nước bọt pha lẫn

với máu xanh liếm liếm môi, “Phi Long” lộ ra vẻ phấn khích chuẩn bị đi thẳng vào trong hang động.

“ ủa, Đó là .....” “Phi Long” đang bước đi đột nhiên ngưng bước, cúi mày quay đầu nhìn chằm chằm vào phía xa, miệng lầm bầm nói nhỏ: “Đang có một luồng khí cực kỳ đáng sợ đang di chuyển về hướng này với tốc độ cực nhanh. Nếu không làm thì ....”

“ Chính là thằng nhóc mà tên mặt thiện đã lựa chọn sao?? Rắc rối to rồi, với cái cơ thể hiện giờ, tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn. Bất cẩn quá, lẽ ra vừa cướp xong cái cơ thể này phải kèm nén khí trong cơ thể để tránh mặt tên mặt thiện, thế mà...” “Phi Long” lộ ra vẻ khó coi.

“ Không được, phải đánh nhanh rút gọn mới được, tranh thủ tên khốn đó còn chưa kịp tới đây, cướp lấy cái cơ thể hoàn hảo kia, sau đó nhanh chân bỏ trốn, ngay cả tên mặt thiện cũng đừng hòng tìm được hành tung của ta.” Không chút do dự chân chừa, nhanh chóng tung người lao thẳng vào trong hang động.

Trong lúc “Phi Long” đang lao thẳng xuống hang động để truy sát cả hai. Dương Kiệt và Dương Diễn tốn gần nửa canh giờ, cuối cùng cũng đã đi được xuống dưới đáy hang động.

“ Phì phò, phì phò ~~~!! Cuối cùng cũng đã đi hết cái cầu thang chết tiệt này rồi. Móa, sâu gì mà sâu thế không biết.”

“ Nhìn kia ~~!!” trong lúc Dương Kiệt đang không ngừng nguyên rủa cái cầu thang chết tiệt kia, đột nhiên nghe thấy tiếng nói đầy phấn khích của Dương Diễn vang lên.

“Hoàng Kim Nhân Thù Quả ~~~!!” Quay đầu lại nhìn về hướng Dương Diễn giơ tay chỉ dẫn, Dương Kiệt cũng phấn khích kêu thét lên khi phát hiện vật thể mà mình hằng ao ước nằm sừng sững trong một "căn phòng" nằm tuốt tận phía xa bên trong.

Chỉ thấy một cây đại thụ toàn thân phát ra tia sáng bảy màu, có thể nhìn thấy chín trái quả hình dáng giống hệt như quả táo bằng vàng treo lơ lửng trên cành cây đại thụ đó, tựa như chín chiếc bóng đèn công suất cực đại, không ngừng nhấp nháy ánh sáng màu ánh kim thấp sáng cả hang động tối tăm dưới này.

Tuy từ vị trí cả hai đang đứng đi tới "căn phòng" kia cũng gần cả cây số, nhưng với thị lực của một kẻ mạnh chân nguyên, hoàn toàn không làm khó được cả hai để có thể nhìn rõ từng chi tiết trên cây hoàng kim đó.

“Khoan đã ~~~!!” Nhìn thấy Dương Kiệt phấn khích định chạy thẳng về phía "căn phòng" để hái, Dương Diễn lập tức lên tiếng ngăn cản.

“Đúng, đúng, không nên hấp tấp vội vàng, chúng vẫn chưa chín muồi, nếu hái lúc này sẽ giảm đi chất lượng của nó.” Dương Kiệt nhanh chóng bình tĩnh lại, mang theo vẻ mặt thích thú ngấm nhìn chín trái Hoàng Kim Nhân Thù Quả trên cành cây ở phía xa, càng ngắm càng khoái, xuýt xoa khen ngợi không ngớt.

âm ~~~~~!!!

“Hahahaha, thì ra hai con chuột nhắt trốn ở nơi này, cuối cùng thì bọn tọạ cũng đã tìm ra các ngươi rồi nhé ~~~~!!!” Trong lúc cả hai đang rảo nước ngấm nhìn chờ đợi Hoàng Kim Nhân Thù Quả chín muồi, đột nhiên cảm nhận thấy một luồng khí đáng sợ và giọng nói vừa xa lạ vừa quen thuộc vang lên, cả hai giật mình hoảng hốt quay đầu lại nhìn về phía giọng nói vừa vang lên.

“ Là, là, tên khốn Phi Long ~~~~~!!!” Vừa khó tin vừa bất ngờ khi phát hiện bóng dáng “quen thuộc “ với đôi cánh khổng lồ đặc trưng xuất hiện ngay trước mặt, Dương Kiệt và Dương Diễn đưa mắt nhìn nhau một cái, lộ ra vẻ khó hiểu.

Tên khốn này chán sống hay sao mà còn dám vác mặt tới đây??

Cả hai vẫn chưa biết lúc này Phi Long không còn là Phi Long trước kia nữa.

“ Thế nào? Mới cách nay không bao lâu cong đuôi bỏ chạy, giờ còn dám xuất hiện ngay trước mặt anh, bộ chán sống thật rồi hả?” Nhìn thấy Phi Long mang theo ánh mắt thèm khát nhìn chằm chằm vào Dương Diễn ở bên cạnh mình, sau đó lại đưa mắt nhìn về phía cây hoàng kim ở phía xa, lộ ra vẻ mặt "thì ra là thế", Dương Kiệt miệng cười lạnh chế giễu nói.

.....

.....

Nhìn thấy Phi Long vẫn phát lời nói của mình, ánh mắt chỉ dán chặt vào người Dương Diễn, Dương Kiệt tỏ ra phần nộ tốt cùng.

Mẹ kiếp, chỉ là một tên nguỵ tông sư tầng thứ 6 quèn mà dám phát lời anh mày sao? Được, lần này để bố mày trực tiếp dạy cho mày một bài học nhớ đời.

Dương Kiệt vừa thăng cấp thành chân nguyên tầng thứ 7, cộng thêm đại lung biến hình và Giới Vương Quyền X5, tuyệt đối có thể đánh đối phương tới nổi ba mẹ cũng không nhận ra.

Cảm nhận khí thế trong người đối phương, vẫn dậm chân tại chỗ không chút thay đổi gì cả. Cũng không biết là đầu hấn có bị cái gì kẹp qua không

mà dám đâm đầu vào chỗ chết thế này.

“ Biến hình ~~~~~!!!”

“ Xin hân hạnh được giới thiệu với quý vị, siêu nhân bịt mắt, Phì Lũ Mango Đại Nhân giáng lâm ~~~~~!!!” Dương Kiệt nhanh chóng biến hình thành siêu nhân bịt mắt, không ngừng tạo ra những tư thế “ khó đỡ” trước mặt mọi người, để chứng tỏ sự tồn tại của mình.

“Phi Long” thu lại ánh mắt của mình, mang theo vẻ mặt cười mà không giống cười nhìn về phía Dương Kiệt: “ Hừ, trò trẻ con.”

“ AAAA, Mi dám coi thường ta, ta sẽ đập cho mi một trận thành đầu heo để xoa dịu cho sự tổn thương tâm hồn mà ta phải hứng chịu, Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, chết này ~~~~~!!!” Nhìn thấy tên phé vật dám coi thường mình, tuyệt đối không thể nhịn nổi, Dương Kiệt tung người lên không trung, cây chùy trái xoài vẩy múa trên đỉnh đầu rồi bỏ mạnh xuống, hằng chục hằng trăm quả chùy khí hình trái xoài bỏ ra, bắn thẳng về phía mục tiêu ở phía dưới.

Đôi diện những quả chùy khí chỉ chít đang bắn tới, “Phi Long” vẫn tỏ vẻ dửng dưng, thậm chí trên môi đã lộ ra nụ cười chế giễu.

Chỉ thấy tay phải của hắn giơ ra phía trước, tạo thành chướng án thẳng về phía những quả chùy khí ở trước mặt.

Uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~~!!

Những quả chùy khí đang bay giữa chừng đột nhiên bị vỡ tan trong không khí, Dương Kiệt giật mình hoảng hốt, cảm nhận thấy một cơn gió lốc có uy lực không thua kém gì so với một chiêu tuyệt học Huyền Giới cao cấp ập thẳng tới trước mặt.

“ Không, không thể nào ~~~~~!!” “ Chiêu xuất thành kỹ ~~!! Cẩn thận, đối phương đã là một tông sư chân chính ~~~~~!!”

Rầm ~~~~~!!!

Hứng trọn cơn gió lốc vô hình vào người, Dương Kiệt trực tiếp bị đánh bay ra xa.

Vì sao?? Vì sao mỗi lần thắng cấp xong tưởng rằng mình đã thiên hạ vô địch, dễ dàng hành hạ kẻ thù, ai ngờ mới tưởng gặp phải kẻ thối, thế mà còn chưa kịp bùng nổ, đã bị đối phương đánh cho ba mẹ cũng không nhận ra ~~~!! Thiên Đạo, tác giả, chẳng lẽ hai người hận tôi tới mức độ đó sao??

Dương Kiệt đau lòng vô cùng, có chút muốn đâm đầu vào tường chết quách đi cho rồi. Bị đánh đau chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng nhất là nỗi đau tâm hồn, không gì có thể diễn tả được.

“ Người không phải Phi Long??!!” Dương Diễn dúi mày nhìn chăm chăm vào “ Phi Long” ở trước mặt, vô cùng khẳng định nói.

Một khi đã bỏ lỡ cơ hội trở thành tông sư chân chính, cho dù sau này có cố gắng tới cỡ nào, cũng không thể trở thành một tông sư chân chính được, mãi mãi chỉ có thể là một ngụy tông sư mà thôi. Đó là quy luật bất biến ở đại lục Huyền Thiên này, từ xưa tới giờ chưa ai có thể phá bỏ lời nguyên đó được. Nên vô cùng hiển nhiên người đang đứng trước mặt tuyệt đối không phải là “ Phi Long”.

Có người phá được lời nguyên đó hay không thì không biết, nhưng tuyệt đối không phải tên Phi Long trước kia có thể làm được điều đó.

“ Chính xác, nhưng không có thưởng!! à không đúng, có một phần thưởng đặc biệt dành riêng cho người mới đúng, khả khả khả ~~~~!!” Càng ngắm nhìn cơ thể của Dương Diễn càng cảm thấy phấn khích và thích thú,

nhưng trước hết, phải đánh cho đối phương không còn sức phản kháng trước đã, tới lúc đó cái cơ thể hoàn mỹ đó sẽ thuộc về mình.

“ Võ hồn hiện ~~~~!!” Băng Kỳ Lân xuất hiện ngay đỉnh đầu Dương Diễn, sau đó nhanh chóng nhập vào cơ thể của hắn, thực lực lập tức gia tăng lên thành một ngụm tông sư tầng thứ 9. Nhưng với thực lực đó, đối diện với một tông sư chân chính tầng thứ 6, tuyệt đối không phải đối thủ.

Nhưng tuyệt đối không thể khoanh tay chờ chết, chỉ còn cách liều mình chiến đấu mà thôi.

“ Tốt, tốt, đó là của ta, tất cả đều thuộc về ta ~~~~!!!” Nhìn thấy võ hồn cấp 9 của đối phương, “ Phi Long” cười lên một cách điên cuồng, ánh mắt đầy thèm khát rực sáng liên hồi, tay tạo thành chưởng từ trên vỗ mạnh xuống.

Một bàn tay khí màu đỏ tím mang đầy tà khí xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của Dương Diễn, tựa như quả núi khổng lồ đè thẳng xuống mục tiêu ở phía dưới.

“ Hàn Băng Kiếm Pháp, kiếm khí liên hoàn, chém ~~~~~!!” Kỳ Lân kiếm từ dưới quét lên thành đường vòng cung, vô số đường kiếm khí sắc nhọn chém thẳng vào bàn tay khí đang ập xuống trên đỉnh đầu.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~.....!!

Những luồng kiếm khí chém ra chỉ khẽ chạm nhẹ lên bề mặt bàn tay khí, lập tức bị vỡ tan trong không khí, thậm chí không thể khiến bàn tay khí đó dừng lại được giây phút nào cả, và nó cứ thế chụp thẳng xuống với tốc độ và uy lực kinh hoàng.

Tông sư chân chính, một cử chỉ, một đòn đánh tầm thường đều có uy lực tương đương với tuyệt học Huyền Giới cao cấp, “Phi Long” chỉ khẽ vẫy tay

vỗ mạnh xuống, thậm chí không phải là một tuyệt học thần thông gì cả, thế mà ngay cả Hàn Băng Kiếm Pháp của Dương Diễn cũng phải chịu thua.

“ Không hay ~~~!! Tuyệt học thần thông, Băng Lĩnh Hàn Sương Thức, Phong ~~~~~!!!” Vô hồn Băng Kỳ Lĩnh xuất hiện ngay trên đỉnh đầu, nó ngẩng cao đầu mở to miệng ra gào lớn một tiếng, sương khí màu xanh lam từ trong miệng phun bắn ra, không chỉ bàn tay khí, ngay cả “Phi Long” ở phía xa cũng bị dính đòn, toàn thân bao phủ bởi lớp sương khí giá lạnh.

“ Trảm ~~~~~!!!” Nhìn thấy bàn tay khí bị đóng băng ngưng hãm trên không trung, vô cùng quả quyết vùng Kỳ Lĩnh Kiếm chém thẳng về phía đó.

Crack ~~~ crack ~~~ crack ~~~~~!!

Bàn tay khí bị đóng băng lập tức bị chém vỡ tan thành hàng trăm hàng ngàn mảnh rơi rải xuống mặt đất, hình thành vô số vũng nước lạnh ngắt, sau đó nhanh chóng bị mặt đất hấp thụ hết vào trong, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

“ Khá lắm, mặt .....” crack ~~~ crack ~~~ crack ~~~~~!!

“ Không hay, tránh ra mau ~~~~~!!!” Dương Kiệt từ dưới đất bò dậy còn chưa kịp vui mừng lên tiếng khen ngợi, lập tức biến sắc khi phát hiện cơ thể khổng lồ của “Phi Long” sau khi bị đóng băng, bề mặt nhanh chóng xuất hiện vô số vết nứt chi chít, chỉ trong nháy mắt vỡ tung ra, hình thành trận mưa băng phiến bắn thẳng về phía cả hai.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 158: Hoàn Toàn Không Phải Đối Thủ

Bíng ~ bíng ~ bíng ~~~~~.....!!

Mảnh vụn băng phiến tựa như trận mưa tên ập thẳng về phía Dương Kiệt và Dương Diễn, cả hai chỉ còn cách vận hành chân nguyên trong cơ thể hình thành lớp lá chắn phòng hộ, hứng trọn trận mưa băng phiến vào người.

Pằng ~~~! pằng ~~~~~!!

Lớp chân khí phòng ngự chỉ chống đỡ được vài giây đã bị đánh tan trong không khí, vô số băng phiến ghim thẳng vào người cả hai, trên cơ thể không ngừng xuất hiện đóm lửa tựa như đang cột pháo nổ trên người và châm lửa lên vậy.

“ Hahaha, có chút thực lực, nhưng vẫn chưa đủ ~~~!!!” Cả hai bị đẩy bay ra phía sau, sắc mặt khó coi khi nghe thấy giọng nói đầy gian tà của kẻ thù vang lên.

Chỉ thấy “Phi Long” hoàn toàn nguyên vẹn không chút thương tích sừng sững xuất hiện ngay trước mặt, trong lòng cả hai lập tức trầm xuống.

Rắc rối to rồi ~~~!!

“ Mặc dù muốn xem xem cơ thể hoàn hảo của ngươi còn thứ gì khiến ta kinh ngạc, nhưng thời gian không cho phép, cho nên ~~~!!!” bàn tay phải giơ lên, tay tạo thành thế chào, chụp thẳng về phía cả hai.

“ Phi Long Kim Chảo Thủ ~~~~~!!”

Tuyệt học của Phi Long do đích thân “Phi Long” thi triển ra, uy lực tuyệt đối là kinh thiên động địa. Một đôi chảo hoàng kim khổng lồ của loài thần lằn xuất hiện, tựa như chiếc lưới khổng lồ chụp thẳng vào người của cả hai.

“ Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bỏ bỏ bỏ ~~~~~!!!” Tay cầm cán kiếm chẻ mạnh ba nhát, Dương Kiệt tựa như được buff thêm sức mạnh vô hạn, cây chùy trái xoài vẩy múa liên hồi, không ngừng quét ra vô số chùy khí đáng sợ bắn thẳng về phía đôi chảo khổng lồ trên đỉnh đầu.

“ Kiếm thế mở ~~~~!! Hàn Băng Kiếm Pháp, Băng Tinh Thâu Thiên ~~~~~!!” Một khí thế sắc lạnh như lưỡi kiếm từ trên người Dương Diễm phát tán ra, tất cả những mục tiêu nằm trong phạm vi mà hắn nhắm tới đều cảm thấy áp lực nặng nề khó thở. Hai tay nắm chặt cán kiếm chĩa thẳng lên trời, trên không xuất hiện bảy nhánh băng tinh khổng lồ kết hợp lại hình thành một tác phẩm nghệ thuật như đóa hoa băng khổng lồ, ghim thẳng xuống đôi chảo khí hoàng kim của “Phi Long”.

Một trên một dưới, kết hợp tấn công thẳng vào đòn đánh của đôi phương.

“ Kiếm thế ~~~!! Haha, không ngờ ngươi lĩnh ngộ được cả kiếm thế, ta càng lúc càng thích thú cái cơ thể hoàn hảo của ngươi rồi đấy ~~~~!!!” tuy có chút bất ngờ trước khí thế đáng sợ do Dương Diễm phát tán ra, khiến chân nguyên trong người đảo lộn hắn lên, cơ thể bị đình trệ trong đôi chút, nhưng nhanh chóng được “Phi Long” kèm chế lại, hắn không những không tỏ ra hoang mang sợ hãi, ngược lại còn phấn khích vô cùng, ánh mắt khi nhìn vào Dương Diễm càng rực sáng hơn gấp bội.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~~ .....!!

Ba đòn đánh va đập vào nhau, vang động cả hang động, thậm chí vách đá hai bên đã run chuyển liên hồi, tựa như có thể sụp đổ bất kỳ lúc nào.

Dương Kiệt và Dương Diễn bị đẩy lùi ra xa, nhưng rốt cuộc cũng đã có thể hóa giải đòn tấn công của đối phương, ba đòn đánh bị tan vỡ ra trong không khí.

Roẹt ~~~~~!!!

Cả hai còn chưa kịp định thần, “Phi Long” đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt Dương Kiệt, cơ thể xoay chuyển ba trăm sáu chục độ trên không trung, một cú toàn phong cước đá thẳng vào đầu đối phương.

Pằng ~~~~~! AAAAA ~~~~~!!!

Dương Kiệt kêu thét lên như con heo bị chọc tiết, đầu hứng trọn cú đá thôi sơn vào, cổ gằn như bị treo hẳn sang một bên, cơ thể bị đá bay vào vách đá ở phía xa.

Vẫn chưa kết thúc!!

Dưới ánh mắt khó tin của Dương Diễn, bàn tay đầy móng vuốt sắc nhọn chọc thẳng vào vùng tim của hắn, bàn tay nắm chặt một vật thể giống hệt như trái tim vẫn còn đang đập thình thịch liên hồi rút hẳn ra khỏi lồng ngực, máu tươi màu xanh lam phun bắn ra như vòi sen đang mở công suất cực đại, nhuộm đầy cả cơ thể.

Bồi thêm một cú đâm đâm bay Dương Diễn ra xa, đưa trái tim đầy máu của đối phương bỏ lên miệng liếm nhẹ vài miếng, sắc mặt đầy vẻ hưởng thụ phần khích.

Dương Diễn đôi mắt giương to ra hết cỡ nhìn chăm chăm lên đỉnh trần hang động, hơi thở dồn dập gấp rút, toàn thân co giật liên hồi.

Nếu như là người bình thường, trái tim bị móc ra như vậy sẽ chết ngay tức khắc, nhưng đối với một kẻ mạnh chân nguyên, đặc biệt là hoàng kim nhân thú, vẫn chưa thể thiệt mạng được. Nhưng nếu không chữa trị kịp thời, cái chết cũng không còn quá xa nữa rồi.

“Phi Long” tất nhiên là biết rõ điều đó, nên mục đích chính chỉ là khiến Dương Diễm mất hết sức phản kháng, để dễ bề cướp lấy cơ thể của hắn, sau khi cướp được cơ thể, một trái nhân thú quả là có thể giải quyết vấn đề thôi mà.

“Mặt đá ~~~~~!!” Nhìn thấy Dương Diễm lâm nguy, Dương Kiệt không còn tâm trí quan tâm tới vết thương của bản thân nữa, mang theo cái đầu treo sang một bên nhanh chóng nhào tới bên cạnh đối phương, từ trong Càn Khôn Tháp lấy ra một cái lockseed, không cần hỏi ý kiến của đối phương trực tiếp nhét thẳng vào miệng hắn.

Lock Seed vừa bỏ vào miệng, lập tức bị kẹt lại ở cổ họng của Dương Diễm do lúc này hắn đã thở ra nhiều hít vào ít, hoàn toàn không đủ sức để nhai hay nuốt bất kỳ thứ gì nữa.

“Nuốt này, nuốt đi đồ ngốc ~~~~~!!” bốp bốp bốp bốp ~~~~~!! Nhìn thấy Dương Diễm không thể tự nuốt, Dương Kiệt nhanh chóng đỡ người hắn lên, thử làm theo cách chữa nghẹn của dân gian, không ngừng vỗ mạnh vào lưng hắn, hy vọng hắn có thể nuốt trái Lock Seed vào trong.

“Ặc Ặc ~~~~~!! Phì phò, phì phò ~~~~~!!!” hành động cứu chữa không hoàn toàn vô tác dụng, ít nhất là Dương Diễm đã cố thể nuốt trọn lock seed vào người. Ngay lập tức, mắt thường có thể nhìn thấy vết thương đáng sợ ở vị trí phần tim đang lành lại với tốc độ chóng mặt, chỉ trong chốc lát đã hồi phục lại như xưa, tựa như chưa từng bị chấn thương qua vậy. Bản thân Dương Kiệt cũng đưa tay nắm chặt đầu bẻ mạnh một cái để điều chỉnh lại

cái cổ của mình, miệng làm đỏ khiến anh ta kêu thét lên vì đau khổ, nhưng rốt cuộc cái cổ cũng thẳng lại như xưa.

“Thú vị đây ~~~!!!” “Phi Long” vừa thưởng thức “trái tim” của Dương Diễn vừa tỏ ra tò mò thích thú với trái lock seed mà Dương Kiệt đã nhét vào miệng đối phương.

Phải biết rằng nhân thú quả sau khi hái xuống, nếu không phục dụng ngay tức khắc, lực thuốc sẽ càng ngày càng tan biến dần đi, quá một khắc giờ sẽ không còn tác dụng chữa trị nữa. Nên lúc này nhìn thấy Dương Kiệt có phương pháp biến nhân thú quả thành lock seed để dành một thời gian dài mà không biến chất, tuyệt đối là một bí mật động trời đối với bất kỳ nhân thú nào.

Vì cho dù là trong khu rừng nhân thú, nhưng không phải chỗ nào cũng có nhân thú quả mọc, nếu xui xui giao chiến ngay chỗ không có nhân thú quả, bị đánh thành tàn phế, tuyệt đối là một cơn ác mộng. Nhưng nếu như có phương pháp duy trì lực thuốc của nhân thú quả như của Dương Kiệt hiện giờ, tuyệt đối là một lợi thế đáng sợ nếu giao chiến với kẻ thù.

Khi đánh không lại bị trọng thương, chỉ cần từ trong nhẫn càn khôn rút lock seed ra nhai vào, sẽ lập tức hồi phục ngay tức khắc, giao chiến một cách không ngừng nghỉ, còn đối phương không thể làm được điều đó, không phải là một lợi thế áp đảo đáng sợ sao?

“Phi Long” đã thay đổi quyết định, quyết định sau khi cướp được cơ thể của Dương Diễn, sẽ không trảm sát Dương Kiệt, mà phải bắt sống anh ta, biến anh ta thành nguồn cung nhân thú quả vĩnh cửu cho bản thân.

Nhột nhột ~~~~~!!

Ném trái tim vào trong miệng nhai ngấu nghiến xong, ực mạnh một tiếng đầy sảng khoái. Cơ thể một lần nữa biến mất trong tầm mắt cả hai, chỉ trong tích tắc xuất hiện chính giữa, tay phải tạo thành cú đâm đâm về phía Dương Kiệt, đồng thời chân phải tung ra cùng lúc đá thẳng về phía người còn lại.

Cả hai chỉ kịp hai tay bắt chéo lại trước ngực, trực tiếp hứng trọn đòn đánh của đối phương vào người, có cảm giác như bị một chiếc xe tải hạng nặng tông thẳng vào, ruột gan đảo lộn, máu từ tong miệng phun bắn ra, sắc mặt tái nhợt.

“ Tuyệt học thần thông, cuồng phong loạn vũ ~~~~~!!” Đôi cánh khổng lồ quét mạnh liên hồi, hình thành vô số cơn gió lốc có hình dáng tựa như lưỡi liềm cắt thẳng về phía đối thủ của mình.

Keng ~~~ keng ~~~ keng ~~~ .....!!

“ AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!”

Tiếng kêu thét đầy đau khổ của cả hai vang lên liên miên không dứt, những cơn gió lốc lưỡi liềm sắc nhọn chém thẳng vào cơ thể, trên người Dương Diễn lập tức hình thành nhiều vết chém sâu nặng, thậm chí có thể nhìn thấy rõ xương trắng bên trong. Còn bộ giáp trên người Dương Kiệt, đã gần như bị nứt lìa ra khỏi cơ thể, thê thảm vô cùng.

Hoàn toàn không phải đối thủ ~~~~!!

“ Chẳng lẽ phải chết tại nơi này.” Dương Kiệt nằm trên mặt đất hít thở dồn dập, ánh mắt đầy bất cam nhìn chằm chằm vào “Phi Long” đang từng bước từng bước thanh nhiên bước thẳng về phía mình.

“ Kết thúc thôi ~~~~!!!” Tay tạo thành chảo chụp thẳng vào đầu Dương Kiệt, mục đích là đánh ngất anh ta trước đã, đề phòng anh ta cứ tiếp tục lấy

nhân thú quả ra cho Dương Diễm phục dụng, nếu thế thì biết khi nào mới kết thúc cuộc chiến vô nghĩa này đây. Ngoài ra, trong quá trình cướp thân thể của Dương Diễm, tuyệt đối không được để bên ngoài tác động vào gây ảnh hưởng tới mình, nếu không thì không chỉ cơ thể của đối phương bị ảnh hưởng, gây cả bản thân cũng sẽ xuất hiện tác dụng phụ không mong muốn.

“ Không ~~~~!! Bỏ mày tuyệt đối không chịu thua dễ dàng như thế này được, AAAAAAAAAA ~~~~!!” Dương Kiệt dốc hết toàn bộ sức lực bú sữa của mình từ dưới đất vung dậy, tay tạo thành cú đấm, một cú Phi Lũ Bạo Liệt Quyền đấm thẳng về phía “ Phi Long”.

Nhìn thấy cú đấm khí do Dương Kiệt đánh tới, “Phi Long” lập tức biến sắc. Thân thức trước kia ẩn nấp trong cơ thể của Phi Long thứ thật, tất nhiên là nhìn rõ quá trình Tử Kỳ Lân từng bị cú đánh có hiệu ứng kỳ dị này khuấy phục, nếu như không phải cuối cùng Phi Long phản bội, cướp lấy đại lưng của Dương Kiệt, e rằng Tử Kỳ Lân đã tử nạn dưới tay đối phương rồi, cần gì phải chờ tới lúc Dương Diễm tới cứu viện nữa chứ.

Biết rõ điều đó, nên “Phi Long” không bao giờ ngu xuẩn để bản thân bị dính chiêu, lập tức tung người nhảy sang một bên né tránh, thế nhưng...

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 159: Đầu Hàng!!

“Phi Long” vừa định nhảy sang một bên né tránh, đột nhiên cảm thấy một áp lực đáng sợ đè thẳng vào người, khiến cơ thể bị chững lại không thể nhúc nhích.

Chính là kiếm thế của Dương Diễn.

Sau khi hai cùng hợp tác giao chiến biết bao lần, đã hình thành được ý thức phối hợp tác chiến một cách hiệu quả, vừa nhìn thấy Dương Kiệt tung chiêu, lập tức hiểu rõ bản thân cần phải làm gì, không chút do dự phóng thích kiếm thế của mình ra chụp thẳng vào người kẻ thù, không cho đối phương né tránh đòn tấn công của đồng đội.

“AAAAAA, khôn khiếp, biến ~~~~~!!!” “Phi Long” chỉ khẽ run người một cái, kiếm thế đang chụp thẳng trên người lập tức bị vỡ tan ra, cơ thể có thể động đậy như xưa. Tuy chỉ cảm chân được hấn khoảng 2 giây đồng hồ, nhưng cũng đã quá đủ rồi, cú đâm khí của Dương Kiệt đã tới ngay trước mặt, không còn đủ thời gian để hấn tung người né tránh nữa.

Không còn cách nào khác, “Phi Long” chỉ còn có thể vung bàn tay phải của mình, trực tiếp chụp thẳng vào cú đâm khí đã gần như chạm thẳng vào ngực mình.

Uỳnh ~~~~~!!

Dưới ánh mắt kỳ vọng của Dương Kiệt và Dương Diễn, vẻ mặt khó coi của “Phi Long”, cơ thể của hắn vẫn sừng sững đứng yên tại chỗ, không hề

có dấu hiệu bị đẩy lùi hay té ngã gì cả.

.....

.....

.....

Dương Kiệt lúc này đã khóc không thành tiếng.

Mẹ kiếp, không ngờ lại xui tận mạng như thế này, hiệu ứng tuyệt học không kích hoạt ~~~~!!

“ Hahaha ~~~~, tưởng gì, thì ra chỉ là trò rung cây nhát khi thôi sao??”
Quan sát toàn thân trên dưới bản thân một hồi, không phát hiện bất kỳ điều gì bất thường, “Phi Long” cười nói chế giễu nói.

“ Chết này ~~~~~!!”

Pằng ~~~~~!! AAAAAAAAAAAAA~::~!!

Hứng trọn cú đâm ngàn cân vào ngực, Dương Kiệt trực tiếp bị đánh bay ra xa, bề mặt trước ngực bộ giáp thêm lần nữa xuất hiện nhiều vết nứt chi chít, có thể vỡ ra bất kỳ lúc nào.

Cũng may là mỗi lần biến hình sẽ xuất hiện một bộ giáp hoàn toàn mới, nếu không cộng thêm lần này chắc lúc này trên người anh ta không còn một mảnh giáp che thân nữa rồi.

Lạch cạch ~~ lạch cạch ~~~~~!!

Dương Kiệt sắc mặt tái nhợt nhìn chằm chằm vào “Phi Long” đang từng bước từng bước về phía mình, cơ thể không ngừng giật lùi về phía sau trên mặt đất.

Chẳng lẽ khoang tay chịu trôi thật sao??

Trong lúc xoay người định vùng dậy bỏ trốn, ánh mắt quét qua cây hoàng kim nằm trong “căn phòng” ở phía xa, đôi mắt lập tức rực sáng, trong lòng nhanh chóng liên lạc với hệ thống: “alo, alo, chim sẽ gọi chích chòe, chích chòe có nghe không trả lời mau.”

“Dính dong, nghe đây, tới nước này mà còn có tâm trí để đùa giỡn nữa hả? Sao, có gì muốn hỏi.” Giọng nói của hệ thống vang lên bên tai.

“Chích chòe cho ta hỏi, nếu như hoàng kim nhân thú quả chưa chín muồi mà hái xuống, có tác dụng không?” Dương Kiệt mang theo tâm trạng thấp thỏm không yên hỏi, đây có thể là cơ hội duy nhất và cuối cùng để lật ngược tình thế vào thời điểm này đây.

“Dính dong, hoàng kim nhân thú quả còn nửa ngày nữa mới chín muồi hoàn toàn, nếu như hái xuống lúc này, hiệu quả sẽ giảm đi một nửa. Nghĩa là chỉ cần 4 trái để thăng lên cấp 5, thì giờ cần tới 8 trái, và trái còn lại khi chuyển hóa thành lock seed, hiệu quả cũng sẽ giảm, chỉ có giúp bạn thăng được 8 cấp thay vì 10 cấp khi đã chín muồi.”

Nghe xong lời giải thích của hệ thống, sắc mặt của Dương Kiệt lập tức trầm xuống.

Nghĩa là 9 chín hoàng kim nhân thú quả vừa đủ để mình thăng cấp đại lung lên cấp 5, ngoài ra còn sở hữu một lock seed bị lỗi, có nên không ta.

Không còn thời gian để do dự suy nghĩ vì “Phi Long” đã gần như áp sát ngay trước mặt. Đôi mắt của Dương Kiệt xoay tròn sau lớp mặt nạ, vội vã từ trong nhẫn càn khôn rút ra một tấm vải trắng và một cành cây, nhanh chóng buộc vải trắng lên đỉnh đầu cành cây và vẫy vẫy liên hồi ngay trước mặt, miệng la lớn: “Đầu hàng, đại nhân, tôi xin phép được đầu hàng. Chẳng

phải mục tiêu của ngài là cái cơ thể của tên kia sao? Giờ tôi không ra tay ngăn cản nữa, chỉ cần ngài tha mạng cho tôi, tôi sẽ quay đầu bỏ đi ngay tức khắc.” Vừa nói vừa phóng ánh mắt đầy “dâm dăng” về phía đối phương, ý muốn nói giờ ông muốn banh hai chân hắn ra “hành sự” ngay tại chỗ cũng được, tôi không giúp hắn nữa.

Xem ra Dương Kiệt đã có chút hiểu lầm khi nghĩ rằng “Phi Long mới” này có sở thích kỳ dị, muốn “hành sự” với cái cơ thể của Dương Diễn.

Cũng may là có lớp mặt nạ che lại vẻ mặt đầy ‘dâm dăng’ và “Phi Long” không biết được suy nghĩ đầy “bẩn thỉu” của anh ta lúc này, nếu không tuyệt đối một chương vỡ chết tên khốn đê tiện ở trước mặt cho mà xem.

Không chỉ “Phi Long” khê lộ ra vẻ bất ngờ, ngay cả Dương Diễn cũng lộ ra vẻ mặt căm phẫn khi Dương Kiệt “phản bội” một cách vô liêm sỉ.

Tất nhiên, đó chỉ là vẻ bề ngoài, trong lòng Dương Diễn tỏ ra vô cùng bình thản, biết rõ tính cách của đối phương, hắn làm thế chắc lại nghĩ ra mưu kế gì để xoay chuyển tình thế rồi đây. Nên vô cùng “vui vẻ hợp tác” với Dương Kiệt diễn trò.

“Biến đi trước khi ta thay đổi quyết định ~~~!!” Sau một hồi sắc mặt biến đổi liên tục, “Phi Long” mang theo vẻ mặt khinh thường chế giễu quát thẳng vào mặt Dương Kiệt.

Dương Kiệt có chút bất ngờ, không ngờ đối phương lại dễ dàng thả mình bỏ chạy như thế này, lẽ ra còn định vác óc suy nghĩ tìm đủ một ngàn lẻ một lý do để thuyết phục đối phương, ai ngờ bé cái nhảm, chỉ một câu đơn giản đã giải quyết được vấn đề rồi.

“Phi Long” tất nhiên là có suy tính của mình, nếu như cứ tiếp tục để đối phương chung sức giao chiến với mình, tuyệt đối là một khúc xương khó ngậm. Phải biết rằng con heo mập kia có “kỳ vật” có thể giúp tên Dương Diễn phục hồi liên tục không ngừng nghỉ, nếu như là ngày thường cũng không sao, cùng lắm tốn chút thời gian, nhưng hiện giờ người của tên mặt thiện đang áp sát tới gần, không còn quá nhiều thời gian để lãng phí, chi bằng giả vờ tạm thời tha mạng cho con heo mập kia để hấn bỏ đi, để mình rảnh tay cướp lấy thể xác của tên còn lại. Chỉ cần hấn một ngày không rời khỏi khu rừng nhân thú, mình hoàn toàn có thể truy tìm được hấn, sau đó bắt sống cũng chưa muộn mà.

“Còn không mau mau biến đi, hay là phải đợi ta mời??” “Phi Long” dúi mày quát, chỉ muốn đuổi Dương Kiệt bỏ đi càng sớm càng tốt.

“Vâng, vâng, tôi biến ngay, biến ngay ~~~!!!” Dương Kiệt lập tức lộ ra vẻ mặt mừng rỡ, thoát khỏi trạng thái biến hình, đứng bật dậy, dưới ánh mắt kinh ngạc của “Phi Long” quay đầu bỏ chạy về phía “căn phòng” ở phía xa.

“mục tiêu của hấn là hoàng kim nhân thú quả??!!” “Phi Long” khẽ dúi mày trước hướng bỏ chạy của Dương Kiệt, cuối cùng cũng hiểu ra vấn đề thì ra con heo mập đó chơi trò giả vờ đầu hàng, mục tiêu là đánh lạc hướng mình để chạy đi hái hoàng kim nhân thú quả.

Đối với hành động “bản thủ” của Dương Kiệt, “Phi Long” chỉ cười lạnh trong lòng.

Hoàng Kim Nhân Thú Quả khi chưa chín muồi hoàn toàn, tuyệt đối không phải là thần dược, ngược lại còn là một món độc dược đáng sợ. Đừng nói là loài người, cho dù là nhân thú nếu dám phục dụng hoàng kim nhân thú quả khi chưa chín muồi, tuyệt đối sẽ bị ngộ độc, lên cơn đau toàn thân

khủng khiếp bị hành hạ tới chết đi sống lại. Còn loài người dám dùng ư? Chỉ có nước chết không kịp ngáp mà thôi.

Biết rõ điều đó, nên “Phi Long” không hề ra tay ngăn cản, vì so với tấm thân hoàn hảo của Dương Kiệt, hoàng kim nhân thú quả hoàn toàn có thể bỏ đi.

Quay người lại mang theo vẻ mặt khát khao điên cuồng nhìn chằm chằm vào Dương Diễn đang nằm chấn thương trên mặt đất. Còn con heo mập đó, đợi chiếm đoạt xong cái cơ thể hoàn hảo này, sẽ xử tội hắn sau.

Khoảng cách một cây số đối với một kẻ mạnh chân nguyên chỉ tương đương với vài bước chạy mà thôi. Chỉ trong nháy mắt Dương Kiệt đã áp sát tới “căn phong” có cây hoàng kim đang mọc.

“hệ thống, giờ tôi phải làm sao, trực tiếp hái hoàng kim nhân thú quả xuống sao?” Dương Kiệt tỏ ra vô cùng thận trọng lên tiếng hỏi.

“Dính dong, bạn chỉ cần để bàn tay lên bề mặt cây hoàng kim, mọi việc còn lại cứ để hệ thống giải quyết, thân ~~~!!”

Hệ thống lúc này tựa như đang cứu tinh của mình, đội lên đầu còn không kịp, sao dám chần chừ lưỡng lự, nhanh chóng làm theo lời đối phương, bàn tay thô to tròn trịa nhanh chóng áp sát lên bề mặt thân cây hoàng kim.

Roẹt ~~~~!!!

“Dính dong, phát hiện hoàng kim nhân thú quả, bạn có thể dùng để thăng cấp đại lung biến hình của mình. Do hoàng kim nhân thú quả chưa hoàn toàn chín muồi, hiệu quả bị giảm, số lượng trên cây hoàng kim chỉ có thể giúp đại lung biến hình của bạn thăng thêm 4 cấp, xin hỏi bạn có muốn thăng cấp hay không?”

Bàn tay vừa chạm vào cây hoàng kim, không chỉ thân cây phát sát, ngay cả cơ thể của Dương Kiệt cũng thấp sáng liên hồi, tựa như một bóng đèn huỳnh quang không lò vậ. Bên tai lại nghe thấy câu hỏi xác nhận của hệ thống, không chút do dự, nhanh chóng đáp: “ Thăng cấp, thăng cấp cho tôi ngay và luôn~~~!!”

Tới nước này thì tiếc nuôi hay gì đó chỉ bằng thừa, giải quyết mọi nguy hiểm trước mặt trước tính sau.

“ Dính dong, hệ thống đã thu lại tám trái hoàng kim nhân thú quả, đai lưng biến hình của bạn đã thăng lên thành cấp 5, xin chúc mừng ~~!!”

Roẹt ~~~ roẹt ~~~ roẹt .....!!

Tám trái hoàng kim nhân thú quả trên cành cây hoàng kim tựa như bị bốc hơi trong không khí, chỉ còn lại một trái duy nhất treo lơ lửng trên đó, xem ra đã bị hệ thống thu nhận đi rồi.

Đai lưng biến hình cấp 5: có thể duy trì trạng thái biến hình trong 4 giờ đồng hồ, có thể kích hoạt võ hồn khi sử dụng song song với đai lưng. điều kiện để tiếp tục thăng cấp: 20 tỷ linh thạch.

Tuy bề ngoài không có gì thay đổi sau khi thăng cấp, nhưng theo giới thiệu thì hiệu lực duy trì trạng thái biến hình đã tăng lên tới 4 giờ đồng hồ, quan trọng nhất là có thể kích hoạt võ hồn trong lúc biến hình và sử dụng lock seed Dai Shogun. Chỉ này sau khi nhìn vào số lượng linh thạch để tiếp tục thăng cấp, Dương Kiệt đã khóc không thành tiếng.

20 tỷ linh thạch, không biết cả đời này mình có kiếm được số tài sản khổng lồ đó hay không nữa.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 160: Lock Seed Kiwami !

“ AAAAAAAAAAAAAAA ~~!!” Trong lúc Dương Kiệt đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình, giật mình hoảng hốt nghe thấy tiếng kêu thét đầy đau khổ của Dương Diễm vang lên ở bên ngoài, nhanh chóng bừng tỉnh trở lại quay đầu lại nhìn về phía bên ngoài.

Chỉ thấy Dương Diễm mình đầy thương tích, toàn thân nhuộm đầy máu xanh nằm hấp hối trên mặt đất, chỉ trong chốc lát đã bị “Phi Long” hành tới nỗi ba mẹ cũng không nhận ra. Lúc này “Phi Long” đôi mắt rực cháy, trên môi mang theo nụ cười đầy phấn khích bước tới gần Dương Diễm, tay phải tạo thành chảo gió ra phía trước, chuẩn bị chụp thẳng vào đỉnh đầu của đối phương để tiến hành cướp lấy thể xác của hắn.

Không còn thời gian chần chừ suy nghĩ, nhanh chóng đưa tay chụp lấy trái hoàng kim nhân thú quả duy nhất còn sót lại trên cây hoàng kim.

Roẹt ~~~~~!!

Hoàng Kim Nhân Thú Quả vừa được hái xuống, lập tức chuyển hóa thành lock seed Kiwami có hình dáng vô cùng hoàng tráng, bề mặt màu cam khảm đầy hình ảnh đủ loại trái cây đã từng xuất hiện trên siêu nhân Gaim bao quanh trái cam ở chính giữa, đỉnh lock seed có một cái công tắc để xoay, dưới đáy lòi ra một ống tròn màu đen nếu như kích hoạt nút công tắc sẽ lòi ra một mũi chĩa màu xám.

Kiwami Lock seed: chuyển hóa từ Hoàng Kim Nhân Thú Quả, có thể giúp bạn biến hình thành trạng thái Dai Shogun khi kết hợp với đai lưng

biến hình. Nhưng do là sản phẩm không hoàn chỉnh, nên chỉ có thể giúp bạn tăng thêm 8 cấp sau khi biến hình, thời gian duy trì trạng thái biến hình: 1 giờ/ ngày.

Đọc xong phần giới thiệu của lock seed mới này, Dương Kiệt không kiềm được phải nghiêng răng nghiêng lợi, hận tên “Phi Long” trời đánh đó tận xương tủy.

Chỉ cần cho ta thêm nửa ngày nữa thôi, khi Hoàng Kim Nhân Thú Quả chín muồi, ta sẽ có một lock seed biến hình hoàn hảo, giờ chỉ có thể sử dụng một sản phẩm lỗi, có thể không hận được sao!!

Tất cả chỉ tại tên khốn đó ~~~!!

Mang theo ánh mắt hận không thể nhai tươi nuốt sống đối phương nhìn chằm chằm vào “Phi Long” ở phía xa, nhanh chóng nhét lock seed Mango vào đai lưng biến hình vào khóa lại, nhưng lần này không chỉ thanh kiếm xuống mà giờ lock seed Kiwami ra, ngón tay cái ấn mạnh vào nút công tắc ngay bên hông lock seed.

“Fruit Bashet ~~~~~!!”

Roẹt ~~~~~!!

Trên đỉnh đầu xuất hiện lỗ hồng dây kéo được kéo mở ra, những bộ giáp có hình hài khác nhau từ phía sau lỗ hồng bay xuống, dưới sự điều khiển qua ý chí của Dương Kiệt, tựa như những viên đạn được bắn ra từ khẩu súng liên thanh bắn thẳng về phía “Phi Long” đang dồn hết sự tập trung vào “con môi” ở trước mặt.

“Cái gì ~~~~~!!!” Cảm nhận thấy những cơn gió lốc đáng sợ từ phía sau ập tới, “Phi Long” lập tức biến sắc, vội vã quay người lại

nhìn, phát hiện vô số “ vật thể lạ lẫm” đang lao thẳng về phía mình, không kèm được phần nô tột cùng.

Không phải sao? Trong khoảng khắc kích động sáng khoái nhất, đột nhiên bị ai đó phá đám, không nổi điên lên mới là lạ á.

“ Biến, biến hết cho ta ~~~~~!!!” “Phi Long” phần nô tung chảo ầm thẳng vào những bộ giáp biến hình đang lao tới.

Keng ~~~ keng ~~~ keng ~~~ .....!!

“ Cái gì ~~~~~!!!” “Phi Long” không kèm được biến sắc khi cú chảo khí của mình chỉ khẽ chạm nhẹ lên những bộ giáp kỳ lạ đó đã bị tan nát trong không khí, không thể ngăn cản được bước tiến của chúng gì cả.

Boong ~ ~ boong ~~~ boong ~~~~~ boong ~~~~~....!!

Hứng trọn những bộ giáp vào người, “Phi Long” bị đẩy bay ra xa khỏi tầm kiểm soát Dương Diễn đang nằm hấp hối trên mặt đất, đó là tất cả những gì do những bộ giáp có thể làm được, hoàn toàn không thể gây thương tích gì cho hắn cả.

Nhưng như thế cũng quá đủ trong việc giải cứu Dương Diễn khỏi số phận bị cướp lấy cơ thể rồi.

Roẹt ~~~~~!!

Bề mặt bên phải đai lưng biến hình bật tung lên, xuất hiện một bộ phận có thể tra chiếc lock seed Kiwami vào.

Không chút do dự cắm lock seed kiwami thẳng vào bộ phận đó, tay phải nắm chặt nút công tắc ở trên đỉnh, khẽ xoay nhẹ một cái, bề mặt hai lock seed trên đai lưng biến hình lập tức bật xuống.

“Kiwami arms ~~~!! Dai dai dai dai dai dai Shogun ~~~~~!!!”

Những bộ giáp đang bay lơ lửng ở phía xa lập tức quay trở về bên cạnh Dương Kiệt và xoay vòng vòng xung quanh, không chờ đợi quá lâu, nhanh chóng nhập thẳng vào cơ thể anh ta.

Tèn tèn ten ~~~~~!!!

Cuối cùng thì Dương Kiệt của chúng ta đã biến hình thành trạng thái Dai Shogun, hình thái mạnh nhất nhì trong phim siêu nhân Gaim rồi đây.

Lúc này Dương Kiệt giống hệt như Kouta Kazuraba biến hình thành Dai Shogun phóng to ra, toàn thân bao phủ bởi lớp giáp màu bạc, lớp giáp trước ngực có đầy hình vẽ cam chuối dưa nho xếp chồng lên nhau, phía sau lưng là tấm phi phong đỏ đen trông vô cùng hoành tráng.

“Cái, cái thà gì thế này ~~~~!!” “Phi Long” há hốc nhìn chằm chằm vào trạng thái biến hình mới của Dương Kiệt, trong lòng thầm nghĩ: “chẳng lẽ con heo mập này có thể không ngừng chuyển hóa các loại thánh giáp khác nhau sao??”

Khẽ cảm nhận khí thế từ trên người Dương Kiệt phát tán ra, “Phi Long” thầm thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là một ngục tông sư tầng thứ 5, cộng thêm bí pháp kỳ dị cũng chỉ là một ngục tông sư tầng thứ 10, thực lực khi đối diện với chân tông sư bị giảm đi một nửa, cũng chỉ sánh ngang với một chân tông sư tầng thứ 5 mà thôi, vẫn còn khoảng cách so với chân tông sư tầng thứ 6 của mình mà.

“Tưởng gì, thực lực cũng chỉ có thế thôi sao?” Ngay cả Hoàng Kim Nhân Thú Quả cũng chỉ được có thế, nên “Phi Long” mang theo vẻ mặt tự tin cười lạnh chế giễu.

Không thèm trả lời đối phương, dùng tay xoay nhẹ nút công tác một cái, hình ảnh trái dâu màu hồng trên bề mặt lock seed Kiwami rực sáng một cái, trên tay Dương Kiệt lập tức xuất hiện hai cây bí thủ nhỏ, trực tiếp chọi thẳng về phía kẻ thù.

Hai cây bí thủ vừa rời khỏi tay Dương Kiệt, tựa như nhân bản lên thành vô số bí thủ khác, tựa như trận mưa tên dày đặc bắn thẳng về phía mục tiêu.

Mặc dù miệng đầy chế giễu, nhưng khi nhìn thấy trận mưa bí thủ bay tới trước mặt, “Phi Long” cũng không được tê tái cả da đầu.

Mẹ kiếp, nếu như để mấy cây bí thủ đó cắm vào, tuyệt đối đau thấu tận xương tủy chứ chả chơi đâu.

Đúng thế, “Phi Long” chỉ e ngại những cây bí thủ đó khiến mình bị đau thôi chứ hoàn toàn không chút e ngại chúng có thể mang tới thương tích cho mình gì cả.

‘ Bao Phong Cuồng Triều, nổ ~~~~~!!!’ Nhiệt độ trong hang động hạ xuống tới mức cực điểm, tiếng gió rít đáng sợ vang lên liên miên không dứt, báo hiệu cho một cơn đại họa kinh hoàng có thể xảy ra bất kỳ lúc nào.

Những cơn gió lốc xoáy có thể dễ dàng xé toạc cơ thể của con người xuất hiện ngay trước mặt “Phi Long”, dưới sự điều khiển của hắn, ẩn thẳng về phía trận mưa bí thủ đang bắn tới trước mặt.

Keng ~~~ keng ~~~ keng ~~~ keng ~~~.....!!

Gió lốc va đập vào bí thủ, vang lên tiếng ma sát ghê rợn giữa kim loại. Nhưng cây bí thủ đang bay trên không trung không kèm được phải chững lại, thân bí thủ run rẩy liên hồi và bắt đầu xuất hiện những vết nứt ngày càng dày đặc trên bề mặt của nó.

Crack ~~~ crack ~~~ crack ~~~~~!!

Những cây bí thủ chịu không nổi sức tàn phá đáng sợ của cơn gió lốc, chỉ trong chốc lát đã gãy vụn ra hết. Chưa ngừng lại ở đó, những cơn gió lốc xoáy tiếp tục lao thẳng về phía Dương Kiệt ở phía xa.

Nói cho cùng, Dương Kiệt vẫn còn thua kém một bậc so với “Phi Long”.

“Vỗ hồn, hiện ~~~~~!!” Huyền Vũ xuất hiện ngay trên đỉnh đầu rồi nhập thẳng vào cơ thể Dương Kiệt, trực tiếp dùng cái cơ thể “mỏng cơm” của mình hứng trọn những cơn gió lốc đáng sợ vào người mà không chút e sợ lo lắng gì cả.

Xoẹt ~~~ xoẹt ~~~ xoẹt ~~~ xoẹt ~~~~~!!!

Những cơn gió lốc thậm chí không thể ở trên bề mặt bộ giáp của Dương Kiệt để lại một vết trầy xước nữa là, chỉ trong nháy mắt đã hoàn toàn biến mất trong không khí.

“Chết này ~~~~~!!!” Tất nhiên, “Phi Long” cũng đoán trước được điều đó, nên hoàn toàn không có ý định dựa vào đòn đánh lúc này làm gì được đối thủ cả, chẳng qua chỉ là đòn nguy trang đánh lạc hướng đối phương mà thôi. Đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt Dương Kiệt, tay tạo thành chảo móc thẳng vào vùng tim của đối phương.

Đấy mới là đòn kết liễu của “Phi Long”.

Dương Kiệt không chút nao núng, tay nắm chặt nút công tác xoay nhẹ một cái, hình ảnh trái dưa rực sáng hắt lên, trên tay trái lập tức xuất hiện một tấm khiên lớn bề mặt giống hệt như vỏ của trái dưa gan màu xanh lá, tay phải xuất hiện một thanh kiếm có hình dáng vô cùng hiện đại bắt mắt.

Keng ~~~~~!!

Móng tay sắc nhọn chạm vào bề mặt khiên, lập tức vang lên tiếng ma sát kim loại ghê rợn tới mức sồn tóc gáy, kèm theo hiệu ứng đóm lửa phun bắn lên, cơ thể Dương Kiệt không tự chủ bị giật lùi về phía sau trước uy lực cú chảo của “Phi Long”, nhưng tất cả những gì hắn làm được chỉ có thể, thậm chí không thể phá vỡ phòng thủ của anh ta nữa là.

“ Không thể nào ~~~~!!!” “Phi Long há hốc ngơ ngác như không tin những gì xảy ra ở trước mặt, miệng không kèm được kêu thét lên.

Dương Kiệt chỉ cười lạnh, có thể kích hoạt sức phòng thủ của võ hồn Huyền Vũ, cho dù có đứng yên cho đối phương đánh tới sáng cũng đừng mong làm gì được mình nữa là.

Không cho đối thủ kịp định thần, thanh kiếm trong tay vung lên, trực tiếp quét thẳng vào phần hông của kẻ địch.

Keng ~~~~~!! AAAAAAAAAAAAA~::~!!

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 161: "Phi Long" Bỏ Chạy

Lưỡi kiếm chém thẳng vào hông, vậy giáp lập tức bị xé toạc ra, máu tươi phun bắn ra nhuộm đầy cả nửa cơ thể, miệng gào lên một tiếng đầy đau khổ, cơ thể theo phản ứng tự nhiên nhảy lùi về phía sau.

Dương Kiệt tất nhiên là hiểu rõ cú chém đó chỉ đủ sức khiến đối phương chảy máu chứ không làm gì được hấn cả, Dương Kiệt vô cùng thuần thục khi phát huy tinh hoa “đánh chó dưới nước”, tay cầm nút công tác xoay nhẹ thêm cái nữa, hình ảnh trái xoài rực sáng lên, khiên và thanh kiếm lập tức biến mất, thay vào đó là cây chùy trái xoài quen thuộc trước nay.

Đánh sập lá cà tất nhiên là phải sử dụng vũ khí mà mình nhuần nhuyễn quen thuộc nhất rồi.

“ Chết này, Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bỏ bỏ bỏ ~~~~~!!” Cơ thể tung người lên không trung vẩy múa cây chùy trái xoài bỏ thẳng về phía “Phi Long” vẫn còn đang chưa định thần ở phía xa.

“ Biến ~~~~~!!!” “ Phi Long” phần nộ tới cùng, chỉ vì chút sơ suất mà bị ăn nhát chém vào người, tuy không thể khiến mình bị thương, nhưng đau nhát cũng không thể chấp nhận được.

Tay đầy móng vuốt sắc nhọn vung ra vồ thẳng vào những quả chùy khí đang bắn tới, vô cùng dễ dàng đánh tan chúng trong không khí, cơ thể tựa như tên bắn áp sát tới gần kẻ địch, móc thẳng vào phần ngực của đối phương.

Boong ~~~~~!!!

Móng tay của “Phi Long” chạm thẳng vào ngực của Dương Kiệt, trên bề mặt bộ giáp đề 5 vết cào xước cực sâu, hình thành vô số đóm lửa như pháo hoa đang nổ, cơ thể Dương Kiệt bị đẩy lùi ra xa, đáp xuống ngay mặt đất.

Roẹt ~~~~~!!

Bề mặt bộ giáp chỉ trong nháy mắt đã phục hồi lại xưa, tựa như chưa từng bị trầy xước qua vậy. Bản thân Dương Kiệt chỉ cảm thấy ngứa ngáy nhẹ ở trước mặt, thậm chí không thấy đau nữa là.

“Không thể nào ~~~~~!!!” “Phi Long” không muốn tin vào những gì xảy ra ở trước mặt, tựa như con hổ bị thương điên cuồng lao thẳng về phía Dương Kiệt tấn công, những cú cào, móc, đâm, chưởng tựa như cuồng phong bạo vũ ập thẳng về phía đối thủ, không cho đối thủ kịp trở tay.

Uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~~!!

Dương Kiệt nhanh chóng bị thất thế hoàn toàn trước trận đòn cuồng phong bão táp của đối phương, chỉ biết vung chùy chống đỡ một cách yếu ớt. Cũng may là có Huyền Vũ hộ thể, sức phòng thủ đã vượt quá uy lực đòn tấn công của “Phi Long”, nên hứng chịu những đòn tấn công vào người chỉ đủ để ngã ngựa cho anh ta, nhưng ngược lại anh ta cũng không thể làm gì được đối phương, ngay cả phản công đã là một vấn đề rồi.

Pằng ~~~~~!!!

Hứng trọn cú đâm vào ngực, Dương Kiệt lần nữa bị đẩy bay ra xa, nhìn thấy “Phi Long” định tiếp tục hùng hổ lao tới, tay phải nhanh chóng xoay nhẹ nút công tác một cái, hình vẽ trái quýt rực sáng lên, cây chùy trong tay

biến mất, thay vào đó là một khẩu súng dài có tạo hình cực kỳ hiện đại bắt mắt xuất hiện ngay trên tay.

Đưa tay phải lên chà nhẹ chiếc đĩa xoay bên hông khẩu súng, trên chiếc đĩa xoay lập tức rực sáng ba loại màu sắc khác nhau. Lại dùng tay xoay nhẹ nút công tắc ngay bên cạnh đĩa xoay để điều chỉnh chế độ khai hỏa, sau khi làm xong tất cả lập tức chĩa mũi súng về phía “Phi Long” đang phần nộ tột cùng ở phía xa.

“ Mẹ kiếp, đánh đủ chưa? Giờ tới lượt bố mày bùng nổ nay, xoi thử kẹo đồng của ta nè, chết này ~~~~~!!!” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt phần khích bóp còi.

Pằng ~~~~ pằng ~~~ pằng ~~~~~ pằng ~~~~~.....!!

Khẩu súng trong tay đã nổ phát đạn đầu tiên, với chế độ bắn liên thanh như thế này, thậm chí còn đáng sợ hơn trận mưa bí thủ mà anh ta vừa thi triển lúc nãy nữa kìa.

“ AAAAAAAAAAAAA” “Phi Long” không ngừng gào thét đầy phần nộ, cơ thể tung người nhảy sang bên này nhảy sang bên khác để né tránh những viên đạn năng lượng không ngừng bắn về phía mình, lâu lâu dính vài viên vào người, đau tới nỗi muốn chảy cả nước mắt.

Lúc này “ Phi Long” đã khóc không thành tiếng, tiến, không xong! Lùi, lại không cam tâm ~~~!! Nhất thời có chút không biết phải làm sao, chẳng lẽ cứ tiếp tục nhảy nhót như con khỉ hoài sao?

Có mấy lần hấn vận hành chân khí trong cơ thể hình thành lớp lá chắn bảo hộ, mặc cho những viên đạn năng lượng bắn vào, cắm đầu lao thẳng về phía kẻ thù tấn công.

Tuy cách này có thể khiến những viên đạn năng lượng không thể bắn trúng vào cơ thể, nhưng lực đẩy đáng sợ của những viên đạn không ngừng đẩy lùi cơ thể của hắn về phía sau, khiến hắn không thể tiến thêm được bước nào, thậm chí khoảng cách giữa cả hai càng lúc càng xa nữa là.

Ngoài ra, chân nguyên trong cơ thể đang tụt nhanh như tụt quần, bản thân hắn cũng không biết lá chắn phòng hộ đó còn chịu đựng được khoảng bao lâu nữa.

Đáng sợ nhất chính là, không biết “ám khí” của đối phương có giới hạn hay không, chứ cứ tiếp tục như thế này, không chừng cơ thể bị biến thành cái tổ ong mất.

“Luồng khí đó là .....” “Phi Long” đột nhiên biến sắc khi phát hiện luồng khí đáng sợ đã áp sát tới gần hang động, chỉ trong thời gian ngắn nữa thôi sẽ đáp cánh tại chỗ.

Người của tên mặt thiện đã tới ~~~!!

Mặc dù vô cùng không cam tâm, chỉ còn chút nữa thôi là có thể chiếm đoạt được cái cơ thể hoàn hảo kia, thế mà chỉ vì chút khinh suất, tất cả mọi nỗ lực đều đổ sông đổ biển cả. Tất cả chỉ tại con heo mập trời đánh kia mà ra cả.

Ánh mắt đầy căm thù nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt ở phía xa, tựa như muốn khắc sâu hình bóng của anh ta vào tâm trí của mình vậy. Cắn cắn răng, vô cùng quả quyết quay đầu lại, tung người lao thẳng về phía lối vào hang động, không quên buông lại lời hăm dọa nguyên rủa đầy căm thù: “Con heo mập khốn khiếp kia, ta nhớ kỹ mặt ngươi, lần sau ta sẽ cho ngươi tan xương nát thịt, chết không toàn thân, AAAA~~~~!!”

Không còn cách nào khác, nếu như còn dám do dự không quyết, không chỉ cái cơ thể hoàn hảo kia không có cơ hội chiếm đoạt, thậm chí cái cơ thể hiện giờ cũng bị đánh tan tành thành mây khói cho mà xem.

“Châu?? Đã vậy còn dám hăm dọa anh mày sao?” Lần nữa dùng tay chà nhẹ lên đĩa xoay lên khẩu súng, sau đó điều chỉnh nút công tác gạt sang hướng khác, chĩa thẳng nòng súng về phía phần lưng của “Phi Long” đang hối hả bỏ chạy ở phía xa.

Roẹt ~~~ roẹt ~~~ roẹt ~~~~~!!

Thiên địa linh khí ở xung quanh tựa như bị hút hết vào phía trước họng súng, hình thành một quả cầu năng lượng khổng lồ. Chỉ trong nháy mắt quả cầu năng lượng đạt tới mức cực điểm, Dương Kiệt lập tức bóp cò khai hỏa.

Bùm ~~~~~!!

Quả cầu năng lượng tựa như viên đạn đại bác hạng nặng mang theo tốc độ xé gió bắn thẳng về phía mục tiêu đang bỏ chạy ở phía xa.

“Phi Long” đang cầm đầu bỏ chạy đột nhiên biến sắc khi cảm nhận thấy mối nguy hiểm đáng sợ đang ập thẳng về phía mình, vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn, giật mình hoảng hốt khi phát hiện một quả cầu năng lượng khổng lồ đã gần như bay tới trước mặt, thậm chí không còn đủ thời gian để hắn quay người hay nhảy sang một bên né tránh gì cả.

Uỳnh ~~~~~!! AAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!

Húng trợn quả cầu năng lượng vào lưng, “Phi Long” tựa như bị chiếc xe ủi hạng nặng tông thẳng vào, mang theo tự thế “chó vồ cú” ngã sấp mặt về phía trước, vây giáp phần lưng bị cháy xén pha lẫn máu thịt bê bết, trông thê thảm vô cùng.

Cố gắng kèm nén lại cơn đau kinh khủng ở phần lưng, cắn chặt lưng dùng tay đỡ người trở dậy, thậm chí không dám quay đầu lại để nhìn Dương Kiệt, đôi cánh không lồ đang rộng ra hết cỡ, tung người bay thẳng lên đỉnh hang động để bỏ trốn.

Hãy đợi đấy ~~!! Thù này không trả bố mày thì không làm người nữa ~~~~!!!

Ừa mà hắn có phải là người đâu nhỉ??

Nhìn thấy “Phi Long” biến mất khỏi tầm mắt, Dương Kiệt lộ ra vẻ tiếc nuối. Thực lực giữa cả hai vẫn còn một khoảng cách không nhỏ, tuy “Phi Long” không làm gì được mình, ngược lại mình cũng chẳng thể làm gì được đối phương cả. Nếu như thực lực mạnh thêm một, hai cấp, một viên đạn năng lượng như lúc này tuyệt đối có thể lấy mạng đối phương.

Nhanh chóng thoát ra khỏi trạng thái biến hình, khẽ liếc nhìn Dương Diễn đang nằm trọng thương trên mặt đất, vội vã từ nhẫn Càn Khôn lấy ra một cái lock seed ném qua cho hắn.

Dương Diễn khó khăn giơ tay lên chụp lấy, không chút do dự nhét thẳng vào miệng, nuốt mạnh xuống dạ dày, chỉ trong nháy mắt đã hoàn toàn hồi phục, từ dưới đất đứng bật dậy, bước ngang qua người Dương Kiệt, đưa tay vỗ nhẹ lên vai anh ta một cái, miệng nói nhỏ: “Cám ơn.”

Dương Kiệt há hốc nhìn chăm chăm vào Dương Diễn đang rảo bước ở phía xa.

Không ngờ, không ngờ có ngày cái tên mặt đá lại buông lời “cám ơn” với mình, tỷ lệ này thậm chí còn thấp hơn việc trúng độc đặc nữa là. Chắc hôm nay có mưa bão giông tố cho mà xem.

Nuốt miếng nước bọt vào miệng, sau đó nhanh chóng chạy đuổi theo Dương Diễn ở phía xa. Hoàng Kim Nhân Thú Quả đã bị hái sạch, không còn thứ gì để luyện tiếu ở nơi này nữa, nhanh chóng rời khỏi hang động càng sớm càng tốt trước khi “Phi Long” tung đòn hồi mã thương với mình. Vì dù sao đi nữa, thực lực giữa mình với hắn vẫn còn một khoảng cách không thể san bằng được. Nếu như không phải đối phương tỏ ra nôn nóng sốt ruột điều gì đó bỏ chạy, đánh tới sau cùng tỷ lệ thắng bên mình chưa tới 20 % nữa là.

“ Không ngờ, đường đường một đẳng ý chí tối cao như mình, có ngày lại hỏ xuống đồng bằng như thế này. Tất cả chỉ tại cái cơ thể phế vật này, nếu như cho mình sở hữu cái cơ thể hoàn hảo của tên Dương Diễn kia, thì lúc này đâu cần phải bỏ chạy một cách nhục nhã như thế này chứ ~~~~!!” Đôi cánh dang rộng ra hết cỡ, cơ thể tựa như một tên bắn phóng thẳng lên cao, mục tiêu là lồi vào hang động, nhanh chóng rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt trước khi Hoàng Long hạ cánh. Trong lòng không ngừng phần nộ chửi rủa Dương Kiệt, Dương Diễn và cả cái cơ thể phế vật của tên Phi Long một cách thậm tệ.

“ Tới rồi ~~~~!!!” Nhìn thấy ánh sáng yếu ớt từ bên ngoài chiếu vào thông qua lồi vào, “Phi Long” lộ ra vẻ mặt phấn khích pha lẫn chút bất cam, nhanh chóng lao người về hướng đó để rời khỏi trước khi quá trễ.

Bóp ~~~~~!!
AAAAAAAAAAAA~~~~~!!

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 162: Thiên Long Bát Thủ Quyền

Phi Long” đã gần như áp sát tới lối vào, chỉ cần bước chân nhẹ ra phía trước là có thể rời khỏi cái nơi “suốt đời không muốn nhớ tới nữa”, đột nhiên phát hiện một cánh tay thô to bao phủ bởi lớp giáp vây màu vàng kim từ bên ngoài thò vào, càng lúc càng phóng to trong tầm mắt của mình, còn chưa kịp hiểu gì đã hứng trọn cú đấm thôi sơn vào mặt, miệng gào lên một tiếng đầy đau khổ, nước bọt từ trong miệng phun bắn tứ tán, cái mỏ nhọn gần như bị vẹo hẳn sao một bên, cơ thể tựa như bị chiếc xe tải hạng nặng tông thẳng vào, bị tông bay về phía xa, khảm hẳn vào trong vách tường trong hang động, đầu óc choáng váng nhất thời không thể hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra.

Đợi tới khi cơn choáng váng biến mất, đôi mắt của “Phi Long” giương to ra hết cỡ khi phát hiện một bóng người thô to bệ vệ toàn thân bao phủ bởi lớp giáp vây rồng màu hoàng kim rực rỡ, hai bên thái dương có thêm cặp sừng nai dài gần nửa mét, trông giống hệt như hai cây anten vậy. Người này đang dùng ánh mắt đầy sát khí nhìn chằm chằm vào “Phi Long”, tựa như hận không thể lao tới phang thây xẻ thịt đối phương ra vậy.

Người của tên mặt thiện đã tới!!

Nhìn thấy bóng người xa lạ ở trước mặt, sắc mặt của “Phi Long” lập tức trở nên khó coi tới cùng, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm vào đối phương.

Đúng thế, người vừa xuất hiện ngăn cản “Phi Long” rời khỏi, chính là Hoàng Kim Nhân Thú Hoàng Long, thuộc hạ thân tín của mặt thiện Ý Chí Tồi Cao khu rừng nhân thú này.

“ Nói, muốn chết theo kiểu nào ~~~~!!” Khí thế đáng sợ của một chân tông sư tầng thứ 6 từ trên người Hoàng Long phát tán ra, ập thẳng vào người “Phi Long” khiến hơi thở của hắn trở nên nặng nề gấp rút hơn bao giờ hết, vừa nấn khớp tay vừa cười lạnh nói.

Tuy chỉ là một chân tông sư tầng thứ 6, thực lực ngang ngửa với “ Phi Long” vào thời điểm này, nhưng nên nhớ Hoàng Kim Nhân Thú có thể kích hoạt võ hồn của mình, cho nên với cái cơ thể “ phé vật” của Phi Long lúc này, gặp phải Hoàng Long chỉ tựa như châu chấu đá xe, lấy trứng trời đá mà thôi, hoàn toàn không có cơ hội gì cho hắn cả.

“ AAAAAAAAAAAAAA ~~~~!!” Hai tay hai chân và đôi cánh khổng lồ duỗi mạnh ra, vách đá mà “Phi Long” đang khảm vào lập tức bị vỡ tung tóe, tay tạo thành chảo chụp thẳng về phía đối phương.

“ Phi Long Kim Chảo Thủ, chết đi ~~~~~!!!” Đôi chảo khí khổng lồ xuất hiện ngay trên đỉnh đầu Hoàng Long, tựa như chiếc lưới khổng lồ chụp thẳng xuống người hắn.

“ Hừ, trò trẻ con, Thiên Long Bát Thủ Quyền, vỡ ~~~~~!!” đôi diện hai luồng chảo khí của kẻ địch, Hoàng Long chỉ cười lạnh chế giễu, hai tay bắt chéo lại trước mặt, cơ thể rực sáng lên như bóng đèn huỳnh quang, tay phải tạo thành nắm đấm hạ xuống eo phải, sau đó dốc sức tung đấm đấm thẳng vào hai cú chảo khí đang ập xuống ngay đỉnh đầu.

Gào ~~~~ gào ~~~~~ gào ~~~~~ gào ~~~~~!!

Tám con hoàng kim long dạng khí dài gần một trượng theo cú đâm của Hoàng Long tung ra phóng thích ra bắn thẳng về phía hai luồng chảo khí khổng lồ, tiếng rồ rồ gầm vang rộ cả hang động, tuy không hoành tráng bằng chiêu Giáng Long Thập Bát Chương của Kiều Phong, nhưng khí thế từ tám con rồng hoàng kim phát tán ra có thể khiến một kẻ mạnh ngụy nguyên thần của phải biến sắc khi đối diện với chúng, huống chi chỉ là một đòn đánh của một tên chân tông sư tầng thứ 6 chứ.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~~!!!

Tám con rồng hoàng kim vừa phóng thích ra lập tức tụ tập lại thành một con rồng hoàng kim dài gần tám trượng, miệng há to ra trực tiếp nuốt trọn hai luồng chảo khí vào cổ họng rồi trôi thẳng xuống dạ dày, dưới ánh mắt kinh ngạc khó tin của “Phi Long”, gào lớn một tiếng tiếp tục đâm thẳng về phía đối phương, miệng đầy những chiếc răng sắc nhọn có thể đâm thủng bất kỳ kim loại cứng nhất trên thế giới này há to ra hết cỡ, định tiếp tục công việc nuốt chửng con mồi của mình.

“Không thể nào ~~~!!!” Đối phương cũng chỉ là một tông sư tầng thứ 6 như mình, thậm chí còn chưa kích hoạt võ hồn, thế mà uy lực đòn đánh lại có thể đáng sợ như thế này, thật không thể tin nổi ~~~!!

Cũng phải thôi, tuy cả hai đều là chân tông sư tầng thứ 6, nhưng nên nhớ rằng cơ thể của “Phi Long” hiện giờ hoàn toàn không thuộc về hắn, nên tuyệt đối không thể phát huy hết sức mạnh của một chân tông sư tầng thứ 6 thứ thiệt. Còn Hoàng Long thì sao, đang giao chiến với cái cơ thể “quen thuộc” thậm chí có nhắm mắt cũng sờ ra chỗ nuốt ruồi đã mọc, nên khi giao chiến tất nhiên là có thể phát huy đúng 100 % thực lực của mình rồi.

Thậm chí không cần kích hoạt võ hồn, “Phi Long” cũng hoàn toàn không phải đối thủ của hắn. Trừ khi “Phi Long” chịu khó ẩn nấp một thời gian để quen dần với cơ thể mới của mình, mới có cửa đánh tay đôi với

Hoàng Long, tất nhiên, đó chỉ là Hoàng Long chưa kích hoạt võ hồn mà thôi.

“ Tuyệt học thần thông, Long Hành Thiên Địa, gào ~~~~~!!!” Cơ thể “Phi Long” run mạnh một cái, lập tức chuyển hóa thành một con cự long khổng lồ chính hiệu, không còn mang hình hài nửa người nửa thú như lúc ban đầu, trực tiếp há to cái miệng đầy răng nanh sắc nhọn ra, tấp thẳng vào cổ của con rồng hoàng kim của Hoàng Long.

Gào ~~~~~ gào ~~~~~ gào ~~~~~!!

Một con hoàng kim long và một con cự long trực tiếp lao vào nhau cắn xé lẫn nhau, máu thịt phun bắn tứ phía, nhuộm xanh cả một khu vực rộng lớn, cảnh tượng mới hoàng tráng làm sao.

Tất nhiên, máu thịt đó là từ trên cơ thể của “ Phi Long” rơi rãi xuống, còn hoàng kim long chỉ là dạng khí, khi bị cắn xé vào, chỉ xuất hiện hiện tượng xì khí, cơ thể càng lúc càng nhạt dần đi, tựa như có thể biến mất bất kỳ lúc nào.

Dù sao thì hoàng kim long cũng chỉ là một chiêu tuyệt học không hơn không kém, còn “Phi Long” đã đích thân thi triển tuyệt học thần thông, ít nhiều cũng đảm thể thượng phong.

Gào ~~~~~!!

Hoàng Kim Long gào lên một tiếng đầy bất cam khi bị cái miệng đầy răng nanh sắc nhọn thô to bằng cơ thể của một người trưởng thành gặm thẳng vào cổ, cơ thể tựa như bốc hơi trong không khí, không còn để lại dấu vết gì trên thế gian này nữa.

Xem ra “ Phi Long” sau khi tốn không ít công sức, cuối cùng cũng khuất phục được tuyệt học Thiên Long Bát Thủ Quyền của đối thủ rồi nhỉ.

“Đồ ngốc, đang nhìn đâu đấy ~~~~!!” Trong lúc “Phi Long” còn chưa kịp vui mừng khi vừa hạ được đối thủ khó khăn, giật mình hoảng hốt khi nghe thấy tiếng nói đầy chế giễu của Hoàng Long vang lên ngay trên đỉnh đầu của mình.

Thì ra trong lúc “Phi Long” đang mãi mê giao chiến với hoàng kim long, Hoàng Long đã âm thầm áp sát tới gần, đợi tới khi hoàng kim long thất thủ, Hoàng Long đã xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của đối phương, tựa như ngôi sao băng từ trên cao giáng xuống, đáp xuống ngay trên cái lưng khổng lồ của “Phi Long”.

“Gãy ~~~~~!!!” Dưới ánh mắt đầy kinh hãi của “Phi Long”, Hoàng Long đưa tay ra chụp lại hai chiếc cánh khổng lồ của đối phương, dốc hết toàn bộ sức lực bú sữa của mình bẻ mạnh về phía sau.

Crack ~~~~~ crack ~~~~~ crack ~~~ crack ~~~~~!!

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA~~~~~!!

Đôi cánh khổng lồ của “Phi Long” đã gần như nứt rời khỏi cơ thể sau cái bẻ mạnh đầy kinh hoàng của Hoàng Long. Miệng gào lên như con heo bị chọc tiết, cơ thể lão đảo rơi thẳng xuống vực sâu mà mình vừa mới từ đó bay lên với tốc độ như quả bom được tiêm kích thả xuống.

“Kí Dì Dza ~~~!! Tiêm Kích bị bắn rơi à ~~~??!!” Dương Diễn và Dương Kiệt đang trên đường lội thẳng lên đỉnh hang động giật mình hoảng hốt khi nghe thấy tiếng giao chiến ác liệt ở phía trên, cả hai nhanh chân chạy thẳng lên trên để xem tình hình như thế nào đột nhiên giật mình hoảng hốt khi phát hiện một chiếc bóng khổng lồ từ trên cao đang cắm xuống vực thẳm với tốc độ như tên bắn, thậm chí không thể nhìn rõ vật thể vừa rơi xuống là gì nữa là, chỉ biết là một chiếc bóng đen rất to rất to mà thôi.

“ Chẳng lẽ lại phải lội xuống dưới lần nữa??” Mang theo tâm lý tò mò bứt dứt, Dương Kiệt nửa muốn nhanh chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này, nửa muốn đi xuống dưới xem xem chuyện gì đã xảy ra.

Theo chủ trương của Dương Diễn thì nên rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt, nhưng hắn không trực tiếp nói ra mà chờ Dương Kiệt quyết định.

Nắm chặt lock seed Kiwami trong tay, Dương Kiệt quyết định đi ngược trở xuống để xem chuyện gì đang xảy ra ở phía dưới. Với sức phòng thủ hiện giờ của mình, đừng nói là “Phi Long”, cho dù có người mạnh hơn hắn 1, 2 bậc, cũng đừng mong làm gì được mình. Vậy thì có gì phải lo nữa chứ.

“ Đi xuống xem thử chuyện gì xảy, không chừng có cái hay đang chờ chúng ta cũng nên.” Dương Kiệt nhanh chóng nói ra quyết định của mình. Dương Diễn cũng không phản bác làm gì, chỉ khẽ ngật đầu một cái, sau đó cả hai quay đầu lại quay ngược trở lại xuống dưới vực thẳm.

Pằng ~~~ pằng ~~~ pằng ~~~~~!! AAA ~~~!! AAAA ~~~~!! Đồ.. Đồ Khôn, đừng.... đừng đánh mặt ... AAAA~~~~~!!

Càng đi sâu xuống, càng nghe rõ tiếng đánh đập giữa cú đâm cước đá và da thịt và tiếng gào thét chửi hét đầy đau đớn của tên “ Phi Long”. Lọt vào trong tai của Dương Kiệt nghe mới mát dạ vô cùng.

Haha, cuối cùng tên khôn trời đánh đó cũng có ngày hôm nay.

Không tốn quá nhiều thời gian, cả hai đã nhanh chóng quay trở lại dưới vực thẳm, phát hiện một bóng người thô to toàn thân bao bọc bởi vây giáp bằng vàng đang đè đầu tên khôn “Phi Long” xuống, hai tay thô to tựa như đang kích hoạt chế độ tự động không ngừng đập thẳng vào đầu của đối phương.

Bốp ~~~ bốp ~~~ bốp ~~~!! Hự ~~~ hự hự ~~~ hự ... aaaaa
~~~!!

Hoàng Long tựa như trút hết mọi cảm phần của mình để hành hạ “Phi Long”. Vì hắn vẫn không thể quên được cảnh những nhân thú nằm chết thảm trên mặt đất từ trên đường di chuyển tới nay, ai nấy đều mang theo vẻ mặt kinh hãi, bất cam, đau khổ chết không nhắm mắt, trái tim bị rút ra khỏi cơ thể, toàn thân co giật, chịu những cơn đau kinh khủng trước khi chết vì mất máu quá nhiều.

Và giờ nay thủ phạm ở ngay trước mặt, với một người đầy nghĩa hiệp và giàu lòng trắc ẩn như Hoàng Long, tất nhiên là phải báo thù cho những nhân thú xấu số tội nghiệp kia rồi.

Vả lại, mặt gian tà của Ý Chí Tối Cao đang nằm trong cái cơ thể của Phi Long trước kia, trừ khi đánh cho cái cơ thể này tan tành mây khói để đối phương không còn chôn dung thân, ngoài ra không còn cách nào có thể giết được hắn cả. Nên những cú đâm của Hoàng Long càng lúc càng mạnh hơn nữa, cái đầu của “Phi Long” đã máu thịt bê bết gần như vỡ vụn ra.

Hoàng Long khề dúu mày khi phát hiện hai “vị khách không mời mà tới”, đặc biệt là khi nhìn kỹ Dương Diễn, khuôn mặt không kèm lộ ra vẻ bất ngờ.

Lại thêm một hoàng kim nhân thú?? Chẳng lẽ Hoàng Kim Nhân Thú Quả của khu rừng này đã chín muồi rồi sao? Không thể nào, nghe ngài ấy nói rằng còn hơn nửa ngày mới chín muồi hoàn toàn mới đúng chứ? Hay là

Hoàng Long đã suy đoán ra Dương Diễn không phải phục dụng Hoàng Kim Nhân Thú Quả ở khu rừng này mà là của khu rừng khác. Trong lòng không kèm được thở phào nhẹ nhõm.

Như đã nói, Hoàng Kim Nhân Thú là ứng cử viên để trở thành chủ nhân của khu rừng Nhân Thú sau này. Nếu trong một khu rừng Nhân Thú xuất hiện hai Hoàng Kim Nhân Thú chắc chắn sẽ xuất hiện trường hợp cạnh tranh để tranh giành ngôi vị ứng cử viên này, thậm chí có thể xuất hiện tình trạng tàn sát lẫn nhau không chừng. Vì ai cũng muốn trở thành chủ nhân khu rừng, để có thể tự do ra vào với thế giới bên ngoài, không ai muốn nhường cái đặc ân này cho người khác cả.

Nếu như Dương Diễm là Hoàng Kim Nhân Thú của khu rừng này, Hoàng Long sẽ tỏ ra vô cùng khó xử. Cạnh tranh?? Với tính cách của hắn, bảo hắn tàn sát đồng loại, tuyệt đối là điều không thể chấp nhận được. Còn nếu không cạnh tranh, chắc chắn sẽ mất điểm trước Ý Chí Tối Cao, không chừng bị tuột hậu mất luôn vị trí ứng cử cũng nên. Quan trọng nhất là, mình không cạnh tranh với người khác, người khác chưa chắc suy nghĩ như mình, sẽ tìm đủ mọi cách loại bỏ mình cũng không chừng.

Biết rõ Dương Diễm không phải là đối thủ cạnh tranh, nên Hoàng Long lại quay sang tập trung hết vào “Phi Long” ở trước mặt mình. Còn Dương Kiệt ư? Hoàn toàn bị phát lờ không thèm nhìn lấy một cái nữa là.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 163: Dương Kiệt Bị Chiếm Đoạt Cơ Thể??

“ Két thúc thôi ~~~~!!!” Con giận đã nguội lại sau màn tra tấn hành hạ đối phương, Hoàng Long không muốn tốn thêm thời gian nữa, cơ thể bật tung lên không trung ngay trên đỉnh đầu nơi “ Phi Long” đang nằm hấp hối, hai tay hai chân dang rộng ra, chân nguyên trong cơ thể tụ tập lại một điểm, toàn thân rực sáng như bóng đèn công sức cực đại, chuẩn bị tung ra đòn kết liễu đánh tan cái cơ thể của đối phương.

“ Thiên Long Cuồng Nộ Thức, Chết đi ~~~~~!!!” Một con rồng hoàng kim dài gần mười trượng từ trong cơ thể Hoàng Long phóng thích ra lao thẳng về phía “Phi Long” đang nằm trên mặt đất.

“ Hahaha, cho đáng đời ~~~~!!!” Nhìn thấy “Phi Long” mang theo vẻ mặt tuyệt vọng đón nhận cái chết thảm khốc, Dương Kiệt không kèm được bật cười phấn khích tới nổi híp cả đôi mắt.

“ Thời cơ đây rồi ~~~!!” Phát hiện có một con mồi đang sơ hở không tập trung, “ Phi Long” phấn khích như muốn gào thét lên, một chiếc bóng đen nhanh chóng từ trong cơ thể Phi Long phóng thích ra, dùng một tốc độ nhanh như tia chớp bắn thẳng vào vầng trán của Dương Kiệt đang hí hửng bật cười mà không để ý tới đại họa đang ập thẳng vào đầu mình.

Uỳnh ~~~~~!!!

Con rồng hoàng kim lao xuống trực tiếp xé nát cái cơ thể của Phi Long thành hàng trăm hàng ngàn mảnh vụn rơi rải rác tứ tung, cho dù có đại la kim tiên giáng trần, cũng đừng mong hồi sinh được hần.

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA~!!!!

Thế nhưng, mọi nỗ lực của Hoàng Long chỉ thành công cốc khi mặt gian tà của Ý Chí Tối Cao đã kịp thời vứt bỏ cái xác vô dụng và trực tiếp xâm nhập vào cơ thể của Dương Kiệt hòng chiếm lấy cái cơ thể mới này.

Chỉ thấy Dương Kiệt hai tay nắm chặt đầu, đôi mắt đầy gân máu giương to ra hết cỡ, mồ hôi lạnh và gân xanh nổi đầy trên trán, miệng gào lên những tiếng kêu thét đầy đau khổ, tựa như vừa bị ai đó sử dụng màn thập đại hành hình thời Mãn Thanh đối với mình vậy.

“ Dương Kiệt ~~~~~!!” Dương Diễn không kềm được biến sắc, định lao tới giúp đỡ, ai ngờ bị Dương Kiệt một cú đâm thẳng vào ngực, trực tiếp đánh bay ra xa, vũng máu xanh lam từ trong miệng phun bắn ra, hít thở một cách dồn dập.

Sắc mặt của Hoàng Long cũng không dễ coi chút nào, chỉ vì chút sơ suất mà để lọt mất con mồi. Không được, phải ra tay đánh tan cái cơ thể đó trước khi tên khốn đó chiếm được quyền kiểm soát.

Pằng ~~~~~!!! AAAAAAAAAAAAAA!!!!

Hoàng Long chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ngay trước mặt Dương Kiệt, không cần quan tâm đối phương đang đau khổ tới cỡ nào, trực tiếp một đâm đâm thẳng vào ngực đối phương.

Cơn đau khủng khiếp ở đầu lại bị hứng thêm cú đâm thôi sơn vào người, ngực của Dương Kiệt gần như lõm hẳn vào trong, miệng gào lên một tiếng đầy đau khổ, máu thịt pha lẫn chút ít nội tạng từ trong miệng phun bắn ra, cơ thể bị đánh bay khảm thẳng vào trong vách đá ở phía xa.

Uỳnh ~~~~~!!

“ Cái gì ~~~~!!”Tất nhiên là chưa phải kết thúc, trong lúc Hoàng Long bồi thêm một cú để kết liễu đối phương, ai ngờ Dương Diễm từ phía xa lao tới, Kỳ Lân kiếm vung lên chém thẳng vào cú đâm khí có uy lực đáng sợ, cú đâm khí đó lập tức bị chém nát làm đôi và tan biến trong không khí, nhưng bản thân Dương Diễm cũng bị uy lực đáng sợ đẩy lùi ra xa.

“ Người định cản ta???” Hoàng Long dúm mảy nhìn chăm chăm vào Dương Diễm, lạnh lạnh hỏi.

“ Muốn giết đồng đội của ta, hãy bước qua xác chết của ta trước đã.” Dương Diễm hít sâu một hơi vào người để bình ổn lại chân nguyên đang chạy lộn xộn trong cơ thể, từ từ bước tới gần ngay trước mặt Hoàng Long và Dương Kiệt, lạnh lùng nói.

“ Đồ ngốc, cơ thể của hân đang bị một thứ cực kỳ gian tà chiếm đoạt, nếu như thành công, sẽ trở thành một đại họa cho cả khu rừng này, nên ta phải ra tay ngăn cản trước khi quá muộn. Người hãy tránh sang một bên, đừng cản trở ta.” Hoàng Long vô cùng kiên nhẫn giải thích hòng thuyết phục đối phương, ít nhất là nếu như có thể, tuyệt đối không ra tay với đồng loại của mình, tuy cả hai trực thuộc hai khu rừng Nhân Thú khác nhau.

“ Chuyện đó tính sau, nếu như đồng đội của ta bị chiếm đoạt thể xác, đích thân ta sẽ ra tay trả sất hân. Nhưng còn hiện giờ, ta tin rằng đồng đội của ta nhất định sẽ chiến thắng kẻ thù.” Nhận ra Hoàng Long không phải là người xấu, nên Dương Diễm hiếm có khi lên tiếng đáp lời, nếu như là người khác, lao vào đánh trước tính sau, hơi đâu mà lời thôi dài dòng với đối phương làm gì chứ.

“ hân?? Chiến thắng mặt gian tà của Ý Chí Tối Cao? Người có chắc là người không đang nằm mơ chứ?” Hoàng Long cười lạnh, nhất là khi nhìn rõ thực lực của Dương Kiệt, chỉ là một tên chân nguyên tầng thứ 7 yếu ớt,

không cho rằng anh ta có thể đánh bại được mặt gian tà của Ý Chí Tối Cao trong cuộc chiến tranh giành quyền kiểm soát cơ thể.

Dương Diễn nắm chặt Kỳ Lân Kiếm đứng sừng sững tại chỗ, không thềm trả lời đối phương nữa.

“ Ta nói thêm lần nữa, tránh ra ~~~!!!” Hoàng Long không thích thái độ lạnh lùng của Dương Diễn, tỏ ra vô cùng phần nộ tạo ra tư thế sẵn sàng lao vào chiến đấu, đồng thời buông ra lời khuyên can lần cuối.

Nhìn thấy Dương Diễn vẫn tỏ vẻ quyết tâm liều mình chắn ngay trước mặt bảo vệ đồng đội mặc dù biết rõ thực lực yếu kém của mình, trong đôi mắt của Hoàng Long khẽ lóe qua tia sáng khen ngợi, nhưng điều đó không thể khiến hắn thôi ý định tấn công Dương Kiệt để ngăn cản Ý Chí Tối Cao thành công chiếm đoạt được cơ thể.

Tuy Ý Chí Tối Cao chỉ chiếm lấy một cơ thể còn kém hơn cả Phi Long đã chết thảm dưới tay mình, nhưng nếu như có thể giải quyết tại chỗ, tại sao phải chờ đợi và tốn thêm công sức chứ?

“ Nếu thế thì.... Chiến thôi, đỡ một đám của ta ~~~~!!” Lời nói không thể thuyết phục, vậy thì dùng thứ trực tiếp nhất chính là cú đấm vậy.

Nhìn thấy cú đấm rất chi là tầm thường nhưng uy lực kinh hoàng hơn cả khi “Phi Long” thi triển tuyệt học lao tới, Dương Diễn không kềm được biến sắc. Nhưng tuyệt đối không được lùi bước, phải bảo vệ đồng đội của mình tới cùng.

“ Võ Hồn hiện ~~~!! Tuyệt học thần thông, Băng Lân Hàn Sương Thức, phong ~~~~~!!!” Băng Kỳ Lân xuất hiện ngay đỉnh đầu mang theo khí thế của võ hồn cấp 9 áp chế thẳng vào người Hoàng Long ở phía xa, bản thân nó há to cái miệng đầy răng nhọn ra, sương khí màu xanh lam

từ trong miệng phun bắn ra, tựa như chiếc lưới khổng lồ chụp thẳng về phía cú đấm khí và cả Hoàng Long.

“ Võ hồn cấp 9??!!” Hoàng Long có chút bất ngờ trước võ hồn của Dương Diễn, trong lòng càng coi trọng đối phương hơn nữa. Cả hai không phải đối thủ cạnh tranh với nhau, nên không thể ngăn cản anh hùng trọng anh hùng, đặc biệt là hành động liều mình vì đồng đội của Dương Diễn.

Crack ~~~ crack ~~~~~ crack ~~~~~~!!!

Sương khí màu xanh lam bao phủ toàn bộ bề mặt cú đấm khí của Hoàng Long khiến nó bị chững lại trên không trung không thể tiếp tục di chuyển được nữa. Nhưng tình trạng đó chỉ duy trì được chưa được 5 giây, băng phiến trên bề mặt cú đấm khí lập tức bị vỡ tung tóe rơi rải khắp nơi trên mặt, cú đấm khí tuy đã hơi nhạt lại đôi chút, nhưng vẫn tiếp tục lao thẳng về phía Dương Diễn.

Hoàn toàn không cùng đẳng cấp ~~!!

Dương Diễn lộ ra vẻ mặt khó coi, tuy cú đấm khí đã nhạt đi khá nhiều, nhưng uy lực do nó phát ra, tuyệt đối có thể khiến mình bị trọng thương nếu như không né tránh. Nhưng nếu như né tránh thì.....

Khẽ liếc nhìn Dương Kiệt vẫn còn đang vật lộn đầy đau khổ ngay phía sau lưng mình, Dương Diễn hít sâu một hơi vào người, Kỳ Lân Kiếm vung lên: “ Băng Thành Vạn Lý, mở ~~~!! Hàn Băng Kiếm Pháp, Kiếm Khí Liên Hoàn, chém ~~~!! Hàn Băng Kiếm Pháp, Băng Tinh Thâu Thiên, Nổ ~~~!! Hàn Băng Kiếm Pháp, Băng Phong Thiên Địa, Phong ~~~~~~!!!”

Dương Diễn không tiếc chân nguyên trong cơ thể, dốc hết toàn bộ sức lực thi triển liên tục những tuyệt học mạnh nhất của mình để đối phó với cú đấm khí đang lao tới với tốc độ cực nhanh.

Uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~.....!!

Băng thành, vỡ ~~!! Kiếm khí, vỡ ~~!! Băng tinh, vỡ ~~~~!! Ngay cả băng phong cũng không trụ được quá lâu, nhanh chóng vỡ tan tành trong không khí.

“Tránh ra mau đồ ngốc ~~~~!!!” Nhìn thấy mọi đòn đánh đều bị cú đâm khí của mình đánh tan, nhưng Dương Diễn không có vẻ sẽ nhảy sang một bên né, ngược lại còn có vẻ như định dùng tấm thân mình ra đỡ đòn, Hoàng Long không kềm được biến sắc miệng gào lớn.

Hoàng Long muốn thu lại đòn đánh hoặc lao tới đẩy Dương Diễn ra né tránh, nhưng đã quá muộn, vì cú đâm khí đã chạm trúng vào cơ thể.

Uỳnh ~~~~~!!

Hứng trọn cú đâm khí vào người, Dương Diễn có cảm giác như cơ thể như muốn bị xé toạc ra, máu kèm nội tạng từ trong miệng phun bắn ra, trọng thương rơi ngã trên mặt đất.

“Đồ ngốc, đồ ngốc, ngươi là đồ ngốc ~~~~!!” Hoàng Long lao tới bên cạnh Dương Diễn, tay áp thẳng lên ngực hắn, không tiếc chân nguyên truyền thẳng vào người đối phương để kềm nén và điều trị nội thương cho Dương Diễn.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!!” Trong lúc đó Dương Kiệt đang rơi vào tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Ý Chí Tối Cao không ngừng tấn công vào thức hải của anh ta, nếu như không phải ý chí kiên cường, đạo tâm vững chắc, e rằng đã bị đối phương chiếm mất quyền kiểm soát cơ thể từ lâu rồi.

“Hahahaha, chống cự?? Để xem ngươi chống cự được bao lâu ~~!! Điều đó chỉ khiến ngươi càng thêm đau khổ mà thôi, chi bằng buông xuôi

tất cả, nhường quyền kiểm soát cơ thể cho ta, không chừng khi ta có tâm trạng tốt không phá hủy linh hồn của ngươi, cho ngươi cơ hội ẩn trú trong góc khuất của cơ thể này, chiêm ngưỡng ta tung hoành thiên hạ, không phải tốt hơn sao??" Giọng nói đầy gian tà của Ý Chí Tối Cao không ngừng vang lên trong đầu của Dương Kiệt, vừa hăm dọa vừa dụ dỗ Dương Kiệt sớm bỏ cuộc, để hắn có thể nhanh chóng chiếm được cơ thể một cách dễ dàng.

Đừng tưởng Ý Chí Tối Cao hiện giờ tỏ ra thanh nhiên nắm chắc phần thắng, thực ra trong lòng hắn đang nôn nóng sốt ruột vô cùng. Nếu như đối phương mất hết sức phản kháng như tên Phi Long trước kia, tỷ lệ chiếm đoạt thành công cực cao, nhưng nếu như là một người khỏe mạnh như Dương Kiệt lúc này, Ý Chí Tối Cao cũng không dám quá chắc chắn, chỉ còn cách dụ dỗ khuyên can đối phương tự bỏ cuộc mà thôi. Quan trọng nhất, tình hình bên ngoài đang vô cùng gây cản, cũng may là có tên Dương Diễn ngăn cản tên Hoàng Long tấn công về phía này, nếu không thì chắc chắn sẽ bị đánh tuột ra khỏi cơ thể ngay tức khắc cho mà xem.

“ Muốn, muốn ta đầu đầu hàng Còn... còn lâu á, aaaaaaaaaa ~~~~!!!” trong thức hải không ngừng vang lên tiếng gào thét chửi rủa của Dương Kiệt, anh ta càng như thế, một bức tường vô hình ngay trước mặt thức hải càng trở nên dày đặc để ngăn cản bước tiến của Ý Chí Tối Cao.

“ không còn thời gian để do dự nữa, liều thôi ~~~~!!” Cảm thấy bước tiến càng lúc càng khó khăn, Ý Chí Tối Cao không kềm được biến sắc, cắn răng quyết định dốc hết toàn bộ sức lực để chiếm quyền kiểm soát cơ thể đối phương.

Chỉ thấy cái bóng đen càng lúc càng phình to ra, khí đen từ trên bóng đen phát tán ra càng lúc càng nhiều, gần như nhuộm đen cả khu vực thức hải của Dương Kiệt. Ngược lại, bóng đen đó càng lúc càng nhạt hẳn đi, lúc thì trong suốt lúc thì thực thể, tựa như có thể biến mất bất kỳ lúc nào.

Ý Chí Tối Cao đã liêu minh, chấp nhận hy sinh thực lực và sinh lực của bản thân để áp chế Dương Kiệt.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 164: Đập Một Trận Trước Tính Sau

Chỉ thấy khói đen đã gần như bao phủ cả thức hải của Dương Kiệt, chỉ còn lại tia sáng nhỏ bé nhấp nháy một cách yếu ớt. Lúc này anh ta đã gần như chìm sâu vào trong bóng tối, không còn tí nhận thức nào nữa, nếu như không phải ý chí và đạo tâm vững chắc còn chống cự một cách yếu ớt, e rằng đã bị Ý Chí Tối Cao chiếm lấy quyền kiểm soát cơ thể rồi. Thế nhưng, thất thủ chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Lúc này Ý Chí Tối Cao cũng tuyệt đối không dễ chịu chút nào. Sử dụng cả chiêu hy sinh thực lực và sinh khí của mình, thế mà mãi vẫn chưa thể thành công, tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Phải biết rằng lúc này hắn đã tiêu tốn gần phân nửa thực lực và sinh khí, cho dù là gặp phải một kẻ mạnh nguyên thần hay xuất khiếu, cũng phải đầu hàng từ lâu, thế mà con heo mập này vẫn còn có thể chống cự một cách yếu ớt, ý chí và đạo tâm của hắn đáng sợ tới thế sao??

Tuy tổn thất hơi nặng nề chút, nhưng chỉ cần chút nữa thôi, cái cơ thể này sẽ thuộc về mình, hahahaha ~~~~~!!

Sau khi giao chiến với Dương Kiệt, biết rõ thực lực tuy không quá cao, nhưng sức phòng thủ vô cùng đáng sợ, chỉ cần cướp được cái cơ thể này, tuy vẫn không phải đối thủ của Hoàng Long, nhưng khả năng bỏ trốn cực cao, chỉ cần cho mình một thời gian tu luyện, đừng nói là tên Hoàng Long, ngay cả tên mặt thiện cũng sẽ có ngày quỳ xuống trước mặt ta.

“ Hahahaha, khuất phục đi, cái cơ thể này sẽ thuộc về ta, hahahaha ~~~~~!!” Ý Chí Tối Cao gần như gào thét lên vì phấn khích.

Chẳng lẽ lần này chết thật rồi sao??

Dương Kiệt đã gần như kiệt sức, linh hồn cảm giác như đang bị bao phủ bởi tảng băng có nhiệt độ âm trên cả chục ngàn độ, tê cóng đau rát tới tận cùng xương tủy, tựa như bị hàng trăm, hàng ngàn lưỡi dao lạnh lẽo đâm xuyên thủng cơ thể mình vậy, kêu trời không nghe, gọi đất đất không đáp, gần như đã tuyệt vọng hoàn toàn.

“ Dính dong, hệ thống phát hiện vật thể không xác định đang cố ý xâm nhập và tấn công chủ thể bất hợp pháp, hệ thống tự động kích hoạt chế độ hủy diệt mối nguy hiểm nguy hại tới tính mạng của bạn.” trong lúc Dương Kiệt đã chuẩn bị buông xuôi, đột nhiên vang lên giọng nói mà ngày thường mình căm ghét tận cùng, nhưng lúc này tựa tiếng hát ngân nga của các vị thiên sứ trên thiên đàng.

Roẹt ~~~~~!!!

“ Cái, cái quái gì thế này??? Không ~~~~~ AAAA~~~~~!!” Trong tình thế gần như nửa bước chân bước vào cửa tử, một tòa tháp mini bằng vàng toàn thân nhấp nháy tia sáng màu ánh kim từ không biết từ đâu xuất hiện ngay trên đỉnh của thức hải đã gần như bị nhuộm đen hoàn toàn của Dương Kiệt.

Những tia sáng ánh kim từ trên thân tháp phát tán ra tựa như tia nắng mặt trời từ trên trời chiếu rọi xuống, xóa tan màn đêm âm u lạnh lẽo cả khu vực thức hải của Dương Kiệt.

Đặc biệt là bóng đen Ý Chí Tối Cao dính phải tia sáng ánh kim vào, cảm giác cơ thể như muốn tan chảy ra, bỏng rát đau đớn tới tận cùng, miệng không

tự chủ gào thét lên những tiếng kêu thét đầy đau khổ pha lẫn sợ hãi.

Ngược lại bên kia, Dương Kiệt chỉ cảm thấy mọi giác quan cảm giác đã gần như quay trở về với mình, cảm giác lâng lâng dễ chịu như đang ngâm mình trong suối nước nóng, ấm áp vô cùng.

Dưới tác dụng của tia sáng vàng kim, khói đen càng lúc càng co rút lại, thức hải của Dương Kiệt ngày càng phình to ra như trạng thái ban đầu. Không chỉ vậy, ngay cả bóng đen ở vị trí trung tâm cũng đã thu nhỏ lại gấp nhiều lần so với ban đầu, nếu như lúc đầu to bằng quả bóng rổ, lúc này chỉ còn là hình dáng của một trái banh dứa mà thôi.

“ Không, không, hãy, hãy tha cho ta, ta sẽ, ta sẽ rời khỏi cơ thể này ngay lập tức.” Ý Chí Tối Cao có thể cảm nhận rõ sinh khí trong cơ thể đang bị rút đi với tốc độ chóng mặt, nếu như toàn bộ sinh khí bị rút hết, đồng nghĩa ngày tàn của hắn đã điểm. Miệng không ngừng gào lớn khóc lóc van xin tòa tháp kỳ dị tha mạng.

Có thể nói lúc này hắn đã hối hận tột cùng, nếu như biết trước trong cái cơ thể này sở hữu một bảo bối đáng sợ như thế này, có đánh chết hắn cũng không dám đâm đầu vào nơi này. Thà không có cơ thể dung thân, cùng lắm chỉ bị tên mặt thiện phong ấn thêm lần nữa, nhưng hiện giờ thậm chí có thể biến mất khỏi thế gian này kìa.

Chỉ là, trên đời này không có thuốc hối hận để uống chứ nhỉ?

Tha mạng cho người? Vậy ai tha mạng cho ta đây??

Phải biết rằng hệ thống và Dương Kiệt tương sinh tương trợ lẫn nhau, hệ thống cư trú trong linh hồn của anh ta, nếu như linh hồn của Dương Kiệt bị biến mất, ngay cả hệ thống cũng sẽ biến mất khỏi thế gian này. Hành động phá hủy linh hồn cướp lấy cơ thể của Ý Chí Tối Cao chẳng khác nào gián

tiếp ra tay trăm sát hệ thống cả. Đối với kẻ muốn lấy mạng mình, tuyệt đối là kẻ thù không đội trời chung, hận không thể làm cho mày chết sớm hơn thế nữa, ở đó mà tha với chả tha.

“ AAAAAA, Không, Không, ta hận ~~~~~!!!” hệ thống không những không ngừng hành động tiêu diệt kẻ thù, ngược lại gia tăng công suất tới cực đại, chỉ trong nháy mắt cái bóng đen của Ý Chí Tối Cao đã bị bào mòn hoàn toàn, chỉ kịp để lại tiếng gào thét đầy tuyệt vọng, biến mất khỏi thức hải của Dương Kiệt.

“ Dính dong, do hệ thống vừa hấp thụ được một lượng năng lượng cực lớn, nên đã dùng để thăng cấp vào cho Càn Khôn Tháp. Xin chúc mừng Càn Khôn Tháp của bạn đã thăng cấp thành pháp bảo tuyệt phẩm.”

Càn Khôn tháp

Cấp bậc: Pháp bảo (tuyệt phẩm)

Sức phòng thủ: Có thể chống đỡ sức tấn công toàn lực của cấp chân tông sư tầng thứ 10 trở xuống.

Luyện Đan lv1: có thể kích hoạt chế độ luyện đan được tự động. Chỉ cần bỏ nguyên liệu và phương thức luyện đan vào, mọi việc còn lại để hệ thống giải quyết. (Chỉ có thể luyện thành công đan dược cấp 4 trở xuống.)

Độ bền 100 / 100 (khi độ bền trở về bằng 0, sẽ không thể sử dụng được nữa)

Ngay sau khi định thần trở lại, Dương Kiệt không kèm được phản kích khi Càn Khôn Tháp của mình, một báu vật bốn mệnh hầu như bị quên lãng do tác dụng quá ít, ngày thường cũng chỉ dùng để lén lén cướp đồ của đối phương, thế mà giờ đã thăng cấp thành pháp bảo tuyệt phẩm, có thể chống đỡ hết mọi đòn tấn công của chân tông sư tầng thứ 10 trở xuống.

Quan trọng nhất là, sau khi thăng cấp xong, lại mở thêm chức năng tự động luyện đan. Chẳng lẽ hệ thống muốn mình trở thành một đan dược đại sư chẳng? May be, may be ~~~!!

Dương Kiệt nhanh chóng thoát khỏi thức hải quay trở về cơ thể của mình, phát hiện Dương Diễn đang nằm trọng thương ngay trước mặt, bên cạnh là tên Hoàng Long đang không ngừng truyền chân nguyên để điều trị cho hắn.

Dương Kiệt chẳng nói chẳng rằng, chỉ đứng sang một bên chờ đợi Hoàng Long điều trị cho Dương Diễn xong xuôi hết đã, rồi sẽ tính tới ân oán của cả hai sau. Đồng thời rút ra một lock seed điều trị nhét vào đai lưng, để điều trị nội thương do phải hứng trọn cú đâm của tên khốn ở trước mặt lúc này.

Tuy lúc này chìm sâu trong thức hải, nhưng vẫn có thể cảm nhận được mọi thứ ở xung quanh bên ngoài, tất nhiên là thấy rõ tên khốn đó định ra tay trảm sát mình, Dương Diễn liệu mình đỡ đòn trọng thương.

Tuy biết hắn không có ý xấu, nhưng muốn giết mình là muốn giết mình, ân oán này tuyệt đối không thể bỏ qua một cách dễ dàng.

Nhưng vì lúc này hắn ra tay cứu chữa Dương Diễn, nên cùng lắm đập cho hắn một trận thành đầu heo chứ không lấy mạng hắn, như thế là ân huệ lắm rồi đấy.

Một khi Dương Kiệt đã nổi điên lên thì trời cũng không cản nổi, cho dù biết không phải là đối thủ của đối phương, nhưng cũng phải đánh một trận cho biết người biết ta.

“ Hự ~~~~!!!” Dương Diễn đang nằm bất động đột nhiên mở to mắt ra, ho mạnh một tiếng, nhanh chóng bật người trở dậy tung người rời khỏi

phạm vi an toàn đối với Hoàng Long, tuy đôi phương đã ra tay cứu chữa, nhưng trước đó không lâu cả hai còn là kẻ thù đối thủ với nhau, không thể không thận trọng được, nhưng cũng khề ngật đầu với đôi phương một cái, ngụ ý nói lời cảm tạ cho hành động cứu chữa cho mình.

đồng thời mang theo ánh mắt thận trọng dò xét nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt ở gần đó, nếu như phát hiện anh ta có điều gì bất thường, sẽ rat ay tấn công ngay tức khắc như những gì mình đã nói trước đó.

“ Yên tâm mặt đá, bố mày còn sống khỏe đây. Nhưng hãy đứng sang một bên, bố mày có chuyện phải nói với tên sùng nai này.” Nhìn thấy vẻ mặt thận trọng của Dương Diễn, Dương Kiệt lập tức hiểu ra vấn đề, nhanh chóng lên tiếng trấn an đôi phương, đồng thời đai lưng biến hình và hai lock seed xuất hiện trên tay, chuẩn bị tính sổ với tên khốn dám ra tay với mình lúc này.

Nghe thấy cái cách xưng hô và cách nói chuyện của Dương Kiệt, Dương Diễn đã thầm thở phào nhẹ nhõm, xác định đôi phương không hề bị chiếm lấy cơ thể.

“ cái, cái gì, ngươi, ngươi~~!!” Hoàng Long mang theo vẻ mặt bất ngờ ngơ ngác nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt, tựa như vừa nhìn thấy cảnh tượng khó tin nhất trên đời.

Ý Chí Tối Cao đã thất bại trong việc chiếm đoạt thân xác của đôi phương, có thể sao?? Còn nữa, tên mặt gian tà đâu rồi, sao mình không thể cảm nhận được khí của hắn nữa?? Thần thức của Đấng tối cao không thể nhầm lẫn được!!

“ Biến hình ~~~!!” “ Fruit Bashet ~~~!!” Kiwami Arms ~~, Dai dai dai dai dai dai Shogun ~~~~!!”

“ Cái, cái quỷ quái gì thế này?? Thánh giáp??? mà cũng không phải, rốt cuộc đó là gì đây??” Quai hàm của Hoàng Long thêm lần nữa suýt chút rớt xuống đất khi nhìn thấy Dương Kiệt biến hình thành Dai Shogun, khuôn mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

“ Đồ nhà quê, đỡ này ~~~!!!” súng trường xuất hiện trong tay, hòng súng chĩa thẳng về phía đối thủ, ngón tay bóp cò không chút ngần ngại do dự.

Pằng ~~~ pằng ~~~ pằng ~~~~ pằng ~~~~~.....!!

“ Đó là ~~~~~!!! Thiên Long Liệt Hỏa Thức, ta phá ~~~~~!!!” Hoàng Long giật mình hoảng hốt khi nhìn thấy đối phương sử dụng “ ám khí” tấn công về phía mình, không chút do dự miệng mở to ra, tia lửa nóng rực có thể làm tan chảy mọi thứ kim loại trên thế gian này phun bắn ra, đối đầu trực tiếp với những viên đạn năng lượng đang bắn tới.

Uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~~!!!

Tia lửa chục ngàn độ của Hoàng Long vô cùng dễ dàng nuốt chửng những viên đạn năng lượng của đối phương. Chỉ là Dương Kiệt cứ liên tục bóp cò, đạn năng lượng tựa như không cần tốn tiền nã thẳng về phía đối phương, khiến tia lửa không thể tiếp thêm được bước nào, ngược lại còn bị đẩy lùi về phía sau.

“ Haha, bố mày có đạn vô hạn, sợ gì trong cuộc chiến đấu súng tay đôi với người chứ? Để xem miệng người há ra khạc lửa được bao lâu ~~!!” Dương Kiệt mặt đầy phấn khích dùng ngón tay bóp cò liên hồi, hoàn toàn không cần phải lo lắng bị hết đạn giữa chừng gì cả.

“ Cái “ám khí” quỷ quái gì thế này? Chẳng lẽ không có giới hạn sao?” Quả nhiên, lửa từ trong miệng khạc ra này giờ, cổ họng cũng đã có chút

bỏ rất, nên Hoàng Long nhanh chóng ngậm miệng lại chấm dứt khắc lửa, miệng không ngừng nguyên rửa sự vô sỉ của đối phương.

“ Tuyệt học thần thông, Thiên Long Xuất Động, mở ~~~~~!!!” Hai tay làm ra tư thế như đang nâng thứ gì từ dưới lên, mặt đất phía trước Hoàng Long lập tức xuất hiện hai cái lỗ sâu khổng lồ, hai con hoàng kim long dài gần ba trượng từ dưới lỗ phóng thẳng ra, miệng gào lớn một tiếng, sau động tác xoay người tạo thế chưởng ấn thẳng về phía kẻ thù của Hoàng Long, chúng lập tức lao thẳng về phía con môi ở phía trước.

Pằng ~~~ pằng ~~~ pằng ~~~~~!!!

Những viên đạn năng lượng bắn vào bề mặt hai con rồng hoàng kim, chỉ có thể ở trên bề mặt vây giáp cứng của chúng để lại vài tia nổ pháo hoa, chỉ tựa như đang ngã ngựa cho chúng, hoàn toàn không thể khiến chúng bị thương hay ngừng lại, thậm chí còn chọc giận chúng khiến tốc độ lao tới nhanh hơn nữa.

“ Melon Power ~~~~~!!!” Tay xoay nút công tắc một cái, súng trường biến mất, thay vào đó là tấm khiên và thanh kiếm dài xuất hiện trên tay, tay nắm chặt cán kiếm chẻ mạnh ba nhát, cơ thể tung người lên không trung xoay chuyển ba trăm sáu chục độ liên tục, từ trên tấm khiên và lưỡi kiếm không ngừng quét ra vô số trái dưa gang màu xanh lá khổng lồ, bắn thẳng về phía hai con hoàng kim long đã gần như lao tới trước mặt.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~~...!!! Gào ~~~ gào ~~~~~!!

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 165: Hoàng Long Nổi Điên Lên Rồi

Hai con rồng hoàng kim không ngừng đâm đầu vào bề mặt trái dưa khí khổng lồ rồi bị dội ngược trở ra, chúng chỉ khẽ vẩy vẩy đầu vài cái, miệng gào lớn đầy căm phẫn tiếp tục đâm thẳng về phía trước, tựa như không phá vỡ lá chắn phòng thủ đó tuyệt đối không quay đầu vậy.

Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~~~!!!

Tiếng va đập vang lên liên miên không dứt, khiến cả hang động rung chuyển dữ dội. Sau mỗi lần bị dội ngược trở ra như thế này, màu sắc trên cơ thể của chúng bị phai nhạt đi, tất nhiên, bề mặt trái dưa khí cũng bắt đầu xuất hiện nhiều vết nứt, càng lúc càng lan rộng ra, có thể vỡ ra bất kỳ lúc nào.

Xoảng ~~~~~!!

Cuối cùng thì quả dưa khí cũng chịu đựng không nổi bị vỡ tan ra, hai con rồng hoàng kim gào lớn đầy phẫn khích, tiếp tục đâm thẳng về phía Dương Kiệt đã đáp xuống mặt đất ở phía xa.

Vẫn còn cách biệt!!!

Dương Kiệt lắc đầu thở dài một tiếng, nhưng cũng không quá thất vọng, vì kết quả này đã được đoán trước từ đầu rồi mà.

“Càn Khôn Tháp, hiện ~~~~~!!!” Dương Kiệt trực tiếp té Càn Khôn Tháp ra khỏi cơ thể.

Càn Khôn Tháp vừa rời khỏi người Dương Kiệt lập tức phóng ra gần trăm lần so với hình dáng mini ban đầu, phóng tới ngay trên đỉnh đầu của hai con rồng hoàng kim đang hùng hổ lao tới, đáy tháp mở toang ra, một tia sáng bảy màu phóng thích ra chụp thẳng vào cơ thể của hai con rồng hoàng kim.

Gào ~~~ gào ~~~~~ gào ~~~~~!!

Dưới tiếng gào thét đầy kinh hãi của hai con rồng hoàng kim, cơ thể của chúng trực tiếp bị hút thẳng vào trong tòa tháp, tựa như chưa từng xuất hiện qua trên thế gian này vậy.

“Đó, đó là, pháp bảo ~~~~~!!” Hoàng Long có chút không thể chấp nhận được những gì đang xảy ra ở trước mặt. Vì sao, vì sao một tên phế vật chân nguyên tầng thứ 7, lại sở hữu nhiều bảo bối đồ chơi như thế này, hết thánh giáp giờ lại pháp bảo, đã vậy còn là pháp bảo tuyệt phẩm nữa chứ. Nên nhớ rằng cả khu vực U Châu này, chỉ có tông chủ của ngũ đại tông môn mới có cơ hội sở hữu pháp bảo tuyệt phẩm. Chẳng lẽ con heo mập này con ruột của tông chủ Thánh Hỏa Tông sao??

Khiên và thanh kiếm biến mất trong tay, thay vào đó là quả chùy trái xoài quen thuộc, cơ thể tung người lên không trung, một chùy bổ thẳng về phía Hoàng Long.

“Haha, hai con thần lằn ngu xuẩn đã bị bỏ vào chảo chiên, giờ tới được ngươi đây ~~!! Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, bổ bổ bổ ~~~~~!!” Hàng chục hàng trăm chùy khí bắn thẳng về phía Hoàng Long, khiến hắn không kèm được phải biến sắc trước uy lực kinh hoàng và số lượng dày đặc của chúng.

“Phá ~~~ phá ~~~ phá ~~~~~!!” Hoàng Long không lùi mà tiến, cơ thể tựa như tên bắn lao thẳng về phía những quả chùy khí khổng lồ đang

bắn tới, hai tay thành nắm đấm, tựa như cái đập đá công sức đại, tay không đấm vỡ những quả chùy khí đáng sợ đó.

Nhìn thấy Hoàng Long không ngừng đấm vỡ chùy khí của mình, Dương Kiệt chỉ cười lạnh.

“Cứ đấm đi đấm đi đừng ngại ngừng, hùng hổ quá nhỉ, có lúc mi phải khóc đấy!!” Dương Kiệt vẫn không ngừng bổ chùy khí về phía đối thủ, trong lòng đang phấn khích vô cùng, chỉ chờ đợi điều hay ho sẽ xảy ra.

Uỳnh ~~~~~!!!

“Cái, cái gì ~~~~~!!!” Vừa đấm vỡ xong một quả chùy khí ở trước mặt, Hoàng Long đột nhiên biến sắc khi cảm thấy đầu óc quay cuồng, cảnh vật ở trước mắt như đang đảo lộn lên cả, cơ thể lão đảo như người say rượu.

Hiệu ứng choáng váng của tuyệt học phát huy tác dụng.

Uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~~!!

Hứng trọn cả chục quả chùy khí vào người, Hoàng Long trực tiếp bị đánh bay ra xa té ngã xuống đất. Tất nhiên, uy lực những quả chùy khí đó chỉ khiến hắn bị đau chứ không thể bị thương, nhưng nhất thời vẫn chưa thể thoát khỏi trạng thái choáng váng, nằm bất động trên mặt đất.

“Haha, dính chiêu rồi hả ku, chưa hết đâu, còn nữa này, Phì Lũ Lôi Đình Phi Cước, ta đá ~~~~~!!!” Chân phải giơ thẳng ra phía trước, toàn thân tựa như bị bao phủ bởi tia sét hình bàn chân, như một tên bắn cảm thẳng xuống nơi Hoàng Long đang nằm bất động.

Rầm ~~~~~!!! Roẹt ~~~ roẹt ~~~ roẹt ~~~~~!!

Ngay vị trí Hoàng Long đang nằm lập tức xuất hiện một cái hố sâu khổng lồ, ngay sau khi thực hiện cú đá xong, Dương Kiệt từ dưới hố nhảy lên lùi ra xa, không tiếp tục tấn công vào Hoàng Long đang toàn thân bốc khói cháy đen như than, cơ thể co giật liên hồi do những tia sét đang không ngừng tàn phá cơ thể của hắn.

Nếu như vào thời điểm này Dương Kiệt bồi thêm một cú chùy vào đầu hắn, không chừng có thể trực tiếp hóa kiếp cho hắn cũng chừng. Chỉ là ngay từ đầu đã xác định là đánh cho đối phương một trận để trút giận chứ không có ý định lấy mạng người ta, nên đã ngưng lại không tiếp tục tấn công nữa.

“ hahaha, cho đáng đời, dám ra tay với bố mày, như thế là còn nhẹ đấy. Nếu như không phải bố mày từ bi rộng lượng, e rằng một cú bổ hóa kiếp cho ngươi luôn rồi đấy.” Nhìn thấy bộ dạng thê thảm của đối phương, Dương Kiệt không kiềm được phấn khích cười lớn chế giễu. Mọi ám ức căm phẫn trong lòng đã tan biến theo chiều gió.

“ AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA~!!!” ngay sau khi thoát khỏi trạng thái choáng váng, Hoàng Long gào lên một tiếng đầy phẫn nộ.

Đã bao lâu rồi, chưa từng có ai có thể khiến mình bị thê thảm như ngày hôm nay, chỉ vì chút sơ suất mà bị dính đòn đau như thế này, đã vậy còn bị đối phương trêu chọc chế giễu nữa chứ! không thể tha thứ, tuyệt đối không thể tha thứ được.

“ Được, được, chú mày đã chọc giận anh rồi, võ hồn hiện ~~~~!!!” Hoàng Long từ dưới hố sâu tung người lên đáp xuống ngay trước mặt, trên môi mang theo nụ cười đầy điên cuồng, đôi mắt như đang phóng lửa nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt, nghiêng răng nghiêng lợi gào lớn.

Phục ~~~~~!!

Một con ngũ chảo hoàng kim long dài gần mười trượng xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của Hoàng Long rồi nhanh chóng nhập vào cơ thể của hắn, lúc này khí thể trên người đã thăng lên tới thành nguyên thần tầng thứ 3 đáng sợ.

Võ hồn cấp 8 Ngũ Chảo Hoàng Kim Long ~~~~!!

Tuy không cao cấp và đáng sợ bằng võ hồn của Dương Diễn, nhưng cũng tuyệt đối không thua kém quá nhiều, đặc biệt là kèm theo thực lực tông sư tầng thứ 6 của hắn, trực tiếp đẩy cảnh giới của hắn lên thành nguyên thần tầng thứ 3.

Nguyên nguyên thần tuy có thể phát huy một phần uy lực của một kẻ mạnh nguyên thần, nhưng do chưa thể hình thành một nguyên thần độc lập trong cơ thể, nên mất đi một vũ khí đáng sợ nhất mà một kẻ mạnh nguyên thần chân chính sở hữu, đó chính là lãnh vực, một vũ khí đáng sợ dùng để giáng cấp của đối thủ xuống một vài cấp tùy theo cấp bậc lãnh vực mà mình lãnh ngộ được.

Ngoài ra, do không có nguyên thần trong cơ thể không ngừng hút thụ thiên địa linh khí ở xung quanh để bồi bổ cho lượng chân nguyên tiêu hao khi ra đòn, sẽ vô cùng dễ dàng xuất hiện tình trạng thu không đủ chi. Đòn tấn công mạnh thì mạnh thật đấy, nhưng nếu như chân nguyên trong cơ thể không đủ, cũng bằng thừa mà thôi.

Nhưng dù sao Hoàng Long lúc này cũng là một nguyên nguyên thần tầng thứ 3 chân chính, đối diện với một người chỉ sở hữu thực lực của một chân tông sư tầng thứ 5, chỉ cần hất hơi một cái cũng đủ để lấy mạng Dương Kiệt rồi. Xem ra Hoàng Long đã nổi giận thật rồi đây.

“ ý ẹo, hình như chơi quá đà rồi thì phải, tên khốn đó định chơi thật với mình sao??” Đây không phải là lần đầu tiên khi đối diện với một kẻ mạnh

nguyên thần, khí thể từ trên người Hoàng Long phát tán ra không thua kém gì so với một kẻ mạnh nguyên thần khác chính là Đoàn Chánh Hùng, thậm chí còn có vẻ đáng sợ hơn nữa.

Lúc này trên trán bắt đầu đổ đầy mồ hôi lạnh, hơi thở trở nên gấp rút, toàn thân tựa như đang bị quả núi khổng lồ đè lên người, muốn nhúc nhích di chuyển cũng cảm thấy khó khăn, đừng nói là ra tay chống cự hay phản công nữa.

" này, này, đừng đánh mặt của.... á ~~~~~!!" Bóp ~~~~~!!! Không đợi Dương Kiệt nói hết câu, tốc độ di chuyển của Hoàng Long nhanh tới mức mắt thường không thể nhìn thấy xuất hiện ngay trước mặt, trực tiếp một cú đấm thôi sơn đấm thẳng vào mặt nạ sắt của Dương Kiệt.

" AAAAA, đồ, đồ khốn, đã nói là đừng, đừng đánh mặt mà, trời ơi, còn, còn đâu nữa cái, cái khuôn mặt điển, điển trai của ta nữa, huhuhu ~~~~~!!!" Dương Kiệt hai tay ôm chặt lấy mặt nạ đã gần như lõm hẳn vào trong, khuôn mặt phía sau mặt nạ sắp đã gần như bị biến hình, đau tới nổi chảy cả nước mắt, cố gắng chỉnh lại cái sống mũi đã gần như sọc hẳn sang một bên của mình, không ngừng gào khóc chửi hét đối phương.

“ Chết này, Thiên Long Bát Thủ” “ Khoan đã Hoàng Long, hãy ngừng tay.” Vẫn chưa nguôi giận, Hoàng Long chuẩn bị tung ra tuyệt học mạnh nhất của mình để hóa kiếp cho tên khốn dám làm nhục mình, đột nhiên giọng nói đầm ấm của mặt thiện Ý Chí Tối Cao đột nhiên vang lên trong hang động, khiến động tác chuẩn bị tung đòn của hắn bắt buộc dừng lại nửa chừng, mặt ửng đỏ như tôm luộc do chân nguyên trong cơ thể đang chuẩn bị phóng thích ra đột nhiên bị bóp chặt lại, không tẩu hỏa nhập ma đã là khá lắm rồi.

“ Xin tuân lệnh đáng tối cao.” Mặc dù bị ngắt ngang giữa chừng như vậy, nhưng Hoàng Long không dám tỏ vẻ khó chịu, ngược lại còn tỏ vẻ tôn

kính vô cùng quỳ một chân xuống thi lễ.

“ Đã nói là ... thôi, thôi, bỏ qua một bên, bỏ qua một bên. Ý của bốn tọa là, hãy chấm dứt cuộc chiến vô nghĩa này đi. Hai bên không phải là kẻ thù với nhau, hiểu chứ?”

“ Nhưng mà hử.....” “ Hử??” Ý Chí Tối Cao thậm chí còn chưa tỏ vẻ khó chịu, Hoàng Long đã cứng họng không dám phản bác, chỉ biết cúi đầu chấp nhận số phận không có cơ hội báo thù của mình.

Nhìn thấy không cần phải đánh nữa, Dương Kiệt nhanh chóng thoát khỏi trạng thái biến hình, đồng thời nhét lock seed hồi phục vào trong đai lưng hy vọng có thể nhanh chóng hồi phục lại khuôn mặt " Diễm trai" của mình, và tỏ ra tò mò về giọng nói đang vang lên là ai mà có thể khiến tên Hoàng Long ngoan ngoãn nghe lời như một con cún thế kia.

Đấng tối cao?? Chẳng lẽ là Ý Chí Tối Cao của khu rừng Nhân Thú này sao??

“ Xin chào hai vị khách quý, xin được tự giới thiệu, bốn tọa là Ý Chí Tối Cao, chủ nhân đích thực của khu rừng này.” Không để Dương Kiệt suy đoán quá lâu, giọng nói đầm áp lần nữa vang lên, tự giới thiệu về bản thân.

Dương Kiệt lập tức lộ ra “ thì ra là thế”, mặc dù lúc này khuôn mặt đã sưng vù như cái bánh bao trông vô cùng khôi hài, còn Dương Diễm lập tức biến sắc, nhanh chóng học thêm Hoàng Long quỳ một chân xuống thi lễ.

Tuy không phải nhân thú của khu rừng này, nhưng các vị Ý Chí Tối Cao của khu rừng Nhân Thú đều xuất thân cùng một cội nguồn với nhau, phàm là nhân thú, không cần biết trực thuộc khu rừng gian tà hay lương thiện, nhưng khi đi tới khu rừng khác nếu gặp phải Ý Chí Tối Cao của khu rừng mà mình đặt chân tới, đều phải kính trọng thi lễ.

Tại sao người một nhà đóng cửa lại sống chết tàn sát lẫn nhau như thế nào là chuyện của bọn ta, còn các ngươi là thuộc hạ, là lính quèn phía dưới, dám vô lễ với phía trên tuyệt đối không thể tha thứ được.

“ Ấy, ấy, hãy đứng lên đi, không cần phải đa lễ như vậy. Nếu bốn tọa đoán không lầm thì, hình như ngươi là người của khu rừng nằm ở khu vực trung ương thì phải.” Nhìn thấy Dương Diễn học thêm Hoàng Long, Ý Chí Tối Cao có chút không biết phải làm sao, nhanh chóng bảo hắn đứng lên và lái sang đề tài khác.

“ Thừa vâng ạ.” Hoàng Kim Nhân Thú Quả mà mình phục dụng, quả thật là một quả đã thu mua từ một khu rừng nhân thú ở khu vực trung ương, nên vội vã lên tiếng đáp lời.

“ Lần này bốn tọa có mặt ở đây, mục đích là nói lời cảm tạ đối với vị huynh đệ này, tuy không biết huynh đệ dùng cách trực tiếp tiêu diệt tên kẻ thù không đội trời chung của bốn tọa, nhưng huynh đệ đã rút bốn tọa hóa giải mối đại họa của khu rừng và tâm ma theo đuổi suốt cả ngàn năm nay của bốn tọa, thành thực cảm tạ.”

“ Chỉ lời cảm tạ thôi sao?? Ít ra phải có chút quà cáp gì mới phải đạo chứ!!” Dương Kiệt vừa dùng tay xoa xoa cái mũi đang sọc sang một bên đang có dấu hiệu hồi phục vừa lí nhí nói nhỏ trong miệng, tỏ vẻ không hài lòng với đối phương.

“ Vô lễ, ngươi muốn chết hả???!!!!” Tuy vô cùng bất ngờ khi nghe Ý Chí Tối Cao nói rằng đối phương đã tiêu diệt được tên mặt thiện, nhưng câu nói nhỏ của Dương Kiệt đã lọt vào tai của Hoàng Long, khiến con phần nộ đang kìm hãm xuống lập tức bùng nổ, sẵn sàng xoáy tay áo lên lao vào dạy cho đối phương một bài học về phép lịch sự.

“ Thôi thôi, mau ngừng tay Hoàng Long, không được vô lễ.” Nhìn thấy Hoàng Long như muốn bùng nổ, Ý Chí Tối Cao có chút không biết phải làm sao, nhúc nhích đầu vô cùng, vội vã lên tiếng ngăn cản cả hai tiếp tục lao vào cắn xé nhau.

“ Lẽ ra huynh đệ giúp bọn tọa một việc lớn như thế này, không có lễ vật đáp lại, quả thật có chút khó coi, chỉ là, báu vật của khu rừng Nhân Thú, Hoàng Kim Nhân Thú Quả không biết huynh đệ bằng cách nào biến chúng biến mất hết hoàn toàn, nhưng hành động phá hoại đó tuyệt đối không thể tha thứ được. cho nên.....”

Nhà ngươi hiểu ý ta rồi nhỉ? Bỏ mày chưa truy cứu trách nhiệm hình sự cái tội phá hoại trộm cắp với mày là mừng lắm rồi, ở đó còn đòi quà với cắp. Suy nghĩ hơi bị nhiều rồi đấy.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 166: Đích Đến Cuối Cùng

“ Cái gì??!! Hoàng Kim Nhân Thú Quả đã!!” Hoàng Long như không tin vào tai mình nữa, đồng thời phần nộ tột cùng, đôi mắt như đang phóng lửa nhìn chăm chăm vào tên “ thủ phạm trời đánh” ở trước mặt, nếu như không phải Ý Chí Tối Cao đang có mặt ở đây, e rằng đã lao vào xé xác tên khốn trời đánh đó ra rồi.

Hoàng Kim Nhân Thú Quả tuyệt đối là báu vật vô giá trong khu rừng Nhân Thú, nhân thú thậm chí có thể đánh đổi sinh mạng của mình cũng mong có được trên tay một hai trái, thế mà cuối cùng bị “người ngoài” cướp sạch. Nếu chỉ một vài trái thì không nói, đằng này chín trái bị tiêu phá hết sạch, không nổi điên mới lạ á.

Nếu như để tin này lan truyền ra ngoài, tuyệt đối có thể khiến Dương Kiệt trở thành kẻ thù muôn kiếp cho tất cả các nhân thú trong khu rừng này.

Nghe Ý Chí Tối Cao nhắc tới “ tội lỗi thiên cổ” của mình, Dương Kiệt không kiềm được chột dạ, đồng thời tỏ ra vô cùng cảnh giác với tên Hoàng Long, sợ hấn nổi điên bùng nổ thì khổ.

“ Bồn Tọa có thể bỏ qua chuyện này cho người, để thay lời cảm ơn người đã giúp bồn tọa trút bỏ đi tâm niệm cuối cùng của mình. Tất nhiên, bồn tọa cũng không để người thiệt thòi. Thế này nhé, đồng bọn của người cũng là một Hoàng Kim Nhân Thú, vậy thì, hãy bảo đồng đội của người ở lại khu rừng này một thời gian, bồn tọa sẽ nhờ vả Hoàng Long huấn luyện

và chỉ giáo cho đồng đội của ngươi, sau này tiến hành thử thách của Ý Chí Tối Cao, tỷ lệ thành công có thể tăng ít nhất một nửa, được chứ.”

Nghe xong lời hứa của Ý Chí Tối Cao, không chỉ Dương Kiệt, ngay cả Dương Diễn cũng khẽ lóe qua tia sáng đầy phấn khích.

Có người của Ý Chí Tối Cao đích thân chỉ dạy và huấn luyện, sau này Dương Diễn tiến hành thử thách trở thành chủ nhân khu rừng Nhân Thú, tuyệt đối không phải những báu vật tài nguyên thông tài có thể so sánh được.

“ Nếu như mọi chuyện đã thỏa thuận xong, vậy thì bọn tọạ đi đây. Hoàng Long, làm phiền ngươi đây.” Thấy Dương Kiệt không lên tiếng phản đối, Ý Chí Tối cao khẽ ngật đầu hài lòng, để lại một câu cuối cùng, biến mất khỏi hang động.

“ Vô cùng hân hạnh được phục vụ ngài thừa Đấng Tối Cao.” Ý Chí Tối Cao đã lên tiếng, Hoàng Long tuyệt đối không dám phản đối, vả lại hẳn có thiện cảm với Dương Diễn, nên vô cùng vui vẻ đảm nhận nhiệm vụ này. Nếu như đối phương là Dương Kiệt, e rằng không dễ dàng như thế này rồi.

Bước tới trước mặt Dương Diễn, đưa ngón tay chỉ thẳng vào vầng trái của hắn, mang theo vẻ mặt thân thiện hòa nhã nói: “ Sau khi giải quyết xong mọi chuyện, hãy đi tới địa điểm này tìm ta, ta sẽ bắt đầu huấn luyện cho ngươi.” Nói xong, quay sang nhìn chằm chằm về phía Dương Kiệt, lập tức thay đổi một trăm tám chục độ, nộ khí xung thiên hừ mạnh một tiếng, tung người lên không trung, chỉ trong chốc lát đã biến mất trong tầm mắt của cả hai.

“ Xì, trùng gì mà trùng, bộ tưởng bố mày sợ mi chắc, ngoan thì nhào vô đại chiến ba trăm hiệp nữa nè, không đánh tới mi phọt kút bố mày không gọi là Dương Kiệt nữa, hừ hừ ~~~!!” Không hài lòng với thái độ của đối

phương, Dương Kiệt chỉ dám thăm trù ẻo vài câu, tất nhiên là nói trong lòng không dám nói thẳng ra khỏi miệng rồi. Nếu như không phải Ý Chí Tồi Cao có mặt kịp thời, lúc này còn lạnh lặn để trù ẻo người ta đã là một vấn đề rồi đây.

“ Dương....” “ biết rồi, biết rồi, đây là cơ hội ngàn năm có một, hãy cố nắm bắt đây, khi nào sau này trở thành chủ nhân của khu rừng Nhân Thú, nhớ tặng cho ta vài trái Hoàng Kim Nhân Thú Quả đã chín muồi là được rồi.” Nhìn thấy Dương Diễn lộ ra vẻ ái ngại, Dương Kiệt bước tới đâm nhẹ vào ngực hấn một cái, sau đó vô cùng thần nhiên hào phóng bước thẳng về phía trước, tỏ vẻ bất cần lợi ích cho bản thân gì cả.

“ Yên tâm, ta sẽ không làm người thất vọng đâu.” Dương Diễn có chút cảm động, thăm nói nhỏ vài câu, tựa như muốn nói với Dương Kiệt, đồng thời cũng muốn nhấn nhủ bản thân.

Bạch ~~~ bạch ~~~~.....!!!

Dương Diễn lộ ra vẻ bất ngờ khi phát hiện Dương Kiệt đã đi xa đột nhiên quay đầu chạy thẳng về phía mình, chẳng lẽ hấn còn luyến tiếc hay muốn nhấn nhủ mình điều gì thêm sao?

Vù vù ~~~~~!!!

Dưới ánh mắt chờ đợi của Dương Diễn, chỉ thấy Dương Kiệt không hề ngừng lại mà trực tiếp phóng vượt qua khỏi người hấn, lao tới ngay vị trí cái xác bị vỡ tan tành của Phi Long, quỳ xuống không ngừng xới tung lên để tìm kiếm thứ gì đó.

“ Hahaha, đây rồi, đây rồi, nhấn càn khôn của tên khốn đó vẫn còn nguyên vẹn, cứng thiết, ngay cả cơ thể cũng đã banh xác, thế mà chiếc nhẫn không hề có vết xước, quả thật khó tin.” Dương Kiệt vui mừng như bắt

được vàng khi giờ một chiếc nhẫn nhỏ lục soát được dưới đồng tro tàn, phần khích cười nói.

Lẽ ra phải biết ngay là tên khốn đó không tốt đẹp như mình nghĩ mà, đúng là bó tay.

Dương Diễm không kèm được dùng tay che mặt, lắc đầu không ngừng. Không thèm quan tâm tới đối phương nữa, tung người nhảy lên vách đá cầu thang, nhanh chóng rời khỏi hang động để đi tới địa điểm đã hẹn với Hoàng Long.

“ mặt đá, mặt đá ~~~!! ủa, đi đâu mất tiêu rồi.” Dương Kiệt nghịch đùa chiếc nhẫn càn khôn xong, quay sang định chia phần cho Dương Diễm, ai ngờ đối phương đã đi mất từ bao giờ.

“ Tiếc quá, lẽ ra còn định chia phần cho hấn, thế mà bỏ đi mất thôi. Thôi thì xem như mình giữ giùm hấn vậy, sau này gặp mặt mới chia lại cho hấn sau.” Đối với một người đã được Dương Kiệt xem là an hem đồng sanh ra tử, tuyệt đối không bao giờ tiếc của với đối phương.

Chuyển hết mọi tài sản của Phi Long vào trong Càn Khôn Tháp của mình, chỉ trong chớp lát từ một kẻ bần cùng không còn xu dính túi, lập tức chuyển biến thành một phú hào giàu có, Dương Kiệt tuyệt đối có thể ưỡn thẳng ngực mà đi.

Tổng giá trị tài sản của tên khốn Phi Long ít nhất cũng phải trên cả trăm triệu linh thạch, quả không hổ danh là thủ lĩnh nắm giữ một phương của khu rừng Nhân Thú, béo không tả nổi.

Đúng là không gì giàu nhanh bằng kiếm tiền của người chết, một nghề có tương lai sáng lạng vô cùng đấy.

Dương Kiệt không ngừng cảm thán.

Hoàng Kim Nhân Thú Quả đã hái xong, kẻ thù đã tử nạn hết rồi, ngay cả đồng đội cũng có việc phải làm, không còn thứ gì phải luyến tiếc ở khu rừng này nữa, nhanh chóng rời khỏi đi thẳng tới ngôi mộ của vị đại năng, mục tiêu cuối cùng của bí cảnh lần này thôi.

tồn gần nửa ngày trời di chuyển, cuối cùng thì đã tới điểm tận cùng của khu rừng Nhân Thú. Không biết là có phải do Ý Chí Tối Cao đã dặn dò đám nhân thú trong khu rừng hay không, di chuyển hết nửa ngày trời mà không hề xảy ra chuyện gì cả, thậm chí không thể nhìn thấy bóng dáng của một nhân thú nào nữa là. Nên vô cùng dễ dàng bước tới cánh cửa năng lượng giống hệt như một tấm màn LCD phóng to đang nhấp nháy tia sáng bảy màu không ngừng.

Hít sâu một hơi vào người, lao thẳng qua cánh cửa năng lượng đó, chính thức kết thúc chuyến phiêu lưu ở khu rừng Nhân Thú, bước chân tới đích đến cuối cùng.

--- -----

Cùng lúc đó, ngay trước cánh cổng khổng lồ của một tòa kiến trúc giống hệt như ngôi đền khổng lồ hoàng tráng ngay vị trí trung tâm hầm mộ. Một nhóm người đang bó gối ngồi ngay trước đó, tựa như đang chờ đợi ai đó thì phải.

Nhóm người này không ai khác chính là nhóm người Huyết Ma Đạo, bao gồm Tư Mã Phong Vân, Đường Tứ, Song Sinh Tử Muội, Tiêu Vân, Doanh Quỷ và Lâm Nhi.

Chỉ là vô cùng kỳ lạ khi hoàn toàn không thấy bóng dáng của anh em nhà họ Diệp đâu cả.

Và điều đáng sợ nhất là, thực lực hiện giờ của nhóm Huyết Ma Đạo, yếu nhất cũng đạt tới cảnh giới chân nguyên tầng thứ 9, tầng thứ 10, cá biệt kẻ mạnh nhất ở đây là tên Đường Tứ đã đạt tới cảnh giới chân tông sư tầng thứ 3 rồi.

Bug, tuyệt đối là bug ~~~!! Sao có thể thăng cấp như ngồi tên lửa như thế này chứ??

Bug?? Tất nhiên là không phải rồi. Sở dĩ chúng có cảnh giới cao như thế này, hoàn toàn nhờ vào thử thách thí luyện trong hầm mộ của vị đại năng đưa ra.

Bất kỳ ai có thể đi tới ngôi hầm mộ của vị đại năng này, đều có cơ hội tiến hành tham gia thử thách do vị đại năng đề ra.

Thử thách bao gồm 9 giai đoạn, mỗi vượt qua một giai đoạn, sẽ được ban thưởng nguồn năng lượng vô cùng lớn, sau khi hấp thụ nguồn năng lượng đó vào người, có thể giúp người tham gia gia tăng cấp giới ngẫu nhiên từ một tới hai cấp, và nếu như đã nằm ở giai đoạn chân nguyên với tông sư, sẽ mặc định thăng cấp luôn thành chân tông sư, chứ không phải nguy tông sư như những người phải cần thuốc khác.

Và thông thường ba giai đoạn đầu, chỉ cần không phải tên phế vật, đều có thể dễ dàng vượt qua, nhưng khi tới giai đoạn thứ tư, sẽ trở nên khó khăn hơn rất nhiều, chỉ những thiên tài thật sự mới có cơ hội vượt qua được, còn những tên tầm tầm bậc trung ư, bị tổng cổ ra khỏi nơi thí luyện từ lâu rồi.

Và nhóm người của Huyết Ma Đạo, đa số đều dừng chân ở thử thách thứ tư, chỉ duy nhất Tư Mã Phong Vân và Đường Tứ vượt qua được thử thách thứ 5, dừng chân ở thử thách thứ 6.

Còn anh em nhà họ Diệp, đã vượt qua luôn cả thử thách thứ 6, lúc này đang tiến hành thử thách thứ 7, nên mới có cảnh cả nhóm ngồi đợi ở bên ngoài hầm mộ như lúc này.

Nhóm người Huyết Ma Đạo ai nấy đều mang theo ánh mắt ngưỡng mộ, kính sợ pha lẫn chút phức tạp ghen tỵ nhìn chằm chằm về phía cánh cửa, khi hai anh em nhà họ Diệp vẫn chưa bị tổng cổ khỏi hầm mộ.

Nếu như một trong hai vượt qua cả thử thách thứ 9, không chừng có cơ hội truyền thừa được tuyệt học thiên giới của vị đại năng cũng không chừng.

Chiu ~~~~~!!!

Chỉ thấy ngôi đèn đột nhiên rực sáng một cái, cả nhóm lập tức lộ ra vẻ mặt khó tin thì thầm trao đổi với nhau.

“ Vượt qua rồi, vượt qua rồi, có người đã vượt qua luôn cả thử thách thứ 7, chỉ là không biết ai là người đã vượt qua, hay là cả hai chẳng??”

“ Tiềm lực của hai vị đặc sứ quả thật đáng sợ, vượt ải dễ như uống nước, chả bù với mình, bị rớt ngay vòng thứ 4.”

“ Haha, cam tâm với những gì mình đang có đi, cỡ người thì sao mà so sánh được với hai vị đặc sứ chứ.”

Cả nhóm cười đùa chọc ghẹo với nhau, chỉ riêng Tư Mã Phong Vân và Đường Tứ mang theo vẻ mặt bất cam nhìn chằm chằm về phía ngôi đèn.

Cách biệt tới thế sao??

Đường Tứ còn dễ chịu hơn chút. Còn Tư Mã Phong Vân tuyệt đối không cam tâm chút nào. Phải biết rằng tiềm năng của hắn cũng rất lớn,

nhưng chỉ vì thực lực khi bước vào thí luyện thuộc loại yếu nhất trong nhóm, tuy trong lúc hoàn thành thử thách đã thăng cấp không ngừng, nhưng ít nhiều cũng ảnh hưởng tới sự phát huy của hắn. Nếu như hấp thụ đầy đủ tinh huyết, với thực lực lớn mạnh hơn khi bước vào thử thách, tuyệt đối không chỉ dừng chân ở thử thách thứ 6, thậm chí có thể vượt qua thử thách thứ 7 như hai người kia cũng không chừng.

Tất cả chỉ tại con heo mập trời đánh đó ~~!!

Mỗi lần nghĩ tới hình bóng của Dương Kiệt, Tư Mã Phong Vân đều không kèm được nộ khí xung thiên. Nếu như không phải Diệp Tuyên đã mở miệng bao che không cho phép ai làm hại tới đối phương, e rằng lúc này Tư Mã Phong Vân đã tựa như tên điên truy tìm Dương Kiệt khắp nơi để trả thù sát đối phương rồi.

Giờ thì tốt, bao nhiêu đấng cay phải nuốt trôi vào họng không dám hó hé lời nào. Tức chết đi được ~~~~~!!

Lộp cộp ~~ lộp cộp ~~~~~!!!

Trong lúc cả nhóm đang tập trung về phía đền thờ, đột nhiên vang lên tiếng bước chân nặng nề cồng kênh ở phía xa đang áp sát tới gần, kéo cả nhóm phải quay đầu lại nhìn xem cao nhân phương nào xuất hiện.

Chu Nhất Thông ~~!!!

Đúng thế, người vừa xuất hiện không ai khác chính là người đã đi cùng Hạ Hầu Quan xuyên qua con đường khu rừng Nhân Thú, Chu Nhất Thông.

Nhìn thấy bộ giáp nặng cồng kênh nặng gần cả ngàn kg, mỗi bước chạy nặng nề khó thở, mồ hôi đầm đìa khiến cả nhóm không kèm được phải lắc đầu, trong lòng khinh thường chế giễu vô cùng.

“ Chu Nhất Thông, làm gì mà chậm trễ thế vậy? Còn nữa, Hạ Hầu Quân đâu rồi??” Tur Mã Phong Vân từ từ bước tới trước mặt Chu Nhất Thông, dúi mày hỏi.

Nghe nhắc tới Hạ Hầu Quân, Chu Nhất Thông lộ ra vẻ mặt khó xử.

Chẳng lẽ nói toẹt ra là tên súc sinh đó đã chết dưới tay Dương Diễn sao? Nếu như thế thì người đi cùng là mình sao còn có thể lảnh lặn đi tới nơi này, lỡ đối phương nghi ngờ mình thông đồng với Dương Diễn hãm hại đồng đội thì khổ.

“ à, ừ, Hạ Hầu Quân đã” Chu Nhất Thông nhất thời không biết phải giải thích như thế nào.

“ hahaha ~~~~, ai vừa nhắc tới bồ mày đây??” Trong lúc Chu Nhất Thông định khai thẳng ra mọi vấn đề, đột nhiên phía sau vang lên giọng cười nói đầy ngông cuồng.

Chu Nhất Thông vừa quay đầu lại nhìn về phía giọng nói ngông cuồng vừa vang lên, lập tức giật mình hoảng hốt, lộ ra vẻ mặt như gặp ma giữa ban ngày, há hốc nhìn chăm chăm vào bóng người đang từ phía xa bước tới.

Hạ Hầu Quân????!!!! Hắn không phải bị Dương Diễn hành hình tới chết rồi sao?? Sao có thể!!

Đúng thế, bóng người vừa xuất hiện sở hữu bắp thịt cuộn cuộn, cao to vạm vỡ, khuôn mặt tràn đầy khí chất đàn ông.

Không phải Hạ Hầu Quân thì còn là ai nữa!!

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 167: Bại Lộ

“ Chu Nhất Thông, đồ khốn ~~~!!” Bốp ~~~~~!! Dưới ánh mắt kinh ngạc của những người có mặt ở đây, “Hạ Hầu Quân” trực tiếp lao tới tung một cú đấm thẳng vào cái mặt thô kệch của Chu Nhất Thông, sống mũi gần như bị lõm hẳn vào trong, chỉ kịp kêu thét một tiếng đầy đau khổ bị đánh bay ngã xuống xuống, đầu óc choáng váng.

Chưa dừng lại ở đó, “Hạ Hầu Quân” nhảy thẳng lên người Chu Nhất Thông ngồi lên bụng hắn, hai tay như được cài thêm chế độ automatic, đập liên hồi vào mặt hắn, không cho hắn kịp lên tiếng nói câu nào cả.

“ Này thì dám bỏ lại ta giữa vòng vây đám nhân thú bỏ chạy một mình, nếu như không phải bố mày có ắt chủ bài trong tay, e rằng lúc nãy đã bỏ mạng ở cái khu rừng quỷ quái đó rồi, không thể tha thứ, thật không thể tha thứ cho nhà ngươi ~~~~~!!!”

Bốp ~~~ bốp ~~~ bốp ~~~~~.....!! Hự Hự ... hự.... ~~~~!!!

“Hạ Hầu Quân” vừa đập vừa chửi, hoàn toàn không cho Chu Nhất Thông lên tiếng cầu cứu hay phản bác gì cả. Nhóm người Huyết Ma Đạo lập tức lộ ra vẻ mặt “ thì ra là thế”.

“ Xin lỗi nhe Chu sư huynh, không còn cách nào khác đành phải hy sinh cái “ khuôn mặt đẹp trai” của huynh, cùng lắm sau này đệ sẽ bồi thường lại cho huynh vậy. Nhưng mà, với võ hồn Cây Trường Sinh của huynh, chắc cũng chẳng hề hấn gì đâu, cùng lắm chịu đau chút thôi mà, hihi ~~~!!” “ Hạ hầu Quân” đánh như chưa từng được đánh, hoàn toàn không chút nương tay

đập cái đầu của Chu Nhất Thông vốn dĩ đã gần giống đầu heo, lúc này đã biến thành đầu heo “thật”. Đồng thời trong lòng không ngừng buông lời xin lỗi.

Đánh cho tới khi Chu Nhất Thông hai mắt trợn ngược ngất đi, “Hạ Hầu Quân” mới từ trên người hắn đứng dậy, đồng thời nhô bã nước bọt vào người đối phương cười lạnh: “Cho đánh đời, nếu như không phải nể tình đồng bọn, thì không chỉ mỗi trận đòn như thế này đâu.”

10 điểm ~~~!! Đó là số điểm “Hạ Hầu Quân” tự chấm cho bản thân khi cho rằng mình diễn xuất quá đạt, không khác gì Hạ Hầu Quân thứ thiệt cả.

“Thôi nào Hạ Hầu huynh, chuyện đâu còn có đó. Chuyện hắn bỏ mặc đồng đội bỏ chạy đợi hai vị đặc sứ hoàn thành thí luyện sẽ xử lý sau. Chỉ là, trước đó nếu tôi nhớ không lầm thì thực lực của huynh đã đạt tới cảnh giới chân nguyên tầng thứ 8 rồi mà, sao lúc này...” Tư Mã Phong Vân từ phía xa bước tới lên tiếng khuyên can, đồng thời đặt ra nghi vấn của mình đối với “Hạ Hầu Quân”.

Mẹ kiếp!! Lại con cáo già này.

“À, à, là thế này, lúc bị đám nhân thú đáng sợ vây chặt, ta đã phục dụng “Cuồng Huyết Đan” để gia tăng thực lực để đột phá vòng vây mở đường máu bỏ chạy. Tác dụng phụ của “Cuồng Huyết Đan” như thế này, chắc ngươi cũng biết rồi nhỉ, nên mới thành như thế này nè.” Nhìn thấy “cáo già” tỏ vẻ nghi ngờ, đôi mắt của “Hạ Hầu Quân” xoay tròn, đầu óc vận hành tới mức cực đại, lập tức nghĩ ra một lý do “hợp tình hợp lý” giải thích. Để chứng tỏ việc mình vừa nói, lại quay sang Chu Nhất Thông tặng thêm cho hắn một cú vào người, chửi hét: “tất cả chỉ tại tên khốn này, nên ta mới phải thành thế này nè.”

Chu Nhất Thông đáng thương bị ngất đi cũng không được yên thân.

“ Thôi, thôi, chuyện đó bỏ qua đi. Tất cả mọi người đã vào tiến hành thử thách hết rồi. Giờ chỉ còn huynh và tên chết nhát kia. Huynh là chủ lực của nhóm, hãy mau chóng đi vào trong thử thách để gia tăng thực lực, không chừng sắp xảy ra một trận chiến khốc liệt cũng nên.” Nhìn thấy “Hạ Hầu Quân” còn định trút giận lên Chu Nhất Thông, Tư Mã Phong Vân nhanh chóng lên tiếng ngăn cản, tiếp: “ À đúng rồi, với thực lực hiện giờ của huynh, nếu như tham gia thí luyện, chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng kết quả, chi bằng hãy hấp thụ Tinh Huyết Cầu để gia tăng thực lực, ít nhất cũng phải phục hồi như trước kia, tỷ lệ thành công khi vượt ải sẽ gia tăng hơn rất nhiều đấy.”

Tinh Huyết Cầu?? Bỏ mày lấy đâu ra Tinh Huyết Cầu để mà hấp thụ đây má ~~~!!

“ Hạ Hầu Quân” nhanh chóng có phản ứng, lắc đầu thở dài đầy tiếc nuối nói: “ Mẹ kiếp, trong lúc đột phá vòng vây do không cẩn thận, nên đã đánh rơi mất chiếc nhẫn căn khôn trong người, đừng nói là Tinh Huyết Cầu, tất cả tài sản của ta đều nằm hết trong đó. Ôi trời ơi, lúc này ta còn nghèo hơn một thằng ăn mày nữa nè.” Vừa nói vừa cắn phần lại định lao tới hành hạ tên “ thủ phạm” đã khiến mình như vậy nữa. Nhưng nhanh chóng bị Tư Mã Phong Vân kéo lại.

“ Hay là Tư Mã huynh cho ta mượn đỡ vài quả, sau này rời khỏi bí cảnh, ta sẽ trả lại cả vốn lẫn lời, được chứ.” “ Hạ Hầu Quân” đôi mắt rực sáng, mang theo vẻ mặt kỳ vọng nhìn chăm chăm vào Tư Mã Phong Vân nói.

“ Cái này, Tinh Huyết Cầu của tại hạ đã sử dụng hết rồi, nên thật đáng tiếc.” Tư Mã Phong Vân lộ ra vẻ ái ngại, lên tiếng từ chối.

“Hạ Hầu Quân” lộ ra vẻ mặt đáng tiếc, quay sang nhóm người ở phía xa nói: “ Còn các ai, có ai còn Tinh Huyết Cầu không? Hãy cho ta mượn nhé.”

Kết quả ai nấy đều lắc đầu khoa tay múa chân, tỏ vẻ không thể giúp đỡ.

Đùa à!! Tinh Huyết Cầu quan trọng như vậy, sao có thể mượn cho người khác chứ? Vả lại, với tính cách của đối phương, mượn xong chắc gì sau này đòi lại được. Bỏ suy nghĩ đó đi.

“Hạ Hầu Quân” lộ ra vẻ bức bối không hài lòng hừ mạnh một tiếng, cười lạnh nói: “Không cần, cho dù không thể hồi phục, với thực lực hiện giờ, vượt ải cũng chỉ là chuyện nhỏ đối với ta thì thôi.” Vẫy tay một cái, không thèm quan tâm tới nhóm người ở đây nữa, trực tiếp đi thẳng về phía ngôi đền, chuẩn bị tham gia thí luyện thử thách.

“Hahaha, lũ ngốc, bị lừa dễ dàng như thế này. Mà cũng phải nỗ lực tài diễn xuất của mình, từ biểu cảm, lời nói, cho tới hành động đều xứng đáng dành giải Oscar nam diễn viên chính xuất sắc nhất chứ chả chơi đâu.” Khác xa với vẻ bề ngoài đầy bức bối, lúc này trong lòng đang thầm cười phần khích, nhanh chân rảo bước bước thẳng về phía trước.

Nhìn thấy “Hạ Hầu Quân” đi thẳng về phía đền thờ, Tư Mã Phong Vân khẽ đưa mắt liếc nhìn Đường Tứ một cái, đối phương lập tức hiểu ý.

“Thiên Kiếm Thập Tam Thức, Diệt Phong Quyết, Diệt ~~~!!!” Thanh kiếm xuất hiện trong tay, Đường Tứ trực tiếp tung ra tuyệt học mạnh nhất của mình, kèm theo uy lực của một chân tông sư tầng thứ 3, bầu trời lập tức tối sầm xuống, cơ thể tựa như biến thành cơn lốc xoáy đáng sợ, phóng thẳng về phía “Hạ Hầu Quân” ở phía trước.

“Kim Cang Đại Lực Quyền, chết này ~~~~~!!!” Tuy chỉ với thực lực của chân tông sư tầng thứ 2, nhưng cú đâm khí do Tư Mã Phong Vân thi triển ra, tuy không đáng sợ bằng Diệt Phong Quyết của Đường Tứ, nhưng cũng không thua kém là bao, dưới ánh mắt ngơ ngác khó hiểu của

những người có mặt ở đây, đâm thẳng về phía “Hạ Hầu Quân” đang háo hức đi thẳng về phía đền thờ.

“ Cái gì ~~~~~!!!” “ Hạ Hầu Quân” đang mải mê bước đi giật mình hoảng hốt khi cảm nhận thấy hai luồng tấn công uy lực đáng sợ đang ập thẳng tới lưng mình, không còn kịp để tung đòn phản công hay né tránh, chỉ còn cách cắn răng hét lớn: “ Võ Hồn hiện ~~~~!! Giới Vương Quyền X 5, Phì Lũ Mỡ Bụng Hộ Thể, mở ~~~~~!!!”

Uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~ uỳnh
~~~~~.....!!

Độc hết toàn bộ thực lực của mình, kèm theo những kỹ năng phòng thủ mạnh nhất của bản thân thi triển ra, lập tức có thể hóa giải hai đòn tấn công của hai kẻ mạnh chân tông sư, nhưng ngược lại, cơ thể của Dương Kiệt bị đẩy lùi ra xa, ruột gan như muốn đảo lộn lên hết, một vũng máu từ trong miệng phun bắn ra do bị nội thương nhưng không quá nghiêm trọng.

“ Haha, đúng như ta nghĩ, ngươi không phải “ Hạ Hầu Quân”, mà là tên Dương Kiệt.” Kẻ thù không đội trời chung ở ngay trước mặt, tuy muốn lao tới xé xác đối phương, nhưng nhớ tới lời hăm dọa của Diệp Tuyên, lại phải nén nhịn cơn phẫn nộ trong người, nhưng không thể ngăn cản hấn cười lớn chế giễu khi phát hiện trò đánh lừa “ ‘đầy trẻ con’ của đối phương.

Đồng thời trong lòng cảm thấy vô cùng bất ngờ về thực lực của Dương Kiệt, hai đòn tấn công chí mạng của hai kẻ mạnh chân tông sư, thế mà chỉ khiến đối phương bị nội thương nhẹ, thực lực của hấn thẳng tiến tới mức đáng sợ thế sao??

“ Cái gì?? Hấn là Dương Kiệt????” “ Dương ... Dương sư huynh chứ không phải tên khốn Hạ Hầu Quân??”

Nghe thấy Tư Mã Phong Vân vạch mặt kẻ giả mạo Hạ Hầu Quân, cả nhóm không kềm được xông xáo hẳn lên. Đặc biệt là nhóm người Thánh Hỏa Tông, ai nấy đều mang theo tâm trạng vui mừng, lo lắng và có chút không muốn đối diện với đối phương, nói chung là vô cùng phức tạp.

“Thì ra là hắn??” Đường Tứ khẽ dúm mày nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt ở phía xa, trong lòng cảnh giác vô cùng.

Cảnh giác không phải vì thực lực của đối phương, mà đối phương chính là người mà Diệp đặc sứ che chở, nếu như lỡ tay khiến hắn mất mạng, Diệp đặc sứ nổi điên lên thì mình lãnh đủ.

Đồng thời trong lòng cảm thấy oán trách tên khốn Tư Mã Phong Vân, biết trước đối phương là ai mà không nói trước một tiếng mà chỉ ra hiệu cho mình ra tay diệt thẳng đối phương, hắn muốn kéo mình lên tàu giặc đây mà, đúng là đồ khốn.

Roẹt ~~~~~!!!

Đã bị phát hiện, Dương Kiệt không cần phải giữ hình dáng của Hạ Hầu Quân nữa, nhanh chóng thoát khỏi trạng thái Dịch Dung Thuật, biến trở lại khuôn mặt, cái thân hình “siêu mẫu” vốn có của mình.

“Đúng là Dương sư huynh thật rồi ~~~~!!!” “Quả Nhiên ~~~!!”

Dưới tiếng kêu thét đầy kinh ngạc của nhóm người Huyết Ma Đạo, Dương Kiệt dúm mày tỏ vẻ khó hiểu hỏi: “Ta tự hỏi bản thân đã diễn xuất một cách hoàn hảo hoàn toàn không có sơ hở, nhưng vẫn bị người phát hiện ra, vì sao thế??”

Mẹ kiếp ~~~!! Con cáo già quả thật lợi hại, cho dù hoàn hảo cỡ nào cũng không thể qua mắt được hắn, vì sao nhỉ?

thì ra sau khi rời khỏi khu rừng Nhân Thú, sau khi tiến gần tới ngôi đền thờ của vị đại năng, phát hiện một nhóm người đang ngồi canh chừng ngay trước cổng như đang chờ đợi ai đó. Nhìn thấy người của Thánh Hỏa Tông, lẽ ra còn định vui mừng nhảy ra chào hỏi đồng môn. Nhưng khi nhìn kỹ, phát hiện bóng dáng của tên Tư Mã Phong Vân cũng có mặt ở đó. Và trong đầu nhanh chóng nhớ lại lời nói của Dương Diễn trước kia, không chừng những đồng môn của mình đều trở thành tay sai của Huyết Ma Đạo hết rồi.

nên vô cùng quả quyết núp trong bụi cây gần đó không lộ đầu ra, đồng thời tìm kế để có thể đột nhập vào đền thờ mà không cần phải giao chiến với chúng.

Lũ người của Huyết Ma Đạo quá đông, lại có thêm một chân tông sư tầng thứ 3 trấn giữ. Nếu như một đánh một, Dương Kiệt hoàn toàn tự tin có thể làm cỏ cả nhóm. Nhưng nếu như chúng cùng hợp sức úp sọt mình thì chỉ có nước quỳ mà thôi.

tuy chúng chưa chắc làm gì được mình, nhưng hoàn toàn có thể ngăn cản mình tiến vào trong đền thờ.

trong lúc đang trong tình thế khó xử, phát hiện hình bóng của Chu Nhất Thông đang di chuyển về phía đền thờ, trong đầu lập tức nảy sinh ra một ý tưởng.

và thế là Dương Kiệt đã sử dụng Dịch Dung Thuật để giả mạo "Hạ Hầu Quân", hòng có thể dễ dàng đi vào trong ngôi đền thờ.

“Thứ nhất, ngay từ lúc ngươi vừa xuất hiện, ánh mắt của Chu Nhất Thông khi nhìn vào ngươi ta đã cảm thấy kỳ lạ, giống như gặp phải một người chết vừa quay trở về. Nhưng sau khi nghe xong lời “giải thích” của ngươi, ta cũng bớt nghi ngờ đôi chút.”

“Thứ hai, ta cố tình hỏi xem tại sao ngươi không hấp thụ Huyết Tinh Cầu để phục hồi năng lực, nhưng ngươi lại trả lời với ta bằng một câu sai lầm chết người, chính là đánh mất nhân càn khôn.” Tư Mã Phong Vân mang theo nụ cười đầy tự tin, tựa như tất cả mọi việc đều nắm rõ trong tay nói.

“Ta không nghĩ lý do đó không thuyết phục chứ nhỉ?”

“Đúng, lý do đó thực ra không có vấn đề gì, vấn đề là, ngươi không phải người của Huyết Ma Đạo, nên không hiểu rõ đặc tính khi hấp thụ Tinh Huyết Cầu, và tên Hạ Hầu Quân kia, đã hấp thụ tới mức giới hạn Huyết Tinh Cầu nên không thể tiếp tục hấp thụ nữa. Ngươi không nắm rõ điều đó, nên đã hoàn toàn bại lộ trước mặt ta.”

Dương Kiệt lập tức lộ ra vẻ mặt “thì ra là thế”. Không ngờ tính toán kỹ lưỡng, diễn xuất đạt tới cỡ nào, cũng có sơ hở, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, quả thật không sai chút nào. Dương Kiệt thất bại chính là không nắm rõ bí mật của Huyết Ma Đạo và Hạ Hầu Quân.

“Tất nhiên, quan trọng nhất là, với một tên cuồng dâm háo sắc tới tột cùng như tên Hạ Hầu Quân, thế mà từ lúc ngươi xuất hiện tới giờ, ánh mắt chưa từng liếc nhìn qua cặp song sinh tỷ muội kia, từng là mục tiêu quan trọng của hắn, nên ta hoàn toàn có thể khẳng định rằng ngươi không phải là Hạ Hầu Quân chính gốc, chỉ là một tên giả mạo mà thôi.” Tư Mã Phong Vân mang theo nụ cười chế giễu nói.

À há, suýt chút nữa thì quên tên khốn này chính là một tên đại háo sắc cuồng dâm, chẳng phải Mộ Dung Tuyết cũng suýt chút trở thành mồi ngon của hắn sao? Thất sách, quả thật là thất sách.

Sực nhớ tới cảnh tượng tên khốn Hạ Hầu Quân cùng hai tên tiểu đệ truy đuổi Mộ Dung Tuyết với ý định làm phục cô ta, nhưng cuối cùng để mình

hót tay trên, Dương Kiệt không kèm được tự vũ đầu một cái vì quên mất cái tính cách đáng khinh bỉ của hắn. Đồng thời trong đầu không ngừng xuất hiện hình ảnh cả hai trần truồng hòa quyện vào nhau, cảm giác cực khoái sung sướng khi một nam một nữ “ va đập vào nhau” còn hơn cả phê ma túy, chỉ là tới giờ vẫn chưa thấy được bóng dáng của “ người phụ nữ” của mình đâu cả, không biết cô ta đang ở đâu, có an toàn không, và có đang ... nghĩ tới mình không nhỉ?

Nghĩ tới cuối cùng, trên môi Dương Kiệt không tự chủ lộ ra nụ cười khờ khạo, khiến người của Huyết Ma Đạo không kèm được dúi mày không hiểu chuyện gì đã xảy ra với hắn.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 168: Chiêu Hàng Dương Kiệt

“ Nếu vậy thì ... chiến thôi!!” Nhanh chóng từ trạng thái thần thờ bình tĩnh lại, đai lưng biến hình và lock seed xuất hiện trên tay, Dương Kiệt đã chuẩn bị trạng thái chiến đấu.

“ Khoan đã, ta nghĩ mọi chuyện tồi tệ tới mức phải nổ ra cuộc chiến vô nghĩa.” Mặc dù không biết thứ mà Dương Kiệt đang cầm trên tay là gì, nhưng linh cảm mách bảo rằng tuyệt đối không phải là thứ tốt đẹp gì, Tư Mã Phong Vân lên tiếng trấn an.

“ ý ngươi là gì??” Dương Kiệt khẽ dúu mày, không nghĩ là đôi bên có thể hòa thuận với nhau, kết quả cuối cùng cũng phải lao vào cắn xé lẫn nhau mà thôi, nhưng cũng muốn nghe hắn nói gì.

“ Giữa ta và ngươi tuy có tư thù, nhưng chưa tới mức phải sống chết lẫn nhau. Còn những người có mặt ở đây, tuy có thể không cùng lập trường, nhưng hoàn toàn có thể không cần phải trở thành kẻ thù, không phải sao??” Tư Mã Phong Vân tỏ ra thần nhiên cười nói.

“ Ý ta muốn nói là, một lần nữa đưa ra lời chào mời ngươi gia nhập nhóm của bọn ta, như thế không chừng có thể chuyển thù thành bạn, không cần phải nổ ra cuộc giao chiến vô nghĩa, ngươi tốt bọn ta cũng tốt, không phải tốt hơn sao?” Mặc dù trong lòng tuyệt đối không cam tâm, nhưng lời dăn dò của Diệp Tuyên tuyệt đối không thể phát lờ, nên lúc này phải giả vờ lên tiếng chiêu dụ đối phương bằng mọi giá, nhưng nếu đối phương cứng đầu vẫn không chịu và chống lại Huyết Ma Đạo, cho dù xảy ra giao chiến

trảm sát đối phương, ngay cả Diệp Tuyên cũng không thể trách cứ mình, không phải sao?

Biết rõ tính cách của Dương Kiệt, Tư Mã Phong Vân vô cùng tự tin rằng đối phương chắc chắn sẽ từ chối thẳng thừng, không bao giờ chấp nhận lời đề nghị đó, nếu như vậy thì ... hô hô.

“ hahahaha, bảo ta gia nhập nhóm tà đạo các ngươi?? Hahaha ~~~~~!!!” Quả nhiên, dưới ánh mắt “kỳ vọng” của Tư Mã Phong Vân, Dương Kiệt bật cười đầy chế giễu, tiếng cười đó khiến nhóm người Huyết Ma Đạo, đặc biệt là người của Thánh Hỏa Tông, không kiềm được cảm thấy hổ thẹn, nhưng cũng cảm phần vô cùng.

“ hahaha, đúng như ta nghĩ, tên khốn đó đã chọc giận những người có mặt ở đây, cứ cười đi, cười tiếp đi, sẽ có lúc mày phải khóc thôi.” Mặc dù trong lòng cười lạnh, nhưng vẻ bề ngoài giả vờ lộ ra vẻ cảm phần vô cùng khi nghe thấy tiếng cười đầy chế giễu của đối phương, đồng thời đã chuẩn bị sẵn tư thế sẵn sàng cùng cả nhóm lao vào xé xác đối phương.

“ Thôi được, ta đồng ý gia nhập các ngươi.” “ Đồ khốn, dám chế giễu bọn..... cái gì, ngươi nói cái gì??” Trong lúc Tư Mã Phong Vân tỏ ra cảm phần hùng hổ chuẩn bị ra lệnh cho cả nhóm lao vào trảm sát Dương Kiệt, vừa hô hào khẩu hiệu được nửa câu, cổ họng như bị mắc xương, nhất thời nói không ra lời, mang theo vẻ mặt kinh ngạc khó tin nhìn chằm chằm vào đối phương, tựa như vừa nghe thấy một điều khó tin nhất trên đời này vậy.

“ bộ ngươi bị điếc hả? Ta nói là đồng ý gia nhập các ngươi. Không phải ý muốn của ngươi là thế sao??” Dương Kiệt mang theo ánh mắt và nụ cười chế giễu nhìn chằm chằm vào Tư Mã Phong Vân, nhìn thấy vẻ mặt khó coi như vừa nuốt xong phân của hân, trong lòng mát dạ vô cùng.

Mẹ kiếp, định chơi chiêu với anh mày hả? chú mày còn non lắm. Giờ chúng mày đang đông, tục ngữ có câu bảy đánh một không chột cũng què, nên tạm thời giả vờ gia nhập tụi bây để có cơ hội đi vào bên trong tham gia thí luyện, đợi tới khi hoàn thành thí luyện, bố mày thần công đại thành, thiên hạ vô địch, không đánh tụi bây kêu cha khóc mẹ bố mày không phải là Dương Kiệt nữa, khả khả.

“ngươi, ngươi .....” khuôn mặt của Tư Mã Phong Vân ửng đỏ như máu tăng xông, nhất thời nói không nên lời.

“sao thế? Không phải ngươi vừa thành khẩn mời gọi ta gia nhập nhóm các ngươi sao? Giờ ta đồng ý rồi, chẳng lẽ định khuất lời sao??” Lời nói Dương Kiệt tựa như mũi dao sắc nhọn chọt thẳng nỗi đau của đối phương, cười lạnh nói.

Phát hiện vô số ánh mắt đang đổ dồn hết về phía mình, nếu như lúc này dám nuốt lời, sau này Diệp Tuyên hỏi tội xuống, có trốn đằng trời.

Hít sâu một hơi vào người, cố gắng lộ ra nụ cười “thân thiện” nói: “hân hạnh, vô cùng hân hạnh khi Dương huynh đệ gia nhập vào nhóm của chúng tôi, hô hô ~~~!!”

“nếu như thế thì, ta đi vào trong thí luyện đây.” Không thèm quan tâm tới đám người đó nữa, trực tiếp quay đầu đi thẳng vào trong đền thờ.

“khoan đã Dương huynh đệ.” Tư Mã Phong Vân cười lạnh lên tiếng ngăn cản lại bước tiến của Dương Kiệt.

“Chuyện gì nữa đây?? Không phải ta đã đồng ý gia nhập vào các ngươi rồi sao, sao còn ngăn cản ta vào trong nữa.” Dương Kiệt tỏ vẻ không hài lòng díu mày nói.

“ Nếu như Dương huynh đệ đã đồng ý gia nhập vào Huyết Ma Đạo, vậy thì phải lập tức tiến hành nghi thức gia nhập, để chứng tỏ thành ý và quyết tâm của huynh đệ.” Tư Mã Phong Vân mang theo nụ cười “ thân thiện” giải thích.

“ Nghi thức?? nghi thức gì nữa??” Trong lòng Dương Kiệt lập tức trầm xuống, linh cảm có chuyện không hay.

“ Vô cùng đơn giản, chỉ cần Dương huynh đệ trích một phần linh hồn của mình ra giao nộp cho người phụ trách tạm thời là tại hạ, huynh đệ sẽ chính thức trở thành một phần của Huyết Ma Đạo vĩ đại.” Tư Mã Phong Vân khẽ ra hiệu cho đám người ở xung quanh, cả nhóm nhanh chóng hiểu ý tung người lao tới vây chặt lại Dương Kiệt ở giữa, nếu như đám không giao nộp, thì đừng trách tội tao.

Cái trò trẻ con giả vờ quy hàng đó xưa rồi Diễm, bộ tưởng tội tao dễ dễ mà y giờ trò thật sao??

Giao linh hồn cho tội bây? Đùa à?Giao linh hồn cho đối phương nắm giữ chẳng khác nào giao cả sinh mạng vào tay đối phương, bộ mà chỉ giả vờ quy hàng mà thôi, không cần phải chơi lớn vậy đâu.

Biết rõ không thể tiếp tục chơi chiêu nữa, chuẩn bị từ trong tháp Càn Khôn lấy ra đai lưng biến hình, đột nhiên bên tai vang lên giọng nói của hệ thống: “ dính dong, khoan manh động, hệ thống có thể giúp bạn giải quyết vấn đề này.”

“Giải quyết? Giải quyết như thế nào? Đừng nói là người có thể giúp ta chế tạo một linh hồn giả để giao cho chúng à nha?” Dương Kiệt trầm trợn mắt trắng với hệ thống. Linh hồn của con người sao có thể làm giả được chứ, vả lại, đối phương đòi nắm giữ linh hồn mình, chắc chắn sẽ có phương

pháp để phân biệt thật hay giả, đưa linh hồn giả cho đối phương cũng bằng không mà thôi.

“ Dính dong, bạn hãy yên tâm, linh hồn giả do hệ thống chế tạo ra, sẽ không thể phân biệt bằng mắt thường, thậm chí ngay cả các thiết bị kiểm tra cũng sẽ bị đánh lừa một cách hoàn hảo, trừ khi đối phương sử dụng bí thuật hấp thụ linh hồn của bạn vào người mới có thể phát hiện ra đó là hàng giả, nhưng hệ thống không nghĩ là những người có mặt ở nơi này có đủ khả năng làm điều đó, nên bạn hoàn toàn có thể yên tâm khi sử dụng. Vả lại, bạn cũng chỉ muốn lừa chúng một thời gian ngắn thôi mà, sau khi đi vào trong đền thờ thí luyện, chúng có phát hiện ra cũng bằng thừa mà thôi, không phải sao?”

“ ừ thì cũng đúng, thôi, thôi, nói đi, lần này muốn hút ta bao nhiêu, nói trước à nha, quá 50 % tài sản có thể ngậm mồm lại đừng lên tiếng nữa.” mặc dù tỏ ra khó chịu lại sắp bị đối phương cứa cổ vào máu, nhưng không còn cách nào khác, nếu như có thể không cần giao chiến, tuyệt đối không giao chiến, đối phương quá đông, nếu như đồng loạt nhảy vào úp sọt mình, chỉ có nước quỳ mà thôi. nhưng do nhất thời đầu óc xoay chuyển không kịp, buột miệng nói ra cái giá tâm lý của mình, Dương Kiệt hối hận tới nỗi muốn vả thẳng vào miệng mình.

“ Dính dong, không nhiều, chỉ cần 50 triệu linh thạch, hệ thống sẽ giúp bạn chế tạo ra một linh hồn giả mà như thật, có thể dễ dàng qua mắt được đám người ở đây, thân.”Quả nhiên, chỉ nghe thấy Hệ thống mang theo giọng cười đầy phấn khích nói.

Mẹ kiếp ~~!! Biết ngay là thế mà, tên khốn đó đưa ra cái giá vừa đúng 50% tài sản của mình, tất cả cũng chỉ tại miệng mình mà ra cả, mà cũng không ngờ tên khốn này cứa mình một cách không thương tiếc như thế này nữa chứ.

Nghĩ dẫu mày suy nghĩ lại, tuy lòng đau như cắt, nhưng thực ra số tài sản này cũng là trời rót xuống ngay đầu mình, có sai hết cũng không tiếc nuối, huống chi còn giữ lại được một nửa để trả nợ, chơi thôi.

“Được rồi, làm đi, đồ quỷ hút máu ~~~!!!” “Dính dong, xin cảm ơn quý khách đã chiêu cố ạ, hihi ~~~!!!”

Roẹt ~~~~~!!!

Dương Kiệt lập tức cảm nhận thấy trong thức hải của xuất hiện thêm một mảnh linh hồn “vừa xa lạ vừa quen thuộc”, nếu như không phải biết từ trước, còn tưởng rằng mảnh linh hồn của mình bị tách rời ra nữa kia.

Tuy tên khốn đó hút máu hơi bị nhiều, nhưng tiền nào của nấy, chất lượng có thể đảm bảo.

Trong lúc Dương Kiệt đang giao lưu và chiêm ngưỡng mảnh linh hồn giả của mình, Tư Mã Phong Vân đã tỏ ra mất hết kiên nhẫn, lạnh lạnh nói: “Xem ra người không hề có ý định gia nhập bọn ta đúng không? Nếu thế thì, mọi người, hãy ..... hả????”

Quai hàm của Tư Mã Phong Vân thêm lần nữa như rơi xuống đất khi nhìn thấy Dương Kiệt để tay lên vàng trán của mình, chỉ trong chớp lát rút ra một mảnh linh hồn sáng nhấp nháy ném qua cho mình, thậm chí quên cả việc đưa tay ra chụp lấy.

Không thể nào ~~~!! tuyệt đối không thể nào ~~~!! Tên khốn đó sao có thể cam tâm tình nguyện quy hàng thật chứ ~~~!! Là giả, tất cả đều là giả dối hết ~~~!!!

Tư Mã Phong Vân mang theo vẻ mặt khó coi lượm lấy mảnh linh hồn, dưới ánh mắt đầy chế cợt giễu của Dương Kiệt, kiểm tra đi kiểm tra lại hết cả chục lần, hận không thể vạch từng góc gạch để tìm kiếm sự giả

đôi nằm bên trong, nhưng kết quả cuối cùng thu được là, đó là mảnh linh hồn thật!!

Sau khi có được kết quả, Tư Mã Phong Vân vừa vui mừng vừa căm phẫn.

Vui mừng vì linh hồn của đối phương đang nằm trong tay mình, chỉ cần sử dụng bí thuật tác động vào linh hồn đó, sẽ khiến đối phương sống không bằng chết. Cho dù không dám làm thế, nhưng việc nắm giữ linh hồn ép được đối phương quy hàng, tuyệt đối là một công lớn, Diệp đặc sứ càng hài lòng, địa vị của mình sẽ càng được củng cố.

Căm phẫn chính là. Mẹ kiếp, tưởng ngươi là liệt sĩ anh hùng bất khuất, thà chết trong thế đứng chứ không sống ở thế quỳ, thế mà lúc này lại quy hàng một cách dễ dàng như thế này. Nếu thế sau ngay từ đầu, lúc ở Cầu Vòng Sơn Cốc quy hàng luôn không phải tốt hơn sao? Mà tốt, tao tốt, tất cả đều tốt. Ta đâu phải bị dây chuyền hộ thân phù của Diệp đặc sứ đánh cho trọng thương, nhất thời không thể hấp thu tinh huyết để gia tăng thực lực chứ ~~!!

Mặc dù hận không thể lao tới xé xác đối phương, nhưng ngay cả linh hồn người ta cũng đã giao qua rồi, thành ý quá đủ trọng lượng rồi, hoàn toàn không còn cái cơ gì để ra tay, bộ không thấy ánh mắt của nhóm người bên mình nhìn vào đối phương đều tỏ vẻ thân thiện không còn thù địch nữa sao?

Không chỉ người của Thánh Hỏa Tông, ngay cả Đường Tứ và Lâm Nhi cũng mang theo nụ cười thân thiện khẽ ngật đầu chào hỏi với Dương Kiệt một cái. Vì suy cho cùng, người có tư thù với Dương Kiệt chỉ duy nhất mỗi mình Tư Mã Phong Vân mà thôi. Còn những người khác, khi xác định đã là đồng đội, thì làm tốt quan hệ không phải tốt hơn sao?

Đặc biệt đối phương là người của Diệp đặc sứ, có trọng lượng không hề nhỏ, nếu như làm tốt quan hệ với đối phương, lỡ có một ngày đối phương tâm trạng tốt ở bên tai Diệp đặc sứ nói tốt vài câu cho mình, địa vị và quyền lợi của mình chắc chắn sẽ tăng lên rất nhiều đấy.

Nghĩ tới điều đó, ánh mắt của Đường Tứ khi nhìn vào Dương Kiệt càng phấn khích, “khát khao” hơn nữa.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 169: Tiến Hành Thử Thách

Đột nhiên cảm nhận một ánh mắt đầy khát khao và rực lửa đang không ngừng phóng thẳng về phía mình, Dương Kiệt không kiềm được sờn tóc gáy.

“Cái thằng này.... Đừng nói hấn là em trai của Đông Phương Bất Bại, Tây Phương Thất Bại à nha, ánh mắt của hấn có ý gì đây, sao có vẻ như muốn nuốt trọn mình vào thế này.” Nghĩ tới điều đó, Dương Kiệt không kiềm được run bắn cả người, cơ thể không tự chủ bước lùi về phía sau để giữ khoảng cách với tên Đường Tứ càng xa càng tốt.

“Thành ý của ta đã giao ra rồi, vậy có thể đi vào trong rồi chứ.” Mặc dù đã tỏ ý né tránh, nhưng không biết là tên khốn cố tình hay vô tình, cứ ép sát vào không ngừng hỏi han đủ thứ, nhiệt tình tới nỗi Dương Kiệt cũng đã có chút chịu không thấu, vội vã kiếm cớ bỏ trốn.

“Mời vào ~~~~!!” mặc dù vô cùng không cam tâm, nhưng lúc này hoàn toàn không có cơ để giữ chân đối phương, nên đành cắn răng chấp nhận lời đề nghị của đối phương, đồng thời quay đầu nhìn sang hướng khác, không muốn nhìn mặt Dương Kiệt nữa.

Không kiếm chuyện được thì bố mày né tránh vậy, được chứ??

Không muốn nán lại bất kỳ giây phút nào nữa, nhanh chóng thoát khỏi sự đeo bám của tên “Tây Phương Bất Bại”, tựa như bị ma đuổi chạy thẳng tới cổng đền thờ, dùng tay đẩy mạnh cánh cửa một cái, bước thẳng vào trong dưới ánh mắt đầy tiếc nuối vì chưa thiết lập được quan hệ tốt với đối phương của tên Đường Tứ.

“ Phù, cuối cùng cũng thoát khỏi tên bám như đĩa rồi.” bước vào trong đền thờ, Dương Kiệt không kèm được thở phào nhẹ nhõm, dùng tay lau sạch những giọt mồ hôi lạnh trên trán. Đồng thời đưa mắt quan sát xung quanh, phát hiện mình đang đứng trong một đại sảnh cho chu vi rộng gần cả ngàn mét vuông, vách tường khảm đầy những hoa văn kỳ lạ, đỉnh trần có đính đầy những viên trân châu to bằng một quả trứng ngỗng, không ngừng phát ra những tia sáng chói mắt, thấp sáng cho cả căn phòng rộng lớn này.

“ phải làm sao để tiến hành thử thách đây??” Dương Kiệt dúi mày tìm mãi vẫn không thấy thứ gì có liên quan tới thử thách cả, nhất thời không biết phải làm như thế nào.

“ Chào mừng người đã đi tới con đường thử thách của bốn tọa, nếu như người có thể vượt qua những thử thách do bốn tọa đề ra, sẽ nhận được phần thưởng bất ngờ, người đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?” Trong lúc Dương Kiệt đang ngơ ngác không biết nên làm gì, một giọng nói khàn khàn đầy nghiêm nghị nhưng mang theo tính chất máy móc vang lên, chắc là giọng nói của vị đại năng đã lưu lại trước khi qua đời thì phải.

‘ Sẵn sàng rồi ạ.’ Không muốn tốn thêm thời gian, Dương Kiệt lập tức nhận lời chấp nhận thử thách.

“ Thử thách vòng đầu tiên, bắt đầu ~~~!!!”

Chíu ~~~ chíu ~~~~~!!

Ngay sau khi câu nói của vị đại năng kết thúc, trên đỉnh trần xuất hiện hai tia sáng chíu thẳng xuống khu vực trung tâm, ngay lập tức trước mặt anh ta đã xuất hiện hai con rối toàn thân bằng kim loại sáng chói, bề mặt thân con rối khảm đầy hoa văn kỳ lạ, trông sang trọng hơn nhất nhiều so với những con rối trong phòng thí luyện của Thánh Hỏa Tông.

Và thực lực của chúng, chân nguyên tầng thứ 7!!

Cảm nhận xong thực lực của chúng, Dương Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tưởng gì, chỉ là hai con rối chân nguyên tầng thứ 7, diệt chúng chỉ trong vòng hai nốt nhạc mà thôi.

Trong lúc Dương Kiệt chuẩn bị kích hoạt Giới Vương Quyền X4 để đánh nhanh diệt gọn, giọng nói đầy nghiêm nghị của vị đại năng lại vang lên: “ thử thách đầu tiên, hãy tiêu hủy hai con rối có thực lực ngang bằng với cảnh giới của mình. Chú ý, trong lúc giao chiến không được kích hoạt võ hồn, không được sử dụng bí pháp hay bất kỳ thứ gì liên quan tới gia tăng thực lực của mình, nếu như phát hiện hành vi gian lận, sẽ xử thua người ngay tức khắc. chúc may mắn.”

“ Cái gì??? không được sử dụng võ hồn, bí pháp và cả căn thuốc sao??” Dương Kiệt dúm mày lộ ra vẻ khó chịu. Nếu như không thể sử dụng những thứ đó, vượt ải tuyệt đối không đơn giản như mình nghĩ.

Tất nhiên, chỉ là hơi khó chơi chút mà thôi, vẫn chưa thể khiến mình phải chùn bước.

Phải biết rằng có thể đi được tới nơi này, ai không phải là thiên tài trong thiên tài chứ? Giao chiến với kẻ thù ngang cấp với mình, đừng nói là hai, ngay cả ba hay thậm chí là bốn cũng có thể chiến thắng, chẳng qua là hơi phiền phức chút mà thôi.

“ Được rồi, tới đây nào ~~~!!” Huyền Thiết Chùy xuất hiện trong tay, Dương Kiệt ngoắc ngoắc ngón tay tỏ vẻ khiêu khích.

Crack ~~~ crack ~~~~!!!

Hai con rồi không chút cảm xúc tình cảm trực tiếp lao tới tấn công Dương Kiệt.

“ Chết này ~~~~~!!!” Dương Kiệt cười lạnh một tiếng, Huyền Thiết Chùy vung lên trực tiếp quét thẳng về phía hai con rồi đã lao tới trước mặt.

Pằng ~~~ pằng ~~~~~!!

Dương Kiệt vô cùng dễ dàng đánh bay hai con rồi ra xa, chưa dừng lại ở đó, trước khi chúng kịp bật cơ thể trở dậy, Dương Kiệt đã xuất hiện ngay trên đỉnh đầu không trung, tay vẩy múa chùy một vòng trên đỉnh đầu rồi bỏ mạnh xuống: “ kết thúc thôi, Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bỏ bỏ bỏ ~~~~~!!!”

Rầm ~~~ rầm ~~~~ rầm ~~~~~ rầm ~~~~~!!!

Gần cả trăm quả chùy khí tựa như trận mưa bom đáng sợ bắn thẳng xuống vị trí hai con rồi, hình thành sức tàn phá vô cùng kinh hoàng.

Crack ~~~ crack ~~~ crack ~~~~!!!

Hai con rồi thậm chí không có cơ hội bật trở dậy, cơ thể bị những quả chùy khí đánh tan thành mảnh vụn, quay trở về hình dáng cát bụi vốn có của nó rồi.

Nhanh, gọn, lẹ và dễ dàng ~~~!!

“ Chỉ có thể thôi sao?? Thậm chí mình còn chưa kịp làm nóng người nữa là.” Dương Kiệt tỏ ra dương dương tự đắc.

Roẹt ~~~~!!!

Ngay sau khi hai con rôi bị đánh vỡ tung, một tia sáng năng lượng từ trên đỉnh trần giáng xuống chụp thẳng vào người Dương Kiệt. Đó chính là phần thưởng sau khi vượt cấp chẳng?

“ Dính dong, phát hiện luồng năng lượng có thể chuyển hóa thành điểm kinh nghiệm. sau khi chuyển hóa bạn nhận được 150000000 điểm kinh nghiệm, bạn đã thăng cấp, xin chúc mừng.”

Ngay lập tức Dương Kiệt đã thăng cấp thành chân nguyên tầng thứ 8, thậm chí còn dư thừa một lượng điểm kinh nghiệm.

“ Xin chúc mừng người đã vượt qua thử thách đầu tiên, ngay bây giờ, thử thách tiếp theo bắt đầu.” không cho Dương Kiệt thời gian tận hưởng cảm giác sau khi thăng cấp, giọng nói của vị đại năng lại vang lên.

Roẹt ~~~ roẹt ~~~~ roẹt ~~~~~ roẹt ~~~~~~!!

Ngay tức khắc, trung tâm đại sảnh lại xuất hiện thêm 4 con rôi, số lượng gấp đôi so với vòng đầu. ngoài ra, thực lực của chúng lần này là chân nguyên tầng thứ 8.

“ haha, lũ bánh bèo vô dụng kia, mau tới đây biến thành điểm kinh nghiệm cho bố mày thăng cấp nào.” Đối diện 4 con rôi bằng cấp, Dương Kiệt không những không sợ, còn tỏ ra phấn khích vô cùng.

Vù ~~~ vù ~~~~ vù ~~~~ vù ~~~~~~!!!

Hai chân nhún mạnh xuống đất, tung người nhào lộn trên không trung để né qua những cú đấm, cú đá của bốn con rôi đang lao tới, nửa phần trên cơ thể xoay ngược lại về phía sau, đồng thời vung chùy bổ thẳng vào đỉnh đầu của chúng.

Rầm ~~~~ rầm ~~~ rầm ~~~~ rầm ~~~~~~!!

Cơ thể bốn con rồi bị lún thẳng xuống mặt đất dưới cú bả đầy uy lực của Dương Kiệt.

“ Phì Lũ Xung Thiên Pháo, ta đề chết các ngươi ~~~~!!!” Hai tay hai chân dang rộng trên không trung, một cái bóng khí có hình dáng giống hệt cơ thể của Dương Kiệt xuất hiện, tựa như tiêm kích mỹ mang theo quả bom nguyên tử từ trên bầu trời Hiroshima thả thẳng xuống thành phố ở phía dưới.

Uỳnh ~~~~~!!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên đỉnh tai nhức óc, ngay vị trí bốn con rồi lập tức xuất hiện một cái hố sâu khổng lồ. Dương Kiệt nhanh chóng từ trong nhẫn Càn Khôn rút ra cặp cánh đã chuẩn bị sẵn, hai tay quét mạnh liên hồi tạo sức gió để cơ thể nặng nề của mình rơi xuống một cách chậm rãi, vô cùng dễ dàng đáp xuống mặt đất.

“ Phù, phù, phù ~~~, mỗi lần sử dụng chiêu này đều phải mệt bỏ hơi tai thể này, sau này nếu như có thể, tuyệt đối không sử dụng chiêu này nữa.” Dương Kiệt hai tay chống xuống đất, hít thở một cách dồn dập, sắc mặt tái nhợt khi phải vận động quá sức.

Cũng phải thôi, với cái cơ thể nặng nề của anh ta, muốn nâng được nó lên tuyệt đối không phải điều đơn giản rồi.

Roẹt ~~~!! lại thêm một tia sáng chói thẳng xuống người Dương Kiệt, giúp anh ta trực tiếp thăng cấp thành chân nguyên tầng thứ 9.

Quá nhanh, quá nguy hiểm ~~~!!

Chưa đầy 5 phút đồng sau khi bước vào căn phòng này, thể mà mới đó đã thăng tới hai cấp rồi, thăng cấp còn dễ hơn uống nước nữa là. Hèn chi

nhóm người Huyết Ma Đạo chỉ mới thời gian ngắn không gặp mà ai nấy đều mạnh hơn cả mình.

Roẹt ~~~~ roẹt ~~~~~!!

Cái hồ sâu do Dương Kiệt tạo ra nhanh chóng hồi phục lại như cũ, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

Không đợi Dương Kiệt kịp cảm thấy, con rối lại lần nữa xuất hiện ngay vị trí trung tâm của đại sảnh.

Chỉ một con rối??

Nhưng khi cảm nhận kỹ, Dương Kiệt không kiềm được phải biến sắc.

Chân tông sư tầng thứ 1.

Đừng tưởng Dương Kiệt đã từng diệt qua không ít tông sư, thậm chí đã từng giao chiến luôn cả với chân tông sư. Nhưng đó là trong điều kiện có thể sử dụng hết át chủ bài của mình.

Còn hiện giờ, không thể sử dụng võ hồn, bí pháp và cả đại lung biến hình, gặp phải một chân tông sư tầng thứ 1, không cẩn thận không chừng bị đập thành đầu heo cho mà xem.

Dương Kiệt đau đầu vô cùng, đồng thời bắt đầu suy nghĩ tới hoàn cảnh của mình gần đây. Xem ra dạo này mình đã tỏ ra quá dương dương tự đắc những gì mình đã đạt được, nhưng chủ yếu là do dựa dẫm vào những thứ sức mạnh không thuộc về bản thân. Như lúc này rơi vào trong hoàn cảnh tương tự như lập tức cảm thấy khó khăn.

Phải chấn chỉnh lại tâm thái của bản thân mới được, chắc chắn!!

“ hừ, chân tông sư thì đã sao nào, để xem bố mày không đánh mày phọt kút, chiến ~~~~~!!!” Nhìn nhận ra sai lầm của mình, chiến ý bốc cháy ngùn ngụt, chĩa chùy về phía đối thủ, cười lạnh khiêu khích.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 170: Chân Tông Sư Tầng Thứ 1

Uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~!!

Cả hai trực tiếp sập lá cà va đập vào nhau liên hồi. Mỗi lần như thế cây chùy của Dương Kiệt đập vào cơ thể của con rối, nó chỉ khẽ lao đảo một hồi lập tức đứng vững, hoàn toàn không phá được phòng thủ của nó gì cả.

Ngược lại nó chỉ cần tung ra một cú đâm, một cú đá, một cú chưởng tầm thường, uy lực những đòn tấn công đó đáng sợ tới mức Dương Kiệt phải biến sắc nhảy sang một bên né tránh, khi không kịp né tránh phải vung chùy ra chống đỡ xong, cảm thấy cánh tay tê tái không còn tí cảm giác, huyết khí và chân nguyên trong cơ thể đảo lộn lên hết, nếu như không phải cố gắng kìm nén lại, e rằng đã phun ra biết bao nhiêu vũng máu rồi.

Không cần tuyệt học, chỉ cần những động tác tấn công thông thường, nhưng uy lực tuyệt đối không thua kém thậm chí mạnh hơn những chiêu tuyệt học, đó chính là điểm đáng sợ của một kẻ mạnh chân tông sư.

“ Mẹ kiếp ~~!! Chẳng lẽ trên người nó không có điểm yếu sao??”
Dương Kiệt vừa né tránh vừa phản đòn, đồng thời bộ óc đã vận hành tới mức cực đại, hy vọng có thể tìm ra cách đảo ngược tình thế, nếu cứ tiếp tục như thế này, chỉ có nước quỳ trước đối phương mà thôi.

Không phải sợ đánh không lại, mà sợ cứ giằng co thế này mãi chân nguyên trong cơ thể cạn kiệt, sẽ biến thành món mồi ngon của nó. Đọc thêm nhiều truyện ở [T RÙMtruyện. ORG]

Boong ~~~~~!!!

Vung chùy quét bay con rôi ra phía xa, nó vừa mới chạm đất lập tức bật trở dậy, tiếp tục hùng hổ lao tới tấn công mục tiêu một cách điên cuồng.

“Chỉ còn mỗi cách này thôi, liều thử xem! Càn Khôn Tháp, hiện ~~~~!!!” Dương Kiệt không muốn kéo dài thêm thời gian nữa, trực tiếp tể Càn Khôn Tháp của mình ra khỏi cơ thể, điều khiển nó bay ngay tới đỉnh đầu của con rôi và phóng to ra gấp trăm lần so với trạng thái ban đầu, tựa như ngôi sao băng từ trên trời giáng thẳng xuống.

Càn Khôn Tháp chỉ là vũ khí, không gia tăng cho Dương Kiệt chút thực lực nào cả, nên sử dụng hoàn toàn hợp lệ.

Rầm ~~~~~!!!

.....

.....

.....

Sau tiếng rầm vang như tòa nhà cao tầng sụp đổ, mọi thứ trở nên yên tĩnh tới mức đáng sợ. Vị trí con rôi đang lao tới lúc này đã bị Càn Khôn Tháp ghim thẳng xuống, sừng sững như vừa mọc thêm một quả núi vậy.

“nó, nó chết chưa nhỉ??” Dương Kiệt mang theo tâm trạng kỳ vọng hồi hộp từ từ bước tới gần Càn Khôn Tháp, điều khiển nó thu nhỏ lại rồi bay quay trở về cơ thể của mình, đồng thời đưa đầu ngón thẳng xuống cái hố sâu do Càn Khôn Tháp vừa tạo ra.

Pằng ~~~~~!! Á ~~~~~!!!

Rầm ~~~~~!!

Vừa mới ló cái đầu ra còn chưa kịp nhìn rõ cảnh vật ở phía dưới, giật mình hoảng hốt khi phát hiện cánh tay kim loại của con rỗi từ phía dưới thò thẳng ra, tạo thành nắm đấm đấm thẳng cái mặt đang thò ra của Dương Kiệt.

“AAAAA, đồ khốn, bố mày hận nhất là bị đánh mặt, trời ơi, còn lâu cái mặt điển trai của ta nữa chứ ~~~!!!” Đau chỉ là một phần, quan trọng nhất là phần nội tạng cùng khi bị đánh vào mặt, Dương Kiệt tung người trở dậy sau khi bị đánh ngã, đồng thời trong lòng lập tức trầm xuống.

Cơ thể của nó rốt cuộc làm bằng thứ gì thế này? Ngay cả Càn Khôn Tháp cũng không dè võ được nó.

Khi nhìn kỹ lại bộ dạng của con rỗi sau khi nó nhảy ra khỏi cái hố, Dương Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm.

Có tác dụng ~~~!!

Lúc này trên cơ thể của nó đã xuất hiện nhiều vết nứt chi chít, tuy vẫn còn hoạt động được, nhưng với động tác loạng choạng muốn ngã lúc này, mình hoàn toàn có cơ hội giải quyết nó.

“hahaha, bố mày có cách trị mày rồi ~~!! Một cái không đủ, vậy dè thêm cái thứ hai, thứ ba, để xem mày chịu được bao lâu. Nhưng để cho chắc ăn....” Hai chân nhún mạnh xuống đất tung người nhào lộn lên không trung, chân phải giơ thẳng ra phía trước, miệng gào lớn: “Phi Lũ Lôi Đình Phi Cước, ta đá ~~~~~!!!”

Uỳnh ~~~~~!!! Roẹt ~~~~~!!

Nếu như ở trạng thái ban đầu, may ra còn có thể né tránh được, nhưng với cái cơ thể gần như vỡ vụn lúc này, chỉ còn nước ăn ngay bàn chân sét

vào người, trực tiếp bị đá bay ra xa té ngã trên mặt đất, bề mặt xuất hiện vô số tia điện li ti như những con rắn đang lượn lờ vậy.

Hiệu ứng giảm sức phòng thủ đã kích hoạt ~~!!

Không chút chần chừ khách sáo, trực tiếp tể Càn Khôn Tháp ra cơ thể lần nữa, điều khiển nó bay ngay trên đỉnh đầu con rối, tựa như cây đinh đóng thẳng xuống mặt đất.

Rầm ~~~ rầm ~~~~ rầm ~~~~~!!

Một cú, hai cú, ba cú ~~!! Phải đợi tới cú “đóng đinh” thứ tư kết thúc, mới nghe thấy được tiếng vỡ vụn crack crack vang lên, đủ hiệu sức phòng thủ của nó đáng sợ tới cỡ nào rồi. Đó còn là trong trạng thái bị giảm sức phòng thủ nữa chứ, nếu như không giảm, không chừng cũng phải vài chục cú mới giải quyết được nó cũng không chừng.

Roẹt ~~~~~!!

Khác xa với hai lần trước, lần này trực tiếp xuất hiện hai tia sáng màu xanh và màu đỏ khác nhau chụp thẳng vào người Dương Kiệt.

“dính dong, bạn nhận được 300000000 điểm kinh nghiệm, chúc mừng bạn đã được thăng cấp thành chân nguyên tầng thứ 10.”

“dính dong, bạn đã đủ điểm kinh nghiệm để thăng cấp thành chân tông sư, nhưng do bạn chưa đạt đủ điều kiện nên chưa thể thăng cấp.”

“dính dong, phát hiện luồng năng lượng đặc biệt có thể chuyển hóa thành điểm kinh nghiệm thăng cấp kỹ năng, hệ thống sẽ tự động phân bổ vào các tuyệt học của bạn.”

“dính dong, tuyệt học Phì Lũ Bồ Dưa Đại Pháp, Phì Lũ Mở Bụng Hộ Thê, Phì Lũ Lôi Đình Phi Cưỡi, Phì Lũ Bạo Liệt Quyền thăng cấp thành địa giới sơ cấp.”

“dính dong, bạn đã đạt đủ điều kiện thăng cấp, xin chúc mừng.”

Tiếng thông báo của hệ thống tựa như súng liên thanh bắn thẳng vào đầu Dương Kiệt, khiến anh ta choáng váng cả đầu óc, nhất thời chưa định hình được cái gì đã xảy ra với mình.

Đợi tới khi hiểu rõ vấn đề, trên mặt không kèm được lộ ra vẻ mặt phản kích.

Tông sư, cuối cùng thì bồ mày cũng đã trở thành một kẻ mạnh tông sư rồi, haha, hahahahaha ~~~~!!

Không chỉ cảm nhận được một động tác của mình tựa như mang theo một pháp tắc thiên địa, chỉ cần vẫy tay nhẹ cái cũng tương đương với một môn tuyệt học cấp thấp. Quan trọng nhất là, các tuyệt học bốn mệnh của bản thân, không cần tốn phí, tất cả đều thăng cấp hết thành địa giới sơ cấp hết rồi.

Tuyệt học sau khi thăng cấp thành địa giới, lập tức xuất hiện thêm nhiều điều mới mẻ hay ho, tựa như chiêu Phì Lũ Xung Thiên Pháo vậy.

Chiêu Phì Lũ Bồ Dưa Đại Pháp xuất hiện thêm một hiệu ứng cực kỳ đáng sợ.

Nhất Kích Bể Đầu: khi đối thủ không cao hơn bạn quá 5 cấp bậc, khi dính phải chiêu thức, sẽ có 10 % tỷ lệ kích hoạt hiệu ứng tất sát. Một chiêu đánh bể đầu kẻ địch.

Đáng sợ ~~~~!!

Gặp tên nào ngáo ngáo giống như tên Hoàng Long trước kia, dám dùng cú đâm đánh vỡ những quả chùy khí của mình, lần này tuyệt đối không phải chỉ bị choáng váng, còn có nguy cơ bị bể đầu chết ngay tại chỗ mà không hiểu nguyên nhân.

Tất nhiên, tỷ lệ kích hoạt không quá cao. 10 % ở đây không phải cứ đánh 10 cú thì sẽ kích hoạt 1 lần, mà tính theo tỷ lệ hên xui. Hên thì một cú đầu đã có thể lấy mạng đối phương. Nhưng nếu xui xui, đánh gần cả trăm, cả ngàn nhất có thể còn chưa kích hoạt được hiệu ứng nữa là.

Phì Lũ Mỡ Bụng Hộ Thể, có 50 % tỷ lệ kích hoạt hiệu ứng phản dam 100% không giới hạn cấp bậc.

Nghĩa là, nếu đối thủ của Dương Kiệt là một kẻ mạnh độ kiếp, tung đòn tấn công thẳng vào Dương Kiệt, Dương Kiệt kích hoạt chiêu thức đỡ đòn, tuy vẫn bị đánh vỡ và bản thân có thể thiệt mạng. Nhưng nếu như may mắn, đòn tấn công của kẻ mạnh độ kiếp cũng sẽ bị đánh bật trở lại tấn công thẳng vào chủ nhân của nó.

Tuyệt đối là chiêu thức, tao chết mày cũng đừng mong được lành lặn.

Phì Lũ Bạo Liệt Quyền, mang theo hiệu ứng tự nổ theo tỷ lệ 10 % khi thi triển với kẻ địch cùng cấp. Nghĩa là không chỉ bị đẩy lùi và té ngã, bản thân nạn nhân xui xẻo bị dính hiệu ứng kích hoạt, cơ thể sẽ tựa như quả bom có uy lực cực khủng nổ tung ra trong phạm vi 10 mét, một hiệu ứng đánh lan diện rộng.

Tuy chỉ có thể kích hoạt với đối thủ cùng cấp, nhưng khi nổ tung ra, sức ảnh hưởng tuyệt đối đáng sợ hơn Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp nhiều.

“ hahaha, còn ai nữa, tới đây nào, bố mày muốn một đánh mười cơ ~~~!!!” Chỉ mới thăng cấp thành tông sư tầng thứ 1, Dương Kiệt đã gần

như đột xác hoàn toàn, hùng hổ tuyên bố.

Roẹt ~~~~~!!!

Ngay sau lời tuyên bố hùng hồn của Dương Kiệt, chính giữa căn phòng lại xuất hiện một con rối khác.

Chân tông sư tầng thứ 1??!!

Dương Kiệt không ngừng dùng tay dũi mắt mình, tựa như không tin vào những gì xảy ra trước mặt.

Có làm nhầm gì không vậy? Sao giống hệt như thử thách thứ 3 vậy? không phải có ai nói rằng 90% thí sinh đều bị loại ở vòng thứ 4 sao??

Trong lúc Dương Kiệt cho rằng có thể do thử thách vị đại năng bị lỗi, mình sẽ dễ dàng vượt qua, đột nhiên biến sắc khi nhìn thấy con rối đang cầm một thứ cực kỳ ‘quen thuộc’ trên tay.

Đai lưng biến hình???!!!

“ sao, sao có thể thế được, vì sao nó lại ....”

“ Fruit Baseth ~~~!!” “ Kiwami Arms ~~~ Dai dai dai dai dai shogun ~~~~~!!!”

Dưới ánh mắt kinh hãi khó tin của Dương Kiệt, con rối làm giống hệt như động tác biến hình của Dương Kiệt trước. Đai lưng biến hình để vào vùng bụng, hai lock seed tra thẳng vào đai lưng, chỉ trong tích tắc đã biến hình thành trạng thái Dai Shogun.

Kinh ngạc vẫn chưa ngừng lại ở đó, trên đỉnh đầu của con rối xuất hiện một con Huyền Vũ nhanh chóng nhập thẳng vào cơ thể của nó, đồng thời toàn thân bao phủ bởi lớp chân khí màu đỏ rực như lửa.

Biến hình + võ hồn + giới vương quyền ~~~~!!

Chính là trạng thái mạnh nhất của Dương Kiệt khi sử dụng hết đồ chơi của mình, cảnh giới của con rồi một đèo thẳng thẳng lên cảnh giới nguy nguyên thần tâng thứ 3 đáng sợ.

Có, có thể sao???!!!!

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 171: Trừ Khử Dương Kiệt

Trong lúc Dương Kiệt đang đau đầu với đối thủ mới của mình, thời gian quay trở lại khoảng một khắc giờ trước.

Két ~~~ kết ~~~~~!!

Nhóm người Huyết Ma Đạo đang bó gối ngồi ngay trước cổng đang rơi vào trạng thái điều hòa và làm quen với thực lực gia tăng với tốc độ chóng mặt của mình, đột nhiên giật mình thức tỉnh khi nghe thấy tiếng cánh cổng ngôi đền thờ từ từ mở toang ra.

“Kính chào Diệp đặc sứ.” Khi nhìn kỹ bóng người từ bên trong bước ra, cả nhóm lập tức biến sắc, vội vã từ dưới đất đứng bật dậy, bước tới ngay trước mặt đối phương, chấp tay thi lễ.

Đúng thế, người vừa từ trong đền thờ bước ra không ai khác chính là thủ lĩnh của nhóm Diệp Thiên Hành.

“Chỉ còn thiếu chút nữa thôi, thế mà ....” Diệp Thiên Hành mang theo vẻ mặt tiếc nuối vì mình đã dừng chân ở vòng thứ 7, nhìn thấy đám thuộc hạ thi lễ, khẽ ngật đầu, nhưng vẫn mang theo vẻ mặt không vui.

“Em gái của ta vẫn còn đang ở trong đền thờ sao??” Đưa mắt liếc nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng của Diệp Tuyên đâu cả, lên tiếng hỏi.

khi đi vào trong đền thờ tiến hành thử thách, mỗi người sẽ xuất hiện ở một gian phòng khác nhau, nên không ai có thể biết được người khác tiến

hành như nào, đã kết thúc hay chưa.

“ thưa vâng ạ, Diệp đặc sứ vẫn còn đang tiến hành thử thách.” Tư Mã Phong Vân từ trong nhóm bước ra phía trước, tỏ vẻ cung kính đáp.

Không thể không cung kính. Địa vị chỉ là một chuyện, quan trọng nhất là, thực lực của Diệp Thiên Hành lúc này, đã đạt tới cảnh giới chân tông sư tầng thứ 6 đáng sợ, hoàn toàn không thua kém gì so với “Phi Long” sau khi bị mặt gian tà của Ý Chí Tối Cao chiếm thể xác cả.

Nghe thấy Diệp Tuyên vẫn còn ở bên trong, tỏ ra an tâm hơn chút, đồng thời vô cùng kỳ vọng, không biết em gái của mình sẽ đạt tới trình độ như thế nào. Vòng 8? Hay là vòng 9? Thậm chí là vượt qua hết tất cả thử thách sở hữu cơ hội truyền thừa tuyệt học thiên giới của vị đại năng kia cũng không chừng nhỉ??!

“ Chu Nhất Thông?? Vì sao lại ra nông nổi này?? Còn nữa, Hạ Hầu Quân đâu rồi??” khẽ đưa mắt liếc nhìn tứ phía, phát hiện Chu Nhất Thông đang nằm ngất ở một bên, khẽ dúm mày lên tiếng hỏi.

“ Bẩm đặc sứ, chuyện là thế này...” Tư Mã Phong Vân bắt đầu kể lại quá trình Chu Nhất Thông có mặt ở nơi này, Dương Kiệt giả dạng Hạ Hầu Quân bị bại lộ, sau đó ép buộc anh ta quy hàng và giao nộp mảnh linh hồn. Đồng thời giao mảnh linh hồn của Dương Kiệt qua cho Diệp Thiên Hành.

“ Vậy có nghĩa là, hắn đã đồng ý quy hàng chúng ta sao?” Diệp Thiên Hành lộ ra vẻ khó xử khi cầm lấy mảnh linh hồn đang sáng nhấp nháy của Dương Kiệt trong tay.

Theo chủ trương của Diệp Thiên Hành lúc này là nên trực tiếp ra tay trấn sát Dương Kiệt ngay tức khắc, vì tình cảm mà Diệp Tuyên giành cho

Dương Kiệt, cho dù là thằng khờ cũng nhìn thấy như thế nào, nên hắn không muốn xảy ra chuyện rắc rối gây ảnh hưởng tới gia tộc của mình.

Chỉ là lúc này Dương Kiệt đã quy hàng gia nhập Huyết Ma Đạo, ngay cả mảnh linh hồn của giao ra rồi, nếu như còn ra tay trảm sát anh ta, những người ở phía dưới chắc chắn sẽ xuất hiện suy nghĩ tiêu cực.

Đã là người của mình còn bị giết hại, vậy khi nào sẽ tới lượt mình đây?

Tuy nắm mảnh linh hồn của đám thuộc hạ trong tay, chúng không dám tạo phản, nhưng mang theo thái độ tiêu cực, chỉ nghe lệnh mà không làm, giao nhiệm vụ xuống được chúng thực hiện theo nửa vờ thì sao? Tàn sát người quy hàng, Còn ai cam tâm tình nguyện thật lòng bán mạng cho mình nữa chứ?

Nên lúc này tỏ ra vô cùng khó xử.

Nhưng sau một hồi suy tính, cuối cùng thì Diệp Thiên Hành cũng rũ bỏ ý định trảm sát Dương Kiệt, cứ tạm thời tiếp nhận đối phương xem như thế nào. Vì muốn phục hưng Huyết Ma Đạo, không phải chỉ thu phục một hai con chó con mèo là đủ, mà phải thu phục được càng nhiều nhân tài càng tốt. Nên không thể vì một chuyện chưa chắc sẽ xảy ra gây ảnh hưởng tới đại nghiệp của Huyết Ma Đạo được.

Vả lại, chuyện này cũng không tới lượt mình lo lắng, cùng lắm bẩm báo lại cho phụ thân, để phụ thân tự quyết định giải quyết đối phương nếu như hắn dám có những suy nghĩ không hay.

Vẫy vẫy tay ra hiệu cho cả nhóm lan tỏa ra tiếp tục tu luyện, Diệp Thiên Hành bước tới một nơi trống vắng, thi triển bí pháp tách mảnh linh hồn của Dương Kiệt thành hai mảnh một lớn một nhỏ. Mảnh nhỏ bỏ vào trong nhẫn

Càn Khôn của mình, còn mảnh lớn tựa như bốc hơi trong lòng bàn tay của hắn, không biết là đã giấu đi đâu rồi.

Thì ra các thủ lĩnh của Huyết Ma Đạo yêu cầu người quy hàng giao mảnh linh hồn cho mình, một phần vì muốn nắm giữ quyền sinh sát trong tay, nhưng quan trọng nhất là, sẽ tách riêng ra một phần lớn để hiến tế cho Huyết Ma, thần bảo hộ tối cao của Huyết Ma Đạo.

Chỉ là việc này không bao giờ công khai ra ngoài, người quy hàng chỉ lầm tưởng rằng đối phương chỉ là muốn nắm giữ linh hồn của mình để tiện điều khiển, hoàn toàn không biết rằng mảnh linh hồn phần lớn đã rơi vào cái bụng của Huyết Ma mất tiêu rồi.

Đừng tưởng chỉ mất một mảnh nhỏ linh hồn không cảm thấy mất mát gì. Đúng là ngày thường sẽ không cảm nhận được sự khác biệt, nhưng sau này trong quá trình tu luyện khi đột phá cảnh giới từ nguyên thần tới xuất khiếu, từ xuất khiếu tới nhập thể, sẽ trở nên khó khăn hơn gấp nhiều lần so với người sở hữu linh hồn hoàn chỉnh.

Đặc biệt là trong quá trình độ kiếp, nếu như không có một linh hồn hoàn chỉnh, tỷ lệ thành công thậm chí còn thấp hơn người có linh hồn hoàn chỉnh gấp trăm lần ngàn lần.

Thông thường một trăm người độ kiếp thì có năm tới mười người thành công, nhưng đối với người có linh hồn không hoàn chỉnh, một trăm người độ kiếp chắc chắn sẽ thất bại hết cả trăm người.

Cho nên người của Huyết Ma Đạo tuy gia tăng thực lực cực nhanh, nhưng số đại năng độ kiếp chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, tất cả đều là những thủ lĩnh hoặc thành viên trong gia đình không cần phải hiến tế linh hồn mới có cơ hội mà thôi.

Nếu khi làm gì có chuyện dễ dàng bị tiêu diệt một ngàn năm trước chứ?

Sau khi hiến tế mảnh linh hồn của Dương Kiệt xong, Diệp Thiên Hành lộ ra vẻ hài lòng phấn khích.

Chỉ cần Huyết Ma đại nhân cảm thấy hài lòng, địa vị của cả gia tộc mình sẽ thăng tiến không ngừng, lợi ích có được chắc chắn sẽ được gia tăng.

Bó gói ngồi xuống để làm quen với thực lực hiện tại, nhưng chỉ vừa rơi vào trạng thái tu luyện chưa được bao lâu, Diệp Thiên Hành đột nhiên mở to mắt ra, mang theo vẻ mặt kinh hãi khó tin, kèm theo sự phẫn nộ tột cùng.

“Tur Mã Phong Vân, người làm ăn cái kiểu gì thế này? Linh hồn của tên khốn Dương Kiệt là đồ giả, thế mà người cũng bị hấn lừa được sao??” Diệp Thiên Hành mang theo vẻ mặt khó coi lao tới nắm lấy cổ áo của Tur Mã Phong Vân đang trong trạng thái tu luyện, dưới vẻ mặt ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra của hắn, trực tiếp gào thẳng vào mặt đối phương.

“Hàng, hàng giả tạo? Ý của ngài là sao?? Thuộc hạ không hiểu!” nước miếng nước bọt của đối phương phun thẳng vào mặt, nhưng Tur Mã Phong Vân không dám phản nản bất bình, chỉ mang theo vẻ mặt hoảng sợ ngơ ngác hỏi.

Lúc này Diệp Thiên Hành cũng bình tĩnh trở lại, đúng là việc này không thể trách cứ Tur Mã Phong Vân được. Đừng nói là hắn, ngay cả một người thường xuyên tiếp xúc với linh hồn như mình cũng bị đánh lừa, nếu như không phải Huyết Ma đại nhân phẫn nộ chửi mắng, e rằng mình cũng không biết là bản thân đã bị đánh lừa.

Ngay sau khi nhận được linh hồn hiến tế do Diệp Thiên Hành giao tới, Huyết Ma đã tiến hành hấp thụ linh hồn đó vào người. Chỉ là vừa mới hấp thụ được một nửa lập tức biến sắc khi phát hiện đó chính là một linh hồn

giả, hoàn toàn không có tí năng lượng nào cả. Nên đã vô cùng phần nộ liên lạc với Diệp Thiên Hành chửi cho hắn một tăng, mới có trường hợp Diệp Thiên Hành lao tới túm áo hỏi tội Tư Mã Phong Vân lúc này.

“ mảnh linh hồn mà tên khốn Dương Kiệt giao ra, chỉ là linh hồn giả tạo, hoàn toàn không phải linh hồn thật của hắn.” Diệp Thiên Hành nghiêng rằng nghiêng lợi nói. Chỉ vì tên khốn đó mà mình bị Huyết Ma đại nhân trách mắng, thậm chí mất điểm trước mặt ngài, quả thật không thể tha thứ.

Nghe xong lời giải thích của Diệp Thiên Hành, Tư Mã Phong Vân lập tức lộ ra vẻ mặt “ thì ra là thế”.

Thế là hiểu cả rồi, thế mà mình tới giờ còn đang thắc mắc vì sao tên khốn ngày thường vốn dĩ cứng đầu lại quy hàng một cách dễ dàng như thế này, thậm chí giao nộp mảnh linh hồn một cách không cần suy nghĩ, thì ra chỉ là đồ giả.

Chỉ là, linh hồn có thể làm giả được sao??

Đừng nói là Tư Mã Phong Vân, ngay cả Diệp Thiên Hành cũng không thể hiểu nổi Dương Kiệt bằng cách nào có thể chế tạo ra một mảnh linh hồn giả tạo, đã vậy còn giống hệt như thật, ngay cả một người kinh nghiệm đầy mình như Diệp Thiên Hành cũng không thể phát hiện ra chứ.

“ Ngay sau khi tên khốn đó rời khỏi đền thờ, trực tiếp ra tay thăm sát ngay tức khắc trước khi em gái của ta có mặt ở đây, hiểu cả chứ??” Giờ việc Dương Kiệt bằng cách nào làm giả không còn quan trọng nữa, quan trọng nhất là tên khốn đó đã tạo cho mình cái cơ để trực tiếp thủ tiêu hắn, vậy thì không cần phải đắn đo suy nghĩ gì nữa, trực tiếp ra lệnh cho nhóm thuộc hạ có mặt ở đây. Tất nhiên, phải nhanh tay lẹ chân giải quyết trước khi Diệp Tuyên có mặt, không chừng cô ta lại ra tay ngăn cản cho mà xem.

“ Xin tuân lệnh ~~~~!!!” Nhóm người Huyết Ma Đạo không dám cãi lời, lập tức tỏ ra phục tùng mệnh lệnh của Diệp Thiên Hành.

Đặc biệt là tên Tư Mã Phong Vân, trong lòng phẫn khích vô cùng, cuối cùng thì cũng đã có cái cớ để xử lý tên khốn trời đánh đó rồi, hahahaha ~~~~!!

- ----

ực ực ~~~~!!

Trong lúc nhóm người Huyết Ma Đạo đang bày mưu định kế chuẩn bị ụp sọt Dương Kiệt khi anh ta rời khỏi đền thờ, lúc này anh ta đang đối diện một thử thách có thể nói là khó khăn nhất từ trước tới nay.

Chân tông sư tầng thứ 1 đối đầu với nguyên thủy nguyên thần tầng thứ 3, chỉ nghe sơ qua là lập tức đoán ra được kết quả như thế nào rồi.

Lúc này ngoại trừ không ngừng nuốt nước bọt ra, anh ta không biết nên làm như thế nào. Đồng thời trong lòng không ngừng chửi cha mắng mẹ vị đại năng đã đưa ra cái thử thách “khó tin” này.

Ăn gian ~~~!! Ta phản đối ~~~~~!!

Đó là những gì Dương Kiệt muốn gào thét thẳng vào mặt vị đại năng đó. Nếu như ông ta còn sống.

Ăn gian?? Phản đối?? vậy lúc anh sử dụng đồ chơi để hành hạ những kẻ thù trước kia thì sao? Không phải lúc đó anh hùng hổ lắm sao? Vậy người ta đi phản đối với ai đây? Lúc này bản thân rơi vào cảnh này lại tỏ ra bất bình không hài lòng, có thể sao??

Lúc này Dương Kiệt chẳng khác nào tự lấy đá chọi vào chân mình cả.

Nếu như trên người không có đai lưng biến hình, không có bí pháp gia tăng thực lực thì lúc này cuộc chiến sẽ dễ thở hơn.

Thế nhưng trên đời này không có từ "nếu như", vì "nếu như" Dương Kiệt không có đai lưng biến, "nếu như không có bí pháp gia tăng thực lực, chắc gì lúc này có thể lành lặn an toàn đi tới nơi này để thử thách nữa chứ? Không chừng đã bị mất mạng trong tay Tử Kỳ Lân, Phi Long hoặc "Phi Long" kia rồi.

nhân quả tuần hoàn, có vay có trả, giờ tới lúc anh ta phải trả nợ rồi đây.

Crak ~ crack ~~~~!!

Chỉ thấy trên tay con rối xuất hiện khẩu súng trường, nhanh chóng điều chỉnh chế độ bắn liên thanh rồi chĩa thẳng họng súng về phía Dương Kiệt, không chút do dự bóp cò khai hỏa.

Pằng ~~~ pằng ~~~~ pằng ~~~~~~!!!

Nhìn thấy những viên đạn năng lượng chỉ chít bắn thẳng về phía mình, Dương Kiệt chỉ cảm thấy tê tái cả da đầu. Lúc này đã hiểu rõ cảm giác của những kẻ thù đã từng phải ném trái hoàn cảnh tương tự như thế này cách nay không bao lâu nay mà.

“Phi Lũ Mỡ Bụng Hộ Thể, ta mở ~~~~~!!!” Không còn cách nào khác, những viên đạn đó bắn tới với tốc độ cực nhanh, thậm chí không có cơ hội né tránh nữa là, chỉ còn cách kích hoạt kỹ năng phòng hộ duy nhất của mình để chống đỡ, đồng thời cầu trời bái Phật chỉ mong nó kích hoạt hiệu ứng phản dam, không chừng còn có cơ hội đảo ngược tình thế.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~~~.....!!

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 172: Chiến Huyết Ma Đạo

“ Cái gì ~~~~~!!!” Cái bụng phê dạng khí thậm chí không trụ được quá 1 giây đồng hồ đã bị vỡ tung ra hết, hiệu ứng phản dam mà Dương Kiệt mong chờ mòn mỏi không biết đang ở đâu, trực tiếp hứng trọn những viên đạn năng lượng vào người.

AAAA~~~~~!! Rầm ~~~~~!!

Cũng may là trong không gian thí luyện này đã được vị đại năng dùng thần lực của mình điều chỉnh lại, khiến thí sinh tham gia thí luyện khi dính đòn của những con rối chỉ bị thương chứ không nguy hiểm tới tính mạng, nếu không thì e rằng lúc này cái cơ thể của Dương Kiệt bị biến thành tổ ong bởi những viên đạn năng lượng rồi.

Gắng sức chống chèo đỡ người đứng dậy, mang theo vẻ mặt bất cam nhìn chằm chằm vào con rối ở trước mắt.

Chẳng lẽ kết thúc thật rồi sao?

Roẹt ~~~~~!!

Thiên địa linh khí tụ tập ngay trước họng súng hình thành quả cầu năng lượng khổng lồ, khi quả cầu năng lượng đó đạt tới mức cực đỉnh, con rối lập tức bóp cò.

Pằng ~~~~~!!

Tiếng nổ cho nhát sủng cuối cùng vang lên kinh động cả căn phòng thử thách.

“ Ta không cam tâm ~~~~~!!! Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bỏ bỏ bỏ ~~~!!! Phì Lũ Bạo Liệt Quyền, ta đấm đấm đấm ~~~~~!!! Phì Lũ Lôi Đình Phi Cước, ta đá đá đá ~~~~~!!!!!!!” Dương Kiệt mang theo tâm trạng bất cam bất khuất, trực tiếp thi triển hết toàn bộ tuyệt học của mình tấn công thẳng vào quả cầu năng lượng khổng lồ đang bắn tới.

Uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~~.....!!!

Nhưng tất cả chỉ là vô ích, khi những chiêu tuyệt học đó chỉ khẽ chạm nhẹ vào quả cầu năng lượng đã bị tan nát ra.

Uỳnh ~~~~~~!!!!

Tới giây phút cuối cùng, khi mọi nỗ lực vẫn không thể thay đổi kết quả, Dương Kiệt chỉ lộ ra vẻ mặt thản nhiên, để mặc quả cầu năng lượng bắn thẳng vào người, cơ thể trực tiếp bị đẩy bay ra khỏi cánh cổng đã được mở ra sẵn, biến mất hút vào trong đó.

Rầm ~~~~~~!!!

“ mẹ kiếp ~~~!! Cuối cùng cũng thất bại ngay cái thử thách trời đánh đó, quả thật là ..... cái gì ~~~!!!! Càn Khôn Nhất Thiểm, biến ~~~!! ” bị đánh bay ra khỏi ngôi đền thờ ngã sóng soài trên mặt đất, vẫn còn đang cảm phần lên tiếng chửi rủa bất cam, đột nhiên biến sắc khi cảm nhận thấy vô số luồng năng lượng đang nhắm thẳng vào người mình.

Rầm ~~~~ rầm ~~~~ rầm ~~~~~~!!

Dương Kiệt chỉ còn kịp theo phản ứng tự nhiên trực tiếp thi triển kỹ năng né tránh của mình biến ra khỏi vị trí đang nằm. Đợi tới khi định thần

quay đầu lại nhìn, giật mình khi phát hiện nơi mình vừa nằm lúc nãy xuất hiện một cái hố khổng lồ, khói bụi tung bay tứ phía.

Mẹ kiếp! nếu như không kịp né tránh, không chết cũng phải trọng thương chứ chả chơi đâu.

“ Vì sao ~~~~~!!!!” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt phần nộ tột cùng hướng về phía nhóm người Huyết Ma Đạo gào thét.

“ Giết ~~~~~!!!” Diệp Thiên Hành không muốn lồi thối dài dòng với Dương Kiệt, trực tiếp hạ lệnh trăm sát đôi phương.

“ Thiên Kiếm Thập Tam Thức, Diệt Phong Quyết, chết này ~~~~!!!” Cả cơ thể Đường Tứ tựa như biến thành cơn cuồng phong bão táp lao thẳng về phía mục tiêu.

“ Vô hồn hiện, Hùng Phá Thương Khung~~~~~!!” trên không trung xuất hiện một con gấu toàn thân phủ đầy lông lá màu ánh kim khổng lồ, đầu ngẩng lên cao gào lớn một tiếng, hai tay nắm chặt lại theo thể thái sơn áp đỉnh đập thẳng xuống vị trí Dương Kiệt đang đứng.

“ Vô Hồn Hiện, Bát Hoa Tề Phóng Chưởng ~~~~!!!” Lâm Nhi của Bách Hoa Cốc cũng không chút do dự theo chân Tư Mã Phong Vân, đỉnh đầu xuất hiện một cây hoa cúc rực sáng như ánh mặt trời chiếu rọi cả đại địa, trực tiếp tung ra đòn tuyệt học đặc quyền mạnh nhất của Bách Hoa Cốc, trên không trung xuất hiện hàng trăm đóa hoa đủ loại sắc màu thay nhau đua nở đang xoay chuyển theo dạng ốc xoắn, sau đó đảo ngược đầu lại chụp thẳng về phía mục tiêu ở phía dưới.

Những người còn lại lẽ ra còn định ra tay, nhưng khi nhìn kỹ cảnh giới của Dương Kiệt, chỉ còn cách thối dài đứng sang một bên quan chiến. Vì trong nhóm cảnh giới cao nhất cũng chỉ là chân nguyên tầng thứ 9, cho dù

Dương Kiệt có đứng yên cho đánh tới tét công gô cũng chưa chắc khiến anh ta bị trầy da nữa là.

Cuộc chiến này chỉ dành cho kẻ mạnh chân tông sư mà thôi.

“ Võ hồn hiện, Giới Vương Quyền X4, Phì Lũ Mỡ Bụng Hộ Thể, mở ~~~~~!!!” đòn tấn công của ba vị chân tông sư có thực lực lớn mạnh hơn mạnh, thậm chí có hai người trực tiếp kích hoạt võ hồn. Dương Kiệt không dám chủ quan xem thường, trực tiếp thi triển hết toàn bộ thực lực của mình ra chống đỡ.

Do quá gấp bách nên thậm chí không có thời gian biến hình nữa là.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~~.....!!

Cái bụng phê đáng thương thêm lần nữa vỡ tung ra khi phải hứng chịu những đòn tấn công đầy uy lực của đôi phương, đặc biệt là cú đập của con gấu vàng kim không lồ, đập phá vỡ ngay.

Gào ~~~ gào ~~~~ gào ~~~~~!!!

Cơ thể con gấu không lồ đột nhiên không ngừng giật lùi về phía sau, miệng gào lên những tiếng gào thét đầy đau khổ, tựa như vừa bị trúng đòn vậy.

Hiệu ứng phản dam kích hoạt ~~~~!!

“ Biến hết cho ta ~~~~~!!!” Cơ thể xoay chuyển ba trăm sáu chục độ tại chỗ, vung chùy quét tan những đóa hoa đủ loại màu sắc, đồng thời đánh bật Đường Tứ ra xa.

‘ Hahaha ~~~, biết tay ta ... cái gì ~~~??!!’

Pằng ~~~~~!!!

AAAAAAAAAAAA ~~~~~!! Phục ~~~~!!

Trong lúc Dương Kiệt tỏ ra dương dương tự đắc khi hóa giải đòn tấn công của ba đối thủ, đột nhiên sau gáy cảm thấy ớn lạnh xương sống, thậm chí không kịp quay đầu lại nhìn, chỉ cảm thấy sau lưng tựa như bị chiếc xe tải hạng nặng tông thẳng vào, mang theo tư thế “chó vồ phân” té ngã sấp mặt xuống đất, một vũng máu từ trong miệng phun bắn ra.

Dương Kiệt mang theo ánh mắt như muốn giết người trở người quay đầu nhìn chăm chăm vào tên khốn đã cắn lên mình.

“Tur Mã Phong Vân ~~~~~!!!”

Thì ra ngay sau khi nhìn thấy võ hồn của mình bị đẩy lùi, lập tức thu lại nó vào trong người, ngoài ra biết rõ hai đòn tấn công còn lại chắc chắn cũng sẽ vô tác dụng đối với Dương Kiệt mà thôi. Nên đã nhanh chóng thi triển tuyệt học “Phong Vân Đột Biến” của mình áp sát ngay phía sau lưng anh ta, trong lúc Dương Kiệt dương dương tự đắc không cảnh giác, trực tiếp một đám đám thẳng vào lưng đối phương.

Nhìn thấy Dương Kiệt phun máu, nhưng sắc mặt của Tur Mã Phong Vân khó coi vô cùng. Đánh lên cộng thêm tuyệt học “Kim Cang Đại Lực Quyền” của mình, chỉ có thể khiến đối phương phun ra một miếng máu, thậm chí không chút trọng thương, hài lòng mới là lạ á.

Cũng phải thôi, Dương Kiệt kích hoạt võ hồn cộng thêm đã từng phục dụng Càn Khôn Trúc Thể Quả, sức phòng thủ hiện giờ không có thực lực của chân tông sư tầng thứ 8 cũng đừng mong khiến anh ta bị thương được, phun ra một vũng máu đã là khá lắm rồi.

“võ hồn hiện, Sát ~~~~~!!!” sắc mặt của Đường Tứ cũng không dễ coi chút nào, đường đường một chân tông sư tầng thứ 3, thế

mà bị một tên chân tông sư tầng thứ 1 đánh bay ra xa. Sĩ nhục, tuyệt đối là một sĩ nhục không thể chấp nhận được.

Trên đỉnh đầu xuất hiện một đóm lửa màu tím đỏ nhấp nháy liên hồi, nhanh chóng nhập vào trong cơ thể của hắn, thanh kiếm trên tay lập tức bao phủ bởi lớp khí nóng hùng hực trên cả ngàn độ, nếu như bị chém vào, đừng nói là cơ thể máu thịt, ngay cả kim loại cũng bị tan chảy ra ngay tức khắc. trực tiếp vung kiếm chém thẳng về phía Dương Kiệt, một tia lửa khổng lồ xuất hiện, tựa như hỏa long xuất động, lao thẳng về phía trước vồ lấy con mồi.

“ Phong Vân Đột Biến, Khai Sơn Đảo Hải Quyền ~~~~~!!!” “ Thiên Hoa Loạn Vũ, mở ~~~~~!!!”

Xung quanh Dương Kiệt lập tức xuất hiện hàng trăm hàng ngàn đóa hoa màu sắc rực rỡ, hương thơm hoa xộc thẳng vào mũi, khiến đầu óc choáng váng mê man, giống hệt như trường hợp của Hạ Hầu Quân từng dính chiêu của Mộ Dung Tuyết vậy.

Trạng thái choáng váng chỉ trong tích tắc, Dương Kiệt nhanh chóng bừng tỉnh trở lại, nhưng cũng quá đủ cho đội Huyết Ma Tông thi triển đòn tấn công thẳng vào người anh ta rồi.

Nổ ~~~~!! Chết này ~~~~!!! Kết thúc thôi ~~~~~!!!

Rầm ~~~~ rầm ~~~~~ rầm ~~~~~~!!!

Ngay vị trí Dương Kiệt đang đứng xuất hiện vụ nổ vang trời, khói bụi tung bắn ngập trời, người đứng ở bên ngoài nhất thời không thể nhìn rõ cảnh vật ở bên trong như thế nào.

“ Chết, chết rồi chẳng??” “ Chắc thế, trúng ngay những đòn tấn công đầy uy lực của chúng ta, ngay cả tông sư tầng thứ 8, tầng thứ 9 cũng phải

tan xương nát thịt, huống chi hấn chỉ là một tên tông sư quên chứ ~~!!”

Lâm Nhi tỏ vẻ không chắc chắn lí nhí tự hỏi, còn Đường Tứ mang theo vẻ mặt đầy tự tin tự đắc cười nói. Nhóm người quan chiến ở phía xa mang theo vẻ mặt tiếc nuối không lỡ, cũng có người lộ ra vẻ thần nhiên thậm chí là phân khích.

Chỉ duy nhất mỗi Diệp Thiên Hành và Tư Mã Phong Vân díu chặt lông mày nhìn chăm chăm vào hiện trường vụ nổ.

“ Cái, cái quỷ quái gì thế này???” “ hình, hình như là, là tòa tháp bằng vàng, ở đâu đột nhiên xuất hiện vậy???” “ chẳng lẽ là....”

Đợi tới khi khói bụi bay tan ra hết, cả nhóm giật mình bất ngờ khi phát hiện một tòa tháp toàn thân khảm vàng xuất hiện ngay chính giữa cái hố được tạo thành bởi những đòn đánh đầy uy lực của bộ ba lúc nãy.

Chỉ thấy thân tháp đột nhiên run mạnh một cái, từ dưới hố từ từ bay thẳng lên không trung, ngay sau đó là hình bóng của Dương Kiệt từ dưới hố từ từ bước ra, tay cầm lấy một vật thể lạ mắt mà người của Huyết Ma Đạo chưa từng nhìn thấy qua.

thông báo nghỉ tết:

up xong chap này mình sẽ tạm dừng không up tiếp nữa, đợi qua tết xong mới tiếp tục trở lại. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ mình thời gian qua rất nhiều ạ.

chúc mọi người ăn tết vui vẻ, an khang thịnh vượng, sức khỏe dồi dào ạ.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 173: Diệt Thiên Hành Ra Tay

Khục khục ~~~~!!

Vô số đất đá cát bụi từ trong miệng của Dương Kiệt phun bắn ra, lúc này bộ dạng trông thô thảm vô cùng, tựa như vừa mới từ dưới bùn đất bước ra vậy.

Mẹ kiếp ~~! Chỉ vì chút sơ suất mà suýt chút nữa thì dính chiêu của ba tên chân tông sư cấp thấp rồi, nếu như không có Càn Khôn Tháp giúp chống đỡ, e rằng không chết cũng bị trọng thương cho mà xem.

Hít sâu một hơi vào người, Dương Kiệt tạo ra tư thế chuẩn bị biến hình.

Mặc dù không muốn dựa dẫm quá nhiều vào đai lưng biến hình, nhưng tình thế hiện giờ không cho phép anh ta sĩ diện. Chỉ mới ba tên tông sư cấp thấp đã khiến mình như thế, huống chi còn một tên Tổng Thiên Hành có thực lực mạnh nhất còn đang đứng sang một bên quan chiến nữa chứ.

“ Biến hình ~~~~!!” “ Fruit Bashet ~~~~~!!”

“ Tấn công, tấn công hấn ngay tức khắc ~~~~!!!” Mặc dù không biết hành động của Dương Kiệt đại biểu cho thứ gì, nhưng linh tính mách bảo cho Tư Mã Phong Vân biết rằng tuyệt đối không được để anh ta hoàn thành động tác đó, nếu không thì sẽ là một đại họa cho cả nhóm. Nên vô cùng quả quyết vừa ra lệnh vừa ra tay tung đám tấn công thẳng về phía đối phương.

“ Thiên Kiếm Thập Tam Thức, Trảm Phong Quyết ~~~~~!!!” “ Mai Hoa Lạc Nguyệt Chương, chết này ~~~~~!!!” Đường Tứ và Lâm Nhi không dám do dự, theo chân Tư Mã Phong Vân tung đòn tấn công về phía Dương Kiệt, hòng ngăn cản hành động của anh ta như Tư Mã Phong Vân đã nói.

Roẹt ~~~~~!!

Đối diện ba đòn tấn công hùng hực khí thế lao tới, Dương Kiệt chỉ tỏ ra thanh nhiên vô cùng, trên môi không tự chủ lộ ra nụ cười chế giễu.

Chỉ thấp vô số bộ giáp có hình hài trái cây từ phía sau lỗ hồng dây kéo bay xuống, không bay quanh Dương Kiệt mà lao thẳng về phía trước va chạm thẳng vào ba đòn tấn công đầy uy lực của ba kẻ chân tông sư đáng sợ.

Uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~~.....!!

Dưới ánh mắt ngơ ngác khó tin của nhóm người Huyết Ma Đạo, những đòn tấn công đầy uy lực đó chỉ chạm nhẹ vào những bộ giáp có hình thù “ kỳ lạ” kia lập tức bị đánh tan trong không khí. Không những không có tác dụng, ngược lại những bộ giáp kia tiếp tục lao tới đâm thẳng về phía bộ ba vừa mới tấn công xong.

“ Biến ~~~~!!” “ giúp ta phá, phá, phá ~~~~!!!”

Cả ba nhanh chóng bừng tỉnh hoàn hồn, tung đòn đánh thẳng vào những bộ giáp như những viên đạn không lồ đang bắn tới với tốc độ nhanh như điện xoẹt.

Booong ~~~~!! Boong ~~~~!! .....

Chân tông sư vẫn là chân tông sư, không phải muốn làm gì họ thì làm cả, những bộ giáp nhanh chóng bị cả ba đánh bật trở ra, hoàn toàn không

làm gì được chúng cả.

Roẹt ~~~ roẹt ~~~~ roẹt ~~~~~!!!

Những bộ giáp bị đánh bật trở về bay vòng vòng xung quanh Dương Kiệt. Chỉ thấy Dương Kiệt đưa tay xoay nút công tắc một cái, những bộ giáp đang bay xung quanh lập tức tụ tập lại nhập thẳng vào cơ thể của anh ta.

“ Kiwami arms ~~~~!!! Dai dai dai dai dai shogun ~~~~~~!!!”

Dưới ánh mắt kinh ngạc khó tin và quái hàm gần như rớt thẳng xuống đất của nhóm người Huyết Ma Đạo, Phì Lũ Shogun đại nhân xuất hiện ~~~~~~!!

Chùy trái xoài xuất hiện trong tay, Dương Kiệt chĩa thẳng về phía nhóm người Huyết Ma Đạo, cười lạnh nói: “ Lũ bánh bèo vô dụng kia, nhào vô kiếm ăn nào!!! Để xem bố mày không đánh các ngươi phọt cút thì không phải là Dương Kiệt nữa, hahaha ~~~~!!”

“ Cái gì ~~~!! Đồ khốn ~~~~!!!” “ Giết hần, không thể tha thứ, tuyệt đối không thể tha thứ ~~~~~!!!”

Mặc dù không biết bánh bèo là thứ gì, nhưng từ vô dụng và đánh cho phọt cút tuyệt đối là một câu sỉ nhục không thể tha thứ được. Cả nhóm cảm phần hùng hực khí thế lao tới xé xác tên khốn miệng ngậm đầy phân đó ra, hoàn toàn phát lờ khí thế của một chân tông sư tầng thứ 9 đáng sợ từ trên người đối phương phát tán ra, ngay cả Tư Mã Phong Vân muốn lên tiếng ngăn cản cũng không kịp nữa rồi.

“ Hừ, trò trẻ con ~~~~!!” Nhìn thấy nhóm người Huyết Ma Đạo cùng lao tới định hội đồng mình, chiêu khích tướng của mình đã thành công mỹ mãn, Dương Kiệt chỉ cười lạnh, tay nắm chặt cán kiếm ở đai lưng chẻ mạnh

ba nhát, hai chân nhún mạnh xuống đất tung người nhào lộn lên không trung, chân phải giơ thẳng ra, toàn thân tựa như được bao bọc bởi luồng tia sét đáng sợ, tựa như mũi tên từ trên không bắn thẳng về phía đám đông.

“Phi Lũ Lôi Đình Phi Cước ~~~~~!!!”

Rầm ~~~~~!!!

Không ~~~~~!!! AAAAAAAAAAAAA ~~~~~!! Á Á Á Á Á Á Á Á ~~~~~!!

Ngay vị trí trung tâm cả nhóm đang lao tới xuất hiện một cái hố sâu khổng lồ có hình dáng giống hệt như một bàn chân, miệng hố xuất hiện vô số tia điện xoẹt xoẹt có hình thù như một cái chảo úp thẳng xuống. Nhóm người Huyết Ma Đạo toàn thân cháy đen, tóc tai dựng ngược nằm la liệt khắp nơi, miệng không ngừng phát ra những tiếng gào thét và rên rỉ đầy đau khổ.

Một chiêu ~~~!! Chỉ một chiêu của Dương Kiệt đã phế sạch gần như toàn bộ sức chiến đấu của Huyết Ma Đạo, tuy không lấy mạng chúng, nhưng ai nấy đều bị trọng thương nằm vật vã trên mặt đất, chỉ còn mỗi Diệp Thiên Hành đang đứng sang một bên quan chiến và Tư Mã Phong Vân vẫn giữ cái đầu lạnh không lao tới tấn công còn nguyên vẹn lành lặn mà thôi.

“Lũ phế vật đã giải quyết xong, giờ tới lượt ngươi đây.” Dương Kiệt từ dưới hố bước ra, hai tay vỗ vỗ vào nhau như đang phủi bụi, mang theo giọng điệu chế giễu nhìn chăm chăm vào Diệp Thiên Hành nói.

Còn Tư Mã Phong Vân đã hoàn toàn bị anh ta phát lờ, hắn không đủ tư cách để khiến Dương Kiệt phải bận tâm.

Diệp Thiên Hành từ trong trạng thái bất ngờ hoàn hồn trở lại, trên môi lộ ra nụ cười đầy tự tin và chế giễu, nói: “Ngươi tưởng ngươi thắng chắc rồi

sao?”

“ Ta biết, người không chỉ có thực lực của một chân tông sư tầng thứ 6, ngoài ra còn sở hữu võ hồn cấp 6, nếu như kích hoạt lên, sẽ có thực lực của một nguyên nguyên thần tầng thứ 2, nhưng như thế thì đã sao nào??”

Đúng thế! Thì đã sao nào?? Tuy Diệp Thiên Hành khi bộc phát hết toàn bộ thực lực, sẽ có thực lực của một nguyên nguyên thần tầng thứ 2, nghe thì có vẻ đáng sợ thật đấy, nhưng nên nhớ rằng Dương Kiệt hiện giờ cũng đang là chân tông sư tầng thứ 9 sau khi biến hình, nếu như kích hoạt bí pháp Giới Vương Quyền X5, ngay lập tức sẽ có thực lực của một nguyên nguyên thần tầng thứ 4, lớn mạnh đối phương 2 cấp, đánh hấn chỉ như đang đánh một con cún con mà thôi.

“ Ta biết người có thứ bí pháp đáng sợ có thể gia tăng thực lực lên gấp nhiều lần. Nhưng ....” Nghe xong lời nói có gai của Dương Kiệt, Diệp Thiên Hành không những không lo sợ, ngược lại còn cười lạnh chế giễu nói: “ Người nghĩ chỉ mỗi mình người có bí pháp thôi sao?? Bí pháp, bổn thiếu gia ta đây cũng có, thậm chí còn đáng sợ hơn bí pháp của người nữa là.”

Nghe xong lời nói của Diệp Thiên Hành, Dương Kiệt khẽ dúm mày.

Quả thật, bí pháp gia tăng thực lực, không phải là sản phẩm độc quyền của mình. Ở đại lục Huyền Thiên này, không ít người sở hữu bí pháp đáng sợ, chỉ là không ngờ tên Tổng Thiên Hành lại có mà thôi.

“ Tất nhiên, tác dụng phụ khi thi triển bí pháp quả thật đáng sợ, nếu như có thể, bổn thiếu gia tuyệt đối không bao giờ sử dụng tới. Vả lại, người tưởng rằng đối phó với người, bổn thiếu gia cần phải sử dụng tới bí pháp sao??” Diệp Thiên Hành mang theo dáng vẻ “ bố mày thiên hạ vô địch” cười lớn nói: “ Hãy xem đây, võ hồn hiện ~~~~~!!!”

Phục ~~~~~!!!

Một khí thế áp đảo đáng sợ từ trên võ hồn của Diệp Thiên Hành phát tán ra, khiến Dương Kiệt không kèm được hơi thở trở nên dồn dập gấp rút vì phải hứng chịu thứ áp lực đáng sợ đang không ngừng ập vào người.

Không phải võ hồn cấp 6, mà là võ hồn cấp 8, Cùng Cực Cự Giải Kiếm ~~~~~!!!

Nhìn rõ thân kiếm khảm đầy hoa văn kỳ lạ không ngừng phát ra những tia sáng chói mắt, Dương Kiệt suýt chút nữa phải đập đầu vào tường vì sự bất ngờ này.

Võ hồn của hắn không phải là võ hồn cấp 6 mà mình từng nhìn thấy, mà là võ hồn cấp 8 đáng sợ, có thể sao??

Tuy không đáng sợ bằng võ hồn cấp 9 của Dương Diễn, nhưng tuyệt đối không thua kiếm là bao. Đặc biệt võ hồn của đối phương là một món binh khí có sức sát thương đáng sợ nữa chứ.

“ Hahahaha, bất ngờ lắm phải không?? Người tưởng rằng võ hồn của bổn thiếu gia chỉ là cấp 6 như lúc kiểm tra sao? Lúc đó bổn thiếu gia đã sử dụng bí thuật để che giấu võ hồn của mình vì không muốn bị chú ý quá nhiều thôi.” Không chỉ Dương Kiệt, ngay cả Tư Mã Phong Vân cũng lộ ra vẻ bất ngờ khi nhìn thấy võ hồn thực thụ của Diệp Thiên Hành, hắn tỏ ra hài lòng với thái độ của cả hai, tỏ ra khoái trí cười nói.

Thì ra là thế! Cũng gần giống như tên Dương Diễn đã từng làm đó thôi mà.

Chỉ là, rắc rồi to rồi ~~~!!

Tuy đôi phương sở hữu võ hồn cấp 8, gia tăng thực lực lên cùng lắm cũng chỉ là nguy nguyên thần tầng thứ 4, cũng chỉ ngang bằng với mình mà thôi, cộng thêm sức phòng thủ đáng sợ của mình, hoàn toàn không cần phải quá lo lắng gì cả. Chỉ là, hắn không làm gì được mình, mình cũng chưa chắc làm gì được hắn. Sợ là sợ lỡ hắn mất hết kiên nhẫn, thi triển luôn cả bí pháp gia tăng thực lực như lời hắn vừa nói, lúc đó mới là rắc rối thực sự đối với mình đấy.

Nhưng hiện giờ không cho phép anh ta suy tính quá nhiều, chùy trái xoài xuất hiện trong tay, chiến thôi ~~~!!

Phải đánh nhanh diệt gọn trước khi đối phương nổi điên kích hoạt luôn cả bí pháp.

“Thú vị ~~~~!!!” Cùng Cự Cự Giải Kiếm nhập thẳng vào cơ thể của Diệp Thiên Hành, thanh bảo kiếm trong tay lập tức chuyển hóa thành hình dáng của Cùng Cự Cự Giải Kiếm, vẩy múa một vòng ngay trước mặt, đôi mắt tràn đầy chiến ý nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt.

Đã lâu lắm rồi, mới có một người có thể khiến mình bung hết thực lực ra chiến đấu, quả thật là phấn khích quá đi.

“Giới Vương Quyền X5, Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bỏ bỏ bỏ ~~~~!!!” Cơ thể tựa như bốc cháy như ngọn đuốc, tung người nhào lộn lên không trung, chùy vẩy múa trên đỉnh đầu một vòng, trực tiếp bỏ ra vô số chùy khí đáng sợ về phía kẻ thù.

“Khá lắm, nhưng vẫn chưa đủ, giúp ta phá ~~~~~~!!!” có chút bất ngờ khi đối phương kích hoạt bí pháp gia tăng thực lực thậm chí không thua kém gì mình lúc này, nhưng điều đó không khiến Diệp Thiên Hành tỏ ra e ngại, ngược lại còn kích thích máu chiến đấu của hắn, Cùng Cự Cự Giải Quyết vẩy múa một vòng, vẽ theo một đường vòng cung bắt

mắt quét đường kiếm khí về phía những quả chùy khí chi chít đang nã xuống như mưa trút nước.

Uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~!!

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 174: Cân Tài Cân Sức

Keng ~~~~~!!!

Ngay sau khi những quả chùy khí và kiếm khí va đập vào nhau rồi tan biến trong không khí, “roẹt” một cái, Diệp Thiên Hành đã xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của Dương Kiệt, hai tay nắm chặt cán kiếm theo thế thái sơn áp đỉnh bổ thẳng vào đầu đối phương.

Dương Kiệt không chút e dè vùng lên chống đỡ, hai vũ khí va đập vào nhau vang lên tiếng ma sát giữa kim loại ghê rợn tới nổi sồn cả tóc gáy, đóm lửa tung bắn tứ tóe.

Diệp Thiên Hành vẫn giữ lấy tư thế đó dùng sức ghìm mạnh xuống, cả hai từ trên không trung tựa như thiên thạch lao thẳng xuống mặt đất ở phía dưới.

Rầm ~~~~~!!!

Khói bụi tung bắn tứ phía, hai chân của Dương Kiệt gần như khảm sâu vào bề mặt mặt đất, cơ thể có chiều hướng không ngừng lún sâu xuống.

“ AAAAAAAAAA ~~~~~!!!” Dương Kiệt cắn chặt răng, gân xanh nổi đầy trên trán dốc hết toàn bộ sức lực bú sữa của mình hất tung Diệp Thiên Hành ra xa, thoát khỏi thế giằng co gây bất lợi cho mình.

Vù ~~~~~!!!

Diệp Thiên Hành vừa mới nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, cơ thể tựa như tên bắn thêm lần nữa lao thẳng về đối thủ tiếp tục tung đòn phủ đầu.

“ Mẹ kiếp, tưởng bố mày dễ ăn lắm hả? Bố mày cho mày thành tổ ong luôn, đỡ nè ~~~~!!!” Tay xoay nút công tắc một cái, hai tay Dương Kiệt lập tức xuất hiện hai cây bí thủ có hình dáng giống như cây phi tiêu, không chút do dự chọi thẳng về phía Diệp Thiên Hành.

Roẹt ~~~ roẹt ~~~ roẹt ~~~~~~!!!

Hai cây bí thủ vừa mới rời khỏi tay Dương Kiệt lập tức nhân bản lên thành hàng chục hàng trăm cây khác, tựa như trận mưa tên chi chít khiến đối thủ cũng phải cảm thấy tê tái cả da đầu.

Quả thật, nhìn thấy cảnh tượng đó, Diệp Thiên Hành không kiềm được phải biến sắc.

Không dám dùng tám thân máu thịt của mình để thử thử độ sắc nhọn của những cây bí thủ đang bắn tới, Cùng Cực Cực Giải Kiếm lập tức được ném ra ngay phía trước, hai tay múa mây tạo thành dấu ấn kỳ lạ, miệng hét lớn: “ Bát Kiếm Đồng Quy, mở ~~~~~~!!!”

Cùng Cực Cực Giải Kiếm giống hệt như những cây bí thủ của Dương Kiệt cũng được nhân bản lên, chỉ là không nhiều như của đối phương, chỉ khoảng 10 cây là cùng.

Mười thanh Cùng Cực Cực Giải Kiếm dựng đứng thẳng lên, sắp xếp thành hình tròn xoay chuyển liên hồi, tựa như một tấm khiên kiên cố che chắn ngay trước mặt Diệp Thiên Hành.

Keng ~~~ keng ~~~ keng ~~~~~~.....!!

Những cây bí thủ chạm vào bề mặt “tấm khiên” lập tức bị đẩy bật trở về, bản thân Diệp Thiên Hành cũng không dễ chịu chút nào, tấm khiên kiếm và cơ thể hắn không ngừng bị đẩy lùi về phía sau.

Roẹt ~~~~~!!!

Biết rõ không thể cứ thế chịu đòn, cơ thể của hắn đột nhiên tựa như bốc hơi trong không khí, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ngay sau lưng Dương Kiệt, tay tạo thành chảo, trực tiếp móc thẳng vào phần lưng của Dương Kiệt.

“ Thiên Ma Thị Huyết Chảo, chết này ~~~~~!!!”

Cảm giác ớn lạnh xuất hiện ở sau gáy, Dương Kiệt lập tức biết rõ đối phương đã áp sát ngay sau lưng mình tấn công, nhưng thời gian không cho phép anh ta quay người chống đỡ, chỉ còn cách tung người về phía trước theo tư thế “ chó đói vồ phân” ngã nhào lộn vào vòng trên mặt đất để nhường qua cú chảo khí màu đỏ sẫm từ trong tay Diệp Thiên Hành phóng thích ra.

Pằng ~~~ pằng ~~~ pằng ~~~ .....!!!

Cú chảo khí mất đi mục tiêu tấn công, tiếp tục bắn thẳng về phía trước với tốc độ nhanh như tia chớp, đâm thủng hàng chục cây thụ lớn nhỏ khác nhau ở khu rừng phía xa.

Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~ .....!!

Nhìn thấy những cây đại thụ “ đáng thương” bị tan xác rơi rải khắp nơi trên mặt đất, Dương Kiệt không kiềm được nuốt mạnh miếng nước bọt vào cổ họng.

Mẹ kiếp ~~!! Nếu như bị cú chảo khí đó đánh trúng vào người, tuyệt đối không đơn giản chỉ là bị móc thịt móc xương thôi đâu nhỉ??

Roẹt ~~~~~!!

Cùng Cự Cự Giải Kiếm bay trở về trong tay, Diệp Thiên Hành tung người nhảy lên không trung, hai tay nắm chặt cán kiếm, từ trên xuống dưới chẻ thẳng về phía vị trí Dương Kiệt đang nằm lăn lộn.

Vù ~~~~~!!!

Thân kiếm tựa như được phóng to ra gấp trăm lần, tựa như tòa tháp khổng lồ bị đổ ngã xuống, đè thẳng về phía đối thủ của mình.

“Càn Khôn Tháp, hiện, vỡ hồn mỡ, Phì Lũ Mỡ Bụng Hộ Thể, mở ~~~~~!!”

Cảm nhận uy lực của thanh kiếm khổng lồ đang “đè” xuống, Dương Kiệt không dám do dự, trực tiếp kích hoạt hết toàn bộ kỹ năng phòng thủ của mình ra chống đỡ.

Boong ~~~~!! Crack ~~~~~!! Uỳnh ~~~~~!!! Crack crack ~~~~~!!!

Càn Khôn Tháp, bị đẩy bật ra trực tiếp bay trở về cơ thể của Dương Kiệt ~~~~!!! Mỡ Bụng dạng khí, vỡ ~~~~~!!!

Hoàn toàn không đủ sức chống đỡ uy lực của chém đáng sợ của Diệp Thiên Hành.

Xoay công tắc một cái, tấm khiên khổng lồ màu xanh lá xuất hiện trong tay, lại chẻ mạnh ba nhát thanh kiếm trên thắt lưng, cơ thể xoay chuyển ba trăm sáu chục độ liên hồi trên không trung, tựa như bị bao bọc bởi một trái dưa gang dạng khí khổng lồ.

Uỳnh ~~~~~!!! Phục ~~~~~!!!

Thanh kiếm khổng lồ sau khi đánh tan Càn Khôn Tháp và cái mỡ bụng đã yếu đi rất nhiều, lúc này thêm lần nữa chẻ nát quả dưa gang dạng khí ra làm đôi xong, bản thân nó cũng biến mất, nhưng cũng đủ để khiến Dương Kiệt miệng phun máu tươi, bị đánh bật ra xa rơi ngã thê thảm trên mặt đất.

“ AAAAAAAAAA, mi dám làm ta bị đau, không thể tha thứ, tuyệt đối không thể tha thứ ~~~!!!”

“ không hề hấn gì sao??” Nhìn thấy đôi thủ vùng dậy ngay tức khắc không mấy mây bị thương tật gì cả (do giáp sắc che lại nên không thể nhìn thấy Dương Kiệt bị phun máu), sắc mặt của Diệp Thiên Hành trở nên khó coi vô cùng.

“ Huyền Vũ Chi Lực, kích hoạt ~~~~!!!” võ hồn Huyền Vũ xuất hiện trên đỉnh đầu, nó đột nhiên há to miệng ra gào lớn một tiếng, một áp lực đáng sợ ập thẳng vào đầu của Diệp Thiên Hành, khiến hắn không kềm được run lên một cái.

“ Đó, đó là .....” Cảm nhận thấy võ hồn của mình đột nhiên bị giáng xuống một cấp, thực lực tuột xuống thành ngụy nguyên thần cấp 3, Diệp Thiên Hành tái nhợt sắc mặt.

“ Chết này, Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bỏ bỏ bỏ ~~~~~!!!” Chùy Khí tung bay, Diệp Thiên Hành cảm thấy tê tái cả da đầu, đặc biệt là thực lực của bản thân hiện giờ yếu hơn đối thủ tới 1 cấp.

Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~~~ .....

Không dám dùng tám thân mình mỏng cơm của mình để thử thử uy lực của những quả chùy khí đáng sợ kia, Diệp Thiên Hành chỉ còn cách tung

người nhảy lên không trung để né qua những quả chùy khí đang bắn xuống như trận mưa sao băng đáng sợ.

“ Hahaha, trúng kế bố mày rồi, Phì Lũ Bạo Liệt Quyền, đỡ này ~~~!!” Diệp Thiên Hành còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm khi né được những quả chùy khí đáng sợ kia, đặc biệt là khi cúi đầu xuống nhìn thấy những cái hố sâu chỉ chít xuất hiện ngay vị trí mình vừa đứng lúc nãy, không kềm được nuốt mạnh miếng nước bọt vào cổ họng.

Đột nhiên bên tai vang lên tiếng cười đầy phản kích của Dương Kiệt vang lên ở phía trước, sắc mặt khó coi miệng thét lên: “ không hay ~~!!”

Cú đâm khí khổng lồ xung quanh lượn lơ vô số tia sét màu tím xanh như những con rắn nhỏ lao tới trước mắt, vì đang trong tư thế tung người trên không trung, giờ muốn né cũng chỉ có cách né bằng niềm tin mà thôi.

“ Thiên Kiếm Thập Tam Thức, Diệt Phong Quyết, ta phá phá phá ~~~~!!!” Cơ thể tựa như biến thành cơn gió lốc khổng lồ, trực tiếp lao thẳng vào phía trước va đập với cú đâm khí đáng sợ đang lao tới ở trước mặt.

Đừng hỏi vì sao Diệp Thiên Hành có thể thi triển tuyệt học bí truyền của Thiên Kiếm Tông, chỉ cần hấn muốn, hoàn toàn có thể thi triển cả tuyệt học của Bách Hoa Cốc, Khoái Hoạt Lâm và thậm chí là Lãnh Binh Cung.

Vì đám thuộc hạ của hắn là đệ tử chủ chốt trong cả ngũ đại tông môn, muốn học tuyệt học gì chỉ cần lên tiếng một cái, mấy tên thuộc hạ chắc chắn sẽ vô cùng cung kính hai tay dâng lên hết toàn bộ tuyệt học bình sinh của mình để hắn lựa chọn cho mà xem.

Uỳnh ~~~~~!!!

Hai đòn tuyệt học va đập vào nhau, tiếng nổ đinh tai nhức óc vang dội trên không trung, hình thành vô số cơn gió lốc có thể cuốn bay mọi thứ trên đời này.

Cú đâm khí của Dương Kiệt chỉ chạm nhẹ vào cơn gió lốc do Diệp Thiên Hành tạo ra lập tức bị đánh tan ra, chỉ là Diệp Thiên Hành đột nhiên biến sắc khi phát hiện cơ thể của mình tựa như đang bị một lực đẩy cực lớn đẩy mạnh về phía sau, cơ thể không thể duy trì trạng thái bay trên không trung mà trực tiếp rơi ngã xuống đất. Nhất thời không thể cử động được gì cả.

Đó chính là mục đích chính của Dương Kiệt khi thi triển chiêu Phì Lũ Bạo Liệt Quyền này, biến đối thủ thành bị thịt nằm yên để mình nhào nấn xào nấu kiểu nào chả được.

“ hahaha, dính chiêu rồi hả ku, tuy hơi đáng tiếc vì chưa kích hoạt hiệu ứng nổ tung, nhưng chưa đâu, chỉ mới bắt đầu thôi, còn nhiều trò hay hơn nữa chào đón mày đây, Phì Lũ Lôi Đình Phi Cước, ta đã ~~~~~!!!” Nhìn thấy Diệp Thiên Hành nằm bất động trên mặt đất, mặt ửng đỏ như tôm luộc do đang gắng sức vùng vẫy, Dương Kiệt đưa chân phải ra phía trước như tư thế đá, miệng gào lớn.

Roẹt ~~~~~!!

Bàn chân sét không lồ từ chân phải của Dương Kiệt phóng thích ra, tựa như con quái thú đang há to miệng ra chuẩn bị nuốt chửng con mồi “ đáng thương” ở phía dưới.

“ mẹ kiếp, lại, lại chiêu này nữa hả?????” Không ~~~~~!!!” Nhìn thấy bàn chân sét kia, hình ảnh “ thê thảm đáng thương” của Tạ Thiên Hào hồi ở đại hội tỷ võ tông môn lập tức hiện ra trong đầu của Diệp Thiên Hành,

không cần nói đâu cho xa, ngay cả mấy tên thuộc hạ của mình lúc này cũng có vài tên bị dính chiêu biến thành con gà thui đen đày thôi.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 175: Thăng Cấp Kỹ Năng Võ Hồn

“ Thiên Ma Giải Thể, mở ~~~~~!!!” có bị đánh chết cũng tuyệt đối không được để bàn chân sét đó chạm vào người, nếu không thì còn gì hình tượng của đặc sứ Huyết Ma Đạo nữa. Diệp Thiên Hành quyết định bung hết toàn bộ thực lực của mình, trực tiếp kích hoạt bí pháp gia tăng thực lực để phản kháng.

Toàn thân Diệp Thiên Hành lập tức bị bao bọc bởi một lớp khói khí màu đỏ sẫm như máu, cảm nhận thấy cơ thể đã có thể nhúc nhích được trở lại, lập tức tung người bật dậy, tay tạo thành chuông, ấn thẳng về phía bàn chân sét đang lao xuống: “ Bắc Minh Thần Chuông, ta phá ~~~~~!!!”

Một cái đầu lâu không lồ xuất hiện, há to cái miệng gớm ghiếc của nó ra tát thẳng vào bàn chân sét đã bắn tới ngay trước mặt, hình thể của nó lập tức phình to ra sau khi nuốt trọn bàn chân sét vào trong, không dừng lại ở đó, tiếp tục lao thẳng lên không trung với ý định nuốt trọn con mồi “ béo bở” ở phía trên.

“ Lại chiêu này?? Xưa rồi diễm, ta đá đá đá ~~~~~!!!” Dương Kiệt không mấy mây e dè lo lắng, không tiếc chân nguyên trong cơ thể, liên tục tung ra những cú đá sét liên hoàn về phía cái đầu lâu.

Mày muốn nuốt đúng không? Tao cho mày nuốt đủ luôn.

Roẹt ~~~ roẹt ~~~ roẹt ~~~~~!!

Chỉ trong chốc lát, hàng chục bàn chân sét nằm gọn trong cái miệng khổng lồ của cái đầu lâu, thể tích của nó đã phình to tới mức cực đỉnh, nhưng những bàn chân sét do Dương Kiệt tạo ra vẫn liên tục xuất hiện lao thẳng tới trước mặt nó, cái đầu lâu bắt đầu tỏ vẻ kháng cự, khó chịu, dường như đã đạt tới giới hạn của nó, không đủ sức tiếp tục nuốt những bàn chân sét mới vào miệng nữa.

Cái gì cũng vậy, khi vượt quá giới hạn, sẽ lập tức phản tác dụng, như con người ăn quá no nếu còn cố gắng tống vào bụng, chắc chắn sẽ bị nôn ói ra hết cho mà xem.

UỖnh ~~~~~!!!

Nhìn thấy cái đầu lâu quá tải bị nổ tung trên không trung, sắc mặt của Diệp Thiên Hành trở nên khó coi vô cùng.

Cái cách hóa giải quỷ cái gì thế này?? Như vậy cũng được sao??!!

Tất nhiên, hắn cũng không kỳ vọng quá nhiều vào đòn đánh này, mục đích chính chỉ là không muốn bị những bàn chân sét đánh vào người, giờ cái đầu lâu đã xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ là quá đủ rồi.

Với lại, sau khi thi triển bí pháp gia tăng thực lực, lúc này thực lực của hắn đã đảo chiều vượt trên cả đối thủ của mình một cấp, hoàn toàn có thể áp đảo trăm sát đối phương một cách dễ dàng, không phải sao??

“ Tuyệt học thần thông, Thiên Ngoại Phi Tiên, chết này ~~~~~!!!”
Không để Dương Kiệt có thời gian dương dương tự đắc vì đã hóa giải đòn đánh của mình, Diệp Thiên Hành tung người lên cao, vượt trên cả Dương Kiệt, cơ thể chống người xuống, thanh kiếm trong tay chĩa thẳng về phía đối thủ, miệng hét lớn.

Dương Kiệt lập tức cảm nhận thấy một áp lực vô hình đáng sợ chụp thẳng vào người, khiến hơi thở trở nên gấp rút khó chịu, đặc biệt là khi thực lực của đôi phương đã vượt qua cả mình, mọi động tác của cơ thể trở nên khó khăn vô cùng, thậm chí không thể nhúc nhích được nữa, cơ thể cứ thế hạ đáp xuống mặt đất.

Ngay trên không trung xuất hiện hình bóng của mười tiên nữ sắc nước hương trời, ai nấy đều mặc bộ đồ vải màu trắng tinh khiết mỏng tanh, tóc bay phơ phới, tay cầm Cự Giải Kiếm, tạo ra tư thế giống hệt như của Diệp Thiên Hành, vây mục tiêu thành hình tròn, tựa như mười thanh kiếm bạc ghim thẳng về phía mục tiêu.

Uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~!!

AAAAAAAAAAAAA ~~~~!! AAAAAAA ~~~~!!!
AAAAAAAAAAAAA!!!!

Đừng nói là phản đòn, ngay cả né tránh cũng là cả một vấn đề, trực tiếp hứng trọn mười bóng người không ngừng đâm xuyên qua cơ thể của mình, Dương Kiệt gào lên như con heo bị chọc tiết, đau thấu cả linh hồn, bộ giáp sắc trên người xuất hiện vô số vết nứt đáng sợ, tựa như có thể vỡ ra bất kỳ lúc nào.

tiếng gào thét hít thở khó khăn của Dương Kiệt vang lên liên miên không dứt, đủ hiểu anh ta thâm thối cỡ nào rồi.

Nếu như không có Huyền Vũ Hộ Thể, nếu như không phải từng phục dụng Càn Khôn Trúc Thể Quả, nếu như không phải có bộ giáp sắt trên người, e rằng lúc này Dương Kiệt chỉ còn lại một bộ xương trắng mà thôi.

Nhưng tình thế vẫn vô cùng cấp bách, vì lúc này anh ta đã gần như bị phế, ít nhất là trong thời gian ngắn không thể tiếp tục giao chiến nữa.

“ Chưa chết???!!!!” Nhìn thấy bộ dạng trọng thương thê thảm của Dương Kiệt, Diệp Thiên Hành lộ ra vẻ bất ngờ khó tin. Không ngờ tuyệt học thân thông mạnh nhất của mình cũng không thể một chiêu kết liễu đối phương, nhất là trong trạng thái gia tăng thực lực như lúc này, thật không thể chấp nhận được.

“ AAAAAAAAA ~~~~~!!!” Tung người lên không trung, hai tay nắm chặt cán kiếm chẻ thẳng về phía vị trí Dương Kiệt đang nằm hấp hối trên mặt đất.

Rầm ~~~~~!!!

Khói bụi tung bay, Diệp Thiên Hành và Tư Mã Phong Vân giương to đôi mắt ra hết cỡ nhìn chăm chăm vào vị trí Dương Kiệt lúc nãy, như muốn tận mắt chứng kiến anh ta đã chết thảm dưới lưỡi kiếm của Diệp Thiên Hành rồi vậy.

“ Không thấy???!!!” Cả hai nhanh chóng biến sắc khi phát hiện trong vết nứt trên mặt đất không hề nhìn thấy xác của Dương Kiệt đâu cả, và cả hai có thể khẳng định rằng cú chém lúc nãy tuyệt đối không thể khiến anh ta chết không toàn thây được, vậy có nghĩa là .....

“ nhìn đâu vậy ku? Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bỏ bỏ bỏ ~~~~~!!!” trên đỉnh đầu Diệp Thiên Hành đột nhiên tiếng gào thét đầy phần nộ của Dương Kiệt, giật mình hoảng hốt ngẩng đầu lên quan sát, đã thấy anh ta vẩy múa chùy trái xoài trên đỉnh đầu một vẩy, trực tiếp bỏ thẳng xuống nơi kẻ thù đang đứng.

Thì ra trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Dương Kiệt đã kịp thời định vị vị trí, trực tiếp thi triển tuyệt học thân pháp Càn Khôn Nhất Thiểm của mình né qua cú chém kinh hoàng của đối thủ, xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của Diệp Thiên Hành, một chùy bỏ xuống đáp trả.

“ hừ, trò trẻ con, biến ~~~~~!!!” Diệp Thiên Hành nhanh chóng bùng tỉnh, trên môi lộ ra nụ cười chế giễu, vung kiếm chém một đường vòng cung đẹp mắt, đánh tan những quả chùy khí đang bắn xuống.

“ AAAAAAAAAA ~~~~~!!!” Dương Kiệt bị những đường kiếm khí chém bay ra xa, rơi ngã sóng soài trên mặt đất.

Hoàn toàn không phải đối thủ khi Diệp Thiên Hành kích hoạt bí pháp của mình.

“ Đùa thế đủ rồi, kết thúc thôi ~~~~~!!!” này giờ đã tốn quá nhiều thời gian rồi, không muốn tiếp tục lãng phí nữa, đặc biệt là Diệp Tuyền không biết sẽ rời khỏi phòng thí luyện lúc nào, quyết định tung ra đòn kết liễu của mình để kết thúc cuộc chiến vô vị này.

“ Tuyệt học thần thông, Thiên Ngoại Phi Tiên, chết đi ~~~~~!!!” trực tiếp thi triển ra tuyệt học mạnh nhất của mình, Diệp Thiên Hành cho rằng Dương Kiệt đã quá nổi tự hào khi có thể khiến mình phải bung hết sức như thế này rồi.

“ Chẳng, chẳng lẽ phải bỏ trốn thật sao??” Dương Kiệt tất nhiên là không quá lo ngại cho mạng sống của mình, cùng lắm thì triều Dịch Chuyển Tức Thời bỏ trốn, đồ ai có thể bắt được mình á. Chỉ là bỏ chạy như thế này, anh ta tuyệt đối không cam tâm.

“ không ~~!! Vẫn còn cách ~~~~~!!! Hệ thống, có nghe ta nói không?? Mau mau, dồn hết toàn bộ tài sản hiện giờ của ta để nâng cấp võ hồn của ta ngay tức khắc, nhanh, nhanh, nhanh ~~~~~!!!” Trong đầu vận hành tới mức cực đỉnh, đột nhiên lóe qua một suy nghĩ, vội vã liên hệ với hệ thống để nâng cấp võ hồn của mình.

Đúng thế, chỉ cần thăng cấp võ hồn lên thêm một cấp, không chỉ sức phòng thủ tăng lên không còn quá e ngại những đòn đánh của đối phương nữa. Quan trọng nhất là, nếu như tăng cấp, Huyền Vũ Chi Lực cũng sẽ thăng lên thành cấp 2, tới lúc đó không chỉ giáng cấp võ hồn của đối phương xuống 1 cấp như hiện giờ, mà là 2 cấp. Đó chính là cơ hội lật ngược tình thế duy nhất vào thời điểm này.

“ Dính dong, hệ thống vừa scan lại toàn bộ tài sản của bạn, phát hiện không đủ số lượng để thăng cấp võ hồn, nên thật đáng tiếc.” Ước mơ luôn luôn tốt đẹp, nhưng thực tế vô cùng phũ phàng, không phải sao??

Trong lòng Dương Kiệt lập tức trầm xuống.

Mẹ kiếp ~~~!! Chỉ tại trước đó bỏ gần phân nửa tài sản ra để chế tạo cái linh hồn giả chết tiết kia, nếu không thì hiện giờ không cần phải lăn tăn rồi.

“ Dính dong, tuy không đủ để thăng cấp võ hồn, nhưng số tài sản của bạn đủ điều kiện để thăng cấp độc lập một kỹ năng trong võ hồn. Do tách riêng ra để thăng cấp, nên số lượng cần thiết là phân nửa so với thăng cấp của cả võ hồn, thân ~~!!!” Trong lúc Dương Kiệt chuẩn bị thi triển Dịch Chuyển Tức Thời bỏ trốn trước tính sau, cái gì mà sĩ diện không sĩ diện chỉ là đồ thừa, giữ mạng quan trọng hơn. Đột nhiên trong đầu vang lên giọng nói che giấu vẻ phẫn khích của tên hệ thống.

Nghe xong lời nói của hệ thống, Dương Kiệt vừa mừng vừa căm hận.

Mừng chính là thì ra kỹ năng trong võ hồn có thể độc lập thăng cấp mà không cần phải thăng cấp cả võ hồn.

Căm hận chính là, mẹ kiếp ~~~!! Con quỷ hút máu lại tiếp tục đánh chó dưới nước hút máu mình. Thăng cấp cả võ hồn mang theo ba bốn kỹ năng cùng thăng cấp chỉ với giá một trăm triệu linh thạch, thế mà giờ nay thăng

cấp có một kỹ năng nó dám hét giá tới hơn phân nửa số tiền cần thiết để thăng cấp. Quan trọng nhất là, với cái tính nham hiểm của con quỷ hút máu đó, lúc này tốn năm chục triệu để thăng cấp kỹ năng, sau này tốn thêm một trăm triệu để thăng cấp võ hồn, và kỹ năng thăng cấp độc lập lúc này chắc chắn sẽ giữ nguyên không thăng cấp thêm nữa, thành ra mình phải tốn hơn một trăm năm chục triệu để thăng một cấp võ hồn sao??

Nhìn thấy Diệp Thiên Hành đã chuẩn bị xuất chiêu, không còn quá nhiều thời gian để do dự, tim Dương Kiệt như bị nhát dao sắc nhọn đâm thẳng vào dứa cả máu đầu xót hết lớn: “Thăng cấp, thăng cấp kỹ năng Huyền Vũ Chi Lực cho ta ngay và luôn ~~~!!!”

“Dính dong, Hệ thống đã thu hồi toàn bộ tài sản trên người bạn, Kỹ năng Huyền Vũ Chi Lực đã thăng lên thành cấp 2, xin chúc mừng và cảm ơn, hihi ~~~!!!! Nhắc nhở hữu nghị một câu, tiền nợ gốc lẫn lãi tháng này bạn vẫn chưa trả xu nào cho hệ thống, hy vọng bạn có thể kiếm đủ số tiền cần thiết để trả cho hệ thống trước thời hạn, đừng để điều đáng tiếc sẽ xảy ra, thân ~~~!!”

“Biến, biến đi cho khuất mắt ta ~~~!!!” Tâm trạng khó chịu vô cùng khi không lại trở thành con dê béo để con quỷ hút máu đó cứa nhát vào cổ, đôi mắt tràn đầy gân máu nhìn chằm chằm vào tên Diệp Thiên Hành đang tung người trên không trung chuẩn bị tung đòn kết liễu.

Chỉ còn cách dùng tên này để xả bớt những oán hận mà bố mày phải hứng chịu này giờ thôi.

“Huyền Vũ Chi Lực, Mở ~~~~~!!!!”

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 176: Diệp Thiên Hành Tan Xương Nát Thịt Thật Rồi Sao??!!

“ Kết thúc thôi, Thiên Ngoại Phi .... Cái cái quỷ cái gì nữa thế này ~~~~!!!” Cùng lúc đó, Diệp Thiên Hành đã hoàn thành động tác tụ khí cuối cùng của mình, chuẩn bị tung ra đòn kết liễu kết thúc trận đấu, đột nhiên biến sắc khi cảm nhận thấy thực lực của bản thân lại thêm lần nữa bị giáng xuống 1 cấp.

Nếu chỉ là cảnh giới bị giáng cấp, cũng không phải là không thể chấp nhận. Nhưng vấn đề là không phải cảnh giới bị giáng cấp mà là võ hồn bị giáng cấp, đặc biệt là trong tình thế đang thi triển tuyệt học thần thông của võ hồn, điều đó tuyệt đối không thể chấp nhận được.

“ Tưởng thế mà có thể đảo ngược tình thế sao? Đờ này ~~~~~!!!” Đạn đã lên nòng, còi cũng đã bóp được một nửa, không thể dừng lại được nữa, đành phải tiếp tục tung đòn tất sát hạ gục đối phương mà thôi. Nếu như có thể!!

Chỉ thấy mười tiên nữ tay cầm cự giải kiếm lần nữa xuất hiện, chỉ là thể tích của họ lúc này dường như bị thu nhỏ lại khá nhiều, ánh hào quang xung quanh cơ thể cũng không rực rỡ như lần thi triển đầu tiên. Điều đó chứng tỏ uy lực của họ đã bị giảm đi khá nhiều.

Hiệu ứng Huyền Vũ Chi Lực đã phát huy tác dụng.

“ Phì Lũ Mỡ Bụng Hộ Thể, mở ~~~~~!!!” Phía bên dưới Dương Kiệt cũng không chịu thua, trực tiếp kích hoạt chiêu thức phòng thủ mạnh nhất của mình, một cái bụng khí khổng lồ chắn ngay trước mặt, bản thân

anh ta liên tục xoay chuyển ba trăm sáu chục độ tại chỗ để điều khiển cái bụng khí hứng trọn những đòn đâm kiếm từ trên không xuống của mười vị tiên nữ kia.

Uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~~~.....!!

Cái mớ bụng hứng chịu mười nhát đâm với uy lực kinh hoàng lập tức bị vỡ tan nát ra, nhưng ngược lại mười vị tiên nữ sau khi hoàn thành sứ mệnh của mình cũng đã biến mất hoàn toàn, không thể ở trên cơ thể Dương Kiệt để lại một vết trầy xước nào cả.

“ Không, không thể nào, không thể nào như thế được, ta không tin, aaaaa ~~~~~!!!” Khuôn mặt của Diệp Thiên Hành trở nên nhăn nhó khó coi tột độ, đôi mắt đầy gân máu nhìn chăm chăm vào hình bóng hoàn toàn nguyên vẹn của Dương Kiệt ở phía dưới, miệng gào lớn đầy bất cam.

“ Đánh đủ chưa? Đủ rồi phải không?? Giờ tới lượt bố mày đây, hì hì ~~~!!!” Dương Kiệt sau khi dùng tay không ngừng kiểm tra lại bộ giáp trên người mình, thậm chí phào nhẹ nhõm, sau đó lộ ra vẻ mặt đầy phấn khích há há cười lớn. Tay bật nút công tắc một cái, một ngọn kích của các hiệp sĩ Châu Âu xuất hiện trong tay, nắm chặt cán kiếm chẻ mạnh ba nhát, sau đó vùng kích đâm thẳng về phía Diệp Thiên Hành vẫn còn đang treo mình trên không trung.

Roẹt ~~~~~!!!

Ngay trên mũi kích xuất hiện một cây chuối dạng khí không lồ đang không ngừng kéo dài ra, đâm thẳng về phía mục tiêu ở phía trước.

“ Cái quỷ quái gì thế này??” Nhìn thấy những đòn đánh có hình thù kỳ lạ như thế này, sắc mặt của Diệp Thiên Hành khó coi vô cùng, nhưng vẫn

cắn chặt răng hai tay nắm chặt cán kiếm, vung lên chẻ thẳng về phía quả chuối dạng khí đang đâm tới.

Uỳnh ~~~~~!!!

“ AAAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!!” trái chuối dạng khí bị chẻ ra làm đôi, nhưng bản thân Diệp Thiên Hành cũng bị đẩy bay ra xa, một vũng máu tươi từ trong miệng phun bắn ra, nhuộm đỏ cả tà áo.

“ Hahaha, Chuối ăn ngon lắm phải không? Chưa đâu, còn món kẹo đồng dành cho người nữa nè.” Xoay nút công tắc thêm lần nữa, khẩu súng trường quen thuộc xuất hiện trong tay, dùng tay chà chà lên cái bánh đĩa trên thân súng, điều chỉnh sang chế độ bắn liên thanh, sau đó chĩa hòng súng về phía mục tiêu, bóp cò, khai hỏa ~~~~!!!

Bùm ~~~ bùm ~~~ bùm ~~~ bùm ~~~~~.....!!

Nhìn thấy những viên đạn năng lượng chỉ chít bắn thẳng về phía mình, Diệp Thiên Hành tê tái cả da đầu, không dám do dự quăng Cùng Cực Cự Giải Kiếm về phía trước, thi triển tuyệt học phòng ngự “ Bát Kiếm Đồng Quy” để chống đỡ.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~~ .....!!

“ AAAAA, Đồ, đồ khốn ~~~~~!!!” Diệp Thiên Hành vừa cắn răng chống đỡ vừa phần nộ gào thét chửi bới nhưng cũng phải nhanh chóng ngậm miệng lại, chỉ vì chút sơ suất mà hứng trọn vài ba viên đạn vào người, tuy không bị thương, nhưng cũng đau tới nổi nhăn nhó mặt mày, ba mẹ cũng không nhận ra.

“ không, không thể tiếp tục như thế này được.” Chịu đòn chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng nhất là hắn đã bắt đầu cảm nhận thấy chân nguyên trong cơ thể đang tuột dốc không phanh.

Tác dụng phụ của việc sử dụng bí pháp đã bắt đầu xuất hiện. Nhất là khi Diệp Thiên Hành trước đó không ngừng thi triển tuyệt học thần thông có uy lực quá lớn, điều đó đồng nghĩa với việc rút ngắn thời gian duy trì bí thuật, tác dụng phụ xuất hiện càng nhanh.

“Thiên Ma Giải Thể tầng thứ 2, mở ~~~~~!!!” Không còn cách nào khác, Diệp Thiên Hành đành phải liều thử một phen, trực tiếp kích hoạt tầng thứ 2 của bí pháp gia tăng thực lực, nhưng hắn chỉ có khoảng nửa khắc giờ, nếu như trong nửa khắc giờ không thể giết chết được Dương Kiệt, hắn sẽ biến thành con cá trong thớt nằm chờ tên đồ tể Dương Kiệt đồ sát mình mà thôi.

Ngay lập tức, thực lực của Diệp Thiên Hành đã lớn mạnh như lúc ban đầu, thậm chí có phần nhỉnh hơn thực lực của Dương Kiệt đôi chút.

“Sát ~~~ sát ~~~ sát ~~~~~!!!” Không có thời gian để lãng phí, Diệp Thiên Hành tung hết toàn bộ tuyệt học mạnh nhất của bản thân tấn công về phía đối thủ như điên như dại, tựa như đã bị dồn vào bước đường cùng rồi.

Cũng phải thôi, nếu như lúc này không dồn hết toàn lực trăm sát đối phương, người bại trận chắc chắn sẽ là hắn.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ keng ~~~ keng ~~~ rầm ~~~~~!!

Những đòn tấn công như cuồng phong vũ bão tấn công thẳng về phía mình, khiến Dương Kiệt chống đỡ một cách chật vật, lâu lâu dính vài nhát kiếm vào người, đau tới nỗi kêu cha khóc mẹ.

Thế nhưng, mơ ước thật đẹp đẽ, sự thực thật phũ phàng. Diệp Thiên Hành đã dốc hết toàn bộ sức lực bú sữa của mình để hòng hạ bệ đối thủ, nhưng Dương Kiệt vẫn sừng sững đứng yên ở đó, ngoại trừ bộ giáp trên

người xuất hiện nhiều vết nứt gần như sắp đổ vỡ, thậm chí không có một vết máu nữa là.

Với sức phòng thủ của Dương Kiệt, chỉ cần thực lực không lớn mạnh hơn anh ta quá nhiều, có đứng yên cho chém tới tét công gô cũng đừng mong đánh ngã được anh ta. Tất nhiên, bị đau thì chắc chắn không tránh khỏi rồi.

Diệp Thiên Hành vẫn cứ thế miệt mài tấn công Dương Kiệt, hoàn toàn phát lộ chân nguyên trong cơ thể đang có dấu hiệu xì hơi với tốc độ chóng mặt. Chỉ trong chốc lát mọi đòn tấn công càng lúc càng yếu dần, động tác tung chiêu càng lúc càng chậm, tựa như đã đeo trên người cục chì vài chục vài trăm kg vậy.

“ Haha, xì hơi rồi hả? Đánh đã rồi phải không? Giờ tới lượt bố mày đây ~~~~!!” cảm nhận rõ động tác của Diệp Thiên Hành có vấn đề, Dương Kiệt lập tức hiểu ra vấn đề, phấn khích cười lớn.

Keng ~~~~~!!!

Trực tiếp hứng trọn một cú chém kinh hoàng vào trước ngực, ngực giáp gần như bị chém đứt lìa ra khỏi cơ thể, nhưng bù lại Dương Kiệt đã áp sát thẳng tới ngay trước mặt Diệp Thiên Hành, trên môi lộ ra nụ cười điên cuồng khát máu dưới lớp mặt nạ sắt, hét lớn: “ Phì Lũ Bạo Liệt Quyền, ngã ~~~~~!!!

Rầm ~~~~~!!

AAAAAAAAAAAA~!!.

Do cả hai ở quá gần nhau và ngay sau khi hoàn thành cú chém vào người đối phương, Diệp Thiên Hành thậm chí không kịp thu lại đòn đánh, trực tiếp hứng trọn cú đâm khí vào ngực, cơ thể tựa như bị chiếc xe lửa

đang di chuyển tốc độ cực nhanh tông thẳng vào, bị tông bay ra xa, máu kèm mảnh vụn nội tạng từ trong miệng phun bắn ra.

Thê thảm ~~~~!! Diệp Thiên Hành không ngờ có một ngày mình lại bị đánh tới nỗi thê thảm như thế này. Nhưng quan trọng hơn là, mạng sống của hắn đang nằm trong sự định đoạt của Dương Kiệt vào lúc này.

Điều đáng sợ nhất là, không chỉ cơ thể không thể cự quây, thậm chí thực lực đã tuột dốc tới mức thê thảm, thậm chí còn thua kém cả cảnh giới thực của hắn, chân tông sư tầng thứ 6, lúc này chỉ còn lại thực lực của một chân tông sư tầng thứ 4 mà thôi.

Đó chính là điểm đáng sợ của việc cố gắng sử dụng bí pháp vượt quá giới hạn chịu đựng của mình.

Với thực lực của Diệp Thiên Hành hiện giờ, Dương Kiệt chỉ cần dể nhẹ một ngón tay thôi cũng đủ để lấy mạng hắn rồi.

rầm ~~~~ rầm ~~~~ rầm ~~~~~!!!

Những bước chạy nặng nề tựa như tiếng gọi thần chết vang lên, lọt vào trong tai của Diệp Thiên Hành khiến hắn không kèm được toàn thân run rẩy.

Tuyệt vọng, hoảng sợ, bất lực xâm chiếm cả tâm trí của hắn lúc này, khiến hắn không ngừng gào thét một cách điên cuồng. Cho dù là ai, khi phải đối diện tới cái chết, có mấy ai còn giữ được bình tĩnh nữa chứ??

Uỳnh ~~~~~~!!!

Cơ thể nặng hơn cả ngàn kg của Dương Kiệt tung người lên không trung, hai tay hai chân dang rộng ra thành chữ “Đại” hướng thẳng về phía

Diệp Thiên Hành ở phía dưới, cười lớn: “ Ta đề chết ngươi, Phì Lũ Xung Thiên Pháo, ta thả ~~~~~!!!”

Ngay trước phía dưới trước mặt Dương Kiệt lập tức xuất hiện một cái bóng “Dương Kiệt” khổng lồ, tựa như quả bom hạt nhân hạng nặng được thả thẳng xuống mục tiêu.

“ Không ~~~~~!!!” Đôi mắt tràn đầy gân máu của Diệp Thiên Hành giương to ra hết cỡ, miệng ngậm đầy máu tươi mở to ra gào lớn trong tuyệt vọng, đó là tất cả những gì hắn có thể làm lúc này mà thôi.

Rầm ~~~~ rầm ~~~~~ rầm ~~~~~ .....!!!

Phạch ~~~ phạch ~~~~ phạch ~~~~~!!

Hai cánh quạt khổng lồ xuất hiện ở hai bên tay, không ngừng vẩy mạnh để cho cái cơ thể nặng nề của mình có thể hạ cánh an toàn, mặc dù khuôn mặt đã đỏ phồng lên như lúc dận không ra, nhưng đôi mắt vẫn không ngừng dán chặt vào cái hố khổng lồ do mình tạo ra lúc nãy.

Diệp Thiên Hành tan xương nát thịt thật rồi sao??!

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 177: Võ Hồn Cấp 10, Hỏa Phượng Hoàng!

“ Cái, cái quỷ cái gì thế này ~~~!!!” đợi tới khi Dương Kiệt mệt bỏ hơi tai đập cánh an toàn, sắc mặt trở nên khó coi vô cùng vì nhìn thấy Diệp Thiên Hành vẫn còn đang nằm hấp hối trong cái hố sâu, và xung quanh hắn được bao phủ bởi một lớp lá chắn bảy màu như cái chảo úp xuống.

Đúng thế, ngay cả những tên như Ngạo Văn Long, Hạ Hầu Quân hay Lăng Hàn Phong đều có át chủ bài giữ mạng trên người, huống chi là Diệp Thiên Hành chứ, đường đường là một đệ tử được tông môn trọng tâm bồi dưỡng, đặc sứ cao cấp của Huyết Ma Đạo, không có mới là lạ á.

“ Haha... hahaha... Thất ... thất vọng quá phải không heo... heo mập... ngươi còn... còn lâu mới chiến... chiến thắng được ta ~~~~!!!” Diệp Thiên Hành vẫn đang nằm ngã trong hố sâu đột nhiên lớn tiếng cười nói một cách đắc chí.

“ Cười, cười cái đệt ~~~!! Bộ tưởng ngươi trốn trong cái vỏ bọc đó là bộ mày không làm gì được mày sao??” Dương Kiệt phần nộ vô cùng, toan tính biết bao nhiêu, hi sinh cái cơ thể chịu đựng nhát chém đau thấu xương vào người, cuối cùng kẻ thù vẫn lãnh lặn không hề hấn gì cả, không nổi nhận mới là lạ á.

“ Thì .... Thì sao nào.... Có giỏi ... giỏi ngươi thử làm.. làm gì ta xem... ta thách... thách ngươi đấy ~~!!” Diệp Thiên Hành mang theo giọng điệu chế giễu không ngừng khiêu khích đối thủ, dường như hắn rất tự tin vào lá chắn phòng thủ của mình thì phải.

“Được, được, để xem bố mày không đánh vỡ cái mai rùa của mày ra, sau đó lôi đầu mày ra chặt xương nấu cháo rùa ăn chơi.” Dương Kiệt giận quá hóa cười, hai chân nhún mạnh xuống đất tung người lên không trung, vẩy múa chùy trên đỉnh đầu bỏ thẳng xuống: “Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bỏ bỏ bỏ ~~~~~!!!”

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~!!!

Hàng chục hàng trăm quả chùy khí to bằng một chiếc xe hơi tựa như trận mưa thiên thạch từ trên không trung giáng thẳng xuống vị trí Diệp Thiên Hành đang nằm.

Chùy khí chạm vào bề mặt lá chắn lập tức bị vỡ tung ra trong không khí, bề mặt lá chắn không ngừng nhấp nháy dữ dội, tựa như đang vận hành tới mức cực đỉnh để chống chọi những quả “thiên thạch” đáng sợ đang giáng xuống phá hủy cả đại địa.

Mặc dù đang vô cùng an toàn dưới lớp lá chắn, nhưng Diệp Thiên Hành cũng không kèm được phải ớn lạnh cả người đối với đòn tấn công dồn dập như vũ bão của đối phương. Nếu như không có lớp lá chắn phòng thủ hoặc nó chịu không nổi bị vỡ nát ra, chắc chắn mình sẽ tan xương nát thịt chết không toàn thây cho mà xem.

“Cứ đánh đi, cứ đánh tiếp đi. Mi càng hùng hổ lúc này, thời gian duy trì bí pháp của mi chắc chắn sẽ bị giảm xuống, tác dụng phụ ập tới, để xem mi còn hùng hổ được nữa không ~~!!” Trong lòng Diệp Thiên Hành cười lạnh, thì ra đó chính là mục đích chính của hắn khi chủ động khiêu khích đối thủ lúc này.

Nhưng thật đáng tiếc, hắn hoàn toàn không biết rằng bí pháp Giới Vương Quyền của Dương Kiệt hoàn toàn không có tác dụng phụ, ít nhất là

trong trạng thái biến hành không có, nên mọi toan tính của hắn hầu như phá sản hoàn toàn.

Tất nhiên, hắn cũng không phải sai hoàn toàn, vì thời gian duy trì trạng thái biến hình của đại lung chỉ là một tiếng đồng hồ, này giờ giao chiến khốc liệt đã hết nửa tiếng rồi, nếu như trong vòng nửa tiếng đồng hồ còn lại không thể phá vỡ lớp lá chắn phòng thủ kết thúc trận đấu, thắng thua thuộc về ai còn là cả một vấn đề.

Dương Kiệt tất nhiên là hiểu rõ điều đó, nên lúc này không tiếc chân nguyên trong cơ thể không ngừng tấn công ào ạt về phía đối thủ, thậm chí càng lúc càng phóng to công suất lên cực đại, chỉ mong nhanh chóng phá vỡ cái “ mai rùa” cứng cáp kia càng sớm càng tốt mà thôi.

“ Cái... cái quỷ quái gì thế ... thế này... chẳng lẽ bí pháp của hắn... hắn không có giới ... giới hạn sao????” Cái “ mai rùa” hứng đòn gần hơn một khắc giờ, nhưng phía Dương Kiệt hoàn toàn không có dấu hiệu suy giảm hay mệt mỏi, ngược lại còn càng lúc càng hung hăng hơn nữa, khiến Diệp Thiên Hành không kèm được rút cả quai hàm vì kinh ngạc, trong lòng không tự chủ xuất hiện sự nghi ngờ về toan tính của mình là đúng hay sai.

Về phía Dương Kiệt cũng tuyệt đối không dễ chịu chút nào, đừng coi hiện giờ anh ta đang tấn công ồ ạt một cách hùng hổ, thực ra chân nguyên trên người đã bay đi hết một nửa, vì dù sao cũng không phải là kẻ mạnh nguyên thần chân chính, liên tục tung đòn như thế có là mình đồng da sắt cũng chịu không thấu đâu chứ.

“ Mẹ kiếp. ta không tin là không đánh vỡ được cái mai rùa của mi, Càn Khôn Tháp, hiện ~~~~~!!” Dương Kiệt dường như đã mất hết kiên nhẫn, trực tiếp té Càn Khôn Tháp ra khỏi cơ thể. Lúc này thân tháp đã xuất hiện vô số vết nứt đáng sợ do đã hứng chịu cú chẻ đầy uy lực của Diệp

Thiên Hành lúc này, dùng để phòng thủ có thể không được, nhưng dùng làm vũ khí tấn công thì hoàn toàn khả thi đấy chứ.

“ Ta bỏ ~~~~~!!!” Dương Kiệt tung người nhảy lên phía trên đỉnh đầu Càn Khôn Tháp, chùy trái xoài vung lên, làm ra động tác đóng đinh bỏ thẳng vào đỉnh tháp, toàn tháp nặng trên chục ngàn kg trực tiếp ghim thẳng về phía lá chắn phòng thủ của Diệp Thiên Hành.

“ Không, đồ khốn ~~~~~!!!”

Uỳnh ~~~~!!! Vèo ~~~~~!! Xoảng ~~~~~!!!

Tòa tháp không lồ ghim thẳng vào lớp lá chắn phòng thủ, lập tức bị đẩy bật trở lại, nhưng lá chắn phòng thủ đã hoàn thành sứ mệnh cuối cùng của nó, trực tiếp biến mất, để lại Diệp Thiên Hành phơi bày trong không khí.

“ Hahahaha, chịu vỡ rồi hả?? Để xem lần này còn cái mai rùa nào cứu được mi nữa, Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bỏ ~~~~~!!!” Nhìn thấy phương pháp của mình thành công mỹ mãn, Dương Kiệt tỏ ra phấn khích tột cùng, đôi mắt đầy khát máu dán chặt vào Diệp Thiên Hành đang mang theo vẻ mặt hoang mang khó tin, cười lạnh vung chùy bỏ thẳng về phía kẻ thù để kết liễu mạng sống của hắn.

“ Đồ khốn, mau ngừng tay ~~~~~!!!” Tư Mã Phong Vân đứng ở phía xa quan chiến này giờ đi từ bất ngờ này tới bất ngờ khác, nhìn thấy Diệp Thiên Hành đã thất thế hoàn toàn và Dương Kiệt đã tung ra đòn kết liễu, miệng không tự chủ gào lớn ngăn cản theo phản xạ tự nhiên. Chứ thực ra trong lòng của hắn lúc này mâu thuẫn vô cùng, vừa căm phẫn vừa hoảng sợ, nhưng trong tận thâm tâm lại mang theo chút kỳ vọng, phấn khích.

Căm phẫn vì không ngờ thực lực của Dương Kiệt đã tiến bộ tới mức đáng sợ như thế này, ngay cả Diệp Thiên Hành cũng ngã ngựa. Hoảng sợ

chính là lo sợ sau khi giải quyết xong Diệp Thiên Hành, Dương Kiệt chắc chắn sẽ quay qua xử lý cả nhóm Huyết Ma Đạo, mạng sống chưa chắc được bảo đảm.

Còn kỳ vọng và phấn khích ư? Tất nhiên là việc nếu như Diệp Thiên Hành tử nạn, đồng nghĩa với việc sau này không còn ai có thể dè dặt cười cợt mình được nữa. Với một người đầy dã tâm, mưu trí đầy người như Tư Mã Phong Vân, tất nhiên là không bao giờ thích trở thành con chó ngoan ngoãn nghe lời cho bất kỳ ai rồi.

Còn Diệp Tuyên ư? Với tính cách không thích quản lý điều khiển người khác của cô ta, có cũng như không mà thôi.

Tất nhiên, đó là trường hợp Diệp Thiên Hành tử nạn, và hẩn thoát khỏi sự truy sát của Dương Kiệt.

Roẹt roẹt ~~~~~!!!

Uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~~!!!

“Cái gì ~~~~??!! Ai??” trong lúc Diệp Thiên Hành đã gần như nhắm mắt xuôi tay, Dương Kiệt dương dương tự đắc vì đã có thể kết liễu đối thủ khó dằn, Tư Mã Phong Vân mang theo tâm trạng nửa mừng nửa lo. Những quả chùy khí đáng sợ đã gần như bổ thẳng vào đầu của Diệp Thiên Hành, đột nhiên một luồng lửa có hình dáng giống hệt như một con chim khổng lồ không biết từ đâu xuất hiện há to miệng ra nuốt trọn những quả chùy khí đó đi, giải cứu Diệp Thiên Hành trong gang tấc.

“em... em gái... cuối cùng thì em cũng.... Cũng đã kịp thời xuất... xuất hiện rồi.... haha hahah....” Thoát chết trong gang tấc, Diệp Thiên Hành tựa như bị trút hết toàn bộ sức lực trong người, cơ thể mềm nhũn không thể

cựa quây được nữa, nhưng miệng vẫn cười nói một cách điên cuồng, tựa như muốn trút hết nỗi sợ hoảng tột cùng của bản thân vậy.

“ Em gái?? Chúng vẫn còn đồng bọn??” Dương Kiệt dúi chặt đôi lông mày lại quay đầu nhìn chăm chăm về phía con chim lửa vừa xuất hiện, lắm bầm nói nhỏ một câu.

Chỉ thấy một bóng người sở hữu thân hình gợi cảm chết người dưới bộ trang phục Thánh Hỏa Tông, khuôn mặt khá xinh xắn, đang mang theo vẻ mặt có chút không biết phải làm sao đứng ngay trước cổng vào đền thờ thử thách.

“ Đặng Mỹ Lệ?? Cô ta là em gái của Tống Thiên Hành??” Khi nhìn rõ khuôn mặt của đối phương, Dương Kiệt lộ ra vẻ bất ngờ.

Một người họ Đặng, một người họ Tống, có thể là anh em sao?? À há, hay là anh em nuôi và nuôi em luôn??

Trong đầu tên khốn bắt đầu xuất hiện vô số hình ảnh bi ối, hoàn toàn không biết được rằng người ở trước mặt chính là cô gái tình sâu nghĩa nặng với mình, Diệp Tuyên cải trang.

Tư Mã Phong Vân nhìn thấy Diệp Tuyên xuất hiện, đặc biệt là cảm nhận cảnh giới từ trên người cô ta phát tán ra, vừa thâm thở phào nhẹ nhõm vừa cảm thấy đôi chút tiếc nuối hụt hẫng, tâm trạng khó tả vô cùng.

Chân tông sư tăng thứ 6??

Tuy chỉ ngang bằng với Diệp Thiên Hành, nhưng nên nhớ trước khi đi vào đền thờ thử thách, cảnh giới của cô ta thua kém Diệp Thiên Hành khá nhiều, lúc này có thể đạt được cảnh giới như thế này, chắc chắn là cô ta đã vượt qua cả thử thách thứ 8 hoặc thứ 9, hay thậm chí là hoàn thành mọi thử

thách được truyền thừa tuyệt học thiên giới của vị đại năng cũng không chừng.

“ Chân tông sư tầng thứ 6?? Hình như võ hồn của cô ta chỉ là cấp 3, nếu kích hoạt lên cũng chỉ là chân tông sư tầng thứ 9, chỉ là ....” Trải qua kinh nghiệm của Diệp Thiên Hành, Dương Kiệt có chút không dám chắc là võ hồn của đối phương chỉ là cấp 3 như đã từng kích hoạt ra, bộ không thấy lũ người Huyết Ma Đạo rất giỏi ngụy trang sao?

Tất nhiên rồi, người của Huyết Ma Đạo nếu không phải những bậc tông sư trong việc ngụy trang, e rằng đã bị diệt chủng từ lâu rồi, còn đâu lúc này dự định vượt dậy phục hưng nữa chứ??

Phục ~~~~~!!!

Quả nhiên, dòng suy nghĩ đó vừa mới lóe qua trong đầu của Dương Kiệt, lập tức cảm nhận thấy một áp lực đáng sợ ập thẳng vào người, thậm chí còn đáng sợ hơn cả khi phải đối diện với Dương Diễn khi kích hoạt võ hồn cấp 9 Băng Kỳ Lân nữa là.

Éc ~~~~~!!!

Một tiếng kêu gào đầy căm phẫn đặc trưng của loài chim vang lên, chỉ thấy trên đỉnh đầu của “ Đặng Mỹ Lệ” xuất hiện một con chim khổng lồ toàn thân bốc lửa đỏ rực như máu.

Võ hồn cấp 10, Hỏa Phượng Hoàng ~~!!!

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 178: Cô Ta Bị Vẽ Diện Trai Thoát Tục Của Mình Làm Cho Mê Hoặc Chẳng??

Thế là hiểu cả rồi, vì sao Diệp Thiên Hành tỏ ra e ngại Diệp Tuyền như thế. Vợ chưa cưới của vị thiếu chủ bí ẩn hay tình cảm ruột thịt chỉ là một phần. Quan trọng nhất là, Diệp Tuyền sở hữu một tiềm năng đáng sợ mà ngay cả hắn cũng có phần ghen tỵ.

Võ hồn cấp 10, cho dù đi tới khu vực trung ương, tuyệt đối có thể trở thành đệ tử chủ lực được các tông môn hùng mạnh tranh giành bẻ đầu đầy chứ.

Nhìn thấy võ hồn của “Đặng Mỹ Lệ”, Dương Kiệt đã khóc không thành tiếng.

Cái quỷ quái gì thế này?? Nhân vật chính của các bộ tiểu thuyết khác đi tới đâu đều gặp phải những tên gà mờ yếu ớt, nhân vật chính run vai một cái đại phát thần uy, vô địch không có đối thủ, muốn nhào muốn nấn kẻ thù như thế nào cũng được. Còn mình thì sao? Đối thủ này mạnh hơn đối thủ khác, có còn cho mình sống không đây??

Chân tông sư tầng thứ 6 kết hợp với võ hồn cấp 10, thực lực tương đương với nguyên nguyên thần tầng thứ 6, mạnh hơn cả Dương Kiệt tới 2 cấp vào thời điểm này. Tuy Huyền Vũ Chi Lực có thể giảm 2 cấp võ hồn của đối phương, tới khi đó thực lực đôi bên ngang bằng nhau. Nhưng quan trọng là, hiện giờ Dương Kiệt không có quá nhiều thời gian vì thời gian duy trì biến hình đã sắp hết rồi.

Mất đi khả năng biến hình, thực lực tuột xuống chỉ còn là một chân tông sư tầng thứ 1, cho dù kích hoạt giới vương quyền X5, cũng chỉ là chân tông sư tầng thứ 6, chỉ vừa mới ngang bằng thực lực của người ta lúc ban đầu mà thôi.

Phương án đúng đắn nhất vào thời điểm này chính là sử dụng Dịch Chuyển Tức Thời bỏ chạy ngay tức khắc. Chỉ là, nếu như bỏ chạy thì lúc này đã bỏ chạy từ đầu rồi, cần chi tốn gần năm chục triệu linh thạch để nâng cấp cái kỹ năng giáng cấp võ hồn của đối phương làm chi cho mệt. Vốn chưa thể thu hồi, nếu như lúc này bỏ chạy, chẳng khác nào con bạc thua sắc máu, tán gia bại sản sao?

Không được, tuyệt đối không thể như thế được.

“Chiến thôi ~~~!!!” Bỏ chạy tuyệt đối không cam tâm, chỉ còn cách liều thôi, vung chùy chĩa thẳng về phía “Đặng Mỹ Lệ”, đôi mắt tràn đầy chiến ý.

“Đặng Mỹ Lệ” khẽ lộ ra vẻ bối rối khi nhìn thấy Dương Kiệt định giao chiến với mình, nhưng nhanh chóng được cô ta che giấu đi, không chút do dự vung tay tung chưởng ấn thẳng về phía đối phương.

Cùng lắm đập cho hắn một trận rồi giả vờ sơ suất để hắn có cơ hội bỏ trốn, tên khốn này không đụng đầu vào tường không bao giờ chịu quay đầu, thuyết phục cũng vô ích mà thôi.

Trong đầu “Đặng Mỹ Lệ” xuất hiện dòng suy nghĩ đó.

Éc ~~~~~!!!

Bàn tay ngọc ngà ấn ra, một con Hỏa Phượng Hoàng toàn thân bao phủ bởi những ngọn lửa có thể nung chảy bất kỳ thứ kim loại trên thế gian này lập tức phóng thích ra, phóng thẳng về phía Dương Kiệt ở phía xa.

“ Huyền Vũ Chi Lực, mở ~~~~~!!” Chỉ đơn giản một cú tung chưởng bình thường, nhưng cũng đủ để khiến Dương Kiệt phải biến sắc, đặc biệt là khi con Hỏa Phượng Hoàng còn đang ở phía xa, nhưng Dương Kiệt đã cảm thấy mình như sắp biến thành con heo quay mất tiêu rồi.

“ Dính dong, hệ thống scan được cấp bậc võ hồn của đối phương lớn hơn bạn quá 5 cấp, nên kỹ năng Huyền Vũ Chi Lực không có tác dụng. Thành thực chia buồn cùng bạn và chúc may mắn.”

Thành thực chia buồn?? Bộ mày đang trù ẻo tao đúng không? Mẹ kiếp, không có tác dụng, sao ngay từ đầu không nhắc nhở mà giờ mới nói vậy cha nội, mày muốn chơi chết tao phải không nào?? AAAA, đồ khốn ~~~!!

Không còn tâm trí để chửi bới tên khốn hệ thống chết dịch kia nữa, Dương Kiệt trực tiếp tề ra cái mỡ bụng khổng lồ của mình chắn ngay trước mặt, bản thân nhanh chóng tung người nhảy lùi ra phía xa, hy vọng cái mỡ bụng có thể cầm chân con Phượng Hoàng Lửa một thời gian ngắn, để mình có thời gian kích hoạt Dịch Chuyển Tức Thời bỏ trốn.

Mẹ kiếp, giờ mà không bỏ trốn, thành heo quay thật chứ chả chơi đâu. Giữ mạng quan trọng hơn, tiền bạc chỉ là thứ phù du mà thôi.

Mặc dù trong lòng đau xót vô cùng, nhưng chỉ còn cách dùng lý lẽ này để an ủi tâm linh bị tổn thương của bản thân mà thôi.

Uỳnh ~~~~~!!

Hỏa Phượng Hoàng va đập vào cái mỡ bụng dạng khí, vang lên tiếng nổ gầm trời, gió lốc tung bay, cái mỡ bụng trực tiếp bị vỡ tung ra, chỉ là con Hỏa Phượng Hoàng cũng tan biến trong không khí, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

“Đỡ được??? Dường như thực lực của đối phương không quá đáng sợ thì phải.” Dương Kiệt lộ ra vẻ bất ngờ khi nhìn thấy cái mỡ bụng của mình đã hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc, và cảm nhận thấy dường như đối thủ không đáng sợ như mình nghĩ, nhanh chóng ngừng lại hành động kích hoạt Dịch Chuyển Tức Thời để bỏ trốn. Chiến ý trong lòng không tự chủ bùng cháy, thôi thúc anh ta phải ở lại giao chiến với đối phương.

Nếu như có thể không cần bỏ trốn, tất nhiên là không bao giờ bỏ trốn rồi.

Tất nhiên, Dương Kiệt hoàn toàn không biết được rằng “Đặng Mỹ Lệ” thậm chí còn chưa tung ra quá một nửa sức mạnh của mình, nếu như bung hết toàn bộ sức mạnh, chỉ cần dí tay nhẹ cái cũng có thể đánh anh ta thành tàn phế rồi.

“Haha, thì ra chỉ là con hổ bị bẻ hết móng vuốt, vậy thì không còn gì phải lo sợ nữa, Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bỏ bỏ bỏ ~~~~~!!”

Hàng chục hàng trăm quả chùy khí được bỏ ra, tựa như hình thành chiếc lưới khổng lồ chụp thẳng về phía cái cơ thể nhỏ nhắn của “Đặng Mỹ Lệ” ở phía dưới.

“Đặng Mỹ Lệ” khẽ dúu mày vì Dương Kiệt không những không bỏ chạy mà quay sang tấn công mình, trong lòng thầm thở dài một tiếng, tay phải vung lên tạo thành thế chỉ, vẽ một đường vòng cung ngay trước mặt mình như động tác cắt bỏ thứ gì đó.

Bùm ~~~ bùm ~~~ bùm ~~~~~ .....!!

Những quả chùy khí đang bắn xuống đột nhiên nổ tung hết trong không khí.

“ Cái gì?????” Quai hàm của Dương Kiệt gần như rớt thẳng xuống đất khi nhìn thấy đối phương chỉ đơn giản một cử chỉ nhỏ đã dễ dàng phá hủy đòn đánh có uy lực mạnh nhất của mình.

Roẹt ~~~~~!!!

Dương Kiệt còn chưa kịp hoàn hồn, “Đặng Mỹ Lệ” đã xuất hiện ngay phía sau lưng anh ta, tay tạo thành chuông ấn thẳng vào lưng của đối thủ.

Uỳnh ~~~~~!! AAAAAAAAAAAAAA~~~~~!!.

Rầm ~~~~~!!!

Dương Kiệt trực tiếp bị đánh bay xuống đất, miệng gào thét lên vì đau đớn. Chỉ là, ngoại trừ cảm giác đau đớn ra, vết thương không thực sự quá nặng, lập tức có thể tung người bật dậy ngay tức khắc.

Vụ án gì thế này? Nếu như đối phương yếu kém, tuyệt đối không thể dễ dàng hóa giải đòn tấn công của mình, thậm chí còn dễ dàng đánh ngã được mình nữa. Còn nếu quá lớn mạnh, vì sao đòn tấn công của đối phương không hề có sức sát thương thế này??

Dương Kiệt khẽ dúm mảy suy nghĩ. Nhất thời không nắm bắt được thực lực thật sự của đối thủ, để quyết định có nên tiếp tục ở lại giao chiến hay bỏ trốn.

À há, hay là cô ta bị vẻ điển trai thoát tục của mình làm cho mê hoặc, nên nãy giờ nương tay không muốn làm mình bị thương chẳng?? Đúng rồi, chắc chắn là thế rồi!!

Tuy cô ta cũng khá xinh xắn, nhưng trong tim mình đã có hình bóng của ba người rồi, chắc không đủ để chứa thêm một người nữa, nên thật đáng tiếc .....

Dương Kiệt tỏ ra dương dương tự đắc với sắc đẹp thoát tục có thể mê hoặc mọi thiếu nữ trên đời này của mình, không ngừng YY tự sướng.

Nếu như đối phương không bung hết sức để chiến với mình, vậy là mình vẫn còn cơ hội đảo ngược tình thế, không cần phải khách sáo làm gì nữa, cùng lắm tới lúc đánh bại cô ta, không làm hại tới đối phương là được rồi, xem như đáp lại tình sâu nghĩa nặng mà đối phương dành cho mình vậy, hihi.

Tay nắm chặt cán kiếm chẻ mạnh ba nhát, cơ thể xoay chuyển ba trăm sáu chục độ tại chỗ liên hồi, vô số trái xoài khí được quét ra bắn thẳng về phía “Đặng Mỹ Lệ”.

“Tên khốn vẫn chưa chịu bỏ cuộc??” “Đặng Mỹ Lệ tỏ ra khó chịu khi nhìn thấy Dương Kiệt không những không quay đầu bỏ chạy mà còn tiếp tục hùng hổ tấn công mình, hắn không biết này giờ mình vẫn đang nung tay với hắn sao?? Thôi được, để dạy cho hắn một bài học đích đáng để biết mình đang ở đâu, nếu không sau này bước ra thế giới bên ngoài thậm chí mất luôn cả mạng cũng không chừng.

“Hỏa Phượng Phàm Thiên Chương, đỡ này ~~~~~!!” “Đặng Mỹ Lệ” quyết định tung ra 70% thực lực của mình để dạy Dương Kiệt một bài học, tay tạo thành chương ấn thẳng về phía trước, sau lưng nhấp nháy hình bóng con Hỏa Phượng Hoàng dạng khí khổng lồ, ngẩng cao đầu hét lớn một tiếng, toàn thân chuyển hóa thành ngọn lửa kinh hoàng tựa như núi lửa đang phun trào ập thẳng về phía đối thủ của mình.

Cảm nhận thấy ngọn lửa thiên đàng sợ ập thẳng tới, Dương Kiệt suýt chút nữa phải cắn lưỡi vì sự “lâm tường” của mình.

Đối phương không phải bị mê hoặc bởi vẻ điển trai của mình? Sao lần này lại tung ra đòn đánh đáng sợ như thế này chứ?? Chẳng lẽ này giờ cô ta

chỉ muốn đùa giỡn với mình, giờ mới chơi thật sao??

Dương Kiệt chỉ biết trơ người đứng đó nhìn chăm chăm vào ngọn lửa khổng lồ nuốt chửng những trái xoài khí của mình, chưa dừng lại ở đó, tiếp tục phóng tới tựa như con quái vật đáng sợ há to miệng ra nuốt trọn cả cơ thể thô to của anh ta.

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA~!!!

Nghe thấy tiếng gào thét đầy đau đớn của Dương Kiệt, Diệp Tuyên khẽ lộ ra vẻ lo lắng: “mình, mình có quá mạnh tay không nhỉ?”

Diệp Thiên Hành và Tư Mã Phong Vân ở phía xa giương to đôi mắt ra hết cỡ dán chặt về vị trí Dương Kiệt đang chịu trận. Kỳ vọng, phấn khích, xen lẫn chút sợ hãi xâm chiếm cả tâm trí của cả hai.

Ngọn lửa bùng nổ không kéo dài quá lâu do Diệp Tuyên nhanh chóng thu lại đòn tấn công của mình, đồng thời đôi mắt phóng thẳng về vị trí Dương Kiệt vừa đứng lúc nãy, trong lòng thầm cầu trời phù hộ cho đôi phương chỉ bị thương nhẹ mà thôi.

Quả nhiên, dưới sự thất vọng tột cùng và thậm thở phào nhẹ nhõm của cả cả ba, Dương Kiệt vẫn sừng sững đứng yên tại chỗ.

Chỉ là lúc này anh ta trông thâm vô cùng, bộ giáp bạc trước đó đã nhuộm đen như cục than, phi phong sau lưng đã bị cháy gần hết phân nửa, hơi thở gấp rút hít thở một cách dồn dập.

“ Vẫn chưa chết ~~~!!!”

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 179: Diệt Thiên Hành Bỏ Chạy

Tuy vẫn giữ được cái mạng, nhưng tình trạng của Dương Kiệt thật sự không khả quan chút nào. Toàn thân đau nhát, nếu như không phải sức phòng thủ của bộ giáp đủ cứng cáp, e rằng không chết cháy thành thành cũng bị bỏng da toàn thân rồi.

Bịch bịch ~~~~~!!!

Nhìn thấy “Đặng Mỹ Lệ” từng bước từng bước bước về phía mình một cách chậm rãi, trong lòng lập tức trầm xuống.

Chẳng lẽ phải bỏ chạy thật sao???

Tuy không phải hoàn toàn không còn sức phản kháng, nhưng với tình hình như thế này, có trụ lại cũng chỉ là cái bao cát cho người ta hành mà thôi.

“Ừ?? cô ta .....” Dịch chuyển tức thời đã kích hoạt xong, chỉ cần Dương Kiệt ra lệnh một cái lập tức có thể trốn khỏi cái nơi quỷ quái này, đột nhiên dừng lại khi phát hiện bàn tay của “Đặng Mỹ Lệ” đã vung lên chuẩn bị đập xuống, nhưng đột nhiên ngưng lại trên không trung, toàn thân run rẩy như đang do dự đắn đo điều gì đó.

“biết ngay mà, mình đoán không sai mà! Cô ta đích thực là thích mình rồi, nên lúc này không lỡ ra tay với mình đúng không? Biết ngay là trước sau gì cái khuôn mặt điển trai có một ngày nào đó sẽ cứu mạng mình mà,

đẹp trai luôn luôn có lợi thế hơn mấy tên xí trai nhiều, người xưa không lừa dối ta chút nào.”

“ Tránh ra mau đồ ngốc ~~~~~!!!” Trong lúc Dương Kiệt đang YY về khuôn mặt điển trai đã cứu mạng bản thân, “Đặng Mỹ Lệ” đột nhiên biến sắc gào lớn một tiếng khiến anh ta giật cả mình, thậm chí còn chưa kịp phản ứng, đã bị cô ta dùng sức đẩy sang một bên.

Roẹt ~~~~~!

Rầm ~~~~~!!

“ Cái đồ .... Hả??!!” “ AAAAAAAAAAAAAA” Đột nhiên bị người khác đẩy ngã, Dương Kiệt tỏ vẻ phẫn nộ, cho dù đối phương vừa mới nương tay với mình đi nữa cũng không được phép làm điều đó chứ. Trong lúc vùng lên định chửi hét vài câu, đôi mắt gương to ra hết cỡ khi phát hiện một tia sáng màu trắng bạch trực tiếp đâm xuyên qua ngay vị trí vùng tim của “ Đặng Mỹ Lệ”, cô ta chỉ kịp kêu thét lên một tiếng đầy đau khổ, cơ thể bị sức đẩy đáng sợ đẩy bay ra xa té ngã trên mặt đất.

Nếu như không phải “ Đặng Mỹ Lệ” đẩy mình ra, e rằng người bị tia sáng đâm xuyên cơ thể là mình chứ không phải cô ta rồi, chỉ là ... vì sao???

“ Em gái ~~~~~!!!” Trong lúc Dương Kiệt nghĩ hoài nghĩ không thấu vì sao đối phương có thể bất chấp tất cả, cho dù bản thân bị húng đòn mất mạng cũng phải đẩy mình ra sang một, đột nhiên bên tai vang lên tiếng gào thét của Diệp Thiên Hành ở phía xa.

Chỉ thấy Diệp Thiên Hành đang mang theo vẻ mặt ngơ ngác khó tin, tay cầm một vật thể giống hệt như một sợi dây chuyền, mặt dây chuyền vẫn còn đang nhấp nháy tia sáng giống hệt như tia sáng đã đâm xuyên qua cơ thể của “Đặng Mỹ Lệ”.

Diệp Thiên Hành gào lên một tiếng đầy căm phẫn, vứt bỏ sợi dây chuyền sang một bên, định lao tới đỡ lấy em gái của mình, nhưng nhanh chóng bị Tư Mã Phong Vân kéo lại, đồng thời mang theo vẻ mặt đầy cảnh giác nhìn chằm chằm về phía Dương Kiệt, vì lúc này mất đi trụ cột lớn mạnh nhất của nhóm, nếu như đối phương vùng lên tấn công, ở đây tuyệt đối không ai có thể chống cự nổi.

“Đó là .....” Dương Kiệt quay đầu nhìn về phía Diệp Thiên Hành và Tư Mã Phong Vân một cái, sau đó lại quay sang nhìn về phía “Đặng Mỹ Lệ” lúc này đã nằm hấp hối trên mặt đất, đột nhiên biến sắc khi phát hiện một miếng da mặt đã gần như rơi ra khỏi khuôn mặt của cô ta do va đập mạnh khi rơi ngã xuống đất.

“Diệp sư tỷ ~~??!!” Khi nhìn kỹ khuôn mặt của đối phương, Dương Kiệt đột nhiên gào lớn như điên như dại, không chút do dự lao tới ôm choàng lấy cô ta vào người, bàn tay run rẩy vuốt nhẹ lên khuôn mặt cô ta để lột hẳn lớp da mặt ra để nhìn kỹ khuôn mặt của đối phương.

“Vì sao?? Tại sao??? AAAAAAAA~~~!!!” Thế là hiểu cả rồi. Vì sao đối phương lại tỏ ra do dự nường tay, thậm chí bất chấp tất cả để cứu mạng mình, không phải vì cái vẻ mặt điển trai gì gì đó khiến đối phương bị mê hoặc, mà vì đối phương chính là Diệp Tuyên, Diệp sư tỷ của mình.

“xin ... xin lỗi vì.... Vì đã lừa... lừa dối ông... ông bấy lâu... lâu nay.... Chỉ ....chỉ là ....” “Đừng nói, đừng nói nữa, phải cứu, tôi phải tìm cách cứu sư tỷ ngay lập tức.” Dương Kiệt không tiếc chân nguyên trong người không ngừng truyền thẳng vào cơ thể Diệp Tuyên, hy vọng có thể cầm máu cho đối phương.

Chỉ là vết thương quá nặng, đặc biệt là ngay vị trí vùng tim, cho dù bao nhiêu chân nguyên truyền thẳng vào, cũng chỉ là vô ích, tựa như quả bóng xì hơi không ngừng thoát hết ra ngoài.

Cũng may Diệp Tuyền là một kẻ mạnh chân nguyên chân chính, nếu như là một người bình thường, e rằng đã tắt thở từ lâu rồi. Chỉ là, đó cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

“bỏ... bỏ đi... đừng... đừng uổng... uổng phí chân... chân nguyên vô... vô...” “Câm đi, đừng nói nữa ~~~~~!!!” Diệp Tuyền biết rõ tình hình của bản thân, định lên tiếng ngăn cản Dương Kiệt đừng tốn công vô ích, nhưng đáp lại là tiếng gào thét đầy căm phẫn và đau xót của đối phương.

Nhìn thấy vẻ mặt như đang dần xé vì đau xót của Dương Kiệt, Diệp Tuyền không tự chủ lộ ra một nụ cười hạnh phúc.

Nhìn thấy sắc mặt của Diệp Tuyền càng lúc càng tái nhợt, lúc này đã không còn tí huyết sắc, Dương Kiệt bối rối vô cùng, trong đầu không ngừng liên lạc với hệ thống, hy vọng “con quỷ hút máu” kia có cách để cứu mạng Diệp Tuyền, cho dù phải trả nợ suốt đời, anh ta cũng cam tâm tình nguyện.

“dính dong, Thật đáng tiếc, khác xa với trường hợp của Hoàng Dung trước kia, tim của đối phương đã bị đánh vỡ, cho dù đại la kim tiên giáng trần cũng không thể làm gì được cả, thành thực chia buồn cùng bạn.” Giọng nói đầy tiếc nuối vì bỏ lỡ cơ hội “cửa cổ” Dương Kiệt, hệ thống thông báo một câu trả lời hết sức phũ phàng.

Câu trả lời của hệ thống tựa tia sét giáng thẳng vào đầu Dương Kiệt.

Dương Kiệt căm hận vô cùng. Căm hận “con quỷ hút máu” khôn khiếp ngày thường chặt chém mình bao nhiêu, tới lúc nguy cấp nhất lại bó tay. Căm hận sự bất lực của bản thân. Căm hận lũ người Huyết Ma Đạo, đặc biệt là tên khôn Tổng Thiên Hành, chỉ vì hấn mà Diệp sư tử lại ra nông nổi như thế này.

Giết, giết sạch ~~~~~!!

“Đồ... đồ háo sắc .... Tôi... tôi muốn cầu... cầu xin ông... ông một điều....” Đường như cảm nhận được sự căm phẫn tột cùng của Dương Kiệt, Diệp Tuyên gắng sức dốc hết toàn bộ sức lực ít ỏi của mình lên tiếng.

“Nói đi Diệp sư tỷ, đừng nói một điều, cho dù mười điều, một trăm điều, đệ cũng sẽ hoàn thành cho sư tỷ.”

“Tôi... tôi chỉ mong.... Mong ông tha.. tha cho người của.. của Huyết....” “không đời nào ~~~~!!! Chính chúng, chính chúng là thủ phạm khiến sư tỷ thành như vậy, đặc biệt là tên khốn Tống Thiên Hành, đệ phải phang thây xẻ thịt hắn ra để .....” Dương Kiệt còn chưa dứt câu, Diệp Tuyên đã dùng cánh tay yếu ớt của mình nắm chặt tay áo của anh ta, dùng vẻ mặt kỳ vọng nhìn chăm chăm vào anh ta như đang chờ câu trả lời mà mình muốn nghe thấy.

“Thôi được rồi Diệp sư tỷ, đệ hứa là sẽ tha mạng cho lũ súc sinh đó.” Nhìn thấy vẻ mặt đầy kỳ vọng cuối cùng của Diệp Tuyên, cho dù là kẻ có trái tim sắt thép cũng phải tan chảy, huống chi là Dương Kiệt chứ? Chỉ còn cách hoàn thành ý nguyện cuối cùng của đối phương, cắn răng nhận lời.

“Điều... điều hạnh phúc nhất... nhất trong cuộc đời... đời này của tôi... tôi chính chính là... là quen... quen biết được... được ông.... chỉ là.... chỉ là.... Kiếp.. kiếp này không thể cùng .... Cùng ông trọn ... trọn đời bên.. bên nhau.... Chỉ mong... mong kiếp sau .....” câu nói chưa dứt, cánh tay nắm chặt tay áo của Diệp Tuyên đột nhiên buông lỏng xuống, đôi mắt từ từ nhắm chặt lại, mang theo nụ cười mãn nguyện chìm sâu vào giấc ngủ ngàn thu.

“Diệp sư tỷ ~~~~~!!! Aaaaaaaaaaaaaaaaaa ~~~!!!” Dương Kiệt toàn thân run rẩy ôm chặt lấy cơ thể của Diệp Tuyên vào người, miệng

không ngừng gào tên đối phương.

“ Em gái ~~~~~!!!” Nhìn thấy Diệp Tuyên như vẽ đã trút hơi thở cuối cùng, Diệp Thiên Hành đôi mắt tràn đầy gân máu, gào thét một tiếng định đẩy Tư Mã Phong Vân ra xa lao tới giành lấy thi thể của cô ta về phía mình, nhưng lần nữa bị Tư Mã Phong Vân kéo lại.

“ Diệp đặc sứ, thừa lúc con heo mập đang thương tâm không để ý tới chúng ta, hãy mau chóng bỏ trốn khỏi nơi này ngay tức khắc, nếu không thì...” “ Đồ khốn, ngươi nói gì hả??? Em gái ta, em gái của ta còn đang nằm ở kia kia, ngươi bảo ta bỏ trốn ~~~~~!!!” Diệp Thiên Hành tựa như thẳng điên chụp lấy tà áo của Tư Mã Phong Vân, nước miếng nước bọt phun thẳng vào mặt đối phương gào thét.

“ Chuyện không muốn xảy ra cũng đã xảy ra rồi, giờ có nán lại nơi này cũng vô ích, tranh thủ con heo mập đang phân tâm chúng ta nên thừa cơ bỏ trốn nơi nguy hiểm này càng sớm càng tốt, ai mà biết được hắn có giận quá hóa rồ quay sang diệt hết chúng ta hay không, thuộc hạ không nghĩ rằng hiện giờ chúng ta có đủ sức để chống cự cơn điên của hắn.” Mặc dù vô cùng nôn nóng muốn bỏ chạy càng sớm càng tốt, nhưng không thể không tiếp tục thuyết phục Diệp Thiên Hành bỏ trốn cùng mình.

Diệp Tuyên đã tử nạn, nếu như ngay cả Diệp Thiên Hành cũng xảy ra mệnh hệ gì, e rằng cả gia tộc của mình sẽ phải hứng chịu cơn thịnh nộ của vị đại đặc sứ khu vực U Châu này cũng không chừng.

Nghe xong lời khuyên của Tư Mã Phong Vân, Diệp Thiên Hành đã nhanh chóng bình tĩnh lại.

Đúng thế, chuyện không muốn xảy ra cũng đã xảy ra, cho dù có tiếp tục nán lại cũng vô ích, giữ mạng lúc này quan trọng hơn cả.

“ Nhưng, còn thi thể của em gái ta ....” “ Diệp đặc sứ hãy yên tâm, với tình cảm của con heo mập dành cho Diệp Tuyền đặc sứ, chắc chắn hẳn sẽ bảo quản thi thể của cô ta một cách cẩn thận. Chỉ cần lần này chúng ta bỏ trốn thành công, sau này trở nên lớn mạnh hoặc thậm chí là liên hệ bên tổng đường, nhờ họ phái các vị đại năng tới trấn áp con heo mập đó, thi thể của Diệp Tuyền đặc sứ cũng sẽ quay trở về tay chúng ta thôi mà.” Mặc dù trong lòng đầy khinh bỉ, nhưng bề ngoài vẫn tỏ vẻ thành khẩn lên tiếng tiếp tục thuyết phục, để cho đối phương có cái cớ để “ bỏ trốn hợp pháp”.

“ Được, chạy thôi.” Sau một hồi đắn vặt do dự suy tính, Diệp Thiên Hành cắn cắn răng, trực tiếp quay người bỏ trốn khỏi hiện trường.

Tư Mã Phong Vân thầm thở phào nhẹ nhõm, Sợ chỉ sợ đối phương nặng tình nặng nghĩa nóng đầu không chịu bỏ chạy, tới lúc đó thì rắc rối to rồi.

Nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một tên coi mạng sống của mình hơn tất cả mọi thứ trên đời này mà thôi.

Không chút do dự, vội vã tung người chạy theo phía sau Diệp Thiên Hành. Chỉ trong chốc lát cả hai đã biến mất hút khỏi hiện trường, hoàn toàn không thèm quan tâm để ý tới mấy tên thuộc hạ vẫn còn đang nằm hấp hối trên mặt đất.

Đùa à, ngay cả thi thể của em gái ruột còn có thể bỏ qua, huống chi là chuyện sống chết của mấy tên thuộc hạ chứ? Cùng lắm trong lòng thầm cầu nguyện cho chúng là Dương Kiệt sẽ giữ lời hứa với Diệp Tuyền tha mạng cho người của Huyết Ma Đạo, còn nếu không thì ... hô hô.

“ heo mập, đừng tưởng lần này ngươi thắng chắc rồi, sắp tới ta có “món quà đặc biệt” dành cho ngươi đây, hy vọng ngươi sẽ vui vẻ khi nhận được đó, hô hô.”

Quay đầu liếc nhìn Dương Kiệt vẫn còn đang ôm choàng Diệp Tuyên vào lòng một cái, trong lòng thầm cười lạnh.

Lúc này Dương Kiệt đang chìm đắm trong cơn đau khổ, hoàn toàn không còn tâm trí để ý tới Diệp Thiên Hành và Tư Mã Phong Vân đã âm thầm rút lui. Tất nhiên, cho dù có phát hiện đi nữa, cũng để mặc chúng bỏ đi cho đỡ chướng mắt, vì mình đã hứa với Diệp sư tỷ rồi mà. Ý nguyện cuối cùng của cô ta, tuyệt đối không thể làm trái được. Mặc dù trong lòng anh ta hận không thể phang thây xẻ thịt tên Diệp Thiên Hành ra.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 180: Diệt Thiên Hành Bỏ Chạy

Tuy vẫn giữ được cái mạng, nhưng tình trạng của Dương Kiệt thật sự không khả quan chút nào. Toàn thân đau nhát, nếu như không phải sức phòng thủ của bộ giáp đủ cứng cáp, e rằng không chết cháy thành thành cũng bị bỏng da toàn thân rồi.

Bịch bịch ~~~~~!!!

Nhìn thấy “Đặng Mỹ Lệ” từng bước từng bước bước về phía mình một cách chậm rãi, trong lòng lập tức trầm xuống.

Chẳng lẽ phải bỏ chạy thật sao???

Tuy không phải hoàn toàn không còn sức phản kháng, nhưng với tình hình như thế này, có trụ lại cũng chỉ là cái bao cát cho người ta hành mà thôi.

“Ừ?? cô ta .....” Dịch chuyển tức thời đã kích hoạt xong, chỉ cần Dương Kiệt ra lệnh một cái lập tức có thể trốn khỏi cái nơi quỷ quái này, đột nhiên dừng lại khi phát hiện bàn tay của “Đặng Mỹ Lệ” đã vung lên chuẩn bị đập xuống, nhưng đột nhiên ngưng lại trên không trung, toàn thân run rẩy như đang do dự đắn đo điều gì đó.

“biết ngay mà, mình đoán không sai mà! Cô ta đích thực là thích mình rồi, nên lúc này không lỡ ra tay với mình đúng không? Biết ngay là trước sau gì cái khuôn mặt điển trai có một ngày nào đó sẽ cứu mạng mình mà,

đẹp trai luôn luôn có lợi thế hơn mấy tên xí trai nhiều, người xưa không lừa dối ta chút nào.”

“ Tránh ra mau đồ ngốc ~~~~~!!!” Trong lúc Dương Kiệt đang YY về khuôn mặt điển trai đã cứu mạng bản thân, “Đặng Mỹ Lệ” đột nhiên biến sắc gào lớn một tiếng khiến anh ta giật cả mình, thậm chí còn chưa kịp phản ứng, đã bị cô ta dùng sức đẩy sang một bên.

Roẹt ~~~~~!

Rầm ~~~~~!!

“ Cái đồ .... Hả??!!” “ AAAAAAAAAAAAAA” Đột nhiên bị người khác đẩy ngã, Dương Kiệt tỏ vẻ phẫn nộ, cho dù đối phương vừa mới nương tay với mình đi nữa cũng không được phép làm điều đó chứ. Trong lúc vùng lên định chửi hét vài câu, đôi mắt gương to ra hết cỡ khi phát hiện một tia sáng màu trắng bạch trực tiếp đâm xuyên qua ngay vị trí vùng tim của “ Đặng Mỹ Lệ”, cô ta chỉ kịp kêu thét lên một tiếng đầy đau khổ, cơ thể bị sức đẩy đáng sợ đẩy bay ra xa té ngã trên mặt đất.

Nếu như không phải “ Đặng Mỹ Lệ” đẩy mình ra, e rằng người bị tia sáng đâm xuyên cơ thể là mình chứ không phải cô ta rồi, chỉ là ... vì sao???

“ Em gái ~~~~~!!!” Trong lúc Dương Kiệt nghĩ hoài nghĩ không thấu vì sao đối phương có thể bất chấp tất cả, cho dù bản thân bị hứng đòn mất mạng cũng phải đẩy mình ra sang một, đột nhiên bên tai vang lên tiếng gào thét của Diệp Thiên Hành ở phía xa.

Chỉ thấy Diệp Thiên Hành đang mang theo vẻ mặt ngơ ngác khó tin, tay cầm một vật thể giống hệt như một sợi dây chuyền, mặt dây chuyền vẫn còn đang nhấp nháy tia sáng giống hệt như tia sáng đã đâm xuyên qua cơ thể của “Đặng Mỹ Lệ”.

Diệp Thiên Hành gào lên một tiếng đầy căm phẫn, vứt bỏ sợi dây chuyền sang một bên, định lao tới đỡ lấy em gái của mình, nhưng nhanh chóng bị Tư Mã Phong Vân kéo lại, đồng thời mang theo vẻ mặt đầy cảnh giác nhìn chăm chăm về phía Dương Kiệt, vì lúc này mất đi trụ cột lớn mạnh nhất của nhóm, nếu như đối phương vùng lên tấn công, ở đây tuyệt đối không ai có thể chống cự nổi.

“Đó là .....” Dương Kiệt quay đầu nhìn về phía Diệp Thiên Hành và Tư Mã Phong Vân một cái, sau đó lại quay sang nhìn về phía “Đặng Mỹ Lệ” lúc này đã nằm hấp hối trên mặt đất, đột nhiên biến sắc khi phát hiện một miếng da mặt đã gần như rơi ra khỏi khuôn mặt của cô ta do va đập mạnh khi rơi ngã xuống đất.

“Diệp sư tỷ ~~??!!” Khi nhìn kỹ khuôn mặt của đối phương, Dương Kiệt đột nhiên gào lớn như điên như dại, không chút do dự lao tới ôm choàng lấy cô ta vào người, bàn tay run rẩy vuốt nhẹ lên khuôn mặt cô ta để lột hẳn lớp da mặt ra để nhìn kỹ khuôn mặt của đối phương.

“Vì sao?? Tại sao??? AAAAAAAA~~~!!!” Thế là hiểu cả rồi. Vì sao đối phương lại tỏ ra do dự nường tay, thậm chí bất chấp tất cả để cứu mạng mình, không phải vì cái vẻ mặt điển trai gì gì đó khiến đối phương bị mê hoặc, mà vì đối phương chính là Diệp Tuyên, Diệp sư tỷ của mình.

“xin ... xin lỗi vì.... Vì đã lừa... lừa dối ông... ông bấy lâu... lâu nay.... Chỉ ....chỉ là ....” “Đừng nói, đừng nói nữa, phải cứu, tôi phải tìm cách cứu sư tỷ ngay lập tức.” Dương Kiệt không tiếc chân nguyên trong người không ngừng truyền thẳng vào cơ thể Diệp Tuyên, hy vọng có thể cầm máu cho đối phương.

Chỉ là vết thương quá nặng, đặc biệt là ngay vị trí vùng tim, cho dù bao nhiêu chân nguyên truyền thẳng vào, cũng chỉ là vô ích, tựa như quả bóng xì hơi không ngừng thoát hết ra ngoài.

Cũng may Diệp Tuyền là một kẻ mạnh chân nguyên chân chính, nếu như là một người bình thường, e rằng đã tắt thở từ lâu rồi. Chỉ là, đó cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

“bỏ... bỏ đi... đừng... đừng uổng... uổng phí chân... chân nguyên vô... vô...” “Câm đi, đừng nói nữa ~~~~~!!!” Diệp Tuyền biết rõ tình hình của bản thân, định lên tiếng ngăn cản Dương Kiệt đừng tốn công vô ích, nhưng đáp lại là tiếng gào thét đầy căm phẫn và đau xót của đối phương.

Nhìn thấy vẻ mặt như đang dần xé vì đau xót của Dương Kiệt, Diệp Tuyền không tự chủ lộ ra một nụ cười hạnh phúc.

Nhìn thấy sắc mặt của Diệp Tuyền càng lúc càng tái nhợt, lúc này đã không còn tí huyết sắc, Dương Kiệt bối rối vô cùng, trong đầu không ngừng liên lạc với hệ thống, hy vọng “con quỷ hút máu” kia có cách để cứu mạng Diệp Tuyền, cho dù phải trả nợ suốt đời, anh ta cũng cam tâm tình nguyện.

“dính dong, Thật đáng tiếc, khác xa với trường hợp của Hoàng Dung trước kia, tim của đối phương đã bị đánh vỡ, cho dù đại la kim tiên giáng trần cũng không thể làm gì được cả, thành thực chia buồn cùng bạn.” Giọng nói đầy tiếc nuối vì bỏ lỡ cơ hội “cửa cổ” Dương Kiệt, hệ thống thông báo một câu trả lời hết sức phũ phàng.

Câu trả lời của hệ thống tựa tia sét giáng thẳng vào đầu Dương Kiệt.

Dương Kiệt căm hận vô cùng. Căm hận “con quỷ hút máu” khôn khiếp ngày thường chặt chém mình bao nhiêu, tới lúc nguy cấp nhất lại bó tay. Căm hận sự bất lực của bản thân. Căm hận lũ người Huyết Ma Đạo, đặc biệt là tên khôn Tổng Thiên Hành, chỉ vì hấn mà Diệp sư tử lại ra nông nổi như thế này.

Giết, giết sạch ~~~~~!!

“Đồ... đồ háo sắc .... Tôi... tôi muốn cầu... cầu xin ông... ông một điều....” Đường như cảm nhận được sự căm phẫn tột cùng của Dương Kiệt, Diệp Tuyền gắng sức dốc hết toàn bộ sức lực ít ỏi của mình lên tiếng.

“Nói đi Diệp sư tử, đừng nói một điều, cho dù mười điều, một trăm điều, đệ cũng sẽ hoàn thành cho sư tử.”

“Tôi... tôi chỉ mong.... Mong ông tha.. tha cho người của.. của Huyết....” “không đời nào ~~~~!!! Chính chúng, chính chúng là thủ phạm khiến sư tử thành như vậy, đặc biệt là tên khốn Tống Thiên Hành, đệ phải phang thây xẻ thịt hắn ra để .....” Dương Kiệt còn chưa dứt câu, Diệp Tuyền đã dùng cánh tay yếu ớt của mình nắm chặt tay áo của anh ta, dùng vẻ mặt kỳ vọng nhìn chăm chăm vào anh ta như đang chờ câu trả lời mà mình muốn nghe thấy.

“Thôi được rồi Diệp sư tử, đệ hứa là sẽ tha mạng cho lũ súc sinh đó.” Nhìn thấy vẻ mặt đầy kỳ vọng cuối cùng của Diệp Tuyền, cho dù là kẻ có trái tim sắt thép cũng phải tan chảy, huống chi là Dương Kiệt chứ? Chỉ còn cách hoàn thành ý nguyện cuối cùng của đối phương, cắn răng nhận lời.

“Điều... điều hạnh phúc nhất... nhất trong cuộc đời... đời này của tôi... tôi chính chính là... là quen... quen biết được... được ông.... chỉ là.... chỉ là.... Kiếp.. kiếp này không thể cùng .... Cùng ông trọn ... trọn đời bên.. bên nhau.... Chỉ mong... mong kiếp sau .....” câu nói chưa dứt, cánh tay nắm chặt tay áo của Diệp Tuyền đột nhiên buông lỏng xuống, đôi mắt từ từ nhắm chặt lại, mang theo nụ cười mãn nguyện chìm sâu vào giấc ngủ ngàn thu.

“Diệp sư tử ~~~~~!!! Aaaaaaaaaaaaaaaaaa ~~~!!!” Dương Kiệt toàn thân run rẩy ôm chặt lấy cơ thể của Diệp Tuyền vào người, miệng

không ngừng gào tên đối phương.

“ Em gái ~~~~~!!!” Nhìn thấy Diệp Tuyên như vẽ đã trút hơi thở cuối cùng, Diệp Thiên Hành đôi mắt tràn đầy gân máu, gào thét một tiếng định đẩy Tư Mã Phong Vân ra xa lao tới giành lấy thi thể của cô ta về phía mình, nhưng lần nữa bị Tư Mã Phong Vân kéo lại.

“ Diệp đặc sứ, thừa lúc con heo mập đang thương tâm không để ý tới chúng ta, hãy mau chóng bỏ trốn khỏi nơi này ngay tức khắc, nếu không thì...” “ Đồ khốn, ngươi nói gì hả??? Em gái ta, em gái của ta còn đang nằm ở kia kia, ngươi bảo ta bỏ trốn ~~~~~!!!” Diệp Thiên Hành tựa như thẳng điên chụp lấy tà áo của Tư Mã Phong Vân, nước miếng nước bọt phun thẳng vào mặt đối phương gào thét.

“ Chuyện không muốn xảy ra cũng đã xảy ra rồi, giờ có nán lại nơi này cũng vô ích, tranh thủ con heo mập đang phân tâm chúng ta nên thừa cơ bỏ trốn nơi nguy hiểm này càng sớm càng tốt, ai mà biết được hắn có giận quá hóa rồ quay sang diệt hết chúng ta hay không, thuộc hạ không nghĩ rằng hiện giờ chúng ta có đủ sức để chống cự cơn điên của hắn.” Mặc dù vô cùng nôn nóng muốn bỏ chạy càng sớm càng tốt, nhưng không thể không tiếp tục thuyết phục Diệp Thiên Hành bỏ trốn cùng mình.

Diệp Tuyên đã tử nạn, nếu như ngay cả Diệp Thiên Hành cũng xảy ra mệnh hệ gì, e rằng cả gia tộc của mình sẽ phải hứng chịu cơn thịnh nộ của vị đại đặc sứ khu vực U Châu này cũng không chừng.

Nghe xong lời khuyên của Tư Mã Phong Vân, Diệp Thiên Hành đã nhanh chóng bình tĩnh lại.

Đúng thế, chuyện không muốn xảy ra cũng đã xảy ra, cho dù có tiếp tục nán lại cũng vô ích, giữ mạng lúc này quan trọng hơn cả.

“ Nhưng, còn thi thể của em gái ta ....” “ Diệp đặc sứ hãy yên tâm, với tình cảm của con heo mập dành cho Diệp Tuyền đặc sứ, chắc chắn hẳn sẽ bảo quản thi thể của cô ta một cách cẩn thận. Chỉ cần lần này chúng ta bỏ trốn thành công, sau này trở nên lớn mạnh hoặc thậm chí là liên hệ bên tổng đường, nhờ họ phái các vị đại năng tới trấn áp con heo mập đó, thi thể của Diệp Tuyền đặc sứ cũng sẽ quay trở về tay chúng ta thôi mà.” Mặc dù trong lòng đầy khinh bỉ, nhưng bề ngoài vẫn tỏ vẻ thành khẩn lên tiếng tiếp tục thuyết phục, để cho đối phương có cái cớ để “ bỏ trốn hợp pháp”.

“ Được, chạy thôi.” Sau một hồi đắn vặt do dự suy tính, Diệp Thiên Hành cắn cắn răng, trực tiếp quay người bỏ trốn khỏi hiện trường.

Tư Mã Phong Vân thầm thở phào nhẹ nhõm, Sợ chỉ sợ đối phương nặng tình nặng nghĩa nóng đầu không chịu bỏ chạy, tới lúc đó thì rắc rối to rồi.

Nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một tên coi mạng sống của mình hơn tất cả mọi thứ trên đời này mà thôi.

Không chút do dự, vội vã tung người chạy theo phía sau Diệp Thiên Hành. Chỉ trong chốc lát cả hai đã biến mất hút khỏi hiện trường, hoàn toàn không thèm quan tâm để ý tới mấy tên thuộc hạ vẫn còn đang nằm hấp hối trên mặt đất.

Đùa à, ngay cả thi thể của em gái ruột còn có thể bỏ qua, huống chi là chuyện sống chết của mấy tên thuộc hạ chứ? Cùng lắm trong lòng thầm cầu nguyện cho chúng là Dương Kiệt sẽ giữ lời hứa với Diệp Tuyền tha mạng cho người của Huyết Ma Đạo, còn nếu không thì ... hô hô.

“ heo mập, đừng tưởng lần này ngươi thắng chắc rồi, sắp tới ta có “món quà đặc biệt” dành cho ngươi đây, hy vọng ngươi sẽ vui vẻ khi nhận được đó, hô hô.”

Quay đầu liếc nhìn Dương Kiệt vẫn còn đang ôm choàng Diệp Tuyên vào lòng một cái, trong lòng thầm cười lạnh.

Lúc này Dương Kiệt đang chìm đắm trong cơn đau khổ, hoàn toàn không còn tâm trí để ý tới Diệp Thiên Hành và Tư Mã Phong Vân đã âm thầm rút lui. Tất nhiên, cho dù có phát hiện đi nữa, cũng để mặc chúng bỏ đi cho đỡ chướng mắt, vì mình đã hứa với Diệp sư tỷ rồi mà. Ý nguyện cuối cùng của cô ta, tuyệt đối không thể làm trái được. Mặc dù trong lòng anh ta hận không thể phang thây xẻ thịt tên Diệp Thiên Hành ra.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 181: Dương Kiệt Xuất Hiện

Rầm ~~~~~!!!

Áp lực đáng sợ đè thẳng vào người Tư Mã Phong Vân, khiến hắn khó chịu vô cùng, trên trán đã chảy đầy mồ hôi lạnh, hai chân có dấu hiệu quy ngã xuống đất, nhưng vẫn cắn chặt răng để chịu đựng luồng áp lực đáng sợ đó mà cố gắng đứng vững.

trong đôi mắt của Trịnh Hồ khẽ lóe qua tia sáng khen ngợi, nhưng điều đó không khiến cơn giận dữ của ông ta dịu bớt đi chút nào.

“thôi đủ rồi Trịnh lão hồ, tạo áp lực đối với một hậu bối ngươi không cảm thấy xấu hổ sao??” Tiếng nói đầy bất bình của Vương trưởng lão vang lên, Tư Mã Phong Vân lập tức cảm thấy áp lực đáng sợ đó đã tan biến trong không khí, trong lòng không kèm được thở phào nhẹ nhõm.

Chân nguyên thần, quả thật đáng sợ!

“Tốt nhất là ngươi có thể cho bọn ta biết được những thứ cần thiết, nếu không thì, hừ hừ ~~~~!!” Nhận thức ra mình đã có chút thái quá, nhưng vẫn tỏ vẻ căm phẫn lên tiếng hăm dọa, nếu như đối phương dám lãng phí thời gian của bố mày, thì đừng có trách bố mày độc ác.

Không chỉ Trịnh Hồ, tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn hết về phía Tư Mã Phong Vân, để xem hắn định giờ trò gì.

Hít sâu một hơi vào người, Tư Mã Phong Vân không chút do dự từ trong nhẫn Càn Khôn của mình lấy ra một quả cầu ghi nhớ, chân nguyên trong người truyền thẳng vào quả cầu, trực tiếp kích hoạt hình ảnh đã lưu giữ trong đó.

“ Ngạo Văn Long??!!!” Hai vị trưởng lão Thiên Kiếm Tông nhìn thấy bóng người xuất hiện trong hình ảnh, không tự chủ thét lên, đồng thời trong lòng lập tức trầm xuống, một linh cảm không hay không ngừng xuất hiện trong tâm trí cả hai.

Không phải sao?? Đột nhiên phát hình ảnh lưu trữ có hình bóng của Ngạo Văn Long, cộng thêm tới hiện giờ vẫn chưa thấy bóng dáng của hắn đâu cả, không linh cảm xấu mới là lạ á.

Quả nhiên, không quá bao lâu, đã xuất hiện hình ảnh Ngạo Văn Long lúc ban đầu định hợp sức với Lăng Hàn Phong giao chiến với một đệ tử Thánh Hỏa Tông có thân hình mập ú đồ sộ. Nhưng Ngạo Văn Long dường như nhanh chóng gạt bỏ ý tưởng đó, bắt Lăng Hàn Phong đứng sang một bên xem hắn biểu diễn. Cả hai nhanh chóng lao vào nhau giao chiến, vào Ngạo Văn Long không quá khó khăn khi áp đảo đối thủ hoàn toàn, dễ dàng đánh bại đệ tử Thánh Hỏa Tông kia.

Trong tình thế gần như nắm chắc phần thắng, lại nhìn thấy Lăng Hàn Phong đột nhiên từ phía xa kích hoạt bảo vật đánh lên Ngạo Văn Long, nhưng tất nhiên là bị lá át chủ bài giữ mạng của hắn cứu một bàn thua trông thấy rồi.

Nhìn thấy cảnh đó, hai vị trưởng lão không kèm được phóng ánh mắt đầy sát khí và cảm phần về phía Vương trưởng lão, khiến ông ta lộ vẻ ái ngại hồ thẹn vô cùng.

Không phải sao? Đánh lên đồng minh, một hành vi bỉ ổi như thế tuyệt đối không thể chấp nhận được trong ngũ đại tông môn được cho là đại diện cho chính nghĩa. Tất nhiên, nếu như lên lên không để bị phát hiện ra, muốn làm gì chả được.

Nhưng ít nhất về bề ngoài phải quang minh chính đại, quân tử chính nghĩa mới phải đạo chứ nhỉ?

Không bao lâu sau là cảnh Ngạo Văn Long bùng nổ hành hình Lăng Hàn Phong tuyệt vọng. Tuy hình ảnh không phát ra tiếng động, nhưng nhìn thấy vẻ mặt đau khổ tột cùng cùng khẩu hình kêu thét, đủ hiểu Lăng Hàn Phong thâm trầm như thế nào rồi.

Vương trưởng lão nhìn thấy cảnh đó dám giận không dám nói. Vì dù sao cũng chính do đệ tử của mình đánh lên người ta trước, giờ bị hành hình cũng chỉ là đáng tội mà thôi.

Hai vị trưởng lão Thiên Kiếm Tông không ngừng ngật đầu tỏ vẻ hài lòng với thực lực của Ngạo Văn Long, lâu lâu lại lên tiếng bình phẩm một cách thích thú, hoàn toàn quên mất đi nỗi lo âu này giờ.

Nhưng đợi tới khi phát hiện hình bóng lẽ ra đã bị loại ra khỏi cuộc chiến âm thầm áp sát ngay sau lưng Ngạo Văn Long, hai vị trưởng lão không kìm được biến sắc, miệng la lớn như muốn cảnh báo cho Ngạo Văn Long biết vậy.

Và cái gì tới cũng tới, cho tới khi nhìn thấy cảnh Dương Kiệt vung quả chùy to bằng một nửa cơ thể người đàn ông trưởng thành vỗ thẳng vào đầu của Ngạo Văn Long, hai luồng sát khí ngút trời từ trên người trưởng lão Thiên kiếm Tông bộc phát ra, đôi mắt tràn đầy gân máu và sát khí nhìn chằm chằm về phía Thánh Hỏa Tông, tựa như hận không thể lao tới phang thây xẻ thịt cả đám trời đánh kia ra để báo thù cho Ngạo Văn Long vậy.

Vương trưởng lão và Lý trưởng lão sắc mặt trở nên khó coi vô cùng, thân thể của Ngạo Văn Long như thế nào, cả hai biết rõ, tuyệt đối không chỉ là vấn đề bồi thường là có thể giải quyết được đâu, thậm chí không chừng có thể khiến hai tông môn chuyển bạn thành thù cũng không chừng.

Trong lòng Lý trưởng lão vừa phần nộ vừa có chút không biết phải làm sao. Ngay từ đầu đã biết ngay là con heo mập đó chính là cội nguồn của mọi thứ rắc rối mà, người giết ai không giết đi giết Ngạo Văn Long, đã vậy còn để bị lưu lại bằng chứng, giờ muốn chối có mà chối đặng trời. Đồng thời trong lòng cảm thấy tên Tư Mã Phong Vân trông ngứa mắt vô cùng. Mà làm thế chẳng khác nào đẩy cả tông môn vào ranh giới chiến tranh sao? Như thế thì được lợi ích gì chứ? Có bằng chứng không thể sau này lên lên giao nộp lên trong tông môn mà trực tiếp công khai trước thiên hạ vậy??

“ Ái da, con heo mập kia là quái thai phương nào thế vậy? Quả thật là to gan, ngay cả người của Thiên Kiếm Tông cũng dám trảm sát, thật không thể tha thứ đúng không hai vị trưởng lão?? Hô hô, bình tĩnh, bình tĩnh, chuyện đâu còn có đó, cứ từ từ mà giải quyết, đợi tên thủ phạm trời đánh kia rời khỏi bí cảnh, phải bắt sống hắn để xét xử công khai cái tội dám ám sát đồng minh, để làm gương cho cả thiên hạ xem mới phải đạo chứ nhỉ?” Nhìn thấy đệ tử chủ lực của Thiên Kiếm Tông bị tử nạn, Trịnh Hổ tỏ ra phản kích tột cùng, có dịp nói xéo đối thủ, tất nhiên là không thể bỏ qua rồi, không ngừng buông ra những lời chế giễu khích bác, hận cả thiên hạ không loạn lên vậy.

“ Thánh Hỏa Tông, nếu như không cho bốn tông môn một kết quả thích đáng, vậy thì hãy chuẩn bị đón nhận cơn thịnh nộ của Ngạo thái thượng trưởng lão của bốn môn đi.” Hai vị trưởng lão Thiên Kiếm Tông hận không thể lao tới tát vài cú vào mặt tên khốn Trịnh Hổ, nhưng lúc này quan trọng hơn là xử lý Thánh Hỏa Tông trước đã, nên đã nén lại cơn phần nộ trong lòng, quay sang Vương trưởng lão và Lý trưởng lão hăm dọa.

Trong lúc Vương trưởng lão và Lý trưởng lão đang bối rối không biết phải làm gì, Tư Mã Phong Vân dường như cảm thấy ngọn lửa vẫn chưa đủ lớn, tiếp tục sự nghiệp đổ dầu vào lửa của mình, bước tới chấp tay với Trịnh Hồ đang tỏ vẻ hí hửng đứng sang một bên xem phim, mang theo giọng điệu khó khăn nói: “Trịnh, Trịnh trưởng lão, tuy rất không muốn, nhưng đệ tử không thể không liều mạng báo tin cho trưởng lão biết rằng....”

Trịnh Hồ đầy giờ còn tỏ vẻ phần khích khi nhìn thấy Tư Mã Phong Vân bước tới trước mặt mình lập tức trầm xuống, có chút không muốn nghe những lời nói từ miệng tên trước mặt thốt ra chút nào. trong lòng không ngừng an ủi bản thân: “không sao, chắc không sao cả đâu. Cho dù cả nhóm chết hết, chỉ cần Hạ Hầu Quân còn sống là quá đủ rồi. Đúng thế, với thực lực của Hạ Hầu Quân tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì được đâu.

“Hạ Hầu sư huynh và các vị sư huynh đệ của Lãnh Binh Cung đều.... đều....” cảm nhận áp lực đầy đe dọa càng lúc càng đè nặng vào mình, nhưng Tư Mã Phong Vân vẫn dốc hết toàn bộ sức lực của mình khó khăn lên tiếng.

“Đều như thế nào ~~~~~!!!” Trịnh Hồ gần như gào thét lên, trực tiếp tóm lấy cổ áo của Tư Mã Phong Vân nhấc bổng người hắn lên, đôi mắt tràn đầy gân máu quất. Hoàn toàn khác xa cái vẻ thích thú phần khởi mới cách nay không lâu của ông ta.

“Tất cả, tất cả đều bị sát hại bởi, bởi tên Dương Kiệt kia rồi, rồi ạ.” “Đồ khốn, ngươi nói láo, lão phu không tin, thực lực của Hạ Hầu Quân sao có thể bị giết bởi con heo mập đó chứ?? Huống chi là toàn bộ đệ tử Lãnh Binh Cung hả ~~~!!!” Trịnh Hồ phần nộ ném bỏ Tư Mã Phong Vân xuống đất, phần nộ gào thét, nếu như không phải Sa Thu Thủy kéo lại, e rằng đã một chương vỡ chết tên khốn “láo toét” đó rồi.

"Hô hô, bình tĩnh, bình tĩnh, chuyện đâu còn có đó, cứ từ từ mà giải quyết, đợi tên thủ phạm trời đánh kia rời khỏi bí cảnh, phải bắt sống hắn để xét xử công khai cái tội dám ám sát đồng minh, để làm gương cho cả thiên hạ xem mới phải đạo chứ nhỉ?" hai vị trưởng lão Thiên Kiếm Tông cũng không phải tay vừa, lập tức trả lại lời nói lúc nãy của Trịnh Hổ. Trịnh Hổ giận tới nổi mặt đỏ tía tai, không ngờ báo ứng lại ập vào đầu nhanh như thế này, đúng là tự lấy đá chọi chân mình mà.

Thầm thở phào nhẹ nhõm khi thoát chết trong gang tấc, phóng đao đành phải theo đao, Tư Mã Phong Vân tiếp tục giải thích: “ Tất nhiên với người thường thì không thể, nhưng tên Dương Kiệt đó, hắn là người của Huyết Ma Đạo. Ngay sau khi dùng mưu kế hèn hạ sát hại Ngạo sư huynh và Lăng sư đệ, thực lực của hắn đã tiến bộ với tốc độ chóng mặt, những người có mặt trong bí cảnh hoàn toàn không phải đối thủ của hắn, hắn muốn trăm sát ai cũng chỉ chuyện dễ như trở bàn tay. Không chỉ các sư huynh đệ của Lãnh Binh Cung, ngay cả Khoái Hoạt Lâm, Thiên Kiếm Tông, Bách Hoa Cốc, hay thậm chí là Thánh Hỏa Tông, đa số đều chết thảm dưới tay hắn, trở thành nguyên liệu để bồi bổ cho thực lực ngày càng lớn mạnh của hắn rồi ạ. Nếu như các vị trưởng lão không tin, có thể hỏi những người có mặt ở đây, tất cả đều từng là nạn nhân của hắn, chỉ là chúng tôi tương đối may mắn, tìm được chỗ ẩn nấp, nên mới thoát khỏi vận mệnh chết thảm dưới tay con quỷ khát máu đó ạ.”

“ Huyết Ma Đạo ~~~????!!!!” nghe thấy ba chữ đó, cho dù là những vị trưởng lão thực lực lớn mạnh, trải qua biết bao sóng gió nan nguy cũng không kiềm được phải biến sắc.

Nhìn thấy vẻ mặt của các vị trưởng lão có mặt ở đây, trong lòng Diệp Thiên Hành không kiềm được thầm cười lạnh phản kích.

Thấy chưa? Thấy chưa? Chỉ cần nghe tới uy danh của Huyết Ma Đạo, cho dù đối phương là ai, cũng phải hoảng sợ biến sắc đó thôi, hahaha

~~~!!

Bầu không khí đột nhiên trở nên yên lặng tới mức đáng sợ, các vị trưởng lão nghe xong “lai lịch” của Dương Kiệt, sắc mặt biến đổi không ngừng. Đồng thời phóng ánh mắt dò xét về phía đám đệ tử còn đang sống sót, như muốn tìm câu trả lời.

Tất cả những người còn sống sót tới cuối cùng, ngoại trừ Mộ Dung Tuyết, tất cả đều là người của Huyết Ma Đạo, kịch bản đã được Tư Mã Phong Vân lên sẵn, tất nhiên là không thể nào xảy ra sai sót rồi. Đồng loạt ngật đầu chứng minh cho lời nói của Tư Mã Phong Vân là sự thật.

Một người nói mày là ác quỷ, có thể do ghen tức hay tư thù muốn vu oan đẩy mày vào chỗ chết, nhưng khi hai người, ba người, bốn người hay thậm chí mười người đều khẳng định như thế, cho dù bản thân mày không phải là ác quỷ, mày cũng sẽ trở thành ác quỷ trong mắt thiên hạ.

Mộ Dung Tuyết mang theo vẻ mặt khó tin không tự chủ dùng tay bịt miệng, trong lòng không ngừng gào thét: “Không thể nào ~~!! Không thể nào ~~!! Tên khốn sao có thể là người của Huyết Ma Đạo được chứ!! Tuyết đối không thể nào.”

“Huyết Ma Đạo ~~!! Người của Huyết Ma Đạo vẫn chưa bị diệt chủng?? Vẫn còn tàn dư còn sống sót trên thế gian này?? Có thể sao???”

“Hừ hừ, khoan nói tên cầu tặc đó có phải là người của Huyết Ma Đạo hay không, chỉ riêng việc hấn dám sát hại người của ngũ đại tông môn, và không chỉ một người, cái tội đó cũng đủ để hấn chết cả trăm cả ngàn lần cũng không hết tội rồi, hừ hừ ~~!!!”

“Đúng đúng, tội ác của hấn đã quá rõ ràng, tới lúc này vẫn chưa thấy mặt mũi của hấn đâu cả, chắc là hấn biết rõ thân phận của mình đã bại lộ,

nên không dám rời khỏi bí cảnh vì sợ bị chúng ta trảm sát chứ gì ~~~!!!’

“ nực cười, trốn trong bí cảnh tưởng là an toàn sao? Thời hạn quy định kết thúc, nếu như hắc không rời khỏi, chắc chắn sẽ bị từ trường trong đó xé xác chết không toàn thây cho mà xem.”

“ Đúng đúng, chúng ta hãy tiếp tục chờ đợi, tên cầu tặc đó dám lộ đầu ra, trực tiếp ra tay trấn áp áp giải về tông môn tiếp hành tra khảo, chắc chắn phải moi được thông tin của Huyết Ma Đạo từ trong miệng hắc để giết cùng diệt gọn trước khi quá muộn.”

“ Đồng ý ~~~!!” “ Tán thành ~~~!!” “ Chắc chắn phải thế rồi ~~~!!”

Không chỉ Mộ Dung Tuyết không tin, ngay cả Lý trưởng lão cũng có chút không muốn tin Dương Kiệt là người của Huyết Ma Đạo. Chỉ là, chứng cứ rành rành, tất cả đệ tử đều đứng ra làm chứng, thì biết làm sao bây giờ.

Lắc đầu thở dài một tiếng, chỉ còn cách đứng sang một bên theo dõi, không dám lên tiếng vì không muốn bị lôi vào chuyện này.

Roẹt ~~~~~!!!

Trong lúc cả nhóm đang thảo luận về việc Dương Kiệt, một cánh cổng ánh sáng xuất hiện ngay lối vào bí cảnh, một bóng người thô tròn như quả bóng khổng lồ từ trong đó bước ra dưới ánh mắt đầy thù địch, cảm phần pha lẫn chút điên cuồng của nhóm người có mặt ở đây.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 182: Tông Môn Truy Sát Lệnh

Nhìn thấy “nhân vật chính” đã xuất hiện, tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn hết về phía bên này.

Chỉ là với hình tượng của Dương Kiệt lúc này, không chỉ Mộ Dung Tuyết, ngay cả người của Huyết Ma Đạo cũng tỏ vẻ bất ngờ.

Chẳng lẽ cái chết của Diệp Tuyên ảnh hưởng tới hắn lớn đến thế sao??

Lúc này anh ta chẳng khác một tên người rừng từ trong khu rừng sâu thẳm bước ra, một tên ăn mày chui ra từ ổ chuột.

Dơ bẩn, thất thủ, tàn tạ vô cùng.

“ Chân tông sư tầng thứ 1?? Thế là rõ cả rồi, tên cầu tặc này chắc chắn là người của Huyết Ma Đạo, nếu không thì lấy gì để giải thích vì sao thực lực của hắn gia tăng tới mức đáng sợ như thế này chứ?? Nên nhớ trước khi bước vào bí cảnh, hắn chỉ mới là một tên tiên thiên quèn, cho dù có vượt qua mọi thử thách trong bí cảnh, cùng lắm cũng chỉ là một chân nguyên tầng thứ 7, tầng thứ 8 là cùng, đẳng này... hừ hừ ~~!!”

“ Chứ còn gì nữa ~~!! Thiên Ma Hấp Huyết Đại Trận, hắn chắc chắn là sử dụng Thiên Ma Hấp Huyết Đại Trận để tàn sát mọi người trong bí cảnh, nên mới có thể gia tăng thực lực tới mức này.”

“ không còn gì phải nói nữa, trực tiếp ra tay trấn áp hắn thôi.”

“ Đúng, áp tải hấn về tông môn, sau đó hành hình tra khảo để moi ra thông tin về Huyết Ma Đạo, giết cùng diệt gọn thôi.”

Ngay sau khi cảm nhận rõ thực lực của Dương Kiệt khi anh ta vừa lộ diện, càng củng cố niềm tin rằng anh ta chắc chắn là người của Huyết Ma Đạo. (người của Huyết Ma Đạo có bí thuật bí truyền có thể che giấu thực lực của mình, chỉ cần không tự bung ra thực lực hoặc sử dụng thiết bị chuyên dụng để kiểm tra, cho dù là kẻ mạnh hợp thể của đùng mong nhìn ra được thực lực thực sự của chúng. Và lúc này nhóm người của Huyết Ma Đạo phô diễn ra thực lực chỉ là chân nguyên tầng thứ 3, tầng thứ 4. Khi so sánh với Dương Kiệt đã đạt tới cảnh giới chân tông sư tầng thứ 1, cho dù là thăng khờ cũng biết đại biểu cho điều gì rồi.)

Nhìn thấy các vị trưởng lão hùng hổ cầm phần chuẩn bị ra tay trấn áp Dương Kiệt, Diệp Thiên Hành và Tư Mã Phong Vân cười lạnh đứng sang một bên coi phim.

Mộ Dung Tuyết há há miệng định lên tiếng nói gì đó, nhưng nhanh chóng ngưng lại, với địa vị của mình hiện giờ, lấy đâu ra tư cách lên tiếng chứ!

“ Cầu tặc, Cút qua đây ~~~~~!!!” Trịnh Hồ mang theo nụ cười điên cuồng trực tiếp ra tay, vung tay tạo thành chảo chụp thẳng vào đỉnh đầu của Dương Kiệt.

Kẻ mạnh chân nguyên thần ra tay, tuyệt đối không phải là những tên nguỵ nguyên thần có thể so sánh được. Đặc biệt là áp lực do lãnh vực phát tán ra, khiến Dương Kiệt toàn thân run rẩy, thậm chí không thể nhúc nhích được gì cả, chỉ còn cách ngơ người đứng đó nhìn cú chảo khí đáng sợ chụp thẳng vào đầu mình mà thôi.

Uỳnh ~~~~~!!!

Cú chảo khí gần như chạm thẳng vào đầu Dương Kiệt đột nhiên bị đánh tan ra, cứu anh ta một bàn thua trông thấy.

Dương Kiệt tựa như bị trút hết còn bộ sức lực của mình quy ngã trên mặt đất, hít thở một cách dồn dập để định thần lại. Đây là lần đầu tiên anh ta cảm thấy mình đối diện với cái chết gần như thế này, thậm chí không có cơ hội chống cự phản kháng nữa là.

Do quá bất ngờ, nên thậm chí không kịp để kích hoạt Dịch Chuyển Tức Thời để bỏ trốn. Nếu như không phải tình thế nguy cấp nhất có người ra tay đánh tan cú chảo khí kia ra, e rằng cái đầu của Dương Kiệt đã bị bóp nát ra rồi.

“ Lý trưởng lão, ý của ông là như thế nào?? Muốn bao che cho Huyết Ma Đạo?? Ông cũng là đồng phạm của hắn đúng không??? À cũng đúng thôi, đều là người của Thánh Hỏa Tông, đồng phạm với nhau cũng không có gì là lạ cả.” Nhìn thấy đòn tấn công bị mình bị đánh vỡ, Trịnh Hồ tựa như con hổ bị thương quay về phía người vừa ra tay là Lý trưởng lão của Thánh Hỏa Tông, gào quát, thậm chí quy chụp luôn ông ta là đồng phạm của Dương Kiệt nữa.

Roẹt ~~~~ roẹt ~~~~ roẹt ~~~~~!!

Vô số ánh mắt đầy cảnh giác phóng thẳng về phía Lý trưởng lão sau lời quát tháo của Trịnh Hồ, thậm chí không ít người không tự chủ nhích người rời xa ông ta ra, đề đề phòng bị tấn công bất ngờ.

Lý trưởng lão đã khóc không thành tiếng, chỉ vì nóng đầu rủ lòng thương nên ra tay, ai ngờ mang họa vào thân. Nhìn ánh mắt của những người xung quanh, nếu như không có câu giải thích thỏa đáng, e rằng sẽ biến thành kẻ thù của thiên hạ cho mà xem.

Hít sâu một hơi vào người, Lý trưởng lão tỏ vẻ bình thản nói: “Trịnh lão hồ, ngươi hơi quá tay rồi đấy. Mục đích của chúng ta là bắt sống người này về tông môn để moi ra thông tin về Huyết Ma Đạo, còn ngươi thì sao? Cứ chào khí lúc này nếu như không phải lão phu kịp thời ra tay, e rằng đối phương đã bị vỡ đầu rồi, lấy đâu ra cơ hội lấy thông tin nữa chứ. Còn nữa, ngươi nóng lòng ra tay không biết nặng nhẹ như thế này, hay là sợ hấn tuồng ra thứ thông tin gì có liên quan tới ngươi, nên định nhanh tay bịt đầu mối chẳng??”

Lý trưởng lão cũng không phải hạng vừa, lập tức phản đòn chiêu tướng lại đối phương.

Trịnh Hồ ngay lập tức biến thành tâm điểm chú ý của tất cả mọi người, hấn giận tới nổi mặt đỏ tía tai, phẫn nộ quát: “Lý Nguyên, đồ khôn ~~~!!! Ngươi đừng có ngậm máu phun người à nha~~~~~!!!”

“Thôi đi, giải quyết chuyện quan trọng trước đi.” Một trong hai vị trưởng lão Thiên Kiếm Tông lúc này cố gắng nén lại cơn căm phẫn đau thương trong lòng, quát tháo ngăn cản hai bên khẩu chiến, dùng đôi mắt đầy sát khí nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt, nghiêng răng nghiêng lợi tuyên bố: “Đệ tử Thánh Hỏa Tông Dương Kiệt, dùng thủ đoạn bỉ ổi sát hại đồng minh, trời đất bất dung, quan trọng nhất là, theo nhân chứng kể rằng, ngươi là tàn chủng của Huyết Ma Đạo, điều đó càng không thể dung thứ. Bây giờ lão phu thay mặt tất cả mọi người tuyên bố, bắt giam Dương Kiệt về tông môn, tiến hành tra khảo định tội.”

Lời tuyên bố của vị trưởng lão Thiên Kiếm Tông khiến sắc mặt của Dương Kiệt khó coi vô cùng, khế đưa mắt liếc nhìn đám người của Huyết Ma Đạo, biết rõ hiện giờ có lên tiếng phân trần cũng bằng thừa. Lúc này chẳng khác nào dính một vệt vàng giữa háng, không phải phân cũng bị người khác hiểu lầm là phân mà thôi.

“Khoang tay chịu trôi đi ~~~~!!!” Trưởng lão Thiên Kiếm Tông từ trong nhẫn Càn Khôn của mình rút ra một vật thể giống hệt như một sợi dây xích khảm đầy hoa văn, chân nguyên trực tiếp truyền thẳng vào đó rồi ném thẳng về phía Dương Kiệt.

Roẹt ~~~~~!!!

“Cái gì???” “không thể nào ~~~~!!!” “không hay, tên cầu tặc đã sử dụng bí thuật bỏ trốn rồi ~~~~!!!” “Thất sách, thất sách, lẽ ra chúng ta phải nghĩ ra chuyện đó chứ ~~!!!”

Chỉ thấy sợi dây xích cuộn tròn gần như trôi thẳng vào người Dương Kiệt, cơ thể của anh ta đột nhiên trở nên mờ ảo đi, chỉ trong tích tắc đã bốc hơi trong không khí, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

“Hừ hừ, tưởng thế là có thể bỏ trốn được sao? Ngươi còn non lắm!!” Trịnh Hổ nhìn thấy đề phỗng mắt con mèo ngay trước mặt, giận quá hóa cười, lập tức kích hoạt thần thức của mình để tiến hành định vị vị trí Dương Kiệt vừa bỏ trốn.

“Cái gì thế này?? Không thể nào ~~~~!! Không thể nào như thế được, không thể định vị được vị trí của hắn!!” Vẻ mặt đầy tự tin của Trịnh Hổ nhanh chóng thay thế bằng vẻ kinh ngạc bất ngờ khi thần thức của mình không thể cảm nhận được khí của Dương Kiệt trong phạm vi một ngàn dặm trở lại.

Chỉ có hai nguyên do. Một là Dương Kiệt sở hữu bí pháp thần kỳ có thể che giấu khí trong cơ thể, người khác không thể đánh hơi ra được. Hai chính là anh ta đã vượt qua khỏi phạm vi một ngàn dặm tính từ vị trí Trịnh Hổ đang đứng.

Chỉ là, có thể sao??

“ Không thể như thế được, khí của hắn đã hoàn toàn biến mất. Lúc tên cầu tặc đó vừa xuất hiện, thần thức của lão phu đã khóa chặt lại, cho dù sử dụng bí pháp kiểm thức thuật, cũng không thể thoát khỏi thần thức của lão phu một cách nhanh chóng như thế này được. Vậy có nghĩa là bí thuật bỏ trốn của hắn đã giúp hắn thoát ra khỏi cả phạm vi một ngàn dặm sao??” sắc mặt của vị Trưởng lão của Thiên Kiếm Tông cũng không dễ coi chút nào.

Bí thuật bỏ trốn có thể giúp tên cầu tặc đó vượt quá cả ngàn dặm??

Đừng nói là vị trưởng lão Thiên Kiếm Tông, tất cả những người có mặt ở nơi này cũng chưa từng nghe nói qua có bí thuật bỏ trốn nào đáng sợ như thế này.

Bí thuật bỏ trốn không có vài ngàn cũng có vài trăm, đáng sợ nhất là bí thuật “ Nhất Thiểm Thiên Lý” do vị tông chủ của Lãnh Binh Cung nắm giữ. Nói là Thiên Lý, nhưng thực ra cũng chỉ có thể dịch chuyển ở khoảng cách năm trăm dặm là cùng, chỉ bằng một nửa so với cái tên gọi của nó đã là đáng sợ lắm rồi. Một tên đệ tử quen của Thánh Hỏa Tông, sở hữu bí thuật bỏ trốn đáng sợ hơn cả vị tông chủ Lãnh Binh Cung, có thể sao??

“ nhớ ra rồi, nhớ ra rồi, nếu lão phu nhớ không lầm thì tương truyền rằng Huyết Ma Đạo sở hữu một bí thuật bỏ trốn đáng sợ, chỉ trong tích tắc có thể giúp chủ nhân của nó dịch chuyển tới vị trí hơn cả ngàn dặm. Chắc chắn là tên cầu tặc đó đã sử dụng bí thuật “ Thiên Ma Độn Thổ Quyết” trong truyền thuyết, nên mới có thể thoát khỏi thần thức của chúng ta.” Tô Tiểu Tiểu đột nhiên sực nhớ ra một điều gì đó, vội vã lên tiếng nói ra.

“ hèn chi, tên cầu tặc đó là người của Huyết Ma Đạo, sở hữu bí thuật đáng sợ đó cũng không phải là điều bất ngờ, điều đó càng chứng tỏ hắn đích thực là người của Huyết Ma Đạo rồi.” Trịnh Hổ phần nộ tột cùng, nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn chăm chăm vào vị trí Dương Kiệt đã biến mất lúc nãy, cắn răng nói.

Nghe thấy lời bàn tán của các vị đại cả, Tư Mã Phong Vân khẽ đưa mắt liếc nhìn Diệp Thiên Hành như muốn hỏi thăm về bí thuật đáng sợ đó. Diệp Thiên Hành cũng lộ ra vẻ ngơ ngác khẽ lắc đầu.

Bí thuật đáng sợ như thế này chỉ có những nhân vật chủ chốt của Huyết Ma Đạo sở hữu, mấy tên lẻ tẻ như Diệp Thiên Hành tất nhiên là không biết gì cả rồi. Đừng nói là hắn, ngay cả ông già của hắn chắc cũng chỉ từng nghe qua mà chưa từng được nhìn thấy nữa là.

“ thân phận của tên cầu tặc đã rõ. Ngay từ bây giờ, phát động lệnh truy nã toàn U Châu, bằng mọi cách phải tóm cổ tên cầu tặc đó.”

“ Chỉ là, dường như không giống như cách vận hành Thiên Ma Động Thổ Đại Pháp trong truyền thuyết thì phải..” Đàm Bích Kiều lộ ra vẻ suy tư không tự chủ buột miệng nói.

“ Vậy người cho rằng tên cầu tặc đã sử dụng bí thuật gì chứ hả? Cả khu vực U Châu này ngoại trừ Thiên Ma Động Thổ Đại Pháp ra, còn thứ bí pháp gì mà đáng sợ như thế này chứ?” Tô Tiểu Tiểu phần nộ quát thẳng về phía Đàm Bích Kiều, lúc này còn đâu dáng vẻ lẳng lơ gợi cảm vốn có trước kia nữa.

Cũng phải thôi, đệ tử Khoái Hoạt Lâm toàn quân diệt vọng, ngay cả Hạ Cơ cũng không thể thoát khỏi, có thể nói trách nhiệm mà cô ta phải hứng chịu tuyệt đối không nhỏ. Quan trọng nhất là, đối thủ truyền kiếp của tông môn mình vẫn còn hai nhân vật quan trọng còn toàn vẹn, không nổi điên lên mới là lạ á.

Lúc này Tô Tiểu Tiểu tựa như con hổ cái bị thương, Đàm Bích Kiều không muốn đụng vào tý nào.

“ Đồng ý, lão phu đã liên lạc được với phía tông môn, tất cả đệ tử trung tâm trở lên sẽ xuống núi truy sát tên cầu tặc đó, chỉ cần ngũ đại tông môn chúng ta cùng hợp sức truy tìm, tên cầu tặc trước sau gì cũng sa lưới mà thôi. Ngoài ra, kích hoạt tông môn truy sát lệnh cho khắp khu vực U Châu, bất kỳ ai có thể cung cấp thông tin chính xác hoặc bắt sống được tên cầu tặc đó giao nộp tới tông môn, sẽ được đặc cách lựa chọn gia nhập vào một trong ngũ đại tông môn trở thành đệ tử trung tâm ngay tức khắc, để xem tên cầu tặc đó có chạy đằng trời.”

“ Đồng ý ~~!!” “ Tán thành ~~~!!” Khoái Hoạt Lâm cũng sẽ tham gia ~~!!”

Tứ đại tông môn đã có quyết định, lại lần nữa mọi ánh mắt đổ dồn về phía Thánh Hỏa Tông, nếu như dám lắc đầu hay hành vi bao che gì đó, tuyệt đối sẽ trở thành kẻ địch của tứ đại tông môn kia.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 183: Anh Cường Và "Tiểu Cường"

mấy chương gần nay căng thẳng quá, viết một chương nhẹ nhàng cho mọi người thư thái đầu óc, hihi.

Lắc đầu thở dài một tiếng, không còn cách nào khác, Lý trưởng lão đành thay mặt Thánh Hỏa Tông ngật đầu đồng ý với phương án của tứ đại tông môn.

“Chư vị đạo hữu hãy yên tâm, ngay sau khi quay trở về tông môn, Thánh Hỏa Tông sẽ lập tức truyền tải thông tin vị trí của tên cầu tặc đó cho tứ đại tông môn khác để truy sát đối phương. Chỉ là, thần thức của tên cầu tặc bị xé lẻ ra, nên chỉ có thể duy trì trong vòng một tháng sử dụng, nếu như trong vòng một tháng không thể tóm cổ được hắn, chúng ta sẽ mò kim đáy biển đấy” Vương trưởng lão từ phía sau bước ra, chấp tay nói ra lời cam kết với các vị đại ca của tứ đại tông môn.

“hừ hừ, ông có quá đề cao tên phế vật đó không? Một tháng?? theo lão phu thì chỉ cần vài ba ngày là có thể tóm cổ tên cầu tặc đó quỳ xuống ngay trước tông môn chúng ta rồi, cần gì tới một tháng chứ.” Trịnh Hổ mang theo vẻ khiêu khích nhổ bãi nước bọt xuống đất, cười lạnh nói.

Vương trưởng lão chỉ cười lạnh trong lòng, không muốn lôi thôi với đối phương làm gì.

vài ba ngày?? với bí thuật bỏ trốn đáng sợ của đối phương, cho người một tháng cũng chưa chắc tóm được nữa là, ở đó mà nỗ lực cho to vào, để xem

chú mày bị vô mặt như thế nào nếu như trong thời gian ngắn không thể bắt sống được con heo mập đó.

“ Ngay bây giờ, ngũ đại tông môn hãy mau chóng quay trở về tông môn của mình để bẩm báo lên phía trên, chờ đợi thông tin từ phía Thánh Hỏa Tông, bắt đầu chiến dịch truy sát tên cầu tặc trời đánh đó.” Hai vị trưởng lão Thiên Kiếm Tông vừa nói xong, quay sang chấp tay thi lễ với mọi người, sau đó dẫn theo đệ tử duy nhất còn sống sót là Đường Tứ, nang theo tâm trạng nặng nề cảm phần trực tiếp rời khỏi hiện trường.

“ hẹn gặp lại ~~~!!!” “ Chỉ mong các người mong chóng làm việc, bọn ta không muốn chờ đợi quá lâu.” “ Tạm Biệt.”

Nhìn thấy tứ đại tông môn đồng loạt rời đi, mục đích đã đạt thành, trong lòng Diệp Thiên Hành phần khích vô cùng.

Đồ khốn ~~!! Hiện giờ cả thiên hạ đều xem mày là kẻ thù, để xem lần này mày sống bằng cách nào, mày phải trả giá bằng mạng sống cho cái chết của em gái của ta ~~~!!!

Chỉ là nghe nói ngũ đại tông môn chỉ định phái đệ tử trung tâm, tương đương với cảnh giới chân tông sư, xem ra họ không nắm rõ thực lực bùng phát của tên Dương Kiệt có thể đạt tới cảnh giới ngụy nguyên thần, nếu như không phải đệ tử chân truyền và trưởng lão ra tay, không chừng bị hấn phản sát cũng nên.

Trong lúc Diệp Thiên Hành định lên tiếng nhắc nhở các vị trưởng lão về thực lực của Dương Kiệt, Tư Mã Phong Vân khẽ kéo hấn và lắc đầu.

Nhắc nhở ngũ đại tông môn?? Tất nhiên là không rồi. Đây là cơ hội tốt để mượn tay Dương Kiệt làm tổn hại thực lực của ngũ đại tông môn, càng nhiều đệ tử trung tâm chết dưới tay Dương Kiệt, ngũ đại tông môn tổn thất

càng lớn càng có lợi cho Huyết Ma Đạo. Ngoài ra, Dương Kiệt giết càng nhiều người, thù oán những hai bên sẽ càng sâu đậm, tới lúc không thể đội trời chung với nhau, từ đó chọc điên mấy lão quái vật trực tiếp ra tay trăm sát tên khốn đó, giúp Huyết Ma Đạo loại trừ mối đại họa tiềm ẩn, Không phải tốt cho chúng ta sao?? Tuyệt đối là một mũi tên bắn trúng hai chim, ngu sao mà đi nhắc nhở lũ ngu xuẩn đó làm gì chứ.

Rõ ràng tiềm năng của Dương Kiệt đã khiến cho Tư Mã Phong Vân có chút run sợ, phải tìm đủ mọi cách mượn con dao sắc nhọn nhất để trừ khử mối họa này mà không cần phải đưa mình vào thế nguy hiểm.

- - - - -

Anh Cường cảm thấy mình đã người đàn ông hạnh phúc nhất trên đời, ít nhất là vào thời điểm này. Vì người là hấn thâm thương trộm nhớ bao nhiêu năm đây, Nghiêm quả phụ cuối cùng cũng bị sự “chân thành, kiên trì” của hấn khuất phục, đồng ý bật đèn xanh cùng hấn “ tìm hiểu triết lý của sự cực lạc trong cuộc sống”.

Nghiêm quả phụ là một thiếu phụ còn khá trẻ tuổi, chồng đã qua đời được năm năm. Đối với một thiếu phụ như vậy, sự cô đơn lẻ loi, thiếu đi vòng tay ấm áp và hơi ấm của đàn ông, tuyệt đối là một điều ghê gớm khó có thể chấp nhận được.

Thực ra với tướng tá đầy chất đàn ông, khuôn mặt điển trai sáng sủa của anh Cường, trong thôn có không ít thiếu nữ thâm thương trộm nhớ, chỉ cần hấn búng tay một cái, chắc chắn sẽ có vô số người sẵn sàng nhảy thẳng vào lòng của hấn. Chỉ là không biết vì sao, trong đầu hấn chỉ có mỗi hình bóng của Nghiêm quả phụ, những phụ nữ khác hoàn toàn không thể lọt nổi vào mắt xanh của hấn.

Khi nhận thấy chàng trai trẻ sống cách nhà mình không xa hằng ngày dùng ánh mắt rực lửa thèm khát lén lén ngấm nhìn mình từ phía xa, khiến cô ta cảm thấy xấu hổ ái ngại, pha lẫn chút khát khao cháy bỏng khó tả.

Sau một thời gian dài phát lờ, lẩn tránh cho tới do dự, thèm khát, cuối cùng cũng ngục ngã trước tấm thân hình cường tráng tràn đầy mùi đàn ông, cộng thêm sức sống mãnh liệt của tuổi trẻ của đôi phương, cả hai không thể vượt qua được sự cám dỗ, tìm tới với nhau như định mệnh đã được định sẵn chẳng??

Củi khô lâu ngày chạm chán với liệt hỏa, tuyệt đối không thể thoát khỏi quy luật của tự nhiên, sẽ khiến ngọn lửa bùng cháy lên.

Thế là cả hai lén lút hẹn nhau ở khu rừng nguyên sinh gần sát ngôi làng cả hai đang sinh sống, ôm choàng vào nhau cùng tìm hiểu "triết lý cuộc sống".

“ U ~~~ U ~~~ U ~~~~~!!!”

Anh Cường vừa không ngừng làm ra động tác nhấp nhô không ngừng vừa liếc nhìn Nghiêm quả phụ hai mắt nhắm chặt, hai hàm răng ngọc ngà cạ sát vào nhau không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ đầy khiêu gợi, khiến cho máu cho trong người hấn càng bùng nổ hơn nữa, động tác càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mạnh, tựa như muốn dốc hết toàn bộ sức lực của bú sữa của mình để giúp “ tiểu Cường” hoàn thành sứ mệnh cuối cùng của mình vậy.

Khi cảm nhận thấy đỉnh đầu “ tiểu Cường” bắt đầu có cảm nhận nhột nhột tê tái, hơi thở của bản thân trở nên gấp rút hơn bao giờ hết, biết rõ đã tới thời khắc quan trọng nhất, anh Cường quyết định làm một cú phi nước đại để “ cứu vãn” việc kèm nén gần hai mươi năm nay của “tiểu Cường”, để giải phóng những thứ đã tồn đọng quá lâu trong người nó ra thôi.

Nghiêm quả phụ nằm ở phía dưới cũng gần như đạt tới đỉnh điểm của cực lạc. Cũng phải thôi, đã không ai cày xới mảnh đất đó hơn năm năm nay rồi, lúc này có cái máy cày đầy sức sống mạnh mẽ như thế này, không đạt cực khoái mới là chuyện lạ á.

Chỉ là khi cách cánh cửa thiên đàng còn khoảng vài bước chân, đột nhiên cảm nhận thấy đối tác đột nhiên ngưng hẳn động tác ‘cày xới’, lập tức tỏ vẻ không hài lòng, bứt dứt khó chịu vô cùng.

Mẹ kiếp ~~~!! Chỉ còn cách có chút xiu nữa thôi, cố gắng thêm chút giúp lão nương lên hẳn chín tầng mây xanh không được sao? Trông cái tướng tá khỏe mạnh như thế mà sao xiu thế, chẳng khác gì lão chồng vô dụng trước kia chút nào.

Nghiêm quả phụ từ từ mở mắt ra định buông ra lời oán trách, đột nhiên phát hiện anh Cường không hề nhìn thẳng vào mình hay nhắm mắt tận hưởng khoảng cách cực lạc, mà đang mang theo vẻ mặt ngơ ngác, hai mắt giương to ra hết cỡ nhìn chằm chằm về phía xa như phát hiện ra thứ đáng sợ gì đó trên đời này vậy.

Nghiêm quả phụ khẽ dúm mày quay đầu nhìn về phía anh Cường đang nhìn không chớp mắt.

“ Á ~~~~~!!!” một tiếng thét đầy hoảng hốt từ trong miệng Nghiêm quả phụ thót ra, thậm chí còn to hơn gấp mười lần trăm lần so với tiếng rên không ngừng phát ra cách đây không bao lâu.

Tiếng thét đó nhanh chóng kéo anh Cường quay trở về thực tại, nhưng còn chưa kịp có phản ứng gì, Nghiêm quả phụ nằm ở phía dưới tung người bật dậy, trực tiếp dùng tay đẩy anh Cường rời khỏi cơ thể của mình, hồi hã

vơ lấy quần áo nằm rải rác ở gần đó, vừa mặc vừa bỏ chạy không chút do dự.

Nghiêm quả phụ không thể không hoảng sợ bỏ chạy, nếu như đề chuyện này lan truyền ra ngoài, tuyệt đối bị dân làng đìm chết cho mà xem.

Nếu như là bình thường, cú đẩy như thế tuyệt đối không ảnh hưởng gì tới anh Cường cả. Nhưng nên nhớ rằng, lúc này “tiểu Cường” đang nằm trong cơ thể của Nghiêm quả phụ, và cô ta cũng không thềm quan tâm “tiểu Cường” đã được rút ra an toàn hay chưa, trở người bật dậy một cách bất ngờ và đẩy đôi phương, và kết quả là

Crack ~~~~~!!

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!!

Tiếng gãy đôi của vật thể kèm theo tiếng gào thét như con heo bị chọc tiết của anh Cường vang lên, khiến chim đậu trên cành hoảng hốt tung cánh bỏ chạy.

Chỉ thấy anh Cường sắc mặt tím tái hai tay bụm lấy “tiểu Cường” không ngừng lăn lộn trên mặt đất.

“Tiểu Cường” đáng thương lần đầu tiên được hưởng mùi đời, nhưng e rằng cũng có thể là lần cuối cùng của nó.

“cái này, xin lỗi vì đã làm phiền, tôi sẽ rời khỏi ngay lập tức, hai vị cứ tiếp tục.” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt ái ngại vội vã quay đầu bỏ chạy khỏi hiện trường, đồng thời trong lòng thầm cầu nguyện cho chàng trai đáng thương đó, chỉ mong là thế giới này có bác sĩ phẫu thuật, nếu không thì.....

“xui xẻo, đúng là xui tận mạng mà ~~!! Hôm nay là cái ngày gì thế này, vừa mới rời khỏi bí cảnh đã bị ngũ đại tông môn đòi chém đòi giết, bỏ trốn lại gặp phải cái cảnh tượng dơ bẩn như thế này, không được, phải kiếm lá bưởi rửa mắt mới được.” Dương Kiệt vừa bỏ chạy vừa miệng lầm nhảm không ngừng dùng tay dụi mắt. Hoàn toàn phát lờ việc vừa mới xuất hiện đôi mắt đã dán chặt vào “cảnh tượng hoàng tráng” mà mắt không chớp lấy một cái lúc này.

Thì ra là Dương Kiệt sau khi sử dụng Dịch Chuyển Tức Thời để bỏ trốn, đáp cánh vị trí ngẫu nhiên trong phạm vi mười ngàn dặm, không ngờ đáp ngay sát rìa của một khu rừng nguyên sinh rạp bên cạnh một ngôi làng nhỏ, vừa mới ló đầu ra định tiếp tục bỏ chạy, ai ngờ gặp phải cái cảnh tượng “bẩn thỉu” như thế này, quả thật là bó tay.

Ngay sau khi rời khỏi khu rừng nguyên sinh, Dương Kiệt có chút không biết phải làm sao.

Không ngờ bị lũ Huyết Ma Đạo chơi ngược trở lại, trở thành kẻ thù của ngũ đại tông môn, lúc này đừng nói là đi truy tìm hành tung của Huyết Ma Đạo, có vượt qua được sự truy sát của ngũ đại tông môn cũng đã là cả một vấn đề rồi.

Ảnh hưởng của ngũ đại tông môn phân bố khắp nơi trên khu vực U Châu rồi, chỉ cần ho nhẹ một tiếng, mặt đất cũng phải run chuyển. Hiện giờ mình không chỉ giết sạch những tên đệ tử quan trọng của họ, thậm chí còn bị gán cho cái thân phận Huyết Ma Đạo, họ không điên cuồng truy sát mình mới là lạ á.

Có thể nói lúc này cả khu vực U Châu này không còn chốn dung thân cho mình, chẳng lẽ phải bỏ chạy tới các khu vực khác sao??

“ Dung nhi, đúng rồi, vẫn còn Dung nhi, chắc chắc Dung nhi sẽ có cách giúp mình vượt qua đại họa này.” Trong lúc đầu óc như muốn nổ tung vì suy nghĩ tìm cách bỏ trốn, trong đầu đột nhiên lóe qua hình bóng của Hoàng Dung, vội vã thông qua hệ thống liên lạc với cô ta.

“ Kiệt ca ca, là Kiệt ca ca đúng không??” Cả hai nhanh chóng liên lạc được với nhau, giọng nói đầy quen thuộc của Hoàng Dung vang lên bên tai, khiến Dương Kiệt có chút muốn bật khóc tại chỗ.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 184: Thạch Bảo Ngọc

Rầm ~~~ rầm ~~~~~!!!

“ Thiên Kiếm Thập Tam Thức, Ngự Kiếm Thức, trảm ~~~~~!!” “
Phàm Thiên Hỏa Ngục, chết này ~~~~~!!!” “ Bắc Minh Thôn Thiên
Ấn, mở ~~~~~!!!”

“ AAAAAAA, Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, giúp ta phá phá phá
~~~~~!!!”

Ngay trong khu vực đầm lầy phía nam U Châu, bốn bóng người đang va
đập vào nhau giao chiến vô cùng khốc liệt, à, nói chính xác hơn là ba bóng
người với trang phục khác nhau đang hợp sức đánh hội đồng một người có
thân hình thô tròn như quả bóng khổng lồ mới đứng. bùn đất tung bắn ngút
trời, thậm chí mặt đất xuất hiện vô số vết nứt đáng sợ.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~~!!

Chỉ thấy Dương Kiệt tựa như chiếc điều bị đứt dây, cơ thể không ngừng
bị đẩy bay ra xa không thể kiểm soát được, chỉ trong chốc lát đã rơi ngã
xuống đất, nằm gọn trong cái hố sâu do bản thân tạo ra.

Ba đối thủ đều là chân tông sư tăng thứ 5, kích hoạt võ hồn cấp 5, thực
lực tương đương chân tông sư tăng thứ 10.

Với thực lực một chân tông sư tăng thứ 4 cộng với bí pháp Giới Vương
Quyền X4 như Dương Kiệt lúc này, không bị đánh tan xác đã là khá lắm

rồi, nhưng bị đánh cho trọng thương hấp hối là điều không thể tránh khỏi rồi.

“ Chết chưa nhỉ??” “ Chắc chết mất tiêu rồi còn gì nữa, ba chân tông sư tầng thứ 5 như chúng ta cùng ra tay, ngay cả kẻ mạnh nguy nguyên thân cũng phải biến sắc, huống chi chỉ là một tên chân tông sư tầng thứ 4 quèn như hắn chứ, hừ hừ.” “ Chúng ta có quá nặng tay không, phía trên hạ lệnh xuống nói là phải bắt sống tên cậu tặc đó, nếu như hắn chết rồi thì...”

Trong lúc cả ba đang dương dương tự đắc, đột nhiên một trong ba tên nói ra điều lo ngại của mình, khiến hai người còn lại đều biến sắc.

“ Khởi đoán già đoán non, cứ tới đó xem xem tình hình của hắn thì biết ngay chứ gì.” “ Đồng ý.” “ chính xác.”

Cả ba nhanh chóng tung người nhảy vào cái hố sâu mà Dương Kiệt đang nằm trong đó để xem tìm hình của kẻ địch như thế nào.

“ Ủa, sao bỗng nhiên trời đất tối sầm lại thế này?? Mưa Bão à???” “ Không, đó là, đó là ....” “ Đồ ngốc, chạy mau ~~~~~!!!!”

Ba tên đệ tử của tam đại môn pháp vừa mới hạ cánh xuống cái hố sâu thậm chí chưa kịp tìm kiếm “ thi thể” của Dương Kiệt, đột nhiên cảm thấy trời đất tối sầm xuống, cả ba hoảng hốt ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện một tòa tháp bằng vàng khổng lồ đang từ trên trời giáng xuống với tốc độ nhanh như thiên thạch lao xuống mặt đất, kinh hãi gào thét tung người định nhảy ra khỏi cái hố để né tránh.

“ Giúp ta phá, phá, phá ~~~~~!!” “ Xéo ~~~~~!!!” “ không thể nào, AAAAAAA ~~~~~!!!”

Tòa tháp khổng lồ giáng xuống quá nhanh, muốn né tránh chỉ là mơ ước xa xỉ, chỉ còn cách tung hết toàn bộ sức lực bú sữa của mình tung đòn ẩn

thăng về phía tòa tháp, hông đánh bay nó sang một bên, chỉ là .....

Rầm ~~~~~!!!! Crack ~~~ crack ~~~~~
.....!!!

Tiếng xương cốt gãy vụn và va đập giữa mặt đất và tòa tháp vang dội cả khu vực, khói bụi đất đá tung bắn lên không tung từa như vừa xảy ra một vụ nổ hạch nhân đáng sợ. Ba tên đệ tử tam đại môn phái trực tiếp bị khảm sâu trong lòng đất, không chết cũng thành tàn phế cho mà xem.

Càn Khôn Tháp sau khi thăng cấp có thể hấp thụ hoàn toàn đòn đánh của chân tông sư tầng thứ 10, chỉ cần không phải là kẻ mạnh nguyên thần trở nên, tuyệt đối không thể làm gì được nó cả. kết quả là những đòn tấn công của chúng chỉ khẽ chạm nhẹ vào đáy tháp đã bị vỡ tung ra hết, chỉ còn cách ngơ người với vẻ mặt kinh hãi khó tin nhìn tòa tháp nặng trên cả chục ngàn kg đè thẳng xuống đầu mình.

Hộc hộc ~~~~~!!

Ngay sau khi hoàn thành sứ mệnh của mình, Càn Khôn Tháp lập tức quay trở về trong cơ thể của Dương Kiệt. Lúc này anh ta đang đứng ngoài miệng hố không xa, sắc mặt tái nhợt, miệng và tà áo nhuộm đầy máu tươi, hít thở một cách dồn dập khó khăn.

“ Không, không, người, người không, không thể giết, giết bọn, bọn ta, bọn ta, ta là .....” “ không ~~~~~!!!”

Rầm ~~~~ rầm ~~~~~ rầm ~~~~~!!! Bạch ~~~ bạch ~~~ bạch
~~~~~!!

Chết tới nơi mà còn định dùng tông môn của mình hăm dọa để đối phương không dám xuống tay, đừng nói các người chỉ là đệ tử quèn trong

tông môn, cho dù là con cưng của tông chủ ngũ đại tông môn, dám ra tay giết mình, mình cũng sẽ giết không cần suy nghĩ.

Dương Kiệt không thèm nghe chúng nói gì nữa, trực tiếp mỗi người tặng cho một chùy vào đầu, máu thịt tương não phun bắn tứ phía, chết một cách thảm thiết.

Hít hà hít hà hít hà ~~~~~!!

Dựa người vào vách đá trong hố sâu hít thở một cách dồn dập sau khi xong câu thông báo có được điểm kinh nghiệm sau khi giết chết ba tên kia.

Sau gần một khắc giờ trôi qua, sau khi cắn xong vài viên đan dược điều trị, vết thương trên người mới được kềm chế lại, có thể di chuyển nhẹ nhàng được nữa rồi.

Tính từ thời điểm Dương Kiệt rời khỏi bí cảnh thí luyện, thời gian đã trôi đi gần một tháng trời, trong khoảng thời gian này có thể nói là cả khu vực U Châu dậy sóng khi tông môn truy sát lệnh được tung ra.

Đã bao nhiêu năm rồi nhỉ? Tông môn truy sát lệnh mới có dịp tái xuất giang hồ. Quan trọng nhất là, không chỉ một tông môn mà là cả ngũ đại tông môn cùng kích hoạt.

Cái tên Dương Kiệt lập tức biến thành đề tài sôi nổi được bàn tán nhiều nhất trên khắp khu vực U Châu. Đừng nói là người tu luyện, ngay cả dân thường ít nhiều cũng được nghe tới tên tuổi của anh ta.

Cái gì?? Người không biết Dương Kiệt là ai ư??? Chắc người mới từ trong rừng bước ra đúng không??

sau đó là những ánh mắt đầy khinh bỉ như nhìn thẳng khò phóng về người vừa hỏi Dương Kiệt là ai.

có thể nói hiện giờ không chỉ ngũ đại tông môn đang truy tìm anh ta, ngay cả các tán tu, quân đoàn đánh thuê hay thậm chí là cả các gia tộc lớn nhỏ khác nhau đều tung người ra khắp nơi để truy tìm tung tích của Dương Kiệt.

Chỉ cần bắt sống được đôi phương, tuyệt đối có thể một bước lên mây, tương lai sáng lạng đầy chứ!

Không phải sao? Có thể tự do lựa chọn gia nhập ngũ đại tông môn, trực tiếp trở thành đệ tử nội môn ngay tức khắc.

Cho dù là những gia tộc hay thậm chí là vương triều hùng mạnh cũng phải động lòng đấy chứ.

khoản thời gian gian khổ nhất đối với anh ta, nếu không muốn nói là cửu tử nhất sinh, mỗi ngày ít nhất phải nổ ra gần chục trận giao chiến khốc liệt dưới sự truy sát của không chỉ các đệ tử ngũ đại tông môn, còn cả các tên tán tu, quân đoàn đánh thuê và người của các gia tộc và vương triều hùng mạnh nữa chứ.

Lúc đầu còn đỡ chút, vì phía ngũ đại tông môn không nắm rõ thực lực của anh ta, chỉ phái những tên chân tông sư tầng thứ 2, tầng thứ 3 tới truy sát, với những tên lẻ tẻ như thế này, Dương Kiệt lợi dụng khả năng biến hình vô cùng dễ dàng kết liễu chúng, chuyển hóa thành điểm kinh nghiệm để thăng cấp cho bản thân, tài sản sau khi tử nạn nhảy hết vào trong túi anh ta.

Ngay sau khi giải quyết xong người của ngũ đại tông môn, anh ta sẽ giả vờ kiệt sức hoặc trọng thương để dụ mấy mấy tên khác đã theo chân người của ngũ đại tông môn tới truy sát nhưng vẫn lén lén núp ở một bên theo dõi hòng đục nước béo cò.

Đối với những tên ngu xuẩn dám ló đầu ra ra tay với Dương Kiệt, số phận của chúng cũng chỉ là theo chân của người của ngũ đại tông môn vĩnh viễn nằm xuống trở thành điểm kinh nghiệm và cung cấp tài sản cho Dương Kiệt mà thôi.

Nhìn thấy túi mình càng lúc càng phình to, thăng cấp như đang ngồi tên lửa như thế này, khiến Dương Kiệt cười tới nỗi không ngậm miệng lại được, chỉ mong ngày càng nhiều tên ngu xuẩn chạy tới nộp mạng.

nhìn thấy cảnh tượng chết thảm của mấy tên ngu xuẩn kia, đám người còn lại ai nấy đều biến sắc, thậm chí không ít người phải nôn thốc nôn tháo nữa là. Dần dần lũ người đó không còn quá mạn mà theo chân người của ngũ đại tông môn đi truy sát Dương Kiệt nữa.

Giải thưởng tuy hấp dẫn, nhưng có mạng để hưởng mới là quan trọng. Và quan trọng nhất là, cho dù bắt sống được Dương Kiệt giao nộp, chắc gì phần thưởng sẽ ập xuống đầu mình chứ? Nói cho cùng người được thừa hưởng thành quả chỉ có thể là con cháu của tộc trưởng, quân đoàn trưởng hay hoàng tử công chúa mà thôi.

Còn mình ư? Cùng lắm ban thưởng một ít tài nguyên tu luyện sau đó đuổi khéo sang một bên mà thôi. Mang theo nguy cơ có thể bỏ mạng bất kỳ lúc nào để người khác hưởng thành quả, đâu ai ngu tới thế đâu chứ.

Nếu dễ ăn còn được, còn đẳng này..... thôi bỏ đi.

Tất nhiên, những tình cảnh tốt đẹp đó không duy trì được bao lâu, khi phía ngũ đại tông môn đã kịp thời phản ứng, trực tiếp phái những tên đệ tử trung tâm cao cấp, thực lực thậm chí đạt tới cấp 9, cấp 10, cộng thêm võ hồn tuyệt đối không thua kém gì so với Dương Kiệt sau khi biến hình, thậm chí còn đáng sợ hơn nữa.

Tất nhiên, như thế vẫn chưa đủ, khi hung tin tử nạn ngày càng dày đặc truyền về phía ngũ đại tông môn, người của Huyết Ma Đạo tất nhiên là cười không ngậm miệng được rồi, nhưng đã khiến cho các vị đại ca trong tông môn phần nộ vô cùng, trực tiếp ra lệnh cho đệ tử chân truyền ra tay bắt sống hoặc trực tiếp trăm sát Dương Kiệt.

Đệ tử chân truyền, tệ nhất cũng đạt tới cảnh giới chân nguyên thần tầng thứ 2, tầng thứ 3, hoàn toàn không thua kém gì các vị trưởng lão nội môn trong tông môn cả. Và kết quả vô cùng hiển nhiên, Dương Kiệt đã bị hành tới nổi kêu cha khóc mẹ, không ngừng bỏ trốn.

Nếu như không phải sở hữu Dịch Chuyển Tức Thời, e rằng anh ta có mười cái mạng cũng không đủ để sống.

Cũng không biết vì sao, cho dù Dương Kiệt sử dụng Dịch Dung Thuật để hóa trang thành người khác, nhưng chỉ cần giáp mặt với đệ tử của ngũ đại tông môn, lập tức bị nhận ra, chỉ còn cách cắn răng giao chiến hoặc trực tiếp quay đầu bỏ chạy.

Dịch Chuyển Tức Thời sử dụng xong, chỉ còn cách tể Càn Khôn Tháp ra tạo ra một không gian ảo để bỏ trốn vào trong. Do người của ngũ đại tông môn không biết rõ đặc tính của Dịch Chuyển Tức Thời sử dụng được bao nhiêu lần, lại không biết Càn Khôn Tháp có thể giúp anh ta bỏ trốn, nên khi hình bóng của Dương Kiệt vừa biến mất, họ chỉ nán lại một thời gian ngắn rồi bỏ đi tiếp tục truy tìm hành tung của anh ta, Dương Kiệt mới có thể an toàn qua khỏi đại họa này.

Đáng sợ nhất là trận giao chiến ba ngày trước, một đệ tử chân truyền của Lãnh Binh Cung không biết từ đâu xuất hiện, trực tiếp ra tay trấn áp, thậm chí còn không cho anh ta thời gian để kích hoạt Dịch Chuyển Tức Thời, đành phải rút đai lưng biến hình ra định biến hình để chống cự. Chỉ là không biết vô tình hay cố ý, đòn tấn công của vị đệ tử chân truyền kia trực

tiếp đánh thẳng vào đai lưng biến hình trên tay anh ta, hứng trọn đòn đánh đầy uy lực như thế, đai lưng biến hình bị đánh gãy làm đôi, khiến Dương Kiệt từ giờ trở đi không thể biến hình thành siêu nhân bịt mặt nữa, thực lực giảm xuống đáng kể,.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, đã té Càn Khôn Tháp ra đè thẳng vào người đối phương, tuy chỉ khiến đối phương khẽ chững lại vài giây, nhưng cũng quá đủ để Dương Kiệt sử dụng Dịch Chuyển Tức Thời bỏ trốn rồi. Trước khi biến mất, ánh mắt đầy sát khí của Dương Kiệt nhìn chằm chằm vào tên đệ tử đã đánh vỡ đai lưng biến hình của mình, tựa như muốn khắc sâu khuôn mặt của đối phương vào trong não, để sau này nhất định sẽ quay lại báo thù.

Mẹ kiếp ~~~!! Tài sản lớn nhất và quan trọng nhất của mình bị đánh vỡ, không nổi điên mới là lạ á. Phải biết rằng để có được nó, thậm chí hiện giờ còn đang mắc nợ con quỷ hút máu kia còn chưa trả hết, sử dụng chưa được bao lâu đã bị đánh vỡ, Dương Kiệt hận không thể phang thây xẻ thịt đối phương ra ngay tức khắc, chỉ là thực lực không cho phép nên đành ngậm ngùi bỏ trốn mà thôi.

Hãy đợi đấy, chuyện này chưa xong đâu đồ khốn ~~~~~!!

Chính vì đai lưng biến hình bị đánh vỡ, nên mới có tình cảnh Dương Kiệt bị ba tên chân tông sư tầng thứ 5 đánh cho trọng thương như lúc này. Không chỉ không thể biến hình, ngay cả chức năng hồi phục vết thương cấp tốc thông qua nhân thú quả cũng không còn nữa, nên chỉ còn cách không ngừng cắn thuốc chờ hồi phục một cách chậm rãi mà thôi.

âm ~~~~~!!!

“ Dịch Chuyển Tức Thời, biến ~~~~~!!!” Dương Kiệt vừa định đứng dậy đi tới “ bới xác” để thu hoạch tài sản để lại của ba tên đệ tử vừa tử

nạn, đột nhiên biến sắc khi cảm nhận thấy một áp lực đáng sợ đè thẳng vào đầu, không chút do dự kích hoạt kỹ năng bỏ trốn của mình, nhanh chóng biến mất hiện trường.

Rầm ~~~~~!!!

Ngay sau khi Dương Kiệt vừa biến mất, một bàn tay dạng khí khổng lồ từ trên không trung chụp xuống, cái hố sâu lúc nãy tựa như bị nới rộng ra gấp bội, bụi đá tung bắn lên không trung như pháo hoa đang nổ, nếu như dám chần chừ nán lại, tuyệt đối bị bàn tay khí đá đè tới nổi xương cốt gãy vụn, biến thành tàn phế cho mà xem.

“ lại sử dụng chiêu này, con chuột nhắt này quả thật là khó tóm.” Chỉ thấy một bóng người mảnh khảnh mình mặc bộ trang phục của Lãnh Binh Cung từ trên không trung từ từ đáp xuống ngay bên cạnh miệng hố, khẽ dúi mày lẩm bẩm nói.

Người này không ai khác chính là đệ tử chân truyền đã được phái tới truy bắt Dương Kiệt, và cũng là thủ phạm đã đánh vỡ đai lưng biến hình của anh ta, kẻ mạnh chân nguyên thần tầng thứ 3, Thạch Bảo Ngọc.

Từ trong nhẫn Càn Khôn lấy ra một vật thể hình tròn giống hệt như một chiếc gương, chân nguyên truyền thẳng vào trong đó, Thạch Bảo Ngọc khẽ dúi mày lẩm bẩm nói nhỏ: “ 8000 dặm về phía nam??? Khả năng hiển thị của báu vật càng lúc càng mờ nhạt, xem ra không còn sử dụng được bao lâu nữa sẽ mất đi tác dụng. phải tranh thủ trong thời gian ít ỏi còn lại tóm được con chuột nhắt đó càng sớm càng tốt, nếu không thì biết ăn nói như thế nào với tông môn đây.”

Trong khi đệ tử chân truyền của tứ đại tông môn khác đã lần lượt bỏ cuộc, vì không ai muốn tốn quá nhiều thời gian chơi trò mèo bắt chuột với Dương Kiệt cả, tông môn ra lệnh xuống thì nghe theo chạy ra khỏi nơi tu

luyện đi truy sát Dương Kiệt, tưởng rằng dễ ăn và không tốn quá nhiều thời gian nên mới ra tay, nhưng không ngờ kỹ năng bỏ trốn của Dương Kiệt đáng sợ như thế này, vài ba lần bắt hụt khiến họ hụt hẫng bỏ cuộc, quay trở về tông môn tiếp tục tu luyện thay vì làm công việc vô bổ như thế này. Chỉ còn lại duy nhất mỗi mình Thạch Bảo Ngọc vẫn chưa chịu buông tha, tiếp tục lần theo dấu vết của Dương Kiệt để truy sát anh ta bằng mọi giá.

" Mẹ kiếp, nếu không phải nhận xong quà hồi lộ của Trịnh Hổ phải tóm cổ đối phương bằng được, lúc này e rằng đã nằm trên giường của một hoa khôi trong thành lớn sung sướng rồi, có cần cực khổ như thế này chứ? Tất cả chỉ tại con heo mập đó, mà không thể ngoan ngoãn để bọn thiếu gia tóm cổ sao?"

Miệng không ngừng buông ra lời oán trách, sau đó bỏ lại thiết bị định vị vào trong nhẫn Càn Khôn, Thạch Bảo Ngọc tung người lên không trung, dùng một tốc độ nhanh như tên bắn lao thẳng về phía nam, nơi đã định vị được Dương Kiệt đang có mặt ở đó.

thì ra tên khốn này nhận được sự đúc lót của Trịnh Hổ, hèn chi lại truy sát Dương Kiệt một cách nhiệt tình như thế này.

Có thể nói người căm hận Dương Kiệt nhất thời điểm này không phải Tư Mã Phong Vân, cũng không phải là Diệp Thiên Hành, mà chính là Trịnh Hổ.

Chính vì cái chết của Hạ Hầu Quân, Trịnh Hổ khi quay về tông môn lập tức bị tông chủ đề đầu xuống quát thẳng vào mặt, nếu như không phải gia tộc hắn có chút thế lực trong tông môn, e rằng cái chức trưởng lão cũng không giữ nổi nữa rồi. Quan trọng nhất là, hắn bo bo rằng chỉ cần vài ba ngày đã có thể tóm cổ Dương Kiệt một cách dễ dàng trước mặt tứ đại tông môn khác, thế mà ba ngày, năm ngày, thậm chí nửa tháng trôi qua, Dương Kiệt đâu không thấy, hung tin truyền về càng lúc càng dày đặc, khiến hắn

biến thành trò cười chế giễu trong ngũ đại tông môn vì sự thiên cận của mình.

Tân thù cừu hận, khiến hấn không tiếc tài sản, dốc hết ra hối lộ Thạch Bảo Ngọc, phải bắt Dương Kiệt về bằng mọi giá như lúc này.

“Đồ khốn, ngươi khiến ta tốn càng nhiều thời gian truy bắt, đợi tới khi bắt được ngươi, số phận của người sẽ càng bi thảm khó coi cho mà xem, hừ hừ ~~~~~!!!”

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 185: Thăng Cấp

Khục khục ~~~~~!!

Tại vùng sa mạc khô cằn nằm sát rìa biên giới phía nam của khu vực U Châu, một bóng người thô tròn như quả bóng khổng lồ từ dưới lớp cát vàng óng trời dậy, miệng không ngừng khạc nhổ bãi cát vô tình lọt vào trong miệng lúc nào không hay.

“ Hê, nơi này là nơi nào thế này?? Chẳng lẽ dịch chuyển xuyên không tới Sa mạc Sahara của thế giới mình luôn rồi chẳng???” Quay đầu liếc nhìn tứ phía, hoàn toàn không thể nhìn thấy đường chân trời, chỉ toàn cát với cát, thỉnh thoảng một cơn gió lốc thổi qua, bụi cát hất thẳng vào mặt khó chịu vô cùng.

“ tên khốn trời đánh kia, hãy đợi đây, có ngày bố mày sẽ bắt mày quỳ xuống hát bài “ chinh phục” cho mà xem.” Nghĩ tới cảnh bị rượt đuổi truy sát gắt gao của tên đệ tử chân truyền Lãnh Binh Cung, Dương Kiệt không kèm được phần nộ vô cùng, nghiêng răng nghiêng lợi nguyên rửa đối phương không ngớt.

“ Cũng không biết là Dung nhi đã tới đâu rồi, gần cả tháng mà vẫn chưa thể giáp mặt được với cô ấy.” Tên khốn hoàn toàn không nghĩ rằng mỗi lần dịch chuyển ngẫu nhiên như thế, cho dù Hoàng Dung có thể định vị vị trí của anh ta một cách dễ dàng, nhưng muốn có mặt kịp thời là điều hoàn toàn không tưởng, vì cô ta chỉ có thể di chuyển bằng đôi chân chứ đâu thể dịch chuyển như Dương Kiệt được.

Đùng đoàng ~~~ ðùng đoàng ~~~~~!!!

“ Kí Dzi Dzây?? Động Đất hả???” trong lúc định nhanh chân tiếp tục tẩu thoát, đột nhiên cảm thấy đất cát rung chuyển dữ dội, tựa như đang xảy ra trận động đất cấp độ 10 vậy.

Rầm ~~~~~!!!

Ngay vị trí Dương Kiệt đang đứng lúc nãy đột nhiên xuất hiện một cái hố khổng lồ, cát bụi tung bắn lên trời, cũng may là Dương Kiệt nhanh trí nhanh chóng tung người nhảy sang một bên, chỉ cần chậm trễ thêm bước không chừng bị chôn vùi dưới hố sâu mất tiêu rồi.

Rít ~~~~~!!

“ Đó, đó là ~~~~~!!!” cái cảm Dương Kiệt gần như rớt thẳng xuống đất khi phát hiện một con quái vật khổng lồ có hình dạng giống hệt như một con giun đất được phóng to gấp trăm lần ngàn lần từ dưới cái hố đó chui thẳng ra, cái đầu tròn trên đỉnh há to ra, xuất hiện vô số răng hàm sắc nhọn trông kinh tởm vô cùng.

Mẹ Kiếp ~~~!! Nếu như lúc nãy không kịp né tránh, không phải bị chôn vùi mà là nằm gọn trong cái miệng đầy răng hàm gớm ghiếc của nó rồi.

Ma Thú cấp 4 cao cấp ~~~~~!!!

Dương Kiệt có chút khóc không thành tiếng, đúng là lúc xui xẻo cho dù uống nước cũng bị nghẹt cổ mà chết. Vừa mới thoát khỏi truy sát không được bao lâu, giờ lại thêm một con ma thú cấp 4 cao cấp tới tiếp đãi mình. Thiên Đạo, không cần phải đón tiếp nông hậu như thế chứ ~~~!!

Rít ~~~~~!!!

“con giun đất” réo lên một tiếng đầy căm phẫn, dường như nó đang bắt mẫn vì con mồi đã gần như lọt vào trong miệng mà phỗng đi mất, cơ thể dài gần mười mét trườn thẳng về phía trước, miệng há to ra như muốn nhanh chóng nuốt chửng con mồi vào trong bụng vậy.

Lâu lâu mới gặp được con mồi “béo bở” như thế này, nó có thể nói là phấn khích vô cùng, thế không nuốt được đối phương không quay đầu trở về.

Nếu như còn đai lưng biến hình trong người, chỉ cần một cú đã có thể bỏ đầu của nó tan nát thành tương, chỉ là lúc này..... chỉ biết lắc đầu thờ dài mà thôi.

“Giới Vương Quyền X4, Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bỏ bỏ bỏ ~~~~~!!!” tuyệt đối không thể khoang tay chịu bị nuốt, Dương Kiệt tung người lên không trung, tuyệt học thi triển ra, vô số chùy khí đáng sợ bỏ thẳng về phía “con giun đất” ghê tởm kia.

Rít ~~~~~!!! Vù vù vù ~~~~~!!!

Dường như cảm nhận thấy những quả chùy khí có thể khiến mình bị đau, nó không muốn dùng cái cơ thể của mình để thử thử coi như thế nào, cái miệng to như ống cống há to, một lực hút đáng sợ hút hết những quả chùy khí vào trong bụng.

“Có, có thể sao???” ngay cả cơ thể của Dương Kiệt cũng suýt chút kèm chế không nổi bay thẳng vào miệng đó, cái miệng của “con giun đất” tuyệt đối đáng sợ hơn chiêu “Bắc Minh Thôn Thiên Ấn” của Hạ Hầu Quân nữa là.

“Bắc Minh Thôn Thiên Ấn” còn có giới hạn không thể hút quá nhiều, còn với cái cơ thể của nó, dường như có thể hút sạch mọi thứ trên đời này

vào trong thì phải.

Ngay sau khi hút sạch những quả chùy khí, dường như vẫn còn cảm thấy thèm thòm chưa đủ, nửa thân trên tựa như biến thành một cánh quạt khổng lồ, trực tiếp quét thẳng về phía con mồi của mình.

Đánh cho con mồi mất sức phản kháng, sau đó từ từ thưởng thức buổi tiệc thịnh soạn ngon miệng mới phải đạo chứ nhỉ?

“ Phì Lũ Mỡ Bụng Hộ Thể, ta mở ~~~~~!!!” Pằng
~~~~~!!!! AAAAAAAAAAAAAA!!!!

Cái mỡ bụng tựa như tấm pha lê mong manh dễ vỡ, chỉ bị cái cơ thể của “ con giun đất” chạm nhẹ một cái lập tức vỡ tan nát ra, cơ thể hứng trọn cú quét đầy kinh hoàng vào người, nội tạng như muốn đảo lộn, máu tươi như không cần tiền từ trong miệng phun bắn ra và té ngã xuống đất.

Nội thương trước đó còn chưa hoàn toàn bình phục, giờ lại dính thêm cú quét đầy uy lực như thế này, Dương Kiệt gần như chỉ còn nửa cái mạng mà thôi.

Nhìn thấy con mồi đã gục ngã, nó rít lên một tiếng đầy phấn khích, cái miệng há to ra hết cỡ, tựa như mũi đinh ghim thẳng vào vị trí con mồi đang vùng vẫy trong tuyệt vọng.

“ Càn Khôn Nhất Thiêm ~~~~!!” Rầm ~~~~~!!!

Trong tình thế cấp bách nhất Dương Kiệt đã kịp thi triển tuyệt học né tránh, nửa phần đầu của “con giun đất” gần như cắm thẳng xuống lớp cát dày, bản thân anh ta xuất hiện ngay phía trên cơ thể của kẻ thù gớm ghiếc, Huyền Thiết Chùy vẩy múa một vòng, dùng hết sức lực bú sữa của mình bổ thẳng vào phần lưng của nó, hy vọng có thể một chùy vỡ gãy cơ thể của nó ra làm đôi.

Boong ~~~~~!!

Huyền Thiết Chùy chạm vào bề mặt lớp da của “con giun đất”, lập tức vang lên tiếng va đập của kim loại, tay cầm chùy của Dương Kiệt run rẩy liên hồi, suýt chút nữa không vững phải buông hẳn ra.

“Cơ thể trông mềm mại mà sao cứng như thép thế này???” Dương Kiệt không kèm được phải biến sắc, còn chưa kịp phản ứng, phần đuôi của nó duỗi thẳng lên trời tiếp tục tạo thành hình cánh quạt quét thẳng vào người anh ta.

Pằng ~~~~~!!! AAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!

Dương Kiệt thêm lần nữa bị quét bay ra xa, lần này tình hình trở nên vô tội tẻ, hầu như không thể nhúc nhích được nữa.

Rít ~~~~~!!!

Cái đầu của nó thêm lần nữa trôi hẳn lên cao, lớp da nâu đen đột nhiên đỏ phồng lên như đang bị hấp xả vậy, không biết là do quá phấn khích hay phần nộ do vừa mới ăn quả chùy của Dương Kiệt vào người nữa.

Lần này tốc độ ghim thẳng xuống của nó nhanh hơn gấp bội phần, quyết định không cho con mồi kịp phản ứng.

“Chẳng lẽ lại phải bỏ chạy được sao??” Sắc mặt của Dương Kiệt khó coi vô cùng, vừa mới bỏ chạy chưa được bao lâu, giờ lại phải sử dụng Dịch Chuyển Tức Thời thêm lần nữa, lại không biết hạ cánh xuống nơi nào nữa đây.

“hay là ~~~~~!!!” trong lúc chuẩn bị bỏ trốn, trong đầu Dương Kiệt đột nhiên lóe qua một hình ảnh mà anh ta từng xem qua trong bộ phim ở thế giới của mình.

Hình ảnh bộ phim mà Dương Kiệt vừa nhớ tới chính là một trong những bộ phim cương thi kinh điển của Hồng Kong có tên là Cương Thi Thúc Thúc. Cương Thi trong phim sau khi bị sét đánh trúng đã thành tinh, đao thương bất nhập, cho dù tìm đủ mọi cách vẫn không thể làm gì được cái cơ thể cứng còn hơn cả thép của nó. Gần kết thúc phim, nhân vật chính mới nghĩ ra cách tấn công phía trong của nó thay vì bên ngoài, dùng thuốc độc chuốt hết vào miệng của cương thi khiến nó nổ tung, kết thúc trận giao chiến ác liệt.

Cơ thể của “con giun đất” có vết tương đồng với con cương thi trong phim. Bên ngoài của mày cứng lắm phải không? Vậy tao sẽ tấn công phần nội tạng bên trong của mày.

Tuy trong tay Dương Kiệt lúc này không có thuốc độc như trong phim, nhưng có thứ còn đáng sợ hơn chất độc rất nhiều rất nhiều.

“Càn Khôn Tháp, hiện ~~~~~!!!” Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Dương Kiệt lập tức tế Càn Khôn Tháp trong cơ thể ra, điều khiển nó trực tiếp phóng thẳng vào cái miệng đang há to ra hết cỡ của “con giun đất”.

Rít ~~~~~!!!

“Con giun đất” rít lên một tiếng vì kinh ngạc vì vừa cảm nhận thấy có một thứ gì đó vừa trui vào cơ thể của mình, nhưng không cảm nhận thấy điều gì bất thường, vẫn cứ thế tiếp tục lao thẳng về phía con mồi.

“Phóng to, phóng to ra cho ta ~~~~~!!!” Dương Kiệt gần như gào thét lên, ra lệnh cho Càn Khôn Tháp phóng to ra hết cỡ trong cơ thể của “con giun đất”.

Nếu như là chiều thẳng đứng, cho dù phóng to ra hết cỡ cũng không thể dài bằng cơ thể của “con giun đất”, nhưng Càn Khôn Tháp hoàn toàn thể

nằm ngang và phóng to ra, với cái chu vi cơ thể chưa tới ba mét của nó, Càn Khôn Tháp hoàn toàn có thể xé nát cơ thể của nó ra làm đôi.

Rít ~~~~~!!!

“ Con giun đất” rít lên không tiếng đầy đau khổ, có cảm giác như bên trong cơ thể của mình bị xé toạc ra làm đôi vậy. Chỉ thấy ngay phần giữa cơ thể của nó từ từ phình to ra hết, chỉ trong chốc lát lớp da đã vượt quá giới hạn co giãn, đỉnh tháp sắc nhọn từ bên trong xuyên thủng ra, vẫn chưa phải là kết thúc, Càn Khôn Tháp cứ tiếp tục phóng to ra theo chỉ thị của Dương Kiệt, vết lũng càng lúc càng lớn dần, nó chỉ kịp dựng ngược cơ thể ra vùng vẫy vài cái, cơ thể lập tức bị xé nát làm đôi, máu thịt phun bắn tứ phía, nhuộm đỏ cả khu vực rộng lớn.

Xòe ~~~ xòe ~~~~~!!!

Dương Kiệt tựa như bị mưa máu dội thẳng vào người, mùi tanh hôi đáng sợ khiến anh ta suýt chút muốn ngất đi vì ngợp thở.

“ Dính dong, bạn đã tiêu diệt được ma thú cấp 4 cao cấp, nhận được 100 triệu điểm kinh nghiệm.”

“ dính dong, bạn đã đạt đủ điểm thăng cấp, xin chúc mừng.”

Trước khi ngất đi, một cảm giác lâng lâng dễ chịu bao phủ cả cơ thể, nội thương trong người lập tức bình phục hoàn toàn, tựa như chưa từng bị chấn thương qua vậy, cảm giác sảng khoái dễ chịu đó khiến anh ta không tự chủ rên lên một tiếng vì sung sướng, nhưng sự căng thẳng tột độ này giờ đã khiến đầu óc tinh thần quá mệt mỏi, không tự chủ chìm sâu trong cơn hôn mê ập tới.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 186: Người Nhìn Thấy Qua Chết Khô??

Khục khục ~~~~!!!

Không biết qua đi bao lâu, Dương Kiệt thêm lần nữa từ dưới lớp cát dày trôi lên.

Cũng may Dương Kiệt là một kẻ mạnh tông sư, cho dù bị vùi sâu dưới lớp cát dày một thời gian dài, chân nguyên trong cơ thể không ngừng vận hành để hấp thụ không khí ở bên ngoài bổ sung cho cơ thể. Nếu không thì cho dù không nằm trong cái bụng của “con giun đất” đáng sợ, cũng chết ngạt vì bị chôn sống rồi.

Thực ra bị “chôn sống” như vậy lại hay, ít ra tránh được sự săn mồi của những con ma thú ở khu vực sa mạc này.

“hệ thống, cho cái bản đồ vị trí hiện tại được không??” Bản thân Dương Kiệt cũng không biết ngất đi bao lâu, biết rõ không thể tiếp tục nán lại nơi này nữa vì ngũ đại tông môn còn đang truy sát mình, chậm trễ không chừng bị bắt kịp cũng không chừng.

“Dính dong, hệ thống đã trực tiếp khấu trừ 100000 linh thạch của bạn, tấm bản đồ khu vực đã xuất hiện trong Càn Khôn Tháp.”

Dương Kiệt thầm chửi rủa con quỷ hút máu một câu, nhanh chóng từ trong Càn Khôn Tháp lấy ra một tấm bản đồ điện tử hiện đại. Khẽ dúm mày khi phát hiện mình đang ở trong vị trí ngay sát rìa phía nam của khu vực U

Châu, trong phạm vi năm ngàn dặm trở lại đều là vùng sa mạc khô cằn, thành trì gần nhất cũng nằm ngoài sáu ngàn dặm về phía tây bắc.

Nhanh chóng thông qua hệ thống báo cáo vị trí đang ở cho Hoàng Dung biết, nhận được câu trả lời là cô ta đang di chuyển về hướng này với tốc độ nhanh nhất có thể, đồng thời yêu cầu cả hai luôn giữ liên lạc để xác định vị trí, và không nên dịch chuyển nữa, nếu không thì không biết khi nào cả hai mới có thể gặp mặt đây.

“ Bộ tướng mình muốn lắm sao?? Nếu như không phải chó điên đó truy đuổi gay gắt quá, e rằng lúc này đã nằm trong khách sạn cao cấp trong ngôi thành trì nào đó hưởng thụ rồi, cần gì phải “ăn cát” như lúc này chứ, híc híc.” Dương Kiệt có chút cười khóc không được, đồng thời oán hận đối với Thạch Bảo Ngọc càng sâu đậm hơn nữa.

“ tranh thủ thời gian này, di chuyển về phía thành trì hướng tây bắc thôi, không chừng sẽ gặp mặt Dung nhi ở đó cũng không chừng.” Có được quyết định, Dương Kiệt nhanh chóng quay đầu về hướng tây bắc di chuyển với tốc độ cực nhanh.

Cũng không biết là may mắn hay đối phương đã bỏ cuộc, Dương Kiệt di chuyển trong sa mạc khô cằn hết ba ngày trời, không xuất hiện sự truy sát của ngũ đại tông môn, đặc biệt là tên khốn Thạch Bảo Ngọc kia. Dựa theo tấm bản đồ điện tử, thành trì hướng tây bắc chỉ còn cách nơi mình đang đứng còn khoảng hai ngàn dặm, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm và phấn khích vô cùng.

Sắp gặp được Dung nhi của mình rồi, haha ~~~!!

Rầm ~~~~~!!

Trong lúc Dương Kiệt định tăng tốc đi thẳng tới đích đến, một luồng áp lực “quen thuộc” ập thẳng vào đầu, khiến anh ta không kiềm được phải biến sắc.

“ Hahaha, con chuột nhắt kia, cuối cùng thì cũng đã đuổi kịp ngươi rồi, còn không mau mau khoang tay chịu trói, một khi bồn thiếu gia mà ra tay, số phận của ngươi sẽ rất bi thảm đấy ~~~~!!!” Giọng nói mà Dương Kiệt vô cùng căm phẫn và không muốn nghe thấy chút nào vang lên ở phía xa và càng lúc càng kéo gần lại, chứng tỏ đối phương đang di chuyển về phía mình với tốc độ cực nhanh.

“ Mẹ kiếp, kiếp trước của tên này là Nemesis (quái vật truy sát thành viên STAR trong game Resident Evil 3 kinh điển) hay sao? Truy sát mình từ đầu tới cuối không biết mệt mỏi hay sao hả??” Đối phương là kẻ mạnh chân nguyên thần, có thể tung bay trên trời với tốc độ cực nhanh, cho dù hiện giờ có quay đầu bỏ chạy cũng bằng thừa mà thôi. Dương Kiệt chỉ còn biết cắn răng đứng yên tại chỗ chờ đợi.

“ Trốn ~~!! Sao ngươi không tiếp tục bỏ trốn đi?? Haha, rút kinh nghiệm mấy lần trước, thông qua báu vật định vị biết rõ ngươi đang đi thẳng về hướng thành trì ở gần nhất trong khu vực, nên bồn thiếu gia đã mai phục sẵn ở nơi này, bố trí luôn cả báu vật phong tỏa không gian, để xem ngươi còn dùng bí thuật gì để bỏ trốn nữa.” Không để Dương Kiệt chờ đợi quá lâu, Thạch Bảo Ngọc đã xuất hiện trong tầm mắt anh ta và treo mình lơ lửng trên không trung, đồng thời mang theo vẻ mặt đầy khiêu khích chế giễu nhìn chằm chằm vào con mồi ở phía dưới.

“ Báu vật phong tỏa không gian???” Nghe xong lời nói của đối phương, Dương Kiệt không kiềm được phải biến sắc, thử kích hoạt kỹ năng Dịch Chuyển Tức Thời, lập tức nhận được câu thông báo là không gian xung quanh bị một luồng sức mạnh bí ẩn phong tỏa lại, kỹ năng không thể sử dụng, muốn sử dụng phải rời khỏi vùng phong tỏa mới được.

Chỉ là, đối phương có dễ dàng để cho anh ta rời khỏi vùng phong tỏa hay không? Câu trả lời tất nhiên là không rời.

Thạch Bảo Ngọc mang theo vẻ mặt thích thú ngắm nhìn con mồi với vẻ mặt khó chịu còn hơn cả vừa ngâm xong phân của đối phương, trong lòng mát dạ vô cùng.

Mẹ kiếp ~~!! Chỉ vì muốn tóm được mày mà bắt bố mày ngày đêm di chuyển không biết mệt mỏi hơn tám ngàn dặm đường, nhưng tới lúc kết thúc rồi, để xem lần này mày bỏ trốn bằng cách nào.

“ Quỳ xuống ~~~~~!!!” Đối phương khiến mình tốn biết bao nhiêu thời gian thể lực để truy sát, tất nhiên là không thể nào chỉ đơn giản ra tay tóm gọn mang về tông môn rồi, trước hết là phải hành hạ chà đạp thỏa đáng mới hả dạ chứ nhỉ?

Thạch Bảo Ngọc không ngừng gia tăng áp lực của một kẻ mạnh nguyên thần về phía Dương Kiệt, thậm chí lần này sử dụng cả nguyên thần trong cơ thể hình thành lãnh vực, ép buộc đối phương phải quỳ xuống trước mặt chờ đợi mình từ từ tiêu khiển.

“ Đồ khốn, aaaaaaaa~~~~~!!!” Dương Kiệt toàn thân run rẩy, trên trán chảy đầy mồ hôi lạnh, hàm răng cắn chặt vào môi tới nổi chảy cả máu, nhưng vẫn ngoan cố chống cự nhất quyết không chịu quỳ xuống.

Nhìn thấy con kiến yếu ớt dám chống cự lại mình, Thạch Bảo Ngọc lộ ra nụ cười điên cuồng, không ngừng gia tăng áp lực về phía mục tiêu: “ Ngoan cố??? Để xem cơ thể mày cứng cỏi tới cỡ nào, ta bảo quỳ xuống
~~~~~!!!’

Rầm ~~~~~!! rầm ~~~~~ rầm ~~~~~!!

“ Không ~~~ bao ~~~ giờ ~~~~~!!!” rầm ~~~~~!!!

Dương Kiệt bị áp lực đáng sợ kia đè nằm sấp mặt xuống đất, cho dù là nằm xuống bố mày cũng không bao giờ quỳ trước mặt ngươi.

Thạch Bảo Ngọc thầm thở phào nhẹ nhõm, lúc này đã phóng thích áp lực tới cực đại, nếu như đối phương còn ngoan cố chống cự, chẳng khác nào vả thẳng vào mặt mình sao? Cũng tốt, tuy không phải quỳ xuống, nhưng dù sao tên khốn đó cũng phải chịu khuất phục trước mình, không phải sao??

Những sự ngoan cố của Dương Kiệt càng khiến hắn muốn hành hạ đối phương tới tận cùng.

“ngươi nhìn thấy qua chết khô?? Chắc chưa chứ gì? Hôm nay tâm trạng của ta tốt, nên cho ngươi được thưởng thức thưởng thức thử.” Vừa cười lạnh đầy điên cuồng vừa vung chưởng ấn thẳng về phía Dương Kiệt, đánh anh ta bay ngã ngửa mặt trên lớp cát. Lại từ trong nhẫn Càn Khôn của mình rút ra bốn cây mộc không lồ phóng về bốn góc nơi Dương Kiệt đang nằm bất động, ghim sâu xuống lớp cát dày.

Vẫn chưa phải là kết thúc, lại rút ra bốn cây bí thủ phần cán buột chặt sợi dây xích dài ném thẳng về phía bốn cây cột dựng đứng, đầu dây xích bay vòng xiết chặt thân cột, còn đầu của bốn cây bí thủ trực tiếp cắn thẳng vào hai lòng bàn tay và lòng bàn chân của Dương Kiệt.

Phập ~~~ phập ~~~ phập ~~~~~~ phập ~~~~~~!!

AAAAAAAAAAAAAAAA~~~~~~!!

Tiếng gào thét đầy đau đớn của Dương Kiệt tựa như khúc nhạc du dương khi lọt vào tai hắn, khiến hắn phấn khích vô cùng.

“ Với nhiệt độ thậm chí có thể khiến thép tan chảy như lúc này, bốn thiếu gia phơi ngươi ba ngày ba đêm không cho một giọt nước vào người

ngươi, chắc sẽ thú vị lắm nhỉ???” Nhìn thấy Dương Kiệt vẫn cố gắng vùng vẫy trong đau đớn và tuyệt học, Thạch Bảo Ngọc tiếp tục lên tiếng giải thích. Với thứ dụng cụ và hành động nhuần nhuyễn như thế này, chắc tên khốn này là chuyên gia trong lĩnh vực này chứ nhỉ??

Roẹt ~~~!! Phập ~~~~~!!

Lại thêm một cây bí thủ nhỏ xuất hiện trong tay, búng nhẹ một cái đâm thẳng vào vùng ngực của Dương Kiệt, sau đó lập tức rút ra hút lại về phía tay mình, cười điên loạn khi thương thức vết thương không ngừng chảy máu của đối phương.

Roẹt ~~~!! phập ~~~!!roẹt ~~~!!phập ~~~~!!!

Cây bí thủ nhỏ không ngừng phóng ra thu lại khi phát hiện vết thương trên người Dương Kiệt đã ngưng chảy máu, cứ thế liên tục liên miên không dứt, mục đích là để đối phương không thể cầm máu, từ từ mất máu mà chết trong đau khổ tột cùng.

Còn việc bắt sống Dương Kiệt mang về tông môn, đó không phải là nghĩa vụ của hắn, cùng lắm sau khi Dương Kiệt tử nạn, chỉ cần mang cái xác của anh ta về tông môn là có thể hoàn thành nhiệm vụ rồi, tới lúc đó chỉ cần nói là lỡ tay giết nhầm, chẳng lẽ phía tông môn lại đi trách cứ hắn sao?? Tất nhiên là không bao giờ rồi.

Cho dù là một kẻ mạnh tông sư, bị mất máu liên tục như thế này, kèm theo việc bị “phơi nắng” dưới cái nhiệt độ kinh khủng trong sa mạc, tuyệt đối là một cực hình khó tả đối với Dương Kiệt.

Lúc này chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng do mất máu khá nhiều, tay chân rụng rời không còn tí sức lực, đừng nói là chống cự, hít thở cũng là cả một vấn đề khó khăn rồi.

Chẳng lẽ lần này chết thật rồi sao??

Roẹt ~~~!! phập ~~~!!roẹt ~~~~!!phập ~~~~~!!!

Ư ~ ~ ư ~ ~ ~ ư ~ ~ ~ ~!!

“ hahaha, màn chết khô này hài lòng chứ nhỉ?? Đừng nói là bọn thiếu gia không nhân từ, quỳ xuống, chỉ cần ngươi đồng ý quỳ xuống khấu đầu năn nỉ van xin, khiến tâm trạng của bọn thiếu gia tốt lên, không chừng sẽ tha cho cái mạng chó của ngươi, thế nào hả??”Nhìn thấy Dương Kiệt đã yếu tới nỗi thét không thành tiếng, chỉ còn có thể rên lên một cách yếu ớt, Thạch Bảo Ngọc không ngừng lộ ra những nụ cười khát máu điên cuồng, cảm thấy vẫn chưa đủ, không ngừng buông ra lời hăm dọa căm dỗ, nhất quyết phải ép Dương Kiệt quỳ xuống khuất phục mình mới thôi.

“ Ta.... Ta... ta quỳ Quỳ quỳ cái ... cái đầu.... đầu buồi....ngươi ... ngươi á.....kêu Kêu bố ... bố mẹ mày Mày tới quỳ ... quỳ ta Ta thì Thì có” Đó chính là câu trả lời của Dương Kiệt dành cho hắn.

“ Đồ khốn, mày thật đáng chết ~~~~~~!!!!” Nhìn thấy đối phương chết tới nơi mà còn ngoan cố, thậm chí lên tiếng buông lời thóa mạ, đôi mắt Thạch Bảo Ngọc tràn đầy gân máu, gào lớn một tiếng không ngừng phóng bí thủ trong tay đâm liên hoàn vào toàn thân của Dương Kiệt.

Roẹt ~~~!! phập ~~~!!roẹt ~~~~!!phập ~~~~~!!! Roẹt ~~~!! phập ~~~~!!roẹt ~~~~!!phập ~~~~~!!!.....

Tiếng đâm dao vào mỡ thịt và rút ra mang theo máu tươi phun bắn nhất thời vang lên liên miên không dứt trong sa mạc hoang vắng.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 187: Hoàng Dung Xuất Hiện

“ Két thúc thôi.” Ngay sau khi hành hạ Dương Kiệt chán chê, cơn điên trong người cũng đã nguôi hẳn, Thạch Bảo Ngọc không muốn lãng phí thêm thời gian nữa, quyết định tung cú chốt để kết liễu đối phương, còn mang xác của đối phương về báo cáo nữa chứ.

Tay phải vung lên tạo thành chuông, vỗ thẳng về Dương Kiệt đã gần như tắt thở ở phía xa.

“ Đồ khốn, mau ngừng tay ~~~~~!!!” bàn tay khí khổng lồ từ trên không trung xuất hiện, giáng thẳng vào vị trí Dương Kiệt đang nằm, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một giọng nói đầy hốt hoảng và căm phẫn vang lên, ngay sau đó là một “ bóng đèn huỳnh quang” màu xanh lá khổng lồ xuất hiện, tựa như mũi tên đang bắn tới với tốc độ nhanh như tia chớp, đâm thẳng vào bàn tay khí đang giáng xuống.

Uỳnh ~~~~~!!!

“ Cái gì ~~~~~!!!” Thạch Bảo Ngọc kêu thét lên vì kinh ngạc khi nhìn thấy “ bóng đèn huỳnh quang” chỉ khẽ chạm nhẹ đã đâm thủng cú chuông khí, chưa ngừng lại ở đó, còn tiếp tục bắn thẳng về phía mình.

Do quá bất ngờ, thậm chí không kịp thi triển tuyệt học đối phó, chỉ còn cách vung tay tung chuông vỗ thẳng về phía “ bóng đèn huỳnh quang” đang bay tới.

Uỳnh ~~~~~!!! AAAAAAAAAAAAA~!!!

Tiếng kêu gào của Thạch Bảo Ngọc vang lên liên hồi, bản thân hắn tựa như bị dính chặt vào “ bóng đèn huỳnh quang” đó, bị đẩy bay ra xa mút chỉ, mắt hút tại hiện trường.

Dương Kiệt mắt nửa nhắm nửa mở nghe thấy giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, lại cảm nhận thấy cơ thể của mình được đỡ lên dựa hẳn vào một cơ thể mềm mại, mùi hương thơm ngậy ngát xộc thẳng vào mũi, trên môi không tự chủ lộ ra nụ cười phấn khích.

“ Kiệt ca ca, xin lỗi, xin lỗi vì muội đã tới trễ, khiến huynh ra nôn nổi như thế này.” Khuôn mặt của diễn viên Chu Ân, hai bím tóc xõa xuống vai, vẻ đẹp thanh thoát kèm theo bộ trang phục trắng lai xanh lá thời Tống đang mang theo vẻ mặt lo lắng tự trách xuất hiện trong tầm mắt của Dương Kiệt, không phải Hoàng Dung thì còn là ai nữa chứ.

Dương Kiệt định lên tiếng an ủi, nhưng miệng chỉ khẽ mở ra đã đau tới nổi nhăn nhó cả mặt, nhất thời nói không nên lời.

“ Kiệt ca ca, đừng nói nữa, đừng nói nữa, để muội giúp huynh điều trị.” Hoàng Dung bối rối từ trong nhẫn Càn Khôn của mình rút ra một viên Cửu Hoa Ngọc Lộ Uyển, không chút do dự bỏ vào miệng mình nhai nát ra, sau đó môi kè môi, đan dược đã được nghiền nát nhanh chóng từ miệng của Hoàng Dung truyền hết vào trong miệng của anh ta.

Cửu Hoa Ngọc Lộ Uyển lập tức tan chảy chuyển hóa thành một luồng khí mát rượi bao phủ khắp cơ thể của Dương Kiệt, mọi cơn đau đớn lập tức tan biến, huyết khí đang được tái hình thành để bổ sung cho sự thiếu hụt trầm trọng này giờ, cảm giác lâng lâng dễ chịu khiến Dương Kiệt không tự chủ rên lên một tiếng.

Không ngờ cái rủi lại có cái may, vì thế mà lần đầu tiên được “ đút cháo lười” với Dung nhi của ta, sau này có bị thêm vài lần như thế này cũng không uổng.

Nếu như để Hoàng Dung biết Dương Kiệt đang nghĩ gì, chắc chắn sẽ một cước đá bay anh ta ra xa cho mà xem.

Bộ không thấy người ta đang lo lắng muốn chết sao mà còn giỡn kiêu này nữa hả?

“ Kẻ nào ~~~!! Kẻ nào dám đánh lén bốn thiếu gia ~~~~~!!!” trong lúc cả hai còn chưa kịp thăm hỏi buông lời nhớ nhung, giọng nói đầy phần nộ của Thạch Bảo Ngọc từ phía xa vang lên, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ngay trước mặt cả hai.

“ Một cô gái???!!!” Thạch Bảo Ngọc có chút bất ngờ khi phát hiện người tung ra đòn đánh đáng sợ đánh lén mình là một cô gái còn khá trẻ tuổi, khi nhìn rõ sắc mặt của đối phương, không kiềm được ngăn người một cái, trong đôi mắt lóe qua tia sáng dâm tà.

Một mỹ nhân ~~~!!!

“ Cô nương là đồng bọn của hần?? là người của Huyết Ma Đạo?? Cô có biết rằng mình là kẻ thù muôn kiếp của tất cả tông môn trên đại lục Huyền Thiên này không hả? nếu như bốn thiếu gia lan truyền thông tin cô là người của Huyết Ma Đạo ra ngoài, cô nương sẽ lập tức bị biến thành con chuột qua đường, trở thành mục tiêu truy sát của khắp khu vực U Châu cho mà xem. Tất nhiên, nếu như cô nương đồng ý chủ động rời khỏi Huyết Ma Đạo, thậm chí trở thành ái thiếp của bốn thiếu gia, bốn thiếu gia hứa là sẽ đảm bảo mạng sống của cô nương, thế nào? Lời đề nghị hấp dẫn đấy chứ nhỉ?” Thạch Bảo Ngọc cố gắng kiềm nén dục vọng trong lòng, không ngừng

buông lời hăm dọa dụ dỗ, ép buông Hoàng Dung “cải tà quy chánh”, thậm chí trở thành món đồ chơi tình dục cho hắn nữa chứ.

Hoàng Dung nhẹ nhàng để Dương Kiệt nằm xuống, sau đó từ dưới đất đứng bật dậy, dưới ánh mắt đầy cao ngạo và “kỳ vọng” của Thạch Bảo Ngọc, tựa như con hổ cái bị thương, nghiêng răng nghiêng lợi quát lớn: “Chính ngươi, chính ngươi đã khiến Kiệt ca ca của ta thành nông nổi như thế này, ngươi phải chết, chết, chết ~~~~~!!!”

âm ~~~~~!!!

Dưới ánh mắt đầy kinh ngạc của không chỉ Thạch Bảo Ngọc mà cả Dương Kiệt, khí thế của một kẻ mạnh chân nguyên thần tầng thứ 1 từ trên người Hoàng Dung phóng thích ra, không thêm lời thôi dãi dòng với đối phương, Đả Cầu Bổng xuất hiện trong tay, một chiêu Bát Cầu Triều Thiên tung ra, đập thẳng về phía kẻ thù không đội trời chung của mình.

Thực ra cũng không có gì đáng kinh ngạc cả, Dương Kiệt có thể giết quái thăng cấp, Hoàng Dung cũng có thể. Dương Kiệt có thể từ một tên tiên thiên quên thăng tới thành một chân tông sư tầng thứ 5, huống chi là một Hoàng Dung sở hữu vô số tuyệt học thần giới, cộng thêm thân khí Đả Cầu Bổng trong tay, vượt cấp đánh quái dễ như trở bàn tay, chỉ cần chịu khó chui vào sâu trong khu rừng ma thú cày LV một thời gian, trở thành kẻ mạnh chân nguyên thần tầng thứ 1 không phải là vấn đề gì to tát cả, thậm chí như vậy là còn quá chậm nữa là.

“cái gì?? Đó là ~~~~~!!!!” Nhìn thấy hàng trăm con chó dạng khí màu xanh lá với tư thế vồ mồi lao thẳng về phía mình, Thạch Bảo Ngọc không kiềm được run bắn người lên vì kinh hãi.

Không chỉ có thực lực của một chân nguyên thần tầng thứ 1, quan trọng nhất là, tuyệt học của đối phương, ít nhất cũng là tuyệt học thiên giới, có thể

sao???

“ Bắc Minh Thần Chưởng, phá ~~~~~!!!” Vung tay tạo thành chưởng, trực tiếp ấn thẳng về phía hàng trăm con chó dạng khí đang lao tới.

Bắc Minh Thần Chưởng do Thạch Bảo Ngọc thi triển ra, tuyệt đối không phải như tên Hạ Hầu Quân có thể so sánh được, chỉ thấy cái đầu lâu khổng lồ to bằng một quả núi nhỏ xuất hiện, miệng há to ra trực tiếp nuốt sạch những con chó dạng khí đang lao tới, thể tích của nó lập tức phình to ra gấp đôi so với ban đầu, tiếp tục há to cái miệng góm ghiến ra phóng thẳng về phía Hoàng Dung, sẵn sàng nuốt cả cơ thể nhỏ bé của cô ta vào bên trong.

“ Tiêu Dao Du, Bồng Đả Ác Cầu, chết này ~~~~~!!!” Tiêu Dao Du thi triển ra, cơ thể của Hoàng Dung tựa như bóng ma trên chiến trường, vô cùng dễ dàng né qua cái đầu lâu khổng lồ góm ghiến kia, ngược lại còn nhanh chóng tung đòn phản công nhằm vào đối thủ.

Trên đỉnh đầu của Thạch Bảo Ngọc xuất hiện ba cây gậy phát sáng rực rỡ, nhanh chóng gộp lại thành một, như Tôn Ngộ Không đang cầm gậy như ý bỏ thẳng về phía kẻ địch ở phía dưới.

Cái đầu lâu một khi định vị rồi tung ra, không thể rút nó quay trở về lại được, không còn cách nào khác đành thu hồi đòn tấn công của mình, cái đầu lâu lập tức biến mất trong không khí. Tiếp đó hai tay tạo thành ấn pháp, miệng hét lớn: “ Bắc Minh Đảo Hải, phá ~~~~~!!!”

Cơ thể Thạch Bảo Ngọc tựa như biến thành một lốc xoáy khổng lồ, lốc xoáy không ngừng xoay chuyển liên hồi như một cái hố đen vô tận như đang muốn hút sạch mọi thứ trên đời này, một lực hút đáng sợ hình thành, nhanh chóng hút cây gậy khổng lồ đang bỏ xuống vào bên trong hố đen của nó một cách dễ dàng.

“Đánh đủ rồi phải không? Giờ tới lượt bốn thiếu gia đây, Đại Hải Vô Lượng ~~~~~!!!” Hai tay tạo thành thế chưởng ấn thẳng ra phía trước, bầu trời đột nhiên tối sầm xuống, tiếng sóng biển vang lên liên miên không dứt.

Hoàng Dung chỉ cảm thấy một luồng áp lực đáng sợ đang ập thẳng vào mình, phát hiện cảnh vật trước mặt thay đổi từ bãi cát mênh mông thành sóng biển đang giận dữ, những con sóng cao hơn chục mét từng con từng con ập thẳng về trước mặt mình.

“Ác Cầu Lan Lộ ~~~~~!!!” Vung Đả Cầu Bổng quét một đường vòng cung ngay trước mặt, một con chó dạng khí khổng lồ xuất hiện ngẩng cao đầu gào lớn một tiếng, dùng cơ thể thô to của mình cản lại những con sóng đáng sợ đang ập tới với tốc độ cực nhanh.

Rầm ~~~~~!!!

Con chó dạng khí dù to lớn tới cỡ nào, cũng không đủ để chống lại sức mạnh đáng sợ của thiên nhiên, chỉ trong nháy mắt đã bị những con sóng đáng sợ kia nuốt chửng, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

Hoàng Dung cũng đoán trước được điều này, tung đòn đánh đó mục đích chỉ là kèm hãm những con sóng đáng sợ đó một thời gian ngắn mà thôi, ngay sau khi vừa tung xong đòn chống đỡ, nhanh chóng kéo lấy Dương Kiệt đang nằm dưới đất, Tiêu Dao Du thi triển tới cực đỉnh, chỉ trong tích tắc đã thoát khỏi phạm vi ập tới của những con sóng đáng sợ kia.

Thạch Bảo Ngọc khẽ dúu mày khi nhìn thấy đòn tấn công của mình không làm gì được đối phương cả, đồng thời trong lòng không kèm được cảm thấy khó xử khi đối phương sở hữu một tuyệt học né tránh đáng sợ như thế này. Nếu đối phương cứ thi triển không giới hạn, cho dù đánh tới tét công gô cũng chưa chắc chạm được vào người đối phương nữa là.

Tất nhiên, với thực lực của một chân nguyên thần tầng thứ 3, lớn hơn đối phương tới 2 cấp, chỉ cần không ngừng giao chiến quyết định, sẽ có lúc chân nguyên trong người đối thủ cạn sạch trước, tới lúc đó người chiến thắng vẫn là mình mà thôi. Chỉ là Thạch Bảo Ngọc không muốn lãng phí quá nhiều thời gian, muốn tốc chiến tốc thắng kia.

“Lãnh vực, mở ~~~~~!!!” Một khí thể áp đảo từ trong nguyên thần trong cơ thể của Thạch Bảo Ngọc phóng thích ra, trực tiếp ập thẳng vào người Hoàng Dung đang kéo lấy Dương Kiệt tới nơi an toàn ở phía xa.

Lãnh Vực cao cấp!!!

Hoàng Dung lập tức cảm nhận thấy thực lực của mình chỉ trong nháy mắt đã bị tuột liền xuống ba cấp, chỉ còn lại thực lực của chân tông sư tầng thứ 8 mà thôi.

âm ~~~~~!!!

Lãnh Vực, lại là lãnh vực ~~~~~!!!

Thạch Bảo Ngọc có lãnh vực, Hoàng Dung chẳng lẽ không có sao? Tất nhiên là không rồi. Quan trọng nhất là, lãnh vực của Hoàng Dung chính là Lãnh Vực tuyệt phẩm!!

Lãnh vực của bản thân không chỉ bị mất đi tác dụng, ngược lại còn bị lãnh vực của Hoàng Dung giáng xuống một cấp, lúc này chỉ còn lại thực lực của một chân nguyên thần tầng thứ 2, sắc mặt của Thạch Bảo Ngọc trở nên khó coi vô cùng.

Không ngờ đối phương không chỉ sở hữu những tuyệt học thiên giới cao cấp (do hãn tự nghĩ thế), ngay cả lãnh vực cũng thuộc loại tuyệt phẩm, rốt cuộc cô gái đó là quái nhân phương nào thế nhỉ??

Thứ thực lực đó, thứ tiềm năng đó, địa vị trong Huyết Ma Đạo tuyệt đối không nhỏ, nếu như có thể bắt sống được đối phương thì.....

Trong đầu không tự chủ xuất hiện hình ảnh tương lai sáng lạng nếu như bắt sống được một nhân vật quan trọng trong Huyết Ma Đạo, chắc chắn sẽ nhận được sự khen thưởng đào tạo hết mực phía tông môn cho mà xem.

Nghĩ tới điều đó, cả người hấn không kiềm được run bắn lên vì phần khích. Cái gì mà yêu cầu Hoàng Dung quy hàng trở thành ái thiếp của hấn đã bỏ hấn sang một bên. Sau này thực lực trở nên lớn mạnh, muốn mỹ nhân nào mà không có chứ.

tất nhiên, nếu như đối phương thành tâm thuần phục, cũng không thể là không chấp nhận được, nên nhớ đối phương sở hữu vô số tuyệt học thiên giới đáng sợ, nếu như đã trở thành người của mình, tuyệt học đó hiển nhiên cũng sẽ là của mình thôi mà. Cùng lắm sau này chơi chán chê rồi mới dâng lên cho tông môn cũng chưa muộn mà.

Chỉ là, mạnh hơn người ta hai cấp còn chưa làm gì được người ta, lúc này còn bị giáng xuống một cấp, đúng là tự lấy đá chọi vào chân mình mà ~~~!!

“ Vô hồn, mở ~~~~~!!!” Không muốn để vuột mất cơ hội ngàn năm có một, Thạch Bảo Ngọc quyết định bung hết toàn bộ sức mạnh của mình để tóm cổ Hoàng Dung càng sớm càng tốt.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 188: Võ Hồn Của Hoàng Dung

Gào ~~~~~!!!

Một con khi đột khổng lồ toàn thân bóng láng tựa như được đúc bằng cẩm thạch xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của Thạch Bảo Ngọc, nó ngẩng cao đầu gào lớn một tiếng, đồng thời không ngừng dùng đôi tay vỗ mạnh vào ngực, tựa như muốn phô trương sức mạnh đáng sợ của bản thân vậy.

Võ hồn cấp 7 Cương Thạch Linh Hầu!!

Ngay sau khi nhập vào cơ thể, thực lực của Thạch Bảo Ngọc lập tức thăng lên thành chân nguyên thần tầng thứ 9.

Nguyên thần tầng thứ 9 vs nguyên thần tầng thứ 1! Cho dù là đứa trẻ lên ba cũng hiểu rõ phần thắng sẽ thuộc về ai rồi.

Thậm chí không cần thi triển tuyệt học, chỉ đơn giản một cú vỗ mạnh về phía Hoàng Dung và Dương Kiệt, cả hai lập tức bị đánh bay ra xa, tình hình của Dương Kiệt vừa ổn định chưa được bao lâu lại lần nữa rơi vào trạng thái trọng thương.

“ Kiệt ca ca ~~~~~!!!” Nhìn thấy Dương Kiệt không ngừng phun máu, Hoàng Dung biến sắc hốt hoảng đỡ lấy anh ta.

“ Tự lo cho bản thân trước đi, hừ ~~~!!”

Uỳnh ~~~~~!!

AAAAAAAAAAAAA ~~~~!!!

Tiếng kêu thét vang lên từ miệng cả hai và ngã rầm xuống mặt đất không thể đứng dậy nổi, hoàn toàn không phải đối thủ!!

“ Cơ hội cuối cùng, quỳ xuống thuần phục, nếu không thì....” “ Còn, còn lâu.” “ năm ... năm mơ ... mơ đi ~~~~~!!”

“ Được, nếu vậy thì.. khả khả, bọn thiếu gia biết ngươi quan tâm lo lắng cho con heo mập kia, cho nên.....” bàn tay phải vung lên theo thể chụp xuống vỗ mạnh xuống.

“ Không ~~~~~!!!!” rầm ~~~~~!!!! Crack crack crack ~~~~~!!!!

Hoàng Dung thậm chí không kịp phản ứng, bàn tay khí đã từ trên không trung giáng xuống với tốc độ nhanh như tia chớp, vỗ thẳng vào vị trí Dương Kiệt đang nằm.

Tiếng xương cốt gãy vụn kèm theo tiếng gào thét đầy đau khổ của Dương Kiệt vang lên liên miên không dứt, lúc này anh ta đã hít vào ít thở ra nhiều, có thể tắt thở bất kỳ lúc nào.

“ AAAAAAAAAAAAA, đồ khốn ~~~~!! Ngươi phải chết ~~~!! Phải chết ~~~~~!!!!” Hoàng Dung như muốn hóa điên khi nhìn thấy cảnh tượng thê thảm của Dương Kiệt lúc này, toàn thân run lên cầm cập.

Thạch Bảo Ngọc thích thú ngắm nhìn cơn giận dữ của đối phương, trên môi lộ ra nụ cười đắc chí chế giễu.

Cứ giận đi, nổi điên đi, thì làm gì được bọn thiếu gia nào. Ngươi càng như thế, bọn thiếu gia sẽ càng hành hạ con heo mập kia thêm nữa, hahahaha ~~~~!!

Bàn tay thêm lần nữa vung lên, không chút do dự vỗ mạnh xuống.

“Đồ khốn ~~~!! Mau dừng tay ~~~~~!!!!” Hoàng Dung không chút do dự tung người nằm đè hẳn lên người Dương Kiệt, dùng tấm thân mỏng manh của mình hứng chịu bàn tay khí đang vỗ xuống.

Rầm ~~~~~!!!!

Cát bụi tung bắn lên không trung hơn cả chục mét, đủ hiểu bàn tay khí đó có uy lực đáng sợ như thế nào rồi, đừng nói là với một cái thân thể gầy như vụn nát như lúc này, cho dù là toàn vẹn, hứng chịu thêm một đòn đánh như thế, Dương Kiệt tuyệt đối sẽ tan xương nát thịt cho mà xem.

“Chết rồi sao??? Không thể nào!!” Thạch Bảo Ngọc khẽ dúm mày nhìn chằm chằm vào cái hố cát sâu thăm thẳm ở phía trước, đòn đánh lúc này đã tính toán rất kỹ, biết rõ Hoàng Dung chắc chắn sẽ lao người tới hứng đòn thay cho Dương Kiệt, nên cú đánh lúc này chỉ có thể khiến đối phương trọng thương chứ không thể chết được, vì dù sao mục đích chính của hắn chính là thuận phục hoặc bắt sống Hoàng Dung mà.

Lạch bạch ~~~ lạch bạch ~~~~~!!!

Thạch Bảo Ngọc từng bước từng bước bước về phía cái hố cát do mình vừa tạo ra để xem tình hình của cả hai như thế nào, nếu đã trọng thương, trực tiếp bắt sống mang về trang viên của mình trong tông môn.

Đợi tới khi về tới trang viên, muốn “hành hình, tra khảo” kiểu gì chả được chứ nhỉ!!

Nghĩa tới điều đó, máu trong người trở nên sôi sục hẳn lên, trên môi không tự chủ lộ ra nụ cười đậm tà đầy phấn khích.

Rầm ~~~~~ rầm ~~~~~ rầm ~~~~~!!!!

Gần như đã bước tới trước hố cát, đột nhiên cảm thấy mặt đất run chuyển dữ dội, một luồng áp lực đáng sợ không biết từ đâu xuất hiện chụp thẳng vào người mình, khiến Thạch Bảo Ngọc không kiềm được phải biến sắc, cơ thể không tự chủ bước lùi về phía sau.

“đó, đó là, không thể nào ~~~~~!!!” Thạch Bảo Ngọc sắc mặt tái xanh nhìn chăm chăm vào cái hố cát, miệng không ngừng lầm bầm thất thần, tựa như vừa phát hiện một thứ đáng sợ nhất trên đời này vậy.

Uỳnh ~~~~~!!!

Đất cát tung bắn tứ phía, chỉ thấy hình bóng của Hoàng Dung đang xông ngang Dương Kiệt từ dưới hố xuất hiện, lúc này sắc mặt của Hoàng Dung lạnh lùng tràn đầy sát khí, tựa như hận không thể phang thây xẻ thịt kẻ thù ở trước mặt ra vậy.

“Kiệt ca ca, ngoan ngoãn nằm yên đợi muội chút nhé, muội sẽ giải quyết tên khốn trời đánh kia ngay.” Từ từ để Dương Kiệt xuống đất, trên môi mang theo nụ cười dịu dàng ấm áp, nhưng khi ngẩng đầu lên nhìn về phía Thạch Bảo Ngọc, lập tức chuyển hóa thành la sát đáng sợ.

Lạnh lùng, tàn nhẫn và khát máu. Đó là những gì có thể hình dung sắc mặt của Hoàng Dung khi đối diện với Thạch Bảo Ngọc lúc này.

“Võ hồn, hiện ~~~~~!!!”

Phục ~~~~~!!

Ngay trên đỉnh đầu Hoàng Dung lập tức xuất hiện một khu rừng hoa đào thơ mộng, nhưng bên trong đó ẩn chứa sự chết chóc đáng sợ.

Võ hồn thánh phẩm, Đào Hoa Trận!!

không ngờ trong tình thế nguy cấp nhất cộng thêm cơn giận dữ tới tột đỉnh trong người, lại kích thích tiềm năng trong người của Hoàng Dung, khiến võ hồn tiềm ẩn trong cơ thể của cô ta được kích hoạt. Điều này ít nhiều phải cảm ơn tên khốn Thạch Bảo Ngọc ở phía trước.

Để đền đáp cho "ơn nghĩa" của hần, Hoàng Dung quyết định " trả công" cho hần bằng một thứ mà hần có nằm mơ cũng mơ thấy nổi.

Cảm nhận khí thế áp đảo của võ hồn đối phương, Thạch Bảo Ngọc run sợ tới nổi mặt mày tái xanh, ngơ ngác như không muốn tin vào đôi mắt của mình, miệng không ngừng lầm bầm “ không thể nào, không thể nào như thế được”, còn đầu dáng vẻ nắm chắc phần thắng, bố mày thiên hạ vô địch như lúc này nữa chứ.

Sau khoảng thời gian đầu kinh hãi thất thần, Thạch Bảo Ngọc nhanh chóng định thần trở lại, trên môi không tự chủ lộ vẻ nụ cười chế giễu khi phát hiện khí thế trên người Hoàng Dung vẫn chỉ giữ lại ở cảnh giới nguyên thần tầng thứ 1, hoàn toàn không gia tăng thêm chút thực lực nào cả.

Hú hồn, thì ra chỉ là phé võ hồn!!

Như đã từng nói, trên đại lục Huyền Thiên này có vô số loại võ hồn khác nhau, và không phải bất kỳ võ hồn nào cũng có thể gia tăng lực chiến cho bản thân, đôi khi võ hồn đó chỉ có công dụng như luyện đan luyện khí hay một vài tính năng khác nữa, cũng có thể chỉ là gia tăng sức phòng thủ như võ hồn Huyền Vũ của Dương Kiệt chẳng hạn, hoàn toàn không thể gia tăng cho chủ nhân lực chiến chút nào cả.

Thông thường những võ hồn như thế này gọi là phé võ hồn.

Một phé võ hồn cho dù là thần phẩm đi nữa, cũng chỉ là thứ vô dụng mà thôi. Cùng lắm trong lúc giao chiến có thể áp chế võ hồn của người có võ

hồn thấp hơn một chút mà thôi.

Nếu như Hoàng Dung có thực lực ngang ngửa hoặc yếu kém hơn Thạch Bảo Ngọc đôi chút, thánh phẩm võ hồn có thể áp chế võ hồn cấp 7, giúp cô ta vượt cấp khiêu chiến không thành vấn đề. Nhưng vấn đề là, cả hai cách nhau tới gần 8 cấp thực lực, đừng nói là thánh phẩm võ hồn, cho dù là thần phẩm võ hồn Thạch Bảo Ngọc cũng không sợ.

‘ Tưởng gì, chỉ có thể thôi sao?? Khu rừng Hoa Đào?? Hay là Cô nương đã hồi tâm chuyển ý, quyết định quỳ xuống thuần phục bổn thiếu gia, nên định mời bổn thiếu gia vào đó cùng ngao du ngắm cảnh sao?? Nếu thế thì cung kính không bằng thừa lệnh, hahaha ~~~~!!’ Thạch Bảo Ngọc muốn đả kích đối phương, không ngừng buông lời chế giễu.

“ người nói đúng, ta muốn mời người đi vào trong đó thật đấy, hy vọng lát nữa người còn giữ được cái nụ cười khốn nạn này.” Hoàng Dung vẫn mang theo sắc mặt lạnh lùng tàn nhẫn, cười lạnh nói.

“ Đào Hoa Trận, mở ~~~~!!” hai tay Hoàng Dung liên tục vẽ dấu ấn ngay trước mặt, dưới ánh mắt kinh ngạc khó tin của Thạch Bảo Ngọc, khu rừng Đào Hoa đột nhiên phóng to ra gấp nhiều lần, không cho đối phương kịp phản ứng, chụp thẳng về phía vị trí Thạch Bảo Ngọc đang đứng.

“ Nơi này là!!” Thạch Bảo Ngọc giật mình hoảng hốt khi phát hiện mình đang đứng trong một khu rừng Hoa Đào rộng mênh mông không lối thoát, những cây Hoa Đào xếp thành từng hàng từng hàng tựa như một bức tường thành vững chãi chắn cản hết mọi tầm nhìn lối đi của người đang đứng trong trận pháp.

“ Võ ~~~~~!!” Thạch Bảo Ngọc nhanh chóng định thần trở lại, cười lạnh tung chưởng ấn thẳng về phía “bức tường Hoa Đào” ở trước mặt.

Đùa à!! những cành Hoa Đào mỏng manh này mà đòi nhốt được bốn thiếu gia ở đây sao?? Nực cười ~~~~!!

Uỳnh ~~~~~!!!

“ Cái gì??? Có thể sao???????” Thạch Bảo Ngọc há hốc giương to đôi mắt ra hết cỡ nhìn chăm chăm vào “bức tường Hoa Đào” sau khi hứng trọn cú chưởng khí của mình mà vẫn sừng sững hiên ngang đứng đó, cùng lắm chỉ nhìn thấy vô số hoa đào từ trên cành cây rơi rải xuống, nhưng hoàn toàn không làm gì được bức tường đó cả.

“ không, ta không tin ~~~~~!!!” Thạch Bảo Ngọc không muốn tin vào những gì xảy ra trước mặt mình, không tiếc chân nguyên trong cơ thể, không ngừng tung chưởng ấn thẳng về phía bức tường ở trước mặt.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~!!

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 189: Ngũ Hành Sát Trận

Hộc hộc ~~~~~!!!

Sau gần hai khắc giờ không ngừng tấn công về phía “bức tường Hoa Đào”, nhưng vẫn không thể phá hủy được nó, thậm chí kích hoạt luôn cả võ hồn của mình điều khiển Cương Thạch Linh Hầu tấn công về phía bức tường, nhưng rốt cuộc cũng không thể ở trên bề mặt những cành cây Hoa Đào để lại một vết trầy xước nữa là.

Thạch Bảo Ngọc đã gần như thở không ra hơi, chân nguyên trong cơ thể mất đi gần phân nửa, nếu cứ tiếp tục ra đòn với cường độ như thế này, chỉ sợ chưa phá được bức tường đó mình cũng đã khụy xuống rồi.

Đáng sợ nhất chính là, không gian trong này dường như bị tách biệt với thế giới bên ngoài, hoàn toàn không thể hấp thụ thiên địa linh khí để bổ sung cho cơ thể, chính vì điều đó mới khiến Thạch Bảo Ngọc mệt mỏi tới mức như thế này đây.

“Không thể phá, phá vỡ, vậy thì, vậy thì bọn thiếu gia tự, tự tìm đường thoát, thoát thân.” Hít sâu một hơi vào người để bình tâm lại, không còn cách nào khác chính là dùng phương pháp ngu xuân nhất, tốn thời gian nhất, dùng đôi chân của mình để tìm đường vượt qua khỏi cái khu rừng quỷ quái này.

Chỉ là ước mơ luôn đẹp đẽ, sự thực quá phũ phàng.

Thạch Bảo Ngọc tựa như con ruồi không đầu di chuyển trong Đào Hoa Trận gần hết nửa canh giờ, bốn mặt chỉ toàn là những cành cây Hoa Đào “thơ mộng”, hoàn toàn không thể nhìn thấy một lối thoát nào cả. Đào Hoa Trận tựa như một mê cung rộng vô tận, cho dù có đi tới chết cũng đừng mong tìm thấy được lối thoát.

Tâm trạng của Thạch Bảo Ngọc càng lúc càng tồi tệ, cũng không phải là chưa thử qua việc bay người lên cao để bay ra khỏi cái khu rừng này, chỉ là cơ thể vừa mới rời khỏi mặt đất chưa được vài tấc, cây Hòa Đào ở phía dưới tựa như mọc thêm vô số cánh tay dài vô tận, tạo thành mảnh lưới chi chít chụp thẳng vào người hắn, kéo hắn xuống trở lại mặt đất. Ba lần bảy lượt đều như vậy, khiến hắn như muốn phát điên lên rồi.

“ Chẳng lẽ ả đàn bà trời đánh đó định nhốt mình suốt đời ở cái nơi quỷ quái này sao?? Không ~~~!! Ta không đồng ý ~~~~~!!!” Gào thét một hồi không có kết quả, không còn cách nào khác, đành tiếp tục cuộc bộ trong cái khu rừng Hoa Đào để tìm lối thoát.

Tiếp tục di chuyển chưa chắc tìm ra được lối thoát, nhưng dậm chân tại chỗ chắc chắn sẽ bị nhốt ở nơi này suốt đời.

Trong lúc Thạch Bảo Ngọc đang loay hoay tìm đường thoát thân, Dương Kiệt và Hoàng Dung đang đứng ở bên ngoài ngắm nhìn dáng vẻ thê thảm của đối phương.

Sau một thời gian dùng thuốc điều trị, nội thương trong người Dương Kiệt đã hồi phục lại đôi phần, có thể di chuyển nói chuyện một cách thoải mái, không còn giống như một con chó sắp chết như trước đó nữa.

Từ bên ngoài nhìn xuyên thấu vào trong khu rừng Hòa Đào do võ hồn của Hoàng Dung tạo ra, thấy rõ tuy Thạch Bảo Ngọc đang di chuyển không

ngừng, nhưng thực ra hắn vẫn dậm chân tại chỗ, thậm chí không di chuyển được thêm một bước nào cả.

Võ hồn của Hoàng Dung tuy không thể gia tăng lực chiến cho cô ta, nhưng lại là một pháp trận vô cùng đáng sợ, chỉ cần đối thủ không lớn mạnh hơn cô ta (thực lực + thêm 11 cấp võ hồn), tuyệt đối không thể phá trận thoát ra ngoài, cho dù thực lực lớn mạnh hơn khá nhiều, cũng phải tốn không ít công sức và thời gian mới có thể phá trận, đợi tới khi đối thủ phá được pháp trận, Hoàng Dung cũng đã bỏ trốn từ lâu rồi.

Nếu như thế thật thì quả thật là cho dù hắn có di chuyển suốt đời, cũng đừng mong thoát khỏi khu rừng Hoa Đào đó cho mà xem.

“ Haha, nhìn tên ngu xuẩn đó kìa, loay hoay như một con rối, dậm chân tại chỗ này giờ mà không biết, cho đáng đời, nhốt hắn suốt đời trong đó cho bổ ghét.” Dương Kiệt khoái trá cười nói, mọi oán hận trong lòng tựa như được giải tỏa trút hết ra, sáng khoái vô cùng.

“ Nhốt hắn suốt đời? Ồ không, với những gì hắn đã làm với Kiệt ca ca, cho dù có bắt hắn chết trăm lần ngàn lần cũng chưa hết tội, sao có thể để hắn thanh thoi như thế được chứ?” Hoàng Dung cười lạnh nhìn chằm chằm vào tên Thạch Bảo Ngọc trong pháp trận, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Đúng là chọc giận ai cũng đừng nên chọc giận phụ nữ, đặc biệt là những phụ nữ có thực lực và tài trí đáng sợ như Hoàng Dung, không chết cũng thân tàn ma dại cho mà xem.

“ ý của muội là ...” Dương Kiệt bắt đầu cảm thấy thương hại cho tên khốn Thạch Bảo Ngọc, chỉ là không biết Hoàng Dung định dùng cách nào để “ hành hạ” đối phương, tò mò và kỳ vọng hỏi.

“Huynh tướng võ hồn của muội chỉ có thể nhốt người trong đó thôi sao? Hi hi, để muội cho tên khốn đó thưởng thức thử “Ngũ Hành Sát Trận” trong pháp trận ngay tức khắc.” đôi mắt của Hoàng Dung lóe qua tia sáng tàn nhẫn, xem ra tên khốn Thạch Bảo Ngọc đã khiến Hoàng Dung nổi giận tới mức đỉnh điểm rồi đây.

“Ngũ Hành Sát Trận, mở ~~~~~!!!” Hai tay vẩy múa liên tục vẽ ra vô số dấu ấn kỳ lạ, Hoàng Dung hét lớn một tiếng sau khi hoàn thành “nghỉ thức” thì triển.

Uỳnh ~~~~~!!

Thạch Bảo Ngọc đang “di chuyển” trong pháp trận đột nhiên biến sắc, trong lòng cảm thấy thấp thỏm không yên, linh tính mách bảo rằng một con đại họa đang ập thẳng vào đầu mình.

Roẹt ~~~~~ roẹt ~~~~~ roẹt ~~~~~!!

“Cái gì??? Đó là ... không ~~~~~!!!” Chỉ thấy vô số thanh kiếm thực thể từ trên cành cây Hòa Đào có mặt khắp nơi trong khu rừng phóng thích ra, chỉ chít dày đặc tới nỗi ngay cả một con muỗi không thể bay thoát được, ghim thẳng về phía Thạch Bảo Ngọc.

“Chân nguyên hộ thể, mở, không, aaaaaaaaaaaaaaaaa~~~~~!!!” Thạch Bảo Ngọc thậm chí kích hoạt cả chân nguyên ít ỏi trong cơ thể để hình thành lá chắn phòng thủ, nhưng những thanh kiếm sắc nhọn đó vô cùng dễ dàng đâm thủng lớp lá chắn chân nguyên đó, không ngừng xuyên thủng qua cơ thể máu thịt của hắn.

Roẹt ~~~~~! Phập ~~~~~!! Roẹt ~~~~~!! Phập ~~~~~!! Roẹt!!

AAAAAAAAAAAA ~~~~~!!!

Bị hàng trăm hàng ngàn thanh kiếm không ngừng xuyên thủng cơ thể, cơn đau thấu tận linh hồn đó, thậm chí sống không bằng chết nữa là.

Nhưng thật đáng tiếc, cho dù bị xuyên thủng cỡ nào, cơ thể của Thạch Bảo Ngọc nhanh chóng được phục hồi như chưa từng bị xuyên thủng qua vậy. Đừng tưởng như thế là ngon, chính vì điều đó mới khiến hắn thậm chí muốn cắn lưỡi tự vẫn còn đang tiếp tục “thương thức” màn tra tấn kinh hoàng này.

Kim Sát Trận ~~~~!!!

Rào ~~~~ rào ~~~~~~!!

Để cho Thạch Bảo Ngọc thương thức ngàn kiếm xuyên người chán chê xong, pháp trận thứ 2 nhanh chóng được kích hoạt. Lần này trên không trung xuất hiện một cái hố đen khổng lồ, dưới ánh mắt kinh hãi của “tên đáng thương” kia, tựa như Hoàng Hà vỡ đê, dòng nước đen kịt đổ xuống ngay khu vực trống mà hắn đang đứng trong khu rừng.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!!” không có lối thoát, Thạch Bảo Ngọc chìm ngập trong cái hồ nước nhân tạo màu đen đáng sợ đó.

Crack ~~~ crack ~~~~~!!!

Không chỉ ngộp thở khó chịu vô cùng (Thử bị người khác dùng gối đè mạnh vào mặt một thời gian dài nhưng lại chết không được thử xem cảm giác đó như thế nào nhé), đáng sợ nhất là dưới áp suất đáng sợ của nước đen đó, xương cốt trong cơ thể bị đè tới nỗi gãy vụn ra hết, da thịt bắt đầu vỡ nát, máu không ngừng phun bắn ra pha trộn vào dòng nước đen ở xung quanh.

Chẳng mấy chốc Thạch Bảo Ngọc chỉ còn nửa cái mạng cơ thể không còn mảnh thịt nguyên vẹn mềm nhũn nằm bất động không ngừng hứng chịu cơn ngạt thở và áp suất đáng sợ không ngừng tấn công mình, đôi mắt thất thần như người chết, chỉ là nếu chết được còn đỡ, sống không bằng chết mới đáng sợ đấy chứ.

Ào ào ~~~~~!!!

Không bao lâu sau, nước đen bị hút hết về cái hố đen trên không trung, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy. Và cơ thể vụn nát của Thạch Bảo Ngọc thêm lần nữa hồi phục như lúc ban đầu như chưa từng bị chấn thương qua. Chỉ là nhìn vẻ mặt như người vô hồn của hắn lúc này, không chỉ thể xác, ngay cả linh hồn cũng bị hành tới nỗi thân tàn ma dại rồi.

Vù ~~~~~ vù ~~~~~!!

Tưởng như thế là kết thúc rồi sao?? Hoàng Dung nói là: “ Còn lâu á, còn nhiều món dành cho mày thưởng thức đây ~~~!!”

Cành cây của Hoa Đào lần nữa chuyển hóa thành những sợi “ dây xích” bó chặt hai tay chân của Thạch Bảo Ngọc và nhấc hắn người hắn treo lơ lửng trên không trung.

Phía sau bức tường Hoa Đào đột nhiên xuất hiện vô số thực vật có hình dáng giống hệt như cây ăn thịt người ở thế giới của Dương Kiệt, miệng hoa mở to ra chĩa thẳng về phía Thạch Bảo Ngọc ở chính giữa, tựa như một dàn lính đang cầm súng chuẩn bị tử hình tội phạm vậy.

suyt suyt ~~~~~!!! Xòe xòe ~~~!!!

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA~~~~~~!!!

Chỉ thấy từ miệng của đám “cây ăn thịt người” bắn ra vô số dịch thể dính nhót dính vào người hắn, không chỉ quần áo, ngay cả da thịt cũng tựa như bị axít tạt thẳng vào, Thạch Bảo Ngọc vốn dĩ đã không còn hơi sức kêu gào cũng không kèm được gào thét một cách đầy đau đớn.

Muốn biết đau đớn cỡ nào, có thể hỏi thử những người đã từng bị dính axít hoặc tự mình cảm nhận thử (nói giỡn thôi), và cơn đau đớn này thậm chí còn đáng sợ hơn gấp trăm lần ngàn lần so với cảm giác bị axít tạt vào người.

Chưa đầy một phút đồng hồ, dưới những luồng dịch thể như súng liên thanh không gần bắn vào người, thân thể của Thạch Bảo Ngọc đã không còn mảnh nguyên vẹn, da thịt nát rữa ra, thậm chí có thể nhìn thấy cả xương trắng, trông thê thảm vô cùng.

Dương Kiệt và Hoàng Dung đứng quan sát ở bên ngoài cũng không kèm được phải biến sắc quay đầu sang hướng khác không dám tiếp tục chiêm ngưỡng nữa.

Tuy cảm hận tên khốn đó, nhưng cảnh tượng đáng sợ đó cũng khiến cả hai cảm thấy có chút không ổn.

Chỉ là Ngũ Hành Sát Trận một khi đã kích hoạt thì không thể ngừng lại, phải chờ đợi nó vận hành hết năm sát trận mới tự động ngưng lại.

Cho nên, thật đáng tiếc, Thạch Bảo Ngọc chỉ còn cách tiếp tục thưởng thức màn “tra tấn vô nhân đạo” đó mà thôi

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 190: Thạch Bảo Ngọc Đền Mạng

Thạch Bảo Ngọc có năm mơ cũng không tưởng tượng ra được rằng có một ngày nào đó ân quả báo ứng lại ập xuống đầu mình như lúc này.

Ngày thường hẳn hành hạ tra tấn dã man người khác, đặc biệt là với Dương Kiệt cách nay chưa bao lâu, lúc này lại phải hứng chịu sự tra tấn đau khổ hơn gấp trăm lần ngàn lần so với những nạn nhân của hắn.

Lúc này Thạch Bảo Ngọc gần như chỉ còn lại bộ xương trắng, chỉ còn cái đầu còn nguyên vẹn, nguyên vẹn chỉ là câu nói tương đương, vì lúc này cho dù ba má của hắn đứng ngay trước mặt, cũng không thể nhận ra nổi con trai cưng của mình rồi đấy.

Hàng “cây ăn thịt người” đột nhiên dạt sang hai bên, một cây ăn thịt người phóng to gấp trăm lần so với đám đông từ phía sau bước ra, từng bước từng bước thẳng về phía Thạch Bảo Ngọc đang hồi phục cơ thể với tốc độ chóng mặt.

Khi cơ thể của Thạch Bảo Ngọc đã hồi phục hoàn toàn, cũng là lúc cây ăn thịt người khổng lồ đó đã tới ngay trước mặt, không để hắn kịp phản ứng, trực tiếp mở to “cái miệng” dính đầy dịch thể gớm ghiếc ra chụp xuống “nuốt trọn” con mồi vào trong miệng nó.

Rột roạt ~~~~! Crack crack ~~~~!!!

Âm thanh nhai ngấu nghiến và tiếng xương gãy vụn vang lên liên miên không dứt, phá vỡ bầu không khí vốn lặng yên trong khu rừng Hoa Đào.

Thạch Bảo Ngọc thậm chí không kịp kêu thét lên tiếng nào, đã trở thành món điểm tâm ngon miệng của cây ăn thịt người khổng lồ đó rồi.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA ~~~~~~!!!” Một vệt sáng có hình dáng giống như một con người thu nhỏ từ trong miệng của cây ăn thịt phóng ra, không ngừng phát ra tiếng gào thét đầy đau khổ và phẫn nộ.

Đó chính là nguyên thần của Thạch Bảo Ngọc.

Một khi trở thành kẻ mạnh nguyên thần, nguyên thần trong cơ thể đã được hình thành, cho dù thể xác bị đánh tan nát vỡ vụn ra hết, chỉ cần nguyên thần không hủy, vẫn còn cơ hội mượn xác trùng sinh. Điểm hình là Thạch Bảo Ngọc lúc này, tuy thể xác đã bị tiêu hóa hết trong miệng của cây ăn thịt người, nhưng nguyên thần may mắn vẫn còn nguyên vẹn, nếu như để nguyên thần của hắn thoát được ra ngoài, chắc chắn sẽ có ngày trùng sinh trở lại.

Tất nhiên, vấn đề là nguyên thần có hắn có thoát ra được hay không đây chứ.

Nên nhớ rằng Ngũ Hành Sát Trận này giờ chỉ mới kích hoạt được ba pháp trận, vẫn còn hai pháp trận chưa kích hoạt, chính là để dành cho trường hợp như thế này đây.

Nguyên thần của Thạch Bảo Ngọc vừa phóng lên không trung không được bao lâu, đột nhiên cảm nhận thấy nhiệt độ ở xung quanh đang tăng lên với tốc độ chóng mặt, cảnh tượng xung quanh đỏ dần lên, tựa như cái chảo đang bị đun nóng lên vậy.

Nguyên thần vốn dĩ nhạy cảm hơn thể xác gấp nhiều lần, đặc biệt là dưới sức nóng đã lên tới hơn cả chục ngàn độ mà chưa có dấu hiệu ngừng lại, và ngày càng đáng sợ như lúc này, nguyên thần của Thạch Bảo Ngọc

chỉ biết kêu gào đầy đau đớn, không ngừng bay qua bay lại như con rắn mất đầu tìm nơi ẩn trốn.

Hỏa Sát Trận ~~~~~!!

Hỏa Sát Trận không chỉ tác động cực lớn tới thể xác (nếu như còn toàn vẹn sau ba pháp trận ban đầu), còn đặc biệt phóng lớn tới cực đại đối với linh hồn và nguyên thần.

Đúng là chỉ còn lại nguyên thần cũng không thể tránh khỏi bị tra tấn hành hạ, cảm giác đó khổ sở như thế nào, không phải người trong cuộc tuyệt đối không thể cảm nhận được.

Nguyên thần của Thạch Bảo Ngọc không ngừng phát ra những tiếng gào thét trong vô vọng.

Khủng hoảng, đau đớn, bất lực, tuyệt vọng, điên cuồng. Đó là tất cả những gì có thể hình dung những gì đang diễn ra với hắn lúc này.

Dưới những ngọn lửa vô hình với sức nóng mang tính hủy diệt như thế này, nguyên thần của Thạch Bảo Ngọc gần như bị đun thành dịch thể, và nhiệt độ xung quanh đã bắt đầu có dấu hiệu giảm xuống, đại biểu cho Hỏa Sát Trận đã hoàn thành sứ mệnh của nó.

Ngay lập tức, pháp trận cuối cùng được kích hoạt.

Chỉ thấy mặt đất đột nhiên rung chuyển dữ dội, càng ngày càng xuất hiện nhiều vết nứt chi chít.

Rầm ~~~~~!!!

Mặt đất tựa như bị xới tung lên cao, hình thành một cái miệng hố khổng lồ phóng lên không trung, “ nuốt chửng” nguyên thần gần như biến thành

dịch thể của Thạch Bảo Ngọc vào bên trong, sau đó dần dần hạ xuống phục hồi như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

Pháp trận cuối cùng cực kỳ đơn giản, nhưng cũng đánh dấu cho sự chấm hết dành cho cuộc đời của Thạch Bảo Ngọc, lấy nguyên thần của hắn làm nguyên liệu bồi bổ cho võ hồn và cả bản thân Hoàng Dung, khiến hắn thậm chí không có cơ hội cướp xác trùng sinh.

Roẹt ~~~~~!!

Chỉ thấy một tia sáng tinh khiết chụp thẳng lên người của Hoàng Dung ở phía bên ngoài, báo hiệu cho cái chết thực sự của kẻ thù không đội trời chung của mình, đồng thời điểm kinh nghiệm nhận được giúp cô ta thăng cấp thành chân nguyên thần tầng thứ 2.

“Chúc mừng, chúc mừng Dung nhi của ta được thăng cấp, để ăn mừng cho sự kiện mang tính “lịch sử” này, chúng ta nên hun hun môi chứ nhỉ?” Nhìn thấy Hoàng Dung được thăng cấp, Dương Kiệt cũng vui mừng thay cho cô ta, lại lộ ra vẻ mặt như “anh Trư”, lao tới định ôm lấy cô ta vào người để hôn.

Chụp ~~~~~!!

Khác xa với dự định ban đầu là Hoàng Dung sẽ tung người ra né tránh cái ôm hôn của mình như những lần trước kia, cô ta chỉ ứng đờ hết mặt nhắm chặt đôi mắt đứng yên tại chỗ, để mặc cho Dương Kiệt ôm choàng môi hôn môi.

Vẻ mặt ái ngại mắc cỡ của Hoàng Dung lúc này tựa như một cô gái mới lớn đang chìm đắm trong tình yêu ngọt ngào, còn đâu vẻ lạnh lùng tàn nhẫn như khi đối diện với kẻ thù của mình đâu chứ.

Dương Kiệt cũng khẽ ngo người khi không ngờ lần này lại dễ dàng như thế này, nhất thời có chút không biết phải làm sao.

“Ồng ngốc ~~~!!” Nhìn thấy vẻ mặt ngo ngác bất ngờ của đôi phương, Hoàng Dung chỉ phì cười, dùng tay nhéo nhẹ lên mỡ thịt dày ở eo của anh ta cho bỏ ghét.

“Ái da, đau, đau, tha cho ta, tha cho ta mà, tội nghiệp ~~~~!!!” Cú nhéo của Hoàng Dung tất nhiên là không thể có sức sát thương lớn như thế này rồi, nhưng Dương Kiệt vẫn giả vờ lộ ra vẻ đau đớn không ngừng năn nỉ van xin, mục đích để che giấu sự ái ngại của mình mà thôi.

“sắp tới huynh có dự tính như thế nào??” Sau một hồi đùa giỡn, cả hai bắt đầu quay trở về vấn đề chính, Hoàng Dung lên tiếng hỏi.

Dương Kiệt lắc đầu thờ dài một tiếng, bước ra phía trước vài bước nhìn về phía xa xăm như đang suy tư điều gì đó.

“lẽ ra định rời khỏi bí cảnh sẽ truy tìm hành tung của lũ người Huyết Ma Đạo, ai ngờ chính bản thân mình hiện giờ lại bị xem là người của Huyết Ma Đạo, quả thật nực cười.” Dương Kiệt dùng nụ cười chế giễu nói, không biết là đang chế giễu bản thân hay chế giễu người của ngũ đại tông môn nữa.

“Chỉ là nghĩ hoài vẫn nghĩ không thấu người của ngũ đại tông môn bằng cách nào mà có thể dễ dàng định vị được vị trí của ta, ngay cả sử dụng Dịch Dung Thuật cũng dễ dàng bị bại lộ.” Đó chính là điều khiến Dương Kiệt đau đầu nhất vào lúc này, thông thường thì khi sử dụng Dịch Dung Thuật, nếu cấp bậc không cao quá mình 10 cấp, tuyệt đối không thể nào phát hiện ra, chỉ là không hiểu người của ngũ đại tông chỉ cần giáp mặt mình thì ngay lập tức Dịch Dung Thuật mất hết tác dụng, nếu không thì không cần phải cực khổ như thời gian gần đây rồi.

“ Về vấn đề này, trên đường di chuyển tới nay muội cũng đã thăm dò rồi, nghe nói là phía ngũ đại tông môn sở hữu một báu vật có thể định vị trí của tất cả các môn đồ trong môn phái, và nguyên liệu dùng để định vị này, chính là khí thức mà huynh đã để lại trên quả cầu thủy tinh kích hoạt võ hồn khi vừa gia nhập tông môn đấy. Phía tông môn làm thế mục đích là đề phòng trong môn phái xuất hiện phản đồ, có thể dựa vào khí thức mà môn đồ để lại khi nhập môn, để truy tìm trừng phạt những kẻ phản nghịch.” Hoàng Dung díu mày kể ra thông tin mà mình nắm bắt được khi trên đường đi tới nơi này.

Dương Kiệt lộ ra vẻ mặt “ thì ra là thế”, hèn chi người của ngũ đại tông môn dễ dàng tìm thấy mình như vậy, thì ra chính là do khí thức mình để lại khi tiến hành kích hoạt võ hồn trước kia đây mà.

“ Chẳng lẽ suốt đời phải bỏ trốn như thế này sao?? Phải rời khỏi U Châu???” Dương Kiệt vô cùng không cam tâm cắn răng nói.

“ Kiệt ca ca hãy yên tâm, khí thức của huynh có giới hạn, phía tông môn chỉ có thể dùng nó trong một thời gian ngắn mà thôi, nếu như trong thời gian khí thức còn hiệu lực không thì truy bắt được huynh, khí thức bị biến mất, họ sẽ không thể dùng báu vật đó để định vị được huynh nữa. Đặc biệt là nghe nói phía Thánh Hỏa Tông đã chia khí thức của huynh làm năm phần để sử dụng, nghe nói thời gian có hiệu lực chỉ trong vòng một tháng mà thôi.” Hoàng Dung an ủi giải thích.

“ Một tháng?? Vậy là qua ngày rồi còn gì nữa? Hèn chi dạo này ngày càng ít nhìn thấy đệ tử ngũ đại tông môn truy sát mình, thì ra chính là do khí thức của mình đã tan biến mất đi.” Từ lúc bí cảnh kết thúc cho tới ngày hôm nay, thời gian có hiệu lực thậm chí đã vượt quá vài ngày, Thạch Bảo Ngọc cũng dựa vào khả năng định vị lần cuối cùng để giảng bày Dương Kiệt, vì hẳn biết rõ rằng nếu như anh ta bỏ trốn thêm lần nữa, sẽ không còn cơ hội bắt sống được anh ta.

“ May quá, may quá, vậy là từ nay không cần phải quá lo lắng gì nữa, chỉ cần sử dụng Dịch Dung Thuật, trừ khi mấy tên lão quái vật có mặt ở đây, còn lâu mới có người phát hiện được ta, haha ~~~!!” Khả năng bị truy sát đã kết thúc, tâm trạng của Dương Kiệt phấn khích hơn bao giờ hết, hai tay chống eo ngẩng cao đầu cười một cách khoái trá.

Cũng phải thôi, cả tháng nay bị truy sát tới chân trời góc biển, đặc biệt là tên khốn Thạch Bảo Ngọc, còn dai hơn đĩa nữa, cả tháng nay ăn không miêng, ngủ không dám say giấc, phải cảnh giác từng phút từng giây không dám thả lỏng, vì chỉ cần chút sơ sẩy thậm chí phải trả giá bằng mạng sống của mình, lúc này tựa như cá về biển cả, hổ xổng chuồng quay về rừng, không vui mới là lạ á.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 191: Địa Cầu Bang

“Huyết Ma Đạo ~~~~!!!” Giải quyết xong vấn đề bị truy sát, cơn giận dữ trong người tiếp tục bùng nổ, nghiền răng nghiền lợi thót ra cái tên của kẻ thù không đội trời chung của mình.

“Vì sao huynh lại căm thù Huyết Ma Đạo như thế vậy? Vì chúng đã liên lụy tới huynh sao??” Hoàng Dung khẽ dúu mày trước biểu hiện của Dương Kiệt, cảm thấy thái độ của anh ta đối với Huyết Ma Đạo gì có chút gì thái quá thì phải.

Dương Kiệt lộ ra vẻ ngại ngùng, chẳng lẽ nói toẹt ra là vì Huyết Ma Đạo đã hại chết “người yêu” của mình sao? Với tính cách thích ghen tuông của Hoàng Dung, dám nói thẳng ra không chừng cô ta sẽ nổi điên lên cho mà xem.

Nhiều khi Dương Kiệt cảm thấy nhức đầu vô cùng, Diệp Tuyền còn đỡ, dù sao thì cô ta cũng đã hy sinh rồi, vấn đề là ngoài Diệp Tuyền ra còn một người khác nữa kia, cũng không biết ăn nói thế nào với Hoàng Dung đây.

Hình bóng của Mộ Dung Tuyết và cảnh tượng cả hai lên tới miền cực lạc trong bí cảnh không ngừng hiện ra trong đầu, miệng không tự chủ lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Phát hiện Hoàng Dung đang dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn chằm chằm vào mình, Dương Kiệt nhanh chóng bừng tỉnh, vội vã lên tiếng giải thích: “à à, vì một người bạn thân của ta đã chết thảm dưới tay của người của

Huyết Ma Đạo, nên ta đã từng thề với bản thân rằng phải “xử đẹp” chúng bằng mọi giá.”

“ bạn thân?? Là phụ nữ???” sắc mặt ghen tuông của Hoàng Dung đã lộ hết ra bên ngoài, cắn răng hỏi.

“ Chuyện đó không quan trọng, quan trọng là hiện giờ bằng cách nào tìm ra được hành tung của lũ người Huyết Ma Đạo. U Châu nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, với kỹ năng nguy trang của lũ chuột qua đường đó, muốn tìm thấy chúng cũng là cả một vấn đề đấy.” Dương Kiệt cảm thấy bắt đầu không ổn, nhanh chóng chuyển đổi đề tài, giả vờ tạo ra vẻ nhưc đầu vì vấn đề này.

Mặc dù trong lòng cảm thấy đau nhói khó chịu, nhưng dù sao đôi phương cũng đã qua đời rồi, mọi chuyện cũng đã kết thúc, lúc này làm âm lên thì còn ý nghĩa gì nữa chứ? Nên vẫn cố gắng kềm chế lại, lên tiếng bày kế: “ Đúng là chỉ với hai chúng ta, truy tìm người của Huyết Ma Đạo chỉ như mò kim đáy biển, nhưng nếu như có người giúp đỡ chúng ta, không chỉ một người mà là cả một vương triều thì sao nè.”

“ ý của muội là” Dương Kiệt khề dúi mày, có chút không hiểu Hoàng Dung muốn nói gì.

Cả vương triều ra tay giúp đỡ mình truy tìm tung tích của Huyết Ma Đạo?? có thể sao??

“ Chuyện là như thế này. Từ lúc chia tay với huynh, muội đã nghe theo lời gợi ý của huynh thành lập một bang hội có tên là “ Địa Cầu Bang” (tên này do Dương Kiệt nghĩ ra, lấy tên trái đất mà mình đang sinh sống), sau một thời gian thành lập, đã thu nạp được khoảng mười mấy nhân tài, trong một lần đi làm thử thách nhiệm vụ của hiệp hội đánh thuê, đã gặp phải một công chúa của một vương triều tầm trung ở khu vực tây nam U Châu. Sau

một thời gian tiếp xúc với cô ta, muội và cô ta cảm thấy tâm đầu ý hợp, cộng thêm muốn dựa vào một thế lực nào đó để phát triển bang hội, nên đã đồng ý trở thành khách mời đặc biệt hợp tác lẫn nhau.” Ngưng một hồi, lại tiếp: “hiện giờ hoàng đế của vương triều đó đang trong thời hạn chuẩn bị thoát vị, hoàng tử công chúa ở phía dưới đã bắt đầu hành động tranh giành ngôi báu, nếu như chúng ta có thể giúp đỡ tam công chúa đoạt được ngôi báu, sau này nhờ vả cô ta huy động lực lượng của cả một vương triều để truy tìm hành tung của Huyết Ma Đạo, chắc cũng không thành vấn đề chứ nhỉ??”

Nghe xong lời giải thích của Hoàng Dung, Dương Kiệt lộ ra vẻ mặt “hiểu cả rồi”.

Thì ra trong thời gian này Dung nhi của ta đã tìm được quả núi khổng lồ ở phía sau chông lưng rồi.

Công chúa của một vương triều, địa vị tuyệt đối không nhỏ, đặc biệt là công chúa có tư cách tranh giành ngôi vị hoàng đế, ai mà biết được một ngày nào đó người ta không từ một công chúa trở thành hoàng đế, nắm mọi quyền sinh sát trong tay của cả một vương triều rộng lớn chứ.

“ Ngoài ra, tam công chúa còn là một đại mỹ nhân nữa đấy!!” Hoàng Dung nộ ra nụ cười giễu cợt nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt nói.

Nghe thấy đối phương là đại mỹ nhân, đôi mắt của Dương Kiệt lập tức rực sáng, nhưng khi cảm nhận thấy luồng sát khí đáng sợ đang không ngừng phóng thẳng về phía mình, lập tức bưng tỉnh vội vã cười nói: “Ồi dzời, mỹ nhân gì chứ, sao mà đẹp bằng Dung nhi của ta. Trong mắt của ta, Dung nhi là cô gái đẹp nhất trên đại lục Huyền Thiên này đấy chứ, mỹ nhân hay không mỹ nhân gì cũng phải dạt sang một bên, trở thành cây cỏ chỉ để nâng tầm cho vẻ đẹp của muội lên mà thôi.”

Mặc dù biết rõ không phải câu nói thật lòng của đôi phương, nhưng Hoàng Dung cũng cười tới nổi tí cả mắt.

“Vậy thì xuất phát thôi, ta nóng lòng muốn gặp gặp vị tam công chúa mà muội vừa nói rồi.” “cái gì, huynh đã nói cái gì??” “không, không, ý ta muốn nói là nóng lòng muốn nhanh chóng nhận được sự trợ giúp của vị tam công chúa để truy tìm tung tích của Huyết Ma Đạo đó mà.” “hừ hừ, huynh liệu hồn đấy.”

Cả hai cứ thế vừa đùa giỡn vừa bước đi thẳng về đích đến.

Tất nhiên, việc đầu tiên Dương Kiệt cần làm chính là thay đổi dung mạo của mình, vì lúc này khuôn mặt của anh ta tựa như mặt trời trên trời cao, không một người dân U Châu nào không biết tới. Mang theo hình dáng thật của mình đi vào thành thị, không bị vây bắt mới là lạ á.

Đừng nói là khuôn mặt thân hình, ngay cả tên cũng phải đổi nếu như không muốn rước rắc rối vào người.

Còn biến đổi thành khuôn mặt như thế nào, Dương Kiệt đã nhanh chóng có quyết định.

Anh ta quyết định đổi tên mình thành Dương Tiễn, một vị thần trong tác phẩm thần thoại Tây Du Ký, nhân vật mà anh ta ngưỡng mộ từ nhỏ, và cũng là người cùng họ với mình, chỉ cần đổi cái tên là được rồi.

Còn hình tượng Dương Tiễn trong các bộ phim thần thoại mà anh ta đã từng xem qua, chỉ có ấn tượng duy nhất với khuôn mặt của diễn viên Mã Đức Chung mà thôi, nên vô cùng dứt khoát dùng Dịch Dung Thuật biến khuôn mặt và thân hình của mình thành như diễn viên Mã Đức Chung trong vai Dương Tiễn của phim Tây Du Ký.

Roẹt ~~~~~!!!

Khẽ ngấm nhìn quan sát hình tượng mới của mình, Dương Kiệt khẽ ngật đầu hài lòng.

Khuôn mặt sáng sủa đầy mùi vị đàn ông với nước da hơi ngăm đen, thân hình cao lớn vạm vỡ đúng chuẩn sáu múi mà Dương Kiệt hằng ao ước. Nếu như lúc này mặc thêm bộ giáp và tay cầm vũ khí đặc trưng của Dương Tiễn, tuyệt đối là hoàn hảo.

À, vẫn còn thiếu con mắt ở giữa trán, chỉ là nếu như dám tạo ra hình dáng giống như trong phim, đi vào trong thành thị tuyệt đối bị xem như là yêu quái bắt trời mang đi thù chết cho mà xem.

“khuôn mặt này, thân hình này Muội cảm thấy kỳ kỳ hay sao á, có chút không quen, hình tượng trước kia của huynh trông ưa nhìn hơn.”
Hoàng Dung ngấm nhìn toàn thân trên dưới của Dương Kiệt, không ngừng bình phẩm nói.

“không còn cách nào khác, trước khi có đủ thực lực đứng ra trực tiếp tuyên bố “ta là Dương Kiệt”, đành phải sử dụng cái hình tượng này chứ sao giờ. Ta cũng cảm thấy tiếc nuối khi phải từ bỏ cái hình tượng điển trai có một không hai của mình.” Dương Kiệt hai tay giơ ra, tạo ra vẻ “biết phải làm sao bây giờ” thờ dài nói.

“ Phó bang chủ ~~~~!!” “ Phó Bang chủ ~~~~!!!” “ Đúng là phó bang chủ thật rồi ~~~~~!!”

Trong lúc cả hai di chuyển nhanh về hướng tây nam chưa được bao lâu, đột nhiên phía xa vang lên tiếng hô hào đầy phấn khích.

Không chờ đợi quá lâu, nhanh chóng xuất hiện năm bóng người bốn nam một nữ đang phóng thẳng về phía mình với tốc độ khá nhanh, ai nấy đều mang theo sắc mặt vui mừng phấn khích.

“ Phó bang chủ??” Dương Kiệt đưa mắt liếc nhìn Hoàng Dung, không cần hỏi, cũng có thể biết rằng đám người này là thuộc hạ của Hoàng Dung, thành viên trong Địa Cầu Bang rồi, chỉ là sao họ không gọi Hoàng Dung là bang chủ mà là phó bang chủ nhỉ?

Hoàng Dung khẽ ngật đầu trấn an Dương Kiệt, mang theo nụ cười nhẹ nhàng hướng về phía năm bóng người đã tiến sát tới gần, khẽ ngật đầu đáp lễ.

“ Ái da, phó bang chủ chạy nhanh quá, làm chúng tôi đuổi theo mệt bỏ hơi tai à. Ủa mà, vị đại huynh này là” Cô gái duy nhất trong nhóm vừa tiến tới gần lộ ra vẻ “oán trách”, nhưng khi nhìn rõ một người đàn ông xa lạ đứng bên cạnh Hoàng Dung, đôi mắt không kiềm được rực sáng, lộ ra vẻ tò mò hỏi.

Không chỉ cô gái, ngay cả bốn người còn lại cũng dùng ánh mắt dò xét cảnh giác nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt. Đặc biệt là người đàn ông trung niên lớn tuổi nhất trong nhóm, ông ta đứng ở vị trí dẫn đầu trong nhóm, dường như là đội trưởng trong nhóm thì phải, ánh mắt đầy soi mói, đánh giá.

Ánh mắt của người đàn ông trung niên tất nhiên là không lọt qua khỏi mắt của Dương Kiệt rồi, tuy hơi bất mãn khi đối phương dùng thái độ soi mói như thế đối với mình, chỉ là khi nhìn kỹ mặt ông ta, cảm thấy có chút quen quen, không biết đã từng gặp qua ở đâu rồi, chỉ là nhất thời không nhớ ra.

“ Phó bang chủ.” Sau một hồi “dò xét đánh giá” Dương Kiệt xong, ông ta mới thu lại ánh mắt của mình, lộ ra vẻ cung kính chấp tay thi lễ với Hoàng Dung.

Mẹ kiếp ~~~~~!! Lão già này lộ vẻ "khinh thường" mình, cung kính với Hoàng Dung như vậy, ngoài ra sao mình cảm thấy có mùi vị thù địch ở trong đó nữa nhỉ? Đừng nói là muốn trâu già gặm cỏ non, coi mình là tình địch chứ??

“Cửu thúc, không cần phải đa lễ, xin lỗi vì đã bỏ mặc mọi người đi trước, chỉ là tình thế nguy cấp, nên không thể không làm thế, mong mọi người thứ lỗi ạ.” Đường như Hoàng Dung cũng có chút kính trọng đối với người đàn ông trung niên này, dùng giọng điệu ôn hòa giải thích.

“Cửu thúc???” nghe tới cái tên gọi vừa xa lạ vừa quen thuộc này, Dương Kiệt lập tức lộ ra vẻ “sực nhớ ra điều gì đó”, không ngừng phóng ánh mắt ngắm nghía về phía người đàn ông trung niên tên “Cửu thúc” đó.

Hèn chi, hèn chi vừa gặp mặt ông ta lại thấy quen quen như vậy, cái khuôn mặt đó, đôi lông mày gần như dính chặt vào nhau thành một dòng thẳng đó, cộng thêm bộ râu nửa trắng nửa đen ở môi trên, có 70 % giống hệt như cố diễn viên Lâm Chánh Anh ở trái đất, đặc biệt ông ta được Hoàng Dung xưng hô là Cửu Thúc nữa chứ, chẳng lẽ là Lâm Chánh Anh đầu thai trùng sinh xuyên không tới đại lục Huyền Thiên giống mình sao???

Được gặp gỡ một người có khuôn mặt gần giống thần tượng hồi nhỏ của mình, Dương Kiệt lập tức có thiện cảm không nhỏ đối với ông ta, chỉ là thái độ “thù địch” của đối phương khiến anh ta cảm thấy khó chịu.

Mẹ kiếp, cho dù là thần tượng của mình đi nữa, dám đụng tới phụ nữ của bố mày, cũng đánh cho mày phọt kút ra cho mà xem, huống chi ông chỉ có khuôn mặt hao hao chứ không phải là thần tượng của mình nữa là.

“Chẳng phải mọi người thường thắc mắc vị bang chủ của bang hội chúng ta sao? Xin trình trọng được giới thiệu với các vị là, anh ta chính là bang chủ bí ẩn của bang hội chúng ta mà mọi người thường hỏi tới, Dương

Tiến.” Dưới ánh mắt tò mò của mọi người, Hoàng Dung đứng sang một bên, trình trọng giới thiệu thân phận của Dương Kiệt.

“ Cái gì?? Người này là bang chủ của chúng ta sao???” “ anh ta chính là người sáng lập ra Địa Cầu Bang, bang chủ của chúng ta???” “ Chỉ là Đường như thực lực của anh ta có chút không bằng phó bang chủ thì phải.” “ ờ ờ, vẫn còn thua kém phó bang chủ một khoảng cách không nhỏ, chỉ là không hiểu vì sao phó bang chủ đang cam tâm tình nguyện đứng dưới anh ta, hay là”

Nghe xong lời giới thiệu của Hoàng Dung, cả nhóm không kèm được kêu thét lên vì kinh ngạc, đồng thời không ngừng bàn tán về vị “ bang chủ bí ẩn” của mình, tới cuối cùng ai nấy đều dùng ánh mắt “ bà tám” nhìn qua nhìn lại Dương Kiệt và Hoàng Dung, muốn biết rõ quan hệ cả hai như thế nào.

“ Bang chủ??” Cửu Thúc khẽ dúm chặt đôi lông mày lại, ánh mắt thù địch lúc này không thêm che giấu trực tiếp lộ hẳn ra ngoài, không ngừng quan sát toàn thân trên dưới Dương Kiệt, tựa như muốn tìm ra điểm chê trách của đối phương vậy.

“ này, này lão già, nhìn gì mà nhìn, muốn gì đây, có tin là bố mày đè lão xuống đập cho một trận không hả???” Dương Kiệt đã nhìn đủ thái độ không thiện cảm của đối phương rồi, đặc biệt là nhìn thấy ánh mắt đầy khinh thường chế giễu của đối phương, lập tức bùng nổ xoắn hai tay áo lên định lao vào hơn thua với “ tình địch” của mình.

Mẹ kiếp ~~~!! Nếu như lão là kẻ mạnh nguyên thần hay gì đó dùng ánh mắt đó nhìn mình còn đỡ, đằng này lão chỉ là một chân tông sư tầng thứ 1, còn thua kém cả mình, lấy tư cách gì mà “ khinh thường chế giễu” mình chứ??

“Tiến ca ca, không được vô lễ ~~!!” Nhìn thấy Dương Kiệt chuẩn bị lao tới ăn thua với Cửu Thúc, Hoàng Dung hốt hoảng kêu thét lên, lao tới tóm lấy tay Dương Kiệt kéo lại, không cho anh ta tiến tới.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 192: Hiểu Lầm??

Nhìn thấy Dương Kiệt như muốn nổi điên lao tới tấn công Cửu Thúc, bốn thành viên còn lại nhanh chóng ép sát ngay sau lưng Cửu Thúc, ai nấy đều lộ ra vẻ cảnh giác và sẵn sàng lao vào chiến đấu nếu trường hợp xấu nhất xảy ra.

Cho dù Dương Kiệt có là bang chủ đi nữa, dù sao thì cũng chỉ mới gặp mặt lần đầu, tất nhiên là phải đứng về phía đồng đội có tình cảm gắn bó bấy lâu nay rồi.

Người bình thản nhất thời điểm này có thể nói chỉ duy nhất mỗi mình Cửu Thúc mà thôi, đối diện sự giận dữ của một đối thủ mạnh hơn mình vài cấp, nhưng ông ta vẫn tỏ vẻ dửng dưng như không có chuyện gì xảy ra, nếu để ý kỹ, sẽ phát hiện sâu trong đôi mắt của ông ta lóe qua tia sáng thất vọng thì phải.

Phía bên kia Dương Kiệt tựa như không tin vào đôi mắt của mình, ngờ ngác nhìn chằm chằm vào Hoàng Dung. Không ngờ, không ngờ Dung nhi lại vì một lão già mà đi quất tháo mình, không thể chấp nhận, tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Hoàng Dung tỏ ra đau đầu vô cùng, nhất thời không biết phải giải thích như thế nào với Dương Kiệt.

Tình cảm của Cửu Thúc dành cho mình, Hoàng Dung tất nhiên là biết rõ, nhưng thứ tình cảm đó tuyệt đối không phải là tình yêu giữa nam và nữ, do Dương Kiệt đã tự hiểu lầm mà thôi, chỉ là lúc này đang đông người, lại

không tiện lên tiếng giải thích mới chết chứ, nếu lúc này nói toẹt ra chẳng khác nào chỉ thẳng vào mặt Dương Kiệt nói anh ta quá hẹp hòi sao? Như thế có thể làm mất uy tín của anh ta trước mặt các thành viên khác cũng không chừng.

Chỉ là tình thế đã diễn ra như thế này, cho dù giải thích hay không giải thích, Dương Kiệt chắc chắn đã mất điểm trước các thành viên trong nhóm mất tiêu rồi.

Đồng thời cũng có chút oán trách Cửu Thúc: “Cửu thúc ơi là Cửu Thúc, Dung nhi biết Cửu Thúc yêu thương quan tâm lo lắng cho Dung nhi, nhưng không cần thiết phải dằn mặt đánh phủ đầu Kiệt ca ca như thế này chứ? Với tính cách của huynh ấy, không nổi điên lên mới là ạ á!”

“Thời gian đã không còn sớm nữa, chúng ta nhanh chóng di chuyển vào thành thôi.” Cửu Thúc vẫn với vẻ mặt nghiêm khắc thản nhiên lên tiếng. Không đợi cả nhóm kịp phản ứng, trực tiếp quay đầu đi thẳng về hướng ngôi thành trì duy nhất trong khu vực gần đây.

Bốn thành viên thầm thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng quay người đi theo phía sau Cửu Thúc, dường như lời nói của ông ta còn có trọng lượng hơn cả Hoàng Dung nữa, huống chi là một tên bang chủ xa lạ như Dương Kiệt chứ.

“này lão già, chuyện chưa xong định bỏ chạy hả? Đứng lại ~~~~!!!” “thôi đi Tiễn ca ca, muội nổi giận bây giờ ~~~!!!”

Nhìn thấy Hoàng Dung đôi mắt đỏ huê như muốn khóc, Dương Kiệt lập tức bối rối không dám nổi điên nữa, quay sang an ủi dỗ ngọt cô ta bằng mọi cách.

Hoàng Dung tức giận không phải vì Dương Kiệt đối địch với Cửu Thúc hay Cửu Thúc dẫn mặt Dương Kiệt, mà là Dương Kiệt dám không tin tưởng vào mình, nghi ngờ ghen tuông vô cớ.

Tất nhiên, trong tận thâm tâm cũng cảm thấy ngọt ngào hạnh phúc vì tầm quan trọng của mình trong trái tim của Dương Kiệt.

Đúng là không biết nên cười hay nên khóc đây.

Xòe ~~~ xòe ~~~~~!!!

Do khoảng cách giữa đích đến và vị trí đang đứng còn khá xa, nên cho dù đi chuyển hết nửa ngày trời, vẫn chưa thể có mặt tại ngôi thành trì duy nhất trong khu vực, nên cả nhóm đành phải cắm trại ngay trên đường di chuyển.

Lửa trại và lều được dựng lên, Dương Kiệt và Hoàng Dung ngồi sang một nhóm, bốn thành viên kia tụ tập lại thành một nhóm riêng, chỉ duy nhất mỗi mình Cửu Thúc ngồi ngay trước lửa trại như đang suy tư về điều gì đó, lâu lâu lại phóng ánh mắt thù địch cảnh cáo về phía Dương Kiệt.

“Muội nói sao?? Lão già kia chỉ xem muội như con gái của lão thôi sao??” Dương Kiệt lộ ra vẻ bất ngờ khó tin khi nghe lời giải thích của Dương Hoàng.

“Chứ huynh nghĩ gì vậy hả ~~!!!” Hoàng Dung không ngừng dùng tay nhéo mạnh vào mớ thịt mỡ ở eo của Dương Kiệt, khiến anh ta đau tới nỗi chảy cả nước mắt, mặt mày nhăn nhó, trông thật khôi hài.

“ai mà biết chứ, tự nhiên lão mới gặp mặt lần đầu lại tỏ ý thù địch, ta tưởng.....” “tưởng gì? Tưởng Cửu thúc xem huynh là tình địch hả??” Hoàng Dung bật cười khúc khích khi nhìn thấy vẻ mặt ái ngại không ngừng xoa đầu bức tóc của Dương Kiệt.

Hoàng Dung bắt đầu kể lại mọi thứ liên quan tới Cửu Thúc cho Dương Kiệt nghe.

Thì ra trước kia Cửu Thúc tên là Lâm Cửu, từng là một lính đánh thuê chuyên nghiệp và có uy danh không nhỏ ở khu vực miền nam U Châu, sau một thời gian dài lặn lội với nghề nghiệp, đã bắt đầu cảm thấy chán nản mệt mỏi, vô cùng dứt khoát từ bỏ sự nghiệp đang lên của mình, cùng đưa con gái duy nhất ẩn sống trong một ngôi làng nhỏ bé nào đó.

Đó có thể là một cuộc sống mãn nguyện thanh thản nếu như cô con gái của ông ta không có tính phiêu lưu mạo hiểm giống hệt như ông ta hồi trai trẻ, dưới sự ngăn cản quyết liệt bằng đủ mọi cách, nhưng vẫn không thể cản trở được cô ta nhất quyết trở thành một lính đánh thuê chuyên nghiệp như cha của mình hồi xưa.

Lính đánh thuê, nói thẳng là một nghề nghiệp dùng mạng sống của mình ra đánh cược cho sự giàu sang sung túc, không một lính đánh thuê nào dám tự tin vỗ ngực nói rằng mình sẽ an toàn trở về sau mỗi lần nhiệm vụ.

Và điều tồi tệ nhất cũng đã tới, trong một lần tham gia hoạt động trong khu rừng ma thú, cả quân đoàn của con gái Cửu Thúc vô tình lọt vào hang ổ của một ma thú cấp 4 cao cấp. Với một quân đoàn tầm trung không có nổi một kẻ mạnh chân tông sư dẫn đoàn, đủ hiểu số phận của họ như thế nào rồi.

Kết quả là quân đoàn đó toàn quân bị diệt, ngay cả cô con gái của Cửu Thúc cũng không tránh khỏi vận mệnh bi thảm đã được đoán trước trong ngày vừa gia nhập vào quân đoàn đánh thuê, trở thành món điểm tâm khoái khẩu của con ma thú cao cấp kia.

Thông tin tử nạn của con gái cung truyền về tới tai của Cửu Thúc, tựa như tia sét đánh thẳng vào người, khiến ông ta như muốn sụp đổ, mặc dù

biết rõ trước sau gì cũng sẽ có chuyện không hay xảy ra, nhưng khi điều đó đã xảy ra rồi thì tuyệt đối không muốn chấp nhận đó là sự thật.

Đau khổ, tuyệt vọng, phần nộ đã xâm chiếm hết lý trí của Cửu Thúc lúc này, khiến ông ta bất chấp tất cả liều mình xông thẳng vào hang ổ của con ma thú cao cấp kia.

Trảm sát ~~~~!! Phải trảm sát con ma thú trời đánh kia để trả thù cho con gái cưng của mình ~~~~~!!

Chỉ là, chỉ với thực lực của một chân tông sư tầng thứ 1 của Cửu Thúc, đối diện với con ma thú cấp 4 cao cấp, tương đương với thực lực của một kẻ mạnh nguyên thần, chỉ như lấy trứng chọi đá, châu chấu đá xe mà thôi.

Cửu Thúc thậm chí không đỡ nổi một cú quét đuôi “ nhẹ nhàng” của con ma thú, đã bị đánh tới nổi trọng thương không thể nhúc nhích, chỉ còn cách giương to đôi mắt đầy căm thù nhìn nhìn chăm cái miệng gớm ghiếc của nó lao tới gần, chuẩn bị nuốt trọn mình vào trong bụng.

Cũng tốt! Ít ra có thể cùng con gái của mình chết chung một chỗ!!

Trong lúc Cửu Thúc đã gần như tuyệt vọng, một cây gậy khí khổng lồ từ trên không trung xuất hiện giáng thẳng xuống, trực tiếp chôn vùi con ma thú có thân hình khổng lồ dưới mặt đất.

Cửu Thúc nhanh chóng hoàn hồn trở lại, từ từ quay đầu nhìn về phía cây gậy khí khổng lồ vừa xuất hiện, phát hiện một bóng người nhỏ nhắn xinh xắn, tay cầm một cây gậy màu xanh lá tựa như được làm bằng ngọc bích từ từ bước tới trước mặt mình, khi nhìn rõ khuôn mặt của đối phương, Cửu Thúc không tự chủ thốt lên: “ Ân Ân nhi ~~~~~!!!”

Bóng người vừa xuất hiện không ai khác chính là Hoàng Dung đang giết quái luyện cấp trong khu rừng nhân thú, ở phía xa phát hiện một trận giao

chiến đang xảy ra, đã di chuyển nhanh tới hiện trường để xem tình hình như thế nào, phát hiện con ma thú cấp 4 cao cấp đang chuẩn bị nuốt chửng một người đàn ông, không chút do dự ra tay trấn áp giải cứu đôi phương.

Không chỉ là ân nhân cứu mạng mình, quan trọng nhất là, khuôn mặt của Hoàng Dung có nhiều nét hao hao giống như con gái cưng của mình. Từ đau khổ, tuyệt vọng, không thiết sống, lúc này tựa như một tia sáng hy vọng lẻ loi lóe qua ngay trước mắt.

Kể từ đó, Cừ Thúc có mục tiêu để tiếp tục sống, quyết định dùng mạng sống của mình để bảo vệ, chăm sóc, phù trợ cho Hoàng Dung tận tâm tận trung suốt cuộc đời này.

Một phần vì muốn đền đáp ơn cứu mạng của Hoàng Dung, quan trọng nhất là, ông ta muốn dành hết tình cảm của mình cho Hoàng Dung lúc này thay thế cho con gái quá cố của ông ta. Đó có thể là điểm tựa tinh thần duy nhất để ông ta còn cố gắng sống trên đời này.

Có thể cảm thấy khó chịu khi trở thành người thay thế, nhưng nếu như còn nhần tâm bác bỏ, e rằng sẽ khiến ông ta suy sụp tìm đến cái chết cũng không chừng.

Đặc biệt là cảm nhận thấy tình cảm chân thật của đối phương dành cho mình, đối với một người vốn dĩ thiếu thốn tình cảm từ nhỏ như Hoàng Dung, lúc này có một vị trưởng bối yên thương lo lắng chăm sóc cho mình hết mực, mọi mâu thuẫn khó chịu trong lòng cũng dần tan biến đi, dần dần Hoàng Dung cũng âm thầm lặng lẽ chấp nhận điều đó, không còn quá bận tâm có là người thay thế hay không thay thế nữa.

“ Có thể nói từ lúc Địa Cầu Bang thành lập tức thời điểm này, mọi việc lớn nhỏ trong bang đều do một tay Cừ Thúc sắp xếp giúp đỡ, nếu như không có Cừ Thúc, e rằng Địa Cầu Bang cũng không thể phát triển tới

ngày hôm nay. Dù sao thì, tình hình bang hội ở thế giới này khác xa với thế giới của muội, có nhiều thứ không thể mang qua lắp vào nơi này được.” ngưng một hồi, lại tiếp: “ Có thể huynh không biết, trong một lần dẫn đoàn đi vào trong khu rừng ma thú làm nhiệm vụ, do muội đã chủ quan khinh địch đi sâu vào trong hang ổ của một ma thú cao cấp, trong lúc mải mê giao chiến không để ý, bị một con ma thú khác mai phục ở gần đó lao ra tấn công, nếu như không phải Cửu Thúc kịp thời lao tới đẩy muội ra xa, dùng tấm thân của mình hứng chịu cú cắn gần như nứt lìa cánh tay, e rằng lúc này muội đã không còn toàn vẹn để gặp huynh nữa rồi.”

Hít sâu một hơi vào người để bình tâm lại sau mỗi lần nhớ tới cảnh tượng khó quên đó, lại tiếp: “ Cũng may là có tam công chúa ra tay trợ giúp, từ trong hoàng cung lấy ra một đan dược cấp 6 cao cấp cho Cửu Thúc phục dụng, mới giúp ông ta thoát khỏi vận mệnh cụt mất một tay. Đó cũng là lý do vì sao muội gợi ý cho huynh hãy giúp đỡ phù trợ cho tam công chúa, vì hai bên không chỉ có quan hệ hợp tác với nhau, quan trọng hơn cả là, tam công chúa có ơn nghĩa đối với bang hội của chúng ta. Sau sự việc đó, Cửu Thúc không chỉ không một lời oán trách, vẫn nhất mực tận tâm giúp đỡ chăm sóc cho muội như ngày nào, Nếu như muốn nói người mà Dung nhi có thể tuyệt đối tin tưởng ở thế giới này, ngoại trừ huynh ra, chỉ có mỗi mình Cửu Thúc mà thôi.”

Nghe xong lời kể của Hoàng Dung, Dương Kiệt cảm thấy ái ngại xấu hổ vô cùng. Thì ra người ta không chỉ không phải là tình địch, mà còn là ân nhân cứu mạng của người phụ nữ của mình, thế mà mình lại đi mặt lớn mặt nhỏ nổi điên với người ta, lúc này nếu như có cái lỗ, Dương Kiệt chắc chắn sẽ chui xuống đó trốn cho mà xem.

thì ra tất cả chỉ là do mình hiểu lầm mà thôi!!

Chỉ là Cửu Thúc cứ không ngừng phóng những ánh mắt đầy thù địch và cảnh cáo, tựa như nhạc tượng tương lai đang cảnh cáo tên rở tương lai liệu

hôn đừng làm bậy với con gái cưng của ta, khiến Dương Kiệt có chút cười
khóc không được.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 193: Cô Thực Sự Muốn Tắm Cổ "Con Heo Mập" Đó Thật Sao??

Soạt ~~~ Soạt ~~~~~!!!

Bốn thành viên mang theo vẻ mặt căng thẳng lo lắng đứng bật dậy khi phát hiện Dương Kiệt đột nhiên tiến tới trước mặt Cửu Thúc.

Cả nhóm tỏ ra thấp thỏm không yên, nếu như nổ ra xung đột thực sự, với thực lực chỉ rơi vào khoảng chân nguyên tầng thứ 5, tầng thứ 6 như họ lúc này, không biết ngăn cản Dương Kiệt bằng cách nào đây.

Dưới ánh mắt lo lắng của cả nhóm, chỉ thấy Dương Kiệt đang đứng và Cửu Thúc đang ngồi yên ở đó cùng gương to đôi mắt ra nhìn chằm chằm vào đối phương, bầu không khí đột nhiên trở nên ngột ngạt căng thẳng tới tột độ.

“Cửu Thúc, xin cho hậu bối nói lời xin lỗi vì thái độ vô lễ trước đó, mong Cửu Thúc bỏ qua cho ạ.” Dưới ánh mắt khó tin của tất cả mọi người có mặt ở đây, chỉ thấy Dương Kiệt khẽ cúi đầu xuống, mang theo thái độ chân thành buông ra lời xin lỗi trước mặt Cửu Thúc.

May qua, may quá, không phải xảy ra xung đột ~~~!!

Cả nhóm không kèm được thậm thở phào nhẹ nhõm không xung đột không xảy ra, đồng thời mọi ánh mắt đều đổ dồn hết về phía Cửu Thúc để xem ông ta xử lý như thế nào.

Tha lỗi?? Hay phát lờ đối phương??

Cửu Thúc từ dưới đất từ từ đứng dậy, bước tới trước mặt Dương Kiệt vỗ nhẹ lên vai anh ta vài cái, lạnh lạnh nói: “ Muộn lắm rồi, hãy nghỉ ngơi sớm để mai còn khởi hành.”

Nói xong, bỏ mặc tất cả những người có mặt ở nơi này, trực tiếp đi thẳng vào lều nghỉ ngơi của mình.

Một câu nói chẳng ăn nhập vào đâu, nhưng cũng chứng tỏ là mối quan hệ giữa cả hai đã bớt căng thẳng lại rồi.

Hoàng Dung đứng ở phía xa khẽ tí mắt lại cười, hài lòng những gì xảy ra trước mắt.

Thực ra thì giữa Dương Kiệt và Cửu Thúc cũng chẳng có thù oán gì với nhau. Cửu Thúc tỏ ra thù địch bất mãn với Dương Kiệt chủ yếu là khi Hoàng Dung giới thiệu anh ta là bang chủ của bang hội. Có thể nói rằng Địa Cầu Bang là do Hoàng Dung và Cửu Thúc cùng bỏ công bỏ sức để thành lập ra, còn cái vị bang chủ bí ẩn gì đó, thậm chí không xuất đầu lộ diện, không có tí đóng góp gì cho bang hội đột nhiên không biết từ lâu lòi ra đe đầu cười cổ tranh giành quyền lực với Hoàng Dung, Cửu Thúc tất nhiên là không thể nào chấp nhận điều đó rồi.

Nếu như vị bang chủ có thực lực lớn mạnh hơn Hoàng Dung cũng đành, đằng này ngay cả thực lực, tài trí, năng lực cũng không bằng, lấy tư cách gì mà đứng trên cả Hoàng Dung chứ?

Ngay sau khi phát hiện quan hệ giữa Dương Kiệt và Hoàng Dung, sự thù địch đó càng gia tăng hơn nữa.

Đường đường một đàn ông, thực lực yếu kém hơn người phụ nữ của mình, vậy tới khi xảy ra chuyện, ai bảo vệ ai đây?? Chẳng lẽ núp ở phía sau

lưng người phụ nữ của mình sao? Cửu Thúc căm phẫn rất những tên đàn ông như thế này, cũng như ông ta căm hận bản thân vậy, chính vì sự bất tài của mình, không thể bảo vệ đứa con gái cưng, để cô ta chết thảm, thậm chí không đủ sức báo thù, đó là vết nỗi đau dần xé ông ta suốt đời, nên đặt biệt ngửa mặt với Dương Kiệt khi đó.

Quan trọng nhất là, chỉ mới khê khích tướng vài cái, đối phương đã nổi điên đòi ăn thua đủ với mình, với tính khí đó, Cửu Thúc chỉ biết lắc đầu thất vọng mà thôi.

Có thể thực lực của anh không cao, nhưng ngay cả tấm lòng bao dung và tố chất của một thủ lĩnh cũng không có, vậy thì làm sao khiến người ở phía dưới nể phục đây? Nên khiến Cửu Thúc càng ngày càng tỏ ra không hài lòng và thù địch Dương Kiệt hơn nữa. Thậm chí đã suy nghĩ rằng sau khi quay về đại bản doanh, sẽ bàn bạc lại với Hoàng Dung về chức vụ bang chủ của Dương Kiệt, tuyệt đối không thể chấp nhận một người như thế nắm giữ vận mệnh của cả bang hội được.

Nhưng thái độ biết nhận lỗi khi nhận ra sai lầm của Dương Kiệt mới đây đã khiến Cửu Thúc phải đánh giá lại vị bang chủ ở trước mặt. Ít ra không phải là người độc đoán, cố chấp chuyên quyền, vẫn chưa phải là vô phương cứu chữa.

Tất nhiên, muốn nâng cấp thêm quan hệ giữa cả hai còn cả một đoạn đường dài đầy, nhưng ít ra cũng là khởi đầu tốt, không phải sao?

Không bao lâu, ai nấy đều chui hết vào lều trại của mình để nghỉ ngơi giữa sa mạc khô cằn, lúc đầu Dương Kiệt còn định chui vào nằm chung lều với Hoàng Dung, nhưng không biết vì sao sau lưng luôn cảm nhận thấy một ánh mắt đầy sát khí và cảnh cáo từ trong lều trại của Cửu Thúc không ngừng phóng ra, khiến anh ta ớn lạnh cả người, ba lần bảy lượt như vậy, đành giơ tay đầu hàng, bất cam quay về chiếc lều thuộc về chính mình.

Mẹ kiếp ~~~!! Đúng là kỳ đà cản mũi mà.

Một đêm bình yên trôi qua.

Cái nóng oi bức tới tột độ ở sa mạc lần nữa ập xuống báo hiệu một ngày mới đã tới, cả nhóm thu xếp lại hành trang, tiếp tục đi thẳng về đích đến đã định sẵn.

La Diệm Thành!!

Ngôi thành trì trung cấp duy nhất nằm ngay giữa sa mạc khô cằn rộng mênh mông, là trung chuyển trạm quan trọng để di chuyển tới tứ miền trong khu vực U Châu vì có dịch chuyển trạm thiết lập ở trong ngôi thành trì này.

“ Ô la la, cuối cùng cũng đã vào thành được rồi, cái thứ cát bụi quỷ quái bám vào người cả ngày quả thật khó chịu quá đi, không được, phải tìm một nhà trọ nào đó tắm rửa vệ sinh thân thể cho sảng khoái cả người mới được.”
Phương Tử Linh, cô gái hoạt ngôn duy nhất trong nhóm vừa bước vào thành, như cá về với nước, phấn khích nhảy cẫng lên đòi tìm nơi tắm rửa bằng mọi giá.

Lời đề nghị của Phương Tử Linh nhanh chóng nhận được sự ủng hộ của Hoàng Dung. Hi, đều là phụ nữ mà, thích sạch sẽ là chuyện hiển nhiên thôi.

“ Chúng ta không có nhiều thời gian, hãy nhanh chóng đi tới trạm dịch chuyển để quay trở về đại bản doanh trong thời gian sớm nhất có thể.” Cửu Thúc vô cùng phũ phàng bác bỏ yêu cầu của hai cô gái trẻ, không để họ kịp phản bác, trực tiếp dẫn đầu đi thẳng về hướng trạm dịch chuyển ở khu vực trung tâm ngôi thành.

Cả hai lập tức lộ ra vẻ thất vọng, nhưng tuyệt nhiên không ai dám cãi lời Cửu Thúc, chỉ còn cách mang theo vẻ mặt không vui đi theo phía sau dưới tiếng cười trêu đùa của đám đàn ông trong nhóm.

“ Dung nhi” Dương Kiệt khẽ kéo kéo tay áo của Hoàng Dung, đưa tay chỉ thẳng về phía một tấm bản vẽ dán đầy trên tường thành.

Bản vẽ truy nã tội phạm!!

Và nhân vật chính trong bản vẽ, là một thanh niên tóc hớt đỉnh, tròn trịa béo ú, có bảy phần giống như khuôn mặt của Dương Kiệt khi chưa sử dụng Dịch Dung Thuật.

Uy quyền của ngũ đại tông môn quả thật đáng sợ, hầu như bao phủ cả khu vực U Châu, chỉ cần truyền lệnh xuống, ngay cả một ngôi thành trì xa xôi hẻo lánh như La Diệm Thành, cũng dán đầy lệnh truy nã đối với Dương Kiệt.

Dương Kiệt đã tỏ ra đúng khi sử dụng Dịch Dung Thuật, nếu không thì lúc này e rằng vừa mới bước vào thành, đã bị cả đám quan binh vây bắt rồi.

Sắc mặt của Hoàng Dung trở nên khó coi vô cùng.

Lũ trời đánh kia dám đối xử với Kiệt ca ca của ta như thế, có ngày lão nương sẽ nhổ sạch gốc rễ của ngũ đại tông môn các ngươi, hãy đợi đấy.

“ Ái da, ngay cả nơi này cũng có, rốt cuộc con heo mập này đã phạm tội tày đình gì mà bị truy nã khắp nơi thế này?? Chắc chắc, phần thưởng hấp dẫn quá nhỉ, được lựa chọn tùy thích gia nhập ngũ đại môn phái, ngoài ra còn trực tiếp trở thành đệ tử nội môn nữa chứ, hay là bang hội chúng ta cũng nhận nhiệm vụ này, truy nã con heo mập đó giao nộp cho ngũ đại tông môn đi, tuy không gia nhập vào môn phái của họ, nhưng nếu quy đổi thành tài nguyên tu luyện, con số đó chắc sẽ không nhỏ đâu, hihi.” Phương Tử Linh bước tới trước mặt bản vẽ truy nã, không ngừng bình phẩm và nói ra ý kiến của mình, mặc dù lúc này đã có hai ánh mắt đầy sát khí không ngừng phóng thẳng về phía mình mà không hay biết.

Dường như thông tin Dương Kiệt là người của Huyết Ma Đạo và tàn sát đồng môn chỉ mới lan truyền ở phía bắc, vẫn chưa truyền tới phía nam, nên các vương triều phía nam chỉ nghe lệnh phát ra lệnh truy nã chứ không nêu rõ tội danh của anh ta. Nếu như để Từ Tử Linh biết được những “chiến tích vẻ vang” mà Dương Kiệt từng làm, không biết có còn đủ can đảm đòi đi truy bắt anh ta nữa không nhỉ?

"Thật sao? Cô thực sự muốn nhận nhiệm vụ đó? Muốn tóm cổ "con heo mập" đó thật sao??" Chỉ thấy Dương Kiệt mang theo vẻ mặt cười mà không giống cười ghé sát ngay trước mặt Phương Tử Linh, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Đúng.... á, không, không, không phải thế ~~~~!!" Khuôn mặt đáng sợ của Dương Kiệt khiến Phương Tử Linh giật mình hoảng hốt, vội vã chạy tới phía sau lưng Hoàng Dung núp, chỉ dám thò ra nửa cái đầu để nhìn vào Dương Kiệt ở phía trước.

Đừng nói là Dương Kiệt, ngay cả Hoàng Dung cũng có chút muốn tóm lấy cổ áo của Phương Tử Linh tặng cho cô ta vài cú bạt tai vào mặt nếu như không phải biết rõ đối phương không biết thân phận của Dương Kiệt, không hề có ác ý.

Mẹ kiếp ~~~!! người yêu của lão nương cũng dám đòi tóm cổ, bộ người chán sống rồi hả??

Cửu Thúc nhìn chằm chằm vào tấm bản vẽ ở trước mắt, trong đôi mắt đột nhiên lóe qua tia sáng dị thường, khẽ lắc đầu một cái, quay người rời đi: “Đi thôi, không nên lãng phí thời gian vào thứ vô bổ này.”

“sao lại vô bổ, rõ ràng là một nhiệm vụ ngon ăn đây chứ phải không phó bang.... Đây đây, đợi với, sao tự nhiên bỏ đi hết vậy.”

Nhìn thấy không ai thêm để ý tới mình, đặc biệt là bang chủ và phó bang chủ không biết vì sao tỏ ra không vui phát lờ cả mình, đành cắn răng giẫm chân tại chỗ vài cái, chu mỏ đuổi theo phía sau nhóm mình.

Không chỉ trên tường thành, ngay cả trên dãy phố đi bộ, khắp nơi đều dán đầy hình vẽ của Dương Kiệt, quan binh đi thành từng đoàn tuần tra khắp ngôi thành, đôi mắt đầy cảnh giác không ngừng quan sát xung quanh, chỉ cần có đối tượng khả nghi lập tức bị tóm lại tra khảo, đặc biệt là những người có thân hình mập ú, Dương Kiệt vô cùng hiển nhiên trở thành đối tượng bị trù dập của đám dân thường, chỉ vì anh ta mà khiến họ phải gà bay chó chạy, không thể làm ăn buôn bán một cách yên ổn nữa.

“Đứng lại, các ngươi là ai, từ đâu tới và định đi đâu.” Trong lúc đang di chuyển, chuyện gì phải tới cũng đã tới, đã bị một đám quan binh chặn đường lại, mang theo giọng điệu dò xét hăm dọa lớn tiếng quát tháo.

“À, à, thưa quan quân trưởng, chúng tôi là” Chuyện giao tiếp với quan quân tất nhiên là việc dành cho người dày dạn kinh nghiệm, nên vô cùng hiển nhiên Cửu Thúc đã đứng ra bước tới chào hỏi giao tiếp với đám quan quân kia.

Chứ bảo Hoàng Dung đứng ra giao tiếp, chỉ sợ nói chưa được vài câu lại nổ ra xung đột cho mà xem.

Miệng lưỡi của lũ quan quân như thế nào, Dương Kiệt tất nhiên là biết rõ rồi, ở thế giới của anh ta thiếu cha gì, ngoài đời không thấy cũng có thể nhìn thấy qua trên phim truyền hình đấy chứ.

Chỉ thấy Cửu Thúc cười nói đối phó một cách nhuần nhuyễn, thậm chí lén lén rút vài viên linh thạch vào ống tay áo của tên quan quân dẫn đầu, khiến cho tên cầm đầu cười tới nổi tít của mắt, đặc biệt là từ trong nhẫn Càn Khôn rút ra một tấm thẻ bài, tên cầm đầu lập tức lộ ra vẻ mặt như con chó

luộc chín đầu, không ngừng cúi đầu chào hỏi cười nói, thậm chí còn muốn đảm nhận nhiệm vụ mở đường cho cả nhóm đi tới trạm dịch chuyển nữa chứ.

Cửu Thúc cười nói khách sáo với đối phương vài câu xong, dưới những cái vẫy tay chào tạm biệt của đối phương, quay trở về nói: “ Đi thôi, không nên nán lại nơi này quá lâu.”

“ Chuyện gì xảy ra với ngôi thành này thế nhỉ? Sao đột nhiên nghiêm ngặt như thế này vậy??” Mặc dù đã nghĩ ra điều gì đó, nhưng Hoàng Dung vẫn thận trọng hỏi.

Cửu Thúc nhìn chăm chăm vào Hoàng Dung một hồi, nói: “ Nghe nói thành chủ vừa nhận được thông tin tội phạm truy nã đang lảng vảng ở khu vực gần đây, nên quan quân trong thành đang truy lùng khắp nơi. Bất kỳ ai có lai lịch không rõ ràng, sẽ bị bắt giam vào trong đại lao truy khảo, nếu như không phải có thẻ bài của tam công chúa, e rằng chúng ta cũng không dễ dàng được họ bỏ qua đâu.” Lại liếc nhìn Dương Kiệt một cái, tựa như muốn nhìn ra điều gì đó.

Dương Kiệt cố gắng lộ ra vẻ mặt thản nhiên như không liên quan tới mình. Thật ra trong lòng đang thấp thỏm không yên.

Mẹ kiếp, lão cáo già hình như bắt đầu nghi ngờ mình rồi thì phải.

Cảm nhận thấy bàn tay mềm mại ấm áp nắm chặt vào lòng bàn tay mình, khẽ quay đầu lại nhìn Hoàng Dung đang mang theo vẻ mặt “ hãy yên tâm” mỉm cười với mình, Dương Kiệt bình tâm lại đôi chút.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 194: Vương Thành Khương Lộc

Cửu thúc không nói năng thêm gì cả, chỉ lặng lẽ quay người dẫn nhóm đi thẳng về phía trạm di chuyển ở khu vực trung tâm trong thành.

Di chuyển gần nửa canh giờ, một tòa kiến trúc cao lớn như một tòa tháp được dát bằng pha lê đã nhanh chóng lọt vào trong mắt của cả nhóm.

Đó chính là trạm dịch chuyển của đại lục Huyền Thiên này.

Cả nhóm đi thẳng vào trong đại sảnh của trạm dịch chuyển, không gian rộng rãi có cách bài bố giống hệt như văn phòng ngân hàng của trái đất, quầy tiếp khách, ghế ngồi, thậm chí có một tấm kính lớn treo ngay chính giữa đại sảnh, trên bề mặt tấm kính không ngừng nhấp nháy những hình ảnh giống hệt một tấm bản đồ của khu vực U Châu, chỉ là chỉ hiện thị khu vực miền nam của U Châu, người muốn di chuyển có thể từ trên tấm bản đồ tham khảo và lựa chọn những thành trì được hiển thị trên đó.

Chỉ là bầu không khí trong đây khá vắng vẻ, ngoại trừ vài tên “bảo vệ” đứng canh gác và nhân viên đang ngồi sau quầy tiếp khách ngáp lên ngáp xuống, không thấy thêm bất kỳ người nào nữa.

Cũng phải thôi, di chuyển bằng trạm dịch chuyển ở đại lục Huyền Thiên có giá trên trời, có nhiều người thậm chí kiếm tiền suốt đời cũng không đủ để dịch chuyển một chuyến, tất nhiên là không thể đông đúc bon chen như sân bay hay nhà xe như trái đất rồi.

“ Có “dê Béo”, à không, có khách tụi bây ơi ~~~~!!!” nhìn thấy nhóm Dương Kiệt bước vào, đôi mắt tên bảo vệ lập tức rực sáng như bóng đèn pha, quay sang đám quây tiếp viên hô lớn, đồng thời mang theo vẻ mặt như con chó luộc chín đầu đón tiếp khách một cách nồng nhiệt.

Cũng phải thôi, cho dù ở trái đất hay ở đại lục Huyền Thiên, tiền lương hay tiền thưởng của nhân viên dựa vào doanh số kinh doanh của “Công ty”, quanh năm suốt tháng không có khách ghé thăm, đừng nói là tiền thưởng, ngay cả tiền lương được lãnh đủ không đã là một vấn đề rồi, thậm chí có nguy cơ bị mất chén cơm nữa là. Lúc này nhìn thấy bảy con “dê béo” bước vào, không phản kích mới là lạ á.

Bánh trái trà nước xong, một người đàn ông trung niên ăn mặc sang trọng bước tới, dương như là chủ quản của trạm dịch chuyển này vậy, lộ ra nụ cười “ muốn thân thiện bao nhiêu có bấy nhiêu”, thận trọng hỏi: “ xin hỏi các vị khách quý muốn di chuyển tới vị trí nào ạ? Tất cả? hay chỉ một vài vị thôi ạ.”

“ Vương Thành Khương Lộc, bảy người.” Cử Thúc nhanh chóng lên tiếng.

Nghe xong yêu cầu của “lũ Dê Béo”, đôi mắt của vị chủ quản càng rực sáng hơn nữa. Từ ngôi thành này trực tiếp dịch chuyển tới vương thành Khương Lộc tuyệt đối không rẻ, ngoài ra một lần dịch chuyển tới bảy người, có thể nói doanh thu của ngày hôm nay vượt xa cả ba bốn năm gom lại nữa là. Năm nay lại có tiền thưởng để mang về nhà, không cần phải bị con “ cạp cái” ở nhà trách mắng la hét nữa rồi, hihi.

Đúng là ba năm không mở hàng, mở hàng một cái đủ ăn ba năm, chính là như thế này đây.

“ Vâng, vâng, vương thành Khương Lộc, chi phí dịch chuyển của mỗi người là 10000 linh thạch trung cấp, bảy người tổng cộng là 70000 linh thạch trung cấp ạ. Quý vị muốn dịch chuyển ngay bây giờ hay chờ đợi thêm một thời gian nữa ạ.” Người đàn ông trung niên mang theo vẻ mặt thận trọng hỏi, trong lòng thấp thỏm không yên, chỉ lo sợ đối phương nghe xong cái giá quay đầu bỏ chạy thì khổ.

70000 linh thạch trung cấp, tương đương 7 triệu linh thạch cấp thấp, một tài sản khổng lồ ngay cả những tên thương gia giàu có nghe thấy cũng phải biến sắc nữa là, huống chi nhóm người này trông có vẻ không được giàu có lắm nhỉ.

Mép mắt của Cửu Thúc khẽ co giật một cái, nhưng vẫn từ trong nhẫn Càn Khôn của mình rút ra một chiếc túi Càn Khôn nhỏ ném qua cho người đàn ông trung niên đó, lạnh lạnh: “ Ngay bây giờ.”

Người đàn ông trung niên có chút bất ngờ về độ “ chơi sộp” của đối phương, nhưng khi nắm chặt túi Càn Khôn trong tay, không còn tâm trí để ý tới điều đó, phấn khích dùng thần thức của mình kiểm tra lại xem có đủ số lượng linh thạch trong đó hay chưa.

Không chỉ người đàn ông trung niên, ngay cả những nhân viên khác cũng đều lộ ra vẻ vui mừng tột cùng, tựa như vừa trúng số độc đắc vậy.

“ Đủ rồi chứ? Chúng tôi có thể sử dụng trạm dịch chuyển được chưa??” Cửu Thúc lên tiếng hỏi thúc, không muốn tốn thời gian ở nơi này nữa, chỉ muốn rời đi càng sớm càng tốt, nhất là khi nhìn đối phương ném số tài sản gần như phân nửa của cả bang hội tích lũy được, lúc này đang xót nứt ruột đây nè.

“ Đủ cả rồi, đủ cả rồi ạ. Mời, xin mời quý khách đi theo tại hạ tới trung tâm dịch chuyển, sẽ khởi động ngay tức khắc ạ.” Người đàn ông trung niên

cười tới nỗi không ngậm miệng lại được, vô cùng thận trọng nhét túi Càn Khôn vào trong lòng mình và giấu cho thật kỹ, sợ bị ai đó cuỗm đi mất tiêu vậy. Sau đó vui vẻ dẫn cả nhóm đi thẳng tới căn phòng dịch chuyển ở phía trong.

Thậm chí khi đi sâu vào trong vẫn còn nghe thấy tiếng hò hét reo mừng của đám nhân viên ở bên ngoài. Dương Kiệt có chút cười khóc không được, có cần thiết phải vui như mở lễ hội như thế này không chứ!!

Với một người sở hữu khối tài sản khổng lồ từ việc “moi xác” như Dương Kiệt tất nhiên là không thể nào hiểu nổi cảm giác của những nhân viên ở đây rồi.

ở thế giới của Dương Kiệt có một doanh nhân từng nói: “ tiền nhiều quá để làm cái gì??”. Những người nghèo chỉ muốn nói: “ đợi tới khi ông một đêm trắng tay, không còn một xu dính túi, tức khắc sẽ biết tiền nhiều để làm gì thôi.”

Cũng như trường hợp ở đây, thử xem Dương Kiệt đứng vào vị trí của họ, không thể mang đủ tiền về cho gia đình hay thậm chí là bị đuổi việc do kinh doanh không tốt, sẽ thấu hiểu cảm giác của họ vào lúc này thôi.

Cạch ~~~~~!!

Cánh cửa một căn phòng được mở ra, người đàn ông trung niên đã dẫn theo cả nhóm đi thẳng vào một căn phòng rộng gần ba trăm mét vuông. Căn phòng trống rỗng không có lấy một vật trang trí nào cả, chỉ duy nhất nhìn thấy một quả cầu thủy tinh khổng lồ treo trên lưng trần ở khu vực trung tâm căn phòng, ngoài ra không có thêm bất kỳ thứ gì nữa.

“ Các vị cứ đứng ở vị trí trung tâm phía dưới quả cầu thủy tinh kia, tại hạ sẽ đi tới căn phòng điều khiển để kích hoạt chức năng dịch chuyển cho

các vị ạ.” Người đàn ông trung niên nhún nhủ vài câu xong, nhanh chóng rời khỏi, dường như là đi vào phòng điều khiển để vận hành trạm dịch chuyển như lời ông ta nói thì phải.

Dương Kiệt tỏ ra tò mò không ngừng ngắm nghía căn phòng và quả cầu thủy tinh trên đầu, xuyên không tới đại lục Huyền Thiên hơn năm, nay là lần đầu tiên được thử dịch chuyển, không biết là có giống như khi mình sử dụng Dịch Chuyển Tức Thời không nữa.

Dịch Chuyển Tức Thời của Dương Kiệt chỉ có thể hạ cánh ngẫu nhiên, còn trạm dịch chuyển có thể hạ cánh xuống nơi đã định vị sẵn, tất nhiên là cao cấp hơn bí thuật của anh ta rồi.

Roẹt ~~~~~ roẹt ~~~~~ roẹt ~~~~~!!

Dương Kiệt giật mình khi quả cầu thủy tinh trên đỉnh đầu đột nhiên rực sáng dữ dội, không đợi cả nhóm kịp phản ứng, một tia sáng màu vàng ánh từ quả cầu phóng thích ra, chiếu thẳng xuống nhóm người đang đứng ở phía dưới, bao phủ cả cơ thể của họ lại.

Roẹt ~~~~~!!

“ AAAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!” Dương Kiệt chỉ kịp gào thét một tiếng đầy đau khổ khi cơ thể bị ánh sáng màu vàng bao phủ cả cơ thể, một cảm giác đau nhức tột cùng của cơ thể bị xé rách ra xuất hiện, thậm chí chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, cảnh tượng ở trước mắt đen kịt lại, hai mắt trợn ngược ngất xỉu tại chỗ.

Tất nhiên không chỉ mỗi Dương Kiệt bị vậy, người trong nhóm cũng có cảm giác giống hệt như của anh ta, chỉ là họ đã có kinh nghiệm và chuẩn bị, nên không thể thảm khó coi như Dương Kiệt.

Đợi tới khi cả nhóm ngất đi, cũng là lúc cơ thể của họ dần dần bị phai mờ đi, tựa như bốc hơi trong không khí, chưa từng xuất hiện qua ở căn phòng này vậy.

Quá trình dịch chuyển đã hoàn thành.

Không biết qua đi bao lâu, Dương Kiệt từ trong cơn hôn mê từ từ tỉnh dậy, cảm giác đau nhức toàn thân như cơ thể vừa bị xé nát ra vẫn còn đó, khó chịu vô cùng, phải sử dụng chân nguyên trong cơ thể không ngừng điều trị phục hồi, mới cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút.

Mẹ kiếp, xem ra cái thứ tạm dịch chuyển của đại lục Huyền Thiên này sơ đẳng không thể sánh bằng Dịch Chuyển Tức Thời của mình rồi, dịch chuyển mà cứ như bị tra tấn thể này chịu sao thấu đây.

Quay đầu ra nhìn tứ phía, phát hiện mình đang nằm giữa một khu rừng hoang sơ nào đó, và thành viên của Địa Cầu Bang đều đã thức tỉnh từ hồi nào, Hoàng Dung đang quỳ ngay bên cạnh dùng vẻ mặt lo lắng nhìn chăm chăm vào mình, phát hiện mình vừa tỉnh lại, lập tức lộ ra vẻ vui mừng an tâm.

Dương Kiệt khẽ vẫy vẫy trấn an Hoàng Dung, từ dưới đất đứng dậy, dúi mày hỏi: “ Nơi này là nơi nào thế? Không phải dịch chuyển tới vương thành Khương Lộc gì đó sao?? Sao lại xuất hiện ở cái khu rừng này nhỉ? Chẳng lẽ người của trạm dịch chuyển phạm sai lầm khi thao tác??”

“ Nơi này là khu rừng rậm nằm cách vương thành Khương Lộc năm mươi dặm về phía bắc. Phía trạm dịch chuyển đã làm đúng quy trình, vì trạm dịch chuyển tuyệt đối không được phép và cũng không thể dịch chuyển khách hàng trực tiếp vào thẳng trong thành trì, vì trong các thành trì lớn, đặc biệt là vương thành đều có báu vật phong tỏa không gian, nên chỉ có thể hạ cánh ở cách vị trí thành trì không quá xa mà thôi. Mục đích là để

phòng khi xảy ra chiến tranh, phe đối địch sử dụng trạm dịch chuyển trực tiếp tấn công trong nội thành của phe đối lập.” Cửu Thúc lạnh lạnh lên tiếng giải thích.

Thì ra là thế ~~~!! Cũng phải thôi, nếu như trạm dịch chuyển có thể trực tiếp hạ cách trong thành trì, vậy trong lúc xảy ra chiến tranh, phe tấn công chỉ cần sử dụng trạm dịch chuyển trực tiếp xuất hiện trong thành, vậy bức tường thành kiên cố xây lên để bảo vệ ngôi thành sẽ thành phế phẩm sao?? Tất nhiên là không thể nào như thế được rồi.

“ Đi thôi, tranh thủ trước khi cổng thành đóng lại.” ngẩng đầu lên nhìn sắc trời, vành đen đã xuất hiện, mặt trời đã gần như hạ xuống sau quả núi cao lớn ở phía xa, chứng tỏ đêm sắp tới rồi, và cũng là lúc các thành trì bắt đầu đóng sập cổng thành xuống, nếu như không có những việc khẩn cấp cấp bách hay có thể bài thông hành của hoàng đế, tuyệt đối không thể ra vào thành trì được nữa.

Đừng nói là dân thường, ngay cả hoàng tôn quý tộc, quan to tướng lớn, nếu không có thể bài thông hành, cũng đừng mong được ân xá mở cửa cho ra vào nữa là.

Không lãng phí thêm thời gian, cả nhóm nhanh chóng di chuyển nhanh về hướng vương thành.

Đi gần nửa canh giờ, cuối cùng ngôi vương thành tựa như con quái thú khổng lồ đang ngủ yên đã lọt vào trong đôi mắt của Dương Kiệt.

So với những ngôi thành trì to lớn nhất là anh ta từng nhìn thấy qua trong phim ảnh, vương thành Khương Lộc có diện tích rộng lớn hơn gấp ba, bốn lần. Sức chứa của ngôi vương thành chỉ có thể dùng từ “ khủng bố” để hình dung mà thôi.

Ít nhất cũng phải gần cả vài chục triệu dân đang cư trú trong ngôi vương thành này. Tất nhiên, đó chỉ là theo thống kê dân bản địa, còn thương dân du khách mỗi ngày đổ dồn về đây, có thể nói là không thể tưởng tượng nổi.

Điều khiến Dương Kiệt kinh ngạc nhất chính là, bức tường thành cao hơn cả chục trượng có bề mặt bóng loáng như một tấm gương phản chiếu, mặc cho ánh mặt trời lúc này đã hầu như không có, nhưng vẫn thấp sáng như một bóng đèn khổng lồ vậy. Tường thành này tuyệt đối không phải được xây bằng đá vôi bình thường, mà là một loại đá có độ cứng còn hơn cả kim cương.

thử nghĩ xem, xảy ra công thành chiến vào ban ngày, ánh mặt trời chiếu thẳng vào tường thành dội ngược trở lại, binh địch ở phía dưới chỉ biết đứng chôn chân dùng tay che mắt chứ còn dám đánh gì được nữa.

Chỉ là không biết thế giới này đã xuất hiện kính râm chưa? Có còn đỡ, không có thì hơi bị mệt à nha.

Từ phía xa nhìn vào, ngôi thành này tựa như được đúc bằng pha lê cẩm thạch, một kỳ quan hoàng tráng mỹ lệ hơn bất kỳ ngôi thành nào ở trái đất, không chỉ trong thế giới hiện thực, ngay cả trong phim ảnh hoạt hình cũng không thể nào sánh bằng nữa nào.

Tất nhiên không chỉ có tác dụng thẩm mỹ hay sức phòng thủ, nó còn có mục đích là hấp thụ thiên địa linh khí ở xung quanh để chuyển hóa thành năng lượng đặc biệt để cung cấp cho người dân trong thành. Có nguyên lý giống như pin năng lượng mặt trời vậy. Chỉ là năng lượng mặt trời chỉ có thể hấp thụ vào buổi sáng, còn thiên địa linh khí hiện diện 24/7, liên miên không ngắt, khiến mọi kiến trúc trong thành có thể thấp sáng vận hành ngày đêm, không bao giờ xuất hiện tình trạng “ cúp điện ” như trái đất.

“Đứng lại ~~~~~!!!” Trong Dương Kiệt đang cảm thán về vương thành huy nga tráng lệ ở trước mặt, một giọng nói khàn khàn đầy nghiêm nghị vang lên.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 195: Gián Điệp Quân Địch??

ộc cộc ~~ lộc cộc ~~~ lộc cộc ~~~.....!!

Cả nhóm giật mình hoảng hốt khi phát hiện một quân đoàn toàn thân bao bọc bởi lớp giáp sắt hắc ám có khảm hoa văn con chim ung tung cánh ngay trước ngực giáp trông vô cùng bắt mắt, cưỡi trên con hắc lân mã, loại tuần mã vang danh khắp khu vực U Châu về sức bền, tốc độ cũng như sự hoành tráng ngoại hình của nó.

Hắc Lân Mã, một loại ngựa lai tạp giữa hắc kỳ lân và ngựa thuần chủng của U Châu, lớp da trên toàn thân của nó tựa như được phủ thêm một lớp vân giáp dày như từng miếng từng miếng hắc thủy tinh khảm thẳng vào, có sức phòng thủ vô cùng đánh sợ, đao kiếm thông thường tuyệt đối không thể xuyên thủng được lớp da của nó, cộng thêm khả năng ngày chạy ba ngàn dặm không mệt, vượt sông lội suối như đất bằng phẳng, vô cùng hiển nhiên trở thành ngựa chiến được ưa chuộng nhất trong các vương triều ở khu vực U Châu này rồi.

Một quân đoàn gồm cả trăm thành viên trên lưng ngựa, không biết từ đâu xuất hiện lao thẳng về phía nhóm Dương Kiệt đang đứng, chỉ trong chốc lát đã hình thành vòng vây hình tròn vây chặt cả nhóm lại ở chính giữa.

“ Quân đoàn hắc kỵ hoàng gia??” Cử Thúc khẽ dúm mày trước sự xuất hiện của quân đoàn lừng danh của vương triều Thiên Ứng, miệng lầm bầm thốt ra tên gọi của quân đoàn vừa xuất hiện đó.

“ Các người là ai? Từ đâu tới đây?? Bộ không biết là sắp tới thời hạn đóng cổng thành hay sao mà còn lảng vảng ở ngoài thành như vậy hả??” một tên đàn ông trung niên có khuôn mặt gầy ốm, để râu con dê, mắt điều hâu, mũi chim ưng từ trong đám đông thúc ngựa bước ra phía trước, dùng ánh mắt soi mói thăm dò nhìn chăm chăm vào nhóm Dương Kiệt, lạnh lạnh nói.

“ Bẩm đại nhân, chúng tôi là người của một bang hội đã được phép định cư trong vương thành, do vừa mới hoàn thành một nhiệm vụ được ủy thác nên đã quay về hơi trễ một chút, mong đại nhân thông cảm cho ạ.” Cửu Thúc từ trong nhóm bước ra, chấp tay thi lễ với người đàn ông vừa lên tiếng trách mắng và giải thích.

“ Bang hội định cư trong vương thành?? Sao trông các người khá lạ mặt, bọn quan chưa từng gặp qua các người vậy?? Nói mau, các người có phải là nội gián của vương triều khác tới nay, mục đích là để thám thính thông tin của bọn vương triều đúng không??” người đàn ông trung niên lộ ra vẻ nghi ngờ, trực tiếp quát tháo thẳng vào mặt Cửu Thúc.

Roẹt ~~~~~ roẹt ~~~~~ roẹt ~~~~~!!

Cây thương dài gần ba trượng xuất hiện trong tay, đám quân kỵ đã tạo ra tư thế xung phong, chỉ cần người đàn ông trung niên ra lệnh một cái, sẽ lập tức lao vào từ tứ phía xuyên thương như xiên thịt ở vào mục tiêu chính giữa.

“ Đại nhân xin đừng hiểu lầm, bang hội của chúng tôi thành lập chưa được bao lâu, lại thường xuyên đi ra ngoài làm nhiệm vụ nên ít khi ở lại trong thành, đại nhân chưa nhìn thấy qua chúng tôi không phải là chuyện lạ, chúng tôi đích thật là người của vương thành ạ, mong đại nhân minh giám.” Cửu Thúc cũng phải biến sắc khi đối phương gán mình vào cái tội nội gián của vương triều khác, nếu như không giải thích rõ ràng, e rằng sẽ bị cả vương thành truy sát cho mà xem.

“Đừng nói nhiều, khoang tay đầu hàng, theo bọn ta về đại lao để kiểm chứng, nếu như chứng minh được các người không phải là nội gián, sẽ thả tự do cho các người ngay tức khắc, nhưng nếu như ... khả khả.” Người đàn ông trung niên lộ ra nụ cười khát máu và chế giễu.

Thì ra chỉ là một bang hội vừa mới thành lập. vậy thì không cần phải khách sáo với các người làm gì nữa, không thừa cơ chém đẹp các người quá thật có lỗi với bản thân quá đi.

Thì ra tên đàn ông trung niên này cũng biết rõ nhóm Dương Kiệt tuyệt đối không thể nào là nội gián của vương triều đối địch, vì không một nội gián nào ngu xuẩn tới mức đi thành từng đoàn, đã vậy còn định vào thành trong thời gian nháy mắt nhất nữa chứ. Chẳng lẽ đầu của mấy tên nội gián bị kẹp qua nên mới ngu xuẩn như vậy? Tất nhiên là không thể nào rồi!

Lúc ban đầu chẳng qua chỉ muốn dẫn mặt đối phương một chút để kiểm thêm chút đỉnh tiền đứt lót từ đối phương. Nhưng khi phát hiện chỉ là một bang hội vừa mới thành lập, vậy thì không cần phải khách sáo làm gì nữa rồi. Tổng vào đại lao, moi sạch hết tài sản trên người chúng, sau đó gán thêm cái tội gián điệp phe địch, tới lúc đó không chỉ tiền tài nằm trong túi, thậm chí công trạng chiến tích song thu cho mà xem.

Bắt được gián điệp của phe địch, không chỉ nhận được tiền thưởng, không chừng còn có cơ hội thăng thêm vài cấp, thăng chức đại đội trưởng của quân đoàn hắc kỵ hoàng gia cũng không chừng đấy chứ.

Còn vấn đề đối phương có phải là nội gián hay không, vào tới đại lao, cho dù không phải cũng thành phải mà thôi.

“mẹ kiếp ~~~!! Ta nhìn đủ tên mặt khỉ này rồi, Cữu Thúc tránh ra, để ta xử đẹp tên trời đánh đó.” Trong lúc người đàn ông trung niên đang phấn khích trước viễn cảnh tăng lương thăng chức, Dương Kiệt này giờ đứng

sang một bên chờ đợi đã nhìn không nổi nữa rồi, trực tiếp xoắn tay áo lên lao ra phía trước, chuẩn bị lao tới xử đẹp đám quân kỵ dám vây đánh mình, đặc biệt là tên đàn ông trung niên khốn nạn đó.

Mẹ kiếp, chỉ là một tên chân nguyên tầng thứ 9 quèn thôi mà dám lớn tiếng phách lối với bố mày sao? Mày có biết là đã biết bao tên ngu xuẩn như mày đã bị bố mày hóa kiếp rồi không? Mày có biết rằng những tấm gương sáng để mày soi theo đều là những kẻ mạnh tông sư hay thậm chí nguyên thần không? À chắc mày không biết chứ gì? Được, bố mày sẽ cho mày biết thế nào là vuốt phải móng cọp, thế nào là ép chó vào đường cùng, xì xì, cái gì mà ép chó, bỏ qua đi.

Bốn thành viên trong bang hội lần đầu tiên hưởng ứng theo chân Dương Kiệt chuẩn bị lao về phía trước giao chiến.

Cũng phải thôi, lúc này khoang tay chịu trời bị tổng cổ vào đại lao, chỉ có nước thân tàn ma dại mà thôi, có thể không vùng lên phản kháng sao?

“khoan đã, dừng mạnh động.” Cửu Thúc vội vã kéo Dương Kiệt lại, đồng thời dùng ánh mắt đầy oán trách trách cứ cái tính khích cái đã nổ của anh ta.

Bộ không biết dùng đầu suy nghĩ để tìm cách giải quyết sao? Đập người ta một trận? Tôi cũng muốn đấy, nhưng có nghĩ tới hậu quả sau khi bản thân được sướng tay chưa hả? Có biết thân phận của người ta là ai không? Quân đoàn hoàng gia đấy!! Người ta là đại diện cho mặt mũi của hoàng thất, của cả một vương triều, anh tự ý đập người ta, chẳng khác nào tát thẳng vào mặt của phía hoàng gia sao?? Phía hoàng gia không xử anh mới là lạ á, chỉ sợ tới lúc đó cả bang hội không còn chốn dung thân ở vương triều Ưng Lạc nữa là.

“ Cái gì??? Còn dám phản kháng?? Đích thị các ngươi là gián điệp của vương triều khác không sai!! Bây đầu, bắt sống hết cho ta, dám phản kháng trực tiếp trăm sát tại chỗ.” Người đàn ông trung niên chỉ chờ có thế, tên ngu xuẩn tạo cơ cho mình, ngu sao không nắm bắt, trực tiếp ra lệnh bắt sống thậm chí trăm sát cả nhóm Dương Kiệt ngay tức khắc.

Hô ~~~~~!!!

Cả đoàn quân kỵ hô lên một tiếng đầy khí thế, thậm chí vang động trời đất, hai chân thúc mạnh bụng ngựa, trường thương chĩa thẳng về phía mục tiêu, tựa như cả trăm cơn gió lốc hắc ám lao tới cuốn bay mọi thứ cản đường.

“ khoan đã, chúng tôi không phải gián điệp, chúng tôi là người của tam công chúa.”

“ Hừ hừ, cho dù là tam công chúa hay tam công tử gì đó, dám.... Cái gì, ngươi nói cái gì?? Các ngươi là người của tam công chúa??? Ngừng lại, mau ngừng lại ~~~~!” người đàn ông trung niên phẫn khích chế giễu không ngừng buông lời khinh thường, nhất thời không nhận thức ra ba chữ “ tam công chúa”, đợi tới khi trong đầu chợt lóe qua hình ảnh một phụ nữ cao quý, lạnh lùng như băng, cả người không kiềm được run bắn lên, hối hả ra lệnh cho đoàn quân ngưng lại thế xung phong của mình.

Két ~~~~~!!!

Tiếng vó ngựa kéo lê ma sát trên mặt đất nhất thời vang lên liên miên không dứt, mũi trường thương thậm chí gần như chạm thẳng vào cơ thể của nhóm Dương Kiệt đột nhiên ngưng hẳn, chỉ cần chậm trễ một giây, e rằng cả nhóm đã thành con nhím mất tiêu rồi.

Tất nhiên, đó là trường hợp cả nhóm đứng yên không phản kháng.

Cảnh tượng đó đủ để chứng tỏ quân đoàn hắc kỵ của hoàng gia tinh nhuệ tới cỡ nào, nói tiến là tiến, nói ngưng là ngưng, không thêm một bước cũng không thiếu một bước, tuyệt đối không phải những quân đoàn thông thường có thể làm được điều đó.

“ Các người nói các người là người của tam công chúa? Có bằng chứng gì không?” sắc mặt của người đàn ông trung niên trở nên khó coi vô cùng, đôi mắt sắc lạnh dán chặt vào người Cửu Thúc, nếu như đối phương dám bịa chuyện, tuyệt đối không chỉ là tổng cổ vào đại lao một cách đơn giản như trước đó nữa đâu.

Không còn cách nào khác, Cửu Thúc từ trong nhẫn Càn Khôn của mình rút ra một tấm thẻ bài chìa ra ngay trước mắt người đàn ông trung niên đó.

Tấm thẻ bài được làm bằng cảm thạch trên bề mặt có khắc chữ “
Băng”.

Băng Tiêu Tử, đó là biệt hiệu của tam công chúa của vương triều Thiên Ưng.

“ Đúng là thẻ bài của tam công chúa thật!!” Trong đôi mắt của người đàn ông trung niên lóe qua tia sáng chán ghét, miệng lầm bầm nói rõ.

“ Thân phận đã được xác định rõ ràng, chúng tôi có thể vào thành đúng không??” Cửu Thúc nhanh chóng bỏ lại thẻ bài vào trong nhẫn, vẫy vẫy tay ra lệnh cho cả nhóm trực tiếp quay đầu vào thành, không muốn nán lại đề phòng xảy ra trường hợp không mong muốn.

“ Khoan đã ~~~~~!!” Cả nhóm đi chưa được vài bước, giọng nói của người đàn ông trung niên kia lại lần nữa vang lên, khiến phải ngừng bước, quay người lại cúi đầu nhìn chằm chằm vào đối phương để xem hẳn định giở trò gì.

“ Các ngươi là người của tam công chúa, tất nhiên là có thể vào thành, chỉ là” Đôi mắt người đàn ông trung niên lóe qua tia sáng nham hiểm, chỉ thấy hần ngẩng đầu hướng về phía tường thành, vận hành chân nguyên trong cơ thể lên, miệng hét lớn: “ Đã tới thời gian quy định, lập tức đóng cửa thành lại ngay tức khắc, mau ~~~~~!!!”

Két ~~~~~!! kết ~~~~~!!!

Dưới ánh mắt đầy khoái trá của tên đàn ông trung niên và sắc mặt khó coi của nhóm Dương Kiệt, sau khi được lệnh, cổng thành nhanh được binh lính phụ trách ở tường thành đóng sập lại, không cho bất kỳ ai ra vào nữa.

“ Ý của ngài là đây??” Cửu Thúc mặt đen như than, nhìn chằm chằm vào người đàn ông trung niên lạnh lạnh nói.

“ Không ý gì cả, chỉ là thời gian quy định đã tới, nên bốn quan hạ lệnh cho đóng cổng thành lại thôi. Các ngươi muốn vào thành ư? Được thôi, đứng ở đây đợi tới sáng hôm sau, đợi tới thời gian mở cổng thành, các ngươi sẽ được phép đi vào.” Người đàn ông trung niên mang theo nụ cười chế giễu lạnh nói.

Bố mày không thể tóm cổ chúng mày, chẳng lẽ không thể bắt chúng mày đứng phơi gió cả đêm ở đây được sao? Chúng mày có tam công chúa đỡ lưng thì sao nào? Chẳng lẽ bố mày không có? Và lại bố mày làm đúng theo quy tắc, cho dù tam công chúa cũng đừng mong bắt lỗi được bố mày đây.

Quan trọng nhất là, hiện giờ tam công chúa và chủ nhân đang giao chiến đấu đá lẫn nhau, nếu như mình có thể khiến cho người của tam công chúa bể mặt, chẳng khác nào vả thẳng vào mặt của tam công chúa cả, đả kích được đối thủ trực tiếp, không chừng chủ nhân sẽ vui mừng khen thưởng mình cũng nên.

Nghĩ tới điều đó, người đàn ông trung niên không kiềm được run bắn người lên vì phấn khích, quyết định vỗ đầu tự khen mình cái vì quyết định “xuất thân” này.

Hí hí hí hí ~~~~~!! Á Á ~~~~~!!

Rầm ~~~~~!!

Trong lúc tên khốn đang “tự sướng” trước viễn cảnh thăng quan tiến chức, đột nhiên con kỳ lân mã ở phía dưới gầm hú lên đầy sợ hãi, hai chi trước dựng thẳng lên, cơ thể vùng vẫy dữ dội. Do quá bất ngờ và đang “tự sướng”, cộng thêm một áp lực đáng sợ đè thẳng lên người khiến hắn không thể nhúc nhích, tên đàn ông trung niên trực tiếp từ trên lưng ngựa rơi ngã mông xuống đất dưới hàng trăm hàng ngàn ánh mắt đang có mặt ở nơi này.

“Tên nào??? Tên nào dám chơi xỏ bổn quan ~~~~~!!!”
Khuôn mặt của tên đàn ông trung niên đã đỏ phồng lên như mông khi, phần nộ tột cùng từ dưới đất nhảy căng lên, không ngừng phun đất cát trong miệng ra, phóng ánh mắt tràn đầy sát khí nhìn chăm chăm vào nhóm Dương Kiệt, quát lớn.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 196: Trưởng Lão Danh Dự Của Hiệp Hội Linh Đánh Thuê??

Mất mặt!! Tuyệt đối là mất mặt ~~~!!

Đường một kẻ mạnh chân nguyên, một đội trưởng của đội quân kỵ tinh nhuệ nhất vương triều Thiên Ưng, thế mà trước mặt thiên hạ bị ngựa hất văng xuống đất với tư thế vô cùng “khó coi”, tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Lúc này người đàn ông trung niên chỉ muốn phang thây xẻ thịt tên khốn đã khiến mình mất mặt như thế này mới xoa dịu được nỗi đau thể xác lẫn linh hồn đấy chứ.

Nếu như ở nơi vắng vẻ, còn có thể giết người diệt khẩu, vấn đề là, ở ngay trước cổng thành, ngoại trừ thuộc hạ và đám quân đoàn đánh thuê trời đánh kia, trên tường thành ít nhất cũng phải trên vài ngàn cặp mắt trở to ra quan sát diễn biến ở dưới này, muốn bịt miệng tất cả là điều không tưởng.

Ấy ấy, tên đàn ông trung niên thậm chí có thể cảm nhận được đám binh sĩ trên tường thành đang lén lén chỉ chỉ trỏ trỏ thì thâm cười đùa lớn nhỏ sao?? Chắc chắn sáng mai mình sẽ trở thành người “nổi tiếng” khắp vương thành cho mà xem.

Mặc dù “sự nổi tiếng” là điều mà người đàn ông trung niên có đánh chết cũng không muốn nhận lấy.

“Ái da, Ái da, xin lỗi, thành thật xin lỗi, thưa đại nhân, tiểu muội vừa mới đột phá cảnh giới chưa được bao lâu, chưa thể hoàn toàn làm chủ được

khí thể của mình, nên vô tình để nó tự phóng thích ra ngoài, khiến "con súc sinh" kia hốt hoảng quật ngã đại nhân xuống đất với tư thế khó coi như thế này quả thật là tội lỗi, mong đại nhân thứ lỗi cho tiểu muội ạ." Hoàng Dung mang theo vẻ mặt lém lỉnh hí hí cười nói xin lỗi, chỉ là nhìn vẻ mặt của cô ta, hoàn toàn không có vẻ ân hận của một người mắc lỗi nào cả.

“Kẻ mạnh nguyên thần??!!!!” Khi nhìn rõ “thủ phạm trời đánh” đã khiến mình bị mất mặt, đặc biệt là cảm nhận thứ khí thể đáng sợ từ trên người đối phương không ngừng phóng thích ra như vẻ đang “cảnh cáo”, tên đàn ông trung niên không kiềm được phải biến sắc.

Nếu như đối phương chỉ là một tiên thiên, chân nguyên quèn hay thậm chí chỉ là một tông sư, mình còn đủ can đảm lao tới “giành lại công bằng”, vấn đề là, người ta là kẻ mạnh nguyên thần chân chính đấy.

Kẻ mạnh nguyên thần, ở những vương triều tầm trung như Thiên Ưng, tuyệt đối có thể trở thành khách quý ngay cả hoàng đế cũng phải ra sức chèo kéo, hoàng tử hay công chúa gặp phải cũng tỏ ra tôn kính, huống chi người ta chỉ vẫy vẫy tay một cái cũng đủ khiến mình tan xương nát thịt rồi đấy chứ. Giờ này lao vào ăn thua đủ với người ta, cho dù bị đánh chết phía vương triều cũng chỉ biết mang theo mặt cười tạ lỗi với người ta mà thôi.

Quan trọng nhất là, người gây chuyện trước là mình, bị người ta đánh chết cũng là đáng tội mà thôi.

Người đàn ông trung niên lúc này đã khóc không thành tiếng, không ngờ, không thể nào ngờ được một bang hội mới thành lập không chút tiếng tăm lại có kẻ mạnh nguyên thần, vậy sao ngay từ đầu không phô diễn thực lực của mình ra cho rồi, chơi trò con sói lột lột dê bộ vui lắm sao hả? nếu như biết trước, có cho mười cái gan mình cũng không dám đắc tội đối phương nữa là.

Người đàn ông trung niên lúc này có thể nói là tiến thoát lương nan.

Được nước làm tới?? một kẻ mạnh nguyên thần đích thân lên tiếng buông lời xin lỗi rồi, vậy người còn muốn gì nữa đây? Chẳng lẽ bảo người ta quỳ xuống tạ tội mới hài lòng sao? Thôi tính ngủ giùm cái, đừng có ở đó nằm mơ giữa ban ngày nữa được không?

Còn bỏ qua? Vậy mình bị biết thành trò cười của thiên hạ giải quyết sao đây? Nếu như để cho chủ nhân biết được không chỉ không làm gì được đối thủ truyền kiếp, ngược lại còn làm mất mặt bản thân, chủ nhân tuyệt đối không tha mạng cho mình đâu.

“ Quỳ xuống ~~~~~!!!” Trong lúc người đàn ông trung niên không biết phải làm sao, Hoàng Dung đã thu lại nụ cười của mình, mang theo vẻ lạnh lùng phô diễn ra uy quyền của một kẻ mạnh nguyên thần quá lớn.

Uỳnh ~~~~~!!! Rầm ~~~~~!! Crack ~~~ crack ~~~~~!!

Dưới khí thế đáng sợ của kẻ mạnh nguyên thần, cho dù trong lòng đang gào thét đầy bất cam tới cỡ nào, cũng phải quỳ xuống khuất phục.

Không chỉ riêng gì hắn, ngay cả đám thuộc hạ đang vây ở xung quanh, Hắc Lâm Mã ở dưới móng tỏ ra khiếp sợ hoảng hốt trước khí thế của Hoàng Dung, không ngừng gào thét dựng ngược cơ thể lên hoặc bước lùi về phía sau mặc cho sự vồ vể trấn an của chủ nhân ở trên lưng.

Nếu như lúc này chỉ là mất mặt, lúc này tuyệt đối là không còn mặt mũi để mặt nữa rồi, chỉ còn như một tên bại trận bị đối phương sỉ nhục mà thôi.

Đau đớn, căm phẫn và tuyệt vọng, đó là những gì có thể phản ánh về tên đàn ông trung niên vào lúc này.

“ lạm dụng chức quyền, vu oan giá họa cho người vô tội, người nghĩ xem ta sẽ xử tội người như thế nào đây??” Hoàng Dung mang theo nụ cười mà không giống cười, lạnh lạnh nói.

“ Xử ta???? Người không có quyền đó, cho dù là kẻ mạnh nguyên thân đi nữa, người cũng không có quyền hành để xử tội ta, aaaaa ~~~~!!!” Người đàn ông trung niên cảm phần gào thét lên.

Cùng lắm bị đối phương đập cho một trận, chẳng lẽ đối phương dám trực tiếp ra tay trảm sát mình sao? Nên nhớ trên người mình đang mặc bộ trang phục của hoàng gia, cho dù là kẻ mạnh nguyên thân đi nữa, cũng không thể tùy tiện ra tay trảm sát người của vương triều giữa thanh thiên bạch nhật như thế này được. Mạng sống không cần phải lo lắng, nên vô cùng hùng hổ gào lớn phản kháng.

“ Vậy người chồng to đôi mắt ra xem ta sẽ xử người bằng cách nào nhé.” Hoàng Dung mang theo nụ cười chế giễu, từ trong nhẫn Càn Khôn của mình rút ra một tấm thẻ bài màu đen như than, giơ ra trước mặt của đối phương.

“ Đó là, đó là” Nhìn thấy thẻ bài trong tay Hoàng Dung, người đàn ông trung niên tựa như vừa nhìn thấy ma giữa ban ngày, toàn thân run lên cầm cập, còn đâu cái khí thế “ không sợ trời không sợ đất” như lúc ban đầu nữa chứ.

Thẻ bài trường lão danh dự của hiệp hội lính đánh thuê!!

Nếu như nói có thể lực nào mà cho dù vương triều lớn mạnh cỡ nào cũng không muốn chọc giận hay đối đầu, ngoại trừ ngũ đại tông môn và hiệp hội luyện đan sư, chính là hiệp hội quân đoàn đánh thuê trên đại lục Huyền Thiên này.

Hiệp hội lính đánh thuê, được thành lập từ khi Huyền Thiên đại lục xuất hiện chưa được bao lâu, có lịch sử lâu đời hơn tất cả các vương triều cổ xưa nhất, thế lực trải dài bao phủ cả đại lục Huyền Thiên, U Châu có thể nói chỉ là một trong những “chi nhánh” của hiệp hội lính đánh thuê mà thôi.

Quan trọng nhất là, lũ người trong hiệp hội đánh thuê đều là những tên điên cuồng, coi trời bằng vung, pháp luật trong mắt họ thậm chí không bằng một cái đánh rắm nữa là. Đừng nói một tên đội trưởng quèn như mình, cho dù là hoàng tử công chúa, thậm chí cả hoàng đế, dám đắc tội người của hiệp hội đánh thuê, đặc biệt là những nhân vật chủ chốt trong hội, vậy thì hãy chuẩn bị tâm lý đón nhận cơn thịnh nộ của cả hiệp hội đi nhé.

nghe nói từng có một vị hoàng đế của một vương triều cực kỳ hùng mạnh, ngang ngược tự cao, coi trời bằng vung, xem thường hiệp hội lính đánh thuê cho rằng đối phương không dám làm gì mình, dám cả gan vì một lý do " không đáng có" xử tử một trưởng lão danh dự có trụ sở ở vương triều đó. Vị hoàng đế kia làm thế chẳng khác nào tuyên chiến và vả thẳng vào mặt của hiệp hội lính đánh thuê sao? Được, mày muốn chơi bỏ mày chơi với mày.

những ngày sau đó có thể nói là thảm họa đối với vị hoàng đế tự cao tự đại đó, trong lúc đang ân sủng phi tần mới tuyển vào cùng, vị phi tần đột nhiên vút bỏ vẻ hồ thẹn mắc cỡ lúc ban đầu, lột xác thành một sát thủ lạnh lùng đáng sợ, nếu như không phải vị hoàng đế thực lực đáng gờm, e rằng đã chết ngay trên giường rồi. Chưa hết, đang dùng bữa đột nhiên cảm thấy huyết khí đảo lộn, sắc mặt tím tái, thái y hối hả chuẩn đoán mới biết rằng trong thức ăn có tẩm thuốc cực độc, nếu như không phải phát hiện kịp thời và dùng chân nguyên trong cơ thể trấn áp, e rằng đã sủi bọt mép chết ngay tại chỗ rồi. Còn một lần nữa, trong lúc đang đi đại tiện tới đoạn cao trào, không biết từ đâu xuất hiện hai quả cầu lửa từ trên trời giáng thẳng vào nhà

vệ sinh phát nổ tại chỗ, phân và nước tiểu phun bắn khắp nơi dính đầy người tên hoàng đế, trông thê thảm vô cùng.

bị ám sát chơi xỏ như vậy, tất nhiên là không thể bỏ qua rồi, tên hoàng đế lập tức hạ lệnh nhử cỏ tận gốc, quyết định xóa sổ toàn bộ tụ điểm hiệp hội lính đánh thuê trong vương thành. Chỉ là khi quân lính tới nơi, phát hiện phòng không nhà trống, người của hiệp hội lính đánh thuê đã bỏ trốn từ khi nào rồi, cho dù xới tung cả vương thành lên cũng không tìm ra được bóng dáng của một ai cả.

mọi chuyện vẫn chưa thể kết thúc một cách dễ dàng như thế này rồi.

Mày trốn trong cung điện có cấm vệ quân bảo vệ một cách thận trọng bọn tao không làm gì được mày đúng không, vậy con cái của mày ở bên ngoài không được bảo vệ như thế chứ nhỉ? Tụi tao tạm thời chưa làm gì được mày, vậy thì kiểm con cái của mày ở bên ngoài " tâm sự tâm sự" vậy.

và thế là liên miên không dứt những hung tin như " nhị hoàng tử trong lúc tranh giành thiếu nữ ở bên ngoài bị kẻ lạ mặt đánh chết tại chỗ. ngũ công chúa đi du sơn ngoạn thủy ở bên ngoài nhiều ngày không thấy trở về, đợi tới khi tìm thấy chỉ còn lại cái xác đã gần như phân hủy cùng đám tùy tùng vệ sinh ở cách nơi du ngoạn không quá xa. thủ cấp của thập hoàng tử đang bị treo lơ lửng trên tường thành từ lúc nào không hay, thập nhị công chúa phát hiện treo cổ tự vẫn trong phòng ngủ của mình vâng vâng và vâng vâng....."

những hung tin tựa như tia sét giáng thẳng vào đầu vị hoàng đế đó, khiến ông ta không thể tin nổi như chuyện như thế xảy ra với con cái của mình, đồng thời hối hận tột cùng, lẽ ra không nên vuốt vào móng cọp, đối đầu với hiệp hội lính đánh thuê.

nhưng mà, cho dù vị hoàng đế đã hối hận và muốn tạ lỗi xin được tha thứ, quan trọng là phía hiệp hội đánh thuê trả lời rằng: " không bao giờ ~~~!!!"

ngay sau khi hung tin về con cái bị giết truyền tới tai chưa được bao lâu, lại thêm những hung tin đáng sợ gấp nhiều lần nữa khiến cho vị hoàng đế sụp đổ hoàn toàn.

Trong tất cả các thành trì của vương triều hùng mạnh đó đột nhiên xuất hiện vô số sát thủ dẫu mặt đáng sợ, không ngừng trảm sát quan binh khắp nơi, tri huyện, thái thú, tướng quân trấn giữ khắp nơi đều bị ám sát bỏ mạng. Nếu chỉ một hoặc vài thành trì như thế có thể không quá đáng sợ, nhưng nếu như số quan quân trong thành trì tử nạn càng lúc càng nhiều, còn ai thực thi pháp luật, còn ai cai quản dân chúng, còn ai trấn giữ thành trì đây???

Và điều sẽ tới cũng đã tới, những vương triều đối địch xung quanh nhìn thấy cơ hội ngàn năm có một, đối phương đã như một cô gái cởi sạch hết đồ đang rộng hai chân ra chào mời, có là thắng điên mới bỏ qua không lao vào đốt lấy đây chứ.

Điều quân khiến tướng tiến sâu vào lãnh thổ của vương triều của vị hoàng đế tự cao tự đại kia, thậm chí không tốn một lính một tốt, quân địch vừa áp sát chân thành đã nhìn thấy cổng thành mở sẵn, tựa như đã sẵn sàng chào đón họ đi vào " thăm quan" vậy. Tất nhiên là không cần phải khách sáo làm gì rồi, trực tiếp xua quân vào thành chiếm đóng.

chỉ trong vòng chưa đầy hai tháng, một vương triều hùng mạnh đã sụp đổ hoàn toàn, quân địch đã thẳng tiến tới vương thành mà không chút trở ngại tổn thất, đợi tới khi quân địch tràn thẳng vào hoàng cung bắt sống tên hoàng đế tự cao tự đại đã gần như hóa điên kia, quỳ thẳng trên mặt đất dùng đôi mắt thất thần nhìn chằm chằm người phụ trách chi nhánh hiệp hội lính

đánh thuê ở vương triều trước kia đứng ngay bên cạnh đại nguyên soái của quân địch đang dùng ánh mắt đầy chế giễu khinh bỉ dành cho mình, vị hoàng đế kia chỉ kịp vùng lên gào lên một tiếng, trực tiếp hứng trọn cú vỗ mạnh vào vầng trán của đối phương, chết một cách tức tưởi.

cái chết của vị hoàng đế kia đồng nghĩa với một vương triều hùng mạnh trong khu vực bị sụp đổ, chứng minh cho thiên hạ biết rằng hiệp hội lính đánh thuê là cái mông cọt không phải muốn vượt là vượt vào, trước khi vượt vào hãy định lượng lại bản thân có gánh chịu nổi cái kết cục thảm khốc nhất sẽ dành cho mình hay chưa.

tất nhiên, phía hiệp hội lính đánh thuê cũng tổn thất không nhỏ chút nào, nếu như không muốn nói là quá lớn. Chỉ là so với một vương triều bị sụp đổ, thông tin được truyền tải ra khắp thiên hạ, tổn thất đó vẫn còn nằm trong diện có thể chấp nhận được.

kể từ đó, không một vương triều nào muốn và dám đụng tới cái đám "điên cuồng" đó, nếu nhường nhịn được thì nhường nhịn, chèo kéo được thì chèo kéo, dĩ hòa vi quý mà nị.

tất nhiên, hiệp hội đánh thuê cũng có nguyên tắc của mình, mà không đụng chạm tới tao, tao cũng không làm gì tới mày, yên ổn hoạt động làm ăn, vui vẻ hợp tác. Nhưng dám vượt vào mông cọt, vậy thì hãy lấy cái vương triều đó làm gương đi nhé.

Nghĩ tới truyền thuyết đáng sợ đó, người đàn ông trung niên đã sợ tới nỗi toàn thân run lên cầm cập, thậm chí ngay giữa háng đã bắt đầu xuất hiện dịch thể màu vàng vàng. Chỉ cần đối phương "nhắc khéo" phía hiệp hội vài câu, hiệp hội chắc chắn sẽ lập tức quay sang gây áp lực cho vương triều, vương triều muốn bình ổn con thịnh nộ của đối phương, chỉ còn cách mang mình ra làm vật tế cờ, ngũ mã phang thây, chu di cửu tộc cũng không chừng đấy.

“Đại nhân tha mạng, đại nhân tha mạng, tiểu nhân có mắt mà như mù, vô ý đắc tội đại nhân, mong đại nhân tha mạng cho ạ.” Tên đàn ông trung niên nước mắt nước mũi đầm đìa, không ngừng khấu đầu khóc lóc van xin, còn đâu cái vẻ “bố mày là quan lớn, luôn đứng ở bề trên” như lúc ban đầu nữa chứ.

Lúc này đừng nói sĩ diện, ngay cả cái mạng có thể còn không giữ nổi nữa là.

Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~~!!!

Tiếng da đầu va đập vào mặt đất nghe mới êm tai làm sao. Nhóm Dương Kiệt nhìn thấy bộ dạng của tên đàn ông trung niên hả hê vô cùng. Mẹ kiếp, lúc này không phải hùng hổ lắm sao? Lúc này sao thê thảm như một con chó thể này, à không, thậm chí còn không bằng một con chó nữa là.

Ngay cả một người như Cửu Thúc trong đôi mắt cũng lóe qua tia sáng sáng khoái, đủ hiểu tên khốn đó đáng tội tới cỡ nào rồi.

Hoàng Dung lóe qua tia sáng chán ghét, lạnh lạnh nói: “Bọn ta có thể vào thành rồi chứ??”

“Không dám, không dám.” Tên đàn ông trung niên nước mắt nước mũi dính đầy khuôn mặt ngẩng đầu về phía tường thành hét lớn: “Đồ ngu, còn không mau mau mở cổng thành cho các vị đại nhân vào thành nữa hả? Bộ các người chán sống rồi hả ~~~~~!!!”

Quan binh trên tường thành cũng lộ ra vẻ mặt chán ghét căm phẫn đối với thái độ của tên đàn ông trung niên kia. Chỉ là họ chỉ là những tên lính quèn, dám giận không dám nói, chỉ còn cách tuân lệnh mở cổng thành ra cho nhóm Dương Kiệt bước vào, đồng thời trong lòng không ngừng chê cười chế giễu tên khốn vô sỉ đó.

Thấy mạnh thì đội lên đầu, thấy yếu thì chà đạp dưới mặt đất. bị như thế này quả thật đáng đời.

Tên đàn ông trung niên vội vã từ dưới đất đứng dậy, mang theo vẻ mặt như con chó luộc chín đầu chạy tới định đảm nhận nhiệm vụ mở đường đưa tiền nhóm Dương Kiệt vào thành.

“ biến ~~~~~!!!” “ vâng, biến, biến, tiểu nhân biến ngay ạ.”
Hoàng Dung chán ghét tên khốn đó tới tột cùng, dúi mày quát lớn một tiếng, tên khốn nửa bò nửa chạy vội vã chạy tới bên ngựa chiến của mình nhảy lên, ra lệnh rút khỏi hiện trường ngay tức khắc, không dám nán lại dù chỉ một giây.

“ Mẹ kiếp, không ngờ tam công chúa lại chiêu mộ được một kẻ mạnh nguyên thần, đáng sợ hơn cả, còn là người của hiệp hội lính đánh thuê nữa chứ. Không được, phải nhanh chóng quay về báo cáo với chủ nhân để người có kế sách phù hợp hơn trong việc đối phó với tam công chúa.”
Người đàn ông trung niên vừa thúc ngựa điên cuồng vừa không ngừng suy nghĩ, khẽ quay đầu lại nhìn về nhóm Dương Kiệt đặc biệt là Hoàng Dung, cắn răng lạnh lạnh nghĩ: “ hãy đợi đấy, những gì xảy ra với bố mày hôm nay sẽ có người trả lại cho các người gấp mười lần, trăm lần, aaaaaaaaaaaaaa ~~~~~!!”

Cổng thành đã được mở ra, cả nhóm nhanh chóng di chuyển nhanh vào trong thành để quay về đại bản doanh của bang hội.

“ Tám thẻ đó là như thế nào? Muội là trưởng lão danh dự của hiệp hội lính đánh thuê hồi nào vậy?” trên đường đi Dương Kiệt tỏ ra tò mò lên tiếng hỏi Hoàng Dung.

Hoàng Dung lộ ra vẻ không biết phải làm sao, trả lời: “ muội nào có biết đâu, trong lần đầu tiên dẫn bang hội đi tới hiệp hội lính đánh thuê để nhận

nhiệm vụ, đột nhiên một lão già từ đâu đó xuất hiện chắn ngay giữa đường, không ngừng buông lời dụ dỗ hăm dọa, bắt muội phải trở thành trưởng lão danh dự của hiệp hội bằng mọi giá, mặc dù muội đã kiên quyết từ chối, những lão đã giở trò lưu manh vô lại, nhét thẻ bài vào người muội rồi biến mất, không cho muội có cơ hội từ chối nữa.” Nghĩ tới lão già vô lại đó, Hoàng Dung không kềm được nghiêng răng nghiêng lợi than trách: “ chỉ là không ngờ hôm nay tấm thẻ bài này lại phát huy tác dụng lớn như vậy.”

Có vụ này nữa sao?? Cường ép người ta trở thành trưởng lão danh dự của hiệp hội, rốt cuộc cái đầu của lão già kia có bị cái gì kẹp qua không vậy??

Thực ra cũng không có gì khó hiểu cả, Hoàng Dung mới 16, 17 tuổi đầu đã đạt tới cảnh giới nguyên thần, tiềm năng có thể nói là thuộc dạng khủng bố khó tin, còn trẻ tuổi đã có thực lực đáng sợ như thế này rồi, vậy nếu mười năm sau, hai chục năm sau thì sao? Thực lực sẽ đáng sợ tới mức độ nào nhỉ? Rõ ràng là lão già trong miệng Hoàng Dung vừa nói đã nhìn ra rõ tiềm năng đáng sợ của cô ta, nên đã giở trò lưu manh vô lại chiêu dụ Hoàng Dung trở thành thành viên chủ chốt của hiệp hội bằng mọi giá.

Cho dù sau này Hoàng Dung tiến triển không như dự tính, nhưng thực lực của kẻ mạnh nguyên thần, hoàn toàn đủ tư cách để trở thành trưởng lão danh dự của hiệp hội rồi, cũng chả mất mát cái gì, ngu sao mà không ra tay liền chứ.

Ngay từ đầu không ra tay sớm để sau này bị kẻ khác phỗng tay trên, tới lúc đó muốn khóc cũng không biết đi khóc với ai đây.

“ Về tới nhà rồi, về tới nhà rồi. mừng quá, phải về phòng tắm rửa ngay tức khắc mới được.” không di chuyển quá lâu, đột nhiên Phương Tử Linh tăng tốc di chuyển nhanh về phía trước, vui mừng hò hét như vừa lượm được vàng, Dương Kiệt ngẩng đầu lên nhìn về hướng Phương Tử Linh đang

chạy tới, một tòa trang viên rộng lớn tráng lệ đã nhanh chóng lọt vào trong
đôi mắt của anh ta.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 197: Thuyết Diễn

Một trang viên có diện tích rộng hơn cả ngàn mét vuông, kiến trúc quần thể được xây dựng bằng gỗ quý, từ phía xa có thể nhìn rõ không ít lầu các cao lớn ở bên trong, trước cửa có đặt hai con sư tử đá khổng lồ ngay hai bên lối vào, một tấm bảng bằng gỗ có chạm khắc hoa văn cầu kỳ treo ngay chính giữa hai cánh cổng sắt to lớn, trên bảng có khắc ba chữ “Địa Cầu Bang”.

Không cần phải hỏi, tòa trang viên này chính là đại bản doanh của Địa Cầu Bang đây mà.

“Bang hội của chúng ta giàu có thế sao? Có thể mua được một tòa trang viên sang trọng như thế này à??” một tòa trang viên tráng lệ xa hoa nằm ngay trung tâm vương thành như thế, theo giá đất ở đại lục Huyền Thiên, không có vài trăm triệu linh thạch cũng đừng mong nghĩ tới, Dương Kiệt không cho rằng bang hội của mình giàu tới mức độ có thể mua hẳn một tòa trang viên như vậy, đặc biệt là lúc ở trạm dịch chuyển đã nhìn thấy vẻ mặt chua xót của Cửu Thúc khi phải móc ra bảy triệu linh thạch để dịch chuyển.

“hì hì, bang hội của chúng ta mới thành lập chưa được bao lâu, cho dù ngày đêm nhận nhiệm vụ để kiếm tiền, không có mười năm cũng đừng mong mua nổi tòa trang viên này. Tòa trang viên này là do tam công chúa tài trợ cho bang hội của chúng ta đây.” Hoàng Dung mỉm cười giải thích.

Dương Kiệt lộ ra vẻ “thì ra là thế”. Đúng là báms được quả núi to chống lưng có khác, cho dù ở trái đất hay đại lục Huyền Thiên, có người chống

lưng ít nhất đỡ phải phấn đấu hơn cả chục năm chứ không ít.

Két ~~~~ kết ~~~~~!!

“ Phó bang chủ ~~~~!!” “ Cửu Thúc ~~~~!!” “ Chào mừng mọi người đã an toàn trở về ạ ~~~~!!!”

Cổng tranh viên từ từ mở ra, gần chục nam thanh nữ tú từ bên trong lao ra, ai nấy đều mang theo vẻ mặt vui mừng hớn hờ lên tiếng chào hỏi Hoàng Dung, Cửu Thúc và 4 người còn lại.

Xem ra trước khi vào thành, Cửu Thúc đã thông qua truyền tin thạch thông báo cho các thành viên trong bang hội chuẩn bị ra đón tiếp rồi nhỉ.

Sau màn chào hỏi đón tiếp, nhóm thành viên mới giống hệt như nhóm thành viên trước đó, ai nấy đều mang theo vẻ mặt tò mò quan sát toàn thân trên dưới Dương Kiệt.

Đặc biệt là vài cô gái còn trẻ tuổi trong nhóm, tuy khuôn mặt lúc này của Dương Kiệt không quá đẹp trai, nhưng mùi vị đàn ông chính là điểm kích thích nhất đối với những cô gái trẻ mới lớn, không phải sao?

“ E hèm, tất cả hãy lập tức tập hợp tại đại sảnh, ta có việc muốn tuyên bố.” trong lúc Dương Kiệt đang khoái trá đón nhận những ánh mắt đầy khiêu gợi của đám thành viên nữ kia, Hoàng Dung không biết từ đâu đứng chắn ngay trước mặt anh ta, tỏ ra không hài lòng nói.

“ vâng ạ ~~~~!!!” “ xin tuân lệnh phó bang chủ ~~~~!!!”

Cả nhóm nhanh chóng quay người đi thẳng vào trong trang viên, bốn thành viên trước đó không kèm được vừa bước đi vừa bật cười khúc khích.

Cửu Thúc chỉ biết lắc đầu thở dài.

“ Vui mừng quá nhỉ? Cười từ nãy tới giờ luôn á ~~~~!!!” “ úi da, đau, đừng đừng, tha cho ta, tha cho ta.” Hoàng Dung mang theo giọng điệu chua chát không ngừng dùng ngón tay nhéo mạnh vào eo thịt của Dương Kiệt, khiến anh ta kêu rú lên liên hồi.

Cả hau vừa trêu đùa vừa bước đi vào trong trang viên, nhanh chóng đi tới một đại sảnh tiếp khách ở vị trí trung tâm trang viên.

“ Xin được chính thức giới thiệu với mọi người, vị này chính là bang chủ của bang hội chúng ta, Dương Tiễn, đặc biệt là, anh ta chính là người yêu của ta.” Khi mọi người tụ tập đầy đủ trong đại sảnh, Hoàng Dung nhanh chóng bước ra giới thiệu về Dương Kiệt, đồng thời nhấn mạnh từ “ anh ta chính là người yêu của ta”, không ngừng phóng ánh mắt đầy cảnh cáo về phía đám thành viên nữ vẫn không ngừng phóng ánh mắt khiêu khích đưa tình với Dương Kiệt từ nãy giờ.

Nếu như Dương Kiệt mang theo hình tượng thật của mình, tất nhiên là không cần phải lo ngại điều gì rồi, chỉ là với hình tượng lúc này, đã khiến Hoàng Dung xuất hiện cảm giác bị đe dọa rồi đấy. Phải chấm dứt những suy nghĩ không đáng có của lũ " tình địch" ngay từ đầu mới được.

Quả nhiên, nghe xong lời giới thiệu của Hoàng Dung, nhóm thành viên nữ lập tức lộ ra vẻ mặt thất vọng, khoan nói tới sắc đẹp hay thực lực không thể sánh bằng với Hoàng Dung, cho dù có hơn đi nữa, dám đụng tới đàn ông của phó bang chủ, bộ chán sống rồi hả?

Cơ mặt của Cửu Thúc khẽ co giật vài cái, không tự chủ dùng tay che mặt.

Dung nhi ời là Dung nhi, có cần thiết phải làm vậy không? Quả thật mất hình tượng quá đi.

“Ồ, anh ta chính là bang chủ bí ẩn của chúng ta?? Là người yêu của phó bang chủ??” “thì ra là thế, hèn chi với thực lực của phó bang chủ hoàn toàn có thể là một bang chủ thực thụ, nhưng vẫn chấp nhận đứng sau một người, thì ra là ... hi hi ~~~!!” “Lẽ ra chúng ta nên nghĩ ra điều đó từ lâu rồi chứ nhỉ, hihi ~~~!!!” “Chỉ là, thực lực của bang chủ có chút” “suyt, chuyện của nhà người ta, cứ yên lặng chấp nhận, nói nhiều sai nhiều hiểu chưa đồ ngốc.”

Tiếng bàn tán thì thầm ở phía dưới bắt đầu vang lên, không ít người tỏ ra bất ngờ và cảm thông, nhưng trong số đó cũng không thể thiếu những câu nói mang mùi vị chua chát, thậm chí là thù địch rồi.

Với một cô gái tài sắc vẹn toàn như Hoàng Dung, tất nhiên là không thể tránh khỏi có người thầm thương trộm nhớ, thậm chí gia nhập bang hội cũng chỉ vì cô ta mà thôi, lúc này tự nhiên ở đâu lòi ra một tên bang chủ, còn là người yêu chính đích thân Hoàng Dung lên tiếng thừa nhận nữa chứ, không thất vọng ghen tức thù địch mới là lạ á.

Đặc biệt là một thanh niên trẻ tuổi khá điển trai đang đứng ở sau cùng dòng người, khi nghe xong lời giới thiệu của Hoàng Dung, đã mặt đỏ tía tai, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt, ánh mắt đầy sát khí và thù địch tới tột cùng.

Thanh niên là tên là Cao Văn Vũ, nhị thiếu gia của Thái Úy vương triều Thiên Ưng, trong một lần tình cờ ghé qua Vạn Bảo Các mua sắm, vô tình bắt gặp Hoàng Dung cũng đang thu mua vật phẩm cho bang hội ở Vạn Bảo Các, nếu như trước giờ hắn chưa bao giờ tin vào “nhất kiến chung tình”, lần này hắn đã phải vứt bỏ thứ quan điểm đó của mình, hoàn toàn bị khuấy phục trước vẻ đẹp hoàn hảo của Hoàng Dung, trong lòng không ngừng thề với bản thân rằng, nhất định, nhất định phải rước nàng về dinh bằng mọi giá ~~~~!!

Sau khi tìm hiểu khai thác kỹ mọi thông tin liên quan tới Hoàng Dung, đặc biệt là cô ta là phó bang chủ của một bang hội vừa mới thành lập chưa được bao lâu. Quan trọng nhất là, bang hội này có hình bóng của tam công chúa ở phía sau chống lưng. Hãn lập tức bác bỏ ý định sử dụng mảnh khốe, nhờ một thế lực lớn mạnh nào đó đàn áp uy hiếp Hoàng Dung, sau đó bản thân đột nhiên xuất hiện như một vị cứu tinh chơi trò “anh hùng cứu mỹ nhân” để chiếm đoạt trái tim của người trong mộng.

Dùng vũ lực mảnh khốe không được, vậy thì bố mày sẽ dùng thành ý chân thành và tài tình của mình, sợ gì không đạt được mục đích, khuất phục được mỹ nhân phải quy phục mình chứ.

Muốn làm được điều đó, thì phải tiếp xúc được với đối tượng. Muốn tiếp xúc được với đối tượng thường xuyên, cách tốt nhất là trực tiếp gia nhập vào cái bang hội mà Hoàng Dung đã thành lập, như vậy sẽ có cơ hội ngày đêm tiếp xúc thể hiện, chỉ cần đủ kiên nhẫn thành tâm, chắc chắn một ngày nào đó mình sẽ thành công, không phải sao??

Thế là đường đường một nhị thiếu gia của Thái Úy vương triều, một kẻ mạnh chân tông sư tằng thứ 5 như hãn, lại chấp nhận hạ mình gia nhập vào Địa Cầu Bang, trở thành một thành viên không hơn không kém, thú thật, có thể vì một cô gái chỉ mới gặp lần đầu mà hạ thấp thân thế của bản thân để theo đuổi, tên này tuyệt đối là một tên si tình.

Chỉ là, si tình chưa chắc lúc nào cũng nhận lại được những gì mình mong muốn, điểm hình như lúc này đây, khi Hoàng Dung nhận mạnh Dương Kiệt là người yêu của mình, hãn chỉ cảm thấy thế giới trước mặt đã sụp đổ, nếu như không phải biết rõ nếu giờ làm ầm lên kẻ bị thiệt sẽ là bản thân và còn chút bình tĩnh cố gắng kiềm chế bản thân, e rằng đã lao tới cầu xé với “tình địch” của mình rồi.

“ mẹ kiếp, tên tứ chi phát triển đầu óc đơn giản kia, người tưởng người là kẻ chiến thắng, là người sở hữu Dung muội muội của ta thật sao?? Những gì mà bốn thiếu gia ngấm tởm, tuyệt đối không thể nào lọt vào tay kẻ khác được, hãy đợi đấy, sẽ có trò hay dành cho mày đây.” Hít sâu vài hơi vào người để bình tĩnh lại, đôi mắt lóe qua tia sáng hiểm độc thâm cười lạnh trong lòng. Đồng thời bề mặt vẫn thể hiện như vẻ không có chuyện gì xảy ra để tránh rắc rối.

Trong lúc Cao Văn Vũ như con thú đang giấu mình để rình rập thời cơ, Dương Kiệt khẽ dúm mày khi vừa cảm nhận thấy một luồng sát khí đáng sợ ập thẳng về phía mình, với một người thường xuyên bị truy sát và giết người không gớm tay như anh ta, vô cùng nhạy cảm với sắc khí nên tuyệt đối không thể nhầm lẫn được.

Chỉ là luồng sát khí này tới quá nhanh và biến mất cũng nhanh, nên nhất thời không thể định vị được do ai đã phóng thích ra. Nhưng cũng đủ để Dương Kiệt phải tỏ ra cảnh giác, xem ra các thành viên của cái bang hội này không đơn giản như mình nghĩ.

Tạm thời gác chuyện đó sang một bên, Dương Kiệt bắt đầu quan sát đánh giá các thành viên trong bang hội.

Thực lực cả nhóm trải dài từ chân nguyên tầng thứ 4 tới tầng thứ 6 (Cao Văn Vũ đã sử dụng một bí thuật giống như kiểm thức thuật, nếu như thực lực không lớn mạnh hơn hẳn quá nhiều, sẽ không thể nào nhìn ra thực lực thực thụ của hắn. Cũng phải thôi, một kẻ mạnh chân tông sư tầng thứ 5 chấp nhận gia nhập thành một thành viên quèn, cho dù là thằng khờ cũng nhìn ra là đối phương có mục đích hay âm mưu gì rồi, dám nhận mới là lạ á), thậm chí còn xuất hiện tiên thiên nữa chứ, nếu như không phải có Hoàng Dung trấn giữ, e rằng chỉ có thể là xem là một bang hội đội sổ trong cái vương thành Khương Lộc này rồi.

Nhưng cũng không thể đòi hỏi gì hơn nữa, bang hội thành lập chưa được bao lâu, danh vọng không có, tài lực không có, nếu như không phải có kẻ mạnh nguyên thần như Hoàng Dung làm mèο chiêu tài, cộng thêm sự giúp đỡ của tam công chúa, e rằng có được quy mô như thế này không cũng là cả một vấn đề rồi.

“ E hèm, xin chào, vô cùng hân hạnh được gặp gỡ với tất cả mọi người ngày hôm nay và tại nơi này.” Quan sát xong thành viên trong nhóm, đã tới lúc phải buông ra bài thuyết giảng ra mắt để lấy ấn tượng trước các thành viên chứ nhỉ: “ Xin được tự giới thiệu về bản thân lần nữa, tại hạ họ Dương tên Tiễn, chỉ là một tên tán tu vô danh tiểu tốt ở trong cái đại lục Huyền Thiên này mà thôi. Chỉ là” nhìn thấy tiếng cười đùa như vẻ trêu chọc của đám thành viên ở phía dưới bắt đầu xuất hiện, một khí thế đáng sợ của chân tông sư tầng thứ 5 phóng thích ra, chụp thẳng về phía cả nhóm, lạnh lạnh nói: “ Cho dù tại hạ chỉ là một tên tán tu vô danh, nhưng hiện giờ, vào thời điểm này, tại hạ chính thức là bang chủ của Địa Cầu Bang, là bang chủ của tất cả các vị có mặt ở đây. Tại hạ không cần biết trước đó các vị là ai, địa vị xã hội như thế nào, nhưng một khi đã gia nhập vào Địa Cầu Bang, tất cả đều phải mang theo suy nghĩ “ bình đẳng, tôn trọng, tương thân tương ái lẫn nhau”, nghiêm cấm xảy ra tình trạng thành viên trong bang đầu đá thù địch tàn sát lẫn nhau, một khi phát hiện, tại hạ sẽ đích thân ra tay xử tử kẻ đó tuyệt đối không dung thứ. Ngoài ra, tôn chỉ tối cao trong Địa Cầu Bang của chúng ta chính là, trung thành, trung thành và tuyệt đối trung thành, bang hội không bao giờ dung thứ cho kẻ phản bội ~~~!! Hiểu cả rồi chứ ~~~~??”

Câu nói sát khí đằng đằng của Dương Kiệt cả khiến thành viên cả nhóm không kiềm được run bắn người lên, đặc biệt là kèm theo hiệu ứng khí thế đáng sợ của anh ta phóng thích ra, không ít người trên đầu đã bắt đầu xuất hiện những giọt mồ hôi lạnh.

“ Vâng, vâng ạ ~~~~!” “ Hiểu rồi ạ thưa bang chủ ~~~~~~!!”

Thành viên nam mang theo vẻ mặt hoảng sợ nhưng không kém phần phấn khích, thành viên nữ đôi mắt như đã biến thành trái tim nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt “ biểu diễn” và đồng loạt hô hoán đáp lại khẩu hiệu, Dương Kiệt không kèm được khoái trá khê ngật đầu tự khen mình một cái.

Đôi mắt của Cửu Thúc lóe qua tia sáng bất ngờ, đồng thời cảm thấy có chút hài lòng đối với “màn biểu diễn” của anh ta. Đúng rồi đây, chính là thứ này, bắt đầu có dáng dấp của một lãnh đạo rồi đây.

“ Tất nhiên, hợp tác vui vẻ, mọi người chỉ cần biết rằng, cho dù xảy ra bất kỳ điều gì cần giúp đỡ, có thể tới tìm gặp tại hạ, hay là phó bang chủ, hay thậm chí là Cửu Thúc, chỉ cần trong vòng phạm vi năng lực có thể giải quyết, tuyệt đối không bao giờ nói từ không với các vị. cổ lên nào, các chàng trai trẻ, các mỹ nhân xinh đẹp, chúng ta hãy cùng chung sức chung lòng, khiến Địa Cầu Bang trở thành bang hội số một vương triều Thiên Ứng, thậm chí là cả U Châu hay cả đại lục Huyền Thiên ~~~!!!” nói tới sau cùng, Dương Kiệt mặt mày đỏ phồng lên như tôm luộc, dùng hết “tình cảm và sức lực” của mình, nước miếng nước bọt phun bắn ra như vòi sen được mở khóa gào thét lên.

“ Số một vương triều ~~~!! Số một U Châu ~~~!!! Số một đại lục Huyền Thiên ~~~~~~!!!” đám thanh niên trẻ tuổi bỗng bột nóng đầu chỉ cần bị khích nhẹ vài câu, lập tức ai nấy đều phấn khích theo chân Dương Kiệt hô vang khẩu hiệu. Đối phó với đám " trẻ trâu" này, Dương Kiệt có thừa kinh nghiệm, ít ra là trong sách báo hay tiểu thuyết ở trái đất chẳng thiếu những thế đó.

Chỉ duy nhất mỗi mình Cao Văn Vũ thầm cười lạnh chế giễu, mặc dù bề ngoài vẫn giả vờ theo nhóm hô hào khẩu hiệu.

Buổi ra mắt bang hội có thể nói là thành công mỹ mãn, ít nhất Dương Kiệt tự cho là vậy.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 198: Triệu Thiên Cơ

“ Ý người nói là tam tử đã chiêu mộ được một kẻ mạnh nguyên thần, còn là trưởng lão danh dự của hiệp hội Đánh Thuê???” tại phòng tiếp khách của một trang viên hoàng tráng đồ sộ hơn trang viên của Địa Cầu Bang gấp nhiều lần, một thanh niên sở hữu khuôn mặt điển trai, toàn thân phát tán ra khí thế của một kẻ luôn ngồi ở bề trên, cao quý, nho nhã, trên người mặc một bộ trường bào màu ánh kim, trước ngực trường bào có hình vẽ một con giao long sinh động như thực, tựa như đang muốn từ trường bào phóng thích ra vậy.

Thanh niên này không ai khác chính là bát hoàng tử của vương triều Thiên Ứng, một trong những đối thủ nặng ký của tam công chúa trong cuộc đua tranh giành ngai vàng, và cũng là chủ nhân của người đàn ông trung niên đã từng bị nhóm Dương Kiệt hạ nhục cách nay không bao lâu, Triệu Thiên Cơ.

Vị bát hoàng tử này tuyệt đối là một kỳ nhân nổi danh khắp vương triều Thiên Ứng, tám tháng biết đi, một tuổi biết nói, ba tuổi đã học thuộc lòng toàn bộ kinh thư trong kho tàng hoàng cung, khẩu xuất thành văn, tuyệt đối là một thần đồng ngàn năm hiếm gặp.

Nhưng nếu chỉ như thế thì không thể gọi là kỳ nhân được. Không chỉ văn chương vô song, ngay cả thiên tư tu luyện cũng phải khiến không ít tự cho là thiên tài ngàn năm hiếm gặp phải đổ mồ hôi hột.

8 tuổi tiên thiên, 12 tuổi chân nguyên, năm nay vừa tròn 25 đã là một kẻ mạnh chân tông sư tăng thứ 8, với tốc độ tu luyện như ngồi tên lửa như thế này, tuyệt đối có thể trở thành kẻ mạnh nguyên thần trước tuổi 30.

30 tuổi trở thành kẻ mạnh nguyên thần! Ngoại trừ những thiên tài trong thiên tài ở ngũ đại tông môn, cả khu vực U Châu có thể thuộc thể loại ném trên đầu ngón tay rồi đấy. (những người sở hữu hệ thống nghịch thiên như Dương Kiệt và Hoàng Dung, hoặc những tên dựa vào huyết khí của người khác để thăng cấp như Huyết Ma Đạo không tính.)

Người của ngũ đại tông môn đã từng nhiều lần phái người tới chiêu dụ Triệu Thiên Cơ gia nhập vào môn phái, thậm chí phá cách trực tiếp trở thành đệ tử chân truyền, chỉ là không hiểu vì sao hắn từ chối tất cả, chấp nhận ở lại trở thành một hoàng tử của một vương triều tầm trung.

Có người nói rằng với tiềm năng và thực lực của Triệu Thiên Cơ, tuyệt đối không cam tâm tình nguyện bị quản thúc bởi tông môn, chấp nhận ở lại vương triều mục đích là nhắm tới ngôi vị hoàng đế, để có thể thực hiện hoài bão của mình, thống nhất tất cả vương triều U Châu, trở thành thiên cổ nhất đế như đã từng thoát ra từ miệng hắn.

Cũng có người nói rằng Triệu Thiên Cơ không coi trọng ngũ đại tông môn ở U Châu, mục tiêu chính của hắn chính là các tông môn hùng mạnh ở khu vực Trung Ương, nơi đó mới chính là miền đất ước mơ để hắn có thể tỏa sáng dưới bầu trời đại lục Huyền Thiên này.

Cho dù thế nào đi nữa, Triệu Thiên Cơ tuyệt đối là một ác mộng đối với tất cả đối thủ muốn đối đầu với hắn.

Nếu như không phải hoàng đế đương thời sủng ái tột cùng mẫu thân của tam công chúa, từ đó cũng yêu thương hết mực tam công chúa so với tất cả hoàng tử công chúa phía dưới, và tài năng của tam công chúa cho dù có

kém cạnh so với Triệu Thiên Cơ, nhưng khoảng cách cũng không phải là quá lớn, cộng thêm việc hoàng đế đương thời cũng có chút nghi kỵ, thậm chí là sợ hãi đứa con trai “ quá nổi đáng sợ” của mình, thì e rằng thậm chí không cần phải tranh giành nữa, ngại vàng chắc chắn một trăm phần trăm thuộc về Triệu Thiên Cơ rồi, đừng nói chỉ là ở vương triều Thiên Ứng, cho dù là những vương triều hùng mạnh khác đi nữa, thử hỏi xem còn ai xứng đáng và dám đứng lên tranh giành với hắn chứ?

“ Thừa vâng, vâng ạ” Người đàn ông trung niên lúc này đã quỳ phục người xuống đất hoàn toàn, ngay cả đầu cũng dám ngẩng lên để nhìn vào chủ nhân ở phía trước.

Lạch cạch ~~~ lạch cạch ~~~~~!!

Tiếng ngón tay gõ lên bàn vang lên liên hồi, tựa như tiếng chuông gọi hồn trong bầu không khí im vắng tới mức đáng sợ.

“ Tốt lắm, tốt lắm, thông tin của ngươi mang tới vô cùng hữu ích, ta rất hài lòng.” Trong lúc người đàn ông trung niên đang căng thẳng tới tột độ, giọng nói đầy hài lòng của Triệu Thiên Cơ vang lên, khiến hắn không kềm được thở phào nhẹ nhõm, tựa như bị trút hết toàn bộ sức lực trong người, cơ thể mềm nhũn tới nỗi không đứng dậy nổi.

“ Có công sẽ thưởng, có tội sẽ phạt, đó là tôn chỉ làm việc của ta, cho nên.....” nghe thấy Triệu Thiên Cơ như vẻ muốn ban thưởng cho mình, người đàn ông trung niên không kềm run bắn người lên vì phấn khích, trong đầu đã xuất hiện viễn cảnh được thăng quan tiến chức, vui sướng tột cùng, nhưng ngoài miệng vẫn giả vờ khiêm tốn nói: “ Không dám, không dám ạ, được phục vụ ngài”

Bốp ~~~~!! Crack ~~~~~!!

Tên đàn ông trung niên thậm chí còn chưa kịp dứt câu, bàn tay của Triệu Thiên Cơ đã vồ thẳng vào đỉnh đầu của hắn, mãi mãi chìm sâu trong màn đêm vô tận.

Triệu Thiên Cơ không thèm để ý tới cái xác của người đàn ông trung niên, trực tiếp quay trở về chỗ ngồi của mình ngồi xuống, đưa mắt nhìn về phía xa xăm như đang suy nghĩ điều gì đó.

Roẹt ~~~~ roẹt ~~~~~~!!!

Ngay sát vị trí xác của người đàn ông trung niên đột nhiên xuất hiện hai bóng người, vô cùng thuần thực và nhanh nhẹn khiêng xác của hắn ra ngoài.

Két ~~~~~!!

Chưa đầy nửa khắc giờ, cánh cửa phòng khách lần nữa mở ra, hai bóng người phụ trách xử lý hiện trường lúc nãy đã quay trở lại, bước tới quỳ xuống ngay trước mặt Triệu Thiên Cơ, một trong hai tên lên tiếng: “bẩm chủ nhân, thi thể đã được giải quyết xong rồi ạ.”

Triệu Thiên Cơ chỉ khẽ ngật đầu không nói năng gì cả.

“Thưa chủ nhân, còn người nhà của hắn thì” “không phải ta đã nói rồi sao? Có công sẽ thưởng, có tội sẽ phạt. Tên phế vật đã trở thành trò cười trước thiên hạ, nếu như để việc hắn là thuộc hạ của ta lan truyền ra ngoài, ít nhiều cũng sẽ ảnh hưởng tới thanh danh của ta, nên tội hắn đáng chết.”

“nhưng cũng chính vì sự vô tình của hắn, đã giúp ta nắm được một thông tin không tệ, đó là có công, vậy nên, công trạng đó đủ để giữ lấy mạng sống của người nhà hắn, không phải sao??? Chỉ là, sống như thế nào, tùy người quyết định vậy.” Triệu Thiên Cơ vẫn mang theo giọng điệu nhẹ nhàng ôn hòa nói, tựa như điều đó là một “chân lý” vậy.

“ Thuộc hạ hiểu rồi ạ.” “ Có thông tin về việc "người ấy" sẽ tới vương thành chưa??”

“ Bẩm chủ nhân, người ấy đang bận một chút công việc quan trọng đột xuất chưa thể giải quyết xong, nên có thể tới muộn hơn dự kiến ạ.”

“ Muộn hơn dự kiến?? Là khoảng bao lâu??”

“ Bẩm chủ nhân, khoảng nửa năm nữa ạ.”

“ Nửa năm?? Lẽ ra còn định cho lũ ngu xuẩn kia chấm dứt giấc mơ hoang tưởng của chúng. Thôi cũng được, cho chúng nằm mơ thêm nửa năm nữa cũng không sao. Đợi tới khi phát hiện mọi công sức cố gắng của mình chỉ là đổ sông đổ biển, sắc mặt của chúng chắc sẽ rất đẹp để lăm chừ nhỉ? Nhất là tam tỷ “yêu dấu” của ta.” Triệu Thiên Cơ khẽ mỉm cười ngật đầu nói.

“ người ấy” trong miệng Triệu Thiên Cơ là ai?? Có thể quyết định thành bại trong cuộc đua tranh giành ngai vàng, có thể phải đợi nửa năm sau mới có câu trả lời nhỉ?

- - - - -

“ Oa oa oa, đã ghê, đúng là không có gì sung sướng bằng được ngủ trên một tấm đệm mềm mại, lấp một tấm chăn áp áp vào người cả.” Dương Kiệt từ trên chiếc giường ngủ của mình bật người trở dậy, vươn vai ngáp dài một tiếng, đầu óc sáng khoái vô cùng.

Két ~~~~~!!!

Rửa mặt xúc miệng xong, đẩy cửa phòng bước ra khỏi phòng ngủ của mình, dự định đi thẳng về phía phòng của Hoàng Dung để rủ rê cô ta đi dạo một vòng quanh vương thành xem xem có gì hay ho không.

“ Chào bang chủ ~~~!!!” “ Chào bang chủ ~~~~~!!!” “ Chào anh em, dậy sớm quá nhỉ?? Một ngày đầy may mắn và vui vẻ nhé ~~!!”

Trên đường di chuyển không ngừng gặp phải các thành viên trong bang hội, ai nấy đều mang theo vẻ mặt “ cung kính” lên tiếng chào hỏi, Dương Kiệt cố gắng lộ ra vẻ mặt “ tự cho là thân thiện” nhất đáp lại.

xem ra màn "ra mắt" tối qua đã có chút tác dụng rồi nhỉ, ít ra các thành viên bang hội đã chấp nhận sự hiện diện của vị bang chủ xa lạ bí ẩn này rồi.

Kết ~~~~~!!!

“ Ủa, phó bang chủ có trong phòng không??” vừa bước tới trước cửa phòng của Hoàng Dung, thấy cửa phòng mở ra, nhưng người từ bên trong bước ra không phải là Hoàng Dung, mà là một thành viên nữ khác, lập tức lên tiếng hỏi thăm.

“ Bang chủ?? Chào bang chủ!! Phó bang chủ không có trong phòng ạ, nghe nói là mới sáng sớm đã rời khỏi phủ đi gặp tam công chúa rồi ạ.” Thành viên nữ đó tỏ ra bất ngờ về sự xuất hiện của Dương Kiệt, nhưng đã nhanh chóng bình tĩnh lại, lên tiếp đáp lời.

“ Sao? Mới sáng sớm tinh mơ đã đi gặp tam công chúa rồi sao?? Thế mà cũng không thèm rủ mình đi chung, đúng là” Dương Kiệt lộ ra vẻ thất vọng, tới lúc này anh ta vẫn tỏ ra tò mò háo hức gặp mặt vị tam công chúa huyền bí đó, không biết có đúng là một đại mỹ nhân như Hoàng Dung đã từng nói hay không.

“ Dạ, hình như phó bang chủ có ghé qua bên phòng của bang chủ, chỉ là không biết vì sao lại rời đi không bao lâu sau đó, thuộc hạ tưởng là bang chủ có việc nên từ chối lời mời đi cùng của phó bang chủ chứ.” Nữ thành viên nhấp nháp đôi lông mi đầy tinh nghịch, cười đùa nói.

“ Thế sao?? Chắc lúc đó ta đang ngủ say nên không nghe thấy gì cả, chắc phó bang chủ cũng cho rằng ta đang mệt mỏi nên không muốn làm phiền nên đã rời đi.” Dương Kiệt khẽ ngật đầu giải thích vài câu, lại hỏi tiếp: “ Cữu thúc, muội có biết Cữu Thúc đang ở đâu không? Ta có việc muốn hỏi thăm Cữu Thúc một chút.”

“ Bẩm bang chủ, giờ này thông thường Cữu Thúc sẽ ở đại sảnh để sắp xếp và lên kế hoạch cho bang hội, bang chủ có thể tới đó để tìm ông ta ạ.”

“ Ok, cảm ơn muội nhiều, ta đi đây, hẹn gặp lại.” không quên phóng ánh mắt đầy cảm tạ và động viên cho thành viên của mình, Dương Kiệt trực tiếp quay người đi thẳng về phía đại sảnh để tìm Cữu Thúc.

“ Vị bang chủ này, dường như cũng khá thân thiện và dễ tính quá nhỉ? Chỉ là, “ OK” có nghĩa là gì nhỉ?? Chẳng lẽ là ngôn ngữ địa phương nào đó chẳng??” nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Dương Kiệt xa dần, nhớ tới nụ cười rạng rỡ và đầy thân thiện của đối phương, đôi má của thành viên nữ không kềm được ửng đỏ lên, miệng lí nhí nói nhỏ.

“ Cữu Thúc, Cữu Thúc, xin hỏi có ở đây không ạ??” bước tới trước cửa vào đại sảnh, khẽ gõ nhẹ lên cánh cửa đã khép đóng lại, đồng thời lên tiếng hỏi.

“ Mời vào ~~!!” Giọng nói đầy nghiêm khắc của Cữu Thúc từ bên trong vang ra, Dương Kiệt nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào trong, phát hiện Cữu Thúc đang tập trung chú ý vào một tờ giấy khá to đang cầm trên tay, một tay cầm cây bút lông không ngừng vẽ vẽ chép chép gì trên đó thì phải.

Nhìn thấy Cữu Thúc đang tỏ ra tập trung vào công việc, Dương Kiệt vô cùng biết điều đứng sang một bên chờ đợi, đợi ông ta giải quyết xong rồi mới tới bắt chuyện.

Một khắc giờ, hai khắc giờ, ba khắc giờ cứ thế trôi qua, Cửu Thúc vẫn chưa có vẻ kết thúc sự tập trung vào công việc của mình, Dương Kiệt có chút không biết phải làm sao, chỉ còn cách đứng yên ở đó, đồng thời tỏ ra tò mò ông ta đang ghi chép thứ gì, đầu không ngừng khẽ nhích về phía trước như muốn nhìn vào tờ giấy trên tay Cửu Thúc vậy.

“ Ừa? Bang chủ?? Bang Chủ đứng đây nãy giờ sao??” trong lúc cái đầu của Dương Kiệt gần như ghé sát tới tờ giấy, Cửu Thúc giật mình bừng tỉnh, tỏ ra “ bất ngờ” lên tiếng hỏi.

Bang Chủ đứng đây nãy giờ sao?? một câu hỏi giống như một cái tát và thẳng vào mặt Dương Kiệt, sung phù cả mỏ.

thông báo nghỉ phép tuần sau do tham gia du lịch hằng năm với cty, nên không thể viết được, qua tuần sau nữa sẽ up lại bình thường, mong mọi người thông cảm ạ.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 199: Vọng Tình Các

Vậy chứ nãy giờ ma đứng ở đây sao??

Nghe xong câu hỏi của Cửu Thúc, sắc mặt của Dương Kiệt không kèm được đen xì như than.

Mẹ kiếp! Giọng nói du dương thánh thót như chim vàng anh đang hót của mình chẳng lẽ lão không nhận ra sao?? Giờ ở đây cố tỏ vẻ vô tội, lão muốn chơi xỏ dẫn dắt mình đây mà.

Kính lão đắc thọ, ta nhin ~~~!!!

“À, ừ, không có gì, hậu bối cũng chỉ mới đứng đây chưa được bao lâu, thực ra cũng phải là chuyện gì quá quan trọng, hy vọng không làm phiền tới Cửu Thúc ạ, chỉ là”

“Ồ, nếu vậy thì đứng đợi thuộc hạ thêm chút nữa nhé, thuộc hạ đang đau đầu về vấn đề chi thu của bang hội chưa thể giải quyết được đây nè.” Không thèm quan tâm tới vẻ mặt “như không thể tin nổi” của Dương Kiệt, tiếp tục cắm đầu vào tờ giấy trên tay, xem anh ta như không khí vậy.

Cái đệt gì thế này?? Chẳng lẽ lão không nhận ra là mình đang nói lời khách sáo sao? Đứng đây đợi chút nữa, ta đợi cái đầu ông á!! Hết nhin nổi rồi, cái gì mà kính lão đắc thọ, đẹp, đẹp hết, bố mày phải quyền đánh trường mẫu giáo, cước đá viện dưỡng lão đây ~~~!!!

“À mà thôi, chuyện này cũng không thể giải quyết một sớm một chiều được, bang chủ, có chuyện gì có thể giúp đỡ được ngài không?” trong lúc Dương Kiệt đã xoắn tay áo lên hùng hổ chuẩn bị lao tới dạy cho đối phương một bài học, Cửu Thúc đột nhiên ngẩng đầu lên, lộ ra vẻ tò mò hỏi: “Ừa, bang chủ bị sao thế?? Sao mặt đỏ như đang say rượu thế kia, mới sáng sớm đã say xỉn như vậy không tốt đâu, đường đường một bang chủ một bang hội, phải giữ ý tứ chút chứ, để cho thành viên ở phía dưới nhìn thấy sẽ để lại ấn tượng không hay đây.”

Nghe thấy lời “thuyết giáo” của đối phương, Dương Kiệt chỉ muốn đề lão xuống đập cho một trận cho bỏ ghét. Uống rượu?? Tôi uống cái đầu ông á, mặt tôi bị như thế này là do đang cố gắng kìm nén chân nguyên đã lỡ vận hành lên vì muốn đập ông một trận đấy thôi, móa, cứ kìm nén chân nguyên thất thường như thế này có ngày bị nội thương quá.

“À mà bang chủ có việc gì cần tới lão ạ??” Nhìn thấy vẻ mặt như đang cố nhận mà nhận không ra của đối phương, trong đôi mắt của Cửu Thúc lóe qua tia sáng đắc chí, tỏ ra thản nhiên hỏi.

Hít hà ~~~ hít hà ~~~~~!!! Được, ta nhịn thêm lần này nữa, ai biểu lão từng là ân nhân cứu mạng của Dung Nhi của ta, ta nhịn thêm lần nữa!!

“là thế này, trong lúc giao chiến cách nay không lâu, vũ khí của hậu bối đã bị hư hỏng không thể sử dụng được nữa, nên định hỏi Cửu Thúc trong vương thành có tiệm rèn nào tốt, tại hạ định tới đó nhờ thợ làm lại một cây khác ạ.” nếu như nói thân phận của Dương Kiệt thứ gì dễ bị bại lộ nhất, chính là thân hình mập ú và vũ khí của anh ta. Vũ khí chùy hạng nặng, đừng nói là khu vực U Châu, ngay cả đại lục Huyền Thiên số người sử dụng làm vũ khí chính cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi. Đã nguy trang thì phải nguy trang cho tới, tuyệt đối không được sử dụng Huyền Thiết Chùy ngay trước mặt đại chúng nữa, nên lúc này cần phải tìm một cây

vũ khí thích hợp khác. Có vũ khí hay không có vũ khí trong tay, đó là sự khác biệt một trời một vực đấy.

Cửu Thúc phóng ánh mắt đầy ngụ ý về phía Dương Kiệt, nói: “ cũng đúng, trong lúc giao chiến “không thể sử dụng vũ khí của mình”, chắc chắn sẽ là một thất thế lớn. ”

Nghe thấy câu nhấn mạnh “ không thể sử dụng vũ khí của mình” thót ra từ miệng Cửu Thúc, mép mắt của Dương Kiệt khẽ co giật một cái.

Xem ra lão đã nghi ngờ và đoán ra thân phận của mình rồi đây.

Chỉ là Dương Kiệt cũng không tỏ ra quá lo lắng, ít nhất là khi Hoàng Dung còn ở đây, Cửu Thúc sẽ không bao giờ có những suy nghĩ “tiêu cực”. Tất nhiên, ngày thường làm khó làm dễ là không thể tránh khỏi rồi, đó cũng có thể xem như là một thứ “ niềm vui” vậy.

“ Nghe nói phía thành tây có tiệm rèn tương đối có tiếng, tên là gì nhỉ, à đúng rồi, hình như Vọng Tình Các thì phải, tay nghề của chủ tiệm rất cao, nghe nói thậm chí đã từng chế tạo ra được cả thánh khí, chỉ là chuyện này chỉ lan truyền qua lời nói mà chưa có ai kiểm chứng, nhưng nếu chỉ cần chế tạo linh khí hay gì đó, tuyệt đối không thành vấn đề. Chỉ là” Cửu Thúc khẽ dúi mày suy tư một hồi, lên tiếng nói.

“ Chỉ là gì???” “ Chỉ là tính khí của chủ tiệm có chút thất thường, nếu như không thể khiến ông ta cảm thấy hài lòng, cho dù là hoàng đế của vương triều ra mặt, ông ta cũng nhất quyết không chịu ra tay.”

“ Chảnh thế sao?? À mà đặt cái tên cửa tiệm không ăn nhập vào đâu như thế này, cũng đủ hiểu tính khí của ông ta có chút vấn đề rồi, chỉ là bộ ông ta không sợ làm bẽ mặt hoàng đế, bị bắt giam vào trong đại lao hay xử trảm sao??”

“ bắt vào đại lao?? Xử trảm?? khoan nói tới việc ông ta từng là trưởng lão cao cấp của hiệp hội luyện khí, tuy đã rời khỏi hiệp hội, nhưng danh tiếng và mối quan hệ vẫn còn đó, dám đụng tới ông ta, chẳng khác nào đụng cả hiệp hội luyện khí, hoàng đế chèo kéo lấy lòng còn không kịp, lấy gì dám làm càng tới người ta, quan trọng nhất là, nghe nói thực lực của ông ta đã đạt tới cảnh giới chân nguyên thần tầng thứ 9 đáng sợ, muốn dùng vũ lực ư?? Hãy nghĩ tới hậu quả sau khi chọc điên ông ta lên mình có gánh chịu nổi không trước đã.” Cửu Thúc mang theo nụ cười mà không giống cười nói.

Trưởng lão về hưu?? Kẻ mạnh nguyên thần tầng thứ 9???

Nghe thấy thân phận của chủ tiệm rèn, Dương Kiệt không kèm được nuốt mạnh nước bọt. Chỉ cần một trong hai thân phận lan truyền ra, cho dù đi tới đâu cũng trở thành khách quý ngay cả hoàng đế của vương triều hùng mạnh cũng phải tỏ ra tôn kính đấy chứ.

Chỉ là, một nhân vật lớn như vậy, sao lại ẩn cư tại cái vương triều không hơn không kém này nhỉ??? Đã vậy còn đặt cái tên “ Vọng Tình Các” gì đó, chỉ nghe qua là biết trong đó có một câu chuyện hay ho rồi nhỉ? Có vấn đề, chắc chắn là có vấn đề ~~!!

Sau khi có được đầy đủ thông tin cần biết, chào hỏi Cửu Thúc một tiếng, nhanh chóng rời khỏi trang viên bang hội, đi thẳng về hướng thành tây để tìm tiệm rèn Vọng Tình Các gì gì đó.

" Câu trời phù hộ được thằng nhỏ lành lặn trở về." nhìn thấy bóng lưng của Dương Kiệt khuất đi mất, Cửu Thúc lẩm bẩm nói nhỏ một câu, khẽ lắc đầu mỉm cười rồi tiếp tục tập trung vào tờ giấy trên tay mình.

Lành lặn trở về?? Xem ra Cửu Thúc lại lần nữa chơi xỏ Dương Kiệt đáng thương nữa rồi đây.

Vương Thành quá lớn, cũng may là Vọng Tình Các tương đối nổi tiếng, trên đường đi không ngừng hỏi thăm, cuối cùng cũng tìm ra được tiệm rèn nằm ngay một góc xó trong một cái hẻm nhỏ dơ bẩn nào đó, nhưng cũng tốn gần hết nửa ngày trời của Dương Kiệt rồi.

Đứng ngay trước cửa Vọng Tình Các, căn nhà cấp 4 tồi tàn như một cái ổ chuột, có thể sụp đổ bất kỳ lúc nào, là nơi có thể chế tạo ra thánh khí? Là nơi ở của trưởng lão hiệp hội luyện khí, một kẻ mạnh nguyên thần tầng thứ 9?? Nếu như không phải thông tin đã được lan truyền ra ngoài, cho dù đánh chết cũng không thể tin nổi.

“Cút ~~~~~!!!” “AAAAAAAAAAAA ~~~~~!!!”

Rầm ~~~~~!!

Dương Kiệt vừa định đẩy cửa bước vào, đột nhiên bên trong vang lên tiếng gào thét đầy phẫn nộ và tiếng kêu thét đầy đau khổ, ngay sau đó là một cái bóng đen từ trong tiệm phóng ra.

||||| Truyện đề cử: |||||

“Cái đệt gì dzậy, bộ đang chơi trò biểu diễn người bay trên không sao???” Cũng may là Dương Kiệt phản ứng kịp thời nhảy sang một bên né tránh, nếu không thì e rằng bị cái bóng người đó đè lên người “hấp diêm” mất tiêu rồi.

Bóng người bị ném ra nhanh chóng từ dưới đất bò dậy, tóc tai bù xù, quần áo rách nát, trông thảm vô cùng, nhưng chỉ dám gậm không dám nói, mang theo vẻ mặt bất cam rời khỏi.

ực ực ~~~~~!!

Nuốt mạnh miếng nước bọt vào cổ họng, tính khí thất thường của chủ tiệm quả thật danh bất hư truyền, hay là nên quay đầu tìm chỗ khác vậy.

Hít sâu một hơi vào người, dù sao cũng đã tới nơi này rồi, thử vào trong xem sao, được thì được, không được tính sau.

Két ~~~~~!!!

Nhẹ nhàng đẩy cửa vào, phát hiện trong này cũng trông giống hệt như những tiệm rèn thông thương, khác biệt duy nhất ở chỗ: Dơ bẩn, lộn xộn, tựa như một bãi rác thải vậy.

“Đã bảo cắt xéo rồi mà, sao còn lảng vảng ở đây nữa hả ~~~~~!!!” Một tiếng gào thét đầy giận dữ từ bên góc phòng vang lên, tiếng thét của một kẻ mạnh nguyên thần khiến Dương Kiệt choáng váng cả đầu óc, sắc mặt tái nhợt, loạng choạng đứng không vững suýt chút ngồi ngã mông xuống đất.

“ ủa, không phải tên ngu xuẩn lúc nãy??? Mời vào, mời vào, híc, Vọng, Vọng Tình Các, híc, chào mừng quý, híc, quý khách đã ghé, híc, ghé thăm ạ.” Chỉ thấy một đàn ông chạc tuổi 60, tóc tai bù xù như cái tổ chim, quần áo rách nát còn tệ hơn cả một tên ăn mày, mặt ửng đỏ như tôm luộc, miệng phả đầy mùi rượu nặng từ phía sau bước ra, mang theo vẻ mặt “thân thiện tốt cùng” chào đón, còn đâu cái thái độ đáng sợ như lúc vừa mới ném tên lúc nãy và vừa mới bước vào trong tiệm nữa chứ.

Cũng nghe nói là ông chủ tiệm này tính khí thất thường, chỉ là hơi quá chút à nha, Lật mặt còn nhanh hơn lật trang sách nữa.

“ này, rốt cuộc là có mua gì không hả? híc, Đứng đó như bức tượng làm gì thế, híc, thế, có mua, híc, mua không, không mua thì xéo, đừng làm híc, làm phiền bố mày thưởng thức rượu, híc, rượu ngon!!!” quả nhiên, trong lúc

Dương Kiệt còn đang ngơ ngác chưa kịp phản ứng, vẻ mặt của chủ tiệm lập tức thay đổi một trăm tám chục độ, lộ ra vẻ giận dữ quát lớn.

“ Xin, xin lỗi, tôi, tôi không phải tới mua” “ Không mua, híc, mua thì tới đây làm gì chứ hả?? Bộ tưởng, híc, tưởng nơi này là thanh, híc, thanh lâu sao?? Muốn, híc, muốn vào là, là vào, muốn ra, híc, ra là ra hả, hả?? Xéo ngay trước, híc, trước khi bố, bố mày nổi, híc, nổi điên lên ~~~!!” lúc này vẻ mặt của chủ tiệm đã như muốn nhai tươi nuốt sống Dương Kiệt vậy, chai rượu trên tay đã giơ lên cao, nếu như anh ta còn dám lảng vảng ở đây, chắc chắn sẽ là một phát “ phi tiêu tự chế” thẳng vào mặt anh ta ngay tức khắc.

“ Không phải, tôi không mua” “ híc, còn, còn nói nữa ~~~~!!” xoảng ~~~~~ “ Khoan, úi da đau, Ông nghe tôi nói hết đã, tôi không mua nhưng muốn đặt ông chế tạo giùm tôi một món vũ khí riêng biệt, thế thôi.” Dương Kiệt còn chưa dứt câu, đã ăn một chai rượu vào đầu, khóc không thành tiếng tay ôm vết thương trên đầu tiếp tục lên tiếng phân trần giải thích.

Mẹ kiếp ~~~!! Cái nơi quỷ quái gì thế này?? Chưa gì đã ăn chai rượu vào đầu một cách oan ức như thế này. Hay là lão già Cửu Thúc biết rõ điều đó nên cố tình xúi mình tới nơi này lãnh đạn chằng??

“ Đặt làm vũ khí chuyên biệt???” Vẻ mặt giận dữ của ông ta lại lần nữa thay đổi thành vẻ thích thú tò mò, dùng tay vuốt vuốt cằm, cười nói: “ có bản phác thảo không? Đưa ta xem thử.”

“ Chỉ là, nếu như những gì mà người đưa ta xem không hợp ý ta, thì đừng có trách là nha.” Lại thêm vẻ mặt giận dữ được lộ ra, khiến Dương Kiệt có chút cười khóc không được.

Đúng là giao tiếp với những người có thần kinh bất ổn như thế này như quả thật không dễ dàng chút nào, bị chơi chết hồi nào không hay đấy chứ.

Không dám chần chừ, từ trong nhẫn Càn Khôn lấy ra một mẫu giấy có vẽ sẵn một cây vũ khí mà mình dự định đặt làm đưa qua cho ông ta và hộp đựng đó chờ đợi.

“ cái này Thương không ra thương, kích không ra kích, có cộng dụng thực tế gì sao??” ông chủ tiệm dúi mày nhìn chăm chăm vào bản thiết kế trên tờ giấy, chính là cây vũ khí Tam Tiêm Dao mà Nhị Lang Thần Dương Tiễn đã sử dụng. Ông ta dồn hết mọi tập trung vào bản thiết kế trên tay, lâu lâu lại dúi mày, đôi khi lại lộ ra nụ cười hài lòng, dáng vẻ một thợ chuyên nghiệp khi phát hiện ra thứ mới lạ, tò mò, thích thú, đầy khao khát, còn đâu cái dáng vẻ của một tên bợm rượu trước kia nữa chứ.

Hình tượng có rồi, hiện giờ chỉ còn vũ khí và bộ giáp, bộ giáp tính sau, quan trọng nhất hiện giờ là làm luôn cây vũ khí cho đủ bộ trước đã. À quên, còn thiếu một con Hao Thiên Khiển, có nên vào khu rừng ma thú săn một con thú giống chó về thuần hóa thành Hao Thiên Khiển không nhỉ?? Ý này không tệ, được đấy chứ nhỉ!!

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 200: Tìm Kiếm Nguyên Liệu Luyện Chế

Dương Kiệt đứng sang một bên chờ đợi ông chủ tiệm vẫn đang mải mê nghiêm cứu bản thiết kế của mình.

“ Có chút lý thú, mặc dù vẫn chưa thể khiến lão hài lòng, nhưng mẫu thiết kế độc lạ này đã kích thích lão phải ra tay tạo ra một thành phẩm độc nhất trên đại lục Huyền Thiên này.” Sau một hồi nghiêm cứu kỹ bản vẽ trên tay, đôi mắt của chủ tiệm lóe qua tia sáng cao trào hồ hởi, quay sang Dương Kiệt nói.

“ vậy là ông đã đồng ý nhận đơn hàng này?? Xin hỏi chi phí để chế tạo ra món vũ khí đó là khoảng bao nhiêu ạ.” Điều Dương Kiệt quan tâm nhất chính là vấn đề.

Đích thân một trưởng lão hiệp hội luyện khí sư ra, tiền công tuyệt đối không rẻ, cho dù lúc này tài sản trên người còn cả trăm triệu trong việc “ moi xác” trước kia, nhưng cũng không kèm được thấp thỏm không yên.

Trăm triệu linh thạch đối với nhiều người là một tài sản khổng lồ, có nằm mơ cũng không dám mơ tới, nhưng đối với những người kiếm tiền như đi ăn cướp như luyện đan sư hay luyện khí sư, bỏ ngay trước mắt người ta nhiều khi còn không thèm đếm xỉa tới nữa là.

“ không nhiều, chỉ cần như thế là đủ rồi.” Chỉ thấy ông chủ tiệm mang theo nụ cười “bí hiểm” giơ cao một ngón tay lên.

“ Một triệu linh thạch?? Được, tôi đồng ý giá đó.” Dương Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm khi đối phương ra giá, một triệu linh thạch chế tạo một món linh khí, tuyệt đối không đắt nếu như không muốn nói là quá rẻ, xem ra ông ta đã bị bản thiết kế “ vượt thời đại” của mình thuyết phục, nên chấp nhận lấy rẻ đây.

“ một triệu linh thạch??? Bộ ngươi nhìn mặt lão giống một triệu linh thạch lắm hả?? Đồ ngốc, ý lão nói là 1 tỷ linh thạch tiền công, còn vật liệu chế tạo ngươi phải tự cung cấp, khi nào mang đủ vật liệu cần thiết tới đây lão sẽ bắt đầu ra tay, còn bây giờ, biến đi ~~~~!!!” sắc mặt của ông chủ tiệm trầm đen như than khi nghe thấy cái giá từ trong miệng Dương Kiệt thốt ra.

Một triệu linh thạch?? Bộ ngươi tưởng lão là ăn mày ăn xin chắc, một triệu linh thạch thậm chí không đủ để lão đi một đêm thanh lâu có tiếng trong vương thành nữa là.

“ một, một tỷ linh thạch ~~~???” Dương Kiệt suýt chút bị nước miếng của mình nghẹt cổ mà chết.

Một tỷ linh thạch nếu đi tới các thương hội lớn, có thể mua bảy, tám cây vũ khí linh khí đó chứ. Đã vậy vật liệu chế tạo còn phải bản thân móc ra, cướp cạn, tuyệt đối là cướp cạn. Lão già này trước kia không phải là một tên đại tướng cướp khét tiếng đấy chứ??

“ sao còn chưa xéo đi tìm vật liệu chế tạo về nữa?? Hay là chê đắt không có tiền làm?? Mẹ kiếp, làm lão tưởng dụ được một con dê béo bỏ, thì ra cũng chỉ là một tên ăn mày không hơn không kém, thôi rút đi cho khuất mắt ta.” Nhìn thấy Dương Kiệt lộ ra vẻ đau xót chân chừ, chủ tiệm mất hết kiên nhẫn, trực tiếp xua tay đuổi cổ đối phương, tiếp tục đi tới góc bàn lấy một chai rượu mới khai ra tụt một hơi gần như hết sạch.

“ Dê béo??? Thì ra trong mắt lão ta mình chỉ là một con dê béo để lão chặt chém sao??” Dương Kiệt tỏ ra phần nộ tốt cùng, lấy giá trên trời mà còn dám mở miệng chê bai người ta, nhìn thấy qua những kẻ vô sỉ nhưng chưa từng thấy ai vô sỉ tới mức độ như lão già này, nếu như không phải đối phương là một kẻ mạnh nguyên thần, e rằng đã lao tới đè lão xuống đập cho một trận cho bồ ghét rồi.

Dương Kiệt không chơi nữa, hậm hực quay đầu rời khỏi, tiếp tục ở lại không chừng có ngày bị tăng xông mà chết vì cái lão già cướp cạ kia.

“ Xì, muốn chế tạo thánh khí lấy cái giá đó mà còn dám chê đắt, đúng là lũ ăn mày đói rách, trước kia biết bao nhiêu người bỏ cả chục tỷ ra mời lão ra tay còn bị từ chối, lần này thấy có hứng thú với cái vũ khí mới kia nên rủ lòng thương lấy giá như cho không mà còn bị chê đắt, đúng là” “ Cái gì, ông nói là chế tạo thánh khí, không phải linh khí???” trong lúc Dương Kiệt gần như bước ra khỏi cửa tiệm, giọng nói đầy chế giễu mỉa mai của ông chủ tiệm từ phía sau vang lên, khiến anh ta phải sững người, mang theo vẻ mặt khó tin quay lại hỏi.

“Ngu xuẩn ~~~~!!! Trước khi tới đây chưa tìm kỹ thông tin à?? Lão phu là ai? Chế tạo linh khí mà cũng phải lão phu đích thân ra tay sao?? Cái đầu của ngươi có bị cái gì kẹp qua không vậy??” Chủ tiệm dùng ánh mắt như nhìn thẳng khờ phóng về phía Dương Kiệt, bực bội nói.

“ Xin lỗi, xin lỗi, xin lão tiên bối thứ lỗi, hậu bối cứ tưởng....” “ Tưởng gì?? Tưởng lão phu chặt chém ngươi hả?? Nhìn kỹ lại bản thân đi, chú mày có đủ tư cách để lão phu chặt chém không??”

Bị đối phương chửi thẳng vào mặt, Dương Kiệt chỉ biết ngại ngừng ập ừ nói không nên lời.

Quả thật, đừng nói là một tên vô danh tiểu tốt như mình, ngay cả hoàng đế của vương triều Thiên Ưng, cũng chưa chắc đủ tư cách để ông chủ tiệm này chạt chém nữa là.

Một luyện khí sư có thể luyện chế ra thánh khí, đừng nói là hoàng đế vương triều, ngay cả tông chủ của ngũ đại tông môn cũng sẵn sàng đưa cổ cho người ta cắn mà chỉ sợ người ta không thềm đếm xỉa tới đây chứ.

“ Tiền, tiền bồi, có thể bớt chút không?? Giá đó” “ không có tiền thì biến, bộ tưởng nơi này là cái chợ hả, ở đó mà trả giá kỳ kèo, nói nữa lão phu lấy 10 tỷ bây giờ, hừ hừ ~~~!!” “ Đừng, xin đừng, hậu bồi đồng ý, một tỷ, một tỷ ok ~~~~~!!!”

Dương Kiệt hồi hả xua tay lắc đầu đồng ý cái giá mà ông chủ tiệm đưa ra, không dám tiếp tục trả giá nữa, lỡ như chọc giận lão lên nâng giá lên như lão nói thì khổ.

Một tỷ còn có thể miễn cưỡng kiếm được, lên tới mười tỷ chắc bán cả quần lót trên người cũng không ra được một nửa số tiền đó quá.

Đúng là lúc này chỉ có khoảng trăm triệu trong người. Nhưng nên nhớ rằng Càn Khôn Thập sau khi thăng cấp đã kích hoạt chức năng luyện đan, cho dù chỉ mới là đan dược cấp 3 trở xuống, nhưng lấy lượng bù chất, bỏ vốn cả trăm triệu ra thu mua nguyên liệu về luyện thành đan dược bán lại, một lời năm hay thậm chí một lời mười cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Một tỷ ư? Chỉ là vấn đề thời gian mà thôi!

Muốn luyện chế một món thánh khí, cho dù nguyên liệu vật tư đầy đủ, cộng thêm một luyện khí sư lành nghề, không có nửa năm cũng đừng mong ra lò, nên vẫn còn quá dư dả thời gian để Dương Kiệt kiếm đủ số tiền công.

Nghe thấy Dương Kiệt đồng ý, ông chủ tiệm cười tới nổi tít cả đôi mắt.

Hê, sao có cảm giác như bị ăn quả lừa vậy ta.

“Vậy còn không mau mau đi tìm vật liệu chế tạo nữa, còn lảng vảng ở đây là gì? Định chờ lão phu mời ăn tối nữa hả???” vẻ mặt của chủ tiệm giống hệt như con thần lằn biến sắc, thay đổi nhanh còn hơn gì nữa.

“Vâng, vâng, hậu bối đi ngay đây, đi ngay đây.” Vừa mới quay đầu rồi khỏi chưa được bao lâu, lại quay đầu trở về tiệm rèn, mang theo vẻ mặt vô tội hỏi: “Ông muốn tôi đi tìm vật liệu, ít ra cũng phải cho tôi biết vật liệu gồm những gì chứ.”

“À há, suýt nữa thì quên. Nghe đây, vật liệu bao gồm Ngũ Hành Thạch, Vạn Niên Thông, Kim Cương Sa, tất cả nhiều đó thôi, nếu như có thể, hãy tìm luôn Cửu Chuyển Phá Hồn Ngọc dùng để khảm vào vũ khí, sẽ có hiệu quả bất ngờ dành cho ngươi khi giao chiến với kẻ địch đấy, hi hi.”

Dương Kiệt mang theo vẻ mặt ngờ ngác, đừng nói là không biết hình dáng của chúng trông như thế nào, ngay cả nghe còn chưa nghe qua nữa là.

“xin, xin hỏi hậu bối có thể tìm những thứ đó ở đâu ạ.” Dương Kiệt nuốt mạnh miếng nước bọt vào cổ họng, thận trọng hỏi.

“Nghe qua Hắc Ngọc Giai chưa???” Chỉ thấy Dương Kiệt lắc đầu như đang say sóng, chủ tiệm tỏ vẻ bức bối quát: “Không biết thì tự ra ngoài tìm hiểu, lão phu không có rảnh rồi giải thích từng chút một cho ngươi biết, những thứ mà lão từng nói, tất cả đều có thể tìm kiếm được ở Hắc Ngọc Giai, à à, Cửu Chuyển Phá Hồn Ngọc thì hơi khó kiếm chút, nhưng nếu như có tiền, có thể đi tới các thương hội lớn, không chừng lũ gian thương đó có cũng không chừng. ... Vậy được rồi chứ?? Được rồi thì biến đi, đừng làm phiền lão uống rượu nữa đây.”

“ Ít ra, ít ra ông cho tôi biết hình dáng của chúng như thế nào chứ, nếu không thì biết đường đâu mà mò.” Dương Kiệt lộ ra vẻ khó xử nói.

“ nếu như không phải có chút hứng thú với món binh khí của người, e rằng lão đã một cước đá người ra khỏi cửa tiệm của lão từ lâu rồi, đợi chút.” Dương Kiệt bị ông chủ tiệm nhìn tới nổi sồn tóc gáy, định bỏ cuộc quay đầu bỏ chạy, đột nhiên ông ta lạnh lạnh thốt lên một câu, sau đó quay đầu về hướng phòng trưng bày tuyệt học “ sư tử hồng” gào lớn: “ A Thọ đâu, còn không mau mau rút ra đâu cho ta bảo nào ~~~~!!!”

“ Đây, đây thừa sư phụ, con đang làm dở cái này, thế mà” “ Phàn nàn gì hả??? Muốn tối nay nhin cơm không thì bảo ~~~~???!!” Chỉ thấy một thanh niên còn khá trẻ tuổi, khuôn mặt ngây ngô bung ra sữa, toàn thân nhem nhuốc từ bên phòng trưng bày phóng ra, vừa mới lên tiếng phàn nàn vài câu đã bị ông chủ tiệm chặn họng lại không dám í ới gì nữa.

“ Còn không mau mau rút vào trong lấy cho ta vài tờ giấy và bút lông, còn đứng đó làm gì nữa, chờ chia phần chắc, xéo ~~~~~!!!” Trong lúc tên thanh niên đang dùng ánh mắt tò mò hiếu kỳ quan sát Dương Kiệt, Ông chủ tiệm lộ ra vẻ phần nộ trực tiếp một cú đá thẳng vào mông đối phương, “đưa tiền” hần quay trở vào bên trong.

Vậy sao ngay từ đầu không nói thẳng là nhờ lấy giấy bút cho rồi, gọi ra rồi bắt thằng nhỏ quay vào trong, chẳng lẽ lão định thừa cơ hành hạ thằng nhỏ sao??

Dương Kiệt lén lén dùng tay lau mồ hôi lạnh trên trán, không ngừng suy nghĩ.

Không chờ đợi quá lâu, chàng thanh niên đã nhanh chóng từ bên trong phòng lấy ra một xấp giấy lớn và một cây bút lông để lên bàn rồi đứng sang một bên tiếp tục dùng ánh mắt tò mò quan sát Dương Kiệt.

Dương Kiệt chỉ mỉm cười ngật đầu đáp lại đối phương một cái, lại tập trung về phía ông chủ tiệm, để theo dõi ông ta vẽ hình dáng của những vật liệu cần tìm.

Cây bút lông cầm trên tay, vẽ mặt bọm nhậu say xỉn của ông chủ tiệm lập tức biến mất, thay vào đó là vẽ nghiêm túc tới tột độ, trông giống như một con chiêm đang tôn thờ đáng tới cao tín ngưỡng của mình, đúng với dáng vẽ của một tay thợ chuyên nghiệp cần có.

Cánh tay cầm bút nhanh chóng thi triển nét vẽ như rồng bay phượng múa trên những tờ giấy trắng đã để sẵn trên bàn, hình hài của những vật liệu trông giống như thật, như hình được chụp bằng máy ảnh chứ không phải là một bản vẽ nhanh chóng hiện ra trong mắt của tất cả những người có mặt ở nơi này.

“ Sư phụ, sư phụ đang vẽ vật liệu gì thế?? Sao đệ tử chưa từng nhìn thấy qua những thứ này vậy.” “ à, à, ta vẽ ở đâu mà hỏi nhiều thế này, còn không mau mau cút vào bên trong làm nốt mấy món linh khí cho khách, dám trễ hàng của khách coi chừng ta bắt người nhin đối tới nay bây giờ, xéo ~~~~~!!!” chàng thanh niên mang theo vẽ mặt tò mò quan sát sư phụ của mình vẽ vờ, nhưng nhất thời không nhận ra những vật liệu trên tờ giấy là gì, vừa mới lên tiếng hỏi, ai ngờ trực tiếp bị ông chủ tiệm xả thẳng vào mặt một cách không thương xót.

“ Vâng, vâng, con vào làm ngay, làm ngay ạ, đừng bỏ đói con tội nghiệp ~~~~~!!!” Chàng thanh niên mang theo vẽ mặt đưa đám ba chân bốn cẳng chạy thẳng vào trong phòng tiếp tục công việc, xem ra ông chủ tiệm nói thật chứ chẳng chơi chút nào đâu.

Hai sư đồ này đúng là cực phẩm. Không biết là thế giới này có luật bảo vệ người lao động không nhỉ? Rõ ràng lão đang bóc lột công sức và ngược đãi nhân công đây mà.

Chỉ là chàng thanh niên kia có thể chế tạo linh khí, ít nhất cũng phải là một luyện khí sư cao cấp, trông mặt anh chàng kia còn búng ra sữa chắc cũng chỉ 18, 20 tuổi là cùng.

18, 20 tuổi là luyện khí sư cao cấp?? Luyện khí sư cao cấp cho dù đi tới nơi nào, cũng có thể trở thành khách quý của các bang hội, vương triều hùng mạnh, thế mà chàng thanh niên kia lại cam tâm tình nguyện ở lại cái tiệm rèn hạ cấp dơ bẩn này, bị ngược đãi mà không dám lên tiếng??

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 201: Hắc Ngục Giai

Từ trong tay của ông chủ tiệm có được bản vẽ nhận dạng vật liệu, Dương Kiệt nhanh chóng quay đầu rời khỏi, không muốn tiếp tục nán lại ở cái nơi “nguy hiểm” này nữa.

Trên đường đi từ trong miệng của quân đoàn đánh thuê đang đi lại trong thành thăm hỏi được thông tin về Hắc Ngục Giai trong miệng chủ tiệm rèn, là một vùng đất hiểm có tiếng nằm ba ngàn dặm về phía bắc của vương thành, quanh năm suốt tháng chìm sâu trong màn đêm vô tận, thậm chí không có nổi một tia sáng mặt trời có thể chiếu dội vào bên trong sơn giai.

Trong sơn giai không chỉ xuất hiện vô số vật liệu linh thảo quý hiếm mà nhiều nơi không có, còn sở hữu một lượng ma thú khổng lồ từ cấp thấp tới cao cấp, tuyệt đối là một tử địa có đi mà không có về nổi tiếng đối với những người muốn đi vào bên trong thám hiểm. Đáng sợ nhất là, nghe nói thậm chí ở phía sâu trong sơn giai có sự hiện diện của một con ma thú lãnh chúa cấp 7 đáng sợ.

Ma thú cấp 7, thực lực tương đương với một kẻ mạnh hợp thể. Kẻ mạnh hợp thể kéo ra ngoài khu vực U Châu, có thể trở thành một thái thượng trưởng lão trấn giữ một tông môn hùng mạnh đấy chứ.

Khoảng cách ba ngàn dặm, cho dù là cưỡi trên thiên lý mã, cũng phải trên một ngày mới tới được, còn dùng đôi chân cày cỏ của mình, cho dù đi chuyên ngày đêm không ngừng nghỉ, không có bốn năm ngày cũng đừng mong tới được nơi mình cần tới. Đó là trường hợp lý tưởng nhất không gặp

phải những nhóm sơn tặc cướp đường hay những con ma thú lẻ tẻ gặp phải trên đường di chuyển, thời gian thậm chí kéo dài tới cả tuần cũng không chừng.

Muốn vừa nhanh vừa an toàn, chỉ còn cách sử dụng trạm dịch chuyển mà thôi.

Chỉ là nhớ tới cảm giác đáng sợ khi sử dụng trạm dịch chuyển, Dương Kiệt tỏ ra vô cùng khó xử, do dự chưa quyết.

Sau một hồi suy tính, cuối cùng cũng quyết định sử dụng trạm dịch chuyển thêm lần nữa, thà đau một lần còn hơn mệt mỏi kéo dài.

Thông qua hệ thống liên hệ với Hoàng Dung về chuyến đi Hắc Ngục Giai của mình, lúc ban đầu Hoàng Dung còn định đi cùng, nhưng bị tam công chúa kéo lại “tâm sự” do lâu ngày không gặp, không cho rời khỏi, đành bó tay xin lỗi anh ta, đồng thời không quên nhấn nhủ Dương Kiệt phải thận trọng an toàn trên hết, thậm chí còn gợi ý nên dẫn theo Cửu Thúc đi cùng để giúp đỡ hỗ trợ anh ta khi cần thiết.

Chỉ là lời gợi ý này nhanh chóng bị vứt bỏ sang một bên, cả hai đang có quan hệ cơm không lành, canh không ngọt, ít nhất Dương Kiệt cho là như vậy. Đặc biệt là với tính cách thói quen thích quản lý của ông ta, đi cùng Cửu Thúc chắc chắn sẽ bị lão quản thúc đề đầu cưỡi cổ thứ này không được thứ kia không cho phép thì còn làm ăn được gì nữa, tốt nhất là đi một mình cho khỏe. Mặc dù với một người dày dặn kinh nghiệm như Cửu Thúc chắc chắn sẽ giúp ích mình rất nhiều, nhưng so với sự tự do cần có, lý do đó không đủ để thuyết phục Dương Kiệt phải hợp tác với Cửu Thúc vào lúc này.

Không còn vướng bận gì nữa, nhanh chóng đi tới trạm dịch chuyển trong vương thành, tốn gần hai triệu linh thạch cấp thấp, trực tiếp di chuyển

thăng tới lối vào Thiên Giai Sơn Cốc như đã định.

Roẹt ~~~~~!!!

Ôc ôc ~~~~~!!!!

Vừa mới hạ cánh xuống mặt đất, Dương Kiệt nhanh chóng lăn sang một bên nôn mửa không ngừng, kèm theo cảm giác đau đớn toàn thân, quả thật là đáng sợ.

“mẹ kiếp, đúng là cực hình.” Ngồi dựa vào một đá tảng hít thở dồn dập, sắc mặt tái mét không tí huyết sắc, miệng không ngừng buông ra lời than phiền chửi rủa.

Éc ~~~ éc ~~~~~!!! ó ~~~ ó ~~~.....!!!Úa
~~~~~.....!!!

Sau một hồi định thần lại, từ dưới đất đứng bật dậy, vẻ mặt đầy cảnh giác nhìn chằm chằm vào một sơn giai âm u rộng vô biên vô giới được bao phủ bởi vô số đá tảng chọc trời ở phía xa, bên trong sơn giai không ngừng phát ra tiếng rú của loài chim và loài sói vang lên liên miên không dứt.

ực ực ~~~~~!!!

“nơi này là Hắc Ngục Giai?? không phải nghĩa trang?? không khí âm u đáng sợ quá!!” không chỉ màn đêm đáng sợ, ngay cả nhiệt độ ở khu vực này cũng xuống tới mức cực đỉnh, nếu như có nhiệt kế để đo, chắc chắn sẽ phát hiện lúc này đã âm cả chục độ C là ít. Nếu như Dương Kiệt không phải là kẻ mạnh tông sư, e rằng cơ thể đã đông cứng như cục đá, bị cảm ất xì liên hồi rồi.

Tam Chuyển Thuần Dương Công vận hành tới cực đỉnh, cảm giác ấm áp quay trở lại, quả không hổ danh là khắc tinh của những thứ chí âm cực hàn.

Hít sâu một hơi vào người, Dương Kiệt từng bước từng bước qua lối vào Thiên Giai Sơn Cốc bị bao bọc bởi hai quả núi cao không nhìn thấy đỉnh.

Éc éc ~~~~~!!

“ má ơi ~~~~~!!!” Dương Kiệt giật mình nhảy tung lên khi vừa mới bước vào sơn giai không được bao lâu, trên đỉnh đầu xuất hiện vài bóng đen bay xước qua, gió lốc tạt thẳng vào mặt nhát cả khuôn mặt, tựa như bị vô số lưỡi dao kiếm xước qua vậy.

Vội vã ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện vô số ánh sáng từng cặp từng cặp đang không ngừng bay vòng vòng trên đỉnh đầu, lâu lâu lại lao thẳng xuống bay xuyên qua bên hông của mình, nhưng do đang chìm trong bóng tối, nhất thời không thể nhìn ra chúng là thứ gì.

“ Giới Vương Quyền, mở ~~~~~!!!” Phục ~~~~~!!!

Ngay lập tức cả cơ thể của Dương Kiệt bốc cháy như một cây đuốc đỏ, thấp sáng cả một khu vực rộng lớn.

Éc éc ~~~~~!!!!!!!

Tiếng rít đầy hoảng sợ và căm phẫn vang lên trên đỉnh đầu, Dương Kiệt đã có thể nhìn rõ hình dáng của lũ ma thú ở phía trên, là những con ma thú loài chim có hình dáng giống hệt như những con quạ phóng to, do toàn thân phủ đầy lớp lông màu đen như mực, nên khi ở những nơi âm u như Hắc Ngục Giai, tuyệt đối là một điểm nguy trang hoàn hảo đối với chúng.

Éc ~~~~~!!

Lũ “ quạ” ở trên không trung dường như biết rõ mình đã bị lộ dạng, không thể tiếp tục đánh lén nữa, miệng rít lên đầy khát máu, gần cả trăm

con dàn thành đội hình như một mũi tên lao thẳng về phía “con mỗi béo bở” ở phía dưới.

Gần cả trăm con ma thú cấp 3 cao cấp.

Huyền Thiết Chùy xuất hiện trong tay, do nơi này không có người ngoài, nên hoàn toàn có thể yên tâm sử dụng vũ khí của mình. Dương Kiệt không chút sợ hãi, không ngừng vẩy, quét, đập, nhất thời chùy khí tung hoành, va đập vào những con “quạ” khổng lồ đang lao về phía mình, máu thịt vỡ nát tung bắn tứ phía, thậm chí không ít máu đen nhuộm đen cả cơ thể của anh ta.

Pằng ~~~ pằng ~~~ pằng ~~~~~!!!

Nếu như là một chân tông sư sơ cấp, gặp phải cả trăm con ma thú cấp 3 cao cấp như thế này, chỉ có nước quay đầu bỏ chạy mà thôi. Nhưng Dương Kiệt không nằm trong trường hợp đó, Chân tông sư tầng thứ 5 kết hợp với Giới Vương Quyền X4, thực lực của một chân tông sư cao cấp, đối diện gần trăm con “quạ” ghê tởm kia, chỉ có nước đồ sát mà thôi.

“Dính dong, bạn tiêu diệt được ma thú cấp 3 cao cấp, nhận được 4 triệu điểm kinh nghiệm, xin chúc mừng.”

“Dính dong, bạn tiêu diệt được ma thú cấp 3 cao cấp, nhận được 4 triệu điểm kinh nghiệm, xin chúc mừng.”

.....

Mỗi con “quạ” bị đánh vỡ tan nát là mỗi tiếng thông báo của hệ thống vang lên, liên miên không dứt nghe mới sướng tai làm sao. Điểm kinh nghiệm trên người đang tăng lên với tốc độ chóng mặt.

Đợi tới con cuối cùng chết thảm dưới Huyền Thiết Chùy, Dương Kiệt tỏ vẻ tiếc nuối vì chúng quá “ít”, điểm kinh nghiệm mới nhảy được 1/10, nếu như có thêm một ngàn con chắc đủ điểm để thăng cấp nữa rồi.

Thu lại Huyền Thiết Chùy vào trong nhẫn Càn Khôn, hít sâu một hơi tiếp tục đi sâu vào trong sơn cốc.

Chỉ mới là bước khởi động thôi, càng vào sâu bên trong ma thú sẽ càng đông và càng đáng sợ, tuyệt đối không đơn giản nhẹ nhàng giải quyết như lần này, phải thận trọng mới được.

Crack ~~~~ crack ~~~~~ .....!!!

Trên đường đi không ngừng đâm phải những thứ mềm mềm cứng cứng, khê cú người xuống quan sát kỹ, thì ra là xác thịt xương cốt của không chỉ loài ma thú, mà ngay cả của con người. Những người đã bỏ mạng tới nơi nay khi tới nay khám phá tuyệt đối không ít, quả không hổ danh là tử địa có đi mà không có về nổi tiếng. thực lực không đạt tới cảnh giới chân tông sư sơ cấp hay đi thành từng nhóm cũng đừng nên bước vào trong này, nếu như không muốn biến thành phân của lũ ma thú bản địa.

Chỉ mới là lối vào đã một lũ ma thú cấp 3 cao cấp, càng sâu vào bên trong sẽ càng đáng sợ tới cỡ nào nhỉ??

Càng đi sâu vào bên trong sơn cốc, ma thú xuất hiện càng lúc càng dày đặc, càng lúc càng lớn mạnh. Nhưng Dương Kiệt vẫn vô cùng ung dung càn quét tất cả, biến chúng thành điểm kinh nghiệm cho bản thân.

Rắc rối nhất chỉ là một con Hắc Ảnh Báo cấp 4 sơ cấp, tốc độ nhanh như tia chớp kèm theo lợi thế hiệu ứng môi trường, thoát ẩn thoát hiện, Dương Kiệt phải tốn không ít công sức mới giải quyết được nó.

Dương Kiệt bắt đầu tỏ ra đắc chí dương dương tự đắc: “ xì, cái gì mà từ địa có đi không có về, chỉ có thể thôi sao?? Hừ trẻ lên ba còn được, tiếp tục đi, bố mày yêu cầu ma thú càng đông càng tốt, càng mạnh càng tốt, hahaha.....”

Lạch cạch ~~~ lạch cạch ~~~!!! Phù ~~~~~~!!!

“ Cái, cái đệt gì thế này ~~~~~!!!!” Đang dương dương tự đắc đột nhiên nghe thấy tiếng những dao kéo va đập vào nhau vang lên càng lúc càng tiến sát tới gần, một cơn gió lốc đáng sợ tạt thẳng vào trước mặt, Dương Kiệt nhanh chóng giật mình bừng tỉnh, chỉ kịp kêu thót lên một tiếng, hai chân nhún mạnh xuống đất tung người nhảy lên không trung để né tránh thứ “ đáng sợ” gì đó vừa mới tấn công mình.

Crack ~~~~~!! Rầm ~~~~~!!!

Giới Vương Quyền thi triển ra, thấp sáng cảnh tượng ở gần đó, Dương Kiệt giật mình hoảng hốt khi phát hiện một cây đại thụ có thể tích to hơn gấp 5 lần so với cơ thể của mình bị một thứ gì đó cắt gãy làm đôi, vết cắt lóng mìn phẳng như là nạn nhân của một cây cưa điện tử vừa tác động lên đó vậy.

ực ực ~~~~~!!

Nếu như lúc nãy không kịp né tránh, cơ thể của mình có bị giống cây đại thụ kia không nhi???

Câu trả lời là chắc chắn rồi ~~~!!

Vội vã quay đầu lại nhìn về hướng về bị đánh lén, giật mình kêu thét lên khi phát hiện một con ma thú toàn thân phủ đầy vây giáp màu đen như than, có hình dáng giống hệt như một con cua phóng to gấp ngàn lần, đặc biệt là cặp càng của nó, hoàn toàn không thua kém gì chiều dài của một chiếc xe

buýt, cây đại thụ lúc này chắc là nạn nhân của cặp càn đáng sợ đó chứ còn gì nữa. Đáng sợ nhất là, sau lưng đó còn xuất hiện một chiếc đuôi giống hệt như đuôi bò cạp.

Cua có đuôi bò cạp??? Có thể sao??

Chỉ là, cua không phải sống ở gần biển sao?? Sao trong sơn cốc này lại có cua nhỉ?? Đã vậy còn là cua lai bò cạp nữa chứ, à, Hay là con cua này bị đột biến gen chẳng??

Ma thú cấp 4 cao cấp ~~~~~!!!.

Cảm nhận khí thế đáng sợ từ trên cơ thể con cua phát tán ra, Dương Kiệt không kiềm được phải biến sắc.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 202: Bồn Đại Gia Tuyên Bố Đại Diện Chính Nghĩa Sẽ Tiêu Diệt Mi Ngay Bây Giờ ~~~~!!

Dương Kiệt có chút muốn tự vả vào cái "miệng hôi thối" của mình.

Mẹ kiếp ~~!! Đúng là nhắc tiền nhắc bạc không thấy đau, vừa mới hứng chí lên kiêu mãn một chút mà đã bị vỗ mặt rồi. Ma thú cấp 4 cao cấp??
Đừng đùa giỡn kiểu đó chứ.

Không có thực lực của một kẻ mạnh nguyên thần chân chính, cho dù nó đứng yên cho đánh tới tét công gô, cũng chưa chắc phá vỡ được lớp vây giáp dày hơn cả tác trên người nó nữa là.

Lạch cạch lạch cạch ~~~~~!! Vù ~~~~~!!!

“Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bỏ bỏ bỏ ~~~~~!!!” không để Dương Kiệt có thời gian than trách khóc lóc, chiếc càn khổng lồ của nó mở to ra, tựa như một cây kéo phóng to chụp thẳng về phía “con mồi” ở trước mặt.

Dương Kiệt không dám dùng cơ thể máu thịt của mình để thử thử độ sắc bén của chiếc càn của con cua khổng lồ đó, Huyền Thiết Chùy vẩy múa một vòng trên đầu, lập tức bỏ ra vô số quả chùy khí khổng lồ về phía chiếc càn đang phóng tới.

Uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~!!

Những quả chùy khí không lồ chỉ tựa như những viên bi thủy tinh mỏng manh, chỉ khẽ chạm nhẹ vào bề mặt chiếc còng đã lập tức vỡ tan nát ra, ngã ngửa còn không đủ, hoàn toàn không làm gì được nó cả.

Boong ~~~~~!!!

Huyền Thiết Chùy bỏ thẳng vào bề mặt chiếc còng không lồ lập tức bị đẩy bật trở lại, thậm chí bay vượt ra khỏi tay của Dương Kiệt.

Vượt mất vũ khí trong tay, Dương Kiệt chỉ biết cười trừ mà thôi. Đúng là Huyền Thiết Chùy đã có chút theo không kịp sự tiến bộ của mình. Phàm khí cao cấp đánh vào ma thú cấp 4, chẳng khác nào đấm con nít cầm cây búa nhựa đánh vào đầu con sư tử cả, sát thương gần như bằng không.

tìm kiếm nguyên liệu để luyện chế thánh khí là vấn đề vô cùng cấp bách, không thể chần chừ chờ đợi được nữa.

“ Càn Khôn Nhất Thiêm ~~~~~!!!” Crack ~~~~~!!!

Chiếc còng không lồ vừa bóp chặt lại cũng là lúc cơ thể của Dương Kiệt biến mất đi, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của con cua, cơ thể nhào lộn một vòng trên không trung, chân phải giơ thẳng ra phía trước hét lớn: “ Phì Lũ Lôi Đình Phì Cước, ta cho mi thành cua ... cái gì ~~~~~!!!”

Vù ~~~~~!!!

Bàn chân sét còn chưa kịp xuất hiện, chiếc còng còn lại chưa xuất chiêu của nó lúc này đã hình thành như một cánh quạt không lồ vẩy quét thẳng về phía Dương Kiệt đang ở tư thế chuẩn bị xuất chiêu.

“ Ta né ~~~~!!!” Dương Kiệt thu lại thế tung chân trong nháy mắt, chân phải giẫm mạnh lên chân trái ngay trên không trung, dùng đó là điểm tựa để

cơ thể tung người nhảy lộn ngược về phía sau nhường qua “cánh quạt khổng lồ” xước qua cơ thể mình trong tích tắc.

Rầm ~~~~~!!!

Chiếc còng khổng lồ quét hất mục tiêu đập mạnh xuống mặt đất, đất đá cát bụi tung bắn ngập trời, chiếc còng vừa chạm đất lập tức bật tung trở lại, thêm lần nữa quét thẳng về hướng Dương Kiệt đang chuẩn bị rơi xuống ở phía xa.

“ Ta hít ~~~~~!!!” Dương Kiệt há to cái miệng ra hết cỡ, miệng tựa như máy hút công suất cực lớn, không ngừng hút không khí và thiên địa linh khí ở xung quanh vào cơ thể. Không ngừng lại ở đó, sau khi hút đủ lượng không khí và thiên địa linh khí, lập tức vận hành chân nguyên trong cơ thể khóa hết mọi góc gách có thể thoát khí trong người. Cơ thể của Dương Kiệt lúc này đã phình to ra như một quả bóng được bơm đầy hơi, tốc độ rơi từ trên không xuống lập tức bị chững lại, thậm chí có dấu hiệu treo lơ lửng trên không.

Vù ~~~~~!!!

Chiếc còng bật ngược trở lại đã dự tính kỹ khoảng cách và tốc độ rơi xuống của “ con môi”, thế nhưng “ con môi” đột nhiên ngưng hẳn trên không trung không tiếp tục rơi xuống nữa, nên vô cùng hiển nhiên chiếc còng đang quét tới đã quét xước qua cơ thể của Dương Kiệt ngay sát phía dưới của mình, chỉ còn cách khoảng vài cm là bị dính chiêu ngay.

Rầm ~~~~~!!

Thoát nạn trong gang tấc, Dương Kiệt mặt mày ửng đỏ há to miệng ra hít lấy hít để không khí ngon lành do phải kìm nén lúc nãy, cơ thể bị xì hết

hơi ra nên vô cùng hiển nhiên tiếp tục tư thế rơi ngã thẳng xuống đất, tiếp đất an toàn.

“ phì phò, phì phò, cũng may là mình nhanh trí nghĩ ra cách này, hứng trọn cú quét đó vào người, không chết cũng bị trọng thương cho mà xem.” Dương Kiệt hai tay chống đầu gối vừa hít thở vừa nuốt nước bọt, tựa như vừa hoàn thành một nước rút cuối cùng trong cuộc thi maratong vậy.

Roẹt ~~~~~!!!

Dương Kiệt còn chưa kịp thở lấy hơi, những đòn săn mồi như cuồng phong bạo vũ của con cua tiếp tục ập tới, chiếc đuôi ở sau lưng của con cua đã duỗi thẳng ra trước mặt, tựa như cây thương sắc nhọn đâm thẳng vào vị trí Dương Kiệt đang đứng.

“ Võ hồn hiện ~~~!! Phì Lũ Mỡ Bụng Hộ Thể, mở ~~~~~!!!!” Huyền Vũ xuất hiện trên đỉnh đầu rồi nhập thẳng vào cơ thể, lại thêm một cái bụng phệ dạng khí xuất hiện chắn ngay trước mặt, Dương Kiệt chỉ còn cách thi triển hết toàn bộ kỹ năng phòng thủ của mình ra chống đỡ vì giờ muốn né tránh là điều hoàn toàn không thể nữa rồi.

Rầm rầm rầm ~~~~~!!!

Pằng ~~~~~!!! Á Á Á Á Á Á ~~~~~!!!

Đuôi “ bò cap” trực tiếp đâm thủng cái bụng phệ dạng khí trong tích tắc, ghim thẳng vào cơ thể của Dương Kiệt ở phía sau.

Dương Kiệt có cảm giác như mình vừa bị một chiếc xe tải hạng nặng tông trực tiếp vào ngực, xương cốt như muốn vỡ vụn ra hết, trực tiếp bị tông bay ra xa, tông gãy cả vài chục cây đại thụ cản đường ở gần đó rồi rơi ngã thê thảm trên mặt đất.

Phụp ~~~~~!!!

Một vũng máu màu đỏ pha lẫn màu đen từ trong miệng phun bắn ra, cú chích đuôi lúc này có uy lực không quá đáng sợ, đáng sợ nhất chính là ở đỉnh đuôi của nó có lọc độc, bị ghim thẳng vào cơ thể, lúc này toàn thân Dương Kiệt như bị nhuộm đen còn hơn cả gà Châu Phi.

Hít thở khó khăn, đầu óc choáng váng, huyết khí đảo lộn, chân nguyên bị ngưng tụ, nếu như không mau chóng đẩy lọc độc ra khỏi cơ thể, không cần con của tiếp tục ra tay, Dương Kiệt cũng bị trúng độc mà chết cho mà xem.

Tam Chuyển Thuần Dương Công vận hành tới cực đỉnh, từng giọt từng giọt dịch thể màu đen từ mười đầu ngón tay chảy ra, chỉ là với tốc độ giải độc như thế này, không có một canh giờ cũng đừng mong có thể bình phục hoàn toàn.

Chỉ là, con của khổng lồ kia sẽ đứng yên để mặc Dương Kiệt từ từ giải độc sao?

Câu trả lời tất nhiên là không rồi!!

Vù vù ~~~~~!!!!

Lần này trực tiếp "song càng xuất động" ghim thẳng xuống, không cho Dương Kiệt không gian né tránh.

“ Chẳng lẽ phải dùng dịch chuyển tức thời bỏ trốn sao??” Dương Kiệt nằm hấp hối trên mặt đất hoàn toàn không thể cử động được gì cả, lọc độc đã gần như bao phủ cả cơ thể, chỉ còn lại vùng tim vẫn còn đang vận hành chân nguyên tạo thành một lớp lá chắn phòng hộ ngăn cản lọc độc chảy vào, nếu như lúc này cơ thể động dậy mạnh, độc chảy thẳng vào vùng tim, cho dù là đại la kim tiên giáng trần cũng đừng mong cứu mạng được anh ta.

“ Súc sinh chớ động hành, xem bốn đại gia đây ~~~~~!!!” Vũ
~~~~~!!!

Trong lúc Dương Kiệt chuẩn bị kích hoạt dịch chuyển tức thời để bỏ trốn, tuy vô cùng bất cam do tốn một số tiền không nhỏ vừa đi tới nơi này chưa được bao lâu đã phải về làng dưỡng sức, quan trọng nhất là không biết sẽ dịch chuyển mình tới nơi nào, nhưng không còn cách nào khác, còn hơn biến thành món điểm tâm cho con cua trời đánh kia, không phải sao?? Đột nhiên ở phía xa vang lên một tiếng gào thét của con người, ngay sau đó là một âm thanh xé gió của vật thể khổng lồ nào đó đang bay tới với tốc độ nhanh như tia chớp.

Rầm ~~~~~!!!! Rít ~~~~~!!!!

Dưới ánh mắt đầy kinh ngạc của Dương Kiệt, một tảng đá khổng lồ không biết từ đâu xuất hiện, trực tiếp đè thẳng lên đỉnh đầu của con cua khổng lồ đang loay hoay thu lại chiếc đuôi của mình do phát hiện bị đánh lén, nó chỉ kịp rít lên một tiếng đầy đau khổ, trực tiếp hứng trọn đá tảng khổng lồ vào đầu, cơ thể loạng choạng không vững, không ngừng bước ngang qua lại như một kẻ say rượu.

Đưa mắt nhìn về phía tảng đá vừa bay tới, Dương Kiệt giật mình hoảng hốt khi phát hiện một bóng người toàn thân phát sáng, tựa như một bóng đèn công suất cực lớn thấp sáng cả một khu vực rộng lớn, đang mang theo vẻ mặt hả hê chế cười con cua khổng lồ vẫn còn chưa thể hoàn hồn trở lại.

Người này mặc một bộ trang phục quý tộc màu trắng tím, trông vô cùng quý phái nho nhã, chỉ là vẻ quý phái nho nhã đó ít nhiều bị ảnh hưởng bởi cái thân hình mập tới nỗi "không thể tin nổi" của hắn.

Đúng thế, lại là một tên mập ú thù lù, có thể xem là đồng loại của Dương Kiệt trước khi biến hình thành hình tượng như lúc này.

Chỉ là, Dương Kiệt tuy mập ú, nhưng khá cao lớn, nên ít nhiều khi nhìn vào sẽ có cảm giác hài hòa hơn, còn người này vừa mập vừa lùn, chắc cũng chỉ cao khoảng 1 mét 6 là cùng, lớp mỡ dày xệ hết xuống dưới lớp áo vải, đặc biệt là áo vải ở phần trước ngực gần như bị banh nứt ra do chịu không nổi cái lớp mỡ thịt quá ư là "đầy đặn" của hắn, trông vô cùng khôi hài, thay vì nói hắn là bảo sao của Dương Kiệt, nói hắn là bản sao của Trư Bát Giới thì có vẻ thích hợp hơn.

Lần đầu tiên nhìn thấy thân hình của người này Dương Kiệt cũng không kèm được kêu thót lên, nếu như không phải khuôn mặt không có mũi heo tai heo, anh ta còn lầm tưởng rằng Trư Bát Giới giáng trần nữa là.

Sau một hồi chọc cười hả hê, bóng người đó một tay chống eo một tay chỉ thẳng về phía con cua ở phía xa, cười nói: “ mẹ ta bảo rằng, quân tử thấy chuyện bất bình khó tha, giữa ban ngày ban mặt dám hành hung loài người, hành vi đó tuyệt đối không thể tha thứ được, bản đại gia tuyên bố đại diện chính nghĩa sẽ tiêu diệt mi ngay bây giờ ~~~~~!!”

“ Võ hồn hiện ~~~~~!!!!”

Ngay sau tiếng thét của đối phương, một hòn đá tảng khổng lồ bề mặt khảm đầy hoa văn trên bề mặt đen như than xuất hiện, hắn tung người nhào lộn về phía con cua đang dần định thân trở lại.

Trong quá trình nhảy về phía trước, cơ thể của hắn tựa như nhập thẳng vào hòn đá khổng lồ ở trên đỉnh đầu, lúc này không còn nhìn thấy bóng dáng của hắn đâu nữa, chỉ còn võ hồn đá tảng của hắn mà thôi. Võ hồn đá tảng đó tựa như viên thiên thạch từ bên ngoài vũ trụ rơi xuống, giáng thẳng về vị trí con cua đang đứng.

“ Đá lớn đè chết cua, ta đè chết ngươi, aaaa ~~~~~!!!” bên trong tảng đá màu đen không ngừng vang lên tiếng gào thét của người đó, dưới

ánh mắt kinh ngạc khó tin của Dương Kiệt, trực tiếp đè thẳng vào cơ thể của con cua.

Rầm ~~~~~!!!! Rít
~~~~~!!

Đất cát tung bắn lên không trung như đang xuất hiện trận mưa đá đáng sợ, ngay vị trí con cua đang đứng lúc này lập tức xuất hiện một cái hố sâu khổng lồ, lúc này không còn nhìn thấy bóng dáng của con cua và tảng đá màu đen đỏ nữa, chắc là đã bị vùi sâu bên trong cái hố rồi cũng nên.

ực ực ~~~~~!!!

Dương Kiệt không ngừng nuốt nước bọt vào cổ họng, tới giờ vẫn còn có chút hoảng sợ trước sức công phá mang tính hủy diệt của “tảng đá màu đen” đó, nhẹ nhàng lách người về phía cái miệng hố khổng lồ ở trước mặt, ghé đầu ra nhìn thẳng xuống phía dưới hố xem thử tình hình bên trong như thế nào.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 203: Triệu Thiên Phúc

Ghé đầu nhìn xuống phía dưới hố, chỉ thấy con cua khổng lồ đang bị đè chặt bởi tảng đá khổng lồ ngay trên lưng, toàn thân co giật liên hồi, bề mặt giáp lưng xuất hiện vô số vết nứt chi chít, thậm chí có thể nhìn thấy dịch thể màu vàng óng từ những vết nứt đó chảy ra nhuộm vàng cả thân thể của nó.

Bị đè kiểu này, không chết cũng thành tàn phế cho mà xem.

“ Tiểu huynh đệ, tiểu huynh đệ, làm phiền, làm phiền kéo ta lên giùm cái ~~~~~!!!” trong lúc Dương Kiệt thở phào nhẹ nhõm vì tai qua nạn khỏi, giọng nói của người vừa ra tay đánh tàn con cua từ dưới hố vang lên.

Dương Kiệt có chút cười khóc không được. Với cái cơ thể đầy độc như thế này, đừng nói là kéo đối phương lên, nhúc nhích mạnh chút cũng là cả một vấn đề rồi, mặc dù tỏ ra vô cùng ái ngại vì người ta vừa mới cứu mạng mình, nhưng không còn cách nào khác, đành lên tiếng đáp: “ Xin lỗi huynh đệ, hiện tại tại hạ đang bị dính độc tố trong người, không thể động đây, nên .....” “ à à, thì ra là thế, ta hiểu rồi, không sao, mẹ ta từng nói rằng, mỗi người có một nỗi khổ riêng, không thể miễn cưỡng ép buộc người khác làm những việc không thể, huống chi tiểu huynh đệ đang bị nguy hại tới tính mạng như lúc này chứ, ta hiểu mà.”

Uỳnh ~~~~~!!

Chỉ thấy một bóng người mập ú thù lù từ dưới hố nhảy lên, đáp xuống ngay trước mặt Dương Kiệt.

Đối phương khẽ liếc nhìn quan sát Dương Kiệt một hồi, nhanh chóng từ trong nhẫn Càn Khôn của mình rút ra một chiếc lọ thủy tinh, từ trong lọ lấy ra một viên đan dược màu xanh lá như ngọc bích, ném qua cho Dương Kiệt nói: “Thuốc giải độc vạn năng đây, hãy mau mau phục dụng vào đi, mẹ ta từng nói rằng, nếu để độc tố đọng tồn trong người quá lâu, sẽ ảnh hưởng tới tuổi thọ và sức khỏe của con người rất nhiều đấy, đặc biệt là ở cái “khoản ấy”, hì hì.” Vừa nói vừa phóng ánh mắt dâm đãng về vị trí giữa háng của Dương Kiệt.

Mẹ ta nói??? Mở miệng ra là mẹ ta nói, chẳng lẽ mẹ của hắn là vạn sự thông, cái gì cũng biết?? trông hắn cũng hai mươi mấy ba chục tuổi đầu rồi mà suốt ngày nhắc tới mẹ, chẳng lẽ hắn có tính cuồng mẹ sao??

Dương Kiệt cười khóc không được, nhưng cũng nhanh chóng bỏ viên đan dược vào miệng nhai ngay không chút chần chừ, hoàn toàn không cảnh giác viên đan dược này là thuốc giải độc hay thuốc độc.

Đùa à, với tình trạng của mình lúc này, nếu như đối phương có ý đồ xấu, chỉ cần vẫy tay một cái mình chỉ có nước quỳ mà thôi, cần gì phải dùng thuốc độc để đầu độc mình chỉ cho một chứ.

Thấy thái độ dứt khoát của Dương Kiệt, người này khẽ lóe qua tia sáng hài lòng, hí hí cười nói: “Mẹ ta nói, hoạn nạn kiến chân tình, lúc này chúng ta có thể xem như là cùng trải qua hoạn nạn đúng không? Vậy thì chúng ta đã là bạn thân với nhau rồi chứ nhỉ?? Là bạn thân mà tới giờ vẫn chưa biết được danh tánh với nhau quả thật khó coi quá đi, xin được tự giới thiệu, tại hạ Triệu Thiên Phúc, còn huynh đệ??”

Dương Kiệt có chút theo không kịp tư duy của đối phương, cái gì mà hoạn nạn kiến chân tình? Rõ ràng người bị nạn chỉ mỗi mình tôi thôi mà, anh chỉ ra tay cứu giúp một phen, chứ có phải cả hai cùng đồng sinh ra tử đâu chứ?? Chỉ là đối phương nhiệt tình như vậy, vả lại có thể cảm nhận

được thiện ý của Triệu Thiên Phúc, nên Dương Kiệt cũng không quan tâm quá nhiều vấn đề đó nữa, lập tức chấp tay thi lễ nói: “Đệ tên là Dương Tiễn, rất hân hạnh được làm quen với Triệu huynh, đồng thời đa tạ huynh đã ra tay cứu mạng lúc nãy ạ.”

Bóp bóp ~~~~~!! ặc ~~~ ặc ~~~~~!!

“Khà khà, ơn nghĩa gì chứ, mẹ ta nói, ra đường gặp người gặp nạn phải ra tay tương trợ lẫn nhau, hôm nay mình cứu người ta, không chừng hôm khác người ta cứu mạng lại mình, cái này gọi là gì nhỉ, đúng rồi, gọi là ân quả tuần hoàn thì phải.” Triệu Thiên Phúc tỏ ra hào sảng vô cùng, há há cười nói, đồng thời vỗ mạnh lên vai của Dương Kiệt tỏ vẻ thân thiện, nhưng những cú vỗ vai đó khiến anh ta ho sặc liên hồi.

“Xin lỗi, xin lỗi, huynh đệ quên là Dương huynh đang bị thương, nên ....” “không, không sao, không sao.....”

“Dương huynh đệ mới lần đầu tới Hắc Ngục Giai???” Sau khi phục dụng thuốc giải độc của Triệu Thiên Phúc, tình hình của Dương Kiệt đã cải thiện với tốc độ cực nhanh, độc tố đã bị tống ra khỏi cơ thể gần nửa, hồi phục chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Chỉ nghe thấy Triệu Thiên Phúc tỏ ra tò mò hỏi.

“Vâng ạ, đệ lần đầu tiên đi tới Hắc Ngục Giai này, mục đích là tìm kiếm một số nguyên liệu cần thiết để luyện chế vũ khí ạ.” Cũng không có gì phải che giấu cả, nên Dương Kiệt nhanh chóng nói ra mục đích của mình cho đối phương biết.

“hèn chi, ngay cả một sai lầm ngớ ngẩn của mắc phải khi đi tới Hắc Ngục Giai, thì ra là lần đầu tiên đi tới nơi này.” Triệu Thiên Phúc lộ ra vẻ “thì ra là thế”, hí hí cười nói.

“Sai lầm ngớ ngẩn???” “ Bất kỳ ai có kinh nghiệm, trước khi đi tới Hắc Ngục Giai, đều phải chuẩn bị thứ này.” Triệu Thiên Phúc mang theo dáng vẻ của một tiền bối chỉ bảo hậu bối, từ trong lòng lấy ra một miếng thủy tinh phát sáng.

“ Thứ này là.....” “ Thủy tinh phát sáng, bộ huynh đệ chưa từng nghe qua sao?? Môi trường trong Hắc Ngục Giai quanh năm suốt tháng chìm sâu trong bóng tối, người thám hiểm đi vào nơi này chẳng khác nào bị bịt đi đôi mắt vậy, thậm chí ngay cả thần thức cũng bị hạn chế, nên trước khi đi tới nơi này, ai cũng phải đi tới thương hội tìm mua thủy tinh phát sáng. Thủy tinh phát sáng có thể phát ra ánh sáng với cường độ mạnh, thấp sáng cả khu vực trong phạm vi nửa dặm, mang nó trên người không còn phải lo lắng như kẻ mù đi đường nữa.”

Thì ra là thế, hèn chi trên người hắn phát sáng lúc xuất hiện tới giờ, làm mình cứ tưởng hắn sử dụng bí thuật gì đó như Giới Vương Quyền của mình, thì ra chỉ là mang theo thứ gọi là thủy tinh phát sáng này.

Thủy tinh phát sáng không chỉ có chức năng phát sáng, còn có thêm chức năng sưởi ấm cho người sở hữu, giúp người dùng không cần thiết phải thường xuyên vận chuyển chân nguyên trong cơ thể để giữ ấm cho bản thân ở những nơi có nhiệt độ thấp như Hắc Ngục Giai.

“ Mẹ ta nói, chuẩn bị kỹ càng không bao giờ là thừa cả, không chừng chính vì sự kỹ càng này có ngày cứu cái mạng của mình, cho nên ....” Ném viên thủy tinh phát sáng qua cho Dương Kiệt, há há cười nói: “ hãy cầm lấy mà dùng, trên người huynh đệ vẫn còn dự phòng một vài viên.”

“ Đa tạ, đa tạ Triệu huynh ~~~~!!” Dương Kiệt tỏ ra cảm kích vô cùng. Mới gặp mặt lần đầu, không chỉ cứu mình một bàn thua trông thấy, sau đó là thuốc giải độc và thủy tinh ánh sáng tặng cho mình một cách không cần

suy nghĩ, ơn nghĩa này tuyệt đối không nhỏ, sau này có cơ hội tuyệt đối phải đền đáp cho người ta gấp mười lần trăm lần mới được.

Con người của Dương Kiệt rất đơn giản, có ơn trả ơn, có oán trả oán, tuyệt đối là ân oán phân minh.

“ Khà khà, mẹ ta nói, có thực mới vực được đạo, nếu như bị bỏ đói, đầu óc của con người sẽ không đủ tỉnh táo minh mẫn, làm việc không có tý sức, tuyệt đối không thể chấp nhận được, vậy nên .....” Phóng ánh mắt đầy “ thèm khát” về phía dưới hố, nước miếng nước dãi đầm đìa, không đợi Dương Kiệt kịp phản ứng, trực tiếp tung người nhảy xuống hố, một cây vũ khí khổng lồ giống như Lang Nha Bổng xuất hiện trên tay, bổ thẳng một cú trời giáng vào đầu con cua đang hấp hối, sau đó là quá trình xé xác con cua khổng lồ, chuẩn bị một bữa tiệc tối thịnh soạn cho bản thân.

Rầm ~~~~ rầm ~~~~~~!!!

Dưới ánh mắt đầy kinh ngạc của Dương Kiệt, một cái đỉnh và chảo có thể tích to bằng nửa cái sân bóng đá xuất hiện ngay trước mặt Triệu Thiên Phúc, tiếp theo sau đó là vô số lọ chai gia vị khác nhau sắp thành từng hàng dài trên năm mét là ít, Triệu Thiên Phúc vừa huýt sáo theo một giai điệu nhạc nào đó vừa xuống tay bắt đầu giải phẫu trên cơ thể của con cua khổng lồ, từng thành phần từng thành phần trên cơ thể con cua được tách rời ra, từng bộ phận phân chia ra ném thẳng vào cái đỉnh đã đổ đầy rượu mạnh vừa mới chế vào và cái chảo ở bên cạnh không khác gì một đầu bếp chuyên nghiệp cả.

Dụng cụ gia vị đầy đủ thủ sẵn trên người, nói hần không phải là tên hầu ăn cũng không ai tin, hèn chi béo ú hơn cả Trư Bát Giới nữa là.

“ Dương huynh đệ, nếu như có thể, hãy giúp ta thu thập cây củi về nhé, càng nhiều càng tốt, hôm nay lão ca sẽ đãi huynh đệ một bữa tiệc của thịnh

soạn, hihi.”

“ Xong ngay lão huynh ~~~~!!!” công việc quá ư đơn giản tất nhiên là không thể nào từ chối rồi, Dương Kiệt nhanh chóng đi xung quanh để thu thập cây củi. Cũng may là lúc này giao chiến bản thân anh ta đã tông gãy không ít cành cây đại thụ, nên lúc này chỉ việc nhặt lên mang về cho Triệu Thiên Phúc, không tốn quá nhiều công sức.

Xòe xòe ~~~~~!!!

Lửa đóm nhanh chóng được bắt lên, thấp sáng cả một khu vực rộng lớn, chiếc đỉnh và chảo khổng lồ nhanh chóng bỏ lên bên trên đóm lửa, việc tiếp theo chỉ là cho thực phẩm vào bắt đầu tiến hành nấu nướng mà thôi.

Chiếc đuôi và cơ thể khổng lồ của con cua được bỏ vào cái đỉnh khổng lồ chứa đầy rượu mạnh, hai chiếc càng lớn và chi nhỏ ném thẳng vào cái chảo đã nêm sẵn gia vị, lại từ trong nhẫn Càn Khôn rút ra một cái thìa to lớn hơn cả cơ thể của mình, không ngừng quấy qua quấy lại giữa cái đỉnh và chảo.

Rượu hấp cua và càng xào me!!

Hai món ăn thường xuyên thưởng thức ở trái đất, không ngờ ở đại lục Huyền Thiên lại có cơ hội ăn lại thêm lần nữa.

Hương thơm thanh ngọt pha lẫn mùi rượu, mùi me chua ngọt kích thích vị giác không ngừng xộc thẳng vào mũi, khiến Dương Kiệt phải không ngừng nuốt nước miếng thèm thuồng.

Hai cánh tay của Triệu Thiên Phúc như tay thợ điệu nghệ, không ngừng vơ lấy những chai lọ gia vị, thậm chí không cần canh chừng liều lượng, vô cùng thuần thục pha trộn tất cả vào trong đỉnh và chảo, khiến hương thơm càng lúc càng kích thích hơn nữa, Dương Kiệt đã cảm nhận được cái bụng

không ngừng vùng lên phản đối dữ dội, hận không thể lao vào ăn ngay lập tức.

“Cứ bình tĩnh, cứ bình tĩnh, mẹ ta nói, dục tốc bất đạt, cái gì cũng phải từ từ thì cháo mới nhừ, chút nữa thôi, chỉ chút nữa thôi bữa tiệc của độc nhất vô nhị sẽ hoàn thành ngay thôi.” Mặc dù bản thân cũng nước miếng nước dãi chảy đầy trên mép miệng và ngực áo, nhưng vẫn vô cùng kiên nhẫn lên tiếng trấn an Dương Kiệt, dồn hết mọi tập trung vào hai món ăn ngay trước mặt, sợ chỉ cần sơ suất đôi chút là làm hỏng cả nồi canh vậy.

Xi xòe ~~~~~!!

“Ăn được rồi, ăn được rồi. mở tiệc thôi lão đệ ơi ~~~~~!!!” vứt bỏ cái thìa khổng lồ trên tay, Triệu Thiên Giai vẫy tay ra hiệu cho Dương Kiệt một cái xong, lập tức lao tới ngay bên cạnh cái chảo khổng lồ, không thèm quan tâm lửa nóng có thể khiến bỏng cả da thịt, một tay thò thẳng vào trong chụp lấy một trong hai chiếc càng lớn rút ra bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến, tất nhiên là không thể thiếu động tác dùng chiếc lưỡi “dơ bẩn” của mình không ngừng liếm sạch nước sốt me dính đầy trên thân càng rồi, mặc cho nước sốt dính đầy quần áo do chiếc càng quá khổ so với cơ thể của hắn, ăn một cách ngon miệng hả hê.

Nhìn thấy Triệu Thiên Phúc hoàn toàn không có hình tượng vừa mút liếm vừa luôn miệng khen ngon, Dương Kiệt cũng chịu đựng không nổi nữa, nhanh chóng chạy tới bên cạnh chiếc chảo rút ra chiếc càng còn lại, không dám hào sảng như Triệu Thiên Phúc, chỉ cắt nhỏ một phần thịt trên chiếc càng rồi bắt đầu nếm thử coi có ngon như những gì Triệu Thiên Giai biểu hiện không.

Cắn nhẹ vào thịt cua, đôi mắt của Dương Kiệt không kèm được rực sáng, thịt cua ngọt thanh mềm mại, vào tới miệng lập tức hòa tan ra, cộng

thêm nước sốt me ăn béo ngậy vô cùng, ngon tới nỗi hai tai cũng phải nhúc nhích liên hồi.

Quan trọng nhất là, thịt cua sau khi nuốt vào trong miệng, Dương Kiệt lập tức có thể cảm nhận được chân nguyên trong cơ thể trở nên sôi động hơn bao giờ hết, quá trình giải độc trong người tăng lên gấp nhiều lần, xem ra chỉ cần ăn hết cái càng này, độc trong người cũng sẽ bị tống hết ra ngoài cho mà xem.

“Đừng mãi lo ăn càng cua như thế, hãy thử thử vị rượu canh hấp cua, bảo đảm là tuyệt phẩm!!” cái càng cua to gấp nhiều lần cơ thể của Triệu Thiên Phúc chỉ trong chốc lát đã bị hấn xử lý sạch sẽ, hí hí cười nói bước tới bên cạnh cái đỉnh không lồ, không biết từ đâu rút ra một cái bát to, dùng tay ấn nhẹ lên bên hông của cái đỉnh, bề mặt đỉnh lập tức mở ra một khoảng trống nhỏ, rượu canh từ đỉnh nhanh chóng chảy thẳng vào cái bát mà hấn đã chuẩn bị sẵn để hứng.

Gạch cua màu vàng óng pha trộn với các loại rượu mạnh tựa như nước mật ong chảy thẳng vào bát, hương thơm ngao ngát xộc thẳng vào mũi khiến Dương Kiệt không kềm chế được nữa, nhanh chóng chạy tới chụp lấy cái bát do Triệu Thiên Phúc đưa tới, bỏ lên miệng tụ một hơi dài.

Canh rượu ngọt lịm không chút mùi tanh bao phủ cả chiếc lưỡi, khiến vị giác được kích thích tới cực đỉnh, cộng thêm công dụng trừ hàn của rượu mạnh, uống vào mà huyết khí như đang sôi sục lên, chỉ muốn kiếm thứ gì đó để “xả bớt” ngọn lửa đang bùng cháy trong cơ thể của mình mà thôi.

Và thế, cả hai thậm chí hí hửng lao vào tranh giành thưởng thức bữa tiệc cua thịnh soạn độc nhất vô nhị trong cái Hắc Ngục Giai âm u lạnh lẽo này, hoàn toàn quên mất mình đang đứng trong một tử địa nguy hiểm nứt tiếng của khu vực U Châu.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 204: Trứng Của Ngân Vũ Ứng

Và thế là chưa đầy nửa canh giờ, con cua có thể tích bằng chiếc xe tải nhỏ (không tính hai chiếc càng lớn) đã nằm gọn trong cái bụng của Dương Kiệt và Triệu Thiên Phúc. Tất nhiên, tám phần đều do Triệu Thiên Phúc xử lý hết, Dương Kiệt chỉ ăn khoảng hai phần đã thấy no tới không nhúc nhích nổi nữa rồi, cũng không biết cái bao tử “nhỏ bé” của hắn bằng cách nào mà chứa được hết số lượng thịt đó, chẳng lẽ là con lai của người xây da, có bao tử không đáy chăng??

Cơm no rượu say xong, cả hai bắt đầu ngồi trên mặt đất vừa xia răng vừa giao lưu với nhau.

Miệng đang ngậm lấy một cành cây thô to làm “tăm xia răng tạm thời”, Triệu Thiên Phúc hí hí cười hỏi: “Dương lão đệ đi tới Hắc Ngục Giai định tìm kiếm thứ nguyên liệu gì?? Nói cho lão ca biết không chừng có gặp qua ở nơi nào cũng nên.”

Dương Kiệt nhanh chóng từ trong nhẫn Càn Khôn lấy ra vài bản vẽ hình dáng của nguyên liệu cần tìm kiếm đưa sang cho đối phương xem.

Triệu Thiên Phúc cúi mày quan sát bản vẽ trên tay, đột nhiên đôi mắt rực sáng, hí hí cười nói: “mẹ ta nói rằng, ngày thường đi đường phải mắt nhìn tứ phương, không ngừng quan sát mọi thứ xung quanh cho dù là những chi tiết nhỏ nhất cũng không được bỏ qua, không chừng một ngày nào đó những chi tiết này sẽ cứu mình một bàn thua trông thấy quả thật không sai. Nếu đúng như trong hình vẽ này thì, nếu lão ca nhớ không lầm thì lúc từ

bên trong Hắc Ngục Giai di chuyển ra có đi ngang qua một hàn đàm, xung quanh hàn đàm có vô số đất cát bảy màu như bản vẽ này thì phải.”

Kim Cương Sa!!

Không ngờ lại may mắn như thế này. Không chỉ được cứu mạng, đãi cho một bữa cua thịnh soạn, lúc này lại biết thêm được thông tin một trong những nguyên liệu cần thiết. Chẳng lẽ mình đã bắt đầu đổi đời, xua tan vận đen ám người, thần may mắn bắt đầu mỉm cười với mình rồi chẳng??

“ Lão ca, có thể chỉ dẫn cho đệ biết địa điểm và hướng đi tới hàn đàm được không ạ??” Dương Kiệt tỏ ra phấn khích nhảy cẫng lên nói.

Triệu Thiên Phúc từ dưới đất đứng bật dậy dùng tay phủi phủi đất cát dưới quần, miệng phun bỏ “ cây tăm xỉa răng tự chế”, vồ vồ lên vai Dương Kiệt cười nói: “ Đi thôi, để lão ca đích thân dẫn Dương huynh đệ đi tới hàn đàm đó.”

Dương Kiệt lộ ra vẻ ái ngại nói: “ có làm phiền Triệu ca quá không?? Ca mới từ bên trong đi ra chuẩn bị rời khỏi, lúc này lại quay ngược trở vào bên trong, đệ nghĩ .....

“ ôi dào, ôi dào, có gì đâu mà phiền hay không phiền, mẹ ta từng nói, ngàn vàng dễ có, tri kỷ khó được, huống chi hai ta có duyên và hợp tính với nhau như vậy, giúp người phải giúp tới nơi tới chốn, sao có thể bỏ bê lão đệ một mình đi vào nơi nguy hiểm như thế này được chứ. Không cần nói nữa, hãy đi theo lão ca.” Triệu Thiên Phúc tỏ ra hào sảng vô cùng, há há cười lớn, không cho Dương Kiệt từ chối, trực tiếp quay người thu dọn lại đồ nghề bếp đúc của mình, sau đó vẫy vẫy tay ra hiệu cho Dương Kiệt đi theo phía sau mình.

Dương Kiệt có chút cười khóc không được, đồng thời cảm động vô cùng, mới gặp mặt quen biết chưa được bao lâu đã giúp đỡ mình một cách tận tình như vậy quả thật là một cực phẩm. Ngoài ra Dương Kiệt tỏ ra tò mò người mẹ “ vĩ đại” trong miệng của đối phương, phải là một người như thế nào mới dạy được một đứa con “ cực phẩm” như thế này nhỉ??

“ Đi thôi lão đệ ~~~~!!!” biết rằng không thể từ chối, Dương Kiệt nhanh chóng đi theo phía sau lưng Triệu Thiên Phúc, hướng thẳng về phía tây bắc đi sâu vào bên trong.

Do lúc này có thủy tinh phát sáng trên người, nên cả hai di chuyển một cách thoải mái như đi dạo, không cần phải luôn đề phòng cảnh giác bị đánh lén như lúc ban đầu nữa.

“ để lão ca nói cho đệ biết, mẹ ta từng nói ....” “ đúng, đúng, mẹ ta cũng từng nói là .....” “ ồ, thì ra là thế, cũng phải thôi, mẹ ta từng nói rằng ....” “ không thể nào, mẹ ta nói rằng .....”

Trên đường di chuyển lỗ tai của Dương Kiệt không ngừng bị tra tấn bằng cái từ “ mẹ ta từng nói”, nghe tới nổi dị ứng cả người, nhưng lại không thể bịt miệng đối phương lại cho đời thanh thản, có chút khóc không thành tiếng.

Mẹ của hắn có đứa con hiếu thảo như thế này không biết là nên vui nên buồn đây, cứ mở miệng ra là nhấn tới mẹ, cuồng cũng cuồng vừa thôi chứ cha nội.

Dương Kiệt hối hận vô cùng, biết thế lúc này kiên quyết đi một mình cho rồi, đỡ phải nhức đầu mệt óc như lúc này.

“ áy da, cẩn thận, mẹ ta từng nói rằng, đi đường phải nhìn trước nhìn sau, cẩn thận những con động vật yếu ớt như loài kiến đang bò đầy trên

đường, nếu như lỡ chân dẫm chết chúng, là phạm tội sát sinh đấy, cho dù không có kiến, dẫm phải cây cỏ trên đường cũng không tốt đâu chứ. Nên phải đi đứng thận trọng một chút.”

“ Lão đệ, lão cao không muốn nói đệ, nhưng mẹ ta đã từng nói rằng, cứt mũi sau khi móc ra nên kiếm chỗ nào đó xử lý một cách triệt để sạch sẽ, chứ móc ra rồi búng xuống đường như thế này không hay chút nào, thử nghĩ xem, mỗi người móc một cục vứt xuống đường, nếu cả Huyền Thiên Đại Lục ai cũng làm thế, chẳng khác nào khiến cả đại địa tràn đầy cứt mũi sao?? Suy nghĩ đó vô cùng nguy hiểm, phải chấm dứt ngay mới được.”

Kìm chế!! Kìm chế!!

Dương Kiệt không ngừng hít sâu vào người để bản thân bình tĩnh lại, lúc này anh ta có chút muốn kiếm cái giẻ lau nào đó nhét thẳng vào cái mỗ của đối phương để hắt bớt nói lại cho đời thanh thản. Đồng thời cũng hiểu được cảm giác đau khổ của Tôn Ngộ Không trong phim Đại Thoại Tây Du, vì sao anh ta lại tha thiết muốn một gậy đập chết Đường Tam Tạng như vậy.

Mẹ kiếp ~~!!! Thứ áp lực này tuyệt đối không phải người bình thường có thể chịu đựng nổi!!

xịt ~~ xịt ~~!! Bịch ~~~~~!!!

“ ủa da, sao tự nhiên đang đi mà ngừng lại thế Triệu ca??” tông thẳng vào người Triệu Thiên Phúc đột nhiên ngưng lại ở phía trước, Dương Kiệt suýt chút ngồi ngã mông xuống đất, lộ ra vẻ oán trách lên tiếng hỏi.

“ Suyt ~~!! Lão ca ta vừa ngửi thấy mùi vị của một món ăn thượng thừa như vẻ đang vẫy tay mời gọi chúng ta vậy.” Triệu Thiên Phúc không ngừng dùng cái mũi đưa về trước, như đang đánh hơi một thứ gì đó và lên tiếng nói.

Ngủ thấy mùi thức ăn??? Bộ cái mũi của ông là mũi con chó sao??? Đã vậy còn ngủ được cả việc món ăn đó đang vẫy tay mời gọi nữa mới ghê chứ, trên đời này có con ma thú nào ngu xuẩn tới mức mời gọi ông tới chế biến nó thành thức ăn không chứ? Tưởng tượng phong phú quá rồi đấy!

Sắc mặt của Dương Kiệt đã đen xì như than, cắn răng hỏi: “ Triệu ca, huynh đừng nói là sẽ ....” “ Đúng, đúng, tin ta đi, bảo đảm đệ sẽ không hối hận khi đi theo ta thưởng thức món ăn thượng thừa có một không hai này đâu, hi hi.”

Nguyên con cua to bằng cái xe tải vừa mới chén sạch chưa được bao lâu, giờ vẫn còn đang ợ lên ợ xuống chưa tiêu, thế mà hắn còn đòi đi ăn tiếp sao?? Rốt cuộc cái bao tử của hắn làm bằng thứ gì thế này??

“ thôi thôi, đệ vẫn còn đang no căng cái bụng không nuốt nổi nữa đâu, hay là .....” “ lão đệ, vậy là không đúng rồi, mẹ ta từng nói rằng, bạn bè anh em có phước cùng hưởng, có nạn cùng chịu, sao ta có thể bỏ rơi đệ mà đi thưởng thức món ngon một mình được chứ?? Đi, đi, tiếng mời gọi của nó càng lúc càng lớn dần, như đang hỏi thúc chúng ta hãy nhanh chóng tới thưởng thức nó vậy, đừng chần chừ nữa, đi thôi, hihi ~~~!!” trong lúc Dương Kiệt tưởng rằng có cơ hội để thoát khỏi “ cơn tra tấn” của đôi phương, ai ngờ Triệu Thiên Phúc nhất quyết không cho anh ta rời khỏi, thậm chí dùng cả “ lời mẹ dạy” để bác bỏ quyết định của anh ta, kéo chặt lấy tay lôi Dương Kiệt đi thẳng về phía “ món ăn đang mời gọi” mà hắn “ ngủ” thấy được.

Dương Kiệt bắt đầu có chút oán hận “ bà mẹ vĩ đại” của Triệu Thiên Giai, cái gì cũng dạy vậy sao không dạy hắn cái câu “ miễn cưỡng không hạnh phúc, không nên ép buộc người khác làm những điều không thích” nhỉ? à mà hình như mới gặp mặt hắn cũng từng thốt ra câu tục ngữ này rồi mà, sao lúc này lại quên mất tiêu lời mẹ dặn rồi nhỉ?? Vô tình hay cố tình đây?? Đúng là đứa con bất hiếu mà.

“ Chính là nơi này ~~~!!!” Triệu Thiên Phúc mang theo vẻ mặt phần khích như lượm được vàng kéo theo Dương Kiệt đi tới chân núi một ngọn núi cao chót vót.

“ Huynh chắc chắn???” Đứng từ chân núi nhìn thẳng lên cao, hoàn toàn không thể nhìn thấy đỉnh gì cả, đừng nói là bắt mình phải trèo lên đó à nha.

“ lão đệ à, vậy là đệ không đúng rồi, mẹ ta từng nói, là anh em bạn bè tri kỷ thì phải tin tưởng lẫn nhau phải không nè, đệ phải tin tưởng vào cái mũi “ thần thánh” của huynh chứ, hì hì ~~~!!!”

“ Vả lại, núi cao như thế này, leo lên tới trên đó thì cũng vừa đúng lúc tiêu hóa hết thức ăn trong bao tử rồi, lại có thể tiếp tục “ chiến tiếp” mà không cần phải đắn đo gì nữa không phải sao??” không đợi Dương Kiệt kịp phản ứng, Triệu Thiên Phúc tựa như hóa thân thành con sóc, chỉ trong nháy mắt đã leo lên cao hơn cả trăm mét.

Không còn cách nào khác, đã đi tới nơi này rồi chả lẽ quay đầu bỏ đi, đành phải theo chân đôi phương tiếp tục hành trình leo núi.

Mặc dù quả núi bề mặt bằng phẳng dựng đứng, nhưng đối với hai kẻ mạnh chân tông sư hoàn toàn không phải vấn đề gì cả, nhưng cả hai cũng phải tốn gần hết nửa ngày trời, cuối cùng mới phát hiện một vách đá lõm vào tựa như một hang động nhân tạo khổng lồ ngay thân núi, Triệu Thiên Phúc đôi mắt rực sáng, không chút do dự tung người nhảy thẳng vào vách núi lõm vào đó.

“ phì phò, phì phò, chính, chính là nơi, nơi này sao??” Vừa mới vào tới “ hang động khổng lồ”, Dương Kiệt đã ngồi ngã mông xuống đất hít thở dồn dập, đồng thời lên tiếng hỏi.

“ Chứ còn gì nữa, xem kìa!!” Triệu Thiên Phúc mặt không đỏ hơi thở không gấp hí hí cười nói, đồng thời đưa tay chỉ thẳng về phía sâu bên trong hang động.

“ Đó, đó là ~~~~!!!” Nương theo ngón tay của Triệu Thiên Phúc, Dương Kiệt giật mình kêu thót lên khi nhìn thấy ba quả trứng toàn thân phát ra tia sáng màu ánh bạc, thể tích to bằng một con voi Châu Á trưởng thành ở trái đất.

“ hì hì, nếu ta đoán không lầm thì, đó chính là trứng của “ Ngân Vũ Ưng” thì phải.” Triệu Thiên Phúc đã không thể kìm chế nước miếng nước dãi đầm đìa, tựa như con sói nhìn thấy cô bé quàng khăn đỏ, hận không thể lao vào “ trở tài bếp đúc” của mình ngay tức khắc.

“ “ Ngân, Ngân Vũ Ưng”?? Nếu đệ nhớ không lầm thì .....” “ Đúng, một con “ Ngân Vũ Ưng” sau khi trưởng thành là một ma thú cấp 5 cao cấp, cá biệt có thể trưởng thành ma thú cấp 6 cũng không chừng, hi hi.”

Suy nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu của Dương Kiệt chính là quay đầu bỏ chạy ngay tức khắc.

Mẹ kiếp ~~~!! Hai tên chân tông sư quên dám động tới trứng của ma thú cấp 5 cao cấp, chẳng khác nào đang đùa với lửa, tự đâm đầu vào chỗ chết cả.

“ bình tĩnh, bình tĩnh lão đệ à, mẹ ta nói, cho dù rơi vào bất kỳ hoàn cảnh nào, cũng phải bình tĩnh giữ cho bản thân cái đầu lạnh, run sợ, hốt hoảng chính là kẻ thù đáng sợ nhất có thể khiến chúng ta mất mạng đấy. Hì hì, nhìn xem, “ mẹ” của chúng đã đi vắng, chẳng phải là cơ hội ngàn năm có một cho chúng ta sao.” Đôi mắt của Triệu Thiên Phúc vẫn cứ dán chặt vào ba quả trứng ở trước mặt, không ngừng lên tiếng an ủi và thuyết phục Dương Kiệt.

Thôi đi cha nội! Đúng là hiện giờ “ mẹ” của chúng đang đi vắng, nhưng thử ăn thịt ba dĩa con chưa lọt lòng của nó xem đi, không bị “ mẹ” nó truy sát tới chân trời góc biển mới là lạ á.

Thế là cả hai trực tiếp lao vào tranh cãi vấn đề “ ăn” hay “ không ăn”, số phận “ đáng thương” của ba quả trứng đang phụ thuộc vào quyết định cuối cùng của Triệu Thiên Phúc và Dương Kiệt.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 205: " Hột Ưng Lộn"

" Triệu ca, huynh không phải từng nói rằng làm hại những con sinh linh yếu ớt không có sức phản kháng như thế này phạm tội sát sinh sao? Sao giờ lại...." " Dương đệ à, suy nghĩ của đệ là hoàn toàn không đúng. Sao có thể so sánh Ngân Vũ Ưng với lũ kiến yếu ớt vô hại kia được chứ? Đúng là lúc này chúng đang nằm trong trứng không thể phản kháng không thể làm hại được ai cả. Nhưng rồi cũng sẽ có ngày chúng nở ra. Thử nghĩ xem, tới lúc đó xuất hiện thêm ba con ma thú cấp 5 đáng sợ, đợi chúng trưởng thành rồi thì phải đi săn mỗi đúng không? Tới khi đó tuyệt đối là đại họa cho tất cả các ma thú khác trong Hắc Ngục Giai này không phải sao??" Triệu Thiên Phúc mang theo vẻ không hài lòng nghiêm túc " tầy nào" Dương Kiệt, tiếp tục nói.

" mẹ ta từng nói, phải diệt trừ mầm móng đại họa trước khi nó kịp sinh sôi nảy nở, lúc này chúng ta " xử lý" ba mối " nguy hại" này, chẳng khác nào giải cứu trăm trăm ngàn ngàn con má thú khác trong Hắc Ngục Giai trong tương lai sao?? Công việc này tuyệt đối là công đức vô lượng, cái này gọi là gì nhỉ?? à à, đúng rồi, gọi là phổ độ chúng sinh, đúng là thế rồi, cho nên, hì hì."

mẹ kiếp! nói thẳng ra là người muốn xơi ba quả trứng trước mặt đó thôi, nói chi cho cao thượng quá vậy, ở đó mà phổ độ chúng sinh con khỉ khô á!

“ Lão đệ à, đệ không muốn ăn chúng, chẳng qua là lo sợ sau này bị “ mẹ” chúng báo thù đúng không?? Yên tâm, yên tâm, mọi chuyện để lão ca ta nay lo, tất cả đều nằm hết trong sự tính toán của lão ca ta nay rồi, hì hì.”

Nhìn thấy Dương Kiệt vẫn còn do dự, Triệu Thiên Phúc mang theo vẻ mặt đầy “tự tin”, không ngừng thuyết phục Dương Kiệt xiêu lòng.

Yên tâm?? Nằm hết trong sự tính toán của ông?? Trông vẻ mặt đầy tự tin của hắn như thế này, chẳng lẽ trên người hắn có lá át chủ bài đáng sợ không cần phải lo sợ con ma thú cấp 5 hay thậm chí cấp 6 chẳng??

Nhìn thấy Dương Kiệt dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn chằm chằm vào mình, Triệu Thiên Phúc tỏ ra không hài lòng tiếp tục “công việc tẩy não” của mình: “Đệ à, ánh mắt của đệ là ý gì đây?? Nghi ngờ lão ca ta nay sao?? Hãy dẹp bỏ những suy nghĩ “nguy hiểm” đó đi, mẹ ta từng nói, là bạn bè thì phải tin...” “thôi, thôi, làm ơn đừng giảng đạo nữa, đệ tin, đệ tin rồi được chưa ~~!!!!”

“hì hì, có thể chứ ~~!!!” Nhìn thấy Dương Kiệt đã chịu “khuất phục”, Triệu Thiên Phúc lần nữa quay đầu dán chặt đôi mắt đang rực sáng về phía ba quả trứng ở phía xa, nước miếng nước dãi lại tiếp tục chảy đầy trên mép miệng.

“hì hì, xem kìa, xem kìa, chúng cũng đang tỏ ra phấn khích hào hứng khi chuẩn bị trở thành món ăn khoái khẩu cho chúng ta, không phải sao??” cả hai nhẹ nhàng tiến gần tới ba quả trứng, ba quả trứng đó lập tức có phản ứng, không ngừng lắc lư qua lại trong cái tổ được xây bằng vô số linh thảo quý hiếm.

Thôi đi cha nội, chúng đang cảm nhận được tính mạng của mình bị đe dọa, nên hoảng sợ rung lắc như muốn bỏ trốn thì có, hoang tưởng hơi thái quá rồi đấy lão ca à!!

Pằng ~~~~~!!!!

Chiếc đỉnh không lồ “ thần thánh” lại lần nữa xuất hiện, tựa như cây bút phán quyết số phận của ba quả trứng ở trước mặt. Dường như chúng cũng cảm nhận được điều đó nên ngày càng lắc lư dữ dội hơn nữa.

Nhanh như chớp, ba quả trứng đã được Triệu Thiên Phúc ném thẳng vào đỉnh chứa đầy nước mặc cho sự “ phản kháng” dữ dội của chúng.

Lần này không cần bỏ thêm bất kỳ gia vị nào nữa, trực tiếp bắt lửa lên ở dưới đỉnh bằng cái tổ linh thảo của ba trái trứng.

Nhìn thấy vô số linh thảo cấp 3, cấp 4 bùng cháy chỉ để làm nguyên liệu bắt lửa, Dương Kiệt đau xót nứt cả ruột gan.

Cái tổ trứng được xây bằng vô số linh thảo cao cấp đó đem ra ngoài bán, tuyệt đối là một số tiền khổng lồ đấy chứ.

Thằng con phá của, tuyệt đối là thằng con phá của mà ~~~!!

Mùi hương trứng luộc càng lúc càng đậm đà, đặc biệt là trứng của loài ma thú cấp 5, cộng thêm linh thảo đang bốc cháy ở dưới đỉnh hòa lẫn vào nhau, mùi hương sộc thẳng vào mũi lập tức khiến đầu óc sáng khoái phấn chấn hẳn lên. Và thời điểm này cũng là lúc ba trái trứng đã trở nên bất động như hóa thạch, không còn lắc lư động đậy gì nữa.

Ba chú chim non trực tiếp tử nạn mà chưa kịp chào đời rồi.

“ sắp rồi, sắp rồi, chút nữa, chút nữa là có thể “ chén” được rồi.” nước miếng nước dãi tuông trào như suối chảy, nhuộm ướt cả ngực áo, Triệu Thiên Phúc phấn khích tột cùng, thậm chí từ trong nhẫn Càn Khôn rút sẵn ra một cái thìa khổng lồ, chỉ chờ trứng chín hẳn, lập tức lao vào “ chiến” ngay tức khắc.

Nhìn thấy bộ dáng “đáng sợ” của đôi phương, Dương Kiệt không tự chủ khẽ nhích người sang một bên, đề phòng bị vạ lây nước miếng nước bọt dính vào người mình.

Xi xòe ~~~~~!!

“haha, xong rồi, xong rồi, “chén” thôi lão đệ ~~~~~!!!” Không chờ Dương Kiệt kịp phản ứng, Triệu Thiên Phúc trực tiếp lao thẳng tới chiếc đỉnh khổng lồ vẫn còn đang bốc khói ngùn ngụt, từ trong miệng đỉnh dùng chiếc chìa khổng lồ vớt ra một quả trứng đã chín tới ra ngoài, lại dùng vài hòn đá nhỏ cố định trái trứng dựng đứng lên không ngã xuống.

Boong ~~~ boong ~~~!! Crack ~~~ crack ~~~~~!!

Chiếc thìa khổng lồ gõ thẳng vào đỉnh trứng liên hồi, vỏ trứng nhanh chóng nứt toạc ra, dòng dịch thể màu trắng đục từ bên trong bắt đầu từ khe nứt tuôn trào ra, không chấp nhận uống phí, Triệu Thiên Phúc lập tức dùng chiếc lưới thô dày của mình liếm sạch những giọt dịch thể đang chảy ra, không bỏ sót một giọt nào cả.

Cái động tác ăn trứng này .....!! Sao giống như ăn trứng hột vịt lộn ở trái đất vậy trời.

À không, cái này phải gọi là ăn hột ung lộn mới đúng!!

“Đúng là, chép chép ~~~, ăn tới đâu, chép chép ~~~, sảng khoái tê tái tới, chép chép ~~, đó, mẹ ta nói, chép chép ~~~ nói không sai tý nào, chép chép ~~~, con người sống để, chép chép ~~, để ăn chứ không, chép chép ~~~ phải ăn để sống, chép chép ~~~, không được ăn những món, chép chép ~~~, ngon vật lạ như thế này, thà chết, chép chép ~~~ chết quách đi cho rồi, hi hi, ực ~~~~~!!! ủa, lão đệ, sao còn chưa động miệng nữa??” đang ăn mà vẫn không thể ngưng nói, tướng ăn trông “thảm họa” vô cùng, bộ trang

phục mới thay cách nay không lâu lại lần nữa dính đầy dịch thể của trứng, nhưng điều đó không thể ảnh hưởng hẳn tiếp tục thưởng thức “ món ngon” một cách đầy phấn khích.

Đã tới nước này rồi, phóng đao thì đành phải theo đao chứ biết sao rồi. Cho dù lúc này không ăn, nhưng mùi hương của trứng bốc lên lúc này đã thấm vào trong cơ thể của Dương Kiệt, chỉ cần “mẹ” của chúng quay trở về, chắc chắn sẽ truy sát anh ta tới chân trời góc biển, muốn chối cũng chối không được.

Chụp lấy chiếc chìa không lồ do Triệu Thiên Phúc ném qua, Dương Kiệt học theo động tác của đối phương, từ trong đỉnh vót ra một quả rồi cố định trên mặt đất, động tác vô cùng thuần thục gõ mạnh lên đỉnh trứng.

Gì chứ hột vịt lộn còn xa lạ gì với một người ăn từ nhỏ tới lớn như Dương Kiệt nữa. Nếu như lúc này có thêm rau dăm hay muối tiêu mới có thể gọi là hoàn hảo!!

Nêm thử dịch trứng chảy ra, béo béo ngậy ngậy, đặc biệt là “ Ngân Vũ Ứng” vốn có thuộc tính hàn, nên uống vào thanh mát vô cùng, hiệu quả tuyệt đối tốt hơn gấp trăm lần ngàn lần so với cái loại nước đắng hai mươi bốn vị thanh nhiệt giải độc đây chứ.

Hút chán chê dịch trứng xong, bắt đầu vào món chính rồi đây.

Bóc lớp vỏ trứng trên đỉnh ra, lập tức lộ ra hình dạng của một con “ Ngân Vũ Ứng” đã gần như thành hình ở bên trong. Cơ thể đầy lông lá màu trắng như tuyết pha trộn với dịch trứng, mắt nhắm chặt lại như cái mỏ của nó há to ra như vẻ vùng vẫy kêu thét trong tuyệt vọng khi bị bỏ vào nồi nước sôi lúc này.

Cũng không biết là do chúng còn chưa ra đời hay tác dụng của chiếc đỉnh, lông vũ trên cơ thể trông mềm mại vô cùng, không chút vẻ sắc bén cứng cáp vốn có của Ngân Vũ Ưng trong truyền thuyết, hoàn toàn có thể nuốt luôn vào bụng mà không phải lo sợ bị tổn thương bao tử, đường ruột.

Quay sang liếc nhìn Triệu Thiên Phúc đã bắt đầu múc thịt ra ăn một cách ngon lành, mặc dù có chút không nỡ, nhưng với một người đã từng trải qua “ thử thách” món đặc sản “ hột vịt lộn”, cảm giác ghê tởm tội lỗi nhanh chóng được phát lờ đi, đút thìa thẳng vào trong trứng, nghiền nát một phần thịt ở cơ thể của “ Ngân Vũ Ưng”, mút ra bỏ thẳng vào miệng.

Thịt vào miệng lập tức tan chảy ra, mùi vị khá giống với thịt gà ác tiềm thuốc bắc, nhưng ngon ngọt không đắng, đặc biệt là thịt chim ưng vừa tan chảy ra, tựa như hình thành một dòng năng lượng đầy sinh khí chạy khắp cơ thể, khiến tế bào trong người trở nên hoạt bát dữ dội, có cảm giác như đang được tẩy trừ mọi tạp chất dư thừa còn sót lại trong cơ thể trước đó vậy.

Dương Kiệt có thể cảm nhận được sức đề kháng và phòng thủ của bản thân dần tăng lên sau mỗi muỗng thịt đút vào trong miệng, theo dự tính thì chỉ cần ăn sạch con “ Ngân Vũ Ưng” trong trứng, sức phòng thủ của mình phải tăng lên một cấp là ít.

Không ngờ ăn thịt ma thú cấp 5 lại có hiệu quả đáng sợ như thế này!!

Một cấp cộng thêm ba cấp sau khi phục dụng Càn Khôn Trúc Thê Quả trước kia, nếu như kích hoạt luôn cả võ hồn, không có thực lực của chân nguyên thần tàng thứ 2, cũng đừng mong phá vỡ được phòng thủ của Dương Kiệt nữa là.

Không tốn quá nhiều thời gian, trái “ hột ưng lộn” đã nằm gọn trong bụng của Dương Kiệt, ngay cả xương chim cũng không buông tha. Mang theo vẻ mặt thèm thuồng chưa đủ quay đầu nhìn chằm chằm vào trái trứng

còn lại trong đỉnh, phần kích lao tới đỉnh ăn nốt quả còn lại, còn đâu cái đáng về “ miễn cưỡng” như lúc ban đầu nữa chứ.

Cùng lúc đó, Triệu Thiên Phúc đang mang theo vẻ mặt đầy thỏa mãn ngồi xĩa răng nghỉ xả hơi để chuẩn bị tiếp tục “ chiến” tiếp hiệp hai, đột nhiên cảm nhận thấy “ mối nguy hiểm đang ập tới”, không chút chần chừ do dự, không cho Dương Kiệt kịp thời phản ứng, cơ thể nhanh như cơn gió lốc lao thẳng về phía cái đỉnh, trực tiếp vót trái trứng còn lại bỏ vỏ ra nhét dịch trứng và thịt chim vào miệng không ngừng.

Dương Kiệt mang theo vẻ mặt “ tiếc nuối tột cùng” nhỏ dãi nhìn Triệu Thiên Phúc chén sạch quả trứng còn lại.

Mẹ kiếp ~~~!! Một quả trứng là một cặp phòng thủ chứ ít ỏi gì, thế mà bị đối phương phỗng tay trên trong tích tắc, không đau xót nứt ruột mới là lạ á.

“ ực ~~~~~!! Phê ~~~~~!!” Triệu Thiên Phúc giải quyết quả trứng xong, mang theo vẻ mặt áp phê sảng khoái ngồi dựa lưng vào vách đá, trông không khác gì một con nghiện đang phê thuốc vậy.

Cơm no rượu say xong, Dương Kiệt cũng bắt đầu bình tĩnh lại, lúc ăn thì đúng là phủ phê thật đấy, ngon tới nổi lỗ tai cũng nhúc nhích, nhưng khi ăn xong phải đối mặt với hậu quả đáng sợ có thể đổ xuống đầu mình bất kỳ lúc nào kia kìa.

Tranh thủ chim mẹ chưa quay về ổ, tẩu vi thượng sách mới phải đạo chứ!!

“ Triệu ca, chúng ta ăn uống no say rồi, hay là .....”

Éc ~~~~~!!

Trong lúc Dương Kiệt gợi ý cho Triệu Thiên Phúc bỏ trốn trước khi quá muộn, một tiếng gào thét đầy căm phẫn của loài chim vang động cả trời đất vang lên, tiếng thét đó mang theo uy lực kinh hoàng, khiến cho trời đất phải rung chuyển.

Ngay sau đó là một luồng áp lực vô hình đáng sợ tới cực đỉnh ập thẳng xuống người Dương Kiệt và Triệu Thiên Phúc, khiến cả hai đứng không vững té ngã mông xuống đất.

Ma thú cấp 6 ~~~~~!!

Dương Kiệt không kèm được biến sắc khi cảm nhận được thứ áp lực đáng sợ đó càng lúc càng đè nặng lên người, chứng tỏ “đôi phương” đang áp sát tới vị trí cả hai với tốc độ cực nhanh, chỉ trong chốc lát nữa thôi sẽ có mặt ở ngay cái hang động không lồ này.

Không cần phải hỏi, đó chính là Ngân Vũ Ưng đã trưởng thành, chủ nhân của hang động này, đồng thời là mẹ của ba quả trứng đáng thương đã biến thành món ăn trong bụng của cả hai lúc nãy rồi.

Mẹ kiếp ~~~!! Ma thú cấp 5 cao cấp cũng đủ chết rồi, huống chi cả hai đã tính toán sai lầm, con Ngân Vũ Ưng này là một con ma thú cấp 6 nữa chứ.

Lúc này Dương Kiệt chỉ còn biết đặt kỳ vọng vào “lá át chủ bài” “vũ khí bí mật” của Triệu Thiên Phúc, hy vọng có thể trấn áp được con ma thú đáng sợ đó.

PHÌ LŨ ĐẠI NÃO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 206: Cứu Ta Hay Giết Người Diệt Khẩu Đây??

Chỉ thấy Triệu Thiên Phúc mang theo vẻ mặt thản nhiên từ dưới đất đứng bật dậy, thậm chí còn dùng tay phủi phủi mông quần của mình, với điệu bộ ung dung tự tin từ từ bước ra bên ngoài hang động.

Nhìn thấy thái độ của Triệu Thiên Phúc, Dương Kiệt cũng tỏ ra an tâm lại đôi chút, vội vã đi theo phía sau hần bước ra ngoài hang động xem xem tình hình như thế nào.

Vừa bước ra ngoài cửa hang, cả hai ngẩng cao đầu lên nhìn về phía xa. Chỉ thấy dưới bầu trời âm u tối tăm xuất hiện một “hạt cát trắng” ở đường chân trời phía xa, mắt thường có thể nhìn thấy “hạt cát trắng” đó đang dần phình to với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được.

Không cần hỏi, đó chính là thân thể “không lồ” của Ngân Vũ Ứng, nhưng do ở quá xa nên lúc này chỉ nhỏ bé như một hạt cát nhỏ treo trên không trung.

Nhìn thấy “hạt cát trắng” nhỏ bé đang dần phình to, chứng tỏ nó đang bay về hang động của mình với tốc độ nhanh như tia chớp, theo dự tính của Dương Kiệt, chỉ khoảng hai khắc giờ nữa thôi, nó sẽ xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của cửa hang này cho mà xem.

Còn hai khắc giờ để đưa ra quyết định ~~!!

Bỏ trốn?? Hay ở lại tử chiến với Ngân Vũ Ứng??

“ Triệu ca .....” “ bình tĩnh, lão đệ cứ bình tĩnh, dù không muốn lão ta lại phải nói thêm lần nữa, mẹ ta từng nói rằng, quân tử lâm nguy bất loạn, cho dù rơi vào bất kỳ hoàn cảnh nào, cũng phải giữ cho bản thân cái đầu lạnh, sợ hãi, hoảng hốt, rối loạn chẳng khác nào kẻ thù đẩy mình vào cửa tử cả.” Triệu Thiên Phúc tỏ vẻ không thèm quan tâm qua nhiều tới con ma thú cấp 6 đang lao về xé xác mình, vẫn mang theo giọng điệu giảng đạo giáo huấn Dương Kiệt.

“ ma thú cấp 6?? Thú vị đấy!! Mẹ ta nói rằng, nếu như gặp phải những con ma thú đáng sợ như thế này thì...” “ Thì sao ạ???” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt kỳ vọng nhìn chằm chằm vào Triệu Thiên Phúc đang đưa tay thò vào ngực áo như đang lấy thứ gì đó, tò mò hỏi.

Tới rồi đây!! Vũ khí bí mật, bảo bối giữ mạng của hần, cuối cùng cũng tới lúc xuất đầu lộ diện rồi đây!! Chắc là báu vật đáng sợ có thể dễ dàng “ xử đẹp” ma thú cấp 6 do “ bà mẹ vĩ đại” của hần giao cho hần khi gặp những trường hợp nguy hiểm tới tính mạng như thế này chứ gì.

“ Thì quay đầu bỏ chạy chứ sao nữa?? Có thể mà cũng phải hỏi sao?? Chạy mau đồ ngốc, nó mà quay về xé xác chúng ta ra bay giờ ~~~!!!” Dưới ánh mắt và vẻ mặt “ không thể tin nổi” của Dương Kiệt, Triệu Thiên Phúc từ trong ngực áo rút ra một tờ “ gia tốc phù” dán thẳng vào ngực mình, trực tiếp tung người trượt xuống núi bỏ chạy.

Vũ khí bí mật đâu?? Bảo bối giữ mạng của ngươi đâu?? Mẹ kiếp ~~~!! Ngươi đang giỡn mặt với ta đó hả ~~~???

Dương Kiệt không thể tưởng tượng được đối phương có thể “ diễn sâu” như vậy, cái vẻ mặt tự tin thản nhiên, mọi thứ đều nằm hết trong sự tính toán của mình gì gì đó, thì ra chính là cặp giò dùng để bỏ chạy của hần thôi sao??

AAAAAA ~~~~!! Đồ khốn, lần này bị hấn hại chết thật rồi ~~~~!!

Nhanh chóng từ cơn hoang mang khó tin bừng tỉnh lại, không chút do dự tung người trượt thẳng xuống núi để bỏ trốn theo Triệu Thiên Hành.

Lúc trèo lên thì tốn nhiều thời gian, nhưng khi trượt xuống chỉ tốn có nửa khắc giờ đã nhanh chóng đáp xuống chân núi, nghĩa là còn hơn một khắc rưỡi giờ để cả hai bỏ trốn. Và lúc này nếu như quay đầu nhìn về phía Ngân Vũ Ứng đang bay tới lúc này, sẽ phát hiện thể tích của nó đã to bằng một quả bóng rổ rồi.

“ Triệu ca, đợi, đợi với ~~~~~!!!” cả hai chạy theo hướng ngược lại so với hướng Ngân Vũ Ứng đang bay tới, Dương Kiệt vừa chạy theo phía sau Triệu Thiên Phúc vừa gào thét.

“ Dương đệ à, lão ca cũng muốn đợi lắm, nhưng mà gia tốc phù một khi đã kích hoạt thì không thể giảm tốc hay ngưng lại được nữa, cho nên ...” Triệu Thiên Phúc đầu cũng không thèm quay lại, cầm đầu bỏ chạy thực mạng lớn tiếng đáp lại.

“ và lại, mẹ ta nói rằng, chết một người đỡ hơn chết cả hai, ít ra vẫn còn một người phụ trách thờ cúng, cho nên, Dương đệ hãy yên tâm, ngày này năm sau, lão ca sẽ tới cúng bái cho đệ, thậm chí khi đó lão ca lớn mạnh rồi, sẽ giúp đệ báo thù, nhổ lông xẻ thịt con Ngân Vũ Ứng đó làm thành chim bầy món để cúng tế cho đệ. Còn bây giờ, tạm biệt, à không, vĩnh biệt mới đúng, ta đi đây ~~~~~!!!” Dứt câu, tốc độ gia tăng tới cực đỉnh, chỉ trong nháy mắt đã biến mất khỏi tầm mắt của Dương Kiệt, thậm chí trong lúc chạy còn từ trong nhẫn Càn Khôn lấy ra một hủ bột đỏ hết lên người.

Bột khử mùi ~~~~~!!!

Một loại bột có thể khử hết mọi mùi vị trên cơ thể, biến người sử dụng trở nên tàng hình trước những con ma thú nếu như chúng không phát hiện bằng mắt thường.

Đê tiện, vô liêm sỉ ~~~~~!!! Dương Kiệt có đánh chết cũng không thể tin được đối phương lại vô liêm sỉ như vậy! Rõ ràng hắn định phủi hết mọi tội lỗi, để mặc một mình mình hứng chịu cơn thịnh nộ của Ngân Vũ Ưng đây mà!!!

Thì ra sự tự tin, mọi thứ nằm hết trong tính toán của hắn chính là thứ này sao? Đúng là hắn tính toán kỹ rồi đấy, nhưng hắn chỉ tính toán cho bản thân hắn mà thôi, còn mình thì sao?? Trở thành con tốt thí cho hắn chắc??

Cái gì mà cúng bái báo thù, chim bảy món?? Ai thêm ba cái thứ đó của người chứ đồ khốn ~~~~~!!!

Trong lòng Dương Kiệt không ngừng phẫn nộ gào thét chửi rửa tên khốn Triệu Thiên Phúc.

“Được, được, người bắt nạt đừng trách ta bất nghĩ, ta sẽ sử dụng dịch chuyển tức thời hay dùng Càn Khôn Tháp tạo không gian ảo để bỏ trốn, để xem cái bột khử mùi kia có cứu mạng được người hay không??” Cảm nhận được khí thế đáng sợ của Ngân Vũ Ưng càng lúc càng đáng sợ, càng lúc càng đè nặng lên người, biết rõ dùng cặp giò “khốn khổ” này tuyệt đối không thể bỏ trốn thành công, Dương Kiệt quyết định sử dụng bí thuật bỏ trốn của mình.

“Dính dong, hệ thống kích hoạt nhiệm vụ cưỡng chế!!”

“Nhiệm vụ cưỡng chế “đùa với tử thần”: hệ thống vô cùng cảm phục dũng khí của bạn khi không lại đi chọc điên một con ma thú cấp 6 đáng sợ,

nên đã chủ động kích hoạt nhiệm vụ cưỡng chế để khích lệ cho sự gan dạ của bạn.

Điều kiện hoàn thành: hoàn toàn thoát khỏi sự truy sát của Ngân Vũ Ứng.

Phân thưởng nhiệm vụ: tăng cấp kỹ năng X1, lv X 2, cơ hội quay số X1.

Điều kiện bắt buộc: nghiêm cấm sử dụng Dịch Chuyển Tức Thời và không gian ảo của Càn Khôn Tháp.

Nhiệm vụ thất bại: tử vong.”

Nghे xong câu thông báo của hệ thống, Dương Kiệt có chút muốn ngất xỉu tại chỗ.

Mẹ kiếp ~~~~!! Cả năm trời từ lúc xuyên không tới thế giới này, số lần hệ thống kích hoạt nhiệm vụ có thể nói là đếm trong đầu ngón tay, khi không hôm nay đột nhiên lại nổi điên lên đi kích hoạt cái nhiệm vụ cưỡng chế trời đánh như thế này, thà mày yên luôn từ nay khỏi cho nhiệm vụ còn hơn.

Không cho sử dụng Dịch Chuyển Tức Thời và không gian ảo?? Chỉ dùng cặp giò này thoát khỏi sự truy sát của Ngân Vũ Ứng?? Rõ ràng con quỷ hút máu trời đánh kia muốn đẩy mình vào chỗ chết kia mà.

Ê, ề, nên nhớ tao còn đang thiếu tiền mày đó, mày chơi chết tao như vậy ai trả tiền cho mày đây đồ ngốc??

Mặc dù trong lòng nguyên rủa tổ tiên 18 đời tên hệ thống trời đánh kia, nhưng Dương Kiệt tuyệt đối không dám làm trái lời hấn, chỉ còn cách cầm đầu tiếp tục bỏ chạy không dám sử dụng Dịch Chuyển Tức Thời và không gian ảo.

Áp lực càng lúc càng đè nặng lên người khiến bước chạy của Dương Kiệt khó khăn vô cùng, mấy lần loạng choạng suýt ngã. Cũng may là áp lực đó không phân biệt người nào, ngay cả những con ma thú cấp 3 cấp 4 cũng đều nằm quy phục trên mặt đất, toàn thân run rẩy không dám nhúc nhích, nếu không thì lâu lâu trên đường chạy nhảy ra một con ma thú cản đường, thì chi có nước quỳ mà thôi.

Nếu như lúc này quay đầu lại nhìn, sẽ giật mình phát hiện thân thể của Ngân Vũ Ứng đã to bằng một chiếc xe ở đường chân trời phía xa, thậm chí có thể nhìn rõ vẻ mặt đầy căm phẫn, hận không thể phang thây xẻ thịt kẻ thù của nó, chỉ còn một thời gian ngắn nữa thôi nó sẽ đuổi kịp Dương Kiệt cho mà xem.

Kết ~~~~~!!

Dương Kiệt cảm đầu bở chạy đột nhiên giật mình biến sắc hai chân giẫm mạnh xuống đất kéo lê trên mặt đất bất cơ thể phải thắng lại ngay tức khắc.

Vì ngay trước mặt của anh ta đột nhiên xuất hiện một vực sâu vạn trượng đáng sợ, tựa như bị một thanh kiếm khổng lồ cắt ngang hai bên đồi núi ra vậy.

Cũng may là Dương Kiệt thắng kịp ngay sát mép vực sâu, chỉ cần bước thêm một bước nữa thôi lập tức rơi thẳng xuống cái vực thăm tựa như cái miệng há to của một con quái thú khổng lồ vậy.

Nhìn thấy vực sâu không đáy ở trước mặt, Dương Kiệt đã khóc không thành tiếng.

Chẳng lẽ chết thật rồi sao???

Lần trước bị Đoàn Chánh Hùng truy sát tới gần vực thăm ở Thiên Sơn, cũng may là lần đó nhảy xuống ngay một con sông sâu thăm mới tránh bị

kịch tan xương nát thịt, Dương Kiệt không tin rằng lần nào mình cũng may mắn được như vậy.

Cái gì mà theo mô tả trong những cuốn tiểu thuyết, nếu như trước mặt của bạn là một vực thẳm. Đừng sợ, cứ bước về phía trước hai bước, chắc chắn anh sẽ trở thành một kẻ mạnh số một trong thiên hạ gì đó, chỉ là thứ nhảm nhí lừa trẻ mới lên ba mà thôi, tin mới là thằng ngu á ~~~!!

Chỉ là, sau lưng có truy binh, phía trước bị tắc đường, giờ phải làm sao đây???

Nhảy xuống có thể bị tan xương nát thịt. Còn nếu không nhảy, Ngân Vũ Ung đuổi tới nơi này, tuyệt đối không chỉ tan xương nát thịt thôi đâu.

“ Dương đệ, lão ca tới đây ~~~~~!!” Trong lúc Dương Kiệt đang do dự nhảy hay không nhảy, đột nhiên từ phía xa vang lên tiếng hét của một tên khốn mà Dương Kiệt hận không thể nhai tươi nuốt sống.

Triệu Thiên Phúc?? Tên khốn đó không phải bỏ chạy rồi sao??? Chẳng lẽ lương tâm cắn rứt nên quay lại cứu mình??

Cái cơ thể mập ú thù lù của Triệu Thiên Phúc nhanh chóng xuất hiện trong tầm nhìn của Dương Kiệt và đang lao về phía mình với tốc độ cực nhanh.

tên khốn không chỉ sử dụng bột khử mùi, ngay cả thủy tinh phát sáng cũng đã vứt bỏ đi, nếu như không phải chạy tới gần còn lâu mới nhìn thấy được hình bóng của hắn.

Chẳng lẽ mình đoán đúng?? Hắn quay lại để cứu mình?? Đáng chết, quả thật đáng chết, thế mà lúc này mình lại đi hiểu lầm người ta, đúng là lấy lòng dạ tiểu nhân đi đo với quân tử mà.

“ Đây, đây, suýt chút nữa thì quên, lão ca lục lại nhẩn Càn Khôn mới nhớ ra là vẫn còn dư một hủ bột khử mùi, mau mau đổ lên người rồi bỏ trốn đi ~~~~~!!!” Triệu Thiên Phúc vừa chạy vừa vẩy múa hủ bột trên tay.

“ Cảm ơn Triệu ..... không, không, ngừng lại mau, ngừng lại mau, phía sau đệ là .....không ~~~~~!!!” lẽ ra còn mang theo vẻ mặt vui mừng khi Triệu Thiên Phúc quay lại, nhưng nhanh chóng biến sắc khi phát hiện tên khốn đang lao tới như tên bắn và không có dấu hiệu sẽ ngưng lại, và nên nhớ rằng phía sau Dương Kiệt lúc này là vực sâu thăm thẳm, nếu như hắn tông thẳng vào người mình thì ..... vội vã xua tay lắc đầu hét lớn kêu gào đối phương thắng gấp.

Kết ~~~~~!!!

Triệu Thiên Phúc dường như cũng phát hiện ra vấn đề, làm y như hết động tác thắng gấp như Dương Kiệt lúc nãy, hai chân kéo lê một đường dài thậm chí xuất hiện lửa đốt trên mặt đất. Chỉ là đối phương đang di chuyển với tốc độ quá nhanh do sử dụng gia tốc phù, cho dù đã cố gắng thắng gấp, thế nhưng .....

Păng ~~~~~!!! AAAAAAAAAAAAAA~~~~~!!!

Triệu Thiên Phúc trực tiếp tông thẳng vào người Dương Kiệt, có lực cản ở phía trước khiến cơ thể của hắn lập tức ngưng lại ngay sát mép vực thăm, thẳm thở phào nhẹ nhõm dùng tay lau sạch những giọt mồ hôi lạnh trên trán vì suýt chút nữa thì rơi thẳng xuống mẹ cái vực sâu kia rồi. Chỉ là, hắn thì được an toàn, còn Dương Kiệt thì .....

“ Triệu Thiên Phúc, đồ khốn ~~~~~!! Ngươi quay lại cứu ta hay muốn giết ta để diệt khẩu đây, AAAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!!” Dương Kiệt trực tiếp bị tông thẳng ra khỏi mép vực thăm, chỉ kịp làm động tác vơ vẩy hai tay hai chân như đang bơi lội vài cái, cơ thể như bị sức hút đáng sợ ở cái

vực thẳm sâu kéo thẳng xuống màn đêm vô tận, tiếng chửi rửa gào thét từ dưới vực vang lên càng lúc càng thưa dần và cuối cùng tắt tiếng hoàn toàn.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 207: Tìm Lối Thoát!

Rầm ~~~~!! Crack ~~~~!!! Rầm ~~~~!!! Crack ~~~~!!! .....

Cơ thể Dương Kiệt như quả tạ hạng nặng được thả xuống từ trên cao, không ngừng đè gãy biết bao cành cây thô to khảm đầy trên vách đá vực thẳm, nhưng điều đó không thể khiến cơ thể nặng hơn cả trăm kg của anh ta chững lại hoặc ngưng rơi xuống, vẫn tiếp tục theo trạng thái nhảy bungee rơi thẳng xuống vực sâu.

Lúc này trong lòng đang căm hận tên Triệu Thiên Phúc tới tột cùng. Mặc dù đã có ý định nhảy xuống vực thẳm để tránh sự truy sát của Ngân Vũ Ứng, nhưng bản thân tự nguyện nhảy và bị kẻ khác tông xuống vực là một khái niệm hoàn toàn khác nhau, không nổi điên lên mới là lạ á.

Mẹ kiếp ~~~~!! Đừng để bố mày gắp lại mày thêm lần nữa, bố mày không phang thây xẻ thịt mày ra không gọi là Dương Kiệt nữa ~~~~!!

Rầm ~~~~~~!!! AAAAAAAAAAAAA ~~~~~~!!!

Trạng thái thả rơi duy trì hơn nửa canh giờ, cuối cùng thì Dương Kiệt đã có thể “an toàn” đáp đất. Cơ thể nặng nề cộng thêm lực hấp dẫn đáng sợ từ trên độ cao rơi xuống lập tức khiến mặt đất hình thành một cái hố sâu gần 5, 6 mét, đất cát khối bụi tung bắn tứ phía.

Ư ~ ~ ư ~~~~~!!!

Dương Kiệt nằm rên rỉ thoi thót dưới lớp đất cát dày dưới hố sâu, xương cốt toàn thân gần như bị gãy vụn ra hết, đau đớn tột cùng, hoàn toàn không thể nhúc nhích được gì nữa, nếu như không phải là cơ thể của kẻ mạnh một chân tông sư, tuyệt đối không chỉ là tàn phế như lúc này, mà là có mười cái mạng cũng không đủ chết rồi.

Dưới sự hành hạ đau khổ tột cùng của thể xác lẫn tinh thần, Dương Kiệt cuối cùng cũng chịu đựng không nổi, trực tiếp thoát khỏi trạng thái Dịch Dung Thuật, biến trở về hình tượng thật của mình, và rơi vào trạng thái hôn mê sâu, phó mặc mạng sống cho thiên đạo, nếu như lúc này Ngân Vũ Ứng hay thậm chí chỉ cần một con ma thú cấp thấp đi ngang qua, anh ta tuyệt đối biến thành món điểm tâm khoái khẩu của chúng ngay tức khắc.

Tình hình vô cùng tồi tệ, với cái thân thể gần như tàn phế như lúc này, cho dù thoát khỏi sự truy sát của Ngân Vũ Ứng hay trở thành điểm tâm của con ma thú nào đó đi nữa, cũng có ngày chết vì đói khát vì không thể nhúc nhích động đậy tìm lấy đồ ăn nước uống cho mà xem.

- - - - -

Ư ~~~ ư ~~~ .....!!

Thời gian không biết qua đi bao lâu, Dương Kiệt bị cơn đau tột cùng của cơ thể khiến cho thức tỉnh, phần ngực không ngừng nhấp nhô liên hồi, không ngừng hít sâu vào trong người như con cá đang mắc cạn, có thể chết bất kỳ lúc nào vậy.

Đôi mắt mở to ra xoay tròn liếc nhìn tứ phía, đó là tất cả những gì Dương Kiệt có thể làm được lúc này, chỉ thấy tứ phía đều là đất cát đang chôn vùi lên cơ thể của mình, chỉ còn lại duy nhất cái đầu thò ra bên ngoài, có cảm giác như đang bị kẻ khác chôn sống vậy.

“ hệ thống, mau cắt ra đây ta bảo ~~~~~!!” Miệng không thể lên tiếng nhưng trong đầu không ngừng gào thét đầy phần nộ để liên hệ một trong hai thủ phạm đã khiến mình khốn khổ như lúc này.

“ Dính dong, hệ thống đây, xin hỏi có thể giúp gì cho bạn ạ.” Giọng nói “khó ưa” của hệ thống ngay lập tức vang lên bên tai của Dương Kiệt.

“ phần thưởng, phần thưởng của ta đâu?? Không phải ta đã thoát khỏi sự truy sát của Ngân Vũ Ứng rồi sao?? Sao còn chưa phát thưởng nữa chứ??” Dương Kiệt chỉ mong nhanh chóng nhận được phần thưởng hệ thống để thăng cấp, có thể lập tức chữa lành vết thương gần như lấy đi nửa cái mạng của mình lúc này mà thôi.

“ Dính dong, Ngân Vũ Ứng hiện giờ vẫn còn đang lượn lờ ngay trên đỉnh vực, vẫn chưa từ bỏ ý định truy sát bạn, chỉ là do một vài nguyên nhân nào đó Ngân Vũ Ứng không dám bay xuống nơi này xé xác bạn ra, nên vẫn chưa được tính là hoàn thành nhiệm vụ ạ.” Hệ thống lập tức đưa ra câu trả lời.

Sắc mặt của Dương Kiệt trở nên khó coi vô cùng, cho dù một phút một giây cũng không muốn duy trì cái trạng thái tồi tệ này, chỉ là hệ thống “chơi chữ” với mình, đành phải bấm bụng cắn răng nuốt trôi chứ biết sao giờ. Chỉ mong sao con Ngân Vũ Ứng khốn kiếp khi bỏ cuộc càng sớm càng tốt, để mình có thể hoàn thành nhiệm vụ trời đánh này.

Dương Kiệt chỉ còn biết nằm bất động ở đó hai mắt lông lông nhìn lên phía trời chờ đợi.

Một ngày, hai ngày, ba ngày cứ thế trôi qua(Theo dự tính của Dương Kiệt), nhưng phần thưởng nhiệm vụ vẫn chưa thấy xuất hiện, nghĩa là con Ngân Vũ Ứng trời đánh kia vẫn chưa chịu bỏ cuộc đây mà.

Dương Kiệt khóc không thành tiếng, cũng không biết là nên chửi rửa hay khen ngợi tính kiên trì của nó nữa đây.

Nhưng trong cái rủi lại có cái may, vì ở sâu dưới vực thẳm, nên dường như nơi này không hề có bóng dáng một con ma thú nào cả, nên ngoại trừ đói và khát ra, Dương Kiệt vẫn an toàn vô cùng.

Cái gì cần tới cuối cùng cũng sẽ tới, sau khi nằm liệt đó hết 7 ngày trời, một tia sáng màu ánh bạc trực tiếp chụp thẳng xuống cơ thể đã bị khô héo do mất nước thời gian dài của Dương Kiệt.

Làn da sẫm sùi, môi vỡ nứt nhuộm đầy máu đỏ, xương cốt vỡ vụn không còn mảnh nguyên vẹn trong cơ thể dưới tia sáng màu ánh bạc đã nhanh chóng phục hồi hoàn toàn.

Vậy là Ngân Vũ Ứng đã bỏ cuộc, nhiệm vụ thoát khỏi sự truy sát của nó đã hoàn thành.

Rầm ~~~~~!!!

Dương Kiệt từ dưới lớp đất cát chôn vùi tung người nhảy ra khỏi cái hố sâu đã chôn vùi mình một thời gian dài, đưa mắt quan sát toàn thân trên dưới, ngoại trừ bộ đồ rách nát còn tệ hơn cả ăn mày, mọi thứ đều hoàn hảo như chưa từng bị chấn thương qua vậy.

Không chỉ tai qua nạn khỏi, thực lực đã tăng lên thành chân tông sư tầng thứ 7, ngoài ra còn một cơ hội thăng cấp kỹ năng miễn phí kèm theo cơ hội quay số một lần.

Kỹ năng tăng cấp tất nhiên là dùng vào kỹ năng thực dụng nhất của mình, Giới Vương Quyền. Lúc này Giới Vương Quyền đã có thể kích hoạt hiệu ứng X6 sức mạnh. Chỉ là mới cái cơ thể của chân tông sư như lúc này, nếu như Dương Kiệt dám kích hoạt X6, cho dù chỉ 1 giây, cũng sẽ khiến cơ

thể chịu đựng không nổi vỡ nát ra. Muốn sử dụng được trạng thái X6 ít nhất phải đạt tới cảnh giới chân nguyên thần hăng hay.

Còn cơ hội quay số lập tức bị vứt bỏ sang một bên không quan tâm tới nữa. Cơ thể vừa mới hồi phục xong, không muốn bị tức lộn ruột phun máu thêm lần nữa vì cái quay số chó chết này khi nhìn thấy những phần thưởng hiện ra trong vòng quay số đều là những " người bạn thân quen" như trước kia.

“ Đã tới lúc thoát khỏi cái chim không đẻ nổi trứng này rồi.” Dương Kiệt quyết định sử dụng Dịch Chuyển Tức Thời để rời khỏi cái vực thẳm đã ghét cay ghét đắng này, một phút cũng không muốn nán lại nữa. Ngoài ra, còn phải tìm kiếm tên khốn Triệu Thiên Phúc để trả thù, cho dù không giết hắn, ít nhất cũng phải đập hắn một trận nhừ tử, tới nỗi ba mẹ cũng không nhận ra có thể trút hết nỗi đau khổ oan ức mà mình phải gánh chịu chứ nhỉ?

còn vấn đề an toàn tính mạng của tên khốn đó dưới sự truy sát của Ngân Vũ Ứng, Dương Kiệt hoàn toàn không cần phải lo lắng gì cả. Với những " món đồ chơi" mà hắn thủ sẵn trên người, cộng thêm kinh nghiệm " đầy mình" của mình, chỉ cần không chủ động đâm đầu vào chỗ chết, Ngân Vũ Ứng còn đâu mới làm gì được hắn.

“ Dính dong, hệ thống phát hiện từ trường ở khu vực này có vấn đề, không gian bị phong tỏa, không thể sử dụng Dịch Chuyển Tức Thời.” Kích hoạt Dịch Chuyển Tức Thời chờ đợi cơ thể biến mất đáp xuống một nơi nào đó, đột nhiên bên tai vang lên câu thông báo của hệ thống tựa như tiếng sét đánh ngang tai, khiến sắc mặt của Dương Kiệt trở nên khó coi vô cùng.

Mẹ kiếp ~~~!! Lại cái phong tỏa không gian trời đánh này nữa. Không thể sử dụng Dịch Chuyển Tức Thời, vậy bố mày thoát khỏi cái nơi quỷ quái này bằng cách nào đây?? Chẳng lẽ dùng đôi tay máu thịt của mình để “ trèo” lên đỉnh vực sao?? Thôi bớt giỡn đi cha nội ~~~~!!!

Lại thử nhờ hệ thống liên lạc với Hoàng Dung để kêu cô ta tới cứu cho mình, và kết quả là giống như phép Dịch Chuyển Tức Thời, ngay cả khả năng liên lạc cũng bị phong tỏa, hoàn toàn không thể kết nối được với Hoàng Dung gì cả.

Chẳng lẽ lần này bị nhốt ở cái vực thăm trời đánh này suốt đời thật sao??

Lắc đầu thở dài một tiếng, không còn cách nào khác, đành phải đi lang thang dưới vực sâu thăm này, hy vọng có thể tìm được đường lối để thoát khỏi cái nơi chết tiệt này chứ biết sao giờ.

Sao có vẻ giống như tình tiết Sinbad bị rơi xuống khe vực đầy những con rắn khổng lồ trong truyện Nghìn Lẻ Một Đêm thế này nhỉ??

Cũng may là thủy tinh ánh sáng vẫn còn nằm gọn trong ngực áo và không bị vỡ, nên không như tên mù mò đường mà đi.

Vừa đi vừa quan sát tứ phía, khắp nơi đều là những đá tảng lớn nhỏ nằm rải đầy trên đường, khắp nơi đều xuất hiện vô số khói khí màu ánh bạc từ dưới đất phun bắn lên như vòi nước quảng trường vậy. Khác xa với không khí âm u lạnh lẽo tới tận cùng của Hắc Ngục Giai, dưới khe vực này nhiệt độ nóng tới mức khó chịu, tựa như đang nhốt mình trong phòng xông hơi vậy.

Nhưng ít ra Anh ta vẫn còn may mắn hơn Sinbad khi không cần phải tránh những con rắn khổng lồ từ bên vách đá chui ra hằng ngày như trong tình tiết trong tiểu thuyết.

“Đó, đó là ~~~~~!!” đang đi giữa chừng đột nhiên giương to đôi mắt ra hết cỡ nhìn chăm chăm vào những viên đá ngũ sắc nằm cạnh nhô nhọn ra

như một ngôi sao nằm đầy trên mặt đường, Dương Kiệt không kèm được phần khích kêu thót lên.

Ngũ Hành Thạch ~~~~~!!!

Không thể tin nổi, và cũng không thể ngờ nổi là ngũ hành thạch lại nằm đầy trên mặt đường ở vực thăm chết tiệt này. Nếu như không phải bị tên khốn Triệu Thiên Phúc tông xuống nơi này, cho dù có tìm kiếm suốt đời trong Hắc Ngục Giai, cũng đừng mong tìm ra được nguyên liệu cần thiết để luyện chế tam tiêm kích của mình.

Dương Kiệt hí hửng lao tới thu lượm tất cả vào nhẫn Càn Khôn của mình, cười tới nổi tít cả đôi mắt.

Chỉ là vẻ phần khích vui mừng nhanh chóng được thay thế bằng vẻ chán nản buồn bực.

Cho dù lúc này có tìm đủ tất cả nguyên liệu cần thiết đi nữa cũng bằng thừa nếu như không thể thoát khỏi cái vực thăm quỷ quái này.

Một năm?? Hai năm?? Ba năm hay thậm chí là suốt đời bị nhốt ở cái nơi này đây??

Dương Kiệt không dám tiếp tục suy nghĩ nữa.

Tiếp tục hành trình tìm kiếm lối thoát dưới vực thăm. Càng di chuyển sâu vào bên trong, nhiệt độ không khí càng lúc càng đáng sợ, mồ hôi chảy đầm đìa ướt cả quần áo, có cảm giác như bản thân vừa mới được vớt lên từ dưới sông vậy.

Đáng sợ nhất là, linh tính mách bảo cho anh ta biết rằng, tựa như có một cặp mắt vô hình đang theo dõi nhất cử nhất động của mình thì phải.

Cảm giác bị theo dõi nhìn lên khiến Dương Kiệt khó chịu vô cùng, đồng thời có chút sợ hãi và không biết phải làm sao. Cho dù lúc này đối diện với một ma thú cấp 6 như Ngân Vũ Ứng còn đỡ hơn là đối diện một đối thủ vô hình không biết mặt mũi, chỉ cần mất cảnh giác sơ hở, có thể phải trả giá bằng mạng sống như lúc này.

Thà rằng đối đầu với Ngân Vũ Ứng sẽ bị nó xé xác ra, còn đỡ hơn thân kinh căng thẳng tới tột độ, tai họa có thể ập xuống đầu mình bất kỳ lúc nào.

Lạnh lẽo, sợ hãi, hoảng hốt, căng thẳng, bức bối nóng nảy đã xâm chiếm hết tâm trí của Dương Kiệt lúc này.

“ Ra đây, có ngon thì bước ra đây, giấu đầu cụt đuôi như thế còn gì là anh hùng hảo hán chứ? Thử bước ra đây xem, để xem bộ mày không đánh mày phọt “ kút” không gọi là Dương Kiệt nữa, AAAAAAA
~~~~~!!!” Dương Kiệt chịu không thấu bầu không khí căng thẳng đáng sợ này nữa, phần nộ gào thét chửi rủa liên hồi, thậm chí tung chưởng tung quyền đập phá khắp nơi để trút bớt nỗi hoảng sợ bức bối trong lòng, nhưng đáp lại anh ta vẫn là màn đêm yên lặng tới mức đáng sợ.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 208: Giải Mã Cổng Sắt

Sau một hồi đập phá gào thét chửi rủa chán chê, tựa như trút bớt nỗi sợ hãi và phần nộ trong người, Dương Kiệt đã dần bình tĩnh lại.

Được rồi, muốn nhìn thì nhìn đi! Với một đàn ông phong độ “đập trai” như mình, vốn đã quá quen thuộc với việc bị người khác nhìn lên nhìn trộm rồi, riết cũng chả buồn để ý làm gì nữa.

Tiếp tục di chuyển dưới vực thẳm hết nửa ngày trời, ngoại trừ đá tảng lớn nhỏ nằm đầy trên đường và khói khí bốc lên từ mặt đất ra, tuyệt nhiên không có thêm bất kỳ thứ gì nữa.

Đừng nói là động vật, ngay cả thực vật cũng là của lạ vật hiếm nữa là.

“Đó, đó là ~~~~~!!!” Trong lúc Dương Kiệt bắt đầu chán nản ngồi ngả lưng xuống đất, một áp lực đáng sợ đè thẳng vào người, cảm giác ớn lạnh xương sống và khó thở vô cùng, tựa như ai đó đang cầm dây roi mây thôi thúc ép buộc anh ta phải tiếp tục bước về phía trước chứ không được ngưng lại.

“Có ai đó đang gọi mình?? Là kẻ đã lén lén quan sát mình từ nãy tới giờ sao??” Mặc dù muốn mặc kệ đối phương muốn làm gì thì làm, nhưng luồng áp lực đáng sợ càng lúc càng khuyết đại ra, khiến Dương Kiệt không thể yên ổn ngồi đó mà phải đứng bật dậy tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Muốn yên ổn phó mặc số phận ra sao thì ra cũng không được, không còn cách nào khác, Dương Kiệt đành đứng lên tiếp tục đi thẳng về phía trước,

đồng thời trong lòng tỏ ra tò mò rốt cuộc là cao nhân phương nào đang “triệu hồi” mình thế nhỉ?

Lại di chuyển liên tục hết nửa ngày nữa, trong lúc Dương Kiệt tỏ ra chán nản muốn bỏ cuộc, mặc kệ thứ “áp lực” vớ vẩn kia, không kềm được biến sắc khi nhìn thấy một vầng sáng bảy màu sáng rọi cả khe vực âm u tối tăm xuất hiện ở phía xa, như ngọn hải đăng chỉ đường để Dương Kiệt đi tới đó vậy.

“ Chẳng lẽ là lối thoát hiểm??” Dương Kiệt lập tức tinh thần phấn chấn hẳn lên, ba chân bốn cẳng lao thẳng về phía vầng sáng bảy màu ở trước mặt không quá xa nữa.

Một cánh cửa sắt khổng lồ ~~~~~!!

Đúng thế, đập vào đôi mắt của Dương Kiệt chính là một cánh cửa sắt khổng lồ bị bao phủ bởi vầng sáng bảy màu nổi bật dưới màn đêm vô tận chắn ngay giữa đường đi dưới vực thẳm.

Khẽ nhích sang mép bên cửa để quan sát phía sau, phát hiện là đường đi vực thẳm bình thường, nghĩa là cánh cửa sắt này chỉ duy nhất một cánh cửa sắt đó, phía sau là chân không, không phải một gian phòng hay tòa nhà gì cả.

Một không gian ảo, chắc chắn là thế ~~~!!!

Dương Kiệt vô cùng khẳng định rằng, chỉ cần mở được cánh cửa sắt khổng lồ này ra, chắc chắn sẽ dẫn anh ta đi thẳng tới một không gian ảo nào đó, thậm chí có thể là lối thoát khỏi cái vực thẳm chết tiệt này cũng không chừng.

Chỉ là, vấn đề là làm sao để mở được cánh cửa sắt này đây!!

Dương Kiệt không cho rằng chỉ đơn giản dùng đôi tay đẩy mạnh cánh cửa ra là được, chắc chắn phải dùng cách giải mã nào đó giống hệt những game RPG mà mình đã từng chơi, phải tìm kiếm vật phẩm đặc biệt để mở cánh cổng này ra cho mà xem.

Chỉ là vật phẩm để giải mã cánh cửa là thứ gì đây??

Dương Kiệt tập trung quan sát bề mặt cánh cửa sắt khổng lồ ở phía trước, hy vọng có thể tìm ra manh mối để mở cửa.

Phát hiện bề mặt cửa sắt khảm đầy hoa văn có hình thù kỳ lạ, không có chút logic hay trật tự nào cả, chẳng lẽ là bắt mình chơi trò xếp hình sắp xếp lại hoa văn theo đúng nghĩa của nó??

Dương Kiệt thử dùng tay sờ lên bề mặt hoa văn, ngón tay tạo thành chảo chụp thẳng lên đó định dịch chuyển nó đi chỗ khác, nhưng kết quả là hoàn toàn không có tác dụng gì cả, nghĩa là manh mối xếp hình đã sai rồi.

Mặc dù có chút thất vọng, nhưng Dương Kiệt tinh ý nhanh chóng phát hiện trên bề mặt hoa văn xuất hiện vô số vết lõm hình tròn có thể tích bằng nhau. Sau khi đếm kỹ, có tới bảy bảy bốn mươi chín vết lõm hình tròn như thế.

Hiểu cả rồi, thì ra là phải tìm kiếm vật phẩm như ngọc thạch hay ngọc bích gì đó để khảm vào những vết lõm đó, cung cấp năng lượng để cánh cửa mở ra chứ gì.

Dương Kiệt thêm lần nữa hóa thân thành thầy bói sờ voi suy đoán quy luật mở cổng.

Nhưng vấn đề là, biết kiếm đâu ra ngọc thạch ngọc bích gì đó tương ứng để khảm vào đây??

“ Hay là” Dương Kiệt nhanh chóng từ trong nhẫn Càn Khôn lấy ra 49 viên linh thạch cao cấp đã quy đổi được trước khi đi tới Hắc Ngục Giai, khảm thẳng vào những vết lõm trên cửa sắt.

Cạch ~~ cạch ~~~ cạch ~~~~~!!

Không tốn quá nhiều thời gian, 49 viên linh thạch cao cấp đã khảm hết lên bề mặt cửa sắt, chỉ là dưới ánh mắt kỳ vọng của Dương Kiệt, cánh cửa sắt vẫn không có chút phản ứng gì cả, thậm chí không nhấp nháy được cái nào nữa là.

Vậy không phải linh thạch cao cấp rồi, chẳng lẽ phải sử dụng linh thạch tuyệt phẩm??

Nếu như thế thật thì Dương Kiệt chỉ nước quỳ mà thôi. Đừng nói là 49 viên, cho dù là 1 viên cũng không có nữa là. Bộ tướng linh thạch tuyệt phẩm muốn đổi là đổi sao?? Cho dù trả gấp đôi giá trị của nó cũng chưa chắc có người chịu đổi cho đây.

“ cũng không hẳn phải là linh thạch, nếu mình nhớ không lầm thì ngũ hành thạch lượm được trên đường đi, tuy có hình dáng giống như ngôi sao, nhưng thể tích của chúng nếu như khảm vào bề mặt cánh cổng sắt vô cùng vừa vặn, hay là.....” Trong lúc tỏ ra tuyệt vọng, đột nhiên một dòng suy nghĩ lóe qua trong đầu, không chút do dự, từ trên bề mặt cửa sắt rút hết linh thạch cao cấp xuống, lập tức thay thế bằng những viên ngũ hành thạch đã lượm được dưới vực thẳm.

Ngũ Hành Thạch nằm đầy dưới khu vực này, chắc chắn là chìa khóa để mở cửa rồi. Vì theo logic các game RPG, vật phẩm giải mã luôn nằm ở gần vị trí cần được giải mã mà!

Ôi, ta đúng là thiên tài, thế cũng nghĩ ra được, ta phục ta quá đi, xoa đầu tự khen cái nào, hihi ~~~!!

Dương Kiệt tỏ ra đắc chí khi cho rằng mình đã “ tìm ra nguyên nhân manh mối để giải mã”, hai tay nhanh như chớp khảm Ngũ Hành Thạch lên những vết lõm thay cho linh thạch cao cấp. Quả nhiên, Ngũ Hành Thạch khi khảm vào vết lõm trên bề mặt cửa sắt lập tức có hình dáng giống như một viên ngôi sao nằm trong trung tâm của hình tròn bên ngoài vậy, vô cùng vừa vặn.

Tuy nhiên, ước mơ luôn tốt đẹp, sự thật lại quá phũ phàng.

Đợi tới khi viên Ngũ Hành Thạch cuối cùng được khảm lên, cái gì mà cánh cửa sẽ mở toang ra, mở ra con đường thênh thang lên đỉnh gì đó không thấy đâu cả, nó vẫn bất động như không có gì xảy ra cả.

Lại bé cái nhảm nữa rồi!!

Dương Kiệt có cảm giác như bị hai bàn tay vô hình không ngừng tát thẳng vào mặt, sung cả đôi má. Mất mặt, tuyệt đối là mất mặt mà!!

Anh ta có chút khóc không thành tiếng, ba lần bảy lượt đều suy đoán thất bại, rốt cuộc là cần thứ quý quái gì để khảm lên đó thế này ~~~!!

Chỉ là “ lối thoát duy nhất” ở ngay trước mặt, tuyệt đối không thể bỏ cuộc. đành cắn răng đi vòng vòng xung quanh, nhặt hết tất cả mọi thứ có hình dáng có thể khảm vào bề mặt cánh cửa để tiếp tục thử chứ biết sao bây giờ.

Lại tốn thêm nửa ngày trời để ‘ nhặt vật phẩm nhiệm vụ’, khảm hết món này tới món khác lên, nhưng cánh cửa sắt vẫn im hơi lặng tiếng, thậm chí không nháy sáng lấy một cái nào cả.

“ mẹ kiếp ~~~!! Rốt cuộc vật phẩm giải mã là thứ chó chết gì đây?? Không thể cho bố mày chút gợi ý được sao, aaaaaaaa ~~~~~!!” Dương Kiệt đã tỏ ra mệt mỏi vô cùng, cộng thêm tâm trạng bực bội kìm nén từ lúc rơi xuống vực thẳm tới giờ, tung chân đá thẳng vào bề mặt cánh cửa sắt để trút giận.

Rầm ~~~~~!!! Crack ~~~ crack ~~~ crack ~~~~~!!

Dưới ánh mắt “ không thể tin nổi” của Dương Kiệt, dưới uy lực cú đá trời giáng của anh ta, cánh cửa sắt khổng lồ từ từ mở toang ra, phơi bày diện mạo lồi đi phía sau lưng của nó.

Cái đệt gì thế này?? Rốt cuộc bố mày tốn công phí sức, suy nghĩ nát cả cái đầu để tìm “ vật phẩm nhiệm vụ” để giải mã là vì cái gì chứ??

Giờ nay chẳng khác nào một tên trộm canh me chủ nhà giàu có ở một biệt thự cao cấp đi vắng, chuẩn bị đột nhập vào trong để chôm tài sản, tự cho mình thông minh và tin tưởng vào “ kinh nghiệm chuyên nghiệp” của mình, cho rằng căn biệt thự cao cấp này đã sử dụng hệ thống bảo mật tân tiến phải dùng mật mã để giải mã mới mở cửa được, nên đã tìm đủ mọi cách vát óc suy nghĩ tìm ra mật khẩu để mở khóa cổng hết nửa ngày trời vẫn không thành, trong lúc tức giận vì tốn công tốn sức không thu lại được gì vùng chân đạp mạnh vào cổng, phát hiện cánh cổng bị đá văng ra, thì ra tên chủ nhà đã quên kích hoạt hệ thống chống trộm ở cửa sắt, chỉ cần đẩy nhẹ là có thể đi vào bên trong.

Sắc mặt của Dương Kiệt đã đen xì như than. Đúng là kinh nghiệm chuyên nghiệp hại chết người mà.

Thực tế thì việc khảm “ vật phẩm nhiệm vụ” lên bề mặt cánh cửa sắt là không sai, sau khi khảm đủ 49 viên Ngũ Hành Thạch lên đó, tuy bề ngoài không có phản ứng gì, nhưng cánh cửa sắt đã âm thầm hấp thụ đủ lượng

năng lượng để mở khóa, chỉ là Dương Kiệt tưởng rằng giống như trong phim ảnh hay game RPG, sau khi giải mã xong, cánh cửa “hiện đại” này sẽ tự động mở bung ra hoặc ít nhất cũng phải có dấu hiệu hay âm thanh đã mở khóa nào đó, nên đã không dùng tay đẩy thử cánh cửa ra, nên mới xảy ra trường hợp “bé cái nhảm” như thế mà thôi.

Đó mới là nguyên nhân chính khiến anh ta phải vò đầu bứt tóc hết nửa ngày trời tiếp tục tìm cách “giải mã” một cách vô ích. Chỉ là do anh ta không biết đó thôi.

Hít sâu một hơi vào người để kìm nén cơn phẫn nộ, Dương Kiệt nhấc bước chân từ từ đi thẳng vào bên trong không gian cánh cửa sắt đã mở ra.

Đập vào đôi mắt của Dương Kiệt khi vừa bước vào cánh cửa sắt là một dãy bậc thang hướng sâu xuống lòng đất được làm bằng đá cẩm thạch dài vô tận.

Khác xa với màn đêm vô tận ở thế giới bên ngoài, hai bên hành lang đều có khảm đầy những viên ngọc châu sáng lấp lánh, tựa như những bóng đèn treo tường thấp sáng cả hành lang.

Mặc dù trên người Dương Kiệt có thủy tinh phát sáng không cần phải lo lắng bóng tối, nhưng trong này có ánh sáng cũng tốt hơn chứ nhỉ.

Nương theo bậc thang với gốc bốn mươi năm độ từ từ bước xuống, tồn gần nửa canh giờ mới đi hết chiều dài của cái bậc thang dài này, theo nhẩm tính của Dương Kiệt trên đường đi, bậc thang này ít nhất cũng phải trên ba ngàn bậc là ít.

Vừa đi hết bậc thang, ngay lập tức đập vào đôi mắt của Dương Kiệt là một quảng trường rộng thênh thang, diện tích ít nhất cũng phải trên ba cái sân bóng đá cộng lại là ít.

“Đó, đó là ~~~~~!!” Dương Kiệt không kềm được kêu thót lên khi nhìn thấy cảnh vật “khó tin” ngay trước mắt mình.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 209: Anh Hùng, À Không, Cầu Hùng, Xin Tha Mang!!

Chỉ thấy ngay trung tâm quảng trường có một cây trụ khổng lồ hình dáng giống hệt như một tế đàn cổ xưa, thân trụ khảm đầy hoa văn kỳ lạ mà Dương Kiệt chưa từng nhìn thấy qua.

Xung quanh bốn góc của tế đàn có bốn cây trụ kim loại khác tựa như tạo thành vòng vây bao vây lấy tế đàn. Trên đỉnh bốn cây trụ kim loại có gắn một sợi dây xích dài nối thẳng tới tế đàn, trói chặt bốn chi của một con ma thú toàn thân phủ đầy lông lá màu đen như mực đang nằm nhắm mắt bất động trên tế đàn.

Nhìn kỹ con ma thú có thể tích to bằng một con voi Châu Á, hình dáng của một con chó lông xù với lớp lông đen bóng dày phủ đầy cơ thể.

Một con chó lông xù??!!!

Gâu ~~~~~ gâu ~~~~~!!!

Trong lúc Dương Kiệt đang tỏ ra tò mò ngạc nhiên, “con chó lông xù” đột nhiên mở to đôi mắt tựa như được khảm bằng hai bóng đèn phát sáng màu xanh thanh thiên ra, từ trạng thái nằm ngủ đứng bật dậy ngẩng cao đầu gào lớn một tiếng.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA~~~~~~!!!” Tiếng sủa kinh thiên động địa khiến cho cả quảng trường như đang xảy ra động đất cấp 10, Dương Kiệt gào thét đầy đau khổ, hai tay bịt chặt lấy tai cũng không thể cảm thấy dễ chịu hơn chút nào, sắc mặt tái mét ngồi ngã mông xuống đất,

đôi mắt giương to ra hết cỡ với vẻ hoảng sợ nhìn chăm chăm vào “ con chó lông xù” ở trên tế đàn.

“ Gâu gâu, khốn kiếp, tưởng là một con cá lớn, thì ra chỉ là con heo mập tông sư quên thôi sao?? AAAAAA ~~~~~!!!” dưới ánh mắt khó tin của Dương Kiệt, sau tiếng sủa kinh thiên động địa xong, “ con chó lông xù” đột nhiên mở miệng thốt ra được tiếng người, mang theo giọng điệu phần nộ không hài lòng nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt với vẻ khinh thường chế giễu, cộng thêm chút vẻ không biết phải sao.

Con chó này đã thành tinh rồi sao?? Nó có thể nói được tiếng người??!!

“ Con heo mập???!!!!” Nghe thấy câu xung hô đại kỵ đối với Dương Kiệt, cộng thêm vẻ khinh thường chế giễu của đối phương, sắc mặt của anh ta trở nên khó coi vô cùng, hận không thể lao tới xé xác ‘ con cầu’ trời đánh kia làm thành món cây tơ bầy món ngay tại chỗ.

Chỉ là khế cảm nhận khí thể đáng sợ từ trên cơ thể của nó phát tán ra, tuyệt đối đáng sợ hơn cả khí thể của Ngân Vũ Ứng, cho dù không phải là ma thú cấp 7 cũng phải là ma thú cấp 6 cao cấp chứ không đùa.

Con người như ta không chấp mấy con cầu ăn phân, ta nhịn ~~~~~!!

Dương Kiệt không ngừng hít sâu vào người để bình tĩnh lại, đồng thời trong lòng không ngừng an ủi bản thân.

“ Gâu gâu ~~~!! Loài người hèn thấp kia, cút ra đây bốn cầu gia bảo nào!!!” Nhìn thấy Dương Kiệt mặt mày tối sầm như chỉ dám đứng yên một chỗ không dám phản kháng, “ con chó lông xù” càng tỏ ra đắc chí khinh thường anh ta hơn nữa, lên tiếng kêu gọi như đang ra lệnh vậy.

.....

.....

Chỉ thấy Dương Kiệt trực tiếp ngồi ngã mông xuống đất, đầu cúi xuống như đang suy nghĩ điều đó, hoàn toàn phát lờ “mệnh lệnh” của “con chó lông xù” hùng hổ kia.

“Gâu gâu, aaaaaaaa, đồ khốn, “con kiến” yếu ớt như người mà dám phát lờ “mệnh lệnh” của bốn cậu gia ta sao?? Không thể tha thứ, tuyệt đối không thể tha thứ, gào ~~~~~!!!” nhìn thấy con người “hèn thấp” dám bỏ ngoài tai mệnh lệnh của mình, “con chó lông xù” không kìm được phần nộ tột cùng, gào lớn một tiếng đầy căm phẫn, trực tiếp từ trên té đàn phóng xuống, lao thẳng về phía Dương Kiệt chuẩn bị dạy cho anh ta một bài học về phía “lịch sự”.

“Ồi, xin đừng.....” Dương Kiệt giật mình hoảng hốt khi “con chó lông xù” có thể nhảy ra khỏi té đàn lao tới tấn công mình, hốt hoảng đứng bật dậy không ngừng lùi về phía sau như để né tránh.

Két ~~~ kết ~~~ kết ~~~~ kết ~~~~~!!!

“con chó lông xù” tựa như tên bắn lao tới chỉ còn cách vị trí Dương Kiệt đang đứng khoảng vài ba mét đột nhiên bị chững lại không thể tiếp tục lao tới nữa, thì ra là bốn sợi dây xích xích chặt bốn chi của hắn đã kéo dài tới mức giới hạn, hạn chế nó không thể tiếp tục lao tới tấn công Dương Kiệt nữa.

Hú hồn! Thì ra chỉ là một con chó bị xích mỏ lại không hơn không kém!!

Chỉ thấy “con chó lông xù” không ngừng lao người về phía trước trong “tuyệt vọng”, bốn sợi dây xích tỏ ra chắc chắn vô cùng, nhất thời tiếng gào thét và tiếng dây xích kéo giãn vang lên liên hồi.

“ Gâu gâu, tới đây, có giỏi tới bước tới đây, để xem bốn cậu gia không xé xác người ra, đồ hèn nhát, đồ vô dụng, phé vật ~~~~!!aaaaaaa ~~~~!!!” “ con chó lông xù” không ngừng buông ra lời khiêu khích, chỉ mong có thể khiến đối phương nóng đầu lên lao tới “ ăn thua đủ” với mình.

Đối diện những lời khiêu khích khó nghe của đối phương, Dương Kiệt chỉ cười lạnh.

Mẹ kiếp! đầu của bố mày đâu có bị kẹp qua đâu mà điên khùng lao tới ăn thua đủ với mày, vả lại, mấy câu khiêu khích của mày sơ đẳng quá đi, muốn bố mày dính câu hả? ở đó nằm mơ đi ~~!!!

“ Này, muốn xé xác ta đúng không?? Bố mày đứng ở đây nè, ngon thì nhào vô mà xé xác bố mày thử xem, thách mày đấy ~~~~!!!” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt chế giễu không ngừng làm ra những động tác khiêu khích và lời nói chế giễu để chọc giận “ con chó lông xù” đang hùng hổ ở phía trước.

“ Gâu gâu, khôn kiếp, khôn kiếp, người dám vô lễ với bốn cậu gia, không thể tha thứ, không thể tha thứ, aaaaaaaa ~~~~!!!”

“ Đồ chó ăn phân, đồ cậu tạp chủng, tính nét đã xấu rồi, ngay cả mặt mày còn thậm tệ hơn thế nữa, cũng không biết là ba mẹ của người đã làm qua thứ tội lỗi kinh thiên động địa gì phải đẻ ra một đứa con ma chê quỷ khốc như người, nếu như là ta thì ta đã kiếm miếng đậu hũ đâm đầu vào chết quách đi cho rồi rồi....” Gì chứ, cãi lộn thì Dương Kiệt sợ gì ai, đặc biệt là khi biết rõ đối phương tuyệt đối không thể làm gì được mình, vậy thì không cần phải khách sáo làm gì nữa, những lời nói cay độc nhất tựa như súng liên thanh không ngừng “ nã” thẳng về phía đối phương.

“ Đừng tưởng bố mày không biết, người vừa mới ra đời vì muốn tranh giành vú của mẹ mình, nhẫn tâm cắn chết hết anh chị em của mình, đúng là

đồ súc sinh.”

“ năm một tuổi đã biết lén lén nhìn trộm con chó cái ở hàng xóm tằm.”

“ năm hai tuổi ép con chó cái hàng xóm nhìn trộm người tằm.”

“ năm ba tuổi thậm chí cưỡng hiếp luôn con người ta.”

“ năm bốn tuổi có mới bỏ cũ, vì một con chó cái khác mà bỏ bê luôn cả “ chó nữ đầu đời” của mình, thậm chí ngay cả những đứa con trong bụng cũng không thèm đếm xỉa chịu trách nhiệm, đúng là tên sở khanh đê tiện trời đánh mà.”

“ nhưng ông trời có mắt, gieo gió ắt gặp bão, năm năm tuổi phát hiện “ cầu tình nhân” đang lén phén với một con chó đực khác, cho người mọc sừng trên đầu, nhưng do đánh không lại “ tình địch”, nên chỉ biết bấm bụng nuốt trôi núp sang một góc nếm vết thương trên mình, làm chó đực làm tới cảnh giới như người quả là thảm hại, ta khinh bỉ người ~~~~!!”

Gâu gâu ~~~~~!! Gào gào ~~~~~!!!

Nhục nhả, ê chề, căm phẫn, bất lực, đó là tất cả những gì “ con chó lông xù” phải hứng chịu vào thời điểm này. Nó chỉ biết không ngừng gào thét hùng hổ trong tuyệt vọng, tiếp tục nghe Dương Kiệt “ tường thuật trực tiếp” lại cuộc đời đầy “bẩn thỉu” và “bi thảm” của mình mà thôi.

“ năm ba mươi tuổi, sau nhiều năm bị cấm sừng, cảm thấy chán nản cuộc sống, quyết định đi mua vui trong chốn thanh lâu. Ai ngờ đường tình duyên đã bấp bênh, ngay cả đường tiền tài càng bi thảm hơn nữa. Trong một lần tranh giành một “gái thanh lâu” với người ta, bị núi tiền không đáy của đối thủ đè thẳng xuống đầu, bị sỉ nhục chê cười tới nỗi không góc đầu lên nổi.”

“ năm ba mươi một tuổi, biết rõ tầm quan trọng của tiền bạc, bắt đầu lập chí trở thành tên ma cô huyền thoại trong giới ma thú, bắt đầu tụ tập hằng loạt ma thú cái có nhan sắc tầm thường, thậm chí là vừa già vừa xấu dưới trướng mình, do chơi chiến thuật phá giá thị trường, mua một tặng ba, nên sự nghiệp bắt đầu có khởi sắc, nhưng vô tình đắc tội những tay ma cô lâu năm khác.”

“năm ba mươi hai tuổi, do bóc lột sức lao động quá đáng kèm theo ăn chia không rõ ràng, cộng thêm sức ép của những tay ma cô cạnh tranh, “gái” dưới trướng bắt đầu bỏ chạy, thậm chí ngay cả những con xấu ma chê quỷ khốc cũng không thèm đếm xỉa tới người, tiếng xấu tiếng thổi lan truyền khắp ma thú giới, phút chốc một đêm trắng tay, bạn bè chê cười, họ hàng khinh bỉ xa lánh.”

“ năm bốn mươi năm tuổi, cảm thấy ma thú giới không còn tương lai, quyết định tiến thân vào thế giới loài người. Hóa thân thành một phiên phiên công tử đi vào thành trì dụ dỗ những thiếu nữ mới lớn đi coi cá vàng, mục đích là muốn cưỡng hiếp con người ta. Thế nhưng bị ba mẹ của người ta phát hiện, bị lôi ra quảng trường đập cho một trận như tử cữu tử nhất sinh, ngay cả “ của quý” dưới háng cũng bị người ta thiến đi, biến thành một tên “ cẩu thái giám” đực không ra đực, cái không ra cái.”

“ năm bốn mươi sáu tuổi, trong lúc tuyệt vọng muốn cắn răng tự vẫn, trong đầu đột nhiên lóe qua kế hoạch ‘ lên đời’ cho bản thân, và thế là chạy tới một vương triều hùng mạnh định ứng tuyển thành thái giám phục vụ cho hoàng gia. Chỉ tiếc rằng với cái khuôn mặt ma chê quỷ khốc của người, tổng quản thái giám vừa mới gặp mặt đã trực tiếp cho người tống cổ người ra khỏi hoàng cung, bị loại ngay trước vòng gửi xe, mẹ kiếp, ngay cả muốn làm thái giám cũng không thành, người xem người có thất bại hay không, haha, haha, hahahaha ~~~!!”

Phì phò ~~~!! Phì phò ~~~~~!!!

Mặc dù giận tới nổi mất hết lý trí dưới những lời “ kẻ tội” đầy cay độc của Dương Kiệt, nhưng nãy giờ gào thét không ngưng cũng đã bắt đầu thấm mệt, chỉ còn cách giương to đôi mắt như cái lồng đèn kèm theo sát khí đằng đằng nhìn chăm chăm vào đối phương trong “ tuyệt vọng, bất lực” chứ biết sao bây giờ.

“ năm” Roẹt ~~~ roẹt ~~~~~!! Crack ~~~ crack ~~~ crack ~~~ ~!!!

Trong lúc Dương Kiệt định tiếp tục sỉ nhục đối phương, đột nhiên bốn cây trụ sáng rực cháy dữ dội, ngay sau đó là bốn sợi dây xích đang xích bốn chi của “ con chó lông xù” bị bung ra khỏi chân nó, giúp nó thoát khỏi trạng thái bị khóa xích, có thể tự do đi lại khắp nơi.

‘ haha, không ngờ, không ngờ bốn cầu gia lại may mắn như vậy, hôm nay đúng ngày ngày thiên cầu thực nhật hằng trăm năm mới xuất hiện một lần, có thể tạm thời thoát khỏi bốn sợi dây xích chết tiệt này một thời gian. Tuy chỉ là một thời gian ngắn, nhưng quá đủ để bốn cầu gia “ xử đẹp” tên khốn trời đánh miệng ngậm đầy phân này rồi.” “ con chó lông xù” nhìn thấy bốn sợi dây xích rời khỏi chân mình, ngẩng đầu lên phản kích gào thét điên cuồng, tựa như muốn trút hết nỗi căm phẫn oan ức mà mình nén nhịn từ nãy tới giờ, đồng thời phóng ánh mắt hận không thể phang thây xẻ thịt đối phương ra, cộng thêm động tác dùng chiếc lưỡi màu hồng tím thô dài ném nhẹ bên mép miệng nhìn chăm chăm về phía “ kẻ thù không đội trời chung” ở trước mặt.

“ anh hùng, à không, cầu hùng, xin tha”

Vù ~~~!!! bốp ~~~~~!!!!
AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA~::~~!!

Trong lúc Dương Kiệt sắc mặt tái mét định lên tiếng “ tạ lỗi”, “ con chó lông xù” trực tiếp vung chiếc đuôi khổng lồ quất thẳng vào người anh ta. Dương Kiệt chỉ kịp kêu thét lên như con heo bị chọc tiết, trực tiếp bị đánh bay tông thẳng vào bức tường ở phía xa, cơ thể như khảm thẳng vào trên bề mặt bức tường vậy.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 210: Thân Phận Thực Thụ Của “Con Chó Long Xù”

“Chửi!! Lúc này người chửi sướng miệng lắm mà, sao không chửi tiếp cho bọn cậu gia nghe thử xem nào!!” “con chó long xù” lộ ra nụ cười điên cuồng từ từ bước tới trước mặt Dương Kiệt, chậm biến nói.

Mặc dù lúc này ngũ tạng lục phủ như đảo lộn, đau tới nỗi thở không ra hơi, nhưng vẫn cố gắng tạo ra vẻ mặt như con chó bị luột chín đầu, nịnh bợ lấy lòng: “Dạ, dạ, không, không dám ạ, lúc này, lúc này tôi chỉ đang, đang kể chuyện về, về cuộc đời bản, bản thân cho cậu gia nghe, nghe thôi ạ, chứ nào, nào dám chửi cậu, cậu gia chứ”

Bốp ~~~~!!! AAAAAAAAAAAA ~~~!! Rầm ~~~~~!!

Cú quét đuôi thẳng vào người Dương Kiệt chính là câu trả lời của “con chó long xù”.

Hộc ~~~ hộc ~~~~~!!

Máu tươi từ trong miệng phun bắn ra, nhuộm đỏ cả mép miệng và ngực áo.

Tất nhiên mọi chuyện vẫn chưa kết thúc tại đó, diễn biến tiếp theo sau đó là màn tra tấn hành hình dã man của “con chó long xù” đối với Dương Kiệt. Nhất thời tiếng kêu gào đầy đau khổ, tiếng cười hét đầy điên cuồng phản kích vang lên liên miên không dứt.

Phì phò ~~ phì phò ~~~~~~!!

Sau khi “ hành hình” chán chê Dương Kiệt xong, “ con chó lông xù” cũng đã bình tâm trở lại, chỉ là lúc này Dương Kiệt như chỉ còn nửa cái mạng, toàn thân trên dưới không một mảnh nguyên vẹn, nằm thoi thót trên mặt đất, tựa như có thể mất mạng bất kỳ lúc nào.

Một chân tông sư đối diện với một ma thú cấp 7, chỉ cần “ con chó lông xù” muốn, chỉ vẩy nhẹ cái đuôi một cái cũng đủ để lấy mạng Dương Kiệt rồi, chứ tuyệt đối không đơn giản chỉ mất nửa cái mạng như lúc này đâu nhỉ.

Chỉ thấy cơ thể của “ con chó lông xù” đột nhiên run lên liên hồi, khuôn mặt chó phủ đầy lông lá nhả lên vì đang cố gắng “dặn” ra một thứ gì đó thì phải.

Bịch ~~~~~!!!

Chỉ thấy một vật thể tròn tròn đen như than từ phía sau hậu môn của “ con chó lông xù” rớt ra, nó lập tức lộ ra vẻ dễ chịu sảng khoái, tựa như trút đi một gánh nặng nào đó vậy.

Mẹ kiếp!! hành hạ người ta chán chê xong rồi đi “ị” ra một đồng, chỉ có thể là loài chó mới làm được điều đó.

“ hãy nuốt thứ này vào!!!” “ con chó lông xù” dùng đuôi quét viên “ dị vật” về phía Dương Kiệt đang mắt nhắm mắt mở, lạnh lạnh nói.

Nghe thấy câu “ mệnh lệnh” của con cầu trời đánh kia, Dương Kiệt không kềm được phần nộ tốt cùng, căng mặt lên gào lớn: “ Đồ, đồ khốn, nguoi, nguoi có thể giết, giết ta, nhưng tuyệt đối, đối không được làm, làm nhục ta, giỏi thì giết, giết ta đi, ta không, không phải là đồng, đồng loại của nguoi, đồ chó, chó ăn phân ~~~~~!!!”

Bóp ~~~~~!! Rằm ~~~~~!!!

Dương Kiệt thêm lần nữa bị quét bay ra xa vì đám “cãi lệnh” của đối phương, tình hình cơ thể càng thêm tồi tệ.

“Đồ ngốc, người tưởng bốn cầu gia đang sỉ nhục người hả?? Người đủ tư cách đó sao?? Nếu như không phải người còn chút giá trị lợi dụng đối với bốn cầu gia, thì người có mười cái mạng cũng không đủ chết rồi. Thứ mà bốn cầu gia vừa chế tạo ra thực ra chính là “thần Dược” có thể giúp người bị trọng thương hồi phục lại ngay tức khắc. Người biết để tạo ra viên “thần Dược” đó, bốn cầu gia phải tiêu tốn biết bao sức lực và thần lực của mình không hả?? Đúng là đồ không biết điều.” “con chó lông xù” cười lạnh nói.

“thần dược”?? Cái thứ gớm ghiếc “ị” ra từ hậu môn của nó là “thần dược”, mày tưởng tao là trẻ lên ba chắc? Nói là tao tin sao?? Mà cho dù đúng là ‘thần dược’ thật đi nữa, bảo bố mày nuốt thứ gớm ghiếc đó, thà lấy mạng tao còn hơn.

Cho dù “con chó lông xù” làm đủ mọi cách, từ hăm dọa tra tấn, cho tới xuống nước dụ dỗ, Dương Kiệt vẫn nhất quyết ngậm chặt miệng lại, không bao giờ chấp nhận nuốt viên “thần dược” kinh khủng đó.

“con chó lông xù” vừa phẫn nộ vừa có chút không biết phải làm sao. Nếu như có thể, một cái móng vuốt chụp xuống xé xác tên khốn đáng ghét ở trước mặt ra rồi. Nhưng đối phương chết rồi, còn số phận của mình thì sao nè.

Thì ra “con chó lông xù” có một lai lịch vô cùng kinh khủng, nó cũng như Dương Kiệt, không phải là sinh linh của thế giới này, cũng là một sinh linh có nguồn gốc đến từ Trái Đất như Dương Kiệt.

Có thể nói, cả hai đều là đồng hương với nhau. Tất nhiên, nếu nói là đồng hương thì cũng có chút không đúng, vì Dương Kiệt đi tới từ thế giới

chính, còn “ con chó lông xù” là đến từ một thế giới tưởng tượng không có thực, nhưng cũng có nguồn gốc xuất thân từ Trái Đất đầy thôi.

Nói tới nay, cộng thêm hình tượng của “ con chó lông xù” này, chắc nhiều người ít nhiều cũng đoán ra được lai lịch của nó rồi chứ nhỉ.

Đúng thế, đó chính là con thần thú trong thần thoại Trung Hoa, sủng vật của Nhị Lang Thần Dương Tiễn, Hao Thiên Thần Khuyển (mọi người đừng ném đá tác nhé).

Khác với Dương Kiệt bị kéo tới thế giới này cách nay không bao lâu, Hao Thiên Khuyển đã bị một sức mạnh kỳ bí kéo thẳng tới Huyền Thiên Đại Lục vào một ngàn năm trước trong một chuyến hạ phàm tìm thú vui nơi trần gian.

Hoang mang, sợ hãi, và đầy phẫn nộ, đó là tất cả những gì để phản ánh tâm trạng của Hao Thiên Khuyển khi bất ngờ bị kéo tới một nơi xa lạ như thế này. Khiến nó hoàn toàn cắt đứt mọi liên lạc với thiên giới, với Nhị Lang Thần, chủ nhân của mình, và đáng sợ nhất là, kết thúc cuộc sống thần tiên trên chốn thiên đình của mình phải chấm dứt từ nay.

Và thế là tính hung hăng hoang dã của Hao Thiên Khuyển hoàn toàn bộc phát ra ngoài, trút giận hết vào đầu của các sinh linh của đại lục Huyền Thiên này.

Tất cả những nơi mà Hao Thiên Khuyển đi qua, nơi đó đều biến thành một địa ngục trần gian, biết bao sinh linh vô tội chết thảm dưới những móng vuốt sắc nhọn, những răng hàm gớm ghiếc, biến thành miếng mồi ngon nằm gọn trong bụng của nó.

Do bản thân Hao Thiên Khuyển là thần thú, lúc đi tới Huyền Thiên Đại Lục thực lực chưa bị ảnh hưởng, nên cái gì mà kẻ mạnh độ kiếp hay thậm

chí hóa vũ, cảnh giới mạnh trong đại lục Huyền Thiên cũng chỉ tựa như những con kiến yếu ớt trong mắt của nó mà thôi.

Biết bao kẻ mạnh độ kiếp hóa vũ ra tay chống đỡ, nhưng chỉ một cái hắt hơi của nó cũng đủ khiến những kẻ mạnh trong truyền thuyết của đại lục Huyền Thiên tan xương nát thịt, thậm chí linh hồn tan rã, không có cơ hội đầu thai nữa là.

Huyền Thiên đại lục lúc này chẳng khác nào một cái sân nhà của Hao Thiên Khuyển, sinh linh trên đại lục tựa như những con vật nuôi của nó, nó muốn nhào, muốn nặn, muốn tàn phá thế nào tùy thích, hoàn toàn không cần nể nang tới ai cả.

Hành động ‘ quá đáng’ của Hao Thiên Khuyển đã chạm tới giới hạn chịu đựng của thiên đạo của đại lục Huyền Thiên. Trong lúc nó vẫn còn đang tỏ ra hí hửng đắc chí tàn phá khắp nơi, thiên đạo trực tiếp ra tay trấn áp, bắt nốt giam cầm nó vào cái Hắc Ngục Giai u ám này.

Cho dù mây là thần linh của thế giới của người, nhưng khi đi tới địa bàn của tao, cho dù là rồng cũng phải nằm gục xuống cho ta.

Tất nhiên, dù sao Hao Thiên Khuyển cũng là thần linh một phương, nên thiên đạo của thế giới này không dám quá tay, chỉ dám bắt giam hãm lại mà thôi. Đồng thời buông ra một lời hứa hẹn để trấn an nó: “ tạm thời bốn tọa bắt giam nhà người ở nơi này, xem như là trừng phạt cho hành động “ quấy rối” quá đáng của nhà người. Tuy nhiên, nếu như sau này có một sinh linh nào đó vô tình lọt vào trong “ nhà giam” này, và vượt qua được thử thách do bốn tọa đề ra, bốn tọa sẽ thả tự do lại cho người.”

Lời hứa hẹn đó tựa như “ liều thuốc an thần” để trấn an Hao Thiên Khuyển, tránh trường hợp ép chó vào đường cùng, ai mà biết nó sẽ làm ra điều điên cuồng gì chứ? Tuy thiên đạo không sợ, nhưng bất kỳ mối nguy

hiểm hiểm nào có thể ảnh hưởng tới đại lục Huyền Thiên đều không thể chấp nhận được.

Và Hao Thiên Khuyển bị giam cầm dưới một không gian ảo do Thiên Đạo tạo ra dưới Hắc Ngục Giai hết cả ngàn năm trời, ngày ngày đêm đêm trông ngóng sinh vật vô tình lọt vào trong này như lời thiên đạo đã nói.

Và chờ suốt một ngàn năm, sinh linh đầu tiên cũng là duy nhất vô tình tìm tới không gian ảo này, chính là đồng hương của mình, Dương Kiệt(ít nhất là vậy). Đúng là ý trời, hay là do sự sắp đặt của thiên đạo chăng.

Tất nhiên, cũng có thể gọi là “ duyên phận” âm thầm gắn kết cả hai với nhau, vì Dương Kiệt mới "mượn tạm" hình tượng của Nhị Lang Thần trong phim Tây Du Ký, thậm chí lúc này còn đang tìm nguyên liệu để luyện chế Tam Tiêm Kích như của Dương Tiễn nữa, một sự trùng hợp đáng để suy ngẫm đúng không?? Và dùng câu nói ở trái đất để nói: những chuyện không thể không kể giữa Dương Kiệt và Hao Thiên Khuyển.

Ngày đêm ngóng chờ trông mong mòn mỏi cả đôi mắt, cuối cùng thì “ người đó” cũng đã tới, chỉ là sự “ vô lễ, sỉ nhục” của Dương Kiệt đã khiến Hao Thiên Khuyển phẫn nộ tới cùng, cộng thêm tâm lý dần dần trở nên “ biến thái” do bị giam nhốt lâu ngày, khiến nó hành hạ tra tấn Dương Kiệt khi có cơ hội để trút đi “ những oan ức” mà mình phải hứng chịu bấy lâu nay.

Chỉ là, lúc hành hạ trút giận thì sảng khoái áp phê thật đấy, nhưng khi bình tĩnh lại thì lập tức khóc không thành tiếng. Với tình hình tồi tệ của Dương Kiệt như lúc này, đừng nói là thử thách, bảo anh ta đứng vững cũng là điều khó khăn rồi.

Nếu như anh ta không thể hoàn thành thử thách, đồng nghĩa với việc Hao Thiên Khuyển không được thả tự do. Nó đã bị nhốt quá đủ, quá lâu

trong này rồi, không thể tiếp tục chịu đựng thêm được nữa.

Vả lại, nếu như Dương Kiệt bị chết đi, ai mà biết được sau này còn sinh linh nào vô tình lọt vào trong này nữa chứ?? Tỷ lệ đó còn thấp hơn trùng độc đặc ở Trái Đất gấp trăm lần ngàn lần nữa là.

Điều đáng sợ nhất chính là, bốn sợi dây xích đang xích chặt lấy tứ chi của Hao Thiên Khuyển, ngày đêm không ngừng rút đi thần lực trong cơ thể của nó, khiến nó từ một thần linh có thực lực kinh thiên động địa, ngay cả kẻ mạnh hóa vũ cũng chỉ như một con kiến trong mắt nó mà giờ nay bị giáng xuống chỉ ngang ngửa với một con ma thú cấp 7 ở thế giới này.

Nếu như nhốt thêm một thời gian nữa, cho dù sau này có thêm sinh linh tới giải thoát được cho mình, ai mà biết được khi đó thực lực trên người mình còn lại bao nhiêu nữa chứ? Đừng nói là quây phá “ trả thù”, tiêu dao tự tại như trước kia, giữ được cái mạng không đã là một vấn đề lớn rồi đấy.

Chỉ là Dương Kiệt hiện giờ sống chết không chịu phục dụng viên “ thần dược” do mình tạo ra, dùng đủ mọi cách kể cả dùng chỉ nhét vào miệng đôi phương banh mạnh ra để nhét thuốc vào cũng không xong, giờ biết phải làm sao bây giờ.

Chỉ thấy đôi mắt như hai bóng đèn huỳnh quang rực sáng tới mức cực đỉnh, cơ thể run lên liên hồi, lớp lông đen phủ đầy trên cơ thể đột nhiên dựng lên như con nhím, miếng há to ra sủa lớn một tiếng: “ Gâu
~~~~~!!”

Một tia sáng màu ánh bạc từ trong miệng Hao Thiên Khuyển phóng thích ra, trực tiếp chụp thẳng vào cơ thể của Dương Kiệt đang nằm hấp hối trên mặt đất.

“đó là ~~~~!!!” Nhìn thấy tia sáng màu ánh bạc phóng tới, Dương Kiệt lộ ra vẻ tuyệt vọng từ từ nhắm mắt lại chờ chết vì cho rằng đối phương đã nổi giận trực tiếp hóa kiếp cho mình. Chỉ là khi tia sáng màu ánh bạc đó chạm vào người, anh ta lập tức giương to đôi mắt ra hết cỡ vì bất ngờ.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 211: Yêu Cầu Của Hao Thiên Khuyển

Cảm giác đau đớn tột cùng khi dính đòn “kết liễu” đâu không thấy, ngược lại còn cảm thấy lâng lâng dễ chịu, cả cơ thể như đang ngâm mình trong suối nước nóng, thương tích nghiêm trọng đang hồi phục với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được.

Con chó điên đó đang điều trị cho mình??

Roẹt ~~~~~!!

Đợi tới khi tia sáng màu ánh bạc biến mất, Dương Kiệt đã hoàn toàn hồi phục như chưa từng bị chấn thương qua vậy.

Từ dưới mặt đất đứng bật dậy, khẽ quan sát toàn thân trên dưới để kiểm tra lại, dúi mày khó hiểu nhìn chăm chăm vào Hao Thiên Khuyển ở trước mặt.

Chỉ thấy cơ thể của Hao Thiên Khuyển tựa như bị rút nước, từ thể tích của một con voi Châu Á giờ nay đã thu nhỏ lại bằng một con chó săn thông thường, mang theo vẻ mặt mệt mỏi nằm ngã trên mặt đất. Xem ra việc điều trị cho Dương Kiệt đã khiến nó tổn không ít sức rồi nhỉ.

Cũng phải thôi, thần thông điều trị của Hao Thiên Khuyển là một phép thuật cao cấp ở thế giới thần thoại, nếu như với thực lực trước khi bị giam cầm trong này, muốn sử dụng như thế nào thì hoàn toàn thoải mái, chỉ là thần lực trong cơ thể của nó lúc này đã bị rút đi rất nhiều rất nhiều, nên sau khi thi triển phép phục hồi, sẽ khiến nó cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Lẽ ra định sử dụng phương pháp ít hao sức nhất để điều trị cho Dương Kiệt, ngoài ra còn ý định sử dụng đối phương, ai ngờ đối phương cứng đầu còn hơn một tên liệt sĩ kiên cường, sống chết không chịu “ hưởng đặc ân” của mình, không còn cách nào khác, đành phải sử dụng tới bí thuật hồi phục cao cấp mà thôi.

Nếu như không phải có việc cần nhờ vả Dương Kiệt, muốn mau chóng thoát khỏi cái nơi quỷ quái này, Hao Thiên Khuyển không một vuột xé xác Dương Kiệt ra đã là phúc đức ba đời rồi, ở đó mà tốn công hao sức đi điều trị cho anh ta.

“ nói đi, ngươi muốn điều gì ở ta?? Chỉ là ta không nghĩ là với thực lực hiện giờ của ta, có thể giúp ích được gì cho ngươi cả!” trên đời này không có bữa ăn miễn phí, đối phương tốn công tốn sức đi cứu chữa cho mình vì cái gì chứ? Nhất là khi hai bên là kẻ thù với nhau, tất nhiên là có chuyện gì đó cần nhờ vả tới mình rồi.

“ phì phò ~~~ phì phò ~~~!! Gâu gâu, ngươi biết điều thế thì bọn cầu gia cũng không giải thích dài dòng thêm nữa. vô cùng đơn giản, nhìn thấy hai cánh cửa nhỏ ở phía dưới cây trụ tế đàn mà bọn cầu gia đứng lúc nãy không? Hãy đi vào đó, sẽ có người đặt ra thử thách cho ngươi. Chỉ cần ngươi hoàn thành được thử thách trở ra, mọi ân oán giữa hai ta sẽ lập tức xóa bỏ, bọn cầu gia hứa sẽ không làm hại tới ngươi nữa.” mặc dù đã mệt bởi hơi tai, nhưng nghĩ tới viễn cảnh sắp được tự do, Hao Thiên Khuyển lập tức tinh thần phấn chấn hẳn lên, đưa một chi chỉ thẳng về phía cánh cửa dưới tế đàn ở phía xa, vừa dụ dỗ vừa hăm dọa nói.

Nương theo chi trước của Hao Thiên Khuyển nhìn về phía tế đàn, quả nhiên, ngay chính giữa dưới chân trụ tế đàn xuất hiện một cánh cửa sắt nhỏ, đủ cho một người đi vào bên trong.

Dương Kiệt lập tức lộ ra vẻ khó xử, khi không lại bắt mình đi tham gia ba cái thử thách vớ vẩn gì đó, ai mà biết được trong đó có mối nguy hiểm nào không chứ.

Chỉ là nhìn thấy vẻ mặt đầy kỳ vọng cộng thêm sát khí đằng đằng khi nhìn chăm chăm vào mình, vào đó thử thách có thể cứu tử nhất sanh, nhưng dám từ chối không vào tuyệt đối sẽ là thập tử nhất sanh cho mà xem.

Cho dù đối phương hiện giờ trông có vẻ khá mệt mỏi yếu ớt, nhưng ma thú cấp 7 là ma thú cấp 7, tuyệt đối không phải một tên tông sư quèn như mình có thể phản kháng lại được đâu.

Còn cái gì mà sau khi hoàn thành thử thách sẽ xí xóa hết mọi ân oán, lời nói của lũ súc sinh cũng có thể tin được sao??

Hít sâu một hơi vào người, Dương Kiệt nghiêm giọng nói: “ được, ta đi.”

Lúc này đã không còn đường lui, chỉ còn cách liều mạng đi vào bên trong chứ biết sao bây giờ? Kết cục như thế này, đành phó thác cho ông trời mà thôi.

Đó là bi kịch đối với những kẻ yếu ớt không có sức phản kháng. Đúng như một câu nói đã từng nói: “ Yếu ớt cũng là một cái tội”. Mà khi có tội thì bản thân phải tự hứng chịu hậu quả chứ biết trông cậy vào ai bây giờ. Dương Kiệt không phải người đầu tiên, cũng tuyệt đối không phải người cuối cùng phải hứng chịu cảm giác bất lực này.

Kết ~~~~~!!!

Khi Dương Kiệt vừa bước tới gần, cánh cửa nhỏ ở dưới chân tế đàn tự động mở toang ra, tựa như đang “ chào mời” anh ta bước vào vậy.

Khẽ ghé đầu liếc nhìn cảnh tượng bên trong, chỉ thấy một không gian phủ đầy khói khí màu trắng bạc, ngoài ra không thể nhìn thấy thêm bất kỳ thứ gì nữa.

Người có chắn trong đó không phải là lò hun khói, mà là nơi thử thách vớ vẩn gì đó chứ??

Mặc dù muốn quay đầu lại hỏi Hao Thiên Khuyển, nhưng lại thôi, dưới ánh mắt “ kỳ vọng” của Hao Thiên Khuyển ở phía xa, Dương Kiệt cất bước chân lên bước thẳng vào bên trong.

Rầm ~~~~~!!!

Bóng lưng của Dương Kiệt vừa khuất đi sau lớp khói khí màu trắng bạc sau cánh cửa, cánh cửa sắt lập tức đóng chặt lại. Hao Thiên Khuyển chỉ còn cách mang theo tâm trạng hồi hộp, kỳ vọng, cộng thêm chút phấn khích đứng ở bên ngoài chờ đợi.

Chờ đợi kết quả do Dương Kiệt mang tới, và cũng là phán quyết cho sự tự do của mình.

“ Rốt cuộc thử thách là gì nhỉ??” Đứng như trời trồng giữa lớp khói khí màu trắng bạc, Dương Kiệt dúi mày quan sát tứ phía, mọi thứ đều là chân không, ngoại trừ khói khí ra, không có thêm bất kỳ thứ gì nữa. Chẳng lẽ thử thách sức chịu đựng bị hun khói sao???

Roẹt ~~~~ roẹt ~~~~~!!!

Trong lúc Dương Kiệt đng lóng ngóng không biết phải làm sao, trên không trung đột nhiên xuất hiện vô số tia sét màu xanh tím, chúng không biết từ đâu xuất hiện, đột nhiên tụ tập lại thành một nhóm và dần phình to ra ngay trên đỉnh đầu của anh ta.

Dương Kiệt giật mình hoảng hốt không tự chủ nhảy lùi ra xa như muốn né tránh.

Mẹ kiếp!! Đừng nói thử thách là hứng chịu thiên lôi giáng đầu à nha!!

Nhưng may thay lần này Dương Kiệt đã đoán lầm. Những tia sét chỉ không ngừng tụ tập trên đỉnh đầu vị trí anh ta vừa đứng lúc nãy, hoàn toàn không có dấu hiệu sẽ giáng xuống cả.

Roẹt ~~~~~!!!

Không để Dương Kiệt chờ đợi quá lâu, chân tướng đã nhanh chóng được phơi bày ra, thì ra những tia sét đáng sợ đó tụ tập lại là để hình thành một khuôn mặt người khổng lồ treo lơ lửng trên không.

Tuy được hình thành từ những tia sét, nhưng khuôn mặt người đó trông sống động vô cùng, nếu như không phải có màu sắc của tia sét, sẽ không nhận ra được đó là mặt thật hay mặt giả nữa là.

Chỉ thấy khuôn mặt đó là khuôn mặt của một người đàn ông trung niên, nghiêm nghị, cao quý và tràn đầy bá khí, tựa như một bậc đế vương bẩm sinh, khiến bất kỳ người nào nhìn vào đều không tự chủ quỳ xuống thần phục.

“cuối cùng thì chúng ta đã có cơ hội gặp nhau rồi, quân xâm lược!!!” Giọng nói trầm vững mạnh mẽ đầy nghiêm khắc từ trong miệng của cái khuôn mặt được tạo bằng tia sét thốt ra, vang dội cả không gian ảo, cộng thêm thứ áp lực đáng sợ do đối phương không biết vô tình hay cố ý phát tán ra, khiến Dương Kiệt toàn thân ớn lạnh mồ hôi lạnh, cơ thể run lên cầm cập, suýt chút nữa quỳ ngã xuống đất.

“không tệ!!!” Phát hiện đối phương có thể đứng vững trước khí thế đáng sợ của mình, giọng nói không chút tình cảm lần nữa vang lên, chỉ là

nghe sao có vẻ đầy cảm phần và có chút không biết phải làm sao nhỉ??

“ quân xâm lược???” Dương Kiệt có chút không hiểu vì sao đối phương lại xưng hô mình như vậy, chẳng lẽ đối phương tức giận việc mình đi vào tế đàn này?? Nhưng sao cảm thấy có chút không đúng nhỉ??

“ không cần phải suy đoán nữa, bản tọa chính là kẻ mà người thù địch nhất, ghen ghét nhất, căm hận nhất trong Huyền Thiên Đại Lục này, không phải sao??” Dường như đoán được Dương Kiệt đang suy đoán về thân phận của mình, khuôn mặt đó trực tiếp nói ra kết quả.

“ ông, ông là ~~~~~!!!!” Dương Kiệt giương to đôi mắt ra hết cỡ, há hốc ngơ ngác nhìn chăm chăm vào khuôn mặt ở trước mặt, đồng thời trong lòng không kiềm được trầm xuống, thậm chí có chút hoảng sợ.

Thiên đạo ~~~!!! Đối phương là thiên đạo của thế giới này ~~~~~!!

Hèn chi đối phương gọi mình là quân xâm lược, thì đúng rồi, đối với thiên đạo của thế giới này, mình là một tên quân xâm lược chứ còn gì nữa.

Lúc này Dương Kiệt đã khóc không thành tiếng, đúng là mình có ý thù địch căm hận thiên đạo của thế giới này, và đối phương cũng hoàn toàn không chút thiện cảm với mình, lúc này giáp mặt với nhau, không bị đối phương “ xử đẹp” mới là lạ á.

Đối diện với con chó điên ở bên ngoài, mình có 0.0001 % cơ hội sống sót, đối diện với thiên đạo của thế giới này ư, tỷ lệ tai qua nạn khỏi thậm chí âm 100 % nữa là.

“ yên tâm, nếu như bản tọa muốn ra tay với người, người nghĩ người còn sống được tới ngày hôm nay sao??” Nhìn thấy cơ thể run lên cảm cấp của Dương Kiệt, trong đôi mắt của thiên đạo lóe qua tia sáng khinh thường, lạnh lạnh nói.

Nghe xong lời nói của thiên đạo, Dương Kiệt thâm thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn không ngừng cảnh giác.

“ngươi là một phần trong cuộc so tài giữa bốn tọa và "người đó", nên trước khi cuộc so tài kết thúc, mạng sống nhỏ bé của ngươi tạm thời an toàn, nhưng mà .....

Roẹt ~~~~ roẹt ~~~~~!! Uỳnh ~~~~~!! Uỳnh~~~~~!!!
AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA~~~~~!!!

Hứng trọn ba, bốn tia sét do thiên đạo phóng thích ra, Dương Kiệt gục hẳn xuống mặt đất, toàn thân bốc khói đen như than, khói khí màu than không ngừng từ trong miệng phun bắn ra sau mỗi đợt hít thở dồn dập, giống hệt như cảnh tượng bị đánh chiêu Phì Lũ Lôi Đình Phi Cước của mình vậy.

Chỉ là uy lực và cơn đau đớn tuyệt đối đáng sợ hơn Phì Lũ Lôi Đình Phi Cước gấp 10 lần, 100 lần.

“đó là màn “chào hỏi” cho lần gặp mặt đầu tiên giữa hai ta. Hoan nghênh ngươi đã tới đại lục Huyền Thiên, lãnh thổ bất khả xâm phạm của bốn tọa!!” Giọng nói lạnh lùng của thiên đạo thêm lần nữa vang lên, đồng thời nhấn mạnh từ " bất khả xâm phạm" như muốn tuyên bố với ai đó thì phải.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 212: Lý Do Dương Kiệt Bị Đưa Tới Thế Giới Này

Dương Kiệt giận tới nỗi hận không thể lao tới ăn thua đủ với tên thiên đạo ở trước mặt, nhưng lý trí đã chiến thắng được cảm xúc, lúc này làm âm lên chỉ khiến đối phương có cơ tiếp tục hành hạ mình mà thôi. Đối với tình trạng như lúc này, tốt nhất là yên lặng nằm đó, đối phương sẽ cảm thấy mất hết hứng thú chẳng buồn làm gì mình nữa.

Quả nhiên, nhìn thấy Dương Kiệt chỉ biết cắn răng nằm trên mặt đất, thiên đạo cảm thấy vô vị mất hết hứng thú.

Roẹt ~~~~~!!

Một tia sáng màu ánh bạc xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của Dương Kiệt, trực tiếp chụp thẳng vào người anh ta. Giống hệt như tia sáng điều trị của Hao Thiên Khuyển trước kia, Dương Kiệt nhanh chóng phục hồi lại như lúc ban đầu.

Thiên Đạo chỉ muốn dẫn mặt anh ta chút mà thôi, chủ yếu muốn trừng phạt cái tội đã đảo lộn vận mệnh, trăm sát không ít sinh linh thuộc quyền cai quản của mình, nếu như có ác ý, anh ta tuyệt đối không thể lảnh lặn tới thời điểm này.

Roẹt ~~~~~!!

Ngay sau khi điều trị cho Dương Kiệt xong, chỉ thấy thiên đạo đột nhiên há to miệng ra, một vật thể sáng lấp lánh như một viên kim cương từ trong miệng phóng thích ra, bay thẳng tới treo lơ lửng ngay trước mặt anh ta.

“ Đây là .....” Dương Kiệt không biết đối phương đang định giở trò gì, cơ thể không tự chủ nhích lùi về phía sau như để né tránh viên thủy tinh ở ngay trước mặt.

“ Viên thủy tinh này chính là tinh hạch có chứa mảnh linh hồn của con chó điên ở ngoài kia. Ngay từ thời điểm này, bản tọa sẽ giao nó cho người như lời hẹn ước của “ người đó”, ngoài ra .....” Lại thêm một tia sáng từ vầng trán của thiên đạo phóng thích ra, bắn thẳng vào vầng trán của Dương Kiệt, anh ta thậm chí không kịp phản ứng né tránh gì cả.

“ AAAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!!” Dương Kiệt hai tay ôm đầu gào lên đầy đau khổ, trong đầu xuất hiện vô số câu chữ kỳ lạ khó hiểu, không kịp chuẩn bị bị những thông tin khổng lồ nhét thẳng vào não, khiến anh ta đau đớn tột cùng, cảm giác buồn nôn trào lên, khó chịu vô cùng.

Phải sau một hồi tiếp nhận và hấp thu nguồn thông tin khổng lồ kia, Dương Kiệt mới bình tâm trở lại, nhưng lại nhanh chóng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc khó tin.

Những thông tin mà thiên đạo vừa truyền qua cho Dương Kiệt, chính là thân phận lai lịch của con chó điên ở ngoài, đồng thời cũng kèm theo những câu thần chú dùng để kích hoạt viên thủy tinh ở trước mặt, dùng để khống chế Hao Thiên Khuyển.

Con chó điên đó là thần thú Hao Thiên Khuyển trong thần thoại Trung Hoa, sủng vật của Nhị Lang Thần Dương Tiễn sao??

Dương Kiệt có chút không dám tin vào sự thật, nhưng rõ ràng thiên đạo của thế giới này không có lý do gì để lừa dối mình cả. Cộng thêm hình tượng khá “ quen mắt” của con chó điên đó, đích thị là Hao Thiên Khuyển rồi, hèn cho mới nhìn thấy nó lần đầu tiên đã thấy quen quen, thì ra là thế.

Chỉ là không ngờ Hao Thiên Khuyển lại cùng chung số phận với mình, bị một sức mạnh kỳ bí nào đó kéo tới thế giới này, và bị thiên đạo giam cầm ở cái nơi chim không đẻ nổi trứng này hết cả ngàn năm trời.

Dương Kiệt tỏ ra phấn khích vô cùng, nắm trong tay mảnh linh hồn và phương pháp khắc chế Hao Thiên Khuyển, sau này rời khỏi căn Phòng này, không cần phải lo sợ con chó điên đó nuốt lời, làm hại tới mình nữa.

Dám bỏ láo với bồ mày hả, kích hoạt thần chú cho mày ăn đủ cho xem.

Hao Thiên Khuyển lúc này chắc khác nào Tôn Ngộ Không đeo vòng kim cô vào đầu, cho dù Đường Tam Tạng chỉ là người bình thường không có tý pháp lực, cũng chỉ có nước cúi đầu khuất phục mà thôi.

" ủa mà không đúng, không phải là con chó điên kia từng nói phải vượt qua thử thách gì sao?? Sao giờ thiên đạo của thế giới này lại dễ dàng giao mảnh linh hồn cho mình thế này???" Dương Kiệt lộ ra vẻ tò mò khó hơi, không cho rằng đối phương tốt lành gì mà lại trao vật phẩm quý hiếm cho mình một cách vô điều kiện như thế này.

Thiên Đạo dường như đoán được suy nghĩ của anh ta, chỉ cười lạnh nói: " Thử thách?? một tên phế vật như ngươi nghĩ rằng đủ tư cách để tiếp nhận thử thách của bản tọa sao??"

một câu nói đầy mỉa mai chế giễu lọt vào tai phải của Dương Kiệt lập tức từ bên tai trái thoát ra, tựa như không nghe không thấy sự khinh thường của đối phương đối với mình vậy.

Nhìn thấy Dương Kiệt tỏ vẻ dửng dưng, thiên đạo cười lạnh nói: " nếu như ngươi thực sự muốn được thử thách thì bản tọa cũng không hẹp hòi...." " thôi, thôi, xin đừng, tại hạ tự cho rằng không đủ tư cách để đón nhận thử thách của người ạ."

Không thể tiếp tục giả điên được nữa, vội vã lắc đầu xua tay từ chối "lòng hảo tâm" của đối phương.

" hừ, đồ phế vật!!" thiên đạo hừ mạnh một tiếng, chút thiện cảm cũng không có đối với những kẻ xâm lược như Dương Kiệt.

Mặc dù muốn tát vài cú vào mặt đối phương cho bỏ ghét, nhưng thực lực không đủ, đành cắn răng chịu đựng, tiếp tục bài ca "không nghe, không thấy", như thế sẽ dễ chịu hơn nhiều đấy.

“ Đừng vội mừng, hiện giờ trách nhiệm quản thúc con chó điên ở bên ngoài đã giao lại cho ngươi, nếu như ngươi để nó tiếp tục quậy phá và tàn sát vô cơ sinh linh của thế giới này, bốn tọa không làm gì được đó, nhưng ngươi thì... hừ hừ.” thiên đạo không muốn buông tha cho anh ta một cách dễ dàng như vậy, tiếp tục lên tiếng hăm dọa dẫn mặt.

Sắc mặt của Dương Kiệt trở nên khó coi vô cùng, nghĩa là sau này Hao Thiên Khuyển đi “ ị” xong mình phải lo đi chùi đít cho nó, làm không xong việc này sẽ bị thiên đạo xử tội, cảm giác đó quả thật khó chịu vô cùng.

“ hừ, liệu hồn đấy, đừng tưởng trên người ngươi có một phần ý chí của “ người đó” là bốn tọa không thể làm gì được ngươi.” Để lại câu hăm dọa nắn gân cuối cùng, khuôn mặt hình thành từ tia sét của thiên đạo nhanh chóng biến mất như chưa từng xuất hiện qua vậy.

Một phần ý chí của “ người đó”?? Chẳng lẽ ý của thiên đạo là nói con quỷ hút máu trong cơ thể của mình??

“ hệ thống, hệ thống, mau rút ra đây cho bố mày hỏi. Thiên đạo của thế giới này vừa nhắc tới chính là người đúng không??? Một phần ý chí của “ người đó”, “ người đó” là ai?? Còn cái gì giao ước giữa thiên đạo và “ người đó” là như thế nào?? Cái gì là một phần trong cuộc so tài quỷ quái gì

đó!! Yêu cầu có lời giải thích, nếu không bỏ mày sẽ “ đình công” cho người xem ~~~!!!” Dương Kiệt có cảm giác như bản thân biến thành một “ công cụ” nào đó để phục vụ cho một âm mưu gì đó, cảm giác đó vô cùng khó chịu chán ghét, trực tiếp liên hệ với hệ thống để hỏi cho ra lẽ.

.....

.....

“ Dính dong, tới lúc này hệ thống cũng không giấu diếm gì bạn nữa. Đúng như thiên đạo của thế giới này đã nói, bạn chính là một phần quan trọng trong cuộc so tài giữa hai thế giới, và “ người đó” trong miệng của thiên đạo thế giới này, chính là thiên đạo của thế giới chúng ta, Trái Đất. Và hệ thống chính là một phần ý chí của thiên đạo của Trái Đất.” Sau một hồi yên lặng, cuối cùng thì hệ thống cũng đã lên tiếng, trả lời câu hỏi của Dương Kiệt.

Dương Kiệt vẫn im lặng đứng đó chờ đợi lời “ giải thích” tiếp theo của hệ thống.

“ như bạn đã biết, nơi nào có sự sống thì ắt sẽ có sự ganh đua tranh giành lẫn nhau, thế giới động vật có, thế giới loài người có, thế giới thần tiên cũng vậy, và tất nhiên là thiên đạo giữa các thế giới cũng không nằm ngoài quy luật đó. Thiên đạo của trái đất đã nhắm tới thế giới này từ lâu, và có ý định chinh phục sát nhập thế giới này thành một phần của Trái Đất, như đã từng làm với vô vàn thế giới nhánh của chúng ta.

Nên một ngàn năm trước đã âm thầm từ một thế giới nhánh ảo tưởng bắt cóc thần thú Hao Thiên Khuyến tới đại lục Huyền Thiên này, với mục đích chinh phạt xâm lược ép buộc thiên đạo của thế giới này thần phục. trong quá trình đó Hao Thiên Khuyến đã làm rất tốt, thậm chí vượt qua cả sự mong muốn của thiên đạo của Trái Đất.

Nhưng thiên đạo của thế giới này đã tỏ ra cứng đầu bất phục, thậm chí đưa ra lý lẽ chống cự: “ người mang một sinh linh từ một thế giới ảo tưởng tới tàn phá thế giới của ta, đó là một sự bất công không thể khiến ta nể phục, sinh linh của thế giới ta tu luyện được bao lâu?? Còn sinh linh do người mang tới đã tu luyện hết bao lâu? Một cuộc so tài bất công như thế cho dù người có phá hủy cả thế giới của ta, cũng đừng mong ta cúi đầu thần phục. Có giỏi thì thử mang một sinh linh ở thế giới chủ của người tới thế giới của ta xem, nếu như sinh linh đó có thể làm được điều mà con chó điên kia cũng làm được, ta mới chấp nhận đầu hàng chịu thua.”

“ không còn cách nào khác, nếu như không thể ép thiên đạo của thế giới này cam tâm thần phục, cho dù phá hủy cả thế giới này cũng chỉ nhận được một hành tinh không sự sống, đó là điều hoàn toàn không phải thứ mà thiên đạo của chúng ta mong muốn, nên đã chấp nhận điều kiện do thiên đạo của thế giới này đề ra, từ thế giới chủ của mình mang tới một sinh linh để hoàn thành cuộc so tài giữa hai thế giới, và người được lựa chọn, đảm nhận trọng trách thiêng liêng đó, chính là bạn đây.”

Nghe xong lời giải thích của hệ thống, mặc dù trong lòng có chút khó chịu khi trở thành “công cụ” trong cuộc so tài của hệ thống, nhưng cũng tỏ ra dương dương tự đắc vuốt tóc cười nói: “ Khá khen cho thiên đạo của trái đất có mắt nhìn người, khi lựa chọn một người tài đức vẹn toàn như ta tới hoàn thành sứ mệnh cao cả này, tuy cảm thấy khó chịu khi bị lợi dụng, nhưng nể tình thiên đạo anh hùng trọng anh hùng, ta miễn cưỡng chấp nhận vậy.”

“ dính dong, tuy không muốn đả kích sĩ khí của bạn, nhưng việc lựa chọn bạn tới thế giới này không phải là do ý nguyện của thiên đạo của Trái Đất mà chính do thiên đạo của thế giới này thực hiện, mục đích của đối phương là muốn lựa chọn một sinh linh tầm thường nhất, vô dụng nhất để mang tới thế giới này, cho nên ....” nhìn thấy vẻ mặt đắc chí của Dương

Kiệt, hệ thống thấy ngứa mắt vô cùng, trực tiếp thốt ra “sự thật” đằng sau vì sao anh ta được chọn tới nơi này.

Dương Kiệt có chút muốn lao tới bóp cổ chết tên khốn hệ thống và cả thiên đạo của thế giới này. Cái gì mà tầm thường nhất, vô dụng nhất!! Khinh thường bố mày tới thế là cùng.

Lẽ ra còn mang theo tâm trạng bất cần làm được nhiều thì làm, nhưng dưới sự “sỉ nhục” của thiên đạo của thế giới này, Dương Kiệt quyết định rồi, sẽ đạp hết tất cả mọi thứ trên đại lục Huyền Thiên này dưới chân mình, bắt tên thiên đạo của thế giới này thần phục dưới chân thiên đạo của thế giới mình bằng mọi giá.

“dính dong, do thiệt thòi trong việc lựa chọn đối tượng ưa ý, nên thiên đạo của trái đất đã tách một phần ý chí hình thành hệ thống như lúc này nhập vào linh hồn của người được lựa chọn, mục đích là có thể giúp đỡ người lựa chọn có thể nhanh chóng trưởng thành đánh bại hết mọi sinh linh ở thế giới này, đứng trên đỉnh điểm của đại lục Huyền Thiên. Chỉ là sự giúp đỡ này có phần bị hạn chế vì không muốn thiên đạo của thế giới này có cơ chối bỏ sau khi thất bại, đó là lý do vì sao hệ thống rất ít can thiệp vào con đường tu luyện của bạn, không giống như những nhân vật trong tiểu thuyết sau khi có được hệ thống sẽ trưởng thành với tốc độ như ngồi trên lửa.”

Thế là hiểu cả rồi, trước giờ Dương Kiệt vẫn tỏ ra thắc mắc vì sao hệ thống của mình lại “phế” tới như vậy, người ta có hệ thống mình cũng có hệ thống, hệ thống của người ta không ngừng ban phát nhiệm vụ với phần thưởng cao ngất ngưỡng, còn hệ thống của bản thân lúc nào cũng im hơi lặng tiếng, số lần ban phát nhiệm vụ có thể nói là đếm trên đầu ngón tay, không giúp ích được gì cho mình cả, thì ra là hạn chế bởi thiên đạo của thế giới này, không muốn bị đối phương có cơ không thừa nhận kết quả cuối cùng đây mà.

“ dính dong, nhưng bạn hãy yên tâm, vì bắt đầu từ hôm nay, hệ thống sẽ đẩy mạnh việc phân phát nhiệm vụ và phần thưởng cho bạn nhiều hơn trước kia. Vì khi giáp mặt với thiên đạo của thế giới này lúc này, hệ thống đã phát hiện ra đối phương cũng đã bắt đầu nhúng tay vào cuộc so tài này. Tuy không thể nghịch thiên như thiên đạo của chúng ta, tạo hẳn một hệ thống cho sinh linh của thế giới này, nhưng đã âm thầm nâng cao tư chất của các sinh linh ở thế giới này lên rất nhiều lần. Nếu như trước kia những sinh linh sở hữu võ hồn cấp 10, thánh giới hay thần giới hoàn toàn không có, thì vào thời điểm này, hệ thống đã cảm nhận được những sinh linh sở hữu tư chất đáng sợ như thế đã vượt trên hai con số. Bạn có tin rằng có người hai tuổi tiên thiên, năm tuổi chân nguyên, mười tuổi tông sư, mười bốn tuổi nguyên thân, hai mươi tuổi đã là một kẻ mạnh xuất khiêu rồi không. Tuy ở khu vực U Châu không có, nhưng ở khu vực trung ương, vũ đài chính của đại lục Huyền Thiên, con số này đã lên tới gần hai ba chục rồi đây.”

Dương Kiệt tỏ ra phát hoảng với lời nói của hệ thống. Mẹ kiếp!! Hai mươi tuổi xuất khiêu?? Đã vậy còn không dưới hai ba chục mạng?? thiên đạo của thế giới này rõ ràng muốn chơi khô máu với thiên đạo của Trái Đất đây mà.

rõ ràng sự xâm lược của thiên đạo trái đất đã chọc điên thiên đạo của thế giới này, quyết định chơi tắt tay với đối phương đây mà.

cũng phải thôi, nếu như thất bại trong cuộc so tài này, thế giới này sẽ bị sát nhập vào trở thành một nhánh của trái đất, tuy thiên đạo của thế giới này không an nguy tới tính mạng, nhưng sau đó chẳng khác nào bị biến thành một chư hầu của một đế quốc khác, bị phía trên đè đầu cưỡi cổ muôi đời, hàng tháng hàng năm phải cống nạp thần lực của mình cho kẻ khác hưởng thụ, chấp nhận mới là lạ á.

“ Dính dong, ban phát nhiệm vụ cưỡng chế: An Toàn Trở Về.”

Nhiệm vụ cưỡng chế “ An Toàn Trở Về”: Chỉ cần toàn mạng rời khỏi Hắc Ngục Giai quay trở về vương thành Khương Lộc.

Phần thưởng nhiệm vụ: thẻ bài chiêu mộ X2, phần thưởng lv X1.

Điều kiện bắt buộc: Không.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 213

Bị nhiệm vụ cưỡng chế đập thẳng vào mặt, nhưng lần này Dương Kiệt đã không kèm được nhảy căng lên vì sung sướng.

Nhiệm vụ này có thể nói là biểu không cho anh ta, vì rõ ràng chắc chắn phải rời khỏi cái nơi quỷ quái này trở về vương thành, có thể nói là độ khó hầu như không có, nhất là khi lúc này có thêm 1 “tay sai” hạng nặng như Hao Thiên Khuyển, hoàn toàn có thể đi lại như đang đi dạo ở khu vườn nhà mình ở cái Hắc Ngục Giai này.

Không chỉ thiên đạo của thế giới này chơi khô máu, ngay cả hệ thống của mình cũng bắt đầu chơi khô máu lại với người ta rồi nhỉ. Hahaha, tới lúc bố mày phải đổi đời rồi đây.

Hai thẻ bài chiêu mộ + Hoàng Dung+ Hao Thiên Khuyển, thực lực của Dương Kiệt có thể nói là đang tăng trưởng với tốc độ như ngồi tên lửa đây mà.

“ Dính dong, rất tiếc, hệ thống lại phải đả kích sĩ khí của bạn thêm lần nữa, vì .....” Trong lúc Dương Kiệt đang chìm đắm trong hạnh phúc khi bắt đầu đổi đời, giọng nói của hệ thống lần nữa vang lên: “ Trông mong vào hai thẻ bài chiêu mộ và Hoàng Dung còn được, chứ đối với Hao Thiên Khuyển, tốt nhất bạn nên từ bỏ suy nghĩ đó đi.”

“ Nghĩa là sao?? Không phải tôi đang nắm trong tay mảnh linh hồn của con chó điên đó sao?? Nó dám không nghe lời, trực tiếp kích hoạt thần chú còn sợ nó không ngoan ngoãn như một con chó sao?? À mà nó vốn dĩ là

con chó rồi mà. Chẳng lẽ mảnh linh hồn này là đồ fake?? Không có tác dụng như tên thiên đạo của thế giới này đã nói??” Dương Kiệt lộ ra vẻ khó hiểu hỏi.

“ Dính dong, mảnh linh hồn đó là đồ thật không sai, nhưng đã bị thiên đạo của hệ thống này rút bớt đi một tính năng vô cùng quan trọng, chính là hiệu năng chủ động kích hoạt thần chú không chế Hao Thiên Khuyển. Hiện giờ mảnh linh hồn này chỉ có tác dụng tự động kích hoạt khi Hao Thiên Khuyển nảy sinh ý định và hành động hãm hại bạn, chủ động kích hoạt chỉ còn tác dụng khi Hao Thiên Khuyển đang rơi vào trạng thái cuồng sát, nếu như nó đang ở trạng thái bình thường, bạn sẽ không thể kích hoạt được câu thần chú để trừng phạt nó, vậy thì lấy gì nó phải sợ bạn mà nghe theo sự điều khiển của bạn chứ??”

“ Cái gì??? Nghĩa là ta chỉ có thể trừng phạt nó khi nó đang trong trạng thái chiến đấu tàn sát sinh linh vô tội hoặc nó đang có ý hãm hại tới ta, còn bình thường không làm được nó sao???” Sắc mặt của Dương Kiệt trở nên khó coi vô cùng, rốt cuộc là bố mày chỉ là một tên bảo mẫu của con chó điên đó, chỉ có nhiệm vụ chùi dĩa cho nó chứ không điều khiển sai khiến như một chủ nhân đích thật sao??

Vậy chẳng khác nào tự rước cục nợ to tổ bố vào thân, phải không ngừng canh chừng cảnh giác nó đi quậy phá khắp nơi, còn mình thì không hưởng được bất kỳ lợi ích gì? Thuộc dạng có tội mày phải gánh chịu, có phước không tới lượt mày hưởng??

“ Dính dong, mảnh linh hồn này được thiên đạo của Trái Đất và thiên đạo của thế giới này cùng hợp sức từ trong cơ thể của Hao Thiên Khuyển rút ra sau khi giam cầm nó vào nơi này, bất kỳ ai sở hữu được mảnh linh hồn này, đều có thể trở thành chủ nhân đích thật của Hao Thiên Khuyển, là do thiên đạo của Trái Đất muốn để giành lại cho bạn một nguồn trợ lực quan trọng, chỉ là thiên đạo của thế giới này đã phát hiện điều đó, nên đã

âm thầm rút bớt tính năng quan trọng của nó đi, khiến nó chỉ có thể giúp bạn cai quản Hao Thiên Khuyển chứ không thể điều khiển sai khiến được nó. Mục đích của thiên đạo của thế giới này rất rõ ràng, không muốn cả hai cùng hợp sức lại với nhau trở thành mối nguy hiểm khôn lường trong cuộc so tài này.”

“tất nhiên, bạn hoàn toàn có thể dựa vào thực lực và sức hấp dẫn của bản thân để thuần phục Hao Thiên Khuyển, chúc may mắn và tạm biệt.” Nói xong câu “gợi ý” cuối cùng, hệ thống lại lặn đi đâu mất tiêu không thèm quan tâm tới Dương Kiệt nữa.

Dương Kiệt có chút muốn tát vài cái vào mặt tên hệ thống để hấn tỉnh bớt đi, ở đó mà dùng thực lực hay sức hấp dẫn, người ta là thần thú, là sủng vật của Nhị Lang Thân Dương Tiễn, một tên Dương Tiễn chi fake ngoại hình như mình mà đòi đi thuần phục Hao Thiên Khuyển, ở đó mà nằm mơ đi, thậm chí lúc này quý xuống ôm lấy chân nó năn nỉ van xin nó ra tay giúp đỡ nó còn không thèm đếm xỉa tới mình nữa là.

Đồng thời tỏ ra căm hận tên thiên đạo của thế giới này tới tận xương tủy.

Hít sâu một hơi vào người, không còn lý do gì để nán lại ở cái nơi quỷ quái này nữa, Dương Kiệt trực tiếp quay đầu theo cánh cửa vào lúc nãy đi thẳng ra ngoài.

“Gâu gâu ~~~~~!! Hahaha ~~~~~!! Bỏn cậu gia được tự do rồi, tự do rồi ~~~!!! Cuối cùng thì cũng đã được rời khỏi cái nơi quỷ quái trời đánh này rồi, gâu gâu gâu gâu ~~~~~!!!!” Vừa mới bước ra khỏi không gian ảo, đập vào tai của Dương Kiệt chính là tiếng kêu gào đầy phấn khích của Hao Thiên Khuyển đang vang lên liên miên không dứt.

Dương Kiệt thậm chí có thể nhìn thấy rõ hai hàng nước mắt đang chảy dài ở hai bên mép mắt của nó nữa kìa.

Cũng phải thôi, bị nhốt ở cái nơi chim không đẻ nổi trứng này hết cả ngàn năm trời, cảm giác cô đơn lạnh lẽo chán nản đeo bám ngày này qua tháng khác đó không phải người trong cuộc tuyệt đối không thể hiểu nổi đâu.

“ Gâu gâu ~~~!! Khá lắm nhóc, không ngờ, không ngờ một tên tông sư quèn như ngươi lại có thể vượt qua được thử thách của tên trời đánh đó, quả thật là khó tin.” Hao Thiên Khuyến dường như cũng phát hiện ra Dương Kiệt đã từ bên trong không gian ảo bước ra, phóng ánh mắt đầy “ khen ngợi” về phía anh ta một cái, luôn miệng buông lời khen ngợi về phía anh ta. Nhưng nếu để ý kỹ, sẽ phát hiện sát khí đáng sợ đang từ từ hình thành, có thể bùng nổ ra bất kỳ lúc nào.

“ Đồ chó ăn phân, đúng là không thể tin lời lũ súc sinh được.” Dương Kiệt tất nhiên là cũng cảm nhận được “ sát khí” từ trên người Hao Thiên Khuyến đang phóng về mình, nhưng chỉ cười lạnh thầm chửi rửa một câu, hoàn toàn không có dáng vẻ lo lắng gì cả.

Cũng phải thôi, trong tay có lá át chủ bài khắc chế được con chó điên đó, cần gì phải sợ nó nữa chứ??

“ gâu gâu, để cảm tạ cho việc ngươi giúp bọn cầu gia được tự do, bọn cầu gia sẽ rủ lòng thương hại ban cho ngươi một cái chết êm ái, nhẹ nhàng nhất, ít nhất là được toàn thân! Thế nào? Thấy bọn cầu gia nhân từ quá phải không? Sao còn không quỳ xuống cảm tạ và chuẩn bị đón nhận cái chết sẽ đến với ngươi đi??” Dương Kiệt lúc này đối với Hao Thiên Khuyến đã không còn chút giá trị lợi dụng nữa, và mỗi tư thù bị đối phương chửi rửa sỉ nhục cách nay không bao lâu trực tiếp bùng phát, mang theo nụ cười giễu cợt hận không thể phang thây xẻ thịt đối phương ra thành trăm mảnh ngàn mảnh lạnh lạnh nói.

Đáp lại lời “hăm dọa” của Hao Thiên Khuyển là ngón tay giữa của Dương Kiệt chĩa thẳng vào mặt nó.

“Gâu gâu ~~~!! Khốn kiếp, to gan ~~~!! Chết tới nơi mà còn làm càn, bốn cầu gia xé xác người ~~~~~!!!!” Hành động “khiêu khích” của Dương Kiệt tựa như chọc thẳng vào ổ kiến lửa, Hao Thiên Khuyển tựa như núi lửa bùng nổ dữ dội, cơ thể tựa như một tia chớp phóng thẳng về phía Dương Kiệt ở phía xa, cái miệng đầy răng hàm góm ghiếc há to ra hết cỡ, như muốn cắn xé tan nát cơ thể của kẻ thù ra thành nhiều mảnh vụn.

Gâu gâu, cái, cái gì đây ..... ổng ~~~ ổng ~~~ ổng ~~~~~!!!! Rầm ~~~~~!!!!

Chỉ thấy Hao Thiên Khuyển vừa mới lao đi được nửa đường, một cảm giác đau thấu tận linh hồn đột nhiên ập thẳng vào đầu, tựa như đang có hàng ngàn, hàng chục ngàn cây kim sắc nhọn ghim thẳng vào não, cảm giác ngột ngạt khó thở như con người đang bị ai đó dùng gối đè thẳng lên mặt không cho hít thở, khiến nó trực tiếp ngã chúi dụi xuống mặt đất, cơ thể không ngừng lăn lộn qua lại, hai chi trước vẩy qua vẩy lại như muốn ôm lấy đầu mình vậy, miệng không ngừng phát ra tiếng rên rỉ đầy đau khổ.

Hiệu ứng khắc chế khi Hao Thiên Khuyển có ý định hoặc hành động làm hại tới Dương Kiệt đã kích hoạt.

“ổng ổng ~~~!! Chính, chính ngươi, chính ngươi, ổng ổng ~~, chính ngươi đã, đã khiến ta bị, bị như thế này, ổng ổng, nói, nói mau đồ khốn, ngươi, ngươi đã làm, làm gì bốn, bốn cầu gia, ổng ổng ổng ổng ~~~~~!!!!” trong lúc đang lăn lộn trên mặt đất vô tình nhìn thấy Dương Kiệt đang mang theo vẻ mặt cười mà không giống cười chiêm ngưỡng sự đau khổ của mình ở phía xa, không cần phải hỏi, tất cả những gì đang xảy ra với mình chính là do đối phương gây ra mà thôi.

Dương Kiệt không thèm trả lời, chỉ im lặng đứng yên ở đó cười lạnh nhìn Hao Thiên Khuyển vật lộn trên mặt đất vì đau đớn.

Anh ta càng như thế càng khiến Hao Thiên Khuyển phần nộ hơn nữa, và sát ý đối với Dương Kiệt càng lớn mạnh hơn nữa. Và cơn đau đớn trong đầu đang có chiều hướng tăng lên với tốc độ chóng mặt.

Cứ hận ta đi, cứ ghét ta đi, người càng muốn giết ta, cơn đau khổ mà người phải hứng chịu sẽ càng đáng sợ, hahaha.

Đồng thời trong đầu lóe qua một sáng kiến, không chừng mình có thể thừa cơ thuận phục con chó điên này cũng không chừng, vì nó không biết rõ quy tắc hoạt động của câu thần chú, mình sẽ giả vờ hăm dọa nó rằng mảnh linh hồn của nó đã nằm trong tay mình, dám không nghe lời sẽ trực tiếp kích hoạt thần chú trừng phạt nó, để xem nó dám cãi lời ném thử cảm giác đau khổ đó nữa hay không.

Kế hoạch này được á ~~!! Thế mà mình cũng nghĩ ra, đúng là thiên tài, xoa đầu tự khen cái nào, hihi~~~!!

Oảng oảng ~~~~~!!!

Trong lúc Dương Kiệt đang khoái trá với “kế hoạch” của mình, Hao Thiên Khuyển đã đau tới nổi toàn thân co giật trên mặt đất, lớp lông đen bóng mượt phủ đầy toàn thân lúc này đã ướt đầm mồ hôi, tựa như vừa được kéo từ dưới sông lên vậy, đôi mắt như hai bóng đèn thiên thanh chớp chớp như có thể tắt bất kỳ lúc nào vậy.

Nhận thấy thời cơ đã tới, Dương Kiệt nhanh chóng từ thức hải của mình té ra mảnh linh hồn của Hao Thiên Khuyển, vơ qua vơ lại ngay trước mặt nó, cười nói: “haha, cho đáng đời. thế nào?? Cảm giác này ‘áp phê’ chứ nhỉ?? Nói cho mày biết, sau khi hoàn thành thử thách của thiên đạo, bốn

thiếu gia đã sở hữu được mảnh linh hồn của người, chỉ cần người dám có suy nghĩ hay hành động hãm hại, hay thậm chí là dám không nghe lời ta, ta sẽ kích hoạt thần chú trừng phạt người. Sao? Có muốn thử cảm giác đó thêm lần nữa không??”

Buông ra lời thách thức xong, trong lòng Dương Kiệt trở nên căng thẳng tột cùng, thành hay bại là dựa vào thời khắc quan trọng này, nếu như đối phương cứng đầu như tên liệt sĩ thì chỉ có nước chào thua mà thôi.

“ oảng oảng ~~~ xin, xin đừng oảng oảng ~~~ đau chết bốn cầu gia rồi ~~~~~!!!!” Hao Thiên Khuyển đang nằm thoi thót trên mặt đất đột nhiên gào thét dữ dội, từ trên mặt đất bật lên ngã xuống liên hồi như con cá bị mắc cạn vậy.

Con chó điên vẫn còn có ý định giết mình?? Càng tốt, càng chứng minh lời thách thức của mình là sự thật.

Đường đường một thần thú cao quý, thực lực cao ngút trời như Hao Thiên Khuyển, bị một con kiến yếu ớt đòi thuần phục mình, tất nhiên là không thể chịu đựng sự sỉ nhục đó rồi, vô tình khiến sát ý của nó nhắm vào Dương Kiệt lần nữa kích hoạt, nên mới có thảm cảnh như lúc này.

Chỉ là những cơn đau đáng sợ đó đã khiến Hao Thiên Khuyển bị “ khuất phục” hoàn toàn, không ngừng lên tiếng van xin năn nỉ Dương Kiệt “ ngừng lại” đừng kích hoạt thần chú nữa.

Hihi, chơi với bố mày hả?? Chú mày còn non lắm cậu ơi ~~~!!!

Dương Kiệt khoái trá vô cùng, mang theo vẻ mặt cao cao tại thượng nhìn chằm chằm vào Hao Thiên Khuyển nằm hấp hối trên mặt đất.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 214: "Thuần Phục" Hao Thiên Khuyển

“muốn thoát khỏi cảnh tượng khốn khổ như lúc này thì hãy lập tức dẹp bỏ ý định hãm hại ta ngay và luôn, nếu không thì ngươi còn phải khổ dài dài đấy, hi.” Cảm thấy như thế là đủ rồi, Dương Kiệt bèn đưa ra “gợi ý” để giải thoát cho Hao Thiên Khuyển.

“oăng oăng ~~~~~!!!” Hao Thiên Khuyển không ngừng hít sâu dồn dập, cố gắng bình tâm lại đồng thời chôn vùi sát ý đối với Dương Kiệt vào sâu tận thâm tâm của mình không dám biểu lộ ra nữa. Quả nhiên, cơn đau khủng khiếp đang có dấu hiệu giảm xuống đáng kể.

Lại phải qua thêm một hồi, Hao Thiên Khuyển mới có thể bình ổn trở lại, xem ra ý định sát hại Dương Kiệt đã biến mất tâm trí của nó rồi.

“Còn không mau mau đứng lên nữa, ngồi thẳng lên ngồi ~~~!!!”

Bóp ~~~!!! Oăng ~~~~~!!!

Dương Kiệt một cước đá thẳng vào bụng Hao Thiên Khuyển, hồi thúc nó mau mau đứng dậy.

Cơ hội trả thù ngay trước mắt, tất nhiên là không thể bỏ qua rồi. Mới cách nay không bao lâu bị con chó điên này hành hạ sỉ nhục, thậm chí suýt chút bị ép ăn cái “thần dược” quý quái kia, lúc này không trả thù mới là lạ á.

Đúng với tính cách của Dương Kiệt, có ơn sẽ trả, có thù sẽ báo, không cần phải nể nang ai cả.

Trong đôi mắt của Hao Thiên Khuyển khẽ lóe qua tia sáng căm phẫn, ngay lập tức cảm giác đau nhức ập thẳng vào đầu, khiến nó phải nhanh chóng kìm nén lại cơn thịnh nộ của mình. Mang theo điệu bộ miễn cưỡng từ từ dưới đất ngồi dậy.

“ngồi thẳng lên coi nào, làm gì mà giống như con gà sắp chết không bằng.” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt hả hê thích thú ra lệnh.

Hao Thiên Khuyển dám giận không dám nói, không ngờ đường đường một thần tiên pháp lực cao siêu như mình, lại có ngày bị một con kiến yếu ớt khoa tay múa vuốt ở trước mặt mà không dám phản kháng, chỉ có thể ngậm đắng nuốt cay chịu đựng, quả thật là đáng chết quá đi!!

“hand hand ~~~~~!!!” Dương Kiệt làm ra động tác như đang chơi đùa với “chó cưng” của mình, đưa tay ra ra hiệu cho Hao Thiên Khuyển giờ chi trước ra về phía mình.

Quá lắm rồi ~~!! Người có biết bốn cậu gia là ai không?? Là Hao Thiên Thần Khuyển, thần thú có địa vị cao cấp trong giới thần tiên, không phải là những con chó sùng vật, ngay cả chủ nhân trước là Nhị Lang Chân Quân cũng không dám đối xử với bốn cậu gia như vậy, đồ khốn ~~~~~!!!

Hao Thiên Khuyển mang theo vẻ mặt “không thể tin nổi”, ngơ ngác nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt, trong lòng không ngừng gào thét chửi rủa.

“này, dám cãi lời chủ hả?? Thái độ của ngươi là có ý gì đây?? Muốn tiếp tục ném thử cảm giác sống không bằng chết như lúc nãy nữa phải

không??” Nhìn thấy Hao Thiên Khuyển ngo ngác ngồi yên lặng như bức tượng, sắc mặt của Dương Kiệt lập tức trầm xuống, cười lạnh hăm dọa.

Hao Thiên Khuyển không kèm được run bắn lên vì lời hăm dọa của Dương Kiệt, nó tuyệt đối không muốn ném thử cảm giác “đáng sợ” thêm lần nào nữa, mang theo vẻ mặt nhục nhã ê chề cúi thấp đầu xuống, chỉ phải run rẩy giờ ra phía trước.

“tốt, tốt, như thế mới là chó ngoan chứ!!” Dương Kiệt lộ ra vẻ mặt “hài lòng” nắm lấy chi phải của Hao Thiên Khuyển vừa nghịch đùa vừa nói.

Mất mặt, nhục nhã, có đánh chết Hao Thiên Khuyển cũng không thể ngờ có ngày mình phải hứng chịu cảnh tượng “đáng kinh gớm” như thế này.

“Tốt, bắt đầu từ giờ phút này, ngươi chính thức trở thành sủng vật của ta. Để cho dễ xưng hô, ta sẽ đặt một cái tên mới cho ngươi, gọi là gì nhỉ?? À à, gọi là mực?? Không, tầm thường quá, hay là tony?? Cũng không mấy có ý nghĩa ....” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt trầm tư không ngừng suy nghĩ tên hay để đặt cho “chó cưng” của mình.

Mẹ kiếp ~~~~!!! Ngươi xem bốn cầu gia là chó nuôi của người thật hả?? Đồ khốn, đừng tự ý đổi tên cho bốn cầu gia ~~~~~!!

Hao Thiên Khuyển như không thể tin nổi những gì xảy ra ở trước mắt, không chỉ bị biến thành sủng vật của người ta, thậm chí cái tên cũng không giữ nổi bị ép buộc phải nổi, không nổi điên mới là lạ á.

“à há, đúng rồi, lucky, chính là tên này. Trùng tên với con cún ta nuôi cách nay mười năm trước, với lại với cái tên này hy vọng ngươi sẽ mang lại may mắn cho chủ nhân là ta đây, hihi ~~~~!!!” Đôi mắt của Dương Kiệt đột nhiên rực sáng, với vẻ mặt hí hửng há há cười nói, trực tiếp gán cho Hao

Thiên Khuyển cái tên mới là Lucky Lucke gì đó, hoàn toàn không cho đối phương cơ hội phản đối.

“ Lucky giỏi, Lucky ngoan, cười cái cho chủ nhân xem nào ~~~!!”
Dương Kiệt vừa dùng tay vuốt ve đỉnh đầu của Hao Thiên Khuyển vừa cười thích thú nói.

Luc cái đầu nguoi á ~~~!! Bồn cầu gia tên là Hao Thiên Khuyển, không phải Lucky Lucke quý quái gì cả ~~~~~!!

Mặc dù trong lòng đang hỏi thăm mười tám đời tổ tiên của Dương Kiệt, nhưng bề ngoài không dám cãi lời, lộ ra nụ cười như đang đưa đám để “ chiều lòng” chủ nhân của mình.

“ tốt, tốt, ngoan ngoãn nghe lời thế không phải tốt hơn sao? Lâu lâu chủ nhân thưởng cho cục xương mà ngậm. thôi, đã tới lúc rời khỏi cái nơi quý quái này rồi, đi thôi.” Cảm thấy “ hành hạ” đối phương như thế là đủ, làm quá không chừng phản tác dụng, Dương Kiệt vẫy vẫy tay hiệu chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Nghe thấy được rời khỏi nơi giam cầm quý quái này, Hao Thiên Khuyển lập tức tinh thần phấn chấn hẳn lên, chỉ là sự tự do này khiến nó không biết là nên cười hay nên khóc nay.

Đúng là ước nguyện bao năm nay đã thành hiện thực, chỉ là ..... thôi không nghĩ tới nữa, nghĩ tới là muốn đâm đầu vào tường chết quách đi cho rồi.

Theo bậc thang đi xuống lúc ban đầu đi ngược trở lên, cả hai nhanh chóng đi tới cánh cổng sắt khổng lồ, dùng tay đẩy mạnh cửa ra, cả hai nhanh chóng quay trở về khe vực thăm ở Hắc Ngục Giai.

“ gâu gâu ~~~!!! Không khí ở thế giới bên ngoài, mới dễ chịu làm sao ~~~!!!” Hao Thiên Khuyến không ngừng đưa mũi hít thở sâu vào người, lộ ra vẻ mặt sáng khoái phấn khích, mọi bức bối khó chịu tựa như tan biến theo chiều gió mát rượi không ngừng thổi qua cơ thể.

Bốp ~~~~~!! Oăng ~~~~ gâu gâu ~~~~~~!!!

“ còn không mau mau đưa chủ nhân rời khỏi cái khe vực quỷ quái này, ở đó mà cảm với chả thần, cái gì, còn dám sửa nữa hả?? Muốn chết phải không??” tâm trạng có phần khởi sắc của Hao Thiên Khuyến nhanh chóng bị dập tắt bởi “ chủ nhân” của nó, Dương Kiệt một cước đá thẳng vào mũi nó, mang theo vẻ mặt trách cứ chửi rủa.

Bồn cầu gia nhện ~~~~~!!

Không nhện thì làm gì được nào?? Ai biểu mảnh linh hồn nằm trong tay người ta, chỉ có thể câm nín chịu trận chứ biết sao bây giờ.

Roẹt ~~~~~!!!

Cơ thể của Hao Thiên Khuyến lập tức phóng to ra bằng một tiếng xe hơi nhỏ ngay trước mặt Dương Kiệt. Không cần đợi nó lên tiếng, Dương Kiệt lập tức tung người nhảy lên lưng nó, hai chân thúc mạnh vào bụng cười nói: “ Đi mau, bố mày không muốn ở lại cái nơi quỷ quái này thêm một giây một phút nào nữa.”

Vù ~~~~~!!!

Bốn chi của Hao Thiên Khuyến tựa như được gắn thêm nam châm, hít thẳng vào vách đá dựng đứng, chở theo Dương Kiệt như một tia chớp lao vút lên trên.

Chỉ tồn có nửa canh giờ, ngang bằng thời gian Dương Kiệt lúc bị rơi xuống đáy vực, cả hai đã đáp cánh an toàn ngay bên cạnh mép vực sâu thăm.

“ biết ngay là cái nơi quỷ quái này không thể giam cầm ta mãi mà, hi hi.” Từ trên lưng Hao Thiên Khuyển nhảy xuống, vươn người hít sâu một hơi vào người, tinh thần sáng khoái cười nói.

“ này, Lucky, ngươi .....” Dương Kiệt quay đầu lại vừa định nói gì đó, giật mình hoảng hốt khi phát hiện Hao Thiên Khuyển đang dùng ánh mắt đầy căm phẫn nhìn chằm chằm vào mình, nhưng nó nhanh chóng cúi đầu xuống, không dám đối diện với anh ta nữa.

Dương Kiệt cho rằng đối phương bị mình đe dọa cuội cổ như thế nên trong lòng ít nhiều có bất mãn, nên nhanh chóng bị anh ta phát lờ đi, lại lên tiếng: “ Hầy ....”

Éc ~~~~~!!

Dương Kiệt còn chưa kịp cất lời, phía xa xôi đột nhiên vang lên tiếng kêu réo kinh thiên động địa, không đợi anh ta kịp phản ứng, trực tiếp bị cơn cuồng phong đáng sợ không biết từ đâu xuất hiện cuốn bay.

“ AAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!!” Dương Kiệt kêu gào đầy kinh hãi, cũng may là nhanh tay nắm được lông đen của Hao Thiên Khuyển giữ lại, nếu không thì e rằng lại lần nữa bị thổi bay xuống vực thăm nữa rồi.

Không cần phải hỏi, thủ phạm gây ra cơn cuồng phong đáng sợ này chính là con Ngân Vũ Ưng đã đánh hơi được Dương Kiệt vừa leo lên khỏi vực thăm, lập tức bay tới để trả thù cho ba đứa con “ đáng thương” của mình chứ còn ai nữa.

Nếu như là trước kia, không chừng Dương Kiệt lại phải chơi trò nhảy bungler lần nữa, nhưng giờ nay có tên “ vệ sĩ” cao cấp ở bên cạnh, bố mày không đi tìm mày thì thôi, mày còn dám vác mặt tới đây, được, để bố mày hóa kiếp cho mày xuống cùng đoàn tụ với ba đứa con của mày.

Giữ lại thăng bằng cho bản thân xong, từ phía sau Hao Thiên Khuyển bước ra phía trước, hai tay bắt chéo lại trước ngực ngẩng cao đầu nhìn về phía xa như đang chờ đợi con Ngân Vũ Ứng tới “nạp mạng”.

Éc ~~~~~!!!

Chỉ trong nháy mắt, cơ thể khổng lồ như quả núi nhỏ của Ngân Vũ Ứng đã xuất hiện trong tầm mắt của Dương Kiệt.

Nhìn thấy cái vẻ mặt như hận không thể nhai tươi nuốt sống kẻ thù của mình ra của nó, Dương Kiệt cũng không kèm được run bắn người lên.

Chỉ là khi áp sát vị trí Dương Kiệt đang đứng, nó chỉ bay lượn lơ lửng lại ngay trên đỉnh đầu, tỏ vẻ do dự không quyết, không dám lao thẳng xuống xé xác kẻ thù của mình, dường như đang e ngại lo sợ thứ gì đó.

Dương Kiệt cười lạnh, mày không chủ động tấn công, nhưng bố mày không có kiên nhẫn đứng đó chờ thời. Để bố mày quyết định thay mày vậy.

Chỉ thấy Dương Kiệt một tay chống eo, một tay giơ lên chỉ thẳng về phía Ngân Vũ Ứng trên không trung, hùng hổ hét lớn: “ Lucky đâu, mau mau giúp chủ nhân đánh tàn con chim đáng ghét trên kia ngay, như tên khốn Triệu Thiên Phúc đã nói, hôm nay bốn chủ nhân quyết định làm món chim 7 món khai khai vị.”

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 215: Hao Thiên Khuyến Ra Tay

Oảng oảng ~~~~!!!

Chỉ thấy Hao Thiên Khuyến ngáp dài một cái, sau đó trực tiếp nằm ngã mình xuống mặt đất, đôi mắt từ từ nhắm chặt lại như muốn ngủ, hoàn toàn không thèm quan tâm tới “ mệnh lệnh” của Dương Kiệt gì cả.

Phản rồi, phản rồi, con cầu đó dám phát lờ mệnh lệnh của mình. Không thể tha thứ, tuyệt đối không thể tha thứ.

“ Lucky ~~~~!!! Còn không mau mau đứng dậy làm việc hả?? bộ muốn nếm thử cảm giác sống không bằng chết lúc này nữa phải không???”

Dương Kiệt mang theo vẻ mặt phẫn nộ tốt cùng quay lại gào thét vào mặt Hao Thiên Khuyến đang nằm ngã mình trên mặt đất, đồng thời chân không ngừng đá thẳng vào đầu nó.

Hao Thiên Khuyến từ từ mở to mắt ra, trong đôi mắt lóe qua tia sáng căm phẫn, tuy những cú đá của Dương Kiệt chỉ đủ để ngã ngửa cho nó, nhưng bị người ta đá vào mặt như thế, không nổi điên mới là lạ ạ, lạnh lạnh nói: “ Trừng phạt bốn cầu gia?? Bốn cầu gia thách người đấy, có giỏi thì trừng phạt bốn cầu gia thử xem nào.”

Câu nói đầy khiêu khích chế giễu của Hao Thiên Khuyến đã khiến Dương Kiệt không kiềm được run bắn người lên.

Chẳng lẽ con cầu đó đã nhận ra âm mưu lừa dối của mình??

“ Tên thiên đạo đã nói hết cách thức hoạt động của mảnh linh hồn của bốn cầu gia rồi, tuy bốn cầu gia không làm gì được người, nhưng người cũng đừng hòng ra lệnh được với bốn cầu gia, đồ khốn ~~~~~!!!” Hao Thiên Khuyển gần như gào thét vào mặt Dương Kiệt, như muốn trút hết nỗi căm phẫn trong lòng.

Mẹ kiếp!!! Biết ngay mà, lại tên thiên đạo trời đánh kia, hấn chẳng muốn mình được yên thân đây mà.

Sắc mặt của Dương Kiệt trở nên khó coi vô cùng, mưu kế đã bị bại lộ, không còn trông mong gì được vào con Hao Thiên Khuyển này được nữa rồi.

Éc ~~~~~!!!

Ngân Vũ Ứng dường như cũng nhận ra được mối quan hệ bất hòa giữa Dương Kiệt và Hao Thiên Khuyển, mối nguy hiểm duy nhất đã loại bỏ, vậy thì không cần phải khách sáo làm chi nữa, miệng réo lên một tiếng đầy phấn khích khi sắp được báo thù cho ba đứa con đáng thương của mình, cơ thể tựa như tia chớp từ trên không trung phóng vút thẳng xuống như muốn xé xác tên kẻ thù trời đánh của mình ra vậy.

“ Giới Vương Quyền X5, Võ Hồn hiện ~~~~~!!!” Cơ thể Dương Kiệt lập tức bốc cháy như một cây đuốc, tay tạo thành nắm đấm, tung quyền đâm thẳng về phía Ngân Vũ Ứng đang lao xuống.

Phì Lũ Bạo Liệt Quyền ~~~~~!!

Uỳnh ~~~~~!!

Ngân Vũ Ứng mặc kệ cú đấm khí đập thẳng vào người mà chẳng buồn né tránh làm gì. Một tên tông sư quèn cho dù có đứng yên cho đối phương đánh tới tét công gô cũng đừng mong làm trầy da được mình nữa là.

Éc ~~~~~!!!

Ngân Vũ Ứng đột nhiên réo lên một tiếng đầy kinh hãi, vì đột nhiên cảm nhận thấy cơ thể của mình đang bị một sức đẩy cực mạnh đẩy lùi ra xa, thậm chí không thể giữ được tư thế bay lượn trên không rơi ngã rầm xuống mặt đất, không thể nhúc nhích được gì cả.

Hiệu ứng tuyệt học được kích hoạt.

Ngân Vũ Ứng không phải là nạn nhân đầu tiên, cũng tuyệt đối không phải là nạn nhân cuối cùng dính phải hiệu ứng khó chịu này.

Đôi mắt nửa nhắm nửa mở của Hao Thiên Khuyển khẽ lóe qua tia sáng kỳ dị, tỏ ra tò mò ngạc nhiên trước đòn tấn công đầy dị thường của Dương Kiệt.

“ Haha, my time is now, xem bố mày biểu diễn đây ~~!!!” không ngờ may mắn như thế, mới 1 chiêu đã kích hoạt được hiệu ứng, tất nhiên là không thể bỏ lỡ thời cơ ngàn năm có một này được rồi.

“ Phi Lũ Lôi Đình Phi Cước ~~~~~!!!’ Tung người nhào lộn trên không trung, một bàn chân sét được đá ra, bắn thẳng về phía con Ngân Vũ Ứng đang nằm bất động trên mặt đất.

Uỳnh ~~~~~!!

Éc éc ~~~~~!! roẹt ~~~ roẹt ~~~~~!!!

Ngân Vũ Ứng réo lên một tiếng đầy đau đớn, lớp lông trắng mượt như tuyết lúc này đã hoàn toàn biến dạng thành gà Châu Phi đúng nghĩa, thậm chí lông vũ đang có dấu hiệu rơi rụng khỏi cơ thể, chứng tỏ sức Phòng thủ của nó đã bị giảm xuống bởi hiệu ứng của tuyệt học.

“ Thêm một chiêu kết liễu người, Phì Lũ Xung Thiên Pháo, ta đề
~~~~~!!!” hai tay hai chân dang rộng ran gay trên không trung,
một cái bóng người dạng khí không lồ xuất hiện, tựa như quả bom nguyên
tử hạng nặng thả thẳng vào vị trí Ngân Vũ Ứng đang nằm rên rỉ.

Rầm ~~~~~ rầm ~~~~~ rầm ~~~~~!!!

Ngay vị trí Ngân Vũ Ứng đang nằm lập tức xuất hiện một cái hố sâu
khổng lồ, do ngay sát bên mép vực thẳm, vách đá ở xung quanh trực tiếp bị
vỡ vụn ra đổ hết xuống vực sâu, ngay cả cơ thể khổng lồ của Ngân Vũ Ứng
cũng không ngoại lệ.

Phạch ~~~ phạch ~~~~~!!!

Cánh quạt “ thần thánh” lần nữa xuất hiện, giúp cơ thể nặng nề của
Dương Kiệt thoát khỏi tình trạng rơi mạnh xuống đất, dễ dàng đáp cánh
xuống một vị trí an toàn.

Tuy đòn tát sát liên hoàn có thể nói là cực kỳ hoàn hảo, nhưng sắc mặt
của Dương Kiệt khó coi vô cùng. Vì lúc này bên tai vẫn chưa vang lên câu
thông báo nhận được điểm kinh nghiệm của hệ thống, đồng nghĩa với việc
con Ngân Vũ Ứng vẫn chưa chết.

Nếu như là những con ma thú khác, bị rơi từ trên này xuống vực thẳm,
cho dù là ma thú cấp 6 đi nữa, không chết cũng bị trọng thương, nhưng
Ngân Vũ Ứng thì

Éc ~~~~~ éc ~~~~~!!!

Quả nhiên, không để Dương Kiệt chờ đợi quá lâu, tiếng réo đầy cảm
phẫn của Ngân Vũ Ứng đã vang lên từ phía dưới vực thẳm và có dấu hiệu
càng lúc càng to dần, càng lúc càng kéo gần lại dần.

Vù ~~~~~!!

Ngân Vũ Ứng lần nữa xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của Dương Kiệt và Hao Thiên Khuyển, chỉ là bộ dạng của nó lúc này trông vô cùng thê thảm, toàn thân cháy đen như than, lông vũ trên cơ thể nhiều chỗ như bị ai đó bút xé hết ra, lộ ra phần da thịt màu đỏ hồng ở bên trong.

Éc ~~~~~!!!

Rút kinh nghiệm lần trước, lần nay Ngân Vũ Ứng không ngu xuẩn lao thẳng về phía Dương Kiệt, miệng há to ra hết cỡ, mắt thường có thể nhìn thấy vô số tia năng lượng đang tụ tập lại ngay trước miệng nó và dần dần phình to ra thành một quả cầu năng lượng khổng lồ.

Pằng ~~~~~!!

Quả cầu năng lượng tựa như phát súng được khai hỏa, như một viên đạn khổng lồ bắn thẳng vào vị trí Dương Kiệt đang đứng ở phía dưới.

“ không hay ~~~~~!!!” Cảm nhận uy lực đáng sợ của quả cầu năng lượng đang ập xuống, Dương Kiệt không kềm được biến sắc, Càn Khôn Nhất Thiểm thi triển ra, cơ thể tựa như bốc hơi ở nơi đang đứng, thoát khỏi quả cầu năng lượng bắn xuống ngay sau đó.

Uỳnh uỳnh uỳnh ~~~~~!!

Quả cầu năng lượng phát nổ uy lực không thua kém gì so với một quả bom nhiệt hạch hạng nặng, cả một khu vực rộng lớn bị san bằng trong chớp mắt.

“ hù hồn, cũng may là” cơ thể của Dương Kiệt nhanh chóng hiện ra ngay trên không trung, vừa mới thâm thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên biến sắc khi phát hiện một bóng đen khổng lồ đã áp sát ngay trước mặt.

Phập ~~~~~!!! AAAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!!

Dương Kiệt thậm chí không kịp phản ứng, đã bị một cái chảo khổng lồ chụp thẳng vào người, những móng vuốt sắc nhọn xuyên thủng cơ thể Dương Kiệt. ngoại trừ phần đầu còn lành lặn ra, cơ thể đã xuất hiện bốn cái lỗ máu đáng sợ.

Nếu như không phải dựa vào sức sống đáng sợ của kẻ mạnh tông sư, những vết thương đáng sợ như thế này đủ lấy đi mười cái mạng của Dương Kiệt rồi.

Dương Kiệt như bị biến thành “ người máu”, vẫn tiếp tục nằm gọn trong cặp chảo đầy móng vuốt sắc nhọn của Ngân Vũ Ứng, lúc này nó chỉ cần dùng mỏ bổ xuống hoặc móng vuốt khê dùng sức kéo nhẹ một cái, cơ thể của Dương Kiệt chắc chắn sẽ bị xé nát ra thành nhiều mảnh cho mà xem.

Hừ ~~~~~!!!

Trong lúc Ngân Vũ Ứng đang phấn khích tột cùng vì sắp báo thù thành công, một tiếng thở dài vang lên, cơ thể của Ngân Vũ Ứng lập tức đảo lảo run lên cầm cập, chiếc chảo đang gấp chặt cơ thể Dương Kiệt không tự chủ thả lỏng ra, Dương Kiệt lập tức thoát khỏi lưỡi hái tử thần, từ trên không trung rơi ngã xuống đất.

Ngân Vũ Ứng mang theo vẻ mặt cảnh giác sợ hãi nhìn chăm chăm về vị trí vừa vang lên tiếng thở dài “ đáng sợ” kia.

Chỉ thấy Hao Thiên Khuyển từ từ mở to mắt ra, từ dưới mặt đất ngồi thẳng lên, mang theo vẻ mặt đầy bất cam nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt đang nằm thoi thót trên mặt đất.

Nếu như có thể, Hao Thiên Khuyển tuyệt đối không bao giờ ra tay giải cứu cho Dương Kiệt, thậm chí còn hận không thể anh ta chết đi càng sớm

càng tốt, còn mình sẽ ăn mừng bằng việc đốt pháo hoa nữa kìa.

Chỉ là, theo lời thiên đạo của thế giới này nhấn nhủ rằng, mảnh linh hồn của bản thân đã đồng hóa với linh hồn của Dương Kiệt, nếu như Dương Kiệt bị tử nạn, Hao Thiên Khuyển cũng tuyệt đối không thể toàn mạng. Nếu không thì ngay từ lúc chờ Dương Kiệt leo lên vực thẳm chỉ cần một cái vẩy lưng nhẹ là đủ anh ta rơi xuống tan xương nát thịt rồi, cần gì phải tới lượt con Ngân Vũ Ứng này ra tay nữa chứ.

Lúc này không ra tay chẳng qua là muốn Dương Kiệt ăn hành đôi chút để trả thù cho cái tội dám làm nhục mình, nhưng khi phát hiện Ngân Vũ Ứng đã quá nặng tay, mạng sống của Dương Kiệt bị đe dọa, mặc dù miễn cưỡng không muốn, nhưng cũng phải bắt buộc ra tay nếu như bản thân không muốn chết theo tên đáng ghét đó.

“ Gâu gâu, đùa thế đủ rồi, kết thúc thôi!!” Dưới ánh mắt đầy kinh hãi của Ngân Vũ Ứng, chỉ thấy cơ thể của Hao Thiên Khuyển đột nhiên phóng to ra như một con voi Châu Á, tuy so với thể tích của nó vẫn còn nhỏ hơn gấp nhiều lần, nhưng khí thế của một con ma thú cấp 7 đáng sợ từ trên Hao Thiên Khuyển phát tán ra, đã khiến con Ngân Vũ Ứng thậm chí không đủ can đảm để đứng vững nữa là.

“ mặc dù phải cảm ơn chú mày đã giúp bốn cậu gia hành hạ tên khốn trời đánh đó, nhưng thật đáng tiếc” Chỉ thấy Hao Thiên Khuyển từ từ giờ chi phải của mình lên, dưới ánh mắt đầy kinh hãi, như vẻ đang năn nỉ van xin của Ngân Vũ Ứng, trực tiếp vỗ mạnh xuống.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 216: Kim Cương Sa Trong Tay

Phân chia cấp bậc trong thế giới ma thú là vô cùng đáng sợ, chỉ cần đối diện với kẻ thù dù chỉ lớn hơn một cấp, đừng nói là phản kháng, có thể đứng vững trước khí thế của đối phương không đã là một vấn đề rồi. Huống chi Hao Thiên Khuyển còn từng là thần thú, thực lực ngang trời, ngay cả thiên đạo của thế giới cũng phải nhúc nhích đầu nữa chứ.

Chỉ thấy chi phải của Hao Thiên Khuyển vỗ nhẹ trong không khí một cái, cơ thể khổng lồ của Ngân Vũ Ứng lập tức nổ tung banh xác mà không một chút phản ứng, nhất thời máu thịt xương cốt phun bắn ngập trời.

Gào ~~~~~!!

Hao Thiên Khuyển há to miệng ra, một lực hút đáng sợ phóng thích ra hút sạch máu thịt xương cốt của Ngân Vũ Ứng “tội nghiệp” vào hết trong bụng mình trong nháy mắt. tất nhiên không chỉ máu thịt, ngay cả viên nội đan sáng lấp lánh như viên ngọc châu của nó cũng phải chịu chung số phận, nằm gọn trong miệng của Hao Thiên Khuyển.

Ma thú cấp 6 trở nên, nội đan tựa như nguyên thần của loài người, nội đan bị hủy, đừng nói là cướp xác trùng sinh, ngay cả cơ hội luân hồi cũng không còn nữa là.

ực ~~~~~!!

“Gâu, hơn cả ngàn năm rồi không được nếm thử máu thịt của lũ ma thú ở thế giới này, quả thật là áp phê quá đi.” Máu thịt xương cốt của một con

ma thú có thể tích to hơn gấp vài lần so với bản thân, nhưng không để vượt mất một giọt một mảnh vào bay hết vào trong bụng, Hao Thiên Khuyến lộ ra vẻ lâng lâng sáng khoái khi vừa được thưởng thức một món ăn ngon miệng, dùng lưỡi liếm liếm mép miệng vài cái xong, cơ thể lập tức thu nhỏ lại như lúc ban đầu, lại tiếp tục nằm ngã mình trên mặt đất. Tựa như làm xong một việc vô cùng “ bình thường” vậy.

thì ra nó phóng to cơ thể của mình ra không phải vì kết liễu đối phương dễ dàng hơn, mà để khi hút máu thịt của Ngân Vũ Ứng vào bụng dễ dàng hơn mà thôi.

Mối nguy hiểm đã biến mất, Dương Kiệt vẫn đang nằm thoi thót trên mặt đất với những vết thương cực kỳ nghiêm trọng. Còn Hao Thiên Khuyến đã hoàn toàn phát lờ anh ta, xem anh ta như tàng hình, chỉ cần không nguy hiểm tới tính mạng, chẳng buồn ra tay cứu chữa làm gì.

Cũng phải thôi, cả hai có thể xem là kẻ thù với nhau, lúc này vì tình thế ép buộc nên mới ra tay giải nguy cho anh ta trong miễn cưỡng, lúc này muốn Hao Thiên Khuyến tiêu tốn thân lực để điều trị Dương Kiệt, nằm mơ cũng không có đâu mà. Tất nhiên, nếu như Dương Kiệt đủ can đảm nuốt thử “ thần dược” của mình thì cũng miễn cưỡng ra tay tạo ra một viên cũng không thành vấn đề, mà dám nuốt thì bổ mà dám tạo, vậy thôi.

Cắn chặt răng nén nhịn cơn đau kinh khủng từ trong huyệt Càn Khôn rút ra một viên Cửu Hoa Ngọc Lộ Uyển nhét vào trong miệng, cơ thể bắt đầu vận hành hết công sức hấp thụ thiên địa linh khí ở xung quanh để điều trị thương tích trên người.

Mất thường có thể nhìn thấy vết thương trên cơ thể đang có dấu hiệu hồi phục, da non đang dần mọc lại, máu đã không còn tuôn trào ra như lúc ban đầu nữa.

Mặc dù có thần dược cộng thêm thể chất của tông sư, cũng phải tốn gần cả ngày trời mới bình phục trở lại. Tuy vẫn chưa hoàn toàn lành lặn, nhưng đã có thể hành động mà không có vấn đề gì to tát nữa rồi.

Từ dưới mặt đất đứng bật dậy, mang theo vẻ mặt phức tạp nhìn chằm chằm vào Hao Thiên Khuyển đang “ngủ say” ở phía xa, hít sâu một hơi vào người, từ từ bước tới ngay trước mặt đối phương.

“Xin cảm ơn đã cứu mạng ạ.” Dương Kiệt khẽ cúi đầu xuống, thốt ra lời cảm tạ đối với Hao Thiên Khuyển.

Không cần biết đối phương vì sao lại ra tay cứu mạng mình, nhưng cứu mạng là cứu mạng, nghĩa là lúc này Dương Kiệt đang mang ơn của Hao Thiên Khuyển, tuy chưa biết phải trả ơn như thế nào, nhưng nói một câu cảm tạ chân thành là chắc chắn phải làm.

.....

Hao Thiên Khuyển vẫn đang chìm sâu trong “giấc ngủ” của mình, hoàn toàn phớt lờ lời cảm tạ của Dương Kiệt, thậm chí chả buồn mở mắt nhìn anh ta một cái nữa là.

Roẹt ~~~~~!!

Trực tiếp từ thức hải của mình té ra mảnh linh hồn của Hao Thiên Khuyển, nhẹ nhàng cúi người xuống đặt ngay trước mặt đối phương, nói: “bắt đầu từ hôm nay, ngài đã được tự do, muốn đi đâu làm gì tùy thích, chỉ là không nên tàn sát vô cớ sinh linh của thế giới này nữa, nếu không tên thiên đạo trời đánh lại có cớ bắt giam ngài vào cái Hắc Ngục Giai này nữa, tại hạ không chắc là sẽ có cơ hội đi tới nơi này để giải cứu cho ngài lần nữa đâu ạ.” Nói xong, không chờ Hao Thiên Khuyển bị mở lời, trực tiếp quay người

đi thẳng về hướng tây bắc, tiếp tục hành trình tìm kiếm nguyên liệu luyện chế thánh khí của mình.

Hành động này có thể xem là một cách trả ơn chăng??

Đợi tới khi bóng lưng của Dương Kiệt từ từ biến mất, Hao Thiên Khuyển từ từ mở to đôi mắt bóng đèn của mình lên, không kèm được lóe qua tia sáng phức tạp, lại liếc nhìn mảnh linh hồn của năm gọn gàng trên mặt đất, miệng há to ra hút thẳng vào trong cơ thể của mình, từ từ từ dưới đất đứng dậy, theo hướng Dương Kiệt vừa biến mất lúc nãy, chậm rãi bước đi.

Được thả tự do tất nhiên là vui mừng phấn khích rồi, nếu như có thể, hận không thể ngay lập tức rời khỏi cái nơi quỷ quái này chu du tự tại khắp đại lục Huyền Thiên ngay tức khắc. Chỉ là theo lời giải thích của tên thiên đạo trời đánh thì, linh hồn của bản thân đã đồng hóa với linh hồn của Dương Kiệt, nên cho dù mảnh linh hồn có nằm trong tay của đối phương hay không, đối phương vẫn có thể dễ dàng kiểm soát được mình, quan trọng nhất là, mạng sống của cả hai đã liên kết với nhau, nếu như Dương Kiệt có mệnh hệ gì thì mình cũng đừng mong được yên thân. Và và tối quan trọng nhất là, bản thân không thể rời xa đối phương quá mười dặm đường, nếu tự ý tách rời khỏi Dương Kiệt, thần chú sẽ chủ động kích hoạt trừng phạt bản thân. Nếu như không muốn ném trái cảm giác đáng sợ sống không bằng chết kia, thì phải đi theo Dương Kiệt, ít nhất là trong phạm vi 10 dặm.

“ Kiệt ca ca, kiệt ca ca có chuyện gì đang xảy ra với huynh vậy?? Sao mấy ngày nay muội không thể liên lạc được huynh vậy??” Dương Kiệt vừa đi chuyển chưa được bao lâu, bên tai lập tức vang lên giọng nói đầy hốt hoảng lo lắng của Hoàng Dung.

“ Dung nhi hãy yên tâm, ta vẫn đang trên đường tìm kiếm nguyên liệu trong Hắc Ngục Giai, chỉ là vô tình rơi vào một nơi bị phong tỏa không

gian, nên hai ta mới không thể liên lạc được với nhau mà thôi. Hiện giờ ta đã rời khỏi cái nơi quỷ quái đó an toàn, không có vấn đề gì xảy ra cả.” Không muốn Hoàng Dung lo lắng cho mình, nên Dương Kiệt đã dùng một lý do nào đó để giải thích cho qua loa, để cô ta có thể yên tâm trở lại.

“ Kiệt ca ca hãy yên tâm, muội sẽ tới Hắc Ngục Giai tìm huynh ngay tức khắc.” “ muội tới thì tới, nhưng nhớ đừng ... Dung Nhi, Dung nhi, có nghe ta nói không??” Dưới sự hỏi han tra khảo của Hoàng Dung hết nửa ngày trời, mặc dù đã hứa hẹn đủ điều, nhưng vẫn không thể khiến cô ta cảm thấy an tâm, quyết định đi thẳng tới Hắc Ngục Giai để tìm kiếm Dương Kiệt.

Hoàng Dung tới cũng tốt, ít ra có thêm một trợ thủ đắc lực, chỉ là vừa định nhấn nhủ có tới thì chỉ tới một mình thôi, đừng dẫn theo người của Địa Cầu Bang, nhất là Cửu thúc, còn chưa kịp nói xong, Hoàng Dung đã “ cúp máy” ở đầu dây bên kia mất tiêu rồi.

Dương Kiệt có chút cười khóc không được, chỉ mong Hoàng Dung hiểu ý của mình.

Sau khi ngắt liên lạc với Hoàng Dung, Dương Kiệt tiếp tục di chuyển về hướng tây bắc, hoàn toàn không cần phải lo lắng Hoàng Dung không thể tìm thấy được mình, vấn đề chỉ là thời gian mà thôi.

Dương Kiệt tỏ ra thận trọng trong mỗi bước di chuyển của mình, vì lúc này nội thương trong cơ thể vẫn chưa hoàn toàn bình phục, xui xui từ đâu nhảy ra con ma thú cao cấp chỉ có nước quỳ mà thôi.

Chỉ là sau một thời gian di chuyển, phát hiện ra những con ma thú tất cả đều nằm ngã mình trên mặt đất, toàn thân run lên cầm cập như lo sợ thứ gì đó, để mặc Dương Kiệt đi ngang qua mà không chút phản ứng, thậm chí anh ta ra tay tung quyền đâm thẳng vào đầu chúng, chúng vẫn chẳng có

chút phản kháng gì cả, tình cảnh giống hệt như lúc Ngân Vũ Ưng đang trên đường bay về truy sát mình và Triệu Thiên Phúc vậy.

Dương Kiệt khẽ dúm mày tỏ vẻ khó hiểu, phóng thích thần thức của mình ra phạm vi rộng, có chút giật mình khi phát hiện Hao Thiên Khuyển đang âm thầm đi theo phía sau mình không quá xa.

Là trùng đường hay là nó muốn tìm tới tính sổ với mình??

Phát hiện đối phương không có dấu hiệu tăng tốc, Dương Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm, không cần quan tâm tới đối phương, tiếp tục di chuyển về hướng tây bắc.

Nếu như đối phương không phải nhắm tới mình thì cứ mặc kệ, muốn đi theo thì đi theo vậy, ít ra có Hao Thiên Khuyển đi theo phía sau, con đường trước mặt Dương Kiệt trở nên thênh thang rộng mở, không còn lo sợ bị ma thú trong Hắc Ngục Giai tấn công nữa.

Và một người một chó, một trước một sau cứ đi tiếp tục di chuyển thẳng về đích đến mà Dương Kiệt đang nhắm tới.

.....

Di chuyển hết nửa ngày trời, một thác nước chọc trời đã xuất hiện trong tầm nhìn của Dương Kiệt.

Đứng từ vị trí Dương Kiệt nhìn lên phía trên hoàn toàn không thể nhìn thấy đỉnh thác ở đâu cả, chỉ thấy dòng nước thanh khiết tựa như con rồng lượn khúc đang từ trên bầu trời bay thẳng xuống, xung quanh dòng nước không ngừng bốc lên khói khí trắng tinh, đó là dấu hiệu cho nhiệt độ đã thấp tới mức cực điểm của dòng thác chảy, hoàn toàn có thể đóng thành băng tinh bất kỳ lúc nào.

Chính là Hàn Đàm mà Triệu Thiên Phúc từng nói.

Dương Kiệt phấn khích lao nhanh về phía trước, không di chuyển quá lâu, sau khi thoát khỏi lùm cây bao phủ ở xung quanh, đã nhanh chóng nhìn thấy được diện mạo cái Hàn Đàm trong lời Triệu Thiên Phúc.

Một Hàn Đàm có hình tròn như bị cắt đi một nửa, bề mặt sáng loáng như tấm gương phẳng đang phát sáng giữa màn đêm âm u, khi dòng nước từ trên đỉnh thác chảy xuống tới đáy đã lập tức bị đóng băng lại, có cảm giác như có thể đi lại thoải mái trên bề mặt đó vậy. Tuy đang đứng ở vị trí khá xa, nhưng nhiệt độ đáng sợ do Hàn Đàm phát tán ra khiến Dương Kiệt không kiềm được run bắn người lên vì rét lạnh, mặc dù lúc này đã thi triển cả Tam Chuyển Thần Dương Công và đeo thủy tinh phát sáng trên người.

Chỉ là không biết vì sao, mặc dù đàm nước đã bị đóng băng và không ngừng có nước mới từ trên đỉnh thác chảy xuống, nhưng Hàn Đàm này không hề xuất hiện tình trạng quá tải hay nhô cao lên, tựa như nước sông chảy xuống bị hấp thụ hết xuống dưới hay tan biến trong không khí rồi vậy.

“ Kim Cương Sa ~~~~~!!!” chỉ thấy xung quanh bao bọc lấy Hàn Đàm là lớp đất cát bảy màu sáng lấp lánh trông vô cùng bắt mắt, chính là mục tiêu chính của Dương Kiệt khi đi tới nơi này.

Dương Kiệt nhanh chóng từ trong lùm cây nhảy ra, lao tới vơ lấy Kim Cương Sa cho hết vào trong nhẫn Càn Khôn của mình.

Ngũ Hành Thạch, Kim Cương Sa đã trong tay, vậy thì chỉ còn Vạn Niên Thông là đủ bộ, chuyển đi xem như thành công mỹ mãn.

Nghĩ tới Vạn Niên Thông, vẻ mặt phấn khởi của Dương Kiệt lập tức sụp xuống. Kim Cương Sa có Triệu Thiên Phúc cho thông tin, Ngũ Hành Thạch vô tình rơi xuống vực thẳm mới tìm thấy được. Còn Vạn Niên Thông thì

sao?? Chẳng có chút thông tin gì về đó, muốn tìm được một cây Vạn Niên Thông ở cái Hắc Ngục Giai rộng không biết bao nhiêu dặm này, chẳng khác nào mò kim đáy biển cả.

“ hệ thống, có thể giúp ta định vị vị trí của Vạn Niên Thông được không??” Không còn cách nào khác, mò mẫm tìm kiếm trong vô vọng không biết bao nhiêu năm tháng mới có thể tìm ra, đành phải lên tiếng cầu cứu hệ thống.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 217: Viện Binh Đã Tới

“ Dính dong, không có chuyện gì mà hệ thống không giải quyết được cả, chỉ cần bạn đủ “ lực”, hihi.” Nghe xong câu nói của hệ thống, trong lòng Dương Kiệt không kiềm được run lên một cái.

Tới rồi nay, con quỷ hút máu bắt đầu hành động “ cửa cô dê béo” rồi đây.

“ Dính dong, chỉ cần hai mươi triệu linh thạch cấp thấp, hệ thống sẽ lập tức tạo ra một bản đồ chỉ đường ngay tức khắc cho bạn.” quả nhiên, tuy đã xác định buff mạnh cho Dương Kiệt, nhưng cái tính hám tiền vẫn không bỏ, chủ trương của hệ thống là: hút được đồng nào hay đồng đó, tuyệt đối không có món ăn miễn phí dành cho đối phương.

Hai mươi triệu linh thạch?? lại là hai mươi triệu linh thạch ~~!! Mẹ kiếp, mày tưởng tao biết “in tiền” chắc??

Tuy vô cùng muốn vả vài cái vài mặt con quỷ hút máu khôn khiếp kia, nhưng không còn cách nào khác, chỉ có thể cắn răng rút ra hai mươi triệu linh thạch “ cúng” cho nó, nếu như không muốn ở lại cái nơi quỷ quái này tìm tới tết công gô.

“ Dính dong, cảm ơn quý khách đã chiêu cố, bản đồ chỉ đường đã nằm trong Càn Khôn Tháp của bạn rồi ạ, chào tạm biệt và chúc một ngày vui vẻ, hihi.” Sau khi nhận đủ số linh thạch do Dương Kiệt ói ra, bản đồ chỉ dẫn cũng đã chế tạo xong và giao lại cho đối phương, hệ thống phấn khích lặn mất tăm hơi trong tích tắc.

Vui, vui cái con khỉ á ~~~!! Một ngày tồi tệ đối với ta thì có, chỉ mong không tiền mất tật mang mà thôi.

Mang theo tâm trạng bực bội từ trong Càn Khôn Tháp rút ra tấm bản đồ điện tử giống hệt như tấm bản đồ đã từng sử dụng trong bí cảnh thí luyện trước kia. Trên đó có hiển thị rõ ràng vị trí hiện tại của Dương Kiệt và vị trí Vạn Niên Thông mà anh ta cần tìm kiếm.

Theo hiển thị trên bản đồ, Vạn Niên Thông nằm sâu trong phía bắc khu vực Hắc Ngục Giai, từ nơi Dương Kiệt di chuyển tới đó, cho dù di chuyển ngày đêm không ngừng nghỉ, cũng phải trên ba ngày ba đêm là ít. Và đường đi ngoằn ngoèo nhiều cản trở, địa hình bị phân tách dữ dội phải vòng đường mà đi nhiều đoạn, nếu như tấm bản đồ không có mũi tên hướng dẫn đường đi thuận lợi nhất, không chừng Dương Kiệt có tìm tới tết công gô cũng không tìm ra được vị trí của Vạn Niên Thông thật chứ chả chơi đâu.

Xem ra hai mươi triệu linh thạch bỏ ra lần này tuyệt đối không phí, còn là quá hời nữa là.

Bỏ lại bản đồ vào trong Càn Khôn Tháp, dựa theo chỉ dẫn trên đó, Dương Kiệt bắt đầu di chuyển về phía đích đến.

- - - - -

Bốp ~~~~~!!! Bạch ~~~~~!!!

“dính dong, bạn tiêu diệt được một ma thú cấp 2, nhận được 200k điểm kinh nghiệm.”

Tung quyền đập chết một con ma thú cấp 2 có hình dáng giống con lợn rừng nằm run rẩy trên mặt đất, bên tai của Dương Kiệt lập tức vang lên tiếng thông báo của hệ thông.

Tất nhiên, Dương Kiệt đập chết con ma thú này không phải nhắm vào điểm kinh nghiệm ít ỏi của nó hay có sở thích ngược đãi động vật, mà là muốn làm một bữa ăn thịnh soạn để ‘cúng tế’ cho cái bụng đang kêu ầm lên phản đối dữ dội từ nãy tới giờ.

Vật lông rút bỏ nội tạng, động tác tỏ ra vô cùng nhuần nhuyễn không khác gì một đầu bếp chuyên nghiệp. Cũng phải thôi, ở thế giới đại lục Huyền Thiên này, người tu luyện không biết tới công việc bếp núc hầu như là không có, vì bạn không thể suốt ngày ăn lương khô mang theo chứ gì?? Lâu lâu cũng phải đổi đổi gió, nên việc chế biến thức ăn là kỹ năng không thể thiếu đối với dân tu luyện, nhất là những người thường xuyên đi thám hiểm như quân đoàn đánh thuê chẳng hạn.

Tuy không ‘chuyên nghiệp’ như tên khốn Triệu Thiên Phúc, nhưng những món thịt nướng thông thường, không làm khó được Dương Kiệt cả.

Bắt lửa, cho xác ‘con lợn rừng’ nặng gần nửa tấn đã xiêng sẵn trên cây lên lửa nướng, tay trái không ngừng từ nhẫn Càn Khôn rút ra những lọ gia vị rải đều lên thịt, thậm chí còn chét thêm mật ong tìm được trên đường đi lên đó, nhất thời hương thơm khuếch rĩ bốc lên ngùn ngụt, khiến bất kỳ người thấy cũng không kềm được nước miếng nước dãi tuông trào.

Ít nhất Hao Thiên Khuyển vẫn đi theo phía sau Dương Kiệt là như vậy, đôi mắt của nó không kềm được rực sáng khi nhìn thấy anh ta đang chế biến món thịt nướng, từ từ áp sát tới gần nằm sang một bên, đôi mắt nhìn chăm chăm vào món heo nướng đang dần ngả vàng, dầu mỡ không ngừng nhỏ rơi xuống đóm lửa phía dưới khiến nó bùng cháy dữ dội, như đang chờ đợi gì đó thì phải.

Mặc dù cũng cảm nhận được Hao Thiên Khuyển đã áp sát tới gần, nhưng Dương Kiệt tỏ vẻ không mấy bận tâm, tập trung hết sức chú ý của

mình vào món “kiệt tác” trước mặt mình, sợ chỉ cần sơ hở đôi chút sẽ đổ sông đổ biển hết vậy, trông chuyên nghiệp vô cùng.

Xòe ~~~~ xòe ~~~~~~!!!

“ Cuối cùng cũng đã hoàn thành, món heo mọi nướng đặc sản của trái đất, có thể chén được rồi, hihi.” Sau hơn nửa khắc giờ hơ lửa, tới khi da thịt của con lợn rừng đã ngả vàng hoàn toàn và bắt đầu xuất hiện chỗ khét chín, Dương Kiệt nhanh chóng thu lại món thịt nướng khỏi đóm lửa, dùng ngón tay xé lớp da thịt nhỏ ở bề mặt ra bỏ vào miệng nếm thử, phần khích hí hứng cười nói.

Hao Thiên Khuyển vẫn nằm đó nhìn chăm chăm vào con heo nướng trên tay của Dương Kiệt, nhưng tuyệt nhiên không mở miệng nói câu nào cả.

Tất nhiên rồi, đường đường một đại thần thần thông quảng đại, địa vị cao ngút trời, tuy lúc này hỏ xuống đồng bằng, nhưng cũng phải là những con chó con mèo có thể dọa nạt được, bảo nó mở miệng xin ăn, thà đánh chết nó còn hơn. Mặc dù lúc này nước miếng nước dãi đã tuôn tràn ướt hết cả vũng lông đen dưới cằm và ngực và cả mặt đất nơi nó đang nằm.

Roẹt ~~~~~~!!

Dương Kiệt tất nhiên là biết rõ điều đó, nên vô cùng chủ động dùng sức xé đôi con heo nướng trên tay, bản thân giữ lại một nửa, một nửa mang tới trước mặt Hao Thiên Khuyển đặt xuống, ngụ ý mời nó ăn.

Dù sao người ta cũng từng cứu mạng mình, tiếc chi nửa con heo nướng chứ.

Trong đôi mắt của Hao Thiên Khuyển khẽ lóe qua tia sáng hài lòng, không thèm quan tâm tới Dương Kiệt nữa, há to miệng ra bắt đầu thưởng thức món thịt nướng “ thịnh soạn” ở trước mặt một cách ngon lành.

Đồ bất lịch sự ~~~~!!!

Dương Kiệt khẽ bều bều môi khi đối phương thậm chí không có lấy một lời cảm ơn khi được mình mời ăn, nhưng nghĩ lại đối phương chỉ là một con chó, chắc gì biết mấy cái lễ phép lịch sự của loài người, nên cũng chẳng chấp làm gì, ngồi bệt sang một bên bắt đầu “chiến” nửa con heo nướng còn lại trên tay.

Không tốn bao lâu, một con heo nặng gần nửa tấn đã nằm gọn trong bụng của cả hai, nhưng vẫn còn cảm thấy thòn thềm chưa đủ, nhất là Hao Thiên Khuyển, sau khi chén sạch phần của mình, nhìn thấy Dương Kiệt vẫn còn chưa giải quyết xong, thậm chí có ý định lao tới giành ăn nữa kia.

“Ngài đã lấy lại mảnh linh hồn của mình, đã được tự do hoàn toàn, sao không đi đâu nơi mình thích, còn đi theo tại hạ thế nhỉ??” Dương Kiệt vừa dùng cây xĩa răng vừa lên tiếng bắt chuyện, tò mò hỏi.

Đáp lại câu hỏi của Dương Kiệt chỉ là cái trợn mắt trắng của Hao Thiên Khuyển, nó thậm chí không thèm trả lời nhắm chặt mắt lại chìm sâu vào giấc ngủ sau bữa ăn no nê.

Dương Kiệt cảm thấy vô vị, hai chân bó lại ngồi thẳng người lên, hai viên linh thạch cao cấp xuất hiện trong tay, linh lực nhanh chóng hấp thụ vào trong cơ thể, không chỉ dùng để điều trị nội thương vẫn chưa lành hẳn của mình, bên tai còn không ngừng vang lên câu thông báo điểm kinh nghiệm đang tăng với với tốc độ không chậm.

Tuy giết quái thăng cấp là con đường nhanh nhất, nhưng nếu như có thời gian rảnh rỗi, kết hợp với hấp thụ linh thạch, tất nhiên là không bao giờ thừa rồi. Nhất là khi nhận ra thực lực còn quá yếu kém của bản thân, dám tự mãn dậm chân tại chỗ, sẽ còn bị ăn hành dài dài với tên thiên đạo khốn khiếp kia.

Crack ~~~ crack ~~~~~~!!!

Không biết qua đi bao lâu, hai viên linh thạch cao cấp trong tay Dương Kiệt đã vỡ vụn ra, chứng tỏ linh khí của nó đã hoàn toàn cạn kiệt, bị hấp thụ đi hết rồi. Dương Kiệt từ từ mở mắt ra, tinh thần sảng khoái vô cùng, nội thương trong cơ thể đã phục hồi khá tốt, không cần bao lâu nữa sẽ hoàn toàn bình phục như xưa.

Ngoài ra, hai viên linh thạch cao cấp đã cung cấp cho anh ta gần khoảng hai mươi triệu điểm kinh nghiệm, tuy chưa tới 5% so với số điểm cần thăng cấp, nhưng tích ít thành nhiều, không phải sao.

Từ dưới đất đứng bật dậy, không quan tâm tới Hao Thiên Khuyển vẫn còn đang nhắm mắt ‘ngủ sâu’, tiếp tục di chuyển về đích đến trên bản đồ, chỉ mong mau chóng thu thập được đủ nguyên liệu để sớm rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Sau khi Dương Kiệt đi mất một thời gian, Hao Thiên Khuyển mới từ từ mở mắt ra, mang theo bộ dạng ồ ồ tiếp tục bám theo phía sau lưng anh ta nếu như không muốn câu thần chú chết tiệt đó chủ động kích hoạt hành hạ mình.

- - - - -

“ Chính là nơi này sao???” vượt sông leo núi như Đường Tam Tạng đi thỉnh kinh hết ba ngày ba đêm, cuối cùng thì Dương Kiệt và Hao Thiên Khuyển đã xuất hiện ngay trước một khu rừng rậm rộg menh mông vô biên vô giới.

Không biết vì sao, đứng ngay trước lối vào khu rừng, Dương Kiệt cảm thấy thấp thỏm không yên trong lòng, linh tính mách bảo cho anh ta biết rằng khu rừng này tuyệt đối không đơn giản. Đặc biệt là không khí âm u

lạnh lẽo tới mức đáng sợ phát tán ra, đáng sợ hơn cái Hắc Ngục Giai gấp chục lần trăm lần nữa là.

Nhưng đã đi tới nơi này, tuyệt đối không thể tay không trở về, hít sâu một hơi vào người, quyết định đi thẳng vào bên trong xem sao.

“ Người xác định là sẽ đi vào khu rừng này???” Trong lúc Dương Kiệt bước đi về phía trước, Hao Thiên Khuyển lần đầu tiên chủ động lên tiếng bắt chuyện.

Sau ba ngày đi chung với nhau, được Dương Kiệt chiêu đãi những món ăn ngon miệng, ít nhiều quan hệ cũng có cải tiến, tuy vẫn còn ngửa mặt và ít nhiều thù hận với nhau, nhưng nếu như đôi phương đi vào chốn nguy hiểm, cũng phải lên tiếng nhắc nhở một câu.

Tất nhiên, còn việc đôi phương có nghe hay không thì mặc kệ.

“ ý của ngài là” Dương Kiệt khẽ ngừng bước, cúi mày nhìn chăm chăm vào Hao Thiên Khuyển hỏi.

Nghe thấy giọng điệu đầy thận trọng của đôi phương, chẳng lẽ trong khu rừng này có mối nguy hiểm mà ngay cả có thực lực một ma thú cấp 7 cao cấp như Hao Thiên Khuyển cũng phải e ngại??

“ Khu rừng này là” “ Kiệt ca ca, phải Kiệt ca ca đó không??” Trong lúc Hao Thiên Khuyển định lên tiếng “ giải thích”, phía sau đột nhiên vang lên tiếng hô hoán lớn của một cô gái.

“ Giọng nói đó là ... Dung nhi??? Dung nhi đã tới rồi sao???” Dương Kiệt lập tức lộ ra vẻ vui mừng khi ‘viện binh’ của mình đã tới, chỉ là vẻ mặt phấn khích nhanh chóng sập xuống, thay thế bằng vẻ khó coi khi nhìn thấy một bóng dáng mà anh ta không muốn nhìn thấy chút nào.

Không chỉ Hoàng Dung đã tìm tới, chạy theo phía sau cô ta còn một bóng người mảnh khảnh gầy ốm, khuôn mặt chữ điền, đôi lông mày dày đậm dính chặt lại thành một, cộng thêm bộ râu nửa đen nửa trắng dán trên môi đầy nghiêm nghị, không phải là Cửu Thúc thì còn là ai nữa chứ!

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 218: Tiên Thiên Đạo Thể

Hoàng Dung tỏ ra vô tư thản nhiên hoàn toàn không thêm để ý tới một con ma thú cấp 7 như Hao Thiên Khuyển đứng ngay bên cạnh Dương Kiệt, trực tiếp lao tới kiểm tra toàn thân trên dưới của anh ta xem có bị “lủng lỗ” chỗ nào không.

Còn Cử thúc không thể thản nhiên như vậy, tỏ vẻ cảnh giác vô cùng nhìn chăm chăm vào Hao Thiên Khuyển, mặc dù sự cảnh giác đó là dư thừa thậm chí không có tác dụng gì cả.

Cử thúc từ từ thận trọng bước tới trước mặt Dương Kiệt, lộ ra vẻ mặt “quả nhiên là vậy” khi phát hiện tướng mạo thật của anh ta.

Dương Kiệt cũng chẳng buồn giải thích làm gì, vì trước đó đối phương đã nghi ngờ, lúc này chẳng qua chỉ là để đối phương khẳng định mà thôi, hoàn toàn không cần phải lo lắng gì cả. Nhưng vẫn mang theo vẻ mặt không biết nên cười hay nên khóc lên tiếng chào hỏi: “Cửu, Cử thúc....”

“Bang chủ, dường như cậu cảm thấy không được vui khi nhìn thấy lão già này nhỉ??” Cử thúc cười mà không giống cười trêu chọc nói.

“Không có, tuyệt đối không có, vui nữa là đằng khác, Cử thúc là tấm gương sáng, là tia sáng soi đường cho hậu bối mà đi, sao có thể không vui khi được nhìn thấy người chứ, chắc là có hiểu lầm gì rồi, hề hề...” Dương Kiệt khóc không thành tiếng, miễn cưỡng lộ ra nụ cười như đang đưa đám giải thích, Hoàng Dung đứng ở bên cạnh không kèm được bụm miệng cười khúc khích.

“ Vị đại nhân này là” Cửu thúc quay sang nhìn chăm chăm vào Hao Thiên Khuyển, thận trọng hỏi.

Ma thú cấp 7, có trí tuệ và khả năng nhận biết nói năng như một con người, giọng điệu của Cửu thúc tỏ ra thận trọng tôn kính, lo sợ đắc tội người ta thì khổ.

“ à há, suýt nữa thì quên, xin được giới thiệu, vị đại nhân này là thần thú Hao Thiên Khuyển, chúng tôi đã tình cờ gặp nhau trong Hắc Ngục Giai này, hiện giờ là, là ... à, là bạn đồng hành của hậu bối trong thời gian gần đây ạ.” Dương Kiệt vội vã lên tiếng giới thiệu.

Nghe tới từ “ bạn đồng hành”, Hao Thiên Khuyển hừ mạnh một tiếng, nhưng cũng không lên tiếng phản bác, ngược lại còn dùng ánh mắt tò mò thích thú nhìn chăm chăm vào Cửu thúc ở trước mặt, như vừa bắt gặp một thứ vô cùng thú vị thì phải.

“ thừa đại nhân, không biết là tại hạ đã làm gì đắc tội đại nhân, vì sao” Thấy Hao Thiên Khuyển nhìn chăm chăm vào mình tới nỗi sờn cả tóc gáy, Cửu thúc tỏ ra thấp thỏm không yên chấp tay hỏi.

Hoàng Dung không tự chủ nắm chặt tay áo của Dương Kiệt, cảnh giác nhìn chăm chăm vào Hao Thiên Khuyển, nếu như đối phương tấn công Cửu Thúc, chắc chắn sẽ liều mình lao vào giải cứu.

“ gâu, không có gì, không có gì, chỉ là bọn cầu gia không ngờ ở thế giới này lại gặp được một người có thể chất thú vị như ngươi, nên tỏ ra hứng thú đó thôi.” Hao Thiên Khuyển dùng chi phải không ngừng vuốt vuốt cằm mình, tỏ ra thích thú nói.

“ thể chất thú vị???” Dương Kiệt và Hoàng Dung đưa mắt nhìn nhau một cái, tỏ ra không hiểu câu nói của Hao Thiên Khuyển.

Cửu thúc khẽ dúi mày nhưng không nói lời nào, chỉ nhìn thẳng vào đối phương chờ câu nói tiếp theo của Hao thiên Khuyên.

“ Đáng tiếc, quả thật đáng tiếc, sở hữu một thể chất thú vị như thế lại sinh ra tại một cái thế giới như thế này, bốn câu gia cũng cảm thấy tiếc thay cho ngươi.” Hao Thiên Khuyên vừa lắc đầu vừa nói, khiến cả nhóm tỏ ra ngơ ngác không biết chuyện gì xảy ra.

“ Gâu~~, Để bốn câu gia bồi bổ thêm chút kiến thức cho các ngươi ...” Hao Thiên Khuyên ngẩng cao đầu tỏ vẻ một "nhà thông thái" bình phẩm: “ lão già này sở hữu một thể chất vô cùng đặc biệt, ở thế giới của bốn câu gia được gọi “ Tiên Thiên Đạo Thể”, những người sở hữu tư chất đáng sợ này, nếu như bước vào con đường tu tiên, thành tựu thấp nhất cũng có thể trở thành Nhất Đại Tông Sư ở phàm trần, nếu như may mắn gặp được một sư phụ tốt truyền đạo, thậm chí có cơ hội hóa vũ thăng thiên, tu luyện thành tiên cũng không chừng.”

Cửu thúc tỏ ra ngơ ngác không hiểu Hao Thiên Khuyên đang nói gì, nhưng Dương Kiệt và Hoàng Dung đến từ Trái Đất, tất nhiên là biết vì thế giới thần thoại, tu luyện thành tiên rồi.

“ Vậy thì” Hoàng Dung tỏ ra phấn khích thay cho Cửu thúc, lên tiếng hỏi.

“ Gâu, bởi vậy bốn câu gia mới nói là đáng tiếc vì lão già này sinh ra ở thế giới này. Thiên địa linh khí ở thế giới này khác xa với thiên địa linh khí ở thế giới của bốn câu gia, Tiên Thiên Đạo Thể hoàn toàn không hưởng lợi được gì ở cái thế giới phế phẩm này cả, nếu không thì lão già này tuyệt đối không phải đã hơn sáu chục tuổi mà chỉ mới là một tên tông sư quèn, thậm chí thần thông còn không được khai sáng, đáng tiếc, quả là đáng tiếc.” Hao Thiên Khuyên không ngừng lắc đầu bình phẩm nói.

“Thần thông???” “chính là thần thông triệu hồi Huyền Vũ của người đó nhóc.” “à, à, ở thế giới này gọi là võ hồn chứ không phải thần thông.” “thì cũng chỉ là một cách xưng hô thôi, thần thông hay võ hồn gì gì cũng được, nói cho cùng thì lão già này đã bị phế rồi, bị phế ở một cái thế giới dở hơi không ra gì này.”

“Xin hỏi đại nhân có cách nào giúp Cửu thúc không??” Hoàng Dung tỏ vẻ sốt ruột hỏi.

“Cách?? Tất nhiên là có rồi, cực kỳ đơn giản nữa là khác.” Hao Thiên Khuyến cười mà không giống cười nói.

“Xin hỏi là cách gì ạ??? Mong đại nhân chỉ giáo!!” Hoàng Dung lộ ra vẻ phấn khích chạy tới trước mặt Hao Thiên Khuyến, kỳ vọng hỏi.

Cửu thúc tuy bề ngoài tỏ ra thản nhiên, nhưng trong lòng lúc này tỏ ra sốt ruột và phấn khích vô cùng. Được trở nên lớn mạnh, ai mà không muốn, lớn mạnh rồi để có thể tiếp tục giúp đỡ phù trợ cho Hoàng Dung và cả Địa Cầu Bang, không còn trở thành gánh nặng cho tất cả mọi người nữa chứ.

“Đơn giản thôi, một chương võ thẳng vào vàng trán của lão, để lão chết đi rồi đầu thai lại, không chừng may mắn đầu thai tới thế giới của bốn câu gia, một bước đổi đời, một bước lên mây cũng không chừng, hahahaha ~~~!!!” Hao Thiên Khuyến cười tới nổi lăn lộn trên mặt đất.

Cửu thúc và Dương Kiệt sắc mặt đen xì như than, còn Hoàng Dung giận tới nổi mặt đỏ tía tai, một cú đá thẳng vào bụng của Hao Thiên Khuyến, khiến cả hai giật mình hoảng hốt phải kéo cô ta lại, lo sợ Hao Thiên Khuyến nổi điên lên cắn ngược lại thì khổ.

“A đầu, nếu như không phải nể mặt người là người của heo mập kia, người có mười cái mạng cũng không đủ chết đây. Nhưng đây là lần đầu

cũng như lần cuối, đừng để điều đáng tiếc phải xảy ra, hừ hừ!!” Hao Thiên Khuyến lạnh lạnh hăm dọa một câu, không thềm quan tâm tới Hoàng Dung nữa.

Dương Kiệt và Cửu thúc thầm thở phào nhẹ nhõm khi Hao Thiên Khuyến bỏ qua, ngay cả Hoàng Dung có chút hối hận hành động bông bột của mình, nhưng vẫn cứng đầu hừ mạnh một tiếng quay sang hướng khác không thềm nhìn đối phương nữa.

“ Gâu, nếu như là trước kia, bốn cậu gia còn khuyên người không nên bước vào khu rừng này, nhưng hiện giờ có thêm lão già này, thì mọi chuyện không còn vấn đề gì cả.” Hao Thiên Khuyến tiếp tục nói.

“ hả? Vì sao??” Dương Kiệt quan sát toàn thân trên dưới của Cửu thúc, nhìn đi nhìn lại cũng không phát hiện ra trên người ông ta có gì đặc biệt.

“ Gâu, người có biết vì sao nơi này được gọi là Hắc Ngục Giai không?? Vì nơi này là nơi giam cầm tất cả toàn bộ oan hồn ác linh trên toàn đại lục Huyền Thiên. Những oan hồn ác linh không có cơ hội đầu thai, quây phá tàn sát người dân vô tội ở khắp nơi, gây mất trật tự cho cả đại lục Huyền Thiên, nên tên thiên đạo khốn khiếp đã ra tay tóm sạch chúng nhốt vào nơi này để quản lý.

đặc biệt là ở cái khu rừng này, vì trong khu rừng này có một loại thông có thể hấp thụ linh hồn để trưởng thành, thường gọi là “ Vạn Niên Thông”, “ Vạn Niên thông” không ngừng nuốt chửng đồng hóa oan hồn để sinh trưởng, trải qua ngàn năm, vạn năm nên mới có tên gọi như thế này.

Oan hồn ác linh bị ném vào trong này, để có thể giải quyết bài toán ngày càng lúc càng phình to số lượng vượt tầm kiểm soát của Thiên Đạo. Chỉ là “ Vạn Niên Thông” có giới hạn, và oan hồn ác linh mỗi ngày bị bắt tới nơi này không có vài trăm ngàn cũng có vài chục ngàn, Vạn Niên Thông không

kịp hấp thụ, nên vẫn còn khá nhiều oan hồn ác linh lang thang khắp khu rừng, bất kỳ sinh linh nào lỡ chân bước vào, sẽ trở thành mục tiêu tấn công của chúng.

Cho nên, khu rừng này tuyệt đối là cấm địa đối với người thường, người bình thường đi vào, không chết cũng thành kẻ điên kẻ dại nếu như may mắn sống sót trở ra, đừng nói một tên tông sư quen như ngươi, ngay cả những kẻ mạnh độ kiếp, hóa vũ, nếu như có thể, cũng tuyệt đối không bén mảng tới nơi này.” Hao Thiên Khuyến tỏ ra vẻ “thông thái dạy đời”, không ngừng “bồi bổ kiến thức” cho cả nhóm.

“ Tiên Thiên Đạo Thể, vạn tà bất xâm, vong hồn ác linh gặp phải cũng phải né tránh, có một “ bóng đèn” sáng như vậy dẫn đường, thì còn gì phải lo sợ nữa??” Hao Thiên Khuyến nhìn về phía Cửu thúc, thích thú nói.

Má ơi!! Cũng may là Dung nhi hiểu ý mình dẫn theo Cửu thúc tới đây, nếu không thì chỉ nước quay đầu trở về thôi chứ ở đó mà Vạn với chả Thông.

Tên khốn không biết xấu hổ hoàn toàn phát lờ trước đó còn trách móc Hoàng Dung dẫn theo Cửu thúc tới vương chân bận cẳng, gây áp lực cho bản thân.

“ Vậy thì tiến vào thôi, còn chờ đợi gì nữa.” Dương Kiệt vẫy vẫy tay, hào khí xung thiên dẫn đầu bước vào trong khu rừng.

Không chút chần chừ do dự, Hoàng Dung và Cửu thúc nhanh chóng theo chân Dương Kiệt bước đi về phía trước, chỉ Hao Thiên Khuyến còn khẽ nán lại tại chỗ, đôi mắt lóe qua tia sáng giễu cợt, đợi cả ba đi thẳng vào trong khu rừng xong, mới bước từng bước chậm rãi đi theo phía sau.

“ Lạnh ~~~~~!!!” Vừa mới bước vào sát rìa khu rừng, Dương Kiệt không kiềm được run bắn người lên vì lạnh.

Cái lạnh của khu rừng này khác xa cái lạnh của Hàn Đàm, Hàn Đàm lạnh theo kiểu nhiệt độ thấp tới cực đỉnh, xuyên da thấu thịt. Còn cái lạnh của khu rừng này, chính là cái lạnh của sự chết chóc đáng sợ, tra tấn cả linh hồn của bất kỳ sinh linh bước chân vào.

Rú ~~~~~ rú ~~~~~!! “ Đền, đền mạng cho ta ~~~~!!” “ Giết, Giết, giết sạch cho ta ~~~~!!!” “ máu thịt, máu thịt, ta muốn máu thịt ~~~~~!!!” “ Thả, Thả ta ra, ta không, không muốn chết, huhuhu ~~~~~!!!”

Vừa mới bước chân vào trong này, không chỉ bị tra tấn bởi sự giá lạnh thấu cả linh hồn, tiếng kêu gào la hét đầy chết chóc vang lên khắp nơi, ai mà yếu bóng vía một chút không chừng đã phải quỳ xuống ôm đầu run sợ mất hết sức phản kháng rồi.

Hoàng Dung không tự chủ áp sát vào người Dương Kiệt ôm chặt lấy anh ta lại, toàn thân run lên cầm cập vì sợ sệt, cho dù thực lực mạnh nhất trong nhóm (không tính Hao Thiên Khuyển), cộng với đa mưu túc trí, nhưng nói cho cùng cô ta cũng chỉ là một cô gái mới mười tám tuổi, gặp phải những cảnh tượng ghê rợn như thế này, không quay đầu bỏ chạy lập tức đã là giới lăm rồi.

Dương Kiệt cũng tỏ ra khó chịu trước những tiếng gào thét đinh tai nhức óc vang lên liên miên không dứt này, mắt thường đã có thể nhìn thấy vô số khuôn mặt đáng sợ máu thịt bê bết, lòm mắt lòm xương không ngừng bay qua bay lại ngay trước mắt, thậm chí có chút muốn đảo ngược vị trí đẩy Hoàng Dung ra phía trước, còn mình núp ở phía sau né tránh nữa kia.

Khác xa với hai bạn trẻ, Cửu thúc tỏ ra thần nhiên vô cùng, thậm chí có cảm giác như cá về với nước, chân nguyên trong cơ thể có dấu hiệu bùng nổ dữ dội.

Rú ~~~~~!! Rú ~~~~~!!! Gào ~~~~~ gào ~~~~~!!!
AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA ~~~~~!! Không, không ~~~~~!!! Vì sao, vì sao
lại như thế, đau, đau quá ~~~~~!!!

Đám vong hồn ác linh nhìn thấy có “mồi ngon” bước vào lãnh thổ của mình, tất nhiên phấn khích như lượm được vàng rồi, không chút do dự lao thẳng về phía cả nhóm chuẩn bị cầu xé con mồi ra để thưởng thức. Chỉ là khi vừa áp sát tới gần, lập tức cảm nhận thấy cơ thể như đang bị thiêu đốt dữ dội, miệng không ngừng gào thét đầy đau đớn dạt trở ra xa không dám lao tới gần nữa.

Tiên Thiên Đạo Thể phát huy tác dụng??!!!

Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn hết Cửu thúc, tựa như tìm thấy một bóng đèn soi sáng cho cả nhóm đi theo.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 219: Ma Cây " Hồi Sinh"

Cửu thúc được một lần nở mày nở mặt, nhưng vẫn mang theo vẻ mặt thần nhiên, có vẻ như Thái Sơn sập trước mắt mà không cúi mày lấy một cái vảy.

Đúng rồi đây, chính là cái thần thái như thế này, mới đúng với tên gọi Cửu thúc, thần tượng trong lòng em chứ.

Đôi mắt của Dương Kiệt như đã biến thành hình ngôi sao nhìn chăm chăm vào Cửu Thúc đầy ngưỡng mộ.

“ tiếp tục đi thôi.” Cửu thúc lạnh lạnh lên tiếng, trực tiếp bước về phía trước dẫn đầu cả nhóm, trở thành “ tấm lá chắn kiên cố” đẩy lùi tất cả vong hồn ác linh ra xa.

Có “ bóng đèn” công suất cực lớn như Cửu thúc dẫn đường, cả nhóm đi lại một cách thoải mái như đang đi dạo trong khu vườn nhà mình trong cái khu tử địa mà ai nghe thấy cũng phải biến sắc.

“ haha, nếu cứ thế chẳng mấy chốc sẽ hoàn thành việc thu thập Vạn Niên thông một cách dễ dàng thôi.” Dương Kiệt vừa bước đi vừa huýt sáo, hí hửng cười nói.

“ Gâu gâu, người nghĩ đơn giản thế thật sao??” “ Thì cũng”

Rầm ~~~~~ rầm ~~~~~ rầm ~~~~~!! Crack
~~~~ crack ~~~~ crack ~~~~ .....!!

Nghe thấy câu chế giễu của Hao Thiên khuyến, Dương Kiệt vừa định lên tiếng phản bác, chỉ thấy những cây đại thụ có đầy hai bên lối đi trong khu rừng đột nhiên rung chuyển dữ dội, gốc rễ từ dưới mặt đất trồi lên biến hóa thành chân, cành cây hai bên tựa như biến thành những chiếc chi linh hoạt và đầy uy lực.

Cây thụ trong khu rừng “sống lại”, chẳng lẽ là ma cây??

Cả nhóm giật mình hoảng hốt khi phát hiện ngày càng nhiều cây đại thụ biến hóa thành vật thể sống, không còn là những cây thực vật vô tri vô giác như lúc ban đầu nữa.

“Chính là lũ oan hồn ác linh đã nhập vào những cây đại thụ kia ~~~~!!” Hoàng Dung nhanh chóng phát hiện ra vấn đề, kinh ngạc kêu thét lên.

Đúng thế, thực vật trong khu rừng đã bị những oan hồn ác linh trực tiếp nhập xác vào đó, khiến chúng biến thành những “ma cây” có thể tấn công kẻ địch.

Chỉ còn linh hồn hư vô bị khắc chế bởi Tiên Thiên Đạo Thể không thể áp sát tới gần, nhưng nếu như mượn tạm “một thân xác” thực thể nào đó, sự ảnh hưởng của Tiên Thiên Đạo Thể sẽ bị ảnh hưởng không nhỏ, chúng hoàn toàn có thể tấn công nhóm Dương Kiệt mà không cần phải lo lắng quá nhiều nữa, chỉ cần không đi gây chuyện với Cửu Thúc.

Chỉ trong chốc lát, nhóm Dương Kiệt đã bị vây chặt bởi hàng trăm hàng ngàn “ma cây”, tuần tuần lớp lớp nhìn tới nổi tê tái cả da đầu. Tất nhiên, đây chỉ mới là giai đoạn ban đầu, những “ma cây” như thế ngày càng sinh sôi nảy nở với tốc độ chóng mặt, không chừng chỉ một thời gian ngắn thôi, tất cả thực vật trong khu rừng đều “đội mồ sống lại” hết cho mà xem.

‘ Dung nhi lùi ra, để chúng cho ta giải quyết.’ Dương Kiệt đưa tay ngăn cản Hoàng Dung chuẩn bị lao ra phía trước chiến đấu, tự mình bước thẳng ra phía trước ứng chiến.

Vào những thời khắc như thế này, tất nhiên là không thể để người phụ nữ của mình ra tay, nên vô cùng hiển nhiên Dương Kiệt trực tiếp đứng ra gánh hết mọi thứ vào đôi vai của mình.

Quan trọng nhất là, mấy con “ ma cây” này tuy đông đảo, nhưng khí thế từ chúng phát ra chỉ tương đương tiên thiên, cao nhất cũng chỉ là chân nguyên sơ cấp, hoàn toàn không cần phải lắng lo gì cả. Chỉ là, nếu như đối diện với kẻ địch mạnh hơn lúc này, không biết là Dương Kiệt có còn hào khí xung thiên như thế này không nhỉ??

“ Giới Vương Quyền X 4!!! Phì Lũ Bạo Liệt Quyền, biến hết cho ta ~~~~~!!!!” Dưới ánh mắt đầy lo lắng của Hoàng Dung, Dương Kiệt lập tức rơi vào trạng thái chiến đấu, một cú đâm khí khổng lồ tung ra, tựa như một chiếc xe tăng bọc thép “ ừ” thẳng về phía đám “ ma cây” đã hùng hổ lao tới ở trước mặt.

Uỳnh ~~~~!!! Uỳnh ~~~~~!! Uỳnh ~~~!!! .... Crack ~~~~!!! Crack ~~~~!! crack ~~~~!!! .....

“ chiếc xe tăng bọc thép” phát huy uy lực chẳng kém gì như hồi thế chiến thứ 2, càn quét san bằng tất cả mọi thứ dám cản đường nó. Những con “ ma cây” chỉ chạm nhẹ vào cú đâm khí lập tức bị vỡ vụn ra, có vài con dính phải hiệu ứng tuyệt học, rơi ngã xuống mặt đất, cơ thể nổ tung ra liên lụy cả đồng bọn ở xung quanh. Nhất thời tiếng nổ vang vang động trời đất, vụn cây khói bụi tung bắn ngập trời.

Haha, tưởng gì chứ, nếu như là trước kia, gặp phải trường hợp bị vây đánh như vậy bố mày còn có chút lo sợ, từ hồi tuyệt học thăng cấp lên địa

giới, kèm theo hiệu ứng đánh lan AOE, các người vây càng đông bỏ mảy đánh càng sướng tay mà thôi.

“ Phì Lũ Lôi Đình Phi Cước, ta đá đá đá ~~~~~!!!” Tung người nhào lộn lên không trung, vô số bàn chân sét không ngừng đá thẳng ra, tựa như mảnh lưới khổng lồ chụp xuống đám ma cây ở phía dưới.

Roẹt ~~~~ roẹt ~~~ roẹt ~~~~~!!!

Ma cây bị sét đánh trúng vào, toàn thân bị thêu đốt thành than ngã rụng trên mặt đất, nhất thời lửa khói bốc lên ngùn ngụt, cháy lan sang xung quanh, thấp sáng cả khu rừng vốn dĩ âm u tối tăm như ban ngày vậy.

Nhìn thấy từng hàng từng hàng ma cây đổ gục xuống như chuỗi già rụng cây, Dương Kiệt vẫn chưa thấy đã, hai tay hai chân dang rộng ra, một chiêu Phì Lũ Xung Thiên Pháo đè xuống, lại thêm hàng trăm ma cây vỡ vụn trong cái hố sâu khổng lồ do anh ta cây ra.

Nhìn thấy Dương Kiệt tung chiêu kết liễu cuối cùng, Hoàng Dung đã nhanh chân kéo lấy Cửu Thúc nhảy lùi ra phía xa để né tránh, còn Hao Thiên Khuyển vừa mới nhìn thấy động tác xuất chiêu của anh ta cũng đã bỏ chạy từ lâu rồi.

Không phải lo sợ chiêu Phì Lũ Xung Thiên Pháo của Dương Kiệt có thể làm hại tới mình, chỉ là nó không muốn bị liên lụy nằm sâu trong cái hố sâu, cơ thể " tinh khiết" bám đầy đất cát mà thôi.

“ haha, còn nữa không, tới càng nhiều càng tốt nào.” Dương Kiệt sướng tới nổi tê tái cả người, hào khí xung thiên mạnh mẽ tuyên bố, chỉ là tỏ ra tò mò vì sao bên tai không vang lên câu thông báo ăn điểm kinh nghiệm của hệ thống, rõ ràng là lũ ma cây đã bị vỡ tan nát ra hết rồi mà.

“ gâu gâu, đồ ngốc, tưởng như thế là xong hả?? còn nhiều trò vui dành cho ngươi nữa kìa.” Hao Thiên Khuyến trực tiếp nằm ngã xuống mặt đất, vừa ngáp vừa ngàng đầu lên quan sát Dương Kiệt chiến đấu, nhìn thấy đôi phương tỏ vẻ đắc chí trông ngửa mặt vô cùng, lạnh lạnh lên tiếng chế giễu.

Roẹt ~~~ roẹt ~~~~ roẹt ~~~ .....!!

Dương Kiệt còn chưa kịp lên tiếng cãi lại, chỉ thấy những con ma cây bị vỡ tan nát ra chỉ trong chớp mắt đã hội tụ lại, chỉ trong tích tắc đã hồi phục lại như chưa từng bị đánh vỡ ra vậy.

“ hồi sinh??? Để xem chúng mày hồi sinh được bao nhiêu lần ~~!! Phì Lũ Bạo Liệt quyền, Phì Lũ Lôi Đình Phì Cước, Phì Lũ Xung Thiên Pháo, sát, sát, sát ~~~~~!!!” Dương Kiệt không tin là chúng có thể hồi sinh một cách vô điều kiện, tiếp tục tung ra những đòn tấn công uy lực nhất của bản thân, không ngừng phá hủy cơ thể của những con ma cây đang ào tới.

Uỳnh ~~~ uyỳnh ~~~~ uyỳnh ~~~~~!! Crack ~~~ crack ~~~ crack ~~~ .....!!

Roẹt ~~~ roẹt ~~~~ .....!!

Chỉ là cho dù Dương Kiệt có không tin đi nữa, tất cả những gì diễn ra trước mắt đều là sự thật. Mỗi lần bị đánh vỡ tan nát ra xong, chưa được bao lâu chúng lại nhanh chóng hồi phục lại như trước đó, ngoại trừ chỉ tiêu hao chân nguyên trong cơ thể ra, không làm gì được lũ ma cây đó cả.

“ gâu gâu, đồ ngốc, đám thực vật này được hình thành bởi đám oan hồn ác linh, nếu như ngươi không thể tiêu diệt được lũ phé vật đó, cho dù ngươi múa mây tới tét công gô cũng không làm được gì chúng cả. Ngoài ra, khu rừng này thiếu gì cây thụ, cho dù những cây cũ bị đánh nát tới nỗi không

thể hồi sinh, chẳng lẽ chúng không biết nhập vào những cây khác sao?? Chỉ tốn sức vô ích mà thôi.” Hao Thiên Khuyển mang theo giọng điệu chế giễu không ngừng chê cười Dương Kiệt, tựa như mỗi nguy hiểm đang diễn ra trước mắt không liên quan gì tới nó cả.

Cũng đúng thôi, khoan nói Hao Thiên Khuyển có thực lực của con ma thú cấp 7 cao cấp, chỉ cần hất hơi nhẹ cái là đám ma cây đổ vụn ngay tức khắc, muốn bỏ chạy thoát thân gì đó chỉ chuyện dễ như trở bàn tay. Quan trọng nhất là, giống như Tiên Thiên Đạo Thể, giống chó mực luôn là khắc tinh của loài gian tà như vong hồn ác linh, chỉ cần nó không chủ động tấn công đám ma cây, đám ma cây cũng chẳng dám vượt vào mộng cộp động chạm tới nó cả.

Có thể nói trong tình cảnh này an toàn nhất chính là Hao Thiên Khuyển và Cửu thúc, còn Dương Kiệt và Hoàng Dung ư?? Thân ai nấy lo đi cưng!!

Vậy thì rắc rối to rồi, nếu chúng cứ hồi sinh không giới hạn như thế này thì đợi tới khi chân nguyên cạn sạch chỉ có nước quay đầu bỏ chạy hoặc chịu chết mà thôi.

Còn việc trực tiếp tiêu diệt vong hồn ác linh như lời Hao Thiên khuyển nói, nói thì dễ, làm thì còn lâu mới làm được. Khoan nói tới việc chúng đang ẩn nấp trong đám ma cây kia được bảo vệ chặt chẽ, cho dù đứng phơi thân ra trước mặt Dương Kiệt cũng chưa chắc anh ta làm gì được chúng. Vì lũ vong hồn ác linh này là hư thể, nếu như không có tuyệt học khắc chế linh hồn hư thể, còn lâu mới làm gì được chúng á.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~~ .....!!!

Quả nhiên, sau vài ba đợt tung đòn ha gục kẻ địch, Dương Kiệt cũng đã dần thấm mệt, hơi thở trở nên nặng nề hơn bao giờ hết, đòn tấn công tung ra càng lúc càng yếu dần, uy lực không còn đáng sợ như lúc ban đầu nữa.

“ Ác Cầu Lan Lộ ~~~!!! Bồng Đả Ác Cầu ~~~~!!! Bát Cầu Triều Thiên ~~~~!!! Thiên Hạ Vô Cầu ~~~~~~!!!!” Nhìn thấy Kiệt ca ca đã bắt đầu “ xiu” xuống, Hoàng Dung không thể đứng đó mà nhìn nữa, Đả Cầu Bồng xuất hiện trong tay, tuyệt học Đả Cầu Bồng Pháp tựa như không cần tiên tung hết ra cho đám ma cây thương thức.

Nhất thời những con chó dạng khí màu xanh lá và gậy khí như bóng đèn huỳnh quang có thể tích lớn nhỏ khác nhau tung hoành ngang dọc khắp “ chiến trường”, độ hiệu quả, cảnh tượng bắt mắt hoành tráng hơn những tấn công của Dương Kiệt gấp gấp nhiều lần.

Chỉ là sắc mặt của Hao Thiên Khuyển không dễ coi chút nào khi nhìn thấy tuyệt học Đả Cầu Bồng của Hoàng Dung.

Cái gì mà Bồng Đả Ác Cầu, Thiên Hạ Vô Cầu gì gì đó, ả a đầu này định dẫn mặt trù ẻo mình sao?? Không thể tha thứ, tuyệt đối không thể tha thứ ~~~~!!!

tuy cả hai có nguồn gốc đến từ Trái Đất, nhưng thuộc về hai thế giới song song khác biệt nhau, Hoàng Dung biết Hao Thiên Khuyển, Nhưng Hao Thiên Khuyển tuyệt đối không biết gì về Hoàng Dung, tuyệt học Đả Cầu Bồng Pháp của Cái Bang tất nhiên là không nằm trong từ điển của nó rồi. Nên Hao Thiên Khuyển đã hiểu lầm Hoàng Dung cố ý tự sáng tạo ra những tuyệt học có tên gọi khó ưa trời đánh này để dẫn mặt với mình đây mà.

Có thêm Hoàng Dung tham chiến, tình hình nhanh chóng được kiểm soát, Dương Kiệt không còn mệt tới nổi thở không ra hơi nữa. Nhưng chỉ là nhất thời mà thôi, chắc chắn không phải là giải pháp lâu dài nếu như không có phương pháp giải quyết hoàn hảo.

“ Này con cầu kia, sao còn không ra tay giúp đỡ, nằm ở đó giả chết vui lắm sao?? Bọn ta ngã xuống thì người cũng không được yên thân đâu.” Liếc nhìn Hao Thiên Khuyến vẫn đang mắt nhắm mắt mở nằm thảnh thơi trên mặt đất, Hoàng Dung giận tới nổi run cả người, phần nộ gào thét yêu cầu đối phương ra tay.

“ Ra tay giúp đỡ??? Khỏi lo, đợi tới khi con heo mập kia bị đập tới còn nửa cái mạng, bọn cầu gia sẽ ra tay cứu nó tới nơi an toàn, còn sống chết của những người khác, liên quan gì tới bọn cầu gia chứ??” Hao Thiên Khuyến trực tiếp trợn mắt trắng với Hoàng Dung, chế giễu nói.

Không chỉ con heo mập đáng ghét, người phụ nữ của hắn còn đáng ghét hơn, vừa mới dùng những tuyệt học đáng ghét dằn mặt bọn cầu gia xong giờ còn dám lớn tiếng ra lệnh cho bọn cầu gia sao?? Ở đó nằm mơ đi cưng ~~~!!

Hao Thiên Khuyến tiếp tục ngáp dài nằm đó phơi sương, hoàn toàn không thèm quan tâm tới Dương Kiệt và Hoàng Dung bán sống bán chết ở phía xa.

Nghe xong câu trả lời vô liêm sỉ của Hao Thiên khuyến, Hoàng Dung hận không thể lao tới đập vài gậy vào đầu nó như chiêu Bồng Đả Ác Cầu của mình, chỉ là lúc này đang bị vây đánh quá gắt, nên không thể thoát thân hành động mà thôi.

tình thế ngày càng nguy cấp!!

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 220: Tự Vẫn??

Cửu thúc ba lần bảy lượt lao ra giúp đỡ, chỉ là với thực lực không quá cao của ông ta, cộng thêm không có tuyệt học đánh AOE hiệu quả, đối phó vài ba tên còn đỡ, khi bị gần chục con ma cây lao vào vây đánh thì chỉ có nước quỳ mà thôi, cũng may là Dương Kiệt và Hoàng Dung kịp thời ra tay giải cứu, mới tránh khỏi tình trạng bị lũ ma cây xé xác.

Tới cuối cùng đành bất lực rút lại về phía sau, chỉ cần ông ta không chủ động tấn công lũ ma cây, chúng cũng chẳng buồn để ý tới ông ta làm gì nữa.

Chỉ là tình hình không khả quan chút nào, lũ ma cây ngày càng xuất hiện đông đảo, ngày càng dày đặc, vây chặt lấy Dương Kiệt và Hoàng Dung thành từng từng lớp lớp, chia tách cả hai ra xa, chỉ có thể tự mình chiến đấu mà thôi.

Nếu như nhóm Dương Kiệt quay đầu bỏ chạy lúc này, đám ma cây tuyệt đối không cản nổi, chỉ là đã đi tới nước này rồi, trắng tay quay đầu tuyệt đối không phải là thứ mà Dương Kiệt muốn nhìn thấy.

“Đúng rồi, Đào Hoa Ngũ Hành Trận, Dung nhi, thi triển Đào Hoa Ngũ Hành Trận đi ~~~!!!” Dương Kiệt vừa giao chiếc khố liệt vừa vận hành đầu óc tới cực đỉnh, thấp thoáng trong đầu lóe cảnh tượng kết liễu tên khốn Thạch Bảo Ngọc, ngay cả nguyên thần của hắn cũng bị hủy diệt.

Nguyên Thần?? Vong Hồn Ác Linh?? Cả hai hình như có cùng chung một hình thức thì phải?? Ngay cả dạng cao cấp như nguyên thần còn bị hủy diệt bởi ngũ hành trận, huống chi là lũ vong hồn ác linh cấp thấp này chứ!!

“ Võ hồn mở ~~~~~!!! Đào Hoa Trận hấp thụ ~~~~~!!!”
nghe thấy lời nhắc nhở của Dương Kiệt, đôi mắt của Hoàng Dung lập tức rực sáng, suýt chút nữa thì quên mất thần thông đáng sợ nhất của mình, trực tiếp kích hoạt võ hồn Đào Hoa Trận.

Roẹt ~~~~~ roẹt ~~~~~ roẹt ~~~~~!!

Ngay lập tức trên đỉnh đầu của Hoàng Dung xuất hiện một khu rừng Đào Hoa thơ mộng nhưng ẩn chứa sự chết chóc đáng sợ. Thậm chí không cần nhập vào cơ thể, một lực hút đáng sợ từ khu rừng Đào Hoa phóng thích ra, gần cả ngàn con ma cây còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã bị hút hết vào trong khu rừng Đào Hoa đó.

Ngay lập tức xung quanh Dương Kiệt và Hoàng Dung xuất hiện bãi đất trống, cả hai thẫn thờ phào nhẹ nhõm vì có thể nghỉ xả hơi đôi chút.

“ Gâu gâu, thú vị, thú vị, thần thông của a đầu cũng không tệ, có khí thức của ngũ hành trong đó, tuy chỉ là pháp trận sơ cấp, nhưng dùng để đối phó với đám phế vật này là quá đủ rồi.” Nhìn thấy võ hồn Đào Hoa Trận của Hoàng Dung, Hao Thiên Khuyển tỏ ra thích thú không ngừng dùng chỉ vuốt nhẹ cảm mình, vừa cười vừa bình phẩm.

“ cảm mồm con cầu kia ~~~!!!Ngũ Hành Trận, mở ~~~~~!!!”
Hao Thiên Khuyển không ưa Hoàng Dung, Hoàng Dung cũng không ưa gì Hao Thiên Khuyển, đặc biệt là câu bình phẩm nghe sao cũng giống như đang dè bĩ bản thân vậy, khuyến cô ta phần nộ hét thẳng vào mặt Hao Thiên Khuyển một tiếng để đáp trả, đồng thời không chút do dự chân chửi vì thời gian không cho phép, Hoàng Dung trực tiếp kích hoạt Ngũ Hành Trận trong khu rừng Đào Hoa, hòng diệt sạch lũ ma cây đang bị nhốt trong đó càng nhanh càng tốt, vì lúc này vẫn còn đông đảo ma cây đang chuẩn bị lao tới bù vào vị trí đám ma cây bị hút hết vào trong pháp trận.

Kim Trận! Mộc Trận! Thủy Trận! Hỏa Trận! Thổ Trận liên tục kích hoạt, nhất thời tiếng kêu gào, khóc thét và van xin vang lên liên miên không dứt, vang động cả khu rừng Đào Hoa của Hoàng Dung.

Uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~ .....!!! Crack ~~~~ crack ~~~~ .....!!

Ngũ Hành Trận trong võ hồn của Hoàng Dung vẫn còn đang hoạt động hết công suất, nhưng không có nghĩa là ở bên ngoài cả hai được thản thơi, vì lũ ma cây mới xuất hiện lại lần nữa nhanh chóng vây chặt cả hai lại, khiến họ lần nữa chiến đấu cực nhọc.

Ư ư ~~~~~!!!

Trong lúc giao chiến cơ thể của Hoàng Dung đột nhiên rung lên một cái, thanh điểm kinh nghiệm của cô ta chỉ trong nháy mắt đã nấp đầy một phần tư, đồng nghĩa với việc gần cả ngàn ma cây trong Đào Hoa Trận đã bị Ngũ Hành Trận hủy diệt không thương sót.

Tốc độ ăn điểm nhanh như chớp, chỉ cần hút thêm vài ba lần nữa, hoàn toàn có thể thăng cấp một cách dễ dàng. Chỉ là .....

“ Gâu gâu, không tệ, không tệ, giải pháp vô cùng hoàn hảo, chỉ là, giải pháp hoàn hảo như thế người chịu đựng được bao nhiêu lần hả a đầu??”
Hao Thiên Khuyển mang theo giọng điệu giễu cợt há há cười nói.

Quả nhiên, chỉ thấy sắc mặt của Hoàng Dung lúc này tái xanh như người bệnh nặng. Đó là tác dụng phụ khi phải thi triển Ngũ Hành Trận tiêu diệt cùng một lúc cả ngàn kẻ địch.

Trên đời này không có thứ gì là hoàn hảo, cho dù võ hồn tuyệt học kỹ năng đáng sợ như thế nào, cũng có điểm yếu riêng của nó. Giống như võ hồn của Hoàng Dung, nếu như chỉ hấp thụ vài chục hay vài trăm kẻ địch

vào đó, có thể không quá nghiêm trọng, nhưng cùng một lúc tiêu diệt gần cả ngàn quân địch, cho dù nghịch thiên cỡ nào cũng chịu không thấu.

Nếu như chỉ hút lũ ma cây vào trong đó bắt nhốt có thể không có vấn đề gì quá nghiêm trọng đối với cô ta, nhưng nếu kích hoạt Ngũ Hành Trận lại là một vấn đề khác, việc làm đó đã tiêu hao không ít thần thức của Hoàng Dung, nên mới khiến cô ta tỏ ra mệt mỏi sắc mặt tái xanh như người bị bệnh nặng.

“úi da, đau, đau ~~~~~!!!” đúng là kiến đông có lúc bu chết voi, cho dù những con ma cây chỉ cần một cú đâm đã có thể giải quyết được chúng, nhưng bù lại với số lượng đông tới nỗi đếm không xuể, lâu lâu bị dính một vài đòn vào người là điều không thể tránh khỏi, tuy không quá nặng nhưng cũng khiến chân nguyên trong cơ thể Dương Kiệt bị đảo lộn, nếu như không kịp thời chấn chỉnh lại, không chừng xuất hiện chân nguyên xì hơi hết ra cơ thể cũng không chừng.

“Đào Hoa Trận, mở ~~~~~!!!” Nhìn thấy Dương Kiệt bị đánh thừa sống thiếu chết, Hoàng Dung cắn chặt răng nén nhịn cơn đau kinh khủng trong đầu, cưỡng ép bản thân lần nữa thi triển Đào Hoa Trận, lại thêm gần ngàn con ma cây đang vây đánh cả hai chỉ trong nháy mắt đã bị hút hết vào bên trong.

“Dung nhi ~~~~~!!!” Nhìn thấy cơ thể Hoàng Dung lão đảo muốn ngã, Dương Kiệt hoảng hốt lao tới dìu lấy cô ta lại, không tiếc chân nguyên trong cơ thể truyền thẳng vào người Hoàng Dung.

“Kiệt, Kiệt ca ca, đừng, đừng tổn chân, chân nguyên vô ích, muội .....”
“Im lặng và hấp thụ tiêu hóa chân nguyên của ta.” Hoàng Dung vừa định lên tiếng khuyên can Dương Kiệt nên giữ lại chân nguyên nhưng lập tức bị tiếng quát đầy nghiêm túc và lạnh lùng của anh ta chặn họng không dám nói tiếp nữa.

Mặc dù bị Dương Kiệt quát tháo như vậy, nhưng Hoàng Dung không cảm thấy khó chịu, ngược lại còn cảm thấy ấm áp ngọt ngào vô cùng.

Cửu thúc từ phía sau định chạy tới cũng nhanh chóng ngừng lại, đôi mắt không kèm được lóe qua tia sáng hài lòng.

Tất nhiên, khoảng cách ngọt ngào của cả hai không duy trì được quá lâu, vì đám ma cây khác đã nhanh chóng thế chỗ tiếp tục lao thẳng tới tấn công không ngừng nghỉ.

‘ Hao Thiên Khuyển, người mà còn đứng đó coi phim nữa có tin bố mày một chưởng vỗ thẳng vào vàng trán tự vẫn tại chỗ không???’ Tình hình càng lúc càng tồi tệ, cả hai đã chiến đấu tới vỡ cả mồ hôi, tỷ lệ trúng đòn của kẻ địch ngày càng gia tăng, chắc cũng không chịu đựng được bao lâu nữa đâu. Dương Kiệt cắn răng sử dụng biện pháp cuối cùng, ép buộc Hao Thiên khuyển ra tay.

Dám hăm dọa bốn cậu gia??!!!

Đôi mắt Hao Thiên Khuyển lóe qua tia sáng phẫn nộ, lạnh lạnh nói: “ Tự vẫn??? Được, bốn cậu gia thách người đây, người có ngon thì tự vỗ vào vàng trán tự vẫn cho bốn cậu gia xem.”

Hao Thiên Khuyển chế giễu khiêu khích, giương to đôi mắt “bóng đèn” ra hết cỡ để xem xem Dương Kiệt có dám tự vẫn như anh ta nói không.

Mẹ kiếp!! Dám thách bố mày hả?? Bố mày mà nổi điên lên thì ngay cả bản thân cũng phải sợ nữa là. Được, mày muốn xem đúng không?? Bố mày cho mày được tọa nguyện.

Dương Kiệt ky nhất là bị người khác thách thức, mày thách tao đúng không?? Tao sẽ làm cho mày coi!!! Đàn ông nói là làm, hừ hừ ~~~!!!

Bốp ~~~~~!!!

“ Kiệt ca ca ~~~~~!!!” “ Bang chủ ~~~~~!!!” dưới ánh mắt đầy kinh ngạc và hoảng hốt của Hoàng Dung và Cữu Thúc, Dương Kiệt trực tiếp vung tay lên vỗ thẳng vào vầng trán của mình, thất khiếu chảy máu, nhưng vẫn mang theo nụ cười “ chiến thắng” ngã rùng xuống như trái chuối già rụng cây.

“ Hảo tiểu tử ~~~~~!!!” Đừng nói là Hoàng Dung và Cữu thúc, ngay cả Hao Thiên Khuyên cũng tỏ ra bất ngờ trước hành động “ điên cuồng” của anh ta, miệng không tự chủ thốt ra một câu khen ngợi hiếm có.

Dương Kiệt vừa mới ngã xuống, đám ma cây ở xung quanh tựa như được buff thêm doping, phấn khích ào tới chuẩn bị xé xác thưởng thức bữa tiệc “thịnh soạn” ở trước mắt.

“ Gâu, cứ phải kiếm việc cho bốn cậu gia làm không à!!” Hao Thiên Khuyên lắc đầu thở dài một tiếng, chỉ phải vung lên vỗ mạnh xuống về phía đám ma cây đang hùng hổ lao tới xé xác Dương Kiệt đã bất tỉnh nhân sự trên mặt đất.

Rầm ~~~~~!!! Crack ~~~ crack ~~~ crack
~~~~~ .....!!.

Đám ma cây còn chưa kịp thưởng thức “ món thịt heo béo” ở trước mặt, cơ thể đã bị đánh vỡ tan nát ra hết, mang theo tiếng gào thét đầy bất cam tung bay tứ phía, định tìm kiếm cây đại thụ khác để nhập xác vào tiếp tục hành trình “ ăn thịt heo béo” của mình.

Vù ~~~~~!!!!

Dương Kiệt nhanh chóng được Hao Thiên Khuyên kéo tới ngay trước mặt mình, nó mang theo vẻ mặt bất cam và có chút không biết phải làm sao,

thần lực từ trong miệng phóng thích ra chụp thẳng vào cơ thể Dương Kiệt đang nằm bất tỉnh trên mặt đất để điều trị cho anh ta.

Nó không thể không làm vậy, vì khi sinh mạng của Dương Kiệt bị đe dọa, cơn đau khủng khiếp cũng đã bắt đầu xuất hiện trong đầu của Hao Thiên Khuyển, nên chỉ còn cách cắn răng phóng thích thần lực của bản thân để điều trị cho “ cái gai” trong mắt.

Nhìn thấy Dương Kiệt đã tạm thời an toàn, Hoàng Dung thầm thở phào nhẹ nhõm, lúc này suýt chút nữa thì khóc thét lên khi nhìn thấy Dương Kiệt ngã xuống, muốn lao tới tiếp ứng cũng không kịp vì bị vây quá chặt.

Sau khi người yêu đã bình an, lúc này tiếp tục dồn hết sự tập trung của mình vào đám ma cây đang hùng hổ lao về phía mình liên miên không dứt.

“ lão già kia, có muốn giải cứu cho nhỏ a đầu đó không??” Trong lúc Cử thúc tỏ ra bối rối không biết là nên lao tới tham chiến hay không, lại lo sợ vương chân bận căng làm Hoàng Dung phân tâm phải lo luôn cho mình, giọng nói “ khó ưa” của Hao Thiên Khuyển vang lên từ phía xa.

Cử thúc díu mày nhanh chân chạy tới trước mặt Hao Thiên Khuyển nhìn chăm chăm vào đối phương chờ đợi nó muốn giở trò gì.

Nếu như có thể, Hao Thiên Khuyển tuyệt đối không bao giờ có ý định giúp đỡ Cử thúc hay giải cứu Hoàng Dung gì cả. Chỉ là nếu như tiếp tục đứng ngoài không nhúng tay vào, ai mà biết được con heo điên đó sau khi tỉnh lại nhìn thấy người phụ nữ của nó bị tử nạn, có giở trò điên khùng tự vẫn không nữa chứ, Hao Thiên Khuyển lấy đâu ra thần lực mà điều trị cho anh ta mãi được.

Nên lúc này mang theo tâm trạng bất cam ra tay.

Nhìn thấy Cửu thúc không lên tiếng trả lời hay tỏ vẻ bối rối năn nỉ van xin, Hao Thiên Khuyển cảm thấy có chút vô vị, không đợi Cửu Thúc kịp phản ứng, chỉ phải giơ lên điềm thẳng vào vầng trán của ông ta

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 221: Chung Quỳ Thôn Quỷ Thuật

“ A ~~~~~!!!!” Chi của Hao Thiên Khuyển vừa đi vào vầng trán của Cửu thúc, ông ta đột nhiên gào thét lên đầy đau khổ, hai tay ôm chặt đầu quỳ ngã xuống mặt đất, hình ảnh giống hệt như lúc Dương Kiệt đón nhận thông tin khổng lồ từ thiên đạo của đại lục Huyền Thiên giao cho vậy.

“ A, con cầu kia, người làm gì Cửu thúc thế này???” Hoàng Dung đang dồn hết mọi tập trung để nghênh chiến giết mình kêu thét lên khi nghe thấy tiếng gào thét của Cửu thúc, phần nộ quát.

Hao Thiên Khuyển chỉ hừ mạnh một tiếng rồi không thèm để ý tới cô ta nữa, dùng ánh mắt thích thú quan sát Cửu thúc vẫn còn đang đau khổ vùng vẫy trên mặt đất.

“ Đồ khốn, ta giết mi ~~~~~!!!!” Hoàng Dung như ngọn núi lửa bùng nổ dữ dội, không tiếc chân nguyên tung ra một chiêu Thiên Hạ Vô Cầu đánh tan những con ma cây đang vây chặt lấy mình, mở một đường máu thông thoáng lao thẳng về Hao Thiên Khuyển, Đả Cầu Bồng vung lên, chuẩn bị một chiêu Bồng Đả Ác Cầu đập chết con ác cầu trời đánh ở trước mặt.

“ khoan, khoan đã Dung nhi, không, không được vô lễ.” Cửu thúc cũng đã kết thúc quá trình hấp thụ “ kiến thức”, cơn đau đã chấm dứt và bình ổn lại, nhìn thấy Hoàng Dung hùng hổ lao tới, vội vã đứng bật dậy cản cô ta lại.

“Cửu thúc, chú không sao chứ???” Hoàng Dung mang theo vẻ mặt lo lắng dìu lấy Cửu thúc, đồng thời không quên phóng những ánh mắt giết người về phía “thủ phạm” đã gây ra cơn đau đớn cho Cửu thúc.

“không sao.” Cửu thúc mang theo ánh mắt khó tin phức tạp nhìn chằm chằm vào Hao Thiên Khuyển, hai tay chấp lại thi lễ: “xin đa tạ đại nhân đã truyền thụ tuyệt học ạ.”

“gâu gâu, không có chi, không có chi, những gì cần làm bốn cậu gia cũng đã làm rồi, nếu như người còn không giải quyết được lũ phế vật kia, thì chính do người quá phế thôi, bốn cậu gia cũng hết cách rồi, hahaha ~~~!!!”

“Con cậu kia, người nói gì hả ~~~~!!” “Dung nhi ~~~!!!” nhìn thấy Hoàng Dung hùng hổ định lao tới ăn thua đủ với đối phương, Cửu thúc tỏ ra đau đầu vội vã cản cô ta lại, hít sâu một hơi vào người, quay người lại bước về hướng đám ma cây đang hùng hổ lao tới.

“Cửu thúc cẩn thận ~~~~!!!” Hoàng Dung lộ ra vẻ lo lắng lên tiếng nhắc nhở, hai tay nắm chặt Đả Cầu Bổng, nếu như Cửu thúc thất thế, sẵn sàng lao ra tiếp ứng.

“Chung Quỳ Thôn Quỷ thuật, mở ~~~~~~!!!” hai tay Cửu Thúc không ngừng tạo ra dấu ấn kỳ lạ, miệng lầm bầm như đang đọc kinh niệm thần chú gì đó, động tác đó chỉ duy trì chưa được mười giây, đôi mắt của ông ta đột nhiên rực sáng, hai tay giơ ra phía hét lớn.

Chung Quỳ, vị thần diệt yêu trừ ma nổi tiếng trong truyền thuyết dân gian Trung Hoa. Ông ta có một sở thích kỳ năng kỳ dị, chính là nuốt vong hồn ma quỷ mà ông ta bắt gặp và tiêu diệt được. không biết là nuốt linh hồn ác vong có ngon miệng hay không, nhưng có thể chắc chắn một điều, linh

hồn ác vong bị Chung Quỷ nuốt vào cơ thể, sẽ chuyển hóa thành một luồng năng lượng không nhỏ để gia tăng thực lực.

Và Chung Quỷ Thôn Quỷ Thuật, chính là bí thuật bất truyền của Chung Quỷ sáng tạo ra, bất kỳ ai học được bí thuật này đều có thể như Chung Quỷ nuốt sống vong hồn ác linh vào người để chuyển hóa thành năng lượng bồi bổ cho cơ thể, chỉ là không biết vì sao Hao Thiên Khuyển lại “chôm” được bí thuật này rồi truyền lại cho Cửu thúc vào lúc này mà thôi.

Tuy Chung Quỷ Thôn Quỷ Thuật là bí thuật đáng sợ, nhưng không phải ai cũng có thể tu luyện thành công. Vì khi hấp thụ vong hồn ác ma vào cơ thể, nếu như không thể nhanh chóng hấp thụ hoặc không thể hấp thụ chuyển hóa vong hồn thành năng lượng, vong hồn ác ma bị hút vào trong cơ thể sẽ không ngừng chống cự tàn phá hủy hại cơ thể của người hút vào, nhẹ thì thần trí nhiễu loạn, nửa điên nửa dại, nặng thì cơ thể có thể nổ tung tan tành nếu như lỡ hấp thụ số lượng vượt quá khả năng chịu đựng của bản thân.

Từ cổ chí kim, chỉ duy nhất mỗi mình Chung Quỷ tu luyện thành công và phát huy được kỹ năng đáng sợ này tới cực đỉnh. Nhưng có thể sau ngày hôm nay, có thêm một người nữa chính là Cửu thúc.

Cửu thúc sở hữu Tiên Thiên Đạo Thể, khắc tinh của mọi loại tà ma ác linh, khi nuốt chửng chúng vào cơ thể, cho dù không thể kịp thời hấp thụ chuyển hóa thành năng lượng đi nữa, chúng cũng phải ngoan ngoãn đứng yên chờ chết chứ không thể phản kháng chống cự, nên hoàn toàn không cần phải lo lắng tác dụng phụ của bí thuật này gì cả.

Ngay sau tiếng hét lớn của Cửu thúc, ngay trên đỉnh đầu ông ta lập tức xuất hiện một bóng người cao to khổng lồ, mình mặc bộ quan đại nhà Đường màu đỏ rực như máu, mặt mày nghiêm nghị dữ tợn với bộ râu dài gần như phủ đầy nửa khuôn mặt, một tay cầm kiếm, một tay cầm ấn, hùng dũng lần đầu tiên xuất hiện trên đại lục Huyền Thiên này.

“ AAAA, Cái, cái gì thế này~~??” “ Vì sao, vì sao ta không thể nhúc nhích được nữa???” “ Nguy hiểm, có nguy hiểm, chạy mau anh em ~~~~~!!!” “ Rút, rút ~~~~!!” “ Không, xin tha, tha cho tôi, AAAAA ~~~~~~!!!”

“Chung Quỳ” vừa mới xuất hiện, đám ma cây đang hùng hổ lao tới đột nhiên run lên cầm cập, tiếng kêu gào hoảng hốt từ trong thân cây không ngừng vang lên vang dội cả khu rừng, lúc này đừng nói là tấn công, cho chúng quay đầu bỏ chạy cũng không biết là cất bước nổi nữa không.

Có số ít ác linh tự cho mình thông minh nhanh trí, nhanh chóng từ “ cái xác mượn tạm” tách rời ra, quay đầu bỏ chạy không chút do dự.

Nhưng tục ngữ có câu “ súng bắn chim đầu đàn”, mà không bỏ chạy còn đỡ, dám bỏ chạy đầu tiên chẳng khác nào biến thành mục tiêu bị truy sát đầu tiên của kẻ địch sao?

Chỉ thấy “ Chung Quỳ” ngẩng cao đầu cười lớn, miệng của ông ta đột nhiên há to ra hết cỡ, tựa như một chiếc máy hút công suất cực đại, hút sạch những con vong hồn ác linh đang bỏ chạy ở phía xa.

“ không ~~~~~!!!” “ Tha, Xin tha, aaaaaaaaa ~~~~~!!” “ Ai, ai cứu tôi với ~~~~~~!!!”

Những con vong hồn ác linh mang theo tiếng gào thét đầy kinh hãi trực tiếp bị hút hết vào trong cái miệng được há to ra của “ Chung Quỳ”.

ực ực ~~~~~~!!!

“ Chung Quỳ” mang theo vẻ mặt thỏa mãn “ hưởng thụ” bữa tiệc thịnh soạn dành cho mình, ông ta vẫn còn tỏ vẻ thèm thông chưa đủ, đôi mắt rực sáng nhìn chằm chằm vào đám ma cây đang chôn chân như bức tượng ở trước mặt.

Đám vong hồn ác linh còn lại vừa định theo chân đám đầu tiên định tách rời cơ thể hiện tại để bỏ chạy, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng “đáng sợ” đó, con nào con nấy đều chôn chân ngơ ngác như khúc gỗ, nhất thời quên luôn cả việc bỏ chạy nữa.

“Chung Quỳ” không vì chúng không bỏ chạy mà tha mạng cho chúng, bỏ qua bữa tiệc khoái khẩu của mình, miệng lần nữa há to ra hết cỡ, trực tiếp hút sạch đám vong hồn ác linh đang trốn trong thân cây thực lực ở phía xa.

AAAAAAAAAAAA ~~~~!!! Không, tha cho ta, ta không muốn chết
~~~~~!!! Ta hận ~~~~~~!!!

Và thế là hàng trăm, hàng ngàn vong hồn ác linh bị hút khỏi thể xác mượn tạm của chúng, bị hút sạch vào cái miệng của “Chung Quỳ” dưới tiếng kêu thét gào khóc thảm thiết như ngày tận thế tới rồi vậy.

Đào Hoa Trận của Hoàng Dung một lần chỉ có giới hạn hút được một ngàn vong hồn ác linh, còn cái miệng của “Chung Quỳ” trông thì chỉ có bấy nhiêu đó, nhưng một lần gần năm ngàn ác linh chui hết vào trong bụng của ông ta một cách dễ dàng.

Tất nhiên, năm ngàn cũng đã là con số cực đỉnh, chủ yếu là do Cửu thúc, với thực lực của ông ta lúc này, chỉ được bấy nhiêu đó mà thôi.

“Chung Quỳ” sau khi ăn no uống say, lập tức biến mất như chưa từng xuất hiện qua vậy. Chỉ thấy cơ thể của Cửu thúc run lên một cái, không chút chần chừ do dự bỏ gối ngồi thẳng xuống mặt đất, rơi vào trạng thái tu luyện, bắt đầu hấp thụ luồng “năng lượng” khổng lồ vừa nhận được.

“Chạy, chạy mau ~~~~!!!” “tránh ra, tránh ra, đừng cản đường bố mày ~~~~!!!” “chạy nhanh đi, huhu ~~~~~~!!!”

“ Chung Quỳ” vừa biến mất cũng là áp lực đáng sợ khắc chế chúng đã hoàn toàn biến mất, nhưng không vì thế đám vong hồn ác linh dám tiếp tục ở lại hoặc lao tới tấn công nhóm Dương Kiệt nữa, ai mà biết được lão già kia có còn thi triển được tuyệt học đáng sợ kia lần nữa không chứ, chúng không dám dùng mạng sống của mình đặt cược vào trường hợp không nắm rõ được, tốt nhất là bỏ chạy trước tính sau.

Chỉ thấy khí thế của Cửu thúc đang gia tăng với tốc độ chóng mặt, xem ra quá trình hấp thụ năng lượng đang diễn ra suôn sẻ, không xảy ra bất kỳ tác dụng phụ nào cả.

Uỳnh ~~~~~!!!

Chỉ trong chưa đầy nửa khắc giờ, Cửu thúc đã đột phá cảnh giới thành công, trở thành một tông sư tầng thứ 2. Và dấu hiệu hấp thụ vẫn không ngừng lại ở đó, vẫn đang tiếp tục diễn ra.

Uỳnh ~~~!!! uỳnh ~~~!!! uỳnh ~~~~~!!!

Chỉ trong vòng nửa canh giờ ít ỏi, Cửu thúc đã từ một tông sư tầng thứ 1 đột phá thành tông sư tầng thứ 5. Năng lượng trong cơ thể cũng đã hấp thụ gần hết, ông ta từ trong trạng thái tu luyện từ từ mở mắt ra, đôi mắt lóe qua tia sáng kinh ngạc khó tin.

Quả thật là nghịch thiên!!!

Hiệu quả đáng sợ không kém gì “Thiên Ma Hấp Huyết Đại Trận” của Huyết Ma Đạo cả. Chỉ là Thiên Ma Hấp Huyết Đại Trận phải bày binh bố trận vô cùng phức tạp, kèm theo tài nguyên để sử dụng cũng là một con số không nhỏ, nên hoàn toàn không thể so sánh được với Chung Quỳ Thôn Quỷ Thuật, nhất là về tính tiện dụng.

Quan trọng nhất là, Thiên Ma Hấp Huyết Đại Trận lợi dụng sinh mạng tinh huyết của sinh linh, thuộc dạng gian tà hiểm ác, còn Chung Quỷ Thôn Quỷ Thuật, chỉ có thể hấp thụ vong hồn ác linh tác yêu tác quái, thuộc dạng thay trời hành đạo, không cùng chung một đẳng cấp được.

Tất nhiên, Chung Quỷ Thôn Quỷ Thuật cũng không phải là không có điểm bất cập, ở Hắc Ngục Giai này đông đảo vong hồn ác linh còn đỡ, có thể hút thoải mái để gia tăng thực lực của mình, nhưng sau khi rời khỏi nơi này ra tới thế giới bên ngoài, kiếm đâu ra hàng trăm hàng ngàn vong hồn ác linh cho Cửu thúc hấp thụ đây???

“ Xin đa tạ đại nhân đã nâng đỡ ạ.” Thêm lần nữa Cửu thúc bước tới trước mặt Hao Thiên Khuyển, tôn kính chấp tay thi lễ nói.

“ haha, chúc mừng, chúc mừng Cửu thúc, xem ra “khỏ nhục kế” của bốn thiếu gia đã phát huy tác dụng tới cực điểm, không chỉ đuổi sạch đám vong hồn ma cô, ngay cả Cửu thúc cũng gia tăng thực lực như vậy, quả thật một phát trúng hai chim mà, hihi ~~~~~!!!” Hao Thiên Khuyển còn chưa kịp lên tiếng, Dương Kiệt đã không biết tỉnh lại từ lúc nào, lao tới trước mặt Cửu thúc vui mừng không ngừng chúc mừng đối phương và nhận hết mọi công lao về phía mình.

Thực ra thì, cũng có thể xem là một phần công lao của anh ta đấy chứ.

Hao Thiên Khuyển sắc mặt trầm đen như than (mà vốn dĩ nó đã đen từ đầu tới đuôi rồi, nên cũng khác biệt là mấy), hừ mạnh một tiếng không thèm quan tâm tới cái tên vô liêm sỉ này nữa.

Cửu thúc ngượng cười không biết nên nói như thế nào, còn Hoàng Dung bụm miệng cười khúc khích, tâm trạng vui mừng phấn khích hơn bao giờ hết.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 222: Vạn Niên Thông

“mỗi nguy hiểm đã giải quyết xong, chúng ta tiếp tục lên đường truy tìm Vạn Niên Thông thôi, càng sớm thu thập được nó càng tốt, bốn thiếu gia chán ngắt cái nơi chim không đẻ nổi trứng này lắm rồi.”

Hoàng Dung và Cửu Thúc đưa mắt nhìn nhau một cái, khẽ gật đầu đồng ý, vì chính họ cũng quá chán ngắt cái nơi quỷ quái này rồi, chỉ mong mau chóng tìm được thứ cần tìm rồi rời khỏi càng sớm càng tốt.

“Gâu gâu, Khoan đã.” Cả nhóm vừa bước đi được vài bước, giọng nói của Hao Thiên Khuyển từ phía sau vang lên khiến họ phải ngừng bước, quay người lại tỏ ra tò mò nhìn chăm chăm vào đối phương chờ đợi nó muốn nói gì.

“Lão già, bốn cậu gia có lời khuyên dành cho ngươi đây. Tốt nhất là ngươi nên ở lại nơi này tiếp tục hấp thụ vong hồn ác linh để gia tăng thực lực cho bản thân, vì cơ hội như thế này không nhiều, với thực lực của ngươi hiện giờ có đi thêm đám nhóc kia cũng chưa chắc giúp ích được gì, chỉ bằng tiếp tục ở lại gia tăng thực lực của mình, không chừng sau này có cơ hội thể hiện cũng không chừng.” Hao Thiên Khuyển từ từ bước tới trước mặt cả nhóm, nghiêm giọng nói.

Dương Kiệt mang theo vẻ mặt nghi ngờ khó tin nhìn chăm chăm vào Hao thiên Khuyển ở trước mặt. Không phải lời khuyên của nó không đúng hay bất hợp lý gì cả, chỉ là, sao con cậu xực lại sao đột nhiên tốt bụng thế này?? Có âm mưu gì chăng??

“ này này, ánh mắt của người có ý gì đây?? Lời khuyên của bốn cậu gia là thế, còn nghe hay không nghe là tùy các người, đúng là lâu lâu định làm việc tốt mà còn bị nghi ngờ, lấy lòng dạ tiểu nhân đi suy bụng của quân tử, hừ hừ.” dứt câu, trực tiếp bước thẳng về phía trước không thèm quan tâm tới nhóm Dương Kiệt nữa.

Quân tử? một con chó như người?? Tên hiểm ác nham hiểm nhất chính là người đây chứ đâu, ở đó mà quân với chả tử.

Mặc dù tỏ ra nghi ngờ dụng ý của Hao Thiên Khuyển, nhưng Dương Kiệt cũng không thể phản bác tính hợp lý lời khuyên của hắn, đưa mắt liếc nhìn Hoàng Dung một cái, sau đó cả hai quay sang ngật đầu với Cử thúc đồng ý ý kiến của Hao Thiên Khuyển vừa đề ra.

Cử thúc tỏ ra do dự việc có nên ở lại gia tăng thực lực hay đi theo giúp, khẽ liếc nhìn Hao Thiên Khuyển ở phía xa, đối phương chắc chắn sẽ không để mặc cho Dương Kiệt và Hoàng Dung gặp nguy hiểm tới tính mạng đâu, nên cũng tỏ ra yên tâm đôi chút, ngật đầu đồng ý nán lại ở nơi này, đợi khi hấp thụ đủ năng lượng, sẽ đuổi theo cả nhóm sau.

Và thế là nhóm Dương Kiệt chia tách thành hai nhóm, Cử thúc ở lại hấp thụ vong hồn ác linh, Dương Kiệt, Hoàng Dung và Hao Thiên Khuyển tiếp tục đi sâu vào trong khu rừng để truy tìm Vạn Niên Thông.

“ Dung nhi hãy yên tâm, với Tiên Thiên Đạo Thể và bí thuật đáng sợ của Cử thúc, chắc chắn ông ta sẽ không gặp bất kỳ nguy hiểm nào đâu, ngược lại đây còn là cơ duyên của ông ta nữa là.” Nhìn thấy Hoàng Dung không ngừng ngoảnh đầu lại tỏ vẻ lo lắng cho Cử thúc, Dương Kiệt lập tức lên tiếng an ủi.

Hoàng Dung khẽ ngật đầu một cái, cả nhóm nhanh chân rảo bước đi sâu vào bên trong khu rừng.

Tuy mất đi “ bóng đèn sáng” như Cửu thúc soi đường, nhưng vẫn còn một “ bóng đèn” dự Phòng như Hao Thiên Khuyển, cộng thêm đám vong hồn ác linh lúc này đã khiếp sợ tới nỗi không dám lộ đầu ra, nên nhóm Dương Kiệt vô cùng thanh thoi đi sâu vào trong mà không gặp bất kỳ trở ngại nào cả, như đang đi dạo trong sân vườn sau nhà mình vậy.

“ Đó, đó chính là Vạn Niên Thông sao????” Di chuyển hết nửa ngày trời, cuối cùng nhóm Dương Kiệt đã nhìn thấy một cây thông khổng lồ nổi bật trong khu rừng nằm ở đường chân trời phía xa.

Theo ước tính của Dương Kiệt, từ nơi đang đứng di chuyển tới đích ít nhất cũng phải thêm nửa canh giờ nữa, từ phía xa đã nhìn thấy rõ cây thông như thế này, thể tích của nó tuyệt đối đáng sợ, chiều cao của nó ít nhất phải cả trăm mét là ít.

Không chút do dự chần chừ, mục tiêu đã xuất hiện ngay trước mắt, Dương Kiệt phấn khích dẫn theo Hoàng Dung phóng nhanh về phía cây thông khổng lồ.

Khi nhìn thấy cây thông ở phía xa, đôi mắt của Hao Thiên Khuyển lóe qua tia sáng dị thường, miệng lầm bầm nói nhỏ: “ hy vọng không vượt quá xa so với dự tính của mình.”

“ Chính là nơi này???” Sau nửa canh giờ di chuyển nhanh về đích đến, nhóm Dương Kiệt đã đặt chân vào khu vực sinh trưởng của hàng loạt cây thông. Chỉ thấy xung quanh khu rừng bị bao phủ bởi những cây thông lớn nhỏ khác nhau, chỉ là thể tích của chúng không khác biệt quá nhiều so với cây thụ ở vùng ngoài, chỉ duy nhất một cây thông khổng lồ nổi bật nằm ở vị trí trung tâm giữa đám đông mà thôi.

Đứng từ phía dưới nhìn lên, Vạn Niên Thông này chẳng khác gì một tòa nhà cao tầng chọc trời, ít nhất cũng tương đương với tòa cao ốc cao nhất

Việt Nam tính từ thời điểm Dương Kiệt xuyên không tới thế giới này, cũng phải trên 100m là ít, thậm chí có phần cao hơn nữa là.

Tâm trạng phấn khích khi nhìn thấy mục tiêu của mình nhanh chóng được thay thế bằng vẻ lo lắng. Cây thông cao lớn như thế này, chặt nó mang về bằng cách nào đây???

Khẽ cúi đầu xuống liếc nhìn đôi tay “mỏng com” của mình, Dương Kiệt đã khóc không thành tiếng.

“gâu gâu, bớt những suy nghĩ tính toán không thực tế đi nhóc, trước mắt hãy giải quyết vấn đề quan trọng đi đã.” Hao Thiên Khuyến hiềm có khi lộ ra vẻ mặt cảnh giác thận trọng nhìn chăm chăm vào cây Vạn Niên Thông ở phía xa, nghiêm giọng nói.

“ý của ngươi là .....” Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~~!!! Crack ~~~ crack ~~~ crack ~~~~~ crack ~~~~~~!!!

Dương Kiệt còn chưa kịp hiểu ý đối phương muốn nói gì, đột nhiên cảm nhận thấy mặt đất rung chuyển dữ dội, tựa như đang xảy ra trận động đất cấp 9 vậy, đất đá khói bụi tung bắn ngập trời, Dương Kiệt và Hoàng Dung thậm chí không thể đứng vững té ngã trên mặt đất, mang theo vẻ mặt kinh hãi khó tin nhìn chăm chăm về phía xa.

Chỉ thấy cây Vạn Niên Thông ở phía xa rung chuyển dữ dội, gốc rễ từ dưới mặt đất trời thẳng lên, giống hệt như hiện tượng ác linh vong hồn nhập xác vào cây thụ như cả nhóm vừa mới bước vào khu rừng.

Vạn Niên Thông cũng đã hồn sinh????!

Chẳng lẽ có vong hồn ác linh nhập xác vào Vạn Niên Thông?? Không phải Vạn Niên Thông sinh trưởng nhờ vào hấp thụ vong hồn ác linh sao??

Chúng gặp phải bỏ chạy còn không kịp, lấy đâu ra can đảm để nhập xác điều khiển được Vạn Niên Thông chứ???

“ Gâu gâu, đồ ngốc, Vạn Niên Thông hấp thụ vong hồn ác linh để trưởng thành, trải qua ngàn năm vạn năm hấp thụ năng lượng, cho dù là một con heo cũng thành tinh rồi. Lúc này cảm nhận được người có ác ý chặt cây nhỏ rồi nó, nó không nổi điên vùng lên chống cự tấn công người mới là lạ á.” Hao Thiên Khuyển nhanh chóng đưa ra lời giải thích.

ực ực ~~~~~!!!

Cảm nhận khí thế đáng sợ từ Vạn Niên Thông phát tán, Dương Kiệt không kiềm được tê tái cả da đầu, suýt chút nữa thì tè ướt cả quần. Khí thế của nó thậm chí còn đáng sợ hơn khí thế của Hao Thiên Khuyển nữa kìa!

“ Người đã biết trước điều này sao không nói sớm hả???” Dương Kiệt vừa giận vừa hoảng sợ quát thẳng vào mặt Hao Thiên Khuyển, đồng thời trong lòng không ngừng chửi ra mắng mẹ tên chủ thợ rèn trời đánh kia, kêu mình đi thu thập Vạn Niên Thông khác gì đẩy mình vào chỗ chết??

“ gâu gâu, bớt nói chuyện nhảm nhí vô ích đi nhóc, tập trung giải quyết vấn đề quan trọng trước mắt đã.” Hao Thiên Khuyển mang theo vẻ mặt nghiêm túc từ từ bước ra phía trước, lạnh lạnh nói: “ những thời khắc quan trọng như lúc này thì bốn cậu gia phải bắt buộc ra tay thôi.”

Hao Thiên Khuyển không thể không đứng ra, vì dường như sự trưởng thành của Vạn Niên Thông đã vượt xa sự tính toán của nó, trông chờ vào Dương Kiệt và Hoàng Dung lúc này?? Chẳng khác nào đẩy cả hai vào chỗ chết cả.

gào ~~~~~!!!

Vạn Niên Thông đột nhiên gào lớn một tiếng đầy căm phẫn, chính giữa thân cây đột nhiên “mọc” thêm hai chiếc cánh khổng lồ như cánh tay của con người, trực tiếp vỗ thẳng về phía nhóm Dương Kiệt ở phía dưới.

“Hao Thiên Tiêu Nguyệt, mở ~~~~~!!!!” Không chỉ Dương Kiệt và Hoàng Dung, ngay cả Hao Thiên Khuyển cũng không kèm được biến sắc khi nhìn thấy “cánh tay khổng lồ” của Vạn Niên Thông vỗ thẳng xuống, nó lập tức ngẩng cao đầu gào lớn một tiếng, bầu trời tựa như bị vỡ tung ra, nhường chỗ cho một ánh trắng khổng lồ xuất hiện, tia sáng ánh trắng từ trên cao chiếu thẳng vào cơ thể của Hao Thiên Khuyển, cơ thể của nó lập tức phình to ra với tốc độ chóng mặt, chỉ trong chốc lát đã to lớn bằng một quả núi nhỏ, thậm chí không thua kém gì thể tích của Vạn Niên Thông cả.

Xem ra lần này Hao Thiên Khuyển đã chơi thật rồi nhỉ??

“Chiến ~~~~~!!!” Chỉ thấy cơ thể của Hao Thiên Khuyển lập tức cuộn tròn lại, toàn thân phát sáng như một bóng đèn, một quả cầu năng lượng khổng lồ, trực tiếp ủi thẳng về phía Vạn Niên Thông ở trước mặt.

Rầm ~~~~ rầm ~~~~~ rầm ~~~~~!!

Hai “vật thể” khổng lồ không ngừng va đập vào nhau, uy lực tàn phá không thua kém gì một trận động đất cấp 12 thực thụ, vô số cây thông lớn nhỏ ở khu vực xung quanh chỉ trong nháy mắt đã bị sàn bằm.

Cũng may là Dương Kiệt phản ứng nhanh nhạy, lúc Hao Thiên Khuyển vừa chuẩn bị lao vào giao chiến đã nhanh chân kéo lấy Hoàng Dung nhảy lùi ra xa, lúc này cách nơi giao chiến hơn cả chục cây số mà còn có thể cảm nhận được khốc liệt của cuộc chiến đang nổ gia, nếu như lúc này không kịp

bỏ chạy, e rằng đã bị chôn vùi tan tành như những cây thông “ vô tội” kia rồi.

Rầm ~~~~~!!! Oăng oăng ~~~~~!!!

Sau vô số pha va đập vào nhau bất phân thắng bại, Hao Thiên Khuyển dần tỏ ra yếu thế, trực tiếp hứng trọn một cú tát trời giáng vào cơ thể, miệng gào lên một tiếng đầy đau khổ, trực tiếp bị đánh bay ra xa.

Rầm ~~~~~!!!

Cú tát uy lực kinh hoàng của Vạn Niên Thông trực tiếp đánh bay Hao Thiên Khuyển ra xa cả chục cây số, té ngã ngay vị trí cách Dương Kiệt và Hoàng Dung đang đứng không xa, cơ thể nhanh chóng thoát khỏi trạng thái phát sáng, thậm chí có dấu hiệu xì hơi thu nhỏ lại với tốc độ chóng mặt.

Chỉ trong chớp mắt, thể tích của Hao Thiên Khuyển đã thu nhỏ chỉ còn hai phần ba so với thể tích lúc ban đầu.

“ Lúc, à không, Hao Thiên Khuyển, có sao không??” Dương Kiệt và Hoàng Dung hốt hoảng chạy tới ngay bên cạnh Hao Thiên Khuyển, tỏ vẻ lo lắng hỏi.

Hao Thiên Khuyển là hy vọng cuối cùng của cả nhóm, nếu như ngay cả nó cũng không đánh lại Vạn Niên Thông, chỉ còn cách bắt cam quay đầu bỏ chạy mà thôi.

“ oăng oăng, mẹ kiếp, đau chết bổn cậu gia rồi. Không ngờ tên khốn đó lớn mạnh như vậy, thất sách quả thật là thất sách.” Hao Thiên Khuyển không ngừng lăn lộn trên mặt đất như muốn xoa đi cơn đau trên cơ thể, miệng đầy bất cam bức xúc nói.

Không phải sao? Nếu như là một ngàn năm trước, Hao Thiên Khuyển chỉ cần hắt hắt hơi là Vạn Niên Thông đã tan xương nát thịt mất tiêu rồi. Lúc này thần lực bị giảm, thực lực bị giáng xuống tới mức thê thảm, đúng là hổ xuống đồng bằng bị chó hiếp mà. ủa, hình như có gì sai sai thì phải.

“ Nếu như thật sự không thể, thì hãy bỏ chạy đi.” Mang theo vẻ mặt bất cam nhìn chăm chăm vào Vạn Niên Thông đang di chuyển về hướng này, Dương Kiệt cắn răng quyết định nói.

Tuy mất đi cơ hội thu thập đầy đủ nguyên liệu, nhưng chỉ cần giữ được cái mạng lúc này, đợi sau này lớn mạnh rồi quay lại đòi món nợ cũng được mà.

Không gì quan trọng bằng mạng sống của mình cả!

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 223: Nguyên Thần Xuất Khiếu

“ Bỏ chạy?? gâu gâu, trong từ điển của bốn câu gia không có từ “ bỏ chạy” đâu nhé. Yên tâm, tuy thực lực của tên khốn đó có chút vượt xa so với dự tính của bốn câu gia, nhưng tất cả mọi chuyện vẫn còn nằm trong tầm kiểm soát, chưa phải lúc thua cuộc đâu mà phải lo.” Hao Thiên Khuyển lộ ra vẻ mặt tự tin trực tiếp phản đối quyết định của Dương Kiệt.

Tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát?? Sao cái câu này nghe thấy quen quen vậy ta??

Nghe thấy câu này Dương Kiệt không kiềm được run bắn người lên. Lúc này anh ta vô cùng dị ứng với cái câu nằm trong tầm kiểm soát, cách nay không bao lâu chính vì tin vào cái câu quỷ quái này mà suýt chút nữa mất luôn cả mạng đấy thôi.

Gào ~~~~~!!

Sau tiếng gào thét kinh thiên động địa, chỉ thấy Vạn Niên Thông hai chi bắt chéo ngay trước mặt, sau đó làm ra động tác như đang vận công, cây lá trên thân bắn ra như hình thành một mảnh lưới tên khổng lồ chụp thẳng về phía nhóm Dương Kiệt ở phía xa.

“ Chạy mau, mura tên tới rồi bà con ơi ~~~~~!!!” Dương Kiệt hoảng hốt kéo lấy Hoàng Dung quay đầu bỏ chạy không chút do dự, để mặc Hao Thiên Khuyển tiếp tục lẫn lộn ở đó.

Không phải anh ta không muốn kéo luôn cả Hao Thiên khuyến đi, chỉ là với cái thân thể khổng lồ của nó, kéo bằng niềm tin à??

“ gâu gâu, đồ chết nhất!!” Hao Thiên Khuyến trợn mắt trắng với hành động “ không có nghĩa khí” của đối phương, nhanh chóng từ dưới mặt đất ngồi thẳng lên, miệng há to hét lớn: “ Thao Thiết Thôn Thiên, ta nuốt ~~~~~!!!”

Cái miệng của Hao Thiên Khuyến phình to ra tới mức cực đỉnh, hình thành một lực hút đáng sợ hút sạch trận mưa “ cây lá” có sức sát thương có thể xuyên thủng bất kỳ kim loại trên thế gian này vào hết trong miệng của nó.

“ Hừ hừ, bốn cầu gia trả lại cho người đây, đón lấy ~~~~~!!!” Tất nhiên vẫn chưa phải là kết thúc, ngay sau khi hút sạch mọi thứ vào trong miệng mình, nó lần nữa há to miệng ra, những thứ vừa hút vào lúc nãy lập tức bắn trả ngược lại hết về phía Vạn Niên Thông.

Uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~~ .....!!

Vạn Niên Thông không ngừng bị ‘cây lá’ của mình phản dam đẩy lùi về phía sau, thân cây nhanh chóng xuất hiện vô số “ lỗ máu” lớn nhỏ khác nhau.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, những “ lỗ máu” như thế “ roẹt” một cái đã hoàn toàn phục hồi như chưa từng xuất hiện qua vậy.

Gào gào ~~~~~!!!

Tuy không ảnh hưởng gì tới cơ thể, nhưng bị vô số “ám khí” bắn vào người như thế này tuyệt đối không dễ chịu chút nào, khiến cơn phẫn nộ của Vạn Niên Thông đã đạt tới cực đỉnh, hai chi giờ cao qua đầu, thiên địa linh khí ở xung quanh lập tức tụ tập lại với tốc độ chóng mặt, chỉ trong nháy mắt

đã hình thành một quả cầu năng lượng màu đỏ rực như máu và đang có dấu hiệu phình to ra.

Mày không phải khoái nuốt lắm sao?? Để xem quả cầu năng lượng này mày có nuốt trôi được không??

Gào ~~~~~!!!! Vù ~~~~~!!!!

Quả cầu năng lượng lúc này đã phình to tới mức lớn hơn cả thể tích của Vạn Niên Thông, không chút do dự chần chừ, trực tiếp ném thẳng về phía Hao Thiên Khuyển.

Nhìn thấy quả cầu năng lượng đáng sợ như thế này, ngay cả Hao Thiên khuyển cũng không kèm được phải biến sắc, ngay cả thể tích giới hạn nhất còn không dám nuốt nó vào, huống chi lúc này đã bị rút còn hai phần ba cơ chứ.

“ Tuyệt học thần thông, Tung Địa Kim Cang, biến ~~~~~!!!” Hao Thiên Khuyển trực tiếp thi triển một trong ba mươi sáu phép thần thông, di chuyển xa vạn dặm chỉ trong chớp mắt để né tránh quả cầu năng lượng đang bay tới.

Tuy với thần lực hiện giờ nhất thức vạn dặm là điều không thể, nhưng vài ba trăm dặm không thể làm khó được Hao Thiên Khuyển, tất nhiên khi thi triển thần thông này không quên kéo luôn cả Dương Kiệt và Hoàng Dung cùng bỏ trốn.

Dương Kiệt dám không kéo lấy Hao Thiên khuyển bỏ chạy một mình, nhưng Hao Thiên Khuyển tuyệt đối không dám để mặc anh ta sống chết ra sao mặc kệ. Về vấn đề này, Hao Thiên Khuyển tỏ ra bức xúc và có chút không biết phải làm sao.

Uỳnh ~~~~~!!!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa khiến cho cả mặt đất rung chuyển dữ dội, uy lực quả cầu năng lượng tuyệt đối không thua kém gì uy lực của cả chục quả bom nguyên tử cộng lại, trực tiếp san bằng khu rừng cây thông ở phía xa.

“ ực ực ~~~~~!!!” Trên trán của Dương Kiệt và Hoàng Dung đã đổ đầy mồ hôi lạnh, toàn thân run lên cầm cập. Nếu như Hao Thiên Khuyển không kịp ra tay kéo cả hai bỏ chạy, đừng nói là mười cái mạng, cho dù là trăm cái, ngàn cái mạng cũng không đủ để chết.

Uy lực của một kẻ mạnh xuất khiếu quả thật kinh hoàng.

“ Gâu gâu, tình hình không khả quan chút nào nhỉ???” Hao Thiên Khuyển lộ ra vẻ mặt trầm tư lăm bẫm nói nhỏ.

“ này, không phải người nói rằng tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của người sao?? Nếu như thật sự không thể, hiện giờ quay đầu bỏ chạy vẫn còn kịp, đừng có ở đó mà nói cứng nỏ tung trời làm chi để khổ cho cả nhóm.” Hoàng Dung thừa cơ đánh chó dưới nước, trực tiếp buông lời chê bai chế giễu.

“ im đi a đầu, tất nhiên là mọi thứ vẫn còn nằm trong tầm kiểm soát của bốn cậu gia rồi, hừ hừ. chứ người nghĩ sao bốn cậu gia hào phóng tới mức đi truyền cho lão già kia bộ bí thuật mà bốn cậu gia đã tốn biết bao nước bọt và mưu kế mới lừa được từ tay lão Chung Quý, đã vậy còn lên tiếng khuyên lão già kia tiếp tục nán lại bên ngoài gia tăng thực lực chứ?? Tất cả là để đề phòng cho trường hợp như thế này thôi.” Hao Thiên Khuyển như bị đâm trúng vào đuôi, hậm hực vùng lên phản bác lời chế giễu của Hoàng Dung.

“ Ý của người là .....” Cả Dương Kiệt và Hoàng Dung đều lộ ra vẻ khó tin.

“ Gâu gâu, chứ còn sao nữa, chỉ cần lão già kia gia tăng thực lực, không cần quá nhiều, chỉ cần đạt tới cảnh giới Nguyên Thần tầng thứ 9, thứ 10, cộng thêm Tiên Thiên Đạo Thể của lão, hoàn toàn có thể đáp đảo được tên “ ma cây” chết tiệt kia.” Hao Thiên Khuyển tỏ vẻ tự tin há há cười nói.

“ Chỉ một ngày từ tông sư tầng thứ 5 đột phá tới cảnh giới nguyên thần tầng thứ 9, thứ 10??? Người chắc chắn Cửu thúc sẽ làm được chứ??” Dương Kiệt vẫn còn tỏ ra nghi ngờ hỏi.

“ Cái này thì .....” Hao Thiên Khuyển ngại ngần trước câu hỏi của Dương Kiệt, nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Đúng là theo lý thuyết thì chỉ cần có đủ số lượng linh hồn ác vong để Cửu thúc hấp thụ, đừng nói là nguyên thần, thậm chí xuất khiếu hợp thể cũng không phải là vấn đề. Nhưng quan trọng nhất là có đủ số lượng và thời gian để ông ta làm thế không mà thôi.

Chỉ một ngày ít ỏi, có thể sao???

Ngay cả Hao Thiên Khuyển lúc này cũng không dám khẳng định. Trong lòng không ngừng cầu mong Cửu thúc đừng quá phế vật, khiến mình bị bề mặt trước Dương Kiệt và Hoàng Dung mà thôi.

Gào gào ~~~~~!!!

Vạn Niên Thông không cho họ quá nhiều thời gian để thanh thoi và thảo luận. Ngay sau đòn “ dứt điểm” vừa kết thúc, cơ thể khổng lồ trực tiếp nhấc bổng lên không trung, tựa như một mũi tên xé gió bắn thẳng về vị trí cả nhóm đang đứng.

“ Gâu gâu, lại phải vất vả nữa rồi.” Hao Thiên Khuyển lắc đầu thở dài một tiếng, cơ thể đột nhiên run lên một cái, một chiếc bóng khổng lồ có thể

tích không thua kém gì Hao Thiên Khuyển từ trong cơ thể nó phóng thích ra xuất hiện ngay bên cạnh của nó.

Nguyên thần xuất khiếu!!

Phàm là sinh linh khi tu luyện, khi đạt tới cảnh giới xuất khiếu, đều có thể phóng thích nguyên thần của bản thân ra hỗ trợ chiến đấu như Hao Thiên Khuyển lúc này, khi hợp sức lại với nhau, uy lực tuyệt đối không phải một cộng một bằng hai, mà là bằng ba hoặc bằng bốn.

Tất nhiên, loài thực vật không phải trải qua quá trình tu luyện mà dựa dẫm vào hấp thụ năng lượng như Vạn Niên Thông không nằm trong trường hợp này, tuy có sức mạnh của một kẻ mạnh xuất khiếu, nhưng không thể nguyên thần phóng thích ra cơ thể để hỗ trợ chiến đấu, vì nó có nguyên thần đầu mà phóng thích ra.

Nguyên thần xuất khiếu trợ chiến, có lợi chắc chắn là có hại, vì nếu như trong lúc giao chiến nguyên thần trọng thương hay thậm chí phá hủy, người thi triển có thể trực tiếp bị giáng cấp xuống thành tông sư, thậm chí sau này có thể hình thành một nguyên thần mới hay không cũng là cả một vấn đề lớn đấy. Cho nên, ngoại trừ những ai tự tin tuyệt đối vào thực lực bản thân hay rơi vào bước đường cùng, không ai dại gì phải phóng thích nguyên thần ra trợ chiến cả.

Nguyên thần của Hao Thiên Khuyển đã trải qua biết bao năm tháng tu luyện, lúc này hoàn toàn không khác gì thực thể, nên hoàn toàn yên tâm khi phóng thích ra trợ chiến, cùng lắm là bị đánh thương quay trở lại cơ thể cái một, còn lâu mới bị đánh tan rã ra được.

“ Chiến ~~~!!! ” “ Chiến ~~~~~!!! ” “ hai ” Hao Thiên Khuyển cùng ngẩng cao đầu gào lớn một tiếng, cơ thể lần nữa biến thành quả cầu năng

lượng khổng lồ, một trái một phải phóng thẳng về phía trước tấn công kẻ địch đang bay tới.

Uỳnh ~~~~~!!! Uỳnh ~~~~~!! Uỳnh ~~~~~!!!
Gào ~~~ gào ~~~~~ gào ~~~~~!!!

“ hai quả cầu năng lượng” không ngừng xuyên thủng qua lại cơ thể khổng lồ của Vạn Niên Thông, bề mặt thân cây lần nữa xuất hiện “lỗ máu” chi chít, cây lá trên cơ thể tựa như trận mưa trút nước rơi rãi xuống đất, phủ đầy cả khu vực rộng lớn.

Vạn Niên Thông không ngừng vang phát lên những tiếng gào thét đầy đau đớn, cơ thể khổng lồ vỡ qua vấy lại như muốn đuổi bắt hai quả cầu năng lượng kia, nhưng tính linh hoạt của cơ thể khổng lồ không cao, nhất thời chỉ biết đứng chịu trận chứ không làm gì được Hao Thiên Khuyển cả.

Gào ~~~~~!!!

Vạn Niên Thông dường như mất hết kiên nhẫn chịu đựng không nổi nữa, cơ thể đột nhiên phát sáng dữ dội, năng lượng đáng sợ có vẻ như đang xì hơi ra khỏi cơ thể vậy.

“ Không hay ~~~~~!!!!” Nhìn thấy biểu hiện “ dị thường” của Vạn Niên Thông, Hao Thiên Khuyển không kềm được biến sắc gào lớn một tiếng, nguyên thân nhanh chóng nhập trở lại cơ thể, không chút do dự chần chừ quay đầu kéo Dương Kiệt và Hoàng Dung bỏ lên lưng mình, bỏ chạy thực mạng về phía xa.

Uỳnh ~~~~~!!

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 224

Lại thêm một vụ nổ kinh thiên động địa nổ ra, uy lực thậm chí đáng sợ hơn cả quả cầu năng lượng của Vạn Niên Thông lúc nãy nữa.

Cả một khu vực rộng lớn lại bị san bằng, cũng may là khu rừng này rộng bạt ngàn vô biên vô giới, nếu không thì cây cối bị hủy hoại nhiều như thế này, chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới hệ sinh thái của môi trường. À mà trong khu rừng này chỉ toàn thực vật với vong hồn ác linh, chắc cũng không phải vấn đề gì to tát chứ nhỉ?

Rầm ~~~~~!!! Oăng oăng ~~~~~!!!

Tuy đã nhanh chân bỏ chạy, nhưng vẫn không thoát khỏi việc bị dính phải năng lượng đáng sợ do vụ nổ phát tán ra, lúc này cơ thể của Hao Thiên Khuyển nhuộm đầy máu rơi ngã mình trên mặt đất, còn Dương Kiệt và Hoàng Dung do được Hao Thiên Khuyển dùng thân chắn cho, nên vẫn bình an vô sự.

“Gâu gâu, mẹ kiếp, không ngờ tên “ma cây” đó lại có khí phách như vậy, dám tự nổ để hủy diệt kẻ thù, chỉ cần chậm chân thêm chút nữa thôi không chết cũng thành tàn phế rồi.” Sắc mặt của Hao Thiên Khuyển khó coi vô cùng, đặc biệt là nhìn thấy lớp lông đen bóng của mình lúc này máu đỏ nhuộm đầy, cắn răng hậm hực nói.

“không, không sao chứ??” Dương Kiệt vội vã chạy tới bên cạnh quan tâm hỏi han. Ngay cả Hoàng Dung cũng tỏ ra lo lắng không kém, tuy cả hai

không ưa gì nhau, nhưng người ta đã dùng thân che chắn cho mình, quan tâm lo lắng cũng là chuyện hiển nhiên.

“ Gâu, vẫn chưa chết.” Bộ mặt đui sao mà còn hỏi câu ngớ ngẩn đó, Hao Thiên Khuyển lập tức trợn mắt trắng đáp lại.

Hoàng Dung nhanh chóng từ trong nhẫn Càn Khôn của mình rút ra một viên Cửu Hoa Ngọc Lộ Uyển nhét vào trong miệng của Hao Thiên Khuyển, lực thuốc nhanh chóng phát huy tác dụng, vết thương trên cơ thể lập tức được cầm máu, không có vấn đề gì quá nghiêm trọng nữa.

“ Khỏe rồi, kẻ định đã tự nổ, giờ chúng ta quay về chỗ cũ thu thập xác của Vạn Niên Thông thôi.” Kẻ thù đáng sợ đã tự sát, Dương Kiệt tỏ ra phần khích tốt cùng, cuối cùng thì cũng đã có thể thu thập đủ nguyên liệu để luyện chế Tam Tiêm Kích của mình rồi.

“ Nếu người muốn chết sớm thì cứ đi mà lượm xác của Vạn Niên Thông.” Dương Kiệt vừa định dẫn theo Hoàng Dung chạy nhanh về phía Vạn Niên Thông vừa phát nổ chuẩn bị công việc “ moi xác vĩ đại”, Hao Thiên Khuyển mang theo vẻ chế giễu lạnh lạnh lên tiếng.

“ Hả, ý của ngươi là .....” Gào gào gào gào
~~~~~!!!

Dương Kiệt còn chưa kịp hỏi cho ra lẽ, tiếng kêu gào “ đầy quen thuộc” của Vạn Niên Thông đã cất lên. Nếu như đứng ở hiện trường gần nơi Vạn Niên Thông vừa tự nổ, sẽ lập tức nhìn thấy mảnh vụn thân cây của nó đang phát sáng rực rỡ, vụn cây lác lác rung chuyển dữ dội và ngừng dịch chuyển sát nhập vào nhau, như vẻ đang hàn gắn phục hồi vậy.

“ Đó, đó là” Tuy không thể nhìn thấy tình hình ở phía xa, nhưng tiếng gào thét kinh hãi đó chứng tỏ Vạn Niên Thông vẫn chưa chết.

“ Người tướng đối phương ngu hay sao mà đi tự vẫn trong khi nó vẫn đang chiếm ưu thế về thực lực? Nó chỉ là sử dụng thần thông bổn mệnh, chấp nhận giáng xuống một cấp để phát nổ cơ thể, chỉ trong chốc lát là có thể phục hồi như xưa thôi.” Tuy Vạn Niên Thông chấp nhận hy sinh bị giáng xuống một cấp, nhưng thực lực vẫn vô cùng lớn mạnh, huống chi bây giờ Hao Thiên Khuyên bị thương không nhẹ, tuy không ảnh hưởng tới khả năng chiến đấu, nhưng hoàn toàn không hưởng lợi được điều gì cả.

ực ực ~~~~!!

"Nếu như thế chẳng khác nào lúc nó đánh không lại lại tự nổ để tiêu diệt kẻ thù, như thế thì còn ai có thể đánh bại được nó nữa chứ??"

" Đồ ngốc, người tướng tự nổ như thế vui lắm sao?? Muốn tự nổ là tự nổ một cách thoải mái vô điều kiện? Cách này chỉ có thể lâu lâu sử dụng một lần mà thôi." Hao Thiên Khuyên dùng ánh mắt như nhìn thẳng khờ nhìn vào Dương Kiệt, chế giễu nói.

Tuy sau lần tự nổ lúc nãy, nó sẽ không thể làm điều đó thêm lần nữa, nhưng tình hình không khả quan chút nào. Chẳng lẽ phải như lời con heo mập kia bỏ chạy?? Không được, bổn cậu gia mới hùng hổ tuyên bố xong, tuyệt đối không thể mất mặt bỏ chạy như thế được.

“ Gâu gâu, rốt cuộc lão già kia làm gì mà lè mề thế này? Tới giờ mà vẫn chưa thấy xuất hiện. Chẳng lẽ lão đợi cả nhóm chết hết rồi mới tới đây hốt xác à??” Trong đầu lóe qua hình ảnh gầy ốm của Cửu thúc, Hao Thiên khuyên không tự chủ hậm hực chửi nhỏ một tiếng.

“ Con cậu kia, không được vô lễ với Cửu thúc ~~~~!!” “ Thôi, thôi, bỏ đi, giờ rốt cuộc phải làm sao đây??” Nhìn thấy Hoàng Dung lại muốn lao vào ăn thua đủ với Hao Thiên Khuyên, Dương Kiệt nhanh chóng cản lại, mang theo vẻ mặt lo lắng hỏi.

Xịt xịt ~~~~~!!!

Hao Thiên Khuyển khẽ dùng mũi hít nhẹ vài cái, trên môi đột nhiên lộ ra nụ cười đắc chí: “haha, bốn cầu gia đã ngửi thấy mùi của lão già đó rồi, lão đang di chuyển nhanh về hướng này, chắc khoảng một khắc giờ nữa sẽ có mặt, thực lực của lão lúc này”

“sao? Sao? Cứu thúc như thế nào???” Hoàng Dung tỏ ra nôn nóng sốt ruột hỏi.

“gâu, không nói cho người biết, xì ~~~~~!!!” “Người ~~~~~!!!!” “Thôi, thôi, stop giùm cái, nhức đầu quá ~~~~~!!!” Dương Kiệt tỏ ra đau đầu vô cùng, Hoàng Dung với Hao Thiên Khuyển cứ như chó với mèo thế này quả thật nhức đầu khó xử quá đi.

Một khắc giờ??? Một khắc giờ bằng mười năm phút, nghe thì không quá nhiều, chớp mắt cái là qua ngay. Nhưng vấn đề là kẻ địch có cho mình chờ đợi một khắc giờ mới là vấn đề.

Lúc này đã có thể nhìn Vạn Niên Thông đã gần như hồi phục, chỉ khoảng vài phút nữa là có thể tiếp tục lao tới xé xác nhóm mình ra cho mà xem, đừng nói là mười năm phút, trụ được năm phút đã phải cầu trời bái phật rồi.

Dương Kiệt nghĩ ra được vấn đề, Hao Thiên Khuyển tất nhiên cũng đã nghĩ tới, lúc này nó đang lộ ra vẻ trầm tư suy ngẫm, có chút do dự không quyết.

Gào ~~~~~!!!

Không cho Hao Thiên Khuyển có thời gian suy tư do dự quá lâu, Vạn Niên Thông đã hoàn thành quá trình hồi phục của mình, tiếp tục hùng hổ lao tới tấn công kẻ thù của mình.

“ mẹ kiếp, tưởng bốn câu gia sợ sao?? Bốn câu gia quyết định rồi, chơi lớn với mày một phen ~~~!!! Thiên Cang Tam Thập Lục Biến Hóa, Lục Giáp Kỳ Môn, mở ~~~~~!!!” Chỉ thấy cơ thể của Hao Thiên Khuyển lần nữa phình to ra, bắp thịt cuộn cuộn, toàn thân nháy nháy ánh sáng lục sắc.

Lục Giáp Kỳ Môn, một trong Tam Thập Lục Pháp Biến Hóa, có thể buff cho người thi triển một sức mạnh phi thường khi rơi vào trạng thái chiến đấu.

Chỉ là khi kích hoạt bí thuật này sẽ tiêu hao không ít thần lực trong cơ thể của Hao Thiên Khuyển, nếu như không phải rơi vào thời khắc khó khăn, Hao Thiên Khuyển tuyệt đối không muốn sử dụng tới nó vì thần lực trong cơ thể đã không còn nhiều. Tuy lúc này sử dụng hết, từ từ cũng có thể hồi phục lại, nhưng thời gian hồi phục không có vài năm, vài chục năm cũng đừng mong tích tụ đủ số thần lực như lúc này.

Nhưng vào thời khắc này, không có thời gian để cho nó do dự nữa, đành liều thôi!!

“ Thiên Cang Tam Thập Lục Biến Hóa!! Chương Ác Ngũ Lôi, đánh ~~~~~!!!” Chi phải giờ cao lên vỗ mạnh xuống, trên bầu trời mây đen đang tụ tập lại với tốc độ chóng mặt, không ngừng xoay chuyển hình thành một lỗ hồng hình tròn khổng lồ.

Đùng đoàng ~~~~~!!

Nhất thời sấm chớp nổ vang gầm trời, đứng ở dưới mặt đất có thể nhìn rõ sấm sét màu tím xanh đang tụ tập lại với tốc độ cực nhanh, có thể giáng xuống “ mục tiêu” ở phía dưới bất kỳ lúc nào.

Vạn Niên Thông đang hùng hổ lao tới nhanh chóng dừng lại, toàn thân run rẩy đầy sợ hãi. Sấm sét vốn dĩ là khắc tinh của thực vật, huống chi một thực vật gian tà như Vạn Niên Thông trưởng thành bằng cách hấp thu vong hồn ác linh chứ.

“ Nổ ~~~~~!!!!” Hao Thiên Khuyên ngẩng cao đầu nhìn về phía sấm sét đang hội tụ, miệng hét lớn một tiếng.

Đùng đoàng ~~~~~!!! Roẹt roẹt ~~~~~!!!

Gào gào gào gào ~~~~~!!

Hứng chịu liên hoàn sét vào người, Vạn Niên Thông kêu gào đầy thảm khốc, thân cây cháy khét không ngừng bốc khói bốc lửa, lá cây trên thân bốc cháy dữ dội, trực tiếp từ trên không trung ngã lẫn lộn xuống mặt đất, lửa không ngừng lem qua vô số mảnh vụn thực vật ở xung quanh, hình thành biển lửa kinh hoàng trong nháy mắt, khiến khu rừng vốn dĩ chìm trong màn đêm vô tận đột nhiên rực sáng như ban ngày ở thế giới bên ngoài vậy.

“ Má ơi, cháy rừng, châu nhanh ~~~~~!!!” Hiện tượng cháy rừng một khi xảy ra, thiệt hại ảnh hưởng tuyệt đối đáng sợ, Dương Kiệt nhanh chân kéo lấy Hoàng Dung vẫn còn đang ngơ ngác chôn chân ở đó quay đầu bỏ chạy, dám ở lại không chừng bị thành heo quay cho mà xem.

Ngay sau khi thi triển hai thần thông uy lực kinh người, cơ thể của Hao Thiên Khuyên thêm lần nữa xì hơi, lần này thậm chí không giữ được một nửa thể tích so với thể tích lúc ban đầu nữa. Đôi mắt “ bóng đèn” cũng bị hạ độ sáng xuống, trên mặt lộ ra vẻ mệt mỏi suýt chút thở không ra hơi nữa.

Chỉ chút nữa thôi, nếu như thần lực trong cơ thể mạnh thêm một chút nữa thôi, hoàn toàn có thể hóa kiếp tên khốn đó! Hao Thiên Khuyên mang

theo vẻ mặt bất cam quay đầu bỏ chạy theo Dương Kiệt trước khi lửa lan sang tới bên này.

Gào gào ~~~~~!!

Tiếng gào thét của Vạn Niên Thông vẫn vang lên liên miên không dứt, chứng tỏ đòn tấn công của Hao Thiên Khuyển chưa thể lấy mạng được nó. Tất nhiên, trọng thương chắc chắn là không thể tránh khỏi rồi.

Rầm ~~~~~!!!!

Sau khi cố gắng dập tắt lửa cháy trên cơ thể, Vạn Niên Thông nhanh chóng từ dưới mặt đất bật dậy, lúc này toàn thân cháy đen như cục than khổng lồ, miệng không ngừng gào phát ra những tiếng kêu thét đầy căm phẫn, nó hận, hận không thể phang thây xẻ thịt kẻ thù của mình ra nhiều mảnh mới có thể làm nguôi đi nỗi đau khổ mà mình phải hứng chịu.

Gào ~~~~~!!!

Chi phải giờ lên vẫy quét thành một đường tròn ngay trước mặt, thực vật cây cối ở vòng ngoài không bị ảnh hưởng bởi đám cháy tựa như được mọc thêm đôi chân, nhanh chóng di chuyển xuất hiện ngay trước mặt nhóm Dương Kiệt, tầng tầng lớp lớp hình thành “ bức tường thành” vững chắc cản ngay trước mặt khiến cả nhóm không thể tiếp tục bỏ chạy nữa.

“ Phì Lũ Bạo Liệt Quyền, tránh đường cho bọn thiếu gia mau ~~~~~!!!” Một cú đấm khí khổng lồ đâm thẳng về “ bức tường thành” ở trước mặt, cây cối thực vật lập tức bị đánh tan nát vỡ vụn ra hết, nhưng anh ta còn chưa kịp vui mừng, lập tức lại thêm vô số “ vật thể thân” khác lao tới bù đắp vào chỗ khuyết, nhất thời không thể phát huy được hiệu quả gì cả.

Không chỉ Dương Kiệt, ngay cả Hoàng Dung cũng rút Đả cầu Bồng ra không ngừng tung đòn về phía trước hòng mở đường máu bỏ chạy, thế như cho dù cả hai cố gắng cỡ nào, cũng thể nào nhanh bằng số lượng cây cối thực vật mới lao vào bổ sung chỗ khuyết, nhất thời bế tắc không biết phải làm sao.

Dương Kiệt tỏ ra nôn nóng sốt ruột vô cùng, vì Vạn Niên Thông đã gần như phả hơi nóng vào phía sau gáy, phía trước lại bị tắc đường, phải làm sao đây??

Gào ~~~~~!!

Tiếng gào lớn đinh tai nhức óc vang lên khiến Dương Kiệt và Hoàng Dung phải dùng tay bịt chặt lại miệng, nhưng vẫn không khỏi choáng váng đầu óc, cả hai không kiềm được biến sắc khi cảm nhận áp lực đáng sợ đè thẳng vào người, nếu như không phải nhanh tay diu lấy nhau, e rằng cả hai đã té ngã xuống mặt đất mất tiêu rồi.

Vạn Niên Thông đã đuổi tới rồi.

PHÌ LŨ ĐẠI NÃO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 225: Võ Hồn Cấp 10, Tiên Thiên Bát Quái!

Gào ~~~~~!!!

Vạn Niên Thông gào lên một tiếng đầy điên cuồng và phản kích, như muốn trút hết nỗi đau khổ và căm phẫn mà mình phải hứng chịu này giờ, hai chi khổng lồ vung lên trực tiếp vỗ mạnh xuống vị trí nhóm Dương Kiệt ở phía dưới.

“ Dung nhi ~~~~~!!!” Phản kháng chống cự cũng vô ích, Dương Kiệt trực tiếp quay lại ôm chặt Hoàng Dung vào lòng, như muốn dùng thân thể của mình để che chắn và bảo vệ cô ta vậy.

Ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào hai chiếc chi của Vạn Niên Thông vỗ mạnh xuống, Hao Thiên Khuyển đột nhiên lộ ra nụ cười bí hiểm.

“ Yêu quái chó làm càng, võ hồn mở ~~~~~!!!”

Uỳnh ~~~~~!!!

Gào ~~~~~!!! Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~~~!!

Trong tình thế gần như thập tử vô sinh, một giọng nói đầy nghiêm nghị cất lên vang dội cả khu rừng rộng lớn.

Chỉ thấy hai chi của Vạn Niên Thông vỗ khi chỉ còn cách đỉnh đầu của nhóm Dương Kiệt khoảng vài mét, đột nhiên xuất hiện một “ tấm khiên” năng lượng có hình bát giác, “ tấm khiên” đó nằm ngang không ngừng xoay

chuyển liên hồi, bề mặt phát ra ánh hào quang rực rỡ, hai chi của Vạn Niên Thông đập thẳng vào bề mặt ‘tấm khiên’ lập tức bị lực đẩy đáng sợ đẩy bật ra, cơ thể khổng lồ của nó không ngừng giật lùi về phía sau, miệng vang lên tiếng gào thét đầy đau đớn.

“Trời, trời vẫn chưa sập sao??” Chờ mãi vẫn không cảm nhận cơn đau khủng khiếp trước khi tử nạn, Dương Kiệt từ từ ngẩng đầu lên, không kèm được lộ ra vẻ mặt đầy phấn khích khi nhìn thấy một bóng người mà cả nhóm vẫn đang trăm ngàn nhớ nhung tha thiết cuối cùng cũng đã xuất hiện rồi.

“Cửu thúc ~~~~~!!!” Cả Dương Kiệt và Hoàng Dung cùng kêu thét lên đầy phấn khích.

Đúng thế, người vừa xuất hiện giải cứu cả nhóm không ai khác chính là Cửu thúc.

“Gâu gâu, cũng không tệ, tuy vẫn còn khoảng cách so với dự tính, nhưng không ngờ lão già lại may mắn có thể khai sáng luôn cả thần thông, cuộc chiến chắc sẽ trở nên thú vị rồi đây.” Hao Thiên Khuyến mang theo vẻ mặt thích thú khen ngợi.

Khí thể từ trên người Cửu thúc phát tán ra, tuyệt đối là kẻ mạnh chân nguyên tầng thứ 5, thậm chí lớn mạnh hơn cả Hoàng Dung vào thời điểm này.

Tấm khiên năng lượng sau khi chặn đòn tấn công của Vạn Niên Thông xong, nhanh chóng quay trở lại trên đỉnh đầu của Cửu thúc, hình dáng của tấm khiên năng lượng này, bất kỳ một người Trái Đất nào chỉ cần có xem qua thần thoại Trung Quốc, sẽ lập tức nhận biết ngay.

“ Tiên Thiên Bát Quái??!!! Không ngờ lão già lại may mắn như vậy.”
Hao Thiên Khuyển không ngừng dùng chi vuốt cầm, miệng bình phẩm nói.

Võ hồn cấp 10, Tiên Thiên Bát Quái!!! Công thủ toàn diện, âm dương ngũ hành tập hợp thành nhất thể, uy lực và tính thực dụng thậm chí không thua kém gì so với thánh phẩm vô hồn. Đặc biệt là khi đối diện với vật thể gian tà, uy lực theo cấp số nhân mà tăng lên, hiệu quả hơn cả những võ hồn thần phẩm nữa là.

“ Xin lỗi đã để mọi người chờ đợi, mọi việc còn lại hãy để lão già này lo.” Cửu thúc mang theo vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm vào Vạn Niên Thông ở trước mặt.

Cũng may là Vạn Niên Thông đã bị trọng thương trong lúc giao chiến với Hao Thiên Khuyển, nên lúc này với thực lực của Cửu thúc cộng thêm võ hồn Tiên Thiên Bát Quái, vẫn còn chút hy vọng, chứ nó mà lạnh lặn như lúc ban đầu, cho dù Cửu thúc có kịp thời xuất hiện đi nữa cũng chỉ có nước quay đầu bỏ chạy mà thôi.

“ Chiến ~~~~~!!!” Tiên Thiên Bát Quái trên đỉnh đầu của Cửu thúc rực sáng như mặt trời chói chang, một thanh kiếm dài xuất hiện trên tay, trực tiếp tung người vung kiếm đâm thẳng về phía Vạn Niên Thông đang hoàn hồn ở phía xa.

Gào ~~~~~!!

Vạn Niên Thông vừa hoảng sợ vừa phẫn nộ gào lớn một tiếng, khí tức của Cửu thúc khiến nó cảm thấy khó chịu vô cùng, có cảm giác như một hóc xương nghẹt ở cổ họng, muốn nhổ đi mà không thể nhổ được. hai chi giò ra, lập tức xuất hiện hai quả cầu năng lượng thể tích to bằng một chiếc xe hơi bốn chỗ ném thẳng về phía Cửu thúc đang lao tới.

“ Âm Dương Điện Đảo, phản ~~~~~!!!” Cửu thúc vô cùng bình tĩnh tế Tiên Thiên Bát Quái chắn ngay trước mặt, Tiên Thiên Bát Quái lập tức xoay chuyển liên hồi, hai quả cầu năng lượng không lồ bắn trúng vào bề mặt Bát Quái lập tức bị đẩy bật trở lại, phản dam về phía người vừa thi triển nó.

Uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~~!!! Gào
~~~~~!!

Ăn ngược lại hai quả cầu năng lượng do mình tạo ra, Vạn Niên Thông kêu gào đầy thảm khốc, nửa thân thể gần như bị vỡ vụn ra.

“ Trảm ~~~~~!!!” thanh kiếm trên tay vung lên, chém mạnh về phía Vạn Niên Thông.

Roẹt ~~~~~!!! Crack crack ~~~~~!! Rầm ~~~ rầm
~~~~~!!

Luồng kiếm khí mang theo khí thức chí cương chí dương vô cùng dễ dàng chém đôi cơ thể khổng lồ của kẻ định ra, đổ ngã sang hai bên mặt đất.

“ Hoan hô Cửu thúc, thắng rồi ~~~~~!!!” Dương Kiệt và Hoàng Dung nhìn thấy Vạn Niên Thông bị “ cưa đổ”, phát khích hô vang ăn mừng.

Nhưng Cửu thúc và Hao Thiên khuyến không lạc quan như hai người kia, lạnh lạnh nói: “ khoan ăn mừng vội, bộ không nhớ là Vạn Niên Thông có thể hồi phục vô điều kiện sao??”

Roẹt ~~~~~!! Gào ~~~~~!!

Quả nhiên, câu nói của Hao Thiên Khuyến vừa dứt câu, “ hai khúc” thân thể của Vạn Niên Thông chỉ trong nháy mắt đã liên kết lại với nhau, hoàn toàn không làm hại được gì tới nó cả.

“ Tuyệt học thần thông, Âm Dương Ngũ Hành Trận, mở
~~~~~!!!” Tiên Thiên Bát Quái ngay lập tức phình to ra hết cỡ,
bay thẳng trên đỉnh đầu của Vạn Niên Thông, vàng sáng bảy màu từ trên
Bát Quái phóng thích ra chụp thẳng xuống cơ thể của Vạn Niên Thông ở
phía dưới.

Gào ~~~~ gào ~~~~ gào ~~~~ gào ~~~~~!! Xì xòe ~~~ xì xòe
~~~~~!!!

Thân thể của Vạn Niên Thông tựa như bị vô số át xít tạt thẳng vào, thân
cây bị khô héo tróc ra khỏi cơ thể, khói khí ngút trời, vùng vẫy gào thét điên
cuồng, thể tích của Vạn Niên Thông như đang bị xì hơi thu nhỏ lại với tốc
độ chóng mặt.

Âm Dương Ngũ Hành Trận tuy không có hiệu ứng bắt mắt như Ngũ
Hành Trận của Hoàng Dung, nhưng uy lực không biết lớn mạnh gấp bao
nhiêu lần.

Chỉ trong chốc lát, thể tích của Vạn Niên Thông chỉ còn lại một phần
mười so với lúc ban đầu, cơ thể lom khom như có thể ngã xuống bất kỳ lúc
nào.

“ lão già, dùng máu của ngươi tể vào vũ khí, kết liễu nó đi.” Nhìn thấy
Vạn Niên Thông chỉ còn nửa cái mạng, Hao Thiên Khuyển nhanh chóng lên
tiếng gọi ý.

Phục ~~~~~!!!

Dùng răng cắn mạnh vào hai ngón tay trở và giữa, dòng máu đỏ tươi
phát sáng từ vết cắn phun bắn ra, Cử thúc tỏ ra vô cùng thuần thục dùng
ngón tay nhuộm đầy máu quét thẳng vào bề mặt lưỡi kiếm trên tay, máu

tươi quét tới đâu, bề mặt lưỡi kiếm phát sáng tới đó, thanh kiếm tựa như biến thành thanh kiếm lazer bắt mắt.

Hình tượng này, chính hình tượng quen thuộc này từng là ký ức đẹp đã khắc sâu tâm trí của Dương Kiệt từ nhỏ, giờ này lần nữa được chứng kiến tận mắt khiến anh ta không kiềm được nước mắt lưng chùng, cảm thán vô cùng.

Roẹt ~~~~~!!!

Hai chân nhún mạnh xuống mặt đất, Cửu thúc trực tiếp tung người nhào lộn trên không trung xuất hiện ngay phía trên Tiên Thiên Bát Quái của mình, cơ thể chống ngược lên, thanh kiếm “lazer” trong tay chĩa thẳng về phía Tiên Thiên Bát Quái ở ngay phía dưới, tựa như đẩy cả Tiên Thiên Bát Quái từ trên không trung giáng thẳng xuống đỉnh đầu của Vạn Niên Thông ở phía dưới vậy.

Gào gào gào gào ~~~~~!!! Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh
~~~~~!!!

Cảm thấy mạng sống của mình bị đe dọa nghiêm trọng, Vạn Niên Thông tất nhiên đã không thể khoanh tay nhắm mắt chịu chết một cách dễ dàng rồi, vô số quả cầu năng lượng như không cần tiền không ngừng ném thẳng về phía Cửu thúc trên đỉnh đầu giáng xuống.

Chỉ là những quả cầu năng lượng đó chỉ khẽ chạm nhẹ vào Tiên Thiên Bát Quái lập tức bị đẩy bật ra hết, thậm chí không chạm được vào tà áo của Cửu thúc ở ngay phía sau nữa kia.

Gào ~~~~~!!! Rầm
~~~~~!!!

Tình cảnh lúc này không khác gì so với tình cảnh Tôn Ngộ Không bị “Như Lai Thần Chưởng” của Như Lai Phật Tổ giáng thẳng vào người. Tôn Ngộ Không bị đánh chiêu chỉ là bị đè chặt bởi Ngũ Chỉ Sơn, thân thể không bị ảnh hưởng quá nhiều. Còn Vạn Niên Thông bị Tiên Thiên Bát Quái đè vào, cơ thể tựa như tấm vải bị dùng sức xé toạc ra, vỡ vụn ra thành vô số mảnh lớn nhỏ.

" Thời cơ tới rồi, tới đây nào cùng ~~~~~!!!!" Nhìn thấy Cửu thức tung đòn kết liễu đánh vỡ tan nát cơ thể của Vạn Niên Thông, đôi mắt Hao Thiên Khuyển lập tức rực sáng, nhìn chăm chăm vào vật thể giống hệt như viên tinh thạch từ trong thể xác vỡ vụn tung bắn ra, miệng lập tức há to ra hết cỡ, trực tiếp hút viên tinh thạch màu đỏ sẫm như máu vào miệng mình.

ực ực ~~~~~!!

viên tinh thạch đó chính là tinh hạch của Vạn Niên Thông, được xem như là mạng sống, là linh hồn của nó, lúc này đã nằm gọn trong bụng của Hao Thiên Khuyển để bồi bổ cho thân lực đã cạn kiệt của nó.

“ nó, nó chết thật chưa nhi??” Dương Kiệt không dám khẳng định hỏi.

“ Chắc là, có thể” “ yên tâm, yên tâm, đòn tấn công lúc nãy mang theo khí thức của Tiên Thiên Đạo Thể cộng thêm Tiên Thiên Bát Quái, nếu như nó trong trạng thái sung sức nhất thì còn không dám chắc, chứ với trạng thái trọng thương sau khi đánh đòn của bốn cậu gia xong, đánh thêm đòn tấn công của lão già kia, cộng thêm việc viên tinh hạch linh hồn của nó đã nằm trong bụng bốn cậu gia, chỉ có nước đầu thai sớm mà thôi, hahaha ~~~~~!!” Hao Thiên Khuyển tỏ ra vô cùng tự tin há há cười lớn, tất nhiên là không quên nhận một phần công lao cho bản thân, mang theo điệu bộ ung dung tự tại từ từ bước về phía xác vỡ tan tành của Vạn Niên Thông.

“haha, thời gian moi xác tới rồi, đi thôi Dung nhi.” Nghe xong lời khẳng định của Hao Thiên Khuyển, Dương Kiệt phấn khích tột cùng kéo lấy Hoàng Dung chạy tới chuẩn bị “công việc vĩ đại” của mình.

Tâm trạng phấn khích của Dương Kiệt không duy trì được bao lâu, nhanh chóng như bị xô nước lạnh tạt thẳng vào đầu, nhìn thấy xác của Vạn Niên Thông vỡ vụn tan tành đã khóc không thành tiếng.

Những mảnh vụn lớn nhất chỉ khoảng vài cm như thế này, thu thập mang về làm thân kích bằng niềm tin chắc?

Dương Kiệt phóng ánh mắt đầy oán trách về phía Cửu thúc ở bên cạnh, Cửu thúc chỉ mang theo vẻ mặt thản nhiên khẽ nhún nhún vai như vẻ không liên quan gì tới ông ta cả.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 226: Rời Khỏi Hắc Ngục Giai

Hao Thiên Khuyến bước tới bên cạnh những mảnh xác vụn của Vạn Niên Thông, dùng chi phải của mình gom góp lại nhiều mảnh thành một, dưới ánh mắt kinh ngạc của cả nhóm, những mảnh vụn đó nhanh chóng gắn kết lại với nhau, hình thành một khúc cây dài gần cả trượng.

“ Chẳng, chẳng phải nó đã chết rồi sao? Sao còn có thể” Dương Kiệt không những không vui mừng phấn khích mà mang theo vẻ mặt cảnh giác nhìn chằm chằm những mảnh xác vụn còn lại ở Vạn Niên Thông, lo sợ chúng tự gắn kết lại hồi sinh thêm lần nữa.

“ Yên tâm, đặc tính của Vạn Niên Thông là có thể dễ dàng gắn kết hồi phục lại với nhau cho dù bị đánh tan tành thành nhiều mảnh. Hiện giờ tinh hạch của nó đang nằm trong bụng của bốn cậu gia, nên không thể tiếp tục chủ động hồi sinh nữa, nói tóm lại là nó đã chết thật rồi, nhưng đặc tính vẫn còn, nên không cần phải lo lắng gì cả.” Hao Thiên Khuyến tỏ vẻ thản nhiên vừa ngáp dài vừa nói.

“ hú hồn ~~~~!!!” Nghe xong lời giải thích của đôi phương, Dương Kiệt mới tỏ ra yên tâm, anh ta hoàn toàn không muốn đối diện cái thứ đáng sợ này dù chỉ một lần nữa rồi.

“ nguyên liệu đã thu thập đầy đủ, chúng ta hãy rời khỏi cái nơi quỷ quái này thôi.”

“ đồng ý.” “ Tất nhiên.” “ Tùy người.”

Câu nói của Dương Kiệt nhanh chóng được cả nhóm tán thành, không chút do dự luyện tiếu, cả nhóm nhanh chóng quay đầu rời khỏi khu rừng vong linh này, thậm chí là Hắc Ngục Giai.

- - - - -

“ Ai da, không khí thế giới bên ngoài mới đã làm sao, chứ suốt ngày bị giam cầm trong cái bóng tối màn đêm vô tận như Hắc Ngục Giai không thành tên điên mới là lạ á.”

Sau hai ngày di chuyển nhanh, cuối cùng cả nhóm đã bước chân ra khỏi lối vào của Hắc Ngục Giai, Dương Kiệt vươn vai hít sâu một hơi vào người, tinh thần sáng khoái vô cùng.

“ Heo mập, ý của ngươi muốn nói gì???” “ không, không, lỡ lời, tuyệt đối là lỡ lời, ý của tại hạ chỉ muốn nói là, dù sao thì nơi có ánh sáng mặt trời đầy đủ vẫn tốt hơn nhiều so với cái nơi âm u lạnh lẽo, đúng không nào.” “ hừ, hừ, liệu hồn đấy!!” “ con cầu kia, dám uy hiếp Kiệt ca ca của ta hả? Coi chừng lão nương tặng một chiêu Bồng Đả Ác Cầu cho ngươi bây giờ, hừ hừ ~~~!!!” “ A đầu, bồng cầu gia thách ngươi đấy, có ngon thì làm thử xem ~~~!!!” “ Bồng Đả Ác Cầu ~~~~~!!!” “ Úi da, đồ khốn, ngươi làm thiệt đó hả??”

Sau hai ngày đồng hành với nhau, quan hệ giữa Hoàng Dung và Hao Thiên Khuyển không có chút gì thay đổi, cứ như chó với mèo cãi vã lẫn nhau. Tất nhiên, cả hai cũng không ác ý gì, chỉ là cãi qua cãi lại cho vui miệng vui mồm, lúc đầu Cửu thúc và Dương Kiệt còn lên tiếng ngăn cản sợ Hoàng Dung đắc tội Hao Thiên Khuyển xảy ra chuyện không hay, nhưng tới sau cùng thấy cả hai vẫn cứ cãi thế mà không xảy ra bất kỳ xung đột nào quá đáng, nên cũng bỏ mặc cả hai muốn làm gì làm, chẳng buồn khuyên can nữa.

Đôi khi như vậy cũng là cách gia tăng tình cảm với nhau chẳng??

Nếu như để Hoàng Dung và Hao Thiên Khuyển nghe được câu đó của Dương Kiệt, chắc chắn sẽ cùng trợn mắt trắng hét: “ Gia tăng tình cảm với nó (ả), còn lâu á ~~~~~!!!”

Roẹt ~~~~~!!! Rầm ~~~~~!!!

Cửu thúc từ trong nhẫn Càn Khôn rút ra một chiếc “phi thuyền” nhỏ có hình thù có giống với chiếc phi thuyền của Thánh Hỏa Tông mà Dương Kiệt đã từng ngồi qua để đi tới nơi thí luyện liên tông môn, chỉ là chiếc phi thuyền này có thể tích nhỏ hơn khá nhiều, chắc chỉ bằng thể tích của một chiếc xe hơi 7 chỗ ở Trái Đất là cùng. Nhưng dùng để di chuyển về vương thành Khương Lộc tuyệt đối không thành vấn đề gì cả.

Nhìn thấy chiếc phi thuyền này, trong đầu Dương Kiệt không kèm được lóe qua hình ảnh trong cuộc thí luyện liên tông môn, đặc biệt là hai bóng người đã khắc sâu vào tâm trí của mình, trên môi không tự chủ lộ ra vẻ đau thương xót xa, nhưng sau đó lại thay đổi thành nụ cười ngô ngáo, ngọt ngào.

“ Kiệt ca ca, đang nghĩ tới cô nào thế vậy??” Hoàng Dung hít chặt đôi mắt lại, mang theo giọng điệu như núi lửa sắp bùng nổ, nghiêng răng “cười hỏi”.

“ Đâu có, làm gì có, chẳng qua là nghĩ tới việc sắp luyện chế được thánh khí cho mình, nên mới vui cười vậy thôi.” “ xì xì, a đâu, đừng tin lời con heo mập đó, theo kinh nghiệm của bốn cậu gia thì vẻ mặt của hắn lúc này đích thị là nghĩ tới người tình cũ của hắn mới đúng.”

“ kiệt ca ca ~~~~~!!!”

Dương Kiệt không kèm được biển sắc, khóc không thành tiếng khi con cầu xực đó lại đi đâm sau lưng mình như vậy. Đối diện cơn cuồng ghen của Hoàng Dung, Dương Kiệt đã phải dùng biết bao lời lẽ hứa hẹn dỗ ngọt mới xoa dịu được đôi chút “con phần nộ” của cô ta.

Mẹ kiếp ~~~!! Suýt chút nữa thì bị con cầu xực đó hại chết rồi. Hãy đợi đây, thù này không trả bố mày không gọi là Dương Kiệt nữa.

Nghiến răng nghiến lợi phóng ánh mắt như muốn nhai tươi nuốt sống đối phương về phía Hao Thiên Khuyển, chỉ thấy nó vẫn tỏ ra thản nhiên bất cần, thậm chí còn lộ ra nụ cười châm chọc chế giễu nữa mới đau chứ.

“Thôi đừng đùa nữa, hãy mau chóng về vương thành thôi.” Đối diện tình cảm của lũ trẻ, mình đã thoái trào không theo kịp rồi, Cửu thúc chỉ biết lắc đầu thở dài cảm thán, đồng thời lên tiếng hỏi thúc cả nhóm mau mau lên phi thuyền.

“Đúng, đúng, mau mau về vương thành thôi.” Cửu thúc “biết điều ra tay giúp đỡ”, tất nhiên là không thể bỏ qua cơ hội đánh trống lảng rồi, nhanh chân chạy thẳng lên phi thuyền, không quên phóng ánh mắt “đầy cảm kích” về Cửu thúc một cái.

Cửu thúc có chút cười khóc không được, chẳng qua không muốn lãng phí thời gian thôi chứ ai thèm giúp người mà cảm với chả kích hả trời.

Vù ~~~~~!!!

Ngay sau khi cả nhóm “an tọa”, dưới sự điều khiển của Cửu thúc, chiếc phi thuyền nhanh chóng phóng vút lên không trung, hướng thẳng về phía vương thành Khương Lộc thẳng tiến.

- - - - -

Cùng lúc ấy, chúng ta sẽ đi tới một sơn cốc bách hoa đua nở quanh năm suốt tháng bất chấp xuân hạ thu đông, toàn sơn cốc bao bọc bởi rừng hoa đủ loại sắc màu rực rỡ, hương hoa ngây ngất không ngừng lôi kéo vô số côn trùng ong bướm lũ lượt kéo tới, trung tâm sơn cốc như bị cắt đôi bởi dòng sông lượn khúc như con rồng đang nằm yên ngủ được hình thành bởi thác nước cao trót vót, cảnh tượng chắc khác gì một tiên cảnh bồng lai cả.

Hình ảnh lại kéo thẳng tới một dãy núi bằng phẳng phủ đầy những tòa trang viên cung điện nguy nga tráng lệ, đặc biệt là một tòa trang viên toàn thể kiến trúc được xây dựng bằng gỗ quý nằm gần vị trí trung tâm, một bóng người mảnh mai thước tha đang ngồi ngắm người bên cửa sổ trong phòng, ánh mắt mơ màng nhìn chằm chằm về phía xa nhưng đang tưởng nhớ suy tư điều gì đó.

Chỉ thấy bóng người này sở hữu vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành với làn da trắng như tuyết không tỳ vết khiến bất kỳ một người đàn ông nào nhìn thấy cũng không kèm được phải thất điên bát đảo.

Bóng người này không ai khác chính là thánh nữ của Bách Hoa Cốc, người có tình cảm “một đêm” với nhân vật chính của chúng ta, Mộ Dung Tuyết.

“tên dân tộc đó, không biết hiện giờ ra sao rồi? Hửn, còn an toàn chứ??” Mộ Dung Tuyết mang theo vẻ mặt sầu não buồn bã, khiến bất kỳ một người đàn ông nào nhìn thấy cũng không thể kìm lòng muốn ôm cô ta vào để thương xót an ủi, miệng lẩm bẩm nói nhỏ như muốn tìm một câu trả lời.

๐๐ ~~~ ๐๐ ~~~~~!!!

Chỉ thấy Mộ Dung Tuyết đột nhiên biến sắc, vội vã cúi người sang một bên làm ra động tác nôn mửa nhưng mãi vẫn không thể nôn ra được.

“ Ngày càng dày đặc.” sắc mặt của Mộ Dung Tuyết lúc này trở nên tái xanh nhợt nhạt tới mức đáng sợ.

Thời gian này thường xuyên xuất hiện cảm giác buồn nôn khó chịu, cho dù đã dùng chân nguyên để kìm chế, nhưng vẫn không thể chống được phản ứng tự nhiên của cơ thể.

Tuy còn là một cô gái mới lớn ngây thơ không có kinh nghiệm, nhưng sách vở tư liệu về y học trong Bách Hoa Cốc có không ít, chỉ cần đi tìm đọc tham khảo một chút là đủ để hiểu rõ tình trạng của mình đang đại biểu cho điều gì rồi.

Khẽ dùng tay xoa xoa cái bụng vẫn còn bằng phẳng của mình, Mộ Dung Tuyết không kiềm được vừa lo lắng vừa căm phẫn đối với ai kia.

“ Tuyết nhi ~~~~~!!!” Trong lúc Mộ Dung Tuyết đang không ngừng tưởng nhớ tới hình bóng của ai kia, một giọng nói đầy nghiêm nghị nhưng không kém phần thân thiện yêu thương từ phía sau vang lên.

“ Mẫu, mẫu thân??!!!” Mộ Dung Tuyết giật mình hoảng hốt đứng bật dậy, mang theo dáng vẻ “lén lút lo sợ” khi nhìn thấy bóng người xuất hiện ở trước mặt, thậm chí khẽ cúi đầu xuống không dám nhìn thẳng vào đôi phương.

Chỉ thấy bóng người này cao quý, đoan trang, toàn thân trên dưới đều tỏa ra khí chất sức quyến rũ khiến bất kỳ một người đàn ông nào trên đời cũng cam tâm tình nguyện quỳ xuống dưới chân bà ta. Sắc đẹp mặn mà trên khuôn mặt không vì tuổi tác làm cho phai nhạt đi, ngược lại còn khiến bà ta mang đầy mùi vị phụ nữ khiến cho đám thanh niên trai tráng cũng phải điên cuồng. Khuôn mặt có bảy phần hao hao giống như Mộ Dung Tuyết, người này không ai khác chính là cốc chủ của Bách Hoa Cốc, mẹ ruột của Mộ Dung Tuyết, Mộ Dung Uyển Nhi.

Mộ Dung Uyển Nhi mang theo ánh mắt vẻ mặt đầy thương yêu nhìn chăm chăm vào cô con gái đầy tự hào của mình, trên môi không kèm được nụ cười ấm áp bước tới vuốt nhẹ lên mái tóc như mây của Mộ Dung Tuyết, dịu giọng nói: “ sao thế Tuyết nhi? Sắc mặt của con hình như không được khỏe hả? Hay là vẫn còn bị ám ảnh bởi đợt thí luyện bí cảnh mới đây. Con không nên quá đau thương nữa, âu nay cũng là số mệnh, số mệnh của những đệ tử đã hy sinh. Con hãy yên tâm, gia đình của những vị đệ tử đã hy sinh Bách Hoa Cốc đã có sắp xếp ổn thỏa để giảm thiểu nỗi đau của họ tới mức thấp nhất, con không cần phải suy nghĩ quá nhiều nữa.”

Mộ Dung Uyển Nhi lầm tưởng rằng Mộ Dung Tuyết dạo gần đây luôn tỏ ra buồn bã sắc mặt không tốt là do vẫn còn đang dằn vặt tự trách khi không thể đảm bảo được sự an toàn của đám đệ tử đã hy sinh trong bí cảnh thí luyện, nên lên tiếng an ủi khích lệ.

Tự trách dằn vặt thì ít nhiều cũng có đối với Mộ Dung Tuyết, nhưng đó không phải là thứ thiết yếu khiến cô ta như vậy, mà chính là

“ Sắc mặt của con khó coi lắm, hay là để mẫu thân dẫn con đi gặp Lan đại sư, để đại sư giúp cô bồi bổ lại sức khỏe.” Mộ Dung Uyển Nhi vẫn tỏ ra không yên tâm, khẽ dúi mày lên tiếng gợi ý.

Mộ Dung Tuyết không kèm được biến sắc khi nghe xong lời nói của Mộ Dung Uyển Nhi. Lan đại sư vừa nhắc tới, chính là y sĩ có y thực cao cường nhất trong Bách Hoa Cốc, địa vị vô cùng quan trọng cao quý, nếu như bị Mộ Dung Uyển Nhi dẫn đi gặp Lan đại sư, chẳng khác nào lộ ra hết việc mình đã

Không được, tuyệt đối không được để chuyện này lộ ra! Không chỉ vì mình và danh tiếng của Bách hoa Cốc, mà còn vì tên dân tộc kia nữa.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 227: Quyết Tâm Của Mộ Dung Tuyết

“ không, không cần đâu mẩu thân, con chỉ hơi mệt mỗi chút, uống viên định thần đan là ổn thôi, không cần thiết phải đi gặp Lan đại sư đâu ạ.” Sắc mặt của Mộ Dung Tuyết trở nên khó coi vô cùng, nhanh chóng lên tiếng bác bỏ lời đề nghị của Mộ Dung Uyển Nhi.

“ nhưng mà” ọ ọ ~~~~~!!

Mộ Dung Uyển Nhi còn định lên tiếng khuyên bảo, đột nhiên nhìn thấy Mộ Dung Tuyết sắc mặt tái nhợt, quay đầu sang hướng khác cúi người làm ra động tác buồn nôn.

“ Chết rồi ~~~~~!!!” Mộ Dung Tuyết biết rõ lớn chuyện rồi, ngay lúc nguy hiểm nhất lại không thể chống nổi phản ứng của cơ thể, sắc mặt càng trở nên tái nhợt hơn nữa, toàn thân run lên cầm cập vì hoảng sợ.

“ Tuyết nhi ~~~~~!!!” Với kinh nghiệm của một người từng trải, Mộ Dung Uyển Nhi không cho rằng Mộ Dung Tuyết có phản ứng như thế này là do bệnh tật mang lại, chỉ có thể là

Sắc mặt của Mộ Dung Uyển Nhi trở nên khó coi vô cùng, vừa cảm phần vừa đau xót, nhất thời không biết phải xử lý như thế nào.

“ Tuyết nhi, nghiệp chướng trong bụng con là của ai???” Hít sâu một hơi vào người, Mộ Dung Uyển Nhi với vẻ mặt giận dữ tràn đầy sát khí nhìn chằm chằm vào Mộ Dung Tuyết, lạnh lạnh hỏi.

“ Mầu Thân” “ khai ra mau ~~~~~!!!” Mộ Dung Uyển Nhi gần như gào thét vào mặt Mộ Dung Tuyết, đủ hiểu bà ta đang phần nộ tới dường nào rồi.

“ Con, con, con không thể” Mộ Dung Tuyết gần như ngã khụy xuống đất, bật khóc nức nở.

Mộ Dung Uyển Nhi vừa căm phẫn vừa đau xót tột cùng, tình mầu tử ruột thịt khiến bà ta muốn hận mà không cách nào có thể hận được đứa con gái đầy tự hào của mình, nhưng nếu như không giải quyết ổn thỏa chuyện này, để tin Mộ Dung Tuyết mang nghiệp chủng trong bụng lan truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ là một vết ô nhục khiến cho Bách Hoa Cốc trở thành trò cười đàm tiếu cho cả thiên hạ, nhất là Khoái Hoạt Lâm, chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội ngàn năm có một để đả kích kẻ địch không đội trời chung của mình đâu.

Tuy Bách Hoa Cốc không nghiêm cấm kết hôn hay sanh con nỡ cái, nhưng danh chính ngôn thuận là khác, còn có nghiệp chủng lại là một chuyện khác. Tuyết đôi không thể chấp nhận được điều đó.

“ tên nào, rốt cuộc là tên trời đánh nào đã khiến Tuyết nhi của ta thành như vậy??? Đừng để lão nương biết được người là ai, lão nương sẽ phang thây xẻ thịt người thành trăm mảnh ngàn mảnh, aaaaaaaa ~~~~~!!!!” Mặc dù trong lòng tựa như ngọn núi lửa bùng phát dữ dội, nhưng bề ngoài vẫn cố gắng kìm chế bản thân, quan trọng nhất là phải moi ra được danh tánh của tên súc sinh đó trước đã. Cố gắng dụ giọng an ủi nói: “ Tuyết nhi, chuyện không muốn cũng đã xảy ra rồi, ít ra cũng phải cho mầu thân biết được đứa bé trong bụng con là ai chứ?? Là tên Dương Diễn của Thánh Hỏa Tông??”

Mộ Dung Tuyết chỉ khẽ lắc đầu phủ nhận mà không thêm câu nào nữa. Mộ Dung Uyển Nhi khẽ dúm mày quan sát sắc mặt của Mộ Dung Tuyết, có

thể khẳng định không liên quan gì tới Dương Diễm cả. Nhưng rốt cuộc là tên trời đánh nào??

Trong đầu của Mộ Dung Uyển Nhi không tự chủ lóe qua hình ảnh của những anh tài hào hiệp của ngũ đại môn phái từng tham gia thí luyện bí cảnh, phát hiện ngoài tên Dương Diễm ra, không ai đủ tư cách lọt vào đôi mắt xanh và đủ bản lĩnh để khiến con gái cưng của mình thành như vậy. Nhưng nó đã phủ nhận, và hoàn toàn không có dấu hiệu nói dối, vậy thì rốt cuộc là ai đây??

Mộ Dung Tuyết không chịu nói ra, Mộ Dung Uyển Nhi cũng không thể ép buộc được con gái của mình, tính cách của con gái mình như thế nào chẳng lẽ mình không biết rõ sao?? Giống hệt như mình hồi trẻ, một khi đã quyết định điều gì đó, cho dù có thiên địa sụp đổ, hành hình tra tấn cỡ nào cũng đừng mong thay đổi được quyết định của nó.

Huống chi Mộ Dung Uyển Nhi không bao giờ muốn dùng cực hình với Mộ Dung Tuyết, nói cho cùng, máu mủ ruột thịt khiến bà ta không thể nào nhẫn tâm xuống tay với con gái của mình.

Roẹt ~~~~~!!!

“hãy uống viên đan dược này vào, ta có thể xem như không có chuyện gì xảy ra.” Từ trong nhẫn Càn Khôn rút ra một viên đan dược màu đen bóng, đưa tới trước mặt Mộ Dung Tuyết, cắn răng lạnh lạnh ra lệnh.

Nhìn thấy viên đan dược trên tay Mộ Dung Uyển Nhi, Mộ Dung Tuyết không kiềm được run lên vì hoảng sợ. Tuy không biết đó là viên đan dược gì, nhưng kết hợp với giọng điệu và tình cảnh hiện giờ, lập tức hiểu rõ mẹ mình đang muốn làm gì rồi.

Mộ Dung Uyển Nhi đang muốn phá thai trong bụng của Mộ Dung Tuyết.

Đây có thể là cách giải quyết “tốt đẹp ổn thỏa” nhất trong thời điểm hiện giờ, có thể giữ được thanh danh cho Bách Hoa Cốc và con gái cưng của mình, chỉ còn cách khiến cái thai nghiệp chủng kia biến mất.

“Không, không bao giờ ~~~~~!!!” Mộ Dung Tuyết gần như gào thét lên, dùng ánh mắt đầy căm phẫn và kiên quyết nhìn chằm chằm vào Mộ Dung Uyển Nhi, không chịu nhường bước.

“Con” Mộ Dung Uyển Nhi giận tới nổi mặt đỏ tía tai, toàn thân run rẩy. Rõ ràng mình đã để cho nó con đường sống, thế mà nó còn không biết điều, vậy thì

Vù ~~~~~!!!

Tay phải tạo thành chưởng vung lên cao, trực tiếp vỗ thẳng vào vàng trán của Mộ Dung Tuyết vẫn còn đang mang theo vẻ mặt bất khuất không chút hoảng sợ nhìn chằm chằm vào mình.

“Ngươi” Bàn tay của Mộ Dung Uyển Nhi chỉ còn cách vàng trán của Mộ Dung Tuyết khoảng vài ba phân đột nhiên ngưng lại không tiếp tục vỗ xuống nữa, mang theo vẻ mặt bất cam, căm phẫn pha lẫn đau xót nhìn chằm chằm vào con gái ruột thịt của mình.

Vào thời khắc này, tình mẫu tử đã chiến thắng lý trí, khiến Mộ Dung Uyển Nhi không đủ quyết tâm, không đủ can đảm để xóa bỏ “vết do” đáng nguyên rủa ở trước mặt.

Nếu như, nếu như bốn mươi năm trước mình cũng kiên quyết và can đảm như Tuyết nhi như lúc này thì

Nhắm mắt lại hít sâu một hơi vào người, thu lại bàn tay chưởng về phía sau, trực tiếp quay người lại không nhìn vào Mộ Dung Tuyết nữa, trong lòng xôn xao bồi rối vô cùng.

Thì ra bốn mươi năm trước, Mộ Dung Uyển Nhi cũng từng trải qua một cuộc tình chớp nhoáng với một anh tài, và cũng có thai ngoài ý muốn như Mộ Dung Tuyết như thời điểm này, chỉ là lúc đó khi bị Cốc Chủ, cũng là mẹ của Mộ Dung Uyển Nhi, Bà ngoại của Mộ Dung Tuyết phát hiện, bà ta đã không đủ quyết tâm và can đảm để giữ lại cái thai ngoài ý muốn của mình, ngoại trừ tình cảm mẫu tử ruột thịt, đó mới chính là mấu chốt khiến Mộ Dung Uyển Nhi không nỡ xuống tay thanh lý môn hộ như lúc này.

Oán nghiệp, đúng là oán nghiệp mà! Chẳng lẽ đây là quả báo của mình đã ứng nghiệm trên người con gái của mình phải gánh chịu sao??

Càng nghĩ càng cảm hận bản thân, càng nghĩ càng thương xót cho Mộ Dung Tuyết, càng nghĩ càng không lỡ ra tay xử lý mỗi oan nghiệp ở trước mắt.

“Hãy đi đi, đi đâu tùy thích, đi càng xa càng tốt, đừng bao giờ xuất hiện ở phạm vi lãnh thổ của Bách Hoa Cốc nữa ít nhất là, đừng bao giờ để đứa bé đó xuất hiện ở nơi này, hiểu rõ rồi chứ??” Hít sâu một hơi vào người rồi thở dài một tiếng, dường như đã có được quyết định, thậm chí không thèm quay lại nhìn Mộ Dung Tuyết, chỉ lạnh lạnh nói.

“Mẫu, mẫu thân.....” Mộ Dung Tuyết toàn thân run rẩy liên hồi, nhất thời không biết dùng lời lẽ gì để đáp lại mẫu thân của mình.

“Đi đi, biến đi cho khuất mắt ta, trước khi ta thay đổi quyết định.” Giọng nói lạnh lùng “không chút tình cảm” của Mộ Dung Uyển Nhi lần nữa vang lên, khiến Mộ Dung Tuyết trái tim như đang rứa máu, đau khổ tột cùng.

Pằng ~~~ pằng ~ pằng ~~~ pằng ~~~~~!!

Mỗi tiếng va đập giữa vàng trán và bề mặt mặt đất tựa như mỗi nhát dao cứa thẳng vào tim của Mộ Dung Uyển Nhi và cả Mộ Dung Tuyết, khiến bà ta không kiềm được run rẩy liên hồi, ba lần bảy lượt muốn quay lại ngăn cản con gái của mình làm thế, nhưng đợi tới khi chín tiếng khấu đầu chấm dứt, Mộ Dung Uyển Nhi vẫn chôn chân ở đó không quay lại.

“ Mẫu thân xin bảo trọng, xin tha thứ cho đứa con bất hiếu này không thể tiếp tục ở lại làm tròn chữ hiếu với mẫu thân nữa.” Nước mắt tuôn trào làm lem luốc cả khuôn mặt tuyết trắng của Mộ Dung Tuyết, từ dưới đất từ từ đứng dậy, không chút do dự tung người phóng ra khỏi trang viên của mình rời khỏi.

“ Tuyết, Tuyết nhi” Tay phải không tự chủ giơ lên định níu kéo con gái của mình lại, nhưng lý trí không cho phép bà ta làm thế, đây có thể là kết quả tốt nhất mà mình có thể làm được rồi.

Roẹt ~~~~~!!!

Trong lúc Mộ Dung Tuyết đang đau khổ tột cùng tung người rời khỏi Bách Hoa Cốc, một vật thể từ trên không trung bắn tới, rơi thẳng vào trong lòng bàn tay của cô ta.

“ Bách Hoa Truy Tung Bàn??!!” Mộ Dung Tuyết lộ ra vẻ mặt bất ngờ, miệng không tự chủ thốt lên một tiếng nhỏ.

“ Hãy cầm lấy, hy vọng nó có thể giúp ích được cho con.” Bên tai đột nhiên vang lên giọng nói của Mộ Dung Uyển Nhi, Mộ Dung Tuyết biết rõ đây có thể là sự dung thứ và giúp đỡ cuối cùng mà mẫu thân dành cho mình, mang theo vẻ mặt cảm kích quay đầu nhìn chằm chằm về phía trang viên của mình, miệng lẩm bẩm nói nhỏ: “ Một ngày nào đó. Con với người

đó, chắc chắn sẽ quang minh chính đại, đường đường chính chính quay trở về Bách Hoa Cốc để gặp mẫu thân, chắc chắn như thế.”

Câu nói vừa dứt, không chút do dự chần chừ, tiếp tục quay đầu đi chuyển nhanh về phía trước, chỉ trong nháy mắt bóng dáng của Mộ Dung Tuyết đã biến mất khỏi Bách Hoa Cốc.

“ Hy vọng mọi chuyện sẽ suôn sẻ với nó.” Đứng trên vách núi nhìn chằm chằm về hướng Mộ Dung Tuyết biến mất, Mộ Dung Uyên Nhi lắc đầu thở dài một tiếng, cơ thể đột nhiên phai mờ đi, biến mất như chưa từng xuất hiện qua vậy.

Cả Mộ Dung Uyên Nhi và Mộ Dung Tuyết hoàn toàn không biết được rằng, một đôi mắt đã theo dõi từ đầu tới cuối sự việc diễn ra trong trang viên lúc này.

- - - - -

Cùng lúc đó, tại vương thành Khương Lộc, nơi cách xa xôi vạn dặm, nhân vật chính của chúng ta vẫn chưa biết được rằng đang có một người không ngại thiên lý vạn dặm, quyết định tìm tới “ đòi nợ” anh ta, vẫn tỏ ra ung dung tự tại nô đùa với người phụ nữ của mình trên phi thuyền.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 228: Huyết Sát Lầu!

“Hu ra, cuối cùng cũng đã về tới vương thành rồi, đúng là không nơi nào thoải mái dễ chịu bằng hang ổ của mình, mới ở trong Hắc Ngục Giai một thời gian mà khiến một kẻ mạnh tông sư như mình bị cảm nặng, sáng giờ cứ ắt xì liên tục, quả thật là khó chịu quá đi.” Phi thuyền do Cửu thúc điều khiển nhẹ nhàng đáp cánh xuống khu rừng nhỏ cách vương thành không quá xa, Dương Kiệt từ trong phi thuyền bước ra, vươn vai hít sâu một hơi vào người, tỏ ra sảng khoái tinh thần phấn chấn vô cùng.

“xì, bệnh hoạn gì, chẳng qua bị tình cũ chửi rửa vì có mới bỏ cũ nên mới ắt xì mãi đó thôi.” Hao Thiên Khuyến đi ngay phía sau miệng lẩm bẩm nói nhỏ.

“Này con cầu kia, cho dù chúng ta quen biết nhau đi nữa, nhưng nếu ngươi cứ vu khống cho ta, coi chừng ta kiện ngươi lên tòa án tối cao đấy.” Dương Kiệt giận tới nổi mặt đỏ tía tai, con cầu này cứ kiếm chuyện đâm sau lưng mình, bộ không thấy Dung nhi đang đằng đằng sát khí ở phía sau sao? Bộ vui lắm hả??

“Gâu gâu, bị nói trúng tim đen nên giận quá hóa rồ rồi à??” Hao Thiên Khuyến cười chế giễu nói.

“ngươi” “Dính dong, bạn đã hoàn thành nhiệm vụ An Toàn Trở Về, nhận được thẻ bài chiêu mộ X2, thăng cấp X1.”

Roẹt ~~~~~!!!

Trong lúc Dương Kiệt còn định lên tiếng cãi vả, đột nhiên bên tai vang lên câu thông báo của hệ thống, dưới ánh mắt kinh ngạc của Cửu Thúc, ánh mắt tò mò của Hao Thiên Khuyển và ánh mắt hiền nhiên của Hoàng Dung. Chỉ thấy cơ thể của Dương Kiệt run lên một cái, một vầng sáng từ trên cao chụp thẳng xuống người anh ta, khí thế lập tức từ một chân tông sư tầng thứ 7 tăng lên thành tầng thứ 8.

“Cãi nhau cũng đột phá??” Cửu Thúc lẩm bẩm nói nhỏ một câu, cảm thấy bất ngờ khó hiểu, đồng thời ngày càng tỏ ra tò mò đối với vị bang chủ của mình.

“thú vị, thú vị, xem ra trên người người có bí mật không nhỏ nhỉ??” Hao Thiên Khuyển dùng chi vuốt vuốt cằm, tỏ ra thích thú nói.

“Chuyện đó bỏ qua đi, vào thành thôi, giờ chỉ muốn ngã mình trên giường cho khỏe cái thân mà thôi, gần cả tháng trời cắm trại ngoài trời đội gió đội sương mệt mỏi lắm rồi.” Dương Kiệt nhanh chóng chuyển hướng đề tài, không muốn nói quá nhiều về “bí mật” của mình.

hai tấm thẻ bài chiêu mộ tạm thời cứ để yên trong Càn Khôn Tháp, tạm thời chưa cần sử dụng tới, cứ ém hàng đợi để lộ quá nhiều thực lực mà mình đang nắm giữ sau này trong trường hợp nguy cấp sẽ trở thành ắt chủ bài của mình cũng không chừng.

“bang chủ, cậu định đi vào trong thành với hình tượng này thật sao??” Cửu Thúc mang theo giọng điệu trêu chọc nói.

“À há, suýt chút nữa thì quên, biến ~~~!!!” Roẹt một cái, hình tượng của Dương Kiệt lập tức thay đổi thành hình tượng của diễn viên Mã Đức Chung trước kia.

Ngay sau khi biến hình, Dương Kiệt phát hiện Hao Thiên Khuyển đột nhiên nhìn chằm chằm vào hình tượng mới của mình, trong lòng đột nhiên run lên một cái.

Chẳng lẽ đối phương nhận ra hình tượng của mình hiện giờ giống hệt như hình tượng của Dương Tiễn, chủ nhân cũ của nó?? Nó đến từ thế giới Tây Du Ký của đài TVB sao?? Nó, nó có nổi điên lên tấn công mình khi mình giả mạo chủ nhân của nó không nhỉ??

“xin, xin hỏi có gì muốn chỉ giáo không ạ??” Dương Kiệt thấp thỏm không yên lên tiếng hỏi.

“gâu gâu, không có gì, chỉ là thấy hình tượng mới này của ngươi trông thuận mắt và thân thiện hơn cái hình tượng mập ú kia gấp nhiều lần thôi.” Hao Thiên Khuyển vừa ngáp dài vừa nói, sau đó không thêm quan tâm tới Dương Kiệt nữa.

Hú hồn ~~~!!

Xem ra nó không phải đến từ thế giới điện ảnh như Phong ca và Dung nhi rồi.

Còn vấn đề hình tượng nào thân thiện thuận mắt hơn vô cùng hiển nhiên bị Dương Kiệt phát lộ đi, mất thẩm mỹ của loài cầu sao đủ đẳng cấp để thưởng thức vẻ đẹp đầy khuyến rũ của hình tượng thật của bốn thiếu gia chứ?? không chấp!!

“Suýt chút nữa thì quên, xin chờ chút ~~~!!!” Cả nhóm di chuyển về phía vương thành được một đoạn đường, Dương Kiệt đột nhiên biến sắc, lên tiếng xin lỗi một câu xong, vội vã lao người về phía lùm cây dưới ánh mắt khó hiểu của cả nhóm.

Xòe ~~~ xòe ~~~~~!!!

“ Nhịn từ nãy giờ, giờ được giải phóng quả thật là áp phê quá đi ~~~~!!” Chỉ thấy Dương Kiệt sau khi nhảy vào lùm cây nhanh chóng tụt quần xuống dưới gối, tiểu “ Dương Kiệt” nhanh chóng được phơi bày trong không khí, một dòng dịch thể bốc mùi khai khó chịu từ “ trong miệng” của tiểu Dương Kiệt phun bắn ra Hoàng Hà nổi lũ.

Thì ra tên khốn mắc tiểu!

Cửu thúc lắc đầu thở dài, còn Hoàng Dung ửng đỏ cả khuôn mặt vội vã quay đầu nhìn sang hướng khác để tránh nhìn thấy cảnh tượng “ ghê tởm” kia.

Xoạt xoạt ~~~~!!!

Sau khi giải quyết đại sự xong, Dương Kiệt nhanh chóng kéo quần lên lại, mang theo vẻ mặt thỏa mãn từ trong đùm cây bước ra.

Roẹt ~~~~~!!!! “ Bang chủ cần thận ~~~~!!!” “ Kiệt ca ca tránh ra mau, không ~~~~~!!!”

Trong lúc Dương Kiệt vừa rời khỏi đùm cây chuẩn bị quay trở về vị trí nhóm, một bóng đen không biết từ lúc nào đột nhiên xuất hiện áp sát ngay phía sau lưng anh ta, cây bí thú xuất hiện trong tay phản chiếu dưới ánh mặt trời chói rọi cả đôi mắt của những người đứng ngược hướng vung lên, canh ngay vùng tim sau của Dương Kiệt không chút do dự đâm thẳng vào.

Tình huống diễn ra quá nhanh, đừng nói là Cửu thúc và Hoàng Dung, ngay cả bản thân Dương Kiệt cũng không kịp phản ứng và hiểu ra chuyện gì xảy ra, một cảm giác nguy hiểm tới tính mạng ớn lạnh cả xương sống ập tới, thậm chí đã cảm nhận được một vật thể sắc nhọn đã gần như xuyên qua lớp áo vải chạm trúng vào da thịt của mình rồi.

Pạch ~~~~~!!!

Bóng ma mang theo vẻ mặt đầy phấn khích khi gần như hoàn thành nhiệm vụ trong tích tắc, đột nhiên cảm thấy chân nguyên trong cơ thể đảo độn và phình to ra với tốc độ chóng mặt, thậm chí không kịp thu lại đòn kết liễu của mình, chỉ thấy cơ thể của hắn đột nhiên nổ tung như quả bong bóng bị bơm hơi quá mức giới hạn, thậm chí không kịp kêu gào lên tiếng nào, cơ thể nổ tung khiến máu thịt vỡ vụn phun bắn tứ tung rơi rải rác ngay phía sau lưng Dương Kiệt đã gần như chôn chân chờ chết.

Hít hà hít hà ~~~~~!!!

Thoát khỏi bàn tay của tử thần trong gang tấc, Dương Kiệt tựa như bị rút hết toàn bộ sức lực trong người ngã khụy xuống đất, toàn thân chảy đầy mồ hôi lạnh, hít thở dồn dập vì sợ hãi.

Mẹ kiếp ~~!! Nếu như không phải Hao Thiên Khuyển kịp thời ra tay, e rằng mình đã bỏ mạng tại chỗ rồi. Chưa lần nào mình cảm thấy cái chết lại gần kề như lần này cả. Rốt cuộc là thứ quý quái gì xảy ra thế này ~~!!!

“ Kiệt ca ca ~~!!” “ bang chủ ~~~~~!!!” Nhìn thấy Dương Kiệt thoát chết trong gang tấc, cả Hoàng Dung và Cửu thúc thầm thở phào nhẹ nhõm, vội vã chạy tới bên cạnh anh ta đồng thời mang theo vẻ mặt đầy cảnh giác quan sát tứ phía, đề phòng trường hợp xấu nhất xảy ra thêm lần nữa.

Hao Thiên Khuyển chỉ đứng yên tại chỗ ngáp dài một cái, tựa như mọi chuyện vừa xảy ra không liên quan gì tới nó vậy.

“ Huyết Sát Lâu??!!!” sau khi xác định không có đồng bọn của bóng đen ở xung quanh, Cửu thúc thận trọng bước tới cái xác đã vỡ vụn tan tành của đối phương quan sát, khi phát hiện một tấm thẻ bài màu ánh bạc nằm xen lẫn giữa vãi vụn và máu thịt, không kềm được biến sắc kêu thét lên.

“Huyết Sát Lầu??” Sắc mặt của Dương Kiệt khó coi vô cùng, ánh mắt đầy sát khí nhìn chằm chằm xác vụn ở trước mặt, nghiêng răng nghiêng lợi chờ đợi câu giải thích của Cửu thúc.

“Huyết Sát Lầu, là một tổ chức sát thủ chuyên nghiệp nổi danh khắp đại lục Huyền Thiên, có chi nhánh không ít phân bố khắp khu vực U Châu. Huyết Sát Lầu tập hợp vô số tội phạm cao thủ huấn luyện thành sát thủ chuyên nghiệp để hành nghề đâm thuê giết mướn. Chỉ cần có tiền, có thể tới Huyết Sát Lầu thuê một sát thủ ra tay ám sát bất kỳ ai trên cái đại lục Huyền Thiên Này. Chỉ cần trả đúng giá trị, đừng nói là dân thường, ngay cả hoàng đế của vương triều, hay thậm chí cả tông chủ của một tông môn hùng mạnh họ cũng dám ra tay ám sát, và tỷ lệ thành công cực cao, thậm chí có thể nói là chưa từng nghe thấy qua người của Huyết Sát Lầu để vượt mục tiêu đã chọn cả.” sắc mặt của Cửu thúc cũng không dễ coi chút nào, đồng thời tỏ ra lo lắng nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt. Rốt cuộc đối phương đã đắc tội với ai mà phải thuê cả sát thủ của Huyết Sát Lầu ra tay.

Phải biết rằng muốn nhận được cái gạt đầu ra tay của Huyết Sát Lầu, cái giá phải trả tuyệt đối không nhỏ, nếu như hai bên không phải có mâu thuẫn không thể giải quyết, thuộc dạng không thể đội trời chung, tuyệt đối không bao giờ đủ khí phách để đi thuê một sát thủ của Huyết Sát Lầu ra tay cả.

Đặc biệt là theo như tấm thẻ bài do tên sát thủ để lại, là một sát thủ đạt tới đẳng cấp thiết ngân, để có thể mời được một sát thủ thiết ngân ra tay, không có một tỷ linh thạch trở nên cũng đừng mong nhận được cái gạt đầu của người ta.

Tồn một tỷ linh thạch để lấy mạng Dương Kiệt?? Rốt cuộc Dương Kiệt đã làm qua chuyện kinh thiên động địa gì mà khiến kẻ địch dám chơi lớn vậy chứ??

Sát thủ của Huyết Sát Lâu được phân chia thành thanh đồng, thiết ngân, bạch kim, hoàng kim và kim cương.

Cấp bậc càng cao thì cái giá phải trả tất nhiên là càng cao, nhưng bù lại tỷ lệ thành công sẽ tăng lên đáng kể. Vì theo quy định của Huyết Sát Lâu, một khi đã nhận được ủy thác, chỉ ra tay ba lần, nếu sau ba lần không thể giải quyết được mục tiêu, sẽ lập tức ngừng tay, đồng thời trả lại một nửa số tiền ủy thác cho người ủy thác.

Tất nhiên, từ lúc Huyết Sát Lâu thành lập tức tới giờ, chưa từng nghe thấy qua một người nào có thể thoát khỏi ba lần ra tay của họ cả. Không chết ở lần thứ nhất cũng chết ở lần thứ hai, tuyệt đối không bao giờ phải tới lần thứ ba cho dù là ai đi nữa.

Tất nhiên, theo tâm lý của người ủy thác, nếu như tốn một nửa số tiền trên trời nhưng rốt cuộc không giải quyết được kẻ thù của mình, tất nhiên là không ai muốn điều đó xảy ra rồi, nên thông thường một khi đã xác định kẻ thù của mình, sẽ ủy thác tới những sát thủ cao cấp để có thể an tâm nhất kích sát, khỏi lo tiền mất tật mang.

Một sát thủ đạt tới cấp thiết ngân, ít nhất phải là một kẻ mạnh nguyên thần, thuê một kẻ mạnh nguyên thần ám sát một tông sư, đủ hiểu đối phương quyết tâm tới cỡ nào rồi. Thậm chí ngay cả Cửu thúc và Hoàng Dung cũng không kịp phản ứng ra tay, nếu như không phải còn một vị đại thần như Hao Thiên Khuyển ở đây, e rằng Dương Kiệt có thể đi đầu thai được rồi đấy.

“Kiệt ca ca.” sau khi nghe xong lời giải thích của Cửu thúc, Hoàng Dung tỏ ra hoang mang lo lắng vô cùng, hai tay nắm chặt tay áo của Dương Kiệt, nhất thời không biết phải làm sao.

“ Dung nhi hãy yên tâm, sẽ không sao đâu, mạng của ta lớn lắm, ngay cả Diêm Vương cũng không dám lấy, huống chi bên cạnh còn một “ vệ sĩ” cao cấp ở kia, lo sợ gì nữa?” mặc dù tâm trạng tồi tệ vô cùng, nhưng vẫn cố gắng lộ ra vẻ thản nhiên tự tin không ngừng lên tiếng an ủi Hoàng Dung.

“ Hử ~~~~!!!” Nghe thấy Dương Kiệt dám gọi mình là “ vệ sĩ cao cấp”, Hao Thiên Khuyển hừ mạnh một tiếng, tỏ vẻ bất mãn trợn mắt trắng với anh ta rồi quay đầu sang hướng khác.

Sau khi trấn an Hoàng Dung xong, Dương Kiệt khẽ dúm mày suy nghĩ vì sao Huyết Sát Lâu lại nhắm vào mình.

Nếu như mang theo hình tượng thật của mình, bị Huyết Sát Lâu ám sát, có thể cho là do người của Ngũ Đại Tông Môn ủy thác. Nhưng với cái hình tượng mới này, rõ ràng mới xuất hiện ở đại lục Huyền Thiên chưa được bao lâu, thậm chí có mặt ở vương thành chưa tới một ngày đã chui đầu vào Hắc Ngục Giai rồi, sao có thể gây thù chuốc oán với ai mà bị ám sát chứ??

Chẳng lẽ là tên Triệu Thiên Phúc định giết người diệt khẩu nên mới thuê sát thủ ám sát mình. Mà cũng bất hợp lý, hẳn sau khi tông mình xuống vực thăm, sao mà biết được mình vẫn chưa chết mà tốn tiền tốn của đi thuê sát thủ giết người diệt khẩu chứ?? Và lại, sự việc chưa tới nỗi phải giết chết đối phương bằng mọi giá mà, nên có thể không phải là tên Triệu Thiên Phúc.

Nhưng rốt cuộc là ai nhỉ??

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 229: Giao Trả " Nhiệm Vụ "

Nghĩ hoài nghĩ không thấu vì sao mình lại trở thành mục tiêu ám sát của kẻ thù, thậm chí không thể hình dung ra được dụng mạo của chủ mưu, đành mang theo tâm trạng và đầy hoài nghi tiếp tục lên đường di chuyển về hướng vương thành. Mặc dù biết rõ tên sát thủ vừa mới tử nạn, chắc chắn sẽ không có đợt ám sát nào xảy ra trong thời gian gần, nhưng dù sao thì thận trọng chút vẫn hơn. Chính vì sự bất cẩn chủ quan mà Dương Kiệt suýt chút phải trả giá bằng mạng sống của mình, không phải sao??

Bầu không khí cả nhóm trở nên căng thẳng thận trọng trong mỗi bước đi của mình. Chỉ duy nhất mỗi Hao Thiên Khuyển vẫn mang theo điệu bộ uể oải đi theo phía sau cả nhóm, hoàn toàn không cần để ý tới thứ gì cả.

Cũng phải thôi, đường đường một ma thú cấp 7, thực lực tương đương với kẻ mạnh xuất khiếu cao cấp, chỉ cần hợp thể không xuất hiện, có thể nói là vô địch. Và lại, đối phương đâu phải nhắm vào mình đâu mà quan tâm đến ý chỉ cho một xác.

Thậm chí trong lòng nó còn cảm thấy thích thú khi Dương Kiệt phải sống cho lo âu bị ám sát đấy chứ.

Tón gần một khắc giờ di chuyển, cuối cùng cả nhóm cũng đã có mặt tại vương thành Khương Lộc.

Có thể bài của Tam Công Chúa, nhóm Dương Kiệt không chút khó khăn đi vào trong vương thành. Thay vì đi thẳng về đại bản doanh, cả nhóm di chuyển nhanh về hướng Vọng Tình Các để giao nộp “ nhiệm vụ ”.

“ xin hỏi có ai” Vèo ~~~~~!! Xoảng ~~~~~!!! “ ủa daaaaaaa, bẻ đầu con rồi ~~~~~!!!” “ Tên nào??? Tên nào bắt lịch sự đi vào trong tiệm của lão phu mà không gõ cửa hả??? Ủa?? là người hả nhóc?? Vẫn chưa chết sao???”

Vừa mới đẩy cửa bước vào, thậm chí còn chưa kịp chào hỏi xong đã ăn ngay một chai rượu vào đầu một cách oan ức, đã vậy còn bị chửi xối xả và trù ẻo nữa chứ, quá đáng quá đi ~~~~~!!

“ Lão già khôn kiếp, dám làm hại Kiệt ca ca của ta, lão chán sống rồi hả???” cái gì trưởng lão về hưu gì gì đó, kẻ mạnh nguyên thần cao cấp gì gì đó trong mắt của Hoàng Dung chỉ là thứ bỏ đi, dám làm hại tới người yêu của mình, cô ta sẵn sàng lao tới liều mạng với đối phương ngay tức khắc.

“ khoan, khoan đã Dung nhi, đừng làm lớn chuyện.” Dương Kiệt hoảng hốt ôm chặt Hoàng Dung lại không cho cô ta lao tới ăn thua đủ với chủ tiệm rèn. Ai mà biết được chộc điền đối phương lên có tăng giá hay thậm chí không thềm chế tạo thánh khí cho mình không chứ? Tốn biết bao nhiêu công sức suýt chút mất luôn cả mạng, tuyệt đối không được đắc tội đối phương.

Hao Thiên Khuyển tỏ ra ghen tỵ với Dương Kiệt, có chút không hiểu con heo mập kia có gì tốt đẹp mà người phụ nữ của hắn có thể bắt chấp tất cả vì hắn nhỉ?? Rõ ràng cũng chỉ là một con heo mập không hơn không kém thôi mà.

Nếu như Hao Thiên Khuyển biết được mối tình sâu nghĩa nặng giữa cả hai (Thí luyện Đường Ngay Trước Mặt), chắc chắn sẽ không ngạc nhiên nữa.

Chủ tiệm rèn chỉ phóng ánh mắt đầy chế giễu về phía Hoàng Dung, khiến cô ta điên tiết lên muốn lao tới xẻ thịt lão già lão toét kia ra, ung dung

tự tại ngồi xuống chiếc ghế gỗ trong phòng, lạnh lạnh nói: “ sao không lo đi thu thập nguyên liệu mà còn lảng vảng ở nơi này thế hả?? Nói trước à nha, lão phu không bao vật liệu đâu đấy, nếu ngươi

Roẹt ~~~~ roẹt ~~~~ roẹt ~~~~~~!!!

Câu nói của lão tiệm rèn còn chưa dứt, Dương Kiệt trực tiếp từ trong nhẫn Càn Khôn của mình rút ra một núi nguyên liệu đã thu thập được trong Hắc Ngục Giai ném ra chật cứng cả căn phòng tồi tàn của lão.

“ Ôi mẹ ơi, ta có nằm mơ không vậy??? Ngươi, ngươi

Lão tiệm rèn lộ ra vẻ mặt kinh ngạc khó tin nhìn chằm chằm vào đống nguyên liệu ở trước mắt, không ngừng dùng tay dụi dụi mắt mình như để xem mình có đang hoa mắt không.

Dương Kiệt tỏ ra khoái trí với vẻ mặt như “ nhà quê” của lão tiệm rèn, Hoàng Dung còn định lên tiếng chế giễu để trả thù cho Dương Kiệt, chỉ thấy lão tiệm rèn “ ầm” lên một tiếng, trực tiếp tung người nằm đè thẳng lên đống nguyên liệu ở trước mặt.

“ ôi, ngũ hành thạch, kim cương sa, sao mà nhiều thế này?? Chế tạo xong món thánh khí mình còn cất xén được phần lớn đấy chứ, vậy là có thể chế tạo những món thánh khí yêu thích của mình rồi, hô hô ~~~~~!!!” Chủ tiệm rèn không ngừng làm ra động tác “ bơi lội” đầy phấn khích giữa đống nguyên liệu, hoàn toàn không thèm bận tâm tới sắc mặt đen xì như than của Dương Kiệt và Hoàng Dung ở trước mặt.

Mẹ kiếp!!! mặc dù biết rõ đám gian thương các ngươi chắc chắn sẽ xén bớt nguyên liệu của ta, nhưng không cần phải nói công khai ra như thế này chứ.

“ nếu vậy thì, ngài có thể ra tay chế tạo vũ khí cho hậu bối được rồi chứ??” Cố gắng kiềm nén nỗi căm phẫn trong lòng, Dương Kiệt nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“ ồ, ồ, tất nhiên rồi, tất nhiên rồi.” Chủ tiệm rên mang theo vẻ mặt hớn hờ từ đồng nguyên liệu bước xuống; “ Nửa năm, chỉ cần cho lão phu nửa năm, món thánh khí của ngươi sẽ hoàn thành, tốt nhất là ngươi nên chuẩn bị sẵn tiền công, nếu như tới lúc đó không đủ tiền trả thì, hừ hừ.” sắc mặt thay đổi còn nhanh hơn lật trang sách, mới đó đã biến thành lạnh lùng nghiêm túc hăm dọa Dương Kiệt rồi.

“ yên tâm, sẽ không thiếu ông một xu.” Mọi chuyện đã thỏa thuận xong, không muốn lãng phí thời gian ở nơi này nữa, vì lúc này còn phải lo đi thu mua nguyên liệu luyện chế đan dược để kiếm tiền, vẫy vẫy tay hiệu cho cả nhóm rời khỏi tiệm rèn.

“ Khoan đã nhóc ~~~!!” Vũ ~~~~~!!

“ Đây là ~~~~~!!” Dương Kiệt kinh ngạc tột cùng nhìn chăm chăm vào vật thể đang nắm chặt trong tay, suýt chút không kìm được kêu thét lên vì phẫn kích.

Một cây Tam Tiêm Kích đã được luyện chế hoàn chỉnh không khác gì so với bản phác thảo của mình, không biết nó được làm bằng vật liệu gì, cầm đầm tay vô cùng, trọng lượng thậm chí có phần nặng hơn cả cây Huyền Thiết Chùy trước kia của mình nữa là. Quan trọng nhất là, chất lượng của nó đã đạt tới đẳng cấp linh khí trung cấp.

Nhìn thấy món vũ khí trên tay Dương Kiệt, đôi mắt của Hao Thiên Khuyển lóe qua tia sáng bất ngờ, hoài niệm, pha lẫn sự căm phẫn và sát khí đàng đàng.

“ à, à, hàng mẫu do lão phu làm thử từ đồng phế liệu còn sót lại, giữ lại cũng chẳng dùng tới, xem như là quà khuyến mãi tặng cho người vậy.” Chủ tiệm rèn tỏ vẻ bất cần vẩy vẩy tay nói.

Dùng phế liệu chế ra linh khí trung cấp, chắc chỉ những luyện khí tông sư mới dám nói thế mà thôi.

Đồ khuyến mãi tặng không ngu gì không lấy, vả lại lúc này Dương Kiệt đang cần một vũ khí cấp thiết vì Huyền Thiết Chùy đã vứt bỏ từ lâu, tuy chỉ là linh khí trung cấp, nhưng lớn mạnh hơn Huyền Thiết Chùy của mình biết bao nhiêu đẳng cấp rồi.

Haha, có vũ khí mới trong tay, cái gì mà sát thủ thiết ngân thiết giáp gì đó dám lộ diện, để xem bố mày không đánh mày phọt “ kút” không gọi là Dương Kiệt nữa.

À à, sắp tới phải suy nghĩ sáng tạo ra một môn tuyệt học để tương xứng với vũ khí mới chứ nhỉ?? Nên gọi là gì nhỉ??? Phì Lũ Chẻ Cũi Đại Pháp?? Phì Lũ Nhất Kích Xuyên Tâm?? Hay là Phì Lũ Trảm Thiên Nhất Kích cho oai nhỉ??

Nhất kích trong tay, thiên hạ ta có. Lúc này Dương Kiệt hào khí xung thiên tỏ ra tự tin vô cùng.

“ Đa tạ, đa tạ tiền bối nhiều ạ.” “ Được rồi, được rồi, chỉ là món phế phẩm thôi, giữ lại chỉ tổ chắt chổ, nếu như không có việc gì nữa thì rút đi, lão còn nhiều việc phải làm, không có rảnh rỗi ở đó đón tiếp các người nữa.”

Vẩy vẩy tay đuổi nhóm Dương Kiệt như đuổi tà, không còn cách nào khác, người ta đã lên tiếng rồi, đành nghe lời quay đầu rời khỏi Vọng Tình Các.

“nhóc, ngươi dám sử dụng món vũ khí đó?? Ai cho ngươi tư cách đó hả??” Trong lúc Dương Kiệt vừa đi vừa nghịch đùa “món đồ chơi mới” của mình, giọng nói đầy sát khí của Hao Thiên Khuyển từ phía sau vang lên.

Mẹ kiếp!! Suýt chút nữa thì quên mất một con châu cầu của chủ nhân vũ khí này ở bên cạnh, giờ phải làm sao đây??

“cái này, vấn đề này” “Ngươi liệu hồn đây, dám làm ô huế thanh danh món vũ khí của chủ nhân ta, cho dù liều mạng bỏn cầu gia cũng không tha cho ngươi đâu.”

Dứt lời, không thèm quan tâm tới Dương Kiệt nữa, trực tiếp đi thẳng về phía trước.

Hú hồn, tưởng con cầu đó xử tội mình chứ! À mà, nó muốn cũng không làm được điều đó mà.

Quả thật, mặc dù cảm phần bất cam, nhưng chỉ có thể dẫn mặt hăm dọa một cái rồi mắt nhắm mắt mở bỏ qua chứ biết làm sao bây giờ. Xử lý đối phương? thôi bỏ qua suy nghĩ đó đi nếu như không muốn rước đau khổ cho bản thân. Quan trọng nhất là, vấn đề chưa quan trọng tới mức phải liều mạng mà thôi.

Nếu như đã chạm tới ranh giới giới hạn chịu đựng của Hao Thiên Khuyển, tuyệt đối không chỉ là một câu hăm dọa đơn giản thế đâu.

Mấy con cầu mà nổi điên lên, tuyệt đối không phải loài người có thể điều khiển và nắm bắt được tâm lý của chúng.

“Cửu thúc, cháu có thể nhờ chú một việc quan trọng không ạ.” Dương Kiệt ghé sát bên cạnh Cửu thúc, rút ra chiếc nhẫn Càn Khôn chứa đầy linh thạch, đó là toàn bộ tài sản mà Dương Kiệt đang có đưa qua cho ông ta xong, nhỏ tiếng nói: “Chú có thể giúp cháu tìm hiểu và thu thập nguyên

liệu cộng thêm những phương pháp luyện chế đan dược bán chạy nhất trên thị trường hiện giờ không?? À à, đan dược cấp 3 trở xuống ấy.”

Luyện chế đan dược để bán kiếm tiền thì tất nhiên phải luyện chế những thứ đang thịnh hành để dễ bán và được giá, công việc quan trọng này tất nhiên là phải nhờ vả tới một người dày dạn kinh nghiệm như Cửu thúc rồi.

“ Cậu, cậu biết luyện đan???” Cửu thúc lộ ra vẻ mặt ngờ ngác khó tin nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt khi anh ta đưa ra lời đề nghị đó.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 230: Cao Văn Vũ

Không chỉ Cửu Thúc khó tin nghi ngờ, ngay cả Hoàng Dung cũng tỏ ra bất ngờ khi nghe Dương Kiệt nói là muốn luyện chế đan dược.

Tuy xuất hiện ở đại lục Huyền Thiên chưa được bao lâu, nhưng tầm quan trọng của một luyện đan sư to lớn tới cỡ nào, ít nhiều cũng nghe nói qua, đặc biệt là đối với gia tộc bang hội, không cần nhiều, chỉ cần có một luyện đan sư sơ cấp chống lưng, tuyệt đối có thể giúp gia tộc và bang hội đó vươn tầm trở thành một trong những gia tộc bang hội danh giá cao cấp nhất cho mà xem.

Thay vì mỗi lần tham gia nhiệm vụ hoặc đãi ngộ hàng ngày hàng tháng, gia tộc và bang hội phải tiêu tốn một lượng tiền không nhỏ để thu mua đan dược phân phát cho người ở phía dưới, giờ nay có luyện đan sư tự cung tự cấp với giá thành rẻ mạt, sẽ giúp gia tộc bang hội tiết kiệm được một số tiền khổng lồ, số tiền đó có thể dùng để phát triển gia tộc bang hội lên một tầm cao mới cũng không chừng.

Cho nên, nếu như Dương Kiệt là một luyện đan sư thật sự, tuyệt đối là một thông tin tốt lành có thể ảnh hưởng tới sự phát triển của Địa Cầu Bang.

Chỉ là, có thể sao???

Nhìn thấy vẻ mặt đầy hoài nghi của Cửu thúc, Dương Kiệt nhanh chóng lên tiếng giải thích: “đó là một bí mật nho nhỏ của cháu, chả là hôm trước trong giấc mơ, đột nhiên xuất hiện một lão già đầu tóc bạc phơ, đạo cốt tiên phong, lão nói rằng một hôm rảnh rồi không có gì làm, ngứa tay ngứa tay

bấm quẻ dự đoán thiên hạ đại sự, đột nhiên phát hiện tư chất thiên tài của cháu, nên đã sử dụng “ Nhập Môn Đại Pháp” để tới gặp mặt trao đổi, quỳ xuống khóc lóc năn nỉ, sống chết đòi nhận cháu làm đệ tử, truyền thụ hết toàn bộ kinh nghiệm luyện đan thuật đã đạt tới cấp đại tông sư của lão bằng mọi giá. Do tính cách kính trên thương dưới của cháu, thấy lão cực khổ như thế nên đành miễn cưỡng chấp nhận truyền thừa những gì lão để lại, nhưng do chưa có kinh nghiệm luyện chế, nên cho dù sở hữu phương pháp luyện đan cao cấp, tạm thời chỉ có thể luyện chế đan dược cấp 3 mà thôi. Nếu như sau này lên tay, đừng nói là đan dược cấp 5, 6, thậm chí cấp 7,8 cũng không thành vấn đề.”

Cửu thúc và Hoàng Dung đứng ngơ ngác như khúc gỗ để nhìn Dương Kiệt " biểu diễn", từ đầu tới cuối nói khoác mà mắt không nháy lấy một cái. Diễn sâu quá rồi đó bạn trẻ!

Cả hai đều không kèm được thâm trợn mắt trong lòng, chỉ có mấy tên điên mới tin lời người nói á!!

Cửu thúc cũng không nắm lấy vấn đề đó không buông làm gì, nếu như Dương Kiệt thực sự có thể luyện đan cho dù bất kỳ lý do gì đi nữa, cũng là điều cực kỳ tốt đẹp đối với bang hội. Ai mà không có bí mật riêng của mình chứ?? Tìm hiểu sâu xa làm gì cho mệt người.

Khẽ dùng thần thức kiểm tra số lượng linh thạch trong nhẫn Càn Khôn, Cửu thúc lần nữa không kèm được phải biến sắc.

Hảo tiểu tử!!! Rốt cuộc là hắn đã đi đào bới lăng mộ hay cướp của ai mà lại sở hữu số tài sản khổng lồ như thế này chứ?? Hơn cả trăm triệu linh thạch, thậm chí tổng tài sản của Địa Cầu Bang cộng lại còn không bằng một phần năm so với tài sản cá nhân của đối phương, khiến Cửu thúc cảm thấy chạnh lòng vô cùng.

trong thời gian gần nay Cửu thúc sầu não tới nổi bạc cả đầu, cũng chỉ vì chi phí chi tiêu trong bang đang gặp khó khăn, thu không đủ chi, nếu như bang hội có một số tiền lớn như thế này thì đâu cần phải khổ như vậy nữa chứ.

Với số tiền lớn như thế này, Cửu thúc không thể không do dự cân nhắc nhắc nhở Dương Kiệt.

Nếu chỉ bỏ ra vài trăm hay thậm chí vài triệu linh thạch ra chơi chơi, thử nghiệm luyện đan thuật gì gì đó còn được, giờ một lúc bỏ ra cả trăm triệu linh thạch để thu mua nguyên liệu, lỡ như thất bại không thể luyện đan thành công, giá trị của nguyên liệu nếu mang đi bán lại chắc chắn sẽ bị thương hội ép giá chỉ còn phân nửa là giới lắm rồi.

Một lúc ném gần năm chục triệu qua cửa sổ, tuy không phải tiền của mình, nhưng Cửu thúc cũng thấy đau xót vô cùng, tuyệt đối không thể để Dương Kiệt chơi ngông được.

Năm chục triệu linh thạch, nếu như Dương Kiệt đồng ý giao cho bang hội phát triển, trong vòng hai năm không cần phải lo lắng tới vấn đề tài chính thâm hụt gì nữa.

“ bang chủ, theo ý của lão thì” “ Cửu thúc, cháu biết chú định nói gì, nhưng hãy yên tâm, số tiền này bỏ ra tuyệt đối có thể thu lại cả vốn lẫn lời, cháu vô cùng tự tin với luyện đan thuật của bản thân.” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt đầy tự tin vỗ ngực nói.

Người tự tin nhưng lão đây không tin người đấy!!!

Lắc đầu thở dài một tiếng, tiền của người ta, muốn làm như thế nào là quyền của người ta, đã lên tiếng khuyên can không có tác dụng thì thôi. Chỉ

mong là đúng như sự tự tin của đôi phương, đừng để số tiền lớn như thế đổ sông đổ biển hết là được rồi.

“ Thu mua nguyên liệu với số lượng lớn vậy cần có thời gian, khi nào đầy đủ lão sẽ giao tới cho bang chủ ngay tức khắc.” Chắp tay thi lễ một cái, không đợi Dương Kiệt lên tiếng, trực tiếp quay người chạy thẳng về hướng khu vực trung tâm vương thành, nơi tụ tập đông đảo các thương hội và luyện đan các đề thu mua linh thảo linh quả theo yêu cầu của Dương Kiệt.

“ có cần phải hấp tấp vội vàng như thế này không, ít nhất cũng về nhà ăn chén cơm đã chứ.”

“ tính cách của Cửu thúc là vậy, một khi đã xác định mục tiêu thì phải tiến hành ngay tức khắc, không chần chừ, không do dự, và có thể hoàn thành mọi chuyện một cách xuất sắc, đó cũng là lý do vì sao muội yên tâm giao hết mọi việc cho Cửu thúc quản lý.”

“ Chứ không phải muội ghét phiền phức, muốn làm biếng nên phải tay đẩy hết mọi công việc cho Cửu thúc làm sao, hihi?”

“ Kiệt ca ca ~~!! Dám nói xấu muội, Cửu Âm Bạch Cốt Chảo, chết này ~~~~~!!” “ úi da đau đau, nữ hiệp xin tha mạng ~~~~!!”

Đôi bạn trẻ vừa cười đùa vừa rảo bước di chuyển về đại bản doanh của Địa Cầu Bang.

“ Phó bang chủ, bang Bang chủ??” Dương Kiệt và Hoàng Dung vừa bước vào cửa, Cao Văn Vũ mang theo vẻ mặt phẫn khích từ bên trong phủ chạy ra, vừa lên tiếng chào hỏi Hoàng Dung, nhưng khi nhìn kỹ bóng người đi chung với cô ta, không kèm được biến sắc, đột mắt khẽ lóe qua tia sáng bất ngờ, nhưng nhanh chóng được hấn che giấu đi, và Dương Kiệt và

Hoàng Dung do đang cười đùa với nhau nên nhất thời không phát hiện được vẻ bất thường của hắn.

“ ồ, Cao đội trưởng, chào huynh, nghe nói huynh gần nay có dẫn đội đi làm nhiệm vụ ở bên ngoài, tình hình thế nào rồi ạ??” Nhìn thấy Cao Văn Vũ, Hoàng Dung lộ ra nụ cười thân thiện, quan tâm hỏi thăm.

Cao Văn Vũ tỏ ra rung động phần khích tột cùng khi nhìn thấy Hoàng Dung nở nụ cười với mình, nhưng bề ngoài vẫn mang theo vẻ điềm tĩnh nho nhã, chắp tay mỉm cười nói: “ xin đa tạ phó bang chủ đã quan tâm, nhờ phước của phó bang chủ và sự đồng lòng của anh em trong bang, nhiệm vụ đã hoàn thành một cách mỹ mãn, thuộc hạ đã nhận luôn tiền thưởng năm triệu linh thạch và giao nộp vào quỹ bang hội rồi ạ.” Vừa nói, vừa phóng ánh mắt “ khiêu khích” về phía Dương Kiệt.

Nhìn thấy chưa? Bố mày chỉ cần ra tay một lần đã giúp bang hội kiếm được hơn năm triệu linh thạch. Còn ngươi, đường đường bang chủ một bang, từ lúc ngươi xuất hiện tới giờ đã làm gì được cho bang hội rồi nào.

Dương Kiệt dường như cũng có chút cảm nhận được “ sự thù địch” của đối phương, khế díu mày nhưng không nói năng gì cả.

“ Tốt lắm Cao đội trưởng, hy vọng huynh cứ tiếp tục phát huy như vậy, cùng góp sức giúp Địa Cầu Bang phát triển vững mạnh.” Hoàng Dung vui mừng cười tới nổi tí mắt, không ngừng buông lời khích lệ.

Có thêm thu nhập lớn như vậy, Cửu thúc không cần phải u sầu đau đầu tới nổi bạc cả đầu rồi.

“ Tất cả vì Địa Cầu Bang ~~~!!!” Cao Văn Vũ mang theo vẻ mặt nghiêm túc lớn tiếng tuyên bố.

Nhìn thấy Hoàng Dung tươi cười hài lòng với thái độ của mình, Cao Văn Vũ phần khích bội phần, không ngừng diễn trò để lấy lòng “ người trong mộng”.

“ à suýt chút nữa thì quên, Tam công chúa và thập nhị công chúa vừa mới ghé thăm tìm gặp phó bang chủ, hiện giờ vẫn đang chờ đợi ở đại sảnh, cũng may là phó bang chủ về kịp lúc, không biết là” “ Tam công chúa và thập nhị công chúa đã tới rồi sao?? Suýt chút nữa thì quên mất buổi hẹn hôm nay.”

“ Kiệt ca ca, đi thôi, để muội giới thiệu Tam công chúa và thập nhị công chúa cho huynh làm quen.” Lại quay lại phóng nụ cười “ khích lệ” về phía Cao Văn Vũ xong, trực tiếp kéo lấy Dương Kiệt đi thẳng về phía đại sảnh.

Ngay sau khi bóng lưng của Dương Kiệt và Hoàng Dung khuất đi mất, nụ cười nho nhã trên môi Cao Văn Vũ lập tức biến mất, thay vào đó là vẻ mặt nhăn nhó như mông khỉ vì cảm phần, trong lòng không ngừng gào thét: “ Khốn khiếp, sao tên khốn đó có thể an toàn trở về thế này?? Rốt cuộc là người của Huyết Sát Lâu đã làm trò quỷ quái gì mà vẫn chưa chịu rớt tay đây??”

Thế là hiểu cả rồi, người đã ủy thác Huyết Sát Lâu ám sát Dương Kiệt, không ai khác chính là Cao Văn Vũ.

Ngay sau khi biết được thông tin Dương Kiệt rời khỏi vương thành, Cao Văn Vũ đã nhanh chóng dựa vào thế lực của gia tộc mình liên lạc được Huyết Sát Lâu. Sau khi dẫn đo cân nhắc kỹ càng, đã cắn răng vung hết toàn bộ tiền tiết kiệm của mình, thậm chí còn phải mượn nợ một khoản lớn, thuê mướn sát thủ ngân thiết nhỏ đi cái gai trong mắt mình.

Chỉ là khi nhìn thấy Dương Kiệt quay về cùng Hoàng Dung, hấn nghĩ hoài nghĩ không thấu vì sao anh ta lại an toàn lành lặn, lầm tưởng rằng

người của Huyết Sát Lầu đang la cà đâu đó vẫn chưa chịu ra tay, nên tỏ ra bất mãn và phẫn nộ vô cùng.

Nếu như để hắn biết được Huyết Sát Lầu đã ra tay và thậm chí tổn thất một sát thủ ngân thiết, không biết sắc mặt của hắn sẽ đẹp đến cỡ nào nhỉ??

“nhóc, hình như tên phế vật đó có ý thù địch với ngươi đấy.” trong lúc đang bị Hoàng Dung kéo đi về phía đại sảnh, trong đầu đột nhiên vang lên giọng nói của Hao Thiên Khuyển.

Linh hồn của cả hai đồng hóa lẫn nhau, nên có thể dùng thuật truyền âm để liên lạc trò chuyện mà không ai có thể nghe thấy được.

“Chắc vậy.” Dương Kiệt có chút không dám chắc chắn, chỉ đáp lời qua loa.

“Haha, xem ra con cóc kia đòi ăn thịt thiên nga, xem ngươi là tình địch rồi đấy.” giọng nói đầy châm biếm và chế giễu lần nữa vang lên trong đầu Dương Kiệt, anh ta chỉ khẽ cười chế giễu lắc đầu.

Khoan nói tới việc Hoàng Dung là người do mình chiêu mộ tới, lòng trung thành tuyệt đối, trừ khi Dương Kiệt làm chuyện kinh thiên động địa khiến cô ta không thể tha thứ, có đánh chết Hoàng Dung cũng không bao giờ thay lòng đổi dạ. Huống chi tình cảm giữa cả hai không phải người ngoài có thể lý giải được, nên “tình địch” gì đó trong mắt của Dương Kiệt chỉ như trò hề không hơn không kém.

“Ngươi có nghĩ là tên khốn đó là chủ mưu cuộc ám sát lúc nãy không??” Dương Kiệt khẽ dúm mày suy nghĩ một hồi, khẽ lắc đầu phủ nhận điều đó.

Với một tên tiểu đội trưởng của một bang hội mới toanh, mới hoàn thành một nhiệm vụ kiếm được năm triệu linh thạch đã mừng hớn hở như thế này, Dương Kiệt không cho rằng đối phương đủ khả năng bỏ ra một số tiền khổng lồ để ủy thác Huyết Sát Lâu ám sát mình.

Chính cái Kinh nghiệm chủ quan của Dương Kiệt đã khiến anh ta phát lờ đi “ thủ phạm đích thật” mà mình đang truy tìm.

Không chỉ Dương Kiệt, ngay cả Hao Thiên Khuyển cũng không cho là thế, nói thế chẳng qua chỉ nói cho vui miệng và muốn châm dầu vào lửa tạo thêm kẻ địch " tiềm năng" cho anh ta mà thôi, thành công hay không cũng chẳng đáng để tâm làm gì nữa.

Tất nhiên, nếu như để cả hai biết rõ thân thế của Cao Văn Vũ, chắc chắn sẽ không còn dám có suy nghĩ như thế nữa.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 231: Tam Công Chúa Và Thập Nhị Công Chúa

Không tốn quá nhiều thời gian, cả hai đã nhanh chóng đi tới đại sảnh tiếp khách trong phủ.

Dương Kiệt tỏ ra háo hức vô cùng, không biết là vị tam công chúa gì gì đó tròn méo ra sao, có đúng như lời đồn đệ nhất mỹ nhân của Vương Triều Thiên Ứng, hay chỉ hữu danh vô thực.

“ Tam công chúa ~~!! Thập nhị công chúa ~~~!!” vừa bước vào đại sảnh, Hoàng Dung lập tức lộ ra vẻ mặt vui mừng khi nhìn rõ hai bóng người đang ngồi ở ghế khách.

“ Hoàng Dung muội muội.” “ Hoàng Dung tỷ tỷ ~~~~~!” hai cô gái mặc bộ trang phục cung đình đang nhâm nhi trà trên tay nghe thấy tiếng gọi của Hoàng Dung, lập tức lộ ra vẻ mặt vui mừng, đặc biệt là cô gái gọi Hoàng Dung tỷ tỷ kia, trực tiếp từ trên ghế nhảy căng lên lao tới ngả hẳn vào lòng của Hoàng Dung một cách đầy phấn khích.

Dương Kiệt đứng ngay sát cửa vào nhanh chóng quan sát ngắm nhìn hai cô gái này một cách tỷ mỉ.

Quả không hổ danh là đệ nhất mỹ nhân vương triều Thiên Ứng, cô gái xưng hô Hoàng Dung muội muội không ai khác chính là tam công chúa của vương triều Thiên Ứng, người có biệt danh Băng Tiên Tử.

Sở hữu sắc đẹp tuyệt trần với làn da trắng mịn như tuyết, cộng thêm khí chất đoan trang cao quý, thanh khiết như băng tuyết, giá lạnh như băng

tuyệt càng tôn thêm sự cao cao tại thượng của một tiên nữ, người phàm trần chỉ có thể cúi đầu quỳ phục dưới chân váy của cô ta.

Chỉ là, khi vừa liếc nhìn tam công chúa một cái, Dương Kiệt lập tức mất hết hứng thú.

Sự cao quý, sắc đẹp tuyệt trần của cô ta chỉ thua kém đôi chút so với Mộ Dung Tuyết mà Dương Kiệt từng gặp trước kia.

Nhưng giống như trước kia, cảm giác lạnh lùng thanh khiết như tảng băng của tam công chúa khiến Dương Kiệt lập tức tuột cả hứng, trường hợp giống hệt như mới gặp mặt Mộ Dung Tuyết lúc ban đầu.

Nếu như không phải sau này xảy ra tình cảm “một đêm” với Mộ Dung Tuyết, thậm chí bây giờ còn nhớ tới cô ta không đã là một vấn đề rồi, huống chi giữa tam công chúa và Mộ Dung Tuyết vẫn còn một khoảng cách.

Tuy có cùng họ Dương, nhưng Dương Kiệt không có sở thích tự ngược như Dương Quá, quanh năm suốt tháng đối diện với một tảng băng như tiểu Long Nữ mà vẫn hưng phấn thích thú, bị cuốn hút tới nỗi không dứt ra được.

Xin lỗi, ai thích bị ngược chứ bố mày không thêm.

Đặc biệt là, mặc dù tam công chúa hiện đang mang theo vẻ mặt vui mừng khi nhìn thấy Hoàng Dung trở về, nhưng Dương Kiệt có thể cảm nhận được dường như cô ta vẫn còn mang theo tâm lý xa cách đối với Hoàng Dung, nói đúng hơn là như một chủ nhân vui mừng khi nhìn thấy thuộc hạ thân tín của mình quay về chứ không phải ở tư cách của một người bạn.

Bằng chứng là sau khi xưng hô một tiếng xong, cô ta vẫn ngồi lì ở đó, không có dấu hiệu gì sẽ đứng bật dậy chào đón Hoàng Dung cả.

Chính cái thái độ đó đã khiến Dương Kiệt có ấn tượng không tốt đối với vị tam công chúa này.

Ngược lại, ánh mắt của Dương Kiệt lúc này tập trung đổ dồn về phía cô gái trẻ đang ngả trong lòng Hoàng Dung làm nũng kia.

Tuy không có sắc đẹp tuyệt trần như tam công chúa, nhưng lại sở hữu vẻ đẹp riêng biệt của trẻ thơ, khuôn mặt bầu bĩnh dễ thương cực kỳ, đôi mắt long lanh to sáng như viên châu đen tuyền, má ửng hồng có núm đồng tiền sâu dưới mỗi nụ cười ngây thơ trong sáng.

Quan trọng nhất là, tuy sở hữu khuôn mặt trẻ thơ, nhưng thân hình tuyệt đối không trẻ thơ chút nào. Chỗ cần lòi thì lòi, chỗ cần lõm thì lõm, tuyệt đối không một vết mỡ thừa trên cơ thể gợi cảm chết người dưới lớp vải cung trang. Đặc biệt là căng ngực căng tròn tràn quá khổ đầy sức sống hầu như khiến lớp áo vải trước ngực vỡ tung ra vì sự chật chội quá đáng.

Đồng nhan cự nhũ ~~~!! Tuyệt đối là đồng nhan cự nhũ trong truyền thuyết đây mà ~~~!!!

Dương Kiệt nhìn chăm chăm vào thập nhị công chúa tới nỗi không chớp mắt, thậm chí xuất hiện động tác nuốt nước bọt thèm thuồng. Đặc biệt là khi nhìn những động tác uốn ẹo làm nũng của cô ta trong lòng Hoàng Dung, Dương Kiệt có chút muốn lao tới kéo Hoàng Dung ra tự mình thay thế vào chỗ đó.

Không chỉ Dương Kiệt đang quan sát ngắm nhìn hai vị công chúa, tam công chúa sau khi mỉm cười với Hoàng Dung xong, ánh mắt nhanh chóng chuyển hướng về phía Dương Kiệt, nhìn thấy vẻ mặt đầy “dâm tà” của anh ta, khẽ dúi mày, đôi mắt lóe qua tia sáng chán ghét bất mãn, nhưng cũng không nói năng gì cả.

Dù sao thì tình cảnh này ngày thường cả hai cũng đối diện không ít, nếu như lúc nào cũng quan tâm để ý quá nhiều, thời gian đâu mà đi làm việc khác nữa chứ. Vả lại, một tên tông sư tăng thứ 5 (kiếm thức thuật) như Dương Kiệt không đủ tư cách để tam công chúa phải bận tâm để ý quá nhiều.

“xin được giới thiệu Tiễn ca ca ~~~~~!!!” sau một hồi để mặc thập nhị công chúa làm nũng trong lòng mình, Hoàng Dung chuẩn bị quay lại giới thiệu cho cả hai làm quen với Dương Kiệt, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt như anh Trư của Dương Kiệt khi nhìn chăm chăm vào thập nhị công chúa, lập tức phần nộ kêu thét lên.

Dương Kiệt giật mình trước tiếng gào thét của Hoàng Dung, nhanh chóng bừng tỉnh, dùng tay lau lau vũng nước miếng ở mép miệng, khẽ phui phui chỉnh tề lại quần áo của mình, tạo ra dáng vẻ “chính nhân quân tử” chuẩn bị ra mắt hai người đẹp.

“Đó, đó là” Chỉ thấy thập nhị công chúa sau khi rời khỏi lòng của Hoàng Dung, đưa mắt nhìn về phía Dương Kiệt, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc không tự chủ dùng tay che lấy miệng.

Chỉ thấy vẻ mặt của thập nhị công chúa nhanh chóng thay đổi thành vẻ phấn khích thích thú vô cùng, đôi mắt gần như biến thành trái tim đầy ngưỡng mộ nhìn chăm chăm về phía Dương Kiệt mà không chớp mắt lấy một cái.

Cái đệt gì thế này??? Cô ta, cô ta nhìn chăm chăm vào mình với vẻ thích thú phấn khích, chẳng lẽ cô ta đã bị khuôn mặt đầy mùi vị đàn ông của mình khuất phục, nên không thể tự chủ kìm chế cảm xúc của bản thân?? Haha, biết ngay mà, sức khuyến rũ vô song của mình bất kể già trẻ trai gái nhìn vào đều phải khuất phục, huống chi đây mới chỉ là khuôn mặt giả tạo,

nếu như để cô ta nhìn thấy khuôn mặt “điên trai” thực sự của mình, chỉ sợ cô ta không kèm chế được lao tới khóc lóc van xin đòi hiến thân nữa kia.

Dương Kiệt tỏ ra dương dương tự đắc, không ngừng YY về vẻ đẹp đầy khuyến rũ của mình. Hoàn toàn không phát hiện lúc này Hoàng Dung đã sát khí đằng đằng nhìn chăm chăm vào mình.

“Ta muốn ~~~~~!!!” Chỉ thấy thập nhị công chúa sau một hồi ngắm nhìn Dương Kiệt đầy vẻ “yêu thương”, đột nhiên hai tay dang ra như đang tạo ra tư thế ôm, từng bước từng bước thẳng về phía Dương Kiệt.

Cái, cái gì thế này??? Cô ta, cô ta muốn lao tới ôm mình sao?? Tuy biết cô ta đã hoàn toàn khuất phục trước vẻ đẹp điên trai của mình, nhưng không cần phải bạo dạn như thế này chứ!!! Nếu như ở nơi khác thì còn đỡ, ở đây biết bao nhiêu người hiện diện, Dung nhi còn ở đó, mình phải xử lý như thế nào đây?? Chấp nhận cái ôm của cô ta?? Hay là nhẫn tâm đẩy cô ta ra xa??

Nếu như dám chấp nhận cái ôm của cô ta, không chừng sẽ bị Dung nhi xé xác ngay tức khắc, áy áy, bộ không thấy cô ta đã thủ sẵn Đả Cầu Bổng trên tay sát khí đằng đằng nhìn chăm chăm vào mình rồi sao??

Còn nếu nhẫn tâm đẩy cô gái này ra?? Sẽ gây ra hậu quả đáng sợ như thế nào nhỉ?? Đặc biệt là đối phương trông có vẻ ngây thơ trong sáng như vậy, nếu lỡ như bị mình từ chối "tình cảm", cô ta đau khổ nghĩ quẩn tìm tới cái chết, mình sẽ biến thành tội nhân thiên cổ sao??

Không được, không được! Phật nói, ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục chứ?? Bỏ mà chấp nhận hứng chịu mọi hậu quả đáng sợ nhất về phía mình, cũng tuyệt đối không được để một cô gái ngây thơ trong sáng như thế thiệt mạng vì mình được.

Hít sâu một hơi vào người, Dương Kiệt nhanh chóng nhắm chặt mắt lại, hai tay khê dang ra như đang chào đón đối phương ngã vào lòng trong tích tắc.

.....

.....

Dương Kiệt nhắm mắt chờ đợi trong sự hồi hộp phần khích tột cùng. Nhưng chờ mãi chờ mãi vẫn chưa cảm nhận được tấm cơ thể mềm mại nằm gọn trong lòng mình.

Rột cuộc là chuyện gì xảy ra thế này???

Dương Kiệt khê hé một bên mắt ra liếc nhìn, phát hiện hình bóng của thập nhị công chúa không biết biến mất đi đâu, chỉ thấy Hoàng Dung mang theo nụ cười mà không giống cười đầy chế giễu phóng về phía mình.

“ dzụ án gì” “ Ôi thích quá, dễ thương quá, mềm mại quá, sao lại có thứ dễ thương như thế này chứ, hihi.” Dương Kiệt ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra định lên tiếng hỏi, đột nhiên phía sau lưng vang lên tiếng cười đùa đầy thích thú của thập nhị công chúa.

Dương Kiệt mang theo sắc mặt khó coi từ từ quay đầu về phía sau, chỉ thấy thập nhị công chúa đã ôm choàng lấy Hao Thiên Khuyển vào lòng không ngừng vuốt ve và hôn nựng đầy thích thú, thậm chí còn dúi thẳng cái đầu của con cầu đó vào chính giữa bộ ngực quá khổ của mình không ngừng chà lên chà xuống.

Đáng chết nhất là con cầu đó không những không phản kháng, còn lộ ra vẻ hưởng thụ sướng điên người.

Mẹ kiếp ~~~!! Sĩ diện của ngươi đâu? Danh dự của ngươi đâu???
Đường đường một thần thú nổi danh trong thần thoại, bị một cô gái ôm
choàng vào lòng không những không phản kháng đẩy đối phương ra, còn lộ
ra vẻ khoái trá phấn khích như thế, ngươi không cảm thấy hổ thẹn sao hả??

Dương Kiệt giận tới nổi toàn thân run rẩy, hận không thể gào lớn một
tiếng: “ con cầu kia, hãy buông cô gái đó ra cho ta ~~~~!!!”, sau đó lao tới
lôi Hao Thiên Khuyển ra chỗ khác để thế vào chỗ đó.

Đáng chết nhất là, con cầu trời đánh đó không ngừng phóng ánh mắt đầy
khiêu khích về phía mình, khiến Dương Kiệt như điên tiết lên.

“ Tiễn ca ca, dường như huynh co chút không vui thì phải.” Hoàng Dung
không biết từ khi nào đã ghé sát bên cạnh Dương Kiệt, cười lạnh nghiêng
răng nghiêng lợi hỏi.

“ Đâu có, làm gì có chuyện đó, ta đang rất vui, rất vui nữa là khác, hờ hờ
~~~~~!!!” Tuyệt đối không được mất cả chì lẫn chày, Dương Kiệt cố gắng
lộ ra vẻ nịnh hót để lấy lòng Hoàng Dung, mặc dù lúc này nụ cười trên môi
khó coi vô cùng.

“ Huynh liệu hồn đây ~~~!!” hừ mạnh một tiếng, không thèm quan tâm
tới Dương Kiệt nữa, trực tiếp quay người đi thẳng về hướng tam công chúa,
mỉn cười nói: “ tam công chúa, xin thứ lỗi vì đã để người đợi lâu, vì xảy ra
một chút sự cố, cho nên đã về hơi trễ so với dự tính.”

“ Sự cố?? Có nghiêm trọng không??” Tam công chúa khề dúu mày, tỏ vẻ
lo lắng hỏi.

“ ồ không, chỉ là sự cố nhỏ thôi ạ, mọi chuyện đã giải quyết ổn thỏa rồi
ạ.” “ nếu như thế thì ....” “ và xin được giới thiệu với tam công chúa, đây là
bang chủ đích thật của Địa Cầu Bang của muội, Dương Tiễn ạ.” Không

muốn đi sâu về vấn đề, Hoàng Dung nhanh chóng chuyển đổi đề tài, vội vã kéo lấy Dương Kiệt đi tới trước mặt tam công chúa, lên tiếng giới thiệu.

“ bang chủ??? Người này???” Tam công chúa lộ ra vẻ bất ngờ khó tin nhìn chăm chăm vào Hoàng Dung, như muốn nói “ muội không nói đùa chứ??”.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 232: Thỉnh Cầu Của Thập Nhị Công Chúa

“ Vô cùng hân hạnh được gặp người, tam công chúa, tại hạ bang chủ Địa Cầu Bang, Dương Tiễn.” Dương Kiệt cố gắng tạo ra vẻ nghiêm túc, khẽ chấp tay thi lễ với tam công chúa một cái.

Mặc dù không có thiện cảm với tam công chúa ở trước mặt, nhưng dù sao theo danh nghĩa thì người ta đang là cấp trên của mình, chấp tay thi lễ chào hỏi ra mắt không thể không làm.

“ chào huynh!!!” Tam công chúa chỉ khẽ ngật đầu mỉm cười với Dương Kiệt một cái, sau đó không thèm quan tâm tới anh ta nữa, trực tiếp quay sang Hoàng Dung cười nói: “ Ta có chút bất ngờ vì trước giờ muội cứ cho rằng mình chỉ là phó bang chủ, ta cứ tưởng muội nói đùa, nào ngờ....”

Mặc dù bề mặt vẫn tươi cười thân thiện, nhưng trong lòng cảm thấy có chút bất mãn. Đường đường một kẻ mạnh nguyên thần, thế mà lại chấp nhận bị một tên tông sư quèn đẽ đầu cười cồ như thế này, ngoài ra còn là một tên lưu manh háo sắc vô tích sự nữa chứ, khiến tam công chúa phải đánh giá lại tầm quan trọng của Địa Cầu Bang đối với mình.

Một kẻ mạnh nguyên thần chấp nhận bị một tông sư đẽ đầu cười cồ, cộng thêm thái độ thân thiện như thế này, tam công chúa ít nhiều cũng đoán được quan hệ giữa cả hai như thế nào. Chỉ là nghĩ hoài nghĩ không thấu một tên đàn ông muốn quyền không có quyền, muốn thực lực không có thực lực, toàn thân trên dưới cũng không có điểm gì nổi bật ngoài cái thái độ lưu

manh hảo sắc, vì sao Hoàng Dung lại cam tâm tình nguyện theo đuổi một người đàn ông vô tích sự như thế này chứ.

Nếu so với Cao Văn Vũ, tên Dương Tiễn ở trước mặt thậm chí không bằng một góc của người ta nữa là.

Tam công chúa tỏ ra có chút thất vọng, thậm chí nghi ngờ năng lực và tầm nhìn của Hoàng Dung vào thời điểm này.

Dương Kiệt và Hoàng Dung không biết thân phận của Cao Văn Vũ, chẳng lẽ tam công chúa không biết sao?? Đứa con trai đích tôn của Cao thái úy trong triều, một trong những mục tiêu cần lôi kéo của tam công chúa, tam công chúa tất nhiên là biết rõ thân phận của Cao Văn Vũ rồi, và đôi phương trà trộn vào một bang hội vô danh tiểu tốt, không cần phải hỏi cũng biết mục tiêu của Cao Văn Vũ là gì rồi.

Chỉ là Cao Văn Vũ lúc này còn giá trị lợi dụng, nên đã giữ im lặng không vạch ra thân phận thật của hắn cho Hoàng Dung biết. Dù sao thì đôi phương muốn gì đi nữa, chỉ cần không ảnh hưởng tới lợi ích của mình, thì quan tâm làm gì cho mệt.

Thậm chí tam công chúa đang có ý định kết hợp Cao Văn Vũ với Hoàng Dung, không chừng có thể lôi kéo được sự ủng hộ của Cao thái úy cũng không chừng.

Chỉ là sự xuất hiện của Dương Tiễn lúc này đã khiến kế hoạch vừa định thực hiện của tam công chúa đổ sông đổ biển, có thái độ tốt với anh ta mới là lạ á.

Điều quan trọng nhất là, tên khốn này từ đầu tới cuối chỉ liếc nhìn mình có vài mắt rồi phát lờ đi, dành hết mọi tập trung vào thập tam muội của

mình, càng khiến tam công chúa thiếu thiện cảm với Dương Kiệt tới đỉnh điểm.

Phụ nữ là một sinh vật rất kỳ lạ, nếu như có đàn ông cứ nhìn chăm chăm vào mình, sẽ tỏ ra chán ghét, khó ưa, chỉ muốn tránh càng xa càng tốt. Nhưng nếu như đàn ông đó hoàn toàn phát lờ đi xem mình như không khí, càng khiến phụ nữ đó cảm thấy tên đàn ông này có mắt mà như mù, càng tỏ chán ghét phần nộ hơn bội phần.

Mặc dù không thiện cảm thậm chí là chán ghét Dương Kiệt, nhưng tam công chúa cũng không thể hiện ra thái độ bên ngoài, dù sao thì quan hệ giữa hai người ở đó, không thể vì một tên đàn ông vô tích sự mà đi ảnh hưởng tới sự hợp tác giữa đôi bên được.

“Hoàng Dung muội muội, cuộc thí luyện ba tháng sau là cuộc thí luyện tối quan trọng, kết quả có thể ảnh hưởng tới tư cách bước lên ngai vàng, chỉ có thể thành công chứ không thể thất bại, không biết là ....” Không muốn tốn thời gian vô ích, tam công chúa trực tiếp đi thẳng vào vấn đề chính, dùng ánh mắt kỳ vọng pha lẫn dò xét nhìn chăm chăm vào Hoàng Dung hỏi.

“tam công chúa xin hãy yên tâm, Địa Cầu Bang nhất định sẽ toàn tâm toàn lực phù trợ cho người. Hiện Địa Cầu Bang đang phát triển thần tốc và vững mạnh, cuộc thí luyện ba tháng sau muội quyết định đích thân dẫn đội ra tay, sẽ không làm công chúa thất vọng đâu ạ.” Hoàng Dung tỏ ra tự tin mỉm cười nói.

“Tốt, tốt, có muội ra tay, ta có thể yên tâm thật rồi.” tam công chúa khẽ ngật đầu hài lòng khi nhận được câu khẳng định của Hoàng Dung, hoàn toàn không chút nghi ngờ năng lực làm việc của đối phương cả.

“ Vả lại .....” Vả lại???” “ nếu như trước kia muội chỉ có bảy phần tự tin, nhưng giờ nay có thêm vị bang chủ của tụi muội, có thể chắc chắn hoàn thành nhiệm vụ một cách mỹ mãn ạ.”

Tam công chúa chỉ khẽ mỉm cười không nói năng gì cả.

Trong lòng cô ta cho rằng Hoàng Dung chỉ đang muốn cố gắng nâng cao vị thế và tầm quan trọng của người yêu của mình mà thôi. Chứ một tên tông sư trung cấp, bước vào thí luyện lần này chỉ có thể xem như thí tốt, kẻ quyết định số phận cuộc chiến chỉ nằm trong tay những kẻ mạnh nguyên thần như Hoàng Dung mà thôi.

Hoàng Dung càng như thế càng khiến tam công chúa tỏ ra khinh thường Dương Kiệt hơn nữa. Rốt cuộc cũng chỉ là một tên phế vật sống dựa vào người phụ nữ của mình.

Đồng thời tam công chúa cảm thấy thất vọng có chút không biết phải làm sao. Chẳng lẽ bất kỳ người phụ nữ nào đắm chìm trong tình yêu đều mất hết lý trí, bị mù cả đôi mắt sao?? Đó là lý do vì sao dù ngày thường biết bao anh tài hào kiệt ngổ lời theo đuổi mà cô ta cũng phát lờ không bao giờ để ý tới, ít nhất là trước khi có thể bước lên ngai vàng, tuyệt đối không được để tình cảm ảnh hưởng tới đại sự của mình.

“ Cuộc thí luyện lần này, ngoại trừ Địa Cầu Bang, sẽ có thêm vài tiểu đội khác cùng phối hợp hợp tác với chúng ta, ngoại trừ Kim Ưng tiểu đội của thập nhị muội, còn có thêm sự hỗ trợ của nhị hoàng huynh, ngũ hoàng đệ và thập hoàng đệ của ta, mỗi tiểu đội gồm 10 thành viên, phía Địa Cầu Bang ngoài muội ra có thể dẫn thêm hai thành viên trong bang để tham gia.

Và đối thủ chính của chúng ta đã quá rõ ràng, chính là bát hoàng tử Triệu Thiên Cơ. Nghe nói rồi này bát đệ của ta đã chiêu mộ được không ít hảo thủ có thực lực đáng sợ, thế lực ngày càng lớn mạnh, cộng thêm tài

thao lược đáng gờm của hắn, ngay cả ta cũng không dám chắc là có thể kìm chế được hắn quá lâu nữa.

Mặc dù ta nhận được không ít hỗ trợ từ phụ hoàng và các vị hoàng huynh hoàng đệ, nhưng thực ra trong tận thâm tâm cũng không dám chắc chắn có thể giành được chiến thắng tuyệt đối. Nhưng, cho dù kết quả cuối cùng thế nào, thậm chí là chúng ta không thể giành được chiến thắng, nhưng cũng tuyệt đối không được để Triệu Thiên Cơ trở thành kẻ chiến thắng sau cùng.” Từ giọng điệu không mấy tự tin của tam công chúa, cũng đủ nghe ra được đối thủ của cô ta đáng sợ tới cỡ nào, thậm chí còn dự tính buông bỏ chiến thắng cũng phải kìm hãm không cho đối phương giành được chiến thắng.

Ai cũng có thể bước lên ngai vàng, nhưng tuyệt đối không thể là Triệu Thiên Cơ. Vì giữa tam công chúa và Triệu Thiên Cơ từng có mối tư thù với nhau. Vài năm trước một thê thiếp ỷ được Triệu Thiên Cơ sủng ái, coi trời bằng vung, dám mạo phạm tới tam công chúa, kết quả trực tiếp bị tam công chúa một chương vỗ chết tại chỗ.

Tuy thời điểm đó Triệu Thiên Cơ không nói câu nào, cũng không hề có ý trách cứ tam công chúa. Thế nhưng trong lòng tam công chúa hiểu rõ, với một người nham hiểm thù dai như Triệu Thiên Cơ, tuyệt đối không bỏ qua chuyện này một cách dễ dàng như thế này được.

tuy chỉ là một thê thiếp không hơn không kém, Triệu Thiên Cơ cũng chưa chắc dễ tâm, nhưng dám ra tay trảm sát người của hắn, chẳng khác nào giáng tiếp vạ vài cú tát vào mặt hắn sao?? Với một người như Triệu Thiên Cơ, chấp nhận mới là chuyện lạ á.

người ta thường nói, những con chó cắn chết người thường là những con chó không sửa. Dạng người như thế cực kỳ nguy hiểm, và Triệu Thiên Cơ hoàn toàn là dạng người như thế này.

Vả lại, nếu như Triệu Thiên Cơ chiến thắng giành được ngai vàng, tôn vương lên ngôi, chắc chắn sẽ giết gà dọa khỉ để thanh trừ củng cố vương quyền của mình, và tam công chúa tuyệt đối là con khỉ cần giết đó.

Cho nên, thà mình không giành được ngai vàng, cũng tuyệt đối không được để Triệu Thiên Cơ giành được ngai vàng.

Nghe thấy tên bát hoàng tử Triệu Thiên Cơ, Hoàng Dung không kèm được lộ ra vẻ mặt nghiêm túc. Tuy cả hai chưa từng gặp mặt nhau hay thậm chí là giao đấu lẫn nhau, nhưng danh tiếng của bát hoàng tử nổi như cồn không chỉ ở Thiên Ưng vương triều, thậm chí cả khu vực U Châu, danh bất hư truyền, tuyệt đối không đơn giản.

“Tất nhiên, cũng không cần phải quá lo lắng. Thế cô độc của bát đệ là một lợi thế của chúng ta, chỉ cần hợp sức với nhau, hoàn toàn có thể lật đổ được đối phương.” Tam công chúa không muốn gây quá nhiều áp lực cho Hoàng Dung, lên tiếng trấn an một câu. Mặc dù trong lòng biết rõ, cho dù Triệu Thiên Cơ cô độc không ai trợ giúp, là cái gai trong mắt của tất cả các hoàng tử công chúa trong vương triều Thiên Ưng vì tính khí ngạo mạn cao cao tại thượng khinh thường tất cả của hấn, nhưng thế lực dưới tay hấn tuyệt đối có thể sánh ngang với tất cả các hoàng tử công chúa cộng lại, thậm chí có phần nhỉnh hơn.

“tam công chúa hãy yên tâm, Địa Cầu Bang sẽ tuân theo sự sắp xếp của công chúa.” Hoàng Dung lên tiếng để khẳng định thêm lần nữa.

Tam công chúa khẽ ngật đầu với vẻ hài lòng.

Từ đầu tới cuối Dương Kiệt chỉ đứng sang một bên như người không khí. Thật ra anh ta cũng chẳng buồn quan tâm làm gì, mọi chuyện có Hoàng Dung sắp xếp giải quyết, mình chỉ phụ trách ra tay, giúp được thì giúp, còn không giúp được thì cũng không ảnh hưởng gì tới mình cả.

Huống chi nếu như không phải Hoàng Dung có ý muốn phù trợ đôi phương, đôi phương có chút ơn nghĩa đối với Địa Cầu Bang, Dương Kiệt thậm chí không thèm đếm xỉa tới vị tam công chúa này nữa kia.

Người có thể khiến anh ta có chút hứng thú hiện giờ chỉ có thể là .....

“ bang, bang chủ ca ca ~~~~!!” trong lúc Dương Kiệt đang tỏ ra vô vị đứng sang một bên ngoáy mũi, đột nhiên sau lưng vang lên giọng nói ngọt hơn cả mía đường khiến anh ta không được run bắn người lên vì tê tái, vội vã mang theo vẻ mặt đầy phấn khích quay đầu lại, dùng ánh mắt đầy “xâm lược” nhìn chằm chằm vào người vừa lên tiếng gọi mình, cười một cái “ thân thiện” hỏi: “ thập nhị công chúa, không biết tại hạ có thể giúp gì cho công chúa ạ.”

Chỉ thấy thập nhị công chúa lộ ra vẻ ái ngại khó xử: “ Muội, muội có chuyện quan trọng muốn, muốn nói với huynh, chỉ là, chỉ là cảm thấy ái ngại khó, khó nói quá đi.”

Ái ngại khó nói?? Chẳng lẽ lúc này mình không phải hiểu nhầm, cô ta muốn tỏ tình với mình nhưng lại ái ngại nhiều người có mặt ở đây nên giả vờ dùng Hao Thiên Khuyển để che mắt thiên hạ. Giờ này phát hiện tam công chúa và Dung nhi tập trung bàn tán đại sự, cảm thấy thời cơ đã tới nên bạo dạn tới tỏ tình với mình???

“ Ôi dào, thập nhị công chúa là bạn thân của Dung nhi, cũng là bạn thân của tại hạ, chúng ta là bạn bè với nhau, có gì đâu mà phải ái ngại khó nói, cứ nói thẳng ra để xem tại hạ có giúp được gì cho công chúa nào, can đảm lên bạn trẻ ~~~~!!” Dương Kiệt tỏ ra phấn khích vô cùng, lỗ mũi phun khí hào hứng cười nói.

“ Là, là thế này, không biết bang chủ ca ca có thể, có thể .....” tới rồi đây ~~~!!! Chắc cô ta định hỏi có thể làm bạn trai của cô ta chứ gì?? Chết cha,

quên mất là Dung nhi vẫn còn ở đây, tuy lúc này cô ta không để ý tới bên này, nhưng không thể không cảnh giác, giờ mình phải xử lý sao đây??

Dương Kiệt vừa phấn khích vừa không ngừng cảnh giác nhìn về phía Hoàng Dung, phát hiện cô ta đang bận “tâm sự” với tam công chúa hoàn toàn không để ý tới bên này, thậm chí phào nhẹ nhõm.

cơ hội ngàn năm hiếm có dành cho mình là đây chứ đâu.

Đừng tưởng Hoàng Dung này giờ đang tập trung “tâm sự” với tam công chúa, thực ra cô ta đã khé ghé tai ra hết cỡ nghe xem tình hình bên kia như thế nào, nếu như Dương Kiệt dám giở trò, không chết cũng thân tàn ma dại với cô ta cho mà xem.

Hít sâu một hơi vào người, giống hệt như cô gái mới lớn thu hết mọi can đảm để “tỏ tình” với người yêu, dưới ánh mắt “kỳ vọng” của Dương Kiệt, thập nhị công chúa lí nhí nói: “là thế này, muội vô cùng yêu thích con chó mực kia, muốn nhận về nuôi làm sủng vật, không biết bang chủ ca ca có thể nhường tặng cho muội không ạ?”

“hờ hờ ~~~~~!!!” thêm lần nữa bé cái nhằm khiến Dương Kiệt suyt chút muốn kiếm cái lỗ nào đó chui thẳng xuống đó. Mẹ kiếp! Tưởng cô ta “tỏ tình” với mình, thì ra là nhắm tới con cầu trời đánh kia. Nhất thời chỉ biết cười khóc không thành tiếng, cứng người như khúc gỗ không biết phải nói gì.

“Không, không được sao??” Thập nhị công chúa mang theo vẻ mặt kỳ vọng nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt lí nhí hỏi.

Tất nhiên là không được rồi ~~~!! Khoan nói mình không phải là chủ nhân thật của Hao Thiên Khuyển, lấy đâu ra quyền mà muốn tặng nó cho ai thì tặng. Quan trọng nhất là, Hao Thiên Khuyển lúc này tự như một vệ sĩ

cao cấp miễn phí ngày đêm bảo vệ mình dưới sự ám sát của đám người Huyết Sát Lâu, nếu như mất đi Hao Thiên Khuyển, không chừng sáng mai vừa bước chân ra khỏi nhà đã bị lũ sát thủ đó xé xác không toàn thây cho mà xem.

Cho dù không cần Hao Thiên Khuyển bảo vệ mình đi nữa, còn có thể dùng nó làm hộ bang thần thú, có một con ma thú cấp 7 làm hộ bang thần thú, bước ra ngoài tuyệt đối có thể khiến cho đám lâu la đang nhắm vào Địa Cầu Bang phải ghen tỵ khiếp sợ cho mà xem.

Không một bang hội gia tộc nào đủ can đảm và khí phách đi đắc tội một bang hội sở hữu một con ma thú cấp 7 làm hộ bang thần thú cả.

“ tất nhiên là .....” chữ “ không” chưa kịp thốt ra, chỉ thấy thập nhị công chúa đôi mắt long lanh như muốn rơi lệ, khiến Dương Kiệt cảm thấy tội lỗi tột cùng nếu như từ chối lời đề nghị của cô gái ngây thơ trong sáng ở trước mặt, nhất thời không thốt ra được câu chữ cuối cùng để từ chối đối phương.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 233: Hao Thiên Khuyến Bỏ Đi Theo Gái Rồi ~

“khoan, khoan, đừng khóc, đừng khóc, nghe ta nói hết đã.” Dương Kiệt hồi hả lên tiếng trấn an thập nhị công chúa đã gần như bật khóc vì “bị từ chối”: “ý của ta chính là, tất nhiên là được rồi. Tưởng chuyện gì to tát, chỉ là một cầu thôi mà, tặng cho muội muội thì đã sao nào, thậm chí ta còn vui mừng nữa là khác, nuôi con cầu này chỉ tốn cơm tốn gạo chật chội nhà cửa mà chả được tích sự gì cả, ta còn định vứt nó ra ngoài đường để nó tự sinh tự diệt, nhưng vì trong lòng vẫn còn lòng trắc ẩn nên thôi, nếu như công chúa thích, thì cứ mang về nuôi.”

Nghe xong lời nói của Dương Kiệt, thập nhị công chúa lập tức chuyển khóc thành cười, phấn khích nhảy cẫng lên. Còn Hao Thiên Khuyến sắc mặt trở nên khó coi vô cùng.

Mẹ kiếp! Mà coi bốn cầu gia là thứ gì?? Hàng hóa hay sao mà muốn trao tặng cho ai mà trao hả?? Cái gì mà nuôi bốn cầu gia chỉ tốn cơm tốn gạo, nhà người nuôi bốn cầu gia hồi nào hả?? Quá lắm rồi!!

Hao Thiên Khuyến suýt chút nữa nổi điên lên lao vào cắn thẳng vào mông của Dương Kiệt cho bõ ghét, nếu như không phải bị thập nhị công chúa phân khích ôm choàng vào người không thể cự quây được(nó không dám dùng sức vì lo sợ làm thập nhị công chúa bị thương).

Tặng Hao Thiên Khuyến cho đôi phương??? Tất nhiên là không thể nào rồi. Hao Thiên Khuyến lúc này cực kỳ quan trọng đối với Dương Kiệt, đầu

anh ta có bị kẹt qua đầu mà điên khùng đi tặng thứ cực kỳ quan trọng đối với mình cho người khác.

Tuy có phần hơi háo sắc, nhưng không bao giờ nóng đầu lên là bấp chấp tất cả, huống chi Dương Kiệt chỉ có chút thiện cảm với thập nhị công chúa thôi chứ chưa tới mức phải sống chết vì người ta. Nếu như đối phương là Hoàng Dung thì còn có thể châm chọc châm chọc.

Chỉ là dưới thế tấn công bằng nước mắt của thập nhị công chúa, Dương Kiệt không lơ từ chối, nên bề mặt giả vờ hào phóng nói tặng cho đối phương, nhưng thật ra trong lòng không chút lo lắng Hao Thiên khuyên sẽ dám rời xa mình.

Đẩy đẩy, rõ ràng anh đây đã có ý tặng cho cô, nhưng ai biểu con cầu đó trung thành tuyệt đối với anh, sống chết không chịu đi theo cô, vậy thì không thể trách cứ được anh đúng không nào?? Tuy anh không ưa gì nó, nhưng cũng không miễn cưỡng ép buộc nó làm những việc nó không thích chứ nhỉ??

Nghĩ tới điều đó, Dương Kiệt tỏ ra hào khí xung thiên vẫy vẫy tay tỏ vẻ bất cần trước lời cảm tạ lia địa của thập nhị công chúa.

“Bang chủ ca ca, con mực này đã có tên gọi chưa??” Thập nhị công chúa vừa ôm chặt lấy Hao Thiên Khuyên vừa mang theo vẻ mặt tò mò quay sang Dương Kiệt hỏi.

“Nó tên là Hao, à không, Lucky, đúng rồi, ta thường gọi nó là Lucky!!!”

Luc cái đầu nguoi á ~~~~!! Đừng tự ý đổi tên của bốn cầu gia ~~~~!!! Hao Thiên Khuyên tỏ ra phần nộ tốt cùng, suýt chút nữa thì không kìm chế được sức mạnh bản thân vùng ra khỏi vòng tay của thập nhị công chúa lao tới cắn xé Dương Kiệt.

“ lucky? Lucky, lucky?? Sao tên nghe lạ thế nhỉ?? Nhưng mà gọi qua gọi lại thấy cũng hay hay phải không nào Lucky??” Thập nhị công chúa dùng ánh mắt ngây thơ trong sáng mỉm cười áp sát trán mình vào đầu của Hao Thiên Khuyển, thích thú nói.

Hao Thiên Khuyển có chút khóc không thành tiếng, thật sự không lờ vùng lên phản kháng cô gái ở trước mặt, đành cắn răng chấp nhận cái tên gọi trời đánh đó. Đồng thời trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi tự nhủ: Hãy đợi đấy, chuyện này chưa xong với bốn cậu gia đâu ~~~!!

“ tam tử, Hoàng Dung tử tử, muội không làm phiền hai tử tiếp tục bàn đại sự đây, muội phải nhanh chóng về xây một tòa trang viên mới dành cho sủng vật mới của muội đây.” Sau khi vui đùa ôm nựng Hao Thiên Khuyển no đủ, vội vã chạy tới bên cạnh tam công chúa và Hoàng Dung, mang theo vẻ mặt nôn nóng phấn khích nói lời cáo từ.

“ ừ, à, nếu như muội muốn rời khỏi, có thể về trước, tử còn chút việc muốn bàn với Hoàng Dung muội muội, nhưng đi đường nhớ cẩn thận đấy.” tam công chúa lộ ra nụ cười thương yêu dùng tay xoa xoa đầu của thập nhị công chúa, thận trọng dặn dò.

“ Hoàng tử yên tâm, muội đi đây ~~~~!!” Quay sang chào hỏi Hoàng Dung một câu, sau đó quay đầu chạy tới bên cạnh Hao Thiên Khuyển vẫy vẫy tay cười nói: “ Lucky về nhà thôi, ta sẽ xây cho ngươi một tòa trang viên hoàng tráng nhất vương thành, thế nào, thích chứ, hihi!!”

Dương Kiệt chỉ đứng sang một bên cười lạnh theo dõi, không hề có ý ngăn cản cả hai rời khỏi, hoàn toàn tự tin vào tính toán của mình.

Chỉ thấy Hao Thiên Khuyển khề ngược đầu lên liếc nhìn Dương Kiệt một cái, dưới mắt “ kỳ vọng đầy tự tin” của anh ta, trực tiếp quay đầu đuổi theo phía thập nhị công chúa, bỏ đi một cách dứt khoát.

Cái, cái đệt gì thế này?? Không phải con cầu kia không thể rời xa mình sao?? Sao nó dám bỏ đi dứt khoát như thế này được chứ?? Bộ nó không sợ bị trừng phạt sao?? Khoan, khoan đi đã, mau ngừng lại, người bỏ đi rồi ta phải làm sao đây???

Quai hàm của Dương Kiệt gần như rơi thẳng xuống đất, kinh hãi khó tin khi nhìn thấy Hao Thiên Khuyển dám bỏ đi thật. Nhất thời bối rối không biết phải làm sao.

Cản Hao Thiên Khuyển lại không cho nó đi, vừa nãy còn mạnh miệng tuyên bố không cần tới con cầu vô tích sự này, lúc này sống chết đòi kéo nó lại, chẳng khác nào tự mình vấp vào miệng mình sao??Mà có cản cũng chưa chắc nó chịu ở lại, tới lúc đó chẳng khác nào mất cả chùy lẫn chày, vệ sĩ cao cấp không giữ nổi, còn trở thành kẻ nuốt lời thất hứa trong mắt thiên hạ cho mà xem!!

Còn nếu để nó đi, vậy còn đâu tên vệ sĩ cao cấp bảo vệ an toàn cho mình nữa chứ??

Dương Kiệt không ngờ mình bị vỗ mặt nhanh như thế này, sắc mặt khó coi vô cùng.

Đối với việc này, Hao Thiên Khuyển chỉ cười lạnh: “tưởng bốn cầu gia không dám rời xa người sao?? Nhầm to rồi ku, chỉ cần không rời xa người quá 10 dặm đường, thần chú linh hồn cũng thể làm gì được bốn cầu gia cả. Bốn cầu gia không tin là từ nhà người đi tới nhà của cô bé kia xa hơn 10 dặm đường, nếu thật sự như vậy, cùng lắm tới lúc đó bốn cầu gia quay về cũng chưa muộn. Còn nếu không thì, hồ hồ, mà tự cầu nguyện cho bản thân đi.

Chỉ mong bốn cầu gia vừa rời khỏi nơi này, đám sát thủ của Huyết Sát Lâu trực tiếp xông vào hành người lên bờ xuống ruộng cho bỏ ghét. Dám

xem bốn cầu gia là đồ bỏ hả?? Chú mày còn non và xanh lắm ~~~!!!”.
Truyện hay luôn có tại _ TR ÒMTRUYỆN. O R G _

Còn việc Dương Kiệt có bị chết trong cuộc ám sát hay không, hoàn toàn không cần phải lo lắng vấn đề đó cả. Vì linh hồn của Hao Thiên Khuyển và Dương Kiệt kết nối lẫn nhau, nếu như mạng sống của anh ta đang bị đe dọa, Hao Thiên Khuyển lập tức có thể cảm nhận được ngay.

Trong phạm vi 10 dặm đường, nó chỉ cần khẽ nhún vai một cái đã lập tức xuất hiện ngay hiện trường, cho dù Dương Kiệt bị đánh còn nửa cái mạng, chỉ cần không tắt thở, cùng lắm thì tốn chút thần lực hồi phục cho anh ta thôi mà.

Nhưng bù lại được ngắm nhìn tên khốn đó bị kẻ khác hành tới nỗi ba mẹ cũng không nhận ra, còn sướng hơn việc làm “ chuyện ấy” với một con cầu mỹ nữ nữa là.

“ Tiễn ca ca, dường như huynh đang tỏ ra tiếc đứt ruột thì phải??”
Hoàng Dung không biết từ lúc nào ghé sát bên cạnh Dương Kiệt, híp mắt mỉm cười trêu chọc.

“ Ôi dào, tiếc chi ba con cầu vô tích sự đó, như ta đã nói, nuôi nó chỉ tốn tiền cơm tốn gạo thôi. Nó đi theo người khác càng tốt, đỡ vướng chân bận rộn, tốn tiền tốn bạc để nuôi nó.” Nãy giờ mắt mặt quá đủ rồi, tuyệt đối không thể mất mặt thêm nữa, Dương Kiệt cố gắng duy trì nụ cười “ khó coi” trên môi, tỏ vẻ bất cần vẫy vẫy tay nói.

“ Huynh nói thật lòng chứ??” “ Thật, thật hơn cả vàng bốn số chín nữa là.”

“ Hoàng Dung muội muội, hôm nay tạm thời bàn tới nay, ta cũng phải quay về phủ của mình đây. Sắp tới ta sẽ sắp xếp một cuộc gặp mặt với các

vị hoàng huynh hoàng đệ, để thảo luận chuyên sâu hơn về cuộc thí luyện lần này, sẽ cho người tới thông báo cho mọi người biết sau.” Khẽ ngật đầu với Hoàng Dung một cái, hoàn toàn phát lờ sự hiện diện của Dương Kiệt, dặn dò vài câu xong, trực tiếp rời khỏi đại sảnh để quay về phủ công chúa của mình.

Dương Kiệt khẽ bều bều môi trước thái độ của tam công chúa. Hiện giờ người xem thường ta, sau này ta sẽ khiến người không dám ngược nhìn ta, hãy đợi đấy ~!!

“ cái này, tính cách của tam công chúa có chút lạnh nhạt với người xa lạ, cho nên....” “ Được rồi, ta hiểu mà, chẳng lẽ mọi người cho rằng ta hẹp hòi tới nỗi đi chấp một cô gái sao??”

Hoàng Dung cũng cảm nhận được thái độ của tam công chúa, định lên tiếng giải thích, nhưng Dương Kiệt tỏ vẻ rộng lượng vỗ ngực nói.

“ Hao Thiên Khuyển giờ bỏ đi rồi, nếu như người của Huyết Sát Lâu tới ám sát huynh thì .....” “ yên tâm yên tâm, ta đây từng trải qua hàng trăm trận chiến sinh tử, vẫn có thể sống khỏe mạnh tới ngày hôm nay, xá gì phải bận tâm lũ chuột nhắt vô dụng đó chứ, chẳng lẽ không có con cầu kia là đại lục Huyền Thiên ngừng quay sao?? Cùng lắm thì ....” “ thì sao???” nhìn thấy Dương Kiệt tỏ vẻ tự tin như vậy, Hoàng Dung cũng yên tâm đôi chút.

“ cùng lắm thì ta suốt ngày trốn trong phủ không chui ra ngoài đường, chẳng lẽ lũ chuột nhắt đó điên cuồng tới nỗi dám chui vào địa bàn của ta làm càn sao??” Dương Kiệt mặt không đỏ, hơi thở không gấp nói như đúng rồi vậy.

Tưởng gì, thì ra chỉ định làm con rùa cụt cổ vào mai, thế mà tỏ vẻ thùng rỗng kêu to cho oai chi vậy, đúng là bó tay.

Hoàng Dung không kèm được phải trợn mắt trắng với Kiệt ca ca của mình. Đồng thời trong lòng quyết định truyền lệnh xuống dưới phân bổ nhiệm vụ canh gác trong phủ thận trọng cẩn mật hơn nữa, đề phòng đám sát thủ lén lén xâm nhập vào phủ làm hại tới Dương Kiệt.

“ Tất nhiên, để an tâm hơn nữa, hay là bắt đầu từ hôm nay muội dọn hẳn sang phòng huynh mà ngủ, có một đại cao thủ như muội ở bên cạnh bảo vệ, huynh sẽ an toàn hơn nhiều đấy.” Dương Kiệt đột nhiên lộ ra vẻ mặt anh trư, hí hí lên tiếng gợi ý.

“ Còn .....” Hoàng Dung thót ra từ “ còn lâu á” đột nhiên ngưng lại, đôi mắt xoa tròn vài vòng, mỉm cười nói: “ Được thôi, bắt đầu từ hôm nay muội sẽ dọn qua ở chung phòng với huynh.”

“ Thật hả?? Nói là phải làm nhé ~~~~~!!!” Dương Kiệt phấn khích kêu thét lên, lúc này chỉ muốn trêu chọc đối phương, ai ngờ Hoàng Dung lại làm thiệt, không ngờ có cái rủi cũng còn có cái may, đúng là trời còn thương ta mà.

Nghĩ tới cảnh tượng được nằm ngủ chung giường với Hoàng Dung, Dương Kiệt không kèm được run bắn lên vì sợ hãi, trong đầu bắt đầu xuất hiện những hình ảnh cấm trẻ em dưới 18 tuổi, không chừng tới nay có cơ hội thực hành đấy chứ nhỉ??

“ Thiệt, muội có lần nào thất hứa với huynh đâu chứ. Lát nữa muội sẽ dọn qua phòng huynh.” Hoàng Dung cười híp cả đôi mắt dịu giọng nói, trong đôi mắt khẽ lóe qua tia sáng giao hảo.

Chỉ mong tới lúc đó huynh đừng hối hận là được rồi, hihi ~~!!

“ Đi đi, giờ chúng ta mau chóng đi dùng bữa cơm tối, sau đó cùng về phòng nghỉ ngơi, ta phấn khích, à không, ta mệt lắm rồi, chỉ muốn được

nằm lên giường ngủ ngay thôi, hihi.”

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 234: Cuộc Trả Thù " Ngọt Ngào" Của Hoàng Dung

Rầm ~~~~~!!!

Cánh cửa phòng Dương Kiệt bị đóng chặt lại, anh ta dùng ánh mắt đầy “xâm lược” nhìn chăm chăm vào Hoàng Dung ở trước mặt, tỏ ra phần khích tột cùng.

Dưới ánh mắt “đầy xâm lược” của đối phương, Hoàng Dung ứng đỏ cả khuôn mặt, vừa hồi hộp vừa thích thú cộng thêm chút vẻ sợ sệt, như con nai tơ nhút nhát không ngừng lép người về phía bên bàn trà ở giữa phòng như muốn né tránh.

Hoàng Dung càng như thế càng khí ngọn lửa dục vọng trong người Dương Kiệt bùng nổ dữ dội, gào lên một tiếng đầy phần khích, hai tay dang rộng ra tung người nhào tới chuẩn bị ôm chặt đối phương để “ ăn thịt”.

“ Á ~~~~~!!!” Hoàng Dung lộ ra vẻ hoảng hốt kêu thét lên, nhưng trong đôi mắt khẽ lóe qua tia sáng tinh ranh, cơ thể khẽ nhích sang một bên, trực tiếp nhường qua Dương Kiệt đang “ hung hăng” nhào tới trong tích tắc.

Rầm ~~~~~!!!

Dương Kiệt vô huyệt mục tiêu, cơ thể trực tiếp tông thẳng vào bàn trà trong phòng, gỗ vụn tung bắn khắp nơi, miệng kêu thét lên đầy đau khổ như con heo bị giết thịt.

“ Kiệt ca ca, không sao chứ??” Hoàng Dung lo lắng chạy tới dìu lấy Dương Kiệt đang nằm ngã sòng soài trên mặt đất, thậm chí đã sứt đầu bể trán, máu chảy đầy mặt.

“ không sao, không sao, tiếp tục, tiếp tục ~~~~!!!” lúc này đừng nói là bị đau chảy máu nhẹ nhàng, cho dù bị xẻ thịt cắt da đi nữa cũng không thể ngăn cản được quyết tâm “ đề” đôi phương xuống bằng mọi giá.

Tranh thủ Hoàng Dung đang cúi xuống dìu lấy mình, nhanh như chớp vung hai tay ra định chụp lấy cô ta kéo thẳng vào lòng mình.

Mặc dù tỏ ra lo lắng, nhưng Hoàng Dung cảnh giác vô cùng, nhìn thấy hai bàn tay “ gớm ghiếc” vung tới, không chút do dự tung người nhảy lùi về phía sau, Dương Kiệt thêm lần nữa vồ hụt trong tiếc nuối.

“ Đừng, đừng đùa nữa, giỡn thế đủ rồi, ta mệt lắm rồi, chúng ta lên giường nghỉ ngơi thôi!!” với thực lực của Hoàng Dung, nếu như cô ta cứ né tránh như thế này, cho dù vồ tới tét công gô Dương Kiệt cũng chưa chắc chạm được vào tà áo của cô ta, vội vã lên tiếng đầu hàng và “gợi ý”.

“ Mọii cũng thấy mệt rồi, chúng ta nghỉ ngơi thôi.” Nhìn thấy đôi phương giơ tay đầu hàng, Hoàng Dung mỉm cười từ từ di chuyển về hướng chiếc giường ngủ duy nhất trong phòng.

Dương Kiệt không kèm được run bắn người lên, tinh thần phấn chấn bội phần, hí hửng từ dưới mặt đất bò dậy, thậm chí không thèm lau sạch máu dính đầy trên mặt, trực tiếp lao thẳng về phía giường ngủ mà Hoàng Dung đã ngồi sẵn trên đó.

Roẹt ~~~~~!!!

“ cái đệt ..... Á ~~~~~!!!” chỉ còn cách giường ngủ còn khoảng vài bước chân nữa là có thể “ chén” được đôi phương, đột nhiên

ngay trước mặt xuất hiện khói sương mù nhấp nháy có hình dáng giống như một cánh cửa, do lao tới quá nhanh nên không thể ngưng lại, cả người trực tiếp chui thẳng vào “cánh cửa” sương mù đó.

Rầm ~~~~~!!!

“úi da đau, nơi, nơi này là .....” Trượt chân té ngã nhào lăn lộn trên mặt đất vài vòng mới ngừng hẳn, nghiêng rãng nghiêng lợi không ngừng dùng tay xoa xoa mông mình, đưa mắt liếc nhìn tứ phía, giật mình hoảng hốt khi phát hiện mình đang ngồi giữa khu rừng đào hoa thơ mộng.

Đào Hoa Trận của Hoàng Dung!!

“Dung, Dung nhi, đừng đùa giỡn vậy chứ, mau thả ta ra nào ~~~~!!!” Dương Kiệt đã khóc không thành tiếng, lẽ ra phải nghĩ ra từ đầu là không dễ ăn như thế này rồi, mang theo vẻ mặt “tội nghiệp đáng thương” hét lớn mong Hoàng Dung mau mau thả mình ra.

“Kiệt ca ca hãy yên tâm, muội sẽ thả huynh ra, nhưng không phải vào lúc này. Hihi, tối nay huynh cứ yên tâm nằm ngủ trong Đào Hoa trận của muội, đảm bảo không một sát thủ nào có thể đi vào trong đó để ám sát huynh đâu. Sáng mai ngủ dậy muội sẽ thả huynh ran gay tức khắc, còn hiện giờ, chúc ngủ ngon ~~~!!!” Giọng nói đầy nhí nhảnh của Hoàng Dung vang lên trên không trung, khiến cho kỳ vọng nhỏ nhoi của Dương Kiệt lập tức sụp đổ.

“không, không, mau thả ta ra, ta không muốn ngủ ở cái nơi chim không đẻ ối trứng này đâu, huhu, thả ta ra với ~~~~~!!!” Dương Kiệt khóc lóc gào thét trong nỗ lực cuối cùng của mình, chỉ mong Hoàng Dung thương xót thả mình, chỉ là đáp lại anh ta là sự yên lặng tới mức đáng sợ.

“ Cho đáng đời, ai bảo dám lén phéng con gái khác trước mặt mình. Chỉ nhót huynh ấy trong đó không vẫn chưa đủ, phải tăng thêm chút hình phạt mới được, hí hí.” Ở thế giới bên ngoài, Hoàng Dung tỏ vẻ thích thú với “ kiệt tác” của mình, cảm thấy vẫn chưa đủ nguôi giận, trực tiếp kích hoạt mê hồn trận trong Đào Hoa Trận, quyết định dạy cho Dương Kiệt một bài học để ghi nhớ.

Roẹt ~~~~~!!!

Thực hiện dấu ấn kích hoạt Mê Hồn Trận xong, không thèm quan tâm tới diễn biến ở trong Đào Hoa Trận nữa, trực tiếp ngã người lên giường, mang theo tâm trạng phấn khích thích thú vô cùng nhanh chóng chìm sâu trong giấc ngủ.

Mê Hồn Trận hoàn toàn không có sức sát thương, nên không cần phải lo lắng tới an nguy của Dương Kiệt, chỉ là chịu khổ chút chắc chắn không thể tránh khỏi rồi, nhưng cho đáng đời, hihi.

“ Dung nhi ơi, ta biết lỗi rồi, mau thả ta ra đi, lần sau không dám nữa đâu.” Dương Kiệt không nhìn thấy tình hình ở bên ngoài, không biết rằng Hoàng Dung đã đi ngủ mất tiêu, thậm chí chuẩn bị sẵn một “ bữa tiệc thịnh soạn” dành cho mình, không ngừng khóc lóc kêu gào hối lỗi.

Roẹt roẹt roẹt roẹt ~~~~~!!!

“ cái, cái gì, á ~~~~~!!!” Dương Kiệt còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì, trực tiếp bị bốn cây đằng từ trong khu rừng Đào Hoa phóng ra trói chặt hai tay hai chân treo thẳng lên không trung.

Dương Kiệt dốc hết toàn bộ sức lực bú sữa của mình vùng vẫy chống cự, nhưng mãi vẫn không tài nào thoát ra được bốn cây đằng khóa chặt hai tay hai chân của mình, thậm chí càng lúc càng siết chặt hơn nữa.

Ư ~ ~ ư ~ ~ ~ ư ~ ~ ~ ~ .....!!

Trong lúc Dương Kiệt vẫn đang cố sức vùng vẫy, đột nhiên bên tai vang lên tiếng rên rỉ đầy “ gọi dục” kích thích thần kinh của anh ta tới cực đỉnh: “ Đó là, đó là .....”

Đôi mắt của Dương Kiệt ngơ ngác giương to đôi mắt ra hết khi phát hiện trước mặt mình xuất hiện bốn bóng người sở hữu thân hình gợi cảm bốc lửa đến điên cuồng, cơ thể với những đường cong chết người dưới lớp vải mỏng tanh gần như có thể nhìn xuyên thấu bên trong không ngừng làm ra những động tác ưỡn ẹo như đang kích dục trong những bộ phim AV mà anh ta đã từng “ nghiêm cứu học hỏi” khi còn ở trái đất.

“ Diệp Tuyền, Dung nhi, Mộ Dung Tuyết, và, và thập nhị công chúa ~~~~~!!!” Dương Kiệt không kiềm được kêu thét lên khi nhìn kỹ khuôn mặt củ bốn bóng người đang không ngừng làm ra những động tác gợi cảm ngay trước mặt mình.

Chính là bốn cô gái có ấn tượng sâu đậm nhất trong tâm trí của Dương Kiệt.

Tác dụng của mê hồn trận chính là khai thác bành trướng mặt đen tối gian tà nhất trong tận thâm tâm của con người, khiến người bị dính chiêu mãi mãi chìm đắm trong cơn ảo giác không dứt ra khỏi được.

Và tình cảm dục vọng, chính là điểm yếu duy nhất của Dương Kiệt.

“ Ảo giác, tất cả là ảo giác, đừng mong lừa gạt được ta.” Dương Kiệt vội vã nhắm chặt đôi mắt lại để mình không nhìn cảnh tượng ở trước mặt, trong lòng không ngừng căn dặn bản thân tất cả mọi thứ ở trước mặt đều là giả dối hết, nhưng mắt bên phải không tự chủ khê hé ra đôi chút để liếc nhìn không dứt ra được.

Ư ~~~ ư ~~~ ư ~~~ .....!

Tiếng rên rĩ gọi dục không ngừng xâm chiếm đầu óc của Dương Kiệt mặc dù anh ta đã cố gắng hết sức nhắm mắt lại và sử dụng chân nguyên để tắt hết mọi giác quan của mình, nhưng vẫn không có tác dụng, những âm thanh đầy kích thích cứ thế trào thẳng vào não, khiến anh ta không tài nào bình tâm lại được.

Tất nhiên, uy lực của Mê Hồn Trận không chỉ đơn giản có thế, mà còn.....

“ Cái, cái gì ~~~~~!!!” Dương Kiệt không kiềm được run bắn người lên khi cảm giác bốn làn da mịn màng không ngừng chà chạm vào da thịt của mình, kèm theo mùi hương thơm đặc trưng của từng người mà Dương Kiệt từng cảm nhận ra, đặc biệt là khi cảm nhận thấy nửa phần thân dưới của mình đột nhiên trở nên mát rượi như vừa bị ai đó tuột quần xuống, hoảng hốt kêu thét và mở to mắt ra.

Không biết từ khi nào bốn mỹ nữ trong mộng đó đã áp sát ngay bên cạnh Dương Kiệt, không ngừng dùng bàn tay mềm mại mịn màng vuốt ve chà lướt qua toàn thân trên dưới của Dương Kiệt.

Cảm giác này tuyệt đối không phải là ảo giác, mà là chân thật.

Chỉ thấy bốn mỹ nữ trong mộng miệng không ngừng phát ra những tiếng rên rĩ có thể khiến đàn ông điên tiết lên, cộng thêm những động tác “kích dục” toàn thân trên dưới Dương Kiệt, không ngừng dùng ngón tay chà nhẹ lướt qua từ mặt xuống tới ngực, rồi dần dần chuyển xuống tới giữa háng, khiến đầu của Dương Kiệt như muốn nổ tung ra.

Lúc này “tiểu Dương Kiệt” đã từ trạng thái khom lưng yếu xìu bật dậy ngẩng cao đầu như một tên đàn ông chân chính dưới những móng tay

không ngừng kêu khiêu móc móc cả lượt trên đó, thậm chí ngay đỉnh đầu còn cảm nhận hơi thở mát rượi do một trong bốn mỹ nữ tạo ra.

“ Thả ta ra, thả ta ra ~~~~~!!!” lúc này đôi mắt của Dương Kiệt đã tràn đầy gân máu, khuôn mặt nhợt nhạt lên vì khó chịu, lửa dục vọng đã hoàn toàn xâm chiếm hết lý trí của anh ta, lần nữa dùng hết toàn bộ sức lực vùng vẫy chỉ muốn thoát ra khỏi bốn cây đằng đang khóa chặt lấy mình, lao tới “ xơi tái” bốn mỹ nữ trong mộng của mình ngay trước mặt mà thôi.

Đáng sợ nhất chính là, nếu chỉ là những âm thanh hay động tác gợi dục, với một người " dày dặn kinh nghiệm" như Dương Kiệt, cũng không thể nào bị thất thủ nhanh như thế này được. Vì ngoại trừ những âm thanh và hành động kích thích ra, trong không khí không ngừng xuất hiện mùi hương kích dục đáng sợ trực tiếp xộc thẳng vào mũi của Dương Kiệt, khiến bức tường phòng thủ cuối cùng của anh ta sụp đổ hoàn toàn.

Lúc này trong mắt chỉ Dương Kiệt chỉ còn lại dục vọng muốn được giải tỏa mà thôi.

Thử tưởng tượng xem, trước mặt bạn là người con gái mà bạn yêu nhất không chỉ một là tới bốn người, không ngừng làm ra những âm thanh và động tác khiêu khích kích dục mà bạn bị khóa chặt hai tay hai chân lại không làm gì được, thậm chí bạn còn bị ép uống cả thuốc kích dục vào người, sẽ nổi điên như thế nào nhỉ??

“ AAAAAAAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!!” Nhất thời tiếng gào thét điên cuồng của Dương Kiệt vang lên liên miên không dứt trong khu rừng Đào Hoa ảo của Hoàng Dung. Còn Hoàng Dung, đang chìm sâu trong giấc ngủ ngon mà không hề hay biết “ nổi khốn khổ” mà Dương Kiệt đang hứng chịu đáng sợ như thế nào.

- - - - -

Ư ư ư ~~~~~!!!

Ánh mặt trời chói sáng chiếu rọi xuyên thấu qua cửa sổ phòng ngủ, báo hiệu một ngày mới bắt đầu, Hoàng Dung khẽ nhấp nháy mí mắt vài cái, từ trong giấc ngủ từ từ tỉnh dậy.

Vươn vai hít thở một hơi sâu vào người, cảm thấy tinh thần sảng khoái vô cùng, đặc biệt là đêm qua trả thù “ngọt ngào” được Dương Kiệt, càng khiến cô ta vui mừng hơn bao giờ hết.

Nếu như để cô ta biết được cái Mê Hồn Trận “chết tiệt” dám phản chiếu hình ảnh hư cấu với bộ trang phục mặc cũng như không mặc và không ngừng làm ra những động tác gợi dục trước mặt Dương Kiệt suốt cả đêm, sắc mặt sẽ đẹp đến cỡ nào nhỉ.

“hì hì, bắt nhốt Kiệt ca ca thế đủ rồi, thả huynh ấy ra thôi.” Sau khi súc miệng rửa mặt cho tỉnh táo xong, Hoàng Dung trực tiếp thu lại võ hồn của mình để thả Dương Kiệt ra khỏi Đào Hoa Trận.

Rầm ~~~~~!!

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 235: Bắt Đầu Luyện Đan

“Kiệt ca ca, huynh bị sao thế??” Hoàng Dung giật mình hoảng hốt khi phát hiện Dương Kiệt mang theo đôi mắt gấu trúc, tròng mắt tràn đầy gân máu thất thần, vẻ mặt mệt mỏi bơ phờ như người sắp chết rơi ngã sóng soài trên mặt đất.

Cũng phải thôi, cả đêm bị treo trên không trung, đã vậy còn hít phải không ít "thuốc kích dục" và không ngừng bị những âm thanh, hành động gợi dục kích thích cả đêm, đừng nói một tên thanh niên tinh lực dồi dào như Dương Kiệt, ngay cả một thánh nhân cũng chịu không thấu cho mà xem.

Nghे thấy giọng nói đầy hoảng hốt lo lắng của Hoàng Dung vang lên bên tai, Dương Kiệt từ từ ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt như của thú dữ nhìn chăm chăm vào cô ta, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Dung, Dung nhi, muội, muội có biết, biết là mình đang, đang đùa với, với lửa không??”

Dưới ánh mắt ngơ ngác khó tin của Hoàng Dung, Dương Kiệt tay phải tạo thành nắm đấm, không chút do dự đấm thẳng vào vị trí giữa háng, hai mắt trợn ngược, ngất xỉu tại chỗ.

“Kiệt ca ca ~~~~~!!” Hoàng Dung không biết chuyện gì xảy ra cả đêm với Dương Kiệt, nhìn thấy hành động ‘bất thường’ của anh ta, không tự chủ bíp miệng kêu thét lên, sau đó vội vã chạy tới bên cạnh dìu lấy Dương Kiệt ngã vào lòng mình, nhưng thật đáng tiếc, lúc này anh ta đã bị ngất xỉu mất tiêu rồi, hoàn toàn không có cơ hội cảm nhận cơ thể mềm mại của Hoàng Dung.

Dương Kiệt không thể không tự đánh mình ngất xỉu, bị khiêu khích cả đêm, lúc này lửa dục vọng đã gần như xâm chiếm cả lý trí, nếu như không phải anh ta có đạo tâm vững chắc, e rằng đã dục hỏa công tâm, tẩu hỏa nhập ma mất tiêu rồi.

Cộng thêm tình hình lúc này đang như con sư tử động tình, phát hiện một con sư tử “ cái “ ở ngay trước mặt, kìm chế nổi mới là lạ á. Nên mới sử dụng hạ sách tự mình đánh ngất mình đi, để trách trường hợp xảy ra điều đáng tiếc tồi tệ.

Bồ mày đừng không được chẳng lẽ còn tránh không được sao?? Trực tiếp rơi vào trạng thái hôn mê cho xong chuyện.

“ Rốt cuộc, rốt cuộc huynh ấy đã trải qua hình phạt như thế nào mà lại ra nông nổi như thế này nhỉ?? Mình có quá nặng tay không nhỉ?? Hay là, hay là lần sau nhẹ tay với huynh ấy chút.” Sau khi bế Dương Kiệt nằm ngay ngắn trên giường ngủ, Hoàng Dung lộ ra vẻ lo lắng nhưng không thiếu tâm trạng mát lòng mát dạ vì sự trả thù “ ngọt ngào” của mình, trong lòng quyết định sau này có trừng phạt nữa cũng nên nhẹ tay hơn với đối phương chút.

Nếu như để Dương Kiệt biết được suy nghĩ của Hoàng Dung lúc này, chắc chắn sẽ phần nộ nhảy cẫng lên hét lớn: “ cái gì?? Muội còn muốn lần sau nữa hả??”

Sau khi xác nhận Dương Kiệt đã ngủ say và hoàn toàn không có thương tích gì cả, nhẹ nhàng quay người rời khỏi phòng ngủ bắt đầu công việc của một phó bang chủ của mình, không thể cả ngày đứng ở bên cạnh canh chừng chứ nhỉ???

Quá mệt mỏi và căng thẳng, nên Dương Kiệt ngủ từ ngày hôm nay tới sáng hôm sau mới từ từ mở mắt thức tỉnh, khẽ trở người ngồi dậy, phát hiện mình đang nằm trên giường ngủ của mình, thậm chí đầu thờ dài một tiếng

đầy mệt mỏi, cổ họng khô rát, thậm chí nghe thấy tiếng phản đối dữ dội từ bụng mình vang lên.

Đáng sợ nhất là, ở vị trí giữa háng, tiểu Dương Kiệt đã sừng phồng lên như bọ theo hai trái banh đũa vào trong đó, vừa đau vừa rát, nếu như lúc này bước ra ngoài, chắc chắn sẽ trở thành trò cười của thiên hạ cho mà xem.

Nhưng mà Dương Kiệt cũng không quá lo lắng, với sức hồi phục của một kẻ mạnh tông sư, chắc chỉ khoảng một vài ngày là có thể hồi phục lại như xưa, không ảnh hưởng tới chức năng và năng lực của một người đàn ông chân chính cả.

Sau khi xác định tiểu Dương Kiệt không có vấn đề gì quá nghiêm trọng, lại quay đầu liếc nhìn về phía chiếc bàn gỗ mới đã được thay mới, phát hiện trên bàn đã bày đầy đồ ăn thức uống, không cần phải hỏi, chắc là do Hoàng Dung mang tới trong lúc mình đang rơi vào trạng thái ngủ say, nhưng không lẽ đánh thức mình nên cứ để sẵn ở đó đợi mình tỉnh dậy có cái mà ăn đây mà.

Nghĩ tới điều đó, nỗi oán hận trong lòng đối Hoàng Dung đã nguôi bớt lại đôi chút, không chút do dự, vội vã lao tới bàn ăn bắt đầu chén sạch những món ăn đã chuẩn bị sẵn trên đó.

Cộc cộc ~~~~~!!!

Sau khi cơm no rượu say xong, Dương Kiệt nhất thời không biết nên làm gì vì không thể xuất đầu lộ diện với hình tượng lúc này, chẳng lẽ phải ngồi lì trong phòng suốt ngày để chờ nó "xẹp" xuống?? đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

“ ai thế ~~~~??” Cánh cửa phòng khẽ mở ra, Dương Kiệt thận trọng từ bên trong thò nửa cái đầu ra.

Tuy miệng hùng hổ tuyên bố không chút e ngại người của Huyết Sát Lầu, nhưng thực ra trong lòng run sợ thấy ba, chẳng qua ba hoa khoác lác quen rồi nên mới mạnh miệng mà thôi, ấy ấy, lúc này cả vẻ mặt thận trọng của Dương Kiệt đã chứng tỏ không như những gì hắn từng tuyên bố.

Tất nhiên, quan trọng nhất là tuyệt đối không được để ai nhìn thấy hình tượng giữa háng của bản thân vào lúc này, nếu không thì hình tượng uy danh vừa mới thiết lập được(do hắn tự nghĩ thế) không bao lâu sẽ đổ sông đổ biển hết cho mà xem.

“ Bang chủ??!!” Nhìn thấy dáng vẻ thận trọng cảnh giác của Dương Kiệt, Cửu thúc có chút cười khóc không được.

“ Cửu thúc??? Vào, vào đây nhanh ~~~!!” Không đợi Cửu thúc kịp lên tiếng, Dương Kiệt trực tiếp kéo thẳng ông ta vào phòng mình, trước khi đóng cửa lại còn không ngừng đưa mắt liếc nhìn xung quanh đầy cảnh giác, chẳng khác gì đôi gian phu dâm phụ đang vụng trộm vậy.

“ bang chủ, có cần thiết như thế này không??” nhìn thấy vị trí nhô cao ở giữa háng của Dương Kiệt, Cửu thúc cố gắng nén nhịn tới nỗi đỏ phồng cả khuôn mặt để bản thân không cười thẳng ra.

“ Sao không cần thiết, cần thận vẫn hơn chứ, ai mà biết được lũ chuột nhắt đó có mai phục ở gần nay không? Lần trước chính vì thiếu cảnh giác mà mất luôn cả mạng, tuyệt đối không bao giờ để chuyện đó xảy ra thêm lần nữa.” Mặc dù biết Cửu thúc đang nói về vấn đề gì, nhưng Dương Kiệt nhanh chóng phát lờ đi và lái sang vấn đề khác ngay tức khắc.

Dương Kiệt nói thế cũng không phải là không có lý, người ta thường nói, thương trước mặt dễ đỡ, cung bắn lên khó phòng, đặc biệt là đối với những tên sát thủ chuyên nghiệp, không thận trọng bỏ mạng lúc nào không hay đấy.

Nếu như chúng quang minh chính đại giao chiến trực diện, Dương Kiệt chưa chắc sợ người của Huyết Sát Lầu, nhưng đối với ám sát thì không thận trọng không được, từ cổ chí kim biết bao kẻ mạnh cao thủ đã phải bỏ mạng vì những vụ ám sát như thế này rồi.

Cửu thúc không biết dùng lời lẽ gì để phản bác Dương Kiệt, đành lắc đầu một cái, sau đó từ trong ngực áo rút ra một chiếc nhẫn Càn Khôn nhét vào trong tay Dương Kiệt nói: “ nguyên liệu và phương thức luyện đan mà bang chủ cần tới đều nằm trong nhẫn Càn Khôn này. Chỉ là, lão không thể không nhắc nhở bang chủ vài câu, nếu như thật sự không thể, đừng miễn cưỡng và hao phí, mang đi bán lại ít nhiều cũng gỡ gạc được đôi chút, cho nên .....” “ Được rồi, được rồi, Cửu thúc hãy yên tâm, cháu chắc chắn sẽ cho chú một bất ngờ, hihi ~~~~!!”

Cửu thúc vẫn còn chưa mấy tin tưởng Dương Kiệt có thể luyện đan thành công, nên không ngừng căn dặn chỉ nên thử chơi vài lần nếu không thành công thì ngưng ngay tức khắc, không muốn anh ta ném hết tiền qua cửa sổ. Chỉ là Dương Kiệt tỏ ra tự tin tuyệt đối về hệ thống luyện đan của mình, nhanh chóng phát lời căn dặn của đối phương, mọi chú ý đều tập trung hết vào chiếc nhẫn càn khôn trong tay.

Khẽ dùng thần thức kiểm tra vật phẩm trong nhẫn, ngoại trừ năm tờ giấy riêng lẻ để sang một bên, trong không gian ảo của nhẫn Càn Khôn chứa đầy linh thảo linh quả, chất thành từng quả núi nhỏ nằm song song với nhau, ít nhất phải lên tới 3 quả núi nguyên liệu cao gần 10 mét, bề ngang gần hai chục mét là ít.

Một tài sản khổng lồ!!

Cũng phải thôi, tiêu hết cả cả trăm triệu linh thạch để mua nguyên liệu, đặc biệt chỉ là những nguyên liệu rẻ tiền chỉ để luyện chế đan dược cấp 3 trở xuống, không nhiều mới là lạ á.

Nhưng vấn đề quan trọng là, luyện chế hết đồng nguyên liệu này, phải tốn mất bao nhiêu thời gian nhỉ???

Dương Kiệt cũng có chút do dự không quyết, vì theo ghi chú của luyện đan thuật, Càn Khôn Tháp mỗi lần có thể luyện chế số lượng lớn cùng một lúc, chỉ là số lượng lớn này có chút mông lung không rõ ràng, cũng không biết là luyện hết đồng nguyên liệu này phải tốn hết bao nhiêu thời gian.

1 ngày?? 2 ngày?? 1 tháng?? 2 tháng hay thậm chí 1 năm. Dương Kiệt cũng không dám khẳng định, phải luyện rồi mới biết, chỉ mong không tới nỗi nào, chứ tốn một năm hay vài năm để luyện hết đồng linh thảo linh quả này, Dương Kiệt tuyệt đối không có kiên nhẫn đó rồi.

“Cửu thúc, cháu chuẩn bị bắt đầu luyện đan, nếu như không có việc gì quan trọng, tuyệt đối không được để ai bén mảng tới gần phòng này để phòng trường hợp bị mất tập trung dẫn đến luyện đan thất bại, được chứ??” cái gì mà bị làm phiền mất tập trung chẳng qua chỉ là cái cố, chủ yếu là không muốn người ngoài biết được quá trình luyện đan của mình là nhờ hoàn toàn vào Càn Khôn Tháp, còn bản thân mình chẳng biết mô tê gì cả mà thôi.

Những điều đại kỵ trong lúc luyện đan, Cửu thúc ít nhiều cũng nghe thấy qua, nên cũng không nghi ngờ gì ngật đầu hứa sẽ không canh phòng cẩn thận, không để một ai tới gần phòng của Dương Kiệt.

“Ủa, Cửu thúc, sao chú còn đứng đây???” mang theo tâm trạng phần khích chuẩn bị bắt tay vào việc luyện đan, đột nhiên nhìn thấy Cửu thúc chôn chân ở đó giương to đôi mắt nhìn chằm chằm vào mình mà không có dấu hiệu rời khỏi, tỏ ra khó xử lên tiếng hỏi.

Cửu thúc khẽ trợn mắt trắng với Dương Kiệt, ý người là muốn đuổi khéo lão đi chứ gì??

Thực ra Cửu thúc có ý định ở lại quan sát theo dõi Dương Kiệt luyện đan như thế nào, chỉ cần yên lặng đứng sang một bên nhìn, tuyệt đối không ảnh hưởng tới quá trình luyện đan của Dương Kiệt.

Cửu thúc muốn ở lại không phải vì muốn học lên thuật luyện đan của anh ta, vì cho dù luyện đan sư có luyện đan ngay trước mặt bạn, nếu như bạn không có tư chất, có nhìn trăm lần ngàn lần cũng không học được thứ gì cả. Cửu thúc ở lại chủ yếu là muốn theo dõi nếu như Dương Kiệt thất bại quá nhiều, sẽ lập tức lên tiếng ngăn cản không cho anh ta tiếp tục nữa.

Nói cho cùng, Cửu thúc đang xót tiền thay cho Dương Kiệt đây mà.

Nhưng người ta đã lên tiếng nói thế này rồi, Cửu thúc không mặt dày tới nổi đuổi mà không đi, nhưng cũng không quên dặn dò vài câu cuối cùng, mang theo tâm trạng bất cam mở cửa rời khỏi phòng ngủ của Dương Kiệt.

“phù, cuối cùng cũng đuổi khéo được lão già cứng đầu đó đi rồi. Tuy biết ông xót tiền thay mình, nhưng, hì hì ~~~~~!!!” Dương Kiệt nhanh chóng từ trong nhẫn Càn Khôn rút ra 5 tờ giấy ghi chép phương pháp luyện đan mà Cửu thúc thu mua được.

Đại Kim Sáng Dược, Đại Phục Khí Đan, Ngưu Hoàng Giải Độc Đan, Đại Tích Khí Đan, và cuối cùng là Đại Luyện Khí.

Chỉ là những dạng đan dược thông thường không có gì đặc sắc, có thể do Cửu thúc cho rằng Dương Kiệt đang luyện tập, nên chỉ thu mua những phương pháp luyện đan đơn giản cho anh ta. Và lại, những loại đan dược này đều là những loại đan dược thông dụng và bán chạy nhất ở đại lục Huyền Thiên.

Ba loại trước dùng để giữ mạng, hai loại sau dùng để tu luyện, đều được cái tu sĩ sử dụng hằng ngày, nhiều lúc cầu vượt quá cung, không sợ không

bán được.

Dương Kiệt thậm chí không thèm xem qua phương pháp ghi chú trong đó(đọc cũng có biết mẹ gì đâu, đọc chỉ cho mệt), trực tiếp té Càn Khôn Tháp của mình ra, ném hết vào trong Càn Khôn Tháp để nó tự giải quyết.

“ dính dong, mỗi lần chỉ có thể luyện chế một loại đan dược, mời bạn lựa chọn đan dược mình cần luyện chế và thực hiện lại quy trình ạ.” Vừa mới ném 5 tờ giấy vào trong Càn Khôn Tháp, bên tai lập tức vang lên câu thông báo nhắc nhở của hệ thống.

Nghĩ là một lần chỉ có luyện một loại đan dược, bắt Dương Kiệt lấy lại 4 tờ đan dược khác ra khỏi Càn Khôn Tháp đây mà.

Nghe theo hướng dẫn của hệ thống, Dương Kiệt nhanh chóng rút lại bốn tờ giấy luyện đan ra, chỉ để lại tờ hướng dẫn luyện Đại Kim Sáng Dược bên trong Càn Khôn Tháp, quyết định luyện loại đan dược này trước.

Phương thức luyện đan có rồi, chỉ còn thiếu nguyên liệu, Dương Kiệt nhanh chóng từ nhả Càn Khôn chuyển hẳn một núi nguyên liệu và trong Càn Khôn Tháp, mang theo ánh mắt kỳ vọng nhìn chăm chăm vào đó, để xem quá trình luyện đan Càn Khôn Tháp diễn ra như thế nào.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 236: Đan Dược Hoàn Mỹ

“ Dính dong, yêu cầu bạn bỏ vào nguyên liệu luyện chế tương ứng với công thức luyện đan.” Trong lúc Dương Kiệt đang háo hức chờ đợi Càn Khôn Tháp “ làm việc”, bên tai lại vang lên câu thông báo của hệ thống.

Sao rắc rồi thế này??

Dương Kiệt khẽ bều bều môi, nhưng không còn cách nào khác, dựa theo công thức luyện chế đại Kim Sáng Dược, từng phần từng phần phân loại nguyên liệu cần thiết của nó.

Nguyên liệu dùng để luyện chế đại kim sáng dược bao gồm: Tụ Huyết Thảo, Thiên linh Quả, Hồi Khí Hoa và thập niên nhân sâm.

Cửu thức “ bóc thuốc” theo đơn, nên hoàn toàn không thiếu một món nào cả, và số lượng lên tới hai ngàn phần, nghĩa là gần tám ngàn phần nguyên liệu chất thành hơn nửa quả núi nhỏ ở trước mặt.

Không chút do dự chần chừ, Dương Kiệt trực tiếp ném hết vào trong Càn Khôn Tháp kèm theo tờ giấy công thức luyện đan.

“ Dính dong, hệ thống pháp hiện phương pháp luyện chế Đại Kim Sáng Dược, xin hỏi bạn có muốn luyện chế không??”

Còn phải hỏi?? tất nhiên là luyện chế rồi.

“ Dính dong, bạn đã xác định luyện chế Đại Kim Sáng Dược, thời gian luyện chế hoàn thành là 10 ngày, trong quá trình luyện chế, bạn phải không ngừng cung cấp chân nguyên của mình để Càn Khôn Tháp để luyện đan, tất nhiên, bạn có thể gián đoạn quá trình luyện đan bất kỳ thời điểm nào bạn thích, thời gian gián đoạn sẽ cộng dồn vào thời gian luyện chế còn lại, xin hỏi bạn đã sẵn sàng chưa ạ??”

Cái gì??? Phải ngồi lì ở đây theo dõi quá trình luyện đan suốt sao??

Dương Kiệt tỏ ra khó xử vô cùng. Nhưng suy qua nghĩ lại, cũng thấy không có vấn đề gì cả. Ít ra thì công việc luyện đan của mình dễ thở hơn những luyện đan sư thực thụ quá nhiều, không cần phải làm gì nhiều, chỉ cần không ngừng cung cấp chân nguyên cho Càn Khôn Tháp, thậm chí có thể tạm ngưng bất kỳ lúc nào.

Không như người ta, phải luôn tập trung cao độ, vừa tốn sức vừa hao tinh thần, và một khi đã luyện đan thì không thể gián đoạn nếu như không muốn thất bại.

So với những vị luyện đan sư khác, mình đã quá nhẹ nhàng dễ thở rồi đây.

Chứ bộ tưởng muốn kiếm tiền dễ lắm sao?? Cho dù là luyện đan sư kiếm tiền như cướp đi nữa, muốn làm được điều đó cũng phải tốn không biết mồ hôi công sức đấy chứ.

Nhanh chóng thông qua hệ thống thông báo cho Hoàng Dung biết rõ tình hình luyện đan của mình, đồng thời dặn dò cô ta chỉ cần đúng giờ đúng giấc mang đồ ăn thức uống để ngoài cửa phòng cho mình.

Nhận được cái gật đầu của Hoàng Dung xong, Dương Kiệt bắt đầu toàn tâm toàn ý bước vào quá trình luyện chế đan dược.

Phục phục ~~~~~!!!

Chỉ thấy trong Càn Khôn Tháp bắt đầu xuất hiện những ngọn lửa màu đỏ tím, nhanh chóng bao phủ cả hai ngàn phần nguyên liệu luyện chế.

Dưới sức nóng hủy diệt của những ngọn lửa đáng sợ đó, nguyên liệu luyện chế nhanh chóng bị nấu chín, tróc vỏ, phân tách, tạp chất bị bốc hơi trong Càn Khôn Tháp, chỉ để lại những thứ tinh hoa cần thiết nhất của nguyên liệu. Tới cuối cùng, những thứ còn sót lại dần dần chuyển hóa thành những dòng dịch thể tựa như một con sông lấp lánh màu sắc của nguyên liệu gốc.

Quá trình này tất cả đều được Càn Khôn Tháp đảm nhận hoàn toàn, Dương Kiệt chỉ việc ngồi đó quan sát và không ngừng cung cấp chân nguyên cho Càn Khôn Tháp vận hành mà thôi.

Quá trình triết xuất số nguyên liệu cần thiết thành dịch thể tốn gần hai ngày trời, trong thời gian này, Dương Kiệt có gián đoạn vài lần để đi ăn uống và vệ sinh cá nhân. Trong quá trình gián đoạn, mọi thứ trong Càn Khôn Tháp sẽ ngưng tụ lại không nhúc nhích, đợi tới khi anh ta quay trở lại tiếp tục, mọi thứ mới hoạt động lại bình thường. Quá trình gián đoạn hoàn toàn không ảnh hưởng tới tỷ lệ hay chất lượng luyện đan, vô cùng tiện lợi.

Sau khi giai đoạn triết xuất nguyên liệu hoàn thành, bốn dòng dịch thể được triết xuất từ nguyên liệu theo sự vận hành của Càn Khôn Tháp, bắt đầu dịch chuyển tụ tập lại thành từng khối từng khối được phân chia rõ ràng ngay trên không gian trong tháp.

Quá trình ngưng tụ diễn ra khá lâu, tốn gần 5 ngày trời, Dương Kiệt buồn chán tới nỗi ngáp lên ngáp xuống liên hồi, nếu như không phải lâu lâu có thể gián đoạn nghỉ xả hơi một thời gian, thậm chí anh ta đã bỏ cuộc vì sự nhàm chán này rồi.

Mẹ kiếp, đúng là công việc không phải ai cũng đảm nhận nổi! ít nhất bố mày không chịu nổi cái công việc nhàm chán vô vị này. Nếu như không phải đang cần tiền gấp, có đánh chết bố mày không ngồi đây luyện đan nữa.

Nếu như để người khác nghe được lời than phiền của Dương Kiệt, chắc chắn sẽ có không ít người lao tới bóp cổ chết tên khốn này.

Mẹ kiếp!! Bố mày cũng muốn được làm công việc nhàm chán vô vị như thế này mà không được đây nè.

Đúng là được voi lại đòi tiên đây mà!!

Tới ngày thứ 9, quá trình ngưng tụ đã kết thúc, và vào thời điểm này, Dương Kiệt đã có thể nhìn rõ những viên đan dược màu đỏ to tròn như một viên bi bay lơ lửng như một dòng sông trong Càn Khôn Tháp.

Theo ước tính của Dương Kiệt, ít nhất phải trên 20 ngàn viên. Nghĩa là một phần nguyên liệu có thể luyện chế ra được 10 viên đan dược tương ứng.

Tất nhiên, đây là do Càn Khôn Tháp tự động luyện chế, nên tỷ lệ thành đan đạt tới 100 % không thất bại viên nào cả. Chứ vào tay những luyện đan sư khác, một phần nguyên liệu luyện ra được ba bốn viên đã là giỏi lắm rồi. Ngay cả những luyện đan tông sư, cao nhất cũng chỉ được 6, 7 viên thành đan là cùng, so với sự nghịch thiên của Càn Khôn Tháp, quả thật là một trời một vực.

Trong lúc Dương Kiệt vui mừng hơn hở tưởng rằng quá trình luyện đan đã kết thúc, đột nhiên trong Càn Khôn Tháp lần nữa xuất hiện những ngọn lửa lần này là màu xanh tím bao phủ “ dòng sông” Đại Kim Sáng Dược trên không trung, mắt thường có thể nhìn thấy không ít tạp chất màu đen li ti dưới những ngọn lửa không biết có nhiệt độ bao nhiêu bắt đầu được phân

tách ra khỏi viên đan dược, nhanh chóng bị thiêu hủy thành tro, biến mất trong không khí.

Quá trình tẩy rửa tạp chất còn sót lại trong đan dược.

Theo như những gì Dương Kiệt được biết, luyện đan sư sao khi luyện đan thành công, còn phải trải qua quá trình tẩy sạch tạp chất còn đọng tồn trong đan dược, vì nếu không làm thế, đan dược sẽ chứa đựng rất nhiều tạp chất, con người phục dụng vào, tạp chất trong đan dược sẽ ngấm vào trong máu, khiến cơ thể dần dần hình thành kháng thể kháng thuốc, khiến lực thuốc sẽ bị giảm xuống tới mức đáng sợ.

Nếu tạp chất trong cơ thể quá nhiều, thay vì chỉ cần phục dụng một viên đan dược là đạt được hiệu quả mong muốn, người phục dụng phải phục dụng năm viên, sáu viên hay thậm chí mười viên mới đạt được hiệu quả khi phục dụng một viên lúc ban đầu. Thậm chí tạp chất quá nhiều, sẽ khiến cơ thể không thể hấp thụ lực thuốc, hình thành hiện tượng uống thuốc cũng như không uống, không chút tác dụng gì cả.

Cho nên đan dược trong đại lục Huyền Thiên được phân chia thành hạ đẳng (Chưa từng trải qua lần tinh luyện tẩy rửa gì cả, chứa đầy tạp chất), bình thường (Đã trải qua một lần tinh luyện, nhưng vẫn tồn đọng khá nhiều tạp chất), trung đẳng (trải qua ba lần tinh luyện, tuy đã tẩy rửa khá nhiều tạp chất, nhưng vẫn còn và không ít, đan dược được bán ở đại lục Huyền Thiên đa số đều là trung đẳng), cao đẳng (trải qua sáu lần tinh luyện, tạp chất trong đan dược đã tẩy đi gần hết, chỉ còn lại khá ít còn tồn đọng trong đó. Do tốn khá nhiều thời gian và công sức, nên thông thường luyện đan sư rất hiếm khi tẩy luyện tới 6 lần như vậy, nhưng không phải là không có, và tất nhiên có giá cao hơn khá nhiều so với trung đẳng rồi).

Và Cuối cùng là đan dược hoàn mỹ (đã được tẩy luyện hết 9 lần nữa, trong đan dược không hề tồn đọng bất kỳ tạp chất nào ả. Và loại đan dược

này có thể phục dụng thoải mái không cần phải lo sợ xuất hiện kháng thể trong cơ thể của con người. Những viên đan dược như thế này thường chỉ nhìn thấy ở những viên đan dược cao cấp hay quan trọng mà thôi. Vì không một luyện đan sư nào đủ kiên nhẫn và tinh lực để tẩy luyện tới 9 lần đối với những viên đan dược tầm thường đại chúng cả.)

Dương Kiệt tỏ ra tò mò không biết Càn Khôn Tháp sẽ tiến hành tẩy luyện bao nhiêu lần tạp chất của những viên đan dược này.

Trung đẳng, hay là cao đẳng??? hay thậm chí là hoàn mỹ???

Câu trả lời sẽ xuất hiện sau khi quá trình luyện đan hoàn thành. Còn hiện giờ Dương Kiệt chỉ có thể tiếp tục nôn nóng theo dõi mà thôi.

- - - - -

“dính dong, quá trình luyện chế Đại Kim Sáng Dược đã hoàn thành, chúc mừng bạn đã nhận được 20 ngàn viên Đại Kim Sáng Dược (hoàn mỹ).”

Lại trải qua một ngày một đêm, dưới sự mong chờ mòn mỏi của Dương Kiệt, cuối cùng thì hệ thống đã vang lên câu thông báo hoàn thành.

Dương Kiệt không kiềm được kêu thét lên vì phấn khích và bất ngờ.

hai chục ngàn viên đại Kim Sáng Dược hoàn mỹ, không phải trung cấp hay cao cấp?? Nếu như để thông tin này lan truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ khiến cho cả khu vực U Châu dậy sóng cho mà xem.

hai chục ngàn viên đan dược hoàn mỹ, một luyện đan sư đủ kiên nhẫn và tinh lực để làm được điều đó, không có một, hai năm cũng đừng mong hoàn thành được, huống chi Dương Kiệt chỉ tốn có mười ngày, nếu như để cho hiệp hội luyện đan sư biết được, chắc chắn sẽ lũ lượt kéo tới phá cửa

nhà bắt nhốt Dương Kiệt, dùng đủ mọi hành hình tra tấn để bắt anh ta khai ra phương pháp nghịch thiên này cho mà xem.

Phần kích từ trong Càn Khôn Thập rút ra vài viên Đại Kim Sáng Được cầm trong tay ngắm nghía, bề mặt sáng mịn không tỳ vết, thậm chí nhấp nháy những tia sáng phản quang như một viên chân châu tuyệt phẩm, nếu như không nói nó là đan được mà nói là viên chân châu vô giá, cũng sẽ có người tin cho mà xem.

Một viên đại Kim sáng được trung đẳng hiện giờ giá thị trường là 1000 linh thạch, cao đẳng có giá trên 4000 linh thạch, nghĩa là gấp bốn lần so với giá trị thật của nó, còn hoàn mỹ, nếu như gặp phải những người cấp thiết cần tới nó, thậm chí có thể đội giá lên gấp mười lần so với ban đầu nữa là.

nếu tính theo giá bán số lượng lớn, ít nhất một viên hoàn mỹ cũng thu được 10000 linh thạch một viên, hai chục ngàn viên tương đương với hai trăm triệu triệu linh thạch. Chỉ luyện duy nhất một loại đã thậm chí kiếm được gấp đôi so với số vốn bỏ ra rồi. Đúng là không nghề nào có thể kiếm tiền nhanh như luyện đan sư cả.

Tất nhiên, đó chỉ là theo lý thuyết, vì không ai đủ tinh lực và kiên nhẫn làm điều nghịch thiên như Càn Khôn Thập đã làm, cộng thêm tỷ suất thành đan của họ, chắc chắn sẽ không ăn lời được nhiều như Dương Kiệt lúc này.

Vả lại, đan được hoàn mỹ sở dĩ có giá cao như thế, là do số lượng xuất hiện trên thị trường quá ít, nên mới bị đội giá lên, nếu như cùng lúc xuất hiện 20000 viên như vậy, chắc chắn sẽ không bán được với giá trên trời như thế, gấp 5, 6 lần so với giá trung đẳng là khá lắm rồi.

Nhưng như thế cũng đã là quá đủ, quá hời đời với Dương Kiệt rồi, không phải sao???

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 237: "Thiên Lý Tầm Phu"

Sau khi đùa nghịch những viên đan dược hoàn mỹ xong, Dương Kiệt lại lộ ra vẻ mặt khó xử.

Đan dược hoàn mỹ đúng là có giá cao thật đấy, lâu lâu bán ra vài trăm hay thậm chí một ngàn viên không thành vấn đề. Nhưng nếu cùng lúc tung ra 20 ngàn viên đan dược hoàn mỹ, còn là đan dược phổ thông nữa chứ, đây là còn chưa tính tới bốn loại đan dược còn chưa luyện chế nữa, tuyệt đối là một vấn đề không nhỏ.

Như đã nói, vấn đề xuất xứ và làm đây ra vô số đan dược hoàn mỹ để bán tuyệt đối sẽ khiến mình trở thành tâm điểm của không ít người. Vả lại, đâu chỉ bán hết lần này rồi thôi, còn phải luyện đan buôn bán nhiều lần, chưa đầy 1 tháng, 2 tháng đã xuất xưởng hàng chục vạn đan dược hoàn mỹ, cho dù là thằng khờ cũng đoán ra được vấn đề gì rồi.

Nếu như có thể lực lớn mạnh chống lưng còn đỡ, nhưng vấn đề là xuất từ tay một tên bang chủ vô danh tiểu tốt của một bang hội quèn như Địa Cầu Bang, không bị lũ “ cá mập ” đó lao tới cắn xé mới là lạ á.

Đừng nói là Địa Cầu Bang, ngay cả một vương triều Thiên Ưng cũng chưa chắc kham nổi chuyện này.

“ Chẳng lẽ lâu lâu mới đem vài trăm viên đi bán, vậy thì tới khi nào mới kiếm đủ số tiền để trả phí luyện chế thánh khí cho lão tiem rên kia đây.”
Dương Kiệt vắt óc suy nghĩ không ngừng, nhưng nhất thời vẫn không nghĩ ra phương thức hoàn hảo nhất để giải quyết vấn đề này.

“ Dính dong, trước khi tiến hành luyện đan, bạn có thể thiết lập phẩm chất đan dược sau khi luyện chế thành công.”

“ Có vụ này nữa sao???” Dương Kiệt vui mừng hơn hở khi nghe thấy câu thông báo của hệ thống, vậy thì sau này luyện đan, chỉ cần thiết lập cao đẳng hay thậm chí trung đẳng là có thể giải quyết được mọi vấn đề rồi.

Tuy giá bán không cao, nhưng ít ra không cần phải lo sợ bị ai đó chú ý tới mình. Ít nhất là trước khi bản thân trưởng thành tới mức không ai dám đụng vào, bị một thế lực hay cá nhân lớn mạnh để ý tới tuyệt đối không phải là một chuyện vui rồi.

“ Vậy thì, tiếp tục ~~~~!!!” Dương Kiệt nhanh chóng bỏ tờ giấy luyện đan tiếp theo kèm theo nguyên liệu trong hướng dẫn vào trong đó, lần này tới lượt đại phục khí đan, và thiết lập phẩm chất của đan dược là cao cấp.

Tuy cao cấp vẫn còn khá cao, nhưng trên thị trường không phải là không có, hoàn toàn có thể chấp nhận được khi bán với số lượng lớn.

Tuy giảm phẩm chất đan dược, nhưng thời gian luyện đan vẫn không giảm, vẫn tốn hết 10 ngày, hai chục ngàn viên Đại Phục Khí Đan cao đẳng xuất hiện.

Giá bán của Đại Phục Khí Đan cao hơn gấp đôi so với Đại Kim Sáng Dược, với giá trị X4 so với giá trị gốc, hai chục ngàn viên nếu bán hết có thể giúp Dương Kiệt thu nhập hơn một trăm sáu chục triệu linh thạch.

Nhìn thấy tài sản của mình ngày càng phình to, Dương Kiệt đã cười tới nỗi không ngậm lại được.

Nhưng cái giá phải trả không phải là không có, trong suốt hai mươi ngày nay, Dương Kiệt hầu như tách biệt với thế giới bên ngoài, ngoài trừ thời

gian ăn uống và đi vệ sinh ra, thậm chí không có cơ hội trò chuyện với Hoàng Dung trên mười câu nữa là.

Kết quả của việc ăn không ngồi rồi, Dương Kiệt có cảm giác như thể trọng của mình đã tăng lên với tốc độ chóng mặt, nếu như không phải đang giữ cái hình tượng biến đổi này, sẽ phát hiện ba vòng của Dương Kiệt đã phình to ra tới mức đáng sợ.

“ ước mơ sáu múi của ta tới khi nào mới có thể thành hiện thực đây???”
Lắc đầu thở dài một tiếng, Dương Kiệt vất bỏ những suy nghĩ không thiết thực, tiếp tục lao đầu vào công việc luyện đan của mình.

Ngưu Hoàng Giải Độc Đan 10000 viên = 2000×4 = tám chục triệu linh thạch, Đại Tích Khí Đan 5000 viên 5000×4 bằng một trăm triệu linh thạch, Đại Luyện Khí Đan 5000 viên 5000×4 bằng một trăm triệu.

Không tính Đại Kim Sáng dược do không dám đem bán, chỉ riêng bốn loại đan dược đã giúp Dương Kiệt thu về hơn bốn trăm mấy chục triệu linh thạch rồi.

Một lời bốn, nếu như tính luôn Đại Kim Sáng Dược tuyệt đối là một lời năm, một lời sáu chỉ vồn vện chưa đầy hai tháng, và quan trọng nhất là chỉ có lời chứ không bao giờ sợ lỗ như đan dược, hèn chi ai cũng nói nghề luyện đan kiếm tiền như cướp, quả thật không sai.

Bốn trăm mấy chục triệu linh thạch, chỉ mới được phân nửa phí luyện chế thánh khí, nếu như muốn kiếm đủ, Dương Kiệt còn phải thu mua nguyên liệu luyện chế thêm một hai lần nữa nếu theo tiến độ trước đó.

Nhưng quan trọng nhất hiện giờ, chính là tìm ra nguồn tiêu thụ trước đã. Với số lượng lớn như thế này, không phải bất kỳ một thương hội nào cũng đủ sức nuốt nổi.

Tất nhiên, Dương Kiệt cũng chả dại gì chỉ bán riêng cho một thương hội, mà chia thành nhiều nguồn cung cấp để tránh bị chú ý.

Kết ~~~~~!!!

Từ trong phòng đẩy cửa bước ra, vươn vai hít sâu một hơi vào người, vận bẻ lại xương khớp trên cơ thể, gần hai tháng trời không vận động ngồi yên một chỗ, cơ cứng hết cả người rồi.

“kiệt ca ca ~~~~!!!” Chỉ thấy Hoàng Dung đang hai tay bưng lấy khay thức ăn từ phía xa bước tới, nhìn thấy Dương Kiệt đứng ngay trước cửa phòng, vui mừng nhanh chân rào bước bước về phía anh ta.

“Muội tới đúng lúc lắm, thức ăn để sau, ta có quà cho muội đây.” Mỉn cười nhận lấy khay thức ăn từ tay Hoàng Dung đặt ngay dưới đất, sau đó từ trong nhẫn Càn Khôn của mình rút ra một chiếc nhẫn khác đưa qua cho Hoàng Dung.

“Đó là .....” Hoàng Dung cầm lấy chiếc nhẫn do Dương Kiệt đưa qua, khẽ dùng thần thức kiểm tra vật phẩm bên trong, lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc bất ngờ.

Dương Kiệt tỏ ra đắc chí trước vẻ mặt kinh ngạc của đối phương, món quà mà Dương Kiệt giao cho Hoàng Dung, chính là những viên đan dược đã luyện chế được trong hai tháng qua.

5000 viên Đại Kim Sáng Dược, 5000 viên Đại Phục Khí Đan, 2000 viên Ngưu Hoàng Giải Độc Đan, và 1000 viên Đại Luyện Khí Đan và Đại Tích Khí đan.

Nhìn thấy chiếc nhẫn Càn Khôn chứa đầy đan dược, Hoàng Dung lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Phải biết rằng ngày thường phúc lợi dành cho thành viên tiêu tốn không ít tiền của bang hội, số đan dược do Dương Kiệt giao cho, tuyệt đối có thể giúp cho bang hội cả năm trời không cần phải lo lắng vấn đề cung cấp phúc lợi cho thành viên nữa, số tiền dư ra có thể tiếp tục dùng để phát triển bang hội.

“Đan dược cao đẳng?? Thậm chí là Hoàn Mỹ???” Hoàng Dung không ngừng phóng ánh mắt khó tin pha lẫn ngưỡng mộ về phía Dương Kiệt, khiến anh ta một phen nở mày nở mặt trước người yêu.

“ôì dào, chuyện nhỏ, muội cứ cầm mà xài tạm, sắp tới ta sẽ cung cấp nhiều hơn thế nữa cho bang hội.” Dương Kiệt hào phóng vô cùng, vẫy vẫy tay như thể chỉ cho đi một thứ gì đó chẳng đáng bận tâm thì phải.

“Vậy thì Cửu thúc không cần phải ngày đêm u sầu tới bạc đầu vì tài nguyên của bang hội rồi.” Hoàng Dung không ngừng ngật đầu lộ vẻ phấn khích, thậm chí khẽ nhón chân lên trao tặng một nụ hôn nhẹ lên má của Dương Kiệt, nhí nhảnh: “cám ơn Kiệt ca ca ~~!!”

Dương Kiệt toàn thân run lên vì phấn khích trước nụ hôn của Hoàng Dung, mang theo vẻ mặt của anh trư hí hí cười nói: “Chỉ có thể thôi sao?? Hay là .....” “còn lâu á, bớt mơ mộng đi nhé, hihi” “này này, đừng chạy, ta vẫn chưa nói xong.” “khỏi đi, cái đầu huynh đang nghĩ những thứ đen tối gì chẳng lẽ muội không biết sao?” “Oan ức, tuyệt đối là oan ức, suy nghĩ của ta lúc nào cũng trong sáng đấy chứ!!” “tin huynh mới là lạ á ~~~~~!!”

- - - - -

Trong lúc Dương Kiệt và Hoàng Dung đang trêu đùa cười giỡn, một bóng người mảnh khảnh với bộ đồ thôn nữ cũ kỹ, mang theo bóng dáng cô

đơn lẻ loi đang rảo bước giữa dòng người xô bồ tấp nập trong vương thành Khương Lộc, cho ta cảm giác hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài.

Bóng người này không ngừng đưa mắt liếc nhìn tứ phía, thậm chí phóng thích thần thức ra để cảm nhận thứ gì đó với tâm trạng buồn bã nặng trĩu.

“tôi giờ vẫn chưa tìm được tên khốn đó, rốt cuộc hắn đã trốn ở đâu rồi.” Khẽ dùng tay xoa xoa cái bụng đã hơi nhô ra của mình, mang theo vẻ mặt thất vọng thở dài lắm bầm nói nhỏ.

Bóng người này không ai khác chính là thánh nữ của Bách Hoa Cốc, người tình một đêm của nhân vật chính của chúng ta, người đã quyết tâm “thiên lý tâm phu”. Mộ Dung Tuyết.

Thì ra sau khi rời khỏi Bách Hoa Cốc, dựa vào Bách Hoa Truy Tung Bàn, Mộ Dung Tuyết nhanh chóng thông qua chiếc áo mà Dương Kiệt từng để lại, định vị được vị trí anh ta đang có mặt chính là vương thành Khương Lộc.

Sau khi có được đích đến, Mộ Dung Tuyết không ngại xa xôi vạn dặm, tốn gần một tháng trời mới từ Bách Hoa Cốc tới được vương thành Khương Lộc.

Để tránh rắc rối, Mộ Dung Tuyết thậm chí đã sử dụng Dịch Dung Thuật để chuyển đổi hình tượng của mình, lúc này chỉ mang theo bộ dạng của một thôn nữ quê mùa như lúc này.

Đáng tiếc nhất là, do Mộ Dung Tuyết chỉ có duy nhất chiếc áo của Dương Kiệt, nên thông qua Bách Hoa Truy Tung Bàn, chỉ có thể định vị được anh ta đang có mặt ở vương thành Khương Lộc, nhưng không thể định vị rõ vị trí chính xác của anh ta.

Không còn cách nào khác, Mộ Dung Tuyết chỉ còn cách dùng phương pháp “ ngu ngốc” nhất, ngày đêm đi dạo quanh vương thành Khương Lộc, hy vọng có thể tìm thấy người mà mình muốn tìm.

Vương thành Khương Lộc nói lớn không nói lớn, nói nhỏ cũng tuyệt đối không nhỏ, gần hơn cả trăm triệu người dân sinh sống trong này, muốn tìm một người, không khác nào mò kim đáy biển cả. Huống chi Dương Kiệt trong thời gian này ngày đêm trốn trong phủ luyện đan không lộ đầu ra ngoài đường, càng khiến việc tìm kiếm của Mộ Dung Tuyết thành công cốc.

Khó khăn nhất là, Mộ Dung Tuyết chỉ có thể âm thầm dùng đôi mắt dùng thần thức của mình để truy tìm Dương Kiệt, hoàn toàn không dám hỏi thăm ai cả (Dương Kiệt đang bị truy nã khắp nơi, dám lên tiếng hỏi thăm chẳng khác nào tự rước rắc rối vào mình cả), khiến việc tìm kiếm càng khó khăn bội phần.

Lắc đầu thở dài một tiếng, tuy việc tìm kiếm vô cùng cực khổ, nhưng không khiến quyết tâm của Mộ Dung Tuyết bị mai mòn, tiếp tục mang theo dáng vẻ cô đơn lẻ loi rảo bước trên mọi nẻo đường của vương thành Khương Lộc.

Cho dù bản thân không gặp Dương Kiệt, nhưng đứa con trong bụng thì sao??? Thời gian không còn nhiều, tuyệt đối không được để đứa bé ra đời mà không được nhìn thấy mặt mũi của cha của nó.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 238: Sát Thủ Lộ Diện

“Tiền ca ca xem này, kim châm này cài lên tóc muội trông như thế nào??” “Đẹp, quá đẹp, một đại mỹ nhân như Dung nhi của ta cài bất cứ thứ gì cũng đều đẹp cả, cây kim châm này chẳng qua chỉ là thêu hoa gấm dệt để tô thêm vẻ đẹp của muội mà thôi.”

“Xì, chỉ được cái miệng leo mép.” “trời, thiên địa chứng giám, những gì ta vừa nói đều xuất phát từ tận trong đáy lòng, sao có thể gọi là leo mép được chứ??”

“Vậy muội mua cây kim châm này nhé??” “Mua, mua hết, bất kỳ món gì Dung nhi thích cứ mua hết cho ta.” “hihi ~~~!!”

Trong lúc Mộ Dung Tuyết đang rảo bước trên đường phố, đột nhiên nghe thấy tiếng cười đùa của đôi “tình nhân” trẻ tuổi ở phía xa, ánh mắt không tự chủ hướng về phía đó.

Chỉ thấy Hoàng Dung đang không ngừng lựa chọn những cây kim châm đủ loại hình dáng màu sắc, sau đó Dương Kiệt nhanh tay chụp lấy đích thân cài lên tóc của đôi phương, đồng thời bình phẩm khen ngợi.

Nhìn thấy tình cảm thâm thiết của đôi bạn trẻ, Mộ Dung Tuyết không kèm được cảm thấy ngưỡng mộ và có chút tủi thân.

“tên khốn đó, có dịu dàng với mình như thế không nhỉ??” trong đầu không tự chủ xuất hiện hình bóng của Dương Kiệt, nhưng nhanh chóng lắc đầu thở dài một tiếng, dẹp bỏ những suy nghĩ không thiết thực đi.

Thực ra thì tình cảm giữa Mộ Dung Tuyết và Dương Kiệt không quá sâu đậm, nếu như không muốn nói là hầu như không có, liên kết giữa cả hai lúc này hóa chẳng chỉ là cuộc tình một đêm và cái thai trong bụng mà thôi. Nếu như không phải cái thai trong bụng, Mộ Dung Tuyết chưa chắc sẽ quyết tâm rời khỏi Bách Hoa Cốc, xa xôi vạn dặm tới tìm Dương Kiệt như lúc này.

Mọi tình cảm có thể còn đang trong giai đoạn nảy mầm, vẫn chưa tới mức sinh sôi nảy nở nữa là.

Nhẹ nhàng rảo bước đi lướt qua bên cạnh Hoàng Dung và Dương Kiệt đang mải mê lựa chọn kim châm, đột nhiên khẽ cúi đầu quay đầu lại nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Dương Kiệt ở phía sau.

“ Khí thức đó là .....” một khí thức vô cùng quen thuộc từ trên người Dương Kiệt phát tán ra, khiến Mộ Dung Tuyết lộ ra vẻ nghi ngờ.

Chẳng lẽ người này chính là tên khốn đó đã cải trang.

Nhưng khi cảm nhận kỹ khí thế trên người đối phương, Mộ Dung Tuyết lập tức chấm dứt sự nghi ngờ đó.

Vì theo những gì cô ta cảm nhận được, khí thế từ trên người người đàn ông kia đã đạt tới kẻ mạnh tông sư tầng thứ 8, hoàn toàn khác xa với thực lực tông sư tầng thứ 1 ngay sau khi rời khỏi bí cảnh của Dương Kiệt.

Chỉ mới trong vòng bốn tháng, Mộ Dung Tuyết không cho rằng Dương Kiệt có thể thăng tiến với tốc độ đáng sợ như thế này, cho dù đối phương là người của Huyết Ma Đạo đi nữa, huống chi Mộ Dung Tuyết không tin Dương Kiệt là người của Huyết Ma Đạo, đừng hỏi tại sao, đó là linh cảm của một người phụ nữ.

Huống chi trong thời gian gần đây, chưa từng nghe qua bất kỳ thôn làng thành thị nào xuất hiện trường hợp bị thảm sát xóa sổ, nếu như không có

Thiên Ma Hấp Huyết Đại Trận, người của Huyết Ma Đạo cũng như người tu luyện bình thường không hơn không kém mà thôi.

Chính vì suy nghĩ “ sai lầm” này, vô tình khiến Mộ Dung Tuyết lỡ mất cơ hội giáp mặt với Dương Kiệt, mặc dù cả hai chỉ cách nhau có vài chục bước chân mà thôi.

“ Chắc chỉ là người có khí thức giống nhau mà thôi.” Tình trạng người có khí thức khá giống nhau không phải là không có trên đại lục Huyền Thiên này, nên càng khiến Mộ Dung Tuyết tin rằng mình đã nhận lầm người, chắc là do quá căng thẳng và nôn nóng quá rồi.

Mộ Dung Tuyết quay đầu lại tiếp tục rảo bước trên con đường tìm kiếm của mình.

“ ủa?? Đó là .....” Không chỉ Mộ Dung Tuyết cảm nhận được khí thức của Dương Kiệt, ngay cả Dương Kiệt cũng cảm nhận được khí thức khá quen thuộc, mang theo vẻ mặt nghi ngờ khẽ quay đầu lại nhìn, nhưng không phát hiện bóng người mà mình quen biết nào cả.

“ Sao thế Tiễn ca ca??” “ À không có gì, chắc là do ta nhầm lẫn. Chắc đạo này bù đầu bù cổ luyện đan suốt, nên thần kinh hơi căng thẳng nhạy cảm một chút.”

Dương Kiệt cũng không dám chắc chắn, nên cứ nói đại một lý do để bỏ qua vấn đề này.

“ Muội chọn xong rồi, giờ chúng ta đi tìm thương hội để bán đan dược đúng không??” sau khi chọn xong vài cây kim châm vừa ý, Hoàng Dung tỏ ra vui mừng hơn bao giờ hết, đặc biệt là quà do Kiệt ca ca của mình tặng cho, không một người phụ nữ nào mà không thích điều đó cả, hí hí cười hỏi.

“ Tất nhiên là .....” Roẹt ~~~~~!!!

Trong lúc Dương Kiệt đang tập trung nói chuyện với Hoàng Dung, chủ tiệm kim châm đã lén lén thò tay xuống dưới đáy khay đựng trang sức, nhanh như chớp rút ra một cây bí thủ phản chiếu hàn quang sắc bén, không chút do dự đâm thẳng vào lưng của Dương Kiệt.

Động tác nhuần nhuyễn mây bay nước chảy, không cho mục tiêu cơ hội phản ứng.

“ Chờ mày đã lâu rồi, Giới Vương Quyền X 5 mở, Phì Lũ Bạo Liệt Quyền, chết này ~~~~~!!!” Dương Kiệt tựa như mọc thêm đôi mắt sau lưng, không chút do dự kích hoạt bí pháp, nhanh như chớp quay người một cú đấm đấm thẳng về phía tên “ sát thủ” của Huyết Sát Lâu.

Thì ra trong lúc Hoàng Dung lựa chọn kim châm, Dương Kiệt đã phát hiện tên chủ tiệm có biểu hiện không bình thường. Từ đầu tới cuối tên khốn này chỉ đứng yên một chỗ, thậm chí không một câu chào mời giới thiệu sản phẩm của mình, có vẻ như thích mua thì mua, không mua thì thôi, hoàn toàn không có dáng vẻ của một tay buôn mưu sinh cả.

Quan trọng nhất là, từ đầu tới cuối Dương Kiệt đã cảm nhận được tên chủ tiệm này lâu lâu lại phóng ánh mắt quan sát về phía mình, giống như đang ngắm nhìn mục tiêu vậy.

Một đại mỹ nhân như Hoàng Dung ở bên cạnh không liếc mà đi liếc mình, cho dù thẳng khờ cũng biết đối phương có vấn đề rồi. Nên đã giả vờ mất cảnh giác, tạo cơ hội cho đối phương ra tay.

“ hừ, trò trẻ con, chết này ~~~~!!!!” Nhìn thấy Dương Kiệt có phản ứng, tên sát thủ khẽ lộ ra vẻ bất ngờ, nhưng nhanh chóng phất lờ đi, cho dù người đã cảnh giác, nhưng ở cự ly như thế này, cũng chỉ bằng thừa mà thôi.

Hắn hoàn toàn tự tin vào cú đâm tăt sát của mình. Còn cú đâm khí do Dương Kiệt đâm tới, hắn thậm chí không dít mảy lấy một cái.

Đường đường một kẻ mạnh chân nguyên tầng thứ 2 như hắn, chẳng lẽ lại e ngại đòn tấn công của một tên tông sư tầng thứ 5 sao??(kiểm thức thuật đã đánh lừa hắn, còn Mộ Dung Tuyệt đường đường một đệ tử trọng tâm của đại tông môn, tăt nhiên là có bí thuật để phát hiện đối phương có sử dụng Kiểm Thức Thuật không rồi)

Quả nhiên, sự tự tin của hắn không phải không có cơ sở, cú đâm khí của Dương Kiệt chỉ khẽ chạm nhẹ lên cánh tay đang cầm bí thủ đâm tới đã lập tức vỡ tan trong không khí, thậm chí không thể khiến hắn chũng người lại giây phút nào cả. chỉ là .....

Trong lúc hắn tỏ ra đắc chí vì bản thân gần như hoàn thành nhiệm vụ ám sát, mũi bí thủ chỉ còn cách ngực của Dương Kiệt khoảng vài chục phân nữa, đột nhiên cảm nhận thấy một lực đẩy cực mạnh đẩy lùi cả người hắn về phía sau dưới vẻ mặt đầy tuyệt vọng vì mũi bí thủ càng lúc càng rời xa mục tiêu.

Hiệu ứng tuyệt học kích hoạt ~~~!!

“ Haha, con chuột nhất ngu xuẩn kia, tưởng bố mảy dễ xoi lắm hả?? Nguyên Thần tầng thứ 2?? Hôm nay bố mảy sẽ đồ Nguyên Thần ~~~~~!!! Dung nhi đứng sang một bên, để ta giải quyết hắn!!” Tam Tiêm Kích xuất hiện trong tay, Dương Kiệt hào khí xung thiên, có vẻ như nhất kích trong tay, thiên hạ ta có vậy, ngăn cản Hoàng Dung đã nắm chặt Đả Cầu Bổng chuẩn bị giải quyết tên sát thủ của Huyết Sát Lâu, tự mình lao ra phía trước.

“ Á ~~~~~!!! Sát nhân, chạy, chạy mau ~~~~~!!!” “ Ai, ai dám to gan động hành trong vương thành thế này?? Bộ không sợ hắc kỵ hoàng gia trăm

sát sao???” “ Chạy, chạy mau, thần tiên đánh nhau, người trần vạ lây bây giờ ~~!!!”

Xảy ra cảnh chém nhau trên đường phố, khiến cho người dân hoảng sợ gà bay chó chạy, cửa tiệm xung quanh hồi hả thả cửa xuống đóng chặt lại, dân chúng hoảng loạn bỏ trốn khắp nơi. Kẻ to gan hơn thì chỉ núp ở phía xa lén lén thò đầu ra “ coi phim”, cũng không ít người chạy tới tìm biệt đột hắc kỵ hoàng gia phụ trách khu vực này trong vương thành để thông báo tới dẹp loạn.

“ Chuyện gì xảy ra thế này??” Mộ Dung Tuyết đang bước đi đột nhiên phát hiện dân chúng hoảng loạn bỏ chạy, thậm chí không ít người vô tình đẩy trúng người cô ta, nhưng với một kẻ mạnh tông sư như Mộ Dung Tuyết, chỉ khẽ nhúc nhích cơ thể một cái rồi giữ lại thăng bằng, không bị người khác đẩy ngã xuống đất.

Dú mào quay đầu lại nhìn, phát hiện Dương Kiệt đã cầm chặt Tam Tiêm Kích trong tay, chuẩn bị lao tới “ làm thịt” kẻ địch đang nằm ngã bất động trên mặt đất.

Nhìn thấy vũ khí trên tay Dương Kiệt, Mộ Dung Tuyết càng khẳng định đối phương không phải người mình cần tìm kiếm (lúc Dương Kiệt tung chiêu Phì Lũ Bạo Liệt Quyền đánh ngã tên sát thủ, Mộ Dung Tuyết không nhìn thấy, nếu không thì tình hình đã khác rồi), nhưng cũng khẽ nhích người sang một bên theo dõi coi tình hình như thế nào.

Hai chân nhún mạnh xuống đất tung người nhào lộn trên không trung, hai tay nắm chặt Tam Tiêm Kích chống ngược cơ thể lên cao, Tam Tiêm Kích Chĩa thẳng xuống hướng mục tiêu đang nằm trên mặt đất.

“Phì lũ, à không, Dương Tiễn Phá Thiên Kích, chết này ~~~~~!!!” trong lúc hứng chí định đặt tên cho chiêu tấn công tự chế

mới là Phì Lũ Phá Thiên Kích, nhưng nhanh chóng bùng tỉnh lại vội vã thay đổi thành Dương Tiễn Phá Thiên Kích vì lo sợ hai từ “ Phì Lũ” sẽ khiến người khác liên tưởng tới thân phận thật của mình.

“ Bí thuật của người này .....” Nhìn thấy toàn thân Dương Kiệt bao phủ bởi lớp chân khí màu đỏ rực như lửa, Mộ Dung Tuyết khẽ dúi mày, hoàn toàn không khác gì so với lúc Dương Kiệt lúc kích hoạt bí pháp trong lúc giao chiến cả, nhưng chiêu thức thì hoàn toàn không giống.

Chỉ thấy Dương Kiệt hóa thân thành một cây kích dạng khí màu xanh lá khổng lồ, tựa như viên thiên thạch từ ngoài vũ trụ ghé thăm va đập vào trái đất, cắm thẳng xuống vị trí tên sát thủ đang nằm bất động trên mặt đất.

Rầm ~~~~~!!!

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 239: Truy Sát Lệnh

Không biết mặt đất đường phố vương thành Khương Lộc được làm bằng vật liệu gì, chỉ thấy cây kích khổng lồ cắm thẳng xuống, mặt đất bằng phẳng lập tức xuất hiện một cái hố sâu gần hai mét, mặt đất rung chuyển dữ dội, nhất thời đất đá cát bụi tung bắn khắp nơi, không ít người dân đang ẩn núp ở gần đó kêu thét lên vì kinh hãi, cứ tưởng là đang bị động đất vậy.

Tất nhiên, đòn tấn công của Dương Kiệt vẫn chưa kết thúc, chỉ thấy cây kích khí khổng lồ do anh ta biến hóa mà thành sau khi cắm xuống ngay lập tức bay ngược trở lại lên không trung, lại thêm một lần cắm thẳng xuống vị trí lúc này.

Rầm ~~~~~!!!

Mặt đất lần nữa rung chuyển dữ dội như đang xảy ra động đất, khiến người dân xung quanh ai nấy đều kêu cha khóc mẹ vội vã bỏ chạy ra càng xa càng tốt, không dám nán lại để tiếp tục “coi phim” nữa. thậm chí nhà cửa ở khu vực xung quanh cũng có dấu hiệu rung lắc có thể sụp đổ bất kỳ lúc nào.

Cái hố lúc ban đầu lúc này đã phình to ra gấp đôi, độ sâu tăng lên thành 4, 5 mét.

Roẹt ~~~~~!!!

Cây kích khí thêm lần bay ngược lên cao, Dương Kiệt đã khóc không thành tiếng.

Chiêu thức này một khi đã thi triển, thì phải đâm liên hoàn ba lần mới kết thúc, trong quá trình thi triển hoàn toàn không thể gián đoạn được.

Thực ra thì đâm liên hoàn ba nhát cũng không phải là vấn đề gì to tát, đáng chết nhất là, ngay từ cú đâm đầu tiên, Dương Kiệt đã phát hiện trong hồ không còn hình bóng của tên sát thủ đầu cả. Nghĩa là trước khi Dương Kiệt tung đòn kết liễu, tên khốn đó đã sử dụng bí thuật bỏ trốn mất xác rồi, những cú đâm liên hoàn của Dương Kiệt lúc này hoàn toàn vô nghĩa phí sức mà thôi.

(Phì lữ) Dương Tiễn Phá Thiên Kích (tuyệt học huyền giới sơ cấp (có thể thăng cấp)): tuyệt học do Dương Kiệt tự sáng tác ra, tung người lên không trung kết hợp với vũ khí kích đâm ba nhát xuống mục tiêu dưới mặt đất. Chú thích: Trong quá trình thi triển không thể gián đoạn.

Hiệu ứng tuyệt học: khi đối thủ không vượt quá người thi triển 5 cấp, có 10 % tỷ lệ xuất hiện nhất kích tất sát, cách biệt đẳng cấp càng ít tỷ lệ tất sát càng tăng.

Giãn cách thi triển: 30 phút/lần.

Cũng như những hiệu ứng kỹ năng khác của Dương Kiệt trước kia, 10% tỷ lệ này không có nghĩa đánh mười lần sẽ được một lần, hên thì tung ra đòn đầu tiên lập tức có thể kích hoạt hiệu ứng, còn xui xui thì đánh cả trăm lần chưa chắc kích hoạt được một lần nữa là.

Đâm liên hoàn ba nhát như thế này, mỗi nhát sẽ tính tỷ lệ kích hoạt riêng chứ không tính chung vào nhau.

Hiệu ứng tất sát giống hệt như skill Phì Lữ Bồ Dưa Đại Pháp sau khi thăng cấp thành tuyệt học địa giới. Chỉ là số lần kích hoạt có thể nói là hầu như không thấy, chỉ khi nào đánh theo dạng AOE thì còn may ra kích hoạt

được một vài lần, chứ còn một đánh một tỷ lệ kích hoạt có thể nói là thấp tới mức thảm họa.

Tất nhiên, có vẫn hơn không, không thể đòi hỏi quá nhiều.

Chỉ là tên sát thủ khốn khiếp, một khi ám sát không thành lập tức bỏ chạy một cách dứt khoát, khiến Dương Kiệt cảm phần vô cùng.

Theo lời kể của Cửu thúc thì, lần này hẳn thất bại trong việc ám sát mình, nhưng không có nghĩa là mình đã thoát khỏi cuộc ám sát lần thứ hai của Huyết Sát Lâu, số lần được tính chỉ khi sát thủ phụ trách ám sát bị giết chết chứ không phải là số lần bị thất bại.

Nghĩa là nếu không tên sát thủ không chết mà bỏ trốn được, cho dù hẳn tiếp tục ám sát cả chục cả trăm lần, vẫn chưa được tính là kết thúc lần ám sát thứ hai.

Đáng sợ nhất là, trong quá trình ám sát, nếu như tên sát thủ phát hiện không thể làm gì được mục tiêu, có thể yêu cầu phía trên phái thêm những cao thủ đáng sợ hơn tới giúp sức.

Chứ không bộ tướng dễ dàng vượt qua được ba lần ám sát của Huyết Sát Lâu thế sao??

Sau khi kết thúc hoàn toàn đòn tấn công Dương Tiễn Phá Thiên Kích, Dương Kiệt nhanh chóng từ dưới hồ sâu nhảy lên, vội vã chạy tới kéo lấy tay Hoàng Dung quay đầu bỏ chạy về hướng thành tây.

Không thể không bỏ chạy, vì trận giao chiến lúc này Dương Kiệt gần như phá hủy cả con đường trong vương thành Khương Lộc, không bỏ chạy chẳng lẽ ở lại đợi hắc kỵ hoàng gia tới xích cổ về thiên lao uống trà tâm sự chắc.

Nhìn thấy bóng dáng của cả hai khuất đi trong tầm nhìn, Mộ Dung Tuyết lộ ra vẻ mặt do dự không quyết.

Nhưng cuối cùng cũng lắc đầu thở dài một tiếng, theo hướng ngược lại Dương Kiệt và Hoàng Dung bước, tiếp tục việc tìm kiếm “ người mình cần tìm”.

Quả nhiên, Dương Kiệt và Hoàng Dung vừa mới bỏ chạy chưa được bao lâu, một đoàn quân kỵ toàn thân bao bọc bởi lớp giáp sắc màu hắc ám, cuời trên lưng Hắc Lân Mã đã có mặt tại hiện trường.

Chính là quân đoàn Hắc Kỵ Hoàng Gia.

Đội trưởng dẫn đội Hắc Kỵ hoàng gia lần này là một người đàn ông trung niên có khuôn mặt chữ điền với bộ râu dài chấm ngực, kiếm mày ung nhãn, miệng rộng mũi cao, chỉ nhìn sơ qua là có thể đoán được rằng là một người cực kỳ nghiêm nghị chính trực.

Người đội trưởng mang theo vẻ mặt khó coi díu mày dùng đôi mắt chim ưng quét nhẹ qua hiện trường xảy ra cuộc giao chiến, trong lòng đã tựa như ngọn núi lửa chuẩn bị bùng nổ bất kỳ lúc nào.

“ kẻ nào ~~~~!!! Rốt cuộc là kẻ nào dám cả gan náo loạn trong vương thành ~~~!??” nhìn thấy hiện trường “ náo loạn thảm khốc” như lúc này, đội trưởng Hắc Kỵ Hoàng Gia phần nộ gào thét, hai tay nắm chặt thành nắm đấm tới nỗi gần như trầy da chảy máu.

Đội hắc kỵ hoàng gia này phụ trách an ninh trật tự ở khu vực này, giờ nay cả mặt đường bị vỡ nát tan tành, dân chúng hoảng loạn, nếu như sự việc này truyền tới tai mấy vị đại ca phía trên, chắc chắn sẽ không tránh khỏi bị truy cứu trách nhiệm.

Bị truy cứu trách nhiệm cũng chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng nhất là, khu vực mà mình phụ trách bị tàn phá, chẳng khác nào bị tát thẳng vào mặt, khiến cả tiểu đội trở thành trò cười châm biếm trước đồng nghiệp xung quanh, điều đó mới tuyệt đối không thể chấp nhận được.

“ Bẩm đội trưởng, theo lời khai của các nhân chứng có mặt tại hiện trường, kẻ gây ra vụ náo loạn này chính là một đôi thanh niên nam nữ trẻ tuổi lạ mặt, nghe nói sau khi gây rối xong, chúng đã bỏ chạy về hướng thành tây rồi ạ.” Một trong những thành viên trong hắc kỵ hoàng gia sau khi đi khắp xung quanh thăm dò, vội vã chạy tới bẩm báo lại thông tin chi tiết vừa mới nắm được.

Sau khi bẩm báo xong, lại dâng lên hai tờ giấy chính là chân dung của Dương Kiệt và Hoàng Dung được khắc họa theo lời hình dung của người dân.

“ Thành tây?? Người, mang hai bản vẽ chân dung này về đại bản doanh, phát động “ truy sát luyện” truy nã hai tên thủ phạm ngay tức khắc.” đội trưởng dùng đôi mắt như đang phóng lửa nhìn chăm chăm vào hai bản vẽ chân dung trên tay, như thể khắc sâu khuôn mặt của thủ phạm trong tâm trí của mình, sau đó quay sang tên thuộc hạ, nghiêng răng nghiêng lợi quát lớn.

“ Tuân lệnh ~~~~!!!” tên thành viên nhận được mệnh lệnh, lập tức thi lễ một cái, nhận lấy hai tờ giấy chân dung từ tay đội trưởng, sau đó không chút do dự chần chừ quay đầu thực thi mệnh lệnh của tên đội trưởng ngay tức khắc.

“ Còn các người, theo ta tiến thẳng tới thành tây truy bắt thủ phạm ~~~~!!!” Vẫy vẫy tay ra lệnh, hai chân thúc mạnh vào bụng người, tựa như một cơn gió lốc lao thẳng về phía thành tây để truy bắt thủ phạm trời đánh đã dám cả gan gây ra rắc rối cho mình.

Không cần biết các ngươi là ai, nếu như để lão phu tóm được, lão phu sẽ cho các ngươi biết thế nào là sống không bằng chết.

Cả đội hắc kỵ hoàng gia tựa như cơn cuồng phong màu đen lao thẳng về phía khu vực thành tây.

- - - - -

“ hú hồn, suýt chút thì bỏ chạy không kịp.” ầm núp trong một đường hẻm hoang trong khu vực thành tây, Dương Kiệt dựa người vào tường thở phào nhẹ nhõm.

“ Lũ người Huyết Sát Lâu càng lúc càng phiền phức, không biết lần sau chúng sẽ phái sát thủ có thực lực lớn mạnh như thế nào tiếp tục ám sát huynh đây.” Hoàng Dung khẽ dúi mày tỏ ra nhức đầu trước tình hình hiện giờ.

Đám sát thủ thoát ần thoát hiện, hoàn toàn không biết được chúng khi nào ra tay, phải luôn luôn lo lắng đề phòng như thế tuyệt đối không phải điều hay ho gì.

“ Giặc đến tướng chặn, nước dâng đất cản, chỉ cần bản thân không ngừng gia tăng thực lực, cho dù bất kỳ ai tới ám sát, ta cũng sẽ cho đến được không về được.” Dương Kiệt cũng chút không biết phải làm sao, nhưng vẫn tỏ ra vô cùng tự tin khẳng định: “ vả lại, trên tay ta còn hai lá át chủ bài quan trọng, nếu như nguy hiểm tới tính mạng, sẽ kích hoạt chiêu mộ thần tướng tới trợ sức, chỉ là không biết thần tướng chiêu mộ lần này thực lực như thế nào.”

Cầm nắm hai lá thẻ bài chiêu mộ trên tay, chỉ ghi chú là có thể chiêu mộ thần tướng tới thế giới này, ngoài ra không có bất kỳ thông tin về nhân vật

được chiêu mộ cả, chỉ mong tới thời khắc quan trọng nhất đừng chiêu mộ một tên phế nhân tới là cầu trời bái phật rồi.

Nghĩ tới thẻ bài chiêu mộ, trong đầu không kèm được xuất hiện hình ảnh của Kiều Phong. Nếu như là trước kia, mỗi lần gặp nguy Kiều Phong đều tựa như thiên binh thần tướng giáng trần, giải cứu Dương Kiệt những bàn thua trông thấy, trong lòng lúc này tướng nhớ tới “ Phong ca” của mình vô cùng.

Còn khoảng nửa năm nữa, lại có thể tiếp tục chiêu mộ Phong Ca tới thế giới này nữa rồi. Không biết là đạo này Phong ca như thế nào, chấn thương khi giao chiến với tên Đoàn Chánh Hùng đã hoàn toàn bình phục lại chưa?

Tuy với thực lực của Kiều Phong nếu tính ở thời điểm này, chưa chắc giúp ích được gì cho Dương Kiệt, nhưng anh ta không quan tâm tới chuyện đó, chỉ cần Kiều Phong có mặt ở thế giới này là Dương Kiệt vui rồi. Và quan trọng nhất là, lần chiêu mộ này, Kiều Phong hoàn toàn có thể mãi mãi tồn tại ở đại lục Huyền Thiên, không còn bị giới hạn thời gian như trước kia nữa.

Còn vấn đề thực lực ư?? Đối với những người có thể thăng cấp bằng điểm kinh nghiệm, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

“ Vậy thì .....” tút tút tút ~~~~~!!!

Trong lúc Hoàng Dung định hỏi Dương Kiệt không sử dụng luôn ngay thời điểm này, truyền âm thạch trong nhẫn Càn Khôn đột nhiên vang lên tín hiệu có người muốn đối thoại với cô ta.

“ là tam công chúa???” rút truyền âm thạch ra, phát hiện tín hiệu muốn đối thoại là của tam công chúa, vội vã kích hoạt chức năng kết nối để hai bên đối thoại với nhau.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 240: Lời Cảnh Cáo Của Tam Công Chúa

“vâng, chuyện là thế này ạ .....” Cả hai có chút bất ngờ vì tam công chúa có thể nắm được thông tin nhanh như thế này, không dám giấu giếm điều gì, Hoàng Dung bắt đầu thuật lại toàn bộ sự việc cho đôi Phương biết rõ.

“Thì ra là thế.” Sau khi nghe xong lời tường thuật giải thích của Hoàng Dung, phía bên kia đột nhiên im lặng hồi lâu, giọng nói của tam công chúa lần nữa vang lên: “Muội hãy yên tâm, mọi chuyện để ta giải quyết. Chỉ là, hy vọng lần này là lần cuối, muội phải chú ý không được gây náo loạn trong kinh thành, nếu không phụ hoàng hời tội xuống, ngay cả ta cũng không bao che nổi cho muội nữa đâu.”

“tam công chúa hãy yên tâm, muội sẽ chú ý điều này, hứa sẽ không tái phạm thêm lần nữa ạ.” Không còn cách nào khác, lỗi ở phía mình, nên Hoàng Dung đành xuống giọng xin lỗi và hứa hẹn sẽ chú ý tới điều này.

“Hy vọng như thế.” Dứt câu, trực tiếp ngắt kết nối với Hoàng Dung, xem ra tâm trạng của tam công chúa không bình thản như giọng điệu của cô ta nhỉ??

Thì ra là quân đoàn hắc kỵ hoàng gia được phân chia thành hai biên chế, một phụ trách trấn giữ ngoại thành, một phụ trách trấn giữ nội thành. Ngoại thành thuộc quyền kiểm soát của Triệu Thiên Cơ, còn thống lĩnh trong đội thành là do tam công chúa đảm nhận.

Tên đội trưởng lúc này cho người mang tin về đại bản doanh và yêu cầu kích hoạt “ truy sát lệnh”, tất nhiên là phải thông qua cái ngật đầu của tam công chúa rồi.

Sau khi nhìn thấy hai bản vẽ chân dung của Hoàng Dung và Dương Kiệt, tam công chúa tỏ ra đau đầu vô cùng, đồng thời vô cùng bất mãn việc gây rối của cả hai.

Nếu như theo lý thuyết thì, “ truy sát lệnh” sẽ lập tức ban phát xuống ngay tức khắc để truy nã hai tên “ tội phạm” dám cả gan làm náo loạn trong kinh thành.

Nhưng vấn đề là Hoàng Dung không chỉ là trợ thủ đắc lực có thực lực lớn mạnh, còn là mưu sĩ quan trọng bậc nhất của tam công chúa vào thời điểm này, cộng thêm tình hình vẫn chưa tới mức tồi tệ nhất, nên vẫn muốn nỗ lực bao che cho cả hai.

Tất nhiên, cả hai phải có một lý do “ chính đáng rõ ràng”, nếu không thì cho dù là tam công chúa đi nữa, cũng tuyệt đối không dám dùng quyền lực của mình bao che cho họ.

Vì lúc này đang trong thời khắc quan trọng nhất, phía Triệu Thiên Cơ đang không ngừng soi mói tìm kiếm những sai lầm chết người của đối thủ, nếu như việc này không xử lý minh bạch công khai, sẽ bị đối phương nắm lấy đuôi để kích thế lực của tam công chúa cho mà xem.

Sau khi có được lời giải thích của Hoàng Dung, vụ này có thể xếp vào loại “ phòng vệ chính đáng”, vả lại chưa thiệt hại tới người, vật chất bị hư hao có thể dùng tiền bồi thường, vụ việc không quá nghiêm trọng nên tam công chúa quyết định giải quyết giùm vụ này một phen. Đồng thời buông lời cảnh cáo để dằn mặt, không muốn nhìn thấy tình trạng này xảy ra thêm lần nữa.

Đừng nói là không thể bao che thêm lần nữa, cho dù có thể đi nữa, tam công chúa cũng tuyệt đối phải tay không thềm quan tâm tới sống chết của cả hai nữa.

Tuy Hoàng Dung đang được trọng dụng, nhưng đó không phải là lý do để đối phương được nước làm tới, và bản công chúa không có nghĩa vụ và trách nhiệm phải đi “chùi dít” cho những hành động quá đáng của các người mãi như thế này.

Đối với vấn đề này, Dương Kiệt chỉ nhún nhún vai khẽ bểu môi, không biết nói gì hơn nữa.

Rõ ràng mình cũng là bị hại thôi mà, nào có muốn thế đâu chứ?

- - - - -

Lộc cộc ~~~ lộc cộc ~~~~~ .....!! Hí ~~~ hí
~~~~~!!!

Hắc Kỵ Hoàng Gia đang tung hoành càn quét mọi thứ trên đường di chuyển với tốc độ nhanh như bão táp đột nhiên giữ chặt dây cương ngựa thẳng gấp ngưng ngay tại chỗ.

Quả không hổ danh là quân đoàn tinh nhuệ nhất vương triều Thiên Ưng, nói tiến là tiến, nói ngưng là ngưng, đội hình vẫn giữ được thế ổn định tuyệt đối

Sắc mặt của đội trưởng biến đổi liên tục, từ căm phẫn bất cam nhanh chóng chuyển biến thành bất lực không hài lòng.

Vì ông ta vừa mới nhận được mệnh lệnh tối cao do truyền âm thạch truyền tới rằng.

Kết thúc việc truy nã thủ phạm đã gây náo loạn trong vương thành, hãy tiếp tục công việc tuần tra của mình.

Nghĩa là không chỉ “ truy sát lệnh” không được cấp phép, ngay cả bản thân tự nguyện đi truy bắt thủ phạm cũng không được cho phép.

“ Rút ~~~~~!!!” sau một hồi sắc mặt biến đổi liên tục, mang theo tâm trạng bất cam thở dài một tiếng, vẫy vẫy ra hiệu cho thành viên trong đội, trực tiếp quay đầu ngựa lại quay trở về khu vực mà mình phụ trách.

Mệnh lệnh tối cao của tam công chúa đè xuống, cho dù bất cam cỡ nào, cũng phải chấp hành theo mệnh lệnh, đó là sứ mệnh và tôn chỉ của một quân nhân.

Nhưng trong lòng không kìm được suy nghĩ rốt cuộc hai tên thủ phạm là cao nhân Phương nào, có thể khiến cho tam công chúa đứng ra bao che một cách bất chấp như thế này nhỉ??

Hãy đợi đấy, tuy lão phu không thể truy bắt các người, nhưng các người cũng đừng mong được yên thân, các người nên cầu trời bái phạt bản thân đừng phạm tội thêm lần nữa, cho dù chỉ cần phạm một tội lỗi nhỏ trong vương thành nữa thôi, đại lao trong đại bản doanh vô cùng hoan nghênh các người vào đó làm khách đấy, hừ hừ ~~~!!

E ngại việc bị truy bắt đã giải quyết xong, Dương Kiệt và Hoàng Dung lần nữa quay trở về khu vực trung tâm vương thành. Chỉ khu vực sâm uất này mới là thiên đường của các thương hội lớn nhỏ đặt căn cứ tại đây.

Vạn Bảo Các!!

Một thương hội lâu đời có thể lực trải dài khắp đại lục Huyền Thiên, tất nhiên là trong vương thành cũng có chi nhánh của Vạn Bảo Các rồi. Muốn đầy lượng lớn đan dược như lúc này, không thể không tìm tới Vạn Bảo Các.

Chỉ là Dương Kiệt có ấn tượng không mấy tốt về Vạn Bảo Các lắm. Còn nhớ chi nhánh ở thành Ngự Tang chứ? Lão gian thương Vạn Phúc đã ép giá Dương Kiệt, tuy giá trị chênh lệch không quá nhiều, nhưng ép giá là ép giá, khiến anh ta hoàn toàn không có thiện cảm với tên gian thương đó.

Bước vào đại sảnh Vạn Bảo Các, quả không hổ danh là thương hội mạnh nhất nhì đại lục Huyền Thiên, quần thể kiến trúc trang trí xa hoa tráng lệ nhưng không kém phần trang nhã, bề mặt mặt đất thậm chí được lót bằng vải nhung mịn mượt vô cùng, bước lên đó cho ta cảm giác đang đi chuyển trên mây vậy.

Diện tích và cách bố trí vật trưng bày lớn hơn, lộng lẫy hơn gấp nhiều lần so với chi nhánh ở thành Ngự Tang nhiều.

Cũng phải thôi, chi nhánh mở ngay vương thành của một vương triều, tất nhiên là phải đẳng cấp hơn chi nhánh của những ngôi thành ở vùng đất xa xôi gần sát Thiên Sơn như thành Ngự Tang rồi.

“Chào mừng quý khách! ủa, Hoàng bang chủ, hôm nay lại tới thu mua đan dược phải không ạ??”

Dương Kiệt và Hoàng Dung vừa mới bước chân vào, chỉ thấy một nữ tiếp viên sở hữu khuôn mặt khá xinh xắn, ít nhất cũng phải trên 7 điểm theo sự đánh giá của Dương Kiệt, thân hình nhỏ nhắn dưới bộ trang phục đặc trưng của Vạn Bảo Các từ phía xa bước tới, mỉm cười ngọt ngào chào hỏi.

“hihi, có sự nhầm lẫn ở đây rồi, ta không phải là bang chủ mà là người này.” Hoàng Dung cũng mang theo nụ cười lịch sự đáp lời, đồng thời chỉ tay về phía Dương Kiệt ở bên cạnh.

Cô tiếp viên khẽ lộ ra vẻ bất ngờ, nhưng nhanh chóng bị cô ta che giấu đi, cũng không bận tâm tới vấn đề đó, chuyển đổi đề tài nói: “vẫn thu mua

theo danh sách như cũ chứ ạ??”

“ Ồ không, lần này chúng tôi không thu mua, mà là” “ Bán đan dược, bên Vạn Bảo Các có thu chứ??” Dương Kiệt trực tiếp thay lời Hoàng Dung lên tiếng nói.

“ Bán đan dược??” Cô gái tiếp viên thêm lần nữa tỏ ra bất ngờ vô cùng. Thông thường các bang hội chỉ tới thu mua chứ có đời nào mang đan dược tới bán, nói thẳng ra là dùng còn không đủ, lấy đâu ra để bán chứ?? Trừ khi trong bang hội của đối Phương có một vị luyện đan sư thì may ra. Chẳng lẽ là

“ Nếu như thế thì, mời hai vị theo muội đi vào bên trong phòng khách để giao dịch ạ.” Giọng điệu của cô tiếp viên trở nên thận trọng và tôn kính hơn lúc ban đầu, tỏ ra vô cùng nhiệt tình mời cả hai đi thẳng vào trong phòng tiếp khách của Vạn Bảo Các.

Luyện đan sư, đi tới bất kỳ nơi nào, cũng dành được sự tôn kính tuyệt đối, huống chi là thương hội có liên kết chặt chẽ lợi ích với luyện đan sư. Tuy chỉ đoán mò rằng bang hội của đối Phương có thể có luyện đan sư trấn giữ và chưa hoàn toàn xác thực, nhưng tỏ thái độ trước không bao giờ là điều sai cả, nếu như mình giành được mối làm ăn lâu dài với một luyện đan sư, tăng lương tiến chức tuyệt đối không phải là chuyện khó nữa.

“ muội là khách quen ở nơi này??” trong lúc đang đi theo phía sau cô tiếp viên, Dương Kiệt khẽ hỏi nhẹ Hoàng Dung ở bên cạnh.

“ Uh, muội hay thu mua đan dược và vật phẩm thiết yếu ở Vạn Bảo Các, sao thế??”

“ Vậy mấy lần trước mấy tên gian thương này có “ cửa cở” muội không?? Đừng sợ, nói cho ta biết, nếu như chúng dám làm thế, ta sẽ phá nát

cái nơi này cho chúng chừa cái tật dám lừa gạt người lương thiện.” Xem ra Dương Kiệt vẫn còn ám ảnh lần bị chém đẹp trước kia, vô cùng hùng hổ tuyên bố.

“ không, không có chuyện đó, Vạn Bảo Các lúc nào cũng công bằng sòng phẳng, lấy chữ tín làm đầu, sao có thể “ chém đẹp” khách hàng như huynh nói được chứ.” Hoàng Dung tỏ ra lo sợ trước sự bất bình của Dương Kiệt, không phải lo sợ cho Vạn Bảo Các, mà lo sợ anh ta nổi điên lên bất chấp tất cả động vào ổ kiến lửa đáng sợ này, mang họa vào thân mà thôi.

Bộ tướng thương hội mạnh nhất nhì Huyền Thiên Đại Lục chỉ có cái tên, chỉ có hư danh thôi sao? Thế lực của nó lớn mạnh tới nỗi không một tông môn vương triều nào dám động vào, tuyệt đối không phải giỡn chơi. Nói chi cho xa, trong chi nhánh Vạn Bảo Các này, ít nhất cũng có ba tới năm kẻ mạnh hợp thể đang trấn giữ đầu đó trong thương hội, thử dám quấy quá làm càng thử xem, người ta trực tiếp một tay vỗ xuống chết không toàn thây đấy chứ.

“ Thế à” Dương Kiệt lộ ra vẻ tiếc nuối vì không có cơ hội “ kiếm chuyện” với Vạn Bảo Các.

Đừng nhìn tên khốn đó hùng hổ như vậy, thực ra trong lòng đang lo thấy mẹ, mạnh miệng chửi rửa cho vui miệng thôi chứ thử bảo hắn kiếm chuyện với Vạn Bảo Các thật thử xem, có cho vàng hắn cũng không dám nữa là.

“ Mời hai vị ngồi ạ.” Cả hai nhanh chóng được dẫn vào một căn phòng tương đối sang trọng ở tầng 1, cô tiếp viên mời cả hai ngồi xuống xong, nhanh nhẹn chạy ra ngoài phòng bắt đầu bung trà rót nước, bánh trái đầy đủ được đưa lên để khách dùng.

“ xin hỏi hai vị muốn bán loại đan dược nào ạ? Và số lượng là bao nhiêu ạ??” sau khi đón tiếp chu đáo, bắt đầu đi thẳng vào vấn đề chính, mang theo

vẻ mặt kỳ vọng mỉm cười hỏi.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 241: Gặp Lại Vạn Phúc

Hoàng Dương mỉm cười quay sang liếc nhìn Dương Kiệt, anh ta lập tức hiểu ý từ trong nhãn Càn Khôn rút ra một chiếc nhãn chứa đầy đan dược cần bán đưa qua cho cô tiếp viên kiểm tra.

Cô tiếp viên dùng thần thức quét qua không gian bên trong nhãn Càn Khôn, không kèm được biến sắc khi phát hiện đan dược trong đó.

Tuy số lượng đan dược không nhiều, nếu như không muốn nói là quá ít, nhưng phẩm chất của chúng đã khiến cô tiếp viên suýt chút không kèm được phải kêu thét lên vì bất ngờ, cũng may là tính chuyên nghiệp đã giúp cô ta đủ bình tĩnh để kèm chế cảm xúc của mình.

“ Cái này, vụ giao dịch này đã vượt quá quyền hạn cho phép của tiểu muội, xin hai vị quý khách hãy chờ đợi đôi chút, để tiểu muội liên hệ với quản lý phụ trách tầng thứ 1 để tiến hành giao dịch với quý vị ạ.” Cô tiếp viên nhanh chóng từ trên ghế ngồi đứng bật dậy, giọng nói tỏ ra cung kính hơn lúc nãy khá nhiều, nhận được sự cho phép của cả hai, nhanh chóng rời khỏi phòng tiếp khách để đi liên lạc với quản lý trong lời cô ta vừa nói.

Trong lúc cô tiếp viên đi tìm quản lý, Dương Kiệt và Hoàng Dung ngồi đó trò chuyện vui đùa với nhau, thưởng thức ly linh trà bánh trái được bày sẵn trên bàn.

Cộc cộc ~~~~~!! Két ~~~~~!!!

Ngay sau tiếng gõ cửa vang lên bên ngoài, cánh cửa phòng từ từ được mở ra, người bước vào là cô tiếp viên lúc nãy, ngoài ra phía sau lưng cô ta còn một bóng người đàn ông đi theo ở phía sau.

“ Là, là!!” quai hàm của Dương Kiệt suýt chút nữa rơi xuống đất khi nhìn kỹ bóng người đàn ông đi theo phía sau lưng cô tiếp viên, từ trên ghế ngồi nhảy cẫng lên vì kinh ngạc.

Chỉ thấy người đàn ông trung niên này mang theo vẻ mặt phúc hậu, sở hữu thân hình mập ú không thua kém gì Dương Kiệt khi chưa biến hình, lúc nào cũng mang theo nụ cười ôn hòa điềm nhã trên môi, quan trọng nhất là, người đàn ông chính là người ‘quen cũ’ của Dương Kiệt, chủ quản chi nhánh thành Ngự Tang, Vạn Phúc.

Tên khốn này không phải chủ quản bên Ngự Tang sao??? Sao đột nhiên biến thành chủ quản vương thành Khương Lộc vậy trời? Chẳng lẽ lão vừa được thăng quan tiến chức rồi hả??

Vạn Phúc tỏ ra khá bất ngờ trước biểu hiện của Dương Kiệt khi nhìn thấy mình, khẽ dùng tay xoa xoa mặt mình, không có gì bất thường cả, dúi mày hỏi: “ tại hạ và quý khách có quen biết nhau???”

Vạn Phúc tất nhiên là không nhận ra được hình tượng biến đổi của Dương Kiệt rồi, cố gắng từ trong trí ức để tìm kiếm hình ảnh của Dương Kiệt lúc này, hoàn toàn không có ấn tượng gì cả, nên lên tiếng hỏi.

“ à không, không có gì, chắc do tại hạ nhìn lầm người.” sau một hồi sắc mặt biến đổi liên tục, Dương Kiệt khẽ nhún nhún vai nói đại một lý do nào đó, lòng thoi trong lòng tỏ ra cảnh giác vô cùng.

Tên gian thương này tuyệt đối không dễ đối phó.

“ e hèm, xin được tự giới thiệu, tại hạ Vạn Phúc, chủ quản khu vực tầng 1 của chi nhánh vương thành Khương Lộc. tại hạ nghe Diệu nhi nói rằng hai vị quý khách muốn bán một số đan dược đạt phẩm chất cao đẳng, không biết có thể cho tại hạ xem qua không ạ?” nhìn thấy đối Phương chuyển đổi đề tài, Vạn Phúc cũng không quá bận tâm làm gì, lập tức đi vào vấn đề chính, tinh thần tỏ ra phấn chấn bội phần.

Hắn không thể không phấn chấn, mới cách nay nửa năm, vì “ chém đẹp” được một con heo mập, nghiệp chức tăng cao, không chỉ được cấp trên khen thưởng, còn trực tiếp phá cách thăng chức thành chủ quản của một chi nhánh ở vương thành trung cấp, địa vị không biết gia tăng gấp bao nhiêu lần so với chủ quản của một chi nhánh thành trì cấp thấp trước kia. Tất nhiên, để có được địa vị này, hắn phải lo lót không ít cho cấp trên. Nhưng nếu như không có nghiệp chức tương ứng, cho dù lo lót tới phá sản, cũng không tài nào được thăng quan tiến chức được.

Giờ nay lại nghe nói có khách hàng “ lớn” tới rao bán đan dược đạt tới phẩm chất cao đẳng, tuy không quá nhiều, nhưng nếu nuốt hết tuyệt đối không tuyệt đối kiếm được một nghiệp chức không nhỏ. Quan trọng nhất là, lần giao dịch này tuyệt đối không phải là lần cuối, vì đối phương có một số lượng đan dược cao đẳng không nhỏ đem bán, phía sau tuyệt đối có một đội luyện đan sư chống lưng, nếu như có thể phát triển quan hệ làm ăn lâu dài, còn sợ gì không có nghiệp chức, không thể thăng quan tiến chức nữa chứ??

Tới khi đó đừng nói là chủ quản chi nhánh vương thành trung cấp, thậm chí có thể thăng tiến thành vương thành cao cấp hoặc được gọi thăng về khu vực trung ương cũng không chừng.

Nghĩ tới điều đó, Vạn Phúc không kiềm được run bắn lên vì phấn khích, Dương Kiệt và Hoàng Dung ở trước mắt tựa như biến thành “ con dê béo” để tể cho con đường thăng cấp của mình.

Chỉ là tên gian thương này không biết rằng Dương Kiệt đã vô cùng cảnh giác và ám ảnh vì vụ giao dịch trước kia, dễ gì cho hắn “chém đẹp” thêm lần nữa chứ.

Mặc dù không có thiện cảm với đối phương, nhưng đã vào tới nơi này rồi, không thể tay không quay trở về chứ? Nên nhanh chóng ném chiếc nhẫn Càn Khôn qua cho Vạn Phúc để hắn kiểm tra.

Hảo tiểu tử ~~~!!! Hơn mười ngàn viên Đại Phục Khí Đan, năm ngàn viên Ngưu Hoàng Giải Độc Đan, đại tích khí đan và đại luyện khí đan mọi loại trên ba ngàn viên, quan trọng nhất là, tất cả đều có phẩm chất đạt tới cao đẳng, nếu như nuốt hết đống này không có hơn trăm triệu linh thạch cũng đừng mong đựng vào.

Bỏ- trăm triệu linh thạch thu về xong, thông qua bàn tay của Vạn Bảo Các tung ra thị trường, ít nhất cũng phải thu về trên gần nửa tỷ linh thạch chứ không ít.

Nhưng vấn đề hiện giờ là phải chém sao cho hợp tình hợp lý, khuếch đại lợi ích cá nhân, vấn đề này khiến Vạn Phúc có chút do dự chưa quyết.

Nếu như đối Phương bán những vật phẩm như nội đan bình khí hay thậm chí là vật phẩm quý hiếm, có thể cho rằng đối Phương may mắn lâu lâu mới có được, những đối tượng như thế này thường chỉ làm ăn được một, hai lần là cao, như trường hợp của “con heo mập” trước kia, có thể chém đẹp một cách không thương tiếc.

Còn đan dược lại khác, đối Phương có đan dược mang tới thương hội để bán, tuyệt đối là do phía sau có nguồn cung dồi dào tuyệt đối không chỉ làm ăn có một hai lần như những đối tượng nói trên. Nếu như chém quá mạnh tay, không chừng sẽ khiến đối Phương phản cảm, đánh mất cơ hội làm ăn lâu dài, tuyệt đối là mất nhiều hơn được.

Đối với một tên gian thương cáo già như Vạn Phúc, tuyệt đối không thể để bản thân phạm một sai lầm nghiêm trọng được.

Sau một hồi đắn đo suy nghĩ, cắn răng nói: “Đại Phục Khí Đan 6000 linh thạch một viên, Ngưu Hoàng Giải Độc Đan 5000 linh thạch, đại Tích Khí Đan và Đại Luyện Khí Đan chúng tôi thu giá 15000 linh thạch một viên. Nếu quý khách bán hết, Vạn Bảo Các sẽ thu lại tất cả với giá một trăm bảy mươi lăm triệu linh thạch.”

Vẻ mặt của Vạn Phúc lúc này tựa như bị ai đó cắn mất khúc thịt, đau xót tiếc nuối vô cùng. Nếu như người ngoài không biết rõ tính cách gian thương của hắn, chắc chắn sẽ bị “diễn xuất” quá sâu của hắn lừa gạt cho mà xem.

Dương Kiệt dùng ánh mắt nghi ngờ khó tin nhìn chằm chằm vào lão mập đang “diễn sâu” ở trước mặt.

Chẳng lẽ tên gian thương hôm nay lương tâm bị cắn rút à??

Tuy vẫn còn khoảng cách giá trị theo dự tính của Dương Kiệt, nhưng giá trị đó là khi bán cho người sử dụng, còn bán cho thương hội, giữ được giá gấp 2 lần rưỡi tới 3 lần là cao lắm rồi. Không ngờ tên khốn đó lại cho ra cái giá gấp 3 lần so với giá trị gốc, có gì đó sai sai thì phải.

Dương Kiệt tất nhiên là không biết rằng trong lòng Vạn Phúc lúc này đang đau xót tột cùng, chỉ là muốn tạo mối quan hệ làm ăn lâu dài, không thể không cắn răng cho ra một cái giá để đối Phương cắn câu, tất nhiên với cái giá này sau khi qua tay của Vạn Bảo Các vẫn còn có lời, thậm chí không ít, nhưng rõ ràng nếu như có thể, tuyệt đối không bao giờ ra một cái giá thu mua cao thế này lần nữa.

Chỉ lần đầu thôi, đúng, chỉ lần đầu thôi mục đích là dụ đối Phương cắn câu, còn lần sau ư?? Cho giá gấp đôi so với giá gốc đã là có lương tâm lắm

rồi.

Lẽ ra Dương Kiệt còn định chờ đợi đôi Phương báo một cái giá khôn khiếp trực tiếp lấy lại nhẫn Càn Khôn bỏ đi, nhưng giờ thì khỏe rồi, tên khôn tuy ra giá hơi thấp hơn giá thị trường một chút, nhưng vẫn thuộc diện có thể chấp nhận được.

Có thể giải quyết nhanh chóng phần lớn hàng tồn với giá hợp lý, không có lý do gì phải từ chối cả.

Khẽ suy qua nghĩ lại, Dương Kiệt quyết định giữ lại số lượng còn sót lại định mang tới nhiều nơi để bán, tuyệt đối không được bỏ hết toàn bộ trứng vào chung một cái rổ, chỉ bán số lượng đã đưa ra lúc này mà thôi.

“hợp tác vui vẻ ~~~!!!” Dương Kiệt mang theo nụ cười “hài lòng” đứng bật dậy, giơ tay ra phía trước ý muốn bắt tay hoàn thành vụ giao dịch làm ăn như những vị tinh anh kinh doanh khi bàn bạc làm ăn vậy.

Vạn Phúc lộ ra vẻ bất ngờ trước hành động “bắt tay” của Dương Kiệt, nhưng cũng nhanh chóng hiểu ý, vội vã đứng bật dậy, mang theo nụ cười “miễn cưỡng của người thua trận”, bắt tay với đôi Phương.

Thực ra trong lòng hắn lúc này thậm chí phào nhẹ nhõm, ít ra cái giá đã khiến đôi Phương hài lòng, duy trì được mối làm ăn lâu dài quan trọng hơn cả. .

“hợp tác vui vẻ ~~~!!! Nếu như sau này quý khách muốn tiếp tục đẩy đi số đơn được số lượng và chất lượng như thế này, xin hãy ưu tiên cho Vạn Bảo Các, chúng tôi sẽ đưa ra một “cái giá hợp lý” nhất có thể cho quý vị ạ.” Vạn Phúc nhấn mạnh chữ “cái giá hợp lý”, ý muốn nhắc nhở Vạn Bảo Các đã quá đủ thành ý rồi, cái giá này đã quá cao so với quy định rồi, lần sau nếu có giao dịch nữa sẽ không có giá như vậy nữa đâu.

Dương Kiệt tất nhiên là nghe được câu nói đầy ngụ ý của đôi Phương, nhưng vẫn giả vờ không hiểu, nếu như lần sau trả giá thấp hơn quá nhiều, cùng lắm là đi kiếm mỗi làm ăn khác, làm gì có chuyện chỉ giao dịch với mỗi mình Vạn Bảo Các các người chứ.

“ Vạn tổng quản, số linh thạch giao dịch được xin hãy giúp tôi trích ra khoảng một trăm triệu để thu mua nguyên liệu luyện chế đan dược bao gồm Đại Kim Sáng Dược và bốn loại đan dược vừa bán cho quý các, “ sư phụ” của tại hạ cần phải dùng tới ạ.” Dương Kiệt vô cùng tinh táo tạo ra một vị “ sư phụ” hư cấu cho bản thân, tuyệt đối không được để việc mình có thể luyện chế đan dược lan truyền ra ngoài, nếu không thì rắc rối sẽ không ngừng ập thẳng vào đầu mình cũng không chừng. quan trọng nhất là, có thể tạo ra cảm giác có thể làm ăn “lâu dài” cho đôi Phương, để đôi Phương phải suy nghĩ thật kỹ trước khi đưa ra những quyết định bất lợi cho hai bên.

Mày tốt, tao tốt, cả hai cùng tốt, không phải sao??

Dương Kiệt không sợ rắc rối, nhưng nếu như có thể, tuyệt đối không để rắc rối tới làm phiền tới mình, đó là Phương châm sống của anh ta từ trước tới giờ.

Nghe xong lời yêu cầu của Dương Kiệt, đôi mắt của Vạn Phúc lập tức rực sáng, xem ra mình đã đoán không lầm, đôi phương có một luyện đan sư cao cấp ở phía sau đờ lưng, thu mua nhiều nguyên liệu như vậy, chắc chắn sẽ có mỗi làm ăn lớn sau này nữa cho mà xem.

“ tiểu huynh đệ hãy yên tâm, mọi thứ để lão ca đây giải quyết.” thái độ của Vạn Phúc thay đổi nhanh tới mức chóng mặt, ngay cả cách xưng hô cũng đã thay đổi bằng sự thân mật hơn nữa.

“ Diệu nhi, hãy đi chuẩn bị nguyên liệu mà vị huynh đệ này cần, nhớ kỹ, hãy lựa chọn những nguyên liệu tốt nhất có thể.” Quay sang cô tiếp viên tên

Diệu nhi dịu giọng ra lệnh, sau đó vẫy vẫy tay để đôi Phương đi làm công việc mà mình giao xuống.

“ Ầy chết, tới giờ vẫn chưa biết được danh tánh của huynh đệ, xin hỏi quý danh của tiểu huynh đệ ạ.” tranh thủ thời gian chờ đợi, Vạn Phúc bắt đầu công việc thắt chặt mối quan hệ song Phương, lên tiếng hỏi.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 242: "Thanh Đồng Vạn Bảo Bài"

“tại hạ bang chủ Địa Cầu Bang đang đóng trụ trong vương thành Khương Lộc, Dương Tiễn. Còn nay là phó bang chủ của bang hội, Hoàng Dung.” Dương Kiệt mỉm cười giới thiệu bản thân và Hoàng Dung.

Nghe thấy Dương Kiệt là bang chủ của một bang hội đóng tại vương thành, đôi mắt của Vạn Phúc lập tức rực sáng hơn nữa, cười nói: “ồ, thì ra Dương huynh đệ là bang chủ của một bang hội lớn trong vương thành, quả thật thất lễ quá đi, hy vọng sau này quý bang và bốn tác có thể cùng nhau hợp tác lâu dài, thứ gì không nói, chứ quý bang nếu cần cung cấp bất kỳ vật phẩm thiết yếu, có thể trực tiếp tới tìm tại hạ, tại hạ chắc chắn sẽ cố gắng hết mình đáp ứng được hầu hết các yêu cầu của quý bang.”

Vạn Phúc không hề nói quá, với thế lực đáng sợ của Vạn Bảo Các, nếu như không thể đáp ứng được những thứ mà Dương Kiệt cần, chắc cả đại lục Huyền Thiên này không còn thương hội thứ hai nào làm nổi nữa đâu.

“Thú thật, tại hạ có một thứ muốn nhờ vả tới Vạn Bảo Các tìm kiếm giúp, không biết có được không ạ?”

“Dương huynh đệ xin cứ nói, không chừng thứ mà huynh đệ cần tại hạ có nghe thấy qua cũng không chừng.” Nghe thấy Dương Kiệt nhờ vả ngay khi có cơ hội, Vạn Phúc không những không khó chịu, ngược lại còn tỏ vẻ vui mừng.

Chỉ sợ người không có gì nhờ vả ta thôi.

“ Không biết quý các có nghe qua một vật phẩm tên là “ Cữu Chuyển Phá Hồn Thạch” không ạ??” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt đầy kỳ vọng nhìn chăm chăm vào Vạn Phúc hỏi.

Nguyên liệu luyện chế thánh khí tuy đã tìm kiếm đầy đủ, nhưng vẫn còn thiếu một thứ gọi là “ Cữu Chuyển Phá Hồn Thạch”, chắc dùng để khảm thêm lên thánh khí để gia tăng hiệu ứng gì đó, qua lời lão tiệp rên kể thì nếu như có thêm “ cữu chuyển phá hồn thạch” sẽ giúp cho anh ta có nhiều sự bất ngờ.

Dù sao thì cũng bỏ ra hơn cả tỷ linh thạch để luyện chế rồi, nếu như có thể, tất nhiên là phải làm cho món vũ khí của mình trở nên hoàn hảo chứ nhỉ?

“ Cữu Chuyển Phá Hồn Thạch???” Vạn Phúc lộ ra vẻ bất ngờ, đôi lông mày khẽ dúu chặt lại.

Nhìn thấy vẻ mặt “ khó xử” của Vạn Phúc, tâm trạng của Dương Kiệt lập tức trầm xuống.

Chẳng lẽ ngay cả Vạn Bảo Các cũng không có sao??

Nhìn thấy vẻ mặt trầm xuống của Dương Kiệt, Vạn Phúc nhanh chóng bình tĩnh, xem ra đối phương đã hiểu lầm, vội vã lên tiếng giải thích: “ Cữu Chuyển Phá Hồn Thạch là một loại hồn thạch quý giá xuất xứ từ Linh Nam Động nằm ở khu vực trung châu, và sản lượng cực kỳ ít ỏi, cả trăm năm mới sản sinh ra được khoảng vài ngàn viên, thuộc hàng hiếm cung không đủ cầu, nếu như ở tổng thương hội khu vực Trung Ương, vẫn còn vài viên tồn kho, nhưng còn ở U Châu, nếu tại hạ nhớ không lầm thì, hình như chỉ có vị tông chủ của Thiên Kiếm Tông có sở hữu một viên được thu mua từ khu vực trung châu mang về thì phải.”

Nghe xong lời giải thích của Vạn Phúc, Dương Kiệt tỏ ra thất vọng vô cùng.

Cả khu vực U Châu chỉ duy nhất mỗi mình tông chủ Thiên kiếm Tông sở hữu một viên, chẳng lẽ bảo mình chạy đi cướp từ trên tay của người ta sao?? Chỉ sợ chưa kịp mò tới chân núi trang viên của vị tông chủ kia đã bị tan xương nát thịt rồi, bớt mơ mộng đi.

Còn tự bản thân đi tới khu vực Trung Ương để thu mua, Dương Kiệt tạm thời không dám suy nghĩ điều đó. Khoan nói tới khoảng cách hai châu lục cách xa ngàn vạn dặm, một con cá nhỏ bé như Dương Kiệt sống trong ao làng nhỏ bé như U Châu còn chết lên chết xuống, dám hiên ngang đi tới trung ương, chỉ sợ chưa kịp dẫm chân lên lãnh thổ đó đã bị tan xương nát thịt trên đường đi rồi.

Xem ra thánh khí của mình không có duyên với Cửu Chuyển Phá Hồn Thạch rồi, không thể trở nên hoàn hảo như mong muốn rồi, ít nhất là trong thời gian gần không thể.

“ thực ra thì, nếu như Dương huynh đệ thật sự muốn có Cửu Chuyển Phá Hồn Thạch, cũng không phải là điều bất khả thi.” Nhìn thấy vẻ mặt đầy thất vọng của đối phương, Vạn Phúc khẽ lóe qua tia sáng dị thường, cảm thấy thời cơ đã tới, nếu có thể nắm lấy, không chừng con đường thăng chức của mình sẽ thuận lợi hơn bao giờ hết.

Dương Kiệt tỏ ra vô cùng bình thản, không hề có dấu hiệu nóng đầu tỏ vẻ phản kích, chỉ yên lặng chờ đợi câu nói tiếp theo của đối Phương.

Trên đời này không có món ăn miễn phí, chắc chắn đối Phương có điều gì đó cần tới mình, nếu như vượt quá khả năng cho phép, tuyệt đối không bao giờ cắn đầu vào bất chấp tất cả.

“ thực ra thì, nếu như thực sự cần thiết, chi nhánh ở khu vực U Châu có thể liên hệ với phía tổng thương hội ở khu vực Trung Ương điều vật phẩm cần thiết tới bên này, chỉ là” Vạn Phúc lộ ra vẻ “ do dự khó xử” dứt lời.

“ Xin hỏi phải làm như thế nào ạ??” Dương Kiệt không muốn vòng vo tốn thời gian với đối Phương, trực tiếp vào thẳng vấn đề.

“ Để có được quyền hạn liên hệ với phía tổng thương hội, phải có chức vụ của một tổng chủ quản của chi nhánh, tại hạ chỉ là một tên chủ quản quèn ở tầng 1 như lúc này, cho dù muốn giúp huynh đệ nhưng cũng lực bất tòng tâm đây.” Vạn Phúc mang theo vẻ mặt đầy “ tiếc nuối” không ngừng lắc đầu thờ dãi nói.

Thì ra là thế! ý của lão cáo già đã quá rõ ràng, lão muốn được thăng quan tiến chức đây mà. Và một chủ quản muốn được thăng chức nhanh chóng, tất nhiên là nhìn vào bảng thành tích của lão, xem ra lão đã nhận ra Dương Kiệt là một nguồn “ trợ lực” tiềm năng có thể giúp cho nghiệp chức của lão tăng cao, nếu như Dương Kiệt có thể cung cấp đủ thành tích ấn tượng cho đối Phương, đợi tới khi lão thăng chức thành tổng chủ quản ở chi nhánh vương thành này, việc liên hệ với tổng thương hội cũng chỉ là một câu nói của lão mà thôi.

Mày giúp tao, tao giúp mày, mày tốt tao tốt, cả hai cùng tốt, không phải sao??

Tất nhiên, đó chỉ là một góp ý nho nhỏ của Vạn Phúc, cho dù lão đoán nhầm, Dương Kiệt không đủ khả năng giúp ích gì được cho lão, lão cũng không mất mát thứ gì. Còn nếu như đoán trúng, tương lai của lão sẽ tuyệt đối sáng lạng, lên như điều gặp gió cho mà xem.

Vụ làm ăn này chỉ có lời chứ không có thiệt, ngu sao mà không làm chứ??

Rõ ràng là một cái bẫy giăng ra để Dương Kiệt cắn câu, nhưng anh ta tuyệt đối không thể từ chối. Ít ra thì về vấn đề này, vẫn nằm trong tầm chấp nhận được của anh ta. Và Cửu Chuyển Phá Hồn Thạch quý hiếm như vậy, nếu như khảm vào thánh khí của mình, chắc chắn sẽ nâng lên một tầm cao mới cho mà xem.

Thứ gì càng quý hiếm, sẽ càng kích thích con người muốn sở hữu được nó bằng mọi giá. Huống chi cái giá lúc này phải trả thực ra không quá nhiều thì phải.

Đối Phương chỉ là muốn mình tạo thêm nhiều thương vụ làm ăn lớn cho hần thôi mà. Nếu như thế thì hoàn toàn không phải vấn đề gì to tát cả.

“ Mỗi năm phía bang hội chúng tôi có thể cung cấp cho quý các 5 vạn Đại Kim Sáng Dược, 5 vạn Đại Phục Khí Đan, 3 vạn Ngưu Hoàng Giải Độc Đan, Đại Tích Khí Đan và Đại Luyện Khí Đan mỗi loại 2 vạn viên, phẩm chất tất cả đều là cao đẳng.”

Sau một hồi đắn đo suy tính, Dương Kiệt cắn cắn răng, quyết định chơi lớn với đối phương một phen, báo ra con số cuối cùng mà mình có thể cung cấp cho đối phương.

Nếu như đúng như những gì Dương Kiệt vừa hứa hẹn, tính theo giá thu như hôm nay, số linh thạch giao dịch giữa đôi bên lên tới con số một tỷ hai trăm ba chục triệu linh thạch một năm đấy chứ.

Hảo tiểu tử ~~!!

Mép mắt của Vạn Phúc khẽ co giật một cái, trong lòng phần khích tột cùng, xem ra mình đã đoán không lầm, phía sau đối Phương tuyệt đối có

một tập đoàn luyện đan sư chống lưng, nếu không thì sao dám mạnh miệng tuyên bố một cách dứt khoát như thế này chứ?? Cho dù vị “sư phụ” trong miệng của đối Phương là một luyện đan tông sư đi nữa, cũng tuyệt đối không thể một năm cung cấp đủ như số lượng mà đối Phương tuyên bố, huống chi tất cả đan dược đều đạt tới phẩm chất cao đẳng, càng là điều không thể. Nếu như nói phía sau bang hội này không có trên cả chục luyện đan sư phục vụ, nói cũng không ai tin đấy chứ!

Chỉ là sao mình chưa từng nghe qua cái bang hội Địa Cầu Bang này nhỉ?? Một bang hội sở hữu một dàn luyện khí sư đông đảo, tuyệt đối không thể nào là một bang hội vô danh tiểu tốt được.

Còn việc đối Phương có thùng rỗng kêu to, nói được không làm được hay không, Vạn Phúc không quan tâm chuyện đó, như đã nói, nếu như đối Phương không thể làm đúng như cam kết, mình cũng chẳng mất mát thứ gì, cùng lắm là con đường thăng chức phải kéo dài thêm thời gian mà thôi.

Một tỷ hai trăm mấy triệu linh thạch nghe thì nhiều đấy, nhưng đối với một thương hội lớn như Vạn Bảo Các, chỉ như hạt cát nhỏ bé trong biển cả mênh mông mà thôi. Cho dù là chi nhánh vương thành Khương Lộc đi nữa, cũng chỉ bằng một phần mười doanh thu hằng năm. Nhưng vấn đề là, nếu như hợp tác giữa hai bên hoàn thành, doanh thu này chỉ được tính riêng thuộc về trên danh nghĩa của duy nhất mỗi Vạn Phúc lại là một chuyện khác.

Cho dù là tổng chủ quản, thành tích cá nhân hằng năm cũng chưa chắc được nửa tỷ nữa là. Vạn Phúc hoàn toàn có thể tự tin rằng, nếu như Dương Kiệt thực hiện đúng như những gì đã cam kết, cộng thêm việc “chạy quan hệ” ở phía sau, thăng lên chức tổng chủ quản chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

“ hợp tác vui vẻ ~~~!!!” Vạn Phúc mang theo nụ cười mãn nguyệt đứng bật dậy, học theo động tác bắt tay của Dương Kiệt lúc nãy, hài lòng nói.

Bạch ~~~!!! “ Hợp tác vui vẻ ~~~!!!”

Một cái bắt tay chứng kiến một bản hợp đồng tiền tỷ xuất hiện, mặc dù chỉ trên dựa trên lời nói chứ hoàn toàn không có giấy tờ hợp pháp nào cả.

Cộc cộc ~~~~~!!

Tiếng gõ cửa lần nữa vang lên, cô tiếp viên tên Diệu nhi đã hoàn thành công việc Vạn Phúc giao xuống, hai tay dâng lên hai chiếc nhẫn Càn Khôn qua cho lão rồi đứng sang một bên chờ đợi.

Một chiếc chứa đầy linh thạch, một chiếc chứa đầy nguyên liệu luyện chế theo yêu cầu của Dương Kiệt.

Vạn Phúc thận trọng giao qua cho Dương Kiệt, khẽ suy nghĩ một hồi, lại từ trong nhẫn Càn Khôn của mình rút ra một tấm thẻ bài được làm bằng thanh đồng, trực tiếp nhét thẳng vào tay của đôi Phương cười nói: “ đây là thẻ bài danh dự thuộc cấp thanh đồng, chỉ cần mang theo tấm thẻ bài này đi tới bất kỳ chi nhánh của Vạn Bảo Các trên đại lục Huyền Thiên, đều có thể thu mua vật phẩm với giá giảm một phần mười so với giá gốc, xem như là chút quà hèn mọn cho lần gặp mặt đầu tiên của chúng ta, hy vọng Dương huynh đệ không chê nhận cho lão già này vui ạ.”

" Thanh Đồng Vạn Bảo Bài???" Nhìn thấy thẻ bài Vạn Phúc trao tặng cho Dương Kiệt, cô tiếp viên tên Diệu nhi không kìm được kêu thét lên vì kinh ngạc.

Vạn Phúc chỉ mỉm cười chờ đợi đôi phương nhận lấy, không nói thêm câu nào cả.

Chê?? Tất nhiên là không bao giờ chê rồi, có tấm thẻ bài này trên tay, sau này mua đồ được giảm giá 10%, ngoài ra chắc chắn sẽ còn những công dụng nào khác hay ho hơn thế nữa, bộ không thấy cô tiếp viên tỏ ra kinh ngạc khi nhìn thấy tấm thẻ bài này sao??chỉ có thằng ngu mới đi chê món quà “ hèn mọn” này đấy chứ.

Dương Kiệt không chút do dự, thậm chí không thèm khách sáo trực tiếp đút tấm thẻ bài vào tay áo của mình, trên môi mang theo nụ cười “ hài lòng”.

Xem ra lão cáo già này không khó ưa như mình từng nghĩ.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 243: “ Thiên Nhiên Chi Thể” .

Những gì cần bàn cũng đã bàn bạc xong rồi, quà cáp cũng đã nhận đủ, đã tới lúc nói lời “ chia tay” mà thôi.

Vạn Phúc trực tiếp bước tới mở cửa phòng khách để đưa tiễn cả hai rời khỏi phòng, “ chế độ hậu mãi” này tuyệt đối không phải ai cũng có phước được hưởng đấy chứ.

“ Vạn chủ quản, đối Phương chỉ là một bang hội vô danh không hơn không kém, tuy vụ giao dịch lần này không nhỏ, nhưng nếu chỉ như thế, trao tặng Thanh Đồng Vạn Bảo Bài cho họ như thế có cần thiết không??” ngay sau khi Dương Kiệt và Hoàng Dung rời khỏi phòng tiếp khách, cô tiếp viên tên Diệu nhi khẽ dúm mày khó hiểu tò mò hỏi.

“ Cô không hiểu!!” nụ cười ôn hòa của Vạn Phúc nhanh chóng biến mất ngay sau khi Dương Kiệt và Hoàng Dung rời đi, mang theo vẻ mặt nghiêm túc nói: “ Cô vẫn chưa nhận ra được tiềm năng đáng sợ của bang hội này. Khoan nói tới việc phía sau lưng đối Phương có thể sở hữu một tiểu đội luyện đan sư hùng hậu, cô hãy xem thử viên đan dược này xem.”

Từ trong nhẫn Càn Khôn chứa đầy đan dược mà Dương Kiệt đã bán lại rút ra một viên ném qua cho Diệu nhi, lại từ trong nhẫn Càn Khôn của mình rút ra một viên khác ném qua luôn cho đối phương để so sánh.

“ Cô phát hiện ra điều gì không??” “ Dường, dường như, bề mặt của viên đan dược do hai người lúc nãy bán lại có vẻ bóng sáng hơn, và linh khí từ trên đan dược lan tỏa ra đậm đặc hơn thì phải.”

Diệu nhi cầm lấy hai viên đan dược trên tay ngắm nghía một hồi, cả hai đều đạt tới phẩm chất cao đẳng, nhưng nếu phát hiện kỹ, sẽ nhận ra được sự khác biệt giữa hai viên đan dược, có chút không chắc chắn nhỏ tiếng nói.

Đôi mắt của Vạn Phúc lóe qua tia sáng khen ngợi, dịu giọng nói: “không sai, nếu ta đoán không lầm thì, tất cả những viên đan dược do họ mang tới bán, tất cả đều đạt tới đỉnh điểm của phẩm chất cao đẳng, thậm chí tiệm cận hoàn mỹ!!”

Diệu nhi lộ ra vẻ mặt kinh ngạc khó tin trước câu khẳng định của Vạn Phúc.

“Toàn bộ đan dược đều đạt tới tiệm cận hoàn mỹ không sót một viên nào, cô đã nắm bắt được vấn đề nằm trong đó rồi chứ??” Vạn Phúc cố gắng kìm nén nỗi phấn khích trong lòng, điềm tĩnh nói.

Đan dược phẩm chất cao đẳng, nếu như thông qua tay của Vạn Bảo Các, có thể bán ra với giá gấp bốn lần so với giá gốc, nhưng nếu như loại đan dược tiệm cận hoàn mỹ như thế này, giá bán ra tuyệt đối có thể tăng lên gấp 5, gấp 6 lần cũng sẽ có không ít gia tộc bang hội hùng mạnh tranh giành bẻ đầu mà mua.

Nghĩa là Vạn Bảo Các thu mua với giá gấp 3 lần, nhưng nếu bán với giá gấp 6 lần, nghĩa là từ trong thương vụ này có thể ăn lời gần gấp đôi so với số vốn bỏ ra.

Nhưng quan trọng nhất là, Vạn Phúc cho rằng đội luyện đan sư của đối Phương đã nắm giữ được một Phương pháp đặc biệt có thể tẩy luyện đan dược tới mức hoàn hảo, đó mới là thứ đáng giá nhất để Vạn Phúc bất chấp tất cả quyết định làm tốt mối quan hệ với đối Phương. Đó là chưa kể tới vụ “giao dịch ngầm” giữa hai bên, càng củng cố quyết tâm của lão cáo già này hơn nữa.

“ Tầm nhìn!! Đó chính là sự khác biệt giữa ta và cô. Đó là lý do vì sao cô chỉ là một nhân viên tiếp khách bình thường, còn ta đã từ một chủ quản ở một chi nhánh cấp thấp thăng cấp thành một chủ quản của một chi nhánh ở vương thành.” Vạn Phúc không hề có ý định chê cười, ngược lại còn có ý chỉ bảo cho đối phương, vì dù sao nhờ có đối phương mà mình mới có được vụ làm ăn lớn ngày hôm nay, không phải sao?

“ Thanh Đồng Vạn Bảo Bài nằm trong tay ta, chỉ là một vật phẩm vô dụng, nhưng nếu như đẩy nó ra đi, có thể giúp ta mang lại một lợi ích khổng lồ, tại sao lại không chứ??”

Diệu nhi không ngừng gật đầu tỏ vẻ hiểu được dụng ý của đối Phương.

“ Cô còn nhiều thứ phải học lắm, hãy cố lên.” Bước tới vỗ nhẹ lên vai Diệu nhi một cái, khẽ dúi mày suy nghĩ một hồi, nói: “ bắt đầu từ hôm nay, cô sẽ là đội trưởng đội tiếp khách ở khu vực tầng 1, hãy cố gắng lên.”

Có công sẽ thưởng, Vạn Phúc có ý định bồi dưỡng Diệu nhi trở thành tâm phúc của mình, nên trực tiếp đưa ra quyết định thăng chức cho cô ta trở thành đội trưởng khu vực tầng 1.

Với quyền lực một chủ quản như Vạn Phúc, quyết định đó chỉ là một câu nói mà thôi.

“ Đa tạ, xin đa tạ Vạn chủ quản, thuộc hạ sẽ cố gắng hết sức mình để đền đáp ơn nâng đỡ của chủ quản ạ.” Diệu nhi phấn khích tới nổi bật khóc vì không ngờ hạnh phúc lại ập vào đầu mình bất ngờ như thế này, không ngừng cúi đầu lia lịa cảm ơn và hứa hẹn tận tâm tận trung với Vạn Phúc.

Hiệu quả mà Vạn Phúc cần chính là thế này.

" Vậy xin hỏi có cần cho người thăm dò thu thập thông tin về đối phương không ạ." Diệu nhi bắt đầu ngay vai trò của mình, khẽ lên tiếng gọi

ý hỏi.

" Không cần." Vạn Phúc khẽ dúi mày suy nghĩ một hồi, nói: " Nếu như việc này làm không thận trọng để đối phương phát hiện, sẽ khiến họ nghi kỵ và phản cảm. Vả lại, thông tin của họ không quá cần thiết đối với ta. Cô cứ đi làm công việc của mình là được rồi."

nói thẳng ra là Vạn Phúc không có chút hứng thú để thăm dò thông tin về Địa Cầu Bang. Nếu như Dương Kiệt chỉ là một tên thùng rỗng kêu to, thì có thu thập thông tin hay không cũng chẳng giúp ích được gì cho mình cả.

Còn nếu như Dương Kiệt làm được như những gì anh ta nói, thì dù sao hai bên cũng đã thống nhất được việc hợp tác, vì lợi ích đôi bên, đối phương cũng có thoát khỏi được ngũ chỉ sơn của mình đâu, nên có thông tin hay không có thông tin về Địa Cầu Bang cũng chẳng quá quan trọng đối với Vạn Phúc cả.

lợi ích!! Chỉ duy nhất lợi ích gắn kết cả hai lại, chỉ cần lợi ích đủ lớn, cho dù đối phương là tội phạm ác quỷ, Vạn Phúc cũng sẽ làm ăn với đối phương một cách không cần suy nghĩ.

Nghe thấy lời từ chối của Vạn Phúc, Diệu nhi chỉ khẽ thi lễ một cái rồi nhanh chóng rời khỏi phòng tiếp khách, bắt đầu công việc với cương vị mới của mình.

- -----

“ Hoàng Dung tỷ tỷ?? Bang chủ ca ca??” Hoàng Dung và Dương Kiệt vừa mới rời khỏi phòng tiếp khách bước về đại sảnh, đột nhiên nghe thấy một giọng nói “ quen thuộc” đầy bất ngờ và phấn khích vang lên.

Chỉ thấy thập nhị công chúa đang từ trên lan can tầng 2 của Vạn Bảo Các ghé đầu xuống nhìn chăm chăm vào hai người, vui mừng phấn khích

vội vã từ trên đó lao xuống chạy ngay tới trước mặt cả hai,

Tất nhiên, đi theo phía sau không thể thiếu “ sủng vật” bất ly thân Hao Thiên Khuyển, à không lucky của cô ta rồi.

Dương Kiệt và Hoàng Dung đưa mắt nhìn nhau, tỏ ra bất ngờ khi giáp mặt với thập nhị công chúa ở nơi này. Và càng tỏ ra kinh ngạc bất ngờ hơn khi nhìn kỹ Hao Thiên Khuyển đang ủ rũ nặng nề đi theo phía sau lưng cô ta.

Mẹ kiếp! Mới gần hai tháng không gặp, thế mà thân hình của Hao Thiên Khuyển lúc này đã phình to ra gấp ba, bốn lần so với lúc rời đi. Nếu như lúc này cạo hết lông trên cơ thể của nó, nói nó là một con heo cũng có người tin cho mà xem.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với nó vậy??

Có thể nói trong thời gian này, Hao Thiên Khuyển phải trải qua cuộc sống pha lẫn hạnh phúc lẫn đau khổ tột cùng.

Từ khi được thập nhị công chúa nhận nuôi, cuộc đời con cầu này như bước sang một trang mới, hưởng thụ cuộc sống như trên thiên đàng, nhà cao cửa đẹp, ăn toàn cao lương mỹ vị, có thể nói là một cuộc sống mơ mộng của biết bao nhiêu người trên thế gian này.

Nhưng nó cũng có nỗi khôn khổ cực không thể nói ra, vấn đề chính là nằm ở cái ăn toàn cao lương mỹ vị.

Cao lương mỹ vị lâu lâu ăn một vài lần thì thấy ngon đấy, thậm chí một ngày ba bữa cũng thành vấn đề. Nhưng vấn đề chính là, thập nhị công chúa dường như sợ con sủng vật của mình chết đói hay sao á, cứ cách một canh giờ lại mang một “ núi” cao lương mỹ vị tống hết vào trong miệng của Hao

Thiên Khuyến. Đọc cho kỹ, là “một núi” chứ không phải một khẩu phần nhỏ hay vừa phải.

Một ngày bị ép ăn tới 7, 8 bữa như thế này, cho dù là thần thú như Hao Thiên Khuyến cũng có chút chịu không thấu. Khiến nó nước mắt lằng chằng muốn gào thét lên rằng: “bồn cầu gia là chó chứ đâu phải là heo đâu mà cho ăn kiểu đó.”

Dùng câu nói của thập nhị công chúa để nói: “sủng vật thì phải mập ú tròn trĩnh trông mới dễ thương, ốm mới thích chứ.”

Và thế là Hao Thiên Khuyến phải sống trong cuộc sống bị “vỗ béo” ngày đêm không ngừng nghỉ. Đừng nói là ăn, lúc này chỉ nghĩ tới ‘núi’ cao lương mỹ vị đó thôi đã muốn nôn rồi.

Nhiều lần định vùng lên phản kháng chống cự, nhưng khi đối diện đôi mắt long lanh như muốn rơi lệ của cô bé ngây thơ trong sáng đó, Hao Thiên Khuyến lập tức bị tắt điện hết phép, chỉ còn cách cúi đầu chịu thua ngoan ngoãn “chén” sạch núi thức ăn đó vào trong bụng.

Đường đường một thần thú từng tung hoành ngang dọc gây ra biết bao sóng gió trên đại lục Huyền Thiên như Hao Thiên Khuyến, lại chịu khuất phục hoàn toàn trước một cô gái trẻ thực lực thậm chí chưa đạt tới cảnh giới tông sư nữa.

Phải chịu thôi, ai biểu đối Phương sở hữu “Thiên Nhiên Chi Thể”, khiến mình muôi nổi điên mà không tài nào nổi điên phản kháng nổi.

“Thiên Nhiên Chi Thể”, là một thể chất khá đặc biệt ở đại lục Huyền Thiên này. Người sở hữu thể chất này đều là những người có tâm hồn trong sáng, lương thiện và đầy nhân hậu, nếu như không muốn nói là hồn nhiên ngây thơ và khờ khạo.

Chính vì đặc tính đặc biệt này, khiến cho những người ở xung quanh khi tương tác với người sở hữu “Thiên Nhiên Chi Thể” luôn có cảm giác thân thiện, an toàn, và sẵn sàng trải hết lòng vì đôi Phương. Những người sở hữu thể chất này trời sanh ra là những nhà lãnh đạo, những nhà ngoại giao thiên tài, vì luôn khiến cho kẻ khác không bao giờ có ác cảm, thậm chí không muốn nói từ “không” hay “từ chối” nếu như họ có yêu cầu.

Đừng nói là người bình thường, cho dù là một đại gian đại ác, có tấm lòng sắt đá không chút tình cảm, khi tương tác với thập nhị công chúa, cũng sẽ không tự chủ mở lòng ra, thậm chí không lỡ làm hại tới cô ta. Vì nếu làm thế sẽ khiến họ có cảm giác như mình đã phạm phải một tội ác trời đất không thể dung thứ.

Đó chính là lý do chính vì sao Hao Thiên Khuyển cam tâm tình nguyện nhận sự đau khổ cho bản thân mà cũng không muốn vùng lên phản kháng để khiến thập nhị công chúa bị tổn thương đau buồn.

“Hoàng Dung tử tử, không ngờ lại may mắn gặp được tử ở đây, muội vui quá là vui ạ.” Thập nhị công chúa trực tiếp lao thẳng vào lòng của Hoàng Dung ôm áp nũng nịu, mặc cho những ánh mắt “đầy thèm khát” ở xung quanh không ngừng phóng về phía bên này.

Hoàng Dung không những không tỏ ra khó chịu, ngược lại còn mang theo nụ cười dịu dàng ấm áp không ngừng dùng tay vuốt nhẹ lên mái tóc bóng mượt như mây của đôi Phương, hoàn toàn không biết rằng đã bị khí chất đặc biệt của đôi Phương ảnh hưởng tới.

Còn tên khốn Dương Kiệt, vẫn không thể bỏ được cái tật “chó thích ăn phân”, nước miếng nước dãi đầm đìa không ngừng ngắm nhìn hai cô gái có những hành động ôm áp làm nũng như đang “gợi tình” trước mặt mình, thậm chí trong đầu không tự chủ xuất hiện hình ảnh mà mình từng chứng kiến trong ảo giác trong mê hồn trận của Hoàng Dung trước kia nữa kia.

“ ủa, sao muội lại ở đây?? Định thu mua đan dược sử dụng sao?? Nếu như muội cần, tỷ vẫn còn một ít...” “ không, không phải, muội chỉ là định vào nơi này để tìm mua thuốc tiêu hóa cho lucky thôi, dạo này muội có cảm giác nó khá biếng ăn, chắc đang khó tiêu nên định tìm mua thuốc cho nó phục dụng đấy mà.”

Nghe tới từ “ thuốc tiêu hóa”, cơ thể của Hao Thiên Khuyển không kiềm được run bắn lên vì sợ hãi, không ngừng phóng ánh mắt đầy “ oán trách” về phía cô “ chủ nhân” bé bỏng của mình.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 244: Đảo Chánh??

Thuốc tiêu??!!! Dương Kiệt và Hoàng Dung khẽ liếc nhìn thân hình phát tướng và bộ dạng mệt mỏi uể oải của Hao Thiên Khuyển, lập tức hiểu ra vấn đề.

Đúng là cần thuốc tiêu thật.

Dương Kiệt phóng nụ cười cười trên đầu gối của người khác về phía Hao Thiên Khuyển, trong lòng sáng khoái vui vẻ vô cùng.

Cho đáng đời con cầu “ phản chủ”!

“ úi da đau, con cầu xực kia, sao ngươi lại cắn ta ~~~~~!!!” Dương Kiệt vừa mới lộ ra cười chế giễu đối Phương, Hao Thiên Khuyển đã trực tiếp lao tới cắn thẳng vào chân anh ta, tựa như muốn trút hết nỗi oan ức của mình ra vậy.

tiếng gào thét như con heo bị giết thịt đã khiến mọi ánh mắt trong đại sảnh đều tập trung hết về phía anh ta, có không ít người không kìm được bật cười trước cảnh tượng " thê thảm" của anh ta.

“ lucky không được, mau nhả ra mau ~~~!!!” Hoàng Dung và thập nhị công chúa giật mình hoảng hốt trước hành động của Hao Thiên Khuyển, vội vã lao tới ngăn cản kéo Hao Thiên Khuyển ra khỏi chân của Dương Kiệt.

“ Sao thế lucky, đói rồi hả? Chắc là thuốc tiêu ngươi vừa mới ăn đã phát huy tác dụng rồi nhỉ? nhưng cho dù muốn ăn đi nữa cũng không được cắn

tầm bậy như vậy chứ? Chỗ đó dơ bẩn lắm, không ăn được đâu, về, về phủ ta sẽ bảo người mang thức ăn cho người ngay lập tức.” Lẽ ra Dương Kiệt còn tỏ ra cảm kích thập nhị công chúa nhanh chân lao tới giải cứu mình thoát khỏi răng hàm gớm ghiếc của con cầu xục đó, nhưng khi nghe xong lời nói trấn an Hao Thiên Khuyển của đối phương, sắc mặt không kèm được trầm đen như than.

Mẹ kiếp ~~!!! Cái gì mà chỗ đó dơ bẩn, cô nói rõ cho ta xem nào ~~~!!

Còn Hao Thiên Khuyển nghe tới từ thức ăn, không kìm được run bắn người lên, suýt chút nữa quay đầu bỏ chạy nếu như không phải thập nhị công chúa nhanh tay ôm chặt lấy nó lại.

“Hoàng Dung tử tử, muội phải về phủ lo cho lucky ăn uống đây, hẹn hôm khác gặp lại nhé.” Thập nhị công chúa không ngừng dùng tay vuốt ve trên cơ thể Hao Thiên Khuyển để trấn an nó, đồng thời quay sang Hoàng Dung mỉm cười nói lời từ biệt.

“Ừ, ừ, muội cứ về trước đi, nhưng đi đường nhớ cẩn thận nhé.” Hoàng Dung này giờ cố gắng kìm nén tới nỗi đỏ phồng cả khuôn mặt để không cười phá lên, ngật đầu đáp lời.

“Hoàng Dung tử tử hãy yên tâm, về thôi lucky, lần này ta sẽ chuẩn bị luôn hai khẩu phần cho người, tội nghiệp, đói quá nên cắn bậy bạ không à. Nhớ nhé, sau này có đói thì nói cho ta biết, tuyệt đối không được làm vậy nữa nhé.” Thập nhị công chúa mang theo nụ cười ngây thơ thương yêu không ngừng “dậy bảo” sủng vật của mình, sau đó kéo lấy dây xích xích trên cổ Hao Thiên Khuyển dẫn nó về nhà.

Hao Thiên Khuyển khóc không thành tiếng, không ngờ chỉ vì một cú cắn trả thù mà sắp tới mình phải hứng chịu sự khôn khổ đáng sợ sắp diễn ra.

Nên nhớ lần này không phải khẩu phần ăn như thường ngày, mà là gấp đôi đấy!!!

Nghĩ tới hai núi “cao lương mỹ vị” ở trước mặt, Hao Thiên Khuyển đã muốn ngất xỉu tại chỗ rồi. Nếu nhớ không lầm thì hình như mình vừa mới bị ép ăn xong cách nay chưa đầy nửa canh giờ thì phải, giờ lại nữa.....

Thêm lần nữa ngất đầu từ biệt cả hai, thập nhị công chúa với điệu bộ tung tăng nhảy nhót kéo lấy “Lucky” của mình rời khỏi Vạn Bảo Các dưới sự miễn cưỡng có chút muốn phản kháng của đối Phương.

Người quen cũng đã rời đi, không còn thứ gì khiến cả hai tiếp tục nán lại ở nơi này nữa, nên cũng nhanh chóng theo chân thập nhị công chúa rời khỏi Vạn Bảo Các. Tất nhiên, cả hai còn phải đi lòng vòng ghé thăm những thương hội lớn nhỏ khác ở khu vực gần đây để đẩy đi hết số đan dược còn tồn lại của mình trước khi quay về Địa Cầu Bang.

Đẩy đi hết toàn bộ đan dược còn lại, thu được gần một trăm triệu linh thạch, và giá thu ở mỗi thương hội không đồng đều nhau, có chỗ thu cao hơn Vạn Bảo Các, tất nhiên cũng có chỗ thu giá ngang bằng hoặc thậm chí thấp hơn, nhưng nếu thấp hơn không quá nhiều, Dương Kiệt cũng không muốn tốn thêm quá nhiều thời gian, trực tiếp đẩy đi luôn cho nhanh gọn lẹ để còn về tiếp tục công việc luyện đan của mình.

Không thể không tích cực được, đã hứa hẹn với Vạn Phúc mỗi năm cung cấp số lượng lớn đan dược cần thiết, tuyệt đối không được thất hứa với người. Tính của Dương Kiệt một khi không hứa, khi đã hứa thì phải làm được bằng mọi giá. Huống chi càng sớm giúp Vạn Phúc thăng quan tiến chức, Cửu Chuyển Phá Hồn Thạch sẽ càng sớm tới tay mình đấy thôi.

Vừa về tới trang viên, dặn dò Hoàng Dung vài câu xong, tiếp tục trốn vào trong phòng để làm việc.

Tất nhiên, trước khi đi vào “bể quan”, Dương Kiệt đã để lại gần 70 triệu linh thạch cho Hoàng Dung để dùng làm chi phí hoạt động của bang hội, bản thân chỉ giữ lại một trăm triệu linh thạch bán được sau này mà thôi.

Khi Hoàng Dung mang chiếc nhẫn Càn Khôn chứa đầy đan dược và linh thạch giao cho Cửu thúc, ông ta đã ngơ ngác kinh ngạc tới nỗi không nói lên lời.

Không ngờ!! Không ngờ vị bang chủ của mình có thể luyện đan thật! Đã vậy còn là đan dược đạt phẩm chất cao cấp nữa chứ.

Tầm quan trọng của Dương Kiệt đã bắt đầu lớn dần trong tâm trí của Cửu thúc, xem ra ông ta đã bắt đầu chấp nhận và nhìn nhận vị bang chủ của mình một cách chân thành, không còn miễn cưỡng như trước kia nữa.

Cửu thúc vui mừng phấn khích nhận lấy chiếc nhẫn Càn Khôn đó, vậy là trong thời gian dài không cần phải sầu não vấn đề kinh phí hoạt động trong bang hội, thậm chí có thể thu nạp phát triển thêm cho bang hội nữa là.

Tất nhiên, Cửu thúc bắt đầu thành tâm chấp nhận Dương Kiệt là bang chủ đích thực của bang hội, không có nghĩa những thành viên ở phía dưới đều nhìn nhận anh ta.

Phải biết rằng trong thời gian gần nay trong bang đã bắt đầu xuất hiện nhiều tiếng nói không tốt về Dương Kiệt.

Bang chủ gì mà từ lúc xuất hiện tới giờ, số lần xuất hiện trước mặt bang chúng chỉ nếm trên đầu ngón tay của một bàn tay, không có đóng góp, không có hành động dẫn dắt bang hội đi làm nhiệm vụ phát triển bang hội, khiến không ít người trong bang bắt đầu tỏ ra bất bình và phẫn nộ trước sự vô trách nhiệm của vị bang chủ của mình.

Đặc biệt là tên Cao Văn Vũ, dường như cảm thấy cơ hội đã tới, lập tức âm thầm lén lút mua chuộc một vài thành viên trong bang, không ngừng khiêu khích, bới móc và khuếch đại sự vô trách nhiệm của bang chủ trong lòng các thành viên khác trong bang, thậm chí thúc đẩy thành viên phát động phong trào “biểu tình phản đối” yêu cầu thay đổi bang chủ, đuổi cổ Dương Kiệt ra khỏi Địa Cầu Bang nữa kia.

Lúc ban đầu Hoàng Dung và Cửu thúc chỉ cho rằng thành viên phía dưới có chút bất mãn than phiền vài câu mà thôi, nên cũng không để ý tới quá nhiều. Nhưng khi phát hiện tình hình ngày càng trở nên tồi tệ, biết rằng không thể ngồi yên nữa, lập tức triệu tập toàn bộ thành viên trong Địa Cầu Bang lại để mở cuộc họp đánh chính cho sự “quan trọng” của Dương Kiệt.

Đối diện những lời than phiền của các thành viên, Hoàng Dung không cần phải giải thích dài dòng lời thôi, trực tiếp ném ra chiếc nhẫn Càn Khôn chứa đầy đan dược và linh thạch mà Dương Kiệt giao cho. Nói rõ rằng đây chính là thành quả của bang chủ để lại trong thời gian hai tháng xuất hiện, nói rằng anh ta không phải không làm việc, mà là đang bận học hỏi và phụ trợ vị “sư phụ” của mình trong việc luyện đan. Và nhẫn chứa đầy Đan Dược và linh thạch này, chính là phần thưởng do vị “sư phụ” để lại cho công sức Dương Kiệt đã bỏ ra trong thời gian gần đây, và tất cả những thứ đó, anh ta đã đóng góp hết vào trong kinh phí hoạt động của bang hội.

Nghe xong lời giải thích của Hoàng Dung, thành viên trong bang hội lập tức tinh thần phấn chấn phấn khích reo hò.

Thì ra phía sau bang hội của chúng ta có một vị luyện đan đại sư chống lưng, và bang chủ của chúng ta là học trò của vị luyện đan đại sư đó. Thì ra bang chủ của chúng ta không phải không làm việc, không phải không có trách nhiệm, mà chỉ là anh ta đóng góp cống hiến cho bang hội một cách âm thầm mà thôi.

Không ít thành viên bắt đầu cảm thấy xấu hổ hổ thẹn vì đã nghi ngờ bang chủ của mình, không ngừng buông lời xin lỗi đồng thời hứa hẹn sau này sẽ hết lòng tận trung tận lực vì Địa Cầu bang, vì bang chủ “đáng kính” của chúng ta.

con người là vậy, không cần biết ai là ai, nếu như anh có thể mang lại lợi ích to lớn cho mọi người, họ chắc chắn sẽ hết lòng tôn kính và ủng hộ người đó hết mình, chứ tựa như sự hiểu lầm mới nay của các thành viên, bang chủ chỉ là một tên vô dụng không công rồi nghề, không mang lại bất kỳ công lao lợi ích cho bang hội, cho dù đối phương có là bang chủ đi nữa, các thành viên cũng sẽ vùng lên phản đối lật đổ không thương tiếc.

nói thẳng ra là giữa chúng ta không có chút tình cảm máu mủ ruột thịt gì cả. Gắn kết với nhau chỉ là vì lợi ích mà thôi. Thậm chí không ít quan hệ tình cảm ruột thịt còn không thoát khỏi hai từ "lợi ích", sẵn sàng đâm chém lẫn nhau đấy chứ.

Và Không ai dám nghi ngờ lời giải thích của Hoàng Dung có sự giả dối hay do cô ta tự móc túi tiền ra để bao che và nâng tầm cho Dương Kiệt.

Tình hình của Địa Cầu Bang như thế nào, thành viên trong bang tất nhiên là biết rõ. Trước khi Dương Kiệt xuất hiện, hàng tháng đều phải sống cuộc sống thất lưng buột bụng, đừng nói là đan dược cao đẳng, có đan dược tầm thường để phân phát đã là hạnh phúc lắm rồi.

Huống chi bắt đầu từ bây giờ, thành viên trong bang sẽ được hưởng phúc lợi bằng những viên đan dược cao cấp hàng ngày hàng tháng, cho dù không cần sử dụng tới, mang ra thương hội bán cũng là một nguồn thu nhập không nhỏ đấy chứ.

Và nghe lời Hoàng Dung và Cửu thúc hứa hẹn, đan dược cao cấp này sẽ được cung cấp mãi mãi không dứt, chỉ cần một lòng một dạ cống hiến cho

bang hội, mọi phúc lợi đều được hưởng một cách xứng đáng.

Hoàng Dung và Cửu thúc đã chơi một vốn khiến Cao Văn Vũ có chút trở tay không kịp. Đối với việc này, lúc này hắn cũng không biết dùng lời lẽ nào để phản bác chống đối.

Mày muốn chống đối? Có ngon thì móc túi bỏ ra cả trăm triệu linh thạch cống hiến cho bang hội đi, lúc đó ngươi muốn chống đối thế nào cũng được. Còn nếu không đủ sức làm thế ư? Vậy thì hãy câm cái miệng lại đứng sang một bên chơi nè.

Nếu như bảo Cao Văn Vũ bỏ ra cả trăm triệu linh thạch cống hiến cho bang hội cũng không phải là không thể, chỉ là, chỉ có thằng ngu mới đứng ra lúc này. Anh chỉ là một thành viên tầm thường, hàng tháng thu nhập vài ngàn, vài chục ngàn linh thạch, tự nhiên ở đâu lấy ra hơn cả trăm triệu đổ vào bang, không có vấn đề mới là chuyện lạ á.

Tuy muốn lật đổ Dương Kiệt, nhưng Cao Văn Vũ không bao giờ nóng đầu mất hết cả lý trí bất chấp tất cả, như thế chẳng khác nào khiến công sức của mình bỏ ra trước kia đổ sông đổ biển hết sao??

Bình tĩnh ~~!!! Nóng nảy là ác quỷ, là kẻ thù của chúng ta!!

Cuối cùng hắn cũng chỉ biết ngậm đắng nuốt cay tiếp tục âm thầm núp ở bóng tối ném vết thương, đồng thời tiếp tục hóa thân thành con rắn độc không ngừng rình rập Dương Kiệt phạm lỗi để có thể ra tay nhổ đi cái gai trong mắt của mình.

còn vấn đề lo sợ bị đồng phạm khai ra mình là chủ mưu. Hoàn toàn không cần phải lo lắng vấn đề đó cả. Với số tiền đủ lớn bỏ ra, thậm chí mua tiên cũng được, cộng thêm những lời hăm dọa đàn áp, đối phương có điên mới dám đi khai ra Cao Văn Vũ mới là chủ mưu trong vụ "đảo chánh" này.

Nội bộ lòng cũng được Hoàng Dung và Cửu thúc nhanh chóng dập tắt, ai nấy đều mang theo tâm trạng phấn khích về tìm mẹ mình, kết thúc một cách chóng vánh hoàn hảo.

Lúc này Dương Kiệt đang tập trung cung cấp chân nguyên vào Càn Khôn Tháp để luyện đan, hoàn toàn không biết rằng suýt chút nữa thì xảy ra một “cuộc đảo chánh” suốt chút nữa lật đổ mình.

Mười ngày nhanh chóng trôi qua, một lò Đại Kim Sáng Dược đã luyện chế hoàn thành và xuất lò. Tất nhiên, lần này tất cả đều nằm ở phẩm chất cao đẳng, không bị hổ như lúc ban đầu.

Cộc cộc ~~~~~!!!

Trong lúc Dương Kiệt định tiếp tục luyện tiếp Đại Phục Khí đan, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 245: Lời Mời Của Tam Công Chúa

“Ừa Dung nhi?? Có chuyện gì không??” Dương Kiệt mở cửa phòng thò đầu ra, phát hiện người vừa gõ cửa chính là Hoàng Dung, tỏ ra bất ngờ hỏi.

“Tình hình luyện đan thế nào rồi Kiệt ca ca??” nhìn thấy bộ dạng nhuếch nhách và vẻ mặt mệt mỏi của Dương Kiệt, Hoàng Dung không kèm được đau xót thay cho anh ta, quan tâm lo lắng hỏi thăm.

“À, vừa luyện xong một lò Đại Kim Sáng Dược, đang chuẩn bị tiếp tục, chỉ mong mau mau hoàn thành mục tiêu, dù gì thì vẫn còn giao kèo với lão Vạn Phúc bên Vạn Bảo Các mà.”

“Làm gì làm, huynh cũng phải chú ý tới sức khỏe của mình, sắc mặt của huynh trông mệt mỏi lắm, hãy nghỉ ngơi đi, sợi dây kéo căng quá cũng sẽ bị đứt, đừng ép mình thái quá.” Hoàng Dung lên tiếng khuyên can.

“Ta hiểu rồi, đúng là cần phải nghỉ ngơi chút.” Nhìn thấy người yêu tỏ vẻ lo lắng quan tâm, Dương Kiệt cũng không muốn làm phật lòng cô ta làm gì, thừa cơ chấp nhận lời đề nghị của đối phương.

“Nếu như thế thì huynh cùng muội đi tham gia cuộc họp mặt của tam công chúa nhé!” thấy Dương Kiệt chịu nghe lời khuyên của mình, Hoàng Dung lộ ra nụ cười ngọt ngào, cười tới nỗi híp cả mắt nói.

“hả? Cuộc họp mặt?? Khi nào???” “ngay bay giờ ạ, tam công chúa mới cho người tới mời muội và huynh tới tham gia cuộc họp chuẩn bị cho đợt thí luyện sắp tới, nên muội đã tới rủ huynh cùng đi.”

“Được, vậy chúng ta.” “khoan đã.” “Hử??” “chẳng lẽ huynh định đi với bộ dạng như thế này sao??”

Dương Kiệt khẽ ngơ người trước lời nói của Hoảng Dung, khẽ liếc nhìn cơ thể bản thân, quần áo xộc xệch dơ bẩn, thậm chí cơ thể bắt đầu phát ra “hương thơm ngao ngát” vì lâu ngày chưa tắm rửa.

Đúng là không thể xuất hiện trước mặt công chúng với bộ dạng như thế này thật. Nếu không thì còn gì hình tượng phong lưu trang nhã vốn có của mình nữa chứ.

“muội đợi chút ~~~!!”

Dưới nụ cười khúc khích của Hoàng Dung, Dương Kiệt ba chân bốn cẳng chạy vào trong phòng, quyết định tắm rửa sạch sẽ thay quần áo mới thơm tho.

Két ~~~~~!!!

Nửa khắc giờ sau, cánh cửa phòng lần nữa mở ra, lúc này Dương Kiệt đã thay bộ trang phục của quý công tử thịnh hành trên đại lục Huyền Thiên, cộng thêm thân hình cao to điển trai, nước da ngăm đen tràn đầy mùi vị đàn ông của diễn viên Mã Đức Chung, tuyệt đối là một sát thủ sát gái đích thật.

Thực ra cũng chẳng có gì đáng để tự hào cả, vì dù sao đó cũng không phải là bộ mặt thật của anh ta. Nhưng tên khốn này tự thôi miên mình phát lời đi điều đó, tỏ ra dung dung tự đắc trước hình tượng ‘đầy hấp dẫn’ của mình.

“Đi thôi ~~~!!!” Cả hai nhanh chóng rời khỏi trang viên Địa Cầu Bang, ngay phía trước cổng đã có sẵn một chiếc xe ngựa khá sang trọng đợi sẵn.

Chắc là xe ngựa đưa rước do tam công chúa phải tới đón Hoàng Dung và Dương Kiệt chứ nhỉ?

Nhìn thấy hai người bước ra, một người đàn ông trung niên ăn mặc giống như một quản gia mang theo nụ cười ôn hòa nhanh chân bước tới, thì lễ nói: “ Hoàng bang chủ, mời lên xe.”

“ Bang chủ là vị này.” Hoàng Dung mỉm cười chỉ về phía Dương Kiệt như muốn giải thích rõ ràng địa vị của anh ta.

Người đàn ông trung niên chỉ khẽ mỉm cười ngật đầu với Dương Kiệt một cái, nhưng không nói câu nào cả.

Ai là bang chủ không quan trọng, quan trọng là bản thân hoàn thành được nhiệm vụ đưa đón là được rồi.

Dương Kiệt ngật đầu đáp lễ theo phép lịch sự, sau đó quay sang khẽ nhún nhún vai với Hoàng Dung.

Thực ra danh nghĩa hay địa vị gì đó Dương Kiệt cũng không bao giờ bận tâm, chỉ là muốn Hoàng Dung không cần thiết phải đính chính với người khác làm gì.

Hoàng Dung chỉ biết gượng cười như muốn tạ lỗi với Dương Kiệt.

Vỗ nhẹ lên vai Hoàng Dung vài cái, sau đó cả hai nhanh chóng theo chân người đàn ông trung niên bước tới xe ngựa, trực tiếp đeo lên trên xe ngồi.

Lộc cộc ~~~~~!!

Cả hai ngồi lên xe ngựa chưa được bao lâu, đã nghe thấy tiếng vó ngựa vang lên, cảm nhận thấy xe ngựa đã bắt đầu di chuyển trên đường.

Trong thời gian chờ đợi xe ngựa di chuyển, cả hai ngồi đó trò chuyện cười đùa với nhau, cũng một thời gian rồi cả hai không có cơ hội gặp mặt trò chuyện, giờ có thể trò chuyện thỏa thích tới thỏa mãn mà thôi.

Cộc cộc ~~~~~!!!

Có người trò chuyện luôn cảm thấy thời gian trôi đi rất nhanh, trong lúc cả hai đang nói chuyện cao trào, cảm nhận thấy xe ngựa đã ngưng lại, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Cả hai nhanh chóng đẩy cửa bước ra, nhìn thấy người ông trung niên đã đứng đợi sẵn ở bên ngoài.

“ thưa hai vị, đã tới nơi rồi ạ.” Người đàn ông thi lễ nhẹ nhàng nói, sau đó làm ra động tác đưa mời về phía một tòa trang viên có diện tích khổng lồ hoàng tráng nằm khu vực trung tâm Vương Thành, nói chính xác hơn là gần sát hoàng cung của vương triều Thiên Ưng.

Một tòa trang viên rộng gấp năm lần so với trang viên mà Dương Kiệt đang ở, quần thể kiến trúc được xây dựng bằng đá cẩm thạch pha lẫn gỗ quý, tháp đài, lầu các xen kẽ, nếu nhìn thấy trên không hướng xuống, sẽ phá thiện cách bố trí của trang viên giống hệt như một con chim ưng vẫy cánh giữa trên cao.

Hào nhoáng, tráng lệ, lộng lẫy, hoàn toàn phô diễn hết sức mạnh uy quyền của người sở hữu tòa trang viên này. Quả không hổ danh là đại bản địa của một trong những người có tư cách tranh giành ngai vàng như tam công chúa.

Theo chân người đàn ông trung niên, cả hai nhanh chân đi thẳng vào bên trong trang viên.

Trên đường di chuyển trong trang viên, Dương Kiệt tựa như một tên nhà quê mới lên tỉnh, không ngừng vang lên những tiếng trầm trồ thán phục trước sự lộng lẫy tráng lệ của tòa kiến trúc có thể được sắp xếp vào kiệt tác nếu như được xây dựng ở Trái Đất.

Hoàng Dung tỏ ra bình thản không ngừng giới thiệu giải thích cho Dương Kiệt về cách bố trí sắp xếp xây dựng của tòa kiến trúc. Dù gì thì cô ta cũng thường xuyên ghé thăm trang viên của tam công chúa, nên vô cùng hiển nhiên trở thành “ hướng dẫn viên” lâm thời cho Dương Kiệt lúc này.

Người đàn ông trung niên đi phía trước nghe thấy những lời khen bình phẩm của cánh cửa Dương Kiệt, trong lòng không kèm được tự hào phần khích vô cùng, nhưng cũng không kèm được xuất hiện tâm lý khinh thường đối Phương vì sự quê mùa kém hiểu biết đó.

Nếu như để Dương Kiệt biết được suy nghĩ của ông ta, chắc chắn sẽ cười chế giễu nói: “ nãy giờ bố mày nói những lời có cánh chẳng qua là vượt mặt nể mũi chủ nhà thôi, chứ so với những tòa nhà cao ốc hoàng tráng nhất ở Trái Đất của bố mày, vẫn còn chút chưa đủ tuổi.”

Đi xuyên qua hai hành lang dài, vượt qua một khu rừng nhân tạo bách hoa đua nở, núi xanh trùng điệp, sông giả lượn khúc, đã tới được đại sảnh tiếp khách nằm ở khu vực trung tâm của trang viên.

Vừa bước chân vào đại sảnh, phát hiện trong này đã có không ít người, phân chủ khách ngồi trên thành một hàng dọc được chia tách thành hai bên, đặc biệt là tam công chúa đang ngồi trên chiếc ghế được làm bằng pha lê ngay hướng đối diện cửa ra vào, chứng tỏ địa vị, quyền lực ở vị trí trung tâm của cô ta. Tất nhiên, cũng có thể cô ta là chủ nhà nên sắp xếp ngồi thế cũng không phải là điều lạ.

Trong số người khách này có người quen cũ như thập nhị công chúa đang ngồi trên ghế không ngừng dùng ngón chân của mình chà lướt trên lớp lông đen của Hao Thiên Khuyển đang mang theo dáng vẻ mệt mỏi lười biếng nằm ngay dưới chân, phía sau lưng cô ta còn có thêm một đàn bà trung niên tỏ ra cung kính đứng như một vệ sĩ bảo vệ cho cô ta vậy.

Ngoài thập nhị công chúa ra, còn có thêm ba thanh niên khác ăn mặc trang phục đặc trưng của những vị hoàng tử vương triều Thiên Ứng, chắc là đồng minh của tam công chúa đã từng nói qua.

Chỉ là khi nhìn kỹ một trong ba thanh niên đó, Dương Kiệt tựa như bị sét đánh ngang tai, ngơ ngác há hốc nhìn chăm chăm vào “đối tượng” cho dù có bị thêu thành tro cũng không thể quên được ở trước mặt.

“ Tam công chúa ~~~!!” Hoàng Dung không phát hiện tình trạng bất thường của Dương Kiệt, chỉ bước nhanh về phía trước, khẽ chấp tay thi lễ với tam công chúa.

Tam công chúa khẽ ngật đầu đáp lại, nhưng nhanh chóng cúi mày tỏ ra không hài lòng khi phát hiện Dương Kiệt đang hồn bay phách lạc, ánh mắt nhìn chăm chăm vào một người đang ngồi trên ghế khách ngay sát bên cạnh mình.

“ Chính là người ~~~~~!!!!” “ là huynh đệ?????” trong lúc tam công chúa định nổi điên trách mắng sự vô lễ của Dương Kiệt, anh ta đột nhiên kêu thét lên đầy bất ngờ pha lẫn chút căm phẫn. ở hướng ngược lại, người mà Dương Kiệt nhìn chăm chăm này giờ cũng đột nhiên nhảy cẫng lên, mang theo vẻ mặt đầy bất ngờ và phấn khích.

“ Triệu Thiên Phúc, đồ khốn, ta giết ngươi ~~~~~!!!!” “ Dương huynh đệ, vẫn chưa chết sao???”

Cả hai đồng loạt kêu thét lên khi giáp mặt nhau, chỉ là Dương Kiệt mang theo vẻ mặt như muốn giết người, còn đối Phương lại mang theo vẻ mặt đầy vui mừng phấn khích.

Đúng thế, người mà Dương Kiệt hận không thể phang thây xẻ thịt lúc này không ai khác chính là “anh em” từng đồng sanh ra tử, suýt chút nữa thì khiến anh ta bỏ mạng ở Hắc Ngục Giai, Triệu Thiên Phúc.

“AAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!!” trong lúc Dương Kiệt định hùng hổ lao tới ăn thua đủ với “kẻ thù”, đối Phương đã chủ động nhanh chân một bước lao tới hai tay dang rộng ra ôm choàng Dương Kiệt vào người, tay không ngừng vỗ lên lưng anh ta khiến Dương Kiệt ho sặc liên hồi.

“haha, biết ngay mà, biết ngay mà, biết ngay là huynh đệ không thể chết một cách dễ dàng như thế mà, linh cảm đã mách bảo với ta rằng huynh đệ nhất định sẽ tai qua nạn khỏi. Mẹ ta nói, người khờ có phúc của người khờ, quả thật không sai chút nào.” Sắc mặt của Dương Kiệt đã trầm đen như than. Mẹ kiếp, ăn với nói, Dương Kiệt có chút muốn bóp cổ chết tên khốn ở trước mặt.

Mặc dù có thể cảm nhận được thái độ của đối Phương lúc này hoàn toàn chân thành không chút giả dối, nhưng vẫn còn bức xúc việc bị đối Phương “vô tình” đẩy thẳng xuống vực thẳm, nếu như không phải ông trời phù hộ, e rằng lúc này đã không có cơ hội đứng ở đây rồi.

Đặc biệt là cái câu đầu tiên “Dương huynh đệ, vẫn chưa chết sao?”, nghe giống như hấn muốn trừ ẻo mình chết quách đi cho rồi, ngứa tai vô cùng.

“Nhị hoàng huynh, vị này là bạn của hoàng huynh??” Trong lúc Dương Kiệt định bùng nổ cạo đầu tên khốn Triệu Thiên Phúc ở trước mặt, giọng

nói đầy tò mò cộng thêm chút bất mãn của tam công chúa mang lên.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 246: “Páo Thù” ???!

Bạn hân?? Còn khuya á ~~~!!! Bồn thiếu gia hận không thể phang thây xẻ thịt tên “kẻ thù” ở trước mặt thì có.

“Bạn?? Không phải, không phải ~~!! Mẹ ta từng nói, bạn chỉ là thứ phù du, anh em đồng sanh ra tử mới là thứ quý giá, và Dương huynh đệ này, chính là anh em đồng sanh ra tử của huynh đây, hô hô ~~~!!” Triệu Thiên Phúc nhanh chóng đính chính lại “quan hệ” với Dương Kiệt, mỡ thịt trên đôi má không ngừng run lên vì phấn khích.

“Anh em đồng sanh ra tử??? Đúng, đúng, chính vì anh em với người mà suýt chút ta phải tử rồi đấy.” Dương Kiệt cố gắng đẩy Triệu Thiên Phúc đang ôm choàng lấy mình ra, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Hiều lắm, tuyệt đối là hiểu lắm ~~!!! Mẹ ta từng nói, cuộc đời này thường xuyên xảy ra những chuyện bất đắc nhĩ không được như ý muốn của mình, không phải sao?? Rõ ràng khi đó ta đã quay đầu trở về định trợ giúp cho huynh đệ, chỉ là, chỉ là xảy ra chút ít sự cố không mong muốn thôi mà.” Triệu Thiên Phúc lộ ra vẻ mặt “tôi cũng là một nạn nhân vô tội” lên tiếng đính chính.

“huynh đệ không biết đấy thôi.” Không cho Dương Kiệt có cơ hội lên tiếng phản pháo, Triệu Thiên Phúc mang theo vẻ mặt “đau khổ” tiếp: “từ lúc huynh đệ gặp nạn, lão ca ta nay bị nổi đau và ân hận dày vò suốt một thời gian dài, trong thời gian này thậm chí ăn không ngon miệng, ngủ không ngon giấc, vừa mới nhắm mắt vào đã xuất hiện thảm cảnh của huynh

đệ, phải giật mình tỉnh giấc, bộ không thấy thân hình của lão ta dạo gần đây đã sụp giảm đáng kể sao??” Vừa nói vừa làm động tác hình dung thân thể đã “sụp giảm” của mình.

Thân hình của tên khốn này, càng lúc càng phình to ra thì có chứ ở đó sụp giảm.

Khẽ đánh giá quan sát toàn thân trên dưới tên “vô sỉ” ở trước mặt, Dương Kiệt hận tới nổi mặt đỏ tía tai.

Ăn không ngon? Ngủ không yên?? Rõ ràng là trong thời gian gần đây chủ nhân ăn cực kỳ ngon miệng, khẩu phần thậm chí gấp đôi so với trước kia, một ngày ngủ trên 6 canh giờ, nếu như không phải tỳ nữ đánh thức, thậm chí ngủ cả ngày cả đêm nữa là.

Người đàn ông trung niên đứng ở phía sau Triệu Thiên Phúc chắc là thuộc hạ thân cận của hắn nghe xong lời giải thích của chủ nhân mình, trên trán đã xuất hiện nhiều đường kẻ đen, có chút cười khóc không được.

“mẹ ta từng nói, quân tử trả thù, mười năm chưa muộn. Ta luôn ghi nhớ lời căn dặn đó, thậm chí khắc sâu vào trên cơ thể của mình để luôn nhắc nhở bản thân, đợi tới khi nào đủ thực lực, chắc chắn sẽ giữ đúng lời hứa của mình quay lại Hắc Ngục Giai trừng sát con Ngân Vũ Ứng, làm thành món chim bẫy món để cúng tế cho huynh đệ.” Triệu Thiên Phúc cố gắng tỏ ra đáng vẻ “nước mắt đầm đìa” không ngừng ba hoa, nhưng mãi vẫn không thể nhìn thấy giọt nước mắt nào tuôn ra từ mép mắt của hắn cả. Tới cuối cùng phải lén lén dùng tay nhéo nhẹ vào thót thịt ở đùi để cố gắng chảy ra vài giọt nước mắt để hợp tình hợp lý hóa lời nói của mình.

Mép miệng của những người có mặt ở đây khẽ co giật vài cái trước sự biểu diễn của tên Triệu Thiên Phúc.

Chỉ duy nhất mỗi mình thập nhị công chúa mang theo vẻ mặt cảm động nước mắt lằng lằng nhìn chăm chăm vào vị nhị hoàng huynh của mình, dường như bị cảnh tượng trước mắt cảm động rồi vậy.

“ này, này, vẻ mặt của huynh đệ là ý gì đây?? Bộ không tin tưởng lời nói xuất phát từ tận đáy lòng của lão ca ta sao??” Nhìn thấy vẻ mặt đầy nghi ngờ của Dương Kiệt, Triệu Thiên Phúc tựa như con chó bị giẫm trúng đuôi, nhảy cẫng lên la lớn: “ Huynh đệ không tin đúng không?? Hãy xem này ~~~~~!!!”

Chỉ thấy Triệu Thiên Phúc chìa cánh tay phải của mình ra trước mặt Dương Kiệt, ra hiệu cho anh ta tự vuốt ống tay áo lên mà xem.

Cảnh tượng này, sao có chút quen quen ấy nhỉ???

Trong đầu Dương Kiệt không tự chủ xuất hiện một cảnh tượng quen thuộc mà mình đã nhìn thấy đâu đó, nhưng cũng nhanh tay chụp lấy cánh tay giờ ra của đối Phương, vén ống tay lên xem xem hẳn định giở trò gì.

“ Páo Thù” ~~~~~!!

Chỉ thấy hai chữ to tướng khắc thẳng trên bề mặt cánh tay của Triệu Thiên Phúc, thậm chí trên vết khắc vẫn còn máu chảy đầm đìa.

“ Mẹ ta từng nói, phải chăm chỉ học tập để không ngừng cải thiện bản thân. Nhưng ta vốn không có hứng thú với sách vở, nên học ít không mấy biết chữ, không biết là hai chữ này có viết đúng không??” cảm thấy thấy bàn tay của Dương Kiệt ấn mạnh lên bề mặt hai chữ khắc trên tay, nhưng vẫn cố gắng kìm nén cơn đau rất truyền thẳng lên não, nhấn nhó mặt mày tiếp tục nói.

“ Chắc, chắc là không sai!!” không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là cảnh trong phim Lộc Đỉnh Ký do Châu Tinh Trì thủ vai đây mà. Mà sao tên

khốn này biết diễn trò này nhỉ?? Chẳng lẽ hẳn cũng là người xuyên không từ Trái Đất tới thế giới này??

“ Đấy, đấy thấy chưa? Lão ca đâu có lừa dối huynh đệ đúng không nào??” Triệu Thiên Phúc nước mắt nước mũi đầm đìa cắn răng nói. Lần này tên khốn đã khóc thiệt chứ không cần giả vờ nữa rồi.

Tất cả những người có mặt ở nơi này đều không kìm được đỏ phồng cả khuôn mặt vì phải nén nhịn không để bản thân cười phá lên trước sự “ pha trò” của nhị hoàng huynh của mình.

Thập nhị công chúa mang theo vẻ mặt đau xót lo lắng định lao tới hỏi thăm hoàng huynh của mình có bị sao không?? Có đau lắm không?? Đồng thời trong lòng cảm phục hoàng huynh của mình vô cùng, hình bóng của nhị hoàng huynh tựa như biến thành quả núi to sừng sững để cô ta ngắm nhìn chiêm ngưỡng.

Bà lão lén lén kéo thập nhị công chúa lại không cho cô ta lao về phía Triệu Thiên Phúc, tỏ ra nhức đầu vô cùng về sự ngây thơ của vị chủ nhân của mình.

“ Sao máu vẫn còn chảy ra nhiều thế nhỉ?? Huynh đừng nói là vừa mới khắc hai chữ này lên tay à nha??” Dương Kiệt mang theo nụ cười mà không giống cười lên tiếng chế giễu.

“ Đâu có, khắc thì khắc lâu rồi, nhưng mỗi lần lão ca hưng phấn lên thì máu sẽ không ngừng tuôn trào ra, giờ gặp lại huynh đệ nên lão ca cảm thấy hưng phấn tột cùng, nên nó mới chảy máu ra đó mà.” Triệu Thiên Phúc bối rối khoa tay múa chân giải thích, quên mất trên tay trái vẫn còn đang cầm con dao mũi dao còn dính đầy máu vợ qua vợ lại ngay trước mặt Dương Kiệt.

Cảnh tượng giống hệt y chang như trong phim ảnh?? Rốt cuộc là đang tái diễn lại phim Lộc Đình Ký sao?? Xung quanh có máy quay không nhỉ??

“Vậy con dao trên tay của lão ca là sao nhỉ???” Dương Kiệt sắc mặt trầm đen như than nghiêng răng nói theo “kịch bản”.

“Con dao??? Con dao nào??? Tên nào đã nhét con dao này vào tay ta thế hả???” Triệu Thiên Phúc lộ ra vẻ “phẫn nộ tột cùng” không ngừng quay đầu tìm kiếm tên thủ phạm đã nhét con dao vào tay mình.

Nhị hoàng huynh đúng là cực phẩm như ngày nào!!

“Thôi được rồi, đệ đã hiểu rồi, vô cùng “cảm kích” lão ca có tấm lòng như vậy.” Đối phương đã diễn tới mức độ như thế này rồi, còn nắm chặt không buông chẳng khác nào chứng tỏ mình hẹp hòi, nên đành “chấp nhận tha thứ” cho đối Phương.

“Tốt, tốt, mẹ ta từng nói, đại nạn không chết, ắt sẽ có phước lớn. Sau khi cuộc họp kết thúc, lão ca phải cùng huynh đệ uống không say không về, hahaha ~~~~~!!!” Triệu Thiên Phúc thầm thở phào nhẹ nhõm khi “qua mắt” được Dương Kiệt, tỏ ra hào khí xung thiên không ngừng vỗ lên vai đối Phương há há cười lớn.

Giờ mới nhớ tới còn cuộc họp hả??

Sắc mặt của tam công chúa không dễ coi chút nào, nhưng dù sao đối Phương cũng là nhị hoàng huynh, còn là đồng minh quan trọng của mình, nên không dám trách móc Triệu Thiên Phúc, nhưng sự bất bình đó đã đổ hết vào đầu Dương Kiệt, khiến thiện cảm đối với anh ta lúc này đã âm không biết bao nhiêu chục độ rồi.

tất nhiên, ở thời điểm này tam công chúa không muốn làm xấu quan hệ với Dương Kiệt quá nhiều, vì theo thông tin vừa nhận được, phía sau đối

phương có một vị luyện đan sư đỡ lưng, thậm chí nhận làm đệ tử trợ lý, địa vị của anh ta lúc này đã tăng lên khá nhiều trong lòng của tam công chúa, đó là lý do vì sao cuộc họp lần này mời luôn cả Dương Kiệt. Nếu như là trước kia, còn lâu á! nói thẳng là anh ta không đủ tư cách!!

tất nhiên, Dương Kiệt vẫn chưa đủ khiến tam công chúa phải dùng sắc mặt đẹp để nói xử, vì dù sao anh ta mới chỉ là một học đồ, nể là nể vị luyện đan sư ở phía sau lưng anh ta mà thôi.

“giải quyết’ xong vấn đề với Triệu Thiên Phúc, Dương Kiệt mang theo vẻ mặt bất cam bước tới bên cạnh Hoàng Dung, dưới ánh mắt dò hỏi của đối Phuong, chỉ khẽ lắc đầu, nơi này không phải là nơi thích hợp để tâm sự trò chuyện, sau này sẽ giải thích với Hoàng Dung sau.

“Hôm nay tụ tập mọi người ở đây, mục đích là phổ biến về cuộc thí luyện sắp diễn ra, ngoài ra phân tích và lập ra kế hoạch để đối phó với vị bát hoàng đệ của chúng ta.” Ngay sau khi Triệu Thiên Phúc quay trở về chỗ ngồi, tam công chúa bắt đầu chủ trì cuộc họp.

Ngay sau khi tam công chúa cất lời, tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn hết về phía cô ta, ai nấy đều mang theo vẻ mặt nghiêm túc.

Sự đáng sợ của Triệu Thiên Cơ như thế này, là anh em cùng chung dòng tộc, tiếp xúc sống chung một thời gian dài, tất nhiên là hiểu rõ, có thể nói ở đây ngoại trừ tam công chúa ra, không một ai tự tin dám đứng ra so kè tranh giành ngai vị hoàng đế của hần. Ngay cả một người có tính cách lạc quan như Triệu Thiên Phúc cũng tỏ ra thận trọng lúc này.

“Theo gợi ý của phụ hoàng, đợt thí luyện lần này giống như những đợt thí luyện trước kia của chúng ta, nhưng lần này được phân chia thành hai mục. Chinh phục và trị quốc!!” Tam công chúa khẽ dúm mày thận trọng nói, nhưng vẫn không thể giấu được vẻ lo lắng trên khuôn mặt của mình.

“ Trị quốc, không phải là vấn đề quá to lớn đối với chúng ta, nhưng phần chinh phục thì.....” Hít sâu một hơi vào người, tiếp: “ Theo như thể lệ lần này được phụ hoàng phê duyệt, mỗi tiểu đội sẽ phái ra mười thành viên tiến hành cuộc chinh phạt đánh chiếm những ngôi thành trì của vương triều đối địch lân cận, số lượng và chất lượng thành trì chiếm đóng được sẽ được tính điểm theo Phương pháp cộng dồn. tất nhiên, cuộc thí luyện lần này không cấm chúng ta liên minh lại với nhau, nghĩa là các tiểu đội của chúng ta chiếm được bao nhiêu ngôi thành, có thể cộng dồn vào một người. Đó là một lợi thế lớn đối với chúng ta, vì xung quanh bát hoàng đệ hầu như không có đồng minh, phải tự lực cánh sinh, nhưng không có nghĩa là chúng ta sẽ dễ thở hơn trong cuộc tranh tài lần này.”

“ Vì theo thông tin vừa nhận được, phía bát hoàng đệ vừa mới chiêu mộ được không ít cao thủ có thực lực đáng gờm, thậm chí trong đó có một kẻ mạnh nguyên thần tầng thứ 8 đáng sợ. Với thực lực mà bát hoàng đệ đang nắm giữ, cộng theo tài thao lược đáng sợ của hắn, đánh chiếm những ngôi thành trì quan trọng có thể quá sức, nhưng nếu chỉ là những ngôi thành trì lân cận vùng biên giới, thậm chí là những thành trì trọng yếu tầm trung, tuyệt đối thể như chẻ que, tốc độ đánh chiếm của chúng ta cộng lại chưa chắc có thể sánh bằng với đối phương, huống chi” Nói tới sau cùng, giọng nói của tam công chúa càng lúc càng trầm xuống, có chút không đủ tự tin.

Bầu không khí trong đại sảnh đột nhiên trở nên yên vắng nặng nề hơn bao giờ hết, không ít người đã lộ ra vẻ lo lắng.

kẻ mạnh nguyên thần cấp 8, tựa như một tảng đá khổng lồ đè nặng lên tâm trí của tất cả những người có mặt ở nơi này.

Thế lực của các hoàng tử trong vương triều Thiên Ưng, ít nhiều cũng có một vài kẻ mạnh nguyên thần phù trợ, nhưng chỉ là những kẻ mạnh nguyên thần tầng thứ 2 tầng thứ 3, ngay cả một người có thế lực không thua kém

quá nhiều tam công chúa như Triệu Thiên Phúc, cũng chỉ có hai thuộc hạ đạt tới cảnh giới nguyên thần tầng thứ 3 mà thôi, còn những tên còn lại đa số đều là tông sư hay thậm chí chân nguyên.

khi đạt tới cảnh giới nguyên thần, khoảng cách thực lực giữa tầng thứ 1 và tầng thứ 2 đã trở nên khá lớn, chỉ cách biệt 1 cấp thôi đã có thể thắng áp đảo tuyệt đối, trừ những thiên tài trong thiên tài, vượt cấp khiêu chiến là điều hoàn toàn không thể. Và trở thành thuộc hạ của hoàng tử công chúa trong vương triều tầm trung, lấy đâu ra thiên tài chứ?? Tất cả chỉ là những tên tán tu đã tu luyện có tư chất tầm tầm bậc trung, tu luyện hết nửa đời người mới may mắn đạt được cảnh giới ngày hôm nay mà thôi.

Nếu là thiên tài thực thụ, đã bị ngũ đại tông môn thu hút hết rồi, cần gì phải chạy tới một vương triều tầm trung để kiếm chốn dung thân như thế này chứ??

Một khi đã xác định bước lên cùng con thuyền với tam công chúa, thành bại liên quan tới không chỉ lợi ích mà còn cả mạng sống của bản thân, nghĩ sao nếu Triệu Thiên Cơ là kẻ chiến thắng sau cùng, sẽ tha cho những “đồng minh” của đối thủ không đội trời chung của mình chứ.

Chỉ duy nhất hai người lộ ra vẻ mặt thản nhiên không chút vẻ lo lắng là Dương Kiệt và thập nhị công chúa.

Thập nhị công chúa thì không nói, với tính cách ngây thơ trong sáng của cô ta, chỉ nghĩ rằng bản thân chỉ là giúp đỡ tam tỷ của mình một tay theo lời mời gọi mà thôi, bất kỳ ai thắng ai thua cũng không quá xem trọng đối với cô ta, vì trong suy nghĩ của thập nhị công chúa, đều là anh chị em trong nhà cả mà, đây chẳng qua là một cuộc tranh tài đơn thuần mà thôi.

Tất nhiên cô ta cũng có cái cơ để không cần phải lo lắng, vì quan hệ giữa cô ta và vị bát hoàng huynh có thể nói là cực kỳ tốt đẹp, tình cảm

huynh muội nồng nàn ấm áp, cô ta thậm chí thường xuyên ghé qua làm khách ở bát hoàng phủ đây chứ.

Còn Dương Kiệt sau khi nghe xong lời nói của tam công chúa, tỏ ra có chút bất ngờ với cuộc thí luyện do hoàng đế của vương triều Thiên Ưng đề ra.

Đánh chiếm thành trì kẻ địch? Chỉ với một tiểu đội hơn mười người?? Ông ta không nói đùa đây chứ??

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 247: Quyết Định Điền Cuồng Của Tam Công Chúa

Thực ra thì Dương Kiệt đã bị những kinh nghiệm hiểu biết của mình về chiến tranh diễn ở Trái Đất khiến cho hiểu lầm khi so sánh thực trạng ở đại lục Huyền Thiên.

Binh sĩ ở đại lục Huyền Thiên, nhất là những binh sĩ do người bình thường thành lập, chỉ có nhiệm vụ trấn giữ an ninh, canh gác trong thành trì. Còn khi xảy ra chiến tranh, chỉ có thể biến thành những con thí tốt dùng mạng sống của mình để tiêu hao sức lực của đối Phương, hoàn toàn không thể quyết định thành bại của một cuộc chiến quy mô lớn cả.

Họa may chỉ những quân đoàn như Hắc Kỳ Hoàng Gia của vương triều Thiên Ứng còn có thể giữ được vai trò chủ chốt. Và những quân đoàn như thế này, mỗi vương triều chỉ có một số lượng không quá lớn, chỉ có thể dùng làm át chủ bài mà thôi.

Nói thẳng ra, quyết định số phận của một cuộc chiến, một ngôi thành hay thậm chí một vương triều, là dựa vào sức mạnh của những kẻ mạnh tông sư, nguyên thần hay thậm chí là xuất khiếu của Vương Triều đó sở hữu.

Cho nên, một tiểu đột gồm những kẻ mạnh tông sư nguyên thần trong đợt thí luyện lần này, tuy chỉ vồn vẹn mười người, nhưng hoàn toàn có thể chiếm lĩnh một ngôi thành trì cũng không phải là điều hoang tưởng cả. Nhất là đối với những thành trì thuộc dạng có cũng được, mất cũng chẳng tiếc nằm ở vùng lân cận biên giới giữa hai vương triều.

Thực ra, những ngôi thành trì như thế này các vương triều thống trị duy trì theo dạng nửa buông nửa giữ. Nghĩa là cứ cách bốn tới năm năm, hai vương triều đối địch thường sẽ phát động chiến dịch tấn công chiếm đóng giành cho các hoàng tử công chúa ở phía dưới như một thí luyện thử thách tài năng, mưu trí và thực lực của họ, và những ngôi thành đó vô cùng hiển nhiên sẽ trở thành mục tiêu chính trong các cuộc thí luyện của các vương triều rồi.

Đó thẳng ra những ngôi thành này chính là công cụ, là món đồ chơi dùng với mục đích thử thách con cháu của các vương triều mà thôi.

Chỉ cần không đụng tới những ngôi thành trọng yếu của vương triều đối địch, thông thường thì phía vương triều đối địch sẽ mắt nhắm mắt mở để cho đối phương muốn làm gì thì làm, thậm chí chẳng buồn quan tâm để ý tới nữa.

Anh có bản lĩnh chiếm được bao nhiêu ngôi thành là chuyện của anh, phía vương triều sở hữu sẽ không lên tiếng trách móc hay thậm chí có hành động quân sự phản công, mang theo tâm lý mất đi thì thôi.

Có thể nói, những ngôi thành này thuộc diện thường xuyên đổi chủ, ít nhất là hai năm (hai vương triều lân phiên nhau) một lần, sẽ xuất hiện tình trạng đổi chủ từ vương triều này sang vương triều khác.

Chính vì tính chất đổi chủ thường xuyên của những ngôi thành như thế này, nên phía vương triều thường đầu tư rất ít vào nguồn kinh tế, quân sự cho thành trì, thậm chí có thể nói là hầu như không có, cứ để mặc chúng tự lực cánh sinh, sống ra sao thì sống, phát triển ra sao thì ra.

Những ngôi thành này phát triển kém, nếu như không muốn nói là tồi tàn, dụng nhẹ cái đã vỡ, phía vương triều sở hữu chỉ theo nghĩa vụ phái một vài kẻ mạnh nguyên thân hay thậm chí chỉ là tông sư trấn giữ mà thôi.

Cho nên, một tiểu đột có thực lực hùng hậu như tam công chúa, muốn chiếm những ngôi thành như thế này tuyệt đối không khó, nếu như không muốn nói là quá dễ dàng.

Vấn đề là tốc độ chiếm lĩnh, số lượng và chất lượng thành trì chiếm lĩnh được, đó mới chính là trọng điểm cần quan tâm trong cuộc thí luyện lần này.

“hoàng muội không cần phải lo lắng, lần này lão ca ta đây sẽ trực tiếp tung ra tiểu đội Hắc Ưng hỗ trợ cho hoàng muội hết mình, tuyệt đối không được để ngai vàng rơi vào tay của lão bát.” Triệu Thiên Phúc trực tiếp đứng bật dậy, mang theo vẻ mặt đầy kiên quyết tuyên bố.

“Đúng, đúng, tuyệt đối không được để lão bát giành được chiến thắng, đệ sẽ sử dụng tiểu đội Bạch Ưng hỗ trợ hoàng tỷ hết mình.” “Tiểu đội Thanh Ưng” “tiểu đội Kim Ưng”

Có Triệu Thiên Phúc dẫn đầu, các vị hoàng tử còn lại nhanh chóng lên tiếng tuyên bố cùng tam công chúa đồng tâm hiệp lực, tung ra át chủ bài của mình trong đợt thí luyện lần này.

Tam công chúa lộ ra nụ cười hài lòng, trong lòng không kèm được phần khích vô cùng.

Triệu Thiên Cơ ơ ơ là Triệu Thiên Cơ, người luôn tự mãn về sự lớn mạnh, sự lợi hại đáng sợ của người. Nhưng người quên mất rằng, cho dù người lớn mạnh đáng sợ cỡ nào, xung quanh người chẳng có lấy một đồng minh giúp đỡ ủng hộ, cho dù cuối cùng người giành được chiến thắng thì đã sao nào, người cho rằng mọi người để người yên ổn ngoài trên ngai vàng một cách dễ dàng thật sao??

Tuy Triệu Thiên Cơ quá đáng sợ, thế lực hắn đang nắm giữ quá lớn mạnh, nhưng tam công chúa tự tin rằng, chỉ cần liên kết tập hợp toàn bộ các hoàng tử công chúa trong vương triều lại với nhau, không tin là không đủ sức lật đổ được đối phương.

Trong thời gian gần nay tam công chúa đã không ngừng liên hệ với không ít hoàng tử công chúa trung lập khác, và bắt đầu có dấu hiệu ngả hẳn về phía mình, chỉ là họ vẫn còn chút lo lắng do dự chưa quyết, nhưng tam công chúa tin rằng chỉ cần lá bài "lợi ích" mình tung ra đủ lớn, đám hoàng tử công chúa trung lập đó nhất định sẽ rơi vào vòng tay “ ăm ắp” của mình cho mà xem. Huống chi phía sau lưng tam công chúa còn có hoàng đế lâm thời âm thầm bật đèn xanh chống lưng cho nữa chứ.

Nếu như để Triệu Thiên Cơ biết được những suy nghĩ của tam công chúa lúc này, chắc chỉ cười lạnh chế giễu nói: “ Đối diện với sức mạnh thực thụ, cho dù ngươi có bao mưu mô chước quỷ, cũng sẽ bị trấn áp dưới bàn tay của ta mà thôi.

“ Tiếp theo, chúng ta sẽ bàn bạc về kế hoạch chiếm đóng các ngôi thành trì theo dự tính.” Tam công chúa vỗ vỗ tay ra hiệu một cái, lập tức có người mang tới một tấm bản đồ lớn bày ngay vị trí trung tâm đại sảnh, chính là bản đồ biên giới lãnh thổ vương triều Thiên Ứng và vương triều đối lập láng giềng, cũng chính là mục tiêu tấn công cho cuộc thí luyện lần này.

Các vị hoàng tử nhanh chóng tụ tập lại phía trước tấm bản đồ, tam công chúa giống hệt như vị chủ soái thống lĩnh chiến dịch, bắt đầu điều binh khiển tướng, chỉ điểm giang sơn, không ngừng ban bố phân công trách nhiệm cho mọi người.

“ Nhị hoàng huynh phụ trách tấn công có các ngôi thành trì ở khu vực tây nam, ngũ hoàng đệ phụ trách khu vực đông nam, thập hoàng đệ phụ trách khu vực trung bộ, còn ta và thập nhị muội sẽ trực tiếp tấn công thẳng

vào vị trí này ~~!!!” Vừa nói vừa dùng ngón tay thon dài ngọc ngà chỉ thẳng vào khu vực nằm sâu trong vùng lãnh thổ của vương triều láng giềng.

“hoàng muội định” Triệu Thiên Phúc khẽ dúm mày khi nhìn thấy tam công chúa xác định mục tiêu của mình.

“không còn cách nào khác nhị hoàng huynh.” Tam công chúa khẽ cắn răng kiên quyết nói: “tất cả những gì chúng ta nhìn thấy được hiện giờ, chỉ là bề nổi của Bát hoàng đệ, và thực lực thực sự của đối phương như thế nào, chúng ta đều không dám chắc chắn, nếu như chỉ trông mong vào sự may mắn mỉm cười với chúng ta, chỉ bằng” Nói tới đây, đôi mắt của tam công chúa lóe qua tia sáng lạnh lùng kiên quyết: “Muội sẽ chơi lớn một phen với bát hoàng đệ, quyết định tấn công vào thành trì trọng yếu của vương triều Thanh Mãng.”

“Một ngôi thành trì trọng yếu có giá trị tương đương với mười ngôi thành trì cấp thấp, thay vì chỉ nhắm vào những ngôi thành lẻ tẻ không quan trọng, muội trực tiếp chiếm lấy những ngôi thành quan trọng bậc nhất, giành điểm càng nhiều càng tốt. Và muội cũng có thể khẳng định rằng, những ngôi thành trì như thế này, cũng chính là mục tiêu chính của lão bát.”

Tuy những ngôi thành trì trọng yếu như thế này hệ thống phòng thủ sẽ vô cùng đáng sợ, nhưng ngược lại lợi ích thu về tuyệt đối xứng đáng với công sức mà mình bỏ ra, tuy đánh chiếm thành trì trọng yếu của vương triều Thanh Mãng có thể khiến đối phương nổi giận lôi đình phát động chiến tranh giữa hai vương triều, nhưng đã tới thời khắc quan trọng nhất rồi, tam công chúa không còn đủ tâm trí và bình tĩnh để nghĩ tới được mất trong vấn đề này nữa.

Không việc gì quan trọng bằng việc tranh giành thành công ngai vàng của mình, còn vấn đề chiến tranh nổ ra hay không, chuyện đó để tính sau, vì nếu trượt mất ngai vàng vào tay của Triệu Thiên Cơ, tam công chúa và

đồng minh chỉ sợ không có cơ hội để nhìn thấy cuộc chiến giữa hai vương triều có nổ ra hay không nữa rồi.

Nếu như là những cuộc thí luyện mỗi bốn năm một lần như trước kia, tam công chúa tuyệt đối không dám làm liều, phá vỡ quy tắc ngầm giữa các vương triều như vậy.

Nhưng cuộc thí luyện lần này, có thể nói là cuộc thí luyện cuối cùng trong cuộc đời, không những liên quan tới lợi ích mà quan trọng hơn cả là cả mạng sống của mình, có thể nói là không còn gì để mất nữa, phải chơi liều, chơi lớn một phen mà thôi.

Có thể nói tam công chúa lúc này tựa như một con bạc đã nóng đầu lên, đổ hết toàn bộ tài sản của mình vào ván bài cuối cùng, thắng sẽ được tất cả, còn nếu thất bại thì

Kết cục giành cho cô ta đã quá rõ ràng rồi.

Và không chỉ tam công chúa nghĩ vậy, phía Triệu Thiên Cơ chắc chắn cũng sẽ nghĩ thế và hành động giống như tam công chúa lúc này.

Điều này cũng không có gì khó đoán, vì nếu chạy theo số lượng, với thể lực cô độc không đồng minh như Triệu Thiên Cơ, cho dù nắm giữ thực lực lớn mạnh tới cỡ nào, cũng sẽ không bao giờ bắt kịp một liên minh đông đảo như tam công chúa, thay vì chạy theo số lượng, chả thà chạy theo chất lượng, đó chính là chìa khóa quan trọng để Triệu Thiên Cơ che đi điểm yếu của mình, chuyển bại thành thắng.

Tất nhiên, không như Triệu Thiên Cơ, tam công chúa vẫn còn Phương án dự phòng, đó là trường hợp phân công trách nhiệm cho Triệu Thiên Phúc và hai hoàng tử khác phụ trách tấn công những ngôi thành trì như dựa tính

ban đầu, để đề phòng trường hợp bản thân bị bế tắc trong việc chiếm lĩnh những ngôi thành trọng yếu mà mình phụ trách.

Còn phía Triệu Thiên Cơ, nếu như hắn không thể chiếm được những ngôi thành trì trọng yếu như dự tính, hắn sẽ mất hết tất cả, thất bại trong cuộc tranh tài lần này, vì phía sau hắn chẳng có đồng minh gánh vác thay cho hắn bất kỳ thứ gì cả.

những người sẽ cho rằng, cho phép các đồng minh cộng dồn thành trì khi chiếm được sẽ khiến cho cuộc thí luyện mất công bằng. Nhưng mà như đã nói, trên thế gian này không công bằng, trước kia không có, sau này càng không có, còn muốn nói công bằng ư? Hãy dùng cú đấm của mình mà nói công bằng.

Muốn trách thì tự trách vì sao bản thân anh không đủ bản lĩnh thu phục hay liên kết được đồng minh, đó là do tính cách và năng lực của anh có vấn đề nên mới khiến mọi người quay lưng với anh như vậy. Và đó cũng là một trong những hạng mục quan trọng nằm trong diện thí luyện lần này, không phải sao??

một đế vương cho dù lớn mạnh cỡ nào, nhưng nếu như phía dưới không có người ủng hộ, không ai phục anh, không ai phù trợ tận trung với anh, cũng chỉ là một đế vương thất bại mà thôi.

tất nhiên, cũng không có gì là tuyệt đối, nếu như thực sự anh mạnh tới mức không cần bất kỳ ai phù trợ ủng hộ vẫn có thể tung hoành thiên hạ, đó là bản lĩnh của anh. tất cả đều sẽ được chứng minh rõ ràng trong đợt thí luyện lần này.

Quyết định của tam công chúa khiến cho bầu không khí trong đại sảnh trở nên nặng nề khó thở hơn bao giờ hết. những người có mặt ở đây đều

không kèm được biến sắc tâm trạng nặng trĩu vì sự quyết định táo bạo của cô ta.

Rồi đây sẽ biết bao sinh linh bị xóa sổ, biết bao cảnh máu đổ thành sông xảy ra nếu cuộc chiến giữa hai vương triều nổ ra trước quyết định “chơi tới bến” của tam công chúa và Triệu Thiên Cơ.

Đó là cảnh tượng khó có thể tránh khỏi mỗi khi vương triều xuất hiện giai đoạn chuyển giao quyền lực. Tam công chúa và Triệu Thiên Cơ không phải là người đầu tiên, cũng tuyệt đối không phải là người cuối cùng gây ra những đại họa như thế này.

Việc quan trọng lúc này không phải là khuyên can hay ngăn cản, mà chính là cố gắng hết sức mình giúp tam công chúa giành được quyền lực tối cao trong thời gian ngắn, sau đó cùng chung sức giảm thiểu tổn thất của vương triều tới mức thấp nhất, tới mức có thể chấp nhận theo nghĩa đen và nghĩa bóng mà thôi.

Các vị hoàng tử khế đưa mắt nhìn nhau và cùng ngật đầu một cái, chứng tỏ họ đã quyết tâm ủng hộ tam công chúa tới cùng, cho dù quyết định đó có đáng sợ tới mức độ nào đi nữa.

Lúc này đao đã phóng ra, thì không thể khiến nó ngưng lại được nữa, chỉ còn cách tiến tới giành chiến thắng bước lên đỉnh vinh quang, còn thất bại mọi thứ sẽ quay trở về cát bụi, phải trả giá bằng cả mạng sống của mình.

Tam công chúa thâm thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy những người có mặt ở nơi này đều ủng hộ quyết định của mình. Đồng thời càng củng cố thêm niềm tin mãnh liệt và sự tự tin tuyệt đối cho bản thân.

Hãy tới nay Triệu Thiên Cơ, lần này bốn công chúa sẽ cho người thấy bản thân đã phạm một sai lầm lớn khi dám xem thường khinh suất năng lực

của ta!

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 248: Ứng Viên Cuối Cùng Tham Dự Thí Luyện??

Trong lúc mọi người đang tập trung thảo luận ở trung tâm đại sảnh, chỉ duy nhất mỗi Dương Kiệt với dáng vẻ buồn chán ngáp lên ngáp xuống đứng sang một bên không tham gia vào.

Quả nhiên, với một người muốn thực lực không có thực lực, muốn địa vị không có địa vị như anh ta lúc này, có đứng vào trong nói ra những ý kiến của mình chắc cũng chẳng ai thèm nghe, vậy thì chả thà đứng sang một bên, chờ cuộc họp kết thúc bắt đầu bữa tiệc tối do tam công chúa chiêu đãi còn có lý hơn.

Tất nhiên, ngoại trừ Dương Kiệt, còn có thêm thập nhị công chúa cũng tỏ ra không có hứng thú với việc bàn bạc kế hoạch gì cả, chỉ ngồi yên tại chỗ không ngừng nghịch đùa với súng vật ở dưới chân mình.

“Bang chủ ca ca, muội muốn hỏi ca ca một việc được không??” trong lúc Dương Kiệt đang ngáp dài một mình, giọng nói của thập nhị công chúa nhẹ nhàng vang lên bên tai.

“Sao, sao, việc gì, muội cứ nói, để xem huynh có giúp được gì cho muội không nào!!” nghe thấy “người trong mộng” bắt chuyện, Dương Kiệt tỏ ra hào hứng vô cùng, mang theo vẻ mặt như “lão già đang muốn dụ con bé đi coi cá vàng” hí hí cười nói.

“Ca ca từng là chủ nhân cũ của lucky, cho muội hỏi vì sao dạo gần đây nó tỏ ra chán nản và mệt mỏi thế kia, muội đã tìm đủ mọi cách mà vẫn không cải thiện được tình hình, huynh có thể chỉ dạy cho muội cách khắc

phục không ạ.” Thập nhị công chúa mang theo vẻ mặt lo lắng sốt ruột nhìn chằm chằm vào Hao Thiên Khuyển đang nửa nhắm nửa mở đôi mắt nằm bất động trên mặt đất.

Cô hỏi tôi tôi đi hỏi ai đây?? Tuy con cầu này theo mình đầu tiên, nhưng thời gian tiếp xúc không bao lâu, ai mà biết được sao nó lại dở chứng như lúc này chứ!! Ngay cả tôi cũng đang thắc mắc vì sao vừa mới theo cô chưa được bao lâu mà nó bị “xìu” như vậy.

Khẽ liếc nhìn Hao Thiên Khuyển đang nằm bất động như pho tượng trên mặt đất, đặc biệt là thân hình phình to quá khổ của nó, lập tức sực nhớ ra điều gì đó, đôi mắt xoay tròn hỏi: “thập nhị công chúa, ngày thường khẩu phần ăn của nó là khoảng bao nhiêu vậy??”

“Không nhiều, chỉ là giống như những con sủng vật trước kia muội từng nuôi, chỉ khoảng hai mươi khẩu phần ăn của một người đàn ông trưởng thành mà thôi.” Thập nhị công chúa mang theo vẻ mặt ngây thơ khẽ nhẩm tính, báo ra con số chính xác cho Dương Kiệt nghe.

Hai mươi khẩu phần ăn của người đàn ông trưởng thành?? Khoan đã, Hao Thiên Khuyển không phải là con sủng vật đầu tiên mà cô ta nuôi?? Vậy những con sủng vật kia đâu rồi??? Đừng nói là.....

Nghe xong số lượng mà Hao Thiên Khuyển phải ăn mỗi bữa, mép miệng của Dương Kiệt khẽ co giật vài cái. Đồng thời trong đầu không ngừng xuất hiện hình ảnh bi thảm của những con sủng vật đã từng qua tay của thập nhị công chúa.

những con sủng vật được nuôi bởi chủ nhân chỉ sợ bị chết vì bị bỏ đói, còn sủng vật của thập nhị công chúa, ngược lại lo sợ bị chết no đây mà.

Và thế là hiểu cả rồi, con cầu này bị ép ăn vỗ béo quá đà, lại ít vận động, nên mới phát tướng nhanh và tỏ ra uể oải mệt mỏi như thế này chứ gì.

Đây là thập nhị công chúa còn chưa khai rằng Hao Thiên Khuyển một ngày không chỉ ăn ba bữa như người thường, mà là 7, 8 bữa, nếu như để anh ta biết rõ chắc chắn quai hàm sẽ rơi xuống đất luôn cho mà xem.

“Vậy là hiểu cả rồi, vấn đề chính là nằm ở khẩu phần ăn đấy.” Dương Kiệt mang theo dáng vẻ như một chuyên gia khẳng định nói.

“Khẩu phần ăn??? Là do muội cho nó ăn quá nhiều nên thành như vậy???” Thập nhị công chúa như vẽ một học trò ham học hỏi giương to đôi mắt ngây thơ lên hỏi.

Hao Thiên Khuyển cũng khẽ vênh tai lên để nghe lời “cứu bồ” của Dương Kiệt. Trong lòng cảm thấy hài lòng khi tên khốn đáng ghét kia biết rõ nỗi khổ của bốn cầu gia, chuẩn bị ra tay giải thoát nỗi kiếp nạn của bốn cầu gia đây mà.

Xem ra mình phải đánh giá lại quan hệ với con heo mập này, bốn cầu gia quyết định rồi, sau này không thù địch hẳn nữa.

Hao Thiên Khuyển mang theo tâm trạng vui vẻ không ngừng thâm nghĩ.

“Công chúa sai rồi, quá sai là đằng khác. Không phải quá nhiều mà là quá ít thì có! Công chúa đừng nhìn con cầu này thân hình bé nhỏ như vậy, nhưng sức ăn của nó vô cùng đáng sợ, khẩu phần chỉ tương đương hai mươi đàn ông trưởng thành chỉ vừa đủ cho nó xia răng thôi, ăn không đủ đồng nghĩa với việc năng lượng cung cấp cho cơ thể của nó không đủ, nó tất nhiên là tỏ vẻ mệt mỏi chán nản rồi. Theo ta thì, khẩu phần ăn phải tăng lên gấp đôi gấp ba là vừa. Úi da, con cầu xực khốn kiếp, sao lại cản chỗ đó của ta ~~~~!! Đau, đau, nhả, nhả mông ta ra mau ~~~~!!!” Dương Kiệt không

ngừng lắc đầu bình phẩm chỉ dạy thập nhị công chúa, đột nhiên kêu thét lên như con heo bị giết thịt khi bị Hao Thiên Khuyển đang nằm bất động đột nhiên vùng dậy lao tới cắn thẳng vào mông của anh ta.

“ Lucky không được, mau nhả ra, chỗ đó dơ bẩn lắm, muốn ăn gì về tới phủ ta sẽ cho người ăn thoải mái, một phần không đủ đúng không??? Vậy thì thêm gấp đôi, gấp ba như bang chủ ca ca vừa nói chịu chưa??? Mau nhả ra mau ~~~~!!” thập nhị công chúa mang theo vẻ sốt ruột vội vã lao tới kéo Hao Thiên Khuyển ra khỏi “ cái mông” của Dương Kiệt, không ngừng lên tiếng an ủi trấn an.

Thế nhưng, thập nhị công chúa càng nói thế, Hao Thiên Khuyển càng cắn mạnh điên cuồng hơn nữa, hận không thể cắn rách luôn cả miếng thịt trên mông của con heo mập trời đánh kia.

Đồ khốn, người không giúp ta thì thôi, còn chọt thêm một nhát vào nỗi đau của ta, bốn cậu gia thế không đội trời chung với nhà người ~~~!!

Tiếng gào thét đã nhanh chóng kéo sự tập trung của mọi người đổ dồn hết về phía bên này, Hoàng Dung giật mình hoảng hốt vội vã lao tới chung tay với thập nhị công chúa kéo Hao Thiên Khuyển ra. Còn những người khác tỏ ra ngơ ngác khó hiểu rốt cuộc tên khốn kia đã làm chuyện tày đình gì mà bị chó cắn như thế này.

Không ít người không nhìn được phải bật cười trước cảnh tượng thảm của Dương Kiệt.

Cuộc họp nhanh chóng kết thúc trước sự kiện đàm tếu này. Tiếp theo sau đó là bữa yến tiệc do tam công chúa chủ trì thiết đãi các vị khách của mình.

Sơn hào hải vị, từ những con ma thú quý hiếm bay trên trời, chạy dưới đất, cho tới bơi trong biển, không thiếu một món gì đều được trưng bày hết

lên bàn tiệc của tất cả mọi người.

Chỉ là bầu không khí bữa tiệc tương đối nặng nề vì cuộc thí luyện sắp tới, mọi người đều ăn với tâm trạng không mấy thoải mái, cảm thấy sơn hào hải vị ở trước mặt nhạt nhẽo vô vị hơn bao giờ hết. Chỉ mỗi Triệu Thiên Phúc và Dương Kiệt đang tỏ ra hào hứng thi nhau đùa sạch những món cao lương mỹ vị ở trước mặt, như con ma đói mấy chục năm chưa được ăn qua vậy, ăn như chưa từng được ăn, khó coi vô cùng.

Đối với Triệu Thiên Phúc thì, trời sập còn tránh bữa ăn, những chuyện đau đầu rắc rối dẹp sang một bên, lo cho cái miệng và cái bao tử của bản thân mới là chuyện quan trọng nhất thời điểm này.

Còn đối với Dương Kiệt. Bỏ mà chạy tới tham gia cái cuộc họp vớ vẩn này, chỉ mong chờ như thế mà thôi, nếu như không ăn quả thật có lỗi với bản thân quá đi.

Tức cười nhất là Hao Thiên Khuyển, khi vừa nhìn thấy người hầu mang từng khay từng khay thức ăn bày lên bàn, lập tức biến sắc quay đầu bỏ chạy ra khỏi đại sảnh, ngay cả thập nhị công chúa có kêu gọi như thế nào nó cũng không chịu quay lại. Nó sợ, sợ thập nhị công chúa lại tổng hết những món cao lương mỹ vị vào miệng mình nữa.

Và buổi tiệc kết thúc trong sự thỏa mãn của Dương Kiệt và Triệu Thiên Phúc, không mấy ngon lành của những người có mặt ở đây.

“ Kiệt ca ca, huynh cảm thấy cuộc họp hôm nay như thế nào??” sau khi nói lời từ biệt, Dương Kiệt và Hoàng Dung đã leo lên xe ngựa được chuẩn bị sẵn để đưa cả hai quay trở về phủ, trên đường di chuyển Hoàng Dung quay sang anh ta lên tiếng hỏi.

“ Cuộc họp?? à à, ta cảm thấy khá hài lòng, quả không hổ danh là tam công chúa, những món ăn chiêu đãi khách ngon miệng vô cùng, tới giờ ta vẫn còn thèm thòm nhớ nhưng vị giác khi ngậm món thịt đùi Hỏa Linh Sư, Cánh khổng tước xào xả ớt, Thủy Tinh Ngư hấp dầu hào, ôi thôi, chỉ nghĩ nhớ tới thôi đã nước miếng nước dãi đầm đìa rồi, hô hô ~~!!!” Dương Kiệt vừa nói vừa dùng tay áo lau sạch những vũng nước miếng đang tuôn trào bên mép, hận không thể quay đầu trở về công chúa phủ để có thể thưởng thức những món sơn hào hải vị ban nãy thêm lần nữa.

“ Kiệt ca ca ~~~~!! Huynh biết muội không phải hỏi vấn đề này mà ~~~!!!” Hoàng Dung tỏ vẻ không hài lòng, giả vờ tạo ra vẻ mặt giận dữ nói.

“ Ôi dào, bớt căng thẳng đi, ba cái trò quý này, có gì đâu mà phải lo với chả lắng chứ?? Ta nay từng trải qua hàng trăm trận chiến sinh tử, có lần nào đối diện với nguy hiểm không đáng sợ nghiêm trọng hơn lần này chứ, ba cái trò thí luyện trẻ con này vẫn chưa đủ tư cách khiến ta phải bận tâm. Huống chi.....” Dương Kiệt tỏ vẻ bất cần vẩy vẩy tay cười nói.

“ Sao??” “ Huống chi đội của thập nhị công chúa đi theo chúng ta không phải sao? nếu như gặp phải nguy hiểm hay khó khăn gì, chẳng lẽ không biết đẩy con cầu xực đáng ghét kia ra đỡ đòn sao?? Cần gì phải lo chứ!!” tới giờ Dương Kiệt vẫn còn tỏ ra căm hận Hao Thiên Khuyển cắn gặm nát cái móng mình, dùng tay xoa thôi vẫn còn thấy đau rồi, nãy giờ phải mang theo tư thế nửa ngồi nửa nằm, không dám để phần móng bị thương dính vào ghế

ngồi nữa là, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Quyết định rồi, lần thí luyện tuyệt đối không cho con cầu xực kia được thành thoi.

Nghe nhắc tới Hao Thiên Khuyển, Hoàng Dung yên tâm lại đôi chút.

Quả thật, với thực lực ma thú cấp 7 cao cấp của nó, hoàn toàn có thể tung hoành ngang dọc càn quét không trở ngại ở những vương triều tầm trung như thế này.

Đừng nói là những thành trì cấp thấp hay trung cấp, cho dù là thành trì cao cấp hay vương thành, chỉ cần nó muốn, hoàn toàn có thể xóa sổ tất cả chỉ trong một nốt nhạc.

Chỉ là nếu làm thế, sẽ khiến cho cả U Châu dậy sóng, lôi kéo cả ngũ đại tông môn vào cuộc thì rắc rối đấy.

Tất nhiên, chỉ cần nó âm thầm ra tay một vài lần, hoàn toàn không có vấn đề gì cả.

Nếu như không có thập nhị công chúa, nhờ vả được nó hay không là cả một vấn đề lớn. Nhưng giờ có thập nhị công chúa đi theo, tới lúc đó chỉ cần khê lên tiếng gợi ý một vài câu, thì hoàn toàn không phải vấn đề gì nữa.

Giải quyết xong nỗi lo duy nhất trong lòng, cả hai tiếp tục trò chuyện vui đùa như lúc ban đầu, ngoài ra còn trao đổi tham khảo danh sách thành viên tham gia vào cuộc thí luyện lần này.

Địa Cầu Bang chỉ có ba suất tham dự, Dương Kiệt và Hoàng Dung chắc chắn phải tham gia, nghĩa là chỉ còn lại duy nhất một suất cuối cùng vẫn còn do dự chưa quyết.

Nếu nói về tầm quan trọng và cả thực lực, Cửu thúc tất nhiên là chiếm suất còn lại không cần suy nghĩ. Chỉ là, bang chủ và phó bang chủ đã tham gia vào thí luyện, cần phải có một người đủ trọng lượng trấn giữ ở đại bản doanh, nên Hoàng Dung vẫn chưa quyết định được thành viên cuối cùng sẽ cùng cả hai tham gia thí luyện lần này.

“tới nhà rồi ~~~!!!” Cảm nhận thấy xe ngựa đã ngừng di chuyển, tiếng gõ cửa vang lên bên ngoài, biết rằng đã về tới nhà, Dương Kiệt đứng bật dậy vươn vai hít sâu vào người một cái, vỗ nhẹ lên vai của Hoàng Dung tỏ ý ủng hộ mọi quyết định của cô ta, sau đó trực tiếp đi thẳng xuống xe.

Hoàng Dung lóe qua tia sáng kiên quyết, đứng bật dậy theo chân Dương Kiệt xuống xe, đồng thời thông qua truyền âm thạch thông báo tất cả mọi thành viên của Địa Cầu Bang tập hợp ở đại sảnh, chuẩn bị công bố danh sách người cuối cùng tham gia thí luyện lần này.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 249: Sự Tự Tin Của Cao Văn Vũ

Không chờ đợi quá lâu, tất cả các thành viên của Địa Cầu Bang sau khi nhận được tin đã nhanh chóng tụ tập lại ở đại sảnh chờ đợi.

Không ít người thì thăm trao đổi to nhỏ với nhau, không biết có chuyện gì mà phải tập hợp để bàn bạc vấn đề gì.

Chỉ duy nhất mỗi Cao Văn Vũ đã nắm bắt được ít nhiều thông tin, tỏa ra phấn khích và mừng thầm trong bụng.

Đã một thời gian dài rồi không có cơ hội làm việc cùng “ người trong mộng” của mình, giờ nay xuất hiện cơ hội ngàn năm có một ngay trước mắt, không phấn khích hồi hộp mới lạ á.

Theo thông tin nhận được, cuộc thí luyện tranh giành ngai vàng giữa các hoàng tử công chúa trong vương triều, phía Địa Cầu Bang "trực thuộc dưới quyền" tam công chúa, sở hữu ba suất tham dự. Dương Kiệt và Hoàng Dung là bang chủ phó bang chủ, chắc chắn sẽ chiếm lấy hai suất, nghĩa là chỉ còn lại một suất có thể lọt vào tay các thành viên trong bang.

Cao Văn Vũ vô cùng tự tin cơ hội đó chắc chắn sẽ thuộc về mình. Cũng phải thôi, với thực lực thể hiện ra lúc này, đặc biệt là giả vờ tạo ra cảnh tượng vừa mới đột phá cảnh giới, lúc này đã thể hiện thực lực của một tông sư tầng thứ 2, có thể nói là người có thực lực mạnh nhất trong bang hội thuộc cấp thành viên lúc này (Cứu thúc vẫn thể hiện thực lực của tông sư tầng thứ 1 như trước kia vì không muốn tạo ra rắc rối về vấn đề thực lực ra tăng quá nhanh của mình, với võ hồn Tiên Thiên Bát Quái điên đảo

âm dương, che trời giấu đất, đừng nói là Cao Văn Vũ, cho dù một kẻ mạnh độ kiếp có mặt ở đây, nếu như ông ta muốn, cũng hoàn toàn có thể qua mặt được đối Phương). Cao Văn Vũ không nghĩ rằng còn ai có thể uy hiếp được suất tham dự của bản thân lúc này.

Nếu như là thông thường thì người có cạnh tranh được với Cao Văn Vũ lúc này họa may chỉ duy nhất mỗi mình Cửu thúc mà thôi. Tuy thực lực của ông ta vẫn còn kém mình một cấp, nhưng với kinh nghiệm và sự tín nhiệm của phó bang chủ đối với ông ta, hoàn toàn có thể trở thành một đối thủ đáng sợ.

Chỉ là, cũng như suy nghĩ của Hoàng Dung, lần này cả bang chủ và phó bang chủ đều bận tham gia cuộc thí luyện, trong bang cần một người có tầm ảnh hưởng to lớn như Cửu thúc trấn giữ, nên hoàn toàn có thể loại bỏ ông ta ra khỏi danh sách cạnh tranh được rồi.

Nghĩ tới điều đó, Cao Văn Vũ tỏ ra tự tin hơn bao giờ hết. Đồng thời trong đầu đang vận hành tới mức cực đại, không ngừng suy nghĩ bày mưu định kế thừa cơ hội phải làm thế nào chà đạp hình ảnh của “tình địch”, nâng tầm bản thân trong cuộc thí luyện lần này trong mắt Hoàng Dung.

Thằng bé đáng thương hoàn toàn không biết rằng cho dù hái được cả mặt trăng trên trời xuống dâng tặng cho Hoàng Dung, người ta cũng không thèm đếm xỉa tới hấn lấy một cái, trong mắt cô ta lúc này chỉ toàn hình bóng của duy nhất mỗi Dương Kiệt mà thôi.

“Bang chủ, phó bang chủ, Cửu thúc tới rồi kìa ~~~!!!” Trong lúc Cao Văn Vũ đang chìm đắm trong “hoang tưởng” của mình, đột nhiên bên tai vang lên tiếng hò hét của thành viên trong bang, nhanh chóng kéo hấn quay trở về thực tại.

Quả nhiên, chỉ thấy Dương Kiệt dẫn theo Hoàng Dung và Cửu thúc từ bên trong bước ra, đi thẳng tới vị trí “ thuyết giảng” trên bục thềm đại sảnh.

Thành viên trong Địa Cầu Bang ai nấy đều mang theo vẻ mặt tôn kính thần tượng nhìn chăm chăm vào vị bang chủ mới của mình, xem ra trong thời gian gần đây sau khi được nếm trải cảm giác sử dụng đan dược cao cấp, đã khiến cho lòng trung thành của các thành viên đã nâng lên một tầm cao mới rồi nhỉ.

Đặc biệt là không ít thành viên nữ không ngừng phóng ánh mắt “ đưa tình” về phía vị bang chủ “ điển trai” của mình, khiến Dương Kiệt có chút ái ngại ửng đỏ cả khuôn mặt, tất nhiên là không tránh khỏi phần khích trong lòng rồi, nếu như Hoàng Dung không có mặt ở đây thì còn hoàn hảo hơn nữa. Thậm chí không chừng xuất hiện cuộc tình không thể không nói giữa bang chủ và thành viên nữ trong bang nữa kìa.

Hoàng Dung tỏ ra bất mãn chưa chút không ngừng lén lén dùng tay nhéo mạnh vào thớ thịt ở eo của Dương Kiệt cho bổ ghét.

ở phía dưới đôi mắt của Cao Văn Vũ như muốn phóng lửa, đầy ghen tức khi nhìn thấy những động tác như đưa tình của cả hai.

Nhưng hẳn cũng chỉ có thể đứng đó mà ghen với tức mà thôi, hoàn toàn không làm được gì cả.

Sau khi “ trả thù” Dương Kiệt xong, Hoàng Dung khẽ dùng tay đẩy nhẹ anh ta một cái, ngụ ý muốn anh ta đứng ra chủ trì cuộc họp lần này.

Đối với vấn đề này, Dương Kiệt chỉ khẽ mỉm cười nhún nhún vai, tỏ vẻ không muốn làm công việc đó.

Nói cho cùng, Địa Cầu Bang chỉ là một “ dự án” mang tính giải trí của Dương Kiệt, ban đầu gợi ý ra là muốn Hoàng Dung có việc gì đó để làm

cho bớt nhàm chán, anh ta không muốn bỏ quá nhiều tâm huyết và công sức vào bang hội này, quan trọng nhất là, bang hội này được thành lập bởi uy quyền thực lực của Hoàng Dung, cho dù thành viên trong bang lúc này tỏ ra tôn trọng Dương Kiệt, nhưng chưa chắc trong tận thâm tâm nể phục một bang chủ có thực lực thậm chí còn không bằng phó bang chủ, và rõ ràng, lời nói của Hoàng Dung luôn có giá trị trọng lượng hơn lời nói của Dương Kiệt lúc này nhiều, anh ta không muốn và cũng không có ý định thay đổi điều đó. Nên vô cùng hiển nhiên đẩy hết trách nhiệm cho Hoàng Dung rồi.

Nói thẳng ra là tên khốn này làm biếng, muốn phủi tay hết mọi trách nhiệm vào người khác, không muốn nhúc nhủ đầu vào ba cái công việc nhặt nhảo như quản lý bang hội đó thôi.

Hoàng Dung tỏ ra bất lực trước thái độ “bất hợp tác” của Dương Kiệt, nhưng cũng không muốn ép anh ta làm những điều mình không thích, nên đành mang theo vẻ mặt oán trách thay mặt anh ta đứng ra chủ trì cuộc họp này.

“e hèm ~~~~!!!” Nhìn thấy phó bang chủ chuẩn bị lên tiếng, mọi thành viên lập tức đứng thẳng người tập trung yên lặng lắng nghe. Cô ta bắt đầu nói: “như mọi người đã biết, Địa Cầu Bang của chúng ta có quan hệ đồng minh với thế lực của tam công chúa của vương triều Thiên Ưng. Sắp tới vương triều Thiên Ưng sẽ tổ chức một cuộc thí luyện quan trọng giành cho các vị hoàng tử công chúa trong vương triều, và theo lời mời gọi của tam công chúa, Địa Cầu Bang đã quyết định tham gia với tư cách khách mời đặc biệt. Sau nay ta sẽ thay mặt bang chủ quyết định danh sách thành viên đủ tư cách tham gia một trong ba suất tham dự được tam công chúa giao cho.”

Lời nói của Hoàng Dung vô cùng khéo léo, nói rõ lập trường của mình, Địa Cầu Bang chỉ là một đồng minh của tam công chúa chứ không phải trực thuộc quyền sở hữu hay thuộc hạ dưới quyền của đối phương, hai bên chỉ là

liên minh hợp tác với nhau mà thôi. Điều đó sẽ tạo cho các thành viên tâm lý thoải mái không tự đánh giá thấp bản thân trước bất kỳ ai.

Vì nếu nói là thuộc hạ dưới quyền của thế lực nào đó, chẳng khác nào nói ra là phía trên mình còn có người đè đầu cưỡi cổ mình, sẽ khiến không ít thành viên nảy sinh tâm lý bức xúc không vui.

Vì rõ ràng theo tâm lý của đại đa số người, gia nhập Địa Cầu Bang đã trở thành thuộc hạ của bang chủ phó bang chủ rồi, giờ phía trên lại có thêm một thế lực khác hoàn toàn có thể đè đầu cưỡi cổ mình nữa, vậy chẳng thà ta trực tiếp rời khỏi Địa Cầu Bang đi gia nhập thẳng thế lực ở cấp bậc cao hơn cho rồi, ít ra địa vị sẽ gia tăng lên gấp nhiều lần, thậm chí một tên thuộc hạ hạng thấp của thế lực đang đè đầu cưỡi cổ Địa Cầu Bang không chừng có thể chỉ tay ra lệnh cả với bang chủ của Địa Cầu Bang nữa đấy.

Cái gọi là quan cao một cấp đè chết người, không phải sao??

Thành viên trong Địa Cầu Bang ít nhiều cũng có nghe qua thông tin rằng có quan hệ chặt chẽ với tam công chúa, thậm chí được cho rằng là thuộc hạ dưới quyền người ta, trong bang đã có không ít người nảy sinh tâm lý chống cự, thậm chí suy nghĩ lại tương lai của mình, chỉ là họ vẫn chưa xác nhận được thực hư nên vẫn còn mang theo tâm lý ngóng chờ. Giờ nay Hoàng Dung tuyên bố rõ lập trường của bang hội, khiến không ít người thầm thở phào nhẹ nhõm, quyết định gắn kết lâu dài với bang hội hơn nữa. Nhất là sau khi ném thử trái ngọt do bang hội mang tới lúc này.

Sau một hồi phấn khích, các thành viên bắt đầu tỏ ra tò mò thành viên nào đủ tư cách tham gia vào đợt thí luyện của vương triều Thiên Ưng lần này. Không ít người đã phóng ánh mắt về phía Cao Văn Vũ.

Rõ ràng người có địa vị cao nhất, thực lực mạnh nhất, đủ tư cách nhất trong thời điểm hiện tại, chỉ mỗi mình hắn mà thôi.

Cao Văn Vũ có thể cảm nhận được những ánh mắt đầy “ ngưỡng mộ” đang không ngừng phóng về phía mình, nhưng vẫn tỏ ra thản nhiên điềm tĩnh của “ một người làm chuyện lớn”.

Quả nhiên, khí chất của hắn nếu như so sánh với Dương Kiệt, quả thật là cách biệt một trời một vực, Dương Kiệt có xách dép cũng không thể theo kịp hắn đâu chứ.

Chỉ là, tác giả chỉ có thể nói một câu xin lỗi: “ Ai biểu ngươi không phải main chứ. Số phận của ngươi từ lúc “ sinh ra” đã được quyết định rồi.”

‘ danh sách tham dự lần này ngoại trừ bang chủ và ta, thành viên cuối cùng là’ trên môi Cao Văn Vũ đã lộ ra nụ cười tự tin, chuẩn bị bước ra phía trước lên tiếng tuyên bố sẽ không làm phụ lòng tin của Hoàng Dung, chỉ là đời đâu tốt đẹp như trong giấc mơ

“ Cứu thúc ~~~~!!”

Nghe xong cái tên cuối cùng thốt ra từ miệng của Hoàng Dung, Cao Văn Vũ có chút loạn choạng đứng không vững, trong lòng không kèm được phần nộ gào thét điên cuồng.

Mất mặt, bất bình, căm phẫn, bất cam, tuyệt vọng, đó là những gì có thể phản ánh tâm trạng của hắn vào thời điểm này. Dùng câu nói của Dương Kiệt để nói: mẹ kiếp, cuộc sống lúc thăng lúc trầm, sóng gió phong ba lúc nổi lúc tàn quả thật kích thích quá đi.

Mới cách nay không lâu còn đón nhận những ánh mắt ngưỡng mộ đầy kỳ vọng của những người có mặt ở đây, thế mà không ngờ mình lại bị vỗ mặt nhanh như thế này.

Mặt dù bề mặt vẫn mang theo vẻ thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, nhưng nếu quan sát kỹ, sẽ phát hiện cơ thể của hắn run lên liên hồi, hai

tay nắm chặt thành nắm đấm tới nỗi suýt chút trầy da chảy máu.

Thậm chí hắn có thể cảm nhận được không ít người đang cười thầm chế giễu hắn nữa kia. Tất nhiên đó chỉ là suy đoán của hắn mà thôi.

Thực ra khi đưa ra quyết định này, Hoàng Dung cũng có chút không biết phải làm sao. Vì cuộc thí luyện này vô cùng quan trọng, không chỉ liên quan ảnh hưởng tới tam công chúa và các vị hoàng tử khác, ngay cả Địa Cầu Bang cũng không tránh khỏi bị vạ lây nếu như người chiến thắng sau cùng là Triệu Thiên Cơ.

Một khi thành kẻ bại trận, số phận của Địa Cầu Bang chẳng khác nào con cá nằm trên thớt chờ đợi tên đao phủ tới làm thịt mà thôi.

Nhiều người sẽ nghĩ rằng, cho dù cuối cùng thất bại đi nữa, cùng lắm Địa Cầu Bang rút ra khỏi vương triều Thiên Ưng đi tới nơi khác phát triển. Nhưng suy nghĩ thấu đáo hơn, bạn cho rằng Triệu Thiên Cơ sẽ dễ dàng để cho Địa Cầu Bang toàn thân rút ra khỏi vương thành Khương Lộc sao?? Chỉ sợ cuộc thí luyện vừa kết thúc, kết quả được công bố, quân đoàn hắc kỵ hoàng gia đã xuất hiện vây chặt lấy đại bản doanh của Địa Cầu Bang rồi.

Tam công chúa và các vị hoàng tử có thể tạm thời an toàn, nhưng là một con dao trong tay tam công chúa trước kia, Triệu Thiên Cơ tuyệt đối không để cho Địa Cầu Bang tồn tại tới mặt trời mọc ngày hôm sau đâu.

Để cho chắc ăn, nên Hoàng Dung quyết định mang hết lực lượng mạnh nhất của Địa Cầu Bang vào thời điểm này tham gia cuộc thí luyện lần này.

Nên cuối cùng chỉ có thể như tác giả, quay sang Cao Văn Vũ nói một câu xin lỗi mà thôi. Vì lúc ban đầu, Hoàng Dung đã có ý định cho hắn vào danh sách tham gia thay vì Cữu thúc.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 250: Xuất Phát

“ Cao đội trưởng, Cao đội trưởng ~~~!!!” Trong lúc Cao Văn Vũ đang tỏ ra bức bối suy nghĩ vu vơ đầu đó, giọng nói của Hoàng Dung vang lên, nhanh chóng kéo hắn quay trở về thực tại.

“ À vâng, xin hỏi phó bang chủ có gì cần chỉ bảo ạ.” Tuy tâm trạng không tốt, nhưng Cao Văn Vũ vẫn cố gắng thể hiện sự hiền đạm nho nhã của mình, chấp tay thi lễ với Hoàng Dung một cái, bình thản nói.

Nhưng nếu để ý kỹ, sẽ phát hiện khẩu khí của hắn có chút lạnh nhạt bất mãn.

Không biết là Hoàng Dung không biết hay cố tình không biết, chỉ mang theo nụ cười nhẹ nhàng nhìn vào Cao Văn Vũ nói: “ Cao đội trưởng, sau khi ba chúng tôi tham gia thí luyện không có mặt tại đại bản doanh, hy vọng Cao đội trưởng tạm thời toàn quyền quản lý bang hội thay chúng tôi một thời gian ạ.”

Nói xong, mang theo vẻ mặt đầy kỳ vọng nhìn chăm chăm vào Cao Văn Vũ chờ đợi đối phương trả lời.

Không phải Hoàng Dung tin tưởng gì Cao Văn Vũ, nhưng khi cả ba người có địa vị cao nhất trong bang không còn có mặt ở đại bản doanh trấn giữ, thì chỉ còn lại duy nhất mỗi mình Cao Văn Vũ là đủ thực lực, đủ tư cách tạm thời quản lý cả bang hội. Vì dù sao trong thời gian dài, Cao Văn Vũ đảm nhận công việc dẫn đội đi làm nhiệm vụ, cái uy và sự tín nhiệm của

thành viên đối với hắn đã được hình thành, không giao cho hắn giao cho người khác, chưa chắc các thành viên khác trong bang nể phục.

Cho nên Cao Văn Vũ chính là người thích hợp nhất cho vị trí tạm quyền vào thời điểm này.

Tạm quyền quản lý Địa Cầu Bang???

Cao Văn Vũ có chút bất ngờ trước lời đề nghị của Hoàng Dung, đồng thời trong lòng tỏ ra dễ chịu hơn đôi chút, cảm phần bất mãn đã lập tức hạ xuống tới mức thấp nhất rồi.

Thì ra không phải Hoàng Dung muội muội không tin tưởng mình, chỉ là vì một vài lý do gì đó nên mới quyết định dẫn theo Cửu thúc tham gia cuộc thí luyện lần này. Bằng chứng là cô ta thậm chí trao cả quyền quản lý bang hội cho mình, nếu như không phải tin tưởng coi trọng mình tuyệt đối, sao dám làm thế chứ??

Xin lỗi Hoàng Dung muội muội vì nãy giờ ta đã hiểu lầm ngụ ý của muội rồi!!

Cao Văn Vũ không ngừng dùng lý lẽ như thế để thôi miên an ủi bản thân, đồng thời trong lòng tỏ ra phần khích vô cùng.

“ Phó bang chủ xin hãy yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ toàn tâm toàn ý, dùng hết sức mình để quản lý thật tốt bang hội trong thời gian mọi người đi vắng ạ.” Cao Văn Vũ tỏ ra vô cùng tự tin kiêm tự hào chấp tay mạnh mẽ tuyên bố trước “ người trong mộng” của mình.

Hoàng Dung mang theo nụ cười hài lòng, phóng ánh mắt “ động viên khuyến khích” về phía Cao Văn Vũ, khiến hắn suýt chút run bắn người lên vì sung sướng.

Cô ta đang đưa mắt đưa tình cho mình, cô ta đang đưa mắt đưa tình cho mình, hahahaha ~~~~!!!

Ánh mắt động viên của Hoàng Dung khi lọt vào trong mắt của Cao Văn Vũ lập tức được hắt thay thành ánh mắt đưa tình, chút bất mãn bức xúc còn sót lại lập tức tan biến theo chiều gió.

Vẻ mặt như “anh trư” của Cao Văn Vũ lúc này tất nhiên là không thể lọt qua khỏi đôi mắt của Dương Kiệt rồi. Chỉ là anh ta tỏ ra không bận tâm làm gì.

Với một mỹ nhân tài sắc vẹn toàn như Hoàng Dung, có người đàn ông khác thâm thương trọng nhớ là điều không thể tránh khỏi, Cao Văn Vũ không phải là người đầu tiên, cũng tuyệt đối cũng không phải là người cuối cùng. Chỉ cần tên khốn này không làm những chuyện quá đáng vượt quá giới hạn cho phép của Dương Kiệt, anh ta cũng chẳng buồn quan tâm để ý tới chuyện đó làm gì.

Dương Kiệt không phải là thánh, không thể ngăn cản và kiểm soát cảm xúc của người khác. Và anh ta cũng không muốn giống như những nhân vật chính khác trong các bộ tiểu thuyết, chỉ cần có kẻ khác dám có ý tưởng không tốt với người phụ nữ của mình, mặc dù chỉ là những suy nghĩ hoang tưởng vớ vẩn, vẫn tỏ ra hùng hổ thề đập chết “tình địch” một cách không thương tiếc. Như thế có quá hẹp hòi, quá mệt mỏi lắm không??

Quan trọng nhất là, Dương Kiệt tin tưởng tuyệt đối vào tình cảm của Hoàng Dung giành cho mình, đừng nói một tên Cao Văn Vũ, cho dù mười tên, một trăm tên cũng đừng hòng giành được cô ta từ tay mình.

Cuộc họp nhanh chóng kết thúc và giải tán, Cao Văn Vũ tất nhiên là nhận được không ít lời chúc mừng và hứa hẹn hợp tác vui vẻ của các thành

viên, khiến hắn được một phen nở mày nở mặt, nhưng vẫn tỏ ra khiêm tốn hô hào: “ Tất cả vì Địa Cầu Bang!!”

Sau đó nhanh chóng được Cửu thúc kéo hắn sang một bên, bắt đầu dặn dò chuyển giao công việc cần giải quyết hằng ngày của bang hội cho hắn. Hắn tỏ ra khiêm tốn lắng nghe học hỏi, lâu lâu buông ra những câu hỏi và gợi ý khiến Cửu thúc cũng không kiềm được phải đánh giá lại Cao Văn Vũ ở trước mặt.

Là một nhân tài!!

Tất nhiên rồi, đường đường một công tử chính hiệu của thái úy vương triều Thiên Ưng, từ nhỏ đã tiếp nhận giáo dục cao đẳng, cho dù là quản lý, chính trị, hay quân sự, mọi thứ đều khẩu xuất thành văn, những sáng kiến những góp ý có thể nói là liên miên không ngớt, nói tới nổi ngay cả Cửu thúc cũng phải không ngừng cảm thán nể phục. Tất nhiên, những sáng kiến đó có hiệu quả hay không lại là chuyện khác, nhưng ít ra hắn đã tạo được ấn tượng mạnh đối với Cửu thúc vào lúc này.

Sau khi giải quyết xong mọi chuyện, tranh thủ thời gian thí luyện chưa tới, Dương Kiệt lại chui đầu vào phòng mình tiếp tục công việc luyện đan của mình.

Thời gian cứ thế trôi qua, ngay sau khi Dương Kiệt luyện thành hai lò đại phục khí đan và ngưu hoàng giải độc đan, thí luyện vương triều Thiên Ưng cũng đã tới lúc diễn ra. Hoàng Dung nhanh chóng tìm tới kéo Dương Kiệt ra khỏi phòng mình, cùng với Cửu thúc chuẩn bị sắp xếp lại hành trang cần thiết, rời khỏi trang viên Địa Cầu Bang, đi thẳng về phía công chúa phủ để tập hợp.

Không tốn quá nhiều thời gian, cả ba đã nhanh chóng có mặt ở đại sảnh tiếp khách của công chúa phủ.

Nhìn thấy thấy ba người, đặc biệt là Cửu thúc, tam công chúa có chút bất ngờ. Vì theo dự đoán của cô ta, Hoàng Dung sẽ dẫn theo Dương Kiệt và Cao Văn Vũ tham dự cuộc thí luyện lần này, nhưng không ngờ Cao Văn Vũ đâu không thấy, thay vào đó là Cửu thúc.

Giữa tam công chúa và Cửu thúc từng có giao tiếp không ít, nên biết rõ đối Phương chỉ là một tông sư tầng thứ 1, và theo cảm nhận khí thể từ trên người ông ta phát tán ra lúc này, chẳng hề có chút tiến bộ gì cả, vẫn chỉ là một tông sư tầng thứ 1 như trước kia, điều đó khiến trong lòng tam công chúa có chút không hài lòng bất mãn.

Thực lực của Địa Cầu Bang vốn dĩ đã không quá cao, thực ra tam công chúa cũng không kỳ vọng quá nhiều, người đáng để tin tưởng chỉ duy nhất mỗi mình Hoàng Dung mà thôi, nhưng không có nghĩa là Địa Cầu Bang có thể “ém sức” không tung ra hết thực lực mạnh nhất của mình, điều đó sẽ khiến tam công chúa có suy nghĩ tiêu cực rằng Địa Cầu Bang không muốn hết lòng với mình đây mà. Biết thế ngay từ đầu chỉ giành cho Địa Cầu Bang một hoặc hai suất tham dự cho rồi, giờ tự nhiên tốn mất một suất tham dự vô nghĩa.

Tam công chúa không cho rằng một tông sư tầng thứ 1 như Cửu thúc giúp ích được gì trong cuộc thí luyện lần này, ngoại trừ làm lính thí tốt mà thôi.

Tất nhiên, như vậy không có nghĩa là tam công chúa có ác cảm hay thành kiến với Cửu thúc, thật ra cô ta cũng vô cùng nhìn nhận tài quản lý và kinh nghiệm của Cửu thúc, là một nhân tài có thể trọng dụng được. Nhưng tất cả những thứ đó chỉ là thứ vô ích trong cuộc thí luyện lần này mà thôi.

Họa may sau khi kết thúc thí luyện, bước tới mục thí luyện tiếp theo là trị quốc, tam công chúa thậm chí lên tiếng yêu cầu Cửu thúc tham gia nữa là.

Chỉ là giờ nay.....

Tất nhiên, sự không hài lòng đó tam công chúa chỉ để lại trong lòng chứ không thể hiện ra ngoài, vì dù sao cuộc thí luyện lần này cũng nhờ vả tới Hoàng Dung nhiều, cô ta không muốn quan hệ hai bên xảy ra rạn nứt không đáng có.

Chỉ là sau khi cuộc thí luyện này kết thúc, tam công chúa sẽ xem xét lại vấn đề hợp tác với phía Địa Cầu Bang.

Tam công chúa chỉ khẽ ngật đầu với Hoàng Dung một cái, sau đó quay sang sáu người đã có mặt từ sớm, chắc là những thành viên sẽ theo tam công chúa tham dự cuộc thí luyện lần này, gồm năm người đàn ông chạc tuổi trung niên và một thiếu nữ sở hữu thân hình bốc lửa, nghiêm giọng nói: “ Chuẩn bị xuất phát thôi.”

“ Tuân lệnh ~~~!!!” “ Đã sẵn sàng thưa công chúa!!” Sáu người cùng lên tiếng đáp lời, đồng thời không ngừng dùng ánh mắt đánh giá quan sát nhìn chằm chằm về phía nhóm Dương Kiệt, trong đôi mắt không kèm được lóe qua những tia sáng đầy khinh thường chế giễu.

Chỉ là một tên tông sư tầng thứ 1 và tầng thứ 5?? Cũng không biết công chúa đang suy nghĩ gì, sao lại mang theo những tên phế vật như thế này tham gia vào cuộc thí luyện quan trọng như thế này chứ?? Chẳng giúp ích được gì cho phía mình thậm chí còn có thể bắt mình bảo vệ luôn cả chúng thì khổ.

Trong đầu của không ít người đều xuất hiện dòng suy nghĩ đại loại như thế.

Trong lúc nhóm người kia quan sát nhóm mình, Dương Kiệt cũng khẽ quan sát “ đồng đội tạm thời” của mình. Phát hiện trong số đó có hai người

đàn ông trung niên đạt tới cảnh giới nguyên thần tầng thứ 2, bốn người còn lại chỉ rải rác từ tông sư tầng thứ 8 tới tầng thứ 9.

Và những ánh mắt đầy khinh thường của đối Phương tất nhiên là không thể thoát khỏi mắt của Dương Kiệt rồi. Đối với sự khinh thường của đối Phương dành cho mình, Dương Kiệt không chút mây mây bận tâm hay phần nộ, mà chỉ thâm cười lạnh.

Đợi tới các người phát hiện thực lực của hai tên “phế vật” trong mắt các người lớn mạnh như thế nào, không biết tới lúc đó sắc mặt của các người sẽ đẹp để tới cỡ nào nhỉ??

Cách để đáp trả đối Phương tốt nhất không phải là dùng lời nói hay làm ầm lên một cách vô ích, mà là dùng hành động, sự thật để vỗ thẳng vào mặt đối Phương cho phù mỗ mà thôi.

Cả Hoàng Dung và Cửu thúc cũng cảm nhận được sự không tin tưởng bất mãn của tam công chúa và đám thuộc hạ của cô ta. Nhưng cũng như Dương Kiệt, cả hai cũng không nói gì, đợi tới khi sự thật phơi bày ra, họ sẽ tự khắc biết rõ ai mới là người đáng tin cậy, mới là người đáng dựa dẫm vào.

Sau khi tụ tập đông đủ, tam công chúa lập tức dẫn đầu bước ra tới “sân bay” riêng trong công chúa phủ, đã có một chiếc phi thuyền chờ sẵn ở đó.

Địa điểm diễn ra thí luyện vương triều không tiến hành trong vương thành mà ở một nơi khác, nơi cả nhóm phải ngồi phi thuyền di chuyển tới địa điểm tổ chức trong thời gian sớm nhất.

Bước vào trong chiếc phi thuyền có thể tích to gấp ba, bốn lần so với chiếc phi thuyền cá nhân của Địa Cầu Bang, Dương Kiệt không kèm được cảm thán trước cách trưng bày bố trí hào nhoáng xa hoa ở bên trong.

Không gian, vật trang trí, cách bố trí không khí trong phi thuyền thậm chí cao sang hơn cả những căn phòng tổng thống ở khách sạn 6, 7 sao ở Trái Đất nữa là. Quả không hổ danh là “ chuyên cơ riêng” của tam công chúa, ngay cả một chiếc phi thuyền cũng có tính thẩm mỹ cao sang như thế này.

“ Khởi hành ~~~~~!!!” ngay sau khi toàn bộ thành viên bước lên phi thuyền đầy đủ, tam công chúa lập tức ra lệnh cho “ cơ trưởng” khởi động phi thuyền, di chuyển thẳng về phía địa chỉ tập kết.

Vù vù vù vù ~~~~~!!!!!!!

Dưới sự điều khiển của “ cơ trưởng” phi thuyền, chiếc phi thuyền từ từ nhấc bổng lên không trung, đợi tới khi lấy được độ cao an toàn, tựa như một tia chớp lao vút về phía trước.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 251: Hoàng Đạo!

Tuổi Thọ của người ở thế giới đại lục Huyền Thiên cao hơn người Trái Đất khá nhiều, đặc biệt là những người tu luyện, không có vài ngàn cũng ít nhất là vài trăm tùy theo từng cảnh giới tu luyện được.

Nếu như hoàng đế của một vương triều có thọ mệnh quá cao, trị vì vương triều vài trăm vài ngàn năm, sẽ khiến cho quy tắc tự nhiên của thế giới bị đảo lộn, điều đó khiến cho thiên đạo của thế giới này khó có thể chấp nhận được.

Chính vì điều đó đã khiến thiên đạo của đại lục Huyền Thiên ban bố một quy luật khắc khe, không cần biết anh là hoàng đế của vương triều cấp thấp, tầm trung hay cao cấp, hoàng đế của một vương triều chỉ được phép tại vị một trăm năm.

Sau thời hạn một trăm năm kết thúc, không cần biết vương triều của anh đang vào giai đoạn thịnh vượng thăng tiến không ngừng, sức khỏe của hoàng đế đang sung mãn tới mức một đêm có thể sủng hạnh mười mấy hai chục phi tần hay không, cũng phải chấp nhận nhường ngôi lại cho con cháu của mình, không được phép tiếp tục ngồi trên ngai vàng nữa.

Và sau khi thoái vị, đừng tưởng có thể học theo Càn Long trở thành thái thượng hoàng, Từ Hy chấp chính sau rèm cửa như ở Trái Đất, chỉ cần dám buông ra một ý kiến, một góp ý nhỏ có liên quan tới quốc gia đại sự, ảnh hưởng tới vương triều, cho dù chỉ là điều nhỏ nhặt nhất, cũng sẽ bị thiên đạo của thế giới này hỏi thăm.

Nhẹ thì bản thân chết bất đắc kỳ tử, nặng thì cả vương triều xảy ra thiên tai triền miên, quốc lực suy giảm, dân chúng oán hận, quyền thần trỗi dậy, thậm chí ngay cả vương triều láng giềng sẽ dẫn binh tới xâm lược theo ý chí của thiên đạo, tới khi đó không chỉ bản thân mang họa, thậm chí cả hoàng tộc cũng sẽ bị liên lụy, cả vương triều chỉ trong một thời gian ngắn sẽ bị xóa sổ khỏi bản đồ của đại lục Huyền Thiên này.

Thông thường những vị hoàng đế sau khi thoái vị, sẽ trở thành thái thượng lão tổ, trực tiếp đi thẳng tới khu vực cấm trong hoàng cung, bước vào con đường tu luyện và trở thành thần bảo hộ cho vương triều, khi vương triều xảy ra đại loạn, sẽ được phép ra tay cứu nguy cho cả vương triều và con cháu của mình.

Tất nhiên, những người như thế không phải quá nhiều, vì không ai muốn đánh mất sự tự do của bản thân, ngày đêm nhốt mình trong khu vực cấm, chỉ có thể xuất đầu lộ diện vào thời khắc quan trọng nhất.

Con đường sau khi thoái vị được lựa chọn nhiều nhất thông thường là sẽ rời khỏi vương triều, chu du khắp nơi đây đó trên đại lục Huyền Thiên, rất hiếm khi quay trở về vương triều quê hương của mình.

Dù sao thì cũng lao tâm khổ trí cho vương triều cả trăm năm rồi, phải dành thời gian cho cuộc sống tiêu dao tự tại, bước ra thế giới bên ngoài để mở mang tầm mắt hay tìm thú vui cho bản thân chứ nhỉ??

Tất nhiên cũng có những trường hợp hoàng đế trước khi thoái vị, đã để lại một thuộc địa trong quy định cho phép, sau khi rời ngôi sẽ đi tới thuộc địa của mình tiếp tục sống cuộc sống đế vương phú quý, chỉ cần không ảnh hưởng liên quan tới vương triều, muốn sống muốn hưởng thụ như thế nào là chuyện của vị hoàng đế đã rời ngôi đó, thiên đạo không cấm.

Tất nhiên, một khi đã có quy định thì ắt sẽ có phạt và cũng sẽ có thưởng. phần thưởng chính là, ngay sau khi vị hoàng đế thoái vị, thiên đạo sẽ dựa vào lãnh thổ thực lực của vương triều trong thời gian vị hoàng đế đó cai trị, chất lượng cuộc sống và sự ủng hộ của dân chúng, công đức công lao của hoàng đế làm được thời gian trị vì, sẽ trực tiếp ban thưởng bằng cách nhồi thẳng một luồng năng lượng cực lớn tương ứng với công lao đã bỏ ra vào cơ thể của vị hoàng đế đó, trường hợp này giống hệt như Dương Kiệt sau khi hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống, người của Huyết Ma Đạo hấp thụ tinh huyết cầu, thực lực của vị hoàng đế chỉ trong nháy mắt sẽ gia tăng với mức độ khó tin.

Vài chục ngàn năm trước từng có một vị hoàng đế có tư chất tầm thường nếu như không muốn nói là kém cỏi, tu luyện hết 50 năm, cũng chỉ là một tiên thiên tầng thứ 5 thấp kém, và vương triều của ông ta khi vừa bước lên ngôi chỉ là một vương triều cấp thấp.

Nhưng ngược lại, khác xa với tư chất tu luyện thuộc loại rác rưởi của ông ta, lại là một vị đế vương hùng tài thao lược, chính trị quân sự thuộc dạng ngàn năm hiếm gặp, nếu như dùng chỉ số như các game chiến lược ở thế giới của Dương Kiệt thì các chỉ số ông ta sẽ đạt điểm tuyệt đối 100, 100, 100 và 100, tất nhiên, ngoại trừ chỉ số sức chiến đấu ra.

Vương triều cấp thấp dưới sự trị vì của ông ta, cộng thêm những trợ thủ đắc lực tuyển mộ được, chỉ trong vòng một trăm năm tại vị, đã phát triển bành trướng lãnh thổ với tốc độ chóng mặt, từ một vương triều cấp thấp lúc ban đầu, tới khi thoái vị, đã trở thành một vương triều cao cấp đáng sợ.

Và với chiến tích công lao to lớn như thế này, sau khi nhận được phần thưởng của thiên đạo ban xuống, từ một tiên thiên tầng thứ 5 lúc ban đầu (trong thời gian tại vị, thực lực của hoàng đế sẽ bị khóa lại, cho dù phục dụng thiên tài địa bảo, đan dược thần phẩm đi nữa, thực lực cũng sẽ không gia tăng được tẹo nào cả), chỉ trong nháy mắt đột phá thành một kẻ mạnh

xuất khiếu tầng thứ 10, chỉ cách nửa bước chân thì có thể đột phá thành kẻ mạnh hợp thể rồi.

Một trăm năm, từ tiên thiên tầng thứ 5 đột phá tới xuất khiếu tầng thứ 10, tăng liền một lúc 45 cấp, ngay cả những tiên tài quái vật được trọng tâm bồi dưỡng ở những tông môn hùng mạnh nhất ở khu vực trung ương ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ tới nữa là, nhất là khi cảnh giới càng về sau, thời gian để đột phá tăng lên với mức độ tuyệt vọng, một tiên tài muốn đột phá từ xuất khiếu tầng thứ 1 tới tầng thứ 2, cho dù được trọng tâm đào tạo, không có mười năm trở lên cũng đừng mong đột phá nổi, còn đối với những kẻ tư chất phế vật như vị hoàng đế kia, suốt đời cũng đừng mong có cơ hội đạt được. (tính theo thời điểm trước khi Hao Thiên Khuyển bị bắt tới thế giới này, sau này nhất là từ khi Dương Kiệt rơi vào cuộc so tài giữa hai thế giới tiên tài quái vật của thế giới này đã được buff lên khá nhiều).

Chính vì phần thường khiến cho ngay cả những tiên tài quái vật cũng phải thèm thòm đỏ hết cả mắt như thế này, con đường Hoàng Đạo tuyệt đối là con đường tắt thèm khát mà không vớ tới được. Và đó cũng là lý do vì sao Triệu Thiên Cơ vô cùng quả quyết từ chối hết các lời đề nghị của không ít tông môn hùng mạnh ở khu vực trung ương, cũng phải ở lại vương triều Thiên Ứng để tranh giành ngai vàng.

Vì nếu như hắn giành được ngai vàng, bước lên con đường Hoàng Đạo, và đạt được như những hoài bão mà hắn đang ấp ủ, thống nhất tất cả các vương triều trong khu vực U Châu, trở thành thiên cổ nhất đế, đừng nói là xuất khiếu hay hợp thể, thậm chí trực tiếp độ kiếp cũng không phải là không thể. Quan trọng nhất là, không giống như những người tu luyện khác khi bước vào giai đoạn độ kiếp, sẽ phải vượt qua thử thách thiên lôi giáng đầu như họ. Hoàng Đạo nếu như có thể đạt tới cảnh giới độ kiếp, sẽ trực tiếp độ kiếp thành công, không cần phải trải qua giai đoạn cử tử nhất sinh,

biết bao thiên tài quái vật đã phải biến thành cát bụi, thậm chí không có cơ hội đầu thai trước những trận thiên lôi kinh hoàng do thiên đạo tạo ra.

Tất nhiên, lý tưởng và hoài bão là như thế, nhưng có đạt được hay không là cả một vấn đề. Khu vực U Châu hình thành cả trăm ngàn năm, từ cổ chí kim biết bao thiên tài yêu quái có năng lực và thủ đoạn lớn mạnh hơn Triệu Thiên Cơ gấp chục, gấp trăm lần, thậm chí phía sau lưng có một vương triều cao cấp chống lưng, nhưng chưa từng có ai đủ bản lĩnh và thực lực thống nhất cả khu vực U Châu này cả.

Tất nhiên, cho dù Triệu Thiên Cơ không thể làm được như những giấc mơ xa xỉ thậm chí hoang tưởng của hắn, chỉ cần giúp cho vương triều Thiên Ứng bành trướng phát triển thành một trong những vương triều cao cấp hùng mạnh trong khu vực U Châu, cảnh giới hợp thể tuyệt đối không thể vượt khỏi tay hắn được.

Khi hắn kết thúc giai đoạn cai trị của mình, chỉ mới một trăm hai mươi năm tuổi, đối với người ở đại lục Huyền Thiên, đặc biệt là những kẻ có cảnh giới cao như hợp thể, chỉ tựa như một thanh thiếu niên mười tám hai chục tuổi như ở Trái Đất mà thôi, tương lai còn dài, sáng lạng vô cùng, tới khi thoái vị, mới bắt đầu nghe theo lời mời gọi của các thế lực hùng mạnh ở khu vực trung ương cũng chưa muộn mà.

Và với thực lực của hắn khi đó, địa vị quyền lực nhận được, không biết lớn hơn, nhiều hơn gấp bao nhiêu lần so với thời điểm nếu như nhận lời như hiện giờ.

Cũng có nhiều người suy nghĩ rằng, nếu như con đường Hoàng Đạo có lợi ích đáng sợ như thế này, vì sao các tông môn hùng mạnh không phái một vài đệ tử hay con cháu của mình đi tới phạm trần, thành lập một vương triều mới, sau đó dưới sự giúp đỡ chống lưng của tông môn, không ngừng bành trướng phát triển vương triều, chỉ cần tốn một trăm năm đã có thể sản

sinh ra những kẻ mạnh xuất khiếu hợp thể hay thậm chí độ kiếp cho tông môn đó.

Về vấn đề này, thiên đạo của đại lục Huyền Thiên chỉ cười lạnh chế giễu. Vạn vật sinh linh của đại lục Huyền Thiên này đều nằm trong tầm kiểm soát của thiên đạo, những hành động đón đường tắt như thế này còn lâu mới qua mắt được Thiên Đạo.

Đúng là đã từng có một tông chủ của tông môn hùng mạnh ở khu vực trung ương chơi thử chiêu này, đã âm thầm đi tới một ngôi làng thành thị nào đó, quan hệ với một phụ nữ tầm thường để người phụ nữ này có thai cho mình, cái này gọi là đẻ mướn á.

Sau khi đưa bé ra đời và trưởng thành, đã âm thầm đứng ở phía sau đỡ lưng cho đứa con rơi của mình, giúp nó thành lập một vương triều mới, sau đó dốc hết toàn bộ tài nguyên nhân lực trong tông môn, giúp đứa con rơi của mình chỉ vồn vẹn một trăm năm phát triển từ một vương triều mới thành lập thành một vương triều cao cấp hùng mạnh ở khu vực trung ương.

Và ngay trong thời khắc đứa con rơi đó vào thời điểm thoái vị, dưới sự kỳ vọng trông mong háo hức của vị tông chủ, phần thưởng của thiên đạo ban xuống cho đứa con rơi đó, chỉ giúp hắn từ cảnh giới chân nguyên tầng thứ 1 lúc ban đầu đột phá một mạch thành chân nguyên tầng thứ 5.

Một trăm năm, tốn biết bao nhiêu tài nguyên nhân lực, với biết bao kỳ vọng mong mỏi, cuối cùng nhận lại được chỉ là một chân nguyên tầng thứ 5, nghe nói vị tông chủ đó sau khi nghe được tin này, đã trực tiếp trợn mắt trắng phun máu chết ngất tại chỗ.

Và chưa hết, ngay sau đứa con rơi của vị tông chủ sau khi thoái vị, thiên đạo lập tức tính sổ với hành động “bỉ ổi” dám qua mặt mình, cả vương triều chìm ngập trong thiên tai lũ lụt, hạn hán động đất không ngày nào

được bình yên, quyền thần nổi dậy, vương triều đối địch vây thành, chỉ trụ lại đúng vòn vẹn một năm, một vương triều hùng mạnh dưới sự đỡ lưng của tông môn hùng mạnh đã bị xóa sổ khỏi bản đồ đại lục Huyền Thiên.

Cũng may tên tông chủ còn chút lương tri và cảm thấy có lỗi với đứa con rơi của mình, nên đã âm thầm ra tay giải cứu, nếu không thì e rằng cả gia tộc của đứa con rơi đó đã biến mất khỏi thế gian này rồi.

Kết quả là cả hoàng tộc bị trực tiếp giáng xuống thành dân thường, tư chất của con cháu sau này bị thiên đạo rút sạch, đời đời kiếp kiếp không thể bước trên con đường tu luyện, một kết quả có thể nói là bi thảm.

Còn vị tông chủ đó, không bao lâu sau, trong lúc bế quan tu luyện, bị tẩu hỏa nhập ma, chết bất đắc kỳ tử.

Và cái chết của vị tông chủ vẫn chưa phải là điểm kết thúc, vận đen đã trực tiếp đeo bám vào tông môn hùng mạnh đó. Các đệ tử thiên tài khi đi ra ngoài làm nhiệm vụ hay tham gia bí cảnh, đều không có cơ hội quay trở về tông môn vì chết thảm phoir xác ở bên ngoài với đủ thứ nguyên nhân lý do. Luyện đan tông sư đang cùng đệ tử luyện đan trong phòng đột nhiên lò đan bị nổ tung, trực tiếp cướp đi mạng sống của những người có mặt trong phòng.

Liên tiếp xảy ra những chuyện đáng sợ như thế này, cho dù là thằng khờ cũng biết là thiên đạo đang bắt đầu tính sổ với hành vi qua mặt của vị tông chủ quá cố rồi. Thậm chí ngay cả thiên địa linh khí dồi dào ở khu vực tông môn cũng bị rút sạch không chừa lại dù chỉ một hạt nhỏ nhoi. Từ một tiên cảnh bôn lai chỉ trong nháy mắt biến thành một sa mạc khô cằn, ngay cả hoa cỏ cũng không sống nổi.

hứng chịu hình phạt đáng sợ như thế này, tông môn hùng mạnh đó chỉ trong một thời gian ngắn đã bị giáng thẳng xuống thành một tông môn cấp

thấp, thậm chí suýt chút bị xóa sổ khỏi đại lục Huyền Thiên nữa là.

Vị tông chủ quá cố đó tất nhiên là biến thành tội nhân thiên cổ, đời đời kiếp kiếp bị môn đồ trong tông môn trách mắng nguyên rủa.

Ngay cả chết cũng không được yên thân!

Có bài học của vị tông chủ ở phía trước, các thế lực hay tông môn hùng mạnh, còn ai dám chơi trò đón đầu đường tắt để đào tạo kẻ mạnh xuất khiếu hợp thể cho tông môn mình bằng cách đó nữa chứ.

Đừng nói là nhận được sự gợi ý hay khuyến khích đỡ lưng, các hoàng tử công chúa của những vương triều sẵn có, chỉ cần bước chân vào tông môn, có dính dáng tới lợi ích của tông môn, xem như con đường Hoàng Đạo sẽ chấm dứt ngay tức khắc, không còn cơ hội và tư cách tranh giành ngai vàng ở vương triều của mình nữa.

Một bài học kinh thảm ngay trước mắt, kể từ đó không một tông môn, một thế lực hùng mạnh nào dám thách thức qua mắt Thiên Đạo bằng cách gián tiếp nhúng tay vào hay đào tạo nhân tài cho mình theo cách này nữa.

Tất nhiên, không có nghĩa là quan hệ giữa tông môn và vương triều không thể gắn kết với nhau, phía vương triều có thể thần phục quy hàng trước một tông môn hùng mạnh, hằng năm cống nạp và cung cấp nhân tài cho phía tông môn, ngược lại, phía tông môn có nghĩa vụ bảo hộ cho vương triều dưới trướng của mình khi vương triều đó xảy ra đại loạn. Chỉ cần không nhúng tay vào quốc gia đại sự, cái người của mình để tranh giành quyền lực trong vương triều như trường hợp kẻ trên, thiên đạo cũng sẽ mắt nhắm mắt mở bỏ qua những quan hệ “ quy hàng, hợp tác” như thế này.

Nói thẳng ra, đó là một hình thức “ hợp tác” song Phương đều hưởng lợi, một bên nhận được tài nguyên vật chất và nhân tài, một bên nhận được

sự bảo hộ an toàn cho cả vương triều, nói thẳng ra là mây tình tao nguyện, ngay cả thiên đạo cũng không có quyền hành hoặc thậm chí không muốn để ý tới những chuyện như thế này.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 252: Địa Điểm Tập Kết!

“ chuyên cơ” của tam công chúa di chuyển hết cả ngày trời, tới sáng sớm của ngày hôm sau, mới từ từ hạ cánh xuống một sơn cốc có hình dáng giống hệt như một cái hồ lô nếu nhìn từ trên không trung ngắm xuống, sơn cốc này nằm ngay sát vùng biên giới giữa vương triều Thiên Ứng và vương triều Thanh Mãng, và cũng là địa điểm tổ chức cuộc thí luyện của vương triều Thiên Ứng lần này.

Do là địa điểm tổ chức, nên sơn cốc này đã được cấm vệ quân hoàng gia thu dọn sạch sẽ. Vô số túp lều kiến trúc nhà cửa bằng gỗ đã được xây dựng từ trước đó một vài tháng mọc lên như nấm, tựa như một căn cứ quân sự hoàng tráng đóng trong sơn cốc vậy. “ Chuyên cơ” xe ngựa đỗ đầy trong khu vực quy định, lúc này trong khu “ căn cứ quân sự” đã có mặt không ít người, chắc là những quan to tướng bự được mời tới tham dự buổi lễ ra mắt của cuộc thí luyện giành cho các hoàng tử công chúa trong vương triều chứ nhỉ??

Sự góp mặt của quan quân đại thần trong vương triều trong buổi lễ khai mạc biến thành một bữa tiệc xã giao không chính thức. Không ít thương gia quan nhỏ của vương triều tranh giành bề đầu để giành được một tấm thiệp mời với một cái giá không tưởng, cũng chỉ mong muốn được xuất đầu lộ diện trong khoảng cách mang tính lịch sự như lần này.

So với số tiền có con số điên rồ bỏ ra để mua thiệp mời, nếu như phát triển được mối quan hệ hợp tác làm ăn, cơ hội thăng quan tiến chức, cái giá bỏ ra thực sự không lớn, thậm chí là quá hời hợt là khác.

Phía hoàng gia biết rõ điều đó, nên đã âm thầm đứng ở phía sau chủ trì những cuộc rao bán thiệp mời như thế này, số tiền thu được sẽ dùng làm chi phí cho sự kiện quan trọng lần này, còn dư ra được chút ít tất nhiên là rơi vào ngân khố riêng của hoàng đế rồi.

Rầm ~~~~~!!!

Không quá khó khăn để tìm được một chỗ hạ cánh trong khu căn cứ quân sự khổng lồ này, tam công chúa dẫn theo thành viên của mình từ trên chuyên cơ bước xuống dưới sự chào đón của những hoạn quan và quan quân phụ trách công việc tiếp đón trong này. Tất nhiên cũng không thể thiếu những tên “tai to mặt lớn” đã sở hữu thiệp mời để chờ đợi khoảng cách như thế này rồi.

“ Tam công chúa ~~~~!! Chính là tam công chúa ~~~!!!” “ Quả không hổ danh là đệ nhất mỹ nhân vương triều Thiên Ứng, Băng tiên tử danh bất hư truyền, chỉ riêng việc được chiêm ngưỡng vẻ mặt nghiêng nước nghiêng thành của tam công chúa thôi, cũng đủ lấy lại vốn lẫn lời số tài sản khổng lồ mà mình bỏ ra để có mặt ngày hôm nay rồi.” “ Đúng thế, đúng thế, lúc đầu tôi còn cảm thấy xót nứt ruột khi ném ra một số tiền điên rồ để tham gia bữa “ tiệc” ngày hôm nay, nhưng bây giờ đã khác rồi, không phải đắt mà là quá hời thì đúng hơn.” “ cùng suy nghĩ, cùng suy nghĩ, hô hô ~~~~!!”

Vừa mới nhìn thấy tam công chúa xuất hiện, đám đực rựa có mặt ở nơi này lập tức hô hào hò hét đầy phấn khích, miệng không ngừng buông ra những lời nịnh nọt lấy lòng khiến người nghe phải sờn cả tóc gáy, thậm chí không ít người đã quỳ xuống bật khóc vì quá xúc động khi được tận mắt chiêm ngưỡng vẻ đẹp tuyệt trần của người trong mộng bấy lâu nay, cảnh tượng này thậm chí có phần đáng sợ thái quá hơn cả những tên fan cuồng khi ra sân bay đón thần tượng của mình qua biểu diễn giao lưu ở Trái Đất nữa là.

Chỉ mới là những tên đủ tư cách có mặt ở nơi này đã nổ ra tình trạng muốn mất kiểm soát như thế này, nếu như sự kiện này mở công khai đón hết tất cả mọi thân dân vào trong này tham dự, sẽ còn chấn động tới mức độ nào nhỉ??

“ mẹ kiếp, có cần thiết phải quá đáng như thế này không chứ??” Nhìn thấy những khuôn mặt mang đầy đủ sắc thái hỷ nộ ái luyến của đám đực rục kia, Dương Kiệt chỉ khẽ bều bều môi lắm bầm nhỏ tiếng nói.

“ Danh tiếng của tam công chúa không chỉ ở vương triều Thiên Ưng, thậm chí lan truyền cả vùng rộng lớn ở khu vực tây nam U Châu này, phản ứng của những người kia cũng không có gì là khó hiểu cả. Thậm chí nếu như không phải cấm vệ quân đã vây chặt xung quanh, e rằng họ đã bắt chấp tất cả lao tới vây chặt lấy tam công chúa rồi.” Hoàng Dung chỉ mỉm cười lên tiếng giải thích ở bên cạnh Dương Kiệt, đôi khi lại phóng ánh mắt đầy ngưỡng mộ về phía tam công chúa.

Đó là sự ngưỡng mộ giữa phụ nữ với phụ nữ khi có người nhận được sự ngưỡng mộ hơn cả mình, nếu như là người khác, thậm chí có thể chuyển hóa thành ghen tức bất cam, nhưng Hoàng Dung thì không, chỉ đơn thuần là một sự ngưỡng mộ giành cho tam công chúa mà thôi.

Xì, ngay cả tam công chúa đã thế rồi, nếu như Mộ Dung Tuyết có mặt ở đây, sẽ chấn động tới cỡ nào đây?? Đúng là lũ nhà quê ~~~!!

Dương Kiệt không kèm được tỏ vẻ khinh thường đám đực rục đang reo hò ở phía xa.

Đối với biểu hiện và thái độ của những người có mặt ở đây, mặc dù trong lòng tỏ ra không hài lòng, nhưng họ đều là những “ khách hàng” quý của phụ hoàng mình, thế lực tài lực tuyệt đối không nhỏ, bằng chứng là những người đó đủ “ tư cách” có mặt ở nơi này, thậm chí sau này mình

đăng cơ lên ngôi, còn phải nhờ vả tới những người này nhiều. Nên mặc dù miễn cưỡng không muốn, nhưng tam công chúa cũng cố gắng lộ ra nụ cười nhẹ nhàng khẽ ngật đầu một cái để đáp lại sự chào đón nhiệt tình của đôi Phương.

Chỉ một nụ cười, một cái ngật đầu “ xã giao” đã khiến không ít đực đực có mặt ở đây kêu rống lên một cách điên cuồng, thậm chí không ít người ngất xỉu vì bị “ kích thích tới tột độ” nữa kìa.

Đúng là con đường chính khách tuyệt đối không dễ dàng chút nào nhỉ??

“ Tam công chúa, mời đi lối này ạ.” Một người đàn ông trung niên, sở hữu mái tóc bạc phơ, sắc mặt hồng hào bóng lưỡng, phía trên môi và cằm không có lấy một sợi chân râu, giọng nói khi thốt ra cao nhọn khó nghe, trên người mặc một bộ trang phục giành cho hoạn quan của vương triều Thiên Ưng từ phía xa bước tới, chấp tay thi lễ một cách tôn kính với tam công chúa, sau đó tạo ra tư thế mời về phía tòa kiến trúc được xây dựng cao to hoàng tráng nhất trong sơn cốc.

Là thái giám??

Dương Kiệt mang theo vẻ mặt tò mò không ngừng liếc nhìn người đàn ông trung niên ở trước mặt.

Cho dù là ở Trái Đất hay thậm chí đại lục Huyền Thiên, anh ta mới lần đầu tiên có cơ hội gặp tận mắt một tên thái giám trong “ truyền thuyết”. Phát hiện ngoại trừ da dẻ láng mịn, không có râu ria và giọng nói hơi khó nghe chút, không phát hiện ra khác biệt so với người đàn ông bình thường quá nhiều.

Tất nhiên, đó chỉ là vẻ bề ngoài, còn nội tâm “ biến thái” của thái giám trong truyền thuyết, Dương Kiệt vẫn chưa có cơ hội nhìn thấy được.

Phát hiện ánh mắt “săm soi dòm ngó” phóng về phía mình, vị thái giám thậm chí không cảm thấy khó chịu, ngược lại khi phát hiện đối Phương là một thanh niên trẻ tuổi sở hữu khuôn mặt hình tượng tràn đầy mùi vị đàn ông của Dương Kiệt lúc này, còn tỏ ra phấn khích vui mừng tột cùng, không ngừng “đáp lại” anh ta bằng những ánh mắt và nụ cười đưa tình, nếu như không phải tam công chúa đang có mặt ở đây, e rằng đã lao tới nhét “giấy nhỏ” vào tay của anh ta để thực hiện cho một cuộc hẹn “bí mật” giữa hai người rồi đấy.

Đối diện thái độ “đáp trả” của đối Phương, Dương Kiệt sờn cả tóc gáy, không ngừng lép mình về phía sau lưng Hoàng Dung, không dám đối diện những ánh mắt nụ cười đầy “mê hoặc” của đối Phương nữa.

“lá bưởi ~~!! Ở đâu có lá bưởi bán, phải mua về rửa mắt ngay tức khắc ~~!! Mẹ kiếp, đáng sợ quá, chỉ mong tối nay nằm ngủ đừng gặp ác mộng ~~!!” Dương Kiệt khóc không thành tiếng, chỉ vì chút tò mò hiếu kỳ của mình mà gặp phải cảnh tượng đáng sợ này, chỉ sợ nó sẽ ám ảnh mình một thời gian dài nay.

Dưới tiếng cười như con gà trống đang gáy của vị thái giám kia, tam công chúa dẫn theo thành viên của mình trực tiếp đi thẳng về phía tòa kiến trúc ở khu vực trung tâm dưới hộ tống mở đường của cấm vệ quân.

“Tam tử ~~~~~!!!” Vừa mới tới gần tòa kiến trúc hoàng tráng nhất ở khu vực trung tâm, đã nghe thấy giọng nói đầy quen thuộc của thập nhị công chúa vang lên, ngay sau đó là hình bóng của cô ta từ bên trong phóng ra với vẻ vui mừng hơn hớn. Tất nhiên là không thể thiếu sủng vật bất ly thân Lucky mang theo bộ dạng ẻo ỏi đi theo phía sau rồi.

Không chỉ thập nhị công chúa, ngay cả Triệu Thiên Phúc, ngũ hoàng tử và thập hoàng tử cũng từ bên trong bước ra đón tiếp tam công chúa. Đi theo phía sau lưng họ còn có thêm vài ba nam thanh nữ tú, tất cả đều mặc trang

phục hoàng tử công chúa của vương triều, chắc là đồng minh mới mà tam công chúa đã liên kết được trong thời gian gần nay nhỉ?

“ Tam tử, sao tới muộn thế, ngoại trừ tử và bát hoàng huynh, à, còn phụ hoàng mẫu hậu nữa, mọi người đã gần như có mặt đầy đủ rồi.” thập nhị công chúa trực tiếp ngã thẳng vào lòng của tam công chúa nũng nịu nói. Đáp lại, tam công chúa mang theo nụ cười “ yêu thương” không ngừng vuốt nhẹ lên mái tóc của thập nhị công chúa với vẻ nồng nàn ấm áp.

Ngoại trừ thập nhị công chúa ra, không ai có thể khiến một tảng băng như tam công chúa nở ra một nụ cười đầy ấm áp một cách chân thành như thế này. Chỉ là khi nghe thấy từ “ bát hoàng huynh”, sắc mặt của tam công chúa trở nên khó coi, đôi lông mày khẽ dúm chặt lại.

Lão bát vẫn chưa tới sao???

Theo tâm lý của nhiều người, nhân vật quan trọng luôn xuất hiện sau cùng, nên trong tâm lý của tam công chúa ít nhiều cảm thấy không vui khi nghe thấy Triệu Thiên Cơ vẫn chưa có mặt ở nơi này.

Bộ định chơi trội hả??

“ ôi kìa, bát hoàng huynh tới rồi kìa ~~~!!” trong lúc tam công chúa định lên tiếng giải thích về việc tới trễ, thập nhị công chúa đưa mắt liếc nhìn về phía xa đột nhiên vui mừng kêu thét lên, nhanh chóng thoát khỏi vòng tay của tam công chúa, trực tiếp chạy thẳng về phía xa.

Tiếng kêu của thập nhị công chúa lập tức kéo ánh mắt của những người có mặt ở nơi này đổ dồn hết về phía bên kia. Tam công chúa ánh mắt sát khí đằng đằng, những vị hoàng tử khác đều mang vẻ mặt đầy cảnh giác, chỉ có Dương Kiệt và Hoàng Dung mang theo vẻ mặt tò mò hiếu kỳ để quan sát bát hoàng tử trong truyền thuyết.

Chỉ thấy một thanh niên chạc tuổi đôi mươi, mặt như bích ngọc, kiếm mày mắt như lưu tinh, trên môi luôn mang theo nụ cười cao cao tại thưởng, khí thể ngạo thị thiên hạ từ trong người phát tán ra khiến cho những người ở xung quanh đều không tự chủ phải quỳ xuống thuận phục dưới chân đối Phương.

Ngoại trừ là bát hoàng tử, đối thủ đáng sợ nhất không đội trời chung với tam công chúa, Triệu Thiên Cơ thì còn là ai nữa!

Đặc biệt là khi nhìn rõ dưới sự hộ tống của chín kẻ mạnh nguyên thần đi theo phía sau, khiến cho không chỉ những người không liên quan ở xung quanh phải khiếp đảm, ngay cả tam công chúa cũng tỏ ra phát khiếp lên, sắc mặt đen xì như than khi phát hiện thực lực thực sự của đối Phương vào lúc này.

Chín thành viên trong đội đều là kẻ mạnh nguyên thần, thấp nhất cũng đạt tới cảnh giới nguyên thần tầng thứ 5, cá biệt có hai người thậm chí đã đạt tới cảnh giới nguyên thần tầng thứ 9 đáng sợ.

thành viên yếu nhất của đối phương thậm chí còn mạnh hơn cả người có thực lực mạnh nhất trong tổ đội của tất cả các hoàng tử công chúa có mặt ở nơi này. Sự cách biệt này..... chỉ có thể dùng từ " khoảng cách giữa trên trời và dưới mặt đất."

Tuy đã đoán ra được những thông tin mình nhận được chỉ là bề nổi của đối phương, nhưng tới khi nhìn thấy, mới biết rõ mình đã phạm một sai lầm trầm trọng khi đã một lần nữa đánh giá thấp đối phương.

Với một tiểu đội như thế này, đánh chiếm thành trì cao cấp có thể là miễn cưỡng, nhưng đối với những thành trì trung cấp, tuyệt đối là gặp thần sát thần, phạt can sát phạt đấy chứ.

“Bát hoàng huynh ~~~~!!!” “Thập nhị” “Bát hoàng huynh sao thế, sao thời gian gần nay hoàng huynh không ghé qua bên phủ của muội nữa hả?? Có biết rằng dạo gần nay không được nghe hoàng huynh kể chuyện ru ngủ, muội đã thường xuyên mất ngủ thức trắng đêm không?? Huynh có biết như thế là quá độc ác đối với muội không?? Phải biết rằng mất ngủ là kẻ thù đáng sợ nhất của phụ nữ?? Bắt đền, bắt đền hoàng huynh đây, hu hu ~~~~~!!!!”

Nhìn thấy thập nhị công chúa từ phía xa lao tới, Triệu Thiên Cơ còn chưa kịp lên tiếng chào hỏi, đã trực tiếp bị đối phương dùng tay chỉ thẳng vào mũi, xả cho một trận trời mưa hoa lá, đầu óc choáng váng.

Dưới những câu trách móc của đối Phương, Triệu Thiên Cơ chỉ biết mang theo nụ cười ái ngại, nhất thời không dám lên tiếng phản bác.

Hình tượng và thái độ của Triệu Thiên Cơ lúc này đã khiến cho những tên thuộc hạ đi theo phía sau, đặc biệt là những cao thủ vừa mới chiêu mộ được quai hàm suýt chút rớt thẳng xuống đất.

Mẹ kiếp, mình có đang nằm mơ không vậy?? Đối phương có phải là một bát hoàng tử luôn mang theo thái độ cao cao tại thượng, ngạo thị thiên hạ, ngay cả hoàng đế đương triều cũng có chút không để trong đôi mắt của mình, lạnh lùng tàn nhẫn, chỉ cần một câu nói nhẹ nhàng đã có thể định đoạt số phận của hàng triệu hàng chục triệu sinh linh của cả vương triều Thiên Ưng không vậy?? Vì sao lại bị một cô bé gái có thực lực tầm thường chỉ thẳng vào mặt chửi mắng trách móc mà không dám phản kháng, ngược lại còn cười trừ lấy lòng đối phương mới ghê chứ!! Rốt cuộc người trước mặt là bát hoàng tử thật hay đã bị kẻ khác giả mạo rồi vậy???

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 253: Lời Hứa Của Triệu Thiên Cơ

Triệu Thiên Cơ tất nhiên là cảm nhận được những ánh mắt nộ cười đầy “ác ý” do cái hoàng tử hoàng đệ ở phía xa đang không ngừng phóng thẳng về phía mình, nhưng hắn cũng tỏ ra không thêm quan tâm để ý đám “phế vật” đó làm gì.

Một con rồng như hắn không bao giờ rảnh hơi đi quan tâm để ý tới sự khoa tay múa vuốt của lũ kiến yếu ớt chứ nhỉ??

Đúng thế, trong mắt của Triệu Thiên Cơ, ngay cả người được cho là đối thủ “đáng gờm” nhất của mình trong lời nói của nhiều người, chỉ là một kiến không hơn không kém mà thôi.

Cả đại lục Huyền Thiên này, người đủ tư cách lọt vào đôi mắt xanh và có vị trí quan trọng trong lòng hắn chỉ duy nhất có một người, chính là người đang chỉ thẳng vào mũi hắn quát tháo ngay trước mặt, thập nhị công chúa mà thôi.

Chỉ duy nhất mỗi mình thập nhị công chúa cho hắn được cái cảm giác tin tưởng, ấm áp, cho hắn biết được tình cảm máu mủ ruột thịt là như thế nào. Còn những kẻ khác, ngay cả hoàng đế đương thời, cha ruột của hắn, có sống chết ra sao cũng mặc kệ, thậm chí không buồn quan tâm tới làm gì nữa.

“Hoàng muội à, dạo gần đây hoàng huynh khá bận rộn, nên không có thời gian nhiều để ghé qua bên muội. Ấy ấy, đừng khóc, đừng khóc, nghe hoàng huynh nói đã, hoàng huynh hứa với muội là, sau khi cuộc thí luyện

lần này kết thúc, hàng ngày hoàng huynh sẽ ghé qua bên phủ của hoàng muội kể chuyện để ru muội ngủ, chịu chưa nào?” Triệu Thiên Cơ “hiếm có” khi lộ ra ánh mắt dịu dàng nhìn chăm chăm vào thập nhị công chúa, nhẹ giọng giải thích và hứa hẹn.

Mấy tên thuộc hạ ở phía sau lưng hắn thêm lần nữa quai hàm rớt thẳng xuống đất khi lần đầu tiên trong đời lại nhìn thấy vẻ mặt đầy ôn hòa dịu dàng như thế của chủ nhân mình.

Mẹ kiếp ~~!!! Rốt cuộc hôm nay đã xảy ra chuyện gì thế này, thử tát tát ta vài cái xem có đang nằm mơ không vậy ~~!!

Tam công chúa đứng ở phía xa này giờ đang cố gắng mở to đôi tai nên nghe thử bên này đang nói gì, sau khi nghe xong lời “hứa hẹn” của Triệu Thiên Cơ giành cho thập nhị công chúa, sắc mặt lập tức trầm đen như than trở nên khó coi vô cùng.

Ghé qua phủ của thập nhị hoàng muội kể chuyện ru ngủ hằng ngày?? Vậy chẳng khác nào hắn đang trực tiếp tuyên bố bản thân là người chiến thắng trong cuộc thí luyện lần này?? Vì kẻ thất bại làm gì có tâm trạng và cơ hội để đi tới phủ của thập nhị công chúa để kể chuyện chứ??

“Thật chứ???” Thập nhị công chúa cố gắng nuốt lại nước mắt đã gần như trào ra khỏi mép mắt, đôi mắt long lanh to sáng ngậy thơ nhìn chăm chăm vào Triệu Thiên Cơ để khẳng định.

“Tất nhiên, hoàng huynh đã lần nào thất hứa với muội chưa nào?? Muội tỏ ra nghi ngờ như vậy hoàng huynh cảm thấy đau lòng lắm đấy ~~~!!” Triệu Thiên Cơ lộ ra vẻ mặt “đau xót” khi không nhận được sự tin tưởng của thập nhị công chúa, không ngừng dùng tay vỗ lên ngực mình.

Đám thuộc hạ ở phía sau suýt chút ngất xỉu tại chỗ vì bị cảnh tượng ở trước mặt kích thích tột độ.

“ Thôi được rồi, thôi được rồi hoàng huynh, đừng đâm nữa, đau ngực bây giờ, muội tin hoàng huynh rồi được chưa nào??” thập nhị công chúa tỏ vẻ sốt ruột vội vã ngăn cản hành động “ tự tàn” của Triệu Thiên Cơ,.

“ Muội sẽ tha thứ cho huynh lần này, nhưng” “ Sao???” “ Hoàng huynh phải hứa với muội rằng, cuộc thí luyện lần này phải nhường phần thắng cho tam tỷ, được chứ??” thập nhị công chúa dùng ánh mắt ngây thơ trong sáng với vẻ mong chờ nhìn chăm chăm vào Triệu Thiên Cơ nói.

“ Tam tỷ nhờ muội nói với huynh như thế sao??” vẻ mặt dịu dàng ôn hòa trên khuôn mặt Triệu Thiên Cơ lập tức biến mất sau lời đề nghị của thập nhị công chúa, ánh mắt lạnh lùng khẽ quét qua hướng tam công chúa ở phía xa, lạnh lạnh nói.

“ Hoàng huynh sao thế, huynh làm muội sợ rồi đây, huhu ~~~~!!!” Nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng đầy nghiêm túc của Triệu Thiên Cơ, thập nhị công chúa không kiềm được run bắn cả người, đồng thời trong lòng cảm thấy oán ức vô cùng, hai hàng nước mắt không tự chủ tuôn trào ra.

“ Đừng khóc, hoàng muội đừng khóc, cho hoàng huynh xin lỗi vì đã làm muội cảm thấy khó chịu, ý của hoàng huynh không phải vậy mà.” Tam công chúa và đám hoàng tử công chúa ở phía xa nhìn thấy Triệu Thiên Cơ làm thập nhị công chúa phát khóc, ai nấy đều mặt mày giận dữ định lao tới ăn thua đủ với tên khốn trời đánh đó, ai ngờ Triệu Thiên Cơ hời hả lên tiếng trấn an vỗ về, vẻ mặt lạnh lùng không chút tình cảm nhanh chóng thay đổi thành vẻ bối rối.

Sự lạnh lùng căm phẫn lúc này không phải nhắm vào thập nhị công chúa mà là tam công chúa, hẳn lầm tưởng rằng tam công chúa đã lợi dụng sự

ngây thơ và tầm quan trọng của thập nhị công chúa trong lòng mình giờ trở
mưu kế hèn hạ đây mà.

Vạn vật trên thiên địa tương sinh tương khắc, ngày thường Triệu Thiên
Cơ không sợ trời không sợ đất, nhưng sợ nhất là khi nhìn thấy thập nhị
hoàng muội của mình rơi lệ khóc lóc, cảm giác đó tựa như hàng ngàn nhát
dao đâm thẳng vào tim, đau xót vô cùng.

Hắn hoàn toàn không biết là do thuộc tính của thiên nhiên chi thể từ trên
người thập nhị công chúa phát ra, chỉ cho rằng mình quá thương yêu coi
trọng vị hoàng muội này của mình mà thôi.

“ Muội ghét hoàng huynh, hừ ~~~~~!!!” không cho Triệu Thiên Cơ kịp
phản ứng, thập nhị công chúa chỉ hừ mạnh một tiếng, dùng tay lau sạch
những giọt nước mắt ở hai bên mép, trực tiếp quay đầu bỏ chạy về phía tam
công chúa.

“ Hoảng huynh hứa với muội ~~!!” Thập nhị công chúa chạy chưa được
vài bước, phía sau đã vang lên giọng nói của Triệu Thiên Cơ.

“ Thật chứ???” thập nhị công chúa mang theo vẻ mặt vui mừng quay
đầu lại hỏi. Chỉ thấy Triệu Thiên Cơ mỉm cười ngật đầu một, khẳng định lời
hứa của mình.

“ hoan hô, muội thương hoàng huynh nhất trên đời ~~~~~!!! Như
vậy có phải tốt không? Anh em trong gia đình chỉ vì một cuộc thi vớ vẩn, ai
giành chiến thắng cũng được mà, cũng không hiểu vì sao tam tỷ lại mất ngủ
mấy ngày trời không đáng có chứ, giờ thì tốt rồi, cảm ơn hoàng huynh ạ
~~~~~!!!” Thập nhị công chúa mang theo vẻ mặt hồn nhiên nhí nhảnh chạy
ngược lại khẽ nhón chân lên hôn nhẹ lên má của Triệu Thiên Cơ, sau đó
mang theo tâm trạng vui mừng phấn khích nhảy nhót quay trở về nhóm tam
công chúa đang đứng.

Triệu Thiên Cơ chỉ khẽ mỉm cười lắc đầu một cái, tỏ ra hoàn toàn bó tay bất lực trước vị hoàng muội của mình. Đồng thời trong lòng thầm nghĩ: “hoàng muội ngốc à, cuộc tranh tài lần này đâu phải đơn giản như những gì muội đang nghĩ, đó là một cuộc so tài một mất một còn đấy. Nếu như, nếu như bảy năm trước muội đồng ý tiếp quản ngai vàng của phụ hoàng, thì tam tỷ và huynh đâu cần phải đi tới bước đường này nữa chứ!!”

??

“Chủ nhân .....” “Hả???” trong lúc Triệu Thiên Cơ đang không ngừng cảm thán, một thuộc hạ thân tín đã theo đuổi Triệu Thiên Cơ lâu năm hiểu rõ quan hệ giữa chủ nhân của mình và thập nhị công chúa kia, nghe thấy lời hứa hẹn của Triệu Thiên Cơ, trong lòng lập tức trầm xuống, định lên tiếng khuyên can, chỉ là chưa kịp nói câu nào, nghe thấy tiếng “hả” của chủ nhân, lập tức cứng họng cúi đầu không dám nói tiếp nữa, đồng thời toàn thân run lên cầm cập.

Đùng thấy vậy giờ Triệu Thiên Cơ tỏ ra ôn hòa dịu dàng như khi đối diện với thập nhị công chúa mà lầm tưởng rằng hắn là người dễ nói chuyện, hắn tuyệt đối là một tên lạnh lùng tàn nhẫn tới mức đáng sợ, thậm chí có thể dùng từ ác quỷ để hình dung. Và một khi hắn đã quyết định điều gì, bất kỳ tiếng nói nào dám đi ngược lại ý chí của hắn, cho dù là tốt hay xấu, người lên tiếng khuyên can chắc chắn sẽ không có cơ hội nhìn thấy mặt trời mọc vào sáng ngày mai đâu.

Tên thuộc hạ có chút muốn tự vả vào miệng mình, chỉ vì giây phút bỗng bột nóng đầu định lên tiếng khuyên can, chỉ sợ chọc giận chủ nhân mình, thậm chí cái mạng cũng không giữ nổi nữa là.

“Chỉ một lần này thôi.” Trong lúc tên thuộc hạ tỏ ra thấp thỏm không yên, giọng nói lạnh lùng không chút tình cảm của Triệu Thiên Cơ vang lên,

nhưng lọt vào tai hắn tựa như tiếng nói ơn trời, toàn thân tựa như bị rút hết toàn bộ sức mạnh suýt chút quỵ ngã xuống đất vì kích động.

May quá, may quá, chủ nhân tha thứ cho mình, mạng sống của mình đã được giữ, hahahaha ~~~~!!

Đường đường một kẻ mạnh nguyên thần tầng thứ 9, nhưng khi đối diện với một Triệu Thiên Cơ chỉ có thực lực của tông sư tầng thứ 5, thậm chí không dám xuất hiện suy nghĩ phản kháng nếu như đối Phương ban cho mình cái chết, quả thật là khó tin quá đi. Rốt cuộc tên Triệu Thiên Cơ này nắm trong tay thứ gì mà khiến cho những tên thuộc hạ có thực lực lớn mạnh hơn hắn rất nhiều rất nhiều, thậm chí chỉ cần búng tay một cái đã có thể lấy mạng hắn lại tỏ ra sợ hãi hắn tới thế nhỉ??

Không thèm quan tâm tới tên thuộc hạ, trực tiếp dẫn đội đi thẳng về phía nhóm tam công chúa đang đứng ở phía xa.

“ Muội nói sao??? Triệu, bát hoàng đệ hứa với muội là sẽ nhường phần thắng cho tỷ sao???” tam công chúa lộ ra vẻ mặt kinh ngạc khó tin nhìn chằm chằm vào thập nhị công chúa khi nghe cô ta thuật lại lời hứa của Triệu Thiên Cơ.

Tam công chúa hiểu rõ tình cảm của Triệu Thiên Cơ và Thập nhị hoàng muội của mình, không cho rằng đối Phương chỉ là hứa suông. Nói đâu xa, thậm chí ngay cả bản thân một khi đã hứa hẹn điều gì đó với thập nhị công chúa, thì phải tìm đủ mọi cách phải thực hiện được bằng mọi giá, không phải sao??

Không chỉ tam công chúa, ngay cả Triệu Thiên Phúc và những hoàng tử công chúa theo phe cô ta cũng lộ ra vẻ mặt khó tin nhưng pha lẫn chút phấn khích.

Triệu Thiên Cơ chẳng lẽ đã ngụ ý muốn tuyên bố đầu hàng thật sao??

Tất nhiên, dòng suy nghĩ đó nhanh chóng được cả nhóm loại bỏ đi. Nếu lần này chỉ là cuộc thí luyện thông thường như những lần trước kia, Triệu Thiên Cơ bỏ cuộc không phải là không thể. Chỉ là cuộc thí luyện lần này, liên quan tới tư cách bước lên ngai vàng, kẻ thất bại thậm chí có thể trả giá bằng sinh mạng của mình, không giống như thập nhị công chúa quá ngây thơ vẫn còn cho rằng cuộc tranh tài lần này giống như những cuộc tranh tài đơn thân như trước kia, và cũng không ai muốn nói rõ sự thật cho cô ta biết vì lo sợ sẽ làm tổn hại tới đứa em gái hồn nhiên trong sáng này.

Nên cả nhóm không ai tin rằng Triệu Thiên Cơ sẽ bỏ cuộc chỉ bằng một lời nói của thập nhị công chúa, một cách không cần suy nghĩ như thế này được.

Rốt cuộc là hẳn định giờ trò gì thế này??

Nếu như suy nghĩ của Triệu Thiên Cơ dễ bị nắm bắt như vậy thì đâu thể nào trở thành đối thủ đáng sợ với tất cả những người có mặt ở đây nữa chứ??

“ Nhị hoàng huynh, tam tỷ và các vị huynh muội, mọi người vẫn khỏe chứ??” Trong lúc cả nhóm đang vát óc suy nghĩ Triệu Thiên Cơ định giờ trò gì, hắn đã bước tới trước mặt cả nhóm, mang theo nụ cười thân thiện trên môi, lên tiếng chào hỏi.

Nếu như người ngoài không biết, hoàn toàn không thể tưởng tượng được rằng giữa đôi bên là đối thủ không đội trời chung đấy.

Thực ra nói không phải là đối thủ cũng không sai, vì trong mắt của Triệu Thiên Cơ, đám người trước mặt, ngay cả tam công chúa, làm gì đủ tư cách trở thành đối thủ của mình chứ??

Người ta đã lên tiếng chào hỏi, tuyệt đối không được để người ngoài nhìn vào cảm thấy mình thất lễ, cả nhóm vừa định lên tiếng đáp lại, chỉ thấy Triệu Thiên Cơ không thèm quan tâm tới họ nữa, trực tiếp quay đầu nhìn về phía sau lưng tam công chúa, ba bóng người cho người ngoài cảm giác tách biệt với thế giới trong này khẽ ngật đầu chào hỏi một cái.

Ba bóng người đó chính là Dương Kiệt, Hoàng Dung và Cửu thúc.

Nhìn thấy đôi Phương đột nhiên ngật đầu chào hỏi với mình, mặc dù không có thiện cảm với tên khốn ở trước mặt (những tên đẹp trai hào hoa hơn hẳn hẳn đều tỏ ra không thiện cảm cả.), nhưng không biết ma xui quỷ khiến gì mà khiến Dương Kiệt không tự chủ khẽ ngật đầu đáp lại.

Nhìn thấy Dương Kiệt ngật đầu đáp lại Triệu Thiên Cơ, trong lòng Hoàng Dung lập tức trầm xuống, không hay rồi ~~!!

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 254: Ứng Hoàng Triệu Vô Cực

Quả nhiên, ngay sau khi cú ngật đầu “đáp lễ” vô thức của Dương Kiệt, sắc mặt của những người thuộc về thế lực của tam công chúa lập tức trầm xuống, không ít người đã phóng ánh mắt cảnh giác thậm chí thù địch về phía nhóm Dương Kiệt.

Biết bao nhiêu anh tài hào kiệt có mặt ở đây, Triệu Thiên Cơ không ngật đầu chào hỏi mà đi chào hỏi Địa Cầu Bang, sẽ khiến tâm lý của không ít người nảy sinh suy nghĩ: Giữa hai bên có quan hệ mờ ám với nhau chẳng???

Tất nhiên, đối với những người có đầu óc tinh tế như tam công chúa hay Triệu Thiên Phúc, tất nhiên là biết rõ Triệu Thiên Cơ định chơi trò “chia rẽ” quan hệ hai bên, nhưng biết rõ thì biết rõ, trong lòng cũng không kèm được cảm thấy khó chịu không hài lòng, thậm chí từ đó nảy sinh mầm móng ngăn cách quan hệ giữa đôi bên.

Ngay sau cú ngật đầu vô thức, Dương Kiệt cũng nhanh chóng bình tĩnh, cảm nhận những ánh mắt “thiếu thiện cảm” của những người xung quanh, anh ta lập tức hiểu rõ mình đã bị dính chiêu của tên khốn Triệu Thiên Cơ, thiện cảm ít ỏi thậm chí lập tức tụt xuống âm biết bao nhiêu độ.

Tuy Dương Kiệt không quan tâm thái độ của những người xung quanh, nói cho cùng quan hệ giữa Địa Cầu Bang và tam công chúa chỉ là hợp tác, thậm chí nếu muốn anh ta có thể quay đầu rời đi, nhưng không có nghĩa là bị người khác lợi dụng một cách trắng trợn như thế này được.

Dương Kiệt phóng ánh mắt sát khí đằng đằng về phía Triệu Thiên Cơ, như muốn ghi nhớ khắc sâu khuôn mặt của hắn vào não của mình vậy.

“ Nếu như có thể, hy vọng sau này chúng ta có cơ hội hợp tác với nhau.” Trong lúc Dương Kiệt hận không thể đè tên khốn đã lợi dụng mình ở trước mặt xuống đập cho một trận cho bồ ghét, bên tai đột nhiên vang lên giọng nói của Triệu Thiên Cơ truyền qua bằng thuật truyền âm.

Không đợi anh ta kịp phản ứng trước câu nói không đầu không đuôi của đối Phương, Triệu Thiên Cơ trực tiếp dẫn theo đám thuộc hạ của mình đi thẳng vào tòa kiến trúc trung tâm ở phía trước.

Tên khốn này định giở trò quỷ gì nữa đây??

Dương Kiệt có chút không nắm bắt được ý đồ của Triệu Thiên Cơ. Hợp tác??? Anh ta không nghĩ là hai bên có cơ hội hợp tác khi đang là đối thủ không đội trời chung với nhau, ít nhất vào thời điểm này là vậy.

Chỉ là nếu như Triệu Thiên Cơ muốn giở trò, tuyệt đối không thể chỉ truyền âm riêng cho mình mà trực tiếp nói thẳng ra trước mặt đám đông mới phải đạo chứ! Rốt cuộc hắn muốn gì đây??? Chẳng lẽ hắn muốn chơi trò tâm lý để khiến mình phân tâm?? Cũng không đúng, mình chỉ là một tên vô danh tiểu tốt không hơn không kém trong đội hình của tam công chúa, Triệu Thiên Cơ đâu rảnh hơi mà đi đối phó với một tên thuộc dạng có cũng được, không có cũng không sao như mình chứ??

Không hiểu nổi, không hiểu nổi ~~~!!

Người ta thường nói, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, tuy không cho rằng tam công chúa đủ tư cách trở thành đối thủ của mình, nhưng nắm bắt được thông tin của đối thủ không bao giờ thừa cả. Và vô cùng hiển nhiên, Địa Cầu Bang đã nằm trong tầm quan sát của Triệu Thiên Cơ.

Có thể nói, những thông tin về Địa Cầu Bang, Triệu Thiên Cơ đã nắm rõ trong lòng bàn tay, thậm chí còn tỷ mỉ hơn cả những hiểu biết của tam công chúa đối với Địa Cầu Bang.

Triệu Thiên Cơ biết rõ Địa Cầu Bang tuyệt đối không đơn giản như những gì thể hiện ở bề ngoài, đặc biệt là hai vị bang chủ và phó bang chủ của Địa Cầu Bang, thậm chí hắn đã vận động hết toàn bộ mạng lưới điều tra của mình, cũng không tài nào moi ra được lý lịch xuất xứ của hai người, cả hai tựa như từ trong không khí sản sinh ra vậy, nếu như không muốn là như người đến từ thế giới khác.

Điều đó đã khiến Triệu Thiên Cơ cảm thấy hứng thú, không tự chủ xuất hiện suy nghĩ có cơ hội giao tiếp thậm chí hợp tác với Địa Cầu Bang. Nên mới có việc truyền âm gửi lời đề nghị cho Dương Kiệt lúc này.

cú gật đầu " chào hỏi" lúc này một phần vì muốn phản công lại " âm mưu hèn hạ" của công chúa, một phần thật lòng muốn tạo mối quan hệ với phía Địa Cầu Bang.

Tất nhiên, đó chỉ là suy nghĩ nhất thời, được thì được, không thành công cũng chẳng sao, vì dù sao cũng chỉ xem như một thú vui bột phát của mình thôi mà.

“ Tam công chúa .....” “ Mọi người không cần phải giải thích, ta hiểu rõ đó chỉ là chiêu trò của Bát hoàng đệ.” Hoàng Dung vừa định lên tiếng giải thích nhưng tam công chúa đã cản lại, đồng thời lớn tiếng nói thẳng ra “ âm mưu” của Triệu Thiên Cơ cho mọi người xung quanh nghe. Cô ta không muốn trong thời khắc quan trọng nhất trong tổ đội của mình xảy ra những hiểu lầm xích mích không đáng có làm ảnh hưởng tới cuộc thí luyện lần này.

Nghe xong lời nói của tam công chúa, sắc mặt của những người có mặt ở nơi này trở nên dễ coi hơn đôi chút. Nhưng mọi chuyện sẽ trở nên êm đẹp trôi chảy như lúc ban đầu hay không thì chỉ có bản thân họ tự biết mà thôi.

Nhìn thấy Triệu Thiên Cơ đã đi vào, tam công chúa cũng không nán lại ở bên ngoài làm gì nữa, trực tiếp dẫn theo cả nhóm liên minh của phe mình đi thẳng vào trong.

Bước vào tòa kiến trúc khổng lồ ở khu vực trung tâm, tuy mới được xây dựng chưa được bao lâu, nhưng cách xây dựng bố trí tuyệt đối không thể sơ sài được, vì dù sao cũng là nơi hoàng đế sẽ ghé qua và ở lại một thời gian, nên được trang trí một cách cầu kỳ, thậm chí sông giả núi giả, lầu các tháp đỉnh đầy đủ, thậm chí có phần xa hoa lộng lẫy không kém gì đại bản doanh của tam công chúa nữa là.

Dù sao thì phí xây dựng đã có những “nhà hảo tâm tài trợ”, vậy thì đâu cần phải tiết kiệm dè chừng gì nữa, không phải sao??

Không cần phải tự móc túi tiền của mình ra, cho dù chỉ dùng để ở một lần, cũng không thể đơn giản sơ sài được, càng hoàng tráng, càng lộng lẫy, ở càng thoải mái càng tốt. Thậm chí sau khi cuộc thí luyện kết thúc, nơi này có thể dùng làm nơi nghỉ dưỡng của hoàng gia cũng tốt chứ sao.

“Ứng Hoàng giá đáo ~~~~~!!!!” trong lúc Dương Kiệt đang không ngừng cảm thán độ chịu chơi của hoàng tộc vương triều Thiên Ứng, giọng nói cao nhọn khó nghe của vị thái giám đã ra đón tiếp nhóm tam công chúa lúc này lần nữa vang lên.

Uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~~!!!

Chỉ thấy trên không trung đỉnh đầu của tòa kiến trúc xuất hiện một chiếc phi thuyền khổng lồ có hình dáng giống hệt như một con chim ưng đang

vấy cách, toàn thân phi thuyền được đúc bằng vàng ròng, bề mặt khảm đầy kim cương đá quý theo họa tiết khắc họa cơ thể của một con chim ưng bằng xương bằng thịt.

Đây có thể nói là chiếc phi thuyền hoàng tráng nhất, xa xỉ nhất, bắt mắt nhất mà Dương Kiệt đã từng nhìn thấy qua.

“con chim ưng” không hề nhanh chóng hạ cánh xuống “sân bay cá nhân” được xây dựng ngay trong tòa kiến trúc này.

Hoàng tử công chúa, quan quân đại thần hồi hải ba chân bốn cẳng di chuyển nhanh về phía khu vực ‘sân bay’ để chuẩn bị đón tiếp kẻ thống lĩnh có quyền lực tối cao, chủ nhân đích thực của cả vương triều Thiên Ưng, Ưng Hoàng Triệu Vô Cực.

Đợi tới khi Dương Kiệt có mặt ở sân bay, chiếc phi thuyền chim ưng đã hạ cánh xuống mặt đất, xung quanh đã được vây quanh bởi tầng tầng lớp lớp cấm vệ quân. Ngay vị trí thang lên xuống ở trung tâm “ổ bụng” phi thuyền, thái giám và quan quân đại thần đã đứng xếp thành hàng dọc đứng đợi sẵn, một tấm thảm bằng vải lụa màu ánh kim đã được trải sẵn trên đường di chuyển giành cho hoàng đế, cảnh tượng giống hệt như các nước đang đứng đón nguyên thủ quốc gia ở Trái Đất, thậm chí còn long trọng hơn gấp nhiều lần nữa.

Két ~~~ két ~~~ két ~~~~~~!!!

Không chờ đợi quá lâu, cánh cửa thang nhanh chóng được thả xuống, chỉ thấy vô số cung nữ thái giám ăn mặc sang trọng từ bên trong phi thuyền bước ra đầu tiên và xếp thành hàng dọc ở gần thang lên xuống như những người có mặt từ trước.

Lộc cộc ~~~ lộc cộc ~~~~~~!!

Chỉ thấy hai bóng người nhanh chóng lọt vào tầm mắt của những người có mặt ở sân bay.

Chỉ thấy một người đàn ông trung niên với khuôn mặt vuông dài đầy nghiêm nghị, để râu đen dài chấm ngực, mày ngài mắt phượng, sắc mặt hồng hào sáng bóng, cho ta cảm giác ông ta tuyệt đối là một đại mỹ nam vào thời trai trẻ. Trên người mặc bộ ngũ chảo thần ưng màu xanh thiên thanh, đầu đội lưu ly tử kim quán, eo vòng tứ chảo thanh long yêu đài, toàn thân trên dưới đều phát tán ra khí thể độc cô thiên hạ.

Tuy chỉ là đế vương của một vương triều tầm trung, nhưng đế vương là đế vương, cho dù là cao cấp, tầm trung hay cấp thấp, khí thể của họ khi phát tán ra, mang theo pháp tắc của thiên địa luôn khiến người bình thường không tự chủ phải quỳ xuống thuần phục vô điều kiện.

Chân mệnh thiên tử, tuyệt đối không chỉ có cái danh như ở Trái Đất, ở thế giới này được thiên đạo thừa nhận và bảo hộ, uy quyền được khuếch đại tới mức cực điểm.

Và người đi theo bên cạnh Ứng Hoàng Triệu Vô Cực, chính là một thiếu phụ sở hữu sắc đẹp sắc nước hương trời, phong thái đoan trang cao quý, khuôn mặt có nét hao hao giống như tam công chúa, chỉ là tam công chúa mang theo sắc thái lạnh lùng như băng, còn thiếu phụ này giống hệt như một quả đào chín mùi mọng nước, khiến cho bất kỳ người đàn ông nào khi đối diện cũng không kiềm được dục hỏa bùng nổ.

Ứng Hoàng Triệu Vô Cực và phi tần được sủng ái nhất của ông ta Ninh phi, và cũng là mẹ ruột của tam công chúa.

Sở dĩ Ứng Hoàng không xuất hiện cùng hoàng hậu mà là cùng Ninh phi là vì hoàng hậu của vương triều Thiên Ứng đã qua đời vào nhiều năm trước. Theo tập tục của vương triều Thiên Ứng, một đời hoàng đế chỉ có thể có

một vị hoàng hậu, nếu trong thời gian hoàng đế trị vì, hoàng hậu mất sớm hoặc một vài lý do gì đó bị phế truất, các phi tần khác cho dù có quyền lực lớn tới cỡ nào, được hoàng đế sủng ái tới cỡ nào, cũng không có cơ hội bước lên ngôi vị hoàng hậu còn trống.

Tất nhiên, tuy người ngoài vẫn xưng hô Ninh phi là quý phi, nhưng địa vị và quyền lực do bà ta nắm giữ ở hậu cung, tuyệt đối không khác gì so với một hoàng hậu chính hiệu cả, khác nhau chỉ cách biệt một câu xưng hô mà thôi.

“ Ưng Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, Ninh Phi thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế ~~~~~!!!” Ưng Hoàng và Ninh Phi vừa xuất đầu lộ diện, tất cả những người có mặt ở sân bay tiếp đón đều mang theo vẻ mặt nghiêm túc pha lẫn tôn kính, khẽ cúi người chấp tay thi lễ, đồng thời miệng hô vang khẩu hiệu tượng trưng giành cho đế vương.

Nhìn thấy mọi người xung quanh đều cúi người thi lễ, đối với một người sống ở thời hiện đại như Dương Kiệt cảm thấy cảm thấy khó chịu, nhưng nhập gia tùy tục, anh ta không muốn biến thành nhân vật nổi bật giữa đám đông, nên đành miễn cưỡng học theo những người có mặt ở đây, khẽ chấp tay lại, nhưng miệng vẫn ngậm chặt lại không hô hào như những người xung quanh.

“ Miễn .....” “ phụ hoàng ~~~~~!!!” trong lúc Ưng Hoàng mang theo vẻ mặt hài lòng định lên tiếng cho phép mọi người kết thúc lễ chào hỏi này, một giọng nói đầy phấn khích vang lên phá vỡ bầu không khí nghiêm trang này.

Thần sắc của Ưng Hoàng khẽ lóe qua tia sáng căm phẫn, nhưng khi nhìn rõ bóng người đang mang theo vẻ hớn hởi từ trong dòng ngày chạy ra, lập tức chuyển sang thành nụ cười ái ngại, quay sang Ninh phi đưa mắt nhìn nhau một cái, cả hai đều lộ ra vẻ cười khóc không được.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 255: Thừa Tướng Lý Hiển

“Bảo... Bảo Bảo!!” đôi mắt của Ứng Hoàng mang theo nụ cười nhẹ nhàng ôn hòa bước thẳng ra phía trước, hai tay dang rộng ra như muốn đón nhận bóng người đang lao về phía mình vào lòng vậy.

Khác xa với dự tính của Ứng Hoàng, bóng người đó không hề có ý định lao vào trong lòng của ông ta, chỉ chạy tới ngay trước mặt, dưới cặp mắt ngơ ngác của hơn mấy ngàn người có mặt ở nơi này, trực tiếp giơ tay ra kéo thẳng vào bộ râu dài của Ứng Hoàng, đồng thời mang theo vẻ mặt bất bình nói: “Phụ hoàng, sau phụ hoàng và mẫu hậu lại tới muộn thế này?? Phụ hoàng biết có bao nhiêu người đã đứng đợi chờ từ nãy giờ hay không?? Ngay cả giờ giấc cũng không giữ đúng, thì làm gì còn nguyên tắc làm việc nữa chứ?? Đường đường hoàng đế của một vương triều, hành vi này tuyệt đối không thể chấp nhận được, hừ hừ ~~~!!”

Ứng Hoàng bị bóng người đó xả một tràng thẳng vào mặt tới nỗi choáng váng đầu óc, nhất thời í ới không thốt nên lời.

Những người không biết thậm chí vãi cả mồ hôi lạnh, ánh mắt đầy kinh hãi nhìn chằm chằm bóng người dám cả gan “vuốt râu hùm” không ngừng kéo râu và buông lời xỉa xói vào Ứng Hoàng. Những người biết chuyện sắc mặt ửng đỏ như tôm luộc vì đang cố gắng kìm nén bản thân để không cười phá lên trước cảnh tượng ở trước mặt.

Cả vương triều Thiên Ưng, dám cả gan kéo râu và xả thẳng vào mặt Ứng Hoàng như vậy, chắc chỉ duy nhất mỗi một người, đó chính là thập nhị

công chúa mà thôi.

Bảo Bảo, chính là cách xưng hô thân mật của Ung Hoàng đối với cô con gái lá ngọc cành vàng của mình, Triệu Thiên Bảo. Bảo Vật vô giá do trời ban cho vương triều Thiên Ung.

“ Bảo Bảo à, nghe phụ hoàng giải thích, ta tới trễ là vì ....” “ không cần giải thích, cho dù bất kỳ lý do gì để giải thích cho hành vi sai trái của mình, cũng sẽ khiến người khác cảm thấy bất mãn hơn thôi.”

Ung Hoàng nhất thời cứng họng trước lời nói của con gái cưng của mình, thậm chí có thể cảm nhận được đám người ở phía dưới đã lén lén cười điên cuồng trong lòng vì sự “ mất mặt” của mình.

Nhưng mà khi người đối diện là thập nhị công chúa, Ung Hoàng thậm chí không dám lớn tiếng trách móc nữa là.

Ninh phi này giờ vẫn đứng ngay bên cạnh bệ miệng mỉm cười, nhìn thấy thế khó xử của Ung Hoàng, vội vã đứng ra “ cứu bồ”, nhỏ tiếng gọi ý: “ Bảo Bảo à, cho dù phụ hoàng của con có sai như thế nào đi nữa, nhưng trước mặt văn võ bá quan, con phải giữ thể diện cho phụ hoàng chút chứ.”

“ Ấy da, con, con .....” tới lúc này thập nhị công chúa mới “ sực nhớ ra” hiện giờ không phải đang ở trong hoàng cung, mà đang đứng trước hàng ngàn, hàng chục ngàn quan quân và những vị khách mời xa lạ. Nhất thời nước mắt lâng lâng như muốn rơi lệ vì sự ‘ vô tâm’ của mình đã ảnh hưởng tới mặt mũi của Ung Hoàng.

“ Bảo Bảo đừng khóc, đừng khóc, phụ hoàng của con không có ý trách con, chỉ là mong con đừng trách mắng ông ta nữa thôi, sau này chú ý trường hợp một chút là được rồi.” Nhìn thấy thập nhị công chúa như muốn khóc, cả Ung Hoàng và Ninh phi lập tức bối rối hẳn lên, một cảm giác tội

lỗi tốt cùng ghim thẳng vào tim, Ninh phi vội vã ôm lấy thập nhị công chúa vào lòng để an ủi vỗ về.

Tuy không phải là mẹ ruột của thập nhị công chúa, nhưng tình cảm của Ninh phi dành cho thập nhị công chúa, thậm chí còn nhiều hơn cả con gái của mình là tam công chúa nữa kia.

“ Con biết rồi, con biết rồi, từ nay không dám nữa.” “ ôi dào, Bảo Bảo à, con cứ làm những việc con thích, cứ lên tiếng khuyên can trách mắng phụ hoàng nếu như con thấy không đúng, chẳng lẽ đường đường một Ứng Hoàng như ta lại không thể tiếp nhận những lời khuyên can hữu ích của người khác sao?? Còn người khác nghĩ gì đánh giá gì, ta đây nào thèm để ý chứ!!” Không muốn nhìn thấy vẻ mặt tự trách của thập nhị công chúa, Ứng Hoàng vội vã lên tiếng, tỏ vẻ bất cần nói.

“ Thật à?? Nghĩa là sau này con có thể tiếp tục lên tiếng khuyên can phụ hoàng trước đám đông như thế thật sao??” thập nhị công chúa mở to đôi mắt ra hết cỡ nhìn chăm chăm vào Ứng Hoàng hỏi.

“ ta .....” Mép miệng của Ứng Hoàng khẽ co giật vài cái, chỉ vì giây phút bỗng nóng đầu lên mở miệng buông ra lời hứa, có cảm giác như tự mình vấp vào miệng mình vậy.

Ninh phi phóng ánh mắt oán trách về phía Ứng Hoàng. Rõ ràng tôi đã ra tay cứu ông, nhưng ông cứ thích đâm đầu vào chỗ chết, vậy thì tự chịu đi nhé.

Không quan tâm tới Ứng Hoàng vẫn còn đang tỏ ra ngơ ngác và “ hối hận”, Ninh phi trực tiếp nắm lấy tay của thập nhị công chúa đi thẳng về hướng trung tâm đại sảnh dưới sự chỉ dẫn của đám hoạn quan đã đợi sẵn trên đường đi.

Đi ngang qua trước mặt tam công chúa, khẽ liếc mắt ra hiệu một cái, tam công chúa khẽ ngật đầu, dẫn theo cả nhóm liên minh của mình đi theo phía sau Ninh phi và thập nhị công chúa di chuyển thẳng về phía trung tâm đại sảnh.

Khi Ninh phi bước ngang qua trước mặt Triệu Thiên Cơ, đôi mắt lóe qua tia sáng phức tạp, người đang đứng trước mặt có thể nói là đối thủ không đội trời chung của con gái ruột thịt của mình, khiến mình nhất thời không biết đối diện với đứa bé từng có quan hệ không hề tệ với mình trước nay, nhưng cuối cùng cũng khẽ ngật đầu với đối phương một cái rồi nhanh chóng bước đi.

Triệu Thiên Cơ chỉ khẽ thâm lắc đầu một cái, mang theo vẻ mặt thản nhiên trực tiếp dẫn theo đám thuộc hạ lâu la của mình, nối đuôi tam công chúa quay người đi thẳng vào trong.

Khô chỉ khô cho đám văn võ bá quan có mặt ở nơi này, vì lúc này Ứng Hoàng vẫn còn đang chìm sâu trong choáng váng nhất thời chưa thể định thần, văn võ bá quan nhất thời không biết phải làm sao. Nên ở lại đợi chờ Ứng Hoàng hoàn hồn rồi mới đi theo hay trực tiếp đi theo Ninh phi và thập nhị công chúa vào trong trung tâm đại sảnh cho rồi.

Tất nhiên Ứng Hoàng cũng không để cho đám văn võ bá quan và “khách quý” phải chờ đợi quá lâu, nhanh chóng bừng tỉnh trở lại, vẻ mặt nghiêm nghị lạnh lùng của bậc đế vương lập tức quay trở về khuôn mặt của ông ta, khí thế của chân mệnh thiên tử phát tán ra, khiến cho đám người ở phía dưới không kiềm được phải run bắn người lên cúi đầu xuống không dám nhìn thẳng vào ông ta, thậm chí cảm thấy ngột ngạt khó thở.

Chỉ cần là thần dân của vương triều Thiên Ưng, không một ai có thể chống cự được khí thế của đế vương của vương triều, cho dù Ứng Hoàng lúc này chỉ là một tông sư tầng thứ 1, những người có mặt ở hiện trường có

không ít có thực lực lớn mạnh hơn ông ta rất rất nhiều lần, nhưng cũng không thoát ra được pháp tắc của thiên địa.

“ đi ~~~~~!!!” lạnh lung buông ra một câu, sau đó trực tiếp đi thẳng vào trung tâm đại sảnh trong khu căn cứ.

Đợi tới khi bóng người của Ứng Hoàng biến mất sau tòa kiến trúc trung tâm, đám người mới thầm thở phào nhẹ nhõm, vội vã ba chân bốn cẳng đi thẳng về nơi cần đi.

Trung tâm đại sảnh được xây dựng cực kỳ rộng lớn, thậm chí rộng hơn gấp nhiều lần so với Thái Hòa Điện trong Tử Cấm Thành ở Trái Đất, đủ cho gần chục ngàn người tụ tập mà không cảm thấy ngột ngạt chen chúc.

Đợi tới khi mọi người tụ tập đầy đủ ở trung tâm đại sảnh, Ứng Hoàng đã ngồi trên chiếc ngai vàng được đúc hoàn toàn bằng vàng ròng, được khắc họa như một con chim ưng đang dang to đôi cánh ôm chặt lấy Ứng Hoàng vào trong lòng, cao gần hai trượng, rộng một trượng, bề mặt khảm đầy pha lê đá quý.

Chiếc ngai vàng này mà đem ra ngoài bán, tuyệt đối có cái giá trên trời, không có vài trăm vài chục tỷ, cũng đừng mong sờ được vào bề mặt của nó nữa là.

Ninh phi ngồi trên một chiếc ghế có hình dáng khá giống như chiếc ghế mà Ứng Hoàng đang ngồi, chỉ là không to và sang trọng bằng cái của ông ta đang ngồi, nhưng cũng là một kiệt tác vô giá. Đúng như những gì đã nói, Ninh phi tuy không có danh nghĩa của hoàng hậu, nhưng địa vị quyền lực tuyệt đối có thể sánh ngang với một hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ chân chính.

Xung quanh là những vị hoàng tử công chúa đứng dạt sang hai bên, phía dưới là quan văn và quan võ phân chia đứng xếp thành hai hàng dọc trải dài xuống dưới. Quan phẩm không tới tam phẩm cũng đừng mong có tư cách đứng ở trong này.

Những thuộc hạ của thế lực hoàng tử công chúa như Dương Kiệt chỉ có thể cùng những vị khách chạy quan hệ để có mặt ở nơi này chỉ có thể đứng ở vòng ngoài xa xăm dưới sự canh gác giữ trật tự của cấm vệ quân, nếu như mắt kém một chút, thậm chí không thể nhìn rõ khuôn mặt của Ung Hoàng ở phía xa nữa kia.

Nhìn thấy mọi người đã có mặt đầy đủ, đã tới lúc tiến hành thời khắc quan trọng nhất của sự kiện, Ung Hoàng tỏ ra phần chán vô cùng, chờ đợi bấy lâu nay, chỉ mong có thể, hận không thể ngay lập tức tuyên bố kết quả, trực tiếp nhường ngôi cho người kế vị luôn cho rồi.

Quả thật nực cười khi hoàng đế ở Trái Đất hận bản thân không thể sống ngàn tuổi vạn tuổi, ngồi trên ngai càng lâu càng tốt. Còn hoàng đế ở đại lục Huyền Thiên này, chỉ mong muốn thời hạn trị vì của mình kết thúc càng sớm càng tốt, để có thể đón nhận thiên đạo ban thưởng. Trong mắt nhiều người, hoàng đế chỉ là đường tắt cho con đường tu luyện của mình mà thôi.

“ Thừa tướng ~~, thừa tướng ~~ .....!!” Ung Hoàng khẽ quay đầu liếc nhìn về phía một người đàn ông tuy đã mang dáng dấp của một cụ lão lớn tuổi, nhưng da dẻ hồng hào láng mịn không thua kém gì trẻ sơ sinh, râu tóc bạc phơ gần như che phủ hết nửa khuôn mặt của ông ta, trên người chỉ mặc một bộ bố y đơn giản, người ngoài không biết nhìn vào sẽ lầm tưởng này chỉ là một ông lão nhà quê không hơn không kém, lúc này đôi mắt nửa nhắm nửa mở, cơ thể đảo lão như đang chìm sâu trong giấc ngủ trong trạng thái đứng, tựa như hoàn toàn tách biệt với thế giới xung quanh, mọi thứ không liên quan gì tới mình vậy.

Thậm chí Ứng Hoàng lên tiếng kêu gọi hồi lâu, vẫn không thấy ông ta có phản ứng gì cả, nếu như không phải miệng và mũi còn đang không ngừng phát ra những hơi thở đồng đều của người đang chìm sâu trong giấc ngủ, sẽ lầm tưởng ông ta là một bức tượng hay đã chết rồi đấy.

Người đàn ông lớn tuổi này không ai khác chính là thừa tướng của vương triều Thiên Ứng, người có địa vị và quyền lực trên vạn người dưới một người, tam triều trọng thần, đồng thời cũng là ân sư của Ứng Hoàng Triệu Vô Cực, Lý Hiện!

Ông ta là người đã giữ chức thừa tướng hết ba đời Ứng Hoàng, bắt đầu từ thời ông nội của Triệu Vô Cực, đã là một quyền thần đắc lực phù trợ bên cạnh đế vương, có thể nói, vương triều Thiên Ứng có thể phát triển bền vững và lớn mạnh không ngừng như ngày hôm nay, ngoại trừ năng lực của các đời Ứng Hoàng, có 70% công lao thuộc về người đàn ông đã chạc tuổi ba trăm năm mươi này.

Quan trọng nhất là, ngoại trừ chức vụ thừa tướng của vương triều, ông ta còn một thân phận khác khiến cho các đời Ứng Hoàng phải tỏ ra tôn kính lấy lòng, chính là một trận pháp sư trung cấp.

Trận pháp sư, một nghề nghiệp tương đối hiếm gặp ở đại lục Huyền Thiên, nhưng tầm quan trọng đối với các thế lực, vương triều hay thậm chí tông môn là không gì có thể bàn cãi.

Một trận pháp tông sư nếu như có đủ thời gian và tài lực để bố trí thành công một trận pháp cao cấp, tuyệt đối có thể xóa sổ vương thành của một vương triều cao cấp.

Hay nếu như bố trí một pháp trận phòng thủ ngay tại vương thành, cho dù là một quân đoàn độ kiếp tới ghé thăm, cũng chỉ có nước tuyệt vọng quay đầu trở về mà thôi.

Tuy trận pháp sư trung cấp không thể bố trí những trận pháp đáng sợ như vậy, nhưng cũng tuyệt đối không kém phần quan trọng. Đặc biệt là trận pháp phong tỏa không gian ở vương thành Khương Lộc, chính là xuất phát từ tay vị thừa tướng này. Ngoài ra trong vương thành còn bí mật sở hữu một trận pháp phòng thủ chưa kích hoạt do ông ta bố trí ra, chỉ cần kích hoạt lên, ngoại trừ vương triều cao cấp phái cả quân đoàn kẻ mạnh xuất khiêu tới, có thể nói là bất khả xâm phạm trong các thế lực vương triều trung cấp.

Trận pháp sư trung cấp, cho dù đi tới vương triều cao cấp hay những tông môn hùng mạnh, cũng tuyệt đối trở thành khách quý được chào đón mời gọi.

Ba lần bảy lượt kêu gọi nhưng không thấy ông ta phản ứng, Ứng Hoàng đã khóc không thành tiếng. Đối với vị ân sư mà mình hết lòng tôn kính, lớn tiếng trắng mắt cũng không được, cứ thế im lặng cũng không xong, nhất thời có chút không biết phải làm sao.

Rốt cuộc hôm nay là ngày gì thế này?? Hết Bảo Bảo tới ân sư làm mình ái ngại bề mặt trước thiên hạ, chẳng lẽ sáng nay trước khi rời khỏi hoàng cung quên coi lịch, hôm nay là ngày dữ không hợp với mình?? Có nên rời ngày tổ chức sang hôm khác không nhỉ??

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 256: Thiên Đạo Thiên Chỉ

“Đại tướng anh hùng dễ mấy ai

Đức độ, anh, uy, trí, dũng, tài

Thắng hai đế quốc, bách niên thọ

Hầu cầu có một, không có hai.” (trích từ một đoạn văn tìm được trên mạng)

Trong lúc Ứng Hoàng đang không biết có nên phá vỡ giấc ngủ ngon của vị ân sư của mình hay không, chỉ thấy ông ta đột nhiên mở to đôi mắt ra, hai tay giơ thẳng lên vươn người thở dài một tiếng, một câu thơ từ trong miệng ngâm ra.

Mẹ kiếp!! Lão già này định học theo Ngọa Long tiên sinh Gia Cát Lượng à?? Tuy nội dung câu thơ khác nhau và không biết mang hàm ý gì, nhưng phong thái khá giống nhau đấy chứ nhỉ!!

Trong đầu Dương Kiệt không ngừng trầm nghĩ.

“Bệ hạ, người mới gọi lão thần??” Chỉ thấy ông ta mang theo vẻ mặt mơ màng quay sang nhìn về phía Ứng Hoàng, có chút không khẳng định hỏi.

Thật hay đùa vậy?? Đường đường một kẻ mạnh tông sư, cho dù đang chìm sâu trong giấc ngủ, có người gọi mà không biết sao?? Huống chi ông

ta có thật là đang ngủ hay không còn là một vấn đề nữa là.

“dạ, dạ, thưa ân sư, đã tới lúc đọc chiếu thư khai mạc cuộc thí luyện rồi ạ.” Ứng Hoàng chỉ biết cười trừ lấy lòng chứ có cho mười cái gan cũng không dám trách mắng vị thừa tướng của mình.

“Diễn văn?? Diễn văn nào??? À à, nhớ rồi, đạo này cao tuổi rồi nên hay lắm lắm một chút, mong bệ hạ thứ lỗi.” “không dám, không dám, mời ân sư tiến hành ạ.”

Ứng Hoàng cười khóc không được, nhất thời không biết dùng lời lẽ nào để đáp lại vị ân sư của mình.

“E hèm ~~~~!!!” Thừa tướng Lý Hiền khẽ đưa tay lên miệng ho nhẹ một tiếng, một tờ chiếu thư được chế tạo bằng loại vải kim tuyến có thể chống lửa chống nước đắt giá xuất hiện trên tay, từ từ bước ra đứng ngay phía trước Ứng Hoàng, chiếu thư được mở to ra, bề mặt chiếu thư có thêu một con chim ưng bằng chỉ vải như vàng trông vô cùng bắt mắt và sống động, khẽ dúm mày nhìn chăm chăm vào chiếu thư một hồi như đang đọc nháp trước, từ từ mở miệng đọc lớn:

“Phụng Thiên Đạo ban chỉ, Ứng Hoàng chiếu viết.

Ta tại vị chín mươi tám năm, tâm trì nguy khuyết, cẩn trọng tỉ mỉ, không dám lơ là, công đức ban bố khắp vương triều, phát triển vững mạnh, bá tánh ấm no, an cư lạc nghiệp, ta mỹ mãn hả dạ vô cùng. Nay thiên địa pháp tắc, tuần luân hồi tuần hoàn, ta nào dám trái cãi. Tuân thừa thiên chỉ đáng tối cao, quyết định tiến hành kế hoạch truyền thừa, hòng chọn ra một người kế thừa xứng đáng, trí dũng tài đức vẹn toàn, đủ năng lực thay ta tiếp tục phụng sự đáng tối cao, phụng sự bá tánh muôn dân như tâm nguyện và trách nhiệm của bao đời Ứng Hoàng.”

Ngưng một hồi, quét ánh mắt đầy nghiêm nghị về phía đám hoàng tử công chúa đang tỏ ra nôn nóng lo sợ nhưng pha lẫn vẻ phản kích, tiếp tục lớn tiếng nói: “ thể thức thử thách người đủ tư cách kế thừa ngôi báu như sau.

Phát triển: trong thời hạn ba tháng kể từ ngày bắt đầu, mỗi tổ đội gồm mười thành viên sẽ tiến hành chiếm đóng các ngôi thành trì của vương triều đối địch, số lượng và chất lượng thành trì chiếm được sẽ được tính cộng dồn vào nhau, người đạt được số điểm cao nhất cuối cùng, sẽ là người chiến thắng trong phần thử thách này.

Trong quá trình thử thách, các tổ đội có thể liên kết hỗ trợ lẫn nhau, ngoài ra trong lúc tính điểm, có thể cộng dồn điểm số giữa các tổ đội đã liên minh với nhau, nhưng tuyệt đối nghiêm cấm các thế lực ngầm ở bên ngoài tiếp sức, nghĩa là mỗi tổ đội chỉ mười thành viên, nếu như phát hiện một người lạ mặt không thuộc thành viên tham gia lúc ban đầu xuất hiện như đã được đăng ký hay bàn tay của một ai đó nhúng tay vào quá trình thử thách này, sẽ được xem như là hành vi gian lận, sẽ trực tiếp chấm dứt tư cách tham dự của nhóm thí sinh đã vi phạm đó. Và trong quá trình thí luyện, phía giám khảo sẽ bí mật phái đặc sứ theo dõi toàn bộ quá trình thí luyện, hòng làm tới mức minh bạch nhất, công bằng nhất có thể.

Trị quốc: sau khi cuộc thí luyện thứ nhất kết thúc, mỗi tổ đội sẽ có khoảng thời gian hai năm để cai trị và phát triển những ngôi thành mà mình đã chiếm đóng được trước đó. Điểm số sẽ được tính theo sự phát triển về mọi mặt của thành trì, độ hài lòng và ủng hộ của dân chúng đối với thí sinh, kết quả cuối cùng sẽ được công báo khi thời gian thí luyện kết thúc.

Điểm số làm chuẩn cuối cùng sẽ được cộng lại từ thử thách một và hai, sẽ cho ra kết quả cuối cùng. Ai đạt được điểm số cuối cùng cao nhất, sẽ trở thành người chiến thắng, đủ tư cách để tiếp quản ngai vị Ưng Hoàng trong tương lai.”

Nói một hơi dứt câu, lần nữa quét ánh mắt đầy nghiêm nghị về phía đám hoàng tử công chúa, lạnh lạnh nói: “ còn vấn đề gì chưa nắm bắt được nữa không???”

Các vị hoàng tử công chúa đưa mắt nhìn nhau một cái, sau đó đồng loạt lắc đầu đồng thời lớn tiếng đáp rằng đã hiểu rõ thể thức tiến hành cuộc thí luyện lần này rồi.

Chỉ duy nhất mỗi thập nhị công chúa đang mang theo sắc mặt khó coi pha lẫn chút lo lắng.

Trước khi cuộc thí luyện bắt đầu, hoàn toàn không ai nói rõ cho cô ta biết rằng cuộc thí luyện lần này liên quan tới tư cách tranh giành ngai vàng, và cũng không thể ngờ rằng thời hạn trị vì của phụ hoàng đã tới giai đoạn kết thúc.

Tuy thập nhị công chúa hồn nhiên ngây thơ, nhưng không phải là tên khờ ngốc nghếch không biết gì cả. Bất kỳ vương triều lớn nhỏ nào, khi bước vào giai đoạn chuyển giao quyền lực, đều trải qua cảnh tượng huynh đệ tỷ muội tương tàn, thậm chí có thể dùng từ máu chảy thành sông. Kẻ chiến thắng sẽ có tất cả, kẻ thất bại sẽ mất hết tất cả, thậm chí cả mạng sống của mình. Chỉ nghĩ sơ qua cảnh tượng đó thôi, cũng khiến cô ta không kiềm được phải nhùn mình.

Đồng thời tỏ ra lo lắng vô cùng khi mới cách nay không bao lâu, mình đã yêu cầu bát hoàng huynh nhường phần chiến thắng cho tam tỷ. Nếu như là những cuộc thí luyện thông thường thì không sao, nhưng cuộc thí luyện quan trọng lần này thì .....

Cảm nhận được ánh mắt đầy tự trách và lo lắng của thập nhị công chúa, Triệu Thiên Cơ chỉ khẽ mỉm cười ngật đầu một cái để trấn an hoàng muội thân yêu của mình.

“ Không sao, không sao, cho dù người cuối cùng chiến thắng là tam tử, chỉ cần mình mở lời cầu xin, chắc chắn tam tử sẽ đồng ý không làm hại tới bát hoàng huynh thôi mà, chắc chắn như thế.” Thập nhị công chúa không ngừng an ủi trấn an bản thân, đồng thời vô cùng tự tin vào việc mình có thể khuyên can cả hai không tương tàn lẫn nhau trong bất kỳ trường hợp.

Quả thật, nếu như thập nhị công chúa lên tiếng van xin yêu cầu, tam công chúa hay thậm chí Triệu Thiên Cơ có tỷ lệ thành công rất cao trong việc tha mạng cho kẻ bại trận.

Chỉ là, với tính khí cao ngạo, ngạo thị thiên hạ của mình, sẽ chấp nhận được giữ mạng vì một lời cầu xin của người khác sao?? Đừng nói là Triệu Thiên Cơ, ngay cả tam công chúa không cũng không bao giờ chấp nhận được điều đó.

Mạng sống thì có thể giữ được đấy, nhưng mang theo vị thế của một kẻ thất bại bị tống cổ ra khỏi vương triều, đời đời kiếp kiếp không thể quay lại quê hương đất nước của mình, còn phải mang theo nỗi ám ảnh nỗi nhục ê chề dằn vặt bản thân suốt cả đời, đối với rất nhiều người, đặc biệt là những hào kiệt như Triệu Thiên Cơ và tam công chúa, thà chết quách đi cho rồi, không phải sao??

“ Nếu như không có vấn đề gì nữa, những ai muốn tham gia vào cuộc thí luyện lần này, mời bước ra.” Nhìn thấy đám hoàng tử công chúa không còn điều gì để thắc mắc, Lý Hiển tiếp tục lên tiếng nói.

Lộc cộc ~~~ lộc cộc!!

Câu nói của thừa tướng vừa dứt, Triệu Thiên Cơ và tam công chúa trực tiếp từ phía sau bước ra tiến thẳng tới trước mặt ông ta.

Trong đôi mắt của Lý Hiển lóe qua tia sáng khen ngợi, nhưng cũng không tránh khỏi tiếc nuối.

Long hổ giao tranh, chắc chắn sẽ có một con ngã xuống. Cho dù là bất kỳ ai đi nữa, cũng sẽ là một tổn thất không thể lớn hơn nữa đối với vương triều Thiên Ưng.

Không chỉ Lý Hiển, khi vừa thấy con gái ruột thịt của mình bước ra, đôi mắt của Ninh phi khẽ lóe qua tia sáng đầy lo lắng, lại khẽ liếc nhìn Triệu Thiên Cơ ở bên cạnh, tâm trạng phức tạp và bất lực xâm chiếm cả tâm trí của bà thôi.

Đã cố gắng hết sức rồi, nhưng cuối cùng cũng phải đi tới bước đường này, đúng là người tính không bằng trời tính.

Thì ra là khoảng bảy năm trước, khi nhận thấy thời hạn chuyển giao quyền lực đã gần kề, đối với một người có tấm lòng nhân hậu bao dung như Ninh phi, đặc biệt là tình yêu mãnh liệt đối với Ưng Hoàng, cả dòng dõi máu mủ ruột thịt của ông ta và cả vương triều Thiên, tất nhiên là không muốn nhìn thấy cảnh huynh đệ tỷ muội tương tàn như bao vương triều khác rồi. Và trong đầu bà ta đột nhiên nảy sinh một sáng kiến, chính là yêu cầu Ưng Hoàng trực tiếp truyền lại ngai vàng cho thập nhị công chúa. Chỉ cần người nối ngôi là thập nhị công chúa, cả vương triều Thiên Ưng chắc chắn sẽ bằng lòng đồng ý cả hai tay hai chân mà không ai phản đối.

Ưng Hoàng cảm thấy có lý, nên đã tiếp nhận ý kiến của Ninh phi, trong một buổi thiết triều, trước mặt tất cả hoàng tử công chúa, văn võ bá quan có mặt tại đại điện trực tiếp tuyên bố sẽ truyền ngôi lại cho thập nhị công chúa sau khi thời hạn trị vì của mình kết thúc.

Quả đúng như suy tính của Ninh phi, ngay sau khi lời tuyên bố đang ban ra, ngay lập tức được cả triều đình thông qua, thậm chí không có một lời bất

mãn hay phản đối nào cả. Có thể nói là tỷ lệ ủng hộ lên tới trăm phần trăm.

Thời điểm đó ngay cả Triệu Thiên Cơ và tam công chúa sau khi nghe xong lời tuyên bố của Ứng Hoàng, chỉ khẽ ngơ người trong tích tắc, cả hai nhanh chóng ngật đầu đồng thuận, thậm chí trong lòng còn dự tính ngay sau khi thập nhị công chúa lên ngôi, sẽ một lòng một dạ hết lòng phù trợ cho cô ta trị vì đất nước. Thời khắc đó Triệu Thiên Cơ còn dự định sau khi mọi thứ ổn định, sẽ nghe theo lời mời gọi của tông môn ở khu vực trung ương, bước lên con đường tu luyện của mình.

Chỉ là người tính không bằng trời tính, ngay sau khi nghe thấy tên mình bị đề cử trở thành hoàng đế tiếp theo, thập nhị công chúa khi đó vừa tròn 9 tuổi, đã bật khóc nức nở, làm mình làm mẩy sống chết không chịu nối ngôi. Quả thật, với một người có tâm hồn trong sáng ngây thơ, chỉ thích cuộc sống tự do tự tại như thập nhị công chúa, áp đặt ngôi hoàng đế lên đôi vai nhỏ bé của cô ta quả thật là quá đáng quá đi.

Không còn cách nào khác, thập nhị công chúa không chịu nối ngôi, Ứng Hoàng cũng không muốn ép buộc cô con gái lá ngọc cành vàng của mình, nên đành hủy bỏ tuyên bố và quyết định đó, tư cách nối ngôi sẽ được tiến hành theo tục lệ thông thường.

Ngay sau khi biết được thập nhị công chúa không chịu nối ngôi, Ninh phi tỏ ra thất vọng nhưng trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm. Vì ngay sau khi đưa ra sáng kiến như thế này, bà ta đã cảm thấy hối hận và tội lỗi khi áp đặt cả một vương triều lên vai của một con bé còn quá nhỏ tuổi như thế này, quả thật là quá bất công đối với nó.

Cũng tốt, nếu như nó không muốn, thì để nó sống với cuộc sống mà nó yêu thích.

Lộp cộp ~~ lộp cộp ~~~~.....!!

Trong lúc Ninh phi đang suy nghĩ vu vơ đây về tiệc nuôi, những hoàng tử công chúa còn lại cũng nhanh chóng theo chân tam công chúa và Triệu Thiên Cơ từ phía sau bước thẳng ra, chứng tỏ họ cũng muốn tham gia vào cuộc thí luyện lần này.

Số người tham gia ngoại trừ tam công chúa và Triệu Thiên Cơ ra, còn có tới sáu người quyết định tham gia vào, bao gồm nhị hoàng tử Triệu Thiên Phúc, Ngũ hoàng tử Triệu Thiên Văn, thất hoàng tử Triệu Thiên Giai, thập hoàng tử Triệu Thiên Phong và thập nhất công chúa Triệu Thiên Nhã và thập tứ hoàng tử Triệu Thiên Hòa.

Những vị hoàng tử công chúa sau khi bước ra, tất cả đều khẽ đứng sát ngay bên cạnh tam công chúa Triệu Thiên Hương (quốc sắc thiên hương), như hình thành hai thế lực đối địch nhau. Và Thế lực của Triệu Thiên Cơ phải đối đầu một liên minh đông đảo do tam công chúa thành lập.

Ngoại trừ đại hoàng tử Triệu Thiên Minh đã gia nhập vào tông môn vài chục năm trước không còn tư cách tham dự tranh giành ngai vàng, còn một vài hoàng tử công chúa khác mang theo tâm lý và lập trường trung lập, không muốn dính dáng vào cuộc chiến chính trị đẫm máu này, tất nhiên, sau khi tân vương lên ngôi, những hoàng tử công chúa này sẽ được ban phát một vài thuộc địa nào đó, trở thành những vị vương gia quận chúa ăn bám triều đình, hoàn toàn không có thực quyền nào nữa. Nhưng ít nhất mạng sống của mình được an toàn, không cần phải lo lắng quá nhiều cuộc sống sau này.

Chỉ là lợi ích và nguy hiểm luôn song hành với nhau, những vị hoàng tử công chúa ủng hộ một thế lực nào đó, nếu như thế lực phía mình là người giành được chiến thắng sau khi, lợi ích nhận lại được tuyệt đối không thể dùng con số để hình dung, khác xa những vị hoàng tử công chúa đứng ngoài cuộc, sau này chỉ có thể qua cuộc sống bị quản thúc, ngoài việc “ chế tạo phân” hàng ngày, không làm nên được trò trống gì nữa.

Không muốn tốn sức mà được hưởng lợi?? Xin lỗi, trên đời này không có bữa ăn nào miễn phí như thế cả!!

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 257: Thí Luyện Bắt Đầu

Nhìn thấy thế lực “đáng gờm” do tam công chúa thành lập, đôi mắt của Ứng Hoàng khẽ lóe qua tia sáng hài lòng và khen ngợi.

Trong mắt của ông ta, một đế vương thành công là một đế vương luôn nhận được sự ủng hộ phù trợ và tôn kính của tất cả mọi người ở xung quanh. Cho dù bản thân anh hoàn hảo tới cỡ nào, lớn mạnh tới cỡ nào, tài năng tới cỡ nào, nhưng nếu như không được sự ủng hộ và tôn kính của những người xung quanh, thì cũng chỉ là một đế vương thất bại mà thôi.

Nếu như có thể, thậm chí ông ta muốn trực tiếp tuyên bố truyền ngôi lại cho tam công chúa luôn cho rồi. Nhưng thật đáng tiếc, cho dù là Ứng Hoàng đi nữa, cũng không dám một tay che trời, có thể tùy ý quyết định theo mong muốn của mình.

Khác xa với bảy năm trước, nếu như người được truyền ngôi là thập nhị công chúa, mọi chuyện sẽ vô cùng dễ dàng và suôn sẻ, nếu không muốn nói là chắc chắn thành công trăm phần trăm. Nhưng nếu người đó là tam công chúa thì .....

Khoan nói tới việc Triệu Thiên Cơ sẽ là người đầu tiên vùng lên phản đối, đừng xem lúc này hắn đang tỏ ra cô độc không ai ủng hộ, nhưng phía sau lưng đã âm thầm phát triển một thế lực mạng lưới khổng lồ, văn võ bá quan trong triều dưới thủ đoạn và năng lực của hắn đã có không ít người nhảy vào vòng tay “ấm áp” của hắn, ủng hộ hắn tuyệt đối rồi.

Nếu như tam công chúa bằng thực lực của mình giành được ngai vàng thì không sao, kẻ thất bại không có quyền phản đối, nhưng nếu dám trực tiếp tuyên bố truyền ngôi cho tam công chúa mà phất lờ hấn thử xem, chắc chắn đám lâu la ma quỷ đang ủng hộ hấn sẽ vùng lên phản kháng dữ dội cho mà xem. Điều đó có thể khiến cho nội bộ vương triều rối loạn lên, thậm chí xảy ra binh biến nữa là khác.

Nói đâu chỉ cho xa, thừa tướng Lý Hiền có phần nghiêng về phía Triệu Thiên Cơ vì coi trọng tài năng và thực lực của hấn, chỉ cần hấn bỏ đi cái tính khí cao ngạo không coi ra gì, tuyệt đối là đế vương hoàn hảo trong mắt của ông ta.

Nếu như Ứng Hoàng dám làm chuyện hoang đường không tuân theo luật lệ, Lý Hiền chắc chắn sẽ tể ra “Trảm Hoàng Dao” do tiên đế ban tặng, chuyên dùng để trảm sát những tên hoàng đế vô độ tàn bạo có thể làm nguy hại tới vương triều, trực tiếp chẻ Ứng Hoàng thành ba khúc mang lên vỉ nướng như nướng cá cho mà xem.

Cho dù không có “Trảm Hoàng Dao”, Ứng Hoàng cũng không muốn vì một chuyện không đáng đắc tội tới vị ân sư mà mình hằng tôn kính bấy lâu nay đây chứ.

Những người quyết định tham gia, không tham gia cũng đã tỏ ra lập trường của mình, duy nhất chỉ còn mỗi mình thập nhị công chúa đang tỏ ra do dự không quyết, không biết có nên tiếp tục tham gia vào cuộc thí luyện mang tính “quyết định lịch sử” này hay không.

Tam công chúa khẽ liếc nhìn thập nhị công chúa, trong lòng thầm thở dài một tiếng. Cho dù em gái của mình quyết định như thế nào đi nữa, tam công chúa cũng không trách móc gì cô ta. Vì thật ra trong tận thâm tâm tam công chúa không muốn thập nhị công dính vào cuộc tranh tài mang tính chính trị và đẫm máu này. Và thực ra trước đó chính do thập nhị công chúa

chủ động mở miệng lên tiếng đòi giúp đỡ mình chứ cô ta hoàn toàn không phải là người lên tiếng yêu cầu mời gọi. Cho nên nếu bây giờ sau khi thập nhị công chúa biết rõ sự thật, không muốn nghiêng về phía một bên nào, cũng không gì đáng trách cả.

Hít hà ~~~~~!!!

Hít sâu một hơi vào người, thập nhị công chúa mang theo vẻ mặt đầy quyết tâm từ từ bước tới bên cạnh tam công chúa để tỏ ra lập trường của mình.

“Đã hứa với tam tỷ, tuyệt đối không được làm một đứa trẻ thất hứa được. Cùng lắm sau khi cuộc thí luyện kết thúc, mình sẽ đứng về phía bát hoàng huynh, giữ an toàn cho huynh ấy vậy.” Trong lòng thập nhị công chúa không ngừng thầm nghĩ.

Trong đôi mắt của tam công chúa lóe qua tia sáng an lòng, nhưng không nói câu nào cả, chỉ đưa mắt nhìn chằm chằm về phía đối thủ của mình.

Triệu Thiên Cơ này giờ vẫn mang theo vẻ mặt thản nhiên, tựa như tất cả mọi thứ xảy ra điều không liên quan gì tới mình cả. nhưng nếu để ý kỹ, sẽ phát hiện hắc khê lộ ra nụ cười “khen ngợi” đối với thập nhị công chúa.

Xem ra sau việc này, thập nhị muội đã chín chắn hơn rồi đấy.

“Còn ai nữa không??” Khê đưa mắt quét về phía đám hoàng tử công chúa còn lại đứng ở phía xa, nghiêm giọng hỏi.

Đám hoàng tử công chúa đó khê do dự một hồi, nhưng rốt cuộc không ai dám bước ra phía trước.

Lý Hiển lóe qua tia sáng thất vọng, thôi chả buồn quan tâm tới “đám phế vật” đó nữa. Tiếp tục quay sang tam công chúa cùng đội liên minh và

Triệu Thiên Cơ, ôn hòa nói: “ nếu như không còn ai tham gia nữa, vậy thì cuộc thí luyện sẽ tiến hành ngay tức khắc, mỗi tổ đội có thể dẫn thêm chín thành viên tham gia, các người hãy giao nộp danh sách các thành viên trong tổ đội lên cho ban giám khảo phê duyệt. Nhớ kỹ, nếu trong quá trình tiến hành thí luyện, ban giám khảo phát hiện bóng dáng của ai đó không thuộc thành viên đã được đăng ký, sẽ trực tiếp xử thua tổ đội có hành vi gian lận, hiểu rõ rồi chứ??”

“ Hiểu rõ rồi ạ, thưa thừa tướng ~~~~~!!!” tất cả mọi người đều mang theo vẻ mặt đầy nghiêm túc và quyết tâm lớn tiếng đáp.

“ Tốt, ngay bây giờ, đã tiến hành đăng ký.”

Lần lượt từng hoàng tử công chúa bước ra báo tên các thành viên trong tổ đội của mình, đồng thời từng thành viên khi được gọi tên sẽ bước ra để ban giám khảo nhận diện dung mạo và khí tức trong cơ thể, tránh trường hợp có người giả mạo trà trộn vào.

“ Ngay bây giờ, cuộc thử thách thí luyện được bắt đầu, thời hạn thí luyện trong vòng ba tháng, sẽ căn cứ vào số lượng thành trì chiếm đoạt được tính điểm. Xin nhấn mạnh thêm lần nữa, quá trình thí luyện tuyệt đối nghiêm cấm hành vi gian lận, nếu như phát hiện, hừ hừ, không chỉ đơn giản là tước đoạt tư cách tham gia, mà còn .....” nói tới sau cùng, quét ánh mắt đầy sát khí về phía đám thí sinh với mục đích dọa nạt cảnh cáo.

Với một người cực kỳ nghiêm khắc như Lý Hiên, tuyệt đối không thể chấp nhận sự gian lận và hành vi chạy đường tắt của những kẻ tiểu nhân, nếu như phát hiện, tuyệt đối không dung thứ.

Đám hoàng tử công chúa đối diện ánh mắt đầy sát khí của Lý Hiên, toàn thân không kiềm được run bắn lên, cho dù bản thân không có ý định gian lận, nhưng cũng không tránh khỏi sợ hãi lo lắng.

Ngay cả tam công chúa và Triệu Thiên Cơ khi đón nhận cơn thịnh nộ của Lý Hiên, cũng phải tỏ ra thận trọng cảnh giác, tuy không tới mức độ sợ hãi, nhưng cũng không dám cả gan vuốt râu hùm, đối đầu với đối phương.

Tam triều nguyên lão, trịnh pháp sư trung cấp, tay cầm “ Trảm Hoàng Dao”, ngay cả Ứng Hoàng gặp mặt cũng phải cúi đầu chào hỏi, không ai điên khùng mà đi đắc tội người đàn ông đáng sợ nắm quyền sinh sát tối cao trong tay này cả đâu.

" ngoài ra, vì tính chất đặc biệt của cuộc thí luyện lần này, ngay sau khi các tổ đội chiếm đóng được ngôi thành trì nào đó, phía đặc sứ khảo sát sẽ truyền tin về đại bản doanh, phía đại bản doanh sẽ ngay lập phái một đội hắc kỵ hoàng gia và cấm vệ xuất phát di chuyển về phía thành trì chiếm đóng được, hỗ trợ cho các vị trấn giữ thành trì đã chiếm đoạt được." cảm thấy hài lòng vì lời răn đe của mình có tác dụng, Lý Hiên tiếp tục lên tiếng nói.

Nghe xong lời tuyên bố của Lý Hiên, tam công chúa thầm thở phào nhẹ nhõm.

quả thật, quá trình chiếm đoạt thành trì có thể khó khăn, nhưng cũng không phải là điều đau đầu nhất. Thử thách lớn nhất chính là sau khi chiếm đoạt thành trì của kẻ địch, đặc biệt là những ngôi thành trì trọng yếu như mục tiêu của tam công chúa và Triệu Thiên Cơ, với một tổ đội mười người như thế, bằng cách nào để giữ vững ngôi thành dưới sự phản công điên cuồng của phía vương triều Thanh Mãng đây??

Giờ thì khỏe rồi, sau khi chiếm xong thành trì phía triều đình sẽ phái quân tới hỗ trợ trấn giữ, vậy thì lo ngại cuối cùng đã được giải quyết, có thể an tâm tiếp tục quá trình thí luyện của mình mà không cần phải lo lắng gì nữa.

Xem ra Ứng Hoàng và thừa tướng Lý Hiền đã nhận ra được cuộc thí luyện lần này chắc chắn sẽ có người nhắm vào những thành trì quan trọng, nên mới đưa ra quyết định như thế này, chứ những lần thí luyện lần trước làm gì có chuyện phái quân đội hỗ trợ sau khi chiếm được thành chứ??

đó cũng là lý do vì sao phía vương triều Thiên Ứng lại tốn một số tiền lớn để xây dựng một khu quân sự đồ sộ ở sơn cốc này, trong khu quân sự lúc này ngoại trừ mười vạn cấm vệ quân ra, còn có trên vài trăm vạn binh sĩ tinh nhuệ đã đóng quân sẵn ở đây, ngoài mục đích phô trương thanh thế, còn có thể dễ dàng điều binh khiển tướng để chi viện cho các thí sinh đây mà.

Roẹt ~~~~~ roẹt ~~~~~!!!

Ngay sau khi Lý Hiền tuyên bố cuộc thử thách bắt đầu, các tổ đội nhanh chóng lao người ra khỏi trung tâm đại sảnh di chuyển thẳng về phía “chuyên cơ” của mình bắt đầu di chuyển tới mục tiêu của mình.

“ Tam muội, chúc muội mã đáo thành công ~~~!!!” Triệu Thiên Phúc không còn vẻ mặt vô tư hí hửng như thường ngày, mang theo vẻ mặt nghiêm túc nói.

“ Nhị hoàng huynh, mọi sự trông nhờ vào huynh và các vị đệ đệ muội muội.” quay sang các đồng minh của mình, chấp tay thi lễ một cái, sau đó trực tiếp dẫn theo thành viên tổ đội đi thẳng lên chuyên cơ, chuẩn bị xuất phát.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~~ .....!!!

Các “ chuyên cơ” lần lượt cất cánh dưới ánh mắt đầy “ kỳ vọng” của văn võ bá quan và khách mời, tựa như những tia chớp giữa bầu trời xanh thẳm, chia tách thành các hướng khác nhau phóng thẳng về phía trước.

Trong cùng một hướng bay, có hai chuyên cơ đang nối đuôi nhau một trước một sau bay nhanh về phía trước. Chính là chuyên cơ của tam công chúa và thập nhị công chúa, cả hai sẽ theo kế hoạch vạch ra sẵn, hợp sức chiếm đoạt một ngôi thành tầm trung nằm sâu trong lãnh thổ của vương triều Thanh Mãng.

“ Từ vị trí hiện nay di chuyển tới đích đến, do phải bay vòng để tránh bị phát hiện bởi vương triều Thanh Mãng, cần tốn thời gian hai ngày, trong thời gian này chúng ta phải nhanh chóng thảo luận ra một kế hoạch hoàn hảo, dùng thời gian ngắn nhất và ít tốn sức nhất để chiếm đóng được mục tiêu của chúng ta càng sớm càng tốt.” Đứng trước một cái bàn được đúc bằng pha lê, bề mặt bàn nhấp nháy hiện ra hình ảnh như một tấm bản đồ của vương triều Thiên Ưng và Thanh Mãng được thu nhỏ lại, tam công chúa dùng ngón tay chỉ thẳng vào một ngôi thành trì hiện diện trên tấm bản đồ đó.

Khẽ đưa mắt liếc nhìn Hoàng Dung một cái, ngụ ý ra hiệu cho cô ta bước lên phổ biến kế hoạch cho cả nhóm.

Là người có thực lực cao nhất ở đây, kèm theo địa vị quân sư trợ thủ đặc lực nhất của tam công chúa, trách nhiệm phân bổ vạch ra kế hoạch cho cả nhóm tất nhiên là đổ hết vào đầu của Hoàng Dung rồi, cô ta hít sâu một hơi vào người, từ từ bước tới bên cạnh tam công chúa, chuẩn bị lên tiếng phân tích.

Cả nhóm nhanh chóng mang theo vẻ mặt nghiêm túc vênh tai lên lắng nghe. Họ có thể khinh thường Địa Cầu Bang, nhưng tuyệt đối không dám coi thường cô gái đáng tuổi con cháu của mình ở trước mặt. Giữa Hoàng Dung và họ đã từng hợp tác với nhau vài lần, tài trí mưu mô cộng thêm thực lực của cô ta tuyệt đối khiến cho những người có mặt ở nơi này phải nể phục, không ai dám lên tiếng phản đối hay bất mãn gì cả.

Cho dù ở bất cứ nơi này, không cần biết anh là một lão già đầu tóc bạc hay một đứa bé hỉ mũi chưa sạch, khi anh có đủ tài năng thực lực, chắc chắn sẽ nhận được sự nhìn nhận và nể phục của đối phương, hoàn toàn không liên quan gì tới tuổi tác cả.

“ Theo thông tin đã thăm dò được, mục tiêu của chúng ta, thành Bán Nguyệt là ngôi thành trung cấp nằm ở khu vực miền đông nam của vương triều Thanh Mãng, là địa điểm giao thông chủ chốt kết nối giữa vương thành và vùng biên giới giữa vương triều Thanh Mãng và vương triều Thiên Ứng, đông bắc hướng về vương thành, đông nam kết nối với khu vực phồn vinh phát triển nhất của vương triều Thanh Mãng, hướng tây hai ngàn dặm là khu vực quân sự chủ chốt trấn giữ biên cương giữa hai vương triều và lúc này quân đội của hai vương triều đang đối mặt với nhau, nên cho dù thành Bán Nguyệt bị thất thủ, quân đội trấn giữ biên cương chắc chắn sẽ án binh bất động không dám xuất binh tấn công chúng ta.

quan trọng nhất là, hướng tây bắc của Bán Nguyệt thành chính là mục tiêu tấn công của các đồng minh của chúng ta, nếu như cần thiết, chúng ta hoàn toàn có thể liên lạc đồng minh tới chi viện cho chúng ta với thời gian ngắn nhất.

Có thể nói chỉ cần chiếm đóng được thành Bán Nguyệt, chúng ta sẽ giữ được ưu thế tiến có thể công, lùi có thể thủ.” Ngưng một hồi, tiếp tục nói: “ Vì là thành trì tương đối quan trọng, nên thành chủ trấn giữ trong thành là một kẻ mạnh nguyên thần tầng thứ 5, phía dưới có tứ đại kim cương hộ vệ, cảnh giới nằm giữa nguyên thần tầng thứ 1 tới tầng thứ 2. Ngoài ra quân số trấn giữ trong thành đạt tới năm chục vạn quân dân, đặc biệt là sở hữu một quân đoàn tinh nhuệ được hình thành từ kẻ mạnh tiên thiên trở lên, con số lên tới một vạn.”

Nghe xong thông tin thăm dò được từ miệng của Hoàng Dung nói ra, cả nhóm không kìm được phải biến sắc trước lực lượng trấn giữ của thành Bán

Nguyệt.

Năm chục vạn quân dân nghe thì có vẻ nhiều, nhưng đa số đều được thành lập tức những người không có thực lực tu luyện, nên cũng không có gì quá đáng ngại, cũng chỉ tốn chút ít sức lực và thời gian là có thể giải quyết dễ dàng. Thậm chí hoàn toàn có thể né qua không trực tiếp đâm đầu vào quân đội thì chúng không thể gây hại được gì cho mình cả.

Như đã nói, người quyết định số phận một cuộc chiến trong đại lục Huyền Thiên này, chính là dựa dẫm vào những kẻ mạnh ở phía trên mà thôi.

Nhưng một vạn quân tinh nhuệ toàn kẻ mạnh tiên thiên trở lên, đây là chưa kể được dẫn dắt bởi tứ đại kim cương dưới quyền thành chủ, chỉ nghe sơ qua thôi đã đồ mồ hôi hột rồi.

Đáng sợ nhất là, thành chủ trấn giữ Bán Nguyệt thành, chính là một kẻ mạnh nguyên thần tầng thứ 5, đó mới chính là điểm đáng sợ và trở ngại lớn nhất trong cuộc chiến đánh lần này.

Khi đạt tới cảnh giới nguyên thần, chỉ cần cách biệt một cấp thôi đã có thể áp đảo tuyệt đối. Trong tổ đội chỉ duy nhất mỗi mình Hoàng Dung đạt tới cảnh giới nguyên thần tầng thứ 3, ngoài ra còn hai kẻ mạnh nguyên thần tầng thứ 2 nữa, những người còn lại chỉ những tông sư tầm trung cao cấp không hơn không kém. Đừng nói là một tiểu đội có thực lực chênh lệch quá lớn như hiện giờ, cho dù cả tiểu đội đều đạt tới cùng một cảnh giới nguyên thần tầng thứ 3 đi nữa, khi đối diện với vị thành chủ có thực lực đáng sợ kia, chỉ sợ không đủ để người ta xỉa răng nữa là.

Tất nhiên, ngoại trừ tiểu đội của tam công chúa, còn có thêm sự hợp tác trợ sức của tiểu đội Kim Ưng của thập nhị công chúa, chỉ là thực lực của tiểu đội Kim Ưng cũng chỉ tầm tầm thậm chí có chút không bằng so với tiểu

đội của mình hiện giờ, cả hai tiểu đội cùng lao lên cũng chỉ là kéo dài thêm chút thời gian bị xóa sổ mà thôi.

Nghĩ tới điều đó, bầu không khí trong phi thuyền đột nhiên trở nên nặng nề ngột ngạt tới mức đáng sợ, ai nấy đều mang theo tâm trạng lo lắng thấp thỏm không yên.

Thành trì tâm trung, đặc biệt là những ngôi thành trì trọng yếu như thành Bán Nguyệt, quả thật không dễ xoi như mình nghĩ chút nào.

Cả nhóm đều mang theo ánh mắt đầy “ kỳ vọng” nhìn chăm chăm về phía Hoàng Dung.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 258: Bày Mưu

Dưới ánh mắt đầy kỳ vọng của mọi người, chỉ thấy Hoàng Dung lộ ra nụ cười đầy tự tin: “nhưng mọi người không cần phải lo lắng quá nhiều. thử thách trở ngại lớn nhất của chúng ta lần này chính là vị thành chủ đã đạt tới cảnh giới nguyên thần tầng thứ 5 kia, tiểu muội đã có một át chủ bài bí mật có thể dễ dàng giải quyết được đối Phương. Việc của chúng ta, chỉ cần quan tâm giải quyết tứ đại kim cương và một vạn quân đoàn tinh nhuệ nhất trong thành mà thôi.”

Át chủ bài trong miệng Hoàng Dung, tất nhiên là Cửu thúc rồi.

Tuy Cửu thúc cũng chỉ là một nguyên thần tầng thứ 5 như vị thành chủ kia, nhưng nên nhớ rằng Cửu thúc đã kích hoạt được võ hồn cấp 10 Tiên Thiên Bát Quái, công thủ toàn diện.

Còn thành chủ của một vương triều trung cấp, chẳng lẽ anh trông mong vào một người như thế sở hữu một võ hồn cao cấp như Cửu thúc sao?? bản thân sở hữu một võ hồn cấp 2, cấp 3 đã là đáng mừng lắm rồi, thậm chí sợ rằng không có võ hồn nữa là. Nếu như sở hữu những võ hồn cao cấp hơn, những người như thế liệu có cam tâm tình nguyện chỉ giữ chức một thành chủ không hơn không kém của một vương triều trung cấp không?

Tuy cùng một cấp bậc, nhưng một bên là võ hồn cấp 10, một bên chỉ là võ hồn cấp 2 cấp 3 hay thậm chí không có võ hồn, không cần phải đánh cũng biết người chiến thắng là ai rồi. Thậm chí Cửu thúc chỉ cần dỉ mạnh ngón tay một cái đã đủ để lấy mạng của vị thành chủ kia rồi.

Đó cũng là lý do vì sao Hoàng Dung quyết định gạt Cao Văn Vũ sang một bên, dẫn theo Cửu thúc tham gia cuộc thí luyện lần này sau khi biết được tam công chúa thay đổi kế hoạch trọng tâm tấn công vào những ngôi thành trì trọng yếu.

Nghe xong lời nói đầy khẳng định của Hoàng Dung, tam công chúa không kìm được lộ ra vẻ mặt đầy vui mừng nhưng cũng pha lẫn chút nghi ngờ.

Át chủ bài bí mật?? thực lực thành viên trong tổ đội của mình, đặc biệt là các thuộc hạ dưới quyền như thế nào, tam công chúa nắm rõ như lòng bàn tay, át chủ bài trong lời Hoàng Dung nói tuyệt đối không phải những người đó, vậy chỉ còn là người của Địa Cầu Bang mà thôi.

“ Chẳng lẽ Hoàng Dung muội muội lại vừa đột phá cảnh giới, tự tin có thể giải quyết được thành chủ của Bán Nguyệt Thành???” nghĩ tới điều đó, tam công chúa thầm thở phào nhẹ nhõm. Cô ta không cho rằng Hoàng Dung ở thời điểm như thế này lại không mà nói có, nên vô cùng tin tưởng vào đôi Phương.

Nhưng trong tận thâm tâm cũng không tránh khỏi có chút ghen tỵ với Hoàng Dung. Cho dù mình xuất thân cao quý tới cỡ nào, nhưng tư chất tu luyện chỉ có thể nói là tầm tầm bậc trung, bằng chứng là lúc này đã ngoài ba mươi, nhưng chỉ mới là một tông sư tầng thứ 3. Còn Hoàng Dung thì sao??? Mới mười bảy, mười tám tuổi đã đạt tới cảnh giới nguyên thần tầng thứ 3, nay thậm chí đã đột phá lên tới thành tầng thứ 4 hay thậm chí tầng thứ 5. Đúng là ngoại trừ sắc đẹp và địa vị còn có thể tự hào, có thể nói là thua toàn diện đối Phương. Và hai thứ kể trên ở trên cái Huyền Thiên Đại Lục này, đối với những người tu luyện, chỉ là trò cười mà thôi. Cho dù sắc nước hương trời, địa vị cao quý tới cỡ nào, nếu như không có thực lực, cũng chỉ là một món đồ chơi của một ai đó mà thôi, với một người có tính khí ngạo mạn không chịu thua kém khuất phục bất kỳ ai như tam công chúa, đặc biệt

là tâm lý luôn mang theo vẻ cao cao tại thượng như tam công chúa, tuyệt đối không thể chấp nhận được điều đó.

Nói cho cùng, tam công chúa và Triệu Thiên Cơ cũng là chung một loại người như nhau, chỉ là Triệu Thiên Cơ có tư cách, có năng lực, có tiềm năng để bản thân làm điều đó. Còn tam công chúa thì .....

Đó cũng là lý do vì sao tam công chúa sống chết phải đi theo con đường hoàng đạo như lúc này, chỉ có con đường hoàng đạo mới có thể giúp cô ta có cơ hội nghịch thiên đổi mệnh mà thôi.

“ Uy lực của kẻ mạnh nguyên thần đáng sợ như thế nào, chắc mọi người đã hiểu rõ, nên để tránh quay quắt nhiều tổn thất cho ngôi thành sẽ thuộc quyền sở hữu của chúng ta sau này, và để tránh liên lụy quá nhiều tới bá tánh trong thành và bị vây đánh bởi quân đội vài chục vạn của kẻ địch, tiêu hao lực lượng không cần thiết, lần này chúng ta sẽ tìm cách lôi kéo vị thành chủ đó ra khỏi Bán Nguyệt thành, giao chiến ở nơi cách Bán Nguyệt Thành càng xa càng tốt.” nhìn thấy mọi người đã tỏ ra yên tâm, sĩ khí nâng cao, Hoàng Dung tiếp tục nói.

“ Điều này không khả thi, đôi Phương đầu ngu xuẩn tới nỗi tự nguyện chui đầu ra khỏi hang ổ của mình để chúng ta vây giết chứ??” tam công chúa khề dúu mày, có chút không đồng tình với kế hoạch của Hoàng Dung.

Theo kế hoạch của cô ta thì, nếu như Hoàng Dung có át chủ bài trong tay, vây thì trực tiếp lao thẳng vào thành chủ phủ bắt sống thủ lĩnh đối Phương, tốc chiến tốc thắng không phải hay hơn sao, vì dù sao thì thời gian không cho phép cả đội tổn quá nhiều thời gian chỉ vì một ngôi thành.

‘ công chúa xin hãy yên tâm, trước khi nghĩ ra kế hoạch này, muội đã tìm hiểu thật kỹ rồi ạ. Theo như thông tin mà chúng ta thăm dò được, vị thành chủ này nổi tiếng là một hiếu tử, phía trên còn một người mẹ già đang

ẩn sống trong một ngôi chùa cách Bán Nguyệt thành hai trăm dặm, cách mỗi ba tháng nửa năm gì đó ông ta đều sẽ ghé thăm trông nom người mẹ già của mình một thời gian, chúng ta có thể từ điểm này để khai thác điểm yếu của đối Phương, mai phục sẵn trên đường di chuyển từ Bán Nguyệt thành và ngôi chùa mà mẹ của thành chủ đang ẩn cư, hoàn toàn có thể nhất kích tất sát, tóm gọn đối Phương một cách dễ dàng.” Đôi mắt của Hoàng Dung lóe qua tia sáng đầy trí tuệ, cười nói.

Nghe xong kế hoạch của Hoàng Dung, đôi mắt của thành viên trong nhóm lập tức rực sáng. Nếu như thế quả thật đỡ tốn công tốn sức rất nhiều, và tỷ lệ thành công cực cao.

Vì nếu vị thành chủ chỉ là đi thăm người mẹ già của mình, không thể dẫn theo vài chục vài quân sĩ đi theo chứ?? Thậm chí nghi ngờ rằng ông ta chỉ dẫn theo một tiểu đội nhỏ gồm tứ đại kim cương hay đi một mình cho tiện nữa là.

“VẬY còn khoảng bao lâu nữa đối Phương sẽ đi ghé thăm ngôi chùa kia?” tam công chúa có chút động lòng với kế hoạch của Hoàng Dung, nhưng cô ta vẫn còn mối lo ngại khác, dúi mày lên tiếng hỏi.

“theo thông tin thăm dò được thì, phải khoảng một tháng nữa đối Phương sẽ ghé qua ngôi chùa đó như thường lệ.”

“Một tháng?? Vậy thì kế hoạch này không khả thi, chúng ta không có nhiều thời gian để chờ đợi như vậy.” tam công chúa thất vọng lắc đầu nói. Nếu như chỉ là tấn công chiếm đóng thành trì bình thường, tốn một tháng để có thể dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ không phải là không thể chấp nhận được. Nhưng vấn đề lúc này là đang chạy đua thời gian với Triệu Thiên Cơ. Một tháng?? Ai mà biết được trong vòng một tháng phía Triệu Thiên Cơ đã chiếm đánh được bao nhiêu ngôi thành rồi chứ? Cho dù cuối cùng mình chiếm được Bán Nguyệt thành, cũng sẽ chậm hơn đối phương một bước

hay thậm chí nhiều bước, tuy phía sau còn nhiều đồng minh đang cố gắng hết sức kiếm điểm, nhưng những thành trì cấp thấp cho dù chiếm được mười hay thậm chí hai chục thành, cũng chưa chắc có điểm số cao bằng những ngôi thành chất lượng mà Triệu Thiên Cơ chiếm được đây chứ.

‘ Nếu như thế thì, chúng ta sẽ ép buộc đối Phương phải cam tâm tình nguyện rơi vào địa điểm mai phục của chúng ta.’ “ ý của muội là .....” Đường như đoán ra được Hoàng Dung muốn gì, tam công chúa tỏ ra do dự không quyết.

Tuy tam công chúa khát khao chiến thắng, nhưng chưa tới mức phải bất chấp tất cả, đánh mất niềm kiêu hãnh của mình, dùng thủ đoạn bỉ ổi để đạt được điều đó.

Phát hiện tam công chúa dường như hiểu sai ý mình, Hoàng Dung nhanh chóng lên tiếng nói: “ tam công chúa hiểu sai ý muội rồi. Chúng ta không bỉ ổi tới mức phải dùng sinh mệnh của người bình thường để đạt được mục đích.”

“ kế hoạch của muội là như thế này, trước tiên, chúng ta sẽ cho người đi tới ngôi chùa mà mẹ của vị thành chủ đang ẩn cư, tung tin đồn rằng thành Bán Nguyệt đã thất thủ, thành chủ bị bắt sống giam cầm chuẩn bị chờ ngày xử tử.

Nếu như mẹ của thành chủ nghe được tin này, chắc chắn sẽ tỏ ra lo lắng cho con trai của mình, phái thuộc hạ thân cận chạy về Bán Nguyệt Thành để kiểm chứng. Chúng ta chỉ cần phục kích sẵn trên đường di chuyển, bắt sống hoặc thủ tiêu những người được phái đi thăm dò, mẹ của thành chủ thấy lâu ngày không tin tức, chắc chắn sẽ làm tương tin đồn đó là thứ thiệt, những người được phái đi đã gặp nạn, chắc chắn sẽ đích thân rời khỏi ngôi chùa đang ẩn cư để quay về Bán Nguyệt thành. Chỉ cần bà ta rời khỏi ngôi

chùa đang ẩn cư, kế hoạch của chúng ta đã xem như thành công một nửa rồi ạ.”

“ nếu như trường hợp giữa vị thành chủ và vị phu nhân đó có Phương pháp liên lạc như truyền âm thạch, thậm chí không cần phái người đi cũng có thể biết rõ tình hình ở Bán Nguyệt thành, vậy thì kế hoạch của chúng ta sẽ phá sản à??” tam công chúa khẽ dúu mày nói ra nghi vấn của mình.

“ Tam công chúa xin hãy yên tâm, muội cũng đoán trước được vấn đề này, và đã có một cách giải quyết êm đẹp rồi ạ. Tất cả đều trông nhờ vào Cửu thúc.” “ Cửu thúc???” “ là ông ta???”

Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Cửu thúc này giờ vẫn đứng ở ngoài lề ngay bên cạnh Dương Kiệt, tỏ vẻ nghi ngờ khó tin.

“ Là thế này, trong thời gian gần nay Cửu thúc có được duyên may kích hoạt được võ hồn của mình, đó là một dạng võ hồn có khả năng phong tỏa không ra, chỉ cần Cửu thúc kích hoạt võ hồn của mình phong tỏa toàn bộ khung gian xung quanh ngôi chùa, cho dù vị phu nhân đó có truyền âm thạch, cũng không thể liên lạc được với con trai của mình, điều đó chỉ khiến cho bà ta càng tin tưởng rằng con trai của mình đã gặp nạn mà thôi.” Hoàng Dung mỉm cười tự tin giải thích.

Thì ra là thế, hèn chi Hoàng Dung muội muội đã gạt bỏ Cao Văn Vũ ra mà dẫn theo một người có thực lực không cao như Cửu thúc, thì ra đã tính trước được điều này.

Quả thật, cho dù Cao Văn Vũ có thực lực cao hơn Cửu thúc bao nhiêu đi nữa, vào trường hợp cũng không hữu dụng bằng võ hồn có tính chất đặc biệt như của Cửu thúc.

Ánh mắt của tam công chúa lúc này khi nhìn về phía Địa Cầu Bang đã ôn dịu hơn đôi chút. Thì ra đôi Phương không phải muốn ém sức, mà là lựa chọn người thích hợp nhất cho cuộc thí luyện lần này.

Nghĩ tới điều đó, tam công chúa cảm thấy có chút tội lỗi khi đã từng nghi ngờ Hoàng Dung, nhưng nhanh chóng được cô ta che giấu đi. Chỉ khẽ quay sang Cửu thúc mỉm cười chấp tay nói: “trăm sự nhờ vào Cửu thúc.”

“không dám, không dám, lão sẽ cố gắng hết sức mình để cống hiến cho tổ đội khi cần thiết.” Cửu thúc nhanh chóng chấp tay đáp lại.

Ánh mắt của các thành viên khác khi nhìn vào Cửu thúc không còn mang theo vẻ khinh thường nữa, xem ra đã bắt đầu nhìn nhận năng lực của ông ta rồi nhỉ.

Còn Dương Kiệt, tiếp tục vẫn là người tàng hình trong mắt của họ mà thôi.

“Chỉ cần vị phu nhân đó rời khỏi ngôi chùa, không cần quá xa, muội sẽ dùng một không gian ảo nhốt họ lại bên trong một thời gian. Còn phía chúng ta, sẽ trực tiếp mang chiến thư giao tới tay vị thành chủ đó, buông lời hăm dọa rằng mạng sống của mẹ đôi Phương đang nằm trong tay chúng ta, muốn bà ta được an toàn, thì phải đích thân đi tới điểm phục kích mà chúng ta định sẵn. Chỉ cần ông ta cho người đi tới ngôi chùa mà mẹ mình đang ẩn cư, tìm không thấy bóng dáng của vị phu nhân, và không thể liên lạc thông qua truyền âm thạch, chắc chắn sẽ không dám nghi ngờ lời hăm dọa của chúng ta, chỉ cần ông ta là một hiếu tử như lời đồn, vì sự an nguy của mẹ ruột mình, cho dù không muốn cũng phải dấn vào cạm bẫy mà chúng ta giăng ra sẵn.”

Cao, quá cao!!! Một mưu kế hoàn hảo, hoàn toàn không cần phải tốn quá nhiều công sức đi tấn công hay bắt cóc ai cả, chỉ cần một tin đồn hư vô

đơn giản, đã có thể giải quyết mọi vấn đề.

thậm chí nói rõ cho đôi Phương biết đây là một cái bẫy do ta giăng ra chờ người dẫm chân vào, nhưng cho dù người biết là mưu kế đi nữa, cũng phải cam tâm tình nguyện dậm đầu vào cạm bẫy do bọn ta vạch ra. Trừ khi người chỉ là một tên nghịch tử bất hiếu không quan tâm tới an nguy của đáng sinh thành của mình.

Nghe xong kế hoạch của Hoàng Dung, mọi thành viên đều phóng ánh mắt đầy kính phục và phấn khích về phía cô ta. Tam công chúa không ngừng ngật đầu tỏ vẻ hài lòng.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 259: Thực Thi Kế Hoạch

Tây Phương giáo là một biến thể khá giống với Phật giáo ở Trái Đất, được thành lập bởi một tu sĩ khổ hạnh vào năm vạn năm trước.

Tây Phương giáo ở thế giới này đi theo hướng phát triển thành một tông môn hùng mạnh cát cứ vùng cực tây của đại lục Huyền Thiên và không ngừng bành trướng phân bố rải rác ra khắp cả đại lục.

Vào khoảng năm vạn năm trước, vị tu sĩ khổ hạnh phiêu lạc khắp đại lục Huyền Thiên và khi đi tới vùng cực tây, một cơ duyên nghịch thiên đã đập thẳng vào đầu của vị tu sĩ khổ hạnh đó, trong một hang động nhân tạo nào đó, phát hiện ra một bí pháp tu luyện thời thượng cổ, Đại Phổ Độ Chúng Sinh Kinh.

Phương pháp tu luyện hoàn toàn khác biệt so với các nhân sĩ tu luyện của đại lục Huyền Thiên, Đại Phổ Độ Chúng Sinh Kinh không thể tu luyện theo kiểu hấp thụ thiên địa linh khí để gia tăng thực lực. Và dựa vào tín ngưỡng của sinh linh để tu luyện.

Khi nhận được sự tín nhiệm tôn thờ của sinh linh nào đó, thức hải của sinh linh đó sẽ hình thành một luồng năng lượng đặc biệt trực tiếp chuyển thẳng tới người tu luyện Đại Phổ Độ Chúng Sinh Kinh, từ đó hấp thụ nguồn năng lượng đặc biệt này để không ngừng gia tăng thực lực của mình.

Khác xa với tu luyện thông thường, bị giới hạn bởi thiên địa linh khí, thất cổ chai của cảnh giới, ảnh hưởng bởi tâm ma v.v.... người tu luyện Đại Phổ Độ Chúng Sinh Kinh chỉ cần có đủ lượng tín ngưỡng cần thiết, có thể

gia tăng một cách không giới hạn, chẳng cần phải bận tâm tới những vấn đề như tâm cảnh không theo kịp thực lực gia tăng quá nhanh, dễ dàng rơi vào tình trạng tẩu hỏa nhập ma. Điều đáng nói nhất là, khi đạt tới cảnh giới độ kiếp, thậm chí không cần phải trải qua thử thách của thiên lôi giáng đầu như những người tu luyện thông thường.

Cách tu luyện của Tây Phương giáo có nhiều điểm tương đồng với con đường Hoàng Đạo, nhưng có phần khắc khe hơn rất nhiều.

Không chỉ phải tuân theo lối sống khắc khe do vị tu sĩ khổ hạnh đặt ra khi vừa thành lập giáo phái như, việc đầu tiên là phải cạo đầu, cấm sát sinh (đối với yêu ma ác quỷ không tính), cấm rượu cấm thịt và cấm dục, cấm không được đụng vào những thứ có liên quan tới danh lợi, lấy trời làm mái che, lấy đất làm giường ngủ.(không biết là vị tu sĩ khi tham chiếu theo Đại Phổ Độ Chúng Sinh Kinh hay không.)

Tuy sau một thời gian dài, do muốn phát triển giáo phái, đã lược bỏ đi không ít quy tắc như gia nhập giáo phái không cần phải cạo đầu mà có thể để tóc dạng còn ba phân, cấm thịt nhưng không còn cấm rượu, tuy vẫn còn cấm dục, nhưng đã có thể tham gia vào chính trường mưu cầu danh lợi cho bản thân.

Nhưng cho dù quy tắc đã nới lỏng ra khá nhiều, nhưng vẫn còn là một rào cản không nhỏ đối với những người muốn gia nhập vào Tây Phương Giáo, đặc biệt là đàn ông vì cái quy định cấm dục.

Nhưng đó cũng không phải là điều đáng sợ nhất, đáng sợ nhất chính là một khi đã xác định gia nhập vào Tây Phương Giáo, thì xác nhận đời đời kiếp kiếp là người của Tây Phương, không có chuyện nếu cảm thấy không thích hợp thì có thể hoàn tục như những vị hoà thượng ở Địa Cầu. Vì nếu như hoàn tục, năng lượng tín ngưỡng đã hấp thụ được sẽ hoàn toàn biến mất trong cơ thể, biến người muốn rời khỏi Tây Phương Giáo từ một cao thủ có

thực lực đáng sợ chỉ trong chốc lát biến trở lại thành một người bình thường không hơn không kém.

Và tôi tôi quan trọng nhất là, sau khi nhận được sự tín nhiệm và tôn thờ của sinh linh, nếu như sinh linh đó phát hiện người tu luyện không đủ tư cách để mình tin tưởng và tôn thờ nữa, năng lượng tín ngưỡng cũng sẽ lập tức bốc hơi khỏi cơ thể người tu luyện, cho dù sau này sinh linh đó quay trở lại tôn thờ người tu luyện đó nữa, cũng sẽ không bao giờ nhận lại được năng lượng tín ngưỡng đó thêm lần nữa.

Có thể nói con đường tu luyện dựa vào sinh linh đó đã bị phế rồi, chỉ còn cách đi phát triển tín ngưỡng của sinh linh khác mà thôi.

Cho nên người của Tây Phương Giáo ngày hôm nay có thể là một kẻ mạnh nguyên thần hay thậm chí là xuất khiếu, nhưng có thể chỉ trong vòng một khắc giờ sao, thực lực bị tuột xuống chỉ còn lại thực lực của một tiên thiên không phải là điều bất ngờ.

Có thể dùng từ tuột như tuột quần để hình dung cũng không quá đáng.

Bởi vậy khác xa với phật tử ở Trái Đất, tuy bề ngoài từ bi đại lượng, nhưng phía sau không biết làm qua bao nhiêu điều đen tối dơ bẩn (trong lịch sử đã xuất hiện quá nhiều như thế, không đánh đồng tất cả.), người của Tây Phương Giáo ở đại lục Huyền Thiên tuyệt đối là những vị thánh nhân đầy đức độ, hàng ma phục yêu, cứu độ chúng sinh bằng sự nhiệt huyết và chân thành của mình. (không còn cách nào khác, liên quan tới thực lực của bản thân, có cho vàng cũng không dám khiến bản thân mất điểm trước mặt người khác)

Chính vì sự khắc khe tới mức đáng sợ của Tây Phương Giáo, nên đã kìm hãm sự phát triển của giáo phái này. Tuy khu vực U Châu cũng có chi nhánh từ phía cực tây truyền qua, nhưng khá ít, cả vương triều Thanh Mãng

có lãnh thổ rộng bạc ngàn này chỉ có hai tới ba ngôi chùa của Tây Phương Giáo được xây dựng lên mà thôi.

tất nhiên, tuy người của Tây Phương Giáo không nhiều, nhưng tín đồ mà Tây Phương Giáo phát triển được, tuyệt đối không ít, thậm chí có thể nói là chiếm 40% dân số của các vương triều lớn nhỏ trong đại lục Huyền Thiên.

Và hai trong ba ngôi chùa chi nhất của Tây Phương Giáo, đã có một ngôi được xây dựng nằm cách thành Bán Nguyệt hai trăm dặm về phía bắc, nằm trên một dãy núi quanh năm suốt tháng bị bao phủ bởi sương mù dày đặc, thiên địa linh khí ở khu vực này có thể dùng từ đặc như dịch thể để hình dung, vô tình khiến nơi này trở thành tiên sơn thần thánh.

Tuy người của Tây Phương Giáo không cần thiên địa linh khí, nhưng sống ở một nơi có bầu không khí thiêng liêng như thế này, không khí trong lành, tinh thần sảng khoái phấn chấn, rất tốt cho quá trình tu tâm dưỡng tính của các đệ tử Tây Phương Giáo, cũng là điều tốt chứ bộ. Thậm chí có thể tạo ra cảm giác ảo ảo thực thực, thần thánh hóa sự hiện diện của Tây Phương Giáo, khiến cho tín đồ tôn thờ kính sợ giáo phái, giúp ích cho việc phát triển hình ảnh của Tây Phương Giáo đấy chứ.

Tong ~~~ tooong ~~~~~ tooong ~~~~~!!

Một ngôi chùa với quần thể kiến trúc được làm hoàn toàn bằng gỗ, các tòa thiền viện lớn nhỏ kết nối nhau được xây dựng theo hình chữ U đảo ngược, diện tích toàn thể kiến trúc ít nhất cũng phải trên cả vạn mét vuông là ít. Tuy không hoành tráng lộng lẫy, nếu như không muốn nói là quá đơn giản, nhưng đầy vẻ trang nghiêm tường hòa, hương khói đung đỉnh như đang hòa tan vào không khí, khiến bất kỳ sinh linh nào bước vào nơi này đều như được tẩy rửa linh hồn, thanh thản nhẹ lòng.

Tại một thiền viện nằm gần sát một góc khuất tựa như tách biệt khỏi quần thể kiến trúc xung quanh, bố trí trong căn thiền viện này cực kỳ đơn sơ, chỉ gồm một bộ bàn ghế gỗ có một khay ly tách trên đó, vài bức trang sơn thủy treo trên tường cộng thêm một chiếc giường ngủ được lót chiếu đơn giản, không có thêm bất kỳ thứ gì nữa.

Một bà lão với mái tóc bạc trắng được cắt gọn chỉ còn lại ba phân, sắc mặt hiền từ ôn hòa, mình mặc một bộ trang phục dành riêng cho Tây Phương Giáo, hai mắt nhắm chặt ngồi bó gối trên một tấm đệm dơ bẩn, nhưng vẻ đang rơi vào trạng thái thiền thì phải.

Khác xa với Trái Đất, Phật giáo chỉ tiếp nhận đệ tử nam. Còn Tây Phương Giáo của đại lục Huyền Thiên, bất kể nam nữ, chỉ cần cam tâm tình nguyện và mang theo tấm lòng chân thành gia nhập, đều nhận được sự đón nhận của giáo phái, hoàn toàn không có sự phân biệt giới tính gì cả.

Râm ~~~~~!!!!

Trong lúc bà lão đang chìm sâu trong trạng thái thiền định, hoàn toàn tách biệt khỏi thế giới bên ngoài, cánh cửa phòng đột nhiên được đẩy mạnh ra, một bóng người mang theo vẻ hồi hải hoảng hốt từ bên ngoài phóng thẳng vào, một chân quỳ xuống ngay phía sau lưng bà lão vẫn đang rơi vào trạng thái như một bức tượng vô tri vô giác, hoàn toàn không bị tiếng động to lớn ảnh hưởng gì tới mình được cả.

“ Bầm, bầm phu nhân ~~~!!! Không hay rồi, những ngôi làng ở xung quanh chân núi không ngừng lan truyền tin đồn rằng thành Bán Nguyệt vừa bị thất thủ bởi quân đội của vương triều Thiên Ưng, thành chủ đại nhân đã bị bắt sống tống giam trong ngục tối, chuẩn bị chờ ngày áp giải về vương triều Thiên Ưng xử tử ạ.” Bóng người này là một người đàn ông trung niên chạc tuổi bốn mươi, mặt vuông mắt to miệng rộng, đang lộ ra vẻ mặt lo lắng sợ hãi run giọng nói lớn.

.....

.....

.....

Bầu không khí trong thiền viện lặng lẽ tới mức đáng sợ, ngoại trừ hơi thở có phần gấp rút của người đàn ông trung niên đó vang lên liên hồi, không có thêm bất kỳ âm thanh nào nữa. Bà lão vẫn hai mắt nhắm chặt ngòai như bức tượng ở đó, hoàn toàn không bị lời nói của người đàn ông trung niên ảnh hưởng được gì cả.

Bà lão này không ai khác chính là một trong những mục tiêu mà nhóm Dương Kiệt đang nhắm tới, mẹ ruột của thành chủ Bán Nguyệt thành đang ẩn sống tại ngôi chùa này.

Lẽ ra một người gia nhập vào Tây Phương Giáo, có thể nói là cắt đứt mọi liên hệ với phạm tục như bà ta, đáng lý không nên dính líu tới người ở thế giới bên ngoài nữa. Nhưng bà ta hiểu rõ thân phận của mình, đường đường mẹ ruột của một thành chủ, nếu như thông tin bà ta ẩn cư ở nơi này lan truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ lôi kéo không ít ma quỷ lâu la chạy tới bắt cóc hòng gây áp lực cho con trai của mình.

Khác xa với những đệ tử Tây Phương Giáo gia nhập vào giáo pháp vì con đường tu luyện của mình. Mẹ của thành chủ thành Bán Nguyệt vì cảm thấy phù hợp với cuộc sống thanh tịnh cắt đứt mọi thứ ngoài phạm tục như của Tây Phương Giáo, nên đã gia nhập tu luyện theo dạng thanh tâm tịnh dưỡng, hoàn toàn không để ý tới việc thu nhận tín đồ để gia tăng thực lực cho bản thân, nên lúc này chỉ là một tiên thiên tầng thứ 5 yếu ớt. Nếu như không có hộ vệ âm thầm bảo vệ, e rằng đã bị bắt cóc biết bao nhiêu lần rồi, và bản thân cũng không thể an tâm thanh thản qua cuộc sống thanh tịnh như lúc này nữa.

Nên đã im lặng chấp nhận “lòng tốt” của đứa con ruột thịt của mình, mắt nhắm mắt mở để mặc con trai phái một tiểu đội hộ vệ bí mật bảo vệ mình.

Và người đàn ông trung niên này, chính là tiểu đội trưởng đã đảm nhận nhiệm vụ bí mật bảo vệ bà ta ở ngôi chùa này.

“Hãy đi làm những việc mình cảm thấy cần làm.” Giọng nói thản nhiên không lạnh không nhạt vang lên, sau đó tiếp tục chìm sâu vào trong im lặng tới mức đáng sợ.

“thuộc hạ hiểu rồi ạ.” Nghe xong câu nói của lão phu nhân, người đàn ông trung niên lập tức lộ ra vẻ mặt nghiêm túc từ dưới đất đứng bật dậy, chắp tay thi lễ một cái xong, trực tiếp quay người rời khỏi thiền viện.

Ý của bà lão vô cùng rõ ràng, không cần để ý quan tâm tới những tin đồn “vô căn cứ” này, cứ làm những việc mà cần làm. Tất nhiên, nếu như cảm thấy không an tâm, có thể tự ý phái ai đó quay về Bán Nguyệt Thành mà kiểm chứng, không cần phải làm âm lên như vậy.

Có được câu nói của chủ nhân, người đàn ông trung niên lập tức có hành động, vì muốn yên tâm, đã âm thầm phái một vài thành viên quay trở về Bán Nguyệt thành để kiểm chứng những tin đồn đang lan truyền khắp nơi.

Chỉ là một ngày, hai ngày trôi qua, những thành viên được bí mật phái đi do thám, hoàn toàn không thấy quay trở về, thậm chí dùng truyền âm thạch cũng không thể liên lạc.

Sắc mặt của người đàn ông trung niên ngày càng trở nên khó coi vô cùng, lo sợ bị kẻ địch mai phục, nên đã cho các thành viên cải trang một cách thận trọng, thậm chí sử dụng cả dịch dung thuật, chia thành nhiều hướng xuất phát để kẻ địch trở tay không kịp.

Thế nhưng những nỗ lực của người đàn ông trung niên đã nhanh chóng biến thành công cốc. Cũng giống như lần phái người đi thám thính lần đầu, không một ai có thể quay trở về, mọi liên lạc bị cắt đứt, hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra với thuộc hạ của mình, sống chết ra sao.

Thì ra ngay sau khi tiến hành kế hoạch đã định sẵn, Cửu thúc trực tiếp kích hoạt tiên thiên bát quái của mình phong tỏa cả dãy núi này, đừng nói là người, cho dù là một con ruồi một con muỗi muốn bay ra, cũng không thể trách được bị Cửu thúc phát hiện ngay tức khắc.

Và hành tung của những tên thuộc hạ được phái đi do thám bị phát hiện, số phận của chúng đã được định đoạt, làm gì còn cơ hội quay đầu trở về nữa.

Nhận thấy tình hình ngày càng nghiêm trọng bất ổn, người đàn ông trung niên lần nữa đi thẳng tới thiền viện của chủ nhân của mình.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 260: Kế Hoạch Ban Đầu Thành Công Mỹ Mãn

Cánh cửa phòng lão phu nhân lần nữa được mở ra, người đàn ông trung niên mang theo tâm trạng bất an nặng nề bước vào quỳ một chân trên mặt đất nói: “Bẩm phu nhân, ba ngày nay thuộc hạ đã từng phái không ít thành viên trong đội hộ vệ quay về Bán Nguyệt thành điều tra, nhưng .....

.....

.....

.....

Không cần phải nói hết câu, bất kỳ cũng hiểu được chuyện gì đã xảy ra với đám thành viên kia rồi.

Thế nhưng lão phu nhân vẫn cứ lặng yên ngồi đó không chút mảy may bận tâm, tựa như mọi thứ không liên quan gì tới bà ta vậy.

“thuộc hạ lo rằng thành chủ đã .....” người đàn ông trung niên nhìn thấy lão phu nhân không chút phản ứng, cắn chặt răng quyết định tăng thêm “liều thuốc mạnh” cho đối Phương.

Quả nhiên, nghe xong câu nói của người đàn ông trung niên, lão phu nhân đột nhiên mở mắt ra, trong đôi mắt khẽ lóe qua tia sáng dao động.

Trong lòng thâm lắng đầu thở dài một tiếng.

Xem ra tâm cảnh của mình vẫn còn khiếm khuyết, vẫn chưa thể tách khỏi phàm trần tục thế như mình hằng tưởng.

Từ trong lòng rút ra một viên thủy tinh nắm chặt trong tay, chân khí của bà ta truyền thẳng vào viên thủy tinh đó, chỉ thấy bề mặt thủy tinh phát sáng nhấp nháy vài cái rồi tắt hẳn, không chỉ người đàn ông trung niên kia, ngay cả sắc mặt của lão phu nhân cũng trở nên khó coi vô cùng khi phát hiện tình trạng khó tin đó.

Truyền âm thạch không thể liên lạc với con trai của mình.

Trường hợp này chỉ có hai trường hợp xảy ra. Một là khu vực xung quanh bị trận pháp phong tỏa không gian phong tỏa lại nên không thể truyền âm.

Trường hợp thứ hai chính là viên truyền âm thạch mà con trai của mình đang nắm giữ đã bị phá hủy, nên không thể liên lạc nữa.

Trường hợp thứ nhất nhanh chóng được lão phu nhân bỏ qua. Vì viên truyền âm thạch trong tay mình không phải truyền âm thạch bình thường, mà là hàng cao cấp, kẻ địch muốn phong tỏa được phong gian không cho tín hiệu truyền ra ngoài, ít nhất phải bố trí một pháp trận cao cấp trở nên mới có thể.

Muốn bố trí pháp trận cao cấp, ít nhất đối phương phải là một trận pháp sư cao cấp. Mà nếu như kẻ địch là một trận pháp sư cao cấp, trực tiếp chạy tới Bán Nguyệt Thành bố trí một trận pháp tấn công cao cấp xóa sổ luôn Bán Nguyệt Thành luôn cho rồi, cần gì phải tốn công tốn sức chạy tới nơi này bố trí pháp trận phong tỏa không gian để làm gì chứ?

Bản thân mình không có thù oán với ai, kẻ địch nhắm vào mình mục đích chỉ muốn uy hiếp bắt cóc mình để dùng làm con tin uy hiếp con trai

của mình mà thôi. Như đã nói, nếu như có trận pháp sư cao cấp trong đội hình kẻ địch, lão phu nhân không cho rằng người ta không dám trực tiếp đi “gặp mặt” con trai cưng của mình mà phải chạy tới bắt cóc mình làm gì. Bộ rảnh quá không có gì làm tốn công tốn sức tốn tiền tốn bạc chạy tới cái nơi này bố trí pháp trận phong tỏa không gian cao cấp chi vậy?? Phải biết rằng muốn bố trí một pháp trận phong tỏa không gian cao cấp, số tài nguyên phải bỏ ra có con số trên trời, thậm chí còn hao phí hơn cả một pháp trận tấn công cao cấp có thể dễ dàng xóa sổ Bán Nguyệt thành nữa là, bỏ tiền nhiều qua không có chỗ tiêu sai sao? Tất nhiên là không thể rồi.

Vậy thì chỉ còn một trường hợp có thể giải thích.

Bán Nguyệt thành đã bị thất thủ, con trai của mình đã rơi vào trong tay của kẻ địch, truyền âm thạch cũng đã bị phá hủy.

Lão phu nhân nhất thời bối rối có chút không biết phải làm sao. Dù gì cũng là đứa con ruột thịt mà mình mang nặng đẻ đau chín tháng mười ngày, tuyệt đối không phải nói dứt bỏ là dứt bỏ một cách đơn giản như mình từng nghĩ.

Chỉ là, con trai của mình đã đạt tới kẻ mạnh nguyên thần tầng thứ 5 còn bị bắt sống giam cầm, một bà lão chỉ mới đạt tới cảnh giới tiên thiên cộng thêm một đám thuộc hạ cao nhất chỉ là một tông sư tầng thứ 5, cho dù lúc này có chạy về Bán Nguyệt thành, cũng chẳng giúp ích được gì, thậm chí bản thân còn có nguy cơ bị tóm gọn vào đại lao để trùng phùng với con trai của mình nữa là.

Lắc đầu thở dài một tiếng, lão phu nhân từ từ đứng bật dậy, quay sang người đàn ông trung niên nói: “Đi, quay về Bán Nguyệt Thành.”

Sự vĩ đại của một người mẹ đã thôi thúc bà ta cho dù biết rõ Bán Nguyệt Thành lúc này không khác gì long đàm hồ nguyệt, nhưng cũng bất chấp tất

cả đâm đầu vào.

“ Tuân lệnh ~~~~~!!!” người đàn ông trung niên lộ ra vẻ mặt phẫn chấn bội phần, vội vã đứng bật dậy mở cửa đứng sang một bên chờ đợi chủ nhân của mình bước ra.

Đám hộ vệ phụ trách bảo vệ lão phu nhân, đều là những đứa trẻ mồ côi từ nhỏ đã được thành chủ mang về nuôi học đào tạo từ nhỏ, có thể nói là trung thành tuyệt đối với chủ nhân của mình, cho dù lúc này chủ nhân bị thất thế thậm chí có thể đã bỏ mạng, nhưng không khiến họ nảy sinh ý tưởng tiêu cực không hay, vẫn một lòng trung thành với mẹ của chủ nhân của mình, sẵn sàng dùng hy sinh cả mạng sống của mình cũng không dúi mày lấy một cái.

Ngay sau khi cả hai rời khỏi thiền viện, ngay lập tức xung quanh xuất hiện thêm ba bóng người có trang phục giống hệt như người đàn ông trung niên xuất hiện, chắc là thành viên còn lại của đội hộ vệ thì phải.

Đưa mắt liếc nhìn nhau một cái, bốn người chia làm hai trước hai sau hộ tống lão phu nhân trực tiếp rời khỏi ngôi chùa, hướng thẳng về phía Bán Nguyệt thành di chuyển.

- - - - -

Roẹt ~~~~~!!!

“ mục tiêu đã rời khỏi ngôi chùa, đang di chuyển nhanh về hướng này.” Trong một khu rừng nhỏ bao bọc xung quanh ngọn núi thiêng, và cũng là lối đi duy nhất kết nối giữa Bán Nguyệt Thành và ngọn núi này, tam công chúa nắm chặt truyền âm thạch trong tay, nghiêm giọng lên tiếng nói nhỏ một câu cho các thành viên ở gần đó biết tin.

Thì ra là tiểu đội của tam công chúa trong thời gian này đã phái người phục kích theo dõi ở xung quanh ngôi chùa, chỉ cần có chút động tĩnh, lập tức sử dụng truyền âm thạch để báo tin, nên vô cùng dễ dàng nắm bắt được tình hình lão phu nhân dưới sự hộ tống của đội hộ vệ đang trên đường tiến về Bán Nguyệt thành.

Lúc này ngoại trừ nhóm Dương Kiệt và hai người đàn ông trung niên có thực lực mạnh nhất trong nhóm, còn có cả tiểu đội Kim Ưng của thập nhị công chúa. Chỉ là cũng như tiểu đội của tam công chúa, thành viên của đội Kim Ưng đã được phái đi gần hết, chỉ còn lại thập nhị công chúa và bà lão đã có mặt trong buổi họp mặt trước kia mà ở đây mà thôi.

À quên, sủng vật bất ly thân Lucky nữa chứ.

Nghे xong câu thông báo của tam công chúa, cả nhóm lập tức tinh thần phấn chấn hẳn lên. Chờ đợi bấy lâu nay, cuối cùng cũng tới thời khắc thu lưới rồi.

Chỉ duy nhất mỗi mình thập nhị công chúa mang theo tâm trạng không tốt, xem ra dù bề ngoài luôn tỏ ra cứng rắn, nhưng thật ra cô ta vẫn chưa thoát ra được tâm lý lo sợ ray rứt buồn chán.

“Hoàng Dung muội muội, kế hoạch của muội như thế nào.” Vẫn còn tỏ ra chút không yên tâm, tam công chúa quay sang Hoàng Dung hỏi.

“Tam công chúa xin hãy yên tâm, chỉ cần họ bước vào khu rừng này, muội sẽ lập tức tạo ra một không gian ảo khóa họ lại trong đó, mình lập tức có thể tiếp hành kế hoạch tiếp theo được rồi ạ.” Hoàng Dung tỏ ra tự tin lên tiếng đáp.

“Vậ thì .....” “họ đã bước vào khu rừng rồi.” trong lúc tam công chúa định hỏi cặn kẽ bằng cách nào để tạo ra không gian ảo để nhốt mục tiêu lại,

Cửu thúc đột nhiên díu mày nói.

Ông ta đã cảm nhận được năm sinh linh đã bước vào vùng cảm nhận của Tiên Thiên Bát Quái của mình.

Hoàng Dung khẽ ngật đầu với tam công chúa một cái, sau đó dẫn theo Dương Kiệt và Cửu thúc nhanh chân di chuyển về hướng lối vào khu rừng, và cũng là nơi mục tiêu vừa đặt chân tới.

“ Đi theo ~~~~!!!” hai người đàn ông trung niên nhanh chóng đi theo phía sau tam công chúa đuổi theo phía sau nhóm Dương Kiệt.

Thập nhị công chúa vẫn mang theo vẻ mặt thất thần ngồi dựa lưng trên gốc cây, hoàn toàn không có dấu hiệu sẽ đuổi theo. Bà lão đi theo hộ tống chỉ thăm thở dài một tiếng, đứng yên tại chỗ để bảo vệ chủ nhân của mình.

Còn Hao Thiên Khuyển, quên nó đi. Lúc này nếu như không cần thiết, nó tuyệt đối không muốn di chuyển cái cơ thể nặng nề của mình chút nào.

“ Nơi này ~~~~~!!!” sau một khắc giờ di chuyển, Hoàng Dung đột nhiên ngưng lại, ra hiệu cho cả nhóm nhanh chóng nhảy vào trong một đùm cây cao lớn ẩn núp chờ đợi mục tiêu cũng đang áp sát tới gần vị trí hiện tại.

Cả nhóm không cần chờ đợi quá lâu, chỉ thấy năm bóng người hai trước hai sau và một ở giữa đang di chuyển với tốc độ khá nhanh về hướng mình.

Tuy cả nhóm mang theo vẻ hấp tấp vội vã, nhưng nếu để ý kỹ, sẽ phát hiện bốn hộ vệ mắt không ngừng liếc nhìn tứ Phương, thậm chí thần thức cũng được phát tán ra cực điểm, để đề phòng trường hợp bị mai phục.

Quả không hổ danh là tiểu đội hộ vệ chuyên dùng để bảo vệ những nhân vật quan trọng, tính chuyên nghiệp cực cao. Cho dù rơi vào bất kỳ tình huống nào cũng luôn cảnh giác cực độ.

Chỉ là sự cảnh giác của họ chỉ là công cốc, chỉ như trò cười dưới Tiên Thiên Bát Quái của Cửu thúc mà thôi. Thậm chí vừa mới lướt ngang qua vị trí tiêu đội của Tam Công chúa, khoảng cách cả hai chưa đầy mười mét mà cũng không phát hiện ra rằng những “con sói” rình mò đã mai phục từ nãy giờ.

“Hoàng Dung muội muội....” Nhìn thấy mục tiêu đã lướt qua vị trí mình đang mai phục, tam công chúa tỏ ra sốt ruột định lên tiếng hỏi vì sao vẫn chưa ra tay. Chỉ thấy đôi mắt Hoàng Dung lóe qua tia sáng lạnh lùng kiên quyết, một khu rừng đào hoa thơ mộng trực tiếp xuất hiện trên đỉnh đầu và phình to ra với tốc độ chóng mặt, không cho “con mồi” kịp phản ứng, từ phía sau lao tới chụp thẳng vào đầu của năm mục tiêu vẫn đang mải mê di chuyển ở phía trước.

“đó là ~~~~~!!!!” tam công chúa mang theo vẻ mặt kinh ngạc khó tin nhìn chằm chằm vào khu rừng đào hoa đã nuốt chửng năm bóng người ở phía xa, tuy không biết rõ phẩm chất của võ hồn đó, nhưng tuyệt đối không phải là những võ hồn cấp thấp có thể tạo ra được.

Không chỉ tam công chúa, ngay cả hai người đàn ông trung niên có thực lực của kẻ mạnh nguyên thân, cũng không kìm được vừa ngưỡng mộ vừa cảnh giác.

Nếu như võ hồn đó chụp thẳng vào đầu mình, mình sẽ có cơ hội thoát thân không nhỉ??

Câu trả lời là: không biết!!!!

Chính vì không dám khẳng định, nên mới khiến cho họ phải cảnh giác trước võ hồn có thuộc tính kỳ dị đáng sợ này.

“ Xong ~~~~~!!!!!!” Hoàng Dung lập tức điều khiển võ hồn của mình sau khi bắt nhốt được mục tiêu quay trở về bên cạnh, thềm thở phào nhẹ nhõm.

Tam công chúa và hai người đàn ông trung niên nhìn chăm chăm vào cảnh tượng bên trong khu rừng đào hoa, nhìn thấy rõ nhóm mục tiêu đang tỏ ra hoang mang hoảng sợ loạn cả lên, bốn tên thuộc hạ không ngừng tung đòn tấn công xung quanh hòng có thể đánh vỡ được không gian ảo để thoát thân. Nhưng kết quả chỉ là sự thất vọng tràn trề vì những đòn tấn công của họ chẳng may làm xuy xuyển được khu rừng đào hoa ở bên trong cả.

“ không biết là .....” “ tam công chúa hãy yên tâm, thực lực của nhóm người này không quá cao, muội tự tin có thể nhốt họ trong đó trong thời gian năm ngày mà không có vấn đề gì cả.” Hoàng Dung tỏ ra vô cùng tự tin nói.

“ Năm ngày??? Quá đủ rồi, vậy ngay bây giờ, chúng ta hãy tiến hành kế hoạch tiếp theo thôi.” Nghe xong câu khẳng định của Hoàng Dung, tam công chúa lập tức tỏ ra phấn khích tột cùng, không muốn tốn thêm thời gian, trực tiếp dùng truyền âm thạch triệu tập toàn bộ thành viên trở lại, chuẩn bị tiếp hành kế hoạch tiếp theo.

Dụ cá, à không, bắt cá phải cần câu và lưới do mình giăng ra!!

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 261: Con Phần Nộ Của Âu Dương Thiện

Quay trở lại nhóm lão phu nhân ngay sau khi phát hiện bản thân đột nhiên xuất hiện trong một khu rừng đào hoa thơ mộng, vừa hoảng hốt lo sợ vừa cảm phần tội cùng.

Không cần phải hỏi, cả nhóm đã bị dính bẫy của kẻ địch rồi.

Bốn thành viên đội hộ vệ dốc hết toàn bộ sức lực bú sữa của mình, không ngừng thi triển những đòn tấn công mạnh nhất của mình về khu rừng đào hoa tựa như bốn bức tường thành vững chắc vây chặt lấy nhóm mình, hòng có thể phá hủy khu rừng ảo giác này để thoát thân ra ngoài.

Chỉ duy nhất mỗi mình lão phu nhân mang theo vẻ mặt thản nhiên từ từ bó gối ngồi thẳng xuống mặt đất, trực tiếp rơi vào trạng thái thiền định, tựa như mọi thứ xung quanh không liên quan ảnh hưởng gì tới mình vậy.

Lão phu nhân không việc gì phải lo sợ cả, ngay từ lúc bước chân vào khu rừng đào hoa ảo này, đã biết rõ bản thân bị dính bẫy của kẻ địch, và mục đích của đối Phương không ai khác chính là con trai thành chủ của mình. Nhốt mình vào đây chỉ mang mục đích như “bắt cóc tống tiền” mà thôi, hoàn toàn không có ý định làm hại tới mình gì cả. Bằng chứng là từ lúc bị nhốt vào không gian ảo này đã gần một khắc giờ, mọi thứ xung quanh vẫn sóng bình gió lặng, nếu như kẻ địch muốn làm hại tới mình, chỉ sợ lúc này cả nhóm đã tan xương nát thịt từ lâu rồi. Còn ở đó để mặc bốn tên thuộc hạ kia không ngừng ra tay tấn công từ phía một cách thoải mái như thế này sao.

Khi phát hiện mạng sống của mình được bảo tồn, vậy thì thay vì hoảng hốt quần quýt lên cũng chẳng giải quyết được vấn đề, cứ bình tâm ngồi đó chờ đợi, sau khi đôi phương đạt được mục đích, lão phu nhân có thể chắc chắn khẳng định đôi Phương sẽ thả cả nhóm ra khỏi không gian ảo này cho mà xem.

Còn việc vùng lên phản kháng hòng phá hủy không gian ảo này bỏ trốn ư? Hãy dẹp bỏ suy nghĩ đó đi! người ta đã tốn biết bao công sức bày mưu định kế để cả nhóm lọt bẫy, tất nhiên đều đã dự tính tất cả, làm gì có thể để cho cả nhóm dễ dàng thoát ra khỏi nơi này được chứ!

Quả nhiên, đúng như những gì lão phu nhân đã nghĩ ra, bốn tên hộ vệ nỗ lực hết nửa canh giờ, nhưng tất cả chỉ là tốn công tốn sức, hoàn toàn không mang lại chút kết quả gì cả. Những đòn tấn công của họ thậm chí không thể làm cho những cành cây đào hoa ở xung quanh rơi một lá đào hoa xuống đất nữa chứ đừng nói phá vỡ được chúng.

“Chủ, chủ nhân .....” đội trưởng đội hộ vệ đã mệt tới nỗi gần như thở không ra hơi, mệt mỏi bước tới bên cạnh lão phu nhân, mang theo sắc mặt khó coi nặng giọng định lên tiếng hỏi ý kiến của bà ta giờ phải làm như thế nào.

“hãy bình tâm ngồi đó, không cần phải lo lắng làm gì. Những gì cần tới cũng sẽ tới thôi.” Những người có tâm cảnh xuất trần quả thật khác biệt so với người thường, lão phu nhân mang theo giọng điệu truyền cảm ôn hòa nhẹ giọng nói, hòng trấn an các thành viên đội hộ vệ của mình.

Quả nhiên, dưới giọng nói truyền cảm như có thể thanh tẩy linh hồn của lão phu nhân, đám hộ vệ lập tức bình tâm trở lại, trạng thái lo âu sốt ruột tan biến trong tích tắc, cả nhóm lập tức bó gối ngồi xuống vây quanh xung quanh lão phu nhân.

ở thế giới bên ngoài, ngay sau khi cất giầu không gian ảo ở một nơi an toàn, nhóm tam công chúa nhanh chóng tiếp tục thực thi kế hoạch tiếp theo, dự thành chủ Bán Nguyệt thành xuất hiện ngay địa điểm chỉ định do mình quyết định.

- - - - -

Người ta thường nói, gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, Âu Dương Thiện, do sự ảnh hưởng của người mẹ ruột thịt của mình, bị tẩy não bởi quy tắc và hành sự của Tây Phương Giáo, không chỉ nổi tiếng là một hiếu tử trăm năm hiếm gặp, ngoài ra tuyệt đối là một đại thiện nhân nức tiếng thành Bán Nguyệt.

Ngày thường hành thiện tích đức, quang minh chính đại, pháp tắc nghiêm minh, dân chúng bá tánh trong Bán Nguyệt thành có thể nói là người dân có cuộc sống hạnh phúc nhất nhì vương triều Thiên Mãng.

Bá tánh sinh sống trong thành có thể làm tới mức đồ rơi không lượm, tối không đóng cửa, thậm chí muốn tìm kiếm một tên ăn mày ăn sinh trong thành còn khó hơn mò kim đáy biển, dân chúng sống hòa thuận tương trợ lẫn nhau, nếu như gặp bất kỳ khó khăn không thể giải quyết, có thể trực tiếp đi tới thành chủ phủ nhờ giúp đỡ, câu trả lời thường nhận được không bao giờ là từ: Không.

Có thể nói, Âu Dương Thiện có cái uy cực lớn trong Bán Nguyệt Thành, thậm chí là một thánh nhân trong mắt của dân chúng bá tánh, thậm chí còn được không ít người lập tượng tôn thờ nữa là.

Không tin thử kêu ai chạy ra ngoài đường lớn lớn tiếng chửi rửa thành chủ thử xem, không bị dân chúng bá tánh xung quanh vây vào đánh tới nỗi ba mẹ cũng không nhận ra mới lạ á.

Mấy hôm nay Âu Dương Thiện tỏ ra sốt sắng vô cùng, không ngừng cho người đi vào trong khu đô thị sầm uất nhất trong Bán Nguyệt thành thu mua những thiết yếu phẩm cần thiết, tất cả những thứ đều sẽ được dùng làm quà cáp khi bản thân chuẩn bị đi tới ngôi chùa mà mẹ ruột của mình đang ẩn sống trong thời gian gần.

Âu Dương Thiện biết rõ với tính cách của mẹ mình, quà cáp mang tới trước mặt chắc chắn sẽ bị bà ta từ chối một cách dứt khoát. Nhưng Âu Dương Thiện vẫn cứng đầu một mực phải quà cáp đầy đủ mỗi khi ghé thăm mẹ mình, tuy chỉ là một hành động nhỏ, nhưng để chứng tỏ tấm lòng đối với mẹ ruột đã mang nặng đẻ đau, nuôi mình khôn lớn biết đường này.

Tất nhiên, quà cáp mà mẹ mình đầy ngược trở về, Âu Dương Thiện sẽ dùng danh nghĩa của mình ban phát cho những hộ nghèo ở xung quanh khu vực chân núi, hoặc thậm chí là trong Bán Nguyệt thành, giúp mẹ mình hành thiện tích đức cũng tốt chứ bộ.

Cho nên những vật phẩm thu mua đều không quá cao quý, nếu không muốn nói là đơn giản. Nhưng tất cả đều là những thiết yếu phẩm như gạo thịt rau củ, thậm chí không ít quần áo mới dành cho người già và con nít, mục đích dùng để làm từ thiện đấy chứ.

Chỉ duy nhất mỗi điều khiến Âu Dương Thiện cảm thấy khó chịu chính là, cho dù mình sử dụng danh nghĩa của mình để làm việc thiện, nhưng thực lực của lão phu nhân hoàn toàn không có dấu hiệu gia tăng thêm chút nào cả, thậm chí vẫn dậm chân tại chỗ.

Cũng phải thôi, tuy Âu Dương Thiện sử dụng danh nghĩa của mẹ mình làm từ thiện, nhưng rốt cuộc người trực tiếp đứng ra làm từ thiện không phải là lão phu nhân mà chính là ông ta, người dân sẽ nghĩ rằng do ông ta muốn khiêm tốn, không háo danh háo lợi, điều đó càng khiến hình ảnh của ông ta che mờ đi sự hiện diện của lão phu nhân, tuy miệng nói là cảm kích

lão phu nhân, nhưng thực ra người mà họ tôn thờ biết ơn chính là Âu Dương Thiện chứ không phải mẹ của ông ta.

với những gì mà Âu Dương Thiện, làm từ trước tới giờ, nếu như tu luyện công pháp của Tây Phương Giáo, thực lực tuyệt đối không phải chỉ dừng chân ở nguyên thần tầng thứ 5 như lúc này, thậm chí có thể đã đạt tới cảnh giới xuất khiếu hợp thể cũng không chừng.

Nhưng thật đáng tiếc, Âu Dương Thiện là máu mủ duy nhất đích tôn của nhà họ Âu Dương, còn có trách nhiệm sinh con đẻ cái để nối dõi, đừng nói ông ta không chịu, cho dù chịu đi nữa thì chắc gì lão phu nhân sẽ cho phép ông ta đi theo con đường của mình chứ.

Tuy chỉ là những thiết yếu phẩm đơn giản, nhưng Âu Dương Thiện không dám sơ sài, luôn luôn theo dõi quá trình thu mua và kiểm tra chất lượng một cách khắc khe, chỉ cần có một chút không hài lòng, lập tức phải đi mua bù lại số lượng và chất lượng tương xứng. Còn những vật phẩm chất lượng không đạt, sẽ ban phát cho người ở phía dưới hoặc thậm chí bản thân sử dụng.

Một người như thế, không cần biết ông ta làm vì danh lợi hay vì muốn lấy lòng mẹ mình, nhưng việc làm của ông ta là hoàn toàn thiết thực mang lại lợi ích cho muôn dân, đại thiện danh tuyệt đối danh bất hư truyền.

Hôm nay cũng vậy, Âu Dương Thiện đang díu mày tỏ ra khó chịu khi kiểm tra lô hàng do người ở phía dưới vừa thu mua về, không hài lòng nói: “ không được, thịt không đủ tươi, rau gì mà vừa khô vừa héo, thậm chí ngay cả gạo cũng không to không trắng, những thứ này có thể mang ra ngoài ban phát cho mọi người được sao??”

“ Bẩm chủ nhân, do thời gian gần nay chúng ta thu mua với số lượng quá lớn, nên những lô hàng chất lượng còn tồn kho ở các thương gia đã gần

như cặn sạch, chỉ còn lại những lô hàng đạt chất lượng tương đối như thế này thôi à. Tuy không bằng những lô hàng như chúng ta thu mua trước kia, nhưng tuyệt đối không tới nỗi nào, hoàn toàn có thể sử dụng một cách bình thường, cho nên .....” “ Hàng tồn trong thành đã cặn sạch, vậy không biết đi tới những thành trì lân cận thu mua sao??? Bỏn thành chủ tuyệt đối không thể chấp nhận những vật phẩm kém chất lượng như thế này được. Nên nhớ những thứ này mọi người sẽ ăn vào bụng đấy, tuyệt đối không thể sơ sài được.”

Trong lúc quản gia tỏ ra khó xử lên tiếng giải thích, Âu Dương Thiện trực tiếp bác bỏ lời giải thích của đối phương, sòng chết không chịu phải đòi hỏi chất lượng bằng mọi giá.

“ Bẩm chủ nhân, nếu như thu mua từ các thành trì khác, cộng với chi phí vận chuyển, số tiền bỏ ra thậm chí có thể đội lên gần gấp hai lần so với bình thường đấy ạ.” Quản gia lộ ra vẻ do dự lên tiếng giải thích.

“ Haha, đường đường một thành chủ như ta, xá chi ba cái đồng tiền con đó, đừng nói nhiều nữa, mau đi thực hiện đi.” Âu Dương Thiện vẩy vẩy tỏ vẻ hào sảng cười nói.

“ tuân lệnh ~~~~!!!!” Chủ nhân đã nói thế, vậy thì không cần phải suy nghĩ quá nhiều nữa, cứ thế mà tiến hành thôi.

“ Khoan đã ~~~~!!!!” “ Dạ, dạ, xin hỏi ngài còn gì muốn dặn dò ạ.” Quản gia vừa mới quay người chuẩn bị chạy đi làm việc, giọng nói của Âu Dương Thiện ở phía sau vang lên.

“ Mang đồng hàng này ban phát cho người trong phủ, tuyệt đối không được lãng phí.” Chỉ tay về đồng vật phẩm “ thiếu chất lượng” nói.

Quản gia lập tức lộ ra vẻ phấn khích vui mừng.

Vậy là thời gian gần nay không cần phải vấn đề cơm gạo trong nhà nữa rồi, cho dù không sử dụng hết, mang ra ngoài bán cũng có thể thu lại được một số tiền không nhỏ. Đồng vật phẩm “ kém chất lượng” trong miệng Âu Dương Thiện, những gia đình trung lưu thậm chí sử dụng hằng ngày đó chứ, chẳng qua ông ta đòi hỏi quá cao nên mới cho rằng chúng không tốt, chứ mang ra ngoài bán cho các gia đình trung lưu, tuyệt đối có người thu mua với giá cao nữa là khác.

“ Đa tạ, thuộc hạ thay mặt người trong phủ vạn lần đa tạ thành chủ ạ.”
Quản gia nói lời cảm ơn xong, hí hửng thu dọn lại đồng vật phẩm vào trong túi càn khôn của mình, sau đó ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi phòng khách, chuẩn bị phân chia với người trong phủ và làm nhiệm vụ được giao xuống.

Ông ta không dám nổi lòng tham nuốt hết một mình, đừng coi thành chủ ngày thường ôn hòa dễ gần như vậy, nhưng nếu như dám vi phạm quy tắc do ông ta đặt ra, không chết cũng thân tàn ma dại cho mà xem.

Đi đi lại lại trong phòng khách vài vòng, lộ ra vẻ do dự lắm bầm nói nhỏ: “ không được, mình phải trực tiếp theo dõi quá trình thu mua mới được, để mặc cho chúng làm việc không an tâm tý nào, thời gian không còn quá nhiều.”

“ lão gia à, sáng giờ lão gia cứ vòng qua vòng lại thiệp chóng hết cả mặt, mấy việc nhỏ nhặt này cứ giao cho người phía dưới làm, có cần thiết phải quan trọng hóa vấn đề lên không.” Âu Dương phu nhân nãy giờ ngồi nhâm nhi ly trà trong phòng khách, nhìn thấy chồng mình cứ luống cuống thấp thỏm không yên như thế này, có chút cười khóc không được, vội vã lên tiếng khuyên can.

“ Phu nhân không hiểu .....” “ bầm thành chủ, bên ngoài có người vừa gửi một lá thư vô danh cho ngài ạ.” Trong lúc Âu Dương Thiện đang định phản bác phu nhân của mình, một người hầu mang theo vẻ mặt hồi hải từ

bên ngoài chạy vào, khẽ chấp tay thi lễ và trình lên một phong bì thư màu trắng tinh.

“ Thư vô danh???” Âu Dương Thiện khẽ dúi mày cầm lấy lá thư trên tay, nhưng chỉ trong chốc lát đã vứt bỏ sang một bên.

Không cần phải hỏi, chắc là những lá thư khiêu chiến hay đe dọa của kẻ thù đối địch, một ngày không biết nhận biết bao nhiêu loại thư như thế, lá nào cũng quan tâm để ý thì còn đâu thời gian lo chuyện khác nữa chứ?

Âu Dương phu nhân từ dưới đất lượm lại lá thư và từ từ mở ra xem, tỏ ra tò mò rất cuộc ai lại rảnh hơi rách việc đi làm ba cái trò vô bổ này.

“ Lão gia ~~~~~!!!” vừa đọc xong một đoạn nội dung trong lá thư, Âu Dương phu nhân không kiềm được biến sắc kêu thét lên.

“ Sao thế phu nhân???” Âu Dương Thiện dúi mày khó chịu, rất cuộc nội dung lá thư là gì mà khiến phu nhân của mình thất sắc như thế này chứ.

“ mẫu thân, mẫu thân ~~~~!!!!” Âu Dương phu nhân đã nói không thành lời, vội vã đưa lá thư về phía Âu Dương Thiện.

Nghe thấy từ “mẫu thân” và sắc mặt khó coi của phu nhân, sắc mặt của Âu Dương Thiện lập tức trầm đen xuống, vội vã cầm lấy bức thư để xem.

“ Đồ khốn, không cần biết ngươi là ai, dám dùng mẫu thân của ta làm trò đùa, tuyệt đối không thể tha thứ được ~~~~~!!!!” Âu Dương Thiện tựa như ngọn núi lửa đang bùng phát, lá thư trên tay chỉ trong tích tắc đã tan thành tro bụi trong tay ông ta, đôi mắt lóe qua tia sáng đầy sát khí, nghiêng răng nghiêng lợi hét lớn.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 262: Âu Dương Thiện Tới Rồi!

Tuy không cho rằng nội dung bức thư là sự thực, chỉ là một trò đùa hăm dọa quái ác của kẻ địch, nhưng dám mang mẫu thân của mình ra làm trò đùa, đã vượt quá giới hạn chịu đựng của Âu Dương Thiện rồi.

“Lão gia, không biết ....” “không cần phải quan tâm thứ vớ vẩn này ~~~!!!” miệng nói thế như đã dùng tay nắm chặt tà áo của người hầu vừa dâng lá thư lên, lạnh lạnh nói: “Ai, ai là người đã mang lá thư này đưa cho các ngươi, có nhớ rõ mặt mũi của tên khốn đó không???”

Âu Dương Thiện hận, hận không thể phang thây xẻ thịt tên khốn dám chơi trò bắn thủ quái ác này, thậm chí sẵn sàng huy động cả lực lượng quân đội trong thành để truy bắt thủ phạm.

“dạ, dạ, lá thư này không biết từ đâu được ném tới ngay trước phủ, tiểu nhân chỉ là tò mò lượm lên và phát hiện có ghi chú tên của thành chủ nên mới mang vào dâng lên cho người, hoàn toàn không nhìn thấy dung mạo của thủ phạm là ai ạ.” Người hầu toàn thân run lên cầm cập, đã biết bao nhiêu năm rồi, chưa từng nhìn thấy thành chủ nổi giận tới mức độ như thế này, nếu như chủ nhân giận cá chém thớt không chừng bản thân mất luôn cả mạng.

Đúng là tai bay gió vạ mà ~~!!

Hít hà hít hà ~~~~~!!!

Sau khi hít sâu vài hơi vào người, Âu Dương Thiện đã nhanh chóng bình tâm trở lại, vội vã buông tên người hầu ra, vẫy vẫy tay ra hiệu cho hắn lui ra ngoài.

Một người như Âu Dương Thiện cho dù nóng giận cỡ nào, cũng tuyệt đối không bao giờ giận cá chém thớt vào người vô tội, lúc này chẳng qua chỉ là nóng giận quá lên hơn đường đột chút mà thôi.

Người hầu thầm thở phào nhẹ nhõm, vội vã chấp tay thi lễ một cái rồi quay người bỏ chạy như bị đang ma đuổi, chỉ mong mau chóng rời khỏi cái nơi “nguy hiểm” này, chạy về nhà mua lá bưởi rửa sạch toàn thân để xả xui mà thôi.

“Lão gia, tuy có thể là trò đùa quái ác của ai đó, nhưng thận trọng cũng không thừa, hay là .....” mặc dù trong lòng không ngừng trấn an bản thân chỉ là trò đùa nhằm nhí của kẻ địch, nhưng vẫn không khỏi lo lắng lên tiếng gợi ý.

“Ta hiểu rồi.” từ trong lòng rút ra một viên truyền âm thạch nắm chặt trong tay, chân nguyên trong cơ thể lập tức truyền thẳng vào trong đó để kích hoạt tính năng đối thoại với “đầu dây” bên kia.

Tất nhiên, viên truyền âm thạch này chỉ có thể đối thoại với đội hộ vệ mà Âu Dương Thiện đã phái đi bảo vệ mẹ mình chứ không trực tiếp liên lạc với Âu Dương lão phu nhân.

Vì dù sao trong lòng lúc này vẫn khẳng định chỉ là một trò đùa quái ác, không cần thiết phải trực tiếp liên lạc với mẹ mình để trách làm phiền tới bà ta.

Roẹt ~~~~~!!!

Chỉ là cũng như tình trạng trước đó Âu Dương lão phu nhân đã kích hoạt truyền âm, viên truyền âm thạch chỉ nhấp nháy một cái rồi tắt hẳn, hoàn toàn không có tác dụng gì cả.

Sắc mặt của Âu Dương Thiện và Âu Dương phu nhân lập tức trầm xuống, trong lòng bắt đầu tỏ ra thấp thỏm không yên khi phát hiện tình trạng bất thường của truyền âm thạch.

“ không sao, chắc không sao, chắc lũ vô dụng đó đang la cà đâu đó quên mang theo truyền âm thạch trên người mà thôi.” Âu Dương Thiện không ngừng dùng lý do để trấn an bản thân, mặc dù chính bản thân ông ta cũng tin vào lý do vô lý đó.

Không còn gì để do dự nữa, nhanh chóng rút một viên truyền âm thạch khác, lần này chính là viên truyền âm thạch dùng để liên lạc trực tiếp với mẹ mình.

Hít sâu một hơi vào người để bình tâm lại, chân nguyên lần nữa truyền thẳng vào truyền âm thạch, nhưng cũng như lần đầu, Âu Dương Thiện xác định phải thất vọng và tuyệt vọng khi truyền âm thạch lần nữa mất tác dụng, hoàn toàn không thể liên lạc được Âu Dương lão phu nhân gì cả.

Crack crack ~~~~~!!!

Viên truyền âm thạch trực tiếp vỡ vụn thành hạt bụi dưới sức mạnh kinh người của một kẻ mạnh nguyên thần, sắc mặt của Âu Dương Thiện lúc này nhẵn nhọt còn hơn cả móng khỉ vì cơn phần nộ tột cùng của bản thân, nếu như không phải Âu Dương phu nhân đang không ngừng ở bên cạnh trấn an ông ta, e rằng đã bùng nổ phá nát luôn cả thành chủ phủ rồi.

Hít hà ~~~ hít hà ~~~ hít hà ~~~~~!!!

Âu Dương Thiện không ngừng hít sâu để kìm nén cơn phẫn nộ trong người, bây giờ cho dù có phẫn nộ cỡ nào cũng vô ích, quan trọng nhất là phải nhanh chóng giải cứu mẹ mình khỏi kẻ tên địch trời đánh kia bằng mọi giá.

Các người không phải muốn ta đi tới nơi mà các người chỉ định đứng không?? Được, thích thì chịu ~~~~~!!!!

“ tứ đại kim cang ~~~~~!!!!”

Roẹt ~~~~ roẹt ~~~~ roẹt ~~~~ roẹt ~~~~~!!!

Dưới tiếng gào thét đầy căm phẫn của Âu Dương Thiện, tứ đại kim cang, đại tướng thân cận nhất dưới quyền Âu Dương Thiện tựa như bốn bóng ma đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt ông ta, cả nhóm nhanh chóng quỳ một chân xuống, miệng đầy tôn kính đồng loạt hét lớn: “ Tứ đại kim cang xin nghe lệnh ~~~~~!!!”

‘ Đi đi, hãy cùng ta đi phang thây xẻ thịt lũ trời đánh dám cả gan đụng tới mẹ của ta ~~~~~!!!!’ Âu Dương Thiện gần như hét thẳng vào mặt cả nhóm, thế nhưng tứ đại kim cang không chút bất mãn, ngược lại còn tỏ ra đầy kiên quyết đứng bật dậy đồng loạt đáp: “ xin tuân lệnh ~~~!!!!”

Địa vị của Âu Dương lão phu nhân quan trọng như thế nào trong lòng của thành chủ, nhóm tứ đại kim cang đều biết rõ, không biết là tên ngu xuẩn nào cả gan đụng chạm vào điểm chết người của chủ nhân, chủ nhân đã nổi điên như thế này thì cho dù Thiên Đạo giáng trần cũng đừng mong cản ông ta nổi.

Trời lớn, đất lớn, thiên đạo có lớn cỡ nào cũng không lớn bằng mẹ của mình, đó chính là câu khẳng định của Âu Dương Thiện.

“ Phu quân ~~~!!!!” Nhìn thấy chồng mình bấp chấp tất cả đâm thẳng vào cạm bẫy của kẻ địch, Âu Dương phu nhân tỏ ra lo lắng sốt ruột vô cùng, muốn lên tiếng khuyên can nhưng nhất thời không biết dùng lời gì để khuyên can nữa.

“ phu nhân hãy yên tâm, lũ trời đánh đó chỉ dám giở trò bỉ ổi chúng tỏ thực lực của chúng chỉ có bấy nhiêu đó, nếu như là kẻ địch hùng mạnh, trực tiếp chạy tới thành chủ phủ tìm ta cho rồi, cần gì phải tốn công tốn sức bắt cóc mẹ ta để uy hiếp ta chứ??” Tuy vô cùng phẫn nộ, nhưng lý trí vẫn còn, vô cùng khẳng định lên tiếng an ủi phu nhân của mình.

“ Chỉ là .....” “ không cần phải nói nữa, cho dù là lên đao sơn, xuống vạc dầu, ta cũng sẽ bấp chấp tất cả vượt qua mọi thứ để giải quyết mẹ ta, phu nhân hiểu rồi chứ??” Âu Dương phu nhân nhất thời cứng họng không thốt lên được lời trước sự kiên quyết của chồng mình.

Khẽ dúm mảy suy nghĩ một hồi, từ trong nhẫn càn khôn rút ra một tấm thẻ bài nhét vào trong tay vợ mình, nghiêm giọng nói: “ Để phòng trường hợp xấu nhất xảy ra, nếu như ta có mệnh hệ gì, hãy sử dụng tấm thẻ bài này tiếp nhận một vạn Tiên Phong Doanh của ta, mở đường máu đột phá vòng vây đi thẳng tới Thiên Bảo thành, thành chủ Trương Nghị là anh em kết nghĩa nhiều năm của ta, chỉ cần phu nhân tới đó, Trương Nghị sẽ hết lòng giúp đỡ và bảo vệ an toàn cho phu nhân.”

“ lão gia .....” “ hãy cầm lấy ~~~!!!” không cho Âu Dương phu nhân từ chối, trực tiếp quay người dẫn theo tứ đại kim cương trực tiếp rời khỏi phòng khách thành chủ phủ.

“ Lão gia ~~~!!! Xin hãy cẩn trọng ~~~~!!!” giọng nói của Âu Dương phu nhân từ phía sau vang lên, khiến Âu Dương Thiện không tự chủ rung lên một cái, đầu vẫn không quay lại nghiêm giọng nói: “ phu nhân hãy yên

tâm, chờ ta chờ về!!!” Câu dứt, trực tiếp cùng tứ đại kim cang biến mất khỏi thành chủ phủ.

- - - - -

Cùng lúc đó, tại vùng cao nguyên cách Bán Nguyệt thành hai trăm dặm về phía tây nam, nhóm tam công chúa đã chuẩn bị đầy đủ chờ sẵn, chỉ còn đợi “con mồi” tới cắn câu mà thôi.

Thành viên trong nhóm ai nấy đều không tự chủ lộ ra vẻ lo lắng thấp thỏm không yên. Dù sao thì kẻ địch lần này là một kẻ mạnh nguyên thân tầng thứ 5 đáng, nếu như không phải Hoàng Dung tuyên bố trong tay có lá át chủ bài có thể khắc chế được đối Phuong, e rằng lúc này có dám đứng đây chờ đợi hay không đã là một vấn đề rồi.

Thực lực cả nhóm cộng lại chưa chắc đủ để người ta xỉa răng nữa mà.

Chỉ duy nhất mỗi mình Dương Kiệt tỏ ra thanh nhiên và chán nản khi rảnh quá không có gì làm, chỉ còn cách nửa quỳ trên mặt đất vừa móc mũi vừa bôi chét trên mặt đất để giết thời gian.

Hành vi kém vệ sinh của anh ta nhanh chóng nhận được những cái trợn mắt đầy khinh ghét của những người có mặt ở đây.

Từ lúc tham gia vào đội nhóm của tam công chúa, sự hiện diện của Dương Kiệt hầu như bằng con số 0, tuy không phải là người có thực lực kém nhất ở đây (Cửu thúc còn kém hơn trong mắt của các thành viên), nhưng sự hữu dụng và đóng góp của Cửu thúc đã nhận được sự nhìn nhận của cả nhóm, còn Dương Kiệt ư? Ngoại trừ ngáp lên ngáp xuống chỉ biết ở đó móc mũi ra, không làm được cái tích sự gì cho cả nhóm cả.

Khi vào trận chiến, hữu ích duy nhất của anh ta có thể chỉ là chạy lên phía trước làm thí tốt hứng đòn để tiêu hao chút thực lực của kẻ địch mà

thôi.

Chỉ là vuốt mặt cũng phải nề mũi, ít nhất Hoàng Dung còn ở đây, tuyệt đối không thể đẩy anh ta ra làm thí tốt được, thành ra công dụng của anh ta hầu như bằng 0, thậm chí không bằng một tên thí tốt nữa là.

Đặc biệt với thân phận của anh ta, đường đường bang chủ một bang, thực lực không bằng phó bang chủ, thậm chí tính hữu dụng cũng không bằng một thành viên trong bang, càng khiến những người có mặt ở nơi này khinh rẻ anh ta hơn nữa.

Tất nhiên, Dương Kiệt cũng chẳng buồn bận tâm với đám người ở đây, cứ tự mình nghịch đùa theo hứng thú của mình.

Uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~!!!

Trong lúc Dương Kiệt đang nghịch đùa với lũ kiến đang bò di chuyển trên mặt đất, một áp lực đáng sợ ập thẳng vào người, khiến anh ta giật mình loạng choạng suýt chết té ngã mông xuống đất.

“tới rồi ~~~~~!!!” tam công chúa sắc mặt tái mét trước khi thể đáng sợ do Âu Dương Thiện phát tán ra để thị uy trước cả nhóm, căn răng nhìn chăm chăm về phía chân trời xa, chỉ trong tích tắc đã có thể nhìn thấy rõ năm chiếc bóng đang dần phình to và rõ nét hơn.

“ Lũ chuột nhất trời đánh kia, các ngươi phải trả giá đắt vì đã chạm tới sự giới hạn chịu đựng của ta ~~~~~!!!” một tiếng gào thét vang động cả trời đất lọt vào tai của những người có mặt ở đây, khiến không ít người choáng váng muốn ngất xỉu tại chỗ, uy lực của nguyên thần tầng thứ 5 quả thật đáng sợ, và thông qua tiếng gào thét của Âu Dương Thiện, cũng có thể cảm nhận được lúc này ông ta đang phẫn nộ tới mức nào.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 263: Thực Lực Đáng Sợ Của Âu Dương Thiện

Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~ .....!!!

Âu Dương Thiện và tứ đại kim cương tựa như năm viên thiên thạch từ trên trời giáng xuống, mang theo khí thế bùng nổ trực tiếp hạ cánh ngay trước mặt cả nhóm.

“chính là các người??!!!” Âu Dương Thiện lộ ra vẻ bất ngờ khi cảm nhận khí thế của kẻ địch ở trước mặt.

Cao nhất chỉ là một tên nguyên thần tầng thứ 3, còn lại chỉ là những tên phế vật không hơn không kém, với đội hình như thế này, thậm chí không cần mình ra tay, tứ đại kim cương cũng đủ sức làm gỏi hết đám ngu xuẩn đó rồi.

“tốt lắm, tốt lắm, chỉ là lũ phế vật không hơn không kém mà dám đụng vào môn đồ của ta. Chắc do ngày thường ta quá nhân từ, nên bất kỳ con chó con mèo nào muốn làm gì thì làm, muốn giỡn sao thì giỡn đúng không???” Âu Dương Thiện giận quá hóa cười, đôi mắt đầy sát khí nhìn chằm chằm vào đám người ở phía trước, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Âu Dương thành chủ, thật tình không muốn mạo phạm, chỉ là, Bán Nguyệt thành vô cùng quan trọng đối với tiểu muội, cho nên.....” Tam công chúa cố gắng kìm nén tâm trạng của mình, lộ ra vẻ thản nhiên lạnh lạnh phản bác.

“ Bán Nguyệt thành??? Các người nhắm vào Bán Nguyệt Thành???
Hahaha ~~~~~!!!” Âu Dương Thiện tựa như vừa nghe
thấy chuyện nực cười nhất trên đời, không kìm được mở miệng há há cười
lớn đầy chế giễu.

“ muốn lấy Bán Nguyệt thành?? Được thôi, để xem các người có đủ bản
lãnh làm điều đó không, hừ ~~~~~!!!” Âu Dương Thiện đang cười một
cách hả hê đột nhiên ngưng hẳn, không cho đối thủ thời gian phản ứng vừa
vung tay tung chưởng ấn thẳng về phía trước vừa lạnh lạnh nói.

Uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~!!

“ Úi da ~~~~~!!” “ không, không thể nào ~~~~~!!” “ hự
~~~~~!!!” “ á ~~~~~!!!”

Chỉ một cú vung tay nhẹ của Âu Dương Thiện, cả nhóm tam công chúa
trực tiếp bị lực đẩy đáng sợ đánh bay ngã hết về phía sau, chỉ duy nhất mỗi
Hoàng Dung và thập nhị công chúa còn trụ vững, nhưng bản thân Hoàng
Dung cũng bị đẩy lùi về phía sau, hai chân kéo lê trên mặt đất thành một vết
lõm dài gần năm sáu mét, sắc mặt tái mét, toàn thân run lên cầm cập.

Còn thập nhị công chúa, với sự giúp đỡ âm thầm của Hao Thiên
Khuyển, lúc này đang lộ ra vẻ mặt ngờ ngác không biết chuyện gì đã xảy ra.

Sở dĩ Cửu thúc bị đánh ngã chỉ vì tạm thời chưa muốn lộ ra thực lực của
mình, nên giả vờ bị té ngã như những người xung quanh.

Ai mà biết được đối Phương còn át chủ bài gì trong tay không? Cần thận
vẫn hơn, đợi tới khi thời điểm thích hợp, trực tiếp ra tay nhất kích tất sát,
không cho đối Phương cơ hội phản kháng mới là thượng sách.

Âu Dương Thiện không kìm được lộ ra vẻ bất ngờ, đôi mắt nhìn chăm
chăm vào thập nhị công chúa ở trước mặt. Theo cảm nhận của ông ta thì

thập nhị công chúa chỉ mới đạt tới cảnh giới chân nguyên tầng thứ 8, sao có thể bình an vô sự trước đòn chưởng khí của mình chứ??

Chẳng lẽ đối Phương có pháp bảo cao cấp hộ thân???

Nhưng cho dù đối Phương có pháp bảo đi nữa, Âu Dương Thiện cũng không quá bận tâm, cùng lắm chỉ tổn thêm chút hơi sức, hoàn toàn không ảnh hưởng được gì tới cuộc chiến này cả.

“ Cho các ngươi cơ hội được toàn thân, khai ra mau, mẹ của ta đang ở đâu???” sở dĩ Âu Dương Thiện không một chưởng vỗ chết đám người ở phía trước, là vì muốn giữ mạng của chúng để từ trong miệng kẻ địch moi ra tin tức về mẹ mình.

Tam công chúa cười lạnh, khai cũng chết, không khai cũng chết, vậy ngu sao mà khai ra chứ?? Ít ra khi đối Phương không biết rõ tình hình của Âu Dương lão phu nhân như thế nào, trong lúc giao chiến chắc chắn sẽ giữ sức không dám mạnh tay với mình.

“ Hoàng Dung muội muội, đừng giấu giếm nữa, hãy trực tiếp kiểm soát ông ta đi.” Tam công chúa vẫn còn nhớ rõ lời khẳng định của Hoàng Dung, mang theo vẻ mặt kỳ vọng lớn tiếng nói.

Khẽ đưa mắt liếc nhìn Cửu thúc đang giả vờ ngã người trên mặt đất, cô ta hoàn toàn có cùng chung suy tính với Cửu thúc, phải tạo ra thế bất ngờ nhất kích tất sát, thời điểm này chưa phải là thời điểm thích hợp.

“ Võ hồn hiện ~~~~~!!!” một khu rừng đào hoa ảo trực tiếp xuất hiện trên đỉnh đầu của Hoàng Dung, đây là một khu rừng đào hoa ảo được chế tạo tách biệt so với khu rừng đào hoa đã nhốt nhóm Âu Dương lão phu nhân, hoàn toàn không có liên quan gì với nhau cả.

“ Phong tỏa ~~~~~!!!!” Dưới ánh mắt kinh ngạc của Âu Dương Thiện và tứ đại kim cang, khu rừng đào hoa trực tiếp ập thẳng vào đầu cả nhóm, không cho đối phương kịp thời phản kháng, trực tiếp nhốt hết vào bên trong pháp trận.

“ Thành công rồi ~~~~!!!” “ Đáng sợ, quả thật đáng sợ ~~~~!!” “ không ngờ át chủ bài mà Hoàng Dung tiểu thư nói chính là võ hồn của cô ta sao??” “ Chắc thế, tuy nhìn thấy qua một lần, nhưng không ngờ võ hồn này lại đáng sợ như vậy, ngay cả một kẻ mạnh nguyên thần cũng có thể nhốt vào.”

Nhìn thấy Âu Dương Thiện và đám thuộc hạ bị nhốt vào trong không gian ảo, tam công chúa thậm thở phào nhẹ nhõm. Hoàng Dung muội muội quả thật không bao giờ khiến mình phải thất vọng.

“ Âu Dương Thiện đã bị bắt nhốt, đây sẽ là cơ hội tốt cho chúng ta, việc chúng ta cần làm tiếp theo, chính là trấn áp những lực lượng chống đối còn sót lại trong thành, tuy đối Phương có hơn hai chục vạn quân dân và một vạn quân tinh nhuệ, nhưng với thực lực của chúng ta hiện giờ, hoàn toàn có thể dễ dàng kiểm soát Bán Nguyệt Thành. Chỉ cần kiểm soát được Bán Nguyệt thành, đợi viện quân tới, cho dù Âu Dương Thiện có thoát khỏi không gian ảo, cũng không thể đảo ngược tình thế nữa.” Kẻ thù, trở ngại đáng gờm nhất đã giải quyết xong, tam công chúa hào khí xung thiên trực tiếp tuyên bố tiến công thẳng vào thành Bán Nguyệt, hòng kiểm soát được ngôi thành này càng sớm càng tốt.

“ Hoàng Dung muội muội, tiếp theo Muội sao thế????” tam công chúa vừa quay đầu lại định hỏi ý kiến của Hoàng Dung, phát hiện cô ta mặt mày tái mét, trên trán đổ đầy mồ hôi, toàn thân run lên cầm cập, hoảng hốt lớn tiếng hỏi.

“ Dung nhi ~~~~~!!!!” Dương Kiệt cũng phát hiện ra biểu hiện bất thường của Hoàng Dung, vội vã chạy tới bên cạnh đỡ lấy cô ta, bối rối lo

lẳng không biết chuyện gì đang xảy ra với Hoàng Dung.

“ Ầu, Ầu Dương Thiện và, và đám thuộc hạ của, của ông ta đang, đang công phá Đào hoa trận của muội ~~~~!!!” Hoàng Dung chóng mặt đảo lảo như muốn xỉu, dựa hẳn người vào Dương Kiệt, khó khăn nói ra nguyên nhân.

Dương Kiệt lộ ra vẻ mặt khó tin khi nghe thấy lời giải thích của Hoàng Dung.

Tuy Ầu Dương Thiện cao hơn Hoàng Dung tới hai cấp, nhưng nên nhớ rằng võ hồn của Hoàng Dung là võ hồn thánh giới, nếu như không có thực lực lớn mạnh hơn cô ta 10 cấp, còn lâu mới có thể phá vỡ được Đào Hoa Trận của cô ta. Nhưng vì sao

Uỳnh ~~~~~!!!

Dưới ánh mắt kinh ngạc hoảng hốt của những người có mặt ở đây, Đào Hoa Trận của Hoàng Dung trực tiếp bị vỡ tan tành mây khói, năm bóng người bị nhốt trong đó sừng sững hiên ngang xuất hiện trong tầm mắt của tất cả mọi người.

Ầu Dương Thiện phá vỡ Đào Hoa Trận không đáng sợ bằng việc cả nhóm nhìn thấy trên đỉnh đầu của Ầu Dương Thiện xuất hiện một sư tử có chín cái đầu gắn liền trên một cái cơ thể cao gần hai trượng, bề ngang cơ thể kéo dài gần năm mét, toàn thân phát ra những tia sáng màu ánh vàng rực rỡ.

Võ hồn cấp 9, Cửu Đầu Hoàng Kim Sư Vương!!!

Một thành chủ của thành trì tâm trung, sở hữu võ hồn cấp 9. Mẹ kiếp, anh có đang đùa giỡn với tụi tui không đây? Giỡn kiểu này chết người chứ chả chơi đâu.

Không giỡn chút nào!! Âu Dương Thiện chính là sở hữu võ hồn cấp 9 Cửu Đầu Hoàng Kim Sư Vương.

Thực ra trước kia Âu Dương Thiện chỉ sở hữu một võ hồn cấp 3 bạc ngân sư mà thôi.

Nhưng một lần tình cờ thu mua được một quả “ Nghịch Thiên Luyện Hồn Quả”. Do bản thân chỉ có võ hồn cấp 3, nên vô cùng quả quyết trực tiếp phục dụng với mục đích thăng cấp võ hồn của mình, còn thất bại thì võ hồn cấp 1 hay cấp 3 thật ra cũng không cách biệt quá bao nhiêu, vậy thì cần gì phải đắn đo nữa chứ.

Theo thông thường thì, “ Nghịch Thiên Luyện Hồn Quả” cao nhất chỉ có thể gia tăng 3 cấp võ hồn. Nhưng có thể do Âu Dương Thiện ngày thường hành thiện tích đức, ân quả tuần hoàn, nhất là ở một thế giới tu luyện với sự hiện diện của Thiên Đạo, trong gần mấy chục năm nay, số người mà Âu Dương Thiện tiếp tế cứu độ, không có vài chục triệu cũng phải trên chục triệu, người tốt có quả báo tốt, Thiên Đạo gián tiếp ban thưởng cho ông ta bằng cách tăng tỷ lệ thành công khi phục dụng Nghịch Thiên Luyện Hồn Quả lên thành trăm phần trăm, hiệu quả trực tiếp nhân đôi lên so với tối đa mà Luyện Hồn Quả đạt được.

Nên mới có trường hợp Âu Dương Thiện từ một võ hồn cấp 3 tăng lên thành võ hồn cấp 9 như lúc này, có thể nói là một bước lên mây.

Tất nhiên, phúc lợi này chỉ duy nhất một lần, nếu như Âu Dương Thiện dám phục dụng thêm một quả, e rằng trực tiếp giáng xuống thành võ hồn cấp 1 cũng không chừng.

Tất nhiên, võ hồn cấp 9 như lúc này chả bằng diên này mà đi dùng Nghịch Thiên Luyện Hồn Quả nữa đâu.

Lẽ ra với võ hồn cấp 9 của mình hiện giờ, chỉ cần lan truyền ra ngoài, phía vương triều Thanh Mãng thậm chí trực tiếp thỉnh Âu Dương Thiện về kinh thành để đảm nhận chức thái úy hay thiên hạ bình mã đại nguyên soái cũng không phải là chuyện không thể xảy ra.

Chỉ là do Âu Dương lão phu nhân ẩn sống ở Bán Nguyệt Thành, ông ta không muốn ở quá xa người mẹ già của mình, nên mới giấu giếm chuyện võ hồn của mình đã tăng tới mức khó tin như lúc này, và những kẻ địch biết được chuyện võ hồn của Âu Dương Thiện là cấp 9, tất cả đều đã chết thảm dưới tay ông ta hết rồi còn đâu nữa.

Tuy cho dù ở quá xa cũng có thể sử dụng trạm dịch chuyển để di chuyển qua lại, cũng chỉ là một vài canh giờ mà thôi. Nhưng trạm dịch chuyển mỗi lần sử dụng đều có tác dụng phụ, khi không gian bị xé rách, cơ thể và linh hồn của người đứng trong trạm cũng sẽ bị ảnh hưởng không ít, như trường hợp Dương Kiệt mỗi lần dịch chuyển xong đều cảm thấy buồn nôn chóng mặt, toàn thân đau nhức muốn ngất xỉu tại chỗ.

Lâu lâu sử dụng thì không sao, chứ thường xuyên di chuyển bằng trạm dịch chuyển, đừng nói là kẻ mạnh nguyên thần, cho dù là xuất khiếu hợp thể cũng sẽ chịu không nổi, bị tổn thương trầm trọng cho mà xem.

Đó cũng là một trong những lý do vì sao trạm dịch chuyển ở đại lục Huyền Thiên thường xuyên ế khách như vậy.

“Đùa giỡn thế đủ rồi, kết thúc thôi ~~~~~!!!” Dưới ánh mắt đầy hoảng sợ và tuyệt vọng của nhóm tam công chúa, Âu Dương Thiện lạnh lạnh nói, tay phải từ từ vung lên sau đó trực tiếp vỗ mạnh xuống.

Rầm ~~~~ rầm ~~~~ rầm ~~~~~~!!!

Một bàn tay khí khổng lồ xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của cả nhóm, tựa như quả núi khổng lồ từ trên trời đè xuống, khiến cả nhóm có cảm giác như thiên địa đang sụp đổ, một áp lực khủng khiếp đè thẳng lên người khiến họ ngã sấp mặt trên mặt đất không thể động đậy được gì cả, thậm chí ngay cả hít thở cũng cảm thấy khó khăn bội phần.

Nguyên thần tầng thứ 5 cộng với võ hồn cấp 9, thực lực tương đương với kẻ mạnh nguy xuất khiếu tầng thứ 3, tầng thứ 4, chỉ một cú vỗ tay thông thường thôi cũng đủ để lấy mạng của nhóm tam công chúa cả trăm cả ngàn lần rồi.

“ Chẳng lẽ chết thật rồi sao?? Không, ta không cam tâm ~~~~~!!!” mang theo đôi mắt thất thần tuyệt vọng nhìn chăm chăm vào bàn tay khí đang đè xuống với tốc độ cực nhanh, trong lòng tam công chúa không ngừng gào thét đầy phẫn nộ và bất cam, đồng thời có chút oán hận Hoàng Dung chỉ vì cái kế hoạch quỷ quái này đã khiến mình phải bỏ mạng.

Cô ta hoàn toàn không nghĩ rằng lực lượng do thám là người của cô ta, tất cả mọi thông tin thám thính được đều do cô ta trực tiếp chỉ huy và nắm bắt, sau đó mới báo lại cho Hoàng Dung biết, Hoàng Dung chỉ dựa vào những thông tin " vớ vẩn" này bày mưu định kế mà thôi. Với thông tin sai lệch mang tính chết người như thế này, đừng nói một quân sư nửa mùa như Hoàng Dung, cho dù Gia Cát Lượng tái sinh gặp phải tình trạng này cũng chỉ có thể ngã ngựa mà thôi.

Tôn Tử binh pháp có câu, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, tuyệt đối không phải là câu nói suông, đã từng biết bao anh tài hào kiệt phải trả giá bằng mạng sống của mình để chứng minh cho câu nói nổi tiếng này rồi.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 264: Cử Thúc Vs Âu Dương Thiện

Hà ~~~~~!!

Trong lúc cả nhóm đã nhắm mắt tuyệt vọng chờ chết, một tiếng thở dài vang lên, chỉ thấy ngay trên đỉnh đầu của cả nhóm đột nhiên xuất hiện một vật thể hình bát giác không ngừng xoay chuyển, bề mặt trên đỉnh không ngừng phát ra những tia sáng nhấp nháy đầy bắt mắt.

Uỳnh ~~~~~!!!!

Bàn tay khí vừa chạm vào vật thể hình bát giác kia lập tức bị đẩy bật tung lên không trung và biến mất trong không khí.

“ cái, cái gì ~~~~~??! ” Âu Dương Thiện hết lần này tới lần khác kinh ngạc giương to đôi mắt ra hết cỡ nhìn chăm chăm vào vật thể kỳ dị đã dễ dàng hóa giải đòn tấn công của mình.

Tuy chỉ là một đòn tấn công thông thường, nhưng không có thực lực của một ngụy xuất khiếu tầng thứ 1, cũng đừng mong dễ dàng hóa giải được như lúc này.

Chỉ thấy một bóng người trong nhóm tam công chúa từ dưới đất từ từ đứng dậy bước thẳng ra phía trước, mang theo vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm vào Âu Dương Thiện, khí thế của một kẻ mạnh nguyên thần tầng thứ 5 từ trên cơ thể phát tán ra, khiến quai hàm của nhóm tam công chúa như muốn rơi thẳng xuống đất vì quá kinh ngạc khó tin.

Cửu thúc!!!

Đúng thế, người vừa phóng thích ra vật thể hình bát giác để hóa giải đòn tấn công chí mạng của Âu Dương Thiện không ai khác chính là Cửu thúc.

Lẽ ra còn định giấu bài để đối Phương mất cảnh giác có thể nhất kích tất sát, nhưng khi phát hiện cả nhóm đang rơi vào cảnh tuyệt vọng, biết rằng không thể giấu bài nữa rồi, trực tiếp tế võ hồn cấp 10 Tiên Thiên Bát Quái của mình ra, cứu cả nhóm khỏi một bàn thua trông thấy.

Nguyên thần tầng thứ 5 cộng thêm võ hồn cấp 10??

Tam công chúa và những người có mặt ở đây mang theo đôi mắt thất thần khó tin nhìn chằm chằm vào bóng người mảnh khảnh nếu như không muốn nói là gầy ốm ở trước mặt, tựa như vừa nhìn thấy chuyện khó tin nhất trên đời.

Một người có thực lực được xem là yếu nhất trong nhóm, chính là một kẻ mạnh có thực lực đáng sợ như thế này?? Má ơi, con có đang nằm mơ không vậy, có ai tát thử vài cái vào mặt của con xem đang mơ hay đang tỉnh vậy!!!

Thì ra át chủ bài trong miệng Hoàng Dung, không phải là thực lực vừa mới gia tăng của cô ta, cũng không phải võ hồn kỳ bí có thể nhốt người trong đó, càng không phải là bảo bối pháp bảo có uy lực kinh hoàng, mà chính là Cửu thúc!!

“ Vị cứu tinh ” xuất hiện, khiến cả nhóm không kìm được bật cười như điên như dại vì phấn khích, một phần cũng vì muốn trút bỏ nỗi sợ hãi tuyệt vọng mà mình phải hứng chịu này giờ, mang theo ánh mắt đầy kỳ vọng nhìn chằm chằm vào Cửu thúc ở trước mặt.

Cửu thúc không lạc quan như những người có mặt ở đây, tuy bản thân sở hữu võ hồn cấp 10 Tiên Thiên Bát Quái, nhưng đó là một võ hồn công thủ toàn diện, nói trắng ra là mọi thứ bình bình không nổi trội ở một Phương diện nào đó.

Tuy đối thủ chỉ sở hữu võ hồn cấp 9, nhưng Cửu Đầu Hoàng Kim Sư Vương mang theo thiên hướng tấn công vượt bậc, nếu như so sánh lực chiến, thậm chí không thua kém gì so với Tiên Thiên Bát Quái của Cửu thúc cả. Cộng thêm kinh nghiệm giao chiến nhiều năm ở cánh giới nguyên thần của Âu Dương Thiện, hoàn toàn có thể bù đắp sự thua kém chút ít về cấp bậc võ hồn giữa hai bên.

Nói cho cùng, Cửu thúc cũng vừa mới thăng cấp thành nguyên thần chưa được bao lâu, kinh nghiệm giao chiến không nhiều, thậm chí có thể phát huy hết trăm phần trăm thực lực của một nguyên thần cũng là cả một vấn đề, sao có thể sánh bằng một tay giang hồ lâu năm như Âu Dương Thiện chứ??

Nếu như võ hồn của đôi phương mang thuộc tính hắc ám, Tiên Thiên Bát Quái còn có thể khắc chế một cách dễ dàng, nhưng Cửu Đầu Hoàng Kim Sư Vương chí cương chí dương, Tiên Thiên Bát Quái của Cửu thúc hoàn toàn không có lợi thế nổi trội nào cả. Nếu như cả hai lao vào giao chiến, tỷ lệ có thể nói là năm mươi năm mươi mà thôi.

Tất nhiên, với sức phòng thủ của Tiên Thiên Bát Quái, cho dù Cửu thúc có đứng yên cho Âu Dương Thiện đánh tới tét công gô cũng chưa chắc phá vỡ được phòng thủ của ông ta nữa là.

“ thú vị, thú vị, không ngờ trong đám phế vật này lại nguy trang một cao thủ đáng gờm như vậy.” Sau một hồi kinh ngạc, Âu Dương Thiện nhanh chóng thay thế bằng vẻ phấn khích. Đã bao lâu rồi, ở cái nơi ao làng như thế này, tìm đâu ra những cao thủ có thực lực lớn mạnh như thế để tỷ thí

chứ?? Giờ nay xuất hiện một cao thủ có thực lực thậm chí lớn mạnh hơn cả mình, Âu Dương Thiện tựa như đứa trẻ nhìn thấy món đồ chơi ưa thích của mình, không phân kích mới là lạ á.

“ Chiến thôi ~~~!!! Tuyệt học thần thông, Hoàng Kim Sư Tử Hồng, gào ~~~~~!!!!” chỉ thấy Âu Dương Thiện đột nhiên há to miệng ra, một tiếng gầm thét kinh thiên động địa vang lên, một luồng khí màu ánh kim tựa như tia lazer từ trong miệng há to phun bắn ra, bắn thẳng về phía đối thủ ở trước mặt.

“ Tuyệt học thần thông, Âm Dương Điện Đảo, phản, phản, phản ~~~~~!!!” Cửu thúc không chút do dự chân chừ, Tiên Thiên Bát Quái té ra trước mặt như hình thành một tấm khiên khổng lồ, thanh kiếm sát xuất hiện trong tay, cơ thể tựa như một tên bắn phóng thẳng về phía trước bất chấp luồng tia lazer có uy lực hủy diệt đang bắn thẳng về phía mình.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~~!!!

Tia lazer va đập vào bề mặt Tiên Thiên Bát Quái lập tức bị dội ngược về phía sau, quay ngược trở lại thành đòn tấn công tấn công người đã thi triển ra nó.

“ Thú vị!!!” đôi mắt của Âu Dương Thiện rực sáng, hai chân nhún mạnh xuống đất tung người nhào lộn lên không trung để né qua tia lazer bị phản ngược lại, tay phải tạo thành nắm đấm, trực tiếp tung quyền đấm thẳng về phía Cửu thúc đang lao tới ở phía dưới.

“ Kim Sư Quyền, Hùng Bá Sơn Lâm, đỡ này ~~~~~!!!!” từ trong nắm đấm của Âu Dương Thiện xuất hiện một con sư tử dạng khí to gần hai trượng, ngẩng cao đầu gào lớn một tiếng để chứng tỏ sự hiện diện và uy quyền của mình, tạo ra tư thế vô môi phóng thẳng về phía “ con môi” ở dưới mặt đất.

“ Tuyệt học thần thông, Âm Dương Ngũ Hành Trận, mở ~~~~~!!!”
Cửu thức cũng không phải là tay vừa, lại thêm một tuyệt học thần thông thì truyền ra, Tiên Thiên Bát Quái ở trước mặt phình to ra hết cỡ bay ngược lên không trung, vàng sáng bảy màu từ bề mặt phóng thích ra, chụp thẳng về phía con sư tử khí và Âm Dương Thiện ở phía trên không trung.

Xì xèo ~~~ xì xèo ~~~~~!!!

Gào ~~~ gào ~~~~~ gào ~~~~~!!!

Nằm trong vòng sáng của Tiên Thiên Bát Quái, con sư tử dạng khí không ngừng bốc lên khói khí như đang bị ai đó tạt axit vào, như bị những ngọn lửa có nhiệt độ kinh hoàng thiêu đốt khiến cho cơ thể của nó vậy, miệng không ngừng gầm lên những tiếng gào thét đầy đau khổ.

“ nguy hiểm ~~~~~!!!” Âm Dương Thiện ở phía trên lập tức biến sắc khi nhìn thấy đòn tấn công của mình xuất hiện hiệu ứng dị thường, và nhìn thấy tia sáng bảy màu đang bắn về phía mình, không dám dùng cơ thể máu thịt của mình để thử thử cảm giác mà con sư tử khí của mình đang phải hứng chịu, lập tức tung người bay nhanh sang một bên, né qua tia sáng chỉ còn cách khoảng vài chục cm nữa là chụp trúng cơ thể của mình rồi.

Gào ~~~~~!!!!

Sau một tiếng gào thét cuối cùng, con sư tử dạng khí tựa như bị tan chảy trong không khí dưới Tiên Thiên Bát Quái của Cửu thức. Không đợi đối Phương kịp phản ứng, cơ thể Cửu thức nhích bổng lên không trung, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ngay trước mặt của Âm Dương Thiện, thanh kiếm trong tay xoay tròn một vòng ngay trước mặt, một hình vẽ hình bát quái xuất hiện, tay trái nắm chặt vào mũi kiếm kéo cong về phía sau, sau đó buông tay ra để lưỡi kiếm bật tung trở lại, vồ thẳng vào hình bát quái như

viên đạn được bắn ra khỏi nòng súng, bắn thẳng về phía đối thủ ở trước mặt.

“ Song Sur Xuất Động, giúp ta phá phá phá ~~~~~!!!” hai tay đồng loạt tạo thành chưởng ấn mạnh về phía trước, hai cái đầu sư tử màu ánh kim từ hai lòng bàn tay phóng thích ra, va đập thẳng vào hình bát quái đang bắn tới trước mặt.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~!!

Hai tuyệt học va đập vào nhau, hình thành một vụ nổ như bom nguyên tử nổ tung ra, mặt đất phải rung chuyển. Nhưng người đang quan chiến ở phía dưới tất nhiên là không tránh khỏi bị hất tung hết ra xa, nhất thời đầu óc choáng váng không thể định thần lại được.

Sau pha va đập, Âu Dương Thiện bị đẩy lùi ra xa gần cả trăm mét, tuy vẫn giữ được tư thế bay bổng trên không trung, nhưng nếu để ý kỹ, sẽ phát hiện hai tay của ông ta đang run rẩy liên hồi.

Cửu thúc đang chiêm lợi thế.

Khẽ dúm mảy quan sát những người ở phía dưới, Cửu thúc phóng ánh mắt như muốn ra hiệu về phía Âu Dương Thiện, sau đó trực tiếp quay đầu bay thẳng về phía xa.

Cửu thúc muốn thay đổi chiến trường để tránh ảnh hưởng tới những người có mặt ở nơi này.

Hành động của Cửu thúc vô tình trùng hợp với suy nghĩ của Âu Dương Thiện, vì tứ đại kim cương còn ở phía dưới, nếu nổ ra trận chiến khốc liệt, không dám bảo đảm đám thuộc hạ của mình có thể toàn vẹn, nên đã nhanh chóng tung người đuổi theo phía sau Cửu thúc để tìm một nơi có thể giao chiến một cách thoải mái mà không ảnh hưởng tới ai.

Hai tên boss đã rời đi, nhưng không có nghĩa hiện trường để sóng bình gió lặng chờ đợi kết quả của hai chủ lực.

Tứ đại kim cương nhanh chóng quay trở lại trạng thái bình thường, dùng ánh mắt tràn đầy chiến ý và căm phẫn nhìn chằm chằm vào đám kẻ thù ở trước mặt, miệng đồng loạt gào lớn: “ Chiến ~~~~~!!!”

Trên đỉnh đầu của tứ đại kim cương đồng loạt xuất hiện võ hồn cấp 3, cộng thêm khí thế của một kẻ mạnh nguyên thần tầng thứ 3 phóng thích ra, khiến nhóm tam công chúa không kịp phản ứng, trên trán đã bắt đầu đổ đầy mồ hôi lạnh.

Lại thêm một thông tin sai lầm. Tứ đại kim cương không phải nguyên thần tầng thứ 1 như đã do thám được, mà đều là nguyên thần tầng thứ 3, cộng thêm võ hồn cấp 3, không có thực lực của nguyên thần tầng thứ 6, cũng đừng mong chống cự được họ.

Nhưng cho dù sợ hãi bất lực tới cỡ nào, cũng không thể đứng yên nhắm mắt chờ chết, tam công chúa lập tức chỉ đạo tiểu đội của mình và tiểu đội Kim Ưng của thập nhị công chúa lập thành trận pháp chiến đấu đặc trưng của vương triều Thiên Ưng, mỗi tổ đội 5 người phối hợp liên kết với nhau, tuy thực lực chưa thể sánh bằng với từng người một của tứ đại kim cương, nhưng cầm chân một thời gian ngắn hoàn toàn không thành vấn đề, chỉ cần giữ chân được đối thủ cho tới khi Cửu thúc đánh bại được Âu Dương Thiệu, phần thắng chắc chắn sẽ thuộc về phía tam công chúa cho mà xem.

“ sát ~~~~~!!” “ chiến, chiến, chiến ~~~~~!!!” “ Lũ phế vật, chết này ~~~~~!!!”

Uỳnh ~~~ uyển ~~~~~ uyển ~~~~~!!!

Hai bên nhanh chóng lao vào nhau sập lá cà, nhất thời tuyệt học chương khí, quyền khí, đao khí, kiếm khí tung bay, ngay cả những hiệu ứng điện ảnh hiện đại nhất ở Trái Đất cũng không thể cho ra được những cảnh tượng giao chiến bắt mắt hoàn hảo như lúc này.

Lúc này Hoàng Dung vẫn còn đang trong trạng thái mệt mỏi mất sức do võ hồn bị Âu Dương Thiện phá vỡ, nhất thời không thể tham chiến, chỉ còn cách mang theo vẻ mặt nôn nóng sốt ruột đứng ở phía sau quan chiến.

Còn Dương Kiệt lúc này đang đứng ngay bên cạnh dìu lấy Hoàng Dung, nếu như có thể, anh ta tuyệt đối không bao giờ đâm đầu vào chôn nguy hiểm, hướng chỉ trong mắt đám người này, bản thân cũng đâu giúp đỡ được gì cho họ, nhảy vào thậm chí bị xem là vướng chân bận cản người ta, vậy thì ngu sao mà lao lên phía trước làm chi chứ??

Đối với hành vi “bất hợp tác” của Dương Kiệt, tam công chúa vừa căm hận vừa khinh bỉ, trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi chửi: “đúng là đồ chết nhất, đồ vô dụng, không phải đàn ông ~~~!!!”

Nếu như để Dương Kiệt biết được tam công chúa đang chửi mình trong bụng, chắc chắn sẽ hùng hổ phản pháo rằng: “muốn biết bốn thiếu gia có vô dụng hay không, có phải là đàn ông hay không, tối nay cứ ghé thăm phòng bốn thiếu gia, bốn thiếu gia sẽ chứng minh cho cô biết.”

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 265: Dương Kiệt Ra Tay

“ Dương Tiễn, phe ta đang thất thế, còn không mau mau đi tiếp sức cho cả nhóm nữa???” nhìn thấy thành viên trong đội đã hoàn toàn thất thế trước tứ đại kim cương của Âu Dương Thiện, tam công chúa tỏ ra nôn nóng sốt ruột vô cùng, đã vậy bên tai còn không ngừng nghe thấy tiếng nói nửa bình phẩm nửa cổ vũ của Dương Kiệt vang lên không dứt, cuối cùng chịu đựng không nổi quay đầu hét thẳng vào mặt anh ta.

Mẹ kiếp! Đừng chỉ biết đứng đó nhìn và nói, có giỏi thì lao ra giao chiến như một người đàn ông xem nào ~~~!!

“ Tam công chúa, không phải tại hạ không muốn ra tay, chỉ là với thực lực của tại hạ lúc này, lao vào cũng chỉ khiến cả nhóm rối loạn lên mà thôi, vì tại hạ đâu biết gì mấy trận pháp mà họ đang vận hành đâu. Vả lại, Dung nhi đang bị trọng thương sau khi bị Âu Dương Thiện phá vỡ vỡ hồn, tại hạ phải ở lại bảo vệ và trông sóc cho cô ta, à à, không chỉ Dung nhi, còn cả tam công chúa và thập nhị công chúa nữa, không rảnh để ra tay ạ.” Dương Kiệt lộ ra vẻ mặt oan ức vô tội, thở dài giải thích.

Bảo vệ??? Ai cần người bảo vệ chứ ~~!! Chỉ sợ lát nữa tứ đại kim cương đột phá được vòng vây lao tới đây, người quay đầu bỏ chạy trước chính là người thì có!!!

Dương Kiệt không giải thích thì thôi, nghe xong lời giải thích “ vô liêm sỉ” của anh ta, tam công chúa hận không thể lao tới bóp cổ chết tên khốn ở trước mặt.

Chết nhất thì nói thẳng ra cho rồi, ở đó mà lý do lý chầu, ta khinh bỉ ngươi!!

trong lúc Dương Kiệt đang ba hoa giải thích, đột nhiên cảm nhận một luồng sát khí đáng sợ từ phía sau ập thẳng tới, giật mình hoảng hốt quay đầu lại nhìn, phát hiện Hao Thiên Khuyển đang mang theo vẻ mặt hận không thể nhai tươi nuốt sống nhìn chằm chằm vào mình.

Dương Tiễn??!! mẹ kiếp, không chỉ vũ khí, ngay cả tên cũng dám lấy của chủ nhân ta, ai cho phép ngươi làm thế vậy???

Chỉ là giận thì có giận, nhận thấy cho dù giận tới cỡ nào nhất thời cũng không làm gì được con heo mập vô liêm sỉ đó, nên đành cắn răng quay đầu sang một bên, xem như không nghe không thấy gì cả.

Ngay cả vũ khí cũng lấy rồi, một cái tên nữa thì sao nào! Chỉ cần tên khốn đó đừng làm ô nhục chủ nhân cũ của bốn cậu gia là được rồi.

Hao Thiên Khuyển chỉ còn cách dùng lý do này để an ủi trấn an bản thân mà thôi.

“ngươi...” “Công chúa cẩn thận ~~~~!!!” “Chạy mau công chúa ~~~~~!!!”

Trong lúc tam công chúa định tiếp tục cãi tay đôi với Dương Kiệt, giật mình hoảng hốt khi nghe thấy tiếng gào thét ở phía sau vang lên. Giật nảy mình quay đầu lại nhìn, phát hiện một tên đàn ông mặt mày bặm trợn, thân hình thô to không kém gì một con gấu vừa mới đánh bay một tiểu đội của nhóm tam công chúa, đột phá được vòng vây, mang theo nụ cười khát máu lao thẳng về phía mình với tốc độ nhanh như tia chớp.

“không, đừng qua đây ~~~~~!!!” Hà ~~~~~!!!

Tam công chúa giật mình hoảng hốt không tự chủ nhảy ra phía sau lưng Dương Kiệt như muốn tìm một bóng lưng vững chắc che chở cho mình. Chỉ thấy Dương Kiệt thâm lắc đầu thở dài một tiếng, biết rõ không thể đứng chơi xơi nước được nữa rồi, tam tiêm kích xuất hiện trong tay, vẻ mặt “vô tội” lúc này lập tức thay đổi thành vẻ mặt tràn đầy chiến ý, khẽ dùng tay đẩy tam công chúa lùi ra phía sau chút, lạnh lạnh nói: “Võ hồn hiện ~~~!!! Giới Vương Quyền X 5, mở ~~~~~!!!”

Dưới ánh mắt kinh ngạc khó tin của tam công chúa, khí thế của tông sư tầng thứ 8 phát tán ra, cộng thêm bí thuật giới vương quyền, lúc này ngay cả một nguyên nguyên thần tầng thứ 4 anh ta cũng dám lao vào chơi tay đôi nữa là.

Nhưng thật đáng tiếc, đối thủ của Dương Kiệt lần này không phải là nguyên nguyên thần, mà là một nguyên thần chân chính, ngoài ra còn kích hoạt cả võ hồn cấp 3 nữa chứ.

“Phì.... À không, Dương Tiễn Xuyên Tâm Kích, chết này ~~~~~!!!” Chỉ thấy Dương Kiệt đột nhiên tung người nhảy nhào lộn về phía sau một cái, khi hai chân vừa chạm đất, hai tay nắm chặt tam tiêm kích chĩa thẳng về phía trước, cả cơ thể tựa như hóa thân thành một cây kích sắc nhọn trực tiếp đâm thẳng về mục tiêu ở phía trước.

“Thú vị!!! Hỏa Diệm Bạo Liệt Chương, biến ~~~~~!!!!” người đàn ông bậm trợn có chút bất ngờ khi “một con dê vô hại” đột nhiên lột xác thành một con sói nguy hiểm. Nhưng tất cả chỉ có thế mà thôi, cho dù con sói có nguy hiểm cỡ nào, cũng không thể sánh bằng một con hổ chúa tể sơn lâm như mình. Tay phải tựa như bị bao bọc bởi ngọn lửa nóng trên chục ngàn độ, sau đó bùng nổ phóng về phía trước như muốn thiêu đốt hủy hoại tất cả mọi thứ trên đời này vậy.

Roẹt roẹt roẹt ~~~~~!!!! “ Cái gì??? không thể nào
~~~~~!!!!”

Nụ cười tự tin ngọn lửa của mình có thể thêu kẻ địch thành tro bụi nhanh chóng thay thế thành vẻ kinh ngạc khó tin khi nhìn thấy ngọn lửa khổng lồ vừa chạm vào cơ thể như hóa thành cây kích của Dương Kiệt lập tức bị xẻ ra làm đôi, bản thân Dương Kiệt vẫn tiếp tục theo tư thế đâm tới xuyên qua ngọn lửa đâm thẳng về phía mục tiêu không chút chững lại.

Keng ~~~~~!!! Hự ~~~~~!!

Tên đàn ông bặm trợn chưa kịp phản ứng né tránh, mũi kích đã trực tiếp đâm thẳng vào vùng tim của hắn.

Tuy đã đâm trúng mục tiêu, nhưng sắc mặt của Dương Kiệt trở nên khó coi vô cùng. Vì mũi kích đâm trúng vào vùng ngực của kẻ địch, chỉ vang lên một âm thanh ma sát giữa kim loại, mũi kiếm vẫn dí chặt trên lớp giáo dày mà người đàn ông bặm trợn đang mặt, cho dù dốc hết toàn bộ sức lực bú sữa của mình, cũng không thể đâm sâu hay đâm thủng được lớp giáo cứng còn hơn cả thép của đối Phương nữa.

Đối Phương mặc bộ giáp có phẩm chất lên tới linh khí ~~~~~!!!!

Đúng thế, không chỉ người đàn ông bặm trợn này, tứ đại kim cương ai nấy đều mặc bộ giáp có phẩm chất linh khí trở nên. Nếu như Dương Kiệt có thực lực lớn mạnh hơn chút, không chừng có thể một kích xuyên tim kết liễu đối Phương.

Nhưng vấn đề là thực lực giữa cả hai cách biệt quá nhiều, cho dù tam tiêm kích trên tay cũng là linh khí, nhưng cũng chỉ có thể ở trên bề mặt bộ giáp để lại một vết lõm nhỏ mà thôi.

Nhưng người đàn ông bậm trợn cũng không dễ chịu chút nào, cơ thể không ngừng bị đẩy lùi về phía sau, miệng gào lên những tiếng thét đầy đau khổ và căm phẫn.

Đường đường một nguyên thần tầng thứ 3, bị một tên phế vật tông sư tầng thứ 8 dùng vũ khí đâm trúng vào người, đó là một sỉ nhục hoàn toàn không thể chấp nhận được.

Tay phải tạo thành nắm đấm to còn hơn khuôn mặt của Dương Kiệt, trực tiếp vung lên đâm thẳng vào vàng trắng của tên khốn trời đánh dám làm mình bị mất mặt ở phía trước.

Cú đấm xé gió đâm thẳng tới, Dương Kiệt không kịp được phải biến sắc, vội vã thu lại tam tiêm kích, đặt thẳng đứng chắn ngay đường đâm của đối Phương thẳng vào vàng trán của mình.

Mẹ kiếp ~~!! Bị cú đấm to tổ bố đó đâm vào đầu, cho dù là làm bằng sắt cũng bị đâm cho vỡ tung cho mà xem.

Boong ~~~~~!!!

Cú đấm đâm thẳng vào thân kích, thân kích tựa như bị ai đó dùng sức bẻ cong lại, bản thân Dương Kiệt bị uy lực cú đấm đâm bay ra xa té ngã xuống đất, một vũng máu từ trong miệng phun bắn ra, ruột gan như muốn đảo lộn lên hết.

“ Chết ~~, chết ~~, chết ~~~~~!!!!” Không cho kẻ địch kịp hoàn hồn, người đàn ông bậm trợn tựa như con hổ vồ mồi, hai tay giang rộng ra tạo ra tư thế muốn tặng cho Dương Kiệt “ cái ôm thân ái” trực tiếp vồ thẳng tới.

Dương Kiệt nhanh chóng định thần trở lại, hai chân nhún mạnh xuống đất bật người lên không trung, cơ thể chổng ngược xuống, tam tiêm kích đã

phục hồi như lúc ban đầu chĩa thẳng về hướng dưới đất, miệng hét lớn: “
Dương Tiễn Phá Thiên Kích, kết thúc thôi ~~~~~!!!”

Chỉ thấy Dương Kiệt hóa thân thành một cây kích dạng khí màu xanh lá khổng lồ, tựa như viên thiên thạch từ ngoài vũ trụ ghé thăm và đập vào trái đất, cắm thẳng xuống vị trí mục tiêu ở dưới đất.

“ không ~~~~~!!!!”

người đàn ông bấm trọn kêu gào lên đầy kinh hãi, hai tay tựa như gắn thêm chế độ auto không ngừng vẩy đập tung chưởng tung quyền tấn công về phía cây kích khí màu xanh lá.

Lẽ ra hẳn định tung người nhảy sang một bên né tránh, nhưng không biết từ đâu xuất hiện một lực hút cực mạnh hút chặt đôi chân mình trên mặt đất, ngoại trừ nửa thân trên có thể động đậy, nửa thân dưới như bị hóa đá không thể nhúc nhích gì được nữa. Nên chỉ còn cách dùng Phương pháp “ngu xuân” nhất, không ngừng tung đòn hòng làm gián đoạn đòn tấn công của đối Phương.

Chỉ là mọi nỗ lực của hắn chỉ là vô nghĩa khi những đòn tấn công nhanh chóng bị đẩy bật ra khắp nơi, hoàn toàn không thể khiến cây kích khí tiếp tục đâm xuống với tốc độ nhanh như tia chớp.

Dương Tiễn Phá Thiên kích một khi thi triển, trừ khi có thực lực lớn mạnh hơn Dương Kiệt một cảnh giới lớn, nếu không thì cho dù dùng đủ mọi Phương pháp cũng không thể khiến đòn tấn công bị gián đoạn được.

Rầm ~~~~~!!!

Sau tiếng nổ vang động trời đất, ngay vị trí người đàn ông bấm trọn vừa đứng lúc nãy lập tức xuất hiện một cái hố sâu khổng lồ. Chỉ thấy người đàn ông bấm trọn hai tay bắt chéo tạo ra tư thế chống đỡ ngay trên đầu, toàn

thân run lên cảm cấp khi phải hứng trọn Dương Tiễn Phá Thiên Kích của Dương Kiệt.

Roẹt ~~~~~!!!

Đòn tấn công của Dương Kiệt vẫn chưa kết thúc, nên nhớ rằng Dương Tiễn Phá Thiên Kích một khi đã thi triển, sẽ thực hiện liên hoàn ba nhát đâm xuống, nhát đâm đầu tiên vừa kết thúc, Dương Kiệt lần nữa nhắc bóng người lên không trung, lại thêm một đòn Dương Tiễn Phá Thiên Kích thi triển ra.

Rầm ~~~~~!!!

Người đàn ông bậm trợn lần này đã không còn đủ sức trụ đứng trên mặt đất, hai chân quỳ thẳng xuống đất, đôi mắt tràn đầy gân máu lộ ra tia sáng chết chóc nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt ở trên không trung đang chuẩn bị tung ra đòn tấn công cuối cùng.

“ Không ~~~~!!! Mau ngừng tay đồ khốn ~~~~~!!!” “ lão tam, chạy đi ~~~~~!!!” “ AAAA, ngừng tay, nếu không ta sẽ cho các ngươi chết không toàn thân ~~~~~!!!”

Nhìn thấy huynh đệ đồng sanh ra từ mấy chục năm của mình đang rơi vào thế nguy hiểm, ba người còn lại này giờ không mấy bận tâm diễn biến bên này đột nhiên biến sắc, phần nộ hoảng hốt đồng loạt gào thét không ngừng buông ra lời hăm dọa, hy vọng Dương Kiệt sẽ thu lại đòn tấn công kết liễu có thể lấy đi mạng sống của đồng đội của mình. Đồng thời dốc hết toàn bộ sức lực bú sữa của mình đánh bay những kẻ địch đang vây chặt ở xung quanh, lao mình về phía trước hy vọng kịp thời giải cứu người đàn ông bậm trợn kia.

Khi đã xác định là kẻ thù với nhau, làm gì có chuyện nương tay chứ?? Nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với bản thân, hoán đổi vị trí Dương Kiệt và người đàn ông bặm trợn lúc này, chắc gì đôi Phương sẽ ngưng tay không kết liễu mình. Huống chi cho dù Dương Kiệt muốn tha mạng cho đôi Phương đi nữa, cũng tỏ ra bất lực khi Dương Tiễn Phá Thiên Kích một khi đã kích hoạt thì phải đánh đủ ba đòn liên hoàn, muốn ngưng cũng ngưng không được.

Và ..... rầm ~~~~~!!! “ Không ~~~~~!!!” “ Đáng chết, đáng chết ~~~~~!!” “ người, người, người ~~~~~!!!”

Ba người còn lại vừa lao đi được nửa đường lập tức chững bước lại, đôi mắt đầy gân máu giương to ra hết cỡ nín thở nhìn chằm chằm vào cái hố sâu mà đồng đội của mình đang ở dưới đó, lúc này không biết sống chết như thế nào, vừa hoảng sợ, vừa sốt ruột lo lắng và chút kỳ vọng, kỳ vọng người đàn ông bặm trợn có thể trụ vững đòn tấn công đáng sợ đó.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 266: Chiếm Lợi Thế

“ úi da ~~~~~!!!” trong lúc tam đại kim cang do dự lo lắng, dưới hố đột nhiên vang lên tiếng thét như con heo bị giết thịt, ngay sau đó là một bóng người từ dưới hố bay ra, rơi ngã ra cách xa vị trí hố gần cả trăm mét.

Nhìn kỹ bóng người vừa bay ra, chính là Dương Kiệt!!

“ Lão tam ~~~~!!!” tam đại kim cang vui mừng hơn hờ khi nhìn thấy Dương Kiệt bị đánh bay ra xa, điều đó chứng tỏ đồng đội của mình vẫn đang bình an vô sự, ba chân bốn cẳng vội vã lao thẳng về phía hố sâu để xem tình hình phía dưới như thế này.

“ Cái gì???!!! Không thể nào ~~~!!!” “ Lão tam, có sao không??? Đừng làm ta sợ ~~~!!!” “ AAAA, Đồ khốn, ngươi dám khiến lão tam thành như thế này, không thể tha thứ, không thể tha thứ.”

Khi tam đại kim cang vừa lao tới bên cạnh cái hố sâu, giật mình kinh hãi khi phát hiện người đàn ông bặm trợn đang nằm thoi thóp ở dưới, bộ giáp linh khí trên người đã vỡ nát tan tành, toàn thân nhuộm đầy máu đỏ, hơi thở dồn dập nặng nề, có vẻ như có thể đứt quãng bất kỳ lúc nào.

Thì ra lúc nãy chỉ là đòn tấn công cuối cùng mà người đàn ông bặm trợn đã dùng hết toàn bộ ý chí của mình thực hiện đánh bay Dương Kiệt ra xa, không cho anh ta có cơ hội kết liễu mình. Nhưng tất cả những gì hắn làm được chỉ như thế mà thôi. Lúc này đừng nói là giao chiến, nhúc nhích được không cũng là cả một vấn đề rồi.

Cả nhóm vội vã lao xuống dưới hồ đỡ lấy người đàn ông bặm trợn ngồi đây, từ trong nhẫn càn khôn rút ra một viên đan dược nhét vào trong miệng của hắn, vết thương trên người mới có chút dấu hiệu kiểm soát.

Chỉ là tình trạng của người đàn ông bặm trợn không lạc quan chút nào, xương cốt trong cơ thể gãy vụn nhiều chỗ, nội tạng vỡ vụn, kinh mạch rạn nứt, nếu như không phải ý chí và thực lực của nguyên thần, e rằng đã xuống địa phủ uống trà tâm sự với hắc bạch vô thường từ lâu rồi.

Tất nhiên, chỉ cần nguyên thần không bị phá hủy, cho dù cơ thể có bị tổn thương nặng nề tới cỡ nào, vẫn còn cơ hội cứu chữa lành lặn, chỉ là phải tốn thời gian và tài nguyên không nhỏ, nếu như không muốn nói là tuyệt vọng đối với tài lực của một thành chủ tầm trung của một vương triều trung cấp.

Người đàn ông bặm trợn đó đã gần như bị phế rồi. Trừ khi trực tiếp ra tay kết thúc mạng sống của hắn, sau đó bảo tồn nguyên thần để hắn có cơ hội tìm kiếm một thể xác khác hoàn sinh mà thôi.

Chính vì nhận thức được điều đó, nên đã khiến tam đại kim cương tỏ ra phần nộ vô cùng, đôi mắt tràn đầy sát khí nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt ở phía xa, hận không thể phang thây xé thịt anh ta ra ngay tức khắc.

“Đồ khốn, chết này ~~~~~!!!” Và không cần chờ đợi quá lâu, tam đại kim cương đã biến suy nghĩ thành hiện thực, một người ở lại chăm sóc tên đàn ông bặm trợn, hai tên kia đồng loạt tung người ra khỏi hồ, vung chương ấn thẳng về phía Dương Kiệt ở phía xa.

Vù ~~~ vù ~~~~~!!!

Nhìn thấy hai đòn chương khí có thể phá hủy một quả núi nhỏ bắn thẳng về phía mình, Dương Kiệt lập tức biến sắc cắn răng định vị vị trí ở gần đó, trước khi hai cú chương khí bị chạm vào người, cơ thể của anh ta mờ dần đi

mà nhanh chóng bốc hơi trong không khí. Hai cú chưởng khí mất đi mục tiêu trực tiếp bay xước qua, tiếp tục bắn thẳng vào khu rừng nhỏ ở phía xa, nhất thời cây cối đại thụ tung bay, vỡ tan nát tung bắn khắp nơi.

Càn Khôn Nhất Thiêm!!

Dương Kiệt đã nhanh chóng thi triển tuyệt học né tránh của mình né qua hai đòn tấn công uy lực kinh hoàng trong tích tắc. Nhưng không vì thế mà an toàn, nên nhớ rằng lúc này phải đối diện với hai con hổ dữ đang trong cơn điên dại, trước đó một tên bậm trợn cũng chết lên chết xuống rồi, nếu như không phải tuyệt học của mình có hiệu ứng đặc biệt, e rằng lúc này nằm trong hổ không phải là đối phương mà là mình rồi.

Ở trạng thái sung sức nhất còn chống cự không nổi, huống chi lúc này lúc chân nguyên trong cơ thể đã tiêu hao phân nửa, và giãn cách thi triển của tuyệt học gần cả chục phút, không thể chơi trò tạo bất ngờ cho đối thủ nữa rồi.

“ mau, mau cứu Dương bang chủ ~~~~!!!” nhìn thấy nhị đại kim cương đang nhắm vào Dương Kiệt, tam công chúa vội vã lên tiếng ra lệnh cho thuộc hạ của mình ra tay.

Xem ra tam công chúa đã nhận ra giá trị của Dương Kiệt, nên không thể dễ dàng để anh ta gặp nạn, mất cũng không luyến tiếc như lúc ban đầu nữa.

Chẳng biết lũ người của Địa Cầu Bang là quái thai phương nào, hết Cửu thúc rồi lại tới tên Dương Tiễn đều có thực lực lớn mạnh như vậy mà không thèm nói với mình, quả thật đáng trách quá đi.

Cô ta hoàn toàn không nghĩ rằng, cho dù nhóm Dương Kiệt có nói thẳng với cô ta đi nữa, chưa tận mắt chứng kiến, chắc gì cô ta sẽ tin những gì họ nói chứ?? Không chừng còn khiến tam công chúa nghĩ rằng người của Địa

Cầu Bang chỉ là biết khoác lác, thùng rỗng kêu to, càng thêm ác cảm mà thôi.

Nhưng cho dù trách cứ như thế nào, cũng không thể nhắm mắt bỏ mặc “ quân bài chủ lực quan trọng” như thế bị tổn thất.

Ngay cả một nguyên thần tầng thứ 3 cũng bị đánh trọng thương khi giao chiến tay đôi với anh ta, rõ ràng lúc này địa vị của Dương Kiệt đã biến thành một trong những chủ lực quan trọng đối với tam công chúa, phải giải cứu anh ta bằng mọi giá.

Các thành viên trong nhóm cũng đã có cùng suy nghĩ với tam công chúa, nên nhanh chóng thừa lệnh lao thẳng về phía nhị đại kim cang khóa chặt đối phương lại, không cho họ ra tay tấn công “ quân bài chủ lực” của phe mình nữa.

Chỉ là nước xa không cứu được lửa gần, khoảng cách đồng đội lao tới giải cứu so với nhị đại kim cang áp sát tấn công Dương Kiệt còn khoảng một đoạn dài, chỉ sợ họ chưa kịp không chế được đối thủ, Dương Kiệt đã bị hai người kia đánh cho tan xác rồi.

Không thể trông chờ vào đồng đội được nữa!! Đầu óc của Dương Kiệt lập tức vận hành tới cực đỉnh, khẽ đưa mắt liếc nhìn xung quanh, đôi mắt đột nhiên rực sáng, trên môi lộ ra nụ cười “ âm thầm”, không chút do dự tung người lao thẳng về hướng mà mình đã nhắm tới.

“ luc, à không, cầu gia, tiếp sức, mau tiếp sức ~~~~~!!!” Dương Kiệt vừa chạy vừa khoa tay múa chân hét lớn cầu cứu.

Đúng thế, mục tiêu mà Dương Kiệt đang nhắm tới chính là Hao Thiên Khuyển vẫn còn đang nằm thanh thoi ở một bên quan chiến, tựa như những gì diễn ra ở xung quanh không liên quan gì tới nó vậy.

Không chỉ nhị đại kim cang, ngay cả đồng đội cũng tỏ ra bất ngờ khi Dương Kiệt lại đi cầu cứu một con cầu “ vô dụng” mập ú như con heo. Chẳng lẽ tuyệt vọng quá nên hóa rồ rồi chăng??

Mẹ kiếp!! Con heo mập định chơi trò dẫn họa về phía mình đây mà.

Hao Thiên Khuyển không kìm được trợn mắt trắng với hành vi vô sỉ của Dương Kiệt, nhưng cũng không nói năng gì, thậm chí không thèm nhúc nhích cơ thể, miệng khê há ra một khe nhỏ, một luồng khí có lực đẩy kinh hoàng phóng thích ra, trực tiếp cuốn thẳng về phía Dương Kiệt đang hí hửng chạy tới.

“ Cái gì??? Không ~~~~~!!!” đang mãi mê chạy về hướng “ cứu tinh” đột nhiên cảm nhận thấy một cơn cuồng phong đáng sợ ập thẳng vào mặt, Dương Kiệt chỉ kịp kêu thét lên đầy kinh hãi, cơ thể trực tiếp bị cuốn bay về phía sau.

“ haha, để xem ngươi còn chạy đi đâu ~~~~!!!” Tuy hơn bất ngờ không hiểu vì sao đối phương bị đẩy lùi về phía mình, nhưng “ con môi” tự đâm đầu vào miệng mình, ngu gì không đón nhận lấy chứ?

“ Thôi Sơn Quyền ~~~~~!!!” “ Kim Cang Chỉ ~~~, chết này ~~~~~!” nhị đại kim cang trực tiếp thi triển tuyệt học mạnh nhất của mình tấn công thẳng về phía Dương Kiệt đang “ bay” về phía mình.

“ Đồ cầu xức, đồ khốn ..... Phì Lũ Mỡ Bụng Hộ Thể, mở ~~~~!!! Càn Khôn Thập hiện ~~~~~!!!” mặc dù căm hận tột cùng Hao Thiên Khuyển thấy chết mà không cứu, đã vậy còn một chân đạp mình vào chỗ chết, nhưng không có thời gian để chửi hét đối phương, trực tiếp tể ra những kỹ năng pháp bảo phòng thủ mạnh nhất của mình, hòng có thể chống cự được hai đòn tấn công có sức mạnh hủy diệt đã tới ngay trước mặt mình.

Uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~ .....!! Crack ~~~ crack ~~~ crack ~~~ crack
~~~~!!!

Uỳnh ~~~~!! Hự ~~~~~~!!

Mỡ bụng vỡ ~~~!!! Càn Khôn tháp rạn nứt trực tiếp bay trở về cơ thể
~~~~!!

Hai đòn tấn công trực tiếp đánh thẳng vào ngực của Dương Kiệt, anh ta chỉ kịp kêu lên một tiếng đầy đau khổ, bị đánh bay ra xa hai mắt trợn ngược ngất xỉu tại chỗ.

Cũng may là có Mỡ Bụng và Càn Khôn Tháp hứng chịu phần lớn uy lực hai đòn đánh, cộng thêm võ hồn gia tăng sức phòng thủ và bản thân cơ thể anh ta sau khi phục dụng Càn Khôn Trúc Thể Quả nên sức phòng thủ vô song, nên mới chỉ ngất đi mà không bị đánh thành tàn phế.

Nhìn thấy Dương Kiệt chỉ ngất đi, tuy trọng thương nhưng không quá nghiêm trọng, nhất là khi đối chiếu với đồng đội của mình, tuy hơi bất ngờ, nhưng cũng tỏ ra bất cam không hài lòng, không chút do dự chân chùy tiếp tục lao tới vị trí mà anh ta đang ngất xỉu, tiếp tục phang thây xẻ thịt tên khốn trời đánh để trả thù cho đồng đội của mình. Đọc thêm nhiều truyện ở
== TRUMtruyện n.o r g ==

“ngưng tay lại ~~~~!!!” “chiến ~~~~~~!!!” cơ hội ngàn năm có một không chụp lấy, cái đó chỉ có thể tự trách bản thân mình mà thôi. Trong lúc nhị đại kim cương định tiếp tục ra tay, “viện binh” của Dương Kiệt cũng đã kịp thời áp sát tới, đồng loạt ra tay ngăn chặn họ lại, không cho tiếp tục tấn công Dương Kiệt nữa.

Lúc này tứ đại kim cương cùng ra tay còn có thể chiếm lợi thế, giờ nay một bị phế, một bận chăm sóc cho tên bị phế, chỉ còn lại hai mạng đã đối

diện với hơn cả chục cao thủ có trận pháp chiến đấu, lợi thế dần nghiêng hẳn về phía nhóm tam công chúa.

Nhị đại kim cang bị vây chặt ở chính giữa, cho dù dùng đủ mọi cách, gào thét phần nộ tới cỡ nào, cũng không thể đột phá được vòng vây để giải quyết kẻ thù không đội trời chung đã gần như mất hết sức phản kháng chỉ cách chỗ mình có vài chục mét mà thôi.

“ Dương bang chủ, không sao chứ???” Không chỉ Hoàng Dung, ngay cả tam công chúa cũng từ phía xa chạy tới nhanh tay nhanh chân cùng kéo Dương Kiệt rời xa chiến trường, sau đó mang theo vẻ mặt lo lắng hỏi thăm.

“ Không sao, chỉ là tạm thời ngất đi mà thôi.” Hoàng Dung vừa nói vừa nhét một viên Cửu Hoa Ngọc Lộ Uyển vào trong miệng anh ta, chân nguyên truyền thẳng qua để giúp Dương Kiệt tiêu hóa hấp thụ lực thuốc.

Tam công chúa thâm thở phào nhẹ nhõm, đặc biệt là nhìn thấy phe mình đang chiếm lợi thế, mọi thứ đang nằm trong tầm kiểm soát, kết quả cuối cùng chỉ còn trông chờ vào cuộc chiến giữa Cửu thúc và Âu Dương Thiện nữa mà thôi.

Rầm ~~~~~!!!

Một tiếng nổ vang động trời lở đất vang lên ở phía xa, báo hiệu cho cuộc chiến khốc liệt giữa hai chủ lực đã tới hồi kết thúc. Chỉ thấy một bóng đen đang bay thẳng về hướng này với tốc độ nhanh như tên bắn, giống hệt như một chiếc máy bay với tư thế hạ cánh xuống sân bay, bổ nhào xuống mặt đất.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 267: Dịch Cân Đoạn Cốt

âm ~~~~~!!!

bóng người đó cắm thẳng xuống mặt đất, hình thành một cái hố sâu gần hai, ba mét, có vẻ như bóng người này bị đánh bay về chứ không phải chủ ý tự bay về hướng này thì phải.

“ Thành chủ???!!!!” “ không, không thể nào ~~~~!!”

Khi nhìn rõ bóng người bị đánh bay về đây, tứ đại kim cang không kìm được đồng loạt biến sắc kêu gào lên, dốc hết sức đẩy lùi những người vây chặt lấy mình lao thẳng về phía Âu Dương Thiện vừa hạ cánh.

“ Thành chủ, thành chủ ~~~!!!” “ Người, người không sao chứ???” “ Chết tiệt, chết tiệt, sao lại ra nôn nổi như thế này chứ!!!”

Âu Dương Thiện lúc này thê thảm vô cùng, toàn thân nhuộm đầy máu đỏ, sắc mặt tái xanh không tí huyết sắc, thậm chí miệng không ngừng hộc máu như người bệnh nặng sắp chết.

So với người đàn ông bặm trợn kia, tình hình của Âu Dương Thiện cũng không khả quan hơn là bao nhiêu, chỉ là chưa tới mức bị phế như đối phương mà thôi.

“ hoan hô, thắng rồi, chúng ta là người chiến thắng cuối cùng ~~~!!” “ tất cả đều nhờ vào Cửu thúc, hoan hô Cửu thúc, Cửu thúc muôn năm ~~~~~!!!”

Nhìn thấy cảnh tượng thê thảm của Âu Dương Thiện, cho dù là thắng khờ cũng đoán ra được kết quả như thế nào rồi. Nhóm tam công chúa đồng loạt nhảy căng lên hô hào ăn mừng như lễ hội.

Tam công chúa khẽ ngật đầu hài lòng với chiến thắng của phe mình.

Vù vù ~~~~~!!!

Dưới ánh mắt đầy phấn khích và tôn kính của cả nhóm, chỉ thấy Cửu thúc từ phía xa bay trở về. Chỉ là tình hình của Cửu thúc cũng không dễ chịu chút nào.

Quần áo trên người rách nát còn hơn cả một tên ăn mày, tóc tai dựng đứng, nhiều chỗ bị cháy khét, hơi thở nặng nề gấp rút.

Tuy giành được chiến thắng, nhưng cái giá phải trả tuyệt đối không nhỏ.

Nhìn thấy cảnh tượng có phần thê thảm của Cửu thúc, cả nhóm nhanh chóng ngậm miệng lại không dám hò hét phấn khích nữa, tỏ ra lo lắng cho chủ lực của mình không biết có bị làm sao không.

“Cửu thúc .....” tam công chúa và Hoàng Dung tỏ ra lo lắng lên tiếng, chỉ thấy Cửu thúc khẽ lắc đầu rồi từ từ đáp xuống ngay bên cạnh hai người, trực tiếp bó gối ngồi xuống để điều hòa lại chân nguyên trong cơ thể.

Nhìn thấy hơi thở của Cửu thúc dần ổn định trở lại, chứng tỏ ông ta đã hoàn toàn kiểm soát được nội thương trong cơ thể, cả nhóm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Lão tam ~~~~~!!!!” cả nhóm giật mình hoảng hốt khi đột nhiên nghe thấy tiếng gào thét đầy đau xót và căm phẫn của Âu Dương Thiện ở phía xa vang lên.

Cả nhóm vội vã dồn hết ánh mắt về phía xa, phát hiện mặc dù Âu Dương Thiện đang trọng thương nghiêm trọng, nhưng vẫn cố gắng xê dịch cơ thể của mình lao tới ôm chặt lấy người đàn ông bặm trợn ở bị biến thành phé nhân vào người, hai hàm răng cắn mạnh vào môi tới nổi chảy cả máu.

“ kẻ nào?? Kẻ nào đã khiến lão tam thành như thế này???” đôi mắt của Âu Dương Thiện tràn đầy gân máu hét thẳng vào mặt ba tên thuộc hạ còn lại.

Tuy thân phận chủ tớ, nhưng giữa Âu Dương Thiện và tứ đại kim cang đã từng cùng đồng sanh ra tử mấy chục năm nay, có thể nói là an tâm đưa lưng cho đối phương, lúc này nhìn thấy “ người anh em” của mình thành nông nổi như thế này, không nổi điên lên mới là lạ á.

Tam đại kim cang phóng ánh mắt như muốn nhai tươi nuốt sống về vị trí Dương Kiệt đang nằm “ bất tỉnh”, nghiêng răng nghiêng lợi nói lớn: “ chính tên khốn đó ~~!!!”

Âu Dương Thiện với điệu bộ khó khăn từ dưới đất đứng dậy, chân nguyên trong cơ thể vận hành tới mức cực đỉnh, mặc cho máu đỏ vẫn không ngừng phun ra từ miệng, nhưng chẳng chút bận tâm, quyết định tung đòn một chiêu vô chết tên kẻ thù trời đánh kia, sau đó ra sao thì ra.

“ khoan, khoan đã Âu Dương thành chủ!!” Nhìn thấy Âu Dương Thiện chuẩn bị nổi điên lên Tam Công Chúa và Hoàng Dung vội vã lên tiếng trấn an.

“ Không cần nói nhiều, cho dù lão phu có thân tàn ma dại, cũng phải trả sất tên khốn trời đánh đó để trả thù cho huynh đệ của mình ~~!!!” Âu Dương Thiện chẳng mảy may bận lòng, tay phải vung lên, chân nguyên truyền hết vào trong đó, chuẩn bị vô thẳng về phía Dương Kiệt vẫn đang bất tỉnh ở phía xa.

Cảm nhận áp lực đáng sợ do Âu Dương Thiện phát tán ra, ngay cả Hoàng Dung cũng không kìm được run rẩy cả người, nhưng vẫn cố gắng kìm chế bản thân la lớn: “ Âu Dương thành chủ, nếu như ông muốn thuộc hạ của ông biến thành người tàn phế suốt đời, thì cứ việc ra tay thử xem ~~~!!!”

Vụt ~~~~~!!!!

Áp lực đáng sợ từ trên người Âu Dương Thiện đã biến mất, mang theo ánh mắt đầy sát khí và nghi ngờ lạnh lạnh nói: “ ý của ngươi là sao??”

“ Tại hạ có phương pháp điều trị thương tích thuộc hạ của thành chủ.” Nhìn thấy Âu Dương Thiện đã bình tĩnh lại, Hoàng Dung hít sâu một hơi vào người, tỏ vẻ tự tin nói.

“ Hahahahahah ~~~~~!!!” nghe xong câu khẳng định của Hoàng Dung, Âu Dương Thiện đột nhiên ngẩng đầu lên cười như điên như dại, người xung quanh hoàn toàn có thể nghe ra từ giọng cười đó mang theo vẻ khinh thường chế giễu.

Điều trị được một người đã gần như tàn phế??? Cho dù một luyện đan đại sư có mặt ở đây cũng chưa dám khẳng định điều đó. Một tên a đầu miệng còn hơi sữa mà dám khẳng khẳng định như đinh đóng cột như vậy, Âu Dương Thiện tựa như vừa nghe thấy được một câu chuyện nực cười nhất trên đời vậy.

“ nói xong chưa??? Nếu nói xong rồi thì .....” Âu Dương Thiện không chút tin tưởng vào Hoàng Dung, cho rằng đối phương đang cố tình kéo dài thời gian để Cửu thúc hồi phục mà thôi.

Hoàng Dung không muốn nói thêm câu nào nữa, trực tiếp dùng hành động của mình để chứng minh điều mình vừa nói, dưới ánh mắt cảnh cáo và

hăm dọa của đối phương, hiên ngang bước thẳng tới trước mặt người đàn ông bặm trợn đang nằm trong lòng của một đồng đội.

“ Lùi ra, nếu không .....” “ lão nhị, để xem nhỏ a đầu này định giở trò gì.” Lão nhị nhìn thấy Hoàng Dung áp sát tới gần, vô cùng cảnh giác lên tiếng gào lớn, thậm chí chuẩn bị ra tay để ngăn cản đối phương. Không chỉ lão nhị, ngay cả lão đại và lão tứ cũng đã áp sát tới vây chặt lấy cô ta, nhưng giọng nói của Âu Dương Thiện đột nhiên vang lên, khiến cả nhóm có chút luống cuống không biết phải làm sao.

Chẳng lẽ chủ nhân tin vào lời nói nhảm nhí của nhỏ a đầu này??

Mặc kệ những người ở xung quanh, Hoàng Dung trực tiếp bó gối ngồi xuống ngay đối diện người đàn ông bặm trợn, ngón trỏ và ngón giữa kẹp lại tạo thành chữ, dưới ánh mắt đầy cảnh giác như muốn ngăn cản của tam đại kim cang, trực tiếp điểm thẳng vào vầng trán của đối phương.

Phương pháp điều trị trong Cửu Âm Chân Kinh, Dịch Cân Đoạn Cốt!

Hoàng Dung truyền thẳng một đoạn phương pháp điều trị vào thức hải của đối phương, sau đó chân nguyên truyền thẳng vào người đối phương, tựa như con trỏ chỉ đường, hướng dẫn đối phương tuân theo luồng chân nguyên của mình để vận hành phương pháp điều trị.

“ Tập trung ~~~!!!” người đàn ông bặm trợn lộ ra vẻ mặt đầy kinh ngạc và khó tin nhìn chằm chằm vào Hoàng Dung, hẳn không ngờ rằng Hoàng Dung lại truyền cho hắn một bí pháp điều trị nghịch thiên như thế này, nhất thời có chút không biết đáng mừng hay đáng hận. Chỉ nghe thấy Hoàng Dung đột nhiên lớn tiếng nhắc nhở một câu, hắn không dám do dự, vội vã tập trung cao độ tuân theo chỉ dẫn của luồng chân khí của đối phương, bắt đầu vận hành bí thuật điều trị cho xương cốt kinh mạch của bản thân.

Nhìn thấy sắc mặt của người đàn ông bặm trợn từ trắng bệch dần xuất hiện tí huyết sắc, từ từ hồng hào trở lại, cả nhóm vừa thầm thở phào nhẹ nhõm và vui mừng vô cùng, tất nhiên không thể không mang theo tấm lòng cảm kích đối với Hoàng Dung, tuy rằng thủ phạm gây ra sự cố lần này là người của cô ta, nhưng thủ phạm là thủ phạm, Hoàng Dung là Hoàng Dung, ân oán phải rõ ràng.

Hơn một khắc giờ điều trị, xương cốt và kinh mạch của người đàn ông bặm trợn đã được không chế, chỉ cần tuân theo bí pháp Dịch Cân Đoạn Cốt điều trị thêm một thời gian, hoàn toàn bình phục chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Từ trong nhẫn càn khôn rút ra hai viên Cửu Hoa Ngọc Lộ Uyển, một viên bản thân phục dụng, một viên nhét thẳng vào miệng của người đàn ông Bặm trợn, lực thuốc tan ra, đối phương lập tức cảm nhận thấy nội thương trong cơ thể đã bình phục lại gần nửa, có thể dễ dàng đứng dậy vận động một cách dễ dàng. Tất nhiên, chiến đấu thì hoàn toàn không thể, nếu như không muốn bản thân bị thành tàn phế thêm lần nữa.

khẽ suy nghĩ một hồi, lại ném thêm một viên qua cho Âu Dương Thiện. Âu Dương Thiện không chút do dự nuốt thẳng vào, cảm nhận lực thuốc đáng sợ của Cửu Hoa Ngọc Lộ Uyển, Âu Dương Thiện kìm được lộ ra vẻ bất ngờ.

Ít nhất có thể sánh ngang với thánh dược điều trị cấp 7 chứ không ít. Không ngờ nhỏ a đầu lại sở hữu đan dược quý giá như thế này. Và trông có vẻ còn không ít nữa là.

“ A đầu, bốn thành chủ chịu ơn người.” Âu Dương Thiện hít sâu một hơi vào người, khẽ chấp tay thi lễ cảm tạ Hoàng Dung.

Có thể vì thuộc hạ hạ mình trước đối thủ, Âu Dương Thiện tuyệt đối là một nhân vật phi thường.

“ Không cần, không cần, chỉ cần thành chủ đừng truy cứu trách nhiệm của anh chàng kia là được rồi.” Vừa nói vừa chỉ tay về phía Dương Kiệt vẫn đang nằm bất động trên mặt đất.

“ cái này .....” “ Bình phục rồi hả?? bình phục rồi phải không??vậy là mọi chuyện giải quyết ổn thỏa rồi chứ gì???” trong lúc Âu Dương Thiện định vẫy vẫy tay cho qua chuyện này, chỉ thấy Dương Kiệt đột nhiên bật người trở dậy, mang theo vẻ mặt hú hồn không ngừng dùng tay vuốt ve ngực mình như để hoàn hồn trở lại vậy.

Nhóm người có mặt ở đây ai nấy đều mặt mày đen xì như than. Vậy là quá rõ ràng rồi, tên khốn này nãy giờ giả vờ ngất xỉu để tránh mang họa vào người đây mà.

“ hừ ~~~~~!!!” Âu Dương Thiện hừ mạnh một tiếng, không thèm quan tâm tới tên khốn vô liêm sỉ kia nữa, nhanh chóng bó gối ngồi xuống bắt đầu điều trị thương tích cho bản thân. Từ lúc bị đánh bay về đây tới giờ, mãi mê lo việc thuộc hạ bị đánh trọng thương mà ngay cả thương tích của bản thân cũng không chú ý tới.

Tuy đã phục dụng đan dược điều trị, nhưng muốn nhanh chóng bình phục và không để lại tác dụng xấu trong cơ thể, cần phải đích thân tiến hành điều trị mới được.

Nhìn thấy chủ nhân điều trị, tứ đại kim cương lập tức vây thành hình tròn ở xung quanh Âu Dương Thiện, ai nấy đều mang theo vẻ mặt cảnh giác nhìn chăm chăm vào nhóm người của tam công chúa, ngay cả người đàn ông bặm trợn cho dù đang bị thương cũng không ngoại lệ.

Tuy Hoàng Dung vừa ra tay cứu chữa cho đồng đội mình, nhưng cho dù thế nào đi nữa, hai bên vẫn còn là thù địch với nhau không phải sao??

Tam công chúa biết rõ không nên làm căng với đối phương, ép chó vào đường cùng tuyệt đối không phải là một ý kiến hay, hướng chỉ mục tiêu của cả nhóm lần này chỉ là Bán Nguyệt Thành, theo thông tin thăm dò được thì Âu Dương Thiện có uy quyền ảnh hưởng không nhỏ đối với Bán Nguyệt thành, nếu như Âu Dương Thiện xảy ra mệnh hệ gì, thông tin này lan truyền tới Bán Nguyệt Thành, đừng nói là chiếm thành, ngay cả bước được vào trong thành không đã là một vấn đề lớn rồi.

Dù gì thì người giành được thắng lợi là bên mình, chỉ cần Cửu thúc còn có mặt ở đây, cần gì phải sợ đối phương chứ?? Lúc này làm ra thái độ rộng lượng, không chừng lấy được thiện cảm đối phương, việc kiểm soát Bán Nguyệt Thành sẽ càng suôn sẻ hơn nữa.

Ra lệnh cho các thành viên của mình phân tán ra khắp nơi ngồi xuống, ai bị thương thì phục dụng đan dược điều, ai lành lặn thì không ngừng cảnh giác theo dõi nhóm người của Âu Dương Thiện để đề phòng đối phương bạo động.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 268: Hắc Kỵ Hoàng Gia Tới Viện

Phù ~~~~~!!!

Chỉ thấy Cửu thúc từ trong trạng thái điều trị từ từ mở mắt ra, thương tích trên người không quá nghiêm trọng, chỉ là tiêu hao chân nguyên hơi bị nhiều, nên chỉ cần một thời gian ngắn điều thức, đã có thể hoàn toàn bình phục.

Nhìn thấy Cửu thúc đã bình phục trở lại, cả nhóm thầm thở phào nhẹ nhõm, vậy là không cần phải lo lắng phía bên kia dám nổi loạn phản kháng nữa rồi.

Phía bên kia tứ đại kim cương cảnh giác tốt độ, nếu như đề ý kỹ sẽ phát hiện họ đã run lên cầm cập.

Ngay cả thành chủ cũng không phải đối thủ của người ta, chỉ cần đối phương muốn, hoàn toàn có thể một ngón tay dìm xuống đè chết cả nhóm ngay tức khắc đấy chứ. Mặc dù tỏ ra lo lắng thấp thỏm không yên, nhưng lòng trung thành đã khiến họ tiếp tục trụ vững ở xung quanh Âu Dương Thiện, không hề có dấu hiệu sợ hãi quay đầu bỏ chạy gì cả.

Cửu thúc chỉ khẽ chấp tay thi lễ với tam công chúa và Hoàng Dung một cái rồi bước sang một bên chờ đợi, hoàn toàn không có ý định ra tay gì cả.

“ Âu Dương thành chủ, thắng thua đã rõ ràng, hy vọng ngài có thể hợp tác nhường lại Bán Nguyệt Thành cho chúng tôi, chúng tôi hứa sẽ không làm hại tới thành chủ, gia đình và thuộc hạ của thành chủ. Chỉ là có thể mời

thành chủ làm khách trong thành chủ phủ một thời gian, đợi tới khi mọi chuyện ổn thỏa, thành chủ muốn đi đâu tùy ý ạ.” Nhận thấy thời cơ đã chín mùi, tam công chúa trực tiếp bước ra phía trước, mang theo vẻ mặt đầy tự tin nói.

“ Mẹ của lão phu đang ở đâu???” Âu Dương Thiện từ từ mở to mắt ra, nhìn chăm chăm vào Hoàng Dung lạnh lạnh nói.

Không cần phải hỏi, người có thể bắt nhốt người vào trong đó và cắt đứt mọi liên lạc với thế giới bên ngoài, chỉ có thể là võ hồn kỳ bí của Hoàng Dung mà thôi.

Tam công chúa đưa mắt ra hiệu một cái, Hoàng Dung nhanh chóng bước ra nói: “ thành chủ xin hãy yên tâm, lão phu nhân và các thuộc hạ của ngài đang rất an toàn, chúng tôi không dám mạo phạm, chỉ là tình thế bắt buộc nên mới mời họ đi vào không gian ảo của tiêu muội một thời gian mà thôi.”

“ hừ ~~~!!! Thả mẹ của lão phu ra, Bán Nguyệt thành sẽ thuộc về các ngươi.” Âu Dương Thiện hừ mạnh một tiếng, lạnh lạnh nói.

Thắng thua đã rõ ràng, Âu Dương Thiện không phải là người không biết điều, chỉ cần mẹ mình, gia đình và thuộc hạ được an toàn, mất đi Bán Nguyệt thành thì đã sao nào. Chẳng lẽ sợ phía vương triều hỏi tội sao?? Chỉ cần bản thân “ show” cái võ hồn cấp 9 của mình ra, chỉ sợ Mãng Vương lấy lòng nín kéo còn không kịp, làm gì có chuyện bị hỏi tội truy cứu trách nhiệm nữa chứ??

Vả lại, muốn lấy được Bán Nguyệt thành, bộ tướng chỉ cần kiểm soát được bốn thành chủ là xong rồi sao?? Các ngươi suy nghĩ hơi bị đơn giản rồi đấy.

Nhận được sự đồng ý của tam công chúa, Hoàng Dung lập tức triệu hồi một phần võ hồn của mình đã tách ra giấu trong khu rừng mai phục trước kia, không chút do dự chân chửi trực tiếp thả những người ở trong không gian ảo ra tại chỗ.

“ mẫu thân ~~~~~!!!” “ lão phu nhân ~~~!!!” “ thành, thành chủ ~~~~~!!!”

Âu Dương Thiện và tứ đại kim cương vui mừng kêu thét lên khi nhìn thấy Âu Dương lão phu nhân và bốn tên hộ vệ được bình an thả ra, ba chân bốn cẳng chạy nhanh về phía họ để đoàn tụ.

“ thuộc, thuộc hạ đã không làm tròn trách nhiệm, xin thành chủ xử tội ạ.” Bốn tên hộ vệ mang theo vẻ mặt đầy hổ thẹn vội vã quỳ xuống ngay trước mặt Âu Dương Thiện tạ tội.

“ Không phải lỗi các người.” Âu Dương Thiện vẫy vẫy tay bỏ qua cho bốn tên hộ vệ. Vì rõ ràng việc này đã quá sức của họ, không nên trách cứ làm gì.

“ Mẫu thân, xin tha lỗi cho đứa con bất hiếu này đã khiến mẫu thân phải chịu khổ như vậy.” Âu Dương Thiện trực tiếp quỳ xuống ngay trước mặt Âu Dương lão phu nhân này giờ vẫn đang trong trạng thái ngồi thiền, hoàn toàn không quan tâm mình đã được thả tự do hay chưa, không ngừng khấu đầu xuống đất nghe rầm rầm liên hồi.

Hành động của Âu Dương Thiện đã khiến không ít người phải tỏ ra tán phục. Đặc biệt là Dương Kiệt, nhìn thấy Âu Dương Thiện và Âu Dương lão phu nhân, lại nhớ tới người mẹ vĩ đại của mình, bà Dương.

Ít ra Âu Dương Thiện còn có cơ hội làm tròn chữ hiếu, còn mình thì .....

Càng nghĩ càng tủi thân, đồng thời trong lòng tỏ ra bất mãn bức xúc thiên đạo của Trái Đất đã vô duyên vô cớ kéo mình vào cuộc so tài vớ vẩn của họ.

Tuy đi tới thế giới này, Dương Kiệt hầu như có được tất cả, nhưng cái mà anh ta cần nhất, chỉ còn là một hoài niệm mà thôi.

Mặc cho Âu Dương Thiện khấu đầu tới nổi chảy cả máu, nhưng Âu Dương phu nhân vẫn chẳng mảy may bận lòng, vẫn cứ nhắm mắt ngồi đó như một bức tượng, cũng không biết là do bà ta đang nổi giận hay tâm cảnh đã đạt tới cảnh giới tách biệt vạn vật trong thiên địa rồi nhỉ.

Sau một hồi khấu đầu tới nổi ngay cả kẻ thù cũng đau xót thay cho Âu Dương Thiện, Âu Dương lão phu nhân từ từ mở to mắt ra, nhìn chằm chằm vào người con trai ruột thịt của mình, phát hiện tuy trông hơi thô thâm một chút, ngoài ra không có gì nghiêm trọng cả, trong lòng thầm thở dài một tiếng, từ dưới đất từ từ đứng lên, một câu cũng không nói trực tiếp quay người đi thẳng về hướng ngọn núi mà mình đang ẩn cư.

“mẫu thân xin hãy bảo trọng!!!” nhìn thấy mẹ mình bỏ đi, Âu Dương Thiện thầm thở phào nhẹ nhõm, xem ra mẹ đã không trách cứ gì mình, nếu không thì tuyệt đối không chỉ là lặng lẽ quay đầu bỏ đi không đâu.

Khẽ đưa mắt ra hiệu cho bốn tên hộ vệ, bốn người kia lập tức hiểu ý, chấp tay thi lễ với Âu Dương Thiện một cái, sau đó tung người đuổi theo phía sau lưng Âu Dương lão phu nhân.

Cả quá trình Âu Dương lão phu nhân không nói một tiếng nào, mang theo điệu bộ phong thái xuất trần tiếp tục vững bước từng bước chậm rãi về phía trước.

Đám thuộc hạ của tam công chúa nhìn thấy Âu Dương lão phu nhân rời đi định lao tới ngăn cản, nhưng đã bị ánh mắt đầy cảnh cáo của tam công chúa chặn lại, chỉ còn cách khẽ nhích người sang một bên nhường đường cho đôi phương bước đi.

“ Mời thành chủ ~~~!!!” đợi tới khi bóng lưng của Âu Dương lão phu nhân và bốn tên hộ vệ khuất đi trong tầm mắt, tam công chúa bước ra tạo ra tư thế mời, hướng thẳng về phía Bán Nguyệt thành.

Âu Dương Thiện hừ mạnh một tiếng, khẽ ngật đầu với tứ đại kim cang, trực tiếp tung người di chuyển nhanh về hướng Bán Nguyệt thành.

“ Đi theo ~~~!!!” tam công chúa lập tức ra lệnh cho cả đội đuổi theo phía sau Âu Dương Thiện để tiến vào thành Bán Nguyệt.

Danh tiếng của Âu Dương Thiện rất tốt, nếu như không muốn nói là hoàn hảo, một khi đã hứa một điều gì đó, hoàn toàn không sợ ông ta lật lọng trở mặt, nên vô cùng yên tâm cùng đôi phương vào thành mà không lo sợ bị phục kích gì cả.

Quả nhiên, vừa về tới Bán Nguyệt thành, khi vệ binh canh gác cổng thành nhìn thấy thành chủ quay về, hối hả chạy xuống mở đường rước cả nhóm đi vào, tuy hơi bất ngờ và tò mò nhóm người đi theo phía sau lưng thành chủ, nhưng cũng không dám lên tiếng hỏi, chỉ là làm tốt việc của mình mà thôi.

Và Âu Dương Thiện vẫn thản nhiên bước đi về phía trước, hoàn toàn không có ám hiệu ám chỉ nào đưa ra cho đám binh sĩ ở xung quanh vây bắt nhóm tam công chúa gì cả.

Lúc đầu cả nhóm còn tỏ ra cảnh giác lo lắng, nhưng khi phát hiện sóng bình gió lặng, ai nấy đều tỏ ra thoải mái thản nhiên như đi về nhà mình vậy.

“lão gia ~~~!!! Người .....” Nhìn thấy bộ dạng thê thảm của Âu Dương Thiện khi quay về phủ, Âu Dương phu nhân giật mình hoảng hốt vội vả lao tới định hỏi thăm, nhưng Âu Dương Thiện nhanh chóng cản lại, nghiêm giọng nói: “bắt đầu từ hôm nay, ngoại trừ có mệnh lệnh của ta, nghiêm cấm tất cả mọi người trong phủ rời khỏi phủ nửa bước, hiểu rồi chứ??”

Nghe thấy mệnh lệnh của Âu Dương Thiện, sắc mặt của Âu Dương phu nhân lập tức trầm xuống.

Vậy là quá rõ rồi, xem ra chồng mình đã thất bại trong cuộc chiến lần này.

Tuy nhiên, Âu Dương Thiện có thể toàn mạng trở về là điều trên hết, còn Bán Nguyệt thành gì đó, mất đi thì mất đi, Âu Dương phu nhân tin tưởng với thực lực của chồng mình, tương lai sẽ còn rộng mở hơn nữa.

“Thiếp hiểu rồi ạ.” Âu Dương phu nhân khẽ gật đầu, nhanh chóng chạy đi thông báo cho mọi người trong phủ, đề phòng có ai đó không biết vì sao mà bị mất mạng một cách oan uổng.

“hãy đi theo lão phu!” nói xong, không quan tâm mấy người có đi theo hay không, trực tiếp quay người đi thẳng vào phòng riêng của mình.

Kết ~~~~~!!!

Cánh cửa phòng riêng của Âu Dương Thiện lần nữa mở ra sau khi ông ta tự mình đi vào trong phòng lúc nãy, trên tay xuất hiện thêm một ấn tín được làm bằng ngọc thạch màu thanh đồng.

Đó chính là con dấu của thành chủ thành Bán Nguyệt. Con dấu này không chỉ tượng trưng cho địa vị thành chủ, có thể điều động toàn bộ binh

sĩ trong thành, ngoài ra còn là chìa khóa dùng để kích hoạt pháp trận phòng thủ của Bán Nguyệt thành.

“ hãy cầm lấy.” tam công chúa mang theo tâm trạng phấn khích tột cùng, hai tay cầm lấy ấn tín từ tay của Âu Dương Thiện. Tôn biết bao công sức thời gian, cuối cùng cũng chiếm được ngôi thành trì quan trọng nhất nhì ở vùng biên cương vương triều Thanh Mãng, có thể không phấn khích được sao?

“ Triệu Thiên Cơ, cho dù lúc này ngươi có chiếm được hai, hay thậm chí ba ngôi thành trì tầm trung khác, nhưng điểm số chắc chắn sẽ không thể bằng ta được, hướng chỉ phía ta vẫn còn các hoàng huynh hoàng đệ ra tay giúp đỡ, người chiến thắng cuối cùng chắc chắn sẽ là ta.” Nắm chặt ấn tín trong tay, tam công chúa tỏ ra hào khí xung thiên cười thâm trong bụng.

“ ấn tín đã giao cho các ngươi, nếu như không còn việc gì nữa, yêu cầu rời khỏi phủ của lão phu ngay.” Việc cần làm cũng đã làm rồi, Âu Dương Thiện chẳng muốn nhìn thấy bản mặt của đám người ở trước mặt chút nào, trực tiếp lên tiếp trực khách.

Mục tiêu đã hoàn thành, không cần thiết phải nán lại ở nơi này nữa, tâm trạng đang vui nên cũng không quan tâm tới khẩu khí thiếu thiện cảm của đối phương, khẽ chấp tay thi lễ một cái, dẫn theo tiểu đội của mình trực tiếp rời khỏi thành chủ phủ.

Có được ấn tín trong tay, tam công chúa định trực tiếp kiểm soát Bán Nguyệt thành, nhưng Hoàng Dung nhanh chóng lên tiếng khuyên can. Với một tổ đội chỉ có hai chục người như lúc này, cho dù có ấn tín trong tay, cũng chưa chắc dễ dàng kiểm soát được một ngôi thành tầm trung có quân số lên tới hai chục vạn, hướng chỉ vẫn còn một đội quân tinh nhuệ trên một vạn của Âu Dương Thiện, đề phòng trường hợp xấu nhất xảy ra, tốt nhất

là đợi viện binh của vương triều tới tiếp viện, mới tiến hành tiếp quản Bán Nguyệt Thành thì hơn.

Tam công chúa nghe xong cảm thấy có lý, nên đã án binh bất động, liên lạc với đặc sứ giám sát báo cáo kết quả của mình, đồng thời yêu cầu phía vương triều nhanh chóng điều viện binh tới để bản thân có thể kiểm soát Bán Nguyệt thành.

Sau ba ngày âm thành chờ đợi, bốn chiếc phi thuyền khổng lồ có hình dạng như đĩa bay xuất hiện trên bầu trời gần khu vực Bán Nguyệt thành.

Bốn đĩa bay nhẹ nhàng hạ cánh xuống đồng bằng cách Bán Nguyệt thành gần trăm dặm, cánh cửa được mở tung ra, bốn quân đoàn đông trên hai vạn người, toàn thân mặc bộ giáp sắt màu đen tuyền, cưỡi trên Hắc Lân Mã tựa như bốn mũi tên hắc ám phóng thẳng về phía trước, chưa đầy một khắc giờ đã xuất hiện ngay trước Bán Nguyệt thành.

Quân đoàn Hắc Kỵ Hoàng Gia đã có mặt tiếp viện cho tam công chúa.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 269: Kiểm Soát Bán Nguyệt Thành!

“ báo động ~~ báo động, có địch đột kích Bán Nguyệt thành ~~!!!”
binh sĩ canh gác trên cổng thành ai nấy đều mang theo vẻ mặt ngáy ngủ mệt mỏi chờ đợi tới lượt thay ca, chuẩn bị quay về nhà làm một giấc ngủ ngon lành, tất nhiên, trước khi ngủ có thể tập một bài “ thể dục” dưỡng sinh với vợ yêu thì càng tốt. Đột nhiên giật mình biến sắc khi cảm nhận thấy mặt đất như đang rung chuyển, đưa mắt nhìn về phía xa, không kìm được kêu thét lên khi phát hiện một “ mũi tên” màu đen tuyền đang lao thẳng về phía Bán Nguyệt thành với tốc độ nhanh như tia chớp, vội vã hét lớn cảnh báo cho đồng đội xung quanh.

Cả Bán Nguyệt thành lập tức rơi vào trạng thái báo động khẩn cấp, tướng quân phụ trách thủ thành thậm chí đã sử dụng cả truyền âm thạch để báo cáo lại cho thành chủ Âu Dương Thiện, nhưng thật đáng tiếc, cho dù vị tướng quân đó cố gắng cỡ nào, cũng không tài nào có thể liên lạc được với Âu Dương Thiện cả.

Sắc mặt của vị tướng quân biến đổi liên tục, trở nên khó coi vô cùng. Quân địch vây thành, thành chủ không thể liên lạc, tuyệt đối không thể trùng hợp như thế này được, chẳng lẽ là .....

Thành chủ có mặt hay không không quá quan trọng, quan trọng là ẩn tín để kích hoạt thông phòng thủ trong thành, đó mới là thứ cấp thiết nhất thời điểm này.

“ Người, mau chạy tới thành chủ phủ thỉnh mời Âu Dương thành chủ tới đây, mau, mau, mau ~~~~~!!!” không còn cách nào khác, truyền âm thạch không thể liên lạc, chỉ còn cách dùng phương pháp ngu ngốc tốn thời gian nhất, trực tiếp phái người đi tới thành chủ phủ để xem tình hình như thế nào.

“ tuân lệnh ~~~~!!!!” hai tên thuộc hạ thân tín chấp tay thi lễ một cái, không chút do dự trực tiếp rời khỏi tường thành, chạy thẳng về hướng thành chủ phủ.

Tướng quân mang theo vẻ mặt nôn nóng sốt ruột nhìn chăm chăm vào bốn đoàn quân kỵ ở phía dưới, toàn thân bọc giáp sắt, cưỡi trên Hắc Lâm mã, trông mới oai phong lẫm liệt làm sao, không cần phải hỏi, hai vạn kỵ binh này tuyệt đối là tinh anh trong tinh anh. Tuy trong thành có tới hai chục vạn binh sĩ trấn giữ, số lượng lớn hơn gấp 10 lần so với kẻ địch, nhưng vị tướng quân cũng không kìm được tê tái cả da đầu.

Nếu như không kích hoạt hệ thống phòng thủ trong thủ, chỉ cần một cái xung phong của kẻ địch, Bán Nguyệt thành chỉ có nước thất thủ cho mà xem.

Hai chục vạn binh sĩ trong thành, thậm chí không đủ để người ta xỉa răng nữa là.

Dưới những ánh mắt đầy lo lắng thấp thỏm không yên của vị tướng quân và gần hai chục vạn binh sĩ trong thành, bốn mũi tên hắc ám đã dừng lại ngay vị trí cách Bán Nguyệt thành gần hai trăm mét, bốn đội gom lại thành một, tạo thành một hình bán nguyệt như đang vây chặt lấy cổng thành phía đông của Bán Nguyệt thành vậy.

Quân đoàn hắc kỵ hoàng gia của vương triều Thiên Ưng?!!!!

“ Tuyệt đối là quân đoàn hắc kỵ hoàng gia của vương triều Thiên Ưng ~~~~!!!!” Vị tướng giữ thành vừa hoang mang vừa phẫn nộ tột cùng. Rốt cuộc lũ quân sĩ trấn giữ biên cương làm ăn kiêu gì mà để quân đoàn tinh nhuệ nhất của vương triều Thiên Ưng đột phá vào sâu tới tận nơi này chứ?? Chẳng lẽ, chẳng lẽ biên cương đã bị thất thủ rồi sao???

Vị tướng quân đó không dám tiếp tục suy nghĩ nữa, lúc này chỉ mong sao thành chủ mau chóng mang ấn tín tới kích hoạt hệ thống phòng thủ, may ra còn trụ vững trước quân đoàn kỵ binh đáng sợ ở dưới kia.

Tít tít ~~~~~!!!

Trong lúc vị tướng quân bối rối không biết phải làm sao, truyền âm thạch đột nhiên phát ra tín hiệu truyền tin, ông ta tựa như một người rơi nước vớ được cái phao, hồi hải kích hoạt chức năng đối thoại, thế nhưng nội dung câu đối thoại tựa như giáng thẳng ông ta xuống mười tám tầng địa ngục.

“ bầm Trương tướng quân, thành chủ phủ đóng chặt không tiếp khách, cho dù thuộc hạ kêu gào giải thích cỡ nào, phía thành chủ phủ cũng không có phản ứng, cả thành chủ phủ tựa như một ngôi phủ chết rồi vậy ~~~~!!” giọng nói hoang mang bối rối của tên thuộc hạ thân tín vang lên trên truyền âm thạch, khiến vị tướng quân như rơi thẳng vào động băng, toàn thân rét lạnh run lên cầm cập.

“ chẳng lẽ, chẳng lẽ .....” “ mở thành ~~~~~~!!!!” trong lúc vị tướng quân đầu óc choáng váng không biết phải làm sao, quân đoàn hắc kỵ hoàng gia ở dưới cổng thành đột nhiên vang lên một tiếng hét vang động cả trời đất, khiến không ít người hoảng sợ tới nỗi suýt chút đánh rơi cả vũ khí ngồi ngã mông trên mặt đất.

“ chuẩn bị giao chiến ~~~~~!!!” thành chủ không thể trông mong vào rồi, lúc này vị tướng quân là trụ cột chủ lực ở đây, tuy trong lòng hoảng sợ bối rối, nhưng tuyệt đối không được thể hiện ra bên ngoài, phải luôn giữ thái độ nghiêm túc tự tin để kích thích sĩ khí, tạo niềm tin cho binh sĩ trong thành, nếu không thì không cần đánh Bán Nguyệt thành đã thất thủ mất tiêu rồi.

Dưới tiếng kêu gào của vị tướng quân giữ thành, binh sĩ trong thành cố gắng bình tĩnh trở lại, ai nấy đều nắm chặt binh khí trong tay, lộ ra vẻ mặt căng thẳng nghiêm túc, chuẩn bị tinh thần đối đầu với “ tử thần” ở dưới kia.

Tuyệt đối không được hoảng sợ, vì đây không chỉ là trách nhiệm và sứ mệnh của một quân dân, trong thành còn gia đình bà con anh chị em, chỉ còn cách cắn răng dùng đôi tay, thân thể mỏng cơm và mạng sống bé nhỏ yếu ớt này giữ thành bằng mọi giá.

Tuyệt đối không được để Bán Nguyệt thành thất thủ ~~!!

“ binh sĩ Bán Nguyệt thành nghe đây, bắt đầu từ hôm nay, Bán Nguyệt thành đã chính thức đổi chủ, Âu Dương thành chủ đã đầu hàng, còn đây là ấn tín thành chủ, các ngươi còn không mau mau mở cổng thành nghênh đón quân đồng minh của chúng ta vào thành???” trong lúc tướng, binh đồng lòng chuẩn bị dùng mạng sống của mình giữ thành bằng mọi giá, một giọng nói thánh thót du dương như chim hoàng anh đang hót vang lên.

“ Cái gì??? Bán Nguyệt thành đã đổi chủ??? Âu Dương thành chủ đã đầu hàng??? Không thể nào, tuyệt đối không thể nào ~~~~!!!” “ nhảm nhí, đó chỉ là lời nói nhảm nhí, Âu Dương thành chủ sao có thể đầu hàng kẻ địch được chứ???” “ Đúng, đúng, đừng tin những lời nhảm nhí vớ vẩn đó, kẻ địch muốn chúng ta hoang mang phân tâm đây mà ~~~!!” “ bĩ ối ~~~~~~!!!”

Binh sĩ trong thành hoảng loạn hẳn lên sau câu tuyên bố đầy bất ngờ không biết do ai phát ra, nhưng những người có đầu óc tỉnh táo nhanh chóng cho rằng chỉ là mưu kế của kẻ địch, cố gắng thuyết phục trấn an những người ở xung quanh.

Thế nhưng mọi nỗ lực của những người đó nhanh chóng thành công cốc khi tam công chúa dưới sự trợ giúp của Cửu thúc, đã xuất hiện ngay trên không trung Bán Nguyệt Thành, từ từ hạ cánh áp sát tường thành phía đông, nơi đang tập trung hầu hết binh sĩ trấn giữ thành.

Dưới ánh mắt đầy cảnh giác và phẫn nộ, cung tên đã giơ thẳng lên chĩa thẳng về hướng mục tiêu đang áp sát tới gần của cung thủ giữ thành, tam công chúa sắc mặt không đổi từ trong nhẫn càn khôn rút ra một vật thể được đúc bằng ngọc thạch màu xanh đồng, giơ cao qua đầu để cho tất cả binh sĩ ở phía dưới có thể nhìn thấy rõ.

Ấn tín Bán Nguyệt thành ~~~!!!

Không chỉ vị tướng quân, tất cả binh sĩ đều mang theo vẻ mặt kinh hãi khó tin nhìn chằm chằm vào ấn tín trong tay tam công chúa, không ít người không ngừng dùng tay dụi mắt như không muốn tin vào những gì hiện diện ở trước mắt.

Nhìn thấy ấn tín trăm phần trăm là hàng thật chứ không phải fake trong tay tam công chúa, trong lòng vị tướng quân và những thuộc hạ trung thành nhất của ông ta lập tức trầm xuống.

Không hay rồi!!

Binh sĩ của vương triều Thanh Mãng đa số chỉ nhìn ấn tín chứ không nhìn người, nói cho cùng, họ đều là những quân dân của vương triều, chỉ tuân theo mệnh lệnh của người giữ ấn tín trong tay, đó là sứ mệnh và thiên

chức của một quân dân, tuyệt đối không dám chống lại quân lệnh, ngoại trừ Mãng Vương giáng lâm, bất kỳ người nào nắm giữ ấn tín trong tay, binh sĩ phải tuân theo mệnh lệnh của người giữ ấn một cách vô điều kiện, ai dám bất tuân mệnh lệnh, sẽ bị quy vào tội phản nghịch, không chỉ bản thân bị xử tử, còn có thể liên lụy tới gia đình họ hàng.

Tất nhiên, đó chỉ là trên lý thuyết, nếu như Âu Dương Thiện có mặt ở đây, với uy danh của ông ta, cho dù không có ấn tín trong tay, chỉ cần vẫy tay một cái, binh sĩ trong thành chắc chắn sẽ hưởng ứng hết mình thậm chí hy sinh bản thân cũng không tiếc, nhưng vấn đề là, Âu Dương Thiện đã “đầu hàng” kẻ địch mất tiêu rồi, còn gì để nói nữa chứ??

Chính vì tầm quan trọng của ấn tín, nên thông thường thành chủ sẽ cất giấu một cách cẩn mật, cho dù thành chủ có gặp nạn, kẻ địch không thể lấy được ấn tín, tuyệt đối không thể dễ dàng kiểm soát được thành trì. Nhưng hiện giờ ấn tín rơi vào tay kẻ địch, thành chủ phủ đóng cửa không tiếp khách, chẳng lẽ là .....

Vị tướng quân không dám tiếp tục suy nghĩ nữa. Cho dù đánh chết ông ta cũng thể tin được Âu Dương Thiện sẽ đầu hàng kẻ địch, nhưng vì sao .....

“ binh sĩ Bán Nguyệt thành nghe lệnh, mau buông bỏ vũ khí xuống, mở cổng thành nghênh đón quân đồng minh, kẻ nào bất tuân quân lệnh, sẽ xử tội theo quân lệnh ~~~~~!!!!” tam công chúa lần nữa hét lớn một tiếng, khí thế của nguyên thần tầng thứ 5 từ trên người Cửu thúc phát tán ra đè thẳng lên đám quân sĩ ở phía dưới để dẫn mặt.

“ tướng, tướng quân .....” Nhìn thấy vẻ mặt hoang mang của các binh sĩ ở xung quanh, thuộc hạ thân tín nhất của vị tướng quân bối rối không biết phải làm sao, quay sang ông ta lên tiếng hỏi ý kiến.

“buông vũ khí xuống, mở cổng thành.” Sắc mặt của vị tướng quân biến đổi liên tục, nhưng cuối cùng cũng lắc đầu thở dài một tiếng, quay đầu sang một bên bất lực lên tiếng nói.

Tới thời điểm này, cho dù có làm gì đi nữa cũng bằng thừa, không phải ông ta không muốn phản kháng, chỉ là kẻ địch đang nắm giữ ấn tín trong tay, ông ta có vùng lên kháng cự đi nữa thì có bao nhiêu người sẽ hưởng ứng theo mình chứ? Và lại, nên nhớ rằng ở bên ngoài thành còn có tới hai vạn hắc kỵ hoàng gia, hệ thống phòng thủ không thể kích hoạt, lúc này phản kháng chẳng khác nào lấy trứng chọi đá, đẩy binh sĩ của mình vào chỗ chết mà thôi.

Ngay cả thành chủ cũng “đầu hàng”, kẻ địch nắm giữ binh quyền trong tay, một tên tướng giữ thành không hơn không kém như mình thì làm được gì nữa chứ???

“Tướng, tướng quân có lệnh, buông vũ khí xuống, mở cổng thành.” Mặc dù vô cùng bất cam, nhưng đã tới nước này rồi, ngay cả tướng quân cũng bất lực, chỉ còn cách cắn răng truyền lệnh xuống cho binh sĩ xung quanh mở cổng đầu hàng mà thôi.

Lẽ ra đã có không ít người do dự có nên buông vũ khí đầu hàng hay không, sau khi có được mệnh lệnh của cấp trên, vậy thì không còn phải do dự gì nữa, ai nấy đều nhanh chóng vứt bỏ vũ khí xuống đất, không ít binh sĩ đã nhanh chóng chạy xuống cổng thành để mở cổng cho hắc kỵ hoàng gia tiến vào thành.

Nếu như có thể không chết, ai mà muốn chết chứ?? Ngay cả thành chủ tướng quân cũng đầu hàng, vậy mình đầu hàng thì đã sao nào, mình chỉ là tuân theo quân lệnh thôi mà, sau này có hối tội xuống cũng không dè xuống đầu mình đâu mà sợ.

Trong đầu không ít người đã xuất hiện dòng suy nghĩ đó, lòng thò trong lòng thăm thở phào nhẹ nhõm khi tai qua nạn khỏi.

Còn vấn đề đầu hàng kẻ địch hay không, có hổ thẹn vì phản quốc hay không, điều đó không nằm trong suy nghĩ tư tưởng của người ở Bán Nguyệt thành. Nói cho cùng, tuy Bán Nguyệt thành là thành trì khá quan trọng, nhưng là một ngôi thành nằm ở vùng biên cương xa xôi, ân đức mà triều đình Thanh Mãng ban phát xuống hầu như không có, người trong thành chỉ biết mặt Âu Dương Thiện chứ không biết Mãng Vương là ai, cho dù lúc này Mãng Vương có đứng ngay trước mặt, họ thậm chí không biết và không thèm đếm xỉa tới nữa là.

Ngay cả thành chủ cũng đã đầu hàng rồi, vậy thì còn chờ đợi gì nữa?? Không cần biết Bán Nguyệt thành thuộc về vương triều Thanh Mãng hay vương triều Thiên Ưng, Âu Dương thành chủ đứng về phía nào, thì mình sẽ đi theo phía đó, Đầu hàng thôi!!!

Đó là suy nghĩ của hầu hết những binh sĩ có mặt trong thành.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 270: Bạo Loạn!!

“ Bán Nguyệt thành đã hoàn toàn nằm trong tay của chúng ta,, nhưng như thế là chưa đủ, theo thông tin vừa nhận được, Bát hoàng đệ của ta đang đẩy nhanh quá trình chiếm đóng những ngôi thành trì tầm trung ở vùng đông bắc, và số thành trì trong tay đối phương, lúc này đã lên tới năm thành, nếu tính theo điểm số, tuy lúc này đã gần như ngang bằng chúng ta, nhưng với tốc độ chiếm đóng như thế này, chúng ta tuyệt đối không được lơ là, mục tiêu kế tiếp của chúng ta, sẽ là nơi này.” Tam công chúa mang theo vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc dùng tay chỉ thẳng vào một ngôi thành trên bản đồ, nằm cách Bán Nguyệt Thành mười ngàn dặm về hướng đông, Thiên Bảo Thành.

Tuy tam công chúa tỏ ra nghiêm túc thận trọng như thế, nhưng các thành viên trong đội ai nấy đều tỏ ra thân nhiên tự tin.

Ngay cả thành trì quan trọng nhất nhì trong khu vực cũng đã nằm trong tay, cộng thêm Cửu thúc trong đội, họ không cho rằng việc chiếm lấy Thiên Bảo Thành sẽ gặp quá nhiều khó khăn.

Nói cho cùng thì, một thành chủ có thực lực đáng sợ như Âu Dương Thiện tuyệt đối không nhiều, nếu như không muốn nói là hầu như không có, làm gì có chuyện xui tới mức đánh thành nào đều gặp phải những tên đối thủ khó nhằn như Âu Dương Thiện chứ?? Nếu như thế thì thôi trực tiếp quay đầu về vương triều Thiên Ứng, khỏi đánh chiếm làm chi cho mệt nữa. Vì đâu phải ai cũng như Âu Dương Thiện còn một vài điểm yếu có thể khai thác, nếu như Âu Dương Thiện suốt ngày trốn trong thành chủ phủ không

chịu ló đầu ra, lúc này chiếm được Bán Nguyệt thành không đã là một vấn đề rồi.

“ kế hoạch tiếp theo của chúng ta là .....” “ Cấp báo, cấp báo ~~~~~!!!” Trong lúc tam công chúa chuẩn bị công bố kế hoạch chiếm đánh Thiên Bảo Thành, phía bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng hét lớn đầy khẩn cấp. Ngay sau đó là một bóng người toàn thân mặc bộ giáp sắt màu đen tuyền của hắc kỵ hoàng gia, chính là đội trưởng đội hắc kỵ hoàng gia đã tới tiếp viện cho nhóm tam công chúa từ bên ngoài phóng vào, mang theo vẻ mặt nôn nóng sốt ruột tách đôi dòng người đang vây quanh bàn thảo luận ra, chạy thẳng tới trước mặt tam công chúa.

“ Chuyện gì????” Tam công chúa khẽ dúu mày tỏ ra không hài lòng với hành vi của đối phương, nhưng cũng không mở lời trách móc, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“ bầm tam công chúa, dân chúng trong thành đột nhiên tụ tập lại thành một nhóm đông, đang làm loạn ở trung tâm quảng trường và đang dần tiến về phía bên này ạ.” Đội trưởng hắc kỵ hoàng gia mang theo vẻ lo ngại lên tiếng báo cáo lại tình hình cho tam công chúa.

“ tụ tập đám đông??? Khoảng bao nhiêu người???” sắc mặt của tam công chúa trở nên khó coi vô cùng, điều lo sợ nhất cuối cùng cũng đã thành hiện thực, nếu như không thể nhanh chóng giải quyết ổn thỏa, đừng nói là tiếp tục tiến đánh những thành trì khó, có giữ được Bán Nguyệt thành không đã là một vấn đề rồi.

“ Khoảng, khoảng hai vạn người ạ.” Đội trưởng hắc kỵ hoàng gia khẽ nhẩm tính một hồi, báo ra một con số tương đối.

“ chỉ hai vạn thôi sao???” tam công chúa thềm thở phào nhẹ nhõm. Tuy hai vạn người không ít, nhưng so với ngôi thành trì có sức chứa trên cả chục

triệu như Bán Nguyệt thành, mọi chuyện vẫn chưa vượt quá tầm kiểm soát của mình.

“trực tiếp hạ lệnh cho hắc kỵ hoàng gia trấn áp tại chỗ.” Tam công chúa lóe qua tia sáng lạnh lùng tràn đầy sát khí, cắn răng trực tiếp ra lệnh.

“trực, trực tiếp trấn áp tại chỗ???” đội trưởng hắc kỵ hoàng gia mang theo vẻ mặt khó tin nhìn chằm chằm vào tam công chúa.

“đúng, trấn áp bằng mọi giá ~~~~!!!” tam công chúa không muốn tốn thời gian vào những việc như thế này, chỉ mong mau chóng giải quyết mọi vấn đề càng sớm càng tốt.

Tuy trấn áp theo kiểu này không chừng sẽ gây ra hậu quả khôn lường, nhưng không còn cách nào khác, thời gian không cho phép tam công chúa sử dụng chiến thuật từ từ cảm hóa dân chúng trong thành, chỉ còn cách ban phát mệnh lệnh như thế này.

Nhiều trường hợp giết gà dọa khỉ tuyệt đối là phương pháp hữu hiệu nhất, nếu như không nhanh chóng kiên quyết giải quyết vấn đề này, chỉ sợ tới khi đó tuyệt đối không chỉ hai vạn, hai chục vạn, thậm chí hai trăm vạn dân chúng kéo nhau ra làm loạn cũng không chừng.

Chỉ còn cách dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất, đầm máu nhất để dập tắt biến động trong thành, để cho đám dân đen trước khi muốn làm gì cũng phải suy nghĩ thật kỹ mình có hứng chịu nổi hậu quả hay không.

Hoàng Dung há há miệng ra định nói là cách này tuyệt đối không ổn, nhưng nhất thời trong đầu cũng không nghĩ ra được kế sách nào có giải quyết nhanh chóng vấn đề bạo loạn này, chỉ còn cách thăm thử dài bất lực.

“còn không mau mau đi thực hiện??” “tuân, tuân lệnh ~~~~!!!” nhìn thấy tam công chúa như muốn bùng nổ, đội trưởng hắc kỵ hoàng gia không

dám do dự chần chừ, mang theo vẻ mặt đầy sát khí chấp tay thi lễ một cái, trực tiếp quay người rời khỏi phòng họp đi thực thi mệnh lệnh của cấp trên.

“ Chúng ta tiếp tục .....”

- - - - -

Trong lúc tam công chúa đang tiếp tục thảo luận với các thành viên trong tổ đội, bên ngoài Bán Nguyệt thành chỉ có thể dùng từ gà bay chó chạy đề hình dung.

Dân chúng tụ tập hơn hai vạn người ở khu vực trung tâm quảng trường, ai nấy đều mang theo vẻ mặt phần nộ bất cam, kêu gào khẩu hiệu “ đuổi hết đám người vương triều Thiên Ưng ra khỏi Bán Nguyệt thành, trả lại tự do cho Âu Dương thành chủ”, như ngọn núi “ di động” không ngừng di chuyển về hướng ngôi trang viên mà tam công chúa đang trú chân.

Trong quá trình di chuyển, ngọn núi “ di động” đang dần phình to với tốc độ chóng mặt, càng ngày càng có nhiều người tham gia vào cuộc bạo loạn, đợi tới khi chỉ còn cách trang viên của tam công chúa vài trăm mét, số người tham gia bạo động đã nhảy lên con số ba vạn rồi.

“ đuổi hết đám người vương triều Thiên Ưng ra khỏi Bán Nguyệt thành, trả lại tự do cho Âu Dương thành chủ”!! “ đuổi hết đám người vương triều Thiên Ưng ra khỏi Bán Nguyệt thành, trả lại tự do cho Âu Dương thành chủ”!! .....

“ ngưng lại, các cả người mau ngưng lại không được tiến bước nữa, nếu không thì đừng trách bốn tướng quân sử dụng biện pháp mạnh với các người.” Đội trưởng quân đoàn hắc kỵ hoàng gia sau khi nhận được mệnh lệnh đã nhanh chóng tụ tập gần năm ngàn hắc kỵ trấn thủ ngay trước trang viên, nhìn thấy dòng người đang tiến tới, đôi mắt lóe qua tia sáng lạnh lùng,

nhưng vẫn cố gắng buông ra lời thuyết phục cuối cùng, nếu như đôi phương biết điều giải tán quay đầu về nhà, thì không cần thiết phải xảy ra cảnh đổ máu, dù sao thì họ cũng chỉ là dân thường, hắc kỵ hoàng gia hoàn toàn không có hứng thú ra tay với “lũ kiến” yếu ớt này cả, rõ ràng trăm sát dân thường không thể khiến hắc kỵ hoàng gia cảm thấy tự hào hay vinh dự chút nào cả.

Nếu như có thể không cần tốn công tốn sức, vì sao lại không chứ??

Thế nhưng, lũ dân đen vẫn kiên quyết đâm vào chỗ chết, vậy thì không thể trách cứ gì mình được rồi.

“đuổi hết đám người vương triều Thiên Ưng ra khỏi Bán Nguyệt thành, trả lại tự do cho Âu Dương thành chủ” ~~~~~!!!

Dòng người chỉ khẽ dừng lại một chập khi nhìn thấy quân đoàn kỵ binh tinh nhuệ chặn ngay trước lối đi, nhưng ai nấy đều nhanh chóng lộ ra vẻ mặt phần nộ và hung hăng, hoàn toàn phát lờ lờ cảnh cáo của kẻ địch, tiến tục tiến thẳng về phía trước.

“Giết ~~~~~!!!” nhìn thấy đám dân đen vẫn cứng đầu không biết điều, vậy thì không cần phải khách sáo làm gì nữa, dù sao thì cũng chỉ là dân của vương triều Thành Mãng, khi ra tay trăm sát hoàn toàn không có cảm giác tội lỗi gì cả.

Lộc cộc ~~~ lộc cộc ~~~ rầm rầm rầm rầm ~~~~~!!!

“Xung phong ~~~~~!!!” Dưới ánh mắt đầy kinh hãi khó tin của dân chúng, năm ngàn hắc kỵ hoàng gia tựa như cơn cuồng phong hắc ám lao thẳng về phía đám đông, chuẩn bị cuốn bay quét sạch mọi thứ cản đường.

“ không!!! Các ngươi, á ~~~~~!!!” “ Sao, sao lại ..... không, tôi chưa muốn chết, á á á á ~~~~~!!!” “ tấn công, tấn công lũ ác quỷ đó mau, á á á ~~~~~!!!”

Chỉ trong nháy mắt, cuồng phong màu đen đã xuyên thẳng vào dòng người bạo loạn, nhất thời máu thịt tung bay, tiếng kêu gào đầy tuyệt vọng chết chóc vang lên liên miên không dứt, chấn động cả Bán Nguyệt thành. Cũng có người nhanh chóng phản ứng, hô hào người xung quanh vùng vũ khí tự chế trong tay phản kích quân đoàn hắc kỵ hoàng gia.

Chỉ là với vũ khí tự chế trên tay, đặc biệt là dân thường, cho dù đông đảo hùng hổ tới cỡ nào, cũng chỉ như lấy trứng trời đá mà thôi. Vũ khí đánh vào người quân đoàn hắc kỵ hoàng gia lập tức bị bật tung trở lại, thậm chí không thể ở trên cơ thể của kẻ địch để lại một vết xước nào chứ đừng nói là khiến người ta bị thương. Dưới ánh mắt tuyệt vọng chết chóc sau khi phát hiện đòn tấn công của mình chỉ tựa như đang ngã ngựa cho kẻ địch, nhiều người trực tiếp bị hắc kỵ hoàng gia phang thây tại chỗ, thân thể khi rơi rải xuống đất không còn một mảnh nguyên vẹn.

“ chạy, chạy mau, tôi chưa muốn chết ~~~~!!!” “ đừng cản đường, tránh, tránh ra mau, không ~~~~~!!!” không ít người đã bắt đầu bừng tỉnh, tâm lý đi theo đám đông sẽ an toàn nhanh chóng sụp đổ, rõ ràng đoàn quân kỵ ở trước mặt hoàn toàn là lũ ác quỷ giết người gớm tay, hoàn toàn không vì họ là dân thường mà nương tay, sau khi gần hơn ngàn người ở phía trước chết không toàn thây, không ít người đã hoảng sợ bắt đầu quay đầu bỏ chạy.

Chỉ là, phía sau toàn là người với người, bộ muốn chạy là chạy được sao? Dòng người đã bắt đầu xuất hiện cảnh tượng xô đẩy dẫm đạp vào nhau, không ít người không chết dưới tay quân kỵ hoàng gia mà bị chết bởi những bước chân dẫm đạp của “ đồng minh”, bỏ mạng một cách tức tưởi.

Quân đoàn hắc kỵ hoàng gia một khi đã ra tay, không thể vì đám dân đen bắt đầu biết sợ bỏ chạy mà ngưng lại, tiếp tục càn quét xuyên thẳng về phía trước, cuốn bay mọi thứ cản đường ở trước mặt.

Giết gà dọa khỉ, nếu chỉ có bấy nhiêu đó tuyệt đối không đủ sức răn đe đám khỉ còn lại, đã làm thì phải làm tới bến, làm tới mức khiến mấy con khỉ phải ám ảnh suốt đời, không dám vùng lên phản kháng nữa.

Cuộc thảm sát tiếp tục ~~~~!!!

Chưa đầy một khắc giờ, cả con đường rộng lớn đã máu chảy thành sông, mảnh xác chất đầy như núi, gần hai vạn người dân vô tội chết dưới vó ngựa của hắc kỵ hoàng gia và những cú xô đẩy dẫm đạp của “đồng minh”, chỉ còn lại số ít ở phía sau kịp thời phản ứng quay đầu bỏ chạy giữ mạng, nếu như còn dám ở lại, tuyệt đối không một ai có thể toàn mạng trở về.

Không ít người này giờ vẫn còn đang do dự có nên tham gia vào cuộc bạo loạn nhìn thấy cảnh tượng như địa ngục ở phía trước không kìm được choáng váng buồn nôn, không ít người hoảng sợ tới nỗi gào khóc ngất xỉu tại chỗ, cũng không ít người đã cảm thấy mình may mắn khi chưa kịp tham gia vào cuộc bạo loạn, nếu không e rằng lúc này phải trả giá bằng mạng sống của mình mất tiêu rồi.

Ai nấy đều hoảng hốt quay đầu bỏ chạy về nhà đóng chặt cửa lại, nhất thời cả Bán Nguyệt thành tựa như một ngôi thành ma không một bóng người đi lại, bầu không khí âm u nặng nề tới mức đáng sợ, mùi máu tanh xung thiên, ở khu vực tận cùng đối diện với nơi xảy ra vụ thảm sát cũng có thể ngửi thấy được.

“Thu dọn hiện trường ~~~~!!!” cảm thấy như thế là quá đủ, đội trưởng hắc kỵ hoàng gia lập tức hạ lệnh chấm dứt cuộc thảm sát đầy kinh hoàng này, ra lệnh cho binh sĩ ở phía dưới thu dọn lại “chiến trường”, nếu như cứ

để mặc như thế tuyệt đối không phải là ý hay, thậm chí có thể xảy ra dịch bệnh kinh hoàng trong thành cũng không chừng.

Tất nhiên, những công việc “ nặng nề, dơ bẩn” như thế, tất nhiên là rơi vào đầu của binh sĩ của Bán Nguyệt Thành rồi.

Ai nấy đều mang theo vẻ mặt trắng bệch không tí huyết sắc, vừa hoảng sợ vừa căm phẫn nhanh chóng thu dọn lại hiện trường.

Trong “ núi xác thối” này, không ít là người quen hay thậm chí là người thân của mình, nhưng vẫn chỉ còn cách cắn răng nhắm mắt “ hoàn thành nhiệm vụ được giao” nếu như không muốn biến thành một trong những số xác thối ở trước mặt.

Nỗi căm hận đối với người của vương triều Thiên Ưng lúc này tuyệt đối đã lên tới đỉnh điểm đối với người dân và binh sĩ của Bán Nguyệt thành, mọi chuyện sẽ kết thúc một cách đơn giản như thế thật sao??

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 271: Toàn Thành Nổi Loạn

“Sao? Lũ người Thiên Vương dám sử dụng thủ đoạn tiêu cực để trấn áp người dân Bán Nguyệt thành???” nghe xong báo cáo của thuộc hạ thân tín, vị tướng quân giữ thành họ Trương trước đó khẽ lóe qua tia sáng phản kích.

Thì ra thủ phạm thúc đẩy cuộc bạo loạn trước đó không bao lâu, chính là xuất phát từ tay của vị tướng quân này.

Ông ta tuyệt đối không cam tâm việc đầu hàng vương triều Thiên Ưng, nhưng với thực lực và thế lực hiện giờ của mình, tuyệt đối không đủ sức phản kháng, nên ngay sau khi vừa ra lệnh cho binh sĩ đầu hàng, đã nhanh chóng biến mất trong dòng người và ẩn núp trong bóng tối để chờ thời cơ tung ra đòn phản công.

Vào thời điểm đó phía tam công chúa đang bận tiếp quản Bán Nguyệt thành nên không để ý tới một người như vậy, đợi tới khi sức nhớ ra, đã không còn tìm thấy bóng dáng của ông ta nữa. Chỉ là do không có nhiều thời gian để tìm kiếm, nên đã dần quên đi một người như vị tướng phụ trách giữ thành này.

Bán Nguyệt thành đã nằm trong tay, Âu Dương Thiện cũng đã đầu hàng, thậm chí trong tay còn giữ cả ấn tín, một tên tướng giữ thành thì làm ăn được trò trống gì chứ??

Đó là suy nghĩ của tam công chúa vào thời điểm đó.

Chỉ là không ngờ chưa được bao lâu, vị tướng quân họ Trương đã bắt đầu "lò đầu ra" như một con rắn độc chuẩn bị sẵn mồi, âm thầm sử dụng thủ đoạn không ngừng lan truyền tin đồn ra ngoài, thúc đẩy dân tình nổi loạn với hy vọng có thể giành lại quyền kiểm soát Bán Nguyệt thành.

Mầm mống thù hận đã gieo ra, giờ chỉ cần tăng thêm liều thuốc mạnh, chắc chắn người của vương triều Thiên Ưng phải xúc đầu mẻ trán cho mà xem.

Chỉ cần thành công chiếm lại Bán Nguyệt thành, với công lao của mình, triều đình ban thưởng xuống, chắc chắn sẽ tiến thêm một bước, thậm chí được cất nhắc lên thành phó thành chủ cũng không chừng.

Vị tướng quân này không dám nghĩ tới việc thay thế Âu Dương Thiện, vì cho dù phía vương triều có trực tiếp cất nhắc mình lên vị trí thành chủ đi nữa, với uy danh và vị thế của Âu Dương Thiện trong Bán Nguyệt thành, dân chúng cũng chỉ biết tới Âu Dương Thiện mà không biết ông ta là ai cho mà xem.

Nhưng chỉ cần được thăng chức thành phó thành chủ, dưới một người trên vạn người, cũng đã quá đủ đối với vị tướng quân này rồi.

“kế hoạch ban đầu đã thành công mỹ mãn, tiếp theo chúng ta sẽ .....”
tay thuộc hạ thân tín mang theo vẻ mặt vừa phấn khích vừa tò mò hỏi.

“tiếp tục cho người liên lạc với tam đại gia tộc, nhờ họ tung thông tin rằng sau khi hoàn toàn kiểm soát thành Bán Nguyệt, người của vương triều Thiên Ưng sẽ dẫn độ Âu Dương thành chủ về vương triều xử tử.” đôi mắt của vị tướng quân lóe qua tia sáng đầy mưu mẹo, cười lạnh nói.

một mình ông ta muốn tiến hành kế hoạch này tuyệt đối không đơn giản, nhưng nếu như có tam đại gia tộc hùng mạnh nhất trong Bán Nguyệt thành

trợ sức, tuyệt đối là như hổ mọc thêm cánh, tuyệt đối không thể nào thất bại được.

Tất nhiên, sau khi hoàn thành cuộc lập đồ lần này, lợi ích mà tam đại gia tộc nhận được nếu như vị tướng quân được thăng quan tiến chức tuyệt đối là không nhỏ. Và lại tam đại gia tộc sao có thể dễ dàng chấp nhận để người của vương triều khác kiểm soát "địa bàn" của mình chứ?? Không tạo rắc rối cho kẻ địch mới là chuyện lạ á.

Về vấn đề này, Hoàng Dung cũng đã từng lên tiếng góp ý qua với tam công chúa về vấn đề tam đại gia tộc trong Bán Nguyệt Thành, chỉ là trước kia Âu Dương Thiện nắm giữ Bán Nguyệt thành, tam đại gia tộc chỉ có thể núp bóng ở phía sau âm thầm phát triển, không tỏ ra quá nổi bật, nên tam công chúa nghe xong chỉ à ừ vài câu xong rồi quen đi mất tiêu, không quá bận tâm tới tam đại gia tộc làm gì nữa.

Và không ngờ, chính vì sự chủ quan của tam công chúa, đã khiến cô ta phải sút đầu mẻ trán, suýt chút phải mất luôn cả ngôi thành mà mình đã tốn biết bao thời gian công sức mới chiếm đoạt được.

“nếu như thế thì .....” Chỉ cần thông tin này lan truyền ra, tuyệt đối không chỉ vài ba chục vạn dân bạo loạn, thậm chí cả Bán Nguyệt thành cũng sẽ dậy sóng cho mà xem.

Lần trước hai ba vạn dân làm loạn, người của vương triều Thiên Ưng còn có thể thẳng tay trấn áp, nếu như cả chục triệu dân trong thành Bán Nguyệt cùng đồng lòng đứng lên, đừng nói kẻ địch chỉ là một công chúa của vương triều, trong tay chỉ có hai vạn quân tinh nhuệ, cho dù Ưng hoàng có mặt ở đây, cũng chỉ có nước cong đuôi bỏ chạy mà thôi.

“còn không mau mau đi tiến hành?? Nhưng hãy thận trọng, đừng để ai phát hiện ra người đẩy.” vị tướng quân vẫy vẫy tay, đuổi khéo tên thuộc hạ

nhanh chóng đi thực hiện kế hoạch do mình bày ra.

“ Xin tuân lệnh ~~~~!!” Chắp tay thi lễ một cái, vội vã quay người ra thẳng ra khỏi phủ của vị tướng quân, trực tiếp âm thầm tiến tới phủ của tam đại gia tộc trong thành, liên kết để lật đổ người của vương triều Thiên Ưng.

“ Để xem lần này các ngươi giải quyết như thế nào?? Hahahaha ~~~~!!!!” Chỉ nghĩ tới cảnh sắp lập được công to, được thăng quan tiến chức thôi cũng khiến vị tướng quân run bắn lên vì sung sướng, không kìm được cười lớn đầy khoái trá.

Phía tam công chúa vẫn chưa biết được một âm mưu kinh hoàng đang chuẩn bị giáng thẳng vào đầu họ. Sau một ngày họp kín bàn bạc kế hoạch, cuối cùng cũng đã chốt xong những phương án đề ra, chỉ cần đợi Bán Nguyệt thành hoàn toàn ổn định, sẽ trực tiếp phát động cuộc chiếm đánh tới mục tiêu kế tiếp.

Một ngày, hai ngày cứ thế trôi qua, trong thời gian này, sau khi xảy ra cuộc bạo loạn, tam công chúa đã thắt chặt an ninh trật tự trong thành hơn nữa, hai vạn hắc kỵ hoàng gia được phái ra không ngừng rà soát kiểm tra những kẻ khả nghi, ngăn chặn những tin đồn “ vớ vẩn” có thể xuất hiện trong thành.

Chỉ là Bán Nguyệt thành là nơi sinh sống của hơn chục triệu dân số, có thể nói là rộng lớn mức khó tin, chỉ hai vạn hắc kỵ hoàng gia thì làm sao có thể kiểm soát nổi chứ??

Còn binh sĩ quy hàng của Bán Nguyệt thành, ai nấy đều mang theo thái độ nửa vờn bất hợp tác, trông dựa vào những người mà trong tâm trí đã gieo lên mầm móng hận thù giúp đỡ, có thể sao???

Hai ngày bình yên cứ thế trôi, dường như mọi biến loạn trong thành đã được kiểm soát, ngoại trừ đường xá vắng vẻ như một ngôi thành ma ra, không có bất kỳ dấu hiệu bất thường nào cả.

Đối với tình hình này, tam công chúa thăm thử phào nhẹ nhõm, tuy lúc này Bán Nguyệt thành vắng lặng như một ngôi thành ma, nhưng chỉ là nhất thời, đợi tới khi thí luyện kết thúc, bước vào giai đoạn tiếp theo, sẽ tiến hành quy hoạch lại Bán Nguyệt thành cũng không muộn, chỉ cần lúc này đừng xảy ra những sự cố không thể kiểm soát là tốt rồi, không thể đòi hỏi gì hơn nữa.

Khi cảm thấy mọi thứ đã ổn thỏa, tam công chúa tập hợp lại các thành viên trong tổ đội, quyết định phát động chiến dịch chiếm thành Thiên Bảo như kế hoạch đã định sẵn.

Rầm ~~~~~!!!

Trong lúc tam công chúa chuẩn bị tuyên bố xuất phát, đột nhiên một tiếng nổ vang động trời lở đất vang lên, thậm chí có thể cảm thấy mặt đất rung chuyển.

“ chuyện, chuyện gì xảy ra thế này??” tam công chúa mang theo vẻ mặt hoang mang ngơ ngác rung giọng hỏi.

“ không hay rồi, không hay rồi thưa tam công chúa, dân chúng Bán Nguyệt thành, Bán Nguyệt thành lại tổ chức bạo loạn nữa ~~~!!!” đội trưởng hắc kỵ hoàng gia không biết từ đâu xuất hiện, mang theo vẻ mặt thậm chí còn hoang mang hơn cả lần trước, nửa bò nửa lăn nhào vào trong phòng họp.

“ Bạo loạn?? Lại bạo loạn?? lần này là bao nhiêu người, mười vạn, hay hai chục vạn???” sau thời gian hoang mang ngơ ngác lúc ban đầu, đôi mắt

tam công chúa lóe qua tia sáng đầy cảm phẫn.

Xem ra mình vẫn còn quá nhân từ, Lữ dân đen vẫn chưa sợ đòn dằn mặt của mình đây mà!!

Tam công chúa quyết định rồi, cho dù quy mô bạo loạn lần này có tăng lên gấp mười lần, cô ta cũng nhất quyết dùng thủ đoạn tiêu cực nhất để trấn áp bằng mọi giá, tuyệt đối không thể dung thứ hành vi bạo loạn như thế này được. Lỡ như đúng thời điểm mình không có trong thành, dân chúng tạo phản như thế chẳng lẽ mọi công sức trước giờ của mình thành công cốc à?? Tuyệt đối không thể chấp nhận được!!

“ không, không phải ....” “ không phải??? Chẳng lẽ năm chục vạn?? hay trăm vạn???” sắc mặt của tam công chúa lập tức trở nên khó coi vô cùng, nếu chỉ vài ba chục vạn, còn có thể dùng thủ đoạn tiêu cực nhất để trấn áp, nếu con số vượt quá giới hạn cho phép, tuyệt đối không phải tam công chúa muốn làm gì thì làm đâu.

“ Dạ không phải, mà là cả Bán Nguyệt thành cùng nổi loạn ạ ~~~!!!!” tên đội trưởng khó khăn thốt ra một câu, cơ thể như bị rút hết toàn bộ sức lực trong người mềm nhũn trên mặt đất.

“ Toàn thành bạo loạn???!!!” không chỉ tam công chúa, sau khi nghe xong lời nói của đội trưởng, thành viên trong tổ đội ai nấy đều sắc mặt tái mét không còn tí huyết sắc, toàn thân run lên vì sợ hãi.

Nếu như chỉ năm chục vạn hay thậm chí một trăm vạn, hẳn tâm một chút còn có thể giải quyết một cách ôn hòa, nhưng vấn đề là toàn thành đông hơn cả chục triệu người cùng quyết tâm nổi loạn, tuyệt đối không phải tam công chúa lúc này có thể kiểm soát nổi.

Thực ra với thực lực mà tam công chúa đang nắm trong tay, trực tiếp ra tay đồ sát cả Bán Nguyệt thành cũng không phải là không thể, cũng chỉ là tổn công sức và thời gian mà thôi.

Nhưng vấn đề là có thể làm thế, nhưng dám làm hay không lại là một chuyện,

Thiên địa sinh linh trong Huyền Thiên đại lục đều thuộc “ tài sản ” của thiên đạo, vô duyên vô cớ đồ sát cả chục triệu sinh linh vô tội trong thành, chẳng khác nào tát thẳng vào mặt của thiên đạo cả, tạo ra tội ác tày trời như thế này, nghĩ sao thiên địa nhắm mắt bỏ qua cho chứ??

Đành rằng trong chiến tranh sẽ có chết chóc, nhưng chết chóc đó là tính vào binh sĩ giao chiến trên chiến trường, còn người dân vô tội, có thể bị vạ lây, nhưng tuyệt đối phải nằm trong giới hạn chịu đựng và cho phép của thiên đạo, nếu như dám cả gan vô duyên vô cớ đồ sát người dân vô tội với số lượng lớn như vậy, đừng nói chỉ là một công chúa như tam công chúa, ngay cả Ứng hoàng cũng chưa chắc đủ tư cách kham nổi cái sát nghiệp đáng sợ này.

Nói đâu chi cho xa, tấm gương sáng Huyết Ma Đạo vẫn còn đó, chính vì muốn gia tăng thực lực cho bản thân nên không ngừng tiến hành đồ sát dân chúng vô tội để hấp thụ huyết khí, hành động vô độ đó đã chọc điên thiên đạo của đại lục Huyền Thiên, trực tiếp ban thiên chỉ tụt tập toàn bộ tông môn vương triều trong đại lục Huyền Thiên, xóa sổ cả một Huyết Ma Đạo có thể nói là thế lực hùng mạnh nhất thời bấy giờ, tông chủ thậm chí đã đạt tới cảnh giới Hóa Vũ cao cấp, có thể nói là thiên hạ vô địa, cộng thêm trong Huyết Ma Đạo cao thủ đầy rẫy, chỉ một người đứng ra thôi cũng đủ thực lực và tư cách khai tông lập phái, thậm chí là tông môn hùng mạnh nhất nhì trên đại lục Huyền Thiên nữa là, vào thời điểm đó, tất cả các vương triều tông môn của đại lục Huyền Thiên cộng lại cũng chưa chắc đủ để người ta xia răng, nhưng cuối cùng tất cả đều phải nhận lấy cái chết thảm khốc, bị

phang thân xẻ thịt chín chín tám mươi một ngày không dứt, ngay cả nguyên thần linh hồn cũng bị nhốt trong hỏa ngục thiêu đốt ngàn năm vạn năm, mãi mãi không được siêu thoát đầu thai.

Cả một thế lực hùng mạnh có thể nói là hoàn toàn đủ khả năng thống trị cả đại lục Huyền Thiên đã bị xóa sổ trong một đêm, nếu như không có thiên đạo nhúng tay vào, có đánh chết cũng không ai tin.

Sau sự kiện của Huyết Ma Đạo, các vương triều tông môn cho dù xâm lược giao tranh khốc liệt tới cỡ nào, cũng chỉ xảy ra trên chiến trường, không một ai dám chơi trò đồ thành sau khi chiếm được thành trì của đối thủ, vì ai muốn trở thành Huyết Ma Đạo thứ hai.

Đó cũng là lý do vì sao nhóm tàn dư của Huyết Ma Đạo ngày nay tuy nôn nóng cấp thiết muốn phục hưng, nhưng cũng không dám giờ trò đồ sát thành trì để gia tăng thực lực như ngày xưa, chỉ dám cho người âm thầm xâm nhập vào các tông môn vương triều để dần nâng cao thực lực. Vì nếu như dám chọc giận thiên đạo thêm lần nữa, tuyệt đối không chỉ đơn giản chỉ là bị xóa sổ khỏi đại lục Huyền Thiên như năm xưa nữa đâu.

Chính vì quy luật đáng sợ này, cho dù Ứng hoàng có mặt ở đây cũng không dám lộng hành chứ đừng nói là tam công chúa, tới khi đó đừng nói là tiếp tục tranh giành ngai vàng nữa, Ứng Hoàng không mang tam công chúa ra tạ tội trước thiên hạ đã là phúc đức mười tám đời luôn rồi.

“Biết, biết rõ lý do vì sao dân chúng trong thành cùng đồng loạt bạo động không?” mặc dù lúc này đã bối rối không biết phải làm sao, nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh lên tiếng hỏi.

“đám dân đen đang hô hào rằng: “ thả ngay Âu Dương thành chủ, nếu như dám làm hại tới người, cả Bán Nguyệt thành sẽ chôn, chôn vùi cùng ông ta ạ.” Đội trưởng hắc kỵ hoàng gia run giọng nói.

“ làm hại Âu Dương Thiện??? Ai nói là bọn ta sẽ làm hại Âu Dương Thiện hả???” “ dạ dạ, không biết ạ, nghe nói rằng đám dân đen nhận được thông tin rằng sau khi chúng ta kiểm soát hoàn toàn Bán Nguyệt thành, sẽ dẫn độ Âu Dương Thiện về vương triều xử tử, cho nên .....”

“ AAAAA, đồ khốn, vậy ngươi không biết giải thích cho đám ngu xuẩn đó hiểu biết rõ sự thật sao???” tam công chúa giận tới nổi mặt đỏ tía tai, trực tiếp quát thẳng vào mặt của tên đội trưởng.

Không cần phải hỏi, chắc chắn là có thủ phạm đứng đằng sau vụ này, mục đích là khiêu khích dân chúng tạo phản để trừ khử mình đây mà.

Tên thủ phạm trời đánh đó tính sau, việc quan trọng nhất thời điểm này chính là phải nhanh chóng trấn an kiểm soát lại dân chúng trong thành, nếu như cứ tiếp tục để mặc như vậy, chỉ có nước cắn răng rơi nước mắt bỏ rơi Bán Nguyệt thành cong đuôi bỏ chạy mà thôi.

“ Dạ, dạ, thuộc hạ đã cố gắng giải thích rồi, nhưng đám dân đen sống chết không nghe, yêu cầu Âu Dương Thiện đứng ra đánh chính mới chấp nhận ạ.” Nếu như giải thích có thể dễ dàng giải quyết vấn đề, tên đội trưởng cũng đã làm từ lâu rồi, nhưng dưới bàn tay thúc đẩy của vị tướng giữ thành và tam đại gia tộc, làm gì để cho người của vương triều Thiên Ưng dễ dàng ứng phó giải quyết dễ dàng được chứ? huống chi giữa hai phe còn mỗi thù hận gần như không đội trời chung, đi tin vào lời giải thích của kẻ thù không đội trời chung?? Anh nghĩ có thể sao??

“ Âu Dương Thiện??!!” trong đầu của tam công chúa lập tức lóe qua thủ phạm cuộc bạo loạn lần này có phải là Âu Dương Thiện hay không??? Nhưng nhanh chóng bị cô ta bỏ qua, với thực lực của Âu Dương Thiện, nếu như muốn phản kháng, chỉ cần trực tiếp đứng ra điều động dân chúng, chắc chắn sẽ hiệu quả hơn gấp nhiều lần so với thời điểm này, cần gì phải tốn công tốn sức giở trò âm mưu bí ối này chứ.

tất nhiên, vị tướng giữ thành biến mất bí ẩn trước kia, cộng thêm tam đại gia tộc trong Bán Nguyệt thành cũng nằm trong diện nghi ngờ của tam công chúa. Chỉ là, hiện giờ thủ phạm là ai không còn quá quan trọng, quan trọng là bằng cách nào để giải quyết cuộc bạo loạn có quy mô đáng sợ như thế này đây.

Âu Dương Thiện!!! Chìa khóa để hóa giải đại họa lần này chỉ có thể là Âu Dương Thiện mà thôi!! Chỉ là yêu cầu Âu Dương Thiện đứng ra đánh chính trước dân chúng, có thể sao???

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 272: "Phá Làng Phá Xóm"!!

Tam công chúa mang theo vẻ mặt khó xử biến đổi liên tục, nhất thời không biết phải làm sao.

Chẳng lẽ phải hạ mình đi năn nỉ cầu xin người từng là kẻ địch của mình ra tay giúp đỡ??

Quan trọng nhất là, cho dù mình có hạ mình đi cầu xin người ta, người ta cũng chưa chắc thềm đếm xỉa tới đây chứ.

Âu Dương Thiện đành phải cậm bẫy do phe mình giăng ra mới bị mất Bán Nguyệt thành, có thể nói quan hệ giữa hai bên là kẻ thù không đội trời chung, đặt vị trí bản thân thay cho Âu Dương Thiện lúc này, thậm chí hận không thể bạo loạn dữ dội hơn nữa, ở đó mà ra tay giúp đỡ, nằm mơ đi.

Chỉ là, nếu Âu Dương Thiện không ra mặt, đám dân đen ở bên ngoài chắc chắn sẽ không chịu kết thúc bạo loạn. Giải thích không được, dùng vũ lực cũng không xong, chẳng lẽ phải cuốn gói rời khỏi ngôi thành mà mình đã tốn biết bao nhiêu công sức thời gian mới chiếm đoạt được sao???

Đừng nói là tam công chúa, ngay cả các thành viên trong đội cũng chắc chắn không cam tâm cho mà xem.

“ tam công chúa, để muội thử đi gặp Âu Dương thành chủ xem sao.”
Nhìn thấy vẻ mặt đầy bất lực của tam công chúa, Hoàng Dung biết rõ đã tới lúc mình phải đứng ra giải quyết vấn đề thay cho cô ta rồi, nhanh chóng bước ra lên tiếng nói.

Nghe xong lời nói của Hoàng Dung, đôi mắt của tam công chúa lập tức rực sáng.

Đúng là thời điểm hiện tại, chỉ duy nhất mỗi mình Hoàng Dung còn có thể nói chuyện chút ít với Âu Dương Thiện, tuy biết rằng cho dù Hoàng Dung ra mặt, tỷ lệ thành công không cao, nếu như không muốn nói là không có, nhưng chưa thử qua tuyệt đối không cam tâm, biết đâu kỳ tích lại lần nữa xảy ra thì sao?? Chẳng phải Địa Cầu Bang luôn mang lại bất ngờ cho mình đấy sao??

“mọi sự trông nhờ vào muội.” tam công chúa nắm chặt lấy tay của Hoàng Dung, mang theo vẻ mặt kỳ vọng “khuyến khích”.

Hoàng Dung khẽ gật đầu một cái, sau đó nhanh chóng quay người rời khỏi trang viện, men theo con đường đang chưa bị dân chúng bao vây di chuyển nhanh về hướng thành chủ phủ.

Di chuyển hết một khắc giờ, mặc dù khắp nơi đều là người và người, hầu như chiếm trọn mọi lối đi trong Bán Nguyệt Thành, nhưng hoàn toàn không gây khó dễ gì đối với một nguyên thần như Hoàng Dung cả, và cuối cùng cũng đã có mặt ngay trước thành chủ phủ với không khí vắng lặng như một ngôi phủ không có người ở, cửa phủ được đóng kín lại, ngoài ra còn có thể cảm nhận được luồng năng lượng vô hình đang bao bọc lấy cả thành chủ phủ, đó là lớp lá chắn phòng thủ ngăn chặn bất kỳ ai muốn xâm nhập vào trong phủ.

Đó cũng là lý do vì sao dân chúng trong thành đã hoàn toàn tin vào những tin đồn thất thiệt đang lan truyền ở bên ngoài, vì khi họ định lao vào thành chủ phủ để “giải cứu” cho thành chủ của mình, đã bị lớp lá chắn vô hình đó cản lại bên ngoài, điều đó càng khiến họ tin tưởng rằng chính là do người của vương triều Thiên Ưng đã bắt giam Âu Dương Thiện ở bên trong phủ chờ ngày xử tử.

“Hoàng Dung của vương triều Thiên Ưng, mong được diện kiến Âu Dương thành chủ ạ ~~~!!!” Hít sâu một hơi vào người, vận hành chân nguyên trong cơ thể, một giọng nói vang dội từ trong miệng phát tán ra, hoàn toàn có thể xuyên thủng lá chắn phòng thủ để tiếng nói của Hoàng Dung lọt vào bên trong phủ.

.....

.....

.....

Sau một hồi đứng chờ không thấy động tĩnh, Hoàng Dung khẽ dúi mày, định tiếp tục lên tiếng kêu gọi thêm lần nữa, đột nhiên .....

Két ~~~~~!!!

Chỉ thấy cửa phủ từ từ mở toang ra, một người đàn ông trung niên ăn mặc như quản gia từ phía sau phủ khẽ lộ đầu ra ngoài liếc nhìn, khi nhìn thấy Hoàng Dung đứng ngay trước cửa phủ, khẽ nhích người qua khe cửa rồi bước tới trước mặt cô ta, tạo ra tư thế mời nói: “Thành chủ mời cô nương vào phủ ạ.”

Nói xong, không đợi Hoàng Dung kịp phản ứng, trực tiếp quay người quay trở vào trong phủ.

Tuy thành chủ cho mời gọi đối phương vào phủ, nhưng quan hệ giữa hai bên không tốt đẹp gì cả, nên thái độ của quản gia như thế cũng không có gì là khó hiểu. Không dùng lời lẽ lạnh lùng khó nghe đã là tốt lắm rồi, chẳng lẽ còn muốn người ta tạo ra vẻ tôn kính như chào đón khách quý sao??

Hoàng Dung cũng không bận tâm tới vấn đề đó, còn việc quan trọng phải làm, nên đã nhanh chân đi thẳng vào thành chủ phủ. Cửa thành chủ

phủ nhanh chóng được đóng lại, hệ thống phòng thủ lần nữa được kích hoạt lên.

“ này, này, lão già, ông có chắc chắn là đi nước này không??” theo chân quân gia đi thẳng tới hoa viên ở trung tâm thành phủ, Hoàng Dung đột nhiên nghe thấy một giọng nói đầy phấn khích vang lên, giọng nói này sao nghe thấy quen quen nhỉ???

“ Ăn xe, hahaha, lão già, ông đã phạm sai lầm rồi, hai nước nữa, hai nước nữa thì ông sẽ không còn cơ hội chống cự, phần thắng sẽ thuộc về ta.” Vừa bước vào bên trong hoa viên, chỉ thấy Âu Dương Thiện đang ngồi trên một bàn ghế đá, xung quanh có tứ đại kim cang đứng ở bên cạnh, ai nấy đều mang theo vẻ mặt tập trung vào một chiếc bàn gỗ hình chữ nhật đặt trên bàn đá, trên bàn gỗ để đầy những viên gỗ hình tròn tròn có khắc đầy chữ mà Hoàng Dung vô cùng quen thuộc.

Cờ tướng ~~~!!!

Thứ mà mọi người đang dồn hết tập trung vào, chính là bàn cờ tướng của Trái Đất, chỉ là không hiểu vì sao lại xuất hiện trong thành phủ vào lúc này.

Và bóng người đang đưa lưng đối diện với Hoàng Dung khi vừa bước vào, đang không ngừng khoa tay múa chân đầy vẻ phấn khích, miệng không ngừng buông ra những lời trêu chọc khiêu khích đối với Âu Dương Thiện đang ngồi ở đối diện.

Kiệt ca ca?????!!!!!!

Đúng thế, bóng người đang ngồi đối diện Âu Dương Thiện khoa tay múa chân không ai khác chính là nhân vật chính của chúng ta, Dương Kiệt.

Vì sao Dương Kiệt lại có mặt ở đây, đã vậy còn ngồi đánh cờ tướng với Âu Dương Thiện, phải kể tới vài ngày trước, ngay sau khi Âu Dương Thiện nhường lại ấn tín Bán Nguyệt thành cho tam công chúa, trong thời gian chờ đợi viện binh tới, Dương Kiệt buồn chán không có gì làm, lại nhớ ra mình đã từng đánh trọng thương người của thành chủ phủ tới mức gần như tàn phế, cảm thấy có chút áy ngại, nên đã chạy tới thành chủ phủ dự định thăm hỏi “nạn nhân” của mình để tỏ lòng thành.

Tất nhiên, ngay từ lúc đầu ghé thăm, Dương Kiệt đã bị cản lại ngay trước cửa vào, nhận được sự phát lờ ngó lơ của người trong thành chủ phủ.

Đùa à?? Nếu như nói ai là kẻ thù ác cảm nhất trong mắt của Âu Dương Thiện và Tứ Đại Kim Cang, chính là Dương Kiệt chứ ai! Còn một tay vô chết nhà người đã là phúc đức lắm rồi, còn ở đó đòi vào nhà của ta thăm với chả hỏi ư?? Nằm mơ đi ku ~~~!!!

Tuy bị đối phương dẫn mặt cản lại ở ngoài cửa, nhưng Dương Kiệt cũng không chịu khuất phục, trực tiếp phát huy kỹ năng “mặt dày” của mình, cắm trại ngay trước cửa thành chủ phủ, cứ cách nửa khắc giờ lại vận hành chân nguyên gào thét lên kinh động không ít người ở xung quanh (thời điểm nay dân chúng vẫn chưa biết rằng Bán Nguyệt thành rơi vào tay người của vương triều Thiên Ưng).

Tên khốn mặt dày cứ thế ở trước cửa nhà người ta la hét phá làng phá xóm thế kia ai mà chịu cho nổi, tam đại kim cang trực tiếp từ trong phủ lao ra định tóm cổ tên khốn mặt nát đó đập cho một trận cho bỏ ghét. Ai ngờ Dương Kiệt vừa nhìn thấy cánh cửa mở ra, lập tức linh cảm ra chuyện không hay, không chút do dự quay đầu bỏ chạy, với kỹ năng Càn Khôn Nhất Thiểm trong tay, chỉ cần anh ta quyết tâm bỏ chạy, cho dù là tam đại kim cang cũng chỉ có nước đầu hàng, chỉ biết giương to đôi mắt nhìn anh ta biến mất đi trong bất lực.

Đợi tới khi tam đại kim cương bắt cam quay trở vào trong phủ, Dương Kiệt lại quay trở lại trước cửa tiếp tục điệp khúc “ phá làng phá xóm” đó.

Hê hê, bố mày đang rảnh rồi không có gì làm, cứ đóng cửa thì bố mày cứ tiếp tục la hét cho tới khi các người mở cửa cho bố mày vào thì thôi, để xem ai chịu đựng được lâu hơn nào.

Đáng chết nhất chính là tên khốn đó bất kể ngày đêm gào thét liên tục, nếu chỉ vào ban ngày còn đỡ, vào đêm tối không cho ai được ngủ đêm dưới những tiếng kêu gào như con heo bị giết thịt của anh ta, ai mà chịu cho thấu chứ??

Bất không được, đuổi cũng không xong, sau hai ngày ngày đêm bị tra tấn tinh thần bởi tên khốn trời đánh đó, cuối cùng thành chủ cũng phải chịu khuất phục, mở cửa “ tiếp đón” vị khách trời đánh đó vào nhà.

Dưới những ánh mắt như muốn nhai tương nuốt sống của người xung quanh, Dương Kiệt mang theo vẻ mặt thản nhiên bước tới trước mặt người đàn ông bặm trợn đã từng bị mình đánh tới suýt chút tàn phế, từ trong lòng rút ra một chiếc nhẫn càn khôn chứa đầy đan dược mà bản thân luyện được giao thẳng vào tay của đối phương, xem như là quà tạ lỗi.

Tên đàn ông bặm trợn lúc đầu còn tỏ vẻ bất cần miễn cưỡng cầm lấy để tên khốn trời đánh mau mau biến đi cho khuất mắt, nhưng đợi tới khi dùng thần thức quan sát đan dược trong nhẫn, không kìm được phải biến sắc kêu thét lên.

Năm loại đan dược mà Dương Kiệt từng luyện chế, mỗi loại trên một ngàn viên, quan trọng nhất là, phẩm chất của tất cả đều đạt tới phẩm chất cao cấp.

Đừng nói là người đàn ông bậm trợn chưa nhìn thấy qua, ngay cả một người có địa vị từng trải như Âu Dương Thiện cũng không tin được đôi phương lại đưa ra một món quà “ tạ lỗi” chất lượng như thế này.

Âu Dương Thiện đã phải đánh giá lại tên khốn trời đánh ở trước mặt, xem ra đôi phương thành tâm tới tạ lỗi chứ không phải tới gây chuyện. Nên đã im lặng không nói gì nữa, cũng không thù ghét Dương Kiệt như trước kia nữa.

Nói cho cùng, khi giao chiến với nhau, không phải mày chết là tao chết, không có chuyện ai đúng ai sai, đôi phương cũng đã tỏ ra thành ý như vậy, vả lại tình hình của thuộc hạ cũng đã được kiểm soát, hồi phục cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, nên không cần thiết phải tỏ thái độ sống chết không đội trời chung với nhau như vậy.

Đó là gặp một người rộng lượng như Âu Dương Thiện nên Dương Kiệt mới có cơ hội thành công, chứ gặp một kẻ hẹp hòi thù dai khác, hành động hôm nay của anh ta chưa chắc có tác dụng đấy chứ.

Chủ nhân đã không lên tiếng, người đàn ông bậm trợn cũng chấp nhận lời tạ lỗi của Dương Kiệt, không mang lòng thù hận đối với anh ta nữa.

Sắc mặt của tam đại kim cương cũng trở nên dễ coi hơn chút, tất nhiên, chỉ là dễ coi hơn chút, còn muốn họ nhiệt tình xem Dương Kiệt như bạn thì còn lâu á.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 273: Thua Xong Chiến Tiếp, Chiến Xong Thua Tiếp

Chỉ là như thế hoàn toàn không phải là kết quả mà Dương Kiệt mong muốn, đã tốn một “ món quà tạ lỗi” chất lượng như thế này, tất nhiên là muốn đạt được nhiều hơn thế nữa rồi.

Muốn nhanh chóng kéo giãn khoảng cách và gia tăng quan hệ thân thiết giữa hai bên, Dương Kiệt đã nghĩ ra phương pháp đơn giản nhất, chính là cùng chơi trò chơi đối kháng.

Và trò chơi đối kháng đơn giản nhất, hiệu quả nhất ở trường hợp đây, chính là môn đối kháng trí tuệ cờ tướng của trái đất. Ít ra Dương Kiệt có thể chế tạo một bàn cờ tướng và những quân cờ một cách đơn giản dễ dàng mà không gặp bất kỳ trở ngại nào cả.

Thế là Dương Kiệt nhanh chóng chạy vào trong thành tìm kiếm một tiệm mộc nào đó, đưa ra bản vẽ nhờ thợ mộc thiết kế một bàn cờ và những con cờ theo bản thiết kế của mình.

Có sẵn bản vẽ, cộng thêm không có gì phức tạp khó khăn, thợ chỉ tốn khoảng nửa canh giờ là đã có thể chế tạo ra một bộ cờ tướng đúng theo tiêu chuẩn trên bản vẽ một cách dễ dàng.

Dương Kiệt nhanh chóng hí hửng mang theo bộ cờ tướng chạy thẳng tới thành chủ phủ rủ người đàn ông băm trợn chơi thử với mình với lý do là khi chơi những trò chơi đối kháng trí tuệ như thế này, khi đầu óc vận hành sẽ khiến cho tế bào trong cơ thể trở nên hoạt bát hẳn lên, từ đó thúc đẩy quá trình điều trị cho nội thương trong cơ thể.

Mặc dù không biết tể bào gì đó trong lời nói của Dương Kiệt là gì, nhưng nghe cảm thấy có chút lý, nên đã “miễn cưỡng” ngồi vào bàn cờ, dưới sự chỉ dẫn từng quy tắc, từng đường đi nước bước của mỗi quân cờ bắt đầu chơi thử với Dương Kiệt.

Âu Dương Thiện và tam đại kim cang mang theo tâm trạng tò mò đứng ở xung quanh theo dõi. Trong quá trình chơi đã dần khiến họ bắt đầu cảm thấy lý thú, đặc biệt là đối với Âu Dương Thiện, từ trong trò chơi cờ tướng này khiến ông ta có thể cảm nhận mỗi đường đi nước bước của mỗi quân cờ đều ẩn chứa một quy tắc biến hóa khôn lường, tương sinh tương trợ, bao gồm bày binh bố trận, mưu lược chiến thuật tất cả đều hội tụ hết vào trong trò chơi này, đây tuyệt đối không chỉ là một trò chơi giải trí đơn thuần!

Là người khởi xướng trò chơi, cộng thêm những thủ đoạn mãnh khỏe học được qua mạng, cho dù là một tên nghiệp dư không hơn không kém đi nữa, Dương Kiệt cũng có thể dễ dàng “xử đẹp” đối thủ của mình rồi.

Mỗi lần chiến thắng anh ta đều tỏ vẻ phân khích không ngừng trêu chọc khiêu khích đối thủ, mục đích là giữ cho đối thủ nổi điên bất cam, chơi tiếp để trả thù mình bằng mọi giá.

Vũ lực có thể ta thua người, nhưng chơi cờ ư?? Để xem bố mày hành hạ mày như thế nào nhé, hihi!!

“Tiếp tục ~~~~!!!” Quả nhiên, thua cờ đã bức bối lắm rồi, đã vậy còn bị đối phương khiêu khích, người đàn ông bặm trợn lập tức sôi máu lên, đòi chơi tiếp để thắng kẻ địch bằng mọi giá.

“Thích thì chịu ~~~~!!!” Dương Kiệt chỉ chờ có thể, cả hai nhanh chóng xếp cờ lại và tiếp tục ván tiếp theo.

Tất nhiên, cho dù người đàn ông bậm trợn bất cam cỡ nào, với một tên tứ chi phát triển đầu óc đơn giản như hắn, thì làm sao thắng được Dương Kiệt trên bàn cờ chứ???

Thậm chí ván này hắn bị Dương Kiệt hành tới nỗi “ chén” sạch tất cả quân cờ trên bàn cờ, thua một cách thê thảm.

“ Ta không tin, tiếp tục ~~~!!!” “ Ok ~~~~!!” “ không thể nào như thế được, rõ ràng .... Tiếp tục ~~~~!!!” “ Hê hê, bao nhiêu ván cũng thế thôi, ông thì làm sao có thể thắng ta được chứ?? Chấp nhận đầu hàng luôn cho rồi, hihi!!” “ đầu hàng?? Còn khuya á, tiếp tục nào ~~~!!”

Nhìn thấy anh em của mình bị hành tới nỗi không ngẩng đầu lên được, tam đại kim cương có chút không nổi, nhưng cũng như người đàn ông bậm trợn, bảo họ lao ra chiến trường giao chiến ba trăm hiệp với kẻ địch còn được, bảo họ chơi cờ ư?? Cũng chẳng khá hơn người đàn ông bậm trợn là bao đâu.

Âu Dương Thiện này giờ vẫn đứng ở một bên theo dõi quá trình chơi giữa cả hai, đã dần nắm bắt được quy tắc đường đi nước bước như thế nào. Nhìn thấy thuộc hạ của mình bị hành hạ thảm hại, không tự chủ lên tiếng: “ đẩy xe bên trái lên gần cuối bàn cờ, bắt pháo và mã của đối phương.”

Nghe xong lời nhắc nhở của Âu Dương Thiện, người đàn ông bậm trợn lập tức rục rịch sáng cả đôi mắt, trực tiếp làm theo đẩy quân xe đặt đúng vị trí theo chỉ dẫn, ngay chính giữa quân mã và quân pháo đang song song với nhau.

“ này, này, ông kia, có từng nghe nói qua quân tử đứng ngoài quan chiến chỉ được nhìn chứ không được nói, ông lên tiếng nhắc nhở như vậy thì còn gì công bằng nữa?? Ông giỏi như vậy, sao không ngồi xuống chơi với tôi

một ván thử đi, hừ hừ ~~~!!!” Dương Kiệt tỏ ra “không hài lòng” lên tiếng trách móc.

“ Cái gì??? To gan, dám vô lễ với chủ nhân của bọn ta, người .....”
Được, để lão phu xuống chơi với người.”

Tứ đại kim cương tỏ ra phần nộ khi Dương Kiệt dám lên tiếng chửi trách chủ nhân của mình, nhưng Âu Dương Thiện chỉ mỉm cười lắc đầu, sau đó trực tiếp lên tiếng nhận lời thách đấu của Dương Kiệt.

“ Chủ nhân, mời ngồi ~~~~~!!!” người đàn ông bậm trợn nghe thấy Âu Dương Thiện quyết định “ ra tay”, nhanh chóng đứng bật dậy nhường chỗ cho ông ta.

Dính bẫy của ta rồi nhé, hihi ~~~!!!

Mục tiêu chính ngay từ đầu của Dương Kiệt chính là Âu Dương Thiện, chỉ cần làm tốt quan hệ với ông ta, còn sợ gì đám thuộc hạ phía dưới làm mặt lạnh với mình nữa chứ???

“ Được, để tại hạ thỉnh giáo tài năng của Âu Dương thành chủ.” Dương Kiệt cố tình nhấn mạnh từ “ tài năng” để trêu chọc đối phương, nhanh tay sắp xếp lại bàn cờ để bắt đầu ván khác.

Âu Dương Thiện cũng không chấp lời “ khiêu khích” của đối phương làm gì, vừa ngồi vào bàn cờ, khí thế trên người lập tức thay đổi, mang theo vẻ mặt tập trung cực độ.

“ ông là người mới chơi, nhường ông đi trước ~~!!” Dương Kiệt tỏ vẻ háo hức đầy tự tin vẩy vẩy tay nói.

“ Được, lên mã ~~~~!!!” Âu Dương Thiện cũng không khách sao làm gì, một bước mở cờ “ quen thuộc” đối với cờ thủ được đưa ra.

Cạch ~~~!! cạch ~~~ cạch ~~~ cạch ~~~!!!

Ván cờ giữa Âu Dương Thiện và Dương Kiệt đã tiến hành được nửa khắc giờ, lúc này cờ của Dương Kiệt đã hoàn toàn chiếm lợi thế, gần như tràn hết qua phần bàn cờ của đối thủ vây chặt lại xung quanh, chỉ cần hai ba bước nữa là có thể chiếu tướng hết cờ đối phương.

Cho dù Âu Dương Thiện bắt đầu nắm bắt được quy tắc chơi cờ, nhưng dù sao cũng là lính mới, không thể nghịch thiên tới nỗi chơi như bậc kỳ thủ chuyên nghiệp được, huống chi này giờ Dương Kiệt vẫn còn giấu bài nhiều mảnh khỏe, lúc này tuy ra thì Âu Dương Thiện cũng chỉ có nước đầu hàng mà thôi.

“ Thôi được, lão phu chấp nhận thua trận này, tiếp tục ván khác nào.” Âu Dương Thiện không phải là người không biết chấp nhận thất bại, nên vô cùng thản nhiên đầu hàng quyết định chơi lại ván khác, sau ván cờ đầu tiên trong đời, ông ta đã dần đúc kết được một vài kinh nghiệm, chỉ cần chơi thêm vài ván nữa, hoàn toàn tự tin rằng có thể làm khó dễ được đối phương.

“ Được thôi, bao nhiêu ván cũng thế thôi, ông cũng không thể thắng tôi được đâu, hihi ~~~~!!”

Một ván, hai ván, ba ván bắt đầu trôi qua, tất nhiên người chiến thắng cuối cùng vẫn là Dương Kiệt, nhưng lúc này anh ta đã bắt đầu cảm thấy áp lực vì kỹ năng chơi cờ Âu Dương Thiện đang tăng lên với tốc độ chóng mặt, thời gian kết thúc mỗi ván cờ càng lúc càng kéo dài ra, trên trán của anh ta đã bắt đầu đổ đầy mồ hôi hột rồi, mảnh khỏe thủ đoạn đã sử dụng gần hết, nếu như cứ tiếp tục như thế này, bị Âu Dương Thiện đả bại trên bàn cờ cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Quả nhiên, chỉ mới sau một ngày thách đấu Dương Kiệt, Âu Dương Thiện đã lần đầu tiên chính thức đả bại trên bàn cờ, tuy chiến thắng vô cùng

chật vật khó khăn, nhưng cái đó cũng là chiến thắng không phải sao???

Tứ đại kim cương vui mừng phấn khích như bắt được vàng, không ngừng buông lời khinh thường chế giễu để đáp trả lại Dương Kiệt trước đó.

Dương Kiệt tỏ ra không phục, cho rằng chỉ là do mình sơ suất nên mới thất bại, thế là cả hai tiếp tục lao vào tiếp tục “sát phạt” lẫn nhau.

Kết quả là Âu Dương Thiện càng chơi càng lên tay, tỷ lệ chiến thắng của Dương Kiệt càng lúc càng giảm, cho tới ngày thứ hai, anh ta đã bị Âu Dương Thiện hành tới nỗi không ngóc đầu lên được, chơi mười ván may mắn lắm mới thắng được một ván, thậm chí tới cuối cùng không thắng nổi Âu Dương Thiện ván nào cả.

Mặc dù thua xong chiến tiếp, chiến xong thua tiếp, nhưng sự kiên trì của Dương Kiệt là không thể nào bàn cãi, chính lúc này, khi Hoàng Dung vừa bước vào hoa viên của thành chủ phủ, Dương Kiệt tỏ ra phấn khích tột cùng khi đã “ép” được Âu Dương Thiện vào bước đường cùng, chỉ cần hai nước cờ nữa, tuyệt đối có thể “xử đẹp” đối phương.

Hoàng Dung có chút cười khóc không được, hèn chi mấy bữa nay mãi không thấy bóng dáng của Dương Kiệt đâu cả, thì ra anh ta trốn trong thành chủ phủ đây mà.

Thấy cả hai đang tới hồi gay cấn, nên Hoàng Dung chỉ đứng sang một bên không lên tiếng, chờ họ kết thúc ván cờ rồi tính sau.

Dương Kiệt vừa kết thúc nước đi của mình, đôi mắt của Âu Dương Thiện lóe qua tia sáng dị thường, mỉm cười dùng ngón tay kẹp lấy quân cờ Mã của mình nhích lên một nước.

“haha, lão già, định lên mã chiếu tướng tôi sao?? Ông đã phạm sai lầm lớn rồi đấy, tướng của tôi vẫn còn không gian có thể di chuyển, chưa tới

nước hết cờ, nhưng ông thì .....” Dương Kiệt lúc này đã phấn khích tới nỗi che mờ cả đôi mắt, chỉ nhìn thấy nước cờ chiến thắng của mình chứ hoàn toàn không còn tâm trạng nhìn rõ quân cờ của đối phương như thế nào, trực tiếp nhích quân xe vừa mới ăn xong mất một con xe của đối phương sang vị trí đối diện với quân tượng đã được đưa lên chắn lại phía trước quân sĩ và con tướng của Âu Dương Thiện, và Dương Kiệt đang để một con pháo ngay phía trước quân tượng, chỉ cần Dương Kiệt cho con xe kéo thẳng xuống vị trí quân tượng còn trống do đã đưa lên chắn đỡ, Âu Dương Thiện sẽ hết cờ ngay tức khắc, vì phía bên này đã hầu như không còn quân nào có thể cản lại hoặc ngay nguy hiểm được con xe nếu đưa xuống vị trí đó cả.

Nhìn thấy Dương Kiệt đẩy xe qua, Hoàng Dung định lên tiếng khuyên can, nhưng chưa kịp mở miệng, anh ta đã hoàn thành nước đi của mình rồi, nên đành im lặng quay đầu sang một bên không dám nhìn nữa.

Kiệt ca ca thua tới nơi rồi.

“ Chiếu tướng ~!!!!” Âu Dương Thiện trực tiếp nhích quân mã vừa kéo xuống của mình đặt thẳng vào vị trí bên cạnh con tượng đã được chống lên của Dương Kiệt, lúc này quân tượng và hai quân sĩ vẫn nằm ở vị trí ban đầu chưa nhúc nhích bước nào cả.

“ hì hì, biết ngay là ông chơi trò này mà, chiếu tướng ư??? Ta lên tướng, để xem ông còn chiếu được gì không??” Dương Kiệt tỏ ra bình tĩnh thản nhiên cười nói.

“ Chiếu tướng, hết cờ ~~~!!!!” Âu Dương Thiện cười lạnh, này giờ bên bàn cờ của mình vẫn còn một con xe đang nằm ở vị trí của con mã lúc chưa xuất phát, lúc này phía trước là con đường thênh thang không chút rào cản, trực tiếp kéo thẳng xuống vị trí nằm song song với quân tượng vừa được đưa lên của Dương Kiệt.

Biết ngày mà ~~~!!!.

Hoàng Dung không biết phải nói gì hơn nữa.

Dương Kiệt mang theo vẻ mặt khó tin nhìn chăm chăm vào bàn cờ, này giờ chỉ lo quan sát quân cờ của mình và quân cờ đã tràn hết qua sông của đối phương, quên mất đối phương còn một con xe nằm yên lặng ở tút phía dưới, do quá háo thắng đã không tính toán kỹ lưỡng, giờ thì nói gì cũng đã muộn rồi.

Dương Kiệt, thua ~~~~!!!

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 274: "Mệnh Lệnh" Của Âu Dương Lão Phu Nhân

“ không thể nào, không thể nào như thế được, sao, sao còn con xe đứng ở đó chứ?? Rõ ràng .....” Dương Kiệt vẫn không muốn tin vào sự thật, rõ ràng chiến thắng đã gần như nằm trong tầm tay, giờ bị người ta phản bại thành thắng, tất nhiên là khó có thể chấp nhận được rồi.

Quan trọng nhất là, đây đã là trận thua thứ 15 liên tiếp trước Âu Dương Thiện rồi.

Dương Kiệt hoàn toàn có thể cảm nhận được những ánh mắt và nụ cười đầy khinh thường chế giễu của nhóm tứ đại kim cương đang nhắm vào mình đây mà.

“ Lùi lại, lùi lại hai nước cờ, do lúc này ta quá hấp tấp nên không coi kỹ, ta không thể thua một cách lãng nhách như thế này được.” Dương Kiệt vừa nói vừa dùng tay đặt lại các nước cờ của hai nước trước.

“ này này, thua thì thua, có gì đâu mà phải đổ với chả thừa, hãy chơi như một tên đàn ông đi nào.” Lão đại nhìn thấy Dương Kiệt vô sỉ định chơi trò dơ bẩn, không kìm được lên tiếng chế giễu.

“ Đúng, đúng, cho dù cho người lùi lại hai bước, chắc gì người có thể thắng được chủ nhân của bọn ta?? Nên nhớ đây là bàn thua thứ 15 liên tiếp rồi nhé, hihi.” Lão nhị trực tiếp chọc thẳng vào nỗi đau của Dương Kiệt.

“ Yếu mà bày đặt ra gió, trình của người cũng chỉ có thế mà thôi, sao sánh bằng chủ nhân vĩ đại của bọn ta được chứ??” lão tam tất nhiên là

không bao giờ bỏ qua cơ hội “phục thù”, không ngừng buông lời chê cười.

Còn lão tứ thậm chí không thèm nói, trực tiếp làm mặt quỷ để trêu chọc Dương Kiệt luôn.

“Quá lắm rồi, các ngươi .....” Dương Kiệt chịu đựng không nổi nữa trực tiếp xoắn tay áo lên chuẩn bị lao vào “ăn thua đủ” với đối phương.

“Xin lỗi đã làm phiền.” Trong lúc Dương Kiệt tiến thoát lương nan, giọng nói của Hoàng Dung ở phía sau vang lên, cứu anh ta một bàn thua trông thấy.

Đùa à?? Nếu như thực sự lao vào, không biết anh ta có còn lành lặn để rời khỏi thành chủ phủ hay không đấy.

“Ủa? Dung nhi?? Sao muội lại tới nay??” Dương Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm, lúc này chỉ là nóng đầu nên mới nghĩ quẩn, cũng may có người cứu bồ kịp thời, nếu không thì còn mặt mũi đâu mà ở lại nơi này nữa.

“Hoàng Dung cô nương ~~!!!” Nhìn thấy Hoàng Dung đột nhiên xuất hiện ở nơi này, tứ đại thiên vương mang theo vẻ mặt tôn kính khẽ chấp tay thi lễ một cái, đặc biệt là lão tam, dù gì người ta cũng là ân nhân cứu mình thoát khỏi kiếp tàn phế, không phải sao???

“Âu Dương thành chủ!!” Hoàng Dung bước tới trước mặt Âu Dương Thiện đang ngồi nhâm nhi ly trà do lão đại đưa tới, lên tiếng chào hỏi.

Âu Dương Thiện mang theo vẻ mặt không nóng không lạnh, xem ra ông ta đã đoán được vì sao Hoàng Dung lại đột nhiên xuất hiện ở thành chủ phủ rồi nhỉ?? Bình thân lên tiếng nói: “Không dám, lão phu đã không còn là thành chủ từ lâu rồi.”

Giọng điệu đầy chế giễu xem ra ông ta vẫn còn cay vù bị dính “ quả lừa” của nhóm tam công chúa mất cả Bán Nguyệt thành đây mà.

“ Thành chủ, hiện giờ Bán Nguyệt thành đang náo loạn vô cùng, nếu không nhanh chóng kiểm soát tình hình, e rằng không phải là điều hay ạ.” Hoàng Dung như không nghe ra “ câu nói đều” của đối phương, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“ Đó là việc của các ngươi! Bán Nguyệt thành cũng đã giao cho các ngươi rồi, ngay cả việc kiểm soát “ món ăn” dâng tới tận miệng cũng không được, chỉ có thể trách bản thân vô dụng mà thôi.” Âu Dương Thiện vẫn tỏ vẻ dửng dưng cười lạnh nói.

“ Đúng là chúng tôi có chút bất lực trong vấn đề này, nên giờ nay mới mạo muội đi tới nơi này để nhờ vả Âu Dương thành chủ giúp đỡ, nếu như vấn đề này không được giải quyết sớm, phía chúng tôi cũng không còn đủ kiên nhẫn, thậm chí có thể sử dụng biện pháp cực đoan thì tuyệt đối không phải là chuyện hay chút nào ạ.”

“ Các ngươi uy hiếp ta???” Âu Dương Thiện phóng ánh mắt đầy sát khí về phía Hoàng Dung, lạnh lạnh nói.

Không chỉ Âu Dương Thiện, ngay cả tứ đại kim cương cũng mang theo vẻ mặt thù địch nhìn chằm chằm vào Hoàng Dung, chỉ cần Âu Dương Thiện lên tiếng, tuyệt đối sẽ lao tới “ xử đẹp” đối phương cho mà xem.

Tuy Hoàng Dung có ơn đối với lão tam, nhưng đó là việc tư, ân tình có thể trả đáp bằng cách khác, tuyệt đối không thể lẫn chung vào việc công như thế này được.

“ không dám, muội chỉ là nói rõ sự thật thôi ạ. Tuy cuối cùng chúng tôi có thể mất đi Bán Nguyệt thành, nhưng cái kết mà Âu Dương thành chủ

phải nhận được, tuyệt đối không phải là điều ngài mong muốn đâu a.”
Hoàng Dung không chút sợ hãi, vẫn cứ tiếp tục nói.

“ngươi ....” “quá đáng rồi, không thể tha thứ, tuyệt đối không thể tha thứ...” “Đừng tưởng cô có ơn nghĩa với bọn tôi là muốn làm gì thì làm nhé, tụi này .....” “Thôi nào, thôi nào, chuyện đâu còn có đó, từ từ mà nói, từ từ mà tìm cách giải quyết, cãi nhau được gì chứ??”

Nhìn thấy tứ đại kim cang định lại tới ăn thua đủ với Hoàng Dung, Dương Kiệt vội vã lao tới ngăn cản, lên tiếng khuyên can.

ít ra lúc này Dương Kiệt có chút tiếng nói, nên đã ngăn cản cuộc "xung đột" xảy ra không mong muốn. Đó là thành quả của việc anh ta tốn công tốn sức thậm chí tốn của suốt mấy ngày nay đó chứ!!

“mời cô rời khỏi nơi này ~~~!!!” Âu Dương Thiện nhìn chằm chằm vào Hoàng Dung lạnh lạnh nói.

“này lão già, chẳng lẽ ông định bỏ mặc người dân bên ngoài sao??? Ông không phải tự cho rằng là đại thiện nhân, không sợ sẽ gây sát nghiệp à??? Không sợ trở thành tội nhân thiên cổ à???? Mới cách nay không bao lâu nghe nói đã có gần ba vạn người vô tội mãi mãi ngã xuống trong cuộc bạo loạn rồi, chẳng lẽ ông còn cảm thấy chưa đủ, muốn con số đó tăng thêm nữa hả??” Hoàng Dung còn định nói thêm gì đó, nhưng Dương Kiệt đã nhanh chóng lên tiếng trực tiếp chỉ thẳng vào “điểm chết” của Âu Dương Thiện.

“Cái gì??? Ba vạn người dân đã bị giết???” Âu Dương Thiện mang theo vẻ mặt kinh ngạc hoảng hốt, đồng thời cảm phần quay sang tứ đại kim cang quát lớn như dò hỏi.

“ Dạ, dạ, bẩm chủ nhân, thời gian gần nay thành chủ phủ hoàn toàn tách biệt với bên ngoài, nên hoàn toàn không nghe ngóng được tin tức gì ạ.” Lão đại mang theo vẻ mặt khó xử lí nhí giải thích.

Thất sách rồi ~~!!! Tuy biết rằng người dân trong Bán Nguyệt Thành chắc chắn sẽ vùng lên phản đối không chấp nhận người của vương triều Thiên Ưng, chỉ là không ngờ rằng quy mô lại lớn như thế này, càng không tin rằng lũ người vương triều Thiên Ưng lại sử dụng thủ đoạn cực đoan và ngu xuẩn để giải quyết vấn đề này.

Bộ chúng tưởng dùng thủ đoạn đầm máu để trấn áp người dân Bán Nguyệt thành, người dân sẽ sợ hãi không dám tiếp tục tạo phản ư? Chỉ là khiến mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn mà thôi.

Điểm hình là như thời điểm này đây!

Nghe xong lời giải thích của lão đại, Âu Dương Thiện không kìm được run lên một cái, sắc mặt trở nên khó coi vô cùng.

Đã có gần ba vạn người mãi mãi ra đi, nếu như lần này lũ người Thiên Ưng quyết tâm tắt nước vỡ bờ, ăn không được ngã về không thì sao??? Khi biết bao nhiêu sinh mạng vô tội phải hy sinh vì chuyện này, cho dù Bán Nguyệt thành có quay trở về tay mình, sẽ ăn ngon ngủ yên được sao??

Âu Dương Thiện bị cảm phần che mờ lý trí, nhất thời không nghĩ ra điều đó, lúc này Dương Kiệt “ nhắc nhở”, khiến ông ta tỏ ra do dự không quyết.

Không ra tay, lũ người vương triều Thiên Ưng chơi trò lưỡng bại câu thương, mình còn nhắm mắt làm ngơ tuyệt đối phản lại tất cả những nguyên tắc sống của mình trước kia. Nhưng nếu ra tay, lại tỏ ra bất cam khi phải ra tay giúp đỡ kẻ địch của mình lấy đá tự chọi vào chân mình, giờ phải làm sao đây??

Tít tít ~~~~~!!!

Trong lúc Âu Dương Thiện đang không biết phải làm sao, tín hiệu truyền âm thạch đột nhiên vang lên, lập tức từ trong túi áo rút ra, phát hiện là truyền âm thạch của đội hộ vệ đang yêu cầu liên lạc.

Chẳng lẽ lũ khốn Thiên Ưng lại định chơi trò khốn nạn bắt cóc mẹ ta để uy hiếp ta???

Đôi mắt của Âu Dương Thiện lóe qua tia sáng đầy sát khí nhìn chăm chăm vào Hoàng Dung ở trước mặt, đồng thời truyền chân nguyên vào truyền âm thạch để đối thoại: “ Chuyện gì??? Người của vương triều Thiên Ưng đang tấn công bên kia đúng không??”

“ dạ, dạ, người của vương triều Thiên Ưng đang tấn công bên này??? Không có ạ, bên này vẫn bình yên vô sự thưa chủ nhân.” Giọng nói của đội trưởng đội hộ vệ từ truyền âm thạch vang lên, giọng điệu mang theo vẻ bất ngờ khó hiểu.

“ Không phải??? Vậy người liên lạc ta có chuyện gì??” Âu Dương Thiện khẽ dúi mày, nhưng trong lòng đã thầm thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải bị tấn công bắt cóc là ổn rồi.

“ dạ dạ bẩm chủ nhân, lão phu nhân đã nghe được tin tức Bán Nguyệt thành đang xảy ra bạo loạn, nên đã nhờ thuộc hạ chuyển lời lại cho chủ nhân rằng hãy mau chóng chấm dứt cuộc bạo loạn lần này, lão phu nhân không muốn nhìn thấy những sinh linh vô tội phải trả giá cho những mưu mô xảo quyệt vớ vẩn của, của .....” Nói tới sau cùng, tên đội trưởng hộ vệ không dám nói tiếp nữa.

“ ta hiểu rồi, thận trọng chút.” Nói xong, trực tiếp ngắt kết nối với đầu bên kia. Chỉ cần mẹ mình đang an toàn, những thứ khác chỉ là phù du. Giờ

mẹ đã lên tiếng, vậy thì phải làm theo thôi.

Thực ra lúc này Âu Dương Thiện đã dao động chuẩn bị nhận lời giúp đỡ, lúc này có thêm “mệnh lệnh” của mẹ mình, càng khiến ông ta quyết tâm với quyết định của mình hơn cả.

“ lần này lão phu ra tay không phải vì giúp các người, là vì sinh mạng an nguy của dân chúng trong thành, với cả mong ước của mẫu thân ta.” Âu Dương Thiện từ dưới ghế đứng bật dậy, trực tiếp bước đi về phía trước, khi đi ngang qua người Hoàng Dung và Dương Kiệt, lạnh lạnh nói.

“ Vạn lần đa tạ ơn đức của Âu Dương thành chủ, nhờ ngài mà dân chúng thoát khỏi cơn đại loạn không đáng có, không chỉ người dân trong thành, ngay cả người của vương triều Thiên Ưng chúng tôi cũng vô cùng biết ơn ngài ạ.” Nhìn thấy Âu Dương Thiện đồng ý ra tay, Hoàng Dung và Dương Kiệt vui mừng phấn khích, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, ít ra không cần phải lo lắng cuộc bạo loạn xảy ra cảnh máu chảy thành sông, xác chất như núi rồi. Cả hai cùng chấp tay thi lễ, mang theo vẻ mặt cảm kích lên tiếng cảm ơn Âu Dương Thiện.

“ hừ ~~~~~!!” Âu Dương Thiện chỉ hừ mạnh một tiếng, không thèm quan tâm tới cả hai nữa, dẫn theo tứ đại kim cang trực tiếp rời khỏi hoa viên, chuẩn bị đi “ giải quyết rắc rối” thay cho kẻ địch đây mà.

Hoàng Dung và Dương Kiệt khẽ đưa mắt nhìn nhau và ngật đầu một cái, nhanh chân đuổi theo phía sau nhóm Âu Dương Kiệt rời khỏi thành chủ phủ để đi thẳng tới trang viên mà tam công chúa đang tạm trú, và cũng là trung tâm diễn ra mọi sự rắc rối, biến loạn.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 275: Âu Dương Thành Chủ Xuất Hiện Rồi!!

“ Thả ngay Âu Dương thành chủ, nếu như dám làm hại tới người, cả Bán Nguyệt thành sẽ chôn, chôn vùi cùng ông ta ạ.”! “ thả ngay Âu Dương thành chủ, nếu như dám làm hại tới người, cả Bán Nguyệt thành sẽ chôn, chôn vùi cùng ông ta ạ.” .....!!

Lúc này bên ngoài trang viên mà tam công chú đang trú chân đã bị vây chặt kín tới nỗi ngay cả một con ruồi cũng không thể bay lọt qua nổi. Dân chúng trong thành gần như tràn hết về nơi này, ai nấy đều tay cầm vũ khí tự chế, mang theo vẻ mặt đầy căm phẫn không ngừng hò hét khẩu hiệu, nếu như không phải có hai vạn hắc kỵ hoàng gia đã tạo thành hàng rào phòng thủ chắn lại, e rằng trang viên đã bị dân chúng san bằng mất tiêu rồi.

Nhìn “ lũ dân đen” hùng hổ “ biểu tình” ở trước mặt, trên trán của đội trưởng hắc kỵ hoàng gia đã đổ đầy mồ hôi lạnh.

Nếu như chỉ vài vạn, hay thậm chí vài chục vạn, nhấn tâm chút hoàn toàn có thể giải quyết dễ dàng, nhưng trên cả chục triệu như lúc này thì .....

Nói câu ví von khó nghe chút, mỗi người phun một bã nước bọt cũng đủ để dìm chết hai vạn hắc kỵ binh rồi.

Lúc này đánh không được, giải thích cũng không xong, hắc kỵ hoàng gia cảm thấy oan ức vô cùng.

Biết thế ngay từ lúc Ứng Hoàng lên tiếng hỏi ai muốn đảm nhận nhiệm vụ tiếp viện tam công chúa, mình chả thèm chủ động đứng ra cho rồi.

Cứ tưởng là kéo thơm, ai ngờ hoàn toàn là tự chuốc vết dơ và sát nghiệp vào bản thân đây mà.

Nếu như trên đời có thuốc hồi hận để uống, đội trưởng vô cùng khẳng định rằng cho dù bán cả quần lót cũng phải mua để uống bằng mọi giá.

“ Lùi lại, lùi lại, nếu không bọn ta sẽ .....” “ thả ngay Âu Dương thành chủ, nếu như dám làm hại tới người, cả Bán Nguyệt thành sẽ chôn, chôn vùi cùng ông ta ạ.” .....!!!

Mặc cho những lời cảnh cáo hăm dọa của hắc kỵ hoàng gia, dân chúng Bán Nguyệt thành ai nấy đều mang theo vẻ mặt kiên định như những liệt sĩ, từng bước từng bước nhích về phía trước, chuẩn bị áp sát giáp lá cà với hắc kỵ hoàng gia nếu như có xung đột xảy ra thực sự.

“ Hahaha, dân tình khả dụng, sĩ khí đang cao, để xem lần này lũ người Thiên Ưng xử lý như thế nào.” Trên một lầu các cách trang viên không quá xa, bốn bóng người đang ngồi trên chiếc bàn cẩm thạch vừa nhâm nhi ly trà trong tay vừa không ngừng cười nói nhìn về phía trang viên như đang “ xem phim” vậy.

Bốn bóng người này không ai khác chính là vị tướng quân họ Trương cùng với tam vị tộc chủ của tam đại gia tộc họ Lý, họ Triệu, họ Trần của Bán Nguyệt thành.

“ lũ người ngu xuẩn kia tưởng rằng dùng thủ đoạn cực đoan là có thể giải quyết vấn đề, thực ra chỉ là tạo thêm cơ hội cho chúng ta mà thôi. Xem, giờ chúng phải trả giá cái hành động điên rồ ngu xuẩn của chúng rồi đấy, không phải sao??” tộc trưởng họ Lý là một người đàn ông trung niên có

thân hình gầy ốm, mắt nhỏ mũi to miệng nhọn, chỉ nhìn sơ qua là biết ngay là một tên “tiểu nhân”, lúc này mang theo nụ cười hả hê nham hiểm, hí hí cười nói.

“không phải sao, trời tác nghiệp còn có thể tha thứ, tự bản thân gây họa, thì tự gánh chịu hậu quả chứ biết sao giờ.” Tộc trưởng họ Triệu có thân hình mập ú tròn trịa, khuôn mặt đầy phúc hậu nhưng câu nói thốt ra trong miệng đầy vẻ mỉa mai lạnh lùng, hoàn toàn không thêm quan tâm tới sống chết của nhóm người ở dưới kia, chỉ quan tâm tới mục đích mà mình có đạt được không mà thôi.

“nhưng lỡ như lũ người vương triều Thiên Ưng làm càn, thà làm ngọc nát chứ không làm gói toàn thì sao.” Một ông lão lớn tuổi với tóc râu bạc phơ đôi mắt dán chăm chăm vào hiện trường ở phía dưới, mang theo vẻ mặt lo lắng nhỏ tiếng lầm bầm nói.

Ông lão này chính là tộc trưởng nhà họ Trần, xem ra những người có mặt ở nơi này chỉ duy nhất mỗi mình ông ta là còn lo lắng tới an nguy của dân chúng Bán Nguyệt thành mà thôi. Thế nhưng lời nói có đúng như những gì ông ta đang nghĩ hay không, thì chỉ có trời biết ông ta biết mà thôi.

“ôi dào khéo lo hảo, ta không tin là lũ người vương triều Thiên Ưng dám chơi thủ đoạn đồ sát thêm lần nữa. Xem, nếu như chúng muốn chơi trò đó thì chơi ngay từ đầu rồi, đâu cần phải bị đám dân ép tới bước đường này nữa?? Nên nhớ rằng chúng không phải đang đối diện với một vạn, hai vạn, mà toàn Bán Nguyệt thành đấy, hihi ~~~!!!” Tộc trưởng họ Lý tỏ vẻ thần nhiên vừa nói vừa chỉ tay về phía đám đông, hí hửng vô cùng.

‘giờ lo chỉ lo xảy ra trường hợp ngoài ý muốn phá vỡ kế hoạch của chúng ta mà thôi, lỡ như Âu Dương thành chủ .....’ tộc trưởng họ Triệu

vừa nói vừa nhìn về phía tướng quân họ Trương, dúi mày tỏ ra không chắc chắn.

“ Âu Dương thành chủ?? Triệu tộc chủ xin hãy yên tâm, trong thời gian gần nay bốn tướng đã phái người đi thăm dò tình hình, biết được rằng lũ người Thiên Ưng đã sử dụng thủ đoạn bỉ ổi bắt cóc mẹ của thành chủ để dụ người vào cạm bẫy của chúng, nên Âu Dương thành chủ mới đầu hàng bất đắc dĩ, có thể nói lúc này quan hệ cả hai là không đội trời chung, Âu Dương thành chủ sao có thể ra tay giúp đỡ kẻ thù của mình được chứ??” tướng quân họ Trương mang theo vẻ mặt đầy tự tin cười nói.

Nghe xong lời giải thích của vị tướng quân, cả ba vị tộc chủ thầm thở phào nhẹ nhõm. Đã tốn biết bao nhiêu công sức tiền bạc để phát động cuộc bạo động lần này, tuyệt đối không thể tay không trở về. Đồng thời trong lòng tỏ ra căm phẫn thay Âu Dương Thiện vì thủ đoạn “bỉ ổi” của kẻ địch, mặc dù lúc này họ cũng không hay ho gì so với kẻ địch nhỉ??

“ xem kìa, xung đột bắt đầu dâng lên cao trào rồi đấy ~~~!!!!” Nhìn thấy đám đông ở phía dưới đã bắt đầu xuất hiện dấu hiệu nổ ra “ ẩu đả”, tướng quân họ Trương mang theo vẻ mặt phấn khích cười lớn.

Quả nhiên, quay trở lại phía trước trang viên, giữa hắc kỵ hoàng gia và dân chúng Bán Nguyệt thành đã gần như mặt đối mặt giáp sát vào nhau, chỉ còn khoảng hai bước chân nữa thôi, hai phe sẽ xảy ra “ cuộc tiếp xúc đầy thân mật” cho mà xem.

Nhìn thấy những vũ khí tự chế đang vẩy múa trong tay của đám dân đen, sắc mặt của đội trưởng hắc kỵ hoàng gia đã trầm đen như than, tay phải đã khê giờ lên, chỉ cần vẩy nhẹ xuống một cái, quân đoàn hắc kỵ ở phía sau chắc chắn sẽ hóa thân thành lưỡi hái “ tử thần” để gặt hái sinh mạng của người dân vô tội ở trước mặt.

Tuyệt đối không được để cho đám dân đen xông thẳng vào trang viên, nếu không thì đầu mặt mũi của quân đoàn hắc kỵ hoàng gia trứ danh, còn đầu mặt mũi của vương triều Thiên Ưng nữa chứ??

Còn vấn đề nhận được kết quả nghiêm trọng không thể kiểm soát, cứ để mặc cho phía trên lo, mình chỉ hoàn thành nhiệm vụ bảo vệ của mình mà thôi.

“Đánh, đánh đuổi hết đám cầu tạp chủng Thiên Ưng ra khỏi Bán Nguyệt thành ~~~~~!!!!” “Đúng, đúng đánh đuổi hết đám cầu tạp chủng đó, giải cứu Âu Dương thành chủ ~~~~~!!!” không ít người được tam đại gia tộc cài cắm vào trong đám đông không ngừng buông lời khích bác đẩy cho bầu không khí vốn dĩ đã quá căng thẳng trở nên cao trào tới tột độ.

Dòng người ở phía trên cùng đã bắt đầu vẫy múa vũ khí trong tay chuẩn bị lao vào “sáp lá cà” với kẻ địch ở trước mặt dưới những lời khích tướng của những người ở xung quanh rồi.

“Cầu tạp chủng???” đôi mắt của tên đội trưởng và cả quân đoàn hắc kỵ hoàng gia đều lóe qua tia sáng đầy sát khí. Danh dự của quân đoàn mà chúng dám chửi rửa sỉ nhục, vậy thì không cần phải khách sáo làm gì với đám dân đen ngu xuẩn ở trước mặt làm gì nữa.

“Sát .....” “khoan đã ~~~~~!!!!” Trong lúc đội trưởng vừa thót miệng buông ra câu mệnh lệnh lạnh lùng tràn đầy máu me, một giọng nói đầy nghiêm nghị vang động cả Bán Nguyệt thành vang lên, tất cả mọi hành động tiếng hò hét đều chấm dứt ngay tức khắc, ai nấy đều không tự chủ quay đầu nhìn về hướng giọng nói vừa vang lên.

“Âu, Âu Dương thành chủ ~~~~!!!” “đúng là Âu Dương thành chủ rồi, vậy là ngài vẫn lành lặn không bị sao cả?? Mừng quá, mừng quá

~~~~!!!” “ Thành chủ, xin hỏi đám cầu tạp chủng này đã dùng mưu kế bí ỏi để bắt giam và ép thành chủ đầu hàng đúng không??” “ Xin ngài đừng lo, chúng tôi luôn luôn đứng về phía ngài ạ ~~!!” “ thành chủ, xin hãy cùng chúng tôi đuổi cổ đám người Thiên Ưng ra khỏi Bán Nguyệt thành, chúng tôi chỉ chấp nhận mỗi mình thành chủ là chủ nhân của chúng tôi thôi, hu hu ~~~~~!!!”

Chỉ thấy dòng người phía sai từ từ dạt sang hai bên, nhường đường cho năm bóng người đang từng bước từng bước bước về phía trang viên, khi nhìn rõ năm bóng người đó, dân chúng Bán Nguyệt thành không kìm được kêu gào phấn khích như đang ăn mừng lễ hội, thậm chí không ít người đã quỳ xuống bật khóc vì thấy người mà mình hằng tôn kính vẫn còn đang bình an vô sự.

Nhìn thấy dân tình như thế, càng khiến Âu Dương Thiện củng cố quyết tâm tuyệt đối không được để thêm một người dân vô tội phải mất mạng oan uổng nữa.

Nhìn thấy Âu Dương Thiện xuất hiện, đội trưởng đội hắc kỵ hoàng gia lập tức ngưng lại mệnh lệnh của mình, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, tuy căm phẫn đám dân đen ở trước mặt dám sỉ nhục mình, nhưng nếu như có thể, tuyệt đối không muốn gây ra sát nghiệp vớ vẩn cho bản thân, nên nhớ rằng sát nghiệp càng nhiều sẽ khiến cho bản thân gặp rất nhiều hậu quả không lường trước được sau này, mà không một ai muốn như thế cả.

“ Âu, Âu Dương thành chủ??? Sao ông ta lại xuất hiện ở nơi này?? Chẳng lẽ, chẳng lẽ’ vị tướng họ Trương và tam đại tộc chủ này giờ vẫn theo dõi ở lâu các phía xa nhìn thấy Âu Dương Thiện đột nhiên xuất hiện, ai nấy đều lộ ra vẻ bất ngờ và có chút không biết phải làm sao, ngay lập tức mọi ánh mắt đều đổ dồn hết vào người vị tướng họ Trương, chờ câu giải thích của ông ta.

“bỏn, bỏn tướng nghĩ, nghĩ là Âu Dương thành chủ xuất hiện để lãnh đạo dân chúng trong thành chống lại lũ người Thiên Ứng, chắc chắn như thế rồi.” mặc dù bản thân cũng tỏ ra bối rối, nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra vẻ tự tin để trấn an ba người kia.

||||| Truyện đề cử: |||||

“ chắc, chắc thế, nếu như Âu Dương thành chủ ra tay, vậy thì tỷ lệ thành công của chúng ta càng cao, không phải sao???” cả ba không ngừng dùng lý lẽ đó để trấn an nỗi bất an trong lòng, đồng loạt gật đầu đồng ý với vị tướng họ Trương.

“ Âu Dương thành chủ, mời vào ~~!!!” đội trưởng đội hắc kỵ hoàng gia không dám cản đường, vội vã ra hiệu cho binh sĩ dạt sang hai bên, tạo ra động tác mời Âu Dương Thiện bước vào trang viên.

Âu Dương Thiện cùng tứ đại kim cương không thèm quan tâm tới hắc kỵ hoàng gia, cứ thế hiên ngang bước thẳng vào trong trang viên mà không chút e ngại lo lắng.

“ Âu Dương thành chủ đã vào trong trang viên để giải quyết vấn đề, yêu cầu mọi người tạm thời giữ yên trật tự đợi kết quả.” Nhìn thấy bóng lưng của Âu Dương Thiện và tứ đại kim cương khuất đi sau cánh cửa vào, đội trưởng hắc kỵ lập tức lớn tiếng “ trấn an” người dân.

Dân chúng đưa mắt nhìn nhau, sau đó khẽ gật đầu đứng yên tại chỗ chờ đợi, chỉ cần Âu Dương Thiện từ trong trang viên bước ra tuyên bố khai chiến một câu, cho dù phải trả giá bằng cái mạng này cũng không dúi mày lấy một cái, chỉ là hiện giờ vẫn chưa có kết quả, tốt nhất là tạm thời đứng chờ đợi xem thế nào.

Những người do tam đại gia tộc cài cắm vào cũng có chút không biết phải làm sao. Tình hình hiện giờ tuyệt đối không nên ngu xuẩn nhảy ra, chỉ sợ không cần người của vương triều Thiên Ưng, mình đã bị “đồng minh” xung quanh xé xác vì cái tội “khiêu khích” vô cớ rồi.

Vị tướng họ Trương, tam đại tộc chủ, quân đoàn hắc kỵ hoàng gia và dân chúng Bán Nguyệt thành đều nín thở chờ đợi “kết quả” diễn ra bên trong trang viên. Nhất thời cảnh tượng toàn thành náo loạn đã quay trở lại trạng thái yên lặng tới mức đáng sợ.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 276: Ba Điều Kiện!!

“Âu Dương thành chủ, mời ngồi ~~!!!” tam công chúa và nhóm thuộc hạ đã đứng đợi sẵn ở trước cửa đại sảnh tiếp khách, nhìn thấy Âu Dương Thiện quả thật đã xuất hiện, trong lòng không kìm được tỏ ra phấn khích vô cùng, đồng thời tỏ ra coi trọng hơn Địa Cầu Bang hơn nữa.

Đúng là mọi việc khi vào tay Địa Cầu Bang, đều có thể biến thứ không thể thành có thể, không coi trọng mới là lạ á.

Âu Dương Thiện đã xuất hiện ở nơi này, chẳng lẽ chỉ để ghé qua ngồi chơi xơi nước sao?? Tất nhiên là không thể rồi.

Âu Dương Thiện vẫn mang theo vẻ mặt lạnh lùng như băng trực tiếp đi thẳng vào trong đại sảnh, không cần “chủ nhà” cho phép, ngồi thẳng trên ghế khách.

“người đâu, mau mang trà tới đãi khách quý.” “không cần, chúng ta trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.” Tam công chúa vừa ngồi vào ghế chủ, lên tiếng kêu gọi người hầu mang trà dâng lên, nhưng Âu Dương Thiện lập tức lên tiếng đi thẳng vào vấn đề chính.

“Được, bốn công chúa biết rõ để nhờ vả Âu Dương thành chủ ra tay, chắc chắn sẽ phải bỏ ra một cái giá không nhỏ, nhưng, chỉ cần cái giá đó không vượt quá giới hạn cho phép của bốn công chúa, mọi chuyện đều có thể thỏa thuận giải quyết.” tam công chúa không muốn tốn thêm thời gian, biết rõ muốn Âu Dương Thiện ra tay, nếu như không cho ra một thứ gì đó là

điều không thể, chỉ cần không quá đáng, hoàn toàn có thể thương lượng được.

“ Ba yêu cầu” Âu Dương Thiện giơ ba ngón tay lên, lạnh lạnh nói: “ thứ nhất, Bán Nguyệt thành có thể giao cho các người, nhưng các người chỉ được kiểm soát ngôi thành trong thời hạn hai năm. Sau hai năm, các người phải trao trả lại Bán Nguyệt thành cho lão phu vô điều kiện.”

Âu Dương Thiện biết rõ đối phương chiếm đoạt Bán Nguyệt thành chỉ có mỗi mục đích duy nhất là tham gia thử thách tranh giành ngai vàng của vương triều Thiên Ứng, bằng chứng là ngay từ ban đầu tổ đội của tam công chúa chỉ có hai chục tên, nếu như vương triều Thiên Ứng muốn phát động chiến dịch xâm lược, tuyệt đối không phải đợi khi nhóm tam công chúa chiếm xong Bán Nguyệt thành mới có thêm hai vạn hắc kỵ hoàng gia tới chi viện, mà là hàng chục, hàng trăm vạn đại quân vây thành từ lâu rồi.

Âu Dương Thiện đã nắm bắt được điều này, nên mới được ra yêu cầu đầu tiên chính là tạm thời giao Bán Nguyệt thành cho đối phương kiểm soát hai năm, trùng với thời hạn cuộc thí luyện thử thách diễn ra.

Tam công chúa khẽ dúm mày trước yêu cầu đầu tiên của đối phương. Quả thật, hiện giờ giữa vương triều Thiên Ứng và vương triều Thanh Mãng tuy bằng mặt không bằng lòng, nhưng vẫn chưa tới giai đoạn xảy ra bùng nổ chiến tranh. Những ngôi thành mà tam công chúa và Triệu Thiên Cơ chiếm được sau này, chắc chắn sẽ phải trao trả lại cho vương triều Thiên Ứng sau khi thí luyện kết thúc, đó là quy luật ngầm của các vương triều trong đại lục Huyền Thiên này.

Tuy vô duyên vô cớ chiếm đoạt những ngôi thành trì quan trọng có thể khiến vương triều Thanh Mãng nổi giận, nhưng trên đời này không có chuyện gì là không thể thương lượng, có đi chăng nữa chỉ là cái giá mình đưa ra không đủ lớn mà thôi. Chỉ cần sau khi thí luyện chiếm đoạt thành trì

kết thúc, phía vương triều Thiên Ưng cử sứ giả tới vương triều Thanh Mãng đàm phán, mọi chuyện cũng sẽ đầu vào nấy mà thôi.

Nói cho cùng, trừ khi hai vương triều tuyên bố xâm lược lẫn nhau, nếu không thì cho dù có muốn đi chẳng nữa, Bán Nguyệt thành sẽ tuyệt đối không giữ nổi nếu như phía vương triều Thiên Mãng phản công, vì phía vương triều Thiên Ưng không thể huy động một lực lượng khổng lồ chi viện cho một ngôi thành nằm phía sau biên giới giữa hai quốc gia một cách dễ dàng. Bộ anh tưởng quân đội trấn giữ bên giới của đôi phương là bù nhìn sao?? Muốn chi viện là chi viện??

Âm thầm điều động hai vạn hắc kỵ hoàng gia tới Bán Nguyệt thành đã là quá sức đối với vương triều Thiên Ưng lắm rồi đấy.

Hai vạn hắc kỵ hoàng gia giữ thành trước quân đội chủ lực đông trên tới hằng chục triệu, hằng trăm triệu của vương triều Thiên Mãng??

Hô hô ~~~~!!!

Hai năm?? Quá đủ rồi!!

Sau khi tính toán được mất, tam công chúa hít sâu một hơi vào người, nói: “Được, bốn công chúa đồng ý với yêu cầu đầu tiên của ngài.”

Âu Dương Thiện không tỏ bất ngờ trước quyết định của tam công chúa, ngoài ra hoàn toàn không cần phải lo sợ đối phương dám thất hứa với mình.

Nếu như hai năm sau tam công chúa dám chơi trò lật lọng, Âu Dương Thiện tuyệt đối sẽ quay trở về vương thành Thanh Mãng, "show" cái võ hồn cấp 9 của mình ra trước mặt Mãng hoàng, sau đó sẽ dẫn theo vài chục triệu quân tinh nhuệ quay về Bán Nguyệt thành hỏi thăm hỏi thăm tam công chúa, tới khi đó tuyệt đối không chỉ là trao trả trong hòa bình nữa đâu đấy.

Ở vương triều tầm trung như thế này, Xuất khiếu không xuất hiện, Âu Dương Thiện tuyệt đối đã nằm trên đỉnh điểm của chuỗi thức ăn rồi.

“yêu cầu thứ hai, trong thời gian kiểm soát Bán Nguyệt thành, quân sĩ của vương triều Thiên Ứng tuyệt đối không được gây náo loạn trong thành, không được ức hiếp đàn áp dân chúng và binh sĩ của Bán Nguyệt thành dù bất kỳ hình thức nào, mọi quy tắc được đặt ra trước kia của lão phu phải đảm bảo được vận hành trơn tru. Có thể thay đổi hoặc thêm bớt, nhưng phải thông qua sự đồng ý của lão phu.” Âu Dương Thiện tiếp tục đề ra yêu cầu thứ hai của mình.

Nghe xong yêu cầu thứ hai của Âu Dương Thiện, sắc mặt của tam công chúa lập tức trở nên khó coi vô cùng.

Mẹ kiếp! vậy chẳng khác nào biến mình thành bù nhìn sao?? Vậy còn gì là kiểm soát Bán Nguyệt thành nữa chứ??? Nên nhớ rằng sau khi kết thúc giai đoạn chiếm đoạt thành trì, sẽ tiến hành giai đoạn trị quốc, nếu như không thể hoàn toàn kiểm soát quyền hành và chính sách của Bán Nguyệt thành, vậy thì còn được gọi là thử thách trị quốc nữa không???

“lão phu hiểu rõ nỗi khó của các người phải đối diện sau này, hãy yên tâm, nếu như trong quá trình tiến hành thử thách các người phát hiện những quy tắc chính sách hiện hành của lão phu không thể giúp các người đạt được những gì các người mong muốn, lão phu sẽ rút lại yêu cầu thứ hai này. Như đã nói, các người muốn điều chỉnh thêm bớt bất kỳ chính sách quy luật gì, chỉ cần có lợi cho dân chúng trong thành, lão phu sẽ ủng hộ tuyệt đối mà không gây khó dễ cho các người. Ngoài ra, trong thời gian các người đang kiểm soát Bán Nguyệt thành, lão phu hay bất kỳ một ai của vương triều Thanh Mãng sẽ không nhúng tay vào một thứ gì cả, chỉ cần không phá vỡ quy tắc và chính sách hiện hành gây ảnh hưởng tới người dân, các người muốn làm gì thì làm.” Âu Dương Thiện tỏ ra tự tin lạnh lạnh nói.

“thôi được, bốn công chúa chấp nhận điều kiện này.” Sau một hồi đắn đo suy nghĩ, tam công chúa cắn răng chấp nhận luôn yêu cầu thứ hai của đối phương.

Từ lúc bước vào Bán Nguyệt thành, tam công chúa đã phát hiện ra an ninh trật tự, chất lượng cuộc sống của người dân trong thành đã đạt tới mức ao ước của bất kỳ một người dân thường nào, nếu như tiếp tục đi theo chính sách của Âu Dương Thiện có thể giúp được mình dễ dàng giành được điểm cao khi tiến hành thử thách giai đoạn thứ hai, vậy thì tại sao phải tốn công tốn sức để thay đổi chứ?? Vì cho dù mình có cố gắng trị vì thật tốt ngôi thành này, sau này ngôi thành này cũng phải trao trả lại cho người ta, không phải sao???

Có sẵn thành quả để hưởng, chỉ có thằng ngu mới vứt bỏ sang một bên chạy đi tự lực cánh sinh mà thôi.

Huống chi đối phương cũng đã khẳng định rồi, trong vòng hai năm nay sẽ không nhúng tay vào mọi quyết định trong thành, và nếu như mọi thứ không đạt như những gì mình mong muốn, hoàn toàn có thể phát lờ yêu cầu thứ hai này, vậy thì còn gì để nói nữa chứ.

Nói cho cùng, mục đích của cả hai đều là muốn mang lại điều tốt đẹp nhất cho Bán Nguyệt thành, nên tam công chúa “miễn cưỡng” chấp nhận luôn yêu cầu thứ hai của đối phương.

“yêu cầu cuối cùng chính là, cách nay không lâu trong Bán Nguyệt thành xảy ra bạo loạn, nhưng cách xử lý của các người đã để lại hậu quả vô cùng nghiêm trọng, nếu chỉ một lời nói của lão phu thôi thì cũng chưa chắc có thể dễ dàng trấn an được dân chúng trong thành. Cho nên.....” Nghĩ tới gần ba vạn người mãi mãi ra đi, trong đôi mắt của Âu Dương Thiện lóe qua tia sáng ân hận và căm phẫn, nhưng đã nhanh chóng được ông ta che giấu đi, lạnh lạnh nói: “hãy bồi thường cho thân nhân của tất cả những người bị

hại trong cuộc bạo loạn lần đó, cho người thu dọn lại thể xác giao trả lại người thân, đồng thời hỗ trợ họ tiến hành chôn cất một cách long trọng ở nơi tốt nhất. Tất nhiên, quan trọng nhất là, trong ngày chôn cất tập thể, các người phải đứng ra đọc diễn văn tạ tội đối với người đã khuất.”

Quá lắm rồi, lão già đang muốn sỉ nhục mình đây mà.

Nghe xong yêu cầu cuối cùng của Âu Dương Thiện, tam công chúa toàn thân run lên căm căp vì giận dữ.

Bồi thường hay hỗ trợ chôn cất những người đã khuất tuyệt đối không phải vấn đề, với tài lực của tam công chúa, chỉ là chuyện con con mà thôi. Nhưng bắt mình phải đứng ra đọc diễn văn tạ tội trong lễ chôn cất, điều đó tuyệt đối không thể chấp nhận được đối với một công chúa. Tam công chúa không chỉ đại diện cho bản thân, mà còn đại diện cho cả mặt mũi của vương triều Thiên Ưng, đứng trước mặt công chúng đọc diễn văn tạ tội với người dân của vương triều đối lập, vậy chẳng khác nào tự vả vào mặt của mình, của cả vương triều Thiên Ưng sao???

Để thông tin này lan truyền tới vương triều Thiên Ưng, không cần đợi Triệu Thiên Cơ ra tay, văn võ bá quan trong triều chắc chắn sẽ vùng dậy phản đối hành vi “nhục quốc” của mình, thậm chí ngay cả phụ hoàng cũng sẽ không hài lòng cho mà xem. Tới khi đó đừng nói là tranh giành ngai vàng nữa, còn mặt mũi để trở về vương triều hay không đã là cả một vấn đề rồi.

“Âu Dương thành chủ, bốn công chúa có thể nói thẳng với ngài rằng, bồi thường hay tổ chức lễ tang không phải là vấn đề, nhưng đọc diễn văn tạ tội trước công chúng, xin lỗi, bốn công chúa không thể đáp ứng yêu cầu của thành chủ.” Tam công chúa tỏ ra vô cùng kiên quyết lên tiếng khẳng định quan điểm của mình.

“ Nếu như thế thì không còn gì để nói” “ khoan đã Âu Dương thành chủ ~~~!!!” Âu Dương Thiện lạnh lùng chuẩn bị đứng dậy rời khỏi đại sảnh, xem như cuộc thương thảo kết thúc với kết quả tồi tệ, đúng lúc Hoàng Dung và Dương Kiệt vừa bước vào đại sảnh, nghe rõ câu khẳng định của tam công chúa và nhìn thấy Âu Dương Thiện chuẩn bị rời đi, vội vã lên tiếng.

“ nếu như ba yêu cầu của lão phu không được đáp ứng, mọi chuyện sẽ xem như kết thúc, không còn gì để thương lượng được nữa.” Âu Dương Thiện cũng tỏ ra kiên quyết với quan điểm của mình, tội lỗi do mình gây ra thì mình phải có trách nhiệm hứng chịu hậu quả và khắc phục, cho dù bất kỳ lý do gì đi nữa cũng không thể biện minh cho những lỗi lầm do mình từng gây ra được.

“ Âu Dương thành chủ, đọc diễn văn tạ tội không phải là vấn đề, nhưng oan có đầu, nợ có chủ, người đưa ra quyết định và mệnh lệnh thực thi hành động trấn áp cực đoan lần này là do muội đảm nhiệm, nên nếu cần phải đọc diễn văn tạ tội, muội sẽ là người chịu trách nhiệm cho việc này, được chứ.” Hoàng Dung tỏ ra vô cùng kiên quyết lên tiếng nói.

“ Dung nhi, muội” “ Kiệt ca ca, đừng nói nữa, chẳng lẽ huynh muốn nhìn thấy người dân vô tội trong thành tiếp tục ngã xuống sao???” Dương Kiệt nhìn thấy Hoàng Dung nhận hết mọi trách nhiệm vào mình, định lên tiếng phản đối, nhưng Hoàng Dung đã nhanh chóng liếc mắt ra hiệu, đồng thời thông qua hệ thống truyền âm cho Dương Kiệt.

Không chỉ Âu Dương Thiện, ngay cả những người có mặt ở đây đều mang theo vẻ mặt ngơ ngác khó tin trước hành động “ cao cả” của Hoàng Dung.

Cho dù thẳng khờ cũng biết rõ một người như Hoàng Dung thì làm gì đủ tư cách quyết định và ban phát mệnh lệnh cho hắc kỵ hoàng gia thực thi

chiến dịch trấn áp đẫm máu dân chúng bạo loạn chứ?? Lúc này cô ta đứng ra chẳng qua là muốn thay tam công chúa nhận hết mọi lỗi lầm và giải quyết mọi chuyện mà thôi.

Đọc diễn văn tạ tội trước công chúng, tuyệt đối không chỉ đơn giản là đứng ra đọc xong một đoạn diễn văn được soạn thảo trước là xong đâu, còn phải hứng chịu cơn thịnh nộ của dân chúng Bán Nguyệt thành, đặc biệt là thân nhân của những nạn nhân đã chết trong cuộc bạo loạn lần trước.

Hoàng Dung sau một thời gian sống chung với Dương Kiệt, ít nhiều đã bị ảnh hưởng cái tính cách ân oán phân minh, anh có ơn với tôi, tôi sẽ trả cho anh gấp mười lần, còn người có thù oán với ta, ta sẽ trả cho người gấp trăm lần ngàn lần.

Hoàng Dung vốn dĩ là một người dễ bị ảnh hưởng bởi người xung quanh, như trong tiểu thuyết Anh Hùng Xạ Điêu, trước khi gặp Quách Tĩnh, cô ta chỉ là một cô gái ranh ma lém lỉnh thích tiêu dao tự tại không bị phép tắc quy luật trói buộc bản thân. Nhưng sau khi lấy Quách Tĩnh làm chồng, đã chịu sự ảnh hưởng của Quách Tĩnh, bắt đầu mở miệng ra là vì quốc gia đại sự, cái gì phép tắc nghi lễ trong giang hồ, ngay cả cha của cô ta Hoàng Dược Sư cũng tỏ ra bất bình về điều đó.

Trước kia tam công chúa đã giúp đỡ cho Địa Cầu Bang rất nhiều rồi, đặc biệt là sự kiện của Cửu thúc, và lúc này rõ ràng là thời điểm trả ơn thích hợp nhất, nên đã kiên quyết đứng ra thay tam công chúa đảm nhận hết mọi tội lỗi về phía mình.

Tam công chúa mang theo vẻ mặt xúc động và cảm kích, miệng khẽ hé ra nói không nên lời: “ Hoàng Dung muội muội”

Sắc mặt của Âu Dương Thiện biến đổi liên tục, không ngừng nhìn chăm chăm vào Hoàng Dung đang tỏ ra vô cùng kiên quyết ở trước mặt, bầu

không khí trong đại sảnh đột nhiên trở nên im lặng tới mức đáng sợ.

Quyết định của Âu Dương Thiện là gì??? Chấp nhận??? hay không chấp nhận???

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 277: " Con Dê Thế Tội" !

“ này lão già, còn dẫn đo suy nghĩ gì nữa?? Chẳng qua ông muốn có một người đứng ra chịu tội để xoa bớt nỗi căm phẫn của dân chúng thôi mà, giờ đã có người đứng ra rồi, ông còn muốn gì đây?? Bộ muốn xung đột tiếp tục dâng cao, Bán Nguyệt thành máu chảy thành sông mới hài lòng đúng không??” nhìn thấy Âu Dương Thiện còn do dự không biết, Dương Kiệt tỏ ra không hài lòng trực tiếp lên tiếng quát lớn.

“ Dung nhi khỏi lo, mọi chuyện đã có ta.” Quay sang Hoàng Dung mỉm cười nói một cách đầy kiên quyết.

“ Cái gì, huynh định” “ không là ta thì còn là ai nữa?? muội nghĩ sao ta lại để cho người phụ nữ của mình đứng ra chịu tội thay cho người ta chứ?? Ta tuy không phải người tốt, nhưng cũng phải là tên hèn nhất vô dụng tới mức độ đó đâu.”

Không chỉ Hoàng Dung, tất cả những người có mặt ở đây đều dùng ánh mắt kinh ngạc phức tạp pha lẫn chút tôn kính nhìn phóng thẳng về phía Dương Kiệt.

Trong lúc hoạn nạn khó khăn nhất đứng ra chịu thay cho người phụ nữ của mình, những tên đàn ông miệng nói như thế rất nhiều, rất nhiều, nhưng khi thực sự xảy ra chuyện, giữ được lời hứa như mình từng nói thì có bao nhiêu người chứ??

Đôi mắt của tam công chúa khẽ lóe qua tia sáng dị thường khi nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt. Lúc này mới sực nhớ lại cảnh tượng khi lão

tam đang lao tới tấn công về phía mình, mình đã không tự chủ núp ở phía sau lưng của đối phương, lúc này cảm nhận lại, mới cảnh thấy bóng lưng đó mới mạnh mẽ, âm áp và an toàn biết đường nào.

Ước gì, ước gì có một người đàn ông cũng có thể đứng ra che chở bảo vệ mình khi rơi vào những thời khắc như thế này.

Cho dù là một kiêu hùng, nhưng nói cho cùng, tam công chúa cũng là một người phụ nữ, nên có một ước ao như thế cũng không phải là điều khó hiểu.

“ngươi chắc chắn???” Âu Dương Thiện nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt, nghiêm giọng nói.

“ôi dào, chỉ là đứng ra đọc vài câu diễn văn, sau đó bị mấy người phản nộ chạy tới đánh đá vài cái để xả giận thôi mà, chẳng lẽ còn sợ họ có thể lấy mạng được bốn thiếu gia sao mà phải sợ chứ??” Dương Kiệt tỏ vẻ bất cần vẩy vẩy tay nói, mặc dù trong lúc này không hề thản nhiên vô tư như những gì bề ngoài thể hiện.

Không phải sao, thử nghĩ xem cảnh bản thân bị người dân vây chặt đám đá túi bụi, buông lời sỉ nhục nhổ nước bọt ném trứng thúi vào người, xem có dễ chịu hay không thì biết liền chứ gì!!

“Thôi được.” Quay sang tam công chúa, lạnh lạnh nói: “Cô may mắn vì có được một trợ thủ đồng minh đặc lực như thế này.”

Âu Dương Thiện đã từ trong lời kể của Dương Kiệt trong thời gian cả hai cùng chơi cờ biết rằng quan hệ giữa Địa Cầu Bang và tam công chúa chỉ là đồng minh chứ không phải thuộc hạ gì với nhau, nên mới có chuyện ông ta ngồi đánh cờ với Dương Kiệt mấy ngày nay, nếu không thì cho dù môn

cờ tướng có hứng thú cỡ nào, cũng không bao giờ ngồi chơi cờ với thuộc hạ của kẻ thù của mình.

Tam công chúa tỏ vẻ tự hào ngẩng cao đầu, nhưng thực ra trong lòng tỏ ra khó chịu vô cùng.

Vì sao?? Vì sao Địa Cầu Bang chỉ là đồng minh chứ không phải trực thuộc dưới quyền mình chứ??? Nếu như Địa Cầu Bang đồng ý trở thành thuộc hạ của mình, mình sẽ có thể trọng dụng họ hơn thế nữa, và chắc chắn mình sẽ đạt được những gì nhiều hơn lúc này nữa cho mà xem.

Không được, sau khi cuộc thí luyện lần này kết thúc, phải cố gắng thu nạp Địa Cầu Bang dưới trướng mình bằng mọi giá mới được.

Thương lượng trao đổi xong, Âu Dương Thiện không muốn nán lại ở cái nơi này nữa, trực tiếp dẫn theo tứ đại kim cương đi thẳng ra ngoài, lúc này dân chúng Bán Nguyệt thành còn đang đứng chờ ở ngoài đó đầy đầy chứ.

“ Âu Dương thành chủ ~~!! Âu Dương thành chủ đã ra rồi kìa ~~~~!!!” “ Đúng rồi, đúng rồi, thành chủ, kết quả như thế nào ạ?? Lũ người vương triều Thiên Ưng đã chịu rút ra khỏi Bán Nguyệt thành chưa ạ???” “ Nếu như chúng vô sỉ không chịu rút khỏi, ngài muốn chiến thì ngài chỉ cần nói một câu thôi, chúng tôi sẵn sàng đứng ở bên cạnh ngài tử chiến tới cùng, trong Bán Nguyệt thành không có kẻ hèn nhát ~~!!!” “ Chiến, chiến, chiến ~~~!!!!”

Vừa nhìn thấy Âu Dương Thiện và tứ đại kim cương bước ra, dân tình lập tức phấn chấn náo nhiệt hẳn lên. Hắc kỵ hoàng gia ai nấy đều mang theo vẻ mặt đầy cảnh giác, chỉ cần kẻ địch có bất kỳ động tĩnh gì, sẽ lập tức có phản ứng ngay tức khắc.

Tướng quân họ Trương và tam đại tộc trưởng hồi hộp ngồi nhìn ở phía xa, chờ đợi kết quả thót ra từ miệng của Âu Dương Thiện.

Âu Dương Thiện bước ra phía trước, hai tay giơ ra phía trước tạo tư thế trấn an người dân đang quá khích ở phía dưới.

Âu Dương Thiện vừa làm ra động tác, dân chúng Bán Nguyệt thành lập tức bình tĩnh lại, im lặng chờ đợi ông ta lên tiếng.

“trước tiên, lão phu xin gửi lời tạ lỗi trước toàn thể bá tánh trong thành, vì sự bất cẩn của mình, đã đánh mất Bán Nguyệt thành, thậm chí khiến cho sự việc trở nên tồi tệ, đã có gần ba vạn người dân vô tội mãi mãi ra đi, đó là một tổn thất cực kỳ nặng nề, lão phu chắc chắn sẽ là người đầu tiên đứng ra chịu trách nhiệm cho sự việc lần này.” Nói xong, mang theo vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc khẽ cúi người xuống tạo ra tư thế tạ lỗi trước thiên hạ.

“Âu Dương thành chủ, ngài không cần phải làm thế, tất cả không phải lỗi của ngài ~~~!!!” “đúng thế, đúng thế, chúng tôi đã biết cả rồi, chính chúng, chính lũ tạp chủng Thiên Ưng này đã sử dụng bí ỏi để chiếm đoạt Bán Nguyệt thành, cho dù chúng tôi đứng vào vị trí của thành chủ, cũng sẽ làm thế thôi.” “Thành chủ, không cần nói nhiều nữa, chỉ cần người nói một câu, chúng tôi sẽ lao vào xé xác lũ tạp chủng bí ỏi vô liêm sỉ này ngay ~~~!!!” “Xé xác lũ tạp chủng, xé xác lũ tạp chủng ~~~~~!!!”

Dân chúng không những không nổi giận trách móc Âu Dương Thiện, ngược lại còn tỏ ra ủng hộ ông ta tuyệt đối, đã có không ít người xoắn tay áo lên chuẩn bị lao vào “xé xác” kẻ địch trời đánh ở trước mặt rồi đấy.

Sắc mặt của hắc kỵ hoàng gia đã trầm đen như than, toàn thân run lên vì giận dữ trước những lời thóa mạ của đám dân đen ở trước mặt. Nếu như không phải tính kỷ luật cao khi chưa nhận được mệnh lệnh của cấp trên,

đầu óc còn chút tỉnh táo kìm chế lại, e rằng đã lao vào cho đám dân đen xem thử ai sẽ xé xác ai đây.

“ Mọi người hãy nghe lão phu nói đã.” Âu Dương Thiện lần nữa lên tiếng trấn an, dân chúng cũng nhanh chóng bình tĩnh lại lắng nghe: “ Đã có quá nhiều người hy sinh vô ích vì cuộc bạo loạn trước đó rồi, lão phu không nhìn thấy thêm một người nào ngã xuống nữa. Lúc này lão phu đã vào bên trong thương thảo trao đổi với người của vương triều Thiên Ưng, cả hai đã thống nhất được một giải pháp có lợi cho đôi bên, hy vọng mọi người có thể lắng nghe.”

“ Xin thành chủ cứ nói, chúng tôi nghe đây ~~!!!” “ Đúng, đúng, tất cả mọi người bình tĩnh im lặng, nghe thành chủ nói xong rồi mới quyết định.” “ chắc chắn là thế rồi ~~~!!!”

“ ba điều kiện ~~~!!! Sau khi đàm phán thương thảo, hai bên đã thống nhất được ba điều kiện thích hợp nhất vào thời điểm hiện giờ.” Ngưng một hồi, tiếp: “ Thứ nhất, phía vương triều Thiên Ưng chỉ nắm quyền kiểm soát Bán Nguyệt thành với thời hạn là hai năm, sau khi thời hạn kết thúc, người của vương triều Thiên Ưng sẽ rút hết toàn bộ người liên quan ra khỏi Bán Nguyệt thành quay trở về vương triều của họ, Bán Nguyệt thành vẫn sẽ thuộc về một thành phần của vương triều Thanh Mãng.”

Nghe xong điều kiện thứ nhất, dân chúng ai nấy đều đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt của họ lộ ra vẻ bất cam không mong muốn, không ít người chuẩn bị lên tiếng phản đối, nhưng giọng nói của Âu Dương Thiện lần nữa vang lên.

“ trong thời hạn hai năm này, lão phu tuy không nắm giữ quyền hành cai quản Bán Nguyệt thành, nhưng vẫn nằm trong bộ phận kiểm soát theo dõi mọi thứ diễn ra trong Bán Nguyệt thành. Nếu như có bất kỳ tình huống gây ảnh hưởng tới bá tánh trong thành, lão phu tuyệt đối không bao giờ nhắm mắt ngồi yên, nên mọi người hãy yên tâm.” Cái này Âu Dương Thiện tự

thêm vào do phát hiện dân chúng bắt đầu nảy sinh tâm lý tẩy chay, và tin tưởng rằng phía vương triều Thiên Ưng sẽ không dám phản đối, vì thực ra cũng cùng chung một nội dung với điều kiện thứ hai mà thôi.

Quả nhiên, ngay xong câu khẳng định cuối cùng của Âu Dương Thiện, dân chúng đã tỏ ra bình ổn lại. Trong tâm trí của người dân Bán Nguyệt thành, ngôi thành này thuộc về vương triều Thiên Ưng hay vương triều Thanh Mãng không quá quan trọng, chỉ cần Âu Dương Thiện còn ở đó, là quá đủ đối với họ rồi.

Có thể nói, trong mắt của người dân chỉ có mỗi mình Âu Dương Thiện, thậm chí không thèm đếm xỉa tới Ưng Hoàng Mãng Hoàng gì nữa là.

Nhìn thấy dân chúng im lặng “chấp nhận” điều kiện đầu, Âu Dương Thiện tiếp tục nói: “Điều kiện thứ hai, trong thời gian kiểm soát Bán Nguyệt thành, quân sĩ của vương triều Thiên Ưng sẽ tách biệt hoàn toàn với binh sĩ của Bán Nguyệt thành, nghĩa là hai bên không được đụng chạm kiểm soát lẫn nhau, cho nên mọi người không cần phải lo lắng người của mình sẽ bị đối phương chèn ép hay bắt nạt, tất nhiên, phía chúng ta cũng sẽ dùng một thái độ không thù địch đối xử với họ. Ngoài ra, mọi quy tắc và luật lệ được đặt ra trước sẽ đảm bảo được vận hành trơn tru. Nếu như có thể bất kỳ thay đổi hoặc thêm bớt, tất cả đều sẽ phải thông qua sự đồng ý của lão phu, cho nên mọi người hãy yên tâm về cuộc sống của mình sẽ được bảo đảm.”

Điều kiện thứ hai không có gì đáng để cho dân chúng phải phàn nàn, nên họ đã khẽ ngật đầu xem như chấp nhận điều kiện thứ hai này.

“điều kiện thứ ba, như đã biết, cách nay không lâu đã xảy ra cuộc xung đột có thể nói là tồi tệ nhất trong lịch sử Bán Nguyệt thành, phía vương triều Thiên Ưng cũng đã nhìn nhận ra lỗi lầm của mình, nên đã hứa với lão phu và toàn thể dân chúng trong thành rằng, sẽ bồi thường tổn thất cho

người thân gia đình của những người đã khuất một cách thích đáng, đồng thời sẽ tổ chức một lễ tang tập thể long trọng cho họ, quan trọng nhất là, thủ phạm đã ban phát mệnh lệnh cho cuộc trấn áp đẫm máu lần này, sẽ đứng ra đọc diễn văn tạ tội trước thiên hạ.”

“hoan hô Âu Dương thành chủ, phải thế chứ ~~~!!” “Đúng, đúng, lũ người vương triều Thiên Ưng phải đứng ra tạ tội trước thiên hạ mới phải đạo ~~!!!” “Chỉ đọc diễn văn thôi chưa đủ, thủ phạm phải trực tiếp trả giá bằng mạng sống của mình cho những hành vi tày đình mà hắn gây ra mới đúng ~~!!!” “đúng thế, đúng thế, trả giá bằng mạng sống ~~~~!!” “trả giá bằng mạng sống ~~~~” “trả giá bằng mạng sống ~~~~”

Dưới những lời khích bác của không ít người, dân tình lập tức bùng nổ như bị chọc vào ổ kiến lửa, ai nấy đều mang theo vẻ mặt căm phẫn đòi xử tử tên “thủ phạm” trời đánh đã ban phát cái mệnh lệnh đáng nguyên rủa đó.

“mọi người, mọi người xin hãy nghe lão phu nói đã.” Biết rõ không thể để tình hình diễn biến xấu đi, Âu Dương Thiện nhanh chóng lên tiếng: “Đúng là thủ phạm gây ra tội ác tày đình như thế này, có chết trăm lần ngàn lần cũng không thể xóa hết tội lỗi do hắn gây ra. Nhưng vạn vật sinh linh trên đại lục Huyền Thiên này, đều có quyền được sống. Mọi người thử nghĩ xem, hôm nay mình đã mất đi người thân, cảm giác đau khổ đó đáng sợ như thế nào?? Nếu như bắt thủ phạm đền mạng, vậy thì người thân của hắn sẽ như thế nào chứ?? Người dân Bán Nguyệt thành chúng ta thiện lành chất phác, luôn sống theo tôn chỉ lấy ơn báo oán, thay vì bắt thủ phạm đền mạng, vậy sao chúng ta không sử dụng một phương pháp khác, bắt hắn phải trả giá cho những việc làm mà mình đã gây ra, để trả giá cho tội lỗi hắn đã gây ra chứ?? Lão phu có thể hứa với mọi người rằng, sau khi đọc xong diễn văn tạ tội, mọi người có thể trút giận thoải mái lên người tên thủ phạm trời đánh đó cho tới khi nào cảm thấy đủ thì thôi. Tất nhiên, tuyệt đối không

được lấy mạng của hắn, vì hắn còn phải sống để đền tội cho những việc làm ghê tởm mà mình đã gây ra trước đó.”

Nếu như người đứng ra chịu tội là kẻ khác, Âu Dương Thiện tuyệt đối sẽ mặc kệ đôi phương sống chết ra sao thì ra. Nhưng trong thời gian này Dương Kiệt đã có quan hệ không tệ với bản thân, đặc biệt là hành động đứng ra chịu tội thay cho người phụ nữ của mình của Dương Kiệt đã khiến Âu Dương Kiệt có thiện cảm tốt với anh ta, nên đã cố gắng hết sức để đảm bảo an toàn cho anh ta.

Quan trọng nhất là, Dương Kiệt không phải là thủ phạm mà chỉ là " con dê thế tội" cho người khác, nếu như anh ta là thủ phạm, cho dù có thân quen đi nữa, Âu Dương Thiện cũng tuyệt đối không giờ lên tiếng " giải vây" cho anh ta như lần này đây chứ.

Nghe xong lời nói của Âu Dương Thiện, dân chúng Bán Nguyệt thành đưa mắt nhìn nhau đầy khó xử, nhất thời không biết phải làm sao. Nhưng Âu Dương thành chủ cũng đã nói thế rồi, nếu mình con cắn chặt chuyện này không buông, vậy chẳng khác nào cho rằng mình không khác biệt so với lũ tạp chủng bỉ ổi của vương triều Thiên Ưng sao? Và lại, thành chủ cũng hứa hẹn sẽ bắt thủ phạm đền tội bằng cách khác, vậy thì cứ thử xem xem tình hình như thế nào rồi mới phản đối sau vậy.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 278

Nhìn thấy dân chúng hầu như đạt được thỏa thuận với người của vương triều Thiên Ứng, tam đại tộc chỉ khẽ lóe qua tia sáng tiếc nuối.

Tất nhiên, cũng chỉ là hơi tiếc nuối chứ không tỏa ra khó chịu, vì nếu đúng như lời hứa hẹn của Âu Dương Thiện, lợi ích của tam đại gia tộc sau này vẫn sẽ được đảm bảo đầy đủ, hoàn toàn không có tổn thất gì cả. Nếu nói là tổn thất thì chắc chỉ là việc trong thời gian này tích cực tung người đi lan truyền tin đồn và kích động dân chúng trong thành tạo phản mà thôi.

Nhưng lũ người nuôi trong phủ nhiều tới nỗi đêm không xuể, xem như thời gian này cho chúng ra ngoài tập huấn thí luyện, cũng là điều tốt chứ bộ.

Nếu như muốn nói là tổn thất, chắc là những lợi ích mà vị tướng họ Trương hứa hẹn mang lại sau này. Nhưng những thứ đó quá mông lung, sau khi thành công người ta có thực hiện như lời hứa không còn là cả một vấn đề đấy.

Nói cho cùng, cho dù thành công trong việc đuổi được người của Vương triều Thiên Ứng ra khỏi Bán Nguyệt thành, người được hưởng lợi nhiều nhất chỉ có thể là vị tướng quân họ Trương mà thôi. Còn tam đại gia tộc cùng lắm chỉ được uống chút canh thừa của người ta để lại mà thôi.

Nghĩ tới điều đó, tam đại tộc trưởng đều dùng ánh mắt đầy “thích thú” nhìn chằm chằm vào vị tướng họ Trương ở trước mặt.

Quả thật, sắc mặt của vị tướng họ Trương lúc này tuyệt đối không dễ coi chút nào. Kế hoạch hoàn hảo gần như đã chạm một tay vào chiến thắng nhưng với sự xuất hiện của Âu Dương Thiện và thỏa thuận chết tiệt đó đã đập đổ tất cả mọi nỗ lực của ông ta, có thể chấp nhận dễ dàng mới là lạ á.

Bất cam, căm phẫn, thậm chí điên cuồng đã gần như xâm chiếm hết lý trí của ông ta lúc này.

Hít hà ~~~!! Hít hà ~~~~~!!!

Không ngừng hít sâu vào người để bình tĩnh lại, vị tướng họ Trương cố gắng giữ lấy vẻ mặt điềm tĩnh đứng bật dậy chấp tay thi lễ với tam đại tộc chủ: “bốn tướng có chút công việc cần phải xử lý, nên không thể nán lại với các vị, mong các vị thông cảm, hy vọng sau này chúng ta còn có cơ hội hợp tác với nhau nữa.” nói xong, không chờ ba vị tộc chủ kịp phản ứng, trực tiếp quay người rời khỏi lầu các.

Lúc bước xuống cầu thang, ông ta hoàn toàn có thể “nghe được” tiếng che cười miệt thị của tam đại tộc chủ đang vang lên ở phía trên.

“hãy đợi đấy! bốn tướng chưa chịu thua đâu, mỗi thorn ngay trước mặt tuyệt đối không thể nào để vượt mất một cách dễ dàng như thế này được. Cũng may là bốn tướng đã đề phòng trường hợp xấu nhất, chuẩn bị sẵn phương án dự phòng, không chỉ lũ tạp chủng vương triều Thiên Ưng, ngay cả người, Âu Dương Thiện, người cũng phải trả giá vì đã đập đổ cơ hội thăng quan tiến chức của bốn tướng.” vị tướng họ Trương vừa bước đi vừa không ngừng căm phẫn gào thét trong lòng.

Dưới sự kêu gọi và trấn an của Âu Dương Thiện, bá tánh trong thành đã nhanh chóng tản ra khỏi khu vực trang viên, ai nấy tự quay trở về nhà mình, phía vương triều Thiên Ưng và Âu Dương Thiện sẽ lựa chọn và chốt lại ngày tiến hành tang lễ long trọng cho những người xấu số trong cuộc bạo

động trước kia, sau khi có kết quả, mới thông báo cho toàn thể dân chúng trong thành tới tham dự.

“ Kiệt ca ca, huynh không cần phải như thế, nếu như” “ Thôi nào, thôi nào, mọi chuyện đã được quyết định rồi, giờ có nói gì đi nữa cũng bằng thừa mà thôi. Chỉ cần mau chóng giải quyết được vấn đề, ít cảnh máu đổ thành sông xảy ra, ta chịu đựng đôi chút thì đã sao nào?? Chẳng lẽ lo sợ bị dân chúng hội đồng mà chết, yên tâm đi, không có chuyện đó xảy ra đâu.” Sau khi quay trở về phòng nghỉ của đội nhóm Địa Cầu Bang, Hoàng Dung mang theo vẻ mặt lo lắng lên tiếng khuyên can, nhưng Dương Kiệt vẫn tỏ vẻ thản nhiên bất cần vẫy tay nói.

Khoan nói tới việc dân chúng chỉ là người bình thường, cho dù Dương Kiệt đứng yên chịu trận cho tới tét công gô họ vẫn chưa chắc khiến anh ta trầy da tróc vẩy, quan trọng nhất là, Dương Kiệt vẫn còn một át chủ bài giữ mạng khi cần thiết, vậy thì cần gì phải lo sợ tới tính mạng của mình nữa chứ??

Trạng thái vô địch khi bản thân nguy hiểm tới tính mạng. Nên nhớ là từ hồi kích hoạt khi Vận Thanh Thiên tới giờ đã hơn một năm, đã có thể tiếp tục sử dụng tính năng đó nữa rồi.

“ bang chủ, hay là để lão” “ thôi nào Cửu thúc, chuyện này để mấy thằng trẻ lo, chú đã lớn tuổi rồi, chẳng lẽ còn trở thành trò hề trước thiên hạ sao???” Cửu thúc không biết rõ tình hình của Dương Kiệt, nghĩ dù sao bản thân cũng là kẻ mạnh nguyên thần, ở Bán Nguyệt thành tuyệt đối không ai có thể làm gì được mình cho dù có ý định “ giờ thủ đoạn chơi xấu” đi nữa, nhưng Dương Kiệt nhanh chóng từ chối.

Đùa à, đẩy một lão già ra đỡ đạn dùng mình, đừng nói thiên hạ coi thường mình, ngay cả bản thân cũng sẽ si vả bản thân cho mà xem.

Tuy câu nói của Dương Kiệt hơi khó nghe một chút, nhưng lọt vào tai của Cửu thúc lại trở nên ấm áp vô cùng, nhưng vẫn còn tỏ vẻ lo lắng thay cho anh ta.

“hệ thống, có phương pháp nào để bảo hộ bản thân khi bị kẻ khác nhỏ nước bọt, phun đàm ném trứng thúi vào người không???” Sau khi đây Hoàng Dung và Cửu thúc quay về phòng mình nghỉ ngơi, Dương Kiệt nhanh chóng liên lạc với hệ thống nói ra vấn đề mà mình đang nhức nhối đau đầu.

Bị vây đập hội đồng tuyệt đối không đáng sợ bằng việc bị dân chúng sỉ nhục bằng những phương pháp “ghê tởm” như đã nêu trên. Chỉ nghĩ sơ qua việc toàn thân trên dưới dính đầy nước bọt, đàm và cà chua trứng thúi thôi cũng đã kinh tởm tới run hết cả người rồi.

“Dính dong, sau khi dò soát kiểm tra, hệ thống tìm thấy một lá chắn vô hình có thể khoắc vào cơ thể, khiến cơ thể có thể hoàn toàn tách biệt với tất cả mọi vật chất trên thế gian này, đừng nói là nước bọt trứng thúi, cho dù là bị ném phân hay mắm tôm, cũng không cần phải lo lắng gì nữa. Ngoài ra, lá chắn phòng hộ này còn có khả năng khử mùi, nên không cần phải lo lắng tuy thân thể an toàn, nhưng lỗ mũi chịu trận. Sau khi thời hạn lá chắn vô hình kết thúc, mọi vật thể mùi vị đang dính trên bề mặt lớp lá chắn sẽ tự động bốc hơi trong không khí. Và quan trọng nhất là, người ngoài tuyệt đối không thể phân biệt được bạn có đang sử dụng lá chắn vô hình đó hay không.”

Mặc dù vô cùng mừng rỡ khi có cách giải quyết, nhưng Dương Kiệt vẫn tỏ ra thận trọng vì đã từng bị con quỷ hút máu này chặt chém biết bao nhiêu lần, nên vô cùng thận trọng hỏi: “giá cả nhiều???”

“Một triệu linh thạch có thể duy trì trong vòng một giờ, nếu muốn tiếp tục kéo dài thời gian, chỉ cần bỏ thêm số tiền tương ứng với số thời gian

duy trì mà thôi.”

“ cái gì?? Một triệu??? Tôi, tôi có nghe lắm không???” Dương Kiệt có chút không tin vào đôi tai của mình, kinh ngạc ngơ ngác hỏi.

Mẹ kiếp ~~!!! Rốt cuộc hôm nay con quỷ hút máu này bị sao thế???
Lương tâm bị cắn rứt à??

Do thường xuyên bị con quỷ hút máu chém đẹp, nên lần này đối phương cho ra một cái giá “ công tâm” lại cảm thấy có chút không quen và không tin tưởng.

Con người nhiều lúc rất là kỳ lạ, bị hành hạ riết quen rồi gặp một ngày người ta đối xử tốt với mình lại cảm thấy ngứa ngáy cả người không thoải mái.

“ Dính dong, nếu như bạn cảm thấy cái giá không hợp lý thì” “
không, không, hợp lý, tuyệt đối hợp lý, vạn lần cảm tạ hệ thống ~~~!!!”

Dương Kiệt không dám nghi ngờ cả khía với con quỷ hút máu nữa, lỡ nó nổi điên nâng giá lên gấp 10 lần trăm lần thì khổ. Tuy lúc này Dương Kiệt chẳng khác gì đại trọc phú, nhưng tiết kiệm được bao nhiêu hay bấy nhiêu, không phải sao??

Phương pháp giải quyết nỗi lo duy nhất cũng đã ổn thỏa rồi, giờ chỉ còn chờ đợi tới ngày “ bước lên đoạn đầu đài” mà thôi.

Một ngày, hai ngày cứ thế trôi qua, trong thời gian này không khí trong Bán Nguyệt đã có dấu hiệu hồi phục, tuy không phồn vinh náo nhiệt như trước kia, nhưng trên đường xá đại lộ đã bắt đầu xuất hiện cảnh buôn bán làm ăn như bao ngày bình thường, khiến ngôi thành gần như biến thành “ ngôi thành ma” đã có lại đôi chút sinh khí.

Trong thời gian này, phía vương triều Thiên Ưng phụ trách thu dọn thi thể của người đã tử nạn trong cuộc bạo loạn, Âu Dương Thiện trực tiếp phụ trách công việc tìm kiếm nơi chôn cất thích hợp có phong thủy tốt nhất có thể để tiến hành tang lễ chung cho những nạn nhân đáng thương.

Trong khoảng thời gian này, Hoàng Dung đã trực tiếp dẫn đội tiến hành chiến dịch tấn công Thiên Bảo Thành như kế hoạch đã định sẵn vì không có nhiều thời gian để chờ đợi.

Sở dĩ Hoàng Dung dẫn đội là vì tam công chúa là lãnh đạo tối cao nhất vào thời điểm này, việc trong Bán Nguyệt thành vẫn chưa giải quyết triệt để, nên phải ở lại Bán Nguyệt thành trấn giữ đề phòng trường hợp xấu có thể xảy ra.

Vả lại, cũng chính Dương Kiệt đã lên tiếng khuyên can Hoàng Dung nên nhận nhiệm vụ rời khỏi Bán Nguyệt thành trong thời gian này, vì sợ rằng tới ngày tiến hành chôn lễ, tận mắt chứng kiến Dương Kiệt trở thành bong bóng xà giặt của dân chúng, cô ta sẽ kìm chế không nổi làm loạn lên thì khổ.

Thà để cô ta không thấy xem như không biết còn hơn.

Dưới sự kiên quyết của Dương Kiệt, Hoàng Dung đành nuốt nước mắt dẫn theo Cửu thúc và một nửa thành viên của tổ đội trực tiếp xuất phát thực hiện nhiệm vụ của mình.

Cộc cộc ~~~~~!!!

“ Xin đợi chút ~~~!!!” Nghe thấy tiếng gõ cửa vang lên, Dương Kiệt đang tranh thủ thời gian luyện chế đan dược nhanh chóng thoát khỏi trạng thái luyện đan, chân chính lại quần áo của mình từ từ bước tới mở cửa.

“ Dương bang chủ, Âu Dương thành chủ đã ngồi chờ ở đại sảnh tiếp khách.” Đích thân tam công chúa tới ngay trước cửa phòng Dương Kiệt để gọi anh ta, đồng thời mang theo ánh mắt đầy phức tạp nhìn chằm chằm người đàn ông mà mình đã từng “ vô cùng khinh thường” ở trước mặt.

Tuy biết rõ Dương Kiệt chỉ là đứng ra thay cho Hoàng Dung hứng chịu mọi thứ, nhưng nói cho cùng, người ta đang chịu tội thay mình đây, tuy miệng không nói, nhưng tam công chúa vô cùng cảm động và biết ơn anh ta rất nhiều.

Tất nhiên, đó chỉ là sự biết ơn và khâm phục thông thường, không có đi quá sâu xa hơn nữa.

“ Đã tới ngày rồi à??” Hít sâu một hơi vào người, cái gì cần tới cuối cùng cũng phải tới, tuy đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng đợi tới khi chính thức xảy ra, trong lòng vẫn cảm thấy có chút nặng trĩu.

“ Nếu như Dương bang chủ” “ không cần phải nói nữa, đi thôi.” Tam công chúa có chút không ổn, định lên tiếng nói như anh ta thực sự không muốn, không ai có thể ép buộc được anh ta phải làm điều đó cả, nhưng Dương Kiệt đã nhanh chóng lên tiếng cản lại, mang theo vẻ mặt nghiêm nghị như một liệt sĩ chuẩn bị bước vào chiến trường, trực tiếp đi thẳng về phía đại sảnh, để lại tam công chúa vẫn còn ngơ ngác chôn chân ở đó.

“ hy vọng không quá nghiêm trọng” Lắc đầu thở dài một tiếng, tam công chúa chỉ còn cách thề “ cầu nguyện” thay cho Dương Kiệt chứ biết làm sao bây giờ.

“ Dương huynh đệ ~~!!!” “ huynh đệ đã suy nghĩ kỹ chưa??? Nếu như lúc này muốn bỏ cuộc thì..” nhìn thấy Dương Kiệt bước vào, tứ đại kim

cang nhanh chóng bước tới trước mặt anh ta, mang theo vẻ mặt khâm phục pha lẫn lo lắng vây quanh anh ta nói.

Trong thời gian này, từ kẻ thù trở thành người quen cho tới khâm phục, Tứ đại kim cang quả thật không nở lòng nào nhìn thấy Dương Kiệt phải hứng chịu hết mọi tội lỗi vào bản thân.

Vỗ nhẹ lên vai từng người và lắc đầu, bước tới trước mặt Âu Dương Thiện này giờ vẫn đang ngồi nhâm nhi ly trà chờ đợi, nghiêm giọng nói: “Âu Dương thành chủ, có thể bắt đầu rồi.”

Cạch ~~~~~!!!

Ly trà trên tay đặt xuống bàn bên cạnh, Âu Dương Thiện từ từ đứng dậy nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt một hồi, thở dài nói: “Vậy thì bắt đầu thôi, mời theo lão phu.”

“Cái gì???? Thứ này là??????? Ông không đùa giỡn đấy chứ???” vừa cùng Âu Dương Thiện và tứ đại kim cang bước ra tới gần trước cổng vào trang viên, Dương Kiệt cứng ngờ ngơ ngác khi nhìn thấy một vật thể vừa xa lạ vừa quen thuộc đã chờ sẵn mình ở trước mặt.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 279: Áp Tải Tới Nơi Diễn Ra Lễ Tang

Xuất hiện ngay trước mặt Dương Kiệt, chính là chiếc xe đẩy bằng gỗ, dùng cho phạm nhân diễu hành trên đường phố như trong các bộ phim cổ trang ở Trái Đất.

“Chứ bộ cậu nghĩ chúng tôi phải sử dụng bộ xe ngựa sang trọng để đưa cậu đi tới nơi tổ chức tang lễ à???” Âu Dương Thiện cười mà không giống cười nói.

Sắc mặt của Dương Kiệt trở nên khó coi vô cùng. Xem nhiều trong phim ảnh, không ngờ có một ngày mình lại phải vào cỗ xe ngựa “thần thánh” này, đúng là cười người hôm trước, hôm sau bị người khác cười lại mà.

“Dương huynh đệ hãy yên tâm, tôi đã lót sẵn một tấm đệm mỏng trên ván gỗ xe, ngồi lên tuyệt đối không có cảm giác đau hông đâu, hì hì ~~~!!” Lão đại không biết đang quan tâm hay trêu chọc Dương Kiệt, ghé sát bên tai anh ta cười nói.

“Ai cần thứ đó chứ ~~~!!!!” dùng tay đẩy lão đại sang một bên bước tới trước mặt cỗ xe ngựa nhìn chăm chăm vào nó, sau đó lắc đầu thở dài một tiếng, mang theo tâm thế “ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục chứ???” bước thẳng lên cỗ xe ngựa đã mở sẵn cánh cửa ở đỉnh trần.

Crack ~ crack ~~~~~!!!

Ngay sau khi Dương Kiệt ổn định vị trí ngồi, hai cánh cửa bằng gỗ nhanh chóng được đóng lại, cái hộp gỗ mà anh ta đang ngồi bên trong được

đóng kín mọi không gian, chỉ còn lộ ra cái đầu và hai bàn tay ở bên ngoài mà thôi.

Như thế cũng tốt, ít ra lúc này chỉ cần lo bảo vệ mỗi cái đầu, còn phần cơ thể ở phía dưới không cần lo lắng phải hứng chịu cả chua trứng thối ném qua.

“ Xuất phát ~~~~~!!!!” ngay sau mệnh lệnh xuất phát của Âu Dương Thiện, bốn binh sĩ của thành Bán Nguyệt mang theo tâm trạng thấp thỏm không yên vội vã chạy tới bốn góc xe đẩy để đẩy xe rời khỏi trang viên di chuyển thẳng tới nơi tiến hành tang lễ.

Đừng tưởng công việc đẩy xe dễ dàng, chỉ sợ chiếc xe vừa ló đầu ra khỏi trang viên, lập tức hứng chịu gạch đá của dân chúng trong thành, người phụ trách đẩy xe chắc chắn sẽ tránh khỏi việc bị vạ lây cho mà xem.

Chỉ là công việc đã được phân công xuống, chỉ còn cách cắn răng mà thực hiện thôi chứ biết sao giờ??

Két ~~~~~!!!

“ Ra rồi kìa, ra rồi kìa ~~~~~!!!” “ Chính tên khốn đó???” “ Đúng, hần chính là tên thủ phạm trời đánh đã ra cái mệnh lệnh đáng nguyên rủa sát hại gần ba vạn người dân trong thành ~~~!!!” “ chỉ nhìn sơ qua cái mặt là biết thuộc dạng tiểu nhân bỉ ổi rồi, anh em ném chết hần đi ~~~!!!” “ Đúng, đúng, dụng cụ đã chuẩn bị sẵn đâu, ném chết hần đi ~~~!!!”

Vù ~~~ vù ~~~ vèo ~~~ vèo ~~~~~!!

Cỗ xe vừa mới ló đầu ra, dân chúng trong thành lập tức náo loạn hần lên, thậm chí còn không kịp phản ứng, vô số vật thể dơ bẩn như giấy dếp trứng thối cà chua rau cải tữa như hình thành mạng lưới mưa tên chi chít ném thẳng về phía “ tên thủ phạm trời đánh” kia.

“chầu ~~~~~!!!!” bốn binh sĩ đang đẩy xe giạt mình hoảng hốt hồi hải nhảy sang một bên né tránh

Bốn binh sĩ còn có đường để bỏ chạy, còn Dương Kiệt bị nhốt chặt trong xe ngựa, chỉ còn cách giương to đôi mắt đầy kinh hãi “chờ đợi” những vật thể “dơ bẩn” ập thẳng vào đầu.

“hệ thống cứu tôi ~~~~~!!!” lẽ ra còn định lên tới nơi tang lễ mới kích hoạt lớp lá chắn bảo hộ, ai ngờ dân chúng lại “hấp tấp vội vàng” như vậy, bộ họ không sợ giở ném hết rồi đợi tới khi tới nơi tang lễ không còn gì để ném à.

Dương Kiệt khéo lo xa vụ này, mấy ngày nay có thể nói thị trường giấy dếp cũ thối nát, trứng thúi và rau héo sôi nổi hơn bao giờ hết, thậm chí có thể nói là có tiền cũng chưa chắc mua được, đã được dân chúng tích góp với số lượng khổng lồ, là để chờ ngày hôm nay mà thôi.

Bịch ~~~ bịch ~~~ bịch ~~~ bịch ~~~~~!!!

“những vật thể dơ bẩn” gần trúng vào đầu Dương Kiệt đã nhanh chóng bị một lớp lá chắn vô hình cản lại, thậm chí không thể ngửi thấy mùi vị “đậm đà” của những vật thể đó nữa là. Nhưng lọt vào trong mắt của những người khác, lúc này Dương Kiệt đã tóc tai bù xù, khuôn mặt dính đầy vật dơ bẩn, trông thảm hại vô cùng.

Hiệu ứng đánh lừa thị giác do hệ thống tạo ra.

“hahaha, xem kìa, xem kìa, cho đáng đời tên khốn nạn trời đánh đó ~~~~!!!” “như thế là còn nhẹ, lát lên tới nơi tiến hành tang lễ, còn nhiều trò hay để “chào đón” hấn nữa đây ~~~!!!” “chắc chắn thế rồi, tên khốn đó có chết cũng không thể đền hết tội ác do hấn gây ra, sao có thể dễ dàng tha cho hấn được chứ ~~~!!!” “tiếp tục, tiếp tục ném chết hấn đi ~~~!!!”

Dương Kiệt chịu trận gần năm phút đồng hồ, xung quanh xe ngựa lúc này rác thải đã chất cao ngập luôn cả chiếc xe ngựa, cũng may là có lớp lá chắn vô hình khử mùi, nếu không thì chắc đã bị chết ngột bởi những mùi vị “đáng sợ” do đống rác thải mang tới rồi.

“thôi đủ rồi, thời gian không còn quá nhiều, hy vọng mọi người tránh đường để xe được an toàn đi tới nơi tổ chức tang lễ.” Nhìn thấy dân chúng đã nguôi bớt cơn giận phần nào, Âu Dương Thiện nhanh chóng bước ra lên tiếng kêu gọi mọi người nên bình tĩnh lại.

Âu Dương Thiện cũng đã lên tiếng, dân chúng tất nhiên là hưởng ứng ngay thôi. Mà chào hỏi khởi động như thế là quá đủ, phải để dành “đạn dược” để tiếp tục “món ăn chính” chứ nhỉ?

Nhìn thấy người dân đã ngừng “tấn công” Dương Kiệt, tứ đại kim cương và bốn binh sĩ phụ trách đẩy xe vội vã chạy tới thu dọn lại “hiện trường” để có thể tiếp tục lên đường.

Phải khó khăn lắm mới dọn sạch được rác thải xung quanh để xe gỗ có thể tiếp tục di chuyển.

Trên đường xe gỗ di chuyển, muôn màn tiếng chửi bới nguyên rửa đây cay độc không ngừng nhắm vào Dương Kiệt, đừng nói là anh ta, ngay cả bốn binh sĩ đẩy xe biết rõ những câu nói không phải nhắm vào mình mà cũng phải sắc mặt tái mét, toàn thân run rẩy.

Đoạn đường từ Bán Nguyệt thành đi tới nơi tổ chức tang lễ với tốc độ bình thường chỉ tốn khoảng một canh giờ, nhưng rút cuộc đoàn người phải tốn hơn cả hai canh giờ mới tới được địa điểm cần tới.

Đó là một dãy núi nằm cách Bán Nguyệt thành năm mươi dặm về phía bắc, tọa bắc hướng nam, thân núi như bị bao vây từ tứ phía bởi chín dòng

sông suối lượn khúc kết nối lẫn nhau ngay vị trí trung tâm, hình thành phong thủy cửu long thôn châu. Tuyệt đối là một ngọn núi mang phong thủy tốt nhất nhì trong khu vực, dùng để tổ chức chôn cất cho những nạn nhân trong cuộc bạo loạn thì còn gì bằng nữa, khi được chôn cất ở nơi này, người thân con cháu trong gia đình chắc chắn sẽ được thừa hưởng phúc đức do người đã mất để lại, có thể xem như là một trong những bồi thường mà phía vương triều Thiên Ứng dành cho dân chúng trong Bán Nguyệt thành.

Đợi tới khi dòng người theo xe từ Bán Nguyệt thành đi tới nơi tiến hành tổ chức tang lễ, đã có không ít người dân đã có mặt từ trước đó, đa số đều là những thân nhân của người đã mất, tiếng khóc gào thét vang dội cả dãy núi, đặc biệt là khi nhìn thấy “thủ phạm” trời đánh đang được áp tải tới, tiếng gào thét chửi bới lập tức tăng lên gấp chục lần, thậm chí có không ít người suýt chút không giữ được bình tĩnh lao tới xé xác Dương Kiệt tại chỗ, nếu như không có Âu Dương Thiện và Tứ Đại Kim cang cùng một vạn kỵ binh tinh nhuệ của ông ta kịp thời can thiệp.

Dương Kiệt nhanh chóng được binh sĩ áp tải ra khỏi xe gỗ, dẫn tới ngay trước mặt hàng vạn quan tài được làm bằng gỗ hương cao cấp đã đặt ngay ngắn theo từng hàng từng hàng dọc chiếm diện tích gần cả chục cây số, xung quanh quan tài là người thân đang ôm nằm lên khóc ngất lên ngất xuống, đồng thời không ngừng phóng ánh mắt đầy căm thù vào tên thủ phạm đã gây ra tội ác tày đình ở trước mặt.

Nếu như ánh mắt có thể giết người, Dương Kiệt đã không biết chết biết bao nhiêu lần rồi.

“quỳ xuống ~~~~~!!!” hai binh sĩ áp tải Dương Kiệt tới vị trí chỉ định, mang theo vẻ mặt hung dữ quát lớn, hai tay dùng sức ghì chặt lên vai của anh ta, ép anh ta phải quỳ xuống tạ tội trước người đã khuất.

Dương Kiệt khẽ trợn mắt trắng với hai tên binh sĩ đang mặt mũi căng phồng lên đang gắng sức ghìm mình xuống, nếu như anh ta không muốn, đừng nói là hai tên, cho dù hai chục hai trăm tên binh sĩ dạng này, cũng đừng mong làm gì được anh ta.

Nam nhi đại trượng phu có thể quỳ trời quỳ đất, quỳ cha quỳ mẹ, nhưng tuyệt đối không bao giờ khuất phục quỳ trước bất kỳ ai cả. Tất nhiên, những người đã khuất thì không tính, dù sao người ta cũng mất rồi, xem như quỳ xuống tặng cho họ một cái lạy như đang cúng bái thì đã sao?? Đã chấp nhận diễn thì diễn tới cùng vậy.

Tình hình dân chúng đã căng thẳng lắm rồi, nếu như mình còn tỏ ra “cứng cỏi bất phục”, “không thừa nhận lỗi lầm của mình”, sẽ không biết dân chúng sẽ có phản ứng đáng sợ như thế nào nữa.

Tuy không sợ họ, nhưng nhanh chóng giải quyết xong vấn đề thôi, đã chấp nhận đứng ra nhận tội thì phải biết trước là đối diện với những hoàn cảnh như thế này ngay từ đầu rồi mà.

Bịch ~~~~!!!

Dương Kiệt dưới sự “thúc ép” của hai tên binh sĩ nhẹ nhàng quỳ thẳng xuống đất, trong lòng không ngừng thầm nghĩ: “tại hạ thay mặt cho vương triều Thiên Ưng, xin được trao cho cú quỳ tạ tội này cho các vị.”

“Độc đi ~~~~~!!!” Một cuộc chiếu thư bằng vải cuộn tròn đưa thẳng tới trước mặt Dương Kiệt, chính là nội dung diễn văn tạ tội đã được soạn thảo sẵn, Dương Kiệt chỉ cần đọc theo những gì ghi trong đó mà thôi, không cần phải vắt óc suy nghĩ từ nghĩ chi cho mệt mỏi đầu óc nữa.

“Thiên đạo chứng giám, tội nhân Dương Tiến, phạm tội tày đình, trời đất bất dung, hối hận tội cùng, hận không thể tự vẫn tạ tội trước thiên hạ.

Nhưng thiết nghĩ cái chết quá nhẹ nhàng cũng không đủ để bù đắp cho tội ác do mình gây ra, nên mong có thể giữ lại mạng sống hèn thấp của bản thân, dùng suốt cuộc này hy vọng có thể chuộc tội phần nào cho bản thân.....” Dương Kiệt cố gắng tạo ra vẻ mặt “ ân hận đau khổ”, thậm chí nước mắt nước mũi đầm đìa, dùng giọng nói giàu cảm xúc của bản thân lớn tiếng đọc theo cuộn “ tạ tội thư” trên tay.

Không ít người đã tỏ ra dao động trước bài “ tạ tội văn” và tài diễn xuất của Dương Kiệt lúc này, cơn cảm phần trong lòng ít nhiều cũng nguôi ngoai đi đôi chút, tất nhiên, hoàn toàn tha lỗi cho anh ta thì chắc chắn không bao giờ rồi, nhưng ít ra không có những suy nghĩ phải bắt anh ta phải đền mạng cho người thân của mình bằng mọi giá nữa.

Uỳnh ~~~~~!!!

Tất cả những người có mặt ở nơi diễn ra tang lễ không kìm được giật mình biến sắc khi cảm nhận được một áp lực đáng sợ đè thẳng vào người, những người yếu ớt thậm chí phun máu ngất xỉu tại chỗ, khiến hiện trường nhất thời gà bay chó chạy, tiếng gào thét vang trời.

“ Chuyện, chuyện gì xảy ra thế này??? Đó là, đó là” Thậm chí ngay cả Âu Dương Thiện cũng sắc mặt tái mét, cảm thấy khó thở vô cùng trước áp lực đáng sợ đó, thần thức phóng thích ra hết cỡ, hy vọng có thể tìm ra “ thủ phạm” đã gây ra vụ này.

Khí thế áp lực này, tuyệt đối đáng sợ hơn cả một xuất khiếu cao cấp nữa là.

Đáng sợ hơn cả xuất khiếu cao cấp xuất hiện ở khu vực Bán Nguyệt thành??? Âu Dương Thiện tỏ ra hoảng hốt và khó hiểu, những kẻ mạnh đáng sợ như thế này, đừng nói là Bán Nguyệt Thành, ngay cả vương thành của vương triều tầm trung cũng có thể nói là mò kim đáy biển, tìm mãi mòn

con mắt tới tuyệt vọng cũng chưa chắc tìm thấy được, nhưng vì sao lại
.....

Rốt cuộc áp lực đáng sợ đó là do ai tạo ra nhỉ?? Vô tình đi ngang qua,
hay là cứu viện của

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 280: Lại Bị Âm Sát

Áp lực đáng sợ đó tới nhanh biến mất càng nhanh hơn, chưa đầy 5 giây đồng hồ xuất hiện, đã biến mất không dấu tích, cho dù Âu Dương Thiện có cố gắng cỡ nào, cũng không thể tìm ra được cội nguồn của áp lực đó từ đâu ra cả.

Chẳng lẽ như mình nghĩ, chỉ là người ấy vô tình đi ngang qua, nghe thấy lời văn tạ tội của tên Dương Tiễn, tỏ ra cảm phần nên chỉ dẫn mặt một cái?? Mà cũng không đúng, nếu muốn dẫn mặt thì chỉ dẫn mặt mỗi mình Dương Tiễn, sao lại nhắm vào tất cả mọi người có mặt ở nơi này chứ???

Âu Dương Thiện không ngừng suy đoán, nhưng nhất thời không nghĩ ra được nguyên nhân chính của vấn đề, cuối cùng đành bỏ cuộc, chỉ cần đối phương không có động tĩnh gì nhắm vào mọi người là tốt rồi, không cần thiết phải tự mình khiến mình lo sợ làm gì.

Áp lực lúc này thực ra chính là do Hao Thiên Khuyển đang theo dõi toàn bộ quá trình Dương Kiệt bị biến thành trò hề phát tán ra. Sau khi nhận được thông tin Dương Kiệt bị dẫn giải tới nơi tổ chức lễ tang, do không thể cách quá xa so với vị trí Dương Kiệt hiện diện, nên đã âm thầm bám theo phía sau, một phần có thể xem xem con heo mập trời đánh đó bị dân chúng biến thành trò hề cũng tốt chứ bộ.

Nhưng khi mà nghe thấy diễn văn tạ tội nhắc tới cái tên Dương Tiễn, chủ nhân cũ của mình, khiến nó phần nộ mất kiểm soát nên đã vô tình

phóng thích khí thể ra bao phủ cả khu vực, một phần cũng muốn dẫn mặt bày tỏ sự bất mãn của mình.

Nhưng nó đã nhanh chóng bùng tĩnh thu lại khí thể của bản thân, nghiêng rặng nghiêng lợi tiếp tục đứng sang một bên để xem con heo mập trời đánh đó bị người dân Bán Nguyệt thành “ hành hình ” cho hả dạ mình.

Nếu như làm dân chúng bị thương hay gì đó, thì còn ai giúp mình hành hạ con heo mập trời đánh kia, còn đâu màn kịch hài để xem nữa chứ. Bỏn cậu gia không thể làm gì được mày, vậy thì để cho đám dân chúng “ xử đẹp ” mày cũng tốt chứ bộ.

Sau khi áp lực đáng sợ biến mất, người dân vẫn còn chưa khỏi hoảng hốt lo sợ, nhưng dưới sự trấn an của Âu Dương Thiện, đã nhanh chóng ổn định trở lại.

Diễn văn tạ tội cũng đã đọc xong, tiếp theo chính là “ món ăn chính ” mà dân chúng giành cho tên thủ phạm trời đánh. Đã có không ít người xoắn tay áo lên, chỉ cần Âu Dương Thiện gật đầu cho phép, trực tiếp lao tới “ phang thây xẻ thịt ” tên thủ phạm trời đánh để xả giận đây.

Cái gì tới cũng phải tới, Âu Dương Thiện muốn cản cũng cản không nổi, đành gật đầu một cái rồi quay đầu sang một bên.

“ Đập, đập chết hần đi ~~~~~!!! ” “ Tên khốn trời đánh, chính vì mi, vì mi mà chồng yêu của ta đã mãi mãi rời xa hai mẹ con ta, người, người, huhuhu ~~~~~!!! ” “ Đền mạng cho con trai ta mau đồ khốn ~~~~~!!! ”

nhìn thấy dân chúng tựa như hóa thân thành những con sói đói khát lao thẳng về phía mình, Dương Kiệt không kìm được phải biến sắc, hồi hả dùng

hai tay che lại khuôn mặt của mình và cơ thể cuộn tròn xuống, phoir lưng ra để mặt đám dân chúng muốn làm gì thì làm.

Chỉ cần không đụng tới khuôn mặt “điển trai” của mình, tuy không phải là khuôn mặt thật, nhưng dù sao cũng là hình tượng phải sử dụng thời gian dài không phải sao?? Thì các người muốn làm gì thì làm đi ~~!!

Bốp ~~!! Bạch ~~!!! Pằng ~~~!!! Uỳnh ~~~~~!! Phục ~~~!!!..... “chết này, chết này đồ khốn ~~!!!” “Ta đá chết người, ta đánh chết người ~~~~~!!!”

Dương Kiệt tựa như biến thành một cái bao cát dùng để xả giận cho người dân, bị vây đánh liên hồi vào cơ thể, những cú đấm, những cú đạp, những bã nước bọt và đăm liên miên không dứt chiếu cố thẳng vào người anh ta, chỉ biết cắn răng nằm đó chịu đựng không dám phản kháng.

Đã tới nước này rồi, nếu như còn phản kháng chẳng khác nào những việc làm trước nay thành công cốc à?? Mặc dù anh ta chỉ cần run người một cái, đám dân chúng đã bị tan xương nát thịt rồi.

Chỉ là, không dám và không thể.

Lớp lá chắn vô hình chỉ có tác dụng tách ly những vật chất dơ bẩn như nước bọt và đăm của người dân, nhưng những cú đấm những cú đạp hay vũ khí đập vào cơ thể, vẫn cảm thấy bị đau nhất, tuy những cái đau này tựa như bị kiến cắn, nhưng khi số lượng nhiều lên thì sẽ khiến cơ thể khó chịu vô cùng.

Dương Kiệt cứ thế nằm đó bất động để mặt dân chúng thay phiên nhau lao vào hành hạ trút giận bản thân.

Âu Dương Thiện và tứ đại kim cang lộ ra vẻ mặt không nỡ, nhưng tuyệt đối không dám đứng ra ngăn cản, chỉ còn cách quay đầu sang hướng khác,

xem như không thấy không biết cho rồi.

Còn Hao Thiên Khuyển ở phía xa hã hê vô cùng, trong lòng không ngừng gào thét cổ vũ cho dân chúng mạnh tay hơn nữa, tốt nhất là đánh cho con heo mập đó thành tàn phế càng tốt. Mặc dù nó hiểu điều đó hoàn toàn không thể.

Trong lúc dân chúng đang “nhiệt tình chiếu cố” Dương Kiệt, một bóng người có thân hình mảnh khảnh gầy ốm, khuôn mặt thuộc dạng ném vào đám đông sẽ không thể phân biệt đang âm thầm hòa mình trong đám đông và từ từ áp sát tới gần vị trí Dương Kiệt đang co cụm lại thành một đồng.

Cũng như những người ở xung quanh, hã mang theo vẻ mặt “đau thương cảm phần” chuẩn bị lao tới trả thù cho thân nhân đã bị chết trong cuộc bạo loạn trước kia. Chỉ là nếu để ý kỹ, sẽ phát hiện ở giữa hai ngón tay của hã nếu này có kẹp lấy một cây kim sắc nhọn nhỏ như một cây kim khâu, nửa thân kim lòi ra bên ngoài như bị nhuộm thành màu đen tím.

Khi đã men theo dòng người áp sát tới gần mục tiêu, toàn thân hã không tự chủ run lên vì phấn khích và hồi hộp. Nếu như Dương Kiệt quay người lại nhìn vào hã lúc này, sẽ phát hiện hã chính là tên sát thủ của Huyết Sát Lâu từng ám sát anh ta ở Khương Lộc và đã suýt chút mất mạng bởi Dương Tiễn phá thiên kích của anh ta.

Thì ra là sau lần ám sát thất bại vì sự chủ quan của mình, tên sát thủ đã âm thầm ẩn núp chờ thời cơ, thậm chí đã theo chân Dương Kiệt từ vương thành Khương Lộc tới Bán Nguyệt thành khi nhóm tam công chúa tham gia thí luyện vương triều.

Trong thời gian này hã không ngừng theo dõi và thu thập thông tin, đặc biệt là âm thầm theo dõi cả trận giao chiến giữa nhóm tam công chúa và Âu Dương Thiện cách nay không bao lâu, phát hiện tuy Dương Kiệt chỉ thể

hiện thực lực của một tông sư tầng thứ 8, nhưng nếu bung hết toàn bộ sức lực, ngay cả một nguyên thần tầng thứ 2 như mình cũng chưa chắc tự tin có thể kết liễu được đối phương.

Tất nhiên, đó là khi đối đầu trực diện, nhưng đối với một sát thủ chuyên nghiệp như mình, đừng nói là tông sư tầng thứ 8 có thực lực nguyên thần tầng thứ 2, cho dù là nguyên thần tầng thứ 3, tầng thứ 4 chân chính, chỉ cần cho mình cơ hội, hoàn toàn có thể kết liễu đối phương và an toàn trở về.

Chỉ là trong thời gian này Dương Kiệt ngày đêm làm khách trong thành chủ phủ hoặc trốn trong trang viên luyện đan, khiến hắn không có chút cơ hội nào để ra tay cả.

Và dường như trời còn thương hắn, Dương Kiệt đột nhiên tự nhận tội trước mặt công chúng, tự nguyện trở thành “ bao cát xả giận” cho người dân thành Bán Nguyệt, vậy đây chẳng phải là thời cơ ngàn năm có một đối với mình sao??

Thời cơ hoàn thành nhiệm vụ ngay trước mắt nếu như không nắm bắt, sẽ bị trời đánh đấy!! cho nên hắn đã nhanh chóng trà trộn vào đám đông, hóa thân thành một thân nhân của nạn nhân bị hại, hoàn toàn không cần phải lo lắng sẽ bị ai phát hiện gì cả.

Hắn tỏ ra vô cùng tự tin rằng, chỉ cần áp sát được mục tiêu, cây kim tầm độc được cực độc hầu như không có thuốc giải trên thế gian này, tuyệt đối có thể đoạt mạng mục tiêu một cách dễ dàng.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, không chỉ được tiền thưởng và cũng đã đạt đủ số điểm cần thiết để thăng chức, có thể không phấn khích được sao?? Tất nhiên, tâm lý muốn báo thù cho lần bị đánh trọng thương trước kia cũng chiếm phần tỷ trọng không nhỏ.

Bạch ~~~~~!!!

Lợi dụng lúc dòng người xung quanh đang thượng cẳng tay hạ cẳng chân với Dương Kiệt, tên sát thủ đã dễ dàng áp sát mục tiêu, tay tạo thành chưởng kẹp lấy cây kim võ thẳng vào lưng của anh ta một cách dễ dàng.

Cảm thấy cây kim trong tay đã ghim sâu vào cơ thể của mục tiêu, tên sát thủ khẽ lóe qua tia sáng đầy phấn khích, không chút do dự chân chửi lập tức thu mình rút về phía sau hòa lẫn vào trong dòng người đang tiếp tục bu quanh.

Nhất kích tất sát xong lập tức thoát thân, đó là phương châm làm việc của bất kỳ sát thủ chuyên nghiệp nào.

Dương kiệt này giờ thu mình chịu trận, tuy đã bị trên hàng trăm hàng ngàn người luân phiên nhau đánh đập vào người này giờ, nhưng thực ra thương tích mang lại cho anh ta rất ít, nếu không muốn nói là hầu như không có, cảm giác như đang có ai đó ngãi ngựa và đâm lưng cho mình mà thôi, thậm chí anh ta buồn chán tới nỗi muốn ngủ ngất đi đấy chứ.

Chỉ là đột nhiên cảm nhận một cơn đau đáng sợ truyền thẳng tới não, có cảm giác như bị bác sĩ dùng cây kim tiêm thẳng vào người khiến anh ta không kìm được kêu thét lên vì đau đớn.

Cơn đau kinh khủng nhanh chóng lan tỏa ra khắp cơ thể, có cảm giác như toàn thân bị ghim đầy kim nhọn, vừa đau nhất vừa ngứa ngáy vô cùng, huyết khí trong cơ thể đảo lộn, có cảm giác như muốn ngưng tụ thành một đống, nước da trên cơ thể vốn dĩ đã ngăm đen lúc này đã đen xỉn như than.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA
~~~~~!!!” Dương Kiệt từ dưới mặt đất bật dậy, hai tay ôm đầu kêu gào đầy đau đớn, không ít người đang vây đánh anh ta ở xung

quanh giật mình hoảng hốt với biểu hiện của Dương Kiệt, thậm chí không ít người bị hất tung ra xa, đẩy ngã vô số người ở phía sau, nhất thời tiếng chửi bới gào thét đầy căm phẫn vang động trời đất vì lầm tưởng rằng anh ta vẫn chưa chịu nhận tội muốn vùng lên phản kháng.

“khoan, khoan đã ~~~!!!” Âu Dương Thiện cũng nhanh chóng phát hiện tình trạng bất thường của Dương Kiệt, nhanh chóng trấn an những người quá khích ở xung quanh, lao tới ngay bên cạnh anh ta đưa tay tạo thành chướng ải thẳng vào ngực của đối phương.

Roẹt ~~~~~!!!

Chân nguyên của Âu Dương Thiện truyền thẳng vào cơ thể của Dương Kiệt, ông ta lập tức biến sắc khi phát hiện cơ thể của đối phương tựa như một cái máy hút đáng sợ, không ngừng hút sạch chân nguyên do mình truyền vào, hoàn toàn không có tác dụng gì cả, ngược lại còn khiến Dương Kiệt kêu gào đau khổ hơn nữa.

Dương Kiệt hai tay ôm đầu không ngừng lăn lộn trên mặt đất, tiếng gào thét đầy bi thảm khiến không ít người cũng phải biến sắc.

Không cần phải hỏi, anh ta đang bị chuyện gì thật chứ không phải đang giở trò hòng để người khác thương hại bỏ qua.

“haha, ông trời có mắt, xem kìa xem kìa, tên thủ phạm trời đánh đang nổi điên, xem ra ngay cả thiên đạo cũng không muốn tha thứ cho tội ác tày trời của hắn.” “Đúng thế, đúng thế, cho đáng đời, cho dù hắn chịu đựng đau khổ gấp trăm lần ngàn lần, cũng không thể xóa hết mọi tội lỗi của hắn được.” “Chúng ta có nên thay trời hành đạo, kết liễu luôn tên thủ phạm này không nhỉ??” “Được đấy chứ ~~~~!!!”

Vẻ mặt đầy đau khổ của Dương Kiệt chỉ khiến phần lớn người dân thêm hả hê mát dạ mà thôi, thậm chí không ít người đã lên tiếng trực tiếp lấy mạng anh ta luôn cho rồi.

“ thủ phạm đang xảy ra tình trạng bất thường, lẽ tạ tội tới nay là kết thúc, lão đại, hỗ trợ mọi người tiến hành chôn cất không được để quá giờ, hiểu chưa???” Âu Dương Thiện biết rõ không thể chần chờ nữa, Dương Kiệt đã bị trúng một loại độc kỳ lạ do ai đó đã lén lén cài vào trong cơ thể của anh ta, do lúc này không tập trung về phía bên này, nên nhất thời không phát hiện được thủ phạm là ai, nhưng tất cả mọi thứ đều bằng thừa, quan trọng nhất là phải giải cứu Dương Kiệt trước rồi tính sau.

có thể nói cả quá trình sát thủ ghim độc vào cơ thể của Dương Kiệt, chỉ duy nhất mỗi mình Hao Thiên Khuyển đang ần núp " xem phim" ở phía xa mà thôi. chỉ là đối với Hao Thiên Khuyển, chỉ cần Dương Kiệt không mất mạng, bị đánh thành tàn phế cũng không thèm quan tâm, thậm chí còn cổ vũ nhiệt tình nữa là, thì làm gì có chuyện nó ra tay giải nguy cho Dương Kiệt chứ??

lập tức đỡ lấy Dương Kiệt dậy, quay sang tứ đại kim cương ra lệnh, cũng như nói rõ quyết định của mình cho dân chúng ở xung quanh nghe.

Vụt ~~~~~!!!!

Không đợi dân chúng kịp phản ứng, Âu Dương Thiện trực tiếp bế lấy Dương Kiệt biến mất khỏi hiện trường, để lại vẻ mặt và ánh mắt đầy bất cam nhưng không biết phải làm sao của dân chúng vẫn còn chưa hết nguôi giận ở xung quanh.

Nhưng Âu Dương Thiện đã lên tiếng, thậm chí có cả hành động, chỉ còn cách bất cam tạm thời “ tha mạng” cho tên thủ phạm đáng nguyên rủa đó chứ biết sao bây giờ.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 281: Hoại Huyết Phá Hồn Độc

Vù vù ~~~~~!!!

Âu Dương Thiện bế theo Dương Kiệt không ngừng tăng tốc bay thẳng về Bán Nguyệt thành, hy vọng kịp thời mang anh ta tới gặp vị y sư nổi tiếng nhất trong thành để có thể giải độc trong cơ thể càng sớm càng tốt.

“Ừa ~~~~!!!” Âu Dương Thiện đang tập trung bay đột nhiên cảm nhận cơ thể mà mình đang bế trên tay đang nhục nhích thay đổi, phình to ra với tốc độ chóng mặt, giật mình hoảng hốt cúi đầu xuống, không kìm được kinh ngạc kêu thét lên: “Đó, đó là .....”

Đúng thế, Dương Kiệt lúc này đã không thể giữ được trạng thái dịch dung, đã biến trở lại hình tượng thật của bản thân, một cơ thể mập ú to tròn như quả bóng khổng lồ, hoàn toàn khác xa với hình tượng “điển trai” trước kia.

Cũng may là bộ đồ đang mặc trên cơ thể khá rộng, cộng thêm thân hình của "Mã Đức Chung" cũng cao to, nên khi quay trở về hình dạng thật của mình, quần áo không bị trương phình tới nổi rách nát cả ra.

“Chuyện gì xảy ra thế này??? Đây mới là bộ mặt thật của hấn??? Hấn đã sử dụng dịch dung thuật???” Âu Dương Thiện nhanh chóng hiểu ra vấn đề.

Hèn chi lúc bế hấn lên cảm giác trọng lượng cơ thể hoàn toàn không tương xứng với ngoại hình, thì ra hình tượng thật của hấn là như thế này.

Chỉ là, khuôn mặt này, sao thấy quen quen ấy nhỉ?? Đường như mình đã nhìn thấy qua ở đâu thì phải.

Âu Dương Thiện sau khi nhìn kỹ khuôn mặt thật của Dương Kiệt, tuy lúc này đã nhăn nhó còn hơn cả mông khỉ vì đau đớn, nhưng cảm thấy quen mặt vô cùng, chỉ là nhất thời không nhớ ra đã từng nhìn thấy qua ở đâu.

Thì chính từ trên những bản vẽ chân dung truy nã của ngũ đại tông môn ban phát khắp khu vực U Châu chứ còn đâu nữa!!

Nghĩ không ra thì tạm thời gác sang một bên trước đã, quan trọng nhất là phải nhanh chóng mang hắn đi cứu chữa trước tính sau.

Âu Dương Thiện không quá bận tâm tới thân phận thật của Dương Kiệt nữa, cố gắng tăng tốc bay nhanh về Bán Nguyệt thành.

Lúc này Dương Kiệt đang chìm trong sự đau đớn tột cùng gần như hoàn toàn mất hết ý thức bởi độc dược cực mạnh đã gần như xâm chiếm hết toàn bộ cơ thể của anh ta. Chỉ cần độc dược xâm nhập vào tim và não, có thể nói cuộc đời của Dương Kiệt sẽ bế mạc tại chỗ.

Cho dù cố gắng tìm đủ mọi cách, ngay cả Âu Dương Thiện truyền chân nguyên vào cơ thể mình khử độc tố ra ngoài cũng không có tác dụng, thậm chí còn khiến cho độc dược bùng phát đáng sợ hơn nữa.

“hệ, hệ thống, mau, mau kích hoạt trạng thái vô địch mau, đau, ta đau muốn chết rồi đây nè ~~~~~!!!” Dương Kiệt có cảm giác như hàng trăm hàng ngàn nhát dao không ngừng đâm vào cơ thể, thậm chí có phần đáng sợ hơn cả cảm giác khi tiến hành Vận Thanh Thiên nữa.

“Dính dong, hệ thống phát hiện độc tố có thể khiến bạn mất mạng, nhưng do vẫn chưa tới mức nghiêm trọng nhất, nên hệ thống chưa thể kích

hoạt được trạng thái vô địch, vui lòng bạn hãy kiên nhẫn chờ đợi.” Đó chính là câu trả lời của hệ thống.

“ kiên, kiên cái đầu nguoi á ~~~!!! Đau chết tao rồi ~~~~~!!!!” Dương Kiệt có chút muốn bóp cổ chết tên hệ thống trời đánh đó, cái gì mà chờ đợi với kiên nhẫn, bộ không thấy mình đã đau tới mức gần như mất hết lý trí rồi sao?? Như thế mà còn chưa đủ nghiêm trọng sao mà còn đòi hỏi như thế nào nữa chứ??

Tất nhiên, chửi thì chửi thế, cũng chỉ còn cách cắn răng chịu đựng chứ biết sao bây giờ, ai biểu cái kỹ năng chết tiệt đó là dạng thụ động, bản thân không thể kích hoạt bằng tay được chứ.

Chỉ bay chừng một khắc giờ, Bán Nguyệt thành đã xuất hiện trong tầm mắt của Âu Dương Thiện, ông ta trực tiếp từ trên không trung Bán Nguyệt thành bay thẳng vào thành trước vô số cặp mắt đầy ngơ ngác của binh sĩ trấn giữ thành trì, di chuyển nhanh về phía một trang viên khá rộng lớn nằm ngay trung tâm thành phố.

“ Lương y sư, Lương y sư, người có trong nhà chứ???” Âu Dương Thiện dẫn theo Dương Kiệt đáp thẳng xuống hoa viên trong trang viên, đồng thời mở miệng kêu lớn.

“ Ai?? Ai tìm lão phu??? Sao nguoi có thể .... Á, Âu Dương thành chủ??” Chỉ thấy một ông lão đầu tóc bạc phơ, râu rít chấm ngực, mình khoác bộ y phục màu trắng bạch sạch sẽ từ bên trong một căn phòng bước ra, lúc này còn mang theo vẻ mặt không hài lòng vì hành động thất lễ của đối phương, nhưng khi nhìn kỹ bóng người ở trước mặt, lộ ra vẻ bất ngờ kinh ngạc nói.

“ Lương y sư, xin thứ lỗi cho tội vô lễ của tại hạ, nhưng tình hình vô cùng khẩn cấp, mong y sĩ hãy kiểm tra xem anh chàng và ra tay cứu chữa

cho anh ta ạ.” Vị Lương y sư này là một y sư cao cấp, có địa vị không thua kém gì so với Âu Dương Thiện trong Bán Nguyệt thành, nếu như không muốn nói là thậm chí còn đức cao vọng trọng hơn nữa, nên Âu Dương Thiện cũng phải tỏ ra cung kính chấp tay thứ lỗi trước mới dám đề ra yêu cầu của mình.

“ trúng độc??? ngoài ra còn là Hoại Huyết Phá Hồn độc nữa chứ???
Thằng nhóc này là mục tiêu của Huyết Sát Lâu??? Quả không hổ danh là y sư cao cấp, Lương y sư chỉ cần liếc sơ qua là biết rõ Dương Kiệt bị trúng độc dược cực độc, thậm chí biết rõ danh tánh và thủ phạm phát tán nguồn độc dược đáng sợ này nữa.

“ hoại huyết phá hồn độc?? Huyết Sát Lâu???” sắc mặt của Âu Dương Thiện trở nên nghiêm túc lạ kỳ.

Uy danh của Huyết Sát Lâu đã nghe qua từ lâu, sự đáng sợ của tổ chức đó như thế nào, Âu Dương Thiện biết rõ, có thể nói là từ cổ chí kim tới giờ, chưa từng có một ai có thể toàn mạng nếu như trở thành mục tiêu bị nhắm tới của Huyết Sát Lâu, chỉ là không ngờ Dương Kiệt lại chính là mục tiêu của tổ chức đáng sợ đó.

Cho dù cứu sống hắn ta lần này, chắc gì sẽ không bị mất mạng bởi Huyết Ma Lâu sau này chứ??

Âu Dương Thiện nhanh chóng dẹp bỏ suy nghĩ đó sang một bên, quan trọng hết là phải cứu đối phương trước đã, còn chuyện gì xảy ra sau đó tính sau.

“ Lương y sư, không biết.....” Âu Dương Thiện lên tiếng định nhờ vả, ai ngờ Lương y sư khẽ lắc đầu, nghiêm giọng nói: “ Hoại Huyết Phá Hồn Độc là độc dược bí truyền của Huyết Sát Lâu, trừ khi y sư tông sư ra tay, lão cũng chỉ có khả năng cầm chừng độc tố trong cơ thể của anh chàng này

để tránh tình trạng xấu nhất xảy ra trong một thời gian không quá dài, còn chữa trị dứt điểm thì .....

Âu Dương Thiện lộ ra vẻ do dự không quyết, nếu chỉ cảm chừng độc tố trong người không thể giải quyết dứt điểm thì cảm chừng để làm gì?? Theo lời Lương y sư nói thì chỉ có hai phương án giải quyết triệt để. Thứ nhất chính là lấy được thuốc giải từ trên tay của Huyết Sát Lâu, phương án hầu như tỷ lệ bằng không vì chẳng biết Huyết Sát Lâu ở đâu mà tìm. Phương án thứ hai chính là tìm một vị y sư tông sư trở nên mới có hy vọng giải độc được cho Dương Kiệt.

Chỉ là ở vương triều tầm trung như vương triều Thanh Mãng hay thậm chí là vương triều Thiên Ứng, tìm được một y sư cao cấp đã gần như mò kim đáy biển rồi, may mắn là trong Bán Nguyệt thành có Lương y sư đang ẩn cư tại đây, còn tông sư y sư ư?? Chỉ nghe nói là từng xuất hiện qua ở một vương triều cao cấp hay thậm chí chỉ có trong ngũ đại tông môn mà thôi.

Tìm tới vương triều cao cấp hay ngũ đại tông môn?? Người ta thêm đếm xỉa tới một tên thành chủ của vương triều tầm trung mới là lạ á. Quan trọng nhất là, những vị y sư như thế này thường thích cuộc sống tự do giao du thiên hạ, nên rất hiếm khi ở lại trong tông môn hay vương triều, chỉ trừ khi có tình hình khẩn cấp, mới liên hệ họ quay trở về giải quyết, nên cho dù phía tông môn hay vương triều cao cấp nể mặt võ hồn cấp 9 của mình đồng ý cho y sư ra tay, chắc gì Dương Kiệt còn có thể đợi chờ tới lúc người ta quay trở về không chứ?

Nhưng đã mang về tới nơi này, chẳng lẽ để mặc đối phương sống chết ra sao thì ra sao?? Tất nhiên là không được rồi, thôi, cứ cầm cự được bao lâu thì bao lâu, mình sẽ thông báo lại với người của vương triều Thiên Ứng tìm cách cứu hẩn vậy.

Trong lúc Âu Dương Thiện đang do dự có nên cầm độc tố trong người Dương Kiệt hay không thì anh ta đang gào thét dữ dội trong lòng.

Tuy gần như mất hết ý thức, nhưng vẫn có thể nghe được cuộc trao đổi giữa Âu Dương Thiện và Lương y sư ở bên ngoài, lúc này Dương Kiệt chỉ muốn mở miệng gào lớn: “đừng, đừng cứu tôi, cứ để mặc tôi thế này, ắt sẽ tự bình phục hoàn toàn. Chứ như cái ông nội kia chỉ có thể ngăn cho độc tố ngưng chạy mà không thể chữa trị dứt khoát thì cũng chỉ kéo dài sự đau đớn của tôi thêm mà thôi.

Nhưng cho dù trong lòng anh ta gào thét cỡ nào, miệng không thể nói ra thì cũng bằng thừa, nào có ai biết đâu chứ??

“Mong Lương y sư ra tay cầm độc cho vị huynh đệ này à.” Nghe xong câu nói của Âu Dương Thiện, Dương Kiệt đã khóc không thành tiếng.

Rốt cuộc là ông định cứu tôi hay hại tôi đây???

“nếu như thế thì ..... ủa ~~~~!!!!” Lương y sư nghe xong yêu cầu của Âu Dương Thiện, đã xoắn tay áo lên chuẩn bị ra tay cầm độc cho Dương Kiệt, nhưng giật mình hoảng hốt khi phát hiện cơ thể của Dương Kiệt đột nhiên phát sáng dữ dội, nước da đen xỉ như than đang chuyển thành màu trắng hồng hào với mắt thường có thể nhìn thấy được.

Không chỉ Lương y sư, ngay cả Âu Dương Thiện cũng giật mình hoảng hốt vội vã buông thả Dương Kiệt xuống mặt đất, mang theo vẻ mặt cảnh giác đề phòng nhìn chằm chằm vào sự biến hóa dị thường của anh ta.

Thì ra Dương Kiệt đã may mắn vô cùng khi hệ thống nhận thấy độc tố đã hoàn toàn xâm chiếm cả cơ thể của anh ta, tính mạng bị đe dọa nghiêm trọng nên đã tự động kích hoạt chức năng trạng thái vô địch mỗi năm chỉ có thể sử dụng một lần, cứu anh ta một bàn thua trông thấy.

Chỉ cần chậm thêm khoảng một vài giây đồng hồ nữa thôi, anh ta còn phải chìm đắm trong sự đau đớn do độc tố bị cầm lại mà không thể loại ra khỏi cơ thể dài dài đây.

“ mẹ kiếp, hú hồn ~~!!! Suýt chút nữa thì bị hai người này chơi chết ~~!!!” Dương Kiệt một phen hoảng hốt không ngừng tay lau mồ hôi lạnh đã chảy đầy trên trán, đồng thời một đau đớn do độc tố gây ra nhanh chóng tan biến đi, thay vào đó là cảm giác dễ chịu vô cùng, cảm giác như cơ thể có vô vàn sức mạnh dùng mãi không hết.

Trạng thái vô địch đã được kích hoạt ~~!!

Độc tố đã bị bốc hơi hoàn toàn trong cơ thể, Dương Kiệt mở to đôi mắt ra từ dưới đất nhảy bật lên, khẽ nhúc nhích tay chân của mình, không để lại bất kỳ tác dụng phụ nào trong cơ thể cả, trạng thái vô địch quả thật lợi hại.

“ người, người .....” Không chỉ Lương y sư, ngay cả Âu Dương Thiện cũng tỏ ra kinh ngạc tới nỗi quai hàm gần như rơi thẳng xuống đất trước tình trạng dị thường của Dương Kiệt.

Rõ ràng đối phương đã gần như mất mạng bởi độc tố đáng sợ của Hoại Huyết Phá Hồn Độc, ngay cả một y sư cao cấp như Lương y sư cũng chỉ có thể cầm lại chứ không thể hoàn toàn chữa khỏi, thế mà chỉ trong nháy mắt đối phương hoàn toàn bình phục như chưa từng bị dính độc qua vậy, cho dù một y sư tông sư ra tay cứu chữa, cũng chưa chắc hiệu quả nhanh như thế này, có thể không kinh ngạc được sao??

“ các ông đừng dùng ánh mắt như thế nhìn tôi, vì tôi chỉ là truyền thuyết mà thôi ~~!!!” Dương Kiệt khoái trá trước biểu hiện của đối phương, vô cùng khoái trá dùng tay vuốt vuốt mái tóc đầu đỉnh của mình, dương dương tự đắc cười nói.

Sắc mặt của Âu Dương Thiện và Lương y sư lập tức trầm đen như than bởi vẻ mặt “đầy cao ngạo” của đối phương, có chút muốn lao tới tát vài cái vào mặt hắn cho bỏ ghét.

Rốt cuộc là mới đây ai lẫn lộn gào thét như con chó sủa vào lò mổ đây, giờ nay lại tỏ vẻ dương dương tự đắc, quả thật đáng ghét quá đi.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 282: Dụ Con Gái Nhà Người Ta Bỏ Nhà Theo Trai

Sau một hồi khoái trá đắc chí, Dương Kiệt giật mình hoảng hốt khi nhìn kỹ lại thân hình của mình, trong lòng lập tức trầm xuống, sắc mặt trở nên khó coi vô cùng.

Chết cha rồi!! Cái khuôn mặt này, cái thân hình này .....

Dương Kiệt cũng đã phát hiện Âu Dương Thiện đang dùng ánh mắt “soi mói” nhìn chăm chăm vào mình, dường như ông ta đã phát hiện ra điều gì đó thì phải.

Quả nhiên, lúc này do quá hấp tấp cộng thêm Dương Kiệt nhăn nhó khuôn mặt vì đau đớn nên nhất thời không nhận ra, nhưng lúc này sau khi nhìn kỹ, Âu Dương Thiện đã nhanh chóng sực nhớ ra khuôn mặt và thân hình “siêu mẫu” này đã nhìn thấy qua ở đâu rồi.

Chính là tên đệ tử Thánh Hỏa Tông đang bị cả ngũ đại tông môn truy nã toàn khu vực U Châu chứ còn ai nữa chứ??

Dương Kiệt tỏ ra cảnh giác vô cùng, nếu như phát hiện đối phương có hành vi bất thường, lập tức sử dụng Dịch Chuyển Tức Thời bỏ trốn ngay tức khắc.

Nếu như chỉ là Lương y sư, Dương Kiệt chỉ cần một kích xuyên tâm hoàn toàn có thể giết người diệt khẩu, còn Âu Dương Thiện ư?? Không biết là ai sẽ giết ai đây.

“Hãy yên tâm, lão phu sẽ không lật tẩy bí mật của nhà ngươi.” Trong lúc Dương Kiệt đang tỏ ra lúng túng không biết phải làm sao, trong đầu đột nhiên vang lên tiếng truyền âm của Âu Dương Thiện.

Dương Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm khi nghe xong câu nói của Âu Dương Thiện, một khi đối phương đã nói thế thì còn phải lo sợ ông ta sẽ thất hứa lật lọng với mình nữa. Vì nếu như ông ta muốn, hoàn toàn có thể ra tay với mình ngay tức khắc, vì đối phương đâu biết được mình có bí thuật bỏ trốn lợi hại đâu chứ??

Chỉ là Âu Dương Thiện đã ổn rồi, còn vị Lương y sư thì .....

Đôi mắt của Dương Kiệt khẽ lóe qua tia sáng sát khí, nhưng nhất thời do dự chưa quyết có nên giết người diệt khẩu hay không, khi Âu Dương Thiện đang đứng ngay bên cạnh, thành công hay không là cả một vấn đề lớn rồi đấy.

“Hãy yên tâm, Lương y sư ngày thường sống cuộc sống ẩn cư, nên các thông tin bên ngoài không nắm rõ, không cần phải lo lắng ông ta sẽ biết thân phận của ngươi.” Giọng nói của Âu Dương Thiện lần nữa vang lên, Dương Kiệt tỏ ra an tâm bội phần.

“Mọi chuyện đã giải quyết xong, vậy tại hạ xin được cáo từ, xin cảm tạ Âu Dương thành chủ và Lương y sư đã tích cực hỗ trợ cứu chữa cho tại hạ ạ.” Biết rõ không thể tiếp tục nán lại Bán Nguyệt thành nữa, cần phải ra đi càng sớm càng tốt để đề phòng trường hợp không mong muốn xảy ra, Dương Kiệt chấp tay buông lời cảm tạ đối với hai người, chuẩn bị rời khỏi Bán Nguyệt thành.

Dương Kiệt thật lòng cảm kích Âu Dương Thiện. Vì nếu như không phải ông ta kịp thời bế mình rời khỏi hiện trường, chắc chắn cái thân phận

này sẽ bị lộ ra trước thiên hạ, tới lúc đó cho dù kích hoạt trạng thái vô địch giữ được cái mạng đi nữa, cũng sẽ bị cả thiên hạ truy sát cho mà xem.

Vì không phải ai cũng như Âu Dương Thiện, phát lờ xem nhẹ những lời cảm dỗ và hứa hẹn do ngũ đại tông môn đề ra trong lệnh truy sát.

“ Cũng tốt, chuyện của người xem như giải quyết xong, tốt nhất là đừng bao giờ xuất hiện ở Bán Nguyệt thành này nữa, lão phu sẽ thông báo với dân chúng trong thành rằng người đã bị độc dược đoạt mạng, chỉ cần sau này người đừng dùng bộ mặt trước kia lộ diện ở trong thành, mọi chuyện sẽ dần chìm trong quên lãng.” Giọng nói của Âu Dương Thiện lần nữa vang lên trong đầu, nhưng bên ngoài lại nghe thấy ông ta lên tiếng nói: “ Chỉ là chuyện nhỏ, huynh đệ không cần phải cảm tạ, nếu như có công việc gấp thì hãy tự ý rời đi, lão phu sẽ thông báo lại cho người của huynh đệ biết sau.”

“ Đúng, đúng, chỉ là chuyện nhỏ, huống chi lão phu đã ra tay được gì đâu chứ?? Tiếc rằng tiểu huynh đệ đi quá gấp gáp, nếu như nán lại nơi này chút để lão phu “ nghiêm cứu nghiêm cứu”, không chừng có thể tìm ra một phương pháp điều trị giúp ích cho đời cũng không chừng.” Lương y sư dùng ánh mắt đầy “ tiếc nuối” nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt, trong mắt Lương y sư Dương Kiệt chẳng khác nào một “ kỳ trân dị bảo” có giá trị nghiêm cứu cực cao vì khả năng tự hồi phục bởi độc dược cực độc của Huyết Sát Lâu, nếu như có thể nghiêm cứu ra nguyên nhân và phương pháp điều trị, tên tuổi ông ta chắc chắn sẽ nổi như cồn cho mà xem.

Tuy sống cuộc sống ẩn cư, nhưng danh lợi có mấy ai có thể xem như thứ phù du hư ảo chứ???

Dương Kiệt không dám tiếp tục nán lại ở nơi này nữa, chỉ sợ chậm chân một bước không chừng bị Lương y sư bắt làm chuộc bạch thì khổ.

“khoan đã, cần phải đi gặp một người trước đã.” Dương Kiệt sực nhớ ra điều gì đó, không trực tiếp rời khỏi Bán Nguyệt thành mà quay người di chuyển nhanh về hướng một tòa trang viên nhỏ nằm sát bên cạnh trang viên mà tam công chúa đang tạm trú.

Trong một căn phòng khá rộng rãi sang trọng nằm ở trung tâm trang viên, một bóng người mang theo vẻ mặt ngơ ngác mơ màng ngồi ngay cạnh cửa sổ, đưa mắt liếc nhìn về phía xa xăm như đang tưởng tượng suy nghĩ điều gì đó.

Bóng người này không ai khác chính là thập nhị công chúa của vương triều Thiên Ưng.

Từ lúc xuất phát tới giờ, tâm trạng của thập nhị công chúa luôn nặng nề khó thở, còn đâu vẻ mặt và tính cách đầy hồn nhiên trong sáng như trước kia nữa chứ??

Vấn đề của Triệu Thiên Cơ và tam công chúa đã ảnh hưởng tới cô ta không ít, lúc này càng khiến cô ta sốc hơn khi phát hiện vị tam tỷ của mình có thể, dường như không tốt đẹp như mình nghĩ, đặc biệt là mệnh lệnh “đáng sợ” đã cướp đi gần ba vạn sinh linh vô tội của Bán Nguyệt thành, tuyệt đối là một đả kích không nhỏ đối với một người như thập nhị công chúa.

Mình đã đúng hay sai khi tham gia vào cuộc thí luyện lần này nhỉ?? Đó là dòng suy nghĩ không ngừng hiện ra trong đầu của thập nhị công chúa trong thời gian gần đây.

“thập nhị công chúa, muội đang tưởng nhớ tới ai mà trông có vẻ mơ mơ màng màng thế, hihi???” trong lúc thập nhị công chúa đang chìm sâu trong suy nghĩ đắn đo của mình, đột nhiên phía sau lưng vang lên giọng nói “trêu

chọc”, khiến cô ta giật mình bừng tỉnh, vội vã quay đầu lại nhìn, phát hiện Dương Kiệt đã không biết đứng ở phía sau lưng mình từ hồi nào.

Lúc này Dương Kiệt đã quay trở lại hình tượng quen thuộc trong mắt thập nhị công chúa trước đó rồi.

Nếu như là người phụ nữ khác, Dương Kiệt âm thầm đột nhập vào phòng của mình một cách trắng trợn như thế này, tuyệt đối sẽ nổi điên liều mạng với anh ta cho mà xem. Nhưng với thập nhị công chúa thì hoàn toàn không để ý tới vấn đề đó, chỉ thấy khuôn mặt ửng đỏ vì hổ thẹn như bị ai bắt gặp đang làm chuyện mờ ám gì đó, lí nhí nói: “bang chủ ca ca, muội đang nghĩ tới bát hoàng huynh của muội ạ!”

Dương Kiệt ngơ ngác há hốc nhìn chằm chằm vào thập nhị công chúa sau lời giải thích của cô ta.

Nghĩ tới bát hoàng huynh của mình??? Chẳng lẽ cô ta có sở thích loạn luân, định tái diễn tình yêu huynh muội ruột thịt xuyên thế kỷ sao??? Bậy bạ, bậy bạ hết sức ~~!!!

“ Vâng ạ, không chỉ bát hoàng huynh, còn tam tỷ nữa, muội đang hoang mang không biết phải xử lý làm sao quan hệ của cả hai, cho nên.....” Đôi mắt của thập nhị công chúa đã long lanh chuẩn bị rơi lệ.

Thì ra cô ta đang nghĩ tới vấn đề một sống một còn giữa Triệu Thiên Cơ và Triệu Thiên Hương, thế mà mình lại đầu óc đen tối đi nghĩ “ chuyện bậy bạ” với con bé ngây thơ trong sáng này, quả thật đáng chết quá đi.

Dương Kiệt tỏ ra ái ngại có chút muốn tự vả vào mặt mình vì suy nghĩ đen tối của mình. Nhìn thấy thập nhị công chúa như muốn khóc, lập tức lộ ra vẻ bối rối, có cảm giác như bản thân đã phạm một tội lỗi tày trời không thể tha thứ.

Bối rối buộc miệng nói: “ nếu như thập nhị công chúa không thích không khí ở đây, vậy thì hãy theo ca ca đi chu du khắp nơi vui chơi nay đó để tâm trạng bản thân thoải mái nào!!”

Vừa mới thốt ra xong câu đó, Dương Kiệt lại muốn tự vả vào miệng bản thân thêm lần nữa.

Mẹ kiếp ~~!!! Nghe sao giống như đang dụ con gái nhà người ta bỏ nhà theo trai thế này! Tội lỗi, quả thật tội lỗi.

Trong lúc Dương Kiệt đang định phân trần, ai ngờ đôi mắt thập nhị công chúa đột nhiên rực sáng, mang theo vẻ mặt kỳ vọng lí nhí hỏi: “ bang chủ ca ca định rời khỏi Bán Nguyệt thành?? Ca ca định dẫn muội đi theo?? Thật chứ???”

Dương Kiệt định nói từ “ không”, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt đầy kỳ vọng của đối phương, có chút không nỡ từ chối làm tổn thương tới cô gái ở trước mặt, đành cắn răng ngật đầu.

Sở dĩ Dương Kiệt tới gặp thập nhị công chúa là vì muốn hỏi mượn Hao Thiên Khuyển. Vì nếu như Dương Kiệt rời khỏi Bán Nguyệt thành, Hao Thiên Khuyển chắc chắn sẽ âm thầm bám theo vì không thể rời mình quá xa, thay vì để cho thập nhị công chúa lo lắng cho việc Hao Thiên Khuyển đột nhiên mất tích, mình chủ động chạy tới xin phép thay cho con cầu kia để thập nhị công chúa bớt lo lắng, không ngờ cái miệng nhanh hơn cái não, lỡ buộc miệng nói ra một câu rước rắc rối vào thân như lúc này chứ.

Nếu như để Ứng Hoàng hoặc tam công chúa biết được mình “ dụ dỗ bắt cóc” con gái, em gái người ta theo mình, không biết họ có xách dao đi truy sát mình khắp nơi không nhỉ??

Quan trọng nhất là, dẫn theo một người chỉ đạt cảnh giới tiên thiên như thập nhị công chúa theo, chẳng khác nào phải hóa thân thành vệ sĩ bất đắc dĩ cho cô ta, lỡ như cô ta có mệnh hệ gì mình không biết ăn nói thế nào với cha mẹ anh chị em người ta đây.

Đúng là cái miệng hại cái thân mà.

Nhưng mà không nói cũng đã nói rồi, nam tử hán đại trượng phu tuyệt đối không được nuốt lời trước con gái được, liều thôi, tới đâu thì tới. Huống chi có con cầu xực kia đi theo, chẳng lẽ còn sợ an toàn của thập nhị công chúa bị đe dọa sao?? Chỉ sợ mình bị đập cho thành tàn phế thập nhị công chúa còn chưa bị rụng một cọng tóc nữa là.

“hoan hô, bang chủ ca ca muôn năm ~~~!!!” thập nhị công chúa tỏ ra vui mừng phấn khích tột cùng, thay vì ở lại Bán Nguyệt thành để đối diện tam công chúa, chẳng thà theo chân bang chủ ca ca đi nay đi đó giải khuây không phải tốt hơn sao, tất nhiên là không thể nào từ chối rồi.

“lucky, lucky đâu rồi????!!!” thập nhị công chúa tựa như được “hồi xuân”, vẻ hồn nhiên nhí nhảnh đã quay trở về khuôn mặt của cô ta, nhảy nhót chạy ra bên ngoài hoa viên vừa đi vừa gọi tìm con sủng vật của mình.

lúc này cả trang viên chỉ còn lại mỗi thập nhị công chúa và Hao Thiên Khuyển, thành viên trong đội Kim Ưng đã theo chân Hoàng Dung đi đánh chiếm Thiên Bảo thành rồi. Với quân đoàn hắc kỵ hoàng gia canh gác cẩn mật ở xung quanh trang viên, đừng nói con người, cho dù một con ruồi, một con muỗi cũng không thể lọt được vào trong này, nên không cần phải lo lắng tới an toàn của thập nhị công chúa gì cả.

Chỉ thấy Hao Thiên Khuyển không biết quay trở về trang viên từ lúc nào, mang theo vẻ mặt ồ ồ từ từ bước tới trước mặt thập nhị công chúa,

hoàn toàn khác xa với vẻ khoái trá phần khích khi chúng kiến Dương Kiệt bị dân chúng Bán Nguyệt thành “tra tấn” ở nơi tang lễ lúc này.

Thì ra là lúc Dương Kiệt bị độc dược hành tới nỗi gần như mất mạng, linh hồn cả hai đã đồng hóa lẫn nhau, nên đã khiến nó cũng bị ảnh hưởng không ít, bị hành hạ bởi những cơn đau đáng sợ do mảnh linh hồn truyền tới, vừa định ra tay cứu chữa cho đối phương, ai ngờ đối phương đột nhiên bình phục hoàn toàn, nên Hao Thiên Khuyển đã âm thầm rời khỏi trang viên của Lương y sư quay trở về nhà, nên lúc này mới có vẻ mặt mệt mỏi khó chịu như thế này.

“ lucky ngoan, bang chủ ca ca hứa sẽ dẫn chúng ta đi chu du khắp nơi, hãy vui vẻ lên nào ~~~!!!” thập nhị công chúa quỳ xuống ngay trước mặt Hao Thiên Khuyển không ngừng dùng tay vuốt đầu nó, nhí nhảnh cười nói.

Hao Thiên Khuyển thâm trợn mắt trắng với Dương Kiệt. Bốn cậu gia vừa này mới bị hành tới nỗi kêu cha khóc mẹ bởi nhà người, lúc này còn chưa hoàn toàn bình phục, không muốn nhúc nhích di chuyển quá nhiều nữa rồi, người rảnh rỗi không có gì làm thì tự đâm đầu vào tường ngất đi cho rồi, chu du khắp nơi là cái quỷ quái gì đây???

Chỉ là Không còn cách nào khác, Hao Thiên Khuyển không thể rời quá xa với Dương Kiệt, huống chi bây giờ ngay cả “ chủ nhân mới” cũng đòi đi theo, chỉ còn cách cắn răng đi chung chứ biết sao giờ.

Thập nhị công chúa trực tiếp nhảy lên lưng Hao Thiên Khuyển ngồi, quay đầu lại mỉm cười nói: “ bang chủ ca ca, chúng ta xuất phát thôi.”

Nhìn thấy Hao Thiên Khuyển biến thành tọa kỵ bất đắc dĩ cho thập nhị công chúa, đôi mắt của Dương Kiệt lập tức rực sáng.

Cưỡi ngựa thì cưỡi qua nhiều rồi, giờ được cưỡi chó!!! phải thử thử cảm giác đó như thế nào mới được. Đặc biệt là được ngồi chung với cô gái dễ thương xinh đẹp như thế này, cảm giác đó chắc sẽ mỹ miều lắm đây!!

“Được, được, xuất phát, xuất phát thôi ~~~~!!!” Dương Kiệt khoái trá chạy tới ngay sau lưng Hao Thiên Khuyển chuẩn bị nhảy lên lưng nó, nào ngờ .....

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 283: Hữu Dũng Vô Mưu??

Bốp ~~~~~!!! “úi da, đau, đau chết tao rồi ~~~~~!!!”

Dương Kiệt vừa định nhảy lên lưng của Hao Thiên Khuyển đột nhiên kêu thét lên như con heo bị giết thịt, trực tiếp hứng trọn cú đá của Hao Thiên Khuyển vào ngực, bị đá bay ra xa tông gãy ca ba bốn cành cây trong hoa viên.

“lucky ~~~!!! Không được vô lễ, bang chủ ca ca có sao không ~~~!!!” thập nhị công chúa giật mình hoảng hốt trước hành động “quá khích” của Hao Thiên Khuyển khi tấn công Dương Kiệt, mang theo vẻ mặt lo lắng vội vã chạy tới đỡ lấy anh ta ngồi dậy, quan tâm hỏi thăm.

“không, không sao, chỉ là những con cẩu như thế cần, cần phải dạy dỗ lại mới được.” Dương Kiệt đôi mắt như đang phóng lửa, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm vào Hao Thiên Khuyển nói.

“Lucky, sau này không được vô lễ như vậy biết chưa??? Bang chủ ca ca là bạn của ta, và cũng là chủ cũ của ngươi, sao có thể như thế được chứ???” Thập nhị công chúa đôi mắt long lanh nộ ra vẻ đau xót trách mắng Hao Thiên Khuyển.

Hao Thiên Khuyển chỉ biết cúi đầu chịu trận trước lời trách mắng của thập nhị công chúa chứ nào dám phản kháng.

Thiên nhiên chi thể quả thật đáng sợ. Ngay cả một vị thần như Hao Thiên Khuyển cũng không dám hay không muốn cãi lời.

“ bang chủ ca ca, để muội đỡ huynh ngồi lên Lucky ~~!!!” Thập nhị công chúa dìu lấy Dương Kiệt bước tới trước mặt Hao Thiên Khuyển, mặc cho ánh mắt như muốn nhai tươi nuốt sống kẻ thù của Hao Thiên Khuyển, cả hai trực tiếp ngồi thẳng lên lưng nó.

Hao Thiên Khuyển chỉ còn cách thềm thở dài trong lòng, cắn răng chịu đựng “ cái mông dơ bẩn” của Dương Kiệt ngồi trên lưng mình chứ biết sao bây giờ. Ít ra lúc này cũng tặng cho con heo mập trời đánh đó một cú đá vào người, xem như quà an ủi cho bản thân vậy.

“ Xuất phát thôi ~~!!! À mà mình định đi đâu vậy bang chủ ca ca???” thập nhị công chúa mang theo vẻ mặt phần khích cười nói, nhưng sức nhớ ra điều gì đó, vội vã quay đầu lại hỏi Dương Kiệt đang ngồi sát ngay phía sau lưng mình.

Lúc này Dương Kiệt đang lâng lâng sướng khoái như bước lên mây khi ngồi ngay sát sau lưng thập nhị công chúa, mùi hương thơm thiên nhiên xộc thẳng vào mũi khiến anh ta đầu óc choáng váng ngất ngây, nghe thấy câu hỏi của đối phương lập tức giật mình bừng tỉnh, mang theo vẻ mặt lén lén lút lút như người vừa phạm tội khẽ nói nhỏ: “ Thiên Bảo Thành, chúng ta sẽ đi Thiên Bảo thành!!”

“ Hoàng Dung tỷ tỷ đang ở đó đúng không???” thập nhị công chúa khẽ dúm mày, có chút không muốn đi tới những nơi xảy ra giao chiến, nhưng suy nghĩ kỹ lại, chỉ cần không ở lại Bán Nguyệt thành đối diện với tam tỷ của mình, đi đâu mà chả được chứ?? Nên cũng không có ý kiến gì cả.

“ Đúng thế, huynh muốn tới tiếp sức cho Dung nhi, cho nên.....” “ được rồi, chúng ta sẽ đến đó.” Dương Kiệt còn định lên tiếng giải thích, nhưng thập nhị công chúa đã nhanh chóng có quyết định, vậy thì không cần phải dài dòng lời thôi nữa, đi thôi.

“ lucky, hướng về thành Thiên Bảo xuất phát thôi.” Thập nhị công chúa khẽ dùng tay vuốt nhẹ lên bộ lông ở phần cổ của Hao Thiên Khuyển, dịu giọng nói.

Hao Thiên Khuyển khẽ ngật đầu, chở theo thập nhị công chúa và Dương Kiệt tung người bay lên không trung, hướng thẳng về phía thành Thiên Bảo phóng nhanh về hướng đó.

Sống chung một thời gian dài với Hao Thiên Khuyển, ít nhiều cũng biết rõ năng lực của con sủng vật của mình như thế nào, nên thập nhị công chúa cũng không tỏ ra quá bất ngờ, khi được tung bay trên không trung, chỉ còn cảm thấy phấn khích vui vẻ hơn bao giờ hết mà thôi.

- -----

Trong lúc Dương Kiệt và thập nhị công chúa đang cười Hao Thiên Khuyển di chuyển về hướng thành Thiên Bảo. nhóm quân chinh phạt do Hoàng Dung lãnh đạo đang rơi vào thế bế tắc khi tấn công thành Thiên Bảo.

Tuy thành chủ Trương Nghị chỉ có thực lực của một nguyên thần tầng thứ 4 cộng thêm võ hồn cấp 3 đơn giản. Nhưng khác xa với Âu Dương Thiện có điểm yếu để cho nhóm Hoàng Dung khai thác, Trương Nghị ngày đêm lẫn trốn trong thành chủ phủ dưới sự bảo vệ nghiêm ngặt giữa một vạn thiết giáp quân tinh nhuệ và gần hai chục vạn binh sĩ trong thành, muốn âm thầm lén lút áp sát thành chủ phủ bắt sống ông ta, tuyệt đối là điều không tưởng.

Cho dù trong đội có Cửu thúc đi nữa, muốn làm được điều đó cái giá phải trả tuyệt đối không nhỏ, cho dù cuối cùng bắt sống được Trương Nghị, phía Hoàng Dung cũng phải trầy da tróc vẩy, thậm chí lưỡng bại câu thương cho mà xem.

Đó tuyệt đối là một kết quả không thể chấp nhận được đối với đội Hoàng Dung.

Thành viên trong đội chỉ có bấy nhiêu đó, cho dù chỉ tổn thất một hay hai người, nhưng sẽ khiến cho cuộc thí luyện sau này càng thêm khó khăn chồng chất, vì nếu tổn thất một ai đó sẽ không được bổ sung người khác vào, lúc đăng ký tham gia bao nhiêu người là bấy nhiêu người đó, bị chết sạch thì chỉ có nước chấp nhận thất bại mà thôi.

Nếu như chỉ chiếm xong Thiên Bảo thành là kết thúc thì không nói, nhưng vấn đề là cuộc thí luyện còn lâu còn dài, tuyệt đối không thể để cho tổ đội bị tổn thất một cách oan uổng như thế này được.

“Hoàng Dung cô nương, thời gian không còn nhiều, nếu như thực sự không thể, chúng ta cùng tràn vào Thiên Bảo thành bắt sống Trương Nghị bằng mọi giá, cho dù có tổn thất, cũng có thể chấp nhận được, còn hơn ngồi ở đây không làm gì cả, chỉ tốn thời gian mọi người mà thôi.” Trên một ngọn núi cách Thiên Bảo thành 20 dặm về phía nam, một doanh trại nhỏ được xây lên, trong lều trại lớn nhất trong doanh trại, chính là chỗ bàn họp đại sự của tổ đội vương triều Thiên Ưng, một người đàn ông trung niên có thực lực nguyên thần tầng thứ hai thuộc tiểu đội Kim Ưng của Thập nhị công chúa tỏ ra nôn nóng sốt ruột lên tiếng nói ra suy nghĩ của mình.

Câu nói của người đàn ông trung niên không có ý đả kích hay che cười Hoàng Dung gì cả, vì năng lực của cô ta như thế nào, những người có mặt ở nơi này đều biết rõ, chỉ là ông ta không muốn tiếp tục lãng phí thời gian nên mới nói thế mà thôi.

Hoàng Dung nhanh chóng lắc đầu phủ nhận ý kiến của đối phương, nghiêm giọng nói: “không được, xung quanh mục tiêu được bảo vệ nghiêm ngặt, nếu như trực tiếp lao thẳng vào thành, khi nổ ra giao chiến sẽ khiến lực lượng của chúng ta tổn thất nặng nề, vì dù sao thì tổ đội của chúng ta

cũng chỉ có hơn mười năm người. Tam công chúa đã giao trọng trách và tin tưởng cho tiểu muội, tiểu muội tuyệt đối không thể lấy sự an nguy của tất cả mọi người có mặt ở nơi này làm trò đùa được.”

Không ít người tỏ ra ám lòng trước câu nói của Hoàng Dung. Chỉ là nếu như lo sợ tổn thất, thì làm sao mà có thể bắt sống Trương Nghị, chiếm được thành Thiên Bảo chứ?? Vì điều kiện tốt đẹp như hồi chiếm đánh Bán Nguyệt thành đâu phải lúc nào cũng có, điểm hình là như thời điểm hiện tại đây.

Đối với vấn đề, Hoàng Dung cũng có chút bế tắc. Cũng không biết vì sao Trương Nghị nắm được thông tin sẽ có một thế lực tấn công thành Thiên Bảo, nên đôi phương đã bố trí phòng thủ một cách nghiêm ngặt, thậm chí một con ruồi một con muỗi cũng không thể lọt được vào trong thành chủ phủ.

Cho dù dùng đủ mọi phương pháp dụ dỗ, hăm dọa, khiêu khích, tên khốn đó nhất quyết không chịu chui đầu ra khỏi hang ổ của mình, khiến cả nhóm nhất thời không biết phải làm sao.

Giá như lúc này Kiệt ca ca có mặt ở nơi này thì hay biết mấy!! Cũng không biết là lúc này Kiệt ca ca như thế nào rồi?? hy vọng không quá nghiêm trọng đối với huynh ấy.

Tuy Dương Kiệt không đa mưu túc trí bằng Hoàng Dung, nhưng vào nhiều thời điểm, những suy nghĩ có phần điên rồ của anh ta lại mang lại một hiệu quả bất ngờ, thậm chí có thể thay đổi cục diện cuộc chiến, điều đó từng được chứng minh không biết bao nhiêu lần rồi.

Nhiều lúc thiên tài và kẻ điên, chỉ cách biệt ranh giới giữa một bước chân mà thôi, Dương Kiệt chính là một người như thế trong lòng Hoàng Dung.

“ tiếp theo chúng ta sẽ .....” “ Hoàng Dung tỷ tỷ ~~~~~!!!” trong lúc Hoàng Dung đang tiếp tục đưa ra phương án, một giọng nói đầy nhí nhảnh và vui mừng vang lên bên ngoài lều trại, khiến cả nhóm không kìm được giật mình quay đầu lại nhìn, phát hiện Dương Kiệt và thập nhị công chúa không biết đã đứng ngay ở lối vào từ lúc nào.

“ tham kiến thập nhị công chúa.” Không chỉ người của tiểu đội Kim Ưng, ngay cả tiểu đội của tam công chúa cũng nhanh chóng quỳ một chân xuống cúi đầu chào đón thập nhị công chúa.

“ Đứng lên, mau đứng lên, không cần phải như vậy mà ~~~!!” thập nhị công chúa tỏ ra không hài lòng thái độ có phần quá tôn kính với họ, vội vã lên tiếng bảo cả nhóm đứng dậy.

“ Thập nhị công chúa??? Tiền ca ca??? sao hai người lại có mặt ở nơi này??? Tình hình thành Bán Nguyệt như thế nào rồi???” Hoàng Dung tỏ ra bất ngờ trước sự xuất hiện của cả hai, vội vã chạy tới trước mặt Dương Kiệt quan sát toàn thân trên dưới xem có bị sút mẻ chỗ nào không, quan tâm hỏi.

“ Bang chủ ca ca thấy muội tâm trạng không được vui, nên đã dẫn muội tới nay với mọi người ạ.” Thập nhị công chúa tươi cười giải thích, bản thân ngã hẳn vào lòng Hoàng Dung.

Thập nhị công chúa không giải thích thì thôi, vừa mới giải thích xong nhóm tiểu đội Kim Ưng lập tức lộ ra vẻ mặt phần nộ nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt, đặc biệt là lão bà hay đi theo hộ tống phía sau thập nhị công chúa, hận không thể lao tới bóp cổ chết tên khốn to gan ở trước mặt. .

Mẹ kiếp ~~!! Dẫn chủ nhân của mình tới nơi nguy hiểm như thế này, lỡ như người có xảy ra mệnh hệ gì, trách nhiệm dè xuống không chỉ bản thân phải chịu phạt, thậm chí có thể liên lụy tới người thân gia tộc nữa là.

Dương Kiệt như không nhìn thấy những ánh mắt như muốn giết người của tiểu đội Kim Ưng, khẽ dúm mày hỏi: “ chuyện gì xảy ra mà bầu không khí trông nghiêm túc nặng nề thế này??”

Hoàng Dung bắt đầu kể lại toàn bộ sự việc và nỗi khó khăn của mình, những người có mặt ở đây chỉ đứng sang một bên không mấy bận tâm, vì không cho rằng Dương Kiệt sẽ giúp ích được gì cho tổ đội lúc này cả.

Người có niềm tin duy nhất hiện giờ chắc chỉ mỗi mình Hoàng Dung, à, còn thêm Cửu thúc nữa, dù sao cũng là bang chủ của mình, phải có niềm tin vào anh ta chứ nhỉ??

“ ôi dào, tưởng chuyện gì, chuyện nhỏ, mọi chuyện để huynh giải quyết.” Ai ngờ khi Dương Kiệt nghe xong, lộ ra vẻ khinh thường vẩy vẩy tay cười nói.

Nghe xong lời nói của Dương Kiệt, tất cả những người có mặt ở đây đều mang theo vẻ mặt cười lạnh chế giễu không tin tưởng phóng về phía anh ta, cho rằng anh ta đang nở chữ thực ra chẳng được tích sự gì.

ở đây có gần mười năm cái đầu, cộng thêm thực lực lớn mạnh hơn cả anh ta gặp nhiều lần mà còn bẽ tắc trước Thiên Bảo thành, thế mà anh ta dám tuyên bố mình có thể giải quyết dễ dàng, giải quyết bằng niềm tin à???

Hoàng Dung lại không nghĩ vậy, một khi Dương Kiệt đã nói ra điều đó, nghĩa là trong đầu anh ta đã có kế sách chứ hoàn toàn không phải là một tên thùng rỗng kêu to, đặc biệt là ở những trường hợp nghiêm túc như thế này, càng không bao giờ đùa giỡn.

“ Huynh có phương án nào thế???” Hoàng Dung mang theo vẻ mặt kỳ vọng tò mò hỏi.

“ Chuyện nhỏ, để huynh trực tiếp đi bắt sống tên Trương Nghị mang tới giao ngay trước mặt muội thì mọi chuyện giải quyết xong chứ gì??” Dương Kiệt hào phóng xung thiên vô cùng tự tin nói.

Quả nhiên ~~!!! Chỉ là tên hữu dũng vô mưu, tứ chi phát triển đầu óc đơn giản thôi mà!!

Nghe xong “ kế hoạch” của Dương Kiệt, tất cả những người có mặt ở nơi này đều không kìm được trợn mắt trắng với anh ta. Đúng là không thể trông chờ vào hắn ta được rồi.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 284: Khiêu Chiến, Thóa Mạ Sĩ Nhục Cả Thiên Bảo Thành

Dương Kiệt từ từ bước tới trước mặt Thập nhị công chúa cười nói: “ công chúa muội muội, cho huynh mượn con súng vật của muội chút được chứ???”

Nghe thấy lời yêu cầu của Dương Kiệt, đôi mắt của Hoàng Dung và Cữu thúc lập tức rực sáng.

Một vị đại thần ở đây thế mà quên đi mất. Có Hao Thiên khuyên ra tay, còn sợ gì không bắt sống được Trương Nghị nữa sao??

theo quy định của thí luyện, chỉ nghiêm cứu người lạ mặt không thuộc diện đăng ký nhúng tay vào giữa chừng. Còn Hao Thiên Khuyển thuộc súng vật của thập nhị công chúa, có thể xem như một phần báu vật vũ khí của cô ta, sử dụng hoàn toàn không phạm pháp gì cả.

Chỉ là những người khác không biết rõ thực lực của Hao Thiên Khuyển, lập tức tỏ ra ngơ ngác bất ngờ và khó hiểu, thậm chí che cười thậm tệ.

Chẳng lẽ hẳn định đi nhờ vả một con súng vật không hơn không kém để hoàn thành nhiệm vụ khó khăn này??? Đùa à???

“ bang chủ ca ca cứ thoải mái.” Quay sang Hao Thiên Khuyển dịu giọng nói: “ Lucky, nhớ phải nghe lời bang chủ ca ca, không được vô lễ nữa đó nhé.”

Nếu như người nhờ vả là kẻ khác, Hao Thiên Khuyển không thèm đếm xỉa tới thậm chí xì thẳng vào mặt đối phương đấy chứ, nhưng ai biểu con heo mập đó mang “ chủ nhân” của mình ra yêu cầu, chỉ còn biết cắn răng ngật đầu chấp nhận chứ biết sao giờ.

Hao Thiên Khuyển thầm trợn mắt trắng với con heo mập vô liêm sỉ đó.

“ Đi thôi, lucky ~~~!!!!” Hao Thiên Khuyển có chút muốn lao tới cắn thẳng vào mông con heo mập ở trước mặt, chính vì tên khốn đó mà mình phải mang theo cái tên gọi trời đánh này, nhưng thập nhị công chúa còn ở đây, nó tuyệt đối không dám manh động.

Hãy đợi đấy, lát nữa sẽ có trò vui cho ngươi ~~~!!! Hao Thiên Nguyên nghiêng răng nghiêng lợi suy tính phải dạy cho con heo mập đó một bài học nhớ đời mới được.

Không muốn lãng phí thời gian, Dương Kiệt nhanh chóng dẫn theo Hao Thiên Khuyển rời khỏi doanh trại, tiến thẳng về phía Thiên Bảo thành.

“ cầu gia à, cầu gia ơi, vạn sự trông mong vào cầu gia nhé ~~~!!!” Dương Kiệt đi theo phía sau mang theo vẻ mặt như con chó bị luộc chín đầu không ngừng nịnh nọt lấy lòng Hao Thiên Khuyển đang vênh đuôi không thèm quan tâm để ý tới anh ta, nhích từng bước chậm rãi về phía trước.

Không còn cách nào khác, vạn sự phải trông nhờ vào thực lực đáng sợ của con cầu xực ở trước mặt, lúc này “ chủ nhân” của nó không có mặt ở nơi này, nếu như nó giờ chứng không thèm hợp tác với mình, chỉ có nước quỳ mà thôi.

Dương Kiệt hoàn toàn không muốn biến thành trò cười cho cả nhóm khi đã mạnh miệng tuyên bố là giải quyết Thiên Bảo thành một cách dễ dàng

gọn gàng.

Hao Thiên Khuyển cứ thế bước đi không thèm ngoảnh mặt lại đếm xỉa tới con heo mập ở phía sau, mặc kệ anh ta nói gì thì nói, xem như không nghe không biết.

Mẹ kiếp!! con cầu xực này được thế lên mặt, được nước làm tới đây mà.

“cầu gia .....” “yên tâm, bốn cầu gia đã hứa với thập nhị công chúa, chắc chắn sẽ ra tay giúp đỡ ngươi khi cần thiết.” Hao Thiên Khuyển nhấn mạnh từ “khi cần thiết”, nghĩa là trước khi Dương Kiệt bị hành tới nổi kêu cha khóc mẹ, nửa tàn nửa phế, nó tuyệt đối không bao giờ ra tay.

“Đa tạ, xin đa tạ cầu gia ~~~!!!” Dương Kiệt như không nghe rõ ngụ ý của đối phương, tiếp tục nịnh nọt không ngừng xoa tay ngật đầu cười nói.

Để xem mày còn dám lên mặt với bốn cầu gia nữa hay không, hừ hừ ~~~!!! Hao Thiên Khuyển tỏ ra mát dạ vô cùng tiếp tục nhích từng bước ung dung về phía trước.

Sau nửa canh giờ di chuyển một cách chậm rãi, cả hai đã xuất hiện ngay trước Thiên Bảo Thành, ngôi thành trì có tầm ảnh hưởng và đồ sộ kiên cố không thua kém gì Bán Nguyệt thành.

“ngươi, hãy đi khiêu chiến tên thành chủ gì gì đó đi nào, bốn cầu gia sẽ đứng ở phía sau cổ vũ quan chiến, sẵn sàng ra tay khi “cần thiết”.” Hao Thiên Khuyển nằm ngả mình trên mặt đất, mắt nửa nhắm nửa mở lên tiếng ra lệnh.

Quai hàm của Dương Kiệt suýt chút rơi thẳng xuống đất trước sự vô sỉ của con cầu xực ở trước mặt. rõ ràng nó định coi mình bị hành hạ thân tàn ma dại mới hả hê đây mà.

Nhìn mặt con cầu xực này lúc này thì biết rõ cho dù có van xin năn nỉ, ép buộc nó đi nữa nó cũng sẽ không bao giờ chịu ra tay đâu. Chỉ là một tông sư tăng thứ 8 như mình đi khiêu chiến với một nguyên thần tăng thứ 3 sở hữu võ hồn cấp 4 như Trương Nghị??? Hay là lúc này cứ quay đầu về doanh trại, ai muốn cười gì thì cười vậy....

“ không, không bao giờ ~~~~~!!!!” Dương Kiệt không ngừng lắc đầu xoa tan đi suy nghĩ “ nhu nhược” đó, với một người coi mặt mũi thể diện còn quan trọng hơn cả mạng sống của mình như anh ta, tuyệt đối không được mất mặt trước thiên hạ.

Dưới ánh mắt nụ cười đầy châm biếm của Hao Thiên Khuyển, Dương Kiệt từ từ bước về hướng tường thành Thiên Bảo, hít sâu một hơi vào người, miệng mở to ra hét lớn: “ Trương Nghị, con rùa cụt đầu chết nhất kia, tưởng suốt ngày chui núp trong cái ổ bần thiêu là được sao??? Có ngon thì bước ra đây đại chiến ba trăm hiệp với Dương thiếu gia ta đây nè ~~~!! Sao, sao, không dám hả, đồ chết nhất, đồ đàn bà, đồ rùa cụt đầu, không phải đàn ông, bần thiêu gia khinh bỉ người. Các ngươi nữa, đứng đứng, bần thiêu gia đang nói các ngươi đây, giống như chủ của các ngươi, tất cả đều là những tên phế vật vô dụng chết nhất, bần thiêu gia chỉ có một mình ở đây thôi, có ngon thì nhào ra kiếm ăn nào, sao?? Không dám hả, đúng là phế vật, bần thiêu gia thay mặt tổ tiên mười tám đời của các ngươi hổ thẹn thay đấy, hahahaha ~~~!!!

Dương Kiệt đứng dưới tường thành không ngừng buông lời khiêu khích thóa mạ không chỉ Trương Nghị, mà ngay cả tất cả quan binh Thiên Bảo thành cũng không buông tha. Khiến cho đám binh sĩ đứng ở phía trên tường thành phần nộ tới cùng, nghiêng răng nghiêng lợi muốn lao xuống phang thây xẻ thịt anh ta ra tức khắc.

Chỉ là tướng phụ trách giữ thành tỏ ra vô cùng bình tĩnh, nhanh chóng trấn an lại binh sĩ trong thành, mặc kệ Dương Kiệt ở dưới tường thành gào

thét gần nửa ngày trời mà phía trong thành không chút phản ứng.

Đùa à?? Đối phương dám một mình một ngựa đứng ngay trước tường thành buông lời khiêu chiến như thế này, chỉ có hai trường hợp, một là đối phương là một tên điên điên khùng khùng mới từ đâu đó trốn trại, chỉ là nghe những lời khiêu khích thóa mạ “đầy trời trảy” của hắn, tuyệt đối không phải là một tên điên tên khùng. Vậy thì chỉ còn lại duy nhất một trường hợp, đó chính là đối phương có thực lực đáng sợ, hoàn toàn không e dè lo ngại gì nếu như binh sĩ thành Thiên Bảo dám tràn ra khỏi thành tấn công hắn cả.

Binh sĩ Thiên Bảo thành tuy đông vô số kể, nhưng cũng chỉ là do người bình thường thành lập mà ra, còn quân đội tinh nhuệ nhất đang trấn thủ ở gần thành chủ phủ, nếu như đối phương là một kẻ mạnh có thực lực đáng sợ thực sự, thì cho dù binh sĩ toàn thành xông ra, cũng chẳng đủ để người ta xia răng nữa là. Quan trọng nhất là, đối phương bị vây đánh, nếu trụ không nổi có thể lập tức quay đầu bỏ chạy mất dép, binh sĩ trong thành muốn đuổi giết chỉ có nước hít khói của người ta ở phía sau mà thôi.

Thôi, thôi, tốt nhất là tiếp tục trấn giữ thành trì, có hệ thống phòng thủ đã được kích hoạt trong thành, an toàn của bản thân được bảo đảm tuyệt đối, mặc kệ đối phương thích kêu gào thóa mạ, xem như không nghe không biết vậy.

Tất nhiên, vị tướng giữ thành cũng không quên phái người chạy tới thành chủ phủ thông báo tình hình ở bên ngoài cho thành chủ Trương Nghị biết, để chờ ông ta đích thân tới giải quyết vấn đề.

Thành chủ phủ.

Tuy nhận được thông tin thế lực của vương triều Thiên Ưng đang có ý định chiếm đóng Thiên Bảo thành, nhưng thành chủ Trương Nghị tỏ ra thản

nhiên thành thoi vô cùng, hoàn toàn không có gì đáng để bận tâm lo lắng cả.

Với thực lực không quá tệ, cộng thêm một vạn quân thiết giáp tinh nhuệ và gần hai chục vạn binh sĩ trấn giữ trong thành, kết hợp với hệ thống phòng thủ đã kích hoạt, chỉ cần không ngu xuẩn chui đầu ra khỏi thành, có thể nói là an toàn tuyệt đối.

Trương Nghị không tin rằng người của vương triều Thiên Ưng đủ khí phách bất chấp tổn thất mà dám trực tiếp lao vào trong thành để giao chiến với mình, cho nên lúc này cứ tiếp tục qua cuộc sống như hằng ngày, hoàn toàn không thêm bận tâm tới kẻ địch đang ần núp đâu đó chờ thời cơ hay gì đó.

“ ư .... Ư.... Nhanh, nhanh lên ..... mạnh, mạnh lên .... Dừng, dừng ngưng .... Ư..... ư.....”

Giữa ban ngày ban mặt mà trong phòng ngủ của Trương Nghị đã không ngừng phát ra những âm thanh phải khiến người ngoài nghe được phải suy diễn và cười một cách thâm tà, quả thật không biết phải dùng từ nào để hình dung nữa đây.

Đối với một tên nổi tiếng “ ma đói của sắc dục” như Trương Nghị, những chuyện như thế này có thể nói là xảy ra như cơm bữa, lúc này hắn đang nỗ lực “ cày ải” trên cơ thể của vị thê thiếp thứ 28 vừa mới cưới được của mình, do còn cảm giác mới mẻ thích thú, nên lúc này không tiếc sức “ khoan đầy” một cách miệt mài không biết mệt mỏi.

Tên khốn này tuy là một tên nghiện “ sex” nặng, nhưng luôn tự hào là một người đàn ông phong lưu chứ không hạ lưu. Nghĩa là tất cả những phụ nữ bước lên giường hắn, đều mang theo tâm lý tự nguyện thoải mái, không

bao giờ sử dụng thủ đoạn bỉ ổi để tiện để chiếm đoạt dù chỉ một người phụ nữ lần nào cả. Đó cũng là điểm mà hắn lấy làm vô cùng tự hào.

Khát khao, chinh phục, làm thỏa mãn “đối tác”, đó chính là phương châm sống của tên khốn này.

Điểm hình là thiếu phụ xinh đẹp đang nằm dưới cơ thể của hắn lúc này, lúc này cô ta đôi mắt lim dim, miệng không phát ra những âm thanh “gợi dục” và thỏa mãn, không ngừng hồi thúc người đàn ông của mình tiếp tục cố gắng hoàn toàn “nghĩa vụ” của một người đàn ông chân chính, đưa cô ta lên chín tầng mây xanh.

Tiếng rên và hồi thúc của thiếu phụ xinh đẹp khiến Trương Nghị càng phấn khích và nỗ lực hơn nữa, không ngừng gia tăng tốc độ, tựa như một chiếc máy khoan đã bật công suất cực đỉnh, tiến hành pha nước rút cuối cùng.

“không, không hay rồi chủ nhân ~~~~~!!!” trong lúc cả hai đã gần như tiến tới giai đoạn cuối cùng, một giọng nói đầy kinh hoàng vang lên ở phía bên ngoài, Trương Nghị đang dồn hết mọi tập trung vào “cuộc chinh phạt” của mình không kịp được giật mình hoảng hốt, suýt chút nữa thì “tiểu Trương Nghị” bị hoảng sợ tới nỗi “ngất xỉu” tại chỗ.

Cũng may là Trương Nghị “nội công” thâm hậu, nhanh chóng vận hành chân nguyên kìm chế lại “con hoảng sợ của tiểu Trương Nghị”, cơ thể càng đẩy nhanh hơn nữa để mau chóng kết thúc “nhiệm vụ” của mình.

Kết ~~~~~!!!

Một khắc giờ sau, cánh cửa phòng Trương Nghị từ từ mở toang ra, hắn mang theo sắc mặt khó coi từ bên trong phòng bước ra sau khi đã kết thúc “nghĩa vụ” của mình, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn vào tên khốn vừa la hét lúc

nãy, lạnh lạnh: “ nếu như người không thể cho ta một giải thích thỏa đáng, từ sáng mai đừng mong có cơ hội xuất hiện ở thành chủ phủ nữa.”

Đàn ông trong lúc làm “ chuyện ấy” kỳ nhất là bị ai đó phá đám, nghiêm trọng hơn thậm chí để lại hậu quả khôn lường, “ huynh đệ” của mình có nguy cơ suốt đời ngóc đầu không nổi đấy chứ. Nên đủ hiểu Trương Nghị đang phần nộ tới dường nào.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 285: Dương Kiệt Vs Trương Nghị

“dạ, dạ, bẩm chủ, chủ nhân ....” “nói năng dàng hoàng lại coi ~~!!!” tên người hầu ngập ngừng hoảng sợ khiến Trương Nghị càng tỏ ra không hài lòng hơn nữa, trực tiếp quát thẳng vào mặt đối phương.

“Bẩm chủ nhân, Hà tướng quân vừa cho người tới thông báo rằng bên ngoài thành có một tên lạ mặt đang không ngừng buông lời khiêu khích và thóa mạ cả Thiên Bảo thành, ngoài ra, ngoài ra, hắn còn nói, còn nói .....”

“nói gì???” “hắn còn nói chủ nhân là con rùa cụt đầu, đồ chết nhất khi không dám nhận lời khiêu chiến của hắn, không, không phải đàn ông ạ.” Tên người hầu phải thu hết mọi can đảm của mình mới có thể nói hết câu, đồng thời sắc mặt tái mét toàn thân run rẩy, chỉ sợ Trương Nghị trút giận một chương võ thẳng vào đầu mình thì không biết đi khóc với ai đây.

“Không phải đàn ông????” Đôi mắt của Trương Nghị lóe qua tia sáng đầy lạnh lùng đầy sát khí. Đối phương có chửi hắn là rùa cụt cổ hay chết nhất có thể không mấy bận tâm, nhưng nếu như dám chửi hắn không phải là đàn ông, thì tuyệt đối không thể tha thứ được.

Với một người luôn tự cho bản thân là một người đàn ông chân chân chính chính như hắn, tuyệt đối không thể chấp nhận được câu sỉ nhục đó.

“hahahaha ~~~~~!!!” Trương Nghị giận quá hóa cười, lạnh lạnh nghiêng răng nói: “Được, được, để ta xem xem đối phương là thần thánh phương nào mà dám cả gan khiêu chiến cả Thiên Bảo thành của ta ~~!!” Câu nói vừa dứt, cơ thể trực tiếp biến mất hút trong tầm mắt của người hầu

vẫn còn đang chìm đắm trong sợ hãi, chỉ trong tích tắc đã xuất hiện ngay trên bầu trời của tường thành phía Nam, nơi Dương Kiệt đang hùng hổ chửi hét khiêu chiến.

“ Trương thành chủ ~~~!!!” “ tham kiến thành chủ ~~~!!!” “ haha, thành chủ tới rồi, xem như cuộc đời tên khốn trời đánh có cái miệng còn hơi hơn cóng rãnh kia bẻ mạt tới nơi rồi ~~~!!!” “ Đúng, đúng, này giờ ta cũng đã ngựa gan ngựa ruột với tên khốn đó lắm rồi, có thành chủ ở đây, phải dạy cho tên khốn đó một bài học nhớ đời mới được.” “ không nên lấy mạng hấn, bắt sống hấn mang về hành hình ngày đêm trước công chúng, giết gà dọa khỉ, để xem còn tên ngu xuẩn nào dám thách thức Thiên Bảo thành của chúng ta nữa hay không??” “ ý hay đấy ~~~!!!”

“ Chính hấn??!!” ánh mắt tràn đầy sát khí của Trương Nghị quét ngang qua Dương Kiệt đang làm trò ở phía xa, à còn nữa, còn một con chó lông xù đen như mực nữa chứ.

“ cút qua đây nào ~~~~~!!!” trong lúc Dương Kiệt còn đang hả hê chửi hét về phía Thiên Bảo thành, Trương Nghị trực tiếp tung người lên không trung bay ra khỏi tường thành, tay tạo thành chảo ấn thẳng về phía kẻ thù.

“ cái gì?? Ngươi là .....” Dương Kiệt giật mình kêu thét lên vì đối phương tấn công quá bất ngờ mà không thềm chào hỏi hay xưng danh như các vị tướng trước khi một chọi một trong tiểu thuyết Tam Quốc Chí, thậm chí còn chưa kịp chuẩn bị gì cả, nhưng đã nhanh chóng bùng tỉnh, hét lớn: “ Vô hồn hiện, Phì Lũ Mỡ Bụng Hộ Thể, ta mở ~~~~~!!!”

Câu đầu còn thét ra, nhưng câu sau đã được anh ta thầm nói trong lòng vì không muốn bị lộ ra tên của tuyệt học, đề phòng có người nhận ra thân phận của mình.

Cảm nhận khí thế đáng sợ của đối phương, Dương Kiệt không dám chủ quan, trực tiếp tung ra hết kỹ năng phòng thủ của mình ra chống đỡ, đồng thời Tam Tiêm Kích đã xuất hiện trong tay, chuẩn bị sẵn sàng phản kích khi có cơ hội.

Uỳnh uỳnh uỳnh ~~~~~!!!

Cái bụng mỡ khí do Dương Kiệt tạo ra hứng trọn bàn tay khí khổng lồ lập tức bị vỡ nát ra. Trương Nghị còn chưa kịp vui mừng, giật mình kinh ngạc khi phát hiện bàn tay khí của mình bị dội ngược trở lại, tấn công ngược lại về phía mình.

Hiệu ứng phản dam kích hoạt.

‘ Phá ~~~~~!!!’ Trương Nghị chỉ khẽ vẩy tay một cái vào không khí, bàn tay khí khổng lồ lập tức tan biến trong không khí, chỉ là sắc mặt của hắn không dễ coi chút nào. Tuy đòn đánh lúc này chiếm chưa tới 1/10 uy lực cao nhất của mình, nhưng để cho một tên tông sư tầng thứ 8 phản dam lại, mặt mũi để đâu nữa chứ?? Nên nhớ rằng lúc này trên tường thành có trên vài chục vạn cặp mắt đang nhìn chăm chăm vào mình kìa.

“ Càn Khôn Nhất Thiên ~~~~!!!” Trương Nghị còn chưa từ trong “ nổi nhục nhã” của mình bừng tỉnh, Dương Kiệt chỉ trong tích tắc đã xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của hắn, Tam Tiêm Kích theo thế Thái Sơn Áp Đỉnh chẻ thẳng vào đầu kẻ địch: “ Giới Vương Quyền X5, chết này ~~~~~!!!

Vù ~~~~~!! Bạch ~~~~~!!!

Trương Nghị chỉ khẽ đưa hai ngón tay ra kẹp chặt mũi kích đang chẻ xuống, Tam Tiêm Kích lập tức bị kẹp chặt lại không thể nhúc nhích được thêm phân nào nữa.

Khuôn mặt Dương Kiệt đỏ phồng lên vì không ngừng dốc sức ấn kích xuống hoặc rút kích ra khỏi hai tay của đối thủ, nhưng cho dù cố gắng cỡ nào, hai ngón tay của đối phương tựa như gọng kìm chần chần cực kỳ, cứ thế bị kẹp chặt mà không thể nhúc nhích được gì cả.

“linh khí cao cấp?? không tệ, nhưng đáng tiếc là thực lực của người.....” “Phi Lữ Bạo Liệt Quyền ~~~~!!!” Trong lúc Trương Nghị tỏ ra đắc chí lên tiếng chê cười, Dương Kiệt lần nữa thâm gào thét trong lòng, tay phải tại thành cú đâm đâm thẳng về phía đối thủ ở trước mặt.

“Hừ, trò trẻ con, biến ~~~~~!!!” Mặc dù khoảng cách giữa cả hai quá gần nhau, nhưng Trương Nghị phản ứng cực nhanh, tay tạo thành chưởng ấn thẳng về phía cú đâm khí phóng thích từ cánh tay của Dương Kiệt.

Uỳnh ~~~~~!!!!

Dương Kiệt bị lực phản hồi đẩy lùi ra phía sau, thậm chí vượt mất cả Tam Tiêm Kích trong tay.

Chỉ là Trương Nghị còn chưa kịp chế giễu, đột nhiên cảm thấy cơ thể như bị một sức kéo đáng sợ kéo thẳng xuống mặt đất, do quá bất ngờ, hai ngón tay đang kẹp chặt Tam Tiêm Kích bật tung lên trời, nhanh chóng bị Dương Kiệt hút trở về tay mình.

Rầm ~~~~~!!

“Chuyện, chuyện gì xảy ra thế này ~~~~!!” Trương Nghị giương to đôi mắt đầy kinh hãi ra hết cỡ gào thét, cho dù dùng sức cỡ nào, cơ thể như bị hít chặt trên mặt đất, hoàn toàn không thể nhúc nhích cử động được gì cả.

“haha, my time’s Now, Phi Lữ Lôi Đình Phi Cước, ta đá đá đá ~~~~~!!” nhìn thấy kẻ địch dính hiệu ứng đồ ngã, cơ hội ngàn năm hiếm

có tất nhiên là không thể bỏ qua rồi, Dương Kiệt tung người nhào lộn trên không trung, chân phải giơ thẳng ra phía trước tạo thành thế tung phi cước, ba bàn chân sét to gần cả trượng đá ra, bắn thẳng về phía Trương Nghị như đang bị khảm chặt trên mặt đất.

Không ~~~~~!!! Uỳnh uỳnh uỳnh ~~~~!!! Roẹt ~~~~~!!

Ba bàn chân sét nuốt chửng cả cơ thể của Trương Nghị, ở bên ngoài hoàn toàn có thể tiếng kêu gào đầy thảm khốc vang lên liên miên không dứt. Nhìn thấy cảnh tượng “khó tin” đó, toàn bộ binh sĩ trên tường thành đều lộ ra vẻ khó tin như gặp ma giữa ban ngày, không ít người không ngừng dùng tay tát vào má mình để kiểm chứng xem bản thân đang tỉnh hay đang mơ vậy.

Một tông sư tăng thứ 8 đánh một nguyên thần tăng thứ 4 tới nỗi kêu cha khóc mẹ??? má ơi, con có đang nằm mơ không vậy?? có thể sao??

Cho dù họ có không tin đi nữa, nhưng những gì đang diễn ra trước mặt chứng tỏ trên đời này không chuyện gì là không thể xảy ra cả.

“ AAAAAAAAA, đồ khốn, ta sẽ phang thây xẻ thịt ngươi thành trăm mảnh ngàn mảnh ~~~!!!!” Tiếng gào thét đầy căm phẫn của Trương Nghị từ dưới cái hố do ba bàn chân sét tạo ra vang lên, ngay sau đó một bóng người mặt mày đen như con gà bị nướng khét, tóc tai dựng đứng lên trông vô cùng khô hài, quần áo trên người rách nát hơn cả một tên ăn mày từ dưới hố nhảy lên, dùng ánh mắt hận không thể nhai tươi nuốt sống kẻ thù của mình nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt.

Tất cả những gì Dương Kiệt có thể làm được chỉ là tặng cho đối phương bộ dạng thê thảm này mà thôi, thậm chí không thể khiến kẻ địch bị thương nữa là.

Khoảng cách thực lực giữa nguyên thần tầng thứ 4 và tông sư tầng thứ 8 không phải chỉ sử dụng bí pháp hay hiệu ứng tuyệt học là có thể đảo ngược tình thế được đâu.

“ Võ hồn hiện ~~~~~!!!” Trương Nghị đã nổi điên lên rồi, trực tiếp té võ hồn cấp 3 của mình là một con Truy Phong Báo nhập thẳng vào cơ thể, lúc này tốc độ của hắn thậm chí có thể sánh ngang với một nguyên thần tầng thứ 7 đáng sợ.

Roẹt ~~~~~!! Uỳnh ~~~~~!!! AAAAAAA
~~~~~!!! Rầm ~~~~~!!!

Dương Kiệt thậm chí còn chưa kịp phản ứng, Trương Nghị roẹt một cái đã xuất hiện ngay trên đỉnh đầu anh ta, hai tay bắt chặt lại bổ thẳng vào đầu Dương Kiệt, anh ta chỉ kịp kêu thét một tiếng đầy đau khổ, cơ thể tựa như thiên thạch từ trên không trung lao thẳng xuống mặt đất, nhất thời đất đá cát bụi tung bay, vị trí Dương Kiệt “ hạ cánh” lập tức hình thành một cái hố sâu khổng lồ.

Khoảng cách gần 10 cấp, cộng thêm võ hồn của Trương Nghị thiên về tốc độ, đừng nói một tên tông sư tầng thứ 8 như anh ta, cho dù là nguyên thần tầng thứ 8 tầng thứ 9 chân chính khi so sánh với tốc độ của Trương Nghị lúc này, cũng cảm thấy đau đầu nữa là.

Bạch ~~~~~!!!

Dương Kiệt còn chưa kịp định thần sau cú bổ trời giáng, Trương Nghị đã dùng chân giẫm thẳng vào đầu anh ta, không ngừng dùng sức chà đạp đầu anh ta sâu xuống mặt đất, giọng nói đầy khát máu cười nói: “ mày phải trả giá cho những gì đã làm với tao lúc nãy, đồ khốn ~~~~!!”

Rầm rầm rầm ~~~~~!!!

Chân phải của Trương Nghị không ngừng giơ lên đập xuống liên hồi, lúc này đầu của Dương Kiệt đã hoàn toàn lún sâu xuống đất, từ bên ngoài nhìn vào sẽ có cảm giác cái cổ của anh ta đã treo hẳn so với cơ thể rồi.

“haha, cho đáng đời, hoan hô thành chủ ~~~~!!” “biết ngay mà, lúc này tên khốn đó chỉ là chó ngáp phải ruồi, do thành chủ chưa chuẩn bị nên mới bị dính đòn bí ối của hần, lúc này thành chủ đã chơi thật thì hần chỉ có nước quỳ mà thôi ~~!!” “tưởng thần thánh phương nào, thì ra cũng là một tên phế vật không hơn không kém, tao dám cá là thành chủ thậm chí chưa sử dụng một nửa thực lực nữa là, thế mà hần đã xiu rồi, yếu đuối như thế mà dám chạy tới trước cổng thành khiêu chiến thành chủ vô địch của chúng ta, đúng là điếc không sợ súng, à không, phải nói tên đó bị tâm thần không hề nhẹ rồi đây.” “chí lý, chí lý, hahaha ~~~!!”

Nhìn thấy Trương Nghị đảo ngược tình thế, hành Dương Kiệt tới nỗi người không ra người, ma không ra ma, đám binh sĩ Thiên Bảo thành không kìm được bật cười hả hê, không ngừng buông lời chê cười sỉ nhục đối tới tên khốn không biết trời cao đất rộng kia.

“đứng lên nào, không phải lúc này mày hùng hổ lắm sao??? Sao chỉ có bấy nhiêu đó đã xiu rồi??? tao thậm chí còn chưa khởi động xong nữa mà!” Trương Nghị không hề nói quá, hần thậm chí chưa kịp nóng người mà đã giải quyết Dương Kiệt một cách dễ dàng, cảm thấy có chút không hài lòng với biểu hiện “phế vật” của đối thủ.

Hao Thiên Khuyển này giờ nằm quan chiến ở phía xa lúc này lộ ra vẻ mặt đầy thích thú và hả hê, cảm giác như giữa trời nóng gay gắt được ăn phải món kem mát lạnh, sung sướng tê tái cả người.

Cho đáng đời thằng khốn ~~~!!

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 286: Một Tiếng Sủa Vang Lên, Thiên Địa Như Sụp Đổ!!

“kết thúc trò vô vị này được rồi đấy ~~~!!!” Sau khi hành hạ Dương Kiệt chán chê, Trương Nghị bắt đầu cảm thấy chán nản, quyết định kết liễu kẻ thù trước mặt, mau chóng quay trở về thành chủ phủ tắm rửa sạch sẽ thay lại bộ đồ, lấy lại hình tượng phong lưu hào hoa vốn có của mình. Tất nhiên, ngoài ra còn phải chiến tiếp ba trăm hiệp với vị ái thiếp của mình còn đang dở dang chưa thỏa mãn cách nay không lâu nữa chứ.

Chỉ thấy Trương Nghị nhích cơ thể lên không trung, hai tay giơ cao quá đầu, chính giữa hai tay không ngừng tụ tập thiên địa linh khí hình thành một quả cầu năng lượng màu xanh nhạt đang phình to với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được.

Nhìn thấy Trương Nghị chuẩn bị kết liễu Dương Kiệt, Hao Thiên Khuyên biết rằng đã tới lúc mình phải ra tay rồi, mang theo tâm trạng vui mừng phấn khích khê nhích đôi mắt lên nhìn về phía Trương Nghị đang treo mình trên không trung, chỉ phải đang định vơ lên đột nhiên chững lại và nhẹ nhàng thả lỏng xuống, tiếp tục nằm im bất động không nhúc nhích nữa.

“ Chuyện gì xảy ra thế này??? Thiên Cầu Thôn Nhật à??? Sao trời đang sáng mà bỗng nhiên tối sầm lại thế này????” Trong lúc Trương Nghị chuẩn bị ném quả cầu năng lượng xuống nơi kẻ địch đang nằm bất động ở phía dưới, đột nhiên nhìn thấy trời đất tối sầm xuống, kinh ngạc ngơ ngác ngẩng đầu nhìn lên phía trên, không kìm được phải kêu thét lên: “ Đó, đó là Không ~~~~~!!!”

Chỉ thấy một tòa tháp bằng vàng khổng lồ không biết từ khi nào đã xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của Trương Nghị và đang rơi xuống với tốc độ cực nhanh, chẳng mấy chốc đã gần như đè thẳng lên đầu của hắn.

Chính là Càn Khôn Tháp mà Dương Kiệt đã lén lén tề ra trước khi bị đánh rơi xuống đất lúc này, Càn Khôn Tháp đã chờ chực sẵn trên không trung để đề phòng trường hợp không mong muốn xảy ra, và lúc này đã tới lúc phát huy chức năng của nó, chính là đè thẳng vào người Trương Nghị.

Thay vì ném quả cầu năng lượng về phía Dương Kiệt, Trương Nghị không chút do dự ném thẳng về phía Càn Khôn tháp đang đè xuống.

Uỳnh ~~~~~!!!

Càn Khôn Tháp và quả cầu năng lượng va đập vào nhau trên không trung hình thành một tiếng nổ vang động trời đất. Thân tháp lung lay dữ dội trước uy lực kinh hoàng của quả cầu năng lượng, chỉ trong tích tắc đã chịu đựng không nổi thu nhỏ lại và bay ngược trở về cơ thể của Dương Kiệt, nhưng bù lại quả cầu năng lượng mà Trương Nghị tụ tập này giờ cũng đã nổ tung ra tan biến trong không khí, uổng phí hết một đòn tấn công đầy uy lực mà hắn đã chuẩn bị này giờ.

“ hù hồn, tưởng gì, người tưởng như thế là..... ủa???? Tên khốn đó đâu rồi????” Trương Nghị vừa định chiêm biến sự bất lực của kẻ địch, vừa quay đầu nhìn về phía dưới hố, giật mình kinh ngạc khi phát hiện không thể tìm thấy bóng dáng của kẻ thù mình đâu nữa, cho dù dùng thần thức phóng thích ra tới cực đỉnh, cũng không thể cảm nhận được khí tức của đối phương, tựa như đối phương đã bị bốc hơi khỏi thế giới này rồi vậy.

Thì ra là trong lúc điều khiển Càn Khôn tháp đè vào người Trương Nghị, đồng thời cũng liên hệ với hệ thống yêu cầu tạo ra một không gian ảo để bản thân trốn vào trong đó. Và khi Trương Nghị đánh bay Càn Khôn Tháp

quay trở về cơ thể của Dương Kiệt, cũng là thời điểm không gian ảo đã tạo thành, nên đã trực tiếp hút luôn cơ thể của anh ta vào bên trong, mới xảy ra tình trạng Trương Nghị không thể hiểu nổi đối phương bằng cách nào mà có thể biến mất một cách bí ẩn như thế này.

Vì cho dù đang tập trung đánh bay Càn Khôn Tháp, một phần thần thức của hắn vẫn quan sát Dương Kiệt ở dưới hố, đề phòng anh ta bỏ trốn, nhưng cho dù hắn thận trọng tới cỡ nào, dưới năng lực nghịch thiên của hệ thống, cũng phải để phổng mất “con mồi” của mình mà thôi.

Dương Kiệt đã tính toán rất kỹ càng, mục đích tạo ra không gian ảo này không phải để trốn ở trong đó giữ mạng, chờ Trương Nghị rời khỏi rồi mới dám lộ đầu ra, mà là tính toán thúc đẩy giao chiến nổ ra giữa Trương Nghị và Hao Thiên Khuyển ở bên ngoài.

Dương Kiệt ngay từ đầu không ngừng buông lời thóa mạ sỉ nhục Trương Nghị, mục đích là để chọc điên hắn lên, và khi giao chiến hắn để vuột mất “con mồi” không thể kết liễu kẻ thù đã chọc giận hắn lên, tất nhiên là sẽ càng phần nộ bất cam hơn nữa, khi hắn muốn giận cá chém thớt, vậy thì “đồng bọn” đi chung với kẻ thù của mình không phải trở thành mục tiêu “thích hợp nhất” sao??

Chỉ cần Trương Nghị muốn trút giận vào đầu Hao Thiên Khuyển, Dương Kiệt không tin là con cầu xực đó sẽ đứng yên chịu trận hay cong đuôi bỏ chạy. Và nếu xảy ra giao chiến, chỉ cần nó ho nhẹ một cái là có thể lấy cái mạng chó của Trương Nghị rồi. Trương Nghị chết dưới tay Hao Thiên Khuyển, vậy thì nhiệm vụ đánh chiếm Thiên Bảo thành cũng sẽ thành công mỹ mãn, không phải sao??

Hao Thiên Khuyển chỉ khẽ ngơ người khi phát hiện Dương Kiệt đột nhiên biến mất, đừng nói là Trương Nghị, ngay cả thần thức còn đáng sợ hơn kẻ mạnh hóa vũ của mình cũng không tài nào cảm nhận được khí tức

của đôi phương, rốt cuộc trên người con heo mập này còn bao nhiêu điều bí ẩn như thế này nhỉ??

Và Hao Thiên Khuyển cũng lập tức nhận ra “ mưu kế xảo quyệt” của Dương Kiệt, chỉ thầm trợn mắt trắng chế giễu: “ con heo mập đó đúng là khôn nạn thật, thực lực không có bấy nhiêu, nhưng mấy trò mưu mô bản thủ bị ỏi thì đầy, hẳn muốn làm ngư ông đây mà!!”

“ Đồ khôn, đâu rồi, người trốn đâu rồi??? Có giỏi thì bước ra đây chiến đấu như một người đàn ông chân chính nào, đồ khôn ~~~!!!” quả đúng như dự đoán của Dương Kiệt, Trương Nghị tỏ ra bất cam và phần nộ tột cùng, không ngừng gào thét tìm kiếm bóng dáng của kẻ thù, nhưng cho dù hắn có đào xới mười mấy mét mặt đất ra, cũng không tài nào tìm thấy được Dương Kiệt đâu cả.

“ người, nói mau, tên khôn đó đã trốn đâu rồi.” Và cái gì tới cũng phải tới, Trương Nghị phóng ánh mắt đầy sát khí về phía Hao Thiên Khuyển đang mắt nhắm mắt mở ở phía xa, nghiêng răng nghiêng lợi quát lớn.

Hao Thiên Khuyển vẫn bất động nằm đó, thậm chí không thèm đếm xỉa tới tên Trương Nghị ở trước mặt.

“ con súc sinh trời đánh, người dám phát lời ta???” Vốn dĩ đang trong cơn cuồng nộ, lúc này còn bị một câu phát lời, đó là cả một sỉ nhục không thể chấp nhận được đối với Trương Nghị, lúc này hắn đã bị ngọn lửa phần nộ che mờ cả lý trí, trực tiếp vung tay tung chưởng vô thủy về phía Hao Thiên Khuyển ở phía xa.

Bàn tay khí không lồ xuất hiện vô thủy về phía Hao Thiên Khuyển, nó thậm chí không thèm mở mắt, khi bàn tay khí cách cơ thể của nó còn khoảng một tấc, đột nhiên bốc hơi trong không khí, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

Không chỉ Trương Nghị, ngay cả binh sĩ đang theo dõi trên tường thành cũng không kìm được quai hàm rơi thẳng xuống đất trước hiện tượng bí ẩn này.

“ ngu xuẩn, tốt nhất là ngươi nên tiếp tục đứng đó chờ đợi, tên khốn đó chắc chỉ trốn đâu nay đó, trước sau gì cũng xuất hiện, có gì đâu mà phải nôn nóng vội vàng chứ?? Ngoài ra, tốt nhất là đừng làm phiền tới giấc ngủ của bản cậu gia, nếu không thi hậu quả không phải một tên phế vật như ngươi có thể hứng chịu được đâu đấy.” Hao Thiên Khuyển không muốn trở thành con dao để Dương Kiệt lợi dụng, nên đã “ lòng tốt” lên tiếng khuyên can tên Trương Nghị ở phía xa.

“ Có thể dùng ngôn ngữ của loài người????” Trương Nghị có chút bất ngờ khi nghe thấy “ lời khuyên can” của Hao Thiên Khuyển, thông thường thì những con ma thú phải đạt tới cấp 7 mới có thể nói được tiếng người, nếu như đúng như thế thì con chó ở trước mặt tuyệt đối có thực lực của một xuất khiếu đáng sợ.

Chỉ là, có thể sao???

Trương Nghị hoàn toàn không thể từ trên Hao Thiên Khuyển cảm nhận được chút khí thế của một xuất khiếu hay bất kỳ cảnh giới gì cả, cảm thấy đối phương tựa như một con thú vật thông thường. Ngoại trừ ma thú cấp 7 trở lên mới có thể nói tiếng người, cũng không phải là không có những con ma thú cấp thấp nhưng có thiên phú đặc biệt có thể nói được tiếng người sớm, và con chó ở trước mặt, chắc thuộc trường hợp cá biệt này.

Nó đang thùng rỗng kêu to để hù dọa mình, lo sợ mình tiếp tục ra tay tấn công nó đây mà. Nếu nó là một con ma thú cấp 7 thực sự, cần gì phải lời thôi “ giải thích” cho mình làm gì chứ?? lũ ma thú cuồng sát trực tiếp lao tới xé xác mình ra nếu có thể rồi, làm gì có hứng thú rảnh rỗi nằm đó làm nhảm với mình này giờ nữa chứ?? Chắc chắn là thế rồi.

Nếu như ngày thường, Trương Nghị sẽ tỏ ra thận trọng nghi ngờ, nhưng như đã nói, lúc này đầu óc đã gần như bị sự bất cam và căm phẫn chi phối, không ngừng dùng những lý do để thuyết phục bản thân, tuyệt đối không thể dễ dàng buông tay được.

“ A, con súc sinh kia, ngươi dám hăm dọa vô lễ với ta??? Tuyệt học thần thông, Cuồng Phong Bạo Liệt Báo, Chết này ~~~!!!!” đòn đánh lúc này thực ra hẳn chưa tung ra quá một nửa sức mạnh của bản thân, nên con chó kỳ lạ này có thể bình an vô sự cũng không phải là không thể, lần này dồn hết mọi chân nguyên trong cơ thể vào đòn tấn công, không tin là con súc sinh kia vẫn có thể chống đỡ được.

Võ hồn của Trương Xuất phóng ra khỏi cơ thể, toàn thân phình to ra tới ba trượng, toàn thân tựa như được bao bọc bởi những cơn cuồng phong sắc bén hơn cả dao cạo, ngẩng cao đầu gào lớn một tiếng, dùng một tốc độ nhanh như tia chớp lao thẳng về phía Hao Thiên Khuyển vẫn đang nằm bất động trên mặt đất, miệng há to ra hết cỡ chuẩn bị nuốt trọn “ con môi” vào trong bụng mình.

Nhìn thấy võ hồn của Trương Nghị lao tới ngay sát trước mặt, Hao Thiên Khuyển với điệu bộ làm biếng từ dưới đất từ từ đất bật dậy, miệng đột nhiên há to ra hết và

Gâu ~~~~~!!

Một tiếng sủa đặc trưng của loài chó vang lên vang động cả trời đất, khiến cho mặt đất cả khu vực rộng lớn cũng phải rung chuyển, tường thành Thiên Bảo thành lắc lư muốn đổ sập xuống, binh sĩ trên tường thành kêu cha khóc mẹ, không ít người ngã xỉu tại chỗ, thậm chí từ trên tường thành rơi xuống cũng không ít.

Chỉ đơn giản một tiếng sủa vang lên, thiên địa như sụp đổ!!

Võ hồn của Trương Nghị tựa như bị a xít ăn mòn, chưa đầy một giây đồng hồ mang theo vẻ mặt kinh hãi biến mất khỏi thế gian này. Bản thân người thi triển là Trương Nghị lúc này đôi mắt gương to ra hết cỡ, há hốc kinh hãi đứng chôn chân như một bức tượng nhìn chăm chăm vào cảnh tượng “đáng sợ” diễn ra ở phía trước, thất khiếu chảy máu.

Sau khi sửa xong một tiếng, Hao Thiên Khuyển lại tiếp tục nằm ngã mình trên mặt đất, tựa như vừa làm xong một chuyện không đâu vào đâu, như một người đang ngủ say đột nhiên tỉnh giấc ngáp dài một tiếng rồi nằm ngủ tiếp vậy.

“giải, giải quyết xong rồi hả???” roẹt ~~~~!!!

Chỉ thấy một bóng người đột nhiên xuất hiện dưới cái hố mà Dương Kiệt bị đánh ngã lúc nãy, mang theo vẻ mặt vui mừng phấn khích từ dưới hố nhảy ra, nhìn nhìn chăm vào Trương Nghị vẫn còn đứng như bức tượng ở phía xa cười hỏi.

Hao Thiên Khuyển thâm trợn mắt trắng với tên khôn vô sỉ này, không thèm trả lời đối phương làm gì.

Dương Kiệt hí hửng chạy tới trước mặt Trương Nghị, vung tay tát thẳng vào mặt đối phương một cái, Trương Nghị trực tiếp bị cú tát của Dương Kiệt đánh bay ngã xuống đất mà không chút chống cự phản kháng.

Phản kháng gì được nữa khi võ hồn và cả linh hồn của Trương Nghị đã tan nát trước tiếng sửa của Hao Thiên Khuyển lúc nãy rồi, lúc này Trương Nghị này chỉ còn là một cái xác không hồn mà thôi.

Lúc này Dương Kiệt cần làm chỉ là tiếp nhận “chiến lợi phẩm” và thành quả do Hao Thiên Khuyển mang tới mà thôi.

Hihi, tất cả đều nằm trong sự tính toán của mình, tuy quá trình hơi “đau khổ” chút, nhưng xá gì khi kết quả ngoài mong đợi mà mình nhận được chứ!!

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 287: Kiểm Soát Thiên Bảo Thành

Đôi thủ đáng sợ nhất cũng đã giải quyết xong, Dương Kiệt bắt đầu tiến hành “thủ tục” thường lệ của mình, moi xác thu thập chiến lợi phẩm sau khi giết “boss” xong.

Mẹ kiếp! Tên khốn này đã không biết bóc lột hết của người dân biết bao nhiêu mồ hôi xương máu, linh thạch trong nhẫn càn khôn lên tới con số cả trăm triệu, tuy chỉ bằng một phần tư hay một phần năm tài sản hiện có của Dương Kiệt, nhưng đối với một thành chủ ở vương triều tầm trung như Trương Nghị, có được tài sản khổng lồ như thế đủ hiểu ngày thường hắn đã “ăn dày” tới cỡ nào.

Ngoài linh thạch ra còn vô số đan dược dùng trong tu luyện và phục hồi, phẩm chất không tệ, ngoài ra trong nhẫn còn có một viên đan dược cấp 6 tẩy tủy đan, loại đan dược dùng để thanh tẩy tạp chất trong cơ thể, có thể giúp kinh mạch trong cơ thể trở nên thuần khiết khai thông, từ đó thúc đẩy tăng tốc trong quá trình tu luyện của người phục dụng, hao hao giống như gia tăng tư chất của người tu luyện vậy.

Quan trọng nhất là, tẩy tủy đan thậm chí còn có thể thanh tẩy cả thức hải linh hồn của người phục dụng, giúp cho người tu luyện giảm thiểu nguy cơ bị tẩu hỏa nhập ma trong quá trình tu luyện và đột phá cảnh giới, đặc biệt là những cảnh giới càng cao càng hiệu quả rõ rệt.

Một viên tẩy tủy đan có thể nói là có giá trên trời, không có vài trăm triệu linh thạch cũng đừng mong sở hữu được nó, và cũng không phải muốn

mua là có thể mua, ít nhất là trong khu vực U Châu chưa chắc có thể tìm thấy bóng dáng của Tây Tủy Đan, vậy thì viên Tây Tủy Đan trong nhẫn Càn Khôn của Trương Nghị, chắc đã được hần thu mua giá cao ở khu vực khác rồi đây.

Cũng không biết vì sao tên khốn đó lại để trong nhẫn Càn Khôn mà không phục dụng, chắc định để dành chờ tới ngày lành tháng tốt, tắm rửa sạch sẽ xong mới phục dụng được sao??? Viên Tây Tủy Đan vô cùng hiển nhiên biến thành tài sản cá nhân của Dương Kiệt lúc này rồi.

Sau một hồi phấn khích moi xác, “túi tiền” của Dương Kiệt lúc này đã phình to hơn nữa, nếu đem viên tây tủy đan đi bán, cộng thêm một trăm triệu và vài thứ linh tinh trong nhẫn càn khôn của Trương Nghị, lại cộng thêm tài sản hiện có của mình, đã vượt qua con số 1 tỷ, hoàn toàn đủ khả năng chi trả chi phí luyện chế thánh khí của lão chủ tiệm rèn Vọng Tinh Các rồi.

Trực tiếp tể Càn Khôn tháo ra hút xác của Trương Nghị vào bên trong, vậy là nhiệm vụ đã xem như hoàn thành xuất sắc, còn vấn đề kiểm soát Thiên Bảo thành như thế nào, không phải là việc của mình nữa, để cho Hoàng Dung cùng thành viên trong tổ đội lo là được rồi.

“Cầu gia, về thôi, không cần thiết phải nán lại nơi này nữa.” Dương Kiệt chạy tới trước mặt Hao Thiên Khuyển, hí hửng cười nói.

Hao Thiên Khuyển khẽ trợn mắt trắng với con heo mập vô liêm sỉ ở trước mặt, cũng không nói năng gì cả, trực tiếp quay đầu trở về doanh trại của vương triều Thiên Ưng.

Nếu như không phải thập nhị công chúa lên tiếng, có cho vàng quỳ xuống thỉnh cầu cũng đừng mong nó chịu đi tới cái nơi quỷ quái vô vị này á. Lúc này nó chỉ muốn tìm một nơi nào đó thật yên tĩnh để ngủ một giấc

cho thật đã, hoàn toàn không muốn nhúc nhích với cái thân thể béo ú lúc này cả, tất nhiên, nếu có một con “mỹ cầu” cùng nó thảo luận triết lý cuộc sống, tập chút thể dục trước khi ngủ thì càng tốt.

Lúc này trên tường thành Thiên Bảo, Hà tướng quân và binh sĩ đã dần hoàn hồn trở lại. Nhìn thấy hai bóng lưng đi dần khuất đi trong tầm mắt, chỉ biết bất lực pha lẫn kinh hãi dùng ánh mắt “đưa tiễn” hai tên sát thần bỏ đi chứ biết làm sao bây giờ.

Đặc biệt là con chó mập ú như con heo đó, chỉ một tiếng sủa đã có thể xử đẹp kẻ mạnh mẽ nhất trong Thiên Bảo thành, thậm chí tường thành cũng nao nao muốn sụp đổ, lúc này trong đầu hẳn chỉ xuất hiện duy nhất một dòng suy nghĩ chính là mau chóng chạy về nhà cuộn gói dẫn theo vợ con bỏ chạy khỏi Thiên Bảo thành càng sớm càng tốt. Có đánh chết hẳn cũng không muốn đối diện với hai tên sát thần đó thêm lần nữa.

Thiên Bảo thành xem như thất thủ thật rồi, mặc dù lúc này người đang kiểm soát thành trì vẫn còn là phía mình, nhưng cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Hà tướng quân không cho rằng hai tên sát thần chỉ chạy tới trảm sát Trương Nghị xong rồi thôi, chắc chắn sẽ có hành động tiếp theo nữa cho mà xem.

Doanh trại vương triều Thiên Ưng.

Lúc này Hoàng Dung đang mang theo vẻ mặt nôn nóng sốt ruột bước đi bước lại ngay trước cổng doanh trại, lâu lâu lại đưa mắt nhìn về phía xa nhưng đang trông ngóng ai đó thì phải.

Tuy biết rằng có Hao Thiên Khuyển đi theo, Dương Kiệt chắc chắn bình an vô sự để hoàn thành nhiệm vụ. Chỉ là quan hệ giữa cả hai không tốt, nếu

nếu không muốn nói là cực kỳ xấu, xấu tới nỗi thậm chí muốn đối phương chết ngay trước mặt mình, nên Hoàng Dung lúc này tỏ ra lo lắng cho Dương Kiệt vô cùng.

Chết thì chắc chắn không chết được rồi đấy, nhưng anh ta có thể trở về với cơ thể lành lặn hay không là cả một vấn đề lớn rồi đấy.

“ Dung nhi hãy yên tâm, bang chủ chắc chắn sẽ an toàn trở về thôi.”
Cửu thúc đứng ở bên cạnh nhìn thấy Hoàng Dung thấp thỏm không yên, lên tiếng an ủi.

“ Cháu hiểu, nhưng” “ hahaha, chào cả nhà, bọn thiếu gia về rồi đây ~~~~~!!”

Tiếng cười nói đầy khí thế của Dương Kiệt vang lên ở phía xa lọt vào tai cả hai, Hoàng Dung và Cửu thúc đưa mắt nhìn nhau và cười nhẹ một cái, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Anh ta còn cười nói được như thế này, cho dù có bị thương đi nữa, chắc cũng không tới nỗi nào rồi.

Cả hai vội vã chạy ra khỏi doanh trại để đón tiếp “ anh hùng trở về”. Không chỉ Hoàng Dung và Cửu thúc, các thành viên trong đội cũng đã nghe thấy tiếng cười hét của Dương Kiệt, nhanh chóng từ trong lều trại của mình chui ra, mang theo vẻ mặt tò mò hiếu kỳ chạy ra doanh trại để xem xem như thế nào.

Tất nhiên, không ít người cho rằng Dương Kiệt lúc này đang cố gắng tỏ vẻ lạc quan, thật ra đã thất bại trở về, vì từ lúc đi tới thành Thiên Bảo tới giờ, thậm chí còn chưa hết nửa ngày.

Nửa ngày hoàn thành nhiệm vụ bắt sống Trương Nghị và chiếm được Thiên Bảo thành??? Có thể sao??? Thôi đừng đùa nữa, chắc đối phương giả

vờ đi dạo một vòng quanh Thiên Bảo thành, thấy khó khăn quá nên nản lòng bỏ cuộc quay về với muôn mường lý do để bào chữa cho bản thân gì đó.

Nên ai nấy đều mang theo tâm trạng muốn xem trò cười của Dương Kiệt sau khi thất bại sẽ như thế nào, chắc về mặt nó sẽ hay ho lắm đây.

“Tiền ca ca, không sao chứ???” Hoàng Dung mang theo vẻ mặt lo lắng chạy tới trước mặt Dương Kiệt, không ngừng quan sát toàn thân trên dưới, phát hiện quần áo trên người có phần dơ bẩn rách nát ra, trên người không có vết thương quá nghiêm trọng nào cả, nhưng vẫn thận trọng lên tiếng hỏi.

Dương Kiệt vỗ nhẹ lên vai của Hoàng Dung và mỉm cười lắc đầu, đồng thời dùng ngón tay chỉ chỉ về phía Hao Thiên Khuyển, Hoàng Dung lập tức hiểu ý.

Có vị đại thần ở kia, thì sao có thể xảy ra nguy hiểm gì được chứ??

Hao Thiên Khuyển hừ mạnh một tiếng không nói năng gì cả, dùng mũi hít thử vài hơi, nhận ra mùi vị của Thập nhị công chúa, nhẹ nhàng bước thẳng về phía lều trại của “chủ nhân” để nghỉ ngơi, không có chút tâm trạng đếm xỉa tới đám người ở đây cả.

“sao thế Dương bang chủ, đưa chưa được nửa ngày đã quay về là như thế nào?? Cho dù anh không thể hoàn thành nhiệm vụ, nhưng ít ra cũng phải chuyên nghiệp một chút chứ! Chỉ đi dạo một vòng” Rầm
~~~~~!!!

Trong lúc không ít thành viên trong đội lên tiếng che cười mỉa mai “sự thất bại” của Dương Kiệt, anh ta cũng chẳng thèm giải thích nói năng gì cả, trực tiếp ném thẳng cái xác của Trương Nghị từ trong Càn khôn Tháp ra trước mặt cả nhóm.

Những lúc này dùng hành động có tác dụng gấp vạn lần so với lời nói, không phải sao??

Quai hàm của cả nhóm gần như rơi thẳng xuống đất khi nhìn rõ cái xác do Dương Kiệt ném ra.

Trương Nghị ~~!!! Không sai, tuyệt đối là cái xác của Trương Nghị.

Là mục tiêu quan trọng và đau đầu nhất đối với cả đội, có thể nói khuôn mặt của Trương Nghị đã khắc sâu vào trong đầu của các thành viên, dùng một câu ví von vui vẻ để nói: Cho dù đối phương có hóa thành tro cũng có thể nhận ra. Nên tuyệt đối không thể nhầm lẫn được, chính là xác của Trương Nghị không sai ~~!!!

Sau một hồi ngơ ngác kinh ngạc khó tin, vẻ mặt của cả nhóm lập tức thay thế bằng vẻ phấn khích pha lẫn chút hồ thẹn và tôn kính khi đối diện với Dương Kiệt.

Mục tiêu đã khiến cả đội mất ăn mất ngủ mất ngày trời, thế mà người ta chỉ tới nay chưa được nửa ngày đã giải quyết một cách đẹp đẽ vấn đề gian nan nhất đối với cả đội, thế mà nãy giờ mình còn dùng những lời lẽ không tốt đẹp để che cười người ta, có cảm giác như có vô số bàn tay vô hình đang không ngừng tát thẳng vào mặt, cảm thấy hổ thẹn ái ngại vô cùng.

Địa Cầu Bang lại lần nữa tạo ra kỳ tích. Ủa, sao lại có từ “nữa” nhỉ?? À, đúng rồi, trước đó phía Địa Cầu cũng đã từng tạo ra không ít kỳ tích rồi, không phải sao???

“Dung nhị, muội hãy giải quyết phần còn lại, ta thấy mệt rồi, vào lều nghỉ ngơi chút đây.” Dương Kiệt hài lòng với thái độ và sắc mặt của cả đội, ngẩng cao đầu khoái trí để lại một câu xong, trực tiếp quay người đi thẳng

về phía lều trại để nghỉ ngơi dưới những ánh mắt đầy “ kính trọng và ngưỡng mộ” của tất cả những người có mặt ở nơi này.

Tất nhiên, trước khi rời khỏi không quên lén lén nhét viên Tủy Tủy Đan vào trong tay của Cửu thúc.

Đối với người thăng cấp bằng cách giết quái lấy điểm kinh nghiệm như Dương Kiệt và Hoàng Dung, Tủy Tủy Đan hoàn toàn là thứ thừa thãi. Thay vì mang đi bán kiếm tiền chẳng thà tặng cho một người có quan hệ và tầm quan trọng đối với mình không phải hay hơn sao.

Với khả năng luyện đan của mình, linh thạch chỉ là phù du. Còn Cửu thúc đã có tuổi rồi, tuy kích hoạt võ hồn cấp 10, nhưng tạp chất trong cơ thể tồn đọng theo năm tháng sẽ khiến hiệu quả tu luyện giảm đi đáng kể, Tủy Tủy Đan tuyệt đối là thần dược hữu ích đối với Cửu thúc lúc này, nên vô cùng hiển nhiên là trao tặng cho ông ta rồi.

Cửu thúc chỉ khẽ ngơ người khi vừa cầm nắm viên đan dược mà Dương Kiệt đưa qua, sau khi quan sát kỹ, phát hiện là một viên đan dược có giá trên trời, nhất thời kích động tới nỗi nói không nên lời, không ngừng phóng ánh mắt cảm kích về phía Dương Kiệt đang dần đi khuất vào trong lều trại của mình.

“ vấn đề khó khăn nhất” cũng đã giải quyết xong, tất cả những việc còn lại chỉ là chuyện nhỏ đối với Hoàng Dung và cả tiểu đội mà thôi. Huống chi lúc này người của Thiên Bảo Thành đang thấp thỏm không yên trước hai tên sát thần đáng sợ kia, đã có không ít người chạy về nhà cuộn gói bỏ trốn mất tiêu rồi, điểm hình là vị Hà Tương quân kia.

Mất đi hai con rấn đầu tàu, Thiên Bảo thành chống cự theo hình thức hoặc thậm chí không có, hoàn toàn rơi vào tầm kiểm soát của vương triều Thiên Ưng một cách dễ dàng.

Rút kinh nghiệm so với lần trước, ngay sau kiểm soát Thiên Bảo thành, Hoàng Dung lập tức ban bố thông báo về các chính sách ưu đãi dành cho người dân, vô số hứa hẹn cải cách giảm thuế và ưu đãi hỗ trợ các gia tộc lớn mạnh trong Thiên Bảo Thành, nhanh chóng nhận được sự “chấp thuận trong yên lặng” của các gia tộc và bá tánh trong thành. Không xảy ra tình trạng bạo loạn như lúc chiếm đoạt Bán Nguyệt thành.

Dù sao thì không như Bán Nguyệt thành, có trụ cột tinh thần như Âu Dương Thiện trấn giữ, nhận được sự ủng hộ và tín nhiệm tuyệt đối từ dân chúng, Trương Nghị tuy không tới mức tàn bạo đàn áp dân chúng, nhưng thiện cảm của dân chúng đối với hắn thật sự không cao, nên lúc này Thiên Bảo thành đổi chủ đi nữa, dân chúng cũng không tỏ ra quá phản cảm và kháng cự.

Không cần biết ai là người kiểm soát thành trì, chỉ cần có ưu đãi tốt cho người dân, sẽ nhận được sự “ủng hộ” của họ thôi. Đó là tình trạng chung của dân chúng ở các thành trì gần khu vực biên cương, quá xa xôi vượt khỏi tầm kiểm soát của vương triều.

Khi mọi thứ ổn định nằm trong tầm kiểm soát, Hoàng Dung thầm thở phào nhẹ nhõm, đồng thời gửi tin báo cáo lại với tam công chúa, chờ đợi chỉ thị tiếp theo của cô ta.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 288: Hung Tin

“ bang chủ ca ca, con này, con bướm này, muội muốn ~~!!!” “ Được, để ta ~~!!!” “ bang chủ ca ca ơi, muội thích con chim hoàng anh này nữa thì ....” “ Để ta ~~~~!!!” “ Bang chủ ca ca, đóa hoa kia .....” “ Để ta ~~~~~!!!”

Trong khu rừng nguyên sinh nằm cách Thiên Bảo Thành không quá xa, hai bóng người và một con thú đang tung tăng đi dạo nô đùa trong đó, lâu lâu lại vang lên tiếng cười khúc khích và tiếng thở hổn hển mệt mỏi, khiến cho bầu không khí vốn vắng lặng trong rừng trở nên sôi động hơn bao giờ hết.

Hai bóng người này không ai khác chính là Dương Kiệt và thập nhị công chúa, à, còn có thêm con sủng vật bất ly thân Lucky nữa chứ.

Sau khi người của vương triều Thiên Ưng kiểm soát được thành Thiên Bảo xong, Dương Kiệt đã giữ đúng lời hứa dẫn theo thập nhị công chúa đi dạo chơi trong khu rừng nguyên sinh ở gần đó.

Hái hái hoa, bắt bắt bướm, cắm trại làm món thịt nướng đặc sản của Dương Kiệt, cuộc sống mới ung dung tự tại thanh thoi biết dường nào.

Lúc này hai tay của Dương Kiệt đã ôm đầy hoa lá, chim bướm và thú vật xinh xinh dễ thương như sóc hoặc thỏ, tóc tai bù xù, quần áo tơi tả, miệng không ngừng hít thở dồn dập vì quá mệt mỏi, mang theo vẻ mặt khóc không thành tiếng đi theo phía sau thập nhị công chúa đang không ngừng ngó ngang ngó dọc để tìm kiếm “ mục tiêu mới”.

Mẹ kiếp!! Để xem sau này còn dám dụ dỗ con người ta đi theo mình nữa không?? Đặc biệt đối phương là đứa con gái mới lớn, lúc này trông mình chẳng khác gì bà giữ trẻ cả, thậm chí còn mệt mỏi hơn nữa là.

“ bang chủ ca ca .....” “ đâu, đâu, cái gì nữa, để ta ~~~~!!!” “ không phải, ý muội là đi này giờ mệt rồi, chúng ta cắm trại ở gần dòng sông kia thôi.”

Dương Kiệt như bị ám ảnh bởi chữ “ bang chủ ca ca”, thập nhị công chúa còn chưa nói dứt câu, anh ta đã nhảy cẫng lên xoay đầu quan sát tứ phía để xem xem mục tiêu mới của đối phương là gì nữa rồi.

“ Nghỉ ngơi?? Được, nghỉ ngơi thôi ~~~~!!!” Dương Kiệt chỉ chờ mỗi câu đó từ này giờ, hồi hả chạy tới bên cạnh dòng sông chảy dài chia cắt hai phần đất liền ở gần đó, thả đồng “ chiến lợi phẩm” xuống dưới đất, dùng chân nguyên tạo một không gian phong tỏa lại những con động vật đang cựa quậy muốn bỏ trốn ở bên trong, nhanh chóng bắt tay vào việc xây lều trại để cắm trại tại chỗ.

Roẹt ~~~~!!!

Ba cái trò dựng lều trại này không thể gây khó dễ cho một tông sư như Dương Kiệt được, nên chưa này nửa khắc giờ, một lều trại rộng gần sáu chục mét vuông đã nhanh chóng được hình thành dưới bàn tay của anh ta.

“ woa, đẹp quá, không ngờ bang chủ ca ca chuẩn bị kỹ lưỡng như thế này, muội thích rồi đây, hihi ~~~~!!!” thập nhị công chúa cười tới nỗi híp cả đôi mắt khi thấy không gian bố trí một cách xa hoa lộng lẫy bên trong lều trại do Dương Kiệt tạo ra.

Đùa à, lều trại dành cho công chúa của một vương triều, tất nhiên là không thể sơ sài được rồi, huống chi bản thân Dương Kiệt cũng là một

người thích hưởng thụ. Cho dù chỉ là lều trại tạm thời đi nữa, cũng phải sắp xếp bố trí cho thật lộng lẫy bắt mắt, ở cũng ở thoải mái hài lòng mới được chứ.

Xòe xòe ~~~~~!!!

Lò nướng tự chế đã bắt lửa lên, Dương Kiệt bắt đầu chế biến bữa ăn tối cho cả nhóm, một con ma thú khá giống con nai xui xẻo đi ngang qua tầm mắt của anh ta, vô cùng hiển nhiên bị mang thẳng lên lò nướng trở thành bữa ăn tối cho cả nhóm rồi.

Mùi hương thơm thịt nướng pha lẫn gia vị tự chế bắt đầu bốc lên xộc thẳng vào mũi của cả nhóm, khiến thập nhị công chúa và cả Hao Thiên Khuyển cũng không kìm được phải nuốt nước miếng thèm thuồng.

Hao Thiên Khuyển không xa lạ gì tài nướng thịt của Dương Kiệt, nên lúc này tỏ ra kỳ vọng trông ngóng vô cùng, đôi mắt chó giương to ra hết cỡ nhìn chăm chăm vào “con nai” đã chín vàng dưới ngọn lửa bùng cháy, mỡ thịt chảy giọt khiến ngọn lửa bùng phát nuốt chửng cả cơ thể “con nai” ở phía trên.

“Xong rồi, chén thôi ~~~~~!!!” nhận thấy thịt đã chín tới, Dương Kiệt từ trên lò nướng lấy xuống, xé một bên đùi to đưa sang cho thập nhị công chúa đang nhìn chăm chăm vào chiếc đùi thơm ngon trên tay mình.

Thập nhị công chúa phần khích nhận lấy nhai ngấu nghiến, thậm chí mỡ thịt dính đầy mép miệng và ngực áo, hoàn toàn không có hình tượng vốn có của một công chúa cao quý gì cả.

Dương Kiệt lại xé ra chiếc đùi dành cho bản thân, còn dư gần cả con trực tiếp mang tới trước mặt Hao Thiên Khuyển, mang theo vẻ mặt như con chó luộc chín đầu ninh nót nói: “cầu gia, mời cầu gia thưởng thức ạ.”

Không thể không lấy lòng con cầu xực này, sau vụ việc Trương Nghị mới đây, Dương Kiệt hiểu rõ nên làm tốt quan hệ với vị đại thần này, anh ta không muốn xảy ra tình trạng bị con cầu xực đó chơi xỏ bị kẻ thù hành tới nỗi ba mẹ cũng không nhận ra nữa.

Hao Thiên Khuyến phóng ánh mắt “ hài lòng” về phía Dương Kiệt, trong lòng thầm nghĩ: “ biết điều đấy nhóc, thế thì sau này bốn cầu gia sẽ ít hành hạ người lại đôi chút, hừ hừ.”

Nếu như để Dương Kiệt biết được suy nghĩ của đôi phương, chắc chắn sẽ phần nộ giựt lại con nai trong tay cho mà xem.

Mẹ kiếp! bố mày đã xuống giọng lấy lòng người rồi, đôi lại chỉ được người ít hành hạ ta đôi chút thôi sao??

Hai người một chó vui vẻ chén sạch con nai nướng chín, Hao Thiên Khuyến ngay cả xương cũng không tha, nuốt hết vào trong bụng của mình, lúc này loại ăn thịt không nhả xương mà, đúng với tính cách của nó chứ còn gì nữa.

Bữa ăn tối giải quyết xong, màn đêm của đã xuất hiện, cả ba đi thẳng vào trong lều trại nghỉ ngơi sau một ngày chơi đùa mệt mỏi, nhất là đối với Dương Kiệt.

Chỉ là anh ta tưởng được nghỉ ngơi, nhưng thực tế không như vậy, dưới yêu cầu của thập nhị công chúa, anh ta phải lấy cái đùi của mình làm gói đồ đầu cho cô ta, thậm chí còn phải thay thế cho Triệu Thiên Cơ, kể chuyện cổ tích để ru ngủ con gái đang nằm trên đùi mình.

Mẹ kiếp, đừng tưởng có một cô gái nằm trên đùi là sung sướng lắm. ít nhất Dương Kiệt chỉ cảm thấy là cực hình đối với bản thân, chân đùi lúc này đã tê cứng khó chịu tột cùng, thậm chí đang mắc tiểu mà không dám

động dậy nhúc nhích vì lo sợ khiến cho thập nhị công chúa giật mình thức tỉnh khi vừa mới chìm sâu vào trong giấc ngủ say.

Xì xòe ~~~~~!!!

“ rõ ràng đây không phải là công việc dành cho con người nữa, sau này cho dù có đánh chết cũng tuyệt đối không làm bảo mẫu người trông trẻ thêm lần nữa, đúng là cái miệng hại cái thân mà!!” phải chờ đợi thập nhị công chúa ngủ thật say, Dương Kiệt mới dám nhẹ nhàng nhích đầu cô ta xuống cho lên gối ngủ, sau đó bản thân tựa như một tên bắn phóng thẳng ra khỏi lều trại để giải thoát cho tiểu Dương của mình.

Nhìn thấy công chúa ngủ sâu ngay trước mặt, chỉ được nhìn chứ không được “ ăn”, tuyệt đối là một cảm giác khó chịu tột cùng. Có vài lần Dương Kiệt suýt chút kìm chế không nổi định hóa thân thành cầm thú đấy chứ. Chỉ là khi nhìn thấy nụ cười hồn nhiên ngây thơ của thập nhị công chúa trong lúc ngủ, anh ta lập tức tỉnh táo không ngừng dùng tay vờ thẳng vào mặt mình.

Ngay cả một cô bé ngây thơ như thế mà cũng không tha, mình có còn là người không hả?? Bỏ mày tha làm cầm thú cũng không bằng còn hơn hóa thân thành con cầu thủ đáng nguyên rủa kia.

Tất nhiên, quan trọng nhất là Hao Thiên Khuyển đang mắt nửa nhắm nửa mở nằm ngay bên cạnh, nếu như Dương Kiệt dám có động tĩnh gì, nó tuyệt đối lập tức bật dậy cắn một phát thẳng vào mông của “ tên cầm thú” đó cho mà xem.

“ dính dong, nhân vật triệu hồi của bạn Hoàng Dung đang muốn đổi thoai với bạn, xin hỏi có liên kết với đối phương.” Trong đầu Dương Kiệt bất thành linh vang lên tiếng thông báo của hệ thống, khiến anh ta giật nảy mình, tè ướt cả đũng quần.

“bậy bạ, bấy bạ hết sức, liên kết, liên kết đi ~~~!!!!” Dương Kiệt vừa hối hả dùng tay lau sạch đấm quần bị dính nước tiểu của bản thân vừa nghiêng răng nói với hệ thống.

Mẹ kiếp, làm giật cả mình à, trước khi có thông báo không thể cho tín hiệu để mình có chuẩn bị được sao?

“Kiệt ca ca, Kiệt ca ca đúng không??” “Ta đây, nhớ ta rồi phải không nên mới liên lạc lúc nửa đêm như thế này, hì hì ~~~!!” “Kiệt ca ca đừng giỡn nữa, có chuyện không hay rồi.”

Giọng nói đầy gấp rút nghiêm trọng của Hoàng Dung khiến Dương Kiệt khê dúu mày, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra mà khiến cô ta lại tỏ ra mất bình tĩnh như thế này nhỉ??

“Muội nói đi, ta nghe đây.” “tam công chúa vừa liên lạc với muội nói rằng, vừa nhận được thông tin phía triều đình Thanh Mãng đã nắm được thông tin chúng ta chiếm đóng được thành Bán Nguyệt, Mãng Hoàng tỏ ra phần nộ vô cùng, nên đã phái Tổng Anh Kiệt đại nguyên soái của vương triều, dẫn theo hai mươi vạn đại quân tinh nhuệ nhất của vương triều Thanh Mãng tiến thẳng về phía Bán Nguyệt thành, chuẩn bị phát động chiến dịch chiếm đoạt lại Bán Nguyệt thành từ trong tay chúng ta bằng mọi giá. Tam công chúa tỏ ra vô cùng lo lắng, nên đã yêu cầu Địa Cầu Bang về tiếp viện ạ.”

Nghe xong lời giải thích của Hoàng Dung, ngay cả Dương Kiệt cũng không kìm được hít một hơi lạnh vào người.

Đừng tưởng vương triều Thanh Mãng chỉ phái có hai chục vạn binh sĩ, chỉ tương đương với số lượng binh sĩ giữ thành thông thường mà dễ nuốt. Khác xa với những binh sĩ giữ thành chỉ được hình thành từ những người thông thường không thể tu luyện. Hai chục vạn quân này là đội quân tinh

nhuệ nhất của vương triều Thanh Mãng, mỗi một chiến binh đều được trang bị tận răng, thực lực của mỗi người đều đạt tới cảnh giới luyện thể thậm chí là tiên thiên, tuy không tinh nhuệ bằng hắc kỵ hoàng gia của vương triều Thiên Ưng, nhưng cũng là một chín một mười, huống chi hắc kỵ hoàng gia đang cắm trong Bán Nguyệt thành chỉ có khoảng hai vạn, đối diện với hai chục vạn quân tinh nhuệ của vương triều Thanh Mãng, đó là chưa kể trường hợp một đội quân tinh nhuệ khác không thua kém gì so với hắc kỵ hoàng gia trà trộn trong số hai chục vạn quân đó, khi nổ ra giao chiến, thực lực tương quan giữa hai bên chẳng khác gì lấy trứng chọi đá, chỉ sợ chưa đầy một khắc giờ đã bị đối phương nuốt tới nổi không chừa một khúc xương rồi.

Huống chi sở trường của hắc kỵ hoàng gia là giao chiến ngoài đồng bằng bằng phẳng, còn thủ thành thì .....

“ Ta hiểu rồi, ta và thập nhị công chúa sẽ quay về Thiên Bảo thành ngay tức khắc.” biết rõ không còn thời gian để do dự chần chừ, Dương Kiệt nhấn nhũ vài câu xong, lập tức cắt liên lạc với Hoàng Dung, cố gắng hít sâu vài hơi vào người để bình tâm lại, chui đầu vào trong lều trại đánh thức thập nhị công chúa đang ngủ say, giải thích rõ ngọn nguồn cho cô ta biết, cả hai nhanh chóng thu dọn lại lều trại cưỡi Hao Thiên Khuyển bay trở về Thiên Bảo Thành ngay trong đêm tối như mực.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 289: Quay Về Bán Nguyệt Thành

Với tốc độ bay của Hao Thiên Khuyển, không tốn quá nhiều thời gian cả ba đã có mặt tại Thiên Bảo Thành.

Đáp xuống hoa viên của trang viên mà cả đội đang trú chân, dặn dò vài câu để thập nhị công chúa và Hao Thiên Khuyển quay về phòng nghỉ ngơi, Dương Kiệt trực tiếp đi thẳng về hướng đại sảnh.

“Tiền ca ca ~~~!!” “bang chủ ~~~!!” “Dương bang chủ ~~!!” “Dương huynh đệ đã về tới rồi, tốt quá tốt quá ~~!!”

Dương Kiệt vừa bước chân vào đại sảnh, phát hiện tất cả mọi người đã có mặt đầy đủ, ai nấy đều tỏ vẻ vui mừng khi nhìn thấy Dương Kiệt quay trở về, thái độ hoàn toàn khác xa một trời một vực so với khi thí luyện vừa bắt đầu.

Không cần biết anh là ai, chỉ cần anh có năng lực, chắc chắn sẽ nhận được sự nhìn nhận và kính trọng của tất cả mọi người xung quanh.

Dương Kiệt khẽ gật đầu chào hỏi tất cả mọi người, và tỏ ra bất ngờ khi nhìn kỹ khuôn mặt của Cửu thúc lúc này.

Nếu như trước đó khuôn mặt của Cửu thúc già cỗi nhiều nếp nhăn đầy khắc khổ như hình tượng Cửu thúc trong phim Cương Thi Tiên Sinh thì lúc này khuôn mặt của ông ta đã trở nên trẻ trung đi rất nhiều, mái tóc bạc pha đen đã hoàn toàn ngả hẳn sang màu đen tuyền, nét nhăn trên khuôn mặt

cũng biến mất, hình tượng giống hệt như Cửu thức trong phim Tân Cương Thi Tiên Sinh phát hành vài năm sau đó.

Cửu thức đã phục dụng tẩy tủy đan mà có những biến đổi đáng kinh ngạc như thế này.

“ Không ngờ tẩy tủy đan lại có tác dụng cải lão hoàn đồng như thế này, thế mà tên ngu xuẩn Trương Nghị kia không thêm phục dụng để cất trong nhẫn Càn Khôn, lúc này Cửu thức được hưởng lợi từ sự ngu xuẩn của hắn rồi, hihi ~~!!” Dương Kiệt mỉm cười hài lòng không ngừng chế giễu Trương Nghị.

Thực ra Dương Kiệt đã hiểu lầm cho Trương Nghị rồi. Viên Tẩy Tủy đan thực ra hắn mới thu mua chưa được bao lâu, vừa định phục dụng lại nhận được tin tức người của vương triều Thiên Ứng chuẩn bị tấn công Thiên Bảo thành, nên đã khiến kế hoạch phục dụng Tẩy Tủy Đan của hắn bị phá sản.

Vì ngay sau khi phục dụng Tẩy Tủy Đan, phải chờ đợi lực thuốc phát huy tác dụng, người phục dụng phải tìm một nơi yên tĩnh để bế quan, và trong thời gian này không thể vận hành chân nguyên trong cơ thể. Thời gian có thể kéo dài từ hai tới ba ngày.

Biết được tin đang có người nhắm vào Thiên Bảo thành, đừng nói hai tới ba ngày, nếu không cẩn thận chỉ sợ chưa đầy một canh giờ đã đủ để Thiên Bảo Thành dịch chủ rồi. Nên hắn đã thận trọng cất giữ Tẩy Tủy Đan trong nhẫn Càn Khôn, chờ đợi sau khi đẩy lùi được kẻ địch mới phục dụng sau, vì dù gì đan dược cũng đã nằm trong nhẫn Càn Khôn của mình, phục dụng lúc nào mà chả được chứ?? Nên mới có chuyện tẩy tủy đan còn nguyên vẹn ở đó biến thành chiến lợi phẩm cho Dương Kiệt sau khi hắn bị Hao Thiên Khuyển giết chết.

Đúng là người tính không bằng trời tính mà.

“tình hình thế nào rồi??” Dương Kiệt trực tiếp đi thẳng vào vấn đề chính.

“ Theo thông tin nhận được, ba ngày trước phía vương triều Thanh Mãng đã tề cò xuất quân từ vương thành Hắc Cang, với tốc độ bay của phi thuyền tối ưu nhất của vương triều Thanh Mãng, chỉ cần năm ngày bay đã có thể xuất hiện trên bầu trời của khu vực Bán Nguyệt thành. Nghĩa là chúng ta còn hai ngày để quay trở về Bán Nguyệt thành sắp xếp và bàn bạc phương án bố trí thủ thành trước khi bị quân địch vây chặt thành trì.” Hoàng Dung nhanh chóng nói ra những thông tin mà mình nắm bắt được cho Dương Kiệt nghe.

“ theo mệnh lệnh của tam công chúa, muội và Cửu thúc sẽ cùng tiểu đội Kim Ứng tiếp tục ở lại Thiên Bảo thành để trấn thủ đề phòng trường hợp bất trắc xảy ra, còn việc dẫn viện binh quay về Bán Nguyệt thành chi viện, sẽ giao lại cho huynh và tiểu đội Bạch Ngân của tam công chúa.” Hoàng Dung vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt để xem xem phản ứng của anh ta như thế nào.

Chỉ thấy Dương Kiệt vẫn mang theo vẻ mặt thản nhiên không đổi, trong lòng thâm thở phào nhẹ nhõm.

“ được thôi, mọi chuyện để ta giải quyết.” Dương Kiệt hào khí xung thiên vẫy vẫy tay một cái, trực tiếp quay người chuẩn bị rời khỏi đại sảnh để lên đường quay trở về Bán Nguyệt thành.

Chỉ là sắc mặt của các thành viên Bạch Ngân không dễ coi chút nào, việc chi viện này lần tuyệt đối không đơn giản, thậm chí có thể nói là cử tử nhất sinh cũng không quá đáng, biết rõ có thể đâm đầu vào chỗ chết nhưng vẫn không thể phản kháng, sắc mặt dễ coi mới là lạ á.

Chỉ có tiểu đội Kim Ưng ai nấy đều thầm thở phào nhẹ nhõm khi bản thân không cần phải dấn thân vào nơi nguy hiểm, chỉ cần sơ sẩy chút có thể mất mạng như chơi đấy chứ.

Cộc cộc ~~~!! Két ~~~!! “ bang chủ ca ca???”

Dương Kiệt di chuyển tới phòng nghỉ của thập nhị công chúa gõ cửa, thập nhị công chúa mang theo vẻ mặt ngáp ngủ mở cửa phòng, nhìn thấy Dương Kiệt lộ ra vẻ bất ngờ hỏi.

“ tình hình đang vô cùng nguy cấp, huynh phải nhanh chóng quay về Bán Nguyệt thành để tiếp viện cho tam công chúa, nên định hỏi mượn Lucky một thời gian, mong thập nhị công chúa cho phép ạ.” Dương Kiệt trực tiếp nói rõ lý do của mình.

“ Được thôi, không thành vấn đề.” Thập nhị công chúa nghe xong lời giải thích của Dương Kiệt lập tức lộ ra vẻ lo lắng, nhưng vẫn nhanh chóng quay vào phòng trong kêu gọi: “ Lucky, người hãy cùng bang chủ ca ca đi tiếp viện cho tam tỷ của ta nhé!!”

Hao Thiên Khuyển với bộ dạng lưỡng biếng miễn cưỡng từ dưới đất đứng dậy từ từ bước ra, trong bụng không ngừng trù ẻo: “ mẹ kiếp, sao cái lũ này nắm chuyện thế này, bộ không thể cho bốn cậu gia được thành thôi một chút nào được sao??”

Mặc dù chửi rủa như vậy, nhưng Hao Thiên Khuyển cũng chỉ còn cách cắn răng đi theo Dương Kiệt chứ biết sao giờ, ai biểu mình không thể rời quá xa tên khốn này.

“ Đa tạ thập nhị công chúa, huynh phải xuất phát ngay trong đêm nay, tạm biệt.” Dương Kiệt chấp tay thi lễ một cái, đưa mắt ra hiệu về phía Hao Thiên Khuyển rồi quay người rời đi.”

“ bang chủ ca ca ~~~!!” “ Hử???” “ Hãy cẩn thận, muội chờ ca ca quay về dẫn muội đi du sơn ngoạn thủy nữa đây.”

Nghe thấy câu “ du sơn ngoạn thủy” Dương Kiệt không kìm được run bắn người lên.

Mẹ kiếp! biết khi nào mới thoát được khỏi cái kiếp làm bảo mẫu người giữ trẻ đây ~~!!

Nghĩ lại cảm giác của mấy ngày nay, Dương Kiệt chỉ muốn dùng hai từ để hình dung: “ chết tiệt”!!

Dương Kiệt chỉ khẽ quay người giờ ngón cái về phía thập nhị công chúa, không nói năng gì thêm nữa, trực tiếp đi thẳng về điểm xuất phát mà cả đội đang chờ sẵn.

Tuy thập nhị công chúa không hiểu động tác của Dương Kiệt có ý nghĩa gì, nhưng lại cho cô ta một cảm giác an toàn an tâm, đối phương chắc chắn sẽ bình an trở về.

“ Xuất phát thôi ~~~!!!” Dương Kiệt dẫn theo Hao Thiên Khuyên xuất hiện ngay trên chiếc phi thuyền đã được đậu sẵn tại “ sân bay tạm thời”, vẫy vẫy tay ra hiệu cho cả đội chuẩn bị xuất phát.

Tuy khá bất ngờ Dương Kiệt lần nữa dẫn theo Hao Thiên Khuyên, nhưng cả đội không ai dám lên tiếng ý kiến và bất mãn. Lần trước người ta cũng dẫn theo con chó này mà chỉ nửa ngày đã trảm sát được Trương Nghị, lần này dẫn theo nó nữa không chừng sẽ giúp ích được trong cuộc chiến này lần này cũng không chừng.

Lúc này không còn ai dám coi Hao Thiên Khuyên chỉ là một con sủng vật làm cảnh của thập nhị công chúa nữa rồi.

Vù vù ~~~~~!!!

Khi tất cả đã đi vào trong phi thuyền, nhanh chóng cất cánh hướng về phía Bán Nguyệt thành phóng nhanh về phía đó.

Từ Thiên Bảo thành bay về Bán Nguyệt thành không quá xa, nên chỉ cần khoảng một canh giờ với vận tốc tối đa của phi thuyền, nhóm Dương Kiệt đã có mặt trên bầu trời của khu vực Bán Nguyệt thành.

Trực tiếp điều khiển phi thuyền bay thẳng vào trong thành dưới sự cho phép của người phụ trách canh giữ tường thành, phi thuyền nhẹ nhàng đáp xuống ngay sân bay tạm thời trong tòa trang viên của tam công chúa.

Két ~~~~~!!!

Cánh cửa phi thuyền được mở ra, Dương Kiệt dẫn theo tiểu đội Bạch Ngân từ bên trong bước ra, phát hiện tam công chúa đã đứng đợi sẵn từ khi nào, cả nhóm đều tỏ ra hơi bất ngờ.

“ tham kiến tam công chúa ~~~!!!” Tiểu đội Bạch Ngân trực thuộc quyền quản lý của tam công chúa, nên cả nhóm nhanh chóng bước tới quỳ một chân trên mặt đất thi lễ.

Còn Dương Kiệt chỉ khẽ chấp tay thi lễ một cái mà thôi.

Tam công chúa lúc này cũng không còn tâm trạng quan tâm tới những nghi thức ngày thường nữa, khẽ ngật đầu đáp lại một cái, sau đó nhanh chóng dẫn theo cả nhóm đi thẳng vào trong đại sảnh để tiến hành họp nội bộ.

“ nghe nói lần này có thể dễ dàng chiếm được Thiên Bảo thành là nhờ vào công lao của Dương bang chủ, tại nay tiểu muội xin gửi lời cảm tạ chân thành nhất tới Địa Cầu Bang, nhất là Dương bang chủ ạ.” Trước khi vào

vấn đề chính, tam công chúa vô cùng thuần thực sử dụng thủ đoạn lấy lòng “thuộc hạ phía dưới”, khẽ chấp tay thi lễ về phía Dương Kiệt, đồng thời buông lời cảm tạ.

“ôi dào, chuyện nhỏ, công chúa đừng quá bận tâm.” Mặc dù miệng nói thế, nhưng trong lòng không ngừng chửi rủa: “mẹ kiếp, bố mày tốn biết bao mồ hôi nước mắt và xương máu, thế mà cô ta chỉ có mỗi một lời cảm ơn đơn giản vậy thôi sao?? Ít ra cũng phải ban thưởng bằng vật chất gì đó chứ, đúng là đồ keo kiệt mà.”

Tam công chúa khẽ ngật đầu hài lòng, dường như biết được suy nghĩ của anh ta, vội vã lên tiếng nói: “sau khi cuộc thí luyện hoàn thành, bốn công chúa chắc chắn sẽ ban thưởng một cách xứng đáng cho những công lao và đóng góp do Địa Cầu Bang đạt được trong giai đoạn thí luyện này, xin Dương bang chủ hãy yên tâm ạ.”

“ôi dào, hà xá gì ba cái ban thưởng gì đó chứ??? Chúng ta thân quen như vậy, nói ban thưởng gì gì đó quả thật mất tình cảm quá đi.” Mặc dù miệng không ngừng từ chối, nhưng bất kỳ ai nhìn thấy vẻ mặt đầy phẫn khích của anh ta cũng biết những gì đang nghĩ không giống như những gì miệng đang nói rồi.

Nhìn thấy biểu hiện của Dương Kiệt, tam công chúa càng tỏ ra hài lòng hơn nữa. Không sợ người tham, chỉ sợ người không tham mà thôi, nếu người không tham thì ta làm sao có thể dễ dàng kiểm soát được người chứ??

“Do tính chất nghiêm trọng của cuộc giao chiến lần này, hai chục vạn binh sĩ của Bán Nguyệt thành tuyệt đối không thể trông mong gì vào họ nữa, nên phía phụ hoàng đã điều phái thêm năm vạn cấm vệ quân đang trên đường chi viện cho chúng ta. Ngoài ra, trong quá trình giữ thành, có thể nhờ vả sự trợ giúp của người ngoài không thuộc danh sách tham dự cuộc thí

luyện lần này, tối đa là 10 người. Dương bang chủ, xin hỏi có cao kiến gì không ạ??” sau khi làm xong “thủ tục” khích lệ lấy lòng, tam công chúa trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, nói rõ tình hình hiện giờ của tổ đội mình phải đối mặt.

“ ủa, hả?? Kiến gì ở trên cao???” Dương Kiệt vẫn còn đang chìm đắm trong YY sau khi nhận được ban thưởng bằng núi linh thạch của tam công chúa, khẽ ngơ ngác buộc miệng hỏi ngược lại.

Trên vầng trán của tam công chúa và thành viên Bạch Ưng tràn đầy kẻ đen.

Rốt cuộc hồn vía của tên khốn này nãy giờ đã chu du ở phương nào đây??

‘ À, à, chuyện nhỏ, tam công chúa không cần phải quá lo lắng, mọi chuyện có tại hạ giải quyết.” Dương Kiệt lần nữa tỏ ra hào khí xung thiên vỗ ngực cười nói.

“ Dương bang chủ đã có kế sách???” đôi mắt của tam công chúa lập tức rực sáng bởi sự tự tin của Dương Kiệt, hoàn toàn không tỏ ra nghi ngờ lời nói của đối phương.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 290: Gặp Lại Âu Dương Thiện

Trong thời gian này Địa Cầu Bang đã mang lại bất ngờ này tới bất ngờ khác cho cả đội, nếu như đối phương dám tự tin khẳng định như thế, tuyệt đối không thể nào nghi ngờ được.

Thực ra trong lòng Dương Kiệt nào có kế sách bài vở gì đâu, chẳng qua nhất thời mạnh miệng tuyên bố sau khi hoàn hồn mà chưa nắm bắt rõ thông tin mà tam công chúa vừa nói, chỉ nghe được mang máng vài câu cuối, nhất là câu có thể nhờ người ngoài trợ giúp, đối với anh ta vậy là quá đủ rồi.

Nên nhớ rằng Dương Kiệt còn sở hữu hai thẻ bài chiêu mộ chưa sử dụng, nếu như tình hình vô cùng nguy cấp, lập tức có thể triệu mộ hai vị thần tướng tới trợ sức, tuy đẳng cấp của thần tướng chiêu mộ tới thuộc dạng hên xui, nhưng theo kinh nghiệm hai lần chiêu mộ là Kiều Phong và Hoàng Dung, thần tướng được chiêu mộ tới luôn có cấp bậc cho hơn mình trên mười cấp, nếu kẻ địch là một vương triều cao cấp thì có thể không đủ, còn vương triều tầm trung ư?? Thực lực cao nhất cũng chỉ là nguyên thần tầng thứ 9, tầng thứ 10 đổ lại, hai thần tướng chiêu mộ tới tuyệt đối có thể đối phó được chiến dịch lần này, nếu không muốn nói là quá dư thừa nữa là.

Chỉ mong lúc chiêu mộ hệ thống cho ra hai vị đại thần mạnh mạnh chút, tới khi đó không chỉ giữ thành, thậm chí phản công cũng không phải là vấn đề quá to tát gì cả.

“ thú thật, tại hạ có quen biết hai vị đại thần có thực lực kinh thiên động địa, trước khi lên đường xuất phát về nay, đã liên lạc được với họ và nhận

được cái ngật đầu đồng ý tới trợ sức cho chúng ta, chỉ cần chờ đợi hai vị đại thần kia tới, đám phế vật của vương triều Thanh Mãng chỉ tựa như cỏ rác vô dụng mà thôi, hô hô ~~~!!!” Đã nổ thì nổ cho tới, Dương Kiệt khẽ “bật mí” chút ít thông tin về viện binh sẽ tới tiếp viện cho phe mình.

“Thật thế sao??? Không biết hai vị cao nhân đó có thực lực như thế nào ạ???” không chỉ tam công chúa, ngay cả thành viên Bạch Ưng cũng tỏ ra tò mò hiếu kỳ về hai vị đại thần trong miệng của Dương Kiệt.

“bí mật ~~~!!” Dương Kiệt khẽ nháy mắt tỏ vẻ bí ẩn, khi nhìn thấy đôi phương tỏ ra nghi ngờ và không hài lòng, lại tiếp tục lộ thêm chút thông tin: “Có thực lực lớn mạnh hơn Cửu thúc rất nhiều, rất nhiều.”

Dương Kiệt không nói quá lời, với thực lực tông sư tầng thứ 8 hiện giờ của mình, nếu như chiêu mộ thần tướng lớn hơn mình 10 cấp, nghĩa là hai vị thần tướng đó có thực lực ít nhất cũng phải là một nguyên thần tầng thứ 8, tầng thứ 9, hay thậm chí tầng thứ 10. Lớn mạnh hơn Cửu thúc rất nhiều rất nhiều quả thật không sai.

Chỉ là, hai vị thần tướng đó khi chiêu mộ tới có sở hữu ngay võ hồn hay phải giống như trường hợp của Kiều Phong hay Hoàng Dung, bản thân rơi vào tình thế nguy hiểm tới tính mạng hay gì đó mới kích hoạt được võ hồn thì chỉ có trời mới biết.

Dương Kiệt đang chơi chữ, chỉ nói về thực lực trong trạng thái ban đầu chứ không phải toàn bộ thực lực khi kích hoạt luôn cả võ hồn.

“lớn mạnh hơn cả Cửu thúc???” tam công chúa và thành viên Bạch Ưng tỏ ra vui mừng khôn xiết. Đặc biệt là biệt đội Bạch Ưng, nỗi lo âu hoảng sợ đè nặng trên người chẳng mấy chốc đã tan biến sau câu khẳng định của Dương Kiệt.

Cửu thúc có thể nói là chủ lực, là trụ cột có thực lực lớn mạnh nhất trong tổ đội hiện giờ, nếu như trở về vương triều Thiên Ứng, tuyệt đối tương đương với địa vị của một đại tướng quân trong triều đình, lúc này nghe nói hai vị đại thần lớn mạnh hơn cả Cửu thúc rất nhiều rất nhiều tới trợ sức, có thể không vui mừng phấn khích được sao??

Có được thông tin “bật mí” của Dương Kiệt, tam công chúa tỏ ra an tâm và tự tin bội phần.

“ ủa mà lão già Âu Dương Thiện đâu?? Nghe nói lần này phía vương triều Thanh Mãng không chỉ tới chiếm đoạt lại Bán Nguyệt Thành từ tay chúng ta, còn một mục đích quan trọng nhất chính là xử tội tên phản nghịch đã cả gan đầu hàng quân địch, nếu như Bán Nguyệt thành thất thủ, chắc chắn lão cũng sẽ không được yên thân, sao không thấy lão tới dự cuộc họp với chúng ta vậy???” Dương Kiệt quay đầu tìm kiếm tứ phía, không phát hiện Âu Dương Thiện có mặt tham gia vào cuộc họp nội bộ để tìm phương án trấn giữ Bán Nguyệt Thành, nên tỏ ra tò mò lên tiếng hỏi.

“ từ lúc lễ tang tiến hành xong, Âu Dương Thiện lại quay trở về tình trạng ẩn cư như trước kia, hoàn toàn không xuất hiện trước mặt công chúng, bốn công chúa đã từng phái người đi mời, nhưng đều bị từ chối thất bại quay về.” nhắc tới Âu Dương Thiện, tâm trạng vừa mới bình ổn lại đôi chút lập tức trở nên khó chịu vô cùng.

Lẽ ra Âu Dương Thiện giữ đúng lời hứa không nhúng tay vào Bán Nguyệt thành thì tam công chúa phải vui mừng mới đúng. Nhưng đó là trường hợp thông thường. Lúc này đại quân của vương triều Thiên Mãng đang tiến gần, và ông ta cũng là một trong những mục tiêu chính của kẻ địch, thế mà vẫn giữ thái độ bất hợp tác, quả thật đáng trách quá đi.

Bộ ông ta nghĩ rằng Bán Nguyệt thành thất thủ, ông ta vẫn có thể ung dung tự tại, mọi thứ không liên quan tới ông ta sao??

“ Việc này để tại hạ giải quyết, tuyệt đối không được để lão già chết dịch ấy thành thoi đứng nhìn được.” Mặc dù vô cùng cảm kích đối phương đã từng mang mình về chữa trị khi bị trúng độc, nhưng trước đó lão già trời đánh này đã sử dụng xe phạm nhân lôi mình ra “ pháp trường”, trên đường đi bị ném biêt bao trứng thối cả chua, hứng chịu biêt câu chửi rửa chết tiệt, ân oán phân minh, phải kiểm chút chuyện cho lão già khốn khiếp đó làm mới được.

Nếu như có thể lôi kéo được Âu Dương Thiện vào cuộc, tam công chúa tất nhiên là không bao giờ từ chối rồi. Cho dù Dương Kiệt không thể thuyết phục được Âu Dương Thiện ra tay, nhưng ít ra nếu như có thể nhận được lời hứa hẹn của đối phương trong lúc nổ ra cuộc chiến, không gây ra bạo loạn trong thành đã là quá đủ đối với vương triều Thiên Ưng rồi.

Trong giao chiến ky nhất chính là đang đối địch ở chính tuyến, hậu tuyến bị " người trong nhà" phóng lửa bạo loạn, tuyệt đối là điều Tam công chúa không muốn nhìn thấy chút nào. nên đã khê ngật đầu đồng ý cho phép Dương Kiệt đi “ thuyết phục” đối phương, đồng thời nói ra yêu cầu thấp nhất của mình, hy vọng anh ta có thể mang kết quả tốt trở về.

Dương Kiệt nhanh chóng rời khỏi trang viên, trước khi bước ra khỏi cửa tất nhiên là không quên đội một cái nón có màn che che lại hết khuôn mặt của mình, tuy lúc này trời đã tối như mực, nhưng đề phòng vẫn hơn, nếu như để khuôn mặt của mình lộ diện trước công chúng, chắc chắn cả thành Bán Nguyệt lại lần nữa dậy sóng cho mà xem.

Còn sau này khi xảy ra giao chiến với vương triều Thanh Mãng, Dương Kiệt đã kế hoạch che giấu thân phận của mình, không lo sợ để người khác nhận ra bản thân.

Cùng lắm lại dùng dịch dung thuật chuyển đổi khuôn mặt khác thôi mà, tất nhiên, trước khi làm thế phải báo trước cho phía tam công chúa biêt rõ

tình hình.

Vù vù ~~~~~!!!

Không tốn quá nhiều thời gian, Dương Kiệt đã xuất hiện ngay trước cửa thành chủ phủ của Âu Dương Thiện, khẽ quay đầu liếc nhìn tứ phía như tên ăn trộm chuẩn bị làm ăn, phát hiện xung quanh vắng vẻ không có một ai cả, mới bước về phía trước gõ cửa.

Cộc cộc ~~~~~!! “ ai đó??? Đã nói là thành chủ phủ tạm thời đóng cửa, không đón tiếp bất kỳ ai cả, hãy về đi ~~~!!!”

Giọng nói “ khá quen thuộc” của quản gia thành chủ phủ từ trong vang lên, hoàn toàn không có dấu hiệu sẽ bước ra mở cửa, trực tiếp đuổi khách từ xa.

Cộc cộc ~~~!! Cộc cộc ~~~~~!! .....

Mặc cho đối phương chửi hét khó chịu cỡ nào, Dương Kiệt cứ thế gõ cửa cho tới khi nào người ta mở cửa thì thôi.

Gì chứ, nói về độ mặt dày, bố mày nhận thứ hai không ai dám nhận thứ nhất đâu.

“ mẹ kiếp, có thôi ngay không hả??? người, người là ai??? ” Cuối cùng thì quản gia cũng chịu đựng không nổi độ mặt dày của đối phương, phần nộ chạy tới mở cửa, vừa mới lộ đầu ra phát hiện một bóng người đội trước nón che hết cả khuôn mặt, lập tức dúi mày cảnh giác, lạnh lạnh hỏi.

“ là tôi đây, tôi có việc cần gặp Âu Dương thành chủ.” Dương Kiệt khẽ vén tấm lưới cản lại khuôn mặt lên để đối phương nhận diện.

Quản gia lộ ra vẻ bất ngờ khi nhìn rõ khuôn mặt của Dương Kiệt, suýt chút không kìm được kêu thét lên, nhưng tính chuyên nghiệp của một quản gia cao cấp đã nhanh chóng ngậm miệng lại.

Là người trong phủ, cộng thêm địa vị khá cao, nên ít nhiều cũng nắm được thông tin Dương Kiệt thực ra không phải đã tử nạn vì ngộ độc như thông tin lan truyền bên ngoài, lúc này bất ngờ chỉ là không ngờ được anh ta lại cả gan dám quay trở về Bán Nguyệt thành vào lúc này mà thôi.

“vào, vào trong phủ nhanh.” Quản gia không dám để Dương Kiệt đứng ngoài quá lâu, nếu như để ai đó nhìn thấy khuôn mặt của anh ta, danh dự của thành chủ phủ chắc chắn sẽ bị đả kích không nhỏ, vì chính Âu Dương Thiện đã đích thân tuyên bố Dương Kiệt đã chết rồi mà.

Đợi tới khi Dương Kiệt lép mình sau cánh cửa sắt, quan giả không ngừng quay đầu tứ phía quan sát, phát hiện không có ai cả mới yên tâm đóng cửa lại.

“thành chủ đang ở hoa viên, cậu tự tới tìm người nhé.” Thời gian trước kia Dương Kiệt là khách thường xuyên của thành chủ phủ, có thể nói là quá quen thuộc, cộng thêm thành chủ dám dùng danh dự của mình để bao che cho đối phương, quan hệ có thể nói là cực tốt, nên thoải mái bảo anh ta tự đi tới hoa viên để tìm gặp Âu Dương Thiện.

Dương Kiệt cũng không khách sáo làm gì, trực tiếp thẳng về phía hoa viên trong thành chủ phủ để tìm Âu Dương Thiện.

“chiếu tướng, hết cờ ~~~!!!” Vừa mới bước vào hoa viên, đã nghe thấy giọng nói của Âu Dương Thiện vang lên, khẽ đưa mắt nhìn về phía trước, phát hiện Âu Dương Thiện đang chơi cờ tướng với lão đại, tam đại kim cang đứng ở hai bên quan chiến và hầu hạ.

Nhìn thấy vẻ mặt chán nản của Âu Dương Thiện và thất bại buồn bã của lão đại, Dương Kiệt có chút cười khóc không được.

Có thể nói trong thời gian này Âu Dương Thiện đã nghiện môn cờ tướng do Dương Kiệt mang tới, một ngày không chơi sẽ cảm thấy ngứa ngáy tay chân thiếu thiếu thứ gì đó như một tên nghiện thuốc vậy.

Chỉ là khi ngồi vào chơi thì cảm thấy chán nản vô cùng vì đối thủ có thể ngồi chơi với mình lúc này chỉ có thể là tứ đại kim cương mà thôi.

Như đã nói, kêu tứ đại kim cương ra chiến trường sát phạt động trời lở đất cũng không thành vấn đề, nhưng nếu bắt họ ngồi trên bàn cờ để giao đấu với Âu Dương Kiệt, có cảm giác như một cao thủ cờ tướng đang chơi cờ với một đứa bé nghiệp dư hỉ mũi chưa sạch.

Cho dù chấp đôi phương hai ngựa một xe, đi trước hai ba bước, Âu Dương Thiện cũng có thể dễ dàng chiến thắng đối thủ của mình.

Cuộc chiến vô vị như thế không chán nản mới là lạ á.

Chính vì thế dạo này Âu Dương Thiện tỏ ra “tưởng nhớ” tới Dương Kiệt vô cùng. Tuy Dương Kiệt lúc này cũng không phải là đối thủ của bản thân, nhưng ít nhiều cũng có thể gây chút khó dễ, khiến cuộc giao đấu trở nên thú vị hơn bao giờ hết. Chứ chơi với tứ đại kim cương, có cảm giác như thà tự chơi với bản thân còn hơn.

‘e hèm ~~~!’ “Dương huynh đệ???” Không phải huynh đệ đã rời khỏi Bán Nguyệt thành rồi sao???” “Đúng thế, xuất hiện ở đây không sợ bị dân chúng xé xác thêm lần nữa à, hihi ~~~!”

Tiếng ho giả của Dương Kiệt lập tức lôi kéo mọi chú ý về phía anh ta, tứ đại kim cương tỏ ra bất ngờ và vui mừng khi nhìn thấy Dương Kiệt, thậm chí lên tiếng trêu chọc.

“ Âu Dương thành .....” “ Không nói nhiều, ngồi xuống chơi vài ván với lão phu trước rồi tính sau.” Khi vừa nhìn thấy Dương Kiệt, đôi mắt của Âu Dương Thiện lập tức rực sáng, không để anh ta nói dứt lời, trực tiếp yêu cầu ngồi xuống chơi vài ván cờ với mình rồi tính sau.

Không còn cách nào khác, Dương Kiệt miễn cưỡng ngồi xuống bàn cờ để đối phương “ thăm sát”.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 291: Tống Anh Kiệt

“mâm mâm, ực ~~~, sao lão già, lão nhất định không, ực, không nhúng tay vào thật sao, ực ~~~~~!!!” sau khi bị “thảm sát” trên bàn cờ, Dương Kiệt quyết định trả thù bằng cách chén sạch những đĩa điểm tâm được bày lên trong thành chủ phủ, không ngừng dùng tay bốc những chiếc bánh ngọt nhét thẳng vào miệng nhau ngấu nghiến vừa lên tiếng hỏi.

Âu Dương Thiện lúc này tinh thần sảng khoái sau khi thỏa mãn "thảm sát" Dương Kiệt trên bàn cờ xong, chỉ khẽ nhâm nhi ly trà trên tay, hoàn toàn không có hứng thú trả lời câu hỏi của đối phương gì cả.

“Lão không sợ, ực .....” “Sợ gì chứ?? Chỉ cần chủ nhân của bọn ta kích hoạt võ hồn ngay trước mặt Thanh Hoàng, chỉ sợ đối phương chèo kéo lấy lòng còn không kịp, lấy đâu ra khí phách dám xử tội chủ nhân của bọn ta nữa?? Người nên tự lo bản thân mình đi, haha ~~~!!” Dương Kiệt còn định lên tiếng hù dọa thuyết phục, lão đại há há cười lớn, vừa dùng tay vỗ lên ngực vừa tỏ vẻ đầy tự tin nói.

Sắc mặt của ba người còn lại phản ánh như những gì lão đại vừa nói, hoàn toàn không chút vẻ sợ hãi sau khi Bán Nguyệt thành bị thất thủ, cả thành chủ phủ sẽ bị xử tội vậy.

Quả thật, chỉ cần Âu Dương Thiện “show show” cái võ hồn của mình ra, mọi lỗi lầm trước kia của lão sẽ được vương triều Thanh Mãng ân xá bỏ qua ngay tức khắc, thậm chí còn dùng phi thuyền sang trọng tới đưa rước ông ta về vương thành nữa là.

Cho dù rơi vào tình huống xấu nhất, cùng lắm dẫn theo cả gia tộc rời khỏi vương triều Thanh Mãng đầu quân tới những vương triều cao cấp hơn, chẳng lẽ còn lo sợ đôi phương dám ngăn cản sao??

Đối với một kẻ mạnh có tiềm năng vô hạn như Âu Dương Thiện, phía vương triều Thanh Mãng phải suy nghĩ thật kỹ nếu như muốn có ý định ép chó vào đường cùng, nếu như không thể nhất kích tất sát, để Âu Dương Thiện có cơ hội trưởng thành, tuyệt đối sẽ là một đại họa đối với cả vương triều Thanh Mãng đấy chứ.

Quan trọng nhất là, tội lỗi của Âu Dương Thiện chưa tới mức khiến vương triều Thanh Mãng phải bất chấp tất cả xử tội bằng mọi giá. Lúc này ông ta chỉ đầu hàng chiến lược để bảo tồn dân chúng trong thành, sau hai năm, sau hai năm Bán Nguyệt thành sẽ lại trao trả về tay vương triều Thanh Mãng, vấn đề này dân chúng cả Bán Nguyệt thành có thể làm nhân chứng sống cho Âu Dương Thiện. Nếu như nói một cách chính xác, Âu Dương Thiện không những không có tội mà còn có công khi giúp Bán Nguyệt thành bảo toàn được sinh khí, không bị tổn thất nặng nề sau khi xảy ra chiến tranh nữa là.

Nhưng đó không phải là thứ mà Dương Kiệt muốn đạt được khi đi tới thành chủ phủ lần này, tiếp tục lên tiếng cố gắng thuyết phục: “lão ra, nếu như .....” “không cần phải nói nữa, lão phu đã quyết định rồi, tuyệt đối không nhúng tay vào cuộc giao chiến lần này.” Âu Dương Thiện tỏ ra chắc nịch lên tiếng khẳng định, không cho đôi phương cơ hội tiếp tục.

nói cho cùng, Âu Dương Thiện luôn tự nhận mình là người của vương triều Thanh Mãng, giờ bảo ông ta giúp quân địch chống lại vương triều mà mình cung phụng, tuyệt đối có thể bị quy vào tội phản nghịch, đó là ranh giới cuối cùng mà Âu Dương Thiện tuyệt đối không dám bước qua.

“lão phu có thể hứa với các người rằng, lão phu không ra tay giúp đỡ thủ thành, nhưng cũng sẽ kiểm soát binh sĩ trong Bán Nguyệt thành, tránh trường hợp xảy ra bạo loạn trong lúc cuộc giao chiến nổ ra, các người có thể yên tâm công việc thủ thành của mình, đó là nhượng bộ cuối cùng của lão phu dành cho các người. Còn chuyện khác, không cần phải nói thêm nữa.”

Âu Dương Thiện đã có được quyết định của mình, xem như yêu cầu của tam công chúa đã được đáp ứng, nhiệm vụ của Dương Kiệt xem như hoàn toàn. Chỉ là, như thế tuyệt đối không đủ đối với anh ta, anh ta muốn còn hơn thế cơ.

“lão già, ông không chịu ra tay, vậy không thể ngăn cản người khác ra tay chứ, đúng không??” Đôi mắt của Dương Kiệt lóe qua tia sáng ranh ma, quay sang tứ đại kim cương nói: “này các người, các người không phải nói là xem ta như bạn sao?? Giờ bạn bè gặp nạn, các người không thể đứng ngoài nhìn mà không giúp chứ nhỉ??”

Tứ đại kim cương lập tức tỏ ra khó xử. Với người trọng nghĩa khí như họ, bạn bè gặp nạn tất nhiên là lên đao sơn xuống vạc dầu không dúi mảy lông lấy một cái, nhưng tình nghĩa lưỡng nan toàn, chủ nhân đã quyết định không nhúng tay vào cuộc giao chiến lần này, bản thân tuyệt đối không dám vượt mặt làm những việc ảnh hưởng tới thành chủ phủ. Vì bốn người họ không chỉ đại diện cho bản thân, mà còn đại diện cho cả thành chủ phủ, không phải sao??

Dường như nhận ra nỗi khó xử của tứ đại kim cương, Âu Dương Thiện từ từ đứng dậy, trực tiếp quay người rời khỏi hoa viên, giọng nói từ phía xa truyền thẳng vào tai của những người có mặt ở đây: “thời gian gần nay lão phu cảm nhận được cảnh giới có dấu hiệu lung lay, có thể đột phá bất kỳ lúc nào, nên phải tạm thời bế quan một thời gian. Trong thời gian lão phu bế quan, mọi việc trong phủ giao hết cho quản gia phụ trách, ngoài ra, lão phu

tuyên bố trực xuất tứ đại kim cang ra khỏi thành chủ phủ, bắt đầu từ ngày hôm nay, họ có thể tự do làm việc mình muốn làm, mọi chuyện họ hành sự ở bên ngoài không liên quan gì tới lão phu, tới thành chủ phủ cả, thích làm gì thì làm.”

“ Đa tạ chủ nhân ~~~~!!” “ có thể chứ lão già ~~~!!” tứ đại kim cang mang theo vẻ mặt cảm kích chấp tay thi lễ về phía bóng lưng của Âu Dương Thiện, trực xuất tứ đại kim cang chỉ là một cái cớ, hôm nay trực xuất, đợi tới khi cuộc giao chiến kết thúc hoàn toàn có thể thu nạp lại vào trong thành chủ phủ một cách dễ dàng, nên tứ đại kim cang hoàn toàn không cảm thấy khó chịu tuyệt vọng hay lo lắng gì cả, ông ta làm thế chẳng khác nào đồng ý cho phép tứ đại kim cang giúp đỡ bạn bè của mình.

Tứ đại kim cang, thực lực lớn mạnh nhất chính là lão đại đã đạt tới cảnh giới nguyên thần tầng thứ 4, cộng thêm võ hồn cấp 3 của mình, ngay cả một nguyên thần tầng thứ 7 khi chưa kích hoạt võ hồn cũng không phải là đối thủ của hắn, tuyệt đối là những chiến tướng đặc lực nhất trong cuộc thủ thành lần này.

Nên nhớ rằng lúc này tiểu đội Bạch Ưng kẻ có thực lực mạnh nhất cũng chỉ là nguyên thần tầng thứ 2 mà thôi. Có tứ đại kim cang, à không, tam đại kim cang, lão tam vẫn chưa hoàn toàn hồi phục nên không thể trông mong gì vào hắn cả, tuyệt đối là một nguồn sức mạnh chất lượng đối với thế lực của tam công chúa vào thời điểm này.

Dương Kiệt hí hửng khi mục đích của mình đã đạt được, tuy không thuyết phục được Âu Dương Thiện ra tay, nhưng tam đại kim cang cũng không tệ, có còn hơn không, không phải sao??

Hai bên hẹn thời điểm tụ tập trước cuộc giao chiến nổ ra, sau đó từ biệt rời khỏi thành chủ phủ quay trở về trang viên của tam công chúa để báo cáo kết quả.

“chiến tranh ư?? Thú vị đấy!! đó mới chính là vũ đài giành cho những đàn ông chân chính như mình ~~~!!!” hít sâu một hơi vào người, Dương Kiệt tỏ ra hào hứng phấn khích vô cùng, hai tay nắm chặt lại thật mạnh, toàn thân run lên cười nói.

Lần này có thể nói là chiến tranh có quy mô lớn nhất mà Dương Kiệt tham gia. Từ nhỏ đã đọc qua Tam Quốc Diễn Nghĩa, vô cùng sùng bái các vị võ tướng anh hùng hào kiệt xông pha trên chiến trường, tướng đấu tướng, binh đấu binh, mưu sĩ đấu trí với mưu sĩ, ao ước một ngày nào đó mình cũng có cơ hội trải nghiệm bầu không khí đầy nhiệt huyết đó, nên lúc này tỏ ra hào hứng phấn khích vô cùng.

“Vương triều Thanh Mãng, Tổng Anh Kiệt!! Hy vọng các người sẽ không làm ta thất vọng ~~~!!”

- - - - -

“bầm, bầm đại nguyên soái, tướng quân của chúng, chúng tôi đã thuyết phục được một phần mười binh sĩ trong thành, ngoài ra, ngoài ra tam đại gia tộc cũng đã đồng ý ra tay, chỉ cần, chỉ cần nhận được mật hiệu của nguyên soái, nguyên soái phát ra, binh sĩ và, và tam đại gia tộc trong thành chắc chắn sẽ nổ ra cuộc bạo loạn chiếm... đột công thành gần nhất, trực tiếp mở to cổng thành nghênh đón, nghênh đón đại quân của chúng ta vào thành mà không cần tốn quá nhiều công sức ạ.” Trên phòng họp rộng lớn trong chiếc phi thuyền khổng lồ đang dẫn đầu đoàn phi thuyền gần chục chiếc đang lao thẳng về hướng Bán Nguyệt thành với tốc độ cực nhanh, một bóng người đang cố gắng duy trì vẻ mặt bình tĩnh hót tôn kính lấy lòng, toàn thân run lên cầm cập không biết là vì phấn khích hay hoảng sợ bởi khí thế đáng sợ của gần chục kẻ mạnh nguyên thần đang xếp thành hàng dọc ở hai bên, đặc biệt là khí thế đáng sợ của bóng người đang ngồi trên chiếc ghế được đúc bằng cẩm thạch ở phía xa, run giọng cười nói.

Nghe xong kế hoạch có thể dễ dàng chiếm lại thành Bán Nguyệt, các vị tướng đứng dọc hai bên không những không tỏ ra vui vẻ, ngược lại còn phóng ánh mắt chán ghét về phía tên đàn ông nịnh nọt kia.

“bỏn soái hiểu rồi, nếu như không có việc gì nữa, hãy quay về phòng của người nghỉ ngơi đi.” Bóng người ngồi trên ghế cầm thạch khê vẩy vẩy tay, giọng nói không nóng không lạnh vang lên, trực tiếp ra lệnh “đuổi cổ” đối phương quay về phòng mình.

“dạ, dạ, nhưng mà .....” “Nguyên soái đã lên tiếng, còn không mau mau cút về phòng mình mà còn dám nán lại nơi này nữa?? Người muốn bị xử tử theo quân lệnh đúng không??” người đàn ông nịnh nọt còn định nói thêm gì đó, nhưng một tướng quân đứng ở vị trí hàng đầu phóng ánh mắt đầy sát khí nhìn chăm chăm vào hắn, thậm chí không cần nể mặt, trực tiếp quát thẳng vào mặt đối phương, tay phải đã nắm chặt cán kiếm treo trên eo, nếu như đối phương dám do dự, tuyệt đối kiếm sẽ rời khỏi bao ché đầu của hắn ra ngay tức khắc.

“Dạ, dạ, đi, tiểu nhân đi về phòng mình ngay ạ ~~~~!!!” tên đàn ông suýt chút tè ra khỏi quần trước sát khí đáng sợ của vị tướng quân đó, nửa lẩn nửa bò hồi hả rời khỏi phòng họp quay về phòng mình.

“phế vật ~~~~!!!” vị tướng quân hừ mạnh một tiếng.

“không nên để mấy tên phế vật tiểu nhân này ảnh hưởng tới tâm trạng của mình.” “thưa vâng ạ ~~!!” Giọng nói của bóng người ngồi trên ghế lần nữa vang lên, vị tướng quân nhanh chóng quay trở về trạng thái đứng như bức tượng như ban nãy.

Bóng người ngồi trên ghế sở hữu khuôn mặt chữ điền với nhiều nét nhẵn, tóc đã bạc hết cả đầu, sở hữu đôi mắt chim ưng đầy sắc bén, mũi to miệng rộng, một khuôn mặt đầy vẻ nghiêm khắc và chính trực chứng tỏ đôi

phương tuyệt đối không phải là nhân vật tầm thường. Trên người mặc một bộ giáp sắt màu bạc, bề mặt phủ đầy mảnh vảy giống hết như vảy rắn quấn quanh cơ thể, phía sau lưng là chiếc hồng bào dài tới gót chân trông vô cùng oai phong lẫm liệt.

Người này không ai khác chính là đại nguyên soái của vương triều Thanh Mãng, chủ soái của cuộc chiến chinh phạt lần này, người có thực lực mạnh nhất nhì trong vương triều, đạt tới cảnh giới nguyên thần tầng thứ 9 đáng sợ, Tổng Anh Kiệt.

Tổng Anh Kiệt, tuyệt đối là một truyền kỳ, một tượng đài bất tử đối với vương triều Thanh Mãng, suốt cuộc đời đã trải qua hàng trăm trận giao chiến lớn nhỏ, có thể nói kinh nghiệm chiến trường thuộc dạng bậc nhất trong cả khu vực U Châu chứ không chỉ riêng khu vực phía tây nam này.

Trong hàng trăm trận chiến sinh tử trên chiến trường, tỷ lệ giành được chiến thắng lên tới 80 %, một tỷ lệ tuyệt đối không nhỏ, vì khi bước ra chiến trường, trên thế gian này không ai dám vỗ ngực tự tin tuyên bố có thể trăm phần trăm cả. 80% chiến thắng có thể nói là con số mơ ước của biết không biết bao danh tướng chủ soái trên đại lục Huyền Thiên này rồi, có thể xếp vào bậc thần tướng huyền thoại được rồi đấy.

Tỷ lệ thất bại lên tới 20 % đó chính là những trận giao chiến lấy một tội mười, thực lực hai bên chênh lệch tới mức tuyệt vọng, hoặc là rơi vào mưu kế xảo quyệt của đối phương, thậm chí bị nội gián bán đứng vào thời điểm quan trọng nhất. Nhưng cho dù thất bại, nhưng lần nào Tổng Anh Kiệt cũng có thể an toàn rút quân về vương thành, thiệt hại có thể nói là giảm thiểu tới mức có thể chấp nhận được, thậm chí có thể xem như là kỳ tích.

Khác xa với đại đa số quan đại thần có tính cách nham hiểm như loài rắn độc trong vương triều, tính cách của ông ta hoàn toàn trái ngược hẳn, đường hoàng chính chính, quang minh chính đại, ngay cả phong cách dẫn quân

cũng chính trực công khai, dùng sức mạnh vô địch của bản thân càn quét tiêu diệt kẻ thù, nên vô cùng căm ghét những mưu mô xảo quyệt trời đánh (nhiều lần bị bại trận do dính phải mưu mô chước quỷ của kẻ địch, không hận mới lạ á). Dùng câu nói của ông ta để nói: “Chiến trường là nơi để đàn ông đại trượng phu phô diễn ý chí, sức mạnh và xương máu của mình, chứ không phải nơi để dành cho những tên thư sinh trói gà không chặt chỉ biết sử dụng mưu kế xảo quyệt.”

Nếu như lần này không phải nhận được mệnh lệnh của Mãng Hoàng phải tốc chiến tốc thắng, phải trong thời gian ngắn nhất chiếm đoạt lại Bán Nguyệt thành để dẫn mặt thiên hạ, ngoài ra, Bán Nguyệt thành chỉ là khởi đầu, theo thông tin nhận được thời gian gần đây thì những ngôi thành trì tầm trung ở khu vực biên giới liên tục bị thất thủ vào tay kẻ địch, đó cũng là những mục tiêu cần phải giành lại trong đợt chinh phạt lần này.

Chính vì không muốn tốn quá nhiều thời gian, thì còn đâu ông ta mới thêm đếm xia tới những tên tiểu như người đàn ông lúc này cũng như chủ nhân của hắn.

“Còn khoản bao lâu nữa sẽ tới Bán Nguyệt thành???” giọng nói của Tống Anh Kiệt lần nữa vang lên.

“bẩm nguyên soái, với tốc độ bay của chúng ta, khoảng hai ngày nữa sẽ có mặt tại bầu trời khu vực Bán Nguyệt thành ạ.” Vị tướng quân vừa hăm dọa người đàn ông lúc này dường như là trợ thủ đắc lực nhất của Tống Anh Kiệt, ông ta khẽ cúi người đích thân lên tiếng trả lời.

“Tốt, mọi người hãy quay về phòng mình nghỉ ngơi cho lại sức, đánh một trận thật hoành tráng đẹp mắt để dẫn mặt thiên hạ, qua trận chiến lần này lão phu phải cho thiên hạ nhìn thấy, vương triều Thanh Mãng tuyệt đối không phải con chó con mèo nào cũng có thể đụng chạm vào được, hừ ~~~~~!!!” Tống Anh Kiệt trực tiếp từ trên ghế đứng bật dậy, không

nóng không lạnh nói, sau đó quay người rời khỏi phòng họp dưới những ánh mắt đầy tôn kính của đám thuộc hạ có mặt ở nơi đây.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 292: Hàn Thiếu Phong Khiêu Chiến

“ Dương bang chủ, xin hỏi hai vị tiền bối khi nào mới có thể tới Bán Nguyệt thành tiếp viện cho chúng ta ạ.”

Trên tường thành Bán Nguyệt thành, lúc này đã phủ đầy cấm vệ quân và hắc kỵ hoàng gia, hệ thống phòng thủ cũng đã được kích hoạt, ai nấy đều mang theo vẻ mặt hồi hộp lo âu, không ngừng cầu nguyện và động viên khích lệ bản thân, hy vọng có thể toàn mạng để quay trở về với gia đình sau cuộc chiến sinh tử sắp đổ ra.

Tam công chúa không ngừng đưa mắt nhìn về phía xa xăm như ngóng chờ điều gì đó, tỏ ra thấp thỏm không yên bước tới bên cạnh Dương Kiệt khẽ lên tiếng hỏi.

Lúc này Dương Kiệt đã sử dụng Dịch Dung Thuật thay đổi hình tượng thành một người đàn ông cao to lực lưỡng, sở hữu khuôn mặt tầm thường tới nỗi ném vào đám đông cũng không ai nhận ra, vô cùng thích hợp với tình thế của anh ta vào thời điểm.

“ tam công chúa xin hãy yên tâm, tại hạ vừa mới liên lạc xong với hai vị đại thần đó, họ đang trên đường di chuyển nhanh về hướng này, trong vòng ngày hôm nay sẽ có mặt tại Bán Nguyệt thành hỗ trợ cho chúng ta.” Dương Kiệt dùng lời hứa suông để trấn an tam công chúa, thực ra hai vị đại thần đang nằm gọn trong Càn Khôn tháp của mình, chỉ cần tình thế nguy cấp, sẽ lập tức triệu hội họ tới ngay.

Tất nhiên, đó là khi tình thế cực kỳ nguy cấp bắt buộc mới sử dụng thẻ bài chiêu mộ, vì dù sao thì hai thẻ bài này là át chủ bài bí mật của mình, nếu như không cần sử dụng tới, tất nhiên là không bao giờ dùng tới rồi. Có gì sau này còn có thể dùng để giữ mạng khi cần thiết, không phải sao??

“nếu như thế thì ....” Uỳnh uỳnh uỳnh ~~~~~!! “tới rồi, tới rồi, quân địch tới rồi ~~~~~!!!”

Tam công chúa còn chưa kịp bình tâm trở lại, tiếng động cơ của phi thuyền vang động cả trời đất, sau đó là tiếng gào thét đầy kinh hãi của binh sĩ trên tường thành vang lên liên miên không dứt, nhất thời cả tường thành Bán Nguyệt náo loạn hẳn lên.

“bình tĩnh, tất cả bình tĩnh ~~~~~!!!” Đội trưởng đội hắc kỵ hoàng gia là người có địa vị cao nhất chỉ sau tam công chúa ở đây, nhanh chóng lên tiếng gào thét trấn an binh sĩ của mình.

Trận chiến còn chưa bắt đầu mà đã rối loạn như thế tuyệt đối không ổn, chỉ sợ đối phương còn chưa cần xung phong, Bán Nguyệt thành đã tự thất thủ mất tiêu rồi.

Dưới tiếng gào thét của đội trưởng hắc kỵ hoàng gia, thành viên hắc kỵ hoàng gia và cấm vệ quân nhanh chóng bình tĩnh trở lại, mặc dù lúc này trên trán họ đã chảy đầy mồ hôi lạnh, hai tay nắm chặt vũ khí đã run lên cầm cập vì lo âu sợ hãi.

Nếu như phải đối diện với những binh đoàn bình thường, binh sĩ của vương triều Thiên Ưng tuyệt đối không bao giờ có những biểu hiện mất mặt như thế này. Cho dù đối phương đông hơn gấp nhiều lần, tinh nhuệ hơn gấp nhiều lần đi nữa, họ vẫn có thể chống cự một cách kiên cường bất khuất.

Nhưng vấn đề là, một cái tên đã tạo ra áp lực và ám ảnh không nhỏ tới binh sĩ vương triều Thiên Ưng, đó chính là Tống Anh Kiệt.

Là vương triều thù địch truyền kiếp với nhau, tất nhiên là từng nổ ra không ít cuộc giao chiến khốc liệt rồi. Và Tống Anh Kiệt, chính là nỗi ác mộng chết chóc khiến cho binh sĩ vương triều Thiên Ưng chỉ vừa nghe thấy tên, ngửi thấy mùi từ xa đã kinh hãi hoảng sợ, mất hết ý trí chiến đấu rồi.

Đừng nói thống lĩnh hiện giờ chỉ là một tam công chúa không chút kinh nghiệm trận mạc, hay vị đội trưởng hắc kỵ hoàng gia nửa mùa, cho dù Ưng Hoàng có mặt ở đây, cũng chưa chắc giúp binh sĩ vương triều Thiên Ưng có được tự tin khi phải đối diện với người đàn ông đáng sợ đó.

Người duy nhất trong vương triều Thiên Ưng có thể khiến Tống Anh Kiệt cảm thấy rắc rối đôi chút, chắc chỉ có mỗi thừa tướng Lý Hiền mà thôi.

Chỉ thấy vùng chân trời phía xa đã bắt đầu xuất hiện hơn chục đóm đen nhỏ li ti như hạt cát và đang có dấu hiệu phình to với tốc độ mắt thường có thể cảm nhận ra được.

Chính là phi thuyền của vương triều Thanh Mãng!

Khác xa với những người có mặt ở nơi này, Dương Kiệt tỏ ra phấn khích hào hứng đưa mắt nhìn chăm chăm vào những đóm đen ở phía xa, hai tay nắm chặt lại, toàn thân run lên cầm cập.

Dương Kiệt run không phải vì sợ hãi như những người khác, mà chính là vì quá phấn khích.

Trận chiến trên chiến trường đầu tiên trong cuộc đời của mình chính là đây ~~!!!

“Ngô tướng quân, mọi sự trông nhờ vào tướng quân.” Tam công chúa không có kinh nghiệm chỉ huy trên chiến trường, chỉ còn cách giao lại cho người có kinh nghiệm nhiều nhất chính là vị đội trưởng đội hắc kỵ hoàng gia, bản thân chỉ đứng sang một bên quan chiến và cổ vũ mà thôi. Nên bước tới trước mặt Ngô đội trưởng, dùng tay vỗ nhẹ lên vai đối phương vài cái, mang theo vẻ mặt kỳ vọng mỉm cười khích lệ.

Mặc dù trong lòng cô ta biết rõ tên Ngô đội trưởng này bảo hấn xông pha mặt trận còn được, chỉ huy quân đội chống lại quân địch hùng mạnh hơn gấp nhiều lần, đặc biệt thống soái quân địch là Tống Anh Kiệt đại nguyên soái, cũng chỉ như lấy trứng chọi đá mà thôi.

Nhưng biết làm sao bây giờ, ai bảo trong tay mình lúc này không có chiến tướng, chỉ còn cách trông mong vào “chiến tướng nửa mùa” này mà thôi.

Con heo được cổ vũ sẽ dám trèo cây. Đặc biệt được một đại mỹ nhân, người trong mộng của tất cả đàn ông vương triều Thiên Ứng lên tiếng khích lệ, Ngô đội trưởng phấn khích tới nỗi gần như nhảy cẫng lên, cảm giác như bản thân vừa được tiếp theo luồng sức mạnh vô hạn, thậm chí đủ tự tin lao ra giáp lá cà với Tống Anh Kiệt nữa là. Không ngừng dùng tay vỗ ngực la lớn: “tam công chúa xin hãy yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ toàn tâm toàn lực trấn giữ Bán Nguyệt thành, đẩy lùi quân địch, cho dù có tan xương nát thịt cũng không màng tới.”

Tiếng la hét của Ngô đội trưởng đã lọt vào tai của binh sĩ trên tường thành, dưới sự ảnh hưởng của ông ta, sĩ khí có phần tăng nhẹ so với lúc nãy. Xem ra tên Ngô đội trưởng không phải phế vật như người ta thường nghĩ, ít ra trong trường hợp này biết khích lệ sĩ khí, chỉ là không biết ông ta có phải chó ngáp phải ruồi hay không thôi.

“ Dương huynh đệ không cần phải quá lo lắng, nếu như thực sự không thể, ba anh em chúng tôi sẽ hộ tống cậu rút về thành phủ một cách an toàn.” Nhìn thấy Dương Kiệt toàn thân run rẩy nhìn chằm chằm về phía xa, tam đại kim cương lầm tưởng rằng anh ta đang sợ hãi lo âu, nên đã bước tới bên cạnh lên tiếng trấn an anh ta: “ trước khi xuất phát, chủ nhân đã có dặn dò đã phải bảo đảm an toàn cho cậu, nên hãy yên tâm.”

Mặc dù biết đối phương đã hiểu lầm, nhưng Dương Kiệt cũng không giải thích làm gì, đặc biệt vô cùng cảm động trước câu nói của tam đại kim cương. Xem ra lão già Âu Dương Thiện là tên mặt lạnh lòng ấm, vẫn còn nghĩ tới an nguy của bốn thiếu gia, không uổng công bốn thiếu gia xem lão là bạn.

“ Hạ cánh, hạ cánh rồi ~~~~~!!!” Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~~~!!!

Khi bảy phi thuyền bay tới khu vực cách Bán Nguyệt thành khoảng hai mươi dặm đã nhanh chóng hạ cánh xuống vùng đồng bằng bằng phẳng. Vì Bán Nguyệt thành đã kích hoạt hệ thống phòng thủ, phi thuyền tuyệt đối không thể đột phá vào bên trong thành được, nên đã hạ cánh ở khu vực ngoài thành.

Két ~~~~~!! két ~~~ két ~~~~~ .....

Tiếng cửa phi thuyền mở toang ra tựa như một bản giao hưởng đầy chết chóc vang lên liên miên không dứt, cho dù cách xa gần hàng chục dặm, nhưng vẫn tựa như những nhát dao sắc nhọn đâm thẳng vào tim của những binh sĩ của vương triều Thiên Ưng.

Đặc biệt là tiếng vô ngựa và bước chân chạy vang lên từ phía sau cánh cửa phi thuyền, chẳng khác nào tiếng chuông gọi hồn của thần chết đang

vang lên, những người có tâm lý yếu kém thậm chí đứng không vững ngồi ngã mông trên tường thành, sắc mặt tái xanh ngo ngác như người mất hồn.

Gần hai chục vạn quân tinh nhuệ nhất dưới quyền Tống Anh Kiệt tựa như hóa thân thành một con mãng xà khổng lồ đang trườn thẳng về phía Bán Nguyệt thành để nuốt trọn con mồi ở trước mặt.

Mặc dù đã nhận được “buff” của tam công chúa, nhưng khi đối diện sự thực, Ngô đội trưởng cũng không kìm được toàn thân run rẩy, miệng không ngừng nuốt nước bọt vào cổ họng khô khan của mình, ánh mắt đầy hoảng sợ nhìn chằm chằm vào “con mãng xà khổng lồ” đang trườn tới ở phía xa.

Đặc biệt là ngay đỉnh đầu “con mãng xà” có thể nhìn thấy rõ một bóng người cao to vạm vỡ, oai phong hùng dũng đang đứng trên một chiếc chiến xa được làm bằng bạch ngân hoàng tráng, phi phong đỏ rực như lửa phát phới dưới những cơn gió thoáng qua, khí thế nguyên thần tầng thứ 9 đáng sợ phát tán ra bao phủ cả bầu trời khiến Ngô đội trưởng có chút muốn quay đầu bỏ chạy khỏi Bán Nguyệt thành ngay tức khắc.

Mẹ kiếp!! Chỉ là một ngôi thành tầm trung thôi mà, có cần thiết phải huy động một lực lượng đáng sợ như thế này không chứ???

Hô ~~~~~!!!

“Con mãng xà khổng lồ” trườn tới cách Bán Nguyệt thành còn khoảng hai dặm đường đột nhiên ngưng lại, lúc này nhìn từ trên tường thành xuống, sẽ phát hiện quân đội của vương triều Thanh Mãng ngay sau khi vừa dừng lại đã nhanh chóng bố trí thành một trận pháp có hình dáng giống hệt như một con mãng xà đang cuộn tròn cơ thể của nó lại, chỉ phần đầu nhô lên cao như thách thức và đánh hơi con mồi đáng thương ở trước mặt.

“ may quá, may quá, nếu như lúc này mình nóng đầu dẫn hắc kỵ hoàng gia ra khỏi thành xung phong, e rằng lúc này đã bị kẻ địch nuốt không còn mẫu xương nào luôn rồi.” nhìn thấy trận pháp “ mãng xà thôn mồi trận” của kẻ địch, Ngô đội trưởng không ngừng dùng tay lau những vũng mồ hôi lạnh đã chảy đầy trên trán.

Lẽ ra lúc này nóng đầu định dẫn theo hai vạn hắc kỵ hoàng gia rời khỏi Bán Nguyệt thành, hình thành thế xung phong đánh phủ đầu làm rối loạn trận hình đối phương để chiếm lợi thế, lúc này nhìn kỹ lại, mới phát hiện mình may mắn biết đường nào.

Chỉ sợ hắc kỵ hoàng gia vừa lao tới trận pháp của kẻ địch, đã bị quân địch cuốn chặt vào bên trong trung tâm, từ từ bị bóp chết như loài mãng xà cuốn chặt cơ thể con mồi cho tới chết trước khi nuốt vào bụng rồi.

Đường đường một danh tướng truyền kỳ như Tống Anh Kiệt, sao có thể phạm sai lầm ngớ ngẩn để quân địch có cơ hội khai thác được chứ??

Ngô đội trưởng còn non và xanh lắm.

Vút ~~~~~!!!

“ thập đại thần tướng dưới quyền Tống đại nguyên soái, Hàn Thiệu Phong có mặt tại đây, lũ phế vật vương triều Thiên Ưng kia, ai dám bước ra đấu tướng với bốn tướng nào???” Chỉ thấy một trong mười vị tướng cưỡi ngựa đứng xung quanh Tống Anh Kiệt từ trên lưng ngựa bay thẳng lên không trung, tay cầm trường kích vẩy múa một vòng trên đỉnh đầu rồi chĩa thẳng về hướng Bán Nguyệt thành, hùng hổ hét lớn khiêu chiến.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 293: Đấu Tướng!

Giống như chiến tranh thời Tam Quốc ở Trái Đất, trên đại lục Huyền Thiên cũng vô cùng phổ biến cảnh đấu tướng 1VS1. Trảm sát tướng địch đối phương, không chỉ đã kích sĩ khí quân địch và gia tăng sĩ khí cho phe mình, quan trọng nhất đó là phương pháp tốt nhất dùng để tiêu hao lực lượng của kẻ địch, giúp cho phe ta có thể dễ dàng giành được chiến thắng mà không cần phải tổn thất lực lượng quá nhiều khi cuộc chiến thực sự nổ ra.

Như đã nói, ở Huyền Thiên đại lục này, kết cục của những cuộc giao chiến, đôi khi chỉ được định đoạt bởi những kẻ mạnh mà thôi.

Nhìn thấy phía vương triều Thanh Mãng có người xung phong khiêu chiến kèm theo những lời khinh thường thóa mạ, sắc mặt của người vương triều Thanh Mãng trở nên khó coi vô cùng, hận không thể lao ra chiến tuyến trảm sát kẻ định đang hùng hổ bố láo ở trước mặt.

Chỉ là khi cảm nhận khí thế của một nguyên thần tầng thứ 6 từ trên người Hàn Thiệu Phong phát tán ra, tựa như một xô nước đá tạt thẳng vào đầu.

Chỉ một chiến tướng đã có thực lực của một nguyên thần tầng thứ 6?? So với thực lực hiện có trong Bán Nguyệt thành, mạnh nhất có thể chỉ là lão đại của tứ đại kim cương thuộc thành chủ phủ, cũng chỉ là một nguyên thần tầng thứ 4, thực lực hai bên chênh lệch quá lớn, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp mà.

Nhất thời binh sĩ trên tường thành đưa mắt nhìn nhau với vẻ ngơ ngác kinh hãi, ngay cả tiểu đội Bạch Ưng và Ngô đội trưởng cũng toàn thân run lên vì giận dữ pha lẫn sợ hãi, không ai dám đứng ra nghênh chiến cả.

Đùa à, lúc này dám lao ra, chỉ sợ chưa đỡ được hai đòn của người ta, đã bị người ta biến thành cái xác không đầu rồi.

“ hahaha, sao thế??? Lũ rùa cụt đầu kia, cả vương triều Thiên Ưng chẳng lẽ không có nổi một tên có thực lực dám bước ra giao đấu với bốn tướng thật sao?? Đúng là lũ phế vật, đám vương triều Thiên Ưng các ngươi, từ trên xuống dưới, trong mắt vương triều Thanh Mãng của bọn ta, chỉ là lũ vô dụng không hơn không kém, trước sau gì cũng trở thành nô lệ quỳ phục trước sự hùng mạnh vĩ đại của vương triều Thanh Mãng mà thôi ~~~!!” Nhìn thấy phía Bán Nguyệt thành không có động tĩnh, Hàn Thiếu Phong được nước làm tới, không ngừng buông ra lời khiêu khích sỉ nhục không chỉ người đang có mặt trong Bán Nguyệt thành, thậm chí cả vương triều Thiên Ưng cũng không tha, nhất thời mới oai phong lẫm liệt làm sao.

Tam công chúa đã giận tới nổi mặt đỏ tía tai, căm hận Hàn Thiếu Phong bao nhiêu cũng căm hận luôn cả “ lũ vô dụng” của phe mình bấy nhiêu. Người ta đã chạy tới ngay trước cửa nhà chửi hét “ ném mắm tôm” rồi, thế mà cả đám chỉ như lũ rùa cụt đầu không dám bước ra nghênh chiến, sống gần ba chục năm trên thế gian này, tam công chúa chưa bao giờ cảm thấy nhục nhã như ngày hôm nay.

“ AAAAA, đồ khốn, ngươi dám sỉ nhục vương triều Thiên Ưng của ta, chết này ~~~~~!!!” Ít ra trong đám rùa cụt đầu cũng có một “ anh hùng hảo hán” thật thụ, chỉ thấy đại đội trưởng của tiểu đội Bạch Ưng kìm chế không nổi trước những lời thóa mạ sỉ nhục của Hàn Thiếu Phong, dưới ánh mắt đầy kinh hãi của những người xung quanh, thậm chí đồng đội cũng không kịp kéo hấn lại, hấn trực tiếp tung người bay ra khỏi Bán Nguyệt thành, vũ khí Trảm Thiên Dao xuất hiện trong tay, một con Bạch Hổ to gần

hai trượng xuất hiện ngay trên đỉnh đầu rồi nhập vào cơ thể, chỉ trong tích tắc đã xuất hiện ngay trước mặt kẻ địch, hai tay nắm chặt cán đao, theo thế Thái Sơn Áp Đỉnh bổ thẳng vào đầu đối thủ.

“ Tuyệt học thần thông, Bạch Hổ Cuồng Phong Trảm, trảm
~~~~~!!!”

Lưỡi đao vẽ một đường cong xé gió chẻ thẳng vào đầu đối thủ, phía trước mũi đao xuất hiện hình bóng một con Bạch Hổ với tư thế từ trên cao lao thẳng xuống, hai chi giờ ra phía trước, miệng hổ há to ra hết cỡ để lộ ra bộ răng hàm sắc nhọn hơn cả những lưỡi cưa sắc bén nhất trên thế gian này, nếu như để cái đầu lọt vào giữa răng hàm đầy kinh tởm đó, chỉ sợ chưa đầy một phần trăm giây, hai phần cơ thể sẽ bị phân tách thành đôi rồi.

“ không tệ, dũng khí cũng đủ, chỉ là, chỉ có nhiều đó thôi sao???” tuyệt học kinh hoàng của kẻ địch bổ ngay xuống đầu mà Hàn Thiếu Phong vẫn giữ vẻ mặt thanh nhiên, thậm chí còn có thời gian mỉm cười bình phẩm, không biết nên nói là hấn quá tự tin hay quá tự phụ đây.

Quả nhiên, hấn nhanh chóng chứng minh cho thiên hạ thấy rằng sự tự phụ của mình là có cơ sở. Chỉ thấy cây kích bạch ngân trong tay chỉ khẽ vung lên, mũi kích hướng thẳng vào lưỡi đao đang chẻ xuống với uy lực kinh hoàng đâm tới.

Keng ~~~~~!! “ cái, cái gì
~~~~~!!!”

Âm thanh ma sát giữa kim loại vang lên sỏi cả tóc gáy, chỉ thấy lưỡi đao thô to gần bằng nửa cơ thể của một người đàn ông trưởng thành chỉ khẽ chạm nhẹ vào mũi kích chỉ to bằng lòng bàn tay lập tức như miếng đậu hũ chọi thẳng vào thanh sắc sắc bén, gãy đứt làm đôi.

Chưa hết, dưới ánh mắt đầy kinh hãi của đội trưởng Bạch Ưng, mũi kích tiếp tục đâm thẳng vào đầu của con Bạch Hổ đang giữ tư thế vồ xuống, chọt thẳng vào vùng cổ họng xuyên thủng qua cổ sau, nó thậm chí không kịp kêu gào tiếng nào, cơ thể bị nổ tung biến mất trong không khí.

Đội trưởng Bạch Ưng còn chưa kịp hoàn hồn, mũi kích đã được Hàn Thiệu Phong chuyển hướng canh ngay vùng tim của đối thủ đâm thẳng vào.

Phập ~~~~~!!!

Cơn đau khủng khiếp đã lập tức kéo đội trưởng Bạch Ưng quay trở về thực tại, chỉ cảm thấy cảnh tượng ở trước mặt đang tối sầm xuống với tốc độ cực nhanh, chỉ còn kịp nhìn thấy hình ảnh cuối cùng của cuộc đời chính là đối thủ của mình đang mang theo nụ cười chế giễu rút lại cây kích ra khỏi vùng tim của mình.

Rầm ~~~~~!!

Hô ~~~~~!!!

Cơ thể của đội trưởng Bạch Ưng tựa như trái chuối già từ trên không trung rơi thẳng xuống mặt đất ở độ cao gần cả trăm mét. Tiếng kêu gào đầy phấn khích của binh sĩ vương triều Thanh Mãng vang lên kinh động cả trời đất, minh chứng cho chiến thắng cuộc đấu tương đầu tiên vừa diễn ra và kẻ giành được chiến thắng chính là Hàn Thiệu Phong.

AAAAAAAAA ~~~~~!!!

Tiếng gào thét từ xác của đội trưởng Bạch Ưng vang lên, chỉ thấy một tia sáng có hình dáng giống hệt như đội trưởng Bạch Ưng bị thu nhỏ lại từ trong cái xác phóng thích ra, hồi thúc thực mạng bay trở về Bán Nguyệt thành.

Chính là nguyên thần của đội trưởng Bạch Ưng.

“ Chạy??? ngươi tưởng chiến trường là cái chợ, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao???” Hàn Thiếu Phong nhìn thấy nguyên thần của kẻ địch đang bỏ chạy về thành, trên môi lộ ra nụ cười chế giễu, bạch ngân kích trong vẫy tròn một vòng ngay trước mặt, mang theo tư thế đâm kích đâm thẳng về phía nguyên thần đang bỏ chạy: “ Bạch Xà Thôn Thiên Kích, chết đi ~~~~~!!!”

Một con rắn toàn thân trắng như tuyết dài gần năm trượng từ mũi kích phóng thích ra, với tư thế vô môi “ trườn” thẳng về phía trước với tốc độ nhanh như tia chớp.

Nhất kích tất sát con mồi của loài rắn ~~~!!

“ không ~~~~!!” “ khoan, khoan đã, chúng tôi .....” “ Đội trưởng ~~~~~!!!”

Tình huống xảy ra quá nhanh, tam công chúa còn chưa kịp lên tiếng thương lượng, thành viên Bạch Ưng còn chưa kịp lao ra giải cứu cho đội trưởng của mình, con rắn khổng lồ đã trực tiếp nuốt trọn nguyên thần của đội trưởng Bạch Ưng vào trong bụng dưới tiếng gào thét đầy thảm khốc.

Chết, chết rồi ~~~!!! Đường đường một nguyên thần tầng thứ 2, kích hoạt cả võ hồn cấp 4 của mình, thế mà xuất trận được đầy nửa khắc giờ, đã tử nạn ngay cả nguyên thần cũng không còn cơ hội đầu thai. Từ lúc nào mà nguyên thần bị giết một cách dễ dàng như việc một con người dùng ngón tay dí mạnh vào con kiến như thế này chứ nhỉ???

Nhìn thấy thuộc hạ của mình trảm sát thành công tướng địch, Tống Anh Kiệt đứng trên chiến xa khề ngật đầu hài lòng, cảm nhận được sĩ khí phe mình đang tăng lên với tốc độ chóng mặt.

Sĩ khí, tuyệt đối là một vũ khí vô hình đáng sợ trên chiến trường, nó thậm chí có thể giúp cho một đội quân tân binh hóa thân thành bầy sói khát máu không sợ chết, khi áp dụng vào quân đoàn tinh nhuệ của mình, càng như hồ mọc thêm cánh.

Lúc này trên tường thành Bán Nguyệt đang chìm sâu trong sự im lặng đầy chết chóc, thậm chí không ít người đã quỳ xuống buông bỏ vũ khí, lúc này kẻ địch tới đứng ngay trước mặt chặt đầu hắn, hắn cũng không có dũng khí để phản kháng.

“ tên, tên này, không tệ chứ nhỉ???” lão đại khẽ nuốt miếng nước bọt vào cổ họng, dùng khủy tay hích nhẹ vào eo của Dương Kiệt ở bên cạnh.

“ ủa? hả? tên nào không tệ???” cú hích nhẹ của lão đại đã kéo Dương Kiệt quay trở về thực tại sau khi mãi chìm đắm trong thế giới riêng của mình.

Thì ra khi Hàn Thiếu Phong hùng hổ khiêu chiến, bên tai của Dương Kiệt đột nhiên nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống, nên nãy giờ tâm hồn của anh ta chìm đắm trong câu thông báo, hoàn toàn không để ý những gì xảy ra ở bên ngoài.

“ Dính dong, kích hoạt nhiệm vụ cưỡng chế: trấn giữ Bán Nguyệt thành.”

“ Mãng Hoàng tóa ra phần nộ vương triều Thiên Ưng phát động chiến sự chiếm đoạt thành Bán Nguyệt, nên đã phái đại nguyên soái Tống Anh Kiệt dẫn quân thảo phạt hồng chiếm đoạt lại Bán Nguyệt thành từ tay của vương triều Thiên Ưng.”

“ Điều kiện hoàn thành nhiệm vụ: giúp tam công chúa bảo toàn Bán Nguyệt thành, thành công đẩy lùi cuộc xâm chiến của Tống Anh Kiệt.”

“ phần thưởng nhiệm vụ: LV X4, một phần thưởng bí ẩn. (chú thích: trong thời gian xảy ra chiến sự, mỗi trăm sát một kẻ địch, điểm kinh nghiệm nhận được sẽ X 10).”

Dương Kiệt suýt chút bị “ hạnh phúc” đè xuống ngất xỉu tại chỗ.

Rõ ràng “ con quỷ hút máu” đang muốn “buff” mạnh cho mình đây mà.

Nhưng Dương Kiệt nhanh chóng bình tĩnh lại, tuy hệ thống đã “ buff” cho mình, nhưng nhiệm vụ này rõ ràng không dễ xơi chút nào, nếu như không muốn nói đã đạt tới cấp “ địa ngục” của nhiệm vụ.

Tất nhiên, nhiệm vụ thất bại không bị trừng phạt, vậy nên không cần phải lo lắng quá nhiều. Cùng lắm bốn thiếu gia không quan tâm đến nhiệm vụ cuối cùng, chỉ hướng vào việc trăm sát kẻ địch được nhân điểm kinh nghiệm lên gấp 10 lần so với bình thường, chỉ cần tích cực cộng thêm chút may mắn, chỉ nhắm vào những binh sĩ thông thường ra tay, ăn điểm kinh nghiệm cũng đủ cho mình thăng thêm vài cấp chứ chả chơi.

Trong lúc Dương Kiệt đang tính toán làm sao khuếch đại lợi ích cho bản thân, bị cú hích tay của lão đại kéo trở về thực tại.

“ ủa, ai trông quen quen thế này???” Sao khi liếc nhìn Hàn Thiếu Phong đang hùng hổ trên không trung, đôi mắt không tự chủ liếc qua trên mặt đất, nơi cái xác của đội trưởng Bạch Ưng đã tử nạn khi nãy, không tự chủ lên tiếng hỏi.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 294: Lão Đại Vs Hàn Thiếu Phong

Trên trán của tam đại kim cương đã xuất hiện kẽ đen khi nghe câu hỏi đầy “ngu ngơ” của Dương Kiệt.

Rốt cuộc tên khốn này này giờ đang du ngoại ở phương nào mà tỏ ra mơ mơ màng màng không biết gì thế này??

“đó là, đó là đội trưởng đội Bạch Ưng, sao hắn lại nằm ở dưới đó thế này???” Dương Kiệt tỏ ra “kinh ngạc” kêu thét lên.

Tiểu đội Bạch Ưng và tam công chúa tỏ ra phần nộ vô cùng trước câu nói “vô tâm” của Dương Kiệt. Đội trưởng (thuộc hạ) vừa mới chết tâm trạng đã không vui rồi, thế mà còn gặp tên khốn này tỏ ra những gì diễn ra ở trước mắt không liên quan gì tới hắn, thử hỏi có tức điên lên không chứ??

Chỉ là lúc này không phải là lúc nội bộ lung củng, nên cả nhóm cắn răng bỏ qua, nhưng trong lòng cảm thấy vô cùng không hài lòng trước thái độ của Dương Kiệt lúc này. Chút thiện cảm vừa thiết lập được đã nhanh chóng tan biến theo chiều gió.

Cảm nhận thấy bầu không khí có chút không bình thường, Dương Kiệt vô cùng biết điều nhanh chóng ngậm miệng lại không nói thêm gì nữa.

“Haha, sao thế?? Lũ rùa cụt đầu kia!! Rốt cuộc không có một tên phế vật nào đủ dũng khí bước ra sao?? Vậy thì còn không mau chóng tự trói hai tay mở cổng thành đầu hàng, không chừng sẽ nhận được sự khoan hồng của đại nguyên soái của bọn ta. À không, người của vương triều Thiên Ưng có

thể khoan hồng, còn lũ phản nghịch thành chủ phủ, các người sẽ bị lôi lên đoạn đầu đài xử tử không khoan nhượng, haha ~~~~!!!” Hàn Thiếu Phong tiếp tục hùng hô lên tiếng khiêu chiến kèm theo những lời “chiêu hàng” kẻ địch.

Nếu như đối phương ngoan ngoãn đầu hàng, mọi chuyện giải quyết một cách dễ dàng tất nhiên là tốt quá rồi còn gì, không cần thiết phải vì đám phế vật kia khiến binh sĩ của mình phải đổ máu khi cuộc chiến nổ ra.

“Đoạn đầu đài?? Xử tử???” tam đại kim cương nghe xong lời tuyên bố của Hàn Thiếu Phong tỏ ra phần nộ tốt cùng. Tuy biết rõ cho dù Bán Nguyệt thành thất thủ, thành chủ phủ cũng sẽ được an toàn, nhưng khi bị đối phương lên tiếng thách thức như thế này, chịu được mới là chuyện lạ á.

“Đồ khốn, để ta dạy cho người một bài học, sau này ngậm bót lại cái miệng ngậm đầy phân của người ~~~~~!!!” Lão đại trực tiếp tung người khỏi tường thành, khí thể nguyên thần tầng thứ 4 và võ hồn cấp 3 Đại Lực Thiết Giáp Hùng phóng thích ra, thực lực lúc này tuyệt đối không thua kém gì so với một nguyên thần tầng thứ 7 cả.

Nguyên thần tầng thứ 7 VS nguyên thần tầng thứ 6!!

Tất nhiên, đó là khi Hàn Thiếu Phong chưa kích hoạt võ hồn của mình. Nhưng khi nhìn thấy lão đại lao ra, hấn vẫn tỏa ra thanh nhiên lao thẳng ra phía trước nghênh chiến, hoàn toàn không có dấu hiệu sẽ kích hoạt võ hồn của mình cả, đủ hiểu hấn tự phụ tới cỡ nào rồi.

“Thiếu phong còn quá trẻ con, cứ thích giễu cợt đối thủ của mình thế này có ngày phải ăn quả đắng cho mà xem.” Trợ thủ đắc lực của Tống Anh Kiệt khẽ lắc đầu cười nói.

“ ôi dào, thanh niên nông cuồng, nhiệt huyết chút cũng chả sao, phải cho tên khốn đó ăn quả đắng vài lần mới có thể trưởng thành được.” một vị thần tướng khác há há cười lớn.

Tổng Anh Kiệt lóe qua tia sáng không hài lòng, nhưng cũng không nói gì cả, tiếp tục đứng đó quan chiến.

“ Thiết Hùng Thôi Sơn, chết này ~~~~~!!!” Lão đại tựa như hóa thân thành con gấu thép khổng lồ, hai tay nắm chặt lại giờ qua quá đầu, trực tiếp bổ thẳng vào đầu của Hàn Thiếu Phong đang lao tới.

“ Tuyệt học địa giới, Bát Xà Loạn Vũ, phá, phá phá ~~~~~!!!” tuy tự phụ nhưng không đồng nghĩa ngu ngốc, thực lực đối phương trên lý thuyết lớn mạnh hơn bản thân một cảnh giới, không dám đùa giỡn như lúc giao đấu với đội trưởng Bạch Ung, trực tiếp thi triển tuyệt học địa giới của mình để ứng phó với cú bổ thối sơn của lão đạo.

Chỉ thấy hàng trăm con rắn lớn nhỏ và màu sắc khác nhau phóng thích ra, lao thẳng về phía lão đại định sử dụng chiến thuật kiến nhiều bu chết voi đây mà.

“ Hahaha, lũ rắn mỗi phé phẩm kia, biến hết cho ta ~~~~~!!!” Lão đại mặt không biến sắc, hai tay trực tiếp bổ mạnh vào lũ rắn độc đang lao tới.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~~!!!

Lũ rắn chỉ khẽ chạm nhẹ vào đôi tay và cơ thể lúc này đã rắn chắc hơn cả thép của lão đại lập tức bị nổ tung tan tành, hoàn toàn không thể cản được thế tấn công đang bổ thẳng vào đầu chủ nhân của chúng cả.

“ Khoan vội mừng, Âm Dương Lưỡng Xà ~~~~~!!!” cây bạch ngân kích trong tay như đột nhiên phân tách thành đôi, chuyển hóa thành hai con

rắn có thể tích to bằng cơ thể của một người đàn ông trưởng thành, một trắng một đen, cả hai quấn chặt thành hình ốc xoắn phóng thẳng về phía trước.

Uỳnh ~~~~~!!!

Cơ thể của lão đại và tuyệt học của Hàn Thiếu Phong va đập vào nhau hình thành tiếng nổ vang trời. Bản thân lão đại bị đẩy lùi ra sau gần năm sáu mét.

Hàn Thiếu Phong cũng không khá khẩm hơn được bao nhiêu, bản thân bị uy lực vụ nổ đẩy lùi ra xa gần cả chục mét, bạch ngân kích thu lại trong tay bị cong thành hình vòng cung, tay phải nắm kích run lên cầm cập.

Tuy lão đại chiếm thế thượng phong, nhưng rõ ràng Hàn Thiếu Phong cũng không phải tay vừa, hoàn toàn hóa giải được đòn tấn công của kẻ địch lớn mạnh hơn bản thân.

Lão đại được thế không nhường người, tạo ra tư thế như đang vận khí trong bảy viên ngọc rồng, gân xanh nổi đầy trên trán gào lớn: “Tuyệt học thần thông, Cự Hùng Hóa Thân Thuật, mở ~~~~~!!”

Uỳnh ~~~~~!!!

Chỉ thấy cơ thể của lão đại phình to ra gấp ba lần so với ban đầu, toàn thân như được bao bọc bởi những mảnh thiết giáp sáng bóng lưỡng, toàn thân tỏa ra luồng khí có hình dáng giống như một con gấu bạch ngân khổng lồ.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~~ .....!!!

Lão đại trực tiếp lao vào sập lá cà với Hàn Thiếu Phong, những đòn tấn công cơ bắp tựa như cuồng phong bạo vũ dồn dập chiêu đãi đối thủ của

mình. Hàn Thiếu Phong chỉ có thể cắn răng chống đỡ chịu đòn chứ hoàn toàn không thể phản công được chút gì cả.

“ Hoan hô lão đại, huynh đúng là thần tượng trong lòng em, cố lên, cố lên, đúng, đúng, đập banh cái mỏ ngậm đầy phân của tên khốn đó đi nào ~~~~!!” lão nhị và lão tứ tỏ ra phấn khích vô cùng không ngừng khoa tay múa chân gào thét khích lệ và cổ vũ cho lão đại của mình.

Nhìn thấy lão đại đàn áp kẻ địch tới nỗi không góc đầu lên nổi, sĩ khí phía vương triều Thiên Ứng có dấu hiệu phục hồi không nhỏ, không ít người đã dẹp bỏ sợ hãi quay sang hò hét cổ vũ cho người của phe mình.

Nhìn thấy sĩ khí nâng cao, tam công chúa và Ngô đội trưởng thậm thở phào nhẹ nhõm, ít ra không tới nỗi chưa đánh đã tự bại trận mất tiêu rồi.

Mặc dù biết rõ hiện tượng lúc này chỉ là nhất thời, đặc biệt là khi nhìn thấy rõ phía vương triều Thanh Mãng vẫn đang tỏ vẻ dửng dưng thản nhiên trước việc Hàn Thiếu Phong bị thất thế, nghĩa là họ hoàn toàn tin tưởng vào thực lực người của phe mình, và cho tới thời điểm này Hàn Thiếu Phong vẫn còn đang giấu bài chưa kích hoạt võ hồn của mình. Chỉ sợ một khi hấn kích hoạt võ hồn, tình thế chắc chắn sẽ đảo ngược lại tức khắc, chỉ hy vọng tới khi đó lão đại đừng bị bại tới mức thê thảm đả kích tới sĩ khí đang có dấu hiệu hồi phục.

Păng ~~~~~!!! Phục ~~~~~!!!

Hứng trọn cú đấm thôi sơn như trời giáng của lão đại vào người, Hàn Thiếu Phong bị đánh bay ra xa, một vũng máu đỏ tươi từ trong miệng phun bắn ra, nhuộm đỏ cả bộ giáp trên người.

“ hahaha, ta bẻ mi ra làm đôi ~~~~~!!!” Lão đại dang to hai tay ra như tạo thành tư thế ôm lấy đối thủ, tựa như một tia chớp vô thắng về

phía Hàn Thiếu Phong.

“ đồ khốn ~~~!! Người tướng người thắng chắc rồi sao??? Đùa thế đủ rồi, võ hồn hiện ~~~~~!!!” nhìn thấy Lão đại được nước làm tới, Hàn Thiếu Phong không đùa nữa, quyết định tung hết toàn bộ thực lực của mình ra, kích hoạt võ hồn cấp 4 Tứ Đầu Cự Mãng.

Chỉ thấy một con mãng xà khổng lồ có bốn chiếc đầu gồm màu xanh lam đại biểu cho thuộc tính băng, màu đỏ đại biểu cho thuộc tính lửa, màu xanh lá đại biểu cho thuộc tính gió và cuối cùng là màu đen lại biểu cho thuộc tính độc kết nối lại trên một thân thể xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của Hàn Thiếu Phong.

“ Tuyệt học thần thông, băng hỏa cuồng phong độc võng, nổ ~~~~~!!!” chỉ thấy con mãng xà bốn đầu há to miệng ra, những chiếc lưới hình chữ Y lè ra thụt vô liên hồi trông vô cùng kinh tởm, đôi mắt của từng chiếc đầu rực sáng như màu sắc đại diện cho da đầu của nó, một chiếc lưới tứ sắc khổng lồ bao gồm đủ bốn loại thuộc tính xuất hiện từ trên đỉnh đầu của lão đại, không cho đối thủ kịp phản ứng, trực tiếp chụp thẳng vào cơ thể của kẻ địch.

“ Thiết Giáp Hộ Thể ~~~~~!!!” cảm nhận uy lực kinh hoàng của chiếc lưới khổng lồ đang chụp xuống, lão đại không kìm được phải biến sắc, lớp thiết giáp đang bao bọc cơ thể rực sáng gần như thành thực thể, hai tay tạo thành nắm đấm đầm đẫm thẳng vào chiếc lưới tứ sắc đang lao xuống.

Uỳnh ~~~~~!!!
AAAAAAAAAAAA~~~~~!!

Thực lực hai bên lúc này đã hoàn toàn đổi chuyển, hai cú đấm to gần bằng khuôn mặt của người đàn ông trưởng thành của lão đại đầm vào bề mặt của chiếc lưới, chỉ khiến nó khẽ co giãn ra đôi chút, hoàn toàn không

suy suyển được gì tới chiếc lưới cả, nó tựa như những con rắn tiếp tục chụp xuống quần thẳng vào toàn cơ thể của lão đại.

Nhất thời tiếng gào thét đầy đau khổ vang động trời đất. Chỉ thấy cơ thể của lão đại như bị nhuộm thành bốn máu, thiết giáp bao bọc xung quanh cơ thể đang bị vỡ nát với tốc độ cực nhanh, chỉ chớp mắt chưa đầy hai giây đã hoàn toàn vỡ toang ra trong không khí, cơ thể lão đại trực tiếp hứng chịu hiệu ứng kinh hoàng do trước lưới mang lại.

Cái rét lạnh như xẻ da cắt thịt, cái nóng như bị ném vào miệng núi lửa đầy dung nham, những cơn gió sắc bén như hàng trăm hàng ngàn lưỡi đao đâm thấu xương và linh hồn, lọc độc kinh hoàng như bóp nghẹt toàn bộ huyết khí trong cơ thể, đầu óc choáng váng ngột thở, toàn thân co giật liên hồi như đang bị động kinh vậy.

“lão đại ~~~~~!!!” “Đồ khốn, mau ngừng tay ~~~~~!!!” Lão nhị và lão tứ nhìn thấy lão đại đang gặp nguy, vừa hoảng sợ vừa căm phẫn bất chấp tất cả tung người lao ra khỏi tường thành, đồng thời võ hồn kích hoạt nhập thẳng vào cơ thể, vung tay tung quyền tung chưởng đánh thẳng về phía Hàn Thiếu Phong.

“Tuyệt học thần thông, Lôi Đình Bạo Vũ Quyền, phá phá phá ~~~~~!!!” “Tuyệt học địa giới, Càn Khôn Bán Nguyệt trảm, trảm ~~~~~!!!”

Dương Kiệt cũng không chút do dự theo chân lão nhị và lão tứ tung người lao ra phía trước, võ hồn Huyền Vũ kích hoạt, trong lòng gào lớn: “Giới Vương Quyền X 5, Phì Lũ Bạo Liệt Quyền, Huyền Vũ Chi Lực Mở ~~~~~!!!”

Ba tuyệt học có uy lực kinh hoàng phóng thích ra tấn công thẳng về phía Hàn Thiếu Phong hòng giải cứu cho lão đại đang bị chiếc lưới khóa chặt.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 295: Át Chủ Bài Của Lão Đại

“ hừ ~~~!! Trò trẻ con, Hoành Tảo Thiên Quân, cút hết cho ta ~~~~~!!” Nhìn thấy ba đòn tấn công đầy uy lực bắn thẳng về phía mình, Hàn Thiếu Phong chỉ cười lạnh, bạch ngân kích vẩy múa thành một vòng cung bắt mắt, một luồng kích khí phóng thích ra va đập thẳng vào ba đòn tấn công đã gần như bay tới trước mặt.

Uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~!!!

Tuyệt học hai bên va đập vào nhau lập tức hình thành tiếng nổ vang trời và gió lốc như có thể cuốn bay mọi thứ trên thế gian này.

Dương Kiệt, lão nhị và lão tứ miệng phun máu liên hồi, cơ thể bị đẩy bay ra xa, đặc biệt là Dương Kiệt, do thực lực yếu kém nhất ở đây, trực tiếp bị đẩy văng mất hút vào trong khu rừng rậm ở phía xa.

Tuy dễ dàng đánh bay ba tên “ phế vật vô dụng”, nhưng sắc mặt của Hàn Thiếu Phong đột nhiên đen xỉn như than vì cảm nhận thấy thực lực của mình đang giảm xuống một cách đáng kể, ít nhất cũng bị giảm khoảng hai cảnh giới chứ không ít.

Hiệu ứng Huyền Vũ Chi Lực giảm hai cấp võ hồn của đối thủ đã kích hoạt thành công.

“ AAAA, Phá, phá, phá ~~~~~!!!” Lão đại đang bị hành hạ bởi chiếc lưới tứ sắc cũng có thể cảm nhận được uy lực của chiếc lưới đang giảm xuống tới mức mình đã có thể phá hủy nó được, không chút do dự

chân chừ, tụ tập toàn bộ chân nguyên trong cơ thể thành một điểm rồi phóng thích ra, chiếc lưới tứ sắc lập tức bị vỡ nát tan tành trước chân nguyên kinh hoàng của lão đại.

“huynh đệ ~~~~~!!!” sau khi thoát khỏi chiếc lưới tứ sắc, lão đại không thèm quan tâm tới cơ thể đã gần như nhuộm đỏ bởi máu tươi của mình, quay đầu nhìn về hướng lão nhị và lão tứ gào thét đầy phẫn nộ, còn Dương Kiệt đã hoàn toàn mất hút khỏi tầm mắt của lão đại, nhất thời không thể tìm thấy bóng dáng của anh ta đâu cả.

Vụt ~~~~~!!! “huynh đệ, không sao chứ??? Dương huynh đệ đâu rồi???”

Lão đại “vụt” một cái đã xuất hiện ngay bên cạnh lão nhị và lão tứ đang nằm hấp hối trên mặt đất, sắc mặt khó coi vô cùng, cắn răng lên tiếp hỏi.

“không, không biết, lúc nãy dường như ....” “hình như Dương huynh, huynh đệ bị đánh bay, bay vào trong khu rừng, rừng kia rồi.” lão nhị lão tứ khó khăn lên tiếng trả lời, đồng thời mở miệng ra nuốt trọn hai viên đan dược điều trị do lão đại nhét thẳng vào miệng, cơ thể mới cảm thấy bình ổn lại đôi chút.

“Chuyện, chuyện gì đã xảy ra thế này.” Cảm giác thực lực bị giảm đã biến mất, lúc này Hàn Thiếu Phong đã lấy lại được phong độ vốn có của mình, chỉ là trong lòng tỏ ra kinh ngạc khó hiểu, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra mà khiến thực lực của mình đột nhiên bị giảm xuống trầm trọng, khiến kẻ địch có cơ hội thoát thân thế này??

Mặc dù tỏ ra vô cùng cảnh giác, nhưng đang trên chiến trường, một chiến tướng dày dặn kinh nghiệm như hắn không vì thế mà bị ảnh hưởng tâm trí quá nhiều, tay cầm bạch ngân kích vẩy múa một vòng trên đỉnh đầu, cơ thể chống ngược lên theo tư thế đầu dưới chân trên, miệng hét lớn: “đề

xem các người còn may mắn thêm lần nữa không, Thiên Mãng Cuồng Nộ, chết này ~~~~~!!”

Rít ~~~~~!!!

Sau tiếng rít sồn cả tóc gáy của loài rắn, Hàn Thiếu Phong tựa như biến hóa thành một con Mãng Xà màu trắng khổng lồ, từ trên không trung há to cái miệng gớm ghiếc ra lao thẳng xuống nuốt trọn con mồi đang vùng vẫy trong tuyệt vọng ở phía dưới.

“ không ~~~!!” “ cẩn thận ~~~!!!” “ chạy đi ~~~~~!!!”

“ Haha, kết thúc rồi ~~~!!!” “ biết ngay mà, chỉ cần thẳng nhóc đó đang hoảng chút, trăm sát kẻ địch chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay thôi mà.” “ Bẩm nguyên soái, sĩ khí phe ta đã gần như tích tụ đầy đủ, có thể tiến hành công thành chưa ạ??”

Nhìn thấy Hàn Thiếu Phong tung đòn kết liễu, nhất thời tiếng kêu gào, cười nói vang lên.

Chỉ cần kết liễu tam đại kim cương xong, sĩ khí của phe vương triều Thiên Ưng sẽ xuống tới mức gần như bằng 0, ngược lại phía đối thủ đã gần như đạt được trăm phần trăm, phía vương triều Thanh Mãng vô cùng tự tin rằng chỉ cần một cái xung quanh, có thể dễ dàng công phá thành công Bán Nguyệt thành như đã lao đao muốn sụp đổ ở trước mặt.

Nhìn thấy Hàn Thiếu Phong định kết liễu mình, lão đại tỏ ra phần nộ vô cùng, nhưng tuyệt đối không chút vẻ hoảng sợ hay tuyệt vọng, chỉ cần rằng nhìn chằm chằm vào con mãng xà khổng lồ đang lao xuống hét lớn: “ tưởng ngươi thắng chắc rồi sao??? Át chủ bài của ta, hiện ~~~~~!!!”

Rầm ~~~~~!!!

Chỉ thấy một chiếc hộp hình vuông có chu vi gần hai mét được đúc bằng bạch kim từ trong nhẫn Càn Khôn của lão đại được rút ra ném ngay trước mặt.

Bề mặt tứ phía chiếc hộp bạch kim có khắc họa tiết của một con sư tử đang ngẩng cao đầu gào thét đầy oai phong, chi tiết hình vẽ sống động như thật, nếu như nhìn không kỹ sẽ lầm tưởng rằng chính cái hộp đó đang nhốt một con sư tử bằng xương bằng thịt ở bên trong đấy chứ.

“lão đại, huynh định .....” “hay lắm lão đại, sử dụng át chủ bài đánh cho tên khốn trời đánh đó lên bờ xuống ruộng để trả thù cho tội đệ đi nào, hahaha ~~~!!!”

Lão nhị và lão tứ chỉ khẽ bất ngờ khi nhìn thấy chiếc hộp bạch kim xuất hiện, nhưng nhanh chóng thay thế bằng vẻ phấn khích vui mừng, không ngừng lên tiếng kêu gọi lão đại trả thù cho mình.

Lão đại mang theo vẻ mặt nghiêm túc khẽ ngật đầu một cái, không chút do dự từ trong nhẫn Càn Khôn rút ra hai viên linh thạch tầm trung bước tới trước mặt chiếc hộp bạch kim, ngay vị trí đôi mắt của con sư tử bị lõm vào, tương ứng với hình dáng của viên linh thạch tầm trung, lão đại cầm lấy nhét hai viên linh thạch vào vết lõm của đôi mắt sư tử.

Rít ~~~~~ rít ~~~~~!!! kết ~~~~~ kết
~~~~~!!!

Hai viên linh thạch vừa được khảm vào đôi mắt con sư tử, chiếc hộp bạch kim lập tức phát sáng dữ dội, mặc dù đang vào giữa ban ngày, nhưng luồng sáng đáng sợ đó khiến tất cả những ai có mặt ở đây đều phải không tự chủ dùng tay che mắt lại vì quá chói, thậm chí còn chói mắt hơn cả khi nhìn thẳng vào mặt trời ở giai đoạn sáng nhất của nó nữa là.

“đó, đó là” “không thể nào ~~~~~!!! Một tên phế vật của vương triều tầm trung lại sở hữu bửu bối đáng sợ đó chứ???” “Thiếu Phong, cẩn thận ~~~~~!!!!”

Nhất thời tiếng gào thét đầy kinh hãi vang lên không dứt, không chỉ phía vương triều Thanh Mãng, ngay cả vương triều Thiên Ứng, những người có chút kiến thức cũng tỏ ra kinh ngạc bất ngờ vô cùng.

Uỳnh ~~~~~!!! AAAAAAAAAAAAA~::~!!

Hàn Thiếu Phong đang hóa thân thành con mãng xà lao xuống và đập thẳng vào luồng sáng đang nhấp nháy dữ dội do chiếc hộp bạch kim phát tán ra lập tức bị đẩy bật trở lên trên không trung, đồng thời tiếng gào thét đầy đau khổ phát ra từ trong miệng của hắn, chứng tỏ tuyệt đối không chỉ đơn giản là bị đẩy lùi trở về, mà còn bị dính phải đòn năng lượng vào người nên mới khiến hắn đau đớn kêu gào như thế này.

“Xuất hiện nào, thánh giáp của ta ~~~~~!!!!” Nhìn thấy Hàn Thiếu Phong bị đẩy lùi, lão đại không tỏ ra quá kinh ngạc, hai tay hai chân dang rộng ra như hình chữ đại, miệng hét lớn một tiếng.

Thánh giáp, chiếc hộp bạch kim này chính là nơi chứa đựng một bảo bối có chức năng gia tăng thực lực của chủ nhân khi trang bị trên người, giống hệt như đai lưng biến hình của Dương Kiệt trước đó, như trong lời kể của Hạ Cơ trước kia.

Roẹt ~~~~~!!!

Chỉ thấy đỉnh hộp bạch kim mở toang ra, một con sư tử bằng kim loại từ trong hộp từ từ bay ra khỏi chiếc hộp chứa đựng nó.

Thánh giáp cận trung, một trong những lá át chủ bài của Âu Dương Thiện, nhưng đã giao lại cho lão đại trước khi công thành chiến nổ ra để đề

phòng trường hợp xấu nhất xảy ra, để lão đại có thể chuyển bại thành thắng, hoặc ít nhất cũng có thể giữ mạng an toàn rút về thành chủ phủ.

Gào ~~~~~!!!!

Sau tiếng gào thét đặc trưng của loài sư tử vang lên, con sư tử bằng kim loại lập tức phân tách ra thành hàng chục hàng trăm linh kiện lớn nhỏ khác nhau, bay ngược trở lại ráp thẳng vào cơ thể của lão đại đã chờ đợi sẵn ở phía dưới.

Crack ~~~ crack ~~~ crack ~~~~!!!

Dưới ánh mắt đầy kinh ngạc pha lẫn kinh hãi của tất cả những người có mặt ở đây, chỉ trong tích tắc toàn thân trên dưới của lão đại như được bao bọc bởi một bộ giáp có hình dáng như một con sư tử đang đứng thẳng cơ thể lên, ngoại trừ khuôn mặt vẫn còn lộ ra bên ngoài, các bộ phận trên toàn thân đều là kim loại với kim loại, thậm chí không có lấy một khe hở cho dù nhỏ tới cỡ nào.

Thánh giáp cận trung, Bạch Ngân Sư Vương, có thể gia tăng thêm ba cấp thực lực cho người trang bị vào. Cộng thêm thực lực nguyên thần tầng thứ 3 và võ hồn cấp 4 của lão đại, lúc này thực lực của hắn đã tăng một lèo lên thẳng nguyên thần tầng thứ 10, ngang bằng hoặc thậm chí có dấu hiệu lớn mạnh hơn cả Hàn Thiếu Phong sau khi kích hoạt cả võ hồn của mình.

“ thánh giáp, tên khốn đó có thánh giáp, có thể sao?? Không, ta không tin ~~~~~!!!!” Sắc mặt của Hàn Thiếu Phong lúc này khó coi vô cùng, đôi mắt tràn đầy gân máu đã giương to ra hết cỡ nhìn chằm chằm vào lão đại sau khi “ biến hình” ở phía dưới, miệng không ngừng lầm bầm như người thất thần.

Đừng nói là mình, ngay cả đại nguyên soái Tống Anh Kiệt cũng không đủ tư cách và tài lực để sở hữu một bộ thánh giáp, cho dù chỉ là thánh giáp cấp thấp đi nữa. Thế mà một tên phế vật của thành chủ phủ lại sở hữu một bộ thánh giáp cận trung quý hiếm như thế này, sự cách biệt không tương như thế này khiến hắn như mất hết bình tĩnh, đặc biệt lòng tham đang dần xâm chiếm hết tâm trí của hắn, chỉ muốn lao tới trăm sát đối phương rồi chiếm đoạt bộ thánh giáp quý hiếm đó bằng mọi giá.

“Thiếu Phong, bình tĩnh ~~~~~!!!” Trong lúc Hàn Thiếu Phong gần như mất hết lý trí chuẩn bị bất chấp tất cả lao xuống trăm sát kẻ địch và chiếm đoạt thánh giáp cho bản thân, giọng nói không nóng không lạnh của Tống Anh Kiệt đột nhiên vang lên bên tai, khiến hắn không kịp được giật mình run bắn người lên, từ trạng thái gần như bị sự tham lam điên cuồng gần như xâm trí hết cả lý trí bừng tỉnh lại, toàn thân chảy đầy mồ hôi lạnh.

“hú hồn, suýt chút, suýt chút nữa thì đạo tâm bị vỡ, ý chí gian tà xâm chiếm cả linh hồn, rơi vào trạng thái tẩu hỏa nhập ma mất tiêu rồi ~~~!!”

người tu luyện khi rơi vào trạng thái kích động tột cùng, đặc biệt là đang trong trạng thái chiến đấu và bản thân có đạo tâm không vững vàng, không tương xứng với thực lực của bản thân, sẽ rất dễ bị ý chí gian tà tiềm ẩn trong góc khuất nào đó trong cơ thể bùng nổ và xâm chiếm cả thể xác và linh hồn của người tu luyện, trường hợp này thường gọi là tẩu hỏa nhập ma, sẽ biến nạn nhân trở thành một tên điên cuồng mất hết lý trí suốt đời, mãi mãi không thể thức tỉnh.

Và Hàn Thiếu Phong, chính vì bị lòng tham đáng sợ tiềm ẩn trong nội tâm bùng phát suýt chút chiếm mất đi cơ thể của mình, cũng may là Tống Anh Kiệt đã kịp thời kéo hắn quay trở về thực tại, nếu không thì hậu quả vô cùng khôn lường.

Không ngừng hít sâu vào người để trấn áp lòng tham trong nội tâm, tuy lúc này không còn suy nghĩ sẽ chiếm đoạt thánh giáp cho riêng mình, nhưng quyết tâm đó vẫn không chút thay đổi.

Thánh giáp sau khi chiếm đoạt được, mình sẽ dâng lên cho đại nguyên soái, để đền đáp ơn cứu mạng của người lúc này.

“Chiến giáp ư??? Để xem người phát huy được bao nhiêu sức mạnh của nó, chiến thôi ~~~~~!!!” Hàn Thiếu Phong nhanh chóng lấy lại tự tin vốn có của mình, tỏa ra chiến ý ngùn ngụt, vùng kích chĩa thẳng về phía lão đại ở phía dưới, cười lớn tuyên chiến.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 296: Sử Dụng Thẻ Bài Chiêu Mộ

Khác xa với hai tên tiểu đệ đang phấn khích của mình, lão đại không tỏ ra quá lạc quan với tình thế hiện giờ.

Tuy sau khi trang bị thánh giáp thực lực giữa hai bên gần như ngang bằng nhau hoặc thậm chí lớn mạnh hơn đối phương, nhưng muốn chiến thắng được Hàn Thiếu Phong tuyệt đối không dễ dàng.

Với kinh nghiệm và kỹ năng giao chiến đáng sợ của Hàn Thiếu Phong, đặc biệt là được tiếp theo sức mạnh khi sĩ khí tăng cao, tuyệt đối không dễ chơi chút nào. Huống chi như đối phương đã nói, bộ thánh giáp này không phải của lão đại, chỉ là đồ mượn được và lần đầu tiên sử dụng, có thể phát huy được bao nhiêu phần trăm sức mạnh đã là cả một vấn đề rồi.

Tất nhiên, dự tính của lão đại không phải là đánh bại được Hàn Thiếu Phong, chỉ cần tạo thời cơ để cho hai tên đệ và bản thân mình an toàn rút vào Bán Nguyệt thành, xem như thành công mỹ mãn.

“ chiến thôi ~~~~~!!” “ tranh thủ ta đang giao chiến với tên Hàn Thiếu Phong, hãy nhanh chóng tìm Dương huynh đệ và rút vào trong thành ngay.” Miệng gào lớn đầy chiến ý, đồng thời dùng truyền âm thuật truyền vào tai lão nhị và lão tứ, yêu cầu cả hai mau chóng hành động khi mình đang giữ lấy Hàn Thiếu Phong ở trên kia.

“ lão đại yên tâm, tụi đệ hiểu rồi ạ.” Cả hai khẽ gật đầu, vội vã nhảy lùi ra xa, chờ đợi Hàn Thiếu Phong bị giữ lại, sẽ có hành động ngay tức khắc.

Uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~~~!!!

Hai kẻ mạnh có thực lực tương đương với nguyên thần tầng thứ 10 lao vào nhau sập lá cà, khiến cho cả bầu trời và mặt đất cũng phải rung chuyển, sấm chớp kinh hoàng, gió lốc cuồng phong nổi lên như thể cuốn bay mọi thứ ở xung quanh.

Người của hai phe phải giương to đôi mắt ra hết cỡ tập trung theo dõi trận giao chiến có thể nói là cực kỳ khốc liệt, thậm chí có thể ảnh hưởng tới vận mệnh của họ.

Tất nhiên, như thế có phần hơi quá, nếu lão đại thua thì chắc chắn sẽ định đoạt số phận của Bán Nguyệt thành, còn nếu Hàn Thiếu Phong thua, cùng lắm chỉ ảnh hưởng tới sĩ khí của vương triều Thanh Mãng đôi chút, phía vương triều Thanh Mãng chỉ cảnh giác đề phòng trường hợp bất trắc, sẵn sàng lao ra giải cứu cho Hàn Thiếu Phong nếu như hắn bị đánh bại bởi lão đại mà thôi, không ảnh hưởng tới cục diện quá nhiều.

“ mẹ kiếp, suýt chút nữa thì vỡ cả mộng của mình.” Trong khu rừng rậm không quá xa, Dương Kiệt từ dưới đất bật dậy không ngừng dùng tay xoa xoa cái mộng đang đau đớn tột cùng sau cú tiếp đất lúc này.

“ Đó, đó chính là thánh giáp mà Hạ Cơ từng kể sao??? Trông chẳng khác gì so với đai lưng biến hình của mình trước đó đâu nhỉ??” Ngắc đầu nhìn về phía xa lão đại và Hàn Thiếu Phong đang giao chiến trên không trung, Dương Kiệt lộ ra vẻ mặt hoài niệm.

Nếu như đai lưng biến hình của mình không bị phá hủy bởi tên khốn Thạch Bảo Ngọc, lúc này chiến trường này tuyệt đối là vũ đài để ta phô diễn.

Nghĩ tới cảnh tên khốn Thạch Bảo Ngọc một chưởng đánh vỡ đai lưng biến hình trên tay mình, tuy tên khốn đã chết không toàn thân bởi Ngũ Hành Trận của Hoàng Dung, thậm chí linh hồn cũng biến mất không thể đầu thai, nhưng vẫn không thể khiến Dương Kiệt nguôi giận được.

Một cú chưởng của tên khốn đó lấy đi mất hai tỷ linh thạch của ta chứ ít ỏi gì, lúc này hàng tháng mình còn phải trả lãi lẫn gốc cho con quỷ hút máu còn chưa trả hết nữa kia.

“Hệ thống, xin hỏi đai lưng biến hình của ta có thể sửa chữa lại được không??” Nhìn thấy bộ giáp oai phong lẫm liệt đang trang bị trên người lão đại, Dương Kiệt như bị hàng trăm hàng ngàn con kiến cắn trên người, vô cùng bất cam mang theo tâm lý thử xem lên tiếng hỏi.

“dính dong, với sự vạn năng của hệ thống, không gì là không thể, hệ thống hoàn toàn có thể sửa chữa lại hoàn chỉnh đai lưng biến hình của bạn một cách dễ dàng mà không có bất kỳ tác dụng phụ nào cả, thân.” Giọng nói như một tên gian thương của hệ thống vang lên, xem ra hắn đã nhận thức được thời cơ để “chặt đẹp” con dê béo ở trước mặt tới rồi.

“Có thể sửa chữa thật sao??? Giá cả thế nào???” Nếu chỉ tốn vài chục hay vài trăm triệu linh thạch, không vượt quá khả năng của mình, Dương Kiệt tuyệt đối sửa ngay không do dự.

Với thực lực “yếu kém” đậm chân tại chỗ của mình hiện giờ, nếu như không có những báu vật lợi hại như đai lưng biến hình, Dương Kiệt mãi mãi chỉ như những cành lá vô dụng dùng để phụ họa cho những đóa hoa đua nở ở xung quanh mà thôi.

Đó hoàn toàn không phải là điều mà Dương Kiệt muốn nhìn thấy và chịu đựng được.

Bồ mây là nhân vật chính, là người được thiên đạo của hai bên lựa chọn, cho dù không thể trở thành nhân vật đặc biệt trọng yếu nhất, cũng tuyệt đối không phải có cũng được, không có cũng không sao như lúc này.

“ không nhiều, chỉ cần 5 tỷ linh thạch, hệ thống có thể lập tức sửa lại đại lung biến hình của bạn trở lại trạng thái như vừa xuất xưởng, đồng thời kèm theo gói bảo hành ba tháng sửa chữa không tính phí, bảo hành từ A tới Z, kể cả trường hợp rơi vỡ và thấm nước. Phương châm của chúng tôi chính là mang tới sự hài lòng cho khách hàng của mình, mang lại chất lượng đỉnh cao, luôn cho khách hàng cảm nhận được ba từ ngon, bổ, rẻ, thân ~~~~.”

“ cái gì??? Bao nhiêu??? Nói lại xem nào??? 5 tỷ??? người có nói lầm không??? Mua một thiết bị mới chỉ có giá 2 tỷ, giờ chỉ sửa chữa thôi mà có giá hơn cả gấp đôi so với giá mua lúc ban đầu, người có chắc là đầu người không bị cái gì kẹp qua nên lú lẫn chứ???” Dương Kiệt như nhảy cẫng lên sau khi nghe thấy báo giá của con quỷ hút máu đáng kinh tởm kia.

“ dính dong, hệ thống không bao giờ sai thừa bạn. Giá mua lúc đầu đúng là chỉ có hai tỷ linh thạch, nhưng bạn cũng biết nói rồi, đó là giá cả khi mua lần đầu. Lần trước sau khi đi tới thế giới siêu nhân Giam để cướp, à không, để giao dịch với người sở hữu, đã gây sự chú ý của thiên đạo ở thế giới Giam, nếu như bạn muốn mua mới đại lung biến hình lần nữa, không có cái giá 20 tỷ cũng đừng mong hệ thống có thể thu mua về bán lại cho bạn. Nếu như không phải bạn là khách hàng thân thiết, đại lung biến hình của bạn còn trong giai đoạn bảo hành, phí sửa chữa là giá hữu nghị đã được giảm 50 %, bạn không xòe ra 10 tỷ cũng đừng mong sửa chữa được nó đấy.”

Dương Kiệt có chút muốn bóp cổ chết con quỷ hút máu trời đánh đó nếu như có thể. Cái gì mà khách hàng thân thiết, giá hữu nghị gì đó chỉ là thứ vớ vẩn xàm ngôn, sống gần 19 năm nay chưa từng nghe thấy qua phí sửa chữa sản phẩm có giá hơn gấp đôi so với giá mua sản phẩm cả, con quỷ hút

máu này làm ăn thất đức, không chừa một thủ đoạn để chặt chém mình đây mà.

“ xin hỏi bạn có muốn sửa chữa đai lưng của mình không ạ?? Nếu như thật sự không đủ tiền trên người, hệ thống có thể cho trả góp theo định kỳ với lãi suất” “ không sửa, không sửa, dẹp đi.” Dương Kiệt trực tiếp ngắt liên lạc với con quỷ hút máu trời đánh đó, không thèm nghe tiếp cái lãi suất trời đánh gì gì đó nữa.

Dương Kiệt dám dùng sinh mạng của mình ra bảo đảm rằng, số tiền lãi chắc chắn không dưới 100% so với tiền gốc sau khi trả hết, thậm chí có thể còn đáng sợ hơn nữa là.

Nghe lời dụ dỗ của lũ quỷ hút máu này có nhảy lầu cũng không xong với chúng đây chứ.

Uỳnh ~~~~~!!! AAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!!

Dương Kiệt vừa mới ngắt liên lạc với con quỷ hút máu, lập tức bị tiếng nổ và gào thét ở trên không trung kéo trở về thực tại.

Quả nhiên đúng như suy nghĩ của lão đại, tuy đã được trang bị thánh giáp, nhưng kinh nghiệm giao chiến và những kỹ năng tuyệt học cao cấp mà Hàn Thiếu Phong sở hữu đã nhanh chóng giúp hắn chiếm được thế thượng phong, trong lúc lão đại xảy ra sơ hở, trực tiếp hứng trọn một cú đấm thương cực mạnh vào ngực, cơ thể bị đẩy bay ra xa kèm theo vũng máu và tiếng gào thét đầy đau khổ vang lên.

Bề mặt thánh giáp đã xuất hiện một vết lõm sâu gần như chạm tới da thịt ở trước ngực, nhưng chỉ trong tích tắc, vết lõm đó nhanh chóng phục hồi như chưa từng bị đâm vỡ qua vậy.

Nếu như không thể nhất kích phá hủy thánh giáp của người đang trang bị, khi xảy ra sút mẻ vỡ nát không quá trầm trọng, thánh giáp sẽ chủ động hấp thụ chân nguyên của người trang bị để tự động phục hồi vị trí bị hư hỏng.

Bị đâm trọng thương và thánh giáp rút đi lượng chân nguyên đáng kể, sắc mặt của lão đại trở nên tái mét như người bệnh nặng, hơi thở dồn dập nặng nề, xem ra không thể chống cự được bao lâu nữa rồi.

Nhìn thấy lão đại đang chống cự một cách yếu ớt, Dương Kiệt biết rõ không thể chần chừ được nữa, lập tức từ trong Càn Khôn tháp rút ra một tấm thẻ bài chiêu mộ.

Cũng may là mình bị đánh bay vào khu rừng này, nên có thể yên tâm chiêu mộ thần tướng tới thế giới này mà không lo sợ có ai đó phát hiện ra bí mật của mình.

“tới đây nào thần tướng của ta ~~~~~!!” Dương Kiệt trực tiếp ném tấm thẻ bài ra phía trước như bao lần trước kia.

- - - - -

“haha, thấm mệt rồi hả??? Để xem ngươi còn bao nhiêu chân nguyên để phục hồi cho thánh giáp.” Hàn Thiếu Phong mang theo nụ cười của kẻ chiến thắng nhìn chằm chằm lão đại ở phía trước, hẳn ta biết rõ tuyệt đối không thể dễ dàng đánh bại kẻ địch, nhưng hẳn đã tìm được phương pháp khả thi nhất, chính là không ngừng phá vỡ thánh giáp trên cơ thể đối phương, để đối phương phải không ngừng dùng chân nguyên của bản thân để phục hồi thánh giáp trên cơ thể, chỉ cần tuần hoàn thực hiện động tác như thế này, đối phương sẽ bị rút sạch chân nguyên trong người, lúc đó sẽ trở thành con cá nằm trên thớt để mình muốn xào muốn nấu thế nào mà chả được chứ??

“ phì phò phì phò ~~~~~!!!” Lão đại im lặng chẳng thèm trả lời đôi phương, trong lòng chỉ mong hai tên đệ của mình mau chóng tìm ra Dương Kiệt và rút hết vào trong Bán Nguyệt thành, thế là kế hoạch của mình đã thành công mỹ mãn.

Chỉ là không biết mình còn trụ được bao lâu nữa thôi. Mẹ kiếp, hai tên khốn đó rốt cuộc là đang làm gì mà lâu thế.

“ Bát Xà Cuồng Vũ, đỡ ủa ~~~~~!!” Hàn Phong Thiếu vậy mua bạch ngân kích một vòng, chuẩn bị thi triển tuyệt học tấn công lão đại, giật mình hoảng hốt khi phát hiện một vầng sáng chói mắt từ trong một khu rừng rậm ở cách đó không xa phóng thẳng lên trời như một cây trụ ánh sáng khổng lồ.

Không chỉ Hàn Thiếu Phong, tất cả những người có mặt ở đây đều bị thu hút hết mọi tầm mắt vào trụ ánh sáng khổng lồ đang phát ra trong khu rừng rậm, nhất thời hoang mang ngơ ngác không biết chuyện gì đang xảy ra.

“ Khu rừng đó, Dương huynh đệ, lão nhị lão tứ ~~~~~!!!” lão đại tỏ ra nôn nóng sốt ruột vô cùng, định lao thẳng vào khu rừng để xem chuyện gì đang xảy ra, nhưng Hàn Thiếu Phong đang dán chặt đôi mắt về phía mình, chỉ cần có chút động đậy đối phương chắc chắn sẽ có hành động ngăn chặn.

“ Chuyện gì xảy ra thế này, trụ ánh sáng ~~~!” “ Ở phía trước, chẳng lẽ Dương huynh đệ đang ở đó và gặp nguy hiểm???” lão nhị và lão tứ đang tìm kiếm Dương Kiệt trong khu rừng nhìn thấy trụ ánh sáng nổi lên ở cách đó không xa, trong lòng cả hai không kìm được trầm xuống, khẽ đưa mắt nhìn nhau một cái, vội vã tung người di chuyển nhanh về hướng trụ ánh sáng ở trước mặt.

Kết ~~~~~!!!

Cánh cửa sắt khảm đầy hoa văn quen thuộc lần nữa xuất hiện, từ từ mở toang ra ngay trước mặt Dương Kiệt, một bóng người từ phía sau cánh cửa sắt từ từ bước ra, lộ nguyên hình trong tầm mắt của anh ta.

“ Người, người này là, là” nhìn thấy bóng người xuất hiện ngay trước mặt, Dương Kiệt không kìm được kêu thét lên vì kinh ngạc.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 297: Lý Nguyên Bá

Chỉ thấy người này là thanh niên còn khá trẻ tuổi, đầu nhọn tai rụt, mặt như ma đói, chân tay khô như cây củi, hai tay cầm hai cây chùy khổng lồ to hơn cả cơ thể của hắn, đang dùng vẻ mặt mơ mơ màng màng quay đầu liếc nhìn tứ phía, dường như là vẫn chưa biết vì sao mình lại xuất hiện ở nơi “xa lạ” này thì phải.

Trong đầu của Dương Kiệt lập tức xuất hiện thông tin của người vừa được chiêu mộ tới thế giới này.

Họ tên: Lý Nguyên Bá (Lý Huyền Bá).

LV: 48. (tương đương nguyên thần tầng thứ 8)

Điểm kinh nghiệm: 56800/ 15000000000.

Kỹ năng tuyệt học:

Sơn Băng Địa Liệt(thánh giới cao cấp): sử dụng song chùy tạo ra một đòn tấn công thuộc tính lôi có sức hủy diệt trong phạm vi 20 mét.

Tích Lịch Bình Thiên Chùy(thần giới sơ cấp): Sử dụng song chùy tung ra một cú bổ cực mạnh mang thuộc tính lôi hủy diệt kẻ thù trước mặt. Có 80 % gây ra tỷ lệ choáng và tê liệt cho kẻ địch.

Cuồng Huyết(kỹ năng thụ động): mỗi trăm sát một kẻ địch, sức tấn công của bản thân sẽ được gia tăng theo đơn vị, cộng dồn không giới hạn (

sau khi thoát khỏi trạng thái chiến đấu, sẽ được tính lại từ đầu).

Thiên Hạ Vô Địch: khi giao chiến với kẻ địch có cấp bậc thấp hơn hoặc ngang bằng với bản thân, có 90% cơ hội kích hoạt hiệu ứng nhất kích tất sát.

Binh khí: Phá Thiên Chùy (thánh khí cao cấp)

Độ trung thành: 100.

Thời gian duy trì tại đại lục Huyền Thiên: Vĩnh viễn.

Đọc xong thông tin và bảng kỹ năng của Lý Nguyên Bá, Dương Kiệt có chút muồn ngất xỉu tại chỗ vì sự nghịch thiên của hắn.

Đặc biệt là hai kỹ năng cuồng huyết và thiên hạ vô địch, tuyệt đối có thể biến hắn trở thành một tên sát thần mà ai gặp phải cũng chỉ có nước cầu nguyện nữ thần may mắn mỉm cười với mình mà thôi.

Cuồng Huyết của Lý Nguyên Bá khá giống với kỹ năng tử chiến của Kiều Phong, chỉ là Kiều Phong có thể không ngừng gia tăng thực lực trong lúc chiến đấu, nhưng có giới hạn của nó, khi đạt tới một mức độ nào đó sẽ không thể gia tăng thêm được nữa. Còn cuồng huyết chỉ có thể hoạt động sau khi trảm sát một kẻ địch, còn nếu chưa trảm sát được mạng nào, kỹ năng này xem như bị phế, nhưng được cái là có thể gia tăng không giới hạn, nếu như kết hợp với kỹ năng Sơn Băng Địa Liệt, trong chiến trường nhảy vào đám đông nhất tung chiêu xong rồi rút, cứ thế làm tới, đợi tới khi năng lượng trong người tích tụ đầy đủ, thực lực gia tăng lên tới mức độ kinh hoàng, cho dù kẻ địch lớn mạnh hơn hắn nhiều cấp, cũng hoàn toàn có thể chuyển bại thành thắng, trảm sát kẻ địch lớn mạnh hơn mình nữa là.

Còn kỹ năng Thiên Hạ Vô Địch, nói đó là kỹ năng nghịch thiên vô địch thì hơi quá, vì kỹ năng có sự giới hạn của nó, kỹ năng nhất kích tất sát chỉ

có thể kích hoạt trong đòn đánh đầu tiên, nếu như đòn đánh đầu tiên không thể kích hoạt, cuộc chiến sẽ diễn ra theo trạng thái thông thường, không thể tiếp tục kích hoạt trong quá trình giao chiến nữa. Nhưng với tỷ lệ lên tới 90%, khả năng đánh trật có thể hầu như bằng 0 lấy chứ.

Lẽ ra Dương Kiệt còn không mấy tự tin trong cuộc chiến lần này, nhưng giờ nay có tên sát thần Lý Nguyên Bá ở đây, cho dù đối phương có Tổng Anh Kiệt đạt tới nguyên thần tầng thứ 9 cộng thêm võ hồn gì gì đó không cần biết, chỉ cần cho Lý Nguyên Bá cơ hội nhảy vào đám đông binh sĩ vương triều Thanh Mãng trăm sát quân địch tích tụ năng lượng cho bản thân, tới khi đó đừng nói là Tổng Anh Kiệt, cho dù là Tổng Chì Kiệt, Tổng Em Kiệt có mặt ở đây, cũng không đủ để Lý Nguyên Bá làm gỏi đấy chứ.

Chỉ là, vấn đề là phải làm sao để đối phương để mặc Lý Nguyên Bá có thời gian không ngừng tạo “Combo” để gia tăng năng lượng, nếu không thì mọi thứ cũng chỉ là trên lý thuyết mà thôi.

“ chủ nhân ~~~~!!!” sau một hồi ngơ ngác mơ màng, dường như hệ thống đã cấy thông tin vào trong đầu của Lý Nguyên Bá, hắn lập tức bước tới trước mặt Dương Kiệt, một chân quỳ xuống đất tỏ ra vô cùng tôn kính lên tiếng chào hỏi “ chủ nhân mới” của mình.

Dương Kiệt nhanh chóng từ trong kinh ngạc khó thở hoàn hồn trở lại, khi nhìn kỹ hai cây Phá Thiên Chùy trong tay Lý Nguyên Bá, có chút cười khóc không được.

Hai cây chùy cộng lại có thể tích gấp đôi so với cơ thể của Lý Nguyên Bá, cũng không biết cái thân thể gầy ốm như khúc cây thiếu dinh dưỡng, gió mạnh chút thôi qua cũng có thể bị cuốn bay đó lấy đâu ra sức mạnh mà cầm nắm như đang cầm hai cây kim chỉ gọn nhẹ vậy.

“ không cần đa lễ, Nguyên Bá mau mau đứng dậy, haha, chào mừng Nguyên Bá đến với thế giới này, ta có Nguyên Bá, như cá về với nước, như hổ mọc thêm cánh ~~~~!!” Dương Kiệt không dám xem thường kẻ có thân thể như một tên nghiện gặp nặng tới giai đoạn cuối cùng ở trước mặt, hắn đích thị chính là tên sát thần mạnh nhất hung tàn nhất trong tiểu thuyết Tùy Đường diễn nghĩa, trong tiểu thuyết kể rằng, không một anh hùng hảo hán nào đủ sức chống đỡ một đòn của hắn xong còn có thể lành lặn, tuy là nhân vật được hệ thống chiêu mộ tới, lòng trung thành có thể nói là tuyệt đối, nhưng ai mà biết được đối phương đột nhiên nổi điên mất kiểm soát một chùy vỗ thẳng vào đầu mình thì sao, tới lúc đó không biết chạy đi khóc với ai đây, tốt nhất là tỏ ra thân thiện chút, lấy lòng chút tuyệt đối không phải là điều thừa cả.

Hai tay của Dương Kiệt chụp lấy khuỷu tay của Lý Nguyên Bá định dìu đối phương đứng dậy, nhưng cho dù anh ta có dốc hết toàn bộ sức lực bú sữa của mình, trên trán nổi cả gân xanh, cũng không tài nào khiến đối phương dù chỉ nhích lên được cm mét nào cả.

Mẹ kiếp ~~!! Rốt cuộc cái cơ thể gầy yếu này chứa đựng biết bao nhiêu sức mạnh kinh hoàng nhỉ??

Dường như cảm nhận được Dương Kiệt định dìu mình lên, chỉ thấy Lý Nguyên Bá mang theo vẻ mặt ngơ ngác từ đứng bật dậy, hỏi: “ Cá về với nước?? Hổ mọc thêm cánh?? Đó là gì ạ??? Cá?? Hổ?? à, à, hai thứ này ăn được, chủ nhân đang đói phải không ạ?? Để Nguyên Bá đi săn hai món đó về cho chủ nhân ạ.”

Quai hàm của Dương Kiệt như muốn rơi thẳng xuống đất trước câu nói “ không đâu vào đâu” của Lý Nguyên Bá. Nhìn lại vẻ mặt “ ngây ngô tới mức khờ dại” của đối phương, đừng có nói là

Lý Nguyên Bá bị thiếu năng à nha!!

Nhìn vẻ mặt và cách ăn nói của đôi phương, có thể lắm đấy chứ!! Đôi với vấn đề này, Dương Kiệt cũng không biết phải dùng lời nào để diễn tả tâm trạng của mình lúc này, chẳng lẽ trí tuệ của đôi phương đã bị rút hết sạch để cộng dồn hết vào sức mạnh tiềm ẩn trong cơ thể nên mới thành mất cân bằng như thế này chẳng??

Nhìn thấy vẻ mặt cười khóc không được của Dương Kiệt, Lý Nguyên Bá không ngừng dùng tay gãi tóc sau gáy mình, ngo ngoe ngắc ngắc nhất thời không biết phải làm gì khi chưa nhận được mệnh lệnh của chủ nhân mình.

“ Nguyên Bá, nghe ta nói nè, cậu” “ Dương huynh đệ ~~~!!” “ thì ra huynh đệ ở đây, huynh đệ không sao chứ?? Trụ ánh sáng lúc này là”

Trong lúc Dương Kiệt định thử kiểm tra xem có đúng như mình dự đoán hay không, đột nhiên phía xa vang lên tiếng kêu hét đầy phấn khích của lão nhị và lão tứ vang lên, khễ đưa mắt nhìn về phía đó, phát hiện cả hai đang mang theo vẻ mặt vui mừng vừa vẫy tay múa chân chạy thẳng về hướng này.

“ lão nhị, lão” “ AAAAA, đồ khốn, các ngươi là ai mà dám vô lễ với chủ nhân của ta??? Đỡ lấy bốn tướng một chùy ~~~~~!!!!” Dương Kiệt còn chưa kịp vui mừng khi vừa gặp lại người quen, chỉ thấy Lý Nguyên Bá đột nhiên run lên một cái, đôi mắt đột nhiên chuyển hóa thành màu đỏ rực như máu, vẻ mặt ngây ngô vô hại trước đó đã thay đổi thành sự lạnh lùng tàn nhẫn và khát máu vô biên, cơ thể trực tiếp nhảy thẳng lên không trung, song chùy vẫy múa một vòng trên đỉnh đầu, canh ngay vào đầu của lão nhị và lão tứ trực tiếp bổ thẳng vào.

“ Cái gì, không ~~~~!!” “ Thiên, thiên lôi giáng đầu, má ơi, cứu cứu con ~~~~~!!!!” “ Nguyên Bá, mau ngừng tay ~~~~~!!!!”

Rầm ~~~~~ rầm ~~~~~!!!

Hai tiếng nổ như trời đất muốn sụp đổ, chỉ thấy song chùy của Lý Nguyên Bá đập thẳng vào mặt đất ngay cách cơ thể của lão nhị và lão tứ chỉ khoảng vài cm, bề mặt hình thành một vết lõm nứt đáng sợ.

Lão nhị và lão tứ sắc mặt tái nhợt xanh lè toàn thân run rẩy, cả hai tựa như bị rút hết toàn bộ sức lực trong người ngồi ngã mông xuống đất, nhất thời còn chưa thể hoàn hồn trở lại.

Nếu như, nếu như Dương huynh đệ không kịp lên tiếng kêu dừng, song chùy đó đập thẳng vào đầu, sẽ có kết cuộc như thế nào nhỉ??

Khẽ liếc nhìn vết nứt kinh hoàng ở trước mắt, cả hai không kìm được nuốt mạnh nước bọt vào cổ họng.

Chỉ thấy Lý Nguyên Bá đôi mắt đỏ rực như được khám thêm hai viên kim cương đỏ, trên môi mang theo nụ cười hung tàn khát máu từ từ quay đầu lại nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt, thứ sát khí đáng sợ từ trên người phát tán ra khiến Dương Kiệt không kìm được run bắn người lên vì sợ hãi, tam tiêu kích xuất hiện trong tay tạo ra tư thế phòng thủ cảnh giác, đề phòng Lý Nguyên Bá mất hết lý trí quay sang tấn công cả mình.

Má ơi ~~~!!! Rốt cuộc là con chiêu mộ thần tướng tới trợ sức hay chiêu mộ tên sát thần tới có thể lấy mạng mình bất kỳ lúc nào đây??

“ chủ, chủ nhân, hai người này là.....” Chỉ trong tích tắc, vẻ mặt như sát thần đã biến mất như chưa từng xuất hiện, thay vào đó là vẻ ngây ngô khờ khạo như lúc ban đầu, vừa dùng tay gãi đầu vừa ngơ ngác hỏi.

Tên khốn này chắc chắn có hai nhân cách trong cùng một cơ thể, thuộc dạng nhân vật nguy hiểm không nên tới gần.

Mặc dù Lý Nguyên Bá đã trở về trạng thái vô hại, nhưng Dương Kiệt vẫn tỏ ra cảnh giác không dám tới gần, chỉ đứng ở phía xa giải thích: “ Hai, hai người này là bạn của ta, còn nữa, sau này nếu như chưa có mệnh lệnh của ta, tuyệt đối không được ra tay tấn công bất kỳ ai, hiểu rồi chứ???”

Lý Nguyên Bá khẽ ngơ người, nhưng nhanh chóng gật đầu như một đứa trẻ ngoan biết nghe lời, khiến Dương Kiệt nhất thời không biết phải đối xử với hắn như thế nào.

“ Dương, Dương huynh đệ, người người này là” lão nhị và lão tứ vội vã từ dưới đất bò dậy, không dám đứng cạnh tên sát thần đáng sợ đó, chạy thẳng tới sau lưng Dương Kiệt, run giọng hỏi.

Chỉ đơn giản một cú tung người trên không trung và một cú bổ chùy thẳng vào đầu, lão nhị và lão tứ hoàn toàn tin rằng cho dù Âu Dương Thiện có mặt ở đây, cũng chưa chắc chống đỡ được đòn tấn công kinh hoàng của đối phương.

Tên sát thần đáng sợ này rốt cuộc là thần thánh phương nào nhỉ?? Á khoan đã, hắn gọi Dương huynh đệ là chủ nhân, chẳng lẽ

“ à, à, người này tên là Lý Nguyên Bá, là, là, đúng rồi, là đứa trẻ từ nhỏ đã được gia tộc của tôi mang về nuôi dưỡng, từ nhỏ đã được chỉ định trở thành hộ vệ thân tín của tôi, sau khi nhận thấy thiên tư đặc biệt của hắn, đã gửi tới một tông môn tầm trung đào tạo, giờ nay vừa mới xuất sư trở về, nên đã chạy tới tìm tôi, tuy hai chúng tôi từ nhỏ đã thân như anh em ruột thịt, nhưng hắn vẫn cứ thích quen miệng gọi tôi là chủ nhân, tôi cũng khó xử vô cùng đấy chứ.” Dương Kiệt nhanh chóng nghĩ ra một thân phận hợp pháp cho Lý Nguyên Bá, lên tiếng giới thiệu cho lão nhị và lão tứ làm quen.

Lão nhị và lão tứ không chút nghi ngờ lời giải thích của Dương Kiệt, vì ở đại lục Huyền Thiên này, những đứa trẻ mồ côi được mang về gia tộc

nuôi dưỡng đào tạo thành hộ vệ thân tín cho con cháu gia tộc là chuyện vô cùng phổ biến, nên cả hai không chút mảy may nghi ngờ lời nói của anh ta.

“ Nhưng vị huynh đệ này có chút” Uỳnh ~~~~~!!!
AAAAAAA~~~~~

Trong lúc cả nhóm đang “ tìm hiểu” về lý lịch của Lý Nguyên Bá, phía trên không trung vẫn còn đang nổ ra cuộc chiến khốc liệt giữa lão đại và Hàn Thiếu Phong, tiếng kêu gào đầy đau khổ của lão đại lần nữa vang lên lập tức kéo cả nhóm quay trở về “ vấn đề chính”.

“ Không hay, lão đại đang thất thế ~~~~!!” “ Mau, mau đi tiếp viện cho lão đại.” “ khoan, khoan đã ~~~~!!” nhìn thấy lão nhị vào lão tứ chuẩn bị lao thẳng về phía lão đại bị đánh bay để tiếp viện, Dương Kiệt nhanh chóng kéo họ lại.

Đùa à, ngay cả lão đại cũng bị đánh tới lên bờ xuống ruộng, hai tên này lao ra cũng chỉ làm vướng chân bận cẳng mà thôi, hoàn toàn không giúp ích được gì cho lão đại cả.

“ Nguyên Bá, nhìn thấy tên mặt trắng cầm kích đó không?? Đúng, đúng, chính là tên có khuôn mặt đáng ghét đó, đi, đi xử đẹp hắn cho ta.” Dương Kiệt nhanh chóng kéo Lý Nguyên Bá về phía mình, đưa tay chỉ thẳng về phía Hàn Thiếu Phong đang tác yêu tác quái trên không trung, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tên khốn này vẫn không bỏ được cái tật căm ghét những tên đẹp trai hơn hắn đây mà.

“ tuân lệnh thừa chủ nhân ~~~~!!!” nhận được mệnh lệnh của Dương Kiệt, phốc một cái, Lý Nguyên Bá đã thay đổi thành trạng thái chiến đấu, đôi mắt đỏ rực như máu, trên môi lộ ra nụ cười khát máu điên cuồng.

Nhìn thấy dáng vẻ của Lý Nguyên Bá lúc này, cả ba không tự chủ nhảy lùi ra, tránh đến gần tên sát thần đáng sợ đó.

Không đợi cả ba kịp phản ứng, chỉ roẹt một cái, Lý Nguyên Bá đã biến mất khỏi tầm mắt của cả ba.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 298: Sát Thần!!

“haha, mệt rồi hả?? vậy thì ủa???” Nhận thấy đối thủ của mình đã như con cá nằm trên thớt vùng vẫy trong tuyệt vọng, Hàn Thiếu Phong quyết định tung đòn kết liễu để kết thúc cuộc chiến vô vị này.

Thú thật, giao chiến này giờ hắn cũng đã thấm mệt rồi, không thể tiếp tục kéo dài cuộc chiến quá lâu nữa.

Trong lúc chuẩn bị tung ra đòn kết liễu, đột nhiên run bắn người lên khi cảm nhận một luồng sát khí đáng sợ không biết từ đâu xuất hiện khóa chặt lấy mình, khiến hắn tỏ ra hoảng hốt và khó thở vô cùng.

Vù ~~~~~!!!

Chỉ thấy Lý Nguyên Bá tựa như một tia chớp từ trong khu rừng bắn ra, chỉ trong tích tắc đã xuất hiện ngay trước mặt của Hàn Thiếu Phong, trên môi hắn lúc này lộ ra nụ cười khát máu điên cuồng, như hận không thể nuốt chửng kẻ địch ngay trước mặt vậy.

“Phù, tưởng gì, chỉ là một tên nguyên thần tầng thứ 8??!!” cảm nhận rõ khí thế từ trên người vừa xuất hiện bộc phát ra, Hàn Thiếu Phong không kìm được thảm thờ phào nhẹ nhõm, mang theo vẻ mặt đầy tự tin cười nói: “Ái da, con ma đói ở phương nào xuất hiện thế này??? Người cũng định khiêu chiến với bản tướng?? Cho người một cơ hội, khai tên đi, bản tướng không trảm hả??? Đồ khốn ~~~~~!!!”

Hàn Thiếu Phong vừa định lên tiếng khiêu khích, ai ngờ Lý Nguyên Bá chẳng nói chẳng rằng, song chùy khổng lồ vung lên trực tiếp bổ thẳng vào đầu của hắn không chút do dự.

“ Tịch Lịch Bình Thiên Chùy, vỡ ~~~~~!!!!” tiếng gào thét đầy điên cuồng khiến cho Hàn Thiếu Phong không kịp được phải run bắn cả người lên, một áp lực kinh hoàng đang đè thẳng vào người, mặc dù cảm nhận được rõ thực lực của đối phương vẫn giữ nguyên ở nguyên thần tầng thứ 8, nếu so sánh thực lực thực tế còn thua mình tới hai cảnh giới, nhưng không biết vì sao, linh cảm mách bảo cho hắn biết rằng nếu bản thân không tung hết toàn bộ thực lực ra, có thể sẽ phải chết thảm dưới hai quả chùy khổng lồ đang bổ xuống.

“ Tuyệt học thần thông, Long Xà Bàn Không Thương, phá phá phá ~~~~!!!” một con mãng xà toàn thân trắng như tuyết, đầu đã mọc sừng, tứ chi gần như tròn vẹn, chỉ còn cách cảnh giới giao long nửa bước nữa thì đã có thể tiến hóa hoàn thành xuất hiện cuộn tròn lấy cơ thể của Hàn Thiếu Phong, nương theo bạch ngân thương phóng thích ra lao thẳng về phía hai quả chùy lôi dạng khí khổng lồ đang bổ xuống.

Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh ~~~~~!!!

“ Cái gì??? Không thể nào ~~~~~!!!!” Hàn Thiếu Phong giương to đôi mắt đầy gân máu ra hết cỡ nhìn chăm chăm vào con mãng xà trắng của mình chỉ khẽ va đập nhẹ vào hai quả chùy lôi đã lập tức bị vỡ nát tan tành trong không khí, nhưng điểm đáng sợ nhất chính là, hắn cảm nhận thấy dường như cơ thể đang bị một luồng sức mạnh vô hình nào đó khóa chặt lại, hoàn toàn không thể động đậy nhúc nhích được gì cả, chỉ còn biết mở to đôi mắt đầy tuyệt vọng trông trông nhìn hai quả chùy khí giáng thẳng vào đầu mình.

“ Không ~~~~~!!!” “ Thiếu Phong ~~, mau, mau né ra ~~~!!!” “ Đồ khốn, mau ngừng tay ~~~~~!!!” “ Người dám giết Thiếu Phong, vương triều Thanh Mãng bọn ta sẽ không đội trời chung với vương triều Thiên Ưng các ngươi, aaaaaaa ~~~~!!!”

Bùm bùm bùm bùm ~~~~~!!!!

Mặc cho tiếng kêu gào hăm dọa phía vương triều Thanh Mãng không ngừng vang lên, hai quả chùy lôi trực tiếp nuốt chửng cả cơ thể của Hàn Thiếu Phong, âm thanh như bom nhiệt hạch phát nổ và tiếng gào thét đầy đau đớn của Hàn Thiếu Phong nhất thời vang dội cả trời đất.

Hứng trọn hai quả chùy lôi vào người, không chỉ cơ thể, ngay cả nguyên thần của Hàn Thiếu Phong cũng không có cơ hội bỏ trốn, trực tiếp bị nổ tung tan tành, biến mất khỏi thế gian này.

Ngay sau khi Hàn Thiếu Phong vừa bị trảm sát, một luồng sức mạnh vô hình mà mắt thường không thể nhìn thấy đã xông thẳng vào cơ thể của Lý Nguyên Bá, hắn lập tức có thể cảm nhận được thực lực của mình đang tăng lên bội phần.

Hiệu ứng Cuồng Huyết kích hoạt!

" Dính dong, đồng đội trong tổ đội của bạn vừa trảm sát một kẻ địch, bạn nhận được 20 % điểm kinh nghiệm chia sẻ: 100000000 điểm." ngay sau khi Hàn Thiếu Phong vừa tử nạn, bên tai của Dương Kiệt lập tức vang lên tiếng thông báo của hệ thống, thanh điểm kinh nghiệm vèo một kéo đầy gần 2/3, khiến anh ta không kìm được suýt chút nhảy cẫng lên vì sung sướng.

20% mà lên tới một trăm triệu điểm kinh nghiệm, nghĩa là nếu ăn đủ 100 % có thể lên tới năm trăm triệu(Đã X 10 theo lời hệ thống), có thể giúp

Dương Kiệt tăng thêm hai, ba cấp cũng không chừng.

Dương Kiệt nhất thời tỏ ra ngóng chờ kỳ vọng vô cùng, chỉ cần thêm vài ba tên ngu xuẩn chạy ra hứng trọn song chùy của Lý Nguyên Bá vào đầu, con đường thăng cấp của ta sẽ không còn xa nữa rồi.

“ Đáng, đáng sợ ~~~~!!!!” tam công chúa và Ngô đội trưởng không ngừng nuốt nước bọt vào cổ họng, ngơ ngác lắm lắm như người mất hồn nhìn chăm chăm vào bóng người đáng sợ ở phía xa.

Không cần phải hỏi, bóng người lạ mặt này, có thể, dường như là một trong hai vị đại thần trong miệng của Dương Tiễn từng đề cập đây mà.

Nhất kích tất sát ~~~~~!!!

Một Hàn Thiếu Phong uy phong lẫm liệt, gần như một mình đánh cả vương triều Thiên Ưng tới nỗi không ngóc đầu lên nổi, thế mà không chống đỡ nổi đối phương một chiêu đã tử nạn, đáng sợ, quả thật đáng sợ.

‘ Hahaha, viện binh, viện binh của chúng ta tới rồi ~~~~!!!’ “ chắc là thế thật rồi, chúng ta có thể chuyển bại thành thắng, không cần phải lo sợ lũ người Thanh Mãng nữa ~~~~!!!” “ hoan hô, hoan hô ~~~~~!!!”

Nhìn thấy viện binh phe mình một chiêu trăm sát quân địch, sĩ khí của vương triều Thiên Ưng lập tức tăng lên với tốc độ chóng mặt, binh sĩ trên tường thành không ngừng reo hò nhảy múa đầy phấn khích như đang lễ hội, thậm chí không ít người quỳ thẳng xuống vừa cười vừa khóc như điên loạn, như muốn trút đi nỗi kinh hãi chết chóc mà mình phải hứng chịu này giờ.

“ AAAA, đồ khốn, ngươi phải đền mạng cho Thiếu Phong của ta ~~~~~!!!” một chiến tướng lớn tuổi có khuôn mặt hao hao giống như Hàn Thiếu Phong, chính là chú ruột của hắn, phần nộ tới nỗi mất hết lý trí, trực

tiếp tung người lao thẳng về phía Lý Nguyên Bá chuẩn bị ra tay báo thù cho đứa cháu đáng thương của mình.

“lão Hàn, khoan đã ~~~~!!” “cẩn thận, đối phương có vấn đề ~~~~!!!”

Nhìn thấy chú của Hàn Thiếu Phong lao ra tấn công Lý Nguyên Bá, phía vương triều Thanh Mãng thậm chí không kịp kéo ông ta lại, chỉ còn cách lớn tiếng gào thét để đối phương cảnh giác kẻ địch của mình.

Chú của Hàn Thiếu Phong tất nhiên không phải tên ngu xuẩn rồi. Hàn Thiếu Phong kích hoạt cả võ hồn cấp 4 cộng với thực lực vốn có thậm chí không đỡ nổi một chiêu của đối phương, tuy có vẻ như đối phương đã đánh lén khi Hàn Thiếu Phong trong lúc chưa kịp cảnh giác. Nhưng ông ta hiểu rõ rằng cho dù bản thân nếu không kích hoạt võ hồn của mình, cũng tuyệt đối không thể làm được điều như kẻ địch vừa làm.

Võ hồn hiện ~~~~~!!!

Một con mãnh thú đầu kỳ lân, thân chó, đuôi rắn xuất hiện và nhập thẳng vào cơ thể của ông ta, cộng thêm thực lực vốn có đạt tới cảnh giới Nguyên Thần tầng thứ 8, lúc này ông ta có đủ tự tin khi đối diện với một ngụy xuất khiêu tầng thứ 2 đấy.

Võ hồn cấp 4 kỳ lân thiên cầu ~~~~!!!

‘Tuyệt học thần thông, Thiên Cầu Hao Thiên, nổ ~~~~~!!!’
vừa mới xuất trận đã bung hết toàn bộ thực lực của mình, đủ hiểu ông ta đang phần nộ biết đường nào, nhưng một phần cũng do ông ta cũng đã ý thức được nếu như chủ quan, không chừng sẽ đi theo vết xe đổ của cháu mình cũng không chừng.

Chỉ thấy bầu trời đột nhiên tối sầm xuống, Kỳ Lân Thiên Cầu lần nữa xuất hiện trên đỉnh đầu của ông ta, nó ngẩng cao đầu nhìn lên không trung

hú lên tiếng sói hú nguyệt, một mặt trăng dạng khí khổng lồ xuất hiện trên đỉnh đầu của Lý Nguyệt Bá, tựa như một thiên thạch đang lao xuống đâm thẳng vào bề mặt của Huyền Thiên Đại Lục.

Bản thân Kỳ Lân Thiên Cầu cũng không rảnh rồi, nó mang theo tư thế vồ mồi hai chi giò thẳng ra phía trước, miệng ghim đầy răng hàm sắc nhọn hình bán nguyệt phóng thẳng về phía “con mồi” đã nằm trong tầm ngắm ở trước mặt.

Song Kích Hợp Nhất ~~~~!!!

Đối diện đòn tấn công mang tính hủy diệt như thế này, Lý Nguyên Bá chẳng mấy chốc động lòng, trên môi lộ ra nụ cười điên cuồng, trực tiếp vứt bỏ song tay trong tay sang một bên, bản thân tung người lao thẳng về phía mặt trăng khổng lồ đang lao xuống, hai tay giò cao quá đầu, miệng hét lớn: “Bá Vương Cự Đỉnh ~~~~~!!!”

Rầm ~~~~~!!!

Mặt trăng khí có thể tích to gấp hai chục lần so với cơ thể gầy ốm của Lý Nguyên Bá tựa như dính chặt vào đôi tay của hắn, thậm chí không thể khiến hắn xô dịch thêm được cm nào cả.

“khà khà, trả lại cho ngươi ~~~~~!!!!” Lý Nguyên Bá gào lớn một tiếng, mặt trăng khí trong đôi tay đảo ngược lại tựa như một trái bóng rổ trực tiếp ném thẳng vào Kỳ Lân Thiên Cầu đang lao tới với tốc độ cực nhanh.

“không, không thể nào ~~~~~!!!!” “má ơi, hắn, hắn là quỷ thần hay sao mà có thể nâng nổi mặt trăng khổng lồ đó chứ???” “còn hơn thế nữa, hắn, hắn, còn dùng nó ném ngược lại về phía Kỳ Lân Thiên Cầu kìa ~~~~~!!”

Rầm ~~~~~!!!

“ không ~~~~~!!!” chú của Hàn Thiếu Phong giương to đôi mắt đầy kinh hãi ra hết cỡ nhìn chăm chăm hai đòn tấn công của mình va đập vào nhau, trước ngực tựa như bị một lực đẩy cực mạnh tông thẳng vào, miệng lưỡi cảm thấy ngọt tanh, một vũng máu tươi trực tiếp từ trong miệng phun bắn ra, sắc mặt tái mét như người bị bệnh nặng, cơ thể lao đảo muốn ngã.

Vỗ hồn bị hủy ~~~~~!!!

“ Chết đi ~~~~~!!!!” Song chùy thu hồi lại trong tay, chỉ trong tích tắc Lý Nguyên Bá đã xuất hiện ngay trên đỉnh đầu chú của Hàn Thiếu Phong, song chùy xuất kích canh ngay đầu kẻ địch bổ thẳng xuống.

“ Trời ~~~~~, chạy mau lão Hàn ~~~~~!!!” “ đồ khốn, ta phải giết ngươi, ta phải giết ngươi ~~~~~!!!!”

Đã có ba chiến tướng nhìn thấy cảnh tượng đầy chết chóc đang diễn ra kìm chế không được nữa vội vã tung người lao thẳng ra chiến tuyến hồng giải cứu cho chú của Hàn Thiếu Phong.

“ ngươi, ngươi tưởng hả??? Vì, vì sao ~~~~ không ~~~~~!!!” tuy vỗ hồn bị phá hủy, nhưng thực lực vẫn còn ở đó, chú của Hàn Thiếu Phong tuyệt đối không thể khoanh tay để mặc song chùy bổ thẳng vào đầu mình một cách dễ dàng như thế được. Chỉ là vừa định tạo thế phòng thủ, giống hệt như trường hợp của Hàn Thiếu Phong đã gặp phải trước đó, toàn thân của ông ta tựa như bị một luồng sức mạnh bí ẩn khóa chặt lại, hoàn toàn không thể nhúc nhích động đậy được gì cả.

Hiệu ứng Thiên Hạ Vô Định lần nữa được kích hoạt ~~!!

Không cần biết đối phương sở hữu võ hồn gì, cho dù là thần phẩm đi nữa, có thể gia tăng thực lực ngang bằng với nguy xuất khiếu tầng thứ 10 đi nữa, chỉ cần lv ngang bằng hoặc thấp hơn Lý Nguyên Bá, với tỷ lệ lên tới 90 %, chỉ có thể bị nhất kích tất sát mà thôi.

Và chú của Hàn Thiếu Phong chính là một minh chứng sống vào lúc này.

“ Không, lão Hàn ~~~~~!!” “ Sao, sao lão Hàn lại đứng yên không nhúc nhích thế này??” “ Đối phương, đối phương có tà thuật??!!”

Bạch ~~~~~!!!

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 299: Công Thành

Roẹt ~~~~~!!!

Trong lúc Dương Kiệt cùng lão nhị lão tứ vừa bước ra khỏi khu rừng rậm, cơ thể đột nhiên run lên một cái, một luồng sáng màu ánh bạc từ trên đỉnh đầu chụp thẳng vào người, minh chứng cho việc anh ta vừa được thăng cấp thành công.

Tuy chỉ nhận được 20% điểm kinh nghiệm, nhưng giết một tên nguyên thần tầng thứ 8, giúp cho Dương Kiệt thu được gần một trăm năm mươi triệu điểm kinh nghiệm, cộng thêm điểm nhận được từ Hàn Thiếu Phong lúc nãy, hoàn toàn đủ để anh ta thăng thêm một cấp thành tông sư tầng thứ 9.

“ Chuyện gì thế Dương huynh đệ???” “ à, không, không có gì cả, chỉ là một cơn gió lạnh thổi qua nên hơi run người chút thôi.”

Ngoại trừ bản thân Dương Kiệt và các nhân vật được chiêu mộ ra, không ai có thể nhìn thấy luồng sáng thăng cấp cả, nên lão nhị và lão tứ không phát hiện được anh ta vừa mới thăng cấp xong.

“ cảm giác này, mới hoài niệm làm sao.” Ngẩng đầu lên nhìn cảnh Lý Nguyên Bá một chùy bổ tan nát cơ thể của chú của Hàn Thiếu Phong, ngay cả nguyên thần cũng bị nổ tan tành trong không khí, Dương Kiệt không kìm được cảm thán.

Từ hồi chuyển qua sử dụng tam tiêm kích do phải thay đổi thân phận, đã lâu rồi Dương Kiệt chưa được nhìn lại cảnh “ bạo lực đâm máu” dùng chùy vỡ bể đầu kẻ địch của mình, quả thật là nhớ nhưng cảm giác cực kỳ áp phê đó đi.

“ AAAA, đồ khốn, ngươi phải đền mạng cho lão Hàn và tiểu Hàn ~~~!!!” “ Giết, giết, phang thây nó ra ngay ~~~~~!!!”

Thập đại thần tướng tình cảm anh em đồng sanh ra tử mấy chục năm trời, lúc này nhìn thấy đồng đội chết thảm dưới tay kẻ địch, tất nhiên là không thể không báo thù rồi.

Bốn trong tám thần tướng còn lại tựa như mất hết lý trí, trực tiếp lao thẳng về kẻ thù không đội trời chung chuẩn bị phang thây xẻ thịt đối phương ra để tể hai đồng bọn đã tử nạn của mình.

Nhìn thấy bốn bóng người lao về phía Lý Nguyên Bá, cả Dương Kiệt và Lý Nguyên đều rục rịch cả đôi mắt, mang theo nụ cười khát khao chờ đợi, chỉ cần trảm sát hết bốn tên thần tướng này, điểm kinh nghiệm thu được tuyệt đối đủ để Dương Kiệt và Lý Nguyên Bá thăng cấp chứ chả chơi.

“ Khoan đã, quay lại ~~~~~!!!” trong lúc Lý Nguyên Bá đã nắm chặt song chùy chờ sẵn chuẩn bị hóa kiếp bốn tên thần tướng đang lao tới, giọng nói không nóng không lạnh của Tống Anh Kiệt lần nữa vang lên.

Mặc dù hận không thể bắt chấp tất cả lao tới xé xác kẻ thù ở trước mặt, nhưng quân lệnh nặng hơn núi, tứ đại thần tướng chỉ có thể bất cam quay đầu trở về đội hình của vương triều Thanh Mãng sau mệnh mệnh của Tống Anh Kiệt truyền tới.

“ Chủ soái, vì sao” “ thực lực của đối phương có vấn đề, không cần thiết phải dây dưa với thứ không thể nắm bắt rõ, trực tiếp truyền lệnh

công thành ngay tức khắc.” “ tuân lệnh ~~~!! Trống nổi ~~!!! Chuẩn bị công thành ~~~~~~!!!”

Đùng đùng đùng đùng đùng ~~~~~~!!!

Tiếng trống khai chiến bắt đầu vang lên bên phía vương triều Thanh Mãng, nhất thời vang động cả trời đất.

Mệnh lệnh công thành tuyệt đối là một sai lầm chết người đối với Tổng Anh Kiệt vào thời điểm này.

Công thành, đồng nghĩa với việc xua binh sĩ ào lên, vô tình tạo điều kiện để cho Lý Nguyên Bá thoải mái trảm sát để tích tụ năng lượng của mình. Đợi tới khi hấn tích tụ đầy đủ năng lượng, tuyệt đối là cơn ác mộng đối với cả vương triều Thanh Mãng nói chung và Tổng Anh Kiệt nói riêng.

Thực ra cũng không thể nói là Tổng Anh Kiệt đã phạm sai lầm. Vì dù sao ông ta cũng chỉ là người chứ không phải thần thánh, làm sao mà biết được kẻ địch của mình lại sở hữu một kỹ năng nghịch thiên đáng sợ như không ngừng trảm sát kẻ địch để gia tăng thực lực cho bản thân không giới hạn chứ?

Theo suy tính của Tổng Anh Kiệt thì, lúc này phe mình đã bị thiệt hại hai chiến tướng, sĩ khí đang tụt xuống tới mức thảm hại, nếu như còn tiếp tục trò đấu tướng, để kẻ địch trảm sát thêm vài ba tên chiến tướng nữa, tới lúc đó sĩ khí tụt xuống bằng không, thì không cần đánh nữa, trực tiếp dẫn quay bỏ chạy về vương thành luôn cho rồi.

Tranh thủ mọi thứ vẫn còn trong tầm kiểm soát, cộng thêm ưa thế gần hai chục vạn chiến binh tinh nhuệ, thực lực có thể nói là áp đảo so với phe địch, lúc này trực tiếp tiến hành công thành, tuy có thể bị tổn thất không

nhỏ, nhưng hoàn toàn có đủ tự tin san bằng Bán Nguyệt thành ở trước mặt. Đó là một quyết định hoàn toàn chính xác ở trường hợp như thế này.

Nếu như nói sai lầm, chỉ có thể là Tống Anh Kiệt đã không trực tiếp ra tay trấn áp Lý Nguyên Bá ngay từ đầu, để cho đôi phương có cơ hội và thời gian “trưởng thành” mà thôi.

Nhưng nói đi phải nói lại, chủ soái là linh hồn của quân đội, nếu như không dám tự tin có thể trăm phần trăm trăm sát kẻ địch, không một chủ soái nào dám liều mình lao ra tiền tuyến trực tiếp ra tay. Vì nếu như vì tính toán sai lầm của mình, chủ soái bị trăm sát hay bắt sống, quân đội phe ta chắc chắn sẽ bị tan rã ngay tức khắc, thậm chí không cần đánh đã buông vũ khí đầu hàng mất tiêu rồi.

Với những gì Lý Nguyên Bá thể hiện từ lúc xuất hiện tới giờ, Tống Anh Kiệt cũng không dám chắc rằng mình ra tay có thể dễ dàng trấn áp được kẻ địch, ông ta không dám dùng số phận cuộc chiến và sinh mạng của hai chục vạn binh sĩ của mình để đánh cược cho thứ mà mình không nắm chắc trong lòng bàn tay, nên đã quyết định sử dụng phương pháp an toàn nhất, trực tiếp xua quân công thẳng vào Bán Nguyệt thành.

“haha, thời cơ thăng cấp của bốn thiếu gia tới rồi ~~~!!!” Nhìn thấy quân đội Thanh Mãng đang chuyển trận chuẩn bị xung phong công thành, Dương Kiệt suýt chút nhảy cẫng lên vì phấn khích, vội vã quay sang lão nhị lão tứ nói: “lão nhị lão tứ, mau, mau chạy đi tìm kiếm lão đại mang trở vào thành Bán Nguyệt ngay, bên này có tôi và Nguyên Bá lo liệu rồi.”

“Dương huynh đệ cẩn thận ~~~~!!!” lão nhị và lão tứ khẽ ngật đầu một cái, lập tức quay người chạy thẳng về hướng lão đại bị đánh bay lúc nãy để tìm kiếm.

“ chủ nhân ~~~!!!” Lý Nguyên Bá nhanh chóng xuất hiện ngay bên cạnh Dương Kiệt, lọt vào đôi mắt của tam công chúa và Ngô đội trưởng trên tường thành, khiến cả hai hoàn toàn tin tưởng rằng Lý Nguyên Bá chính là vị đại thần tới tiếp viện cho phe mình.

“ Nguyên Bá, cứ mặc sức tàn sát, giết càng nhiều càng tốt, không chỉ có thể giúp ta thăng cấp, ngay cả bản thân ngươi cũng tích đủ năng lượng để đối phó với kẻ thù đáng sợ nhất ở đây.” Dương Kiệt cố gắng kìm nén phần khích trong lòng, không ngừng dặn dò và đưa tay chỉ chỉ về phía Tống Anh Kiệt.

Rõ ràng, thực lực hiện giờ của Lý Nguyên Bá tuyệt đối không phải là đối thủ của Tống Anh Kiệt, bản thân có cảnh giới thấp hơn đối phương một cấp, Thiên Hạ Vô Địch không thể kích hoạt, nếu như Tống Anh Kiệt vừa vào trận đã kích hoạt võ hồn của mình lên, tuy không biết là võ hồn gì, nhưng cũng đủ để Lý Nguyên Bá phải quỳ rồi.

Chỉ thấy quân đội của vương triều Thanh Mãng đã bắt đầu chuyển động dưới sự điều binh khiển tướng của Tống Anh Kiệt. Tựa như con mãng xà vươn ra khỏi cơ thể cuộn tròn của nó, trườn tới nuốt chửng con mồi đã nằm trong tầm ngắm ngay trước mặt.

“ Sát ~~~ sát ~~~ sát ~~~~~~!!!”

Nhất thời tiếng kèn trống la hét thất thanh vang động cả trời đất. Tuy vô cùng phần khích vì vô số “ điểm kinh nghiệm” đang bơi thẳng về phía mình, nhưng nhìn thấy đoàn quân đông nghẹt tới nổi ngay cả một con muỗi cũng không thể bay lọt qua đang lao tới ở trước mặt, Dương Kiệt cũng không kìm được phải nuốt miếng nước bọt vào cổ họng vì áp lực đáng sợ đó.

Dùng một câu ví von để hình dung, mỗi người nhô một bể nước bọt ra cũng đủ để chìm chết Dương Kiệt và Lý Nguyên Bá lúc này rồi.

“ Vô hồn hiện, Giới Vương Quyền X5, sát ~~~~~!!!”
Tam tiêm kích xuất hiện trong tay, Dương Kiệt trực tiếp nỗ hết toàn bộ thực lực của bản thân, tựa như con thêu thân lao vào lửa, không chút do dự dẫn theo Lý Nguyên Bá xông thẳng về phía trước.

“ Phi Lũ Lôi Đình Phi Cước, ta đá đá đá ~~~!!!” “ Phi Lũ Xung Thiên Pháo, ta đè chết các ngươi ~~~~~!!!” “ Sơn Băng Địa Liệt, sát ~~~~~!!!”

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ rầm ~~~ rầm rầm rầm ~~~~~!!!

Cả hai tung người nhào lộn lên không trung, Dương Kiệt đá ra gần cả chục bàn chân sét không lồ nhắm vào nhóm binh sĩ Thanh Mãng ở phía trước, nhất thời tiếng kêu gào đầy thanh khóc vang lên liên miên không dứt, mùi thịt nướng khét thậm chí xộc thẳng vào mũi của người ở cách xa gần cả cây số.

Vừa tung cước xong, hai tay hai chân dang rộng hết cỡ thành chữ đại, một chiếc bóng khổng lồ xuất hiện tựa như quả bom nhiệt hạch hạng nặng được thả xuống đè nát tất cả mọi thứ trên mặt đất.

Phía Lý Nguyên Bá cũng không thua kém, song chùy tựa như biến thành hai quả cầu lôi khổng lồ bị hất ném thẳng xuống mặt đất, trong phạm vi gần hai chục mét tựa như đang xảy ra động đất cấp 12, bề mặt mặt đất rạn nứt dữ dội, hình thành vô số vết rãnh sâu nuốt chửng binh sĩ đang đứng trong phạm vi ảnh hưởng, mãi mãi bị chôn vùi trong lòng đất sâu vô biên vô giới.

“dính dong, bạn tiêu diệt được một kẻ địch, nhận được 100000 điểm kinh nghiệm ~~~~!!”

“dính dong, đồng đội bạn tiêu diệt được một kẻ địch, nhận được 20000 điểm kinh nghiệm ~~~~!!”

“dính dong, bạn tiêu diệt được một kẻ địch, nhận được 100000 điểm kinh nghiệm ~~~~!!”

.....

Chỉ mới đòn đánh đầu tiên, đã gần hơn hai trăm mạng mãi mãi nằm xuống chuyển hóa thành điểm kinh nghiệm cho Dương Kiệt và cả Lý Nguyên Bá. Tiếng thông báo vang lên liên miên không dứt nhưc hết cả đầu khiến Dương Kiệt phải tắt đi chức năng thông báo của hệ thống mới cảm thấy thoải mái dễ chịu hơn.

Sát ~~~ sát ~~~~~ sát ~~~~~~!!!

Binh sĩ vương triều Thanh Mãng nhìn thấy đồng bọn chết thảm dưới tay hai tên sát thần đáng sợ, không những không tỏ ra hoảng hốt sợ hãi, ngược lại còn kích thích tính cuồng sát trong lòng họ, tựa như hóa thân thành những liệt sĩ không sợ chết, không do dự, không chần chừ, không lùi bước kiên quyết lao thẳng về phía trước trăm sát kẻ địch ở trước mặt,

“Dương Tiễn Xuyên Tâm Kích ~~~~!!! Phì Lũ Bạo Liệt Quyền ~~~~!! Chết, chết hết cho ta ~~~~~!!!!” “Sơn Băng Địa Liệt ~~~!!! Tích Lịch Bình Thiên Chùy, sát sát sát ~~~~~~!!!”

Cả hai nhanh chóng bị vây chặt bởi tầng tầng lớp lớp binh sĩ vương triều Thanh Mãng, lúc này không còn tâm trí để quan tâm tới bất kỳ thứ gì nữa, chỉ mang theo một suy nghĩ chính là dùng vũ khí trên tay giết sạch càn quét sạch bất kỳ những thứ gì tồn tại ở xung quanh.

“ Đáng, đáng sợ, hai tên sát thần đó trăm sát binh sĩ ta như cỏ rác, nếu tiếp tục như thế thì” “ Thì đã sao??? Cho dù chúng đáng sợ tới cỡ nào, thì có thể trăm sát được bao nhiêu binh sĩ phe ta?? Một ngàn??? Hai ngàn??? Hay thậm chí một vạn??? Không cần phải quan tâm tới hai tên đó làm gì, chỉ huy binh sĩ trực tiếp công thành, chỉ cần Bán Nguyệt thành thất thủ, hai tên đó cũng sẽ trở thành con cá nằm trên thớt mà thôi.”

Nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt và Lý Nguyên Bá như cỗ máy cuồng sát không biết mệt mỏi ở phía xa, hàng trăm hàng ngàn binh sĩ chỉ chưa đầy một khắc giờ đã chết thảm dưới tay hai tên sát thần đó, Tống Anh Kiệt chẳng mấy chốc bận tâm, mọi tập trung của ông ta lúc này chính là Bán Nguyệt thành mà thôi.

Chỉ cần Bán Nguyệt thành thất thủ, cho dù phải hy sinh một vạn, hai vạn hay thậm chí ba bốn vạn cũng không phải là điều không thể chấp nhận được. trong chiến tranh lấy đâu ra không xảy ra chết chóc chứ??

Đúng như câu nói của Tống Anh Kiệt từng nói, chiến trường, chính là nơi để những người đàn ông chân chính phô diễn sức mạnh, ý chí, và cả xương máu mạng sống của mình, không phải sao??

Chỉ cần chiếm được Bán Nguyệt thành, sĩ khí quân đội gia tăng tới mức cực đỉnh, cho dù hai tên sát thần có mọc thêm đôi cánh cũng đừng mong toàn mạng thoát thân được.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 300: Bán Nguyệt Thành Thất Thủ??!

“ bên này, bên này, mau, mau, mau ném đá xuống. tuyệt đối không được để đám cướp kia tràn lên tường thành ~~~!!” “ Đội hai, đội ba đâu, mau tới tiếp viện cho góc bên kia kia, chúng đã tràn lên hết rồi không thấy hả???” “ Đồ khốn, tránh ra, để bọn tướng làm việc ~~~~~!!!

Trên tường thành Bán Nguyệt lúc này đang nổ ra cuộc công thành chiến vô cùng ác liệt. Ngô đội trưởng đồ cả mồ hôi hột không ngừng gào thét chỉ huy binh sĩ ném đá, trảm sát, bản thân cũng không ngừng chạy qua chạy lại để chi viện cho những vị trí đã bị quân địch tràn hết lên tường thành, nhất thời náo loạn vô cùng.

Chỉ thấy dưới tường thành binh sĩ vương triều Thanh Mãng không ngừng phóng những sợi dây xích sắt khảm sâu vào trong tường thành, sau đó giống hệt như hành động trèo tường thường xuất hiện trong những bộ phim hình sự mà đặc nhiệm Phi Hồ ở Trái Đất thường diễn ra trên màn ảnh, hàng trăm, hàng ngàn, hàng chục ngàn binh sĩ dùng một tốc độ nhanh như sóc trèo thẳng lên tường thành cao gần hai chục mét của thành Bán Nguyệt.

Nếu như so với độ chuyên nghiệp, tốc độ và kỹ năng trèo tường của binh sĩ vương triều Thanh Mãng, đặc nhiệm Phi Hồ của Trái Đất chỉ dám dùng tay che mặt vì hổ thẹn mà thôi.

Hoàn toàn không cùng một đẳng cấp gì cả.

“ tam công chúa, tình hình đang vô cùng nguy cấp, công chúa nên quay trở về trang viên của mình chờ đợi, không nên nán lại ở chốn nguy hiểm

này ạ.” Ngô đội trưởng tranh thủ khoảng thời gian ít ỏi sau khi đẩy lùi một đợt xâm nhập lên tường thành của quân địch, vẫn còn có tâm trí quan tâm cho “nữ thần trong mộng” của mình, vội vã chạy tới lên tiếng gợi ý tam công chúa mau chóng rời khỏi tường thành cho an toàn.

Mặc dù tỏ ra bất cam vì chiến trường chính là nơi thích hợp nhất để giúp mình thiết lập hình tượng trước thiên hạ, nhưng hiểu rõ với thực lực của bản thân có ở lại cũng chỉ vướng chân bận cẳng, thậm chí có thể phản tác dụng nữa là, nên mang theo vẻ mặt khó coi khẽ cắn răng ngật đầu, đưa mắt nhìn chằm chằm về hướng vách tường thành đang không ngừng có binh sĩ hai bên từ trên tường thành rơi xuống mãi mãi chôn vùi dưới lòng đất, khẽ lắc đầu thở dài một tiếng, quay người nhanh chóng rời khỏi tường thành.

Nhìn thấy “người trong mộng” đã rời đi, Ngô đội trưởng tỏ ra an tâm bội phần, khẽ quay đầu liếc nhìn nơi xảy ra hỗn chiến, nhìn thấy thuộc hạ trực thuộc tiểu đội không ngừng ngã xuống, sắc mặt của Ngô đội trưởng trở nên khó coi vô cùng.

Với tình hình như thế này, Bán Nguyệt thành thất thủ chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Đồng thời Ngô đội trưởng tỏ ra ân hận vô cùng. Biết thế ngay từ lúc kẻ địch xông lên công thành, mình dẫn theo hắc kỵ hoàng gia xông ra khỏi Bán Nguyệt thành trực tiếp giao chiến trên đồng bằng, ít ra cho dù có ngã xuống, cũng không ức chế như lúc này.

Rõ ràng thủ thành không phải là sở trường của hắc kỵ hoàng gia, thực lực phát huy được 50% đã là khá lắm rồi.

“sát ~~~ sát ~~~ sát ~~~~~!!!” Giờ có hối hận cũng không thay đổi được điều gì, chỉ còn cách toàn tâm toàn ý cố gắng trấn giữ càng lâu càng tốt, còn kết quả chỉ còn cách phó mặc cho trời mà thôi.

“ Bẩm nguyên soái, quân ta đã chiếm được một phần góc thành phía tây, xem ra Bán Nguyệt thành thất thủ chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.” Trợ thủ đắc lực của Tổng Anh Kiệt nhìn chăm chăm về phía tường thành Bán Nguyệt, nhìn thấy binh sĩ đã tràn hết lên tường thành, một góc nhỏ của thành tây đã nằm trong tầm kiểm soát, khẽ mang theo nụ cười hài lòng quay sang Tổng Anh Kiệt nói, tất nhiên, không quên nhìn về phía một góc ngay dưới tường thành, nơi mà hai tên sát thủ vẫn đang ngừng trảm sát binh sĩ của phe mình, nhất thời hình thành hai cảnh tượng đối lập vô cùng thú vị.

“ đã tới lúc rồi đây” Đôi mắt của Tổng Anh Kiệt rực sáng nhìn chăm chăm về phía tường thành Bán Nguyệt, hai tay đột nhiên dang rộng ra, miệng hét lớn: “ Võ hồn hiện ~~~~~!!!”

Phục ~~~~~!!

Chỉ thấy trên đỉnh đầu của Tổng Anh Kiệt xuất hiện một cây cờ rộng gần hai mét, thân cờ cao gần hai trượng, bề mặt lá cờ và thân cờ khảm đầy hoa văn kỳ lạ không ngừng nhấp nháy những tia sáng bảy màu cực kỳ bắt mắt.

Võ hồn cấp 5 của Tổng Anh Kiệt, Thất Sát Phá Quân Kỳ ~~!!!

Không chỉ có thể gia tăng sức phòng thủ lên mức độ khủng bố cho bản thân Tổng Anh Kiệt, ngoài ra còn một chức năng cực kỳ kinh khủng, đó chính là sau khi kích hoạt võ hồn, toàn bộ binh sĩ trực thuộc kiểm soát của Tổng Anh Kiệt sẽ lập tức gia tăng thêm 200 % sức chiến đấu trên chiến trường.

Thất Sát Phá Quân Kỳ, chính là át chủ bài, chính là chìa khóa mấu chốt giúp cho Tổng Anh Kiệt có thể trở thành một trong những vị danh tướng truyền kỳ trên đại lục Huyền Thiên này.

Tất nhiên, năng lực đáng sợ của Thất Sát Phá Quân Kỳ chỉ có thể duy trì trong khoảng thời gian một khắc giờ, sau một khắc giờ, hiệu ứng sẽ mất đi tác dụng, Tổng Anh Kiệt phải nghỉ ngơi một thời gian khá dài mới có thể tái kích hoạt hiệu ứng đáng sợ này.

Đó là lý do vì sao ngay từ đầu Tổng Anh Kiệt không trực tiếp kích hoạt hiệu ứng đó, phải đợi tới khi cảm thấy tình thế thích hợp, điểm hình là ở thời điểm này, mới dám kích hoạt nó lên, quyết định tung “ cú dứt điểm” chí mạng để kết liễu kẻ địch.

“ sát ~~~ sát ~~~~ sát ~~~~~~!!!!!!!!!!”

Nhận được hiệu ứng “ buff” từ Tổng Anh Kiệt, binh sĩ Thanh Mãng lập tức đột xác từ những con sói hung tàn thành những con quỷ dữ tu la cuồng sát không sợ chết, phạm vi chiếm đoạt kiểm soát trên tường thành Bán Nguyệt càng lúc càng mở rộng ra với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được, binh sĩ vương triều Thiên Ưng chỉ có thể chống cự trong tuyệt vọng và bất lực, thậm chí không ít người đã hoàn toàn mất hết ý chí chiến đấu, vứt bỏ vũ khí quay đầu bỏ chạy, có đánh chết họ cũng không muốn đối diện với quân đoàn “ tu la” đáng sợ này.

Không chỉ binh sĩ của vương triều Thiên Ưng, thậm chí ngay cả Dương Kiệt cũng bắt đầu cảm thấy áp lực khi đối diện với đội quân cảm tử này. Tuy vẫn có thể trảm sát quân địch, nhưng tuyệt đối không dễ dàng như lúc ban đầu, có vài lần nếu như không phải Lý Nguyên Bá kịp phản ứng quay sang hỗ trợ, e rằng toàn thân trên dưới anh ta đã bị ghim đầy kiếm thương của địch rồi.

“ mẹ kiếp, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra thế này?? Bộ lũ khốn này vừa mới uống xong doping hay sao mà hăng thế nhỉ???” tuy nhìn thấy thanh điểm kinh nghiệm đang gia tăng với tốc độ chóng mặt tỏ ra phấn khích vô cùng, nhưng Dương Kiệt cũng đã bắt đầu nảy sinh ý định rút lui ra khỏi

chiến trường, đối diện trước biển người đông chi chít không có khe hở đang vây chặt ở xung quanh, cho dù là một tông sư tầng thứ 9 như anh ta cũng cảm thấy bản thân có thể ngã xuống bất kỳ lúc nào.

Theo lý thuyết thì với sức phòng thủ của một tông sư như Dương Kiệt cho dù đứng yên cho binh sĩ chém cũng chưa chắc khiến anh ta trầy da được. Nhưng binh sĩ trên chiến trường đã được trang bị những vũ khí tối tân nhất của vương triều, đừng nói là tông sư, cho dù là nguyên thần, nếu như không cẩn thận để dính nhát dao, nhát kiếm vào người, cũng sẽ trầy da tróc vảy cho mà xem.

Không được, tuyệt đối không thể tiếp tục như thế này được nữa.

“ Nguyên Bá ~~~~!!! Năng lượng tích tụ như thế nào rồi??? Có thể giải quyết “ con rắn đầu tàu” kia chưa???”

Cái gọi là muốn bắn được người thì phải bắn ngựa trước, đánh giặc cần phải tấn công kẻ cầm đầu trước. Chỉ cần giải quyết được chủ soái Tống Anh Kiệt, cuộc diện trận chiến sẽ được định đoạt ngay tức khắc, Dương Kiệt hiểu rõ điều đó, nên này giờ vẫn không ngừng ra lệnh cho Lý Nguyên Bá trăm sát binh sĩ để gia tăng thực lực, cũng không biết là năng lượng đã tích tụ tới đâu rồi, nên vội vã quay đầu lớn tiếng hỏi.

“ chút nữa, chỉ cần thêm chút nữa thuộc hạ đủ tự tin trăm sát tướng địch của đối phương ạ ~~~~~!!!” lúc này toàn thân Lý Nguyên Bá như vừa bị ném vào sông máu vớt ra, trên môi vẫn mang theo nụ cười cuồng sát khát máu không ngừng vung song chùy đập nát mọi thứ ở xung quanh mình, phát khích hét lớn trả lời.

“dính dong, bạn đã đạt đủ điểm thăng cấp thành tông sư tầng thứ 10, xin chúc mừng.”

Dương Kiệt này giờ tập trung trăm sát kẻ địch xung quanh không để ý, không ngờ điểm kinh nghiệm đã kiếm đủ để thăng cấp, cơ thể run lên một cái, cảm giác mệt mỏi nặng nề suýt chút nữa cầm vũ khí còn không nổi lập tức như được full máu hồi sinh ngay tức khắc.

“haha, đúng lúc lắm, tới nay, có ngon thì bơi hết vào đây kiếm ăn nào ~~~~!!!” Dương Kiệt tinh thần phấn chấn bội phần, không lùi mà tiến, lần nữa tựa như con sói lao vào lũ dê yếu ớt đang “hoảng loạn tháo chạy”, không ngừng tàn sát “con mồi” ở xung quanh.

“thất thủ rồi, Bán Nguyệt thành thất thủ rồi, hahahaha ~~~~~!!!” “lá cờ của vương triều Thanh Mãng đã treo lên tường thành, đúng là chúng ta đã chiếm được Bán Nguyệt thành rồi ~~~~!!!” “Vương triều Thanh Mãng muôn năm, Tổng nguyên soái muôn năm ~~~~~!!!”

Dương Kiệt đang mải mê trăm sát binh sĩ ở xung quanh giết mình hoảng hốt khi đột nhiên nghe thấy tiếng kêu gào đầy phấn khích của kẻ địch vang lên. Vội vã quay đầu nhìn về phía tường thành, chỉ thấy lá cờ tượng trưng của vương triều Thanh Mãng đã cắm thẳng trên tường thành, phát phối tung bay dưới những cơn gió và mùi máu tanh kinh hoàng.

“Thất, thất thủ thật rồi sao???” sắc mặt của Dương Kiệt trở nên khó coi vô cùng, tuy cũng biết trước trường hợp này có thể xảy ra, nhưng đợi tới khi xảy ra thật, lại có chút không thể chấp nhận được sự thật.

Rốt cuộc này giờ mình cố gắng hết mình ở dưới này là vì cái gì chứ??? Lũ phế vật kia rốt cuộc đã làm gì mà ngay cả một canh giờ cũng không giữ nổi Bán Nguyệt thành.

Chỉ cần thêm chút nữa, thêm chút nữa đợi tới khi Lý Nguyên Bá tích tụ đủ năng lượng, chiến thắng chắc chắn sẽ thuộc về phía phe ta mà.

Dương Kiệt tỏ ra bất cam vô cùng, rõ ràng chỉ cần chờ đợi Lý Nguyên Bá thêm một chút thời gian nữa, hoàn toàn có thể đảo ngược tình thế giành được chiến thắng. Thế mà chỉ trong phút chốc mọi nỗ lực như đổ sông đổ biển, thử hỏi có tức điên lên không chứ??

“ không, mình vẫn còn cơ hội ~~~~~!!!!” Dương Kiệt cắn chặt răng, đôi mắt tràn đầy gân máu nhìn chăm chăm vào Tống Anh Kiệt đang tỏ ra hài lòng với chiến thắng đã gần như nằm gọn trong lòng bàn tay của phe mình ở phía xa.

Theo lý thuyết thì Bán Nguyệt thành đã thất thủ, nhưng thực tế thì binh sĩ của vương triều Thanh Mãng chỉ mới chiếm được tường thành mà thôi, quân đội của Thiên Ưng đã rút hết vào trong thành, vẫn còn có sức phản kháng, mặc dù sức phản kháng này trụ được bao lâu còn là cả một vấn đề. Nhưng chỉ cần Thiên Ưng không rút ra khỏi Bán Nguyệt thành, không bị trăm sát tới binh sĩ cuối cùng, như đã nói, chỉ cần chủ soái quân địch bị trăm sát hoặc bắt sống, cục diện cuộc chiến sẽ lập tức đảo chuyển, chuyển bại thành thắng ngay tức khắc.

“ Nguyên Bá, không có thời gian nữa, mau, mau đi trăm sát Tống Anh Kiệt ngay tức khắc, đúng, tên đàn ông đang đứng trên chiến xa đó, trước khi quá muộn, mau ~~~~~!!!!” Không có thời gian để chờ đợi Lý Nguyên Bá tích tụ đầy đủ năng lượng nắm chắc trăm phần trăm có thể trăm sát Tống Anh Kiệt nữa, Dương Kiệt quyết định liều thử một phen, trực tiếp ra lệnh cho Lý Nguyên Bá tấn công chủ soái của quân địch.

“ tuân lệnh, hahaha ~~~~~!!!!” Lý Nguyên Bá một khi rơi vào trạng thái chiến đấu, tính cuồng sát khát máu gần như chiếm hết lý trí của hắn, không cần biết đối thủ là ai, lớn mạnh như thế nào, bản thân có phải là đối thủ của người ta hay không, chỉ cần nhận được mệnh lệnh của Dương Kiệt, sẽ không chút do dự lao ra trăm sát kẻ địch bằng mọi giá mà không màng tới sinh mạng của bản thân.

“ Sát ~~~~~!!!!” Nhìn thấy Lý Nguyên Bá đang mở đường máu đột phá vòng vây không ngừng dịch chuyển về hướng Tổng Anh Kiệt, Dương Kiệt nhanh chóng chạy theo phía sau để hỗ trợ.

Nên nhớ rằng phía kia ngoại trừ Tổng Anh Kiệt, còn bát đại thần tướng đang đứng ở xung quanh, chỉ một mình Lý Nguyên Bá không biết có thể đột phá được vòng vây để trăm sát tướng địch hay không, Dương Kiệt phải chạy theo phía sau có gì còn hỗ trợ để giảm tải áp lực cho Lý Nguyên Bá.

“ hai tên sát thần đó, chúng, chúng dám lao về phía này???” Bát đại thần tướng đang trong trạng thái vui vẻ ăn mừng cho “ chiến thắng” của phe mình, giật mình hoảng hốt khi nghe thấy tiếng gào thét đang vang lên liên miên không dứt và lớn dần bên tai, vội vã quay đầu lại nhìn về hướng đó, lập tức lộ ra vẻ mặt kinh ngạc khó tin.

Hai tên sát thần không những không bỏ chạy sau khi trận chiến đã “ ngã ngũ”, ngược lại còn không sợ chết xông thẳng về hướng này??!!!

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 301: Lý Nguyên Bá Vs Tống Anh Kiệt

Bát đại thần tướng nhanh chóng chuyển hóa từ sự bất ngờ kinh ngạc thành vẻ vui mừng phấn khích tột cùng.

Lẽ ra còn định đi truy sát kẻ thù không đội trời chung sau khi chiếm trọn Bán Nguyệt thành, ai ngờ đối phương trực tiếp đâm đầu về phía mình như con thêu thân lao vào lửa, vậy thì không cần phải khách sáo làm gì nữa, làm thịt hai tên khốn trời đánh đó trả thù cho lão Hàn và Thiếu Phong thôi.

Trong đôi mắt của Tống Anh Kiệt lóe qua tia sáng khen ngợi, dưới ánh mắt đầy “ kỳ vọng ” của bát đại thần tướng, khẽ ngật đầu một cái, đồng ý cho phép họ ra tay.

“ tránh ra, tất cả tránh ra ~~~~~!!! ” “ Sát, sát, sát, báo thù cho lão Hàn và Thiếu Phong ~~~~!!! ” “ Võ hồn, hiện ~~~~~!!! ”

Nhận được cái ngật đầu của chủ soái, bát đại thần tướng phấn khích như đang ăn mừng lễ hội, lập tức ra lệnh cho binh sĩ đang cản đường Lý Nguyên Bá và Dương Kiệt tránh sang một bên để đối phương có thể áp sát về phía mình, đồng thời giảm thiểu thương vong cho phe mình.

Dương Kiệt và Lý Nguyên Bá đang cực nhọc mở đường máu đột nhiên cảm nhận thấy binh sĩ ở xung quanh nhanh chóng dạt sang hai bên, không tiếp tục lao vào tấn công mình nữa, còn chưa kịp hiểu rõ chuyện gì, lập tức cảm nhận thấy tám luồng áp lực vô hình trực tiếp thẳng vào người, miệng lưỡi cảm thấy ngọt tanh, một vũng máu từ trong miệng phun bắn ra, ruột gan như muốn đảo lộn lên hết.

Tám luồng áp lực xuất phát từ Nguyên thần tầng thứ 7 tầng thứ 8 ập thẳng vào người, tuyệt đối không phải một người thậm chí chưa đạt tới cảnh giới nguyên thần như Dương Kiệt có thể chống cự nổi.

“ AAAAAAAAAA, các người làm gì chủ nhân ta thế này??? Sơn Băng Địa Liệt, chết hết cho ta ~~~~~!!!” Nhìn thấy Dương Kiệt lao đao muốn ngã, Lý Nguyên Bá tỏ ra phần nộ vô cùng, song chùy lập tức chuyển hóa thành hai quả thiên lôi khổng lồ, dồn hết toàn bộ cơn thịnh nộ của mình ném thẳng về phía bát đại thần tướng.

“mọi người cẩn thận ~~~~~!!!” “ đừng xem thường đòn đánh đó, bố trận, bố trận ngay ~~~~~!!!”

Bát đại thần tướng không dám chủ quan trước hai quả chùy lôi khổng lồ ném ra từ tay của Lý Nguyên Bá, lập tức phân tách ra đứng vào vị trí đã được diễn tập hàng trăm hàng ngàn lần, bố trí thành một trận pháp dùng để chống đối kẻ thù hùng mạnh mà cả nhóm từng làm trước kia.

Chỉ thấy bát đại thần tướng chia làm ba hàng ngang, hai người ở phía trước, hai người ở phía sau, và ba người ở chính giữa, tay trái đưa lên vai người bên cạnh, tay phải ấn thẳng vào lưng của người đứng ở hàng trước, còn hai người đứng ở trên cùng tay phải không ngừng xoay tròn ngay trước mặt như đang vẽ đường dấu ấn kỳ lạ nào đó, ngay lập tức phía trước mặt bát đại thần tướng xuất hiện một tấm khiên năng lượng bát sắc bề mặt khảm đầy hoa văn bí ẩn, chắn đỡ ngay trước mặt cả nhóm.

Thập Diện Liên Hoàn Phản Nguyên Trận!!

Do mười kẻ mạnh đạt cảnh giới nguyên thần trở nên bố trí mà thành, uy lực phát huy ra có thể hóa giải và phản dam hết toàn bộ đòn tấn công của một kẻ địch có thực lực lớn mạnh hơn nhóm người bố trận một đại cảnh giới.

Tuy lúc này chỉ còn lại tám người bỏ trận, nhưng ngay cả một xuất khiếu tầng thứ 5 cũng đừng mong có thể phá hủy được phòng thủ của trận pháp này, nên bát đại thân tướng tỏ ra vô cùng tự tin, cười lạnh nhìn chằm chằm vào cặp song chùy lôi ném tới, chỉ cười lạnh ngóng chờ đòn tấn công của kẻ địch bị phản ngược lại, tới lúc đó chắc sắc mặt của hắn sẽ đẹp đẽ lắm nhỉ??

Chỉ là ước mơ luôn tốt đẹp, hiện thực thì

Uỳnh ~~~~~!!!

“ Cái gì ~~~~!! Không thể nào ~~~~!!!” “ vì, vì sao lại có, có thể như thế chứ???” “ Lão Mạc ~~~, lão Nguyên, tránh, tránh ra mau ~~~~~!!!” “ không ~~~~~!!!”

Chỉ thấy song chùy lôi va đập vào tám khiên năng lượng, không những không phản ngược lại, mà lập tức vỡ tan nát trong chớp mắt, hai vị thân tướng đứng đầu thậm chí không kịp phản ứng, trực tiếp hứng trọn song chùy vào người, những người đứng ở phía sau không dám ứng cứu, chỉ còn cách mang theo vẻ mặt đầy tuyệt vọng, đau thương và pha lẫn kinh hãi nhảy lùi ra sau để né tránh, nhất thời tiếng gào thét tiếng nổ tung vang động cả trời đất.

“ dính dong, đồng đội của bạn tiêu diệt được một kẻ địch nguyên thần tầng thứ 8, bạn nhận được 20 % điểm kinh nghiệm: 200000000.”

“ dính dong, đồng đội của bạn tiêu diệt được một kẻ địch nguyên thần tầng thứ 8, bạn nhận được 20 % điểm kinh nghiệm: 200000000.”

“ dính dong, bạn đã đạt đủ điểm thăng cấp. Nhưng lần thăng cấp này do phải hình thành nguyên thần trong cơ thể của bạn, nên trong quá trình nâng cấp cơ thể không thể hành động tự do được, xin hỏi bạn có định thăng cấp ngay tức khắc không???”

“ không, tạm thời không thăng cấp ~~~!!” Lại thêm hai thần tướng chết thảm dưới tay Lý Nguyên Bá, điểm kinh nghiệm mà Dương Kiệt nhận được quá đủ để anh ta trực tiếp thăng cấp thành cảnh giới nguyên thần tầng thứ 1, nhưng do quá trình nâng cấp yêu cầu cơ thể không thể hoạt động nhúc nhích, lúc này đang đứng trên chiến trường, tất nhiên là lập tức từ chối thăng cấp ngay tức khắc rồi, đợi sau khi cuộc chiến kết thúc tìm nơi yên tĩnh “ bế quan” thăng cấp sau vậy.

“ không, không thể nào như thế được” “ Vì sao, vì sao đối phương có thể phá vỡ Thập Diện Liên Hoàn Phản Nguyên trận của chúng ta chứ??? Ngay cả kẻ mạnh xuất khiếu tầng thứ 5 có mặt ở đây cũng chưa chắc làm được điều đó mà ~~~~!!!” “ Nằm mơ, chắc chắn là ta đang nằm mơ, mà còn là ác mộng ~~~~!!!” “ Ta không tin, ta không tin ~~~~~!!!”

Lục đại thần tướng còn lại ai nấy đều mang theo vẻ mặt thất thần miệng không ngừng lẩm bẩm, họ vẫn chưa thể chấp nhận sự thực xảy ra ở trước mặt.

Họ hoàn toàn có thể cảm nhận khí thế của Lý Nguyên Bá hoàn toàn không có chút thay đổi, vẫn là một nguyên thần tầng thứ 8 như trước đó, thế mà chỉ đơn giản một đòn tấn công đã có thể dễ dàng phá hủy tám khiên năng lượng mà ngay cả một xuất khiếu tầng thứ 5 cũng phải cảm thấy đau đầu.

Có thể sao???

Những với kỹ năng Thiên Hạ Vô Địch của Lý Nguyên Bá, có thể biến chuyện không thể thành có thể đây chứ.

“ Chết này ~~~~~!!!!” Lý Nguyên Bá không vì lục đại thần tướng không chấp nhận sự thật mà ngưng lại, song chùy nhanh chóng được thu lại trên tay, trên môi mang theo nụ cười khát máu điên cuồng, tiếp tục

lao thẳng về phía lục đại thần tướng vẫn còn trong trạng thái thất thần, song chùy vẩy múa trên tay, vung lên bổ thẳng về kẻ địch.

“ Thôi đủ rồi ~~~~~!!!!” song chùy của Lý Nguyên Bá gần như chạm vào đầu của hai vị thần tướng còn đang thất thần, giọng nói không nóng không lạnh của Tống Anh Kiệt đột nhiên vang lên, hần lập tức cảm nhận thấy một luồng năng lượng uy lực kinh người đang bắn thẳng về phía mình, nếu như bản thân còn cố gắng tiếp tục đập bẻ đầu hai tên thần tướng kia, chắc chắn sẽ phải hứng trọn luồng năng lượng đáng sợ đó vào người, và kết quả là chắc chắn sẽ bị trọng thương mất hết khả năng chiến đấu ngay tức khắc.

Lý Nguyên Bá tất nhiên là không ngu xuẩn tới mức dùng trọng thương của mình để đổi lấy hai sinh mạng của kẻ địch. Nên nhớ rằng nghĩa vụ của hần là còn phải bảo vệ chủ nhân của mình, nếu như mình mất hết sức chiến đấu, cả hai thậm chí có thể phải bỏ mạng ở nơi này đây.

“ Rút ~~~~~!!!” Lý Nguyên Bá nhanh chóng thu lại đòn đánh của mình, cơ thể nhảy lùi ra phía sau để né tránh.

Rầm ~~~~~!!!

Một tiếng nổ vang trời vang lên, chỉ thấy vị trí mà Lý Nguyên Bá vừa đứng lúc nãy lập tức xuất hiện một cái hố sâu không lồ bởi luồng năng lượng đáng sợ của Tống Anh Kiệt, hai vị thần tướng từ trong trạng thái thất thần lập tức bừng tỉnh trở lại, cơ thể như bị rút hết toàn bộ sức lực trong người ngời ngã mông xuống đất, không ngừng nuốt nước bọt vào cổ họng vì hoảng sợ.

Suýt chút nữa, nếu như nguyên soái không kịp ra tay, e rằng mình đã chết thảm dưới tay tên sát thần đáng sợ kia rồi.

Lý Nguyên Bá mang theo nụ cười khát máu ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào Tống Anh Kiệt ở phía xa, tinh thần phấn chấn bội phần, ý chí chiến đấu đã được đẩy lên tới mức cực đỉnh.

Tống Anh Kiệt, tuyệt đối là đối thủ đáng sợ nhất mà Lý Nguyên Bá phải đối diện vào thời điểm này. Nếu như bản thân chủ quan sơ hở, không chừng có thể phải bỏ mạng ở nơi này.

“tất cả lùi về phía sau.” Nhìn thấy rõ thực lực của Lý Nguyên Bá, Tống Anh Kiệt biết rõ bản thân không thể khoanh tay đứng nhìn ở bên ngoài nữa rồi.

Cho tới thời điểm này đã có bốn thần tượng tử trận, có thể nói là tổn thất nặng nề, tuy quân dân được hy sinh trên chiến trường là niềm kiêu hãnh, nhưng Tống Anh Kiệt vẫn tỏ ra đau xót vô cùng.

Mỗi một thần tượng đều có thực lực của nguyên thần tầng thứ 7 trở nên, đào tạo không dễ, cộng thêm lòng trung thành tuyệt đối, chết một người đã đủ để lặn đất khóc lóc rồi, huống chi giờ chết tới bốn người chứ?? Tuyệt đối không thể để tình trạng đó xảy ra dù chỉ thêm một lần nữa.

Quan trọng nhất là, nếu như không thể trấn áp được kẻ địch có thực lực kỳ dị này, tuyệt đối có thể ảnh hưởng tới cục diện cuộc chiến cũng không chừng.

Tống Anh Kiệt quyết định ra tay giải quyết Lý Nguyên Bá, mặc dù có vẻ hơi muộn, nhưng ít ra tất cả vẫn còn trong tầm kiểm soát của ông ta.

“Tích Lịch Phá Thiên Chùy, bỏ ~~~~~!!!!” Lý Nguyên Bá không dám lơ là, cho dù này giờ tích tụ không ít năng lượng, nhưng thực lực giữa bản thân và kẻ địch vẫn còn một khoảng cách không nhỏ, đặc biệt

là khi đối phương kích hoạt võ hồn, cho dù là đòn tấn công thăm dò lúc đầu, Lý Nguyên Bá cũng chủ động tung ra hết toàn bộ sức mạnh của mình.

“ Không tệ ~~~!!! Thất Tuyền trăm, trăm ~~~~~!!!” nhìn thấy quả chùy lôi không lồ xuất hiện trên không trung và bỏ xuống đầu mình, Tống Anh Kiệt lập tức có thể cảm nhận được uy lực đó tuyệt đối không phải một nguyên thần tầng thứ 8 có thể làm được, đối phương quả thật có vấn đề!!

Cự kiếm xuất hiện trên tay, hai tay nắm chặt cán kiếm giờ qua quá đầu, hướng thẳng về phía quả chùy khí không lồ đang bỏ xuống, chẻ mạnh một nhát.

Roẹt ~~~ roẹt ~~~ roẹt ~~~~~!!!

Gần bay lưỡi kiếm khí hình lưỡi liềm phóng thích ra chém thẳng về phía quả chùy khí không lồ, chỉ trong tích tắc đã va đập vào nhau trên không trung.

Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~~~!!!

Tiếng nổ, gió lốc xuất hiện ngay khu vực cả hai đang giao chiến và nhanh chóng lan sang xung quanh, khiến không ít người ở gần đó bị cuốn bay ra xa, thậm chí mất mạng bởi uy lực kinh hoàng nổ ra sau khi hai đòn tấn công đầy uy lực va chạm vào nhau, nhất thời tiếng kêu thét vang trời.

“ tránh ra, tránh lùi ra xa mau, mau ~~~~~!!!” lục đại thần tướng nhanh chóng chỉ huy quân đội tản lùi ra xa để nhường lại phần khu vực giao chiến cho cả hai. Dám bén mảng gần đó có thể mất mạng lúc nào không hay đó chứ.

“ sát ~~~~~!!!” Lý Nguyên Bá vẩy múa song chùy trong tay, tựa như một tên bắn bắn thẳng về phía Tống Anh Kiệt, trực

tiếp tiến hành sáp lá cà với đôi phương.

“ hảo tiểu tử, không tệ, chiến ~~~~~!!!” Tuy là kẻ thù không đội trường chung, nhưng trong đôi mắt của Tống Anh Kiệt không kìm được lóe qua tia sáng khen ngợi, nhất thời chiến ý ngút trời, hai tay nắm chặt cự kiếm lao thẳng về phía trước để đáp lại hành động của kẻ địch.

Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh ~~~~~!!!

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 302: Tổng Anh Kiệt Bị Thương??!

“sát ~~~ sát ~~~ sát ~~~~~~!!!” “cản lại, cản lũ tạp chủng lại, tuyệt đối không được để chúng bén mảng tới gần trang viên ~~~~~!!!”

Trong lúc bên ngoài thành đang nổ ra cuộc giao chiến giữa Lý Nguyên Bá và Tổng Anh Kiệt. Lúc này trong Bán Nguyệt thành có thể nói là hỗn loạn vô cùng, khắp nơi đều là binh sĩ của vương triều Thanh Mãng, họ đang nhắm vào tuyến phòng thủ cuối cùng của vương triều Thiên Ứng, đó chính là trang viên mà tam công chúa tạm trú trước kia.

Điều đáng nói chính là, thậm chí có thể nhìn thấy không ít binh sĩ vốn trực thuộc Bán Nguyệt thành trước kia cũng tham gia vào phe quân công thành của Thanh Mãng, không ngừng dồn ép hắc kỵ hoàng gia và cấm vệ quân còn sót lại sau cuộc công thành chiến khốc liệt lúc nãy, có thể dùng từ thập diện vây phục để hình dung vào thời điểm này.

Lẽ ra Dương Kiệt còn tỏ ra khó hiểu vì sao vương triều Thiên Ứng lại dễ thất thủ tường thành nhanh như thế này. Nếu như lúc này anh ta có mặt ở nơi này, nhìn vào tên đàn ông dẫn đầu quân “phản loạn” nhập chung với binh sĩ vương triều Thanh Mãng, chắc chắn sẽ hiểu ra nguyên do vì sao rồi.

Nội gián ~~~~~!!!

Đúng thế, trong lúc cuộc công thành chiến nổ ra, Trương tướng quân đã thu phục được gần hơn ba vạn binh sĩ Bán Nguyệt thành núp sẵn ở khu vực gần tường thành. Đợi khi công thành chiến nổ ra, vương triều Thiên Ứng dồn hết mọi tập trung trên tường thành, dưới cổng thành chỉ còn giữ lại vài

ba ngàn binh sĩ ít ỏi trông coi, cảm thấy thời cơ đã tới, lập tức xua quân phản loạn xông ra trấn áp binh sĩ đang trông giữ cổng thành một cách dễ dàng, công việc tiếp theo tất nhiên là mở toang cổng thành ra để nghênh đón binh sĩ Thanh Mãng từ bên ngoài tràn vào như kế hoạch đã định sẵn rồi.

Chính vì Ngô đội trưởng phát hiện cổng thành bị nội gián mở toang ra, cảm thấy trấn thủ trên tường thành không còn cần thiết nữa, nên đã nhanh chóng chỉ huy binh sĩ còn sót lại rút hết xuống tường thành quay trở về tuyến phòng thủ cuối cùng, chính là trang viên của tam công chúa để trấn thủ.

Nếu không thì ra dù binh sĩ Thanh Mãng cho dù nhận được buff của Tống Anh Kiệt đi nữa, cũng không thể nào chưa đầy một khắc đã chiếm hoàn toàn tường thành và cấm cờ vương triều lên rồi.

Roẹt ~~~ roẹt ~~~ roẹt ~~~~ roẹt~~~~!!

Thanh kiếm đeo trong tay cửa ngang cổ họng của năm sáu tên binh sĩ đang vây đánh xung quanh mình, sắc mặt của tam công chúa lúc này khó coi vô cùng.

Biết bao nỗ lực, biết bao công sức và thời gian mới chiếm đoạt và gần như kiểm soát được Bán Nguyệt thành, thế mà chỉ trong phút chốc đã gần như tan tành mây khói, tâm trạng lúc này tuyệt đối không dễ chịu chút nào. Đó cũng là lý do vì sao cô ta vẫn còn cắn răng cố gắng hết sức trấn giữ tuyến phòng thủ cuối cùng mà chưa chịu dẫn tàn quân rút ra khỏi Bán Nguyệt thành dù biết rõ cố gắng hết sức cũng bằng thừa mà thôi.

Bỏ thì uổng, vương thì tội. Có thể nói lúc này tam công chúa tỏ ra vô cùng do dự không quyết, trong tận thâm tâm không ngừng cầu nguyện, kỳ vọng kỳ tích có thể xảy ra, để có thể cứu vãn tình thế tồi tệ này.

Chỉ là đời thực đâu phải như trong cổ tích, kỳ tích đâu phải lúc nào và dễ gì xuất hiện cơ chứ??

“ Công chúa, tình hình không thực sự khả quan, hay là chúng ta.....” “ cố gắng cầm cự thêm chút nữa, bốn công chúa tin tưởng vào Dương bang chủ có thể thêm lần nữa tạo nên kỳ tích.”

Mặc dù ngay cả bản thân cô ta cũng không tin những gì mình vừa khẳng định, nhưng lúc này tuyệt đối phải nói cứng để trấn an binh sĩ ở phía dưới nếu như không muốn hoàn toàn sụp đổ.

“ Kỳ tích??? Có thể sao???” Ngô đội trưởng khẽ lẩm bẩm vài câu, sau đó quay đầu tiếp tục chỉ huy binh sĩ tiến hành phòng thủ những đợt tấn công như cuồng phong vũ bão của quân địch đang liên miên không ngớt xông tới.

Ngay cả tam công chúa cũng không chịu bỏ cuộc, mình chỉ là một tên đội trưởng quèn, chỉ còn cách cắn răng liều mình chống đỡ chứ biết sao giờ, chẳng lẽ bỏ mặc tất cả quay đầu bỏ chạy sao??? Nếu như dám làm thế chỉ sợ cả vương triều Thiên Ưng không còn chốn dung thân cho bản thân nữa là.

Tam công chúa ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm về phía ngoài tường thành, lắng đầu thở dài một tiếng, tung người lao thẳng về phía đám đông binh sĩ đang xông tới, tiếp tục vùng kiếm trăm sát tất cả những ai dám xâm phạm tới mình.

- - - - -

“ kiếm pháp cơ bản, đâm tự quyết ~~~~~!!!” hai tay nắm chặt cự kiếm, tạo ra một tư thế đâm thẳng đơn giản, hoàn toàn không có chút hiệu ứng

tuyệt học gì cả, tựa như một mũi tên tâm thương được bắn ra ghim thẳng về phía mục tiêu.

Chỉ đơn giản một động tác đâm kiếm đơn giản như trong sách giáo khoa, nhưng đã được Tống Anh Kiệt thực hiện hàng vạn, hàng chục vạn lần trong suốt cuộc đời của mình, chiêu thức này gần như đã trở thành một bản năng, một tuyệt học thậm chí còn đáng sợ hơn rất nhiều tuyệt học huyền giới địa giới. Ngay cả Lý Nguyên Bá cũng cảm thấy áp lực cực kỳ khi phải đối diện với cú đâm trực diện như thế này.

“ Phá phá phá ~~~~~!!!!” Lý Nguyên Bá không ngừng múa song chùy đập thẳng vào thanh cự kiếm đang đâm thẳng về vùng tim của mình, nhưng cho dù hắn tìm đủ mọi cách, dùng hết toàn bộ sức lực bù sữa của mình, cũng không tìm nào khiến cự kiếm chững lại, thậm chí còn không xô dịch được chút nào, còn tấn công trực tiếp vào Tống Anh Kiệt lập tức như bổ vào một lớp lá chắn vô hình cực kỳ chắc chắn, mọi đòn đánh đều tức khắc bị đẩy bật trở lại, thanh cự kiếm trong tay Tống Anh Kiệt vẫn cứ từ từ, từ từ nhích tới, càng lúc càng áp sát tới vị trí vùng tim trên cơ thể của mình.

Phập ~~~~~!!! AAAAAAAAAA ~~~~~!!!

Không còn cách nào khác, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Lý Nguyên Bá đã nhanh nhẹn nhích người sang một bên, mũi kiếm trực tiếp đâm thẳng vào bắp vai tay trái của hắn, miệng gào lên một tiếng đầy đau khổ, đồng thời nén nhịn cơn đau rút bắp vai ra khỏi mũi kiếm. mặc kệ máu tươi phun bắn ra như vòi sen được mở ra hết công suất nhuộm đỏ nửa phần thân trên vốn đã dính đầy máu tươi của kẻ địch lúc này, tung người nhảy lùi ra xa.

“ Kiếm pháp cơ bản, quét tạt quyết ~~~~~!!!!” Lý Nguyên Bá muốn nhảy lùi ra sau, quan trọng là Tống Anh Kiệt có đồng ý cho phép hay

không nữa, hai tay đảo ngược thanh cự kiếm lại, tạo ra một tư thế quét canh ngay hông của đối phương quét mạnh vào.

Ném như đê lưỡi kiếm chạm trúng hông như dự tính của Tống Anh Kiệt, Lý Nguyên Bá tuyệt đối bị chẻ thành hai khúc, mỗi khúc một nơi cho mà xem.

Trong tình thế nguy cấp nhất, Lý Nguyên Bá vẫn đủ bình tĩnh và nhanh nhẹn tạo ra một tư thế chống ngược nửa cơ thể ra phía sau, hai tay giơ cao chạm thẳng xuống đất để đỡ cho cái cơ thể của mình khỏi rơi xuống, tư thế lúc này giống hệt như một chiếc cầu hình cầu vòng vậy.

Xoẹt ~~~~~!!!!

Lưỡi kiếm chỉ cách ngực và bụng khê ưỡn lên của Lý Nguyên Bá khoảng vài cm chém xướt qua, kéo theo mảnh giáp áo trên cơ thể bay ra khỏi bộ phận của nó, đủ hiểu thanh cự kiếm trong tay Tống Anh Kiệt sắc bén tới cỡ nào, chém vào người tuyệt đối như đang cầm cây dao được mài sắc bén chém vào miếng đậu hũ vậy.

Pằng ~~~~~!!! AAAAAAAAAAA ~~~~~!!

Lý Nguyên Bá vừa bật người trở dậy sau khi thoát cảnh bị chém làm đôi trong gang tấc, còn chưa kịp đứng thẳng người lên, đã hứng trọn một cú đá song phi trời giáng vào người, trực tiếp bị đá bay ra xa, máu tươi kèm theo chút ít nội tạng từ trong miệng phun bắn ra liên hồi.

“ Nguyên Bá ~~~~~!!!” “ Hoan hô nguyên soái, nguyên soái thiên hạ vô song, tên sát thần đó chỉ có nước quỳ xuống khuất phục mà thôi.” “ Chứ còn gì nữa, so với nguyên soái của chúng ta, tên sát thần đó chỉ như châu chấu đá xe, lấy trứng chọi đá mà thôi??” “ Nguyên soái, trăm sát

tên khốn đó trả thù cho lão Hàn, lão Mạc, lão Nguyên và Thiếu Phong của chúng ta thôi ~~!!!”

Nhìn thấy Lý Nguyên Bá bị đánh như “con chó”, Dương Kiệt tỏ ra nôn nóng sốt ruột vô cùng. Còn phía vương triều Thanh Mãng hả hê cười đùa cổ vũ, chỉ mong Tống Anh Kiệt mau chóng xuống tay trừng sát kẻ địch ngay tức khắc để trả thù cho đồng đội đã chết thảm dưới tay tên khốn trời đánh đó.

“Kết thúc thôi ~~~~~!!!!” Cơ thể của Tống Anh Kiệt nhấc bổng lên không trung, hai tay nắm chặt cán kiếm giờ cao quá đầu, đôi mắt rực sáng hét lớn: “Quang Minh Trảm Thần Kiếm, trảm ~~~~~!!!”

Roẹt ~~~~~!!

Một thanh kiếm khí toàn thân phát sáng to gần ba trượng chém ra, chẻ thẳng về vị trí mà Lý Nguyên Bá đang nằm phun máu không ngừng.

“Nguyên Bá tránh ra mau ~~~~!!!” “hahaha, kết thúc rồi, hãy đền tội đi con ác quỷ đi ~~~~!!!” “Lão Hàn, lão Mạc, Lão Nguyên, Thiếu Phong, mọi người có thể yên nghỉ được rồi, nguyên soái đã trả thù cho mọi người rồi, hahahaha ~~~~~!!!”

Rầm ~~~ rầm ~~~~~ rầm ~~~~~!!!!

Thanh kiếm khí khổng lồ tựa như tòa tháp đổ sụp xuống đè nát tất cả mọi thứ ở phía dưới của nó, nhất thời bụi đá tung bay, tiếng nổ vang trời, nơi Lý Nguyên Bá vừa nằm lập tức xuất hiện một vết rãnh nứt sâu thẳm thẳm.

“Chết, chết rồi sao??? Tên sát thần đã đền mạng rồi đúng không???” “Chắc chắn thế rồi, dưới tuyệt học đáng sợ nhất của nguyên soái, bất kỳ kẻ

địch nào cũng phải bỏ mạng mà thôi.” “ hahahaha ~~~~~!!”

Chỉ là Tống Anh Kiệt khẽ dúm mày nhìn chăm chăm vết rãnh sâu, hoàn toàn không tỏ vui mừng khi vừa “ trăm sát” được kẻ địch như thuộc hạ của mình.

“ AAAA, lão già khốn khiếp, ngươi làm ta đau rồi đấy, Sơn Băng Địa Liệt, chết này ~~~~~!!!” Không chỉ Tống Anh Kiệt, ngay cả người của vương triều Thanh Mãng cũng giật mình hoảng hốt khi nghe thấy tiếng gào thét đầy phẫn nộ của Lý Nguyên Bá đột nhiên vang lên ở ngay trên đỉnh đầu của Tống Anh Kiệt, ông ta chỉ kịp ngẩng đầu lên nhìn, đã thấy Lý Nguyên Bá vẫn mang theo nụ cười đầy điên cuồng khát máu, song chùy trong tay lần nữa hóa thành hai cục cục lỏi đang lao xuống đầu mình với tốc độ nhanh như tia chớp.

“ Thất Sát Phá Quân Kỳ, đỡ ~~~~~!!!” Tống Anh Kiệt không dám chủ quan do dự, trực tiếp tể võ hồn của mình ra khỏi cơ thể, Thất Sát Phá Quân Kỳ tựa như biến thành tám khiên khổng lồ che chắn ngay trên đỉnh đầu của ông ta, để cản lại hai quả cục lỏi đang như hai quả thiên thạch từ ngoài hành tinh lao thẳng xuống bề mặt mặt đất.

Uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~!!!

Hai cục cục lỏi va đập vào bề mặt Thất Sát Phá Quân Kỳ, lập tức hình thành vụ nổ liên hoàn kinh hoàng. Hai cục cục lỏi chỉ duy trì được vài giây đã bị vỡ nát tan tành trong không khí. Nhưng bề mặt Thất Sát Phá Quân Kỳ cũng bắt đầu xuất hiện nhiều vết nứt chi chít, tựa như có thể vỡ rách ra bất kỳ lúc nào vậy.

Phục ~~~~~!!!

Một vũng máu tươi từng trong miệng Tống Anh Kiệt phun bắn ra, võ hồn bị tổn thương, chủ nhân của nó cũng không thể lành lặn được.

Tống Anh Kiệt lần đầu tiên bị Lý Nguyên Bá đánh cho bị thương!!!

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 303: Sống Chết Có Nhau!!

“ nguyên, nguyên soái bị đánh phun máu, không thể nào, không thể nào như thế được ~~~!!!” “ Đã, đã bao lâu rồi, nguyên soái mới bị kẻ địch đánh phun máu như thế này chứ??” “ Nằm mơ, chắc chắn là tôi đang nằm mơ, người thử tát ta vài cái xem thử đang tỉnh hay đang, úi da, đồ khốn, người làm thật hả ~~~~~!!!”

Người của vương triều Thanh Mãng như vừa nhìn thấy chuyện khó tin nhất có thể xảy ra trên đời, như người thất thần miệng không ngừng lẩm bẩm như mấy tên thần kinh vậy.

“ hahaha, phun máu rồi hả lão già, xem như quà đáp lễ của ta, còn nữa, đỡ song chùy của ta đây ~~~~~!!!” Lý Nguyên Bá hoàn toàn không còn vẻ như bị thương nặng tới gần tắt thở như lúc nãy chút nào, song chùy vẩy múa trong tay một vòng, dốc hết toàn bộ sức lực bú sữa của mình bỏ thẳng về phía Tống Anh Kiệt như đang đao lao muốn ngã ở phía dưới.

Tống Anh Kiệt nhanh chóng thu lại võ hồn vào cơ thể, đôi mắt khế lóe qua tia sáng căm phẫn, hai tay nắm chặt cự kiếm quét thẳng về phía Lý Nguyên Bá đang lao xuống bỏ chùy về phía mình: “ biến ~~~~~!!!”

Keng ~~~~~!!! Rầm ~~~~~!!!

Vũ khí hai bên va đập vào nhau hình thành vô số tia lửa xoẹt như pháo hoa, cơ thể của Tống Anh Kiệt không ngừng bị đẩy lùi xuống dưới đất, còn Lý Nguyên Bá nắm chặt song chùy theo tư thế ghìm đôi phương xuống, chỉ trong nháy mắt hai chân của Tống Anh Kiệt đã bị đẩy chạm xuống mặt đất,

mặt đất xung quanh đôi chân vỡ nát ra, hai chân lún sâu xuống dưới như bị khảm sâu vào vậy.

“haha, lão già, hình như già rồi nên không đủ sức để đọ với ta đúng không???” Lý Nguyên Bá cười một cách điên cuồng như một con ác quỷ giáng trần, không ngừng dùng sức ghìm sâu đôi thủ xuống mặt đất, đồng thời không ngừng buông lời khiêu khích sỉ nhục để nhiễu loạn đối phương.

Ai dám nói Lý Nguyên Bá bị thêu năng nào??? Ít ra trong trạng thái chiến đấu tên khốn này còn bình thường hơn cả người bình thường nữa là.

“aaaa, con ma đói khốn khiếp, dám vô lễ với nguyên soái của bọn ta, nguyên soái đáng tuổi cha chú của ngươi đây, ăn nói cho cẩn thận vào ~~~~!!!” “lao vào, lao vào xé xác con ma đói bất lịch sự kia đi ~~~~!!!!” Đúng đúng, lao vào, ủa, sao ngươi còn đứng đó????” “cái này, cái này, ta vừa bị trật chân, không được sao???”

Nhìn thấy Lý Nguyên Bá dám vô lễ với tượng đài của mình, ai nấy đều tỏ ra phẫn nộ vô cùng, hận không thể xông vào xé nát cái miệng ngậm đầy phân của kẻ địch ra, nhưng hô hào thì sung lắm, còn thực tế dám xông vào làm thì chẳng có một ai cả.

Đùa à??? Ngay cả nguyên soái còn bị đánh cho phun máu và ghim trên mặt đất, mình xông vào thậm chí không đủ để người ta xỉa răng nữa là.

“Siêu Âm Phá Phong Quyền, biến ~~~~~!!!” tay phải buông ra khỏi vũ khí, tạo thành nắm đấm tung quyền đấm thẳng vào ngực của kẻ địch ở trước mặt.

“muốn đánh ta trọng thương, ngươi cũng đừng mong lành lặn lão già, Song Lôi Bùng Nổ, nổ ~~~~~!!!!” Đôi mắt của Lý Nguyên Bá lóe qua tia sáng đầy dứt khoát, quyết định lấy thương đổi thương với đối

thủ của mình, mặc kệ cú đâm như có thể đâm vỡ một quả núi nhỏ của đôi phương đâm thẳng vào ngực mình, chân nguyên trong cơ thể truyền hết vào song chùy trên tay, trên trán nổi đầy gân xanh gào lớn.

Pằng ~~~~~!!! Bùm ~~~ bùm ~~~ bùm ~~~~!!!
AAAA~~~~~!!! AAAA~~~~~!!!

Lý Nguyên Bá hứng trọn cú đâm thôi sơn vào người, bộ giáp trên cơ thể vỡ nát ngay tại chỗ, trước ngực xuất hiện một vết đỏ bầm tím hình cú đâm, ruột gan và máu tươi không ngừng từ trong miệng phun bắn ra mà không tài nào cản nổi, trực tiếp bị đánh bay ra xa.

Phía Tống Anh Kiệt cũng không khả quan chút nào, song chùy tích tụ đủ lượng chân nguyên của Lý Nguyên Bá truyền vào, lập tức phát nổ tại chỗ, hình thành một chiếc chảo năng lượng lôi nuốt chửng cả cơ thể của ông ta. Nhất thời tiếng kêu gào đầy đau khổ của cả hai vang động cả trời đất.

Lưỡng bại câu thương!!!.

“ Nguyên Bá ~~~~~!!!” “ không, nguyên soái, mau cứu nguyên soái ~~~~~!!!!”

Cả Dương Kiệt và người của vương triều Thanh Mãng hoảng hốt xông thẳng về phía Lý Nguyên Bá và Tống Anh Kiệt đã kéo cả hai về phía mình kiểm tra và chăm sóc, đan dược điều trị nhanh chóng được nhét thẳng vào trong miệng của cả hai.

“ Đa tạ chủ nhân ~~~~!!!” đại kim sáng rực tuyệt phẩm nuốt vào trong bụng, nội thương nghiêm trọng của Lý Nguyên Bá lập tức được kiểm soát, hần cảm nhận thấy bản thân thậm chí có thể đứng bật dậy tiếp tục chiến đấu ngay tức khắc nữa rồi.

Tất nhiên, đó chỉ là cảm nhận mà thôi, cho dù lúc này có thể chiến đấu, nhưng cũng chắc chắn không thể phát huy toàn bộ thực lực vốn có của mình, nhưng ít nhiều cảm cực người của vương triều Thanh Mãng tuyệt đối không phải vấn đề, nhất là khi kẻ mạnh nhất của đối phương đã gần như mất đi khả năng chiến đấu vào lúc này.

Còn phía Tống Anh Kiệt thì không may mắn như vậy, tuy cũng nuốt vào bụng một viên đại kim sáng được, nhưng đang được chỉ có phẩm chất tầm trung, tuyệt đối không thể bình phục ngay tức khắc như Lý Nguyên Bá được.

Đúng là bên nào sở hữu một luyện đan sư có thể cung cấp đan dược cao cấp, tuyệt đối là một lợi thế cực lớn, thậm chí có thể dịch chuyển kết quả một cuộc đại chiến cũng không chừng. Đó cũng là lý do vì sao Luyện đan sư cao cấp luôn được chào đón một cách nồng nhiệt ở đại lục Huyền Thiên này.

Nhìn thấy nguyên soái bị đánh trọng thương, lục đại thần tướng như điên tiết lên, đôi mắt như muốn phóng lửa nhìn chăm chăm vào Lý Nguyên Bá ở phía xa, nhất là khi phát hiện đối phương bị trọng thương, nếu như lúc này đồng loạt lao tới phang thây xé thịt đối phương ra, tuyệt đối không phải là vấn đề to tát gì nữa.

Tống Anh Kiệt biết rõ suy nghĩ của đám thuộc hạ của mình, nhưng cũng không lên tiếng ngăn cản. rõ ràng lúc này chính là thời điểm thích hợp nhất để kết liễu kẻ địch đáng sợ ở phía xa, và cũng không thể tiếp tục trông mong gì vào bản thân nữa rồi.

“Xông lên, xông lên xé xác tên ma đối đó ra ~~~~!!!” “Sát ~~~ sát ~~~ sát ~~~~~!!!”

Lục đại thần tướng dẫn đầu chỉ huy binh sĩ ở xung quanh cùng đồng loạt xông thẳng về phía Lý Nguyên Bá và Dương Kiệt để xẻo thịt kẻ địch mới có thể bù đắp những đau đớn tổn thương mà mình phải hứng chịu này giờ.

Nhìn thấy phe địch tựa như nước lũ vỡ bờ tràn thẳng về phía mình, Dương Kiệt không kịp được phải biến sắc, không chút do dự nắm chặt lấy tay của Lý Nguyên Bá kéo hắn quay đầu bỏ chạy ngay tức khắc.

Đùa à, lục đại thần tướng chỉ cần một tên đứng ra mình cũng không phải là đối thủ, huống chi lúc này chúng đồng loạt xông thẳng về phía này chứ?? Nếu như Lý Nguyên Bá ở trạng thái sung sức nhất tất nhiên là không cần phải lo sợ gì rồi, tới bao nhiêu giết bao nhiêu đó thôi, nhưng lúc này hắn đang bị trọng thương chưa hoàn toàn hồi phục, tuyệt đối không thể cầm cự nổi đám lâu la đông còn hơn cả kiến ở trước mặt được, không xách dép bỏ của chạy lấy người mới là lạ á.

Cái này không phải gọi là chết nhất, mà là rút lui chiến thuật, không phải sao???

“ mau, mau, chặn đầu chúng lại, đừng để chúng chạy thoát ~~~~!!!” “Đồ khốn, lúc này các ngươi không phải hùng hổ lắm sao??? Có ngon thì giờ đứng lại đại chiến ba trăm hiệp với bọn ta nào ~~~~!!”

Lục đại thần tướng nhìn thấy Dương Kiệt và Lý Nguyên Bá cong đuôi bỏ chạy, miệng không ngừng gào thét chửi bới khiêu khích đối phương đứng lại, đồng thời chỉ huy cho binh sĩ ở xung quanh vây chặt chặn đường không cho họ bỏ trốn.

Binh sĩ vương triều Thanh Mãng vốn dĩ chỉ lùi ra xa sau để quan chiến, nên lúc này vô cùng dễ dàng lao tới chặn hết mọi đường đi nước bước của cả hai. Nhìn thấy rừng người chỉ chít vây chặt tứ phía, sắc mặt của Dương Kiệt trở nên khó coi vô cùng.

“ Chẳng lẽ phải tử chiến???” Thực ra Dương Kiệt hoàn toàn không cần phải lo lắng cho tính mạng của bản thân, vì nếu như cần thiết, hoàn toàn có thể sử dụng dịch chuyển tức thời để bỏ trốn ngay tức khắc, có cho vàng lũ người Thanh Mãng cũng không tài nào vây bắt anh ta được.

Chỉ là, mình bỏ trốn không thành vấn đề, còn Lý Nguyên Bá thì sao??

Tuy Lý Nguyên Bá sau khi phục dụng đại kim sáng dược tuyệt phẩm đã phục hồi phần nào, nhưng quan trọng nhất hiện giờ chính là trao thời gian cho hắn điều hòa chân nguyên bị thất thoát và nội thương còn tồn đọng trong cơ thể, nếu như còn tiếp tục giao chiến ác liệt trong thời gian dài, không chừng xảy ra chân nguyên trong cơ thể đảo loạn và xì hơi, tàn phá kinh mạch và xương cốt, nghiêm trọng thậm chí có thể biến hắn thành người tàn phế cũng không chừng.

Đúng là sau khi thăng cấp Lý Nguyên Bá hoàn toàn có thể full máu hồi sinh, nhưng vấn đề là cây đuốc kinh nghiệm của hắn lúc này chỉ lấp đầy chưa tới một phần hai, chỉ sợ hắn còn chưa kịp thăng cấp đã bị kẻ địch phang thây xẻ thịt mất tiêu vì kiệt sức rồi.

cho dù cuối cùng không bị kẻ địch trăm sát, nhưng chiến đấu quá tải khiến cho hắn phải gánh chịu hậu quả tàn phế suốt đời cũng tuyệt đối là điều Dương Kiệt không thể chấp nhận được.

Không giống như Dương Kiệt có thể tổ đội hưởng điểm kinh nghiệm chung với nhân vật mà mình chiêu mộ tới, Lý Nguyên Bá muốn có điểm kinh nghiệm phải đích thân ra tay trăm kẻ địch mới có thể chuyển hóa thành điểm kinh nghiệm cung cấp cho bản thân, nếu như hắn bị biến thành tàn phế, cho dù lúc đó chỉ còn thiếu có mỗi 1 điểm kinh nghiệm để thăng cấp, chỉ sợ một tên lính quèn đứng ngay trước mặt hắn cũng đánh bắt lực nhìn chằm chằm vào đối phương chứ nào có thể làm ăn được gì nữa với cái cơ thể tàn phế của mình nữa??

“Bố mày tuy tham sống sợ chết, nhưng không tệ hại tới mức bỏ mặc đồng bọn thuộc hạ mà bỏ chạy một mình, à à, lần trước bỏ mặc mặt đá và Hạ Cơ không tính, vì lúc đó bọn thiếu gia chưa xem cả hai là bạn(tác giả: lý do lý chấu, hừ hừ). Chiến thôi ~~~~!!!” Tam tiêm kích nắm chặt trong tay, đôi mắt của Dương Kiệt tràn đầy chiến ý, quyết định ở lại tử chiến để bảo vệ cho Lý Nguyên Bá đang trọng thương.

Nhìn thấy hành động thay cho lời nói của Dương Kiệt, đôi mắt đỏ rực như máu của Lý Nguyên Bá khẽ lung lay lóe qua tia sáng dị thường, cảm xúc trong lòng như từng gọi từng gọi sóng đang nổi lên cuộn cuộn, hoàn toàn không bình yên như vẻ bề ngoài của hắn lúc này.

Là nhân vật được Dương Kiệt chiêu mộ tới, Lý Nguyên Bá tất nhiên là biết rõ những kỹ năng mà anh ta sở hữu. Cho dù lúc này anh ta có sử dụng dịch chuyển tức thời bỏ trốn một mình, Lý Nguyên Bá cũng không bao giờ trách cứ chủ nhân của mình cả. Nói cho cùng, mình cũng chỉ là một nhân vật được hệ thống chiêu mộ tới, có sứ mệnh và nghĩa vụ sống chết vì chủ nhân của mình, nhưng hành động của Dương Kiệt lúc này, rõ ràng đã chạm vào điểm mềm yếu nhất trong tận thâm tâm của Lý Nguyên Bá rồi.

“khà khà, chủ nhân, chúng ta cùng hợp sức xử đẹp đám cầu tạp chủng này nào ~~~~!!!” Lý Nguyên Bá đứng thẳng người lên, song chùy xuất hiện trên tay, trên môi lần nữa lộ ra nụ cười điên cuồng khát máu, ngẩng cao đầu gào lớn như muốn trút hết sự phẫn khích trong lòng mình ra vậy.

"Đúng thế, sống chết có nhau, chiến thôi ~~~~~!!!" Dương Kiệt hào khí xung thiên ngẩng cao đầu há há cười lớn.

Tiếng gào thét vang động cả trời đất khiến lục đại thần tượng và binh sĩ Thanh Mãng đang hùng hổ lao tới không kìm được phải dừng lại, ai nấy đều mang theo vẻ mặt hoảng sợ lén lút không dám nhìn thẳng vào tên sát thần đáng sợ ở trước mặt.

Tuy biết rõ đôi phương lúc này đang bị trọng thương, phát huy được bao nhiêu thực lực cũng là cả một vấn đề, nhưng điều đó không khiến họ cảm thấy an tâm hơn khi phải lao vào giao chiến hay thậm chí trảm sát tên sát thần đó.

Có thể nói, bắt đầu từ thời điểm này, Lý Nguyên Bá đã trở thành cơn ác mộng đối với binh sĩ của vương triều Thanh Mãng như Tống Anh Kiệt đối với vương triều Thiên Ưng rồi. ít ra thì những binh sĩ có mặt ở nay là như vậy.

“Đừng sợ, tên ma quái đó chỉ là thùng rỗng kêu to mà thôi, hắn đã bị trọng thương khi giao chiến với nguyên soái, cho dù phục dụng thần đan diệu dược đi nữa, nhất thời cũng không thể phục hồi nhanh chóng như vậy được. Đây chính là thời cơ tốt nhất để trảm sát đối phương trả thù cho đồng đội đã chết thảm dưới tay hắn của chúng ta.” “Đúng, đúng, đôi phương chỉ đang cố gắng vùng vẫy trong tuyệt vọng mà thôi, xông vào, xông vào phang thầy xẻ thịt hai tên khốn trời đánh kia trả thù cho đồng bọn của chúng ta nào ~~~!!” “sát, sát, sát ~~~~~!!!”

Dưới những lời “giải thích” và “khiêu khích” của lực đại thần tướng, binh sĩ Thanh Mãng cố gắng kìm nén nỗi sợ hãi trong lòng, đôi mắt tràn đầy gân máu gào thét vung kiếm vung đao trực tiếp lao thẳng về phía trước, chuẩn bị sử dụng chiến thuật “kiến đông bu chết voi” để trảm sát hai tên kẻ thù ở trước mặt.

“chiến ~~~!!” “Chiến ~~~~~!!”

Dương Kiệt và Lý Nguyên Bá đưa mắt nhìn nhau một cái, cả hai cùng lộ ra nụ cười chân thành nhất, không chút do dự vai kề vai, lưng kề lưng lao thẳng ra phía trước giao chiến với kẻ địch đang xông tới.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 304: Viện Quân!

“sát ~~~ sát ~~~~ sát ~~~~!!” “AAAA ~~~~” “AAAA ~~~”

“mẹ, mẹ kiếp, lũ này đông, đông còn hơn cả kiến, giết, giết mãi mà, mà vẫn không hết, phì phò, phì phò ~~~~!!!!” Dương Kiệt và Lý Nguyên Bá không ngừng vung kích vung chùy trăm sát binh sĩ Thanh Mãng ở xung quanh, mệt tới nỗi suýt chút thở không ra hơi mà không thấy kẻ địch có dấu hiệu giảm sút, ngược lại càng lúc càng vây kín hơn nữa.

Lúc này cả hai chỉ dám cầm vũ khí chém chạy mà không dám sử dụng tuyệt học trăm sát kẻ địch, với số lượng đông như thế này, nếu sử dụng tuyệt học thì chân nguyên nào chịu cho thấu chứ. Chính vì chém chạy nên hiệu quả giết địch không cao, và thể lực cũng là một vấn đề đau đầu đối với cả hai vào thời điểm này.

Theo lý thuyết thì khi đạt tới cảnh giới nguyên thần, nguyên thần trong cơ thể sẽ không ngừng hấp thụ thiên địa linh khí ở xung quanh để bổ sung cho cơ thể, giúp cho người tu luyện có nguồn chân nguyên dồi dào sài mãi không hết. Nhưng vấn đề là Lý Nguyên Bá lúc này vẫn còn trong trạng thái trọng thương, trong lúc giao chiến không thể kiểm soát được chân nguyên trong cơ thể không ngừng xì hơi thất thoát ra ngoài, nên cho dù có nguyên thần đi nữa, cũng sẽ xuất hiện tình trạng thu không đủ chi, nên lúc này hắn cũng không dám sử dụng tuyệt học mà chỉ có thể đánh chạy mà thôi.

Dương Kiệt hoàn toàn có thể giải quyết tình trạng thiếu hụt chân nguyên bằng cách thăng cấp để full máu full mana ngay tức khắc, chỉ là ở thời điểm

này, có cho vàng anh ta cũng không dám thăng cấp tại chỗ. Còn Lý Nguyên Bá, không giống như Dương Kiệt được hệ thống “buff” cho X10 điểm kinh nghiệm, điểm kinh nghiệm mà hắn thu được khi trăm sát binh sĩ xung quanh vô cùng ít ỏi, so với tổng số điểm cần thiết để thăng cấp lên tới một tỷ năm trăm triệu, trừ khi hắn giết sạch hai chục vạn binh sĩ Thanh Mãng và lục đại thần tướng còn may ra có cơ hội, còn hiện giờ ư, cả hai đã mệt lã người, chỉ muốn tìm một chỗ yên tĩnh nằm bệt xuống đất không muốn nhúc nhích thêm chút nào nữa.

Tuy vẫn còn một phương án chính là phục dụng Ích Khí Đan tuyệt phẩm mà Dương Kiệt luyện chế ra, nhưng Ích Khí Đan khi phục dụng số lượng lớn hiệu quả sẽ ngày càng giảm dần, chỉ có lợi trong thời gian đầu mà không khả năng nếu chiến đấu lâu dài. Và với số lượng quân địch lên tới cả chục vạn như lúc này, phương án này tuyệt đối không khả thi chút nào.

Lúc này lục đại thần tướng vẫn đứng ở phía xa chỉ huy binh sĩ vây giết Dương Kiệt và Lý Nguyên Bá, họ cho rằng lúc này chưa phải là thời điểm thích hợp để mình ra tay. Phải tiêu hao, đợi kẻ địch bị tiêu hao thể lực lẫn chân nguyên xuống tới mức thấp nhất có thể, đó mới chính là thời điểm cả nhóm lao vào phang thây xẻ thịt hai tên kẻ địch trời đánh ở trước mặt.

“haha, xem ra chúng đã thấm mệt rồi, chỉ còn chút nữa, chỉ còn chút nữa thôi, chúng ta sẽ cùng lao vào xẻo thịt hai tên khốn trời đánh đó để báo thù cho đồng bọn của chúng ta.” “Không nên giết chúng vội, hãy bắt sống chúng mang về tra tấn hành hình chín chín tám mươi một ngày, phải cho chúng hưởng thụ sự tận cùng của đau khổ, sau đó mới mang đi chém đầu để cúng tế cho đồng đội đã khuất của chúng ta.” “ý hay, quyết định vậy đi ~~~!!” “tôi đồng ý ý kiến này, hihi ~~~!!!”

“biến hết cho ta ~~~~~!!!” kịch ~~~~~!! Sau khi vùng kích quét bay gần năm sáu tên binh sĩ xông về phía mình, Dương Kiệt chống kích xuống mặt đất với khuôn mặt mệt mỏi, lúc này toàn thân trên dưới tựa như

vừa được vớt lên từ dưới hồ, vắn áo quần thậm chí có thể vắt ra được cả xô mồ hôi đấy chứ.

“ chủ nhân, nếu như có thể, hãy dùng bí thuật bỏ chạy trước đi, mọi thứ còn lại ở nơi này để mặc thuộc hạ giải quyết.” Lý Nguyên Bá áp lưng vào lưng sau của Dương Kiệt, mang theo giọng điệu nghiêm túc lên tiếng gợi ý.

“ không, không bao giờ ~~~~!!!” Dương Kiệt không biết lấy đâu ra hơi, gần như gào thét vào mặt của Lý Nguyên Bá, từ chối thẳng thừng lời gợi ý của hắn.

Đùa à, nếu như bỏ trốn thì bọn thiếu gia bỏ trốn từ lâu, đâu cần phải chờ đợi tới thời điểm này chứ.

“ thời cơ đã tới, chuẩn bị xông” “ đột kích, có địch đột kích ~~~~~~!!!”

Trong lúc lục đại thần tướng nhận thấy thời cơ đã chín mùi, háo hức nắm chặt vũ khí chuẩn bị xông vào làm thịt hai kẻ thù ở trước mắt, đột nhiên phía xa vang lên tiếng gào thét đầy kinh hãi, khiến tất cả đều phải giật mình hoảng hốt quay đầu lại nhìn về hướng tiếng kêu thét vừa vang lên.

“ chuyện, chuyện gì xảy ra thế này???” “ có quân địch tập kích quân tiên phong của chúng ta, chúng là, là”

Lộc cộc lộc cộc ~~~~~~!!! Sát sát sát ~~~~~~!!!

Chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa và tiếng gào thét đầy kinh hãi vang lên liên miên không dứt ở tiền tuyến, đưa mắt nhìn về phía đó, phát hiện một đội kỵ binh đông gần hai ba vạn không biết từ đâu xuất hiện không ngừng xung phong tung hoành trên chiến trường, trăm mã đao trong tay không ngừng vung lên chém xuống trăm sát càn quét mọi thứ cản đường ở trước mặt, binh sĩ Thanh Mãng nhất thời không kịp phản ứng tựa những cây lúa mạch đang

bị nông dân gặt hái từng đợt từng đợt đổ ngã xuống dưới lưỡi dao vô tình của đối phương.

Hắc Kỵ Hoàng Gia, thêm một đội Hắc Kỵ Hoàng Gia của vương triều Thiên Ưng không biết từ đâu và từ lúc nào đột nhiên xuất hiện trên chiến trường, quay sang tấn công đội quân đang ở tiền tuyến của vương triều Thanh Mãng.

“ Hắc Kỵ Hoàng Gia??? Khốn Khiếp, rốt cuộc đội Hắc Kỵ Hoàng Gia này từ đâu xuất hiện thế này???” “ Viện binh, chính là viện binh của vương triều Thiên Ưng ~~~!!!” “ bố trận, mau bố trận, tuyệt đối không được để rối loạn trận hình ~~~~~!!”

Lục đại thần tướng không còn tâm trí để ý tới Dương Kiệt và Lý Nguyên Bá, cuống cuồng chỉ huy quân đội chấn chỉnh lại đội hình để đối phó với viện binh của vương triều Thiên Ưng.

Nếu như lúc này quan sát từ trên cao, sẽ phát hiện đội Hắc Kỵ Hoàng Gia tựa như lưỡi dao không ngừng di chuyển quét qua quét lại để chặt đứt từng đoạn từng đoạn cơ thể của con mồi xà do quân đội Thanh Mãng bố trí mà thành, cắt đứt đội hình của kẻ địch không cho họ kết nối viện trợ lẫn nhau.

“ viện binh??? Là ai thế??? Chẳng lẽ nhóm Triệu Thiên Phúc dẫn quân tới tiếp viện cho tam công chúa???” không chỉ vương triều Thanh Mãng, ngay cả Dương Kiệt cũng tỏ ra bất ngờ khi phát hiện có đội Hắc Kỵ Hoàng Gia tới chi viện cho Bán Nguyệt thành, vì trước đó hoàn toàn không nhận thông tin gì cả. Chỉ là mọi nghi vấn nhanh chóng được anh ta dẹp bỏ sang một bên, quan trọng nhất hiện giờ chính là điều hòa lại chân nguyên trong cơ thể, nghỉ xả hơi để phục hồi lại thể lực để đề phòng tình huống tiếp theo sẽ xảy ra.

“ nguyên soái” “ truyền, truyền lệnh xuống, chấn chỉnh đội hình, rút ~~~!!” Tống Anh Kiệt lúc này đang ngồi dựa người trên chiếc chiến xa của mình, đôi mắt nhìn chăm chăm về hướng tiền tuyến, vô cùng quả quyết ban lệnh.

“ hả?? Vì sao??? Chiến thắng gần như nằm trong tầm tay của chúng ta, chỉ cần” “ hử????” Trợ thủ đắc lực của Tống Anh Kiệt tỏ ra bất cam trước mệnh lệnh ban xuống, định lên tiếng phản đối, nhưng một cái ánh mắt đầy nghiêm nghị và một giọng nói trầm nặng vang lên, khiến ông ta giật mình cúi đầu xuống không dám nói tiếp nữa.

“ truyền lệnh xuống, rút ~~~~~!!!” Nói xong câu đó, Tống Anh Kiệt nhắm chặt đôi mắt của mình lại, tựa như chấp nhận thất bại cuộc chiến lần này.

“ tuân lệnh ~~~~!!!” Tuy tỏ ra vô cùng bất cam, nhưng mệnh lệnh của Tống Anh Kiệt là tuyệt đối, không ai dám có ý kiến và phản bác lại trong bất kỳ trường hợp nào, chỉ còn cách lắc đầu thở dài một tiếng, quay người chạy tới ban phát quân lệnh và chỉ huy cho quân đội Thanh Mãng chuẩn bị rút khỏi Bán Nguyệt thành theo chỉ thị của Tống Anh Kiệt.

Tống Anh Kiệt hiểu rõ nỗi bất cam của thuộc hạ của mình, nói chi xa, ngay cả bản thân ông ta cũng vô cùng khó chịu khi phải đưa ra một quyết định như thế này, vì rõ ràng Bán Nguyệt thành đã gần như nằm trọn trong tay, chỉ cần cho vương triều Thanh Mãng thêm chút thời gian nữa, cố gắng thêm chút nữa thì chiến thắng chắc chắn sẽ thuộc về phe mình.

Chỉ là, tình thế diễn ra vào lúc này mách bảo cho ông ta biết rằng, tuyệt đối không thể.

Có thể đúng như suy nghĩ của vị trợ thủ của Tống Anh Kiệt, chỉ cần trấn chỉnh lại đội hình, cố gắng cầm cự đẩy lùi được quân tiếp viện của vương

triều Thiên Ưng, chiến thắng vẫn sẽ lại quay trở về trong tay của Thanh Mãng.

Những tất cả những thứ đó chỉ trong trường hợp Tống Anh Kiệt vẫn còn đang lành lặn, còn có thể đứng lên chỉ huy quân đội của mình. Lúc này Tống Anh Kiệt đã bị thương nặng tới nỗi nói còn suýt chút nói không ra hơi, lấy gì mà đứng ra chỉ huy quân đội để đón địch hoặc thậm chí phản công nữa chứ. Và lực đại thần tướng còn lại chưa đủ trình và đủ danh vọng để thay mặt cho ông ta đứng ra chỉ huy quân đội vào thời điểm này.

Vì theo những gì nhìn thấy được, đội quân Hắc Kỵ Hoàng Gia xuất hiện một cách bí ẩn này được chỉ huy bởi một thống soái vô cùng tài năng, mỗi đợt xung phong đều nhắm thẳng vào điểm yếu của trận hình vương triều Thanh Mãng, hoàn toàn không cho phe ta có thời gian phản ứng và chấn chỉnh đội hình gì cả. Với một trình độ cao tay như thế này, lực đại thần tướng tuyệt đối không phải là đối thủ của người ta.

Cộng thêm việc chủ soái bị đánh trọng thương, sĩ khí quân ta đã tụt xuống tới mức thảm họa, bằng chứng là lúc này đội Hắc Kỵ Hoàng Gia đang tung hoành ngang dọc càn quét khắp nơi mà binh sĩ Thanh Mãng chỉ có thể chống đỡ một cách yếu ớt. Cầm cự được hay không đã là một vấn đề, huống chi nói tới việc phản công nữa chứ??

Mà cho dù cắn chặt răng cầm cự trụ được tới thời khắc cuối cùng, thậm chí giành được chiến thắng thì sao nào??? Quân đội phe ta sẽ phải tổn thất bao nhiêu??? Sẽ có bao nhiêu người phải mãi mãi đổ xuống chỉ vì một chiến thắng vớ vẩn này chứ???

Vì một chiến thắng, một ngôi thành tâm trung mà khiến quân đội chủ lực bị tổn thất nặng nề trên cả chục vạn, tuyệt đối là điều không thể chấp nhận được đối với Tống Anh Kiệt.

Là một chủ soái, là một danh tướng truyền kỳ như Tống Anh Kiệt, tuyệt đối không bao giờ chỉ nhìn chăm chăm vào chiến thắng, mà còn phải suy nghĩ tính toán tới nhiều vấn đề khác còn quan trọng hơn cả chiến thắng của một trận chiến.

Có thể trên đời này có nhiều chủ soái có thể vì muốn giành được chiến thắng trên chiến trường, có thể bất chấp tất cả, có thể hy sinh toàn bộ binh sĩ của mình cũng phải đạt được mục đích bằng mọi giá, nhưng trong bảng danh sách đó không có tên của Tống Anh Kiệt. Và đó cũng chính là điểm yếu duy nhất trong cách cầm quân của ông ta. Nhưng chính vì điểm yếu này, lại khiến ông ta được tôn thờ như một vị thánh sống trong lòng các binh sĩ của mình, khiến họ sẵn sàng bán mạng cho chủ soái của mình trên chiến trường.

Chiến thắng lần này vượt đi mất sau này còn có thể kiếm lại được, còn sinh mạng của binh sĩ chủ lực một khi đã mất thì có kiếm lại được nữa không???

Mệnh lệnh rút quân nhanh chóng được lan truyền tới khắp chiến tuyến, thậm chí là trong Bán Nguyệt thành. Có được chỉ thị của chủ soái, quân đội Thanh Mãng lập tức lấy lại bình tĩnh và nhanh chóng chấn chỉnh lại đội hình, không ngừng thu gọn lại đội hình vừa rút vừa thủ. Và kết quả là những đợt xung phong của Hắc Kỳ Hoàng Gia càng lúc càng trở nên khó khăn, tựa như đâm đầu vào những bức tường kiên cố, cho dù cố gắng tới cỡ nào, cũng không thể xuyên thủng được đội hình của quân địch được nữa. Tuy vẫn còn có thể trăm sát không ít, nhưng đã bắt đầu cảm thấy có áp lực và hiệu quả không cao như lúc ban đầu nữa.

“rút ~~~~~!!!” nhìn thấy binh sĩ đã xông vào trong Bán Nguyệt thành dưới sự hỗ trợ của tiền tuyến cũng đã gần như rút hết trở về, Tống Anh Kiệt vẫy vẫy tay ra hiệu cho trợ thủ của mình, vô cùng quyết đoán rút quân ra khỏi chiến trường.

- - - - -

“bẩm chủ nhân, quân đội của vương triều Thanh Mãng đã rút, chúng ta sẽ tiếp tục hạ lệnh truy sát ở phía sau quân địch chứ ạ???”

trên một ngọn núi cao cách thành Bán Nguyệt không quá xa, chỉ thấy một bóng người hai tay khoan lại ngay trước ngực, đôi mắt như lưu tinh dán chặt về phía chiến trường, tóc tai quần áo tung bay phất phới dưới những cơn gió thoảng qua. Ngoài ra phía sau lưng người này còn có thêm tám bóng người mặc bộ trang phục giống nhau như đúc, một trong số đó bước ra phía trước chấp tay lên tiếng hỏi.

“truyền lệnh xuống, dặm chân tại chỗ, tuyệt đối không được truy sát quân địch.” Chỉ thấy người này mặt như ngọc bích, kiếm mày đôi mắt như lưu tinh, toàn thân trên dưới đều bộc lộ ra khí thế của một kẻ duy ngã độc tôn, chỉ lạnh lạnh buông ra một lời sau đó không thèm quan tâm tới người xung quanh nữa, đôi mắt dán chặt vào hình bóng của Tống Anh Kiệt đang ngồi dựa mình trên chiếc chiến xa của mình dưới sự hộ tống của lục đại thần tướng.

Và một người có hình tượng và khí chất đặc trưng như thế này, không phải là bát hoàng tử của vương triều Thiên Ưng, Triệu Thiên Cơ thì còn là ai nữa chứ??

Chỉ là, vì sao Triệu Thiên Cơ lại có mặt ở nơi này chứ???

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 305: Thanh Mãng Rút Quân

vì sao Triệu Thiên Cơ lại có mặt ở nơi này chứ???

Một câu hỏi vô cùng thú vị! Thì ra là sau khi nhận được thông tin phía vương triều Thanh Mãng phái đại nguyên soái Tống Anh Kiệt chinh phạt Bán Nguyệt thành, Triệu Thiên Cơ biết rõ với thực lực hiện giờ của phía tam công chúa, đối diện với kẻ thù đáng sợ này, chỉ tựa như châu chấu đá xe, lấy trứng chọi đá mà thôi. Nên đã lập tức dẫn theo ba vạn hắc Kỵ Hoàng Gia âm thầm tiến quân về phía Bán Nguyệt thành, ẩn núp ở khu vực gần đó, đợi khi Bán Nguyệt Thành thất thủ, phía tam công chúa rút ra khỏi thành, Triệu Thiên Cơ có thể lập tức dẫn quân chi viện, ít nhất có thể bảo đảm cho tam công chúa an toàn rút ra khỏi chiến trường.

Dùng câu nói của Triệu Thiên Cơ để nói: Anh em nhà ta sau khi đóng cửa lại chém giết tàn sát lẫn nhau như thế nào cũng được, nhưng khi đối diện với người ngoài, tuyệt đối phải đồng lòng hỗ trợ lẫn nhau đẩy lùi tất cả mọi kẻ địch bên ngoài trước rồi tính sau.

Tất nhiên, nói thì nói thế, nhưng thực tế lần chi viện này mục tiêu cứu viện của hắn là tam công chúa hay thập nhị công chúa (thời điểm đó Triệu Thiên Cơ chưa nhận được thông tin thập nhị công chúa đã rời khỏi Bán Nguyệt thành), thì chắc chỉ có mỗi mình hắn tự biết mà thôi. Và nguyên nhân thứ hai, chắc chắn sẽ nhận được sự đồng tình của hầu hết tất cả mọi người.

Lẽ ra kế hoạch ban đầu chỉ là tiếp viện hỗ trợ tam công chúa rút lui an toàn khỏi Bán Nguyệt Thành, nhưng khi nhìn thấy Tống Anh Kiệt và Lý Nguyên Bá giao chiến ác liệt dẫn tới lưỡng bại câu thương, linh tính nhạy bén lập tức mách bảo cho hắn biết rằng thời cơ phản công ngàn năm có một như từ trên trời ập thẳng xuống đầu, nếu như không nắm bắt lấy sẽ phải ân hận suốt đời, lập tức chỉ huy cho đội Hắc Kỵ Hoàng Gia của mình xung phong tấn công vào tiền tuyến của quân đội Thanh Mãng, không ngừng nhiều loạn càn quét ăn mòn ăn dần từng chút từng chút một sinh khí của quân đội Thanh Mãng.

Và điều khiến Triệu Thiên Cơ khá bất ngờ chính là, không ngờ Tống Anh Kiệt lại tỏ ra quả quyết như thế này, trực tiếp hạ lệnh rút quân không chút do dự. Tuy bản thân đã đạt được mục đích chuyển bại thành thắng, nhưng chiến thắng như thế này, tuyệt đối không phải là điều mà hắn muốn có được.

Vương triều Thanh Mãng chỉ bị tổn thất rất ít, thậm chí có thể dùng từ chẳng thấm vào đâu để hình dung, nếu chỉ đạt được có như thế, đợi vương triều Thanh Mãng rút về chấn chỉnh lại đội hình, Tống Anh Kiệt bình phục nội thương, chắc chắn sẽ tiếp tục dẫn quân tới báo thù, và lần báo thù tiếp theo, tuyệt đối không dễ dàng đơn giản và may mắn như ngày hôm nay nữa rồi.

Vương triều Thanh Mãng chỉ mới khê trầy da tróc vẩy chứ chưa thương nặng tới gân cốt, chỉ cần khê bôi thuốc lập tức có thể bình phục như xưa, và khi kẻ địch quay trở lại, chắc chắn sẽ càng lợi hại hơn xưa gấp nhiều lần, đó chính là điều mà Triệu Thiên Cơ không muốn nhìn thấy vào lúc này.

Nhưng cho dù bất cam cỡ nào, Triệu Thiên Cơ cũng không thể làm gì được vào thời điểm này khi Tống Anh Kiệt đã nhanh chóng chấn chỉnh lại đội hình và rút quân một cách quyết đoán.

“ tuân lệnh ~~~!!!” Nhận được mệnh lệnh ngừng truy sát của Triệu Thiên Cơ, người vừa lên tiếng lập tức dùng truyền âm thạch để liên lạc với Hắc Ky Hoàng Gia đang xung phong trên chiến trường, chấm dứt tiến hành truy sát “bại quân”.

Một thành viên không nhìn ra vấn đề, tỏ ra khó hiểu với mệnh lệnh của Triệu Thiên Cơ, không kìm được lên tiếng hỏi: “ Chủ nhân, quân địch bị đánh bại rút quân, là thời cơ tốt để chúng ta khuyếch đại thành quả, vì sao

Người này còn chưa kịp dứt câu, Triệu Thiên Cơ đã quay người lại nhìn chằm chằm vào hắn, đối diện ánh mắt sắc lạnh như dao cạo và mang theo chút vẻ thất vọng bất mãn của Triệu Thiên Cơ khiến hắn không kìm được sờn cả tóc gáy, vội vã cúi đầu xuống không dám nói tiếp nữa.

“ hãy nhìn xem đội hình của Thanh Mãng vào lúc này xem.” Giọng nói lạnh lùng không chút tình cảm của Triệu Thiên Cơ vang lên bên tai, người này lập tức giật mình ngẩng đầu lên nhìn về phía chiến trường, tỏ ra kinh ngạc kêu thót lên: “ Giống, giống như một con mãng xà đang cuộn mình lại ~~~!!!”

Quả nhiên, từ trên núi cao nhìn xuống chiến trường, sẽ phát hiện quân đội vương triều Thanh Mãng chỉ trong một thời gian ngắn đã hoàn toàn rút hết ra khỏi Bán Nguyệt thành và bắt đầu thu gọn lại đội hình, lúc này giống hệt như hình dáng của một con mãng xà khổng lồ đang thu mình lại, nhích từ bước chậm rãi rút ra khỏi chiến trường. Hắc Ky Hoàng Gia vẫn chưa nhận được mệnh lệnh truy sát ba lần bảy lượt định xung phong phá rối đội hình của quân địch đều bị đẩy bật trở lại, thậm chí bị tổn thất không ít trong những đợt xung phong đó.

“ một danh tướng truyền kỳ như Tống Anh Kiệt, cho dù bại trận rút quân, người cho rằng đối phương sẽ để lộ ra sơ hở cho quân địch khai thác

điểm yếu của mình sao??? Con mãng xà lúc này đang thu mình lại phòng thủ, nhưng nếu như con mồi không biết điều, còn tiếp tục chọc giận nó, nó tuyệt đối sẽ lần nữa trườn mình ra nuốt trọn con mồi ngu xuẩn không biết trời cao đất rộng kia. Con mãng xà dù đang bị thương, nhưng nó vẫn là một con mãng xà, không phải con chó con mèo nào cũng có thể xúc phạm nó được, hiểu rồi chứ???” Triệu Thiên Cơ đưa mắt nhìn chăm chăm vào quân đội vương triều Thanh Mãng đang không ngừng xô dịch rút quân trên chiến trường, lên tiếng giải thích cho mấy tên thuộc hạ “đầu đất” của mình, nhưng nghe sao có vẻ như hắn cũng đang tự nhấn nhủ bản thân thì phải.

Nghe xong lời “giải thích” của Triệu Thiên Cơ, trên trán của các thành viên trong đội không kìm được chảy đầy mồ hôi lạnh. Nếu như gặp phải một tên thống soái bất tài vô dụng, tưởng rằng kéo thorn được nước làm tới, e rằng sẽ bị vương triều Thanh Mãng nuốt gọn không còn một mảnh xương nữa là.

“đại trượng phu có được giã được, Tống Anh Kiệt tuyệt đối xứng đáng là đấng anh kiệt như tên của ông ta. Đây tuyệt đối là một đối thủ đáng gờm cho con đường bá nghiệp của bọn hoàng tử sau này.” Đôi mắt của Triệu Thiên Cơ nhấp nháy tia sáng kỳ dị khi nhìn chăm chăm vào Tống Anh Kiệt trên chiến trường, miệng không tự chủ thốt ra câu nói đó.

Các thuộc hạ ai nấy đều há hốc kinh ngạc khi nghe thấy lời nhận xét của Triệu Thiên Cơ giành cho Tống Anh Kiệt. Đối với họ, đây là lần đầu tiên được nghe thấy một lời đánh giá cực cao đối với một người khác được xuất phát từ trong miệng của Triệu Thiên Cơ.

Thậm chí khi đánh giá về Ứng Hoàng Triệu Vô Cực, cha ruột của hắn, cũng chỉ nhận được hai từ: “tầm thường” mà thôi. Ngay cả kẻ có thực lực lớn mạnh nhất, một trận pháp sư tầm trung trên vạn người dưới một người như thừa tướng Lý Hiên, cũng chỉ nhận được hai chữ: “không tệ” từ trong miệng của Triệu Thiên Cơ mà thôi.

Và rõ ràng Tống Anh Kiệt hoàn toàn xứng đáng với lời nhận xét của Triệu Thiên Cơ. Ngay từ đầu tới cuối, dưới sự chỉ huy của Tống Anh Kiệt, binh sĩ Thanh Mãng đánh chiếm Bán Nguyệt thành có thể nói dễ như lấy món đồ chơi từ trong túi mình ra vậy. Nếu như không phải xuất hiện một nhân vật bí ẩn với năng lực nghịch thiên như Lý Nguyên Bá, và Tống Anh Kiệt đã phạm phải sai lầm có thể nói không hoàn toàn là lỗi của ông ta, e rằng Bán Nguyệt thành đã phải dịch chủ, quay trở về vòng tay của vương triều Thanh Mãng mất tiêu rồi.

Triệu Thiên Cơ chỉ dám và có thể tiếp cứu tam công chúa an toàn rút khỏi Bán Nguyệt thành đã là một kỳ tích lớn rồi, lấy đâu ra cơ hội chuyển bại thành thắng như lúc này chứ!!

Vận mệnh của một cuộc chiến không cân sức chỉ đã thay đổi bởi duy nhất mỗi một người, đó chính là Lý Nguyên Bá.

Nhìn chằm chằm vào Tống Anh Kiệt hồi lâu sau, đôi mắt của Triệu Thiên Cơ lại quét ngang qua nơi Dương Kiệt và Lý Nguyên Bá đang đứng lơ lửng đơn lẻ trên chiến trường, mép miệng khẽ nhích nhẹ lên nói nhỏ một câu: “ thú vị ~~!!”

Lúc này trên chiến trường đã trở nên vắng lặng tới mức đáng sợ, hoàn toàn khác xa với không khí nặng nề sặc mùi máu tanh như lúc cuộc chiến nổ ra. Dương Kiệt, Lý Nguyên Bá và hắc kỵ hoàng gia chỉ có thể đứng yên tại chỗ đưa mắt nhìn chằm chằm quân đội Thanh Mãng rút quân một cách chậm rãi mà hoàn toàn không thể làm gì được đối phương cả.

Dương Kiệt và Lý Nguyên Bá lúc này có thể nói là đã mệt tới nỗi không muốn nhúc nhích cơ thể, chân nguyên trong người gần như cạn kiệt, người ta không quay sang kiểm chuyện đã là cầu trời bái phật rồi, lấy đâu ra dũng khí và hơi sức chạy đi truy sát người ta nữa chứ??

Lẽ ra trước khi rút quân, lục đại thần tướng còn dự định vây giết Dương Kiệt và Lý Nguyên Bá trước khi rời đi, nhưng đã nhanh chóng bị Tống Anh Kiệt cản lại.

Linh tính mách bảo cho Tống Anh Kiệt biết rằng, tuy lúc này Lý Nguyên Bá có vẻ như đang thương nặng, thực lực chỉ sợ không phát huy nổi một nửa so với lúc ban đầu, nhưng không hiểu vì sao trong tận thâm tâm luôn vang lên tiếng nhắc nhở rằng, lúc này tuyệt đối không được đụng vào tên sát thần bí ẩn nếu như không muốn rước thêm tổn thất nặng nề cho bản thân.

Với một danh tướng truyền kỳ như Tống Anh Kiệt, vô cùng tin tưởng vào linh tính trực giác của bản thân, nên đã trực tiếp hạ lệnh toàn bộ rút ngay tức khắc, không được đi gây chuyện với hai tên sát thần nguy hiểm đó.

Và linh tính trực giác của Tống Anh Kiệt lần này tuyệt đối đã cứu lấy mạng của lục đại thần tướng, vì cho dù Lý Nguyên Bá có bị thương nặng tới cỡ nào, với kỹ năng Thiên Hạ Vô Địch hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi trạng thái của hắn, lục đại thần tướng lao vào trảm sát Lý Nguyên Bá chỉ sợ bị đảo ngược lại vị trí, biến thành điểm kinh nghiệm cho hắn mà thôi.

Lý Nguyên Bá không lao tới trảm sát lục đại thần tướng là do lúc này hắn đã bị rút cạn thể lực, và lại phía trước lục đại thần tướng vẫn còn tầng tầng lớp lớp binh sĩ bảo vệ, nên lao tới trảm sát kẻ địch tuyệt đối không phải là ý hay. Nhưng nếu như đối phương tự đâm đầu tới, thì Lý Nguyên Bá tuyệt đối không bao giờ khách sáo, sẵn sàng biến cả đám thành điểm kinh nghiệm của mình cho mà xem.

Lục đại thần tướng không biết rõ điều đó, cho rằng chủ soái đã quá thận trọng nên để vượt mất cơ hội báo thù và giải quyết mối nguy hiểm tiềm ẩn này, nhưng dưới mệnh lệnh của Tống Anh Kiệt, không ai dám lên tiếng

phản đối hay làm trái, chỉ còn cách cắn răng quay đầu chỉ huy quân đội rút lui theo kế hoạch. Mặc dù cả nhóm không hề hay biết suýt chút nữa đã bước thẳng vào cánh cửa địa ngục mất tiêu rồi.

Chỉ chưa đầy nửa canh giờ, toàn bộ binh sĩ vương triều Thanh Mãng đã rút hết về phi thuyền của vương triều. Phi thuyền nhanh chóng cất cánh chuyển hướng bay thẳng về vương thành Hắc Cang. Và cuộc rút quân lần này tuyệt đối không phải là cuộc tháo chạy toàn diện, chỉ cần một thời gian ngắn nữa thôi, Tống Anh Kiệt chắc chắn sẽ dẫn theo quân đoàn thiện chiến của mình quay trở lại ghé thăm nơi này trong tương lai không xa, và lần quay trở lại ghé thăm đó, chắc chắn sẽ trở nên ác liệt hơn gấp nhiều lần so với những gì diễn ra ngày hôm nay.

Vì sao Tống Anh Kiệt trực tiếp rút quân về vương thành mà không hạ trại ngay tại chỗ trong khi thực tế quân đội không tổn thất quá nhiều, hoàn toàn có thể tiến hành phản công bất kỳ lúc nào. Nhưng kệt nỗi Tống Anh Kiệt đang bị trọng thương khá nặng, không có vài ba tháng cũng đừng mong bình phục trở lại. không thể tiếp tục chỉ huy quân đội cộng thêm chủ soái bị thương sẽ ảnh hưởng tới sĩ khí không ít, nên đóng trại tại chỗ cũng chỉ bằng thừa, cũng chỉ là tiêu hao lương thảo không cần thiết mà thôi.

Nên vô cùng quả quyết trực tiếp rút hết về vương thành, đợi tới khi hoàn toàn bình phục mới dẫn quân quay trở lại cũng chưa muộn mà. Vì dù sao cũng khác xa với chiến tranh ở Địa Cầu, mỗi việc hành quân thôi cũng đã tiêu tốn biết bao thời gian của quân đội, đó là lý do vì sao họ phải hạ trại ngay tại chỗ không trực tiếp rút quân khi chưa tới thời khắc nguy cấp nhất. Còn ở Huyền Thiên Đại lục, có phi thuyền hộ tống, từ Bán Nguyệt thành tới vương thành Hắc Cang chỉ tốn có năm ngày bay, muốn quay trở lại tấn công lúc nào mà chả được, vừa đỡ tốn kém lương thảo, vừa đỡ phải ngày đêm đề phòng bị quân địch đột kích doanh trại, để quân sĩ có thời gian quay về với

gia đình nghỉ ngơi giảm tải áp lực kinh hoàng phải gánh chịu trong suốt thời gian xảy ra giao chiến, tuyệt đối là được nhiều hơn mất, không phải sao??

“ vương triều Thanh Mãng cũng đã rút hết rồi, mục đích của chúng ta đã hoàn thành, truyền lệnh xuống, rút ~~~!!!” nhìn thấy phi thuyền của vương triều Thanh Mãng bay mất hút khỏi tầm mắt của mình, Triệu Thiên Cơ khẽ lộ ra nụ cười hài lòng, trực tiếp hạ lệnh rút quân khỏi Bán Nguyệt thành.

“ chủ nhân không vào thành sao??? Vả lại, tuy binh sĩ vương triều Thanh Mãng đã rút hết, nhưng trong thành vẫn còn loạn binh, chúng ta” thuộc hạ tỏ ra bất ngờ khi Triệu Thiên Cơ trực tiếp rút quân, lẽ ra mình dẫn quân tới đây tiếp viện, ít nhất cũng phải vào thành gặp mặt “ chủ nhà”, nhận lời cảm tạ và tiếp đón của đối phương mới phải đạo chứ nhỉ???

“ không cần thiết, ta không nghĩ rằng tam tỷ của ta sẽ cảm thấy vui mừng khi nhìn thấy ta có mặt ở nơi này. Chỉ là quân bạo loạn không hơn không kém, nếu như ngay cả lũ tạp nhảm này cũng không giải quyết nổi, vậy thì” Triệu Thiên Cơ lộ ra nụ cười chế giễu lạnh lạnh nói, không biết là rằng cho thuộc hạ của mình hay cho tam công chúa nữa.

“ Rút ~~~~~!!!” Đưa mắt nhìn chằm chằm về phía Dương Kiệt và Lý Nguyên Bá thêm lần nữa, trực tiếp quay người rời khỏi ngọn núi quay trở về phi thuyền đã được chờ sẵn của phe mình, chuẩn bị quay trở về đại bản doanh.

“ Địa Cầu Bang!! Ta hào hứng muốn xem xem các người còn bao điều thú vị có thể khiến ta phải cảm thấy thấy hứng thú đây.”

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 306: Quân Phản Loạn Đầu Hàng!!!

“ Nguyên Bá, không sao chứ???” trơ mắt theo dõi quân đội Thanh Mãng dần dần rút hết khỏi chiến trường, Dương Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm. Thú thật, ngay cả bản thân anh ta cũng không biết mình còn có thể cầm cự được thêm bao lâu nữa, cũng may là viện binh xuất hiện kịp thời, nếu không thì cũng chỉ có nước quỳ mà thôi.

Vội vã chạy tới dìu lấy Lý Nguyên Bá như lao đao muốn ngã, quan tâm hỏi.

“ Không, không sao, chỉ cần tịnh dưỡng một thời gian, mọi thứ không thành vấn đề ạ.” Đôi mắt đỏ rực như máu đã biến mất, vẻ mặt cuồng sát khát máu cũng đã quay trở về trạng thái ngây ngô như lúc ban đầu, không ngừng gãi tai gãi đầu cười ngây ngô đáp lời.

Đùng đoàng, đùng đoàng ~~~~~!!!

Chỉ thấy Hắc Kỵ Hoàng Gia sau khi nhận được mệnh lệnh rút quân, không chút do dự quay đầu ngựa di chuyển nhanh về hướng vị trí chỉ định, hoàn toàn không thèm quan tâm tới cả hai còn đang trơ trọi đơn lẻ đứng giữa núi xác trên chiến trường nữa.

“ rốt cuộc ai đã dẫn quân tới chi viện cho chúng ta nhỉ??” Dương Kiệt khẽ dúm mày nhìn chằm chằm vào đoàn Hắc Kỵ Hoàng Gia nhanh chóng biến mất khỏi tầm nhìn, miệng lầm bầm nói rõ.

“ thôi mặc kệ, miễn sao đại họa của Bán Nguyệt thành cũng đã trôi qua, suy nghĩ chi cho mệt óc, chúng ta vào thành thôi.”

- - - - -

Thời gian quay trở lại hai khắc giờ trước, bên trong Bán Nguyệt thành nhóm tam công chúa vẫn còn đang cắn răng quyết tâm tử thủ tới cùng, mặc dù lúc này có thể nhìn thấy binh sĩ phê mình đang đổ ngã xuống với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được, chỉ còn lại một nhóm chỉ hơn 1 vạn người co cụm lại ngay trước trang viên, bị vây chặt bởi tầng tầng lớp lớp binh sĩ Thanh Mãng và quân phản loạn.

Từ lúc công thành chiến nổ ra cho tới lúc này, thậm chí chưa đầy một canh giờ, hai vạn hắc kỵ hoàng gia và ba vạn cấm vệ quân của vương triều Thiên Ưng, lúc này chỉ còn lại một vạn tử thủ một cách khó khăn, thậm chí có dấu hiệu toàn quân bị xóa sổ bất kỳ lúc nào, nếu như Ưng Hoàng có mặt ở đây không chừng cũng phải tức tới nổi phun máu ngất xỉu tại chỗ.

“ Chẳng, chẳng lẽ kết thúc thật rồi sao???” Tam công chúa ngồi dựa lưng trên cánh cổng sắt khổng lồ ngay trước trang viên, mang theo ánh mắt thất thần, vẻ mặt đau khổ và bất cam, hít thở dồn dập không ngừng lẩm bẩm nói như một người mất hồn vậy.

“ công chúa” Ngô đội trưởng mình như nhuộm đỏ bởi máu tươi của kẻ địch và thậm chí của cả đối phương, với hơi thở nặng nề mệt mỏi bước tới trước mặt tam công chúa, chuẩn bị lên tiếng khuyên can cô ta nhanh chóng rút ra khỏi Bán Nguyệt thành trước khi quá muộn.

Nếu như tam công chúa còn cứng đầu không chịu rút, Ngô đội trưởng chỉ còn cách cưỡng chế kéo cô ta rút bằng mọi giá, cho dù sau này có bị xử phạt như thế nào đi nữa, còn hơn phải bỏ mạng ở nơi này.

Tam công chúa nhìn chăm chăm vào Ngô đội trưởng ở trước mặt, nhìn tới nỗi ông ta phải sờn cả tóc gáy nhanh chóng cúi đầu xuống, nhưng sự kiên quyết trong lòng vẫn không thay đổi, phải dẫn theo tam công chúa bỏ chạy trước khi quá muộn.

“ vậy thì”

“ rút, rút quân ~~~~~!!!!” “ Hả, vì sao?? Chúng ta sắp chiến thắng rồi mà???” “ Không biết, chủ soái vừa ban lệnh xuống, tất cả mọi người mau chóng rút hết ra khỏi Bán Nguyệt thành quay trở về vương thành ngay tức khắc.” “ rút, phải rút quân thật sao??? Chỉ còn chút nữa, chỉ còn chút nữa thôi mà, ta không cam tâm ~~~~~!!!” “ Không cam tâm thì sao nào, quân lệnh là tuyệt đối, sao còn đứng đó, bộ muốn bị tướng quân xử phạt theo quân lệnh sao???” “ rút, rút thôi ~~~~~!!!!”

Dưới ánh mắt kinh ngạc khó tin của người của vương triều Thiên Ưng và cả binh sĩ bạo loạn của Bán Nguyệt thành, binh sĩ Thanh Mãng đang nỗ lực xung phong vây giết kẻ địch đột nhiên tựa như nước lũ triều cường rút sạch hết khỏi Bán Nguyệt thành, thậm chí còn nhanh hơn cả khi họ xông thẳng vào thành lúc này.

Kỷ luật, quyết đoán, binh sĩ vương triều Thanh Mãng cho thiên hạ thấy rõ họ chuyên nghiệp và tinh nhuệ tới mức độ như thế nào.

Nhưng mà, ê ê, các người nói rút là rút, còn, còn bọn ta thì sao??? Bán Nguyệt thành là quê hương của bọn tôi, các người có chỗ để rút, còn bọn ta rút đi đâu đây???

Binh sĩ bạo loạn Bán Nguyệt thành ai nấy đều mang theo vẻ mặt mơ màng, ánh mắt kinh hãi người này nhìn vào người kia, nhất thời hoảng loạn không biết phải xử lý tình huống này như thế nào.

Họ dám nổi loạn tấn công binh sĩ Thiên Ưng, chủ yếu là hưởng ứng chạy theo phía sau ăn kế vài cái, giờ quân “ chủ lực” rút hết, thử hỏi họ còn ai để dựa hơi mà tiếp tục tấn công kẻ địch “ đáng sợ” ở trước mắt nữa chứ.

Nên nhớ tuy Thiên Ưng bị tổn thất nặng nề, nhưng toàn bộ binh sĩ của họ đều là quân đội chính quy tinh nhuệ vô cùng, nếu như không được ăn kế “ đồng minh”, có cho vàng họ cũng không dám giao chiến với binh sĩ vương triều Thiên Ưng, chỉ sợ một cái xung phong của người ta cũng đủ để quét sạch đội quân tạp nhảm được thành lập từ những người dân thường không qua tu luyện như bọn mình rồi.

Nhìn thấy binh sĩ Thanh Mãng rút quân, Trương tướng quân lập tức cảm nhận được có chuyện không hay, không chút do dự chân chửi, lợi dụng tình huống đang náo loạn vô cùng, nhanh chóng âm thầm hòa mình lên theo phía sau binh sĩ Thanh Mãng rút ra khỏi Bán Nguyệt thành, bỏ mặc toàn bộ binh sĩ bạo loạn của mình sống chết ra sao mặc kệ.

Đùa à, lúc này không trốn, chỉ sợ phía Thiên Ưng có phản ứng, muốn trốn cũng không còn cơ hội để trốn nữa rồi. Còn đám binh sĩ của mình, mặc kệ chúng chứ, không gì quan trọng bằng mạng sống của mình cả, ai biểu ngu nghe theo lời dụ dỗ của mình thì ráng chịu, trước khi lũ ngu xuẩn kia hưởng ứng mình, chẳng lẽ không nghĩ tới trường hợp xấu nhất có thể xảy ra như lúc này sao??? Có chơi có chịu, đúng không nè?? Các người nên cầu nguyện lũ người Thiên Ưng sẽ nhân từ với các người, nếu không thì ... hô hô, chào tạm biệt, ồ không, vĩnh biệt mới đúng chứ nhỉ??

“ Hahahahaha, phản công, phản công, giết sạch lũ phản nghịch trời đánh kia báo thù cho đồng đội của chúng ta ~~~~~!!!” Ngô đội trưởng chỉ khẽ ngán người trong tích tắc, nhanh chóng bưng tỉnh ngẩng cao đầu cười như điên như dại, tựa như muốn dùng nụ cười đó để trút hết nỗi sợ hãi áp lực mà mình phải hứng chịu từ nãy giờ, đôi mắt tràn đầy gân máu nhìn chằm chằm vào đám binh sĩ bạo loạn đang tỏ ra hoảng loạn không biết phải

làm gì ở phía xa, trực tiếp hạ lệnh, bản thân chủ động tung người lên lưng ngựa, trăm mã kiếm nắm chặt trong tay, thúc ngực xung phong lao thẳng về phía loạn quân trút hết toàn bộ cơn phẫn nộ trong người vào kẻ địch, trăm sát không thương tiếc quân bạo loạn đã gần như mất hết ý chí và sức phản kháng.

Truy sát binh sĩ Thanh Mãng có thể không dám chứ, còn trăm sát lũ tạp nhảm phế vật như các người cũng không thể sao??? Cơ hội báo thù đã tới, vậy thì không cần phải khách sáo làm gì nữa, hahahaha ~~~~!!

“ sát ~~~ sát ~~~ sát ~~~~~~!!!” Không khác gì so với Ngô đội trưởng, binh sĩ vương triều Thiên Ưng này giờ cũng đã chịu đựng đủ sự đàn áp của binh sĩ Thanh Mãng, sợ hãi, phẫn nộ đã gần như xâm chiếm hết lý trí của họ vào lúc này, tựa như bầy sói khát máu xông thẳng vào bầy “ dê béo” đáng thương trăm sát một cách không thương tiếc quân phản loạn ở trước mặt.

Nhất thời tiếng kêu gào khóc thét vang trời, Bán Nguyệt thành như muốn nổ tung vì những âm thanh hỗn tạp đầy đẫm máu và chết chóc đó.

“ Quân phản loạn nghe đây, cho các người một cơ hội, buông bỏ vũ khí quỳ xuống sẽ được sống, bất kỳ kẻ nào dám chống cự sẽ giết không tha ~~~~!!!” Tam công chúa cũng nhanh chóng từ cơn hoang mang bừng tỉnh trở lại, nhìn thấy binh sĩ của phe mình đang tàn sát quân phản loạn, lập tức cảm thấy không hay, vội vã lên tiếng hét lớn.

Tuy đám phản quân quả thật đáng hận, có chết trăm lần ngàn lần cũng không hết tội. Nhưng là người đứng ở bề trên, tuyệt đối không được để phẫn nộ che mờ cả lý trí. Khó khăn lắm mới kiểm soát được Bán Nguyệt thành, nếu như lúc này để mặc binh sĩ trăm sát phản quân mà không ngăn cản, tam công chúa không dám nghĩ tới hậu quả mà mình phải gánh chịu sau khi cuộc chiến kết thúc.

Một sai lầm tuyệt đối không thể để phạm sai tới hai lần.

Lần trước giết ba vạn dân thường đã khiến cho Bán Nguyệt thành bạo loạn, hận thù đôi bên còn chưa nguôi ngoa, tuy lần này trăm sát quân phản nghịch cái lý nằm ở phía mình, ngay cả người của Bán Nguyệt thành cũng không dám lên tiếng chỉ trích bao che, nhưng tuy miệng ngoài không nói gì, nhưng chắc chắn cái gai trong lòng của dân chúng Bán Nguyệt thành sẽ không ngừng phình to tới mức có thể mất cả kiểm soát, đó tuyệt đối là điều mà tam công chúa không muốn nhìn thấy vào lúc này.

Và nếu như có thể, tại sao không thừa cơ hội lần này để củng cố quyền kiểm soát Bán Nguyệt thành vào trong tay mình chứ nhỉ??

hạ lệnh trăm sát toàn bộ quân phản nghịch chỉ có thể khiến mình hả giận nhất thời, nhưng nếu như nắm lấy thời cơ tạo ra hình tượng " nhân từ, rộng lượng, bao dung" cho cả thiên hạ nhìn thấy vào lúc này, lợi ích nhận lại được sau này tuyệt đối là con số không thể đếm xuể.

“ đầu hàng, tôi đầu hàng ~~~~” “ Đừng, đừng giết tôi, tôi bỏ vũ khí rồi, tôi đầu hàng ~~~~~!!”

Câu nói của tam công chúa tựa như tiếng hát ngân nga từ trên thiên đàng vang phát lên, ít nhất khi lọt vào trong tai của binh sĩ phản loạn là như vậy, họ không chút do dự chần chừ, vội vã vứt bỏ vũ khí trong tay hai tay ôm đầu quỳ xuống hay thậm chí nằm thẳng xuống đất, toàn thân run rẩy phò mặc số phận, hy vọng người của vương triều Thiên Ưng sẽ giữ đúng lời hứa không trăm sát mình, hoàn toàn không có chút ý chí phản kháng gì cả.

Ngô đội trưởng và binh sĩ Thiên Ưng tuy vô cùng căm phẫn và bất cam, nhưng tam công chúa cũng đã lên tiếng rồi, tuyệt đối không dám làm trái, chỉ còn cách cắn răng nhổ nước bọt vào những tên quân phản loạn đã bỏ vũ khí quỳ xuống đầu hàng, tiếp tục lao đi trăm sát những tên chưa kịp phản

ứng, hy vọng giết càng nhiều càng tốt trước khi lũ phản nghịch đó đầu hàng hết.

Hứng chịu hàng tá bã nước bọt nhỏ vào người, quân phản loạn chỉ biết cắn răng nằm đó hứng chịu mà không dám lộ ra vẻ bất mãn phản kháng. Thà bị sỉ nhục còn hơn phải bỏ mạng, không phải sao???

Nhìn thấy người của Thiên Ưng tha cho tất cả những ai bỏ vũ khí quỳ xuống đầu hàng, hiệu ứng domino nhanh chóng được kích hoạt, quân phản loạn ai nấy đều nhanh chóng vứt bỏ vũ khí trong tay quỳ xuống ôm đầu đầu hàng để được giữ mạng.

Tất nhiên, cũng còn không ít người tỏ ra do dự hoặc chưa kịp vứt bỏ vũ khí đã bị binh sĩ Thiên Ưng lao tới trước mặt chém bay đầu, chết một cách tức tưởi.

Nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ đó, không ai dám do dự chần chừ cả, nếu như có thể, thậm chí ngay cả quần áo cũng muốn tháo hết ra vứt hết ra ngoài ngay tức khắc chứ nói chi vũ khí.

‘ hừ, may cho các người’ nhìn thấy loạn quân đã quỳ xuống hết đầu hàng, Ngô đội trưởng tỏ vẻ tiếc nuối và bất mãn vô cùng, xem ra này giờ ông ta vẫn giết chưa đã tay, chỉ mong đám ngu xuẩn đó do dự chần chừ thêm đôi chút, thì đôi tay của mình đã được sướng thêm nữa rồi.

“ bắt trời lại hết ~~~~~!!!” Ngô đội trưởng lập tức vẫy vẫy tay ra lệnh cho binh sĩ bắt trời tổng hết quân phản loạn vào nhà lao, tuy đã hứa tha mạng cho chúng, nhưng tội chết có thể tha, tội sống không thể bỏ qua, nếu không có trừng phạt thích đáng, không có tấm gương giết gà dọa khỉ, sau này ai muốn phản loạn thì phản loạn à?? Mình lấy đâu ra thời gian và hơi sức suốt ngày lo đi trấn áp bạo loạn chứ??

Tam công chúa cũng yên lặng không lên tiếng, xem như chấp nhận hành sự của Ngô đội trưởng vào lúc này, trực tiếp quay người đi thẳng vào trong trang viên của mình. Lúc này cả thể xác và tâm hồn đã quá mệt mỏi sau cuộc chiến khốc liệt, không còn đủ tâm trí và sức lực để ý tới những chuyện còn lại nữa rồi.

“lão gia, chẳng lẽ người không định ra tay cứu các binh sĩ của” “mỗi người đều phải có trách nhiệm cho việc làm của mình, lão phu đã ban phát mệnh lệnh và dặn dò là tuyệt đối không được tham gia vào cuộc chiến lần này, thế mà vẫn có người phát lờ làm theo ý của mình, giờ thì trách cứ được ai đây??”

Trên một tòa lầu cát cách trang viên không quá xa, Âu Dương Thiện và Âu Dương phu nhân đứng song song đưa mắt nhìn chằm chằm về phía trang viên, Âu Dương phu nhân tỏ ra lo lắng nói, nhưng nhanh chóng nhận được câu trả lời đầy kiên quyết của Âu Dương Thiện.

“nhưng mà” “về thôi, nghe nói lão đại đang bị thương khá nặng, chúng ta về phủ xem sao.” Không để Âu Dương phu nhân nói hết câu, trực tiếp quay người rời khỏi lầu cát quay trở về thành phủ của mình.

Không phải Âu Dương Thiện máu lạnh, nhưng rõ ràng chuyện này cái sai thuộc về quân bạo loạn, muốn binh vực cũng không biết binh vực như thế nào. Quan trọng nhất là, phía vương triều Thiên Ưng đã chấp nhận cho quân phản loạn đầu hàng, mạng sống của họ đã được đảm bảo, nên không cần thiết phải ra tay nữa.

Tất nhiên, chịu chút đau khổ là điều không thể tránh khỏi, xem như là bài học dành cho những kẻ cứng đầu không biết điều, hy vọng sau này chúng sẽ “thông minh” hơn với lựa chọn và hành động của mình.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 307: Tâm Trạng Tệ Hại Của Tam Công Chúa

“dính dong, chúc mừng bạn đã thăng cấp thành nguyên thần tầng thứ 1, nguyên thần đã được hình thành trong thức hải, hy vọng bạn sẽ tiếp tục cố gắng trên con đường thăng cấp của mình để trở thành kẻ mạnh số một đại lục Huyền Thiên, thân ~~!!”

Công thành chiến đã kết thúc được ba ngày, Dương Kiệt tranh thủ thời gian rảnh rỗi lập tức nhốt mình vào trong phòng riêng của mình để tiến hành thăng cấp sau khi đã đạt đủ số điểm kinh nghiệm cần thiết.

Quá trình thăng cấp và hình thành nguyên thần trong thức hải kéo dài hết hai ngày trời mới hoàn thành, và trong quá trình xây dựng nguyên thần chỉ cần có một tác động nhỏ bên ngoài tác động vào người Dương Kiệt, nguyên thần sẽ lập tức bị vỡ nát ra, suốt đời không có cơ hội hình thành nguyên thần thêm lần nào nữa.

Cũng may là Dương Kiệt không nóng đầu quyết định thăng cấp trong lúc bị ép vào đường cùng, nếu không e rằng lúc này phải lãnh đủ hậu quả khôn lường rồi.

Dương Kiệt dùng thần thức của mình chạy thẳng tới thức hải, phát hiện một “Dương Kiệt mini” chỉ to bằng lòng bàn tay đang nhắm mắt bó gói treo lơ lửng trên không trung trong thức hải, thiên địa linh khí ở bên ngoài không ngừng được “Dương Kiệt mini” hấp thụ vào và chuyển ngược lại cho chính anh ta, cho anh ta cảm giác chân nguyên trong cơ thể lúc nào cũng dồi dào đầy đủ, liên miên không ngớt, hoàn toàn không cần phải lo

lắng chân nguyên sẽ cạn kiệt khi sử dụng liên tục những tuyệt học có uy lực cực lớn trong lúc giao chiến nữa.

Tất nhiên, trên thế gian này không có thứ gì là tuyệt đối cả. Khi người tu luyện đạt tới cảnh giới nguyên thần, ngoài chức năng không ngừng hấp thụ thiên địa linh khí bổ sung cho cơ thể trong lúc giao chiến, nguyên thần còn có thể vận dụng chân nguyên trong cơ thể người tu luyện để nhắc bổng cơ thể của chủ nhân bay bổng trên không trung. Và trong quá trình vận dụng chân nguyên để nhắc bổng cơ thể tung bay trên trời, sẽ không thể đồng thời tiến hành hấp thụ thiên địa linh khí ở bên ngoài, nói chính xác là nguyên thần chỉ có thể xử lý một trong hai công việc đó mà thôi, không thể đồng loạt vừa vận dụng chân nguyên vừa hấp thụ chân nguyên.

Cho nên nếu như không ngừng giao chiến trên không trung và liên tục sử dụng những tuyệt học tiêu hao quá nhiều chân nguyên, cũng sẽ xuất hiện trường hợp thu không đủ chi.

Ngoài ra cũng có thể xảy ra trường hợp như Lý Nguyên Bá trước kia, cơ thể bị trọng thương sẽ khiến nguyên thần không ngừng phải thải ra chân nguyên để bù đắp và kiểm soát nội thương trong cơ thể, trong quá trình này nếu như cơ thể vận động quá tải, sẽ xuất hiện tình trạng mất kiểm soát và xì hơi, nhẹ thì chân nguyên trong cơ thể bị rút sạch, nặng nhất thậm chí có thể khiến cho kinh mạch và xương cốt trong cơ thể bị tàn phá bởi những luồng chân nguyên đã bị mất kiểm soát bởi nguyên thần.

Ngoại trừ những tính năng vừa kể trên, khi đạt tới cảnh giới Nguyên Thần, người tu luyện còn có thể sở hữu thêm một kỹ năng chiến đấu cực kỳ đáng giá, đó chính là Lãnh Vực.

Như đã từng giới thiệu, chưa tới nguyên thần, mãi mãi chỉ là một con kiến yếu ớt. kẻ mạnh nguyên thần nếu như may mắn kích hoạt được kỹ

năng lãnh vực, trong lúc giao chiến có thể hình thành một lãnh vực pháp tắc đáng sợ.

Bất kỳ ai rơi vào lãnh vực của đối phương, nếu như cảnh giới và cấp bậc lãnh vực yếu hơn, thực lực phát huy ra sẽ bị áp chế xuống mức thảm họa.

Đứng trong phạm vi lãnh vực của ta, nếu như người không có lãnh vực hay có cấp bậc thấp hơn ta, người phải chấp nhận một sự thật là phải chịu sự áp chế của ta, mãi mãi đứng thấp hơn ta một cái đầu.

Và Dương Kiệt vô cùng may mắn, sau khi thăng cấp thành cảnh giới nguyên thần, trong nguyên thần đã hình thành được một lãnh vực cho riêng mình, chỉ là

“ mẹ kiếp ~~~!! Lãnh vực cấp thấp?? hệ thống, người không đùa giỡn với ta chứ?????” vừa vui mừng chưa được bao lâu vì bản thân cũng có thể hình thành lãnh vực như bao thiên tài khác, nhưng khi nhìn rõ cấp bậc của lãnh vực của mình, Dương Kiệt không kìm được nhảy cẫng lên gào thét đầu cắm phần.

Dương Kiệt luôn luôn tự nhận mình là thiên tài trong thiên tài, là thiên mệnh chi tử được cả hai thiên đạo lựa chọn, thế mà lúc này chỉ có thể hình thành một lãnh vực cấp thấp trong nguyên thần, khoe ra không ngừng bị người ta cười cho thối mũi đấy chứ.

“ dính dong, bạn nghĩ bản thân là một thiên tài sao??? Nếu như không phải lãnh vực là tính năng đi kèm theo hệ thống, chỉ sợ lãnh vực còn không thể hình thành được nữa là, giờ cho cái lãnh vực cấp thấp là tốt lắm rồi, còn đòi hỏi gì nữa??” giọng nói đầy mỉa mai chế giễu của hệ thống vang lên, khiến Dương Kiệt như điên tiết lên vì nhục nhã.

Mẹ kiếp, bộ tưởng bản thân là thiên tài thật sao??? Tên thiên đạo của thế giới này lựa chọn người chẳng qua người chính là một tên phế vật vô dụng không hơn không kém mà thôi, ở đó mà suốt ngày thâm du YY không biết ngưng, thử không có hệ thống trên người coi, chỉ sợ không biết người có sống được tới ngày hôm nay không chứ ở đó mà bắt với chả măn.

“dính dong, tất nhiên, bạn cũng không cần phải nản chí, hãy nhìn kỹ xem kỹ năng lãnh vực của bạn xem.” Nhìn thấy Dương Kiệt tỏ ra thất thểu chán nản, hệ thống cũng không muốn đả kích nhuệ khí của anh ta quá nhiều, vì rõ ràng vẫn còn phải dựa dẫm vào Dương Kiệt trong việc chinh phục đại lục Huyền Thiên này, nên đã nhanh chóng có chút chỉnh sửa gọi là cho “hợp lý”.

Lãnh vực (cấp thấp): Kỹ năng chủ động có thể hình thành một lãnh vực để áp chế đối thủ của mình (có thể thăng cấp).

Khi nhìn rõ dòng chú thích có thể thăng cấp, đôi mắt của Dương Kiệt lập tức rực sáng, tinh thần phấn chấn hẳn lên.

Cũng như võ hồn, lãnh vực một khi đã hình thành, ban đầu ở cấp bậc nào thì suốt đời sẽ nằm yên ở cấp bậc đó không thể thăng cấp thêm nữa. Võ hồn còn có thể phục dụng Nghịch Thiên Luyện Hồn Quả hên xui thay đổi, còn lãnh vực thì hoàn toàn phó tay, ít nhất trên Huyền Thiên Đại Lục chưa từng nghe nói qua lãnh vực có thể thăng cấp cả.

Hệ thống thêm vào chức năng này để khích lệ cho Dương Kiệt, đồng thời không loại trừ khả năng muốn tìm đủ mọi cách để cửa cổ hút máu anh ta cũng không chừng.

Vì khi nhìn rõ số linh thạch cần thiết để thăng từ cấp thấp lên trung cấp, con số nhảy lên tới 100 tỷ linh thạch, Dương Kiệt hai mắt trợn ngược sùi bọt mép ngất xỉu tại chỗ.

100 tỷ linh thạch?? Dương Kiệt phải luyện chế bao nhiêu đan dược mới có thể kiếm đủ số tiền đó để thăng cấp nhỉ?? Mười năm?? Hai chục năm?? Hay thậm chí ba chục năm??

Thôi kệ, có còn hơn không, mặc dù hy vọng qua mong manh.

Kết ~~~~~!!! “ Chủ nhân ~~~~~!!!”

Ngắt kết nối với hệ thống, Dương Kiệt đẩy cửa rời khỏi phòng mình, Lý Nguyên Bá đang canh giữ ở gần đó lập tức xuất hiện ngay trước mặt, mang theo vẻ mặt ngây ngô vô hại như trẻ thơ vui mừng đưa trẻ như vừa gặp được phụ huynh của mình.

Sau ba ngày dưỡng thương, cộng thêm đan dược tuyệt phẩm do Dương Kiệt cung cấp, nội thương của Lý Nguyên Bá đã hầu như bình phục hồi toàn, lúc này ít nhất có thể phát huy 80 – 90 % thực lực vốn có của mình rồi.

“ tình hình Bán NGuyệt thành thế nào rồi???” “ tình hình??? Tình hình gì ạ???”

Dương Kiệt tỏ ra quan tâm tam công chúa đã khắc hậu hậu quả sau khi công thành chiến kết thúc như thế nào, nhưng vô cùng hiển nhiên hình như anh ta đã hỏi sai người rồi nhỉ??

“ Thôi, không có gì, để ta trực tiếp đi gặp tam công chúa hỏi thăm tình hình.” Dương Kiệt dùng tay che mặt, Lý Nguyên Bá sau khi thoát khỏi trạng thái chiến đấu giống hệt như một đứa trẻ ba tuổi, lúc này trong đầu của hắn chỉ có ăn, uống và ngủ, ngoài ra còn chấp hành mọi mệnh lệnh của Dương Kiệt vô điều kiện, ngoài ra không có thứ gì có thể khiến hắn bận tâm để ý tới cả.

Dương Kiệt dẫn theo Lý Nguyên Bá rời khỏi trang viên của mình đi thẳng tới trang viên của tam công chúa để hỏi thăm tình hình.

Mấy ngày nay tâm trạng của tam công chúa chỉ có thể dùng hai từ “tệ hại” để hình dung.

Tuy đã thành công bảo toàn Bán Nguyệt thành, đẩy lùi đợt tấn công của vương triều Thanh Mãng. Nhưng hậu quả phải gánh chịu chỉ có thể dùng từ “thảm họa” để hình dung.

Hai vạn Hắc Ky Hoàng Gia, ba vạn Cẩm Vệ Quân được gửi tới hỗ trợ thủ thành, sau khi cuộc chiến kết thúc, sau khi đọc xong bản tổng kết thiệt hại do Ngô đội trưởng trình lên, tam công chúa lập tức ngất xỉu tại chỗ.

Hai vạn Hắc Ky Hoàng Gia còn lại chưa tới năm ngàn người, ba vạn Cẩm Vệ Quân còn thê thảm hơn nữa, chỉ còn lại vỏn vẹn tám ngàn.

Chưa đầy nửa ngày từ thủ Bán Nguyệt thành, phía vương triều Thiên Ưng thiệt hại tới ba vạn bảy ngàn người hơn, cho dù là Ưng Hoàng nhìn vào bảng tổng kết thiệt hại đó, cũng không kìm được phun máu tại chỗ cho mà xem.

Nhưng nếu xét về tổn thất, phía vương triều Thanh Mãng cũng không hề nhẹ nhàng chút nào, thậm chí còn đáng sợ hơn cả phía Thiên Ưng.

Gần ba vạn đại quân mãi mãi chôn vùi dưới lòng đất không thể quay trở về với gia đình, quan trọng nhất là, thập đại thần tử có tới bốn mạng bị trảm sát bởi Lý Nguyên Bá, có thể nói tuyệt đối là một cú giáng mạnh vào đầu của người Thanh Mãng, không biết phải tốn bao lâu mới có thể phục hồi nguyên khí được đây.

Chỉ là

Trong ba vạn binh sĩ Thanh Mãng tử trận, gần tám ngàn người bị trảm sát dưới tay của Dương Kiệt và Lý Nguyên Bá, ngoài ra hơn một vạn hai ngàn người chết bởi viện binh của Triệu Thiên Cơ do đột kích bất ngờ, nhưng bản thân Hắc Kỵ Hoàng Gia của Triệu Thiên Cơ cũng phải bỏ lại gần năm ngàn mạng trên chiến trường.

Một ăn hai hoặc thậm chí hơn nghe có vẻ như Hắc Kỵ Hoàng Gia của Triệu Thiên Cơ chiến thắng vẻ vang, nhưng nên nhớ rằng ở thời điểm đó binh sĩ vương triều Thanh Mãng bị tấn công bất ngờ không kịp phản ứng, cộng thêm sĩ khí dao động do thống soái bị trọng thương và mất đi sự chỉ huy của Tống Anh Kiệt mới có thể đạt được kết quả khả quan như thế này.

Nếu như thời điểm đó Tống Anh Kiệt vẫn còn lảnh lặn đứng ra điều binh khiển tướng, Triệu Thiên Cơ dám ra lệnh cho Hắc Kỵ Hoàng Gia của mình lao ra đột kích vương triều Thanh Mãng hay không cũng là cả một vấn đề rồi.

Đó cũng là lý do vì sao Triệu Thiên Cơ nhìn chằm chằm vào Tống Anh Kiệt và khẳng định đối phương chính là đối thủ đáng sợ nhất trên con đường bá nghiệp của mình.

Còn phía tam công chúa thì sao?? Nếu như bỏ qua Lý Nguyên Bá và viện binh của Triệu Thiên Cơ. Tổn thất gần 4 vạn quân tinh nhuệ mà chỉ đổi lại được khoảng một vạn binh sĩ của đối phương, thậm chí Bán Nguyệt thành thậm chí thất thủ nếu như không phải “ kỳ tích ” lần nữa xảy ra.

Bất kỳ ai nhìn vào kết quả này, cũng sẽ cảm thấy hổ thẹn thay cho biểu hiện của tam công chúa đấy chứ.

Nên nhớ binh sĩ dưới quyền tam công chúa lúc đó không phải là con chó con mèo, được thành lập từ dân thường, mà chính là hai tiểu đội tinh nhuệ nhất nhì của vương triều Thiên Ưng, thực lực hoàn toàn không lép vế so với

binh sĩ Thanh Mang và thậm chí có phần lớn mạnh hơn nữa. Thế mà kết quả cuối cùng lại ra như thế này, nếu như lúc này có cái lỗ nào đó ở gần đây, tam công chúa đã chui xuống đó trốn vì xấu hổ rồi.

Nhưng tất cả không là gì khi tam công chúa nhận được thông tin rằng, sở dĩ vương triều Thanh Mãng rút quân, phe mình có thể chuyển bại thành thắng, chính là nhờ vào quân tiếp viện của đối thủ không đội trời chung của mình.

Đó tuyệt đối là một nỗi nhục nhã ghê tởm nhất mà tam công chúa phải hứng chịu trong cuộc đời của mình.

Không cần hỏi, cũng đủ biết sắc mặt của đối phương đẹp cỡ nào khi nhìn thấy cảnh tượng thảm hại của mình vào thời điểm đó rồi nhỉ??

“AAAAAAAAAAAA ~~~~~” Xoảng ~ xoảng ~ xoảng ~~~~~!!!

Mấy ngày nay trong phòng tam công chúa không ngừng vang lên tiếng gào thét vô nghĩa và tiếng vỡ nát của cổ vật bình quý, khiến cho các hầu gái ở xung quanh hoảng sợ không dám tới gần, làm việc thận trọng nặng nề sợ phạm phải sai lầm phải trở thành vật trút giận cho chủ nhân của mình.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 308: Phán Quyết Dành Cho Phản Quân

Cọc cọc ~~~~~!!! “ Ai đấy ~~~???”

Hôm nay cũng thế, tâm trạng của tam công chúa cũng chẳng có chút vẻ khá khẩm hơn, đang tự nhốt mình trong phòng đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài, tỏ ra cáu gắt hết lớn.

“ Bẩm, bẩm công chúa, có Dương, Dương bang chủ tới xin được diện kiến người, người ạ.” Giọng nói đầy run sợ của tỳ nữ bên ngoài vang lên.

“ không gặp, đã nói là ủa, Dương bang chủ?? Dương Tiễn???”

Két ~~~~~!!!

Cửa phòng từ từ mở ra, tỳ nữ sợ tới nỗi cúi đầu xuống không dám nhìn thẳng vào tam công chúa, lo sợ bị trút giận vào đầu thì khổ.

“ Thôi được rồi, người đi làm việc của người đi.” Tỳ nữ thầm thở phào nhẹ nhõm, mừng rỡ vội vã rời khỏi hiện trường không dám tiếp tục nán lại “ nơi nguy hiểm” này nữa.

Hít sâu một hơi vào người để điều chỉnh lại tâm trạng của mình, tam công chúa trực tiếp đi thẳng tới phòng tiếp khách để gặp mặt Dương Kiệt.

Ai cũng có thể từ mặt, nhưng Địa Cầu Bang hiện giờ là át chủ bài quan trọng, là “ bùa hộ mệnh” của bản thân, phải tiếp đón một cách thận trọng, tuyệt đối không được khiến đối phương mất lòng.

Đường đường công chúa một vương triều, thế mà lúc này khi đối diện với bang chủ quen của một bang hội cũng phải thận trọng lấy lòng, nghĩ tới điều đó, tâm trạng của tam công chúa trở nên tồi tệ hơn bao giờ hết.

Nhưng biết phải làm sao khi hiện giờ mình còn phải dựa dẫm nhiều vào người ta chứ??

Và một suy nghĩ phải chiêu mộ nhân tài dưới trướng mình bằng mọi giá bắt đầu len lỏi xuất hiện trong đầu của tam công chúa và ngày càng khuếch đại ra nữa.

“ tam công chúa ~~~~!!” “ Dương bang chủ không cần đa lễ, mời ngồi.” không để Dương Kiệt chờ đợi quá lâu, tam công chúa đã có mặt tại phòng tiếp khách, vừa nhìn thấy cô ta bước vào, Dương Kiệt lập tức đứng bật dậy chấp tay chào hỏi, tam công chúa mỉm cười đáp lễ và nhanh chóng đi thẳng về phía ghế chủ nhân của mình ngồi xuống.

Trên đường đi, ánh mắt của cô ta không tự chủ dán chặt vào Lý Nguyên Bá đang mang theo vẻ mặt ngơ ngác ngác ngồi ở bên cạnh Dương Kiệt, lúc này hấn tỏ ra bối rối không biết nên tiếp tục ngồi đó hay đứng lên học theo Dương Kiệt chào hỏi người lạ hay không.

Người này dường như Đôi mắt của Tam công chúa lóe qua tia sáng dị thường, trong đầu không tự chủ lóe qua một kế hoạch gì đó thì phải.

Tam công chúa định nhắm vào Lý Nguyên Bá???

“ xin hỏi công chúa tình hình Bán Nguyệt thành như thế nào rồi ạ?? Nếu như có chuyện vượt quá tầm kiểm soát, Địa Cầu Bang sẵn sàng ra tay giúp đỡ, dù sao thì hai người cùng giải quyết vấn đề sẽ tốt hơn một người tự giải quyết, không phải sao??” Dương Kiệt không thể vừa mới tới đã trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, nên đã đi một đường vòng xã giao vài câu trước đã.

“ Dương bang chủ hãy yên tâm, mọi hậu quả sau cuộc chiến đã được giải quyết khắc phục, không còn vấn đề quá nghiêm trọng nữa, nên tạm thời không cần phải làm phiền tới Địa Cầu Bang nữa ạ.” Mặc dù chỉ là lời xả giao và là lòng tốt của Dương Kiệt khi đề nghị được ra tay giúp đỡ, nhưng khi lọt vào trong tai của tam công chúa lại không dễ nghe chút nào, đặc biệt là ở thời điểm nhạy cảm như thế này, cô ta chỉ khẽ nhấp môi ly trà trên tay, không nóng không lạnh nói.

Chẳng lẽ những chuyện đơn giản như thế bốn công chúa cũng không thể tự giải quyết xong phải nhờ tới Địa Cầu Bang, trong mắt của các người bốn công chúa tệ hại vô dụng tới thế sao???

Dương Kiệt dường như cũng cảm nhận được sự lạnh nhạt của đối phương, nhưng nhất thời không nghĩ ra mình đã đắc tội đối phương vào lúc nào, thực ra lúc này chỉ là lời xã giao mà thôi, nếu như người ta đã nói thế, vậy thì không cần phải dùng mặt của mình đưa vào cái mông lạnh ngắt của người ta làm gì nữa.

Mẹ kiếp, bốn thiếu gia liều sống liều chết hết mình giúp người thủ thành, suýt chút mất luôn cả mạng trên chiến trường, người không đối đãi nhiệt tình thì thôi chứ, còn tỏ ra lạnh nhạt như thế coi được sao??? Đúng là lòng dạ của đàn bà là thứ khó hiểu nhất trên đời này mà ~~~!!

Dương Kiệt làm sao biết được bản thân vô tình chạm vào thần kinh nhạy cảm của tam công chúa vào lúc này chứ? Có sắc mặt đẹp để đối với anh ta mới là chuyện lạ á!!

“ vậy còn nhóm phản quân thì” “ số phận của phản quân sau khi tổ chức cuộc họp nội bộ, đã có quyết định phán xử rồi. thành phần từ thống lĩnh và đội trưởng trở nên, xử tử theo tội phản nghịch, còn các binh sĩ ở phía dưới, cắt bỏ thân phận quân dân, giáng xuống thành nô lệ để củng cố

cho nguồn lực lao động trong Bán Nguyệt thành, sau này lấy công chuộc tội, vẫn còn có cơ hội thoát khỏi kiếp nô lệ trở lại thành dân thường.”

Số phận quân phản loạn chính là thứ mà Dương Kiệt quan tâm nhất. Trước khi đi tới công chúa phủ, anh ta đã ghé qua thành chủ phủ thăm hỏi tình hình của lão đại, đồng thời nhận được lời yêu cầu của Âu Dương Thiện nhờ vả anh ta đi tới công chúa phủ hỏi thăm quyết định xử lý của phía vương triều Thiên Ưng dành cho loạn quân.

không ngờ lại nhận được câu trả lời đầy dứt khoát và tràn đầy sát khí của tam công chúa.

Cho dù là Huyền Thiên Đại Lục hay Trái Đất, tội phản nghịch tuyệt đối là trọng tội, nghiêm trọng nhất có thể chu di cử tộc cũng không phải là hiếm thấy. Tam công chúa chỉ xử tử những thành phần có chức có quyền, binh sĩ quèn ở phía dưới chỉ bị đày ải thành nô lệ đã là ân xá phúc đức lắm rồi.

Bị giáng làm nô lệ ít ra vẫn còn giữ được cái mạng, nếu sau này lập công chuộc tội thậm chí có thể thoát khỏi danh phận nô lệ quay trở lại cuộc sống của dân thường.

Cho nên phán quyết này nếu như ban ra, cả Bán Nguyệt thành đừng nói là dân thường, ngay cả Âu Dương Thiện cũng không dám lên tiếng ý kiến phản đối, vì rõ ràng phía Thiên Ưng đã nhượng bộ trong vấn đề này, nếu như phía Thiên Ưng nhẫn tâm hơn, xử trảm hết toàn bộ binh phản nghịch, cả thiên hạ cũng không ai dám lên tiếng chỉ trích phản đối, thậm chí còn được lên tiếng ủng hộ cho mà xem.

Phản nghịch, cho dù đi tới đâu cũng bị tẩy chay và căm ghét.

Nghe xong số phận của quân phản nghịch, Dương Kiệt thâm thở phào nhẹ nhõm.

Ít ra không xảy ra cảnh tượng kinh tởm hàng vạn người phải bay đầu, xác chất như núi, máu đỏ thành sông, và phía Âu Dương Thiện chắc cũng không dám phản đối một phán quyết như thế này chứ nhỉ???

Như Âu Dương Thiện cũng đã từng nói, con người, phải tự trả giá cho những hành động ngu xuẩn của mình, không phải sao???

“ Dương bang chủ, thời gian dành cho cuộc thí luyện lần này không còn nhiều, nếu như có thể, hy vọng bang chủ có thể ra tay trợ giúp cho Hoàng Dung muội muội đang đảm nhận nhiệm vụ đánh chiếm thành trì khu vực xung quanh. Theo tình báo vừa nhận được, đối thủ lớn nhất của chúng ta, Bát hoàng tử Triệu Thiên Cơ đã chiếm đoạt được hơn mười ngôi thành tâm trung ở khu vực lân cận, với thành tích của chúng ta hiện giờ, e rằng.....” càng nói tam công chúa càng tỏ ra căm phẫn ông trời bất công.

Vì sao, vì sao đôi phương lúc nào cũng nhân tài đầy rẫy, vẫy vẫy tay sẵn sàng có vô số người quỳ xuống cam tâm tình nguyện bán mạng cho hấn?? vì sao lúc nào đôi phương cũng có thể thuận buồm xuôi cánh, cho dù làm bất kỳ việc lớn nhỏ nào, cũng có thể hoàn thành một cách hoàn hảo, có thể một phần dựa vào thực lực, nhưng phần lớn tất cả đều chỉ là dựa vận may mà thôi (ít nhất trong mắt của tam công chúa xem là vậy)!! vì sao kẻ địch chỉ nhắm vào mỗi mình mình mà không nhắm tới tên Triệu Thiên Cơ trời đánh đó, để mặc hấn tự do thoải mái có đủ thời gian và cơ hội bành trướng lãnh thổ của mình một cách dễ dàng chứ?? Nếu như không phải đôi phương đột nhiên ngưng lại chiến dịch bành trướng lãnh thổ, e rằng lúc này mình có thể trực tiếp giương cờ trắng đầu hàng được rồi đấy, đuổi sao mà kịp chứ???

Mặc dù trong tận thâm tâm tam công chúa biết rõ Triệu Thiên Cơ đang thực hiện lời hứa với thập nhị công chúa trước khi thí luyện bắt đầu, nhưng

không hiểu vì sao trong đầu lại luôn nghe thấy tiếng dè bĩu rằng: “ Người ta đang khinh thường chế giễu ngươi đấy, thậm chí ngưng lại chấp ngươi nửa con đường ngươi còn chưa chắc bắt kịp người ta nữa là, nên lúc này người ta đã còn không thèm tranh đua với ngươi nữa, vì cho rằng ngươi không xứng đáng, không đủ tư cách đấy mà!!”

Dường như tâm lý của tam công chúa đã bắt đầu xuất hiện dấu hiệu bất ổn, xem ra áp lực, sợ hãi và tủi nhục phải gánh chịu thời gian gần đây đã muốn quật ngã người con gái có biệt danh “ Băng Tiên Tử” này rồi.

“ tam công chúa xin hãy yên tâm, tại hạ sẽ đi hỗ trợ cho Dung nhi ngay tức khắc ạ.” Cảm thấy không còn gì để nói với người phụ nữ ở trước mặt, ít nhất thời điểm này không còn gì để nói nữa, Dương Kiệt trực tiếp đứng bật dậy chấp tay thi lễ một cái, dẫn theo Lý Nguyên Bá trực tiếp rời khỏi công chúa phủ để đi tới Thiên Bảo thành tập hợp với Hoàng Dung.

“ Địa Cầu Bang, hy vọng các ngươi sẽ không làm bốn công chúa phải thất vọng, không chỉ trong cuộc thí luyện này, mà còn” đôi mắt lạnh lùng như băng nhìn chằm chằm vào bóng lưng của cả hai biến mất khỏi phòng tiếp khách, tam công chúa lẩm bẩm nói nhỏ như muốn nhắc nhở Địa Cầu Bang hay thậm chí là bản thân điều gì đó thì phải.

Sau khi rời khỏi công chúa phủ, Dương Kiệt lập tức dẫn theo Lý Nguyên Bá và Hao Thiên Khuyển âm thầm rời khỏi Bán Nguyệt thành đi thẳng tới Thiên Bảo thành theo như lời yêu cầu của tam công chúa.

Tất nhiên, trước khi rời khỏi không quên dùng truyền âm thạch để báo lại phán quyết của vương triều Thiên Ưng giành cho phản quân cho Âu Dương Thiện biết.

Sau khi nghe xong truyền tin của Dương Kiệt, Âu Dương Thiện im lặng một hồi lâu sau, cuối cùng chỉ đáp lại một câu: " lão phu hiểu rồi."

xem ra ông ta cũng đã chấp nhận phán quyết như thế trong im lặng rồi.

Quay trở lại nhóm Dương Kiệt, Lý Nguyên Bá vừa mới giáp mặt Hao Thiên Khuyển lần đầu toàn thân không tự chủ sờn cả tóc gáy, luôn mang theo vẻ mặt đầy cảnh giác đứng sát ngay bên cạnh Dương Kiệt, đề phòng con chó mực cực kỳ nguy hiểm ở phía trước có động tĩnh không hay có thể gây nguy hiểm tới tính mạng của cả hai.

Linh tính mách bảo cho hắn biết rằng con chó mực ở phía trước thuộc dạng “ nhân vật cực kỳ nguy hiểm”, tốt nhất nên tránh ra càng xa càng tốt, tuyệt đối không nên dây dưa vào tới nó làm gì.

Sát thân trần dân khi gặp phải thần khuyển nhà trời thì cũng chỉ có nước quỳ mà thôi, hoàn toàn không cùng chung một đẳng cấp cả.

Hao Thiên Khuyển chỉ khẽ liếc nhìn Lý Nguyên Bá một cái rồi hoàn toàn không thèm quan tâm tới hắn nữa, xem hắn như người tàng hình vậy.

Một con ma ốm đói sao đủ tư cách lọt vào đôi mắt xanh của thần khuyển Hao Thiên Khuyển trứ danh như bốn cậu gia chứ!!

Thế là hai người một chó nhanh chóng leo lên phi thuyền đã chờ sẵn, trực tiếp xuất phát về hướng Thiên Bảo thành.

“ Kiệt ca ca ~~~~!!” “ Dung nhi ~~!!”

Phi thuyền vừa mới hạ cánh xuống “sân bay tạm thời”, Hoàng Dung đã dẫn theo Cửu thúc chờ sẵn tại chỗ, nhìn thấy cả ba bước ra, vui mừng mừng rỡ lao tới ngả thẳng vào lòng của Dương Kiệt.

Có thể nói khi Dương Kiệt quay về Bán Nguyệt thành chi viện, Hoàng Dung ngày đêm lo lắng cho an nguy của anh ta tới nỗi mất ăn mất ngủ, nếu như không phải mang trọng trách trên vai cộng thêm Cửu thúc kéo lại, e

rằng đã bay thẳng về Bán Nguyệt thành để chiến đấu bên cạnh Kiệt ca ca của mình rồi.

Lúc này nhìn thấy Dương Kiệt bình an vô sự, Hoàng Dung vui mừng tới nỗi quên hết tất cả, phát lời những người có mặt ở đây, trực tiếp lao tới ngã thẳng vào lòng Dương Kiệt làm nũng.

À mà với quan hệ của cả hai, thích làm gì thì làm chứ cần gì quan tâm tới người ngoài làm gì phải không??

Nếu như là người khác dám lao thẳng về phía Dương Kiệt như thế này, e rằng Lý Nguyên Bá đã “ biến hình” vung song chùy bổ bẻ đầu của đối phương rồi.

Nhưng Hoàng Dung là nhân vật được chiêu mộ tới, thông tin đó đó đã được cấy vào trong bộ não của Lý Nguyên Bá, cộng thêm thân phận là “ người phụ nữ” của chủ nhân của mình, nên mới yên lặng nhắm mắt bỏ qua, còn người khác thì hừ hừ ~~~~!!!

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 309: Một Tháng Bảy Ngôi Thành!!

chap trước có chỉnh sửa lại đoạn Lý Nguyên Bá khi giáp mặt với Hao Thiên khuyến cho phù hợp với tính cách của hắn hơn.

“ Dương bang chủ ~~~~!!!” “ cuối cùng ngài cũng đã tới, chúng tôi đã nghe kể về chiến tích vẻ vang của ngài trong cuộc chiến với vương triều Thanh Mãng, bắt đầu từ hôm nay, Dương bang chủ chính là thần tượng trong lòng em rồi, hí hí ~~~~!!” “ Dương bang chủ xin cho hỏi cảm giác của ngài khi đó”

Cả nhóm nhanh chóng đi thẳng tới phòng họp trong trang viên, nhóm tiểu đội Kim Ứng của thập nhị công chúa đã đợi sẵn từ lúc nào, vừa nhìn thấy Dương Kiệt bước vào, ai nấy đều lộ ra vẻ mặt mừng rỡ phấn khích như vừa được nhìn thấy thần tượng, không ngừng lên tiếng khen ngợi trêu chọc.

Có thể nói hình tượng và địa vị của Dương Kiệt lúc này đã trở nên vô cùng to lớn và vững chắc trong lòng các thành viên trong tổ đội, nếu như bây giờ anh ta thay mặt tam công chúa ban phát bất kỳ mệnh lệnh gì đi nữa, các thành viên trong tổ đội chắc chắn sẽ hưởng ứng nghe theo một cách vô điều kiện cho mà xem.

Khi anh có năng lực, anh sẽ nhận được cảm phục và phục tùng của người khác, không phải sao??

Dương Kiệt tỏ ra thân thiện đáp lại sự cuồng nhiệt của nhóm Kim Ứng, sau những lời chào hỏi xã giao xong, nhanh chóng tiến hành cuộc họp chính ngày hôm nay.

“ Cuộc thí luyện của chúng ta đã qua đi quá một nửa thời gian, chỉ còn lại khoảng một tháng nữa sẽ kết thúc. Hiện giờ trong tay chúng ta chỉ vừa mới chiếm đoạt được hai ngôi thành trì tầm trung là Bán Nguyệt thành và Thiên Bảo thành, cộng thêm các thành trì cấp thấp do các vị đồng minh chiếm đoạt được, nếu so sánh với con số lên tới mười ngôi thành tầm trung của Bát hoàng tử Triệu Thiên Cơ, vẫn còn là một khoảng cách không nhỏ, nếu như không muốn nói là tuyệt vọng.” Hoàng Dung bắt đầu chủ trì cuộc họp, chỉnh đốn lại toàn bộ thông tin tình hình nội bộ và cả phía người cạnh tranh với phe mình.

Nghe xong tình hình không mấy khả quan thốt ra từ miệng của Hoàng Dung, tâm trạng cả nhóm lập tức trở nên trầm lắng nặng nề hơn bao giờ hết.

Hai thành tầm trung so với mười thành tầm trung của người ta, trong khi phe mình còn là một tổ đội liên minh có số lượng hơn gấp đôi người của đối phương, đó là chưa tính tới những đồng minh khác ở phía dưới, thế mà kết quả thu lại được chỉ bằng 1/5 so với người ta, các thành viên trong tổ đội cảm thấy hổ thẹn tới nỗi không dám ngóc đầu lên.

Hoàn toàn không cùng một đẳng cấp mà.

“ nhưng” Các thanh viên lập tức ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào Hoàng Dung, chờ đợi câu nói tiếp theo của cô ta: “ theo thông tin nhận được gần đây, phía bát hoàng tử đã đột nhiên tạm ngừng chiến dịch chiếm đoạt thành trì xung quanh, bắt tay vào việc phát triển các thành trì mà họ chiếm đoạt được, đây rõ ràng là cơ hội để chúng ta có thể nắm bắt để vượt qua đối phương. Một tháng, trong vòng một tháng còn lại, chỉ cần chúng ta có thể chiếm đoạt thêm năm ngôi thành tầm trung, cộng thêm những ngôi thành trì mà chúng ta chiếm đoạt được trước kia, sẽ có thể chuyển bại thành thắng.”

Nhưng thành viên của Kim Ưng không tỏ ra lạc quan và dễ chịu hơn khi nghe xong câu khẳng định của Hoàng Dung. Rõ ràng đối phương có ý định nhường cháp để mình có cơ hội vượt lên, tuyệt đối không phải là điều về vang đáng tự hào gì, và lý do vì sao đối phương nhường cho phần thắng, những người có mặt ở đây ai cũng biết rõ, chỉ là không muốn nói ra mà thôi.

Nhưng quan trọng nhất chính là, cho dù người ta đã có ý định nhường phần thắng cho mình, nhưng chỉ trong vòng một tháng trời, hoàn thành nhiệm vụ chiếm đoạt trên năm ngôi thành tầm trung, tuyệt đối không đơn giản như lời nói và ý tưởng, nếu không muốn nói là hầu như không thể.

Thế lực của tam công chúa đã tổn gần hai tháng trời, chỉ mới chiếm đoạt được Bán Nguyệt thành và Thiên Bảo thành, năm ngôi thành còn lại chiếm trong vòng một tháng, có thể sao???

Vì chiếm thành đâu chỉ đơn giản là trăm sát hay tóm gọn thành chủ của đối phương và ngôi vào ghế thành chủ trong thành là xong xuôi đâu. Còn phải giải quyết vô số vấn đề hậu quả có thể xảy ra sau khi chiếm đoạt được ngôi thành, nếu may mắn như Thiên Bảo thành, chỉ tốn một vài ngày đã có thể ổn định kiểm soát mọi thứ trong tầm tay thì còn đỡ, xui xui gặp phải những ngôi thành xảy ra bạo loạn như trường hợp Bán Nguyệt thành, đừng nói một tháng, cho dù hai tháng, ba tháng cũng chưa chắc hoàn thành được nhiệm vụ nữa là.

“ một tháng năm ngôi thành??? Quá đủ rồi ~~~!!!” nhìn thấy sĩ khí yếu ớt của toàn đội, Dương Kiệt biết rõ mình phải đứng ra làm việc rồi. Mang theo nụ cười đầy tự tin vẫy vẫy tay lên tiếng nói.

“ Tiễn ca ca có kế hoạch như thế nào ạ???” nhìn thấy Dương Kiệt lên tiếng, Hoàng Dung và nhóm Kim Ưng lập tức lộ ra vẻ mặt kỳ vọng và tò

mò. Dương Kiệt đã tạo ra quá nhiều kỳ tích, lúc này không dám tỏ ra nghi ngờ lời tuyên bố “ mạnh miệng” của anh ta nữa.

“ kể với chả hoạch gì??? Cần chi cho phiền phức, giống như lần trước tấn công Thiên Bảo thành, để ta và Nguyên Bá trực tiếp đi ghé thăm năm ngôi thành mà muội lựa chọn, ta sẽ trực tiếp đi vào thành chủ phủ tóm cổ tên thành chủ trong thành giao lại cho muội là xong việc chứ gì?? Muội chỉ cần dẫn theo mọi người đi theo phía sau tiếp nhận thành trì sau khi đổi chủ là được rồi.” Dương Kiệt lỗ mũi phì khí, tay vỗ ngực hùng hổ tuyên bố.

Nếu như là người khác dám mạnh miệng nói ra những lời đó, chắc chắn sẽ bị nhóm Kim Ưng sỉ nhục chế giễu cười thẳng vào mặt cho mà xem. Nhưng rút kinh nghiệm bị vả mặt lần trước, lần này không ai dám xem nhẹ lời tuyên bố của Dương Kiệt nữa.

Lần trước dẫn theo một con cầu chỉ cần nửa ngày đã trảm sát Trương Nghị chiếm được Thiên Bảo thành, lần này dẫn theo một con “ ma đói” mặt mày ngu ngơ như đứa trẻ lên ba kia, kỳ tích có thể xảy ra lần nữa sao???

Mặc dù vẫn còn tỏ ra nghi ngờ, nhưng cả nhóm không ai dám lên tiếng, chỉ im lặng để xem xem đối phương sẽ làm như thế nào.

Hoàng Dung khẽ gật đầu với phương pháp mà Dương Kiệt đề ra, cùng là người được chiêu mộ tới, nên biết rõ thực lực của Lý Nguyên Bá đáng sợ như thế nào. Cả vương triều Thanh Mãng hiện giờ, ngoại trừ Tống Anh Kiệt bình phục “ tái xuất giang hồ”, không một ai có thể ngăn cản được tên sát thần đáng sợ này nữa.

Nếu như một chùy không thể giải quyết, chẳng qua là do xui xẻo tới tận mạng, cùng lắm là bù thêm một chùy vào là mọi chuyện giải quyết ổn thỏa đấy thôi.

Huống chi Dương Kiệt của ngày hôm nay đã khác xa so với Dương Kiệt của ngày hôm kia rồi. Sau khi công thành chiến kết thúc, thực lực của anh ta có thể dùng từ lột xác hoàn toàn để hình dung. Sau khi thăng cấp lên nguyên thần tầng thứ 1 khi điểm kinh nghiệm đạt đủ, cộng thêm phần thưởng nhiệm vụ X4 lv, lúc này thực lực của Dương Kiệt đã đạt tới cảnh giới nguyên thần tầng thứ 5, mạnh ngang với Âu Dương Thiện trước kia rồi.

Nên nhớ ở những ngôi thành tâm trung gần khu vực biên giới như thế này, thực lực của Âu Dương Thiện đã có thể xem là đứng trên đỉnh điểm của chuỗi thức ăn (chưa tính võ hồn), và trong giai đoạn cùng cấp, Dương Kiệt vô cùng tự tin và tự hào tuyên bố rằng, bốn thiếu gia không sợ bố con thằng nào cả.

Cho nên dù không có Lý Nguyên Bá hỗ trợ đi nữa, đánh bại cái thành thủ ở khu vực lân cận chiếm thành cũng chỉ là tốn chút công sức và thời gian mà thôi. Hoàn toàn không phải vấn đề gì khó khăn đối với anh ta vào thời điểm này nữa.

"Chỉ là, Nguyên Bá không phải thành viên trong danh sách tham dự thí luyện, nếu như...." "Khéo lo, Nguyên Bá chỉ cần sử dụng dịch dung thuật biến đổi khuôn mặt thành một trong những người có mặt ở nơi này, sau đó cùng ta đi làm nhiệm vụ, chỉ cần không nói ra, đặc sứ làm sao mà biết được chứ??? Huống chi nghe nói đặc sứ được phái tới theo dõi đội của chúng ta là một tâm phúc của Ứng Hoàng, thái độ của Ứng Hoàng trong việc truyền ngôi như thế nào, chắc đối phương cũng biết rõ, chỉ cần không ai tìm được có lên tiếng chỉ trích, vị đặc sứ đó chắc cũng sẽ nhắm mắt bỏ qua mà thôi."

một câu nói của Dương Kiệt lập tức giải quyết vấn đề thân phận của Lý Nguyên Bá, hoàn toàn hợp tình hợp lý, trừ khi phía Triệu Thiên Cơ nắm được thông tin phản ánh lên với Ứng Hoàng, nếu không thì đặc sứ phụ trách chắc chắn sẽ xem như không nghe không thấy bỏ qua việc này cho mà xem.

Và Triệu Thiên Cơ đã xác định nhường phần thắng cho tam công chúa như lời hứa, thì đâu rảnh hơi chạy đi tố cáo hành vi gian lận của phe tam công chúa làm chi cho mệt nữa chứ??

“ Dung nhi, mục tiêu???” đã quyết thì làm, thời gian không cho phép Dương Kiệt lãng phí thêm nữa, quay sang Hoàng Dung để nắm thông tin cần chiếm đánh tiếp theo.

“ ngôi thành tâm trung gần Thiên Bảo thành nhất chính là thành An Phú nằm cách hai ngàn năm trăm dặm về phía tây, thành chủ là một kẻ mạnh nguyên thần tầng thứ 4, ngoài ra” “ thôi đủ rồi, không cần phải thông tin rõ ràng như thế, chỉ cần cho ta biết vị trí địa điểm là đủ.” Dương Kiệt đứng bật dậy quay sang Lý Nguyên Bá nói; “ Nguyên Bá xuất phát.”

Không đợi cả nhóm kịp phản ứng, Dương Kiệt nhanh chóng dẫn theo Lý Nguyên Bá rời khỏi phòng họp đi thẳng về phía sân bay để di chuyển về mục tiêu đã định. Tất nhiên, trước khi lên phi thuyền Lý Nguyên Bá đã được Dương Kiệt truyền lại dịch dung thuật và hóa trang thành một trong nhóm thành viên đội Kim Ưng.

“ Hoàng, Hoàng Dung cô nương, chỉ một mình Dương bang chủ và anh chàng kia, liệu có ổn không đây???” Tuy không dám nghi ngờ Dương Kiệt, nhưng nhóm Kim Ưng vẫn tỏ ra thận trọng và thấp thỏm không yên.

Dù sao thì Dương Kiệt và Lý Nguyên Bá chỉ có hai người, đối đầu với một tòa thành trì tâm trung tuyệt đối không đơn giản như những lời tuyên bố mạnh mẽ mà anh ta vừa nói.

“ Ta hoàn toàn tin tưởng vào Tiền ca ca, mọi người chỉ việc lo chuẩn tiếp nhận An Phú Thành sau khi lọt vào tay ta, mọi chuyện còn lại cứ để huynh ấy lo là được rồi.” Nếu như trên đời này ai là người tin tưởng tuyệt

đổi vào Dương Kiệt, cho dù anh ta nói trắng thành đen, nói sai thành đúng mà vẫn tin sái cổ, chắc chỉ duy nhất mỗi mình Hoàng Dung mà thôi.

Ngay cả Hoàng Dung cũng đã nói thế, nhóm Kim Ưng cũng không dám nói gì thêm nữa, tất nập chuẩn bị công việc tiếp nhận thành trì như được ban phát xuống, đồng thời nóng lòng háo hức chờ đợi kết quả từ Dương Kiệt truyền về, để xem có đúng như những gì anh ta đã “ba hoa” hay không.

Dương Kiệt quả nhiên không phụ lòng kỳ vọng tin tưởng của Hoàng Dung, chỉ tốn một ngày ruổi di chuyển trên phi thuyền để đi tới thành An Phú, sau đó trà trộn vào trong thành và trực tiếp đi thẳng tới thành chủ phủ, dưới ánh mắt đầy kinh ngạc bất ngờ và tuyệt vọng của thành chủ thành An Phú, Lý Nguyên Bá chỉ khẽ múa nhẹ song chùy trên tay gõ xuống, nửa cơ thể trên của thành chủ thành An Phú đã vỡ tan nát như quả bong bóng bị dùng cây kim chích nổ, tới lúc chết cũng không hiểu được vì sao mình lại chết một cách tức tưởi như thế này.

Dưới những lời đe dọa đồ ngọt của Dương Kiệt, thê thiếp được sủng ái nhất của thành chủ vì muốn giữ mạng và nhận lợi ích hứa hẹn trong miệng của anh ta trực tiếp đầu hàng, từ trong một tầng hầm bí mật tìm ra được thành chủ ẩn, An Phú thành trực tiếp dịch chủ, trở thành chiến lợi phẩm của vương triều Thiên Ưng và Dương Kiệt nói riêng.

Nửa ngày sau khi An Phú Thành dịch chủ, Hoàng Dung cũng đã dẫn theo nhóm Kim Ưng có mặt tại thành chủ phủ để tiếp nhận thành trì từ tay Dương Kiệt.

Nhìn thấy Dương Kiệt ngồi trên ghế thành chủ ung dung tự tại hưởng thụ trà nước từ tay người hầu, nhóm thành viên Kim Ưng không biết là nên cười hay nên khóc.

Nếu như trước kia có người nói với mình rằng công việc công thành chỉ là một công việc đơn giản như trở bàn tay, nhóm Kim Ứng chắc chắn sẽ tát thẳng vào mặt đối phương một cách không thương tiếc vì sự ngu dốt của đối phương. Nhưng giờ này, họ không còn dám nghi ngờ điều này nữa, ít ra là đối với người đàn ông ở trước mặt họ không dám nghi ngờ nữa rồi.

Chỉ tồn có một ngày rủi, trong khi một ngày dành cho thời gian di chuyển, rốt cuộc chỉ vồn vẹn có nửa ngày đã chiếm đoạt được một ngôi thành tầm trung, cho dù chỉ là những ngôi thành tầm trung ở khu vực gần biên cương, hệ thống lực lượng phòng thủ không quá cao, nhưng cho dù là trong tay có một thể lực hùng mạnh như bát hoàng tử Triệu Thiên Cơ, cũng tuyệt đối không thể làm được chuyện “ kinh thiên động địa ” như thế này đấy chứ!!!

Mà đối phương không chỉ một lần, mà là đã làm được điều đó tới hai lần hay thậm chí nhiều lần sau này nữa, nhóm kim Ứng chỉ có thể tâm phục khẩu phục trước những kỳ tích do đối phương tạo ra mà thôi.

Sau khi bàn giao An Phú thành lại cho Hoàng Dung, Dương Kiệt tiếp tục công việc chiếm thành, dẫn theo Lý Nguyên Bá ghé thăm những ngôi thành tầm trung nằm trong tầm ngắm, và chỉ vồn vẹn một tháng, lần lượt sáu ngôi thành tầm trung ở khu vực lân cận hoàn toàn đổi chủ nằm trong tầm kiểm soát của thể lực tam công chúa.

Một tháng bảy ngôi thành tầm trung, thậm chí vượt quá chỉ tiêu. Nghe nói tam công chúa sau khi nghe được tin vui như thế này, đã vui mừng tới nỗi bật cười tỉnh giấc khi đang ngủ đấy.

Điểm số mà thể lực tam công chúa lúc này, thậm chí không cần các đồng minh ở phía dưới cộng điểm, điểm số đạt được đã vượt qua bát hoàng tử Triệu Thiên Cơ một khoảng đường dài rồi. Giành chiến thắng trong thí luyện đầu tiên tuyệt đối không thành vấn đề.

Và thời hạn thí luyện ba tháng đã kết thúc, tam công chúa hào khí xung thiên, mang theo tâm trạng phấn khích háo hức dẫn theo Địa Cầu Bang và thành viên trong nhóm rời khỏi Bán Nguyệt thành (phía vương triều Thiên Ưng đã phái người tới tiếp quản tạm quyền quản lý thành trì trong thời gian các đội nhóm quay về căn cứ) để quay trở về trại căn cứ tổ chức thí luyện, nơi Ung Hoàng và văn võ bá quan vương triều Thiên Ưng đã chờ sẵn, chờ đợi công bố thành tích kết quả các thế lực đạt được trong cuộc thí luyện.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 310: Tề Tựu

Bùm ~~~ bùm ~~~~~ bùm ~~~!!!

Ngay tại doanh trại thành lập tạm thời của vương triều Thiên Ứng, vô số phi thuyền của các hoàng tử công chúa tham gia thí luyện đã tề tựu hết về trong này, lần lượt hạ cánh xuống sân bay trong doanh trại.

“ Tới rồi, tới rồi, đó chính là phi thuyền của tam công chúa và thập nhị công chúa ~~~~~!!!!”

“ nghe nói nhóm của tam công chúa đã chiếm đoạt được hơn chín ngôi thành trì tầm trung của vương triều Thanh Mãng, đặc biệt là ngôi thành quan trọng Bán Nguyệt thành ở khu vực biên cương, điểm số lúc này đã vượt trội hơn hẳn so với bát hoàng tử, xem ra chiến thắng đã gần như nằm gọn trong tay của tam công chúa rồi.”

“ tất nhiên, đó là còn chưa kể những đồng minh của tam công chúa, tuy họ không chiếm những ngôi thành có điểm số cao, nhưng lượng thay thế chất, tất cả cộng lại thậm chí nhiều hơn phía bát hoàng tử gấp đôi cũng không chừng, chiến thắng là điều hiển nhiên không có gì phải bàn cãi rồi.”

“ Quả không hổ danh là “ nữ thần trong mộng” của tôi, tam công chúa muôn năm, à không, phải nói là Ứng Hoàng tương lai muôn năm mới đúng ~~~~~!!!!”

Tam công chúa vừa dẫn theo cả nhóm bước xuống khỏi phi thuyền, vô số lời bàn tán ca tụng tựa như không cần tiền “ ném thẳng” vào tai của cô

ta, khiến cô ta cảm giác lâng lâng phấn khích như đang bay bổng trên mây.

Triệu Thiên Cơ, cuối cùng cũng có ngày mọi người nhìn ra được và công nhận năng lực của bốn công chúa, và trên tất cả, người chỉ là một kẻ bại trận mà thôi.

Tất nhiên, cuộc đời đâu phải lúc nào cũng toàn màu hồng như cô ta hằng mơ tưởng, một vài câu nói thì thâm tiếp theo lọt vào tai đã khiến tâm trạng vui mừng phấn khích của tam công chúa phải thay đổi một trăm tám mươi độ ngay tức khắc.

“ Xì, có gì hay ho đâu chứ?? Nghe nói tam công chúa có thể dành được chiến thắng lần này là do bát hoàng tử đột nhiên kết thúc chiến dịch chiếm đoạt thành trì trong giai đoạn nước rút, dồn hết mọi tập trung vào việc phát triển thành trì chiếm đoạt được, nên mới để tam công chúa có cơ hội vượt qua. Nói thẳng ra là bát hoàng tử đang nhường và chấp tam công chúa đó thôi, và lý do vì sao lại như thế, chắc mọi người cũng nắm được thông tin rồi nhỉ?? Nếu như bát hoàng tử không phải vì muốn giữ đúng lời hứa với một người, với khoảng thời gian còn lại, tiếp tục nới rộng thành tích của mình, cho dù phía tam công chúa có nỗ lực cỡ nào, cũng chỉ có nước giương cờ trắng đầu hàng mà thôi.”

“ Đúng, đúng, nghe nói là bát hoàng tử đã từng hứa với thập nhị công chúa sẽ nhường phần thắng lần này lại cho tam công chúa, nên đã chủ động bỏ cuộc trong cuộc thí luyện đầu tiên này. Rõ ràng chỉ là do bát hoàng tử chấp chứ hoàn toàn không phải do năng lực của tam công chúa vượt qua được bát hoàng tử.”

“ Hừ hừ, còn phải nói, mà giành được chiến thắng như thế này, có thể cảm thấy hãnh diện được sao??? Thực lực không có bao nhiêu mà phải sử dụng cả thủ đoạn nhờ vả thập nhị công chúa tác động tới bát hoàng tử, ta xì ~~~~~!!!”

“ Còn nữa, theo thông tin nhận được thì, trong cuộc công thành chiến diễn ra tại Bán Nguyệt Thành cách nay không lâu, phía vương triều Thanh Mãng đã gần như chiếm trọn thành trì, cũng may trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, bát hoàng tử đã dẫn quân xung phong đột phá tiền tuyến của quân đội Thanh Mãng, tựa như giáng một đòn chí tử vào quân địch, khiến phía Thanh Mãng bị tổn thất nặng nề chấp nhận bại trận rút quân, tam công chúa mới có thể bảo toàn được Bán Nguyệt thành. Nếu như không có bát hoàng tử tựa như thiên binh thần tướng xuất hiện trong thời khắc quan trọng nhất thì, hừ hừ ~~~~!!”

“ à, chuyện này tôi có nghe qua, nhưng hình như có chút” “ Xì, nói tóm lại nếu như không phải bát hoàng tử xuất hiện kịp thời, ngại cho rằng Bán Nguyệt thành còn được toàn vẹn không??” “ Thì cũng”

Tiếng bàn tán thì thầm về việc bát hoàng tử dẫn quân cứu viện tam công chúa và chuyển bại thành thắng bắt đầu xôn xao hẳn lên. Mặc dù không ít người nắm rõ thông tin rằng trước khi bát hoàng tử chỉ huy hắc kỵ hoàng gia tấn công quân đội Thanh Mãng, người của tam công chúa đã đánh cho chủ soái Tổng Anh Kiệt bị trọng thương không thể tiếp tục chỉ huy quân đội mới tạo ra cơ hội cho bát hoàng tử chuyển bại thành thắng. Nhưng dù thế nào đi nữa, việc bát hoàng tử dẫn quân cứu viện và tung đòn kết liễu giúp cho cục diện trận chiến thay đổi là điều không thể bàn cãi. Tuy công lao không hẳn hoàn toàn thuộc về bát hoàng tử, nhưng rõ ràng phía tam công chúa phải chịu ơn của đối thủ không đội trời chung của mình, không phải sao??

Và người của phe bát hoàng tử hoàn toàn có thể dùng việc này để phát huy đề tài bàn tán, người khác muốn phản biện cũng không biết phải dùng lý do gì để phản biện lại.

Trong đám đông có không ít người thuộc phe ủng hộ bát hoàng tử, nhìn thấy những người ở xung quanh khen ngợi thành tích “ vẻ vang” của tam

công chúa, lập tức nổi điên lên thì thầm to nhỏ buông lời khinh thường chế giễu và bất bình thay cho người mà mình ủng hộ, hoàn toàn không thêm quan tâm tới sắc mặt của tam công chúa lúc này đã trở nên khó coi tới cực độ cả.

Lập trường của những người này rất rõ ràng, họ là người ủng hộ tuyệt đối đối với thế lực của bát hoàng tử, hoàn toàn không cần phải nể nang tam công chúa gì cả, trực tiếp bàn tán lan truyền mọi thông tin “ góc khuất bí mật” vì sao tam công chúa có thể chiến thắng được bát hoàng tử cho cả thiên hạ biết rõ và bình phẩm.

Một phần vì bất bình thay cho “ chủ” của mình, một phần vì muốn hạ thấp uy danh và chiến thắng của tam công chúa, ít nhiều gỡ gạc được đôi chút hình tượng và uy quyền của bát hoàng tử trong lòng của những người có mặt ở nơi này.

Tâm trạng như mặt trời chói sáng của tam công chúa chỉ trong tích tắc thay đổi thành giông bão sấm chớp âm âm, đặc biệt là vấn đề bàn tán sau cùng, đó tuyệt đối là một nhát dao chí tử đâm thẳng vào điểm chết người của tam công chúa. Đó là nỗi đau, là ô nhục kinh tởm nhất mà tam công chúa phải hứng chịu trong cuộc đời này.

Tâm trạng tồi tệ của tam công chúa lúc này khiến cho thuộc hạ cũng không tự chủ tránh xa ra không dám đứng gần cô ta đề phòng bị vạ lây, bị giận cá chém thớt thì khổ.

“ Á ~~~!! Bát hoàng tử ~~~!!! Bát hoàng tử tới rồi kìa ~~~~!!!” “ Đúng rồi, mau, mau đi nghênh đón và chiêm ngưỡng phong thái xuất trần của người thôi ~~~!!!” “ cùng đi, cùng đi ~~~~~!!!”

Chỉ sau một tiếng hô hào trong phần khích, phần lớn người đang vây quanh nhóm tam công chúa đã biến đi hết hơn phân nửa, mục đích là chạy

đi nghênh đón và chiêm ngưỡng phong thái xuất trần gì gì đó của thần tượng của mình.

Triệu Thiên Cơ nhanh chóng xuất hiện dưới vòng vây dày đặc của nhóm người “hâm mộ” xung quanh. Trên môi luôn lộ ra nụ cười duy ngã độc tôn, phong thái thoát trần cao cao tại thượng khiến người khác có cảm giác chỉ dám đứng từ phía xa chiêm ngưỡng thần phục, vô hình chung lại tạo ra một sức hút mãnh liệt, cho dù là già trẻ trai gái, đặc biệt là đối với đàn bà phụ nữ, tuyệt đối không thể cưỡng lại bị cuốn hút bởi sức quyến rũ khác thường đó.

Điều khiến tam công chúa tức giận nhất chính là, Triệu Thiên Cơ lúc này hoàn toàn không có dáng dấp của một kẻ thất bại, vẫn vẻ mặt đó, vẫn ánh mắt đó, vẫn nụ cười đó, đặc biệt là động tác khẽ ngật đầu chào hỏi về phía mình của đối phương, khiến tam công chúa tức sôi máu lên được.

“Đi ~~~~~!!!” tam công chúa không muốn tiếp tục nhìn thấy bản mặt “khó ưa” của đối phương dù chỉ một giây nữa, trực tiếp quay đầu dẫn theo cả nhóm rời khỏi sân bay đi thẳng vào đại sảnh trong doanh trại.

Dương Kiệt và Hoàng Dung khẽ đưa mắt nhìn nhau và nhún nhún vai một cái, tiếp tục bước đi theo nhóm mà không nói năng thêm gì cả.

Thú thật, cho tới thời điểm này, Dương Kiệt và Hoàng Dung có chút thất vọng với biểu hiện của tam công chúa, hoàn toàn không có chút phong thái của một kẻ làm việc lớn cả. Xem xem phía Triệu Thiên Cơ xem, quả là một trời một vực mà.

Chỉ là dù sao cũng đã hứa hợp tác với tam công chúa, cộng thêm việc muốn giúp Địa Cầu Bang và Cửu thúc trả ơn mà tam công chúa giúp đỡ trước kia, biểu hiện của tam công chúa có tốt có tệ cỡ nào đi nữa, nói thẳng ra cũng chẳng liên quan gì tới Địa Cầu Bang cả, chỉ cần đối phương không

làm những việc khiến Dương Kiệt cảm thấy không thể chấp nhận được là ok thôi, nên cũng không ý kiến ý cò gì cả.

Dù sao thì quan hệ hợp tác giữa hai bên tuy không tốt đẹp gì, nhưng cũng chưa tới mức đổ vỡ. Nói cho cùng thì hai bên cũng chỉ là lợi dụng lẫn nhau thôi, được thì tiếp tục, nếu khó quá thì bỏ qua cũng chả sao.

Tất nhiên, đó chỉ là suy nghĩ đơn phương của Dương Kiệt và Hoàng Dung, còn tam công chúa có thật sự nghĩ đơn giản như thế không, thì chỉ mỗi mình cô ta mới biết mà thôi.

“bát, bát hoàng huynh” thập nhị công chúa nãy giờ đi bên cạnh tam công chúa hồn bay phách lạc đầu đó, nhưng khi nhìn thấy Triệu Thiên Cơ xuất hiện, lập tức lộ ra vẻ mặt e dè khó xử, tựa như bản thân đã phạm phải một lỗi lầm không thể tha thứ, còn đầu vẻ mặt hồn nhiên ngây thơ của thập nhị công chúa trước kia nữa chứ.

“hoàng muội, không cần phải cảm thấy khó chịu trong lòng làm gì, mọi chuyện đã qua rồi thì cứ để nó qua đi, mọi chuyện không tới tột mức phải khiến hoàng muội như thế này cả. Chẳng lẽ ta chấp nhận thua cuộc chỉ để đổi lại sự chán nản và mặc cảm tội lỗi như hiện giờ của muội sao??? Nếu như thế thì những gì ta làm còn ý nghĩa gì nữa???” Triệu Thiên Cơ bước tới trước mặt thập nhị công chúa, trên môi lộ ra nụ cười dịu dàng trìu mến hiếm có, dùng tay xoa nhẹ lên đầu đôi phương nhẹ giọng nói.

“Nhưng mà” “không nhưng nhị gì cả!!! Nếu như muội còn như thế, hoàng huynh nổi giận thật đó ~~!!” Triệu Thiên Cơ “giả vờ” làm ra vẻ giận dữ, nhưng khi lọt vào đôi mắt của những người xung quanh, chỉ như một người anh trai đang không ngừng dỗ ngọt em gái đang khóc lóc làm nũng của mình, khiến không ít người phải bối ngỡ ngàng không ngừng dùng tay nhéo vào miệng mình xem có phải đang nằm mơ hay không.

Mẹ kiếp ~~!!! Cảnh tượng này nhiều khi còn kinh khủng hơn cả ngày tận thế nữa là.

Không ngờ, không ngờ một Triệu Thiên Cơ lạnh lùng tàn nhẫn thậm chí có thể nói là máu lạnh, lại có ngày lộ ra một bộ dạng “ dễ thương” như thế này. Tuy cảnh tượng này không phải lần đầu tiên xuất hiện, nhưng công chúng vẫn có chút không thể chấp nhận nổi.

“ dạ, Bảo Bảo sẽ không dám vậy nữa, Bảo Bảo sẽ không khiến mọi việc làm của hoàng huynh thành vô nghĩa đâu ạ, hoàng huynh đừng giận muội mà ~~~~!!!” Thập nhị công chúa ngã thẳng vào lòng Triệu Thiên Cơ vừa khóc vừa cười, không biết là do cảm động hay cố tình tạo ra thái độ như thế để trấn an đối phương.

“ Có thể chứ, hoàng huynh chỉ muốn nhìn thấy nụ cười hồn nhiên trong sáng của muội hằng ngày, chứ không phải vẻ mặt buồn chán nhợt nhạt không tí sức sống gần nay, muội hiểu rồi chứ???” Triệu Thiên Cơ vừa vuốt nhẹ mái tóc đối phương vừa mỉm cười nói.

“ Bảo Bảo hứa, hứa sẽ tươi cười hằng ngày như trước kia, không làm hoàng huynh phải phiền lòng nữa đâu ạ.” Nụ cười hồn nhiên trong sáng lần nữa trở lại trên khuôn mặt của thập nhị công chúa, chỉ là người ngoài có thể nhận ra rằng, nụ cười như thế vẫn có chút miễn cưỡng và không tự nhiên cho lắm.

Nhưng dù sao cũng là một dấu hiệu tốt, cái gì cũng phải từ từ, Triệu Thiên Cơ không thể đòi hỏi hơn nữa.

“ chúng ta đi vào trong thôi.” Năm lấy tay của em gái của mình, Triệu Thiên Cơ lúc này tựa như một anh trai mẫu mực hiền lành, cả hai vừa nói vừa cười đi thẳng về phía đại sảnh trong doanh trại.

Triệu Thiên Cơ, một mẫu người đầy mâu thuẫn, khi đối diện với người ngoài và kẻ địch, hẳn có thể trở nên độc đoán lạnh lùng thậm chí là tàn nhẫn, có thể nói là một kẻ giết người không chớp mắt lấy một cái, nhưng khi đối diện với người mình yêu thương, lại tỏ ra là một người giàu tình yêu thương, dịu dàng, hiền lành và chất phác, rốt cuộc mặt nào mới là bộ mặt thật của hắn đây???

PHÌ LŨ ĐẠİ NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 311: Khai Tâm Đan

“haha, huynh đệ, nghe nói trong đợt thí luyện lần này huynh đệ đại phát thần uy, không ngừng lập ra chiến tích vẻ vang, là huynh đệ đồng sinh ra tử, ta cảm thấy tự hào quá đi, sự ngưỡng mộ của huynh đối với đệ tựa như sóng nước ngùn ngụt, liên miên không ngớt, tựa như Bạch Hà (một con sông lớn nổi tiếng cắt ngang cả khu vực U Châu) nổi lũ, không thứ gì có thể cản nổi ~~~~~!!!”

Dương Kiệt và Hoàng Dung vừa mới bước vào đại sảnh, còn chưa kịp nhìn kỹ xung quanh, chỉ thấy một bóng người mập ú như Trư Bát Giới không biết từ đâu xuất hiện, không để Dương Kiệt kịp phản ứng, trực tiếp ôm choàng lấy anh ta vào trong lòng, miệng như súng liên thanh xả bắn không ngừng.

“Tránh ra, tránh ra mau ~~~~~!!!” Dương Kiệt không ngừng dùng tay đẩy tên khốn ra khỏi người mình, nhưng cho dù cố sức cỡ nào, cũng không tài nào đẩy ra nổi.

Mẹ kiếp ~~!!! Giữa thanh thiên bạch nhật như thế này, hai tên đàn ông ôm chặt vào nhau thì còn thể thống, còn hình tượng gì nữa chứ??

Dương Kiệt phóng ánh mắt cầu cứu về phía Hoàng Dung, đáp lại cô ta chỉ đứng sang một bên dùng tay bịt miệng lại cười khúc khích.

Nhất thời tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn hết về phía bên này, tiếng bàn tán xôn xao không ngừng vang lên.

“biến ~~~~!!!” Dương Kiệt quyết định dùng biện pháp mạnh, chân nguyên khê phóng thích ra, cơ thể run nhẹ một cái, Triệu Thiên Phúc kêu lên một tiếng như con heo bị giết thịt, cơ thể nặng trên cả trăm kg trực tiếp bị hất bay ra xa.

“ huhu, huynh đệ nữ lòng nào đối xử với lão ca như thế chứ?? Lâu ngày gặp nhau lão ca chỉ muốn tỏ ra thân thiện và tưởng nhớ thôi mà, Không chịu đâu, bắt đền đây ~~~!!” Triệu Thiên Phúc mang theo vẻ mặt đầy oán hận vừa dùng tay xoa mắt vừa kêu khóc hu hu nói, khiến những người ở xung quanh không kìm được phải cười phá lên.

Cố ý, tên khốn này tuyệt đối cố ý muốn hạ thấp hình tượng của mình trước mặt công chúng đây mà.

Dương Kiệt giận tới nổi mặt đỏ tía tai, nghiến răng nghiến lợi đôi mắt như muốn phóng lửa trừng mắt với con heo mập vô liêm sỉ đó.

“ nhị hoàng huynh, đừng đùa nữa, nếu như để phụ hoàng nhìn thấy, lại có ấn tượng không tốt về chúng ta bây giờ.” Tâm trạng của tam công chúa vốn dĩ đã không tốt đẹp gì rồi, nhìn thấy đồng minh của mình lại có những hành vi có thể khiến cả nhóm mất mặt, khê đú mà khó chịu nói.

Nếu như là trước khi thí luyện bắt đầu, tam công chúa còn phải dựa dẫm vào các đồng minh của mình, nhưng giờ này cho dù không có đồng minh, với điểm số của mình cũng đủ để áp đảo so với đối thủ của mình, nên giọng điệu thái độ tỏ ra phần lạnh nhạt, không còn nhiệt tình như lúc ban đầu nữa. Huống chi một phần do cô ta đang bức bối trong người, nên càng khiến cho thái độ của mình tỏ ra lạnh lùng thiếu tình cảm.

Các hoàng tử công chúa liên minh với tam công chúa hình như cũng cảm nhận được điều này, nhưng không ai lên tiếng phản ứng gì cả, chỉ khê

đứng sang một bên theo dõi, chỉ là trong đầu họ đang nghĩ gì, chắc chỉ có họ mới biết mà thôi.

“ ta hiểu rồi, xin lỗi hoàng muội, chỉ là nhất thời hưng phấn thái quá khi gặp lại người anh em của mình nên có chút mất kiểm soát, sau này không như vậy nữa đâu, hì hì ~~~!!” Không biết là Triệu Thiên Phúc ngây thơ hay giả vờ, dường như không nhận ra thái độ có phần lạnh nhạt của tam công chúa, vẫn mỉm cười lên tiếng tạ lỗi, sau đó nhanh chóng kéo Dương Kiệt sang một bên tiếp tục hỏi thăm này nọ.

Tuy vẫn còn bất mãn, nhưng dù sao cũng là hoàng huynh và liên minh của mình, tam công chúa cũng không muốn làm quá, trực tiếp nhắm mắt lại đứng sang một bên chờ đợi, xem như không nghe không thấy cho đỡ bức bối.

Tuy không hài lòng với nhiệt tình quá đáng của đối phương, nhưng nói thật, một người như Triệu Thiên Phúc quả thật khó khiến người khác ghét nổi, nên Dương Kiệt chỉ cười chửi vài câu xong, tuân theo nguyện vọng và yêu cầu, bắt đầu kể lại toàn bộ quá trình cuộc thí luyện cho đối phương nghe.

Nhất thời tiếng kêu hét đầy kinh ngạc và phấn khích của Triệu Thiên Phúc vang lên không ngừng, hình thành một cảnh tượng vô cùng thú vị.

Dương Kiệt và Triệu Thiên Cơ thì thâm to nhỏ ở một bên, Tam công chúa cùng đám thuộc hạ đứng sang một bên chờ đợi, còn các đồng minh của cô ta nhất thời không biết nên làm gì, muốn chạy tới hỏi thăm, lại sợ nhận được thái độ lạnh nhạt của người ta, chỉ còn cách đưa mắt nhìn nhau tỏ ra bất bình đứng thành một nhóm chờ đợi.

Xem ra quan hệ liên minh này không bền vững như người ta từng nghĩ nhỉ??

Không bao lâu sau, Triệu Thiên Cơ dẫn theo thập nhị công chúa đi vào trong đại sảnh, thập nhị công chúa lần nữa bối rối không biết là nên ở lại với Triệu Thiên Cơ hay quay trở về bên cạnh tam công chúa.

Triệu Thiên Cơ không muốn hoàng muội của mình khó xử, đã khẽ buông tay ra để đối phương quay trở về bên kia, chỉ là thập nhị công chúa khẽ hít sâu một hơi vào người, khẽ nhích người đứng sang một bên, không đứng bên cạnh Triệu Thiên Cơ cũng không đi về phía tam công chúa nữa.

Bản thân cô ta đã cảm thấy có lỗi với hoàng huynh của mình rồi, tuyệt đối không được để hoàng huynh cảm thấy khó chịu nữa. Nhưng không có nghĩa là cô ta quyết định bỏ rơi quan hệ đồng minh với tam công chúa, nhưng hiện giờ chỉ muốn chứng tỏ rằng mình chỉ đứng ở vị trí trung lập không nghiêng về phía bên nào cả, vì dù sao hai bên cũng là hoàng huynh hoàng tỷ thân yêu nhất của mình.

Bất kỳ ai đứng vào vị trí như thế cũng sẽ cảm thấy vô cùng khó xử, không phải sao??

Thật ra thời điểm đó tam công chúa cũng chẳng buồn quan tâm tới vấn đề đó nữa, vẫn mang theo vẻ mặt lạnh như băng nghiêm túc nhắm mắt đứng chờ tại chỗ.

“ Ứng Hoàng, Ninh Phi giá đáo ~~~~!!” khi các hoàng tử công chúa đã tụ tập đầy đủ, giọng nói cao nhọn khó nghe của “ người tình không chính thức” của Dương Kiệt lần nữa vang lên, giọng nói đầy ám ảnh này lọt vào tai, khiến Dương Kiệt không kiềm được run bắn người lên vì sợ sệt, nhanh chóng núp ngay phía sau lưng Triệu Thiên Phúc, tránh để tên thái giám đầy kinh tởm đó phát hiện ra mình.

Chỉ thấy Ứng Hoàng và Ninh Phi cùng thừa tướng Lý Hiên từ bên ngoài bước vào, tên thái giám khẽ cúi người đi theo phía sau, nhưng nếu để ý kỹ,

sẽ phải hiện đôi mắt của hắn không ngừng liếc ngang liếc dọc như đang tìm kiếm ai đó thì phải.

“ không thấy, tên biến thái đó không nhìn thấy ta ~~~~!!” Dương Kiệt vừa lép mình vừa không ngừng cầu nguyện.

cũng may là thân hình mập ú quá khổ của Triệu Thiên Phúc đủ lớn để che chắn cho anh ta, nên lão thái giám nhất thời không nhìn thấy được Dương Kiệt, đành mang theo muôn màng tiếc nuối đi thẳng vào vị trí của mình.

Mẹ kiếp!!! để lão nhìn thấy mình có mặt ở nơi này, e rằng tối này không dám nhắm mắt mà ngủ đây chứ. Ai mà biết được lão biến thái đó có canh khi mình ngủ say mò vào lều trại của mình hay không?? Lần trước do thời gian gấp gáp phải xuất phát ngay tức khắc nên không ở lại doanh trại để đối phương có cơ hội thực hiện hành vi “ đáng sợ” đó. Và lần này nhìn thấy biểu hiện của đối phương, dường như tên biến thái đó vẫn còn chưa quên được mình và đang ấp ủ âm mưu kinh tởm gì đó thì phải.

Không được, tối nay trước khi ngủ phải mặc thêm vài cái quần để phòng ngừa mới được, cẩn thận không bao giờ là thừa cả, nhất là khi đối phương là một con sói đói khát điên cuồng.

“ Bảo Bảo, sao con lại đứng riêng một mình thế này, lại đây với phụ hoàng nào ~~~!!!” Việc đầu tiên Ứng Hoàng sau khi ngồi xuống không phải tuyên bố kết quả hay hỏi thăm tình hình của bất kỳ ai, mang theo nụ cười dịu hiền yêu thương vẫy vẫy tay ra hiệu cho thập nhị công chúa đi tới bên cạnh mình.

Phụ hoàng lên tiếng, thập nhị công chúa tất nhiên là phải nghe theo rồi, trên môi mang theo nụ cười miễn cưỡng từ từ bước tới trước mặt Ứng Hoàng, lí nhí nói: “ Phụ Hoàng, mẫu hậu”

“ tên nào ~~~!! Tên nào dám khiến bảo bối của bổn hoàng buồn bã như thế này hả?????” Cho dù là thẳng khờ cũng có thể thông qua sắc mặt nhận ra tâm trạng của thập nhị công chúa không bình thường, huống chi là một người cha hết mực thương con như Ứng Hoàng chứ.

Khí thế đế vương đáng sợ từ trên người Ứng Hoàng phát tán ra, khiến cho tất cả những người có mặt ở nơi này đều không kìm được run lên cầm cập, toàn thân chảy đầy mồ hôi lạnh, tất cả đều phải cúi đầu không dám đối diện với con thịnh nộ của đế vương.

Thậm chí ngay cả Dương Kiệt và Hoàng Dung ít nhiều cũng bị ảnh hưởng bởi khí thế đế vương của Ứng Hoàng. Tuy cả hai không phải là thần dân của vương triều Thiên Ứng, nhưng đã tiếp xúc và làm việc cho vương triều Thiên Ứng một thời gian dài, quan hệ ân quả đã được thiết lập, nên đã bắt đầu chịu sự ảnh hưởng của hoàng đế vương triều, và sự ảnh hưởng sẽ ngày càng lớn mạnh hơn nữa nếu như cả hai còn tiếp tục sinh sống và làm việc cho vương triều Thiên Ứng.

Khí thế của một tông sư có thể đàn áp khí thế của một nguyên thân, chỉ có bậc đế vương mới có thể làm được điều đó mà thôi.

Ninh phi phóng ánh mắt trách cứ về phía tam công chúa, nói: “ Hương nhi, con chăm sóc hoàng muội của mình như thế nào mà để Bảo Bảo thành như thế hả???”

tam công chúa có cảm giác như mình đang nằm xuống mà vẫn bị trúng đạn vạ lây, oan ức vô cùng. Rõ ràng thập nhị công chúa tâm trạng không tốt chả liên quan gì tới việc chăm sóc tốt hay không tốt cả, chỉ là nhất thời không biết dùng lời lẽ nào để phản biện.

“ Không biết ai mới là con ruột của bà đây???” tam công chúa khẽ bêu bêu môi, thầm nghĩ. Tất nhiên, đó chỉ là suy nghĩ bộc phát khi đang tâm

trạng không vui của cô ta, hoàn toàn không có ý giận hờn ai cả.

“ không, không phải phụ hoàng mẫu hậu, không, không liên quan tới tam hoàng tử, chỉ là, chỉ là mấy ngày nay con thiếu ngủ, thiếu ngủ nên sắc mặt không được khỏe thôi ạ.” Thập nhị công chúa nhanh chóng lên tiếng minh oan cho tam công chúa, chỉ là đáng về cúi đầu xuống không dám nhìn thẳng vào Ứng Hoàng và Ninh phi kèm theo giọng nói ngắt quãng càng khiến người ta tỏ ra nghi ngờ hơn thôi.

Quả thật, với một người ngây thơ trong sáng như cô ta, nói dối quả thật là quá miễn cưỡng đối với cô ta rồi, chỉ cần người ngoài nhìn vào là biết ngay là nói thật hay nói dối rồi.

Vô hình chung thái độ của thập nhị công chúa như tung thêm một cước đá tam công chúa vào vực thẳm, cho dù không phải lỗi của tam công chúa người ta cũng sẽ cho đó là lỗi của cô ta mà thôi.

“ hoàng muội ơi là hoàng muội, thà muội không giải thích còn đỡ, giờ thì” Tam công chúa chỉ biết khóc thầm trong lòng chứ biết làm sao bây giờ.

Ứng Hoàng và Ninh phi cùng phóng ánh mắt “ cảnh cáo” về phía tam công chúa, sau đó mang theo nụ cười dịu dàng triu mến xoa đầu thập nhị công chúa nói: “ không sao, không sao, phụ hoàng có một thứ vô cùng thú vị tặng cho Bảo Bảo này.”

Vừa nói vừa từ trong nhẫn càn khôn rút ra một viên đan dược màu hồng phấn, cười nói: “ Viên đan dược này gọi là “ khai tâm đan”, cho dù tâm trạng của ta đang chán nản buồn bực tới cỡ nào, chỉ cần nhai xong viên đan dược này, con sẽ lập tức cảm thấy tinh thần phấn chấn sảng khoái, cơ thể lâng lâng như đang bay bổng trên mây ngay lập tức, con thử xem.”

Tinh thần phấn chấn sáng khoái, cơ thể lâng lâng như đang bay bổng trên mây?? Có thứ đan dược này sao??? Chẳng lẽ là ma túy đá, thuốc lắc??? ê ê, thập nhị công chúa hình như chưa đủ mười tám tuổi, cho cô ta cần thuốc như thế có bị quy vào tội tàn phá tương lai của mầm non quốc gia không nhỉ???

Dương Kiệt khẽ lộ đầu ra dùng ánh mắt tò mò liếc nhìn viên đan dược trên tay Ứng Hoàng, đồng thời không ngừng suy nghĩ tìm cách lấy được công thức luyện chế loại đan dược này, sau này chuyển qua nghề bán thuốc lắc chắc kiếm bộn tiền đấy chứ, ở cái thế giới này chắc không sợ bị cảnh sát bắt và tử hình nhỉ!!

PHÌ LŨ ĐẠI NÃO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 312: Ban Thưởng??!!

Thập nhị công chúa mang theo tâm trạng tò mò nhận lấy viên đan dược từ tay Ứng Hoàng, khẽ suy nghĩ một hồi, trực tiếp bỏ thẳng vào trong miệng mình nhai.

Quả nhiên, chỉ trong tích tắc lực thuốc đã phát huy tác dụng, chỉ thấy thập nhị công chúa lộ ra vẻ mặt hưởng thụ, đôi mắt lim dim và trên môi mang theo nụ cười vô thức, thậm chí miệng phát ra những tiếng rên nhẹ vô nghĩa.

Nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi chán nản của con gái cung biến mất, thay vào đó là vẻ hưởng thụ sung sướng, Ứng Hoàng tỏ ra hài lòng với tác dụng viên thuốc của mình, mỉm cười nói: “Bảo Bảo, con thấy..... úi da, đau ~~~~~!”

“hihi, phụ hoàng, bộ râu, bộ râu của phụ hoàng trông dễ, dễ thương quá ~~~~~!!!” Chỉ thấy thập nhị công chúa mắt nửa nhắm nửa mở, áp sát ngay trước mặt Ứng Hoàng, dùng tay không ngừng kéo giựt bộ râu của ông ta, ngơ ngơ ngáo ngáo cười nói.

Mẹ kiếp!! Ngáo đá, thập nhị công chúa bị ngáo đá thật rồi ~~~~!!! Khai tâm đan chính là ma túy đá không sai!!!

Ứng Hoàng đã khóc không thành tiếng, không ngờ chỉ vì muốn khiến con gái cung của mình vui vẻ lên, mà lại tự lấy đá chọi chân mình thêm lần nữa.

Đánh không được, chửi cũng không xong, Ung Hoàng chỉ còn cách cắn răng chịu đựng những cú giựt râu ngày càng mạnh bạo của cô con gái cưng của mình.

Quần thần ở dưới ai nấy đều nén nhịn tới nỗi mặt mày đỏ phồng lên nhưng không ai dám cười ra miệng.

“ mau, mau dẫn thập nhị công chúa vào bên trong nghỉ ngơi.” Ninh phi cũng không ngờ lực thuốc mạnh như thế này, lập tức ra lệnh cho tỳ nữ ở bên cạnh kéo lấy thập nhị công chúa dẫn vào phòng trong, không dám để cô ta ở lại nơi này nữa.

Ninh phi lần nữa cứu Ung Hoàng một bàn thua trông thấy.

Nhìn thấy thập nhị công chúa không ngừng khóc lóc làm mình làm mẩy vào cào nhéo hai cô tỳ nữ khi bị kéo đi vào phòng trong. Bị bề mặt trước thiên hạ tuyệt đối không đau xót bằng cảnh tượng " đáng sợ" đó, khiến Ung Hoàng phần nộ tột cùng.

Mẹ kiếp, sau khi quay về vương thành phải xử tội thật nặng tên khốn luyện đan sư đã luyện ra thứ đan dược quý quái này mới được, chính vì tin vào những lời ba hoa của tên khốn đó mà bản hoàng phải bề mặt trước thiên hạ, quan trọng nhất là, còn khiến con gái cưng của mình thành như thế này, thật không thể tha thứ được!!!!

Ung Hoàng giận tới nỗi mặt đỏ tía tai, quyết định rồi, tuyệt đối không thể tha thứ tên luyện đan sư trời đánh đó. Đó rõ ràng là tà đan chứ đan dược hạnh phúc vui vẻ gì, ngay cả một người có tâm hồn trong sáng như con gái của bản hoàng còn có hành động thất thường như thế sau khi phục dụng, huống chi là người khác chứ??? Nếu như để thứ đan dược này lan truyền ra ngoài, tuyệt đối là một đại họa cho cả vương triều Thiên Ưng cho mà xem.

Dương Kiệt hoàn toàn không biết rằng kế hoạch đổi nghề thành buôn bán thuốc lắc của anh ta đã bị Ung Hoàng đặt dấu chấm hết trước khi sinh sôi nảy nở.

“ e hèm, ân sư, ân sư, có thể bắt đầu rồi ạ ~~~!!!” không để tâm trạng tồi tệ ảnh hưởng tới việc chính, Ung Hoàng quay sang thừa tướng Lý Hiền nãy giờ tựa như hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài, nhẹ giọng lên tiếng kêu gọi.

“ bắt đầu??? À, ừ thì bắt đầu....” Lý Hiền thoát khỏi “ trạng thái ngủ đứng” của mình, từ trong nhẫn càn khôn rút ra một cuộn chiếu thư bước ra phía trước.

“ theo kết quả tổng kết nhận được từ đặc sứ mỗi tổ đội gửi về, Nhị hoàng tử Triệu Thiên Phúc đánh chiếm được 12 ngôi thành trì cấp thấp ở gần khu vực biên cương, mỗi thành trì cấp thất tương ứng một điểm, nên tổng số điểm đạt được trong cuộc thí luyện lần này là 12 điểm. Tam công chúa Triệu Thiên Hương chiếm đoạt được chín ngôi thành tâm trung, mỗi ngôi thành tương đương 5 điểm, nhưng do tính quan trọng của Bán Nguyệt thành, có thể tương ứng với ba ngôi thành tâm trung bình thường, nên nhận được 15 điểm, với tổng số điểm đạt được là 55 điểm. Ngũ hoàng tử Triệu Thiên Văn, đánh chiếm được Bát hoàng tử Triệu Thiên Cơ, tổng cộng đánh chiếm được mười ngôi thành trì tâm trung, tổng số điểm đạt được là năm mươi điểm

Thừa tướng Lý Hiền làm một hơi không cần ngưng nghỉ, đọc ra hết kết quả mà các hoàng tử công chúa đạt được trong cuộc thí luyện lần này.

Ung Hoàng khẽ lộ ra nụ cười hài lòng với số điểm mà tam công chúa đạt được. Tuy kết quả điểm số không phản ánh đúng thực lực của từng thí sinh, nhưng ai quan tâm điều đó chứ??? Chỉ cần người chiến thắng cuối cùng là

tam công chúa, như thế là quá đủ rồi, còn quá trình như thế nào, hơi đâu mà để ý tới chứ??

“ với tổng số điểm đạt được của tam công chúa Triệu Thiên Hương, vô cùng hiển nhiên trở thành người chiến thắng trong cuộc thí luyện lần này.” Lý Hiện thu lại cuốn chiếu thư trong tay, mang theo vẻ mặt nghiêm khắc nói: “ Thế nhưng, đây chỉ mới là giai đoạn đầu của cuộc thi, vẫn còn một thử thách cuối cùng dành cho các vị, nên Thiên Hương, tuyệt đối không được lơ là, còn các vị khác, cũng không phải là hoàn toàn không có cơ hội đảo ngược tình thế, hiểu rõ rồi chứ??”

Thoạt đầu nghe có vẻ như muốn dẫn dò nhắc nhở tam công chúa, nhưng nếu để ý kỹ, sẽ không khó phát hiện Lý Hiện đang muốn cổ vũ khích lệ cho Triệu Thiên Cơ.

Dù sao thì nếu so về năng lực, giữa tam công chúa Triệu Thiên Hương và Bát hoàng tử Triệu Thiên Cơ vẫn còn một khoảng cách không nhỏ, Lý Hiện tỏ ra không mấy hài lòng khi Triệu Thiên Cơ thua cuộc vì một lý do vớ vẩn nhảm nhí.

Tình cảm là tình cảm, đại sự là đại sự, tuyệt đối không được để cảm tính ảnh hưởng tới công việc đại sự của mình, về vấn đề này, Lý Hiện có chút thất vọng với biểu hiện của Triệu Thiên Cơ, xem ra sau này còn phải nắn gân đối phương dài dài đây.

“ hiểu rõ rồi ạ ~~~~~!!!” lời nói của Lý Hiện buông ra, tuyệt đối không ai dám cãi, ai nấy đều mang theo vẻ mặt như nghe lời chỉ bảo chấp tay cung kính đáp.

“ Hương nhi, nghe nói con thu nạp được một thiếu niên anh hùng, trong cuộc thí luyện lần này không ngừng lập kỳ tích, lập lên chiến tích vẻ vang, sao không mời vị thiếu niên anh hùng đó ra đây để phụ hoàng gặp mặt và

khen thưởng nhỉ???” Ứng Hoàng tâm trạng đang vui, sức nhớ ra điều gì đó, mang theo vẻ mặt đầy hứng thú lên tiếng cười nói.

Nghe xong lời yêu cầu của Ứng Hoàng, văn võ bá quan ai nấy đều tỏ ra tò mò ” vị thiếu niên anh hùng” trong miệng ông ta trông như thế nào. Trong đó có không ít người nghe qua danh tánh và chiến tích vẻ vang của anh ta trong cuộc thí luyện lần này, chỉ là chưa biết mặt mũi như thế nào mà thôi. Đặc biệt là lão thái giám, đôi mắt lập tức rực sáng ngẩng đầu lên, vô cùng phấn khích háo hức đưa mắt quét qua quét lại để tìm kiếm hình bóng của Dương Kiệt.

Ứng Hoàng vui, nhưng Dương Kiệt không vui chút nào, này giờ cố tình lẫn trốn chỉ vì một câu nói bộc phát của ông ta mà tan tành mây khói, đặc biệt nhìn thấy vẻ mặt đầy phấn khích của lão thái giám, Dương Kiệt có chút muốn quay đầu bỏ chạy ra khỏi đại sảnh ngay tức khắc.

Chỉ là lúc này trong đại sảnh đứng đầy người, cửa phòng có cận vệ canh phòng, chỉ có trốn đằng trời.

“ Dương Tiễn, Dương bang chủ, còn không mau mau bước ra bái kiến Ứng Hoàng???” tam công chúa cũng có chút bất ngờ trước yêu cầu của Ứng Hoàng, thú thật, vào thời điểm này cô ta hoàn toàn không muốn lá át chủ bài của mình công khai trước mặt công chúng chút nào, chỉ là Ứng Hoàng cũng đã lên tiếng, cho dù trong lòng không muốn, cũng phải miễn cưỡng quay sang hướng Dương Kiệt đang đứng núp sau Triệu Thiên Phúc, nói.

Chỉ trong tích tắc tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn hết vào người Dương Kiệt, ai nấy đều mang theo vẻ mặt tò mò thích thú ngắm nhìn toàn thân trên dưới của anh ta, đặc biệt là lão thái giám, ánh mắt của lão lúc này tựa như hận không thể nuốt Dương Kiệt vào trong bụng vậy. Tất nhiên, trong đó cũng có không ít ánh mắt đầy khinh thường che bai, cho rằng anh ta chỉ là

một tên ăn may vớ vẩn, hoàn toàn không đủ đẳng cấp lọt vào mắt xanh của mình cả, đại biểu là người của thế lực bát hoàng tử.

Bị tam công chúa “ bán đứng” như vậy, không còn cách nào, Dương Kiệt tê tái cả da đầu miễn cưỡng bước ra, chấp tay thi lễ nói lớn: “ thảo nhân Dương Tiễn, bang chủ Địa Cầu Bang, bái kiến Ứng Hoàng.”

Ứng Hoàng dùng ánh mắt đầy thích thú ngắm nhìn toàn thân trên dưới của Dương Kiệt, không cần phải nói, với hình tượng điển trai sáng sủa, nước da ngăm đen đầy vẻ nam tính, thân hình cao lớn mạnh khỏe của anh ta lúc này càng ngắm càng cảm thấy ưa nhìn, không tự chủ thốt lên: “ quả xứng đáng là anh hùng thiếu niên, không tệ ~~~!!”

Tam công chúa không ngừng Ứng Hoàng lại đánh giá “ cao’ Dương Kiệt như vậy, phải biết rằng từ lúc Ứng Hoàng lên ngôi trị vị gần cả trăm năm nay, số người nhận được hai từ “ không tệ”, chỉ ném trên đầu ngón tay, và Dương Kiệt là một trong những số đó.

‘ nghe nói trong cuộc công thành chiến lần này, chủ soái quân địch Tổng Anh Kiệt đã bị trọng thương dưới tay ngươi, tuyệt đối là một kỳ tích, không chỉ khiến bốn hoàng hã hê khi kinh địch bại trận, đó còn là một chiến tích vẻ vang làm rạng danh vương triều Thiên Ứng của ta, phương châm của bốn hoàng chính là có tội sẽ phạt, có công ắt phải thưởng, người có bất kỳ nguyện vọng gì có thể nói ra, nếu như trong phạm vi năng lực bốn hoàng, sẽ giúp ngươi hoàn thành ước nguyện đó.” Ứng Hoàng không ngừng dùng tay vuốt nhẹ bộ râu của mình, nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt ở phía dưới cười nói.

Bất kỳ nguyện vọng gì???!!!

Tất cả những người có mặt ở nơi này đều không kìm được kinh ngạc bất ngờ trước lời nói của Ứng Hoàng, đồng thời không ít người tỏ ra phần nộ

ghen tức với “ vận may chó chết” của Dương Kiệt, thậm chí hận không thể lao ra đá bay anh ta ra xa để thay anh ta nhận phần thưởng do Ứng Hoàng ban tặng.

Nhưng trong đó không ít người nhận ra lời nói của Ứng Hoàng tuyệt đối không đơn giản như mọi người hằng nghĩ, mang theo vẻ mặt thích thú nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt để xem anh ta xử lý như thế nào, đặc biệt là Triệu Thiên Cơ.

Ban thưởng bất kỳ nguyện vọng gì??? Dương Kiệt phản kích tới nỗi như muốn nhảy cẫng lên. Bỏ thiếu gia xông pha mặt trận, liều sống liều chết cũng chỉ chờ có mỗi câu đó mà thôi, không ngờ Ứng Hoàng lại “ biết điều’ như vậy, vậy thì không cần phải khách sáo với đối phương làm gì nữa rồi.

Yêu cầu gì nhỉ??? Vàng bạc châu báu ném mãi không hết??? mỹ nữ tuyệt sắc một ngàn người??? a, hay là đề nghị ông ta ban thưởng cho mình một ngôi thành trì, không cần quá tốt, chỉ cần là thành trì cấp thấp cũng được rồi, tuy mình không có hứng thú và ý định dấn thân vào quan trường, nhưng có thể dùng ngôi thành đó làm đại bản doanh của Địa Cầu bang cũng không tệ chứ nhỉ?? nguyện vọng như thế không quá đáng đấy nhỉ???

“ Kiệt ca ca bình tĩnh, chuyện này không đơn giản, nếu như có thể, hãy từ chối ban thưởng của Ứng Hoàng!!” Trong lúc Dương Kiệt định mở miệng đề ra nguyện vọng của mình, Hoàng Dung thông qua hệ thống truyền tin cho anh ta.

Dương Kiệt giật nảy mình trước câu nói của Hoàng Dung, khẽ quan sát sắc mặt của Ứng Hoàng lúc này, tuy có vẻ như đang ngóng chờ mình đặt ra nguyện vọng, nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện tia sáng đầy cảnh giác và dò xét lóe qua trong đôi mắt của ông ta.

Thực ra Ứng Hoàng đang thử Dương Kiệt đấy. Cho dù anh ta có lập công không nhỏ đi nữa, nhưng cũng tuyệt đối không bao giờ nhận được ban thưởng “ quá đáng” như vậy. Huống chi những công lao mà Ứng Hoàng vừa nhắc tới, hoàn toàn không thuộc về Dương Kiệt mà là Lý Nguyên Bá, chẳng lẽ đường đường hoàng đế của một vương triều, ngay cả thông tin không chút gì gọi là bí mật này cũng không nắm rõ sao?? Nếu như Dương Kiệt nổi lòng tham nói ra nguyện vọng của mình, chỉ cần không quá đáng, Ứng Hoàng cũng sẽ giữ đúng lời hứa với anh ta, ban thưởng cho, chỉ là bắt đầu từ sau đó, anh ta sẽ nằm trong bảng danh sách đen của ông ta cho mà xem.

Còn nếu gặp một người tham lam vô độ ngu xuẩn không biết suy nghĩ, dám mở miệng đòi hỏi vượt quá ranh giới của Ứng Hoàng, không chừng không những một xu cũng không moi được, quay ngược lại bị Ứng Hoàng xử vào tội khi quân khi dám mạo nhận công trạng của mình đấy chứ.

Suy nghĩ của đế vương, cho dù là ở Trái Đất hay đại lục Huyền Thiên, từ cổ chí kim luôn là thứ khó đoán nhất trên đời này. Trước đó còn đang mỉm cười với anh, nhưng quay mặt lại không chừng đã ra lệnh cho cấm quân lôi anh ra ngoài chém bay đầu rồi đấy.

Đứng bên cạnh vua nguy hiểm như đứng bên cạnh hổ, câu danh ngôn này tuyệt đối không chỉ là nói chơi không đâu, lịch sử đã từng có vô số tên ngu xuẩn xui xẻo phải trả giá bằng mạng sống của mình cho câu danh ngôn như thế này rồi đấy.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 313: Gặp Lại Người " Quen Cũ "

Nghĩ tới điều đó, Dương Kiệt không kìm được toàn thân chảy cả mồ hôi lạnh.

Suýt chút nữa thì bị mắc bẫy của Ứng Hoàng rồi. Hoàng đế đúng là thứ không tốt lành gì!!

Dương Kiệt lập tức chấp tay tỏ ra khiêm tốn nói: “ Bẩm Ứng Hoàng, ân thưởng của Ứng Hoàng thảo nhân không dám nhận ạ. Không dám che giấu người, thực ra công trạng lớn nhất trong công thành chiến lần này thuộc về một thuộc hạ của thảo nhân, có tên Lý Nguyên Bá, thảo nhân chỉ đi theo phía sau hỗ trợ, công trạng có thể nói là hầu như không có, nên thảo nhân tự nhận rằng bản thân hoàn toàn không đủ tư cách để nhận sự ban thưởng của người ạ. Vả lại, vì quốc gia của mình, đứng ra chống giặc ngoại xâm là nghĩa vụ, là bổn phận, và cũng là vinh dự của tất cả các thần dân trong vương triều, sao có thể đòi hỏi được ban thưởng chứ??”

Dương Kiệt mang theo vẻ mặt như một liệt sĩ, một nghĩa sĩ hết lòng yêu nước, tận trung tận nghĩa, thao thao bất tuyệt ba hoa, tuyệt đối bất kỳ người nào nghe qua phải cảm động, nghe xong phải tỏ ra kính phục trước thái độ đầy cao thượng của anh ta.

“ hay ~~~~~!!” " Không sai, phải thế chứ ~~!!" " quả không hổ danh là anh hùng thiếu niên, thứ phong thái cao thượng như thế rất đáng để mọi người học hỏi ~~!!" ngay cả Ứng Hoàng sau khi nghe xong câu nói đầy “ cao thượng” của Dương Kiệt cũng không kìm được phải vỗ tay kêu thét lên,

lập tức kéo theo quần thần ở dưới hùa theo vỗ tay khen ngợi Dương Kiệt hết lời.

Tất nhiên, miệng thì nói thế, nhưng trong lòng của họ có đang chế giễu chữ mắng Dương Kiệt hay không thì chỉ có họ mới biết được.

Vô số lời khen ngợi, tiếng vỗ tay ập thẳng vào mặt, khiến cho lòng chuộng hư danh của Dương Kiệt được thỏa mãn tột cùng, lỗ mũi như muốn phồng hẳn lên, ngẩng cao đầu đón nhận những lời khen ngợi tán dương đó.

“ chỉ là” nhưng câu nói tiếp theo của Ứng Hoàng, tựa như gáo nước lạnh tạt thẳng vào đầu anh ta, ái ngại vô cùng. Ứng Hoàng nói: “ theo thông tin mà bản hoàng biết được thì, hình như tiểu huynh đệ cũng vừa mới tới vương triều Thiên Ứng chưa được bao lâu, không phải là người của vương triều thì phải??”

Câu nói của Ứng Hoàng chẳng khác nào vô số cú tát thẳng vào mặt Dương Kiệt, tát anh ta tới nỗi choáng váng mặt mày, sung phù mặt mũi.

Cho dù chú mày tỏ ra cao thượng đại nghĩa tới cỡ nào, nhưng thực ra cũng chỉ là một tên ba xạo xỏ lá mà thôi. Ý của Ứng Hoàng chính là như vậy!!

Nhìn vẻ mặt cười mà không giống cười của Ứng Hoàng, Dương Kiệt nhất thời không biết dùng lời lẽ gì để phản bác, khóc không thành tiếng. mẹ kiếp, lão già này lòng dạ đen tối lắm chứ chả chơi đâu.

Văn võ bá quan ai đẩy đều bực miệng lại để bản thân không cười ra miệng, cảm thấy sắc mặt của thằng nhóc ở trước mắt lúc này trông vô cùng thú vị.

“ Cho dù thế nào đi nữa, có công phải thưởng, bản hoàng quyết định ban thưởng cho người mười triệu linh thạch, còn vị thuộc hạ của người, thưởng

cho hai mươi triệu linh thạch.” Ứng Hoàng cũng không muốn làm khó làm dễ Dương Kiệt làm gì, chủ yếu là muốn dần mất anh ta cái mà thôi, nên cuối cùng cũng nói ra mức thưởng mà mình quyết định ban tặng cho đối phương.

“ Thảo nhân đa tạ Ứng Hoàng ạ ~!!!!” Dương Kiệt lộ ra vẻ mặt vui mừng phấn khích chấp tay tạ lễ, nhưng trong lòng không ngừng trù ẻo: “ Mẹ kiếp cái lão kẹo kéo này, thưởng gì mà có ba mươi triệu, chả đủ để bổn thiếu gia xỉa răng nữa là.”

Dương Kiệt đại gia không biết rằng ba mươi triệu linh thạch tương đương với tiền thuế một năm của một ngôi thành tầm trung của vương triều, Ứng Hoàng ban thưởng như thế là quá xem trọng anh ta rồi đấy, một phần cũng muốn bù đắp vì đã khiến anh ta bẽ mặt lúc nãy, bộ không thấy văn võ bá quan có không ít người mang theo vẻ mặt khó tin kèm theo ghen tức ra mặt khi nghe thấy số lượng linh thạch mà Dương Kiệt nhận được à??

Ứng Hoàng khẽ đưa mắt liếc nhìn lão thái giám một cái, lão lập tức hiểu ý, mang theo tâm trạng đầy phấn khích hồi hả chạy tới trước mặt Dương Kiệt, từ trong ống tay áo rút ra một chiếc nhẫn càn khôn và nhanh như chớp nhét thẳng vào tay anh ta.

Thì ra Ứng Hoàng đã chuẩn bị sẵn số lượng linh thạch cần ban thưởng, nếu như Dương Kiệt đòi hỏi quá, sẽ mất cả chùy lẫn chày cho mà xem.

Khi giao nhẫn qua cho đối phương, tất nhiên là không thể tránh khỏi việc tay chạm tay rồi, lão thái giám mang theo vẻ mặt phấn khích hưởng thụ không ngừng vuốt ve lòng bàn tay của Dương Kiệt trong lúc trao nhẫn, cho dù anh ta cố gắng rút tay cỡ nào, cũng không thể nào thoát khỏi đôi tay” tội lỗi” của đối phương.

Nếu như không phải có Ứng Hoàng và văn võ bá quan ở đây, Dương Kiệt hận không thể một kích đâm chết lão thái giám biến thái ở trước mặt.

Mẹ kiếp, lão biến thái được nước làm tới đây mà ~~!! E e, lão định sờ đi đâu thế này, giao đồ qua tay sao tay lão đã vươn tới gần ngực mình rồi thế này?? Biến ngay đồ biến thái ~~~~~!!!

“ E hèm ~~~~~!!!!” Trong lúc Dương Kiệt định vùng lên phản kháng đánh bay tên thái giám biến thái đã đưa cánh tay “ tội lỗi” lướt tới gần ngực mình, Ứng Hoàng ngồi ở phía xa khẽ ho nhẹ một cái, lão thái giám mang theo vẻ mặt đầy luyến tiếc thu lại cánh tay đã gần như sờ trúng vào ngực của Dương Kiệt về, vừa không ngừng nháy mắt đưa tình vừa mang theo muôn màng tiếc nuối quay trở về vị trí của mình.

Dương Kiệt mang theo vẻ mặt khó coi quay trở về vị trí của mình, có cảm giác như vừa bị một thứ dơ bẩn tội cùng lem luốc vào người, kinh tởm vô cùng, chỉ muốn cuộc hợp kết thúc càng sớm càng tốt để quay trở về phi thuyền dùng lá bưởi tắm cọ toàn thân một trăm, một ngàn lần.

“ Kết quả cuộc thí luyện đầu tiên đã được công bố, Hương nhi, tuy lần này con tạm thời dẫn điểm, nhưng như ân sư đã nói, tuyệt đối không được có thái độ tự mãn lơ là, phải tiếp tục cố gắng hơn nữa trong cuộc thí luyện sắp tới hiểu rồi chứ???” gặp mặt ban thưởng cũng đã xong, đã tới lúc đi vào vấn đề chính, Ứng Hoàng mang theo tâm trạng vui vẻ khẽ quay sang tam công chúa dặn dò khích lệ vài câu, sau đó tiếp tục tuyên bố: “ Bỏn hoàng tuyên bố, cuộc thí luyện thứ hai sẽ được bắt đầu sau nửa tháng” “ Bẩm Ứng Hoàng, hạ thần có chuyện quan trọng cần bẩm báo ạ ~~~~~!!!”

Trong lúc Ứng Hoàng chuẩn bị tuyên bố thời điểm tiến hành thí luyện tiếp theo, một cận vệ trưởng mang theo vẻ mặt hấp tấp hối hả từ bên ngoài phóng vào, quỳ một chân xuống ngay trước mặt Ứng Hoàng chấp tay thi lễ la lớn.

“ To gan, chưa được lệnh truyền dẫn, sao ngươi dám vô lễ tự ý bước vào, muốn” “ Thôi bỏ đi, chuyện gì???”

Lão thái giám mang theo sắc mặt khó coi chỉ thẳng vào mặt cận vệ trưởng vừa hấp tấp lao vào hét lớn, tỏ ra trách móc đối phương, nhưng Ứng Hoàng nhanh chóng cản lại, thực ra trong lòng ông ta cũng khó chịu bất mãn vô cùng, nhưng trước mặt văn võ bá quan, ít nhất cũng phải tạo hình tượng đại lượng anh minh, không phải sao??? Tất nhiên, nếu như tên cận vệ trưởng nào không có câu trả lời thỏa đáng, Ứng Hoàng chắc chắn sẽ thẳng tay xử phạt vì cái tội đại náo đại sảnh.

Nên nhớ rằng nơi này không chỉ văn võ bá quan, còn có cả Ứng Hoàng và Ninh phi ngồi ở đây, người chưa được lệnh chạy vào, đã vậy còn mang theo dáng vẻ hấp tấp vội vã, vậy thì còn thể thống gì nữa chứ??

Cận vệ trưởng dường như cũng nhận ra sự thất lễ của mình, nhưng hẳn hoàn toàn tự tin rằng chỉ cần mình bẩm báo sự thật, Ứng Hoàng chắc chắn sẽ không xử phạt mình.

“ bẩm Ứng Hoàng, phía bên ngoài có một vị khách tự xưng là trưởng lão ngoại môn của Lãnh Binh Cung, nói rằng có chuyện trọng đại muốn được vào tham kiến để bàn bạc với Ứng Hoàng ạ.”

“ Cái gì??? Trưởng lão ngoại môn của Lãnh Binh Cung???” Ứng hoàng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc bất ngờ hỏi khẳng định một câu.

Không chỉ Ứng Hoàng, văn võ bá quan có mặt ở nơi này ai nấy đều lộ ra vẻ mặt bất ngờ khó hiểu, đưa mắt nhìn nhau như muốn hỏi vì sao trưởng lão ngoại môn của Lãnh Binh Cung lại xuất hiện ở nơi này, đã vậy còn nói là có việc trọng đại cần bàn bạc với Ứng Hoàng nữa chứ??

Nên biết rằng lãnh thổ của vương triều Thiên Ưng nằm ở khu vực tây nam của U Châu, thuộc quyền cai quản của một trong ngũ đại tông môn Khoát Hoát Lâm. Còn Lãnh Binh Cung cai quản các vương triều lớn nhỏ ở phương bắc, có thể nói là cách xa trăm ngàn dặm, hoàn toàn không có quan hệ đụng chạm gì với nhau cả. Lúc này một vị trưởng lão của Lãnh Binh Cung tới đòi gặp Ưng Hoàng bàn chuyện đại sự, không có vấn đề mới là chuyện lạ á.

“ Ưng Hoàng ~~~~!!!” Thừa tướng Lý Hiển sau khi đọc xong tổng kết kết quả thí luyện và dần mất vài câu xong, đã quay trở về vị trí của mình rơi vào trạng thái ngủ ngật, đôi mắt đột nhiên mở to ra quay về phía Ưng Hoàng nói nhỏ một câu.

Dưới tiếng nhắc nhở của Lý Hiển, Ưng Hoàng nhanh chóng bừng tỉnh, mang theo vẻ mặt nghiêm túc hướng về phía cận vệ trưởng nói: “ mau, mai mời khách quý vào đại điện.”

Tuy vương triều Thiên Ưng không phải trực thuộc cai trị của Lãnh Binh Cung, nhưng một trong ngũ đại tông môn phái trưởng lão tới, cho dù chỉ là một trưởng lão ngoại môn, Ưng Hoàng cũng không dám lơ là, vội vã ra lệnh cho cận vệ trưởng mời đôi phương vào trong này để gặp mặt.

Nếu như là trưởng lão của Khoát Hoát Lâm, cho dù là trưởng lão ngoại môn, thậm chí Ưng Hoàng phải đích thân bước ra nghênh đón đấy chứ.

Cận vệ trưởng nhận được lệnh lập tức ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi đại điện để dẫn vị trưởng lão ngoại môn lạ mặt của Lãnh Binh Cung vào.

Không để mọi người chờ đợi quá lâu, cận vệ trưởng đã nhanh chóng quay trở lại đại điện, và đi theo phía sau của hắn chính là một người đàn ông trung niên râu ria rậm rạp, toàn thân trên dưới đầy phát tán ra khí thế

cao cao tại thượng, ngẩng cao đầu vênh vênh vào vào từ bên ngoài bước vào.

Chỉ là người đàn ông này vừa bước vào chưa được bao lâu, đột nhiên cảm nhận thấy một luồng sát khí đáng sợ ập thẳng vào người, tuy chỉ trong tích tắc đã biến mất, nhưng khiến người này tỏ ra cảm phần vô cùng, chỉ là nhất thời không thể truy tìm ra luồng sát khí đó từ đâu phát tán ra, khế dứu mày tỏ vẻ khó chịu, thiện cảm đối với cả vương triều Thiên Ứng trở nên tồi tệ hơn bao giờ hết.

Mẹ kiếp, bố mày đường đường trưởng lão một trong ngũ đại tông môn hùng mạnh nhất khu vực U Châu, lũ nhà quê các ngươi không nhiệt tình nghênh đón như một con chó vẫy đuôi thì thôi, dám phát tán sát khí dẫn mặt với bố mày sao??? Nếu như không phải nhận được mệnh lệnh cấp trên, có đưa kiệu rước cũng đừng mong bố mày đi tới cái nơi chim không đẻ nổi trứng này.

Rõ ràng người đàn ông đã tính luồng sát khí lúc nãy vào đầu của vương triều Thiên Ứng, cho rằng đối phương dám cả gan dẫn mặt mình đây mà.

Nếu như để Ứng Hoàng biết được, chắc chắn sẽ kêu gào lên vì quá oan ức, rõ ràng chuyện này đâu liên quan gì tới bản hoàng đâu chứ ~~!!!

Thực ra thủ phạm phát tán ra luồng sát khí nhắm vào vị trưởng lão của Lãnh Binh Cung không ai khác chính là Dương Kiệt.

Nếu như chỉ là một trưởng lão khác của Lãnh Binh Cung, tuy giữa Dương Kiệt và Lãnh Binh Cung có thù hận đi nữa, cũng không bao giờ nhắm vào một người vô can. Nhưng vấn đề là, tên trưởng lão có mặt ở đây, chính là một người “ quen cũ” của anh ta, trưởng lão ngoại môn đã phụ trách dẫn theo đệ tử Lãnh Binh Cung tham gia thí luyện liên tông môn gần một năm trước, Trịnh Hồ!!

Thù hận giữa Dương Kiệt và Trịnh Hồ, không cần nói cũng biết sâu đậm tới cỡ nào rồi. Tên khốn này ngay sau khi Dương Kiệt rời khỏi bí cảnh thí luyện, trực tiếp ra tay trấn áp, thậm chí không cho anh ta cơ hội để phản biện, nếu như lúc đó không phải có Lý trưởng lão kịp thời ra tay ngăn cản, e rằng anh ta đã chết thảm dưới tay đối phương rồi, làm gì còn có cơ hội sử dụng dịch chuyển tức thời để bỏ trốn nữa chứ.

Có thể nói, giữa Dương Kiệt và Trịnh Hồ có mối thù không đội trời chung. Nên khi vừa nhìn thấy bóng dáng của kẻ thù, sát khí đã không kìm chế được phóng thích ra nhắm vào tên Trịnh Hồ, nhưng anh ta đã kịp búng tỉnh thu lại sát khí của mình và lép sâu vào bên trong, không để đối phương phát hiện ra mình.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 314: Ứng Hoàng Đồi Thứ Mười Tám??!

Lúc này Dương Kiệt tuyệt đối không dám để Trịnh Hồ phát hiện bản thân vào lúc này.

Trịnh Hồ đường đường là trưởng lão ngoại môn của Lãnh Binh Cung, thực lực đã đạt tới cảnh giới nguyên thần tầng thứ 10. Thậm chí ngay cả Lý Nguyên Bá có mặt ở nơi này cũng chưa chắc là đối thủ của người ta, huống chi một Dương Kiệt chỉ có thực lực của nguyên thần tầng thứ 5 chứ??

Hoàn toàn không cùng chung một đẳng cấp mà!!

Quan trọng nhất là, cho dù lúc này Dương Kiệt có đủ thực lực để trảm sát Trịnh Hồ, anh ta cũng không dám làm thế giữa thanh thiên bạch nhật như lúc này.

Nên nhớ Trịnh hồ là trưởng lão của Lãnh Binh Cung, là đại diện, là bộ mặt của một tông môn khi hành sự bên ngoài, nếu như lúc này bị bỏ mạng ở vương triều Thiên Ứng, chắc chắn sẽ là một cơn đại họa giáng thẳng xuống đầu của vương triều cho mà xem.

Tuy vương triều Thiên Ứng không thuộc quyền cai trị của Lãnh Binh Cung, nhưng thử khiến Trịnh Hồ trầy da tróc vẩy thử xem, cả vương triều Thiên Ứng chắc chắn sẽ phải đón nhận cơn thịnh nộ đáng sợ của cả Lãnh Binh Cung cho mà xem, thậm chí có nguy cơ bị Lãnh Binh Cung ra tay trực tiếp xóa sổ khỏi khu vực U Châu này cũng không chừng.

Tuy tục ngữ có câu đánh cho cũng phải nể mặt chủ nhân chút, nhưng nếu như con chó của bạn nổi điên đi cắn chết người ta, vậy người thân của nạn nhân có quay sang trả thù đập chết con chó đó thì ngay cả chủ nhân con chó cũng không dám hó hé gì, thậm chí còn phải nhe răng làm mặt cười xin lỗi người ta nữa là.

Chỉ sợ Dương Kiệt vừa định ra tay, cả vương triều Thiên Ưng quay sang hỗ trợ đối phương đập chết anh ta ngay tại chỗ thì có.

Ta nhìn ~~~~~!!!

“khách quý ghé thăm, hân hạnh vô cùng, xin mạn phép cho hỏi quý danh của trưởng lão ạ.” Đối diện trưởng lão của ngũ đại tông môn, ngay cả Ưng Hoàng cũng phải đứng bật dậy ra khỏi ghế ngồi, mang theo vẻ mặt nhiệt tình lấy lòng bước tới chủ động lên tiếng hỏi thăm.

“lão phu Trịnh Hồ!!” nếu như không phải có nhiệm vụ phải đi tới nơi này, có cho vàng Trịnh Hồ cũng không bao giờ ghé qua cái nơi “nhà quê” như vương triều Thiên Ưng này, nên vô cùng hiển nhiên Ưng Hoàng không đủ tư cách để Trịnh Hồ phải mang theo sắc mặt đẹp để đối xử, huống chi trải qua luồng sát khí “bí ẩn” lúc này, thiện cảm của lão đối với vương triều đã xuống tới mức cực đỉnh, chỉ hừ lạnh một tiếng đáp lại.

Trước thái độ lạnh nhạt tới mức khinh thường của đối phương, Ưng Hoàng chỉ dám giận không dám nói, vẫn cố gắng duy trì nụ cười trên môi, quay sang lão thái giám nói: “Còn không mau mau mang ghế cho khách quý ngồi, trà nước bánh trái nữa, mau mau dâng lên cho Trịnh trưởng lão thưởng thức.”

“Mang ghế tới được rồi, bánh trái không cần, lão phu không nghĩ rằng có hứng thú với những thứ đó!!” Trịnh Hồ lộ ra vẻ mặt chán ghét vẩy vẩy tay từ chối ý tốt của Ưng Hoàng.

Thực ra thì Trịnh Hồ cũng không nói sai, đường đường trưởng lão của Lãnh Binh Cung, ngày thường chỉ đi đi lại lại giữa các vương triều cao cấp, thứ bánh trái cao lương mỹ vị gì mà chưa thưởng thức qua chứ?? Lão cho rằng một vương triều tầm trung thì lấy đâu ra những món cao cấp để chiêu đãi mình cũng không có gì không đúng cả, chỉ là sự thực là một chuyện, trực tiếp nói thẳng ra theo kiểu che bai lại là chuyện khác. Bộ không thấy sắc mặt của Ứng Hoàng và văn võ bá quan trong triều đã khó coi tới mức nào rồi sao??

Chỉ là, sắc mặt khó coi thì sao nào?? Chẳng lẽ lão phu còn phải dè chừng sợ các người giận quá hóa rồ sao?? Chọc giận lão phu lên một tay vỗ chết cả đám ngay tại chỗ bây giờ, để xem Ứng Hoàng của các người dám hó hé câu nào không, hừ hừ ~~~!!

“ Còn không mau mau mang ghé cho Trịnh trưởng lão ngồi ~~~~~!!!” Ứng Hoàng không dám xả giận và Trịnh Hồ, thế là lão thái giám tội nghiệp vô cùng hiển nhiên biến thành bia trút giận của ông ta, trực tiếp quay đầu lại như hét thẳng vào mặt đối phương.

“ dạ, dạ, nô tỳ tuân lệnh ~~~~~!!” lão thái giám ba chân bốn cẳng hối hả chạy đi lấy ghế cho Trịnh Hồ, Ứng Hoàng như ngọn núi lửa sắp bùng nổ, lão không dám lơ là sơ suất không biết bay đầu lúc nào không hay đấy chứ.

Không bao lâu sau lão thái giám đã dẫn theo hai tiểu thái giám khác mang theo một chiếc ghế sang trọng không kém gì chiếc ghế mà Ứng hoàng đang ngồi, đặt xuống ngay giữa đại sảnh, mang theo thái độ cung kính mời Trịnh Hồ ngồi.

Trịnh Hồ chẳng nói chẳng rằng, trực tiếp ngồi bịch xuống ghế, thái độ cao ngạo vênh váo của lão, cho dù bỏ qua quan hệ thù địch đi nữa, ngay cả một người ngoài như Dương Kiệt và Hoàng Dung cũng cảm thấy ngứa mắt vô cùng.

“ không biết Trịnh trưởng lão lần này ghé thăm vương triều Thiên Ưng có điều gì cần chỉ bảo ạ??” Ưng Hoàng chỉ còn cách cắn răng nén nhịn, quay trở về ghé của mình ngồi xuống, mang theo vẻ mặt thận trọng cảnh giác hỏi.

Ưng Hoàng không thể không cảnh giác, đường đường một trưởng lão của Lãnh Binh Cung đột nhiên ghé thăm một vương triều tầm trung, tuyệt đối không đơn giản, cộng thêm thái độ lạnh lùng không thân thiện của đối phương, càng khiến Ưng Hoàng cảm thấy lo ngại hơn nữa, sợ chỉ sợ không biết tên ngu xuẩn mắt mù nào lỡ đắc tội đối phương, giờ đối phương chạy tới hỏi tội liên lụy cả vương triều thì khổ.

“ hãy xem qua thứ này ~~~!!!” Trịnh Hổ chẳng buồn dài dòng lôi thôi với đối phương, trực tiếp từ trong nhẫn càn khôn của mình rút ra một vật phẩm giống hệt như một tấm thẻ bài màu ánh kim giờ ra ngay trước mặt Ưng hoàng.

“ Đó, đó là” “ Ưng Hoàng Lệnh ~~~~!! Chính là Ưng hoàng lệnh ~~~~!!!” “ Nói đúng hơn là Ưng Hoàng lệnh của đời thứ 18, chính là vật bất ly thân của các đời Ưng Hoàng, cho dù đã thoái vị vẫn giữ lại bên người, chẳng, chẳng lẽ là”

Chỉ thấy bề mặt của tấm thẻ bài trên tay Trịnh Hổ có khắc họa một con Chim Ưng với tư thế dang rộng vẫy cánh kèm những họa tiết hoa văn phụ họa ở xung quanh, ngay phía dưới cùng của tấm thẻ bài, có ghi hai “ Mười Tám”, chứng tỏ tấm thẻ bài này chính là Ưng Hoàng Lệnh của Ưng Hoàng đời thứ mười tám của vương triều Thiên Ưng.

Ưng Hoàng Lệnh, vật phẩm đề tượng trưng cho quyền lực và địa vị của các đời Ưng Hoàng của vương triều Thiên Ưng, không khác gì so với tầm quan trọng của ngọc tỷ truyền quốc, bất kỳ ai cầm Ưng Hoàng Lệnh trên tay, đều có thể nắm quyền sinh sát tuyệt đối trong vương triều, thậm chí giết

người không cần phải thông qua cái ngật đầu của Ứng Hoàng, khá giống như quyền tiên trăm hậu tấu vậy, gặp người giữ lệnh như gặp Ứng Hoàng ngay trước mặt, thậm chí có thể coi người đang cầm Ứng hoàng lệnh ở trước mặt là một Ứng Hoàng đích thật cũng nói quá.

Chính vì tầm quan trọng của Ứng Hoàng Lệnh, nên vô cùng hiển nhiên trở thành vật bất ly thân của các đời Ứng Hoàng, rất hiếm khi rơi lọt vào tay của người ngoài.

Chỉ là vì sao lúc này Trịnh Hồ lại nắm giữ Ứng Hoàng Lệnh trên tay nhỉ??? Đã vậy còn là Ứng Hoàng Lệnh của Ứng hoàng đời thứ mười tám nữa chứ.

Ứng Hoàng không tự chủ nắm chặt Ứng Hoàng Lệnh của bản thân đang nằm kỹ càng trong ống tay áo, phía dưới con chim ưng có ghi dòng chữ “hai mươi hai”. Nghĩa là ông ta đã là Ứng Hoàng đời thứ hai mươi hai của vương triều Thiên Ưng. Và tám thẻ bài trên tay của Trịnh Hồ, chính là có được từ trên tay của thái thượng lão tổ tiên của Ứng Hoàng.

“ Xin hỏi, Ứng Hoàng Lệnh trên tay Trịnh trưởng lão là” “ Tám thẻ bài này lão phu nhận được từ tay của Triệu thái thượng trưởng lão của bổn cung, và cũng chính là một trong những lý do vì sao lão phu lại đi tới vương triều Thiên Ưng lúc này.”

“ Cái gì??? Triệu thái thượng trưởng lão??? Họ Triệu??? Chẳng lẽ là” “ Có thể, có thể như thế.” “ Tiên Ứng Hoàng đời thứ mười tám đã gia nhập vào Lãnh Binh Cung, thậm chí trở thành thái thượng trưởng lão của tông môn sao??? ” “ Nếu như thế thật thì trời hộ vương triều Thiên Ưng của chúng ta rồi, hahahaha ~~~~~!!!”

Nghe xong lời nói của Trịnh Hồ, không ít người nhanh chóng đoán ra nguyên do, lập tức bật cười hô hoan đầy phấn khích.

Các đời hoàng đế sau khi thoái vị, sau khi nhận được ban thưởng của Thiên Đạo, thực lực trở nên cực kỳ lớn mạnh, sau khi rời khỏi quê hương của mình đi lại đâu đó thậm chí gia nhập vào những tông môn khác cũng không phải là chuyện quá xa lạ.

Người của vương triều Thiên Ưng tỏ ra bất ngờ nhất chính là, không ngờ Ưng Hoàng đời thứ mười tám của vương triều lại có thể trở thành thái thượng trưởng lão của một trong ngũ đại tông môn hùng mạnh nhất ở khu vực U Châu, đó chính là điều khiến họ không kìm được vui mừng phấn khích tột cùng.

Tuy hoàng đế sau khi thoái vị không được phép nhúng tay vào mọi chuyện lớn nhỏ của vương triều nữa, nhưng hoàn toàn có thể sử dụng như một tấm bùa hộ mệnh cho vương triều quê hương, nếu như để thông tin vương triều Thiên Ưng có một thái thượng lão tổ đang nắm giữ chức vụ thái thượng trưởng lão của một trong ngũ đại tông môn hùng mạnh nhất khu vực U Châu, vậy thì sau này vương triều láng giềng khi đối diện với vương triều Thiên Ưng phải mang theo thái độ e dè thận trọng, đặc biệt là giữa hai vương triều nếu như có xảy ra chiến tranh xâm lược, người của vương triều Thiên Ưng chắc chắn sẽ được bảo đảm, cho dù có bại trận mất nước đi nữa, hoàng tôn quý tộc nhà họ Triệu sẽ không cần phải lo sợ phải đón nhận những số phận bi thảm ập vào đầu mình khi trở thành người mất nước.

Nên nhớ rằng ta còn một thái thượng lão tổ tông đang nắm giữ chức cao quyền trọng ở tông môn, người dám giết cùng diệt gọn con cháu của người ta không sợ vị thái thượng lão tổ tông tới ghé thăm “tâm sự tâm sự” với người sao???

Hoàng đế của vương triều đối địch tất nhiên là ngu xuẩn tới mức chỉ vì một phút hả hê khi diệt môn địch thủ mà phải rước rắc rối, ngày đêm lo sợ bị trả thù vào mình rồi.

Ứng Hoàng cũng nghĩ ra điều đó, trong lòng không kìm được thầm thở phào nhẹ nhõm. Tất nhiên, khác xa suy nghĩ của người khác, Ứng Hoàng an tâm chính là vì nếu như vị Trịnh trưởng lão này là người của thái thượng lão tổ tông của mình, vậy thì vấn đề đắc tội sợ đối phương tới trả đũa sẽ không thành lập, hoàn toàn có thể yên tâm rồi.

Chỉ là, đối phương lần này tới vương triều Thiên Ứng là vì cái gì chứ?? Nếu chỉ đơn giản báo tin cho hậu duệ của mình biết rằng thái thượng lão tổ tông đang nắm giữ quyền lực địa vị không nhỏ trong tông môn, tuyệt đối không cần phải phái một trưởng lão tới đây làm gì. Vả lại, vị thái thượng lão tổ tông đã có thể đeo lên chức thái thượng trưởng lão cao quý, chứng tỏ đã gia nhập và cống hiến cho Lãnh Binh Cung một thời gian rất dài rất lâu, nếu như muốn báo tin thì đã báo tin từ lâu, chẳng lẽ bỗng nhiên thời gian gần đây mới sực nhớ tới con cháu của mình và rảnh rỗi không có gì làm nên cho người về báo tin sao?? Vô lý ~~!!

“ thì ra Trịnh trưởng lão có quen biết với thái thượng lão tổ tông của bản vương triều, chỉ là thái thượng lão tổ tông đã rời khỏi quê hương của mình rất lâu rồi, hôm nay nhờ vả Trịnh trưởng lão quay về vương triều Thiên Ứng, không biết có gì chỉ bảo cho hậu bối ạ??” Ứng Hoàng vừa nói vừa khẽ đưa mắt liếc nhìn về phía Bát hoàng tử Triệu Thiên Cơ.

Ông ta không phải không nghĩ tới việc thái thượng trưởng lão muốn từ trong con cháu của mình lựa chọn ra một vài hậu duệ tài năng mang tới tông môn bồi dưỡng thành tài, nếu như quả thật như thế thì đúng một tin mừng cho cả vương triều Thiên Ứng.

Dù gì thì trong vương triều xuất hiện đệ tử tông môn càng nhiều, địa vị của vương triều sẽ càng được bảo đảm. Điển hình là đại hoàng tử của vương triều Thiên Ứng từ nhỏ đã được đưa tới một tông môn tầm trung để bồi dưỡng, chỉ là một trong ngũ đại tông môn thì chưa dám nghĩ tới. Vì thông thường ngũ đại tông môn chỉ lựa chọn nhân tài ở những vương triều

cao cấp, vương triều tầm trung chỉ có thể gia nhập những tông môn tầm trung ở phía dưới mà thôi, nên nếu như lần này Trịnh Hồ nhận lệnh quay về dẫn lấy vài hoàng tử con cháu đi tới Lãnh binh Cung tu luyện, tuyệt đối là tin mừng nói với Ứng Hoàng và cả vương triều Thiên Ưng.

Và người có đủ tư chất và năng lực để đi tới ngũ đại tông môn tu luyện, cả một vương triều rộng lớn như Thiên Ưng, xem đi xem lại chỉ duy nhất mỗi mình Bát hoàng tử Triệu Thiên Cơ mà thôi. Vì dù gì trước đó thậm chí có không ít tông môn tầm trung ở khu vực trung ương đã từng đưa ra lời đề nghị Triệu Thiên Cơ gia nhập nhưng đã bị hắt từ chối, nên Ứng Hoàng cho rằng thái thượng lão tổ của mình đã nghe được thông tin này, nên đã cho người tới đón Triệu Thiên Cơ về Lãnh Binh Cung cũng không chừng đấy chứ nhỉ??

Chỉ là, như thế thật sao??

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 315: Lời Đe Dọa Của Trịnh Hồ

ở khu vực U Châu này, có rất hiếm hay thậm chí không có người có đủ khí phách để từ chối lời mời gia nhập tông môn của ngũ đại tông môn. Tuy trước kia Triệu Thiên Cơ từng không ít lần từ chối lời mời của các tông môn ở khu vực trung ương, nhưng đó là những tông môn tầm trung, nếu xét về quy mô và lợi ích, chỉ ngang bằng với ngũ đại tông môn của khu vực U Châu hoặc thậm chí không bằng.

vả lại trung ương cách xa U Châu chục Triệu dặm, Triệu Thiên Cơ không thể vì lợi ích không quá lớn nhận được mà phải rời xa quê hương của mình đi tới một nơi xa lạ không rõ tương lai. Quan trọng nhất là, những lời mời của các tông môn kia thật ra cũng chỉ là nửa vờn, không quá nhiệt tình và thành ý, khi Triệu Thiên Cơ từ chối, họ lập tức im lặng không nói năng thêm gì nữa, thậm chí một câu khuyên can cũng không có, đó chính là lý do quan trọng nhất vì sao Triệu Thiên Cơ vẫn còn nán lại ở vương triều Thiên Ưng để tranh giành ngai vàng vào thời điểm này.

Thay vì gia nhập vào một tông môn tầm trung với vị thế có cũng được, không có cũng không sao, vì sao không ở lại tranh giành ngai vàng, thực hiện hoài bão thống nhất U Châu, trở thành thiên cổ nhất đế. Đợi sau này thoát vị nhận được ban thưởng của Thiên Đạo, tới khi đó đừng nói là tông môn tầm trung, thậm chí những tông môn hùng mạnh nhất của khu vực Trung Ương cũng phải tranh giành bể đầu để có được mình, địa vị, quyền lực, lợi ích nhận được cách xa một trời một vực so với gia nhập những tông môn tầm trung vào thời điểm này, vì sao lại không chứ??

Tất nhiên, nếu như vào thời điểm này, một trong ngũ đại tông môn như Lãnh Binh Cung đưa ra lời đề nghị, nhất là trong tông môn có một trưởng bối chức trọng quyền cao chống lưng, Ứng Hoàng cho rằng Triệu Thiên Cơ chắc chắn sẽ không tài nào từ chối cho mà xem.

Chỉ cần Triệu Thiên Cơ gia nhập Lãnh Binh Cung, địa vị của vương triều Thiên Ưng chắc chắn sẽ tăng lên vài bậc, lợi ích nhận được tuyệt đối không nhỏ. Quan trọng nhất là, Triệu Thiên Cơ gia nhập tông môn, đồng nghĩa sẽ từ bỏ tư cách tranh giành ngai vàng, vậy thì vô cùng hiển nhiên người mà mình chằm trước đó là tam công chúa sẽ mất đi một đối thủ cạnh tranh đáng gờm, bước lên ngai vàng kế nghiệp mình sẽ dễ như trở bàn tay. Đồng thời có thể tránh cảnh tượng huynh đệ tử muội tương tàn, khiến cho vương triều Thiên Ưng phải hao tổn nguyên khí trong cuộc tranh giành này.

Tất nhiên, mơ ước của Ứng Hoàng đẹp đẽ, nhưng thực tế hoàn toàn trái ngược với những mong ước tha thiết của ông ta, thậm chí còn tồi tệ hơn thế nữa.

Chỉ thấy Trịnh Hổ vẫn với vẻ mặt cao ngạo vênh váo nói: “ lần này bốn trưởng lão được lệnh của Triệu thái thượng trưởng lão đi tới vương triều Thiên Ưng, chính là thay người tìm hiểu và lựa chọn một thành viên kiệt xuất nhất trong hoàng tộc, nâng đỡ đưa lên ngai vàng, kế tục Ứng Hoàng đời thứ hai mươi ba của vương triều. Mà sau một thời gian theo dõi và tìm hiểu, lão phu cảm thấy trong số các hoàng tử công chúa của vương triều, chỉ duy nhất mỗi bát hoàng tử Triệu Thiên Cơ là đủ tư cách nhất để kế vị, không biết ý của Ứng Hoàng như thế nào nhỉ??”

Nghe xong lời nói đầy “ xác xược” của Trịnh Hổ, sắc mặt của Ứng Hoàng trở nên khó coi vô cùng, nếu như không phải còn chút lý trí, nghĩ tới thân phận của đối phương, e rằng đã ra lệnh cho cấm vệ quân ở xung quanh áp tải tên lão xược ở trước mặt ra ngoài đại sảnh xử trảm tại chỗ rồi.

Từ lúc nào mà việc kế vị của vương triều phải cần tới lời đề nghị yêu cầu của người ngoài thế này?? Và lại, với khẩu khí của đối phương, hoàn toàn không có vẻ gợi ý hay nhắc nhở, mà như đang ra lệnh chỉ định người nào kế vị bằng mọi giá mới đáng hận chứ.

Không chỉ Ứng Hoàng, ngay cả văn võ bá quan ai nấy đều lộ ra vẻ mặt đầy phần nộ, nếu như ánh mắt có thể giết người, Trịnh Hổ đã bị giết trăm ngàn lần rồi. Đặc biệt là tam công chúa, nghiêng răng nghiêng lợi hận không thể lao tới cắn xé lão già trời đánh ở trước mặt.

Chỉ một câu nói của lão, phủ nhận hết mọi nỗ lực của tam công chúa, gặp ai rơi vào tình trạng đó cũng sẽ coi tên khốn ngáng đường là kẻ thù không đội trời chung đấy thôi.

“Trịnh trưởng lão, người hơi quá rồi đấy ~~~!!” Ứng Hoàng nghiêng răng nghiêng lợi lạnh lạnh nói, đồng thời phóng ánh mắt đầy sát khí về phía Triệu Thiên Cơ vẫn tỏ ra thản nhiên đứng ở một bên.

Ứng Hoàng cho rằng chính đứa con trai của mình đã cầu kết người ngoài ép cung mình đây mà.

Và rõ ràng lần này Ứng Hoàng hoàn toàn không hề đổ oan cho Triệu Thiên Cơ. Vì Trịnh Hổ chính là “viện binh” mà hắn đã chờ đợi gần cả năm nay.

Thì ra Triệu Thiên Cơ đã quen biết với Trịnh Hổ từ khá lâu. Trong một lần tình cờ đảm nhận nhiệm vụ của hoàng gia, cả hai đã làm quen với nhau. Trịnh Hổ nhanh chóng nhìn ra được năng lực và tiềm năng đáng sợ của Triệu Thiên Cơ, đặc biệt là sức nhớ trong tông môn có một vị thái thượng trưởng lão cũng họ Triệu. Sau khi tìm hiểu kỹ, phát hiện vị trưởng lão từng là hoàng đế đời thứ 18 của vương triều Thiên Ưng, và theo quan hệ huyết

thống thì, Triệu Thiên Cơ chính là cháu chắt của vị thái thượng trưởng lão đó.

Sau khi nắm được mối quan hệ này, một ý tưởng lập tức nảy sinh trong đầu của Trịnh Hổ. Là trưởng lão của một tông môn hùng mạnh, muốn nâng cao vị thế và quyền lực của mình, ngoại trừ không ngừng gia tăng thực lực của bản thân, quan trọng hơn cả là phải biết kết bè lập phái, tìm một quả núi cao lớn chống lưng ở phía sau. Và vị thái thượng trưởng lão họ Triệu đó, chính là quả núi là Trịnh Hổ đã nhắm tới.

Thông quan quan hệ với Triệu Thiên Cơ, Trịnh Hổ đã nhanh chóng tiếp cận được vị thái thượng trưởng lão, và để củng cố mối quan hệ giữa đôi bên, Trịnh Hổ đã không tiếc công sức nước bọt ở bên tai của vị thái thượng trưởng lão dành cho Triệu Thiên Cơ những lời khen hết mực, khiến vị trưởng lão vốn dĩ đã không còn quá bận tâm tới vương triều Thiên Ứng bỗng nhiên trở nên có hứng thú với con cháu huyết thống của mình.

Đặc biệt là sức nhớ rằng thời hạn Ứng Hoàng đời thứ hai mươi hai đã bước vào giai đoạn thoái vị, Ứng Hoàng mới sẽ kế vị từ nhóm hoàng tử công chúa trong vương triều, nếu như trong vương triều thực sự xuất hiện một hoàng đế tài năng đức độ như lời Trịnh Hổ nói, có thể giúp cho quê hương của mình phát triển lớn mạnh, cũng là điều tốt chứ bộ.

Tuy vị thái thượng trưởng lão đã không còn quá quan tâm tới vương triều Thiên Ứng, nhưng dù sao cũng là quê hương của mình, là nơi mình sinh ra trưởng thành thậm chí cai trị một thời gian dài, ít nhiều vẫn còn lưu luyến chút tình cảm, nên đã nhờ vả Trịnh Hổ đi tới vương triều Thiên Ứng âm thầm theo dõi và tìm hiểu, đồng thời phải dùng lưu ảnh thạch ghi nhớ lại những việc Triệu Thiên Cơ đã làm trong thời gian "khảo sát", để xem năng lực và tiềm năng của đứa cháu chắt này có đúng như những gì Trịnh Hổ đã nói, mới quyết định ra tay giúp đỡ hay không.

Chỉ là người tính không bằng trời tính, Trịnh Hồ vừa định xuất phát tới vương triều Thiên Ứng để hoàn thành nhiệm vụ do thái thượng trưởng lão giao xuống, đột nhiên nhận được nhiệm vụ dẫn dắt nhóm đệ tử ngoại môn tham gia thí luyện liên tông môn vào một năm trước, nên khiến nhiệm vụ thăm dò tìm hiểm vì Triệu Thiên Cơ bị đình trệ. Và kết quả cuộc thí luyện liên tông môn đó thảm họa như thế nào, chắc mọi người đã biết rõ. Toàn bộ đệ tử tông môn bị tử nạn trong bí cảnh bởi tên tàn dư của Huyết Ma Đạo “Đương Kiệt”. đó tuyệt đối là một vết dơ, một trách nhiệm nặng nề mà Trịnh Hồ phải hứng chịu sau khi quay trở về tông môn.

Và sau việc này đã chứng tỏ tầm nhìn của Trịnh Hồ không thừa, một trách nhiệm có thể nói là cực kỳ nặng nề như thế, nếu như không phải vì thái thượng trưởng lão họ Triệu ra mặt, hình phạt dành cho Trịnh Hồ tuyệt đối không chỉ bị giam cầm ở Tư Quá Đài để than hối tội lỗi của mình một năm là được thả ra như lúc này đâu.

Và sau khi được thả ra, Trịnh Hồ không dám lơ là, vội vã rời khỏi Lãnh Binh Cung để đi thực hiện nhiệm vụ đã được giao một năm trước, đó chính là lý do vì sao Trịnh Hồ có mặt tại vương triều Thiên Ứng vào lúc này.

“ Không có gì quá đáng cả, hoàng đế của một vương triều, phải là một người tài đức vẹn toàn, mới có thể giúp cho vương triều phát triển lớn mạnh, đó chính là điều mà Triệu thái thượng lão muốn nhìn thấy.” Trịnh Hồ cười lạnh vênh vao nói.

“ Chẳng lẽ Trịnh trưởng lão muốn can thiệp vào vấn đề kế thừa của vương triều, ngài không sợ vi phạm quy tắc tối cao của Thiên Đạo sao???”
“ Đúng, đúng, cho dù tông chủ của Lãnh Binh Cung, cũng đừng mong có thể nhúng tay vào việc của vương triều, huống chi là á ~~~~~!!!”

Ứng Hoàng phản nộ phản bác, thậm chí mang cả thiên đạo ra dẫn mặt, tam công chúa vốn dĩ bất cam này giờ, tựa như vợ được cái phao cứu sinh,

cũng nhanh chóng hòa theo Ứng Hoàng lên tiếng, chỉ là Trịnh Hồ sắc mặt lạnh lùng như băng, một luồng áp lực đáng sợ của nguyên thần tầng thứ 10 phát tán ra chụp thẳng vào người của tam công chúa, khiến cô ta chịu đựng không nổi một vũng máu từ trong miệng phun bắn ra, ruột gan trong cơ thể như đảo lộn, cả người quỳ ngã trên mặt đất.

"Hương nhi ~~~~~!!!" Nhìn thấy con gái ruột thịt bị thương, Ninh phi vội vã lao ra khỏi ghế ngồi chạy tới đỡ lấy tam công chúa với vẻ mặt đau xót và lo lắng, lòng thời trong lòng đã không biết thăm hỏi thăm tổ tiên mười tám đời của Trịnh Hồ biết bao nhiêu lần rồi.

"Người lớn nói chuyện, làm gì tới lượt ngươi lên tiếng hả??" Trịnh Hồ hừ mạnh một tiếng, lạnh lạnh nói, hoàn toàn không vì tam công chúa là một đại mỹ nhân mà nương tay, nếu như không phải không muốn vì chuyện không đáng làm sứt mẻ quan hệ với vương triều Thiên Ứng, với vị thái thượng trưởng lão kia, lão đã một tay vỗ chết con nhỏ vô lễ dám lớn tiếng trước mặt mình rồi.

Tuy tam công chúa tuyệt sắc mỹ nhân, nhưng hoàn toàn không hợp gu của Trịnh Hồ, nên lão mới không thương hoa tiếc ngọc như thế này, đổi lại tam công chúa là Tô Tiểu Tiểu và Đàm Bích Kiều thử xem, tuyệt đối là một bộ mặt khác cho mà xem.

Trịnh Hồ thuộc loại người thích phụ nữ có tuổi chứ không thích con gái mới lớn.

Và khi Ninh Phi lao ra khỏi ghế, lúc này Trịnh Hồ đã chú ý tới nhan sắc tuyệt trần của cô ta, đôi mắt không tự chủ lóe qua tia sáng thèm khát. Tuy nhiên nhanh chóng được hấn che giấu đi.

Dù sao thì Ninh phi cũng là quý phi của một vương triều, tuy Trịnh Hồ mang danh nghĩa trưởng lão ngoại môn của Lãnh Binh Cung, nhưng cũng

tuyệt đối không phải muốn làm gì thì làm, nên nhớ rằng lúc này đang đứng trên lãnh thổ của người, lỡ như chọc giận Ứng Hoàng, Khiến đối phương giận quá hóa rồ tức nước vỡ bờ, cho dù cuối cùng mình thoát thân cũng phải trầy da tróc vẩy cho mà xem.

Nếu như thông tin này lan truyền ra ngoài, cho dù mình bị đánh chết ngay tại vương triều Thiên Ưng, phía Lãnh Binh Cung cũng không có lý do để giúp mình báo thù, huống chi vương triều Thiên Ưng có mối quan hệ liên quan tới vị thái thượng trưởng lão, " cấp trên" của mình nữa chứ.

nên Trịnh Hồ cố gắng kìm nén nổi nhục vọng thâm tà của mình.

À không đúng, nếu như Ứng Hoàng tự nguyện dâng hiến mỹ nhân này cho mình, lại là chuyện khác đây chứ nhỉ???

Trong đầu Trịnh Hồ không tìm được bắt đầu xuất hiện những mưu mô quỷ kế bằng cách nào để Ứng Hoàng tự nguyện " dâng hiến" mỹ nhân xinh đẹp đó hầu hạ mình.

Nhìn thấy tam công chúa bị hạ nhục, Ứng Hoàng và văn võ bá quan dám giận không dám nói, chỉ còn biết cắn răng nuốt hết vào trong bụng chứ biết sao giờ, đó chính là số phận đáng thương của những kẻ yếu ớt, không phải sao??

tạm thời gác " kế hoạch" của mình sang một bên, việc chính quan trọng hơn, lập tức quay sang Ứng Hoàng lạnh lạnh nói: “ Ứng Hoàng, xin được đính chính là việc này không liên quan gì tới Lãnh Binh Cung cả, chỉ là ước nguyện nho nhỏ của Triệu thái thượng trưởng lão, mọi thứ đều dựa trên danh nghĩa cá nhân, nên hoàn toàn không vi phạm bất kỳ điều gì tới pháp tắc tối cao cả.”

Ứng Hoàng không vì câu nói của Trịnh Hồ mà dễ chịu hơn chút tẹo nào, tiếp tục chờ đợi câu nói tiếp theo của đối phương.

Quả nhiên, Trịnh Hồ tiếp tục nói: “nhưng lão phu xin nhắc nhở với Ứng Hoàng rằng, sở dĩ vương triều Thiên Ứng vài trăm năm gần đây nhận được sự phù trợ của Khoái Hoạt Lâm, một phần do vương triều không ngừng phát triển bởi các đời Ứng Hoàng, nhưng quan trọng nhất là do mối quan hệ không nhỏ giữa Triệu thái thượng trưởng lão và một vị thái thượng trưởng lão của Khoái Hoạt Lâm. Nếu như Triệu thái thượng trưởng lão cảm thấy quê hương của mình phải rơi vào tay của một vị hoàng đế bất tài vô dụng, người sẽ vô cùng thất vọng, điều đó dẫn tới việc có thể không tiếp tục sử dụng tới mối quan hệ với vị thái thượng trưởng phía Khoái Hoạt Lâm nữa. Ứng Hoàng hãy suy nghĩ thật kỹ trước khi có quyết định, đừng để vì một khắc nóng đầu của mình mà kéo cả vương triều rơi vào thế đại họa.”

Đe dọa ~~~!!! Một câu đe dọa thẳng thừng không chút che giấu.

Ứng Hoàng giận tới nổi mặt đỏ tía tai trước lời đe dọa của Trịnh Hồ, chỉ là nhất thời không biết phải làm sao.

Phản kháng?? Tuyệt đối không dám, khoan nói tới thực lực và địa vị đáng sợ của Trịnh Hồ, nếu đúng như những lời lão vừa nói, Ứng hoàng từ chối lời đề nghị của đối phương, khiến cho vị thái thượng tổ tông phật lòng, tuyệt đối không phải là điều Ứng Hoàng muốn nhìn thấy lúc này!!

Các vương triều trên đại lục Huyền Thiên, dưới sự bảo hộ của tông môn, tuy thường xuyên xảy ra giao chiến xâm lược, nhưng hai phía luôn mặc định chiếm đoạt lãnh thổ một phần nào đó rồi sẽ chấm dứt, tuyệt đối không dám giết cùng diệt gọn, đánh cho thù địch diệt quốc, trừ khi có được cái ngật đầu của phía tông môn bảo hộ ở phía sau.

Nhưng nếu như một vương triều không còn nhận được sự bảo hộ của tông môn nữa, vương triều đó chắc chắn sẽ trở thành miếng bánh thơm ngon không chỉ đối với vương triều thù địch, thậm chí còn lôi kéo luôn cả những vương triều láng giềng trung lập ở xung quanh cũng sẽ không ngần ngại nhảy vào cắn xé một phần, nghiêm trọng hơn thậm chí có thể bị giặc tứ phương đánh cho diệt quốc.

Đó cũng là lý do vì sao các vương triều hằng năm vừa cống nạp tiền, vừa tặng người, vừa ngoan ngoãn như một con chó nghe lời, cũng chỉ là muốn nhận được sự bảo hộ của tông môn mà thôi.

Nếu như lúc này Khoái Hoạt Lâm tuyên bố không bảo hộ vương triều Thiên Ứng nữa, chỉ sợ chưa tới năm năm, cả vương triều Thiên Ứng rộng lớn đã bị vương triều láng giềng chia năm xẻ bảy, làm sao để giữ được vương thành, giữ được mạng sống của hoàng tộc là cả một vấn đề lớn rồi đấy.

Tuân theo, lại vô cùng không cam tâm!! Đường đường hoàng đế của một vương triều, dưới lời hăm dọa của một tên trưởng lão ngoại môn mà phải cúi đầu khuất phục, đó tuyệt đối là một sỉ nhục kinh tởm mà Ứng Hoàng không thể chấp nhận được, nếu như để việc này lan truyền ra ngoài, Ứng Hoàng cho dù có tìm được mười cái hố chui xuống, cũng không khỏi xấu hổ mặt mặt trước thiên hạ, trở thành trò cười cho các vương triều láng giềng đấy chứ.

lúc này Ứng Hoàng có thể nói là tiến thoái lưỡng nan!!

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 316: Quay Về Vương Thành

“ Chuyện này bốn hoàng cần phải suy nghĩ lại.” Ứng Hoàng hít sâu một hơi vào người, mang theo giọng điệu khó khăn nặng nề nói.

Dứt câu, Ứng Hoàng tựa như bị rút hết toàn bộ sức lực khỏi cơ thể ngồi ngã lưng vào lưng ghế, sắc mặt có vẻ như già đi vài chục tuổi vậy.

Không phải sao, đường đường hoàng đế một vương triều, dưới lời đe dọa vu vơ xa vời của một tên trưởng lão, thậm chí không dám phản kháng mà chỉ còn cách cúi đầu nhường nhịn, đó chính là số phận của một con kiến yếu ớt sao??

“ Phu, phu quân” “ Phụ, phụ hoàng ~~~~!!!” Ninh Phi đang dìu đỡ lấy tam công chúa mang theo vẻ mặt đau xót nhìn chăm chăm vào Ứng Hoàng với vẻ bất lực đau khổ, trong lòng tựa như bị hằng trăm hằng ngàn nhát dao đâm vào tim rứa cả máu.

Còn tam công chúa, đôi mắt thất thần đầy tuyệt vọng, vì sao, vì sao chỉ một câu nói của đối phương mà quyết định số phận của mình chứ?? Bốn công chúa không cam tâm ~~~~~!!!

“ Một tháng, lão phu cho Ứng Hoàng một tháng thời gian để suy nghĩ, nếu như sau thời hạn một tháng Ứng Hoàng vẫn không có câu trả lời khiến lão phu hài lòng, lão phu sẽ trực tiếp quay trở về tông môn bẩm báo hết toàn bộ sự việc cho Triệu thái thượng trưởng lão biết, còn thái thượng trưởng lão xử lý như thế nào, không phải lão phu có thể điều khiển được.” Trịnh Hổ lộ ra nụ cười chiến thắng và chế giễu, nhưng đối phương đã

nhượng bộ, không nên ép người thái quá, dù sao mình cũng đang ở địa bàn của người ta, ép chó vào đường cùng tuyệt đối không phải là ý hay, nhưng vẫn tỏ rõ thái độ của mình lạnh lạnh nói.

“ còn nữa, thú thật với Ứng Hoàng rằng, tuy lão phu cho rằng bát hoàng tử là người thích hợp kế vị, nhưng tất cả mọi thứ đều phải thông qua cái gật đầu của Triệu thái thượng trưởng lão, chỉ khi Ứng Hoàng đồng ý với gợi ý của lão phu, lão phu sẽ quay về bẩm báo lại toàn bộ tình hình cho người biết, nên tốt nhất là càng sớm càng tốt.” câu nói của Trịnh Hồ chứa đầy hàm ý, nghĩa là lúc này lão tuy đã lựa chọn bát hoàng tử, nhưng không phải là tuyệt đối, thậm chí hoàn toàn có thể thay đổi quyết định của mình tùy theo ý thích của mình.

Nghe xong câu nói đầy “ sâu sắc” của Trịnh Hồ, đôi mắt của Triệu Thiên Cơ khẽ lóe qua tia sáng đầy sát khí, nhưng chỉ cười lạnh không nói năng gì cả.

Xem ra tên khốn Trịnh Hồ không ngu xuẩn, hẳn đang muốn khuyếch đại lợi ích của mình đây mà. Chỉ là, tham quá thì thâm, chỉ sợ người không chừng mất cả chày lẫn chày đây.

Còn tam công chúa, dường như nắm bắt được thứ gì đó, đôi mắt không tự chủ lóe qua tia sáng hy vọng.

“ thí luyện tạm thời gián đoạn, một tháng sau mới tiếp tục tiến hành, truyền lệnh xuống, quay trở về vương thành Khương Lộc.” Ứng Hoàng không thèm quan tâm tới Trịnh Hồ, quay sang văn võ bá quan lạnh lạnh nói.

“ Tuân lệnh ~~~~~!!!” văn võ bá quan ở phía dưới chấp tay thi lễ một cái sau, nhanh chóng quay người rời khỏi đại sảnh để sắp xếp chuẩn bị rời khỏi doanh trại quay trở về vương thành. Trong lúc rời đi,

trong đầu không ít người bắt đầu xuất hiện những suy nghĩ mưu tính để có thể từ việc này mang lại lợi ích cho gia tộc của mình.

“Trịnh trưởng lão, mời ~~~~!!!” Tuy vô cùng bất mãn với đối phương, nhưng Ứng Hoàng không thể không nín nhịn cơn phần nộ của mình, không dám lơ là phải chiêu đãi đối phương thật tốt, mất công để Trịnh Hồ có cớ để tiếp tục gây khó dễ cho mình.

Trịnh Hồ ngật đầu một cái, trực tiếp đứng bật dậy khỏi ghế quay người đi thẳng ra ngoài, Ứng Hoàng dẫn theo Ninh phi và tất cả hoàng tử công chúa đi theo phía sau, người ngoài nhìn sao cũng cảm thấy có vẻ như Trịnh Hồ chính là chủ nhân ở nơi này chứ không phải Ứng Hoàng.

Nhìn thấy mọi người đã rời khỏi doanh trại quay về vương thành Khương Lộc, Dương Kiệt và Hoàng Dung cũng phải đi theo rồi, chứ nán lại ở nơi này cũng chẳng được tích sự gì cả. Trước khi rời khỏi, đã thông qua hệ thống liên lạc với Lý Nguyên Bá đang trấn thủ trong thành Thiên Bảo dẫn theo Cửu thúc cùng quay trở về đại bản doanh của Địa Cầu Bang, tạm thời không cần thiết phải nán lại ở lãnh thổ của vương triều Thanh Mãng nữa, vì thí luyện tiếp theo có thể tiến hành tiếp hay không còn lại cả một vấn đề lớn vào thời điểm này rồi.

Và cho dù có tiếp tục tiến hành đi nữa, Ứng Hoàng chắc chắn sẽ thay đổi theo hướng có lợi cho Triệu Thiên Cơ theo như nhượng bộ của ông ta, phải làm sao để bát hoàng tử trở thành người chiến thắng cuối cùng và bước lên ngai vàng. Thậm chí có thể yêu cầu tam công chúa bỏ cuộc hoặc trong cuộc thi cổ tình nhường nhịn như Triệu Thiên Cơ từng làm ở thí luyện thứ 1.

Chỉ là tam công chúa không ngờ mọi chuyện đảo ngược nhanh như thế này, mới cách đó không bao lâu còn hí hửng trước chiến thắng của mình, nhưng chỉ trong tích tắc mình phải đảo ngược vị trí với Triệu Thiên Cơ,

chấp nhận nhường nhịn thua cuộc, cái này có thể gọi là ân quả tuần hoàn không nhỉ??

Nói tóm lại, không cần thiết phải nán lại ở vương triều Thanh Mãng nữa.

Không bao lâu, hàng trăm hàng ngàn phi thuyền nối đuôi nhau cất cánh rời khỏi đại bản doanh tạm thời của vương triều Thiên Ưng, hướng về vương thành Khương Lộc bay thẳng. Trong đại bản doanh chỉ để lại một phần quân đội trấn giữ tạm thời mà thôi.

Tồn gần hai ngày bay, phi thuyền mới an toàn hạ cánh xuống vương thành Khương Lộc, Trịnh Hồ được sắp xếp tạm ở tại một ngôi trang viên khang trang nhất trong vương thành, thậm chí không thua kém gì độ hoàng tráng sang chảnh so với hoàng cung của Ưng Hoàng, nơi này thường dùng để tiếp đón khách quý có cấp bậc như bậc đế vương của vương triều, không ngờ lúc này phải dùng để đón tiếp vị khách khó ưa như tên Trịnh Hồ này.

Nhóm đông nhanh chóng giải tán, ai nấy tự quay trở về nhà mình tìm bà mẹ vợ con gì đó không biết, nhưng chắc chắn mỗi gia tộc sẽ tiến hành một cuộc họp khẩn để theo kịp tình thế không rõ ràng như lúc này.

Tam công chúa vừa rời khỏi phi thuyền cũng lập tức dẫn theo đám thuộc hạ của mình quay trở về công chúa phủ, hoàn toàn không có ý kêu gọi Dương Kiệt và Hoàng Dung cùng tới phủ của mình để bàn đại sự gì cả. Chẳng lẽ cô ta đã chấp nhận sự thật, quyết định bỏ cuộc rồi sao???

Tất nhiên, tam công chúa có bỏ cuộc hay không cũng không liên quan gì tới Dương Kiệt cả, người ta đã không lên tiếng, vậy thì không cần thiết phải lấy cái mặt mình ép vào mũi người ta làm gì, dẫn theo Hoàng Dung trực tiếp quay trở về đại bản doanh của Địa Cầu Bang trong vương thành chờ đợi Lý Nguyên Bá Cửu thúc đang trên đường trở về.

Trong thời gian Dương Kiệt và Hoàng Dung đi vắng, Địa Cầu Bang dưới bàn tay quản lý của Cao Văn Vũ, có thể nói là phát triển như vũ bão.

Dựa vào tài nguyên do Dương Kiệt để lại, tài sản của Địa Cầu Bang lúc này đã tăng trưởng tới mức 200 % so với lúc ban đầu, thậm chí thành viên trong bang từ con số hơn chục mạng đã nhảy lên gần cả trăm người, có thể dùng từ phát triển thần tốc để hình dung.

Quả không hổ danh là tinh anh được đào tạo bài bản từ nhỏ, ngay cả Dương Kiệt có ý kiến không nhỏ với hắn cũng không tự chủ vỗ tay khen ngợi thừa nhận năng lực của “tình địch” ở trước mặt.

Chỉ là Cao Văn Vũ không vì câu khen ngợi của Dương Kiệt và Hoàng Dung mà tỏ ra ngẩng cao đầu dương dương tự đắc.

Đường đường con cháu đích tôn của Thái Úy phủ, mọi thông tin liên quan tới vương triều tất nhiên là không thể lọt qua khỏi tai của Cao Văn Vũ rồi.

Nếu như so sánh với công trạng của mình đạt được ở Địa Cầu Bang với chiến tích vẻ vang của Dương Kiệt đạt được trong thí luyện, chỉ tựa như con kiến so với con voi, cách xa một trời một vực, hoàn toàn không cùng đẳng cấp gì cả.

Điều đó khiến Cao Văn Vũ không thể tự hào vui mừng nổi. Trong lòng không ngừng có những suy nghĩ ghen tức độ kị rằng: “Hừ, chỉ vì bọn thiếu gia không được tham gia cuộc thí luyện lần này, nếu không chắc chắn sẽ làm được càng hơn thế nữa. Tên khốn đó chỉ được cái ăn may mà thôi chứ hay ho tài cán gì đâu chứ!! À đúng rồi, hắn có được ngày hôm nay chắc chắn là do dựa vào tài năng của Hoàng Dung muội muội, nếu như không có Hoàng Dung muội muội đứng ở phía sau bày mưu định kế, dọn sẵn đường cho hắn đi, chỉ sợ lúc này phải mang theo dáng dấp của một kẻ thất bại

quay trở về rồi cũng nên, chẳng qua Hoàng Dung muội muội không màng danh lợi, nên với bị tên khốn này vơ hết mọi công lao về phía mình, chắc chắn là thế rồi ~~~!!”

Mặc dù trong lòng vô cùng xem thường đối phương, nhưng Cao Văn Vũ không dám để lộ ra mặt lúc này. Vì uy tín của Dương Kiệt trong Địa Cầu Bang đang tăng cao hơn bao giờ hết. Chưa tính vô số đan dược cao cấp thường xuyên cung cấp cho thành viên trong bang, với công lao chiến tích vẻ vang đã hầu như lan truyền khắp vương thành, đã khiến Dương Kiệt trở thành một tấm gương, một thần tượng trong mắt toàn bộ thành viên trong bang. Thậm chí Cao Văn Vũ trong thời gian này có thể thu nạp được hơn cả trăm thành viên, có phân nửa là dựa hơi dựa danh tiếng của Dương Kiệt mà tới đây chứ.

Lần này xem như may mắn, nhưng chớ phách lối, bốn thiếu gia còn nhiều trò hay giành cho người sau này, hãy đợi đây ~~~!!!

Cao Văn Vũ cắn răng không ngừng trù ẻo Dương Kiệt, trong đầu không ngừng suy nghĩ mưu mô quỷ kế để đập “tình địch” của mình xuống địa ngục.

Lại ba ngày trôi qua, Lý Nguyên Bá và Cửu thúc cũng đã quay trở về vương thành, sau khi giới thiệu thân phận của Lý Nguyên Bá cho các thành viên trong bang xong, Dương Kiệt dặn dò vài câu với Lý Nguyên Bá và Hoàng Dung rồi chui đầu vào phòng mình để tiếp tục luyện đan kiếm tiền.

Thời hạn một năm với chủ tiệm rèn đã qua đi gần một nửa, nhưng số tiền đang có hiện giờ, vẫn chưa đủ một phần ba, không thể không toàn tâm toàn ý luyện đan kiếm tiền.

Cũng may là từ lúc quay trở về vương thành, tam công chúa hầu như cắt đứt toàn bộ liên hệ với Địa Cầu Bang, không có bất kỳ thông tin hay cuộc

hợp nào diễn ra, vô tình tạo ra thời gian rảnh rỗi để Dương Kiệt đi luyện đan mà không sợ bị làm phiền.

Ngày tháng cứ thế trôi qua, kỳ hạn một tháng của Trịnh Hổ sắp gần kề, chỉ là phía Ứng Hoàng vẫn chưa có câu trả lời rõ ràng, chẳng lẽ ông ta muốn tiếp tục kéo dài thời gian để tìm phương pháp đối phó?? Chỉ là như thế có tác dụng sao khi mà giữa Trịnh Hổ và Triệu Thiên Cơ đã đạt được thỏa thuận lợi ích chung??

Kết ~~~~~!!!

Sau gần hai chục ngày trốn trong phòng để luyện chế đan dược, Dương Kiệt đã hoàn toàn lò đan đầu tiên của mình, nếu như đem ra Vạn Bảo Các bán hết, chắc chắn sẽ thu được gần hơn ba trăm triệu, con số 1 tỷ đã đi gần hơn nửa, cách đích đến không còn quá xa nữa rồi.

“ má ơi, luyện đan đúng là không phải công việc của người bình thường làm. Nếu như không phải hệ thống luyện đan của mình đã thăng cấp, cộng thêm có thể tạm ngưng, ngày đêm luyện đan không ngừng như thế không chừng có ngày mắc bệnh trầm cảm hóa điên cũng không chừng, hèn chi mấy tên luyện đan sư ai nấy đều có tính khí thất thường, chính là do quá trình luyện đan mà thành chứ đâu.” Dương Kiệt vươn vai thở dài một tiếng, xương cốt có cảm giác như bị hóa thạch luôn rồi đây.

Đan dược cũng đã luyện xong, phải nghỉ xả hơi một thời gian mới được, dây thun kéo căng qua cũng sẽ bị đứt, huống chi là con người chứ?? Dương Kiệt quyết định tạm dừng luyện đan, mang số đan dược luyện được đi tới Vạn Bảo Các, tất nhiên, còn một chuyện mà anh ta vẫn thể quên được, đó chính là tìm ra tên luyện đan sư đã luyện chế ra loại “ thuốc lắc” để tìm mua trao đổi công thức, xem ra anh ta vẫn còn chưa từ bỏ ý định chuyển nghề bán thuốc lắc nhỉ???

Dương Kiệt nhanh chóng rời khỏi phòng mình đi thẳng tới phòng Hoàng Dung để rủ cô ta đi theo.

Cộc cộc ~~~~!!! Cộc cộc ~~~~!!! Cộc cộc ~~~~!!!

Đứng trước cửa phòng Hoàng Dung gõ cửa, nhưng gõ mãi vẫn không nghe thấy bên trong có phản ứng, tất nhiên là không có ai mở cửa rồi.

Chẳng lẽ Dung Nhi không có trong phòng??

“ Bang chủ ~~~~!!!” Trong lúc Dương Kiệt định quay đầu đi tìm Hoàng Dung, một giọng nói “ quen thuộc” vang lên ở phía sau, anh ta nhanh chóng quay đầu lại nhìn, phát hiện là người quen cũ.

Người vừa gọi Dương Kiệt không ai khác chính là cô gái đã cùng cả nhóm đi tiếp viện Dương Kiệt khi bị ngũ đại tông môn truy sát, Phương Tử Linh.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 317: Mỹ Nhân Kế??!!

Dương Kiệt có ấn tượng với cô gái này, nhiệt tình hoạt ngôn, chỉ là nhiều lúc miệng nói đầu không suy nghĩ, nhưng nói chung là một cô gái khá tốt, Dương Kiệt không vì câu nói “ truy bắt con heo mập” trước kia mà nảy sinh ác ý với cô gái này.

“ Cô là.. đúng rồi, Phương Tử Linh, Phương cô nương đúng không?? Lâu qua không gặp, tưởng nhớ vô cùng, hi hi ~~~!!” gặp mặt phải lên tiếng xã giao vài câu, chỉ là tên khốn Dương Kiệt vẫn không bỏ được cái thói nói nhăng nói cuội.

“ Tưởng nhớ?? Chắc trong mắt của bang chủ chỉ có duy nhất mỗi phó bang chủ thôi, làm gì nhớ tới muội chứ nhỉ??” Phương Tử Linh trêu chọc cười nói, “ chiếu tướng” ngược lại đối phương.

“ Làm gì có, làm gì có, một đại mỹ nhân như Phương cô nương, sao có thể không nhớ được chứ??” Dương Kiệt tỏ ra ái ngại vô cùng, nhưng vẫn nhanh chóng đổi phó.

“ Bang chủ muốn tìm phó bang chủ đúng không??? Phó bang chủ đã dẫn theo Cửu Thúc và Lý Nguyên Bá đi theo Cao đội trưởng thám hiểm một bí cảnh do một vị đại năng tạo thành vừa mới được phát hiện nằm gần khu vực Hắc Ngục Giai rồi ạ.”

“ Bí cảnh mới??? Vậy là mọi người đã xuất phát rồi sao??? Sao không thấy Dung nhi thông báo cho ta biết ta??” Dương Kiệt có chút bất ngờ, xuất hiện một bí cảnh mới, các bang hội quân đoàn cử người đi thám hiểm khám

phá, hy vọng có thể từ trong đó kiểm soát được ít nhiều, một bước lên đời không phải là chuyện hiếm gặp, chỉ là bất ngờ vì sao Hoàng Dung lại không rủ mình đi theo mà thôi.

“ Bang chủ ngày đêm mệt mỏi luyện đan trong phòng, phó bang chủ không muốn gây ảnh hưởng tới bang chủ nên mới dặn dò mọi người không được làm phiền tới bang chủ, và đã nhờ muội nhắc lại với bang chủ rằng không cần phải quá lo lắng, họ sẽ sớm quay trở về thôi ạ.” Phương Tử Linh bụm miệng lại vừa cười vừa giải thích.

“ Ờ, ờ, dạo này đúng là suốt ngày cắm đầu vào trong phòng để luyện đan, không biết mọi chuyện xảy ra ở bên ngoài. Thôi, nếu như Dung nhi và mọi người đi bận hết rồi, để ta tự đi Vạn Bảo Các vậy.” Lo lắng?? Dương Kiệt chẳng buồn lo lắng cho cả nhóm làm gì khi bên cạnh có tên sát thần Lý Nguyên Bá đi theo, lo là lo cho mấy tên ngu xuẩn có mắt mà như mù dám chọc vào tên sát thần nguy hiểm đó mà thôi.

“ bang chủ xin khoan đã ~~~!!!” “ Hả???? Có chuyện gì thế Phương cô nương??” Trong lúc Dương Kiệt định rời khỏi để đi tới Vạn Bảo Các một mình, Phương Tử Linh ở phía sau lên tiếng cản lại.

“ Là thế này, phía tam công chúa vừa mới cử người tới mời bang chủ ghé qua công chúa phủ, nghe nói có cuộc họp quan trọng gì đó, nên muội mới định đi tới phòng bang chủ để báo tin, không ngờ lại gặp được bang chủ ở nơi này.” Phương Tử Linh từ trong ống tay áo rút ra một tấm thiệp mời đưa qua cho Dương Kiệt.

Cầm tấm thiệp mời trên tay, đúng là trên đó có dấu của tam công chúa thật.

Gần cả chục ngày không thấy bên kia liên lạc, đúng lúc Hoàng Dung đi vắng lại cho mời qua họp hành, Dương Kiệt có chút muốn từ chối.

Thú thật, ba cái hợp hành này Dương Kiệt hoàn toàn không có chút hứng thú gì cả, đẩy được sẽ đẩy ngay, nhưng vấn đề là, hiện giờ Hoàng Dung không có ở đây, biết đẩy cho ai bây giờ??

Dù sao đôi bên vẫn đang liên minh hợp tác với nhau, lời mời không thể từ chối, nên Dương Kiệt đã nhét thiệp mời vào trong nhẫn Càn Khôn của mình, cười nói: “Cảm ơn cô, ta sẽ đi tới công chúa phủ ngay lập tức, mọi chuyện trong bang làm phiền cô trông coi giùm nhé.”

“Tuân lệnh, bang chủ đi cẩn thận ạ.” Phương Tử Linh chấp tay thi lễ một cái, sau đó quay người rời khỏi đi làm việc của mình.

Dương Kiệt đã từng đi tới một vài lần, nên không lo sợ lạc đường, sau khi rời khỏi đại bản doanh của Địa Cầu Bang, trực tiếp đi thẳng về phía công chúa phủ, còn việc bán đan dược, đợi hợp xong mới ghé qua Vạn Bảo Các cũng chưa muộn.

Tồn gần hai khắc giờ di chuyển, Dương Kiệt đã có mặt ngay trước công chúa phủ, thậm chí có thể nhìn thấy lão quản gia quen thuộc đã đứng đợi sẵn ngoài cửa phủ để chờ đợi. Vừa nhìn thấy Dương Kiệt đi tới, lão quản gia mang theo vẻ mặt vui mừng tôn kính vội vã chạy tới trước mặt anh ta chấp tay thi lễ chào hỏi, thái độ hoàn toàn khác xa so với lần đầu tiên gặp mặt.

Cũng phải thôi, danh tiếng của Dương Kiệt lúc này có thể nói là nổi như cồn, tuy không tới mức ngay cả bá tánh dân thường cũng phải nghe qua, nhưng các gia tộc, văn võ bá quan trong thành ít nhiều cũng nghe qua tên của anh ta, nhận được lời khen ngợi của chính Ứng Hoàng, có thể nói là tương lai sáng lạng, lúc này không tôn kính lấy lòng trước, sợ sau này người ta đứng trên đỉnh điểm của vương triều Thiên Ứng, thậm chí không thềm đếm xia tới mình đấy chứ.

Lấy lòng chưa chắc được, nhưng tuyệt đối không được khiến đối phương phật ý, quản gia của công chúa phải biết rõ điều đó, nên lúc này không dám lơ là, muốn tôn kính bao nhiêu có bấy nhiêu, giống hệt như một con chó vẫy đuôi như chong chóng khi đối diện với anh ta.

Một quản gia không khiến Dương Kiệt phải để trong bụng, nên cũng không quan tâm thái độ của đối phương tiền hậu bất nhất, chỉ khẽ mỉm cười đi theo phía sau ông ta đi thẳng vào trong công chúa phủ.

“ Dương bang chủ mời ngồi, xin bang chủ hãy chờ đợi chút lát, để lão phu đi thông báo cho chủ nhân biết bang chủ đã ghé thăm rồi ạ.” Quay sang đám người hầu ở xung quanh, quát lớn: “ Còn không mau mau mang trà nước bánh trái ra chiêu đãi khách quý hả?? Để khách quý phật lòng, coi chừng cái mạng chó của các người đây ~~~!!!”

Người hầu ở xung quanh nghe thấy tiếng la hét của lão quản gia hoảng sợ vội vã chạy đi chuẩn bị bánh trái trà nước tiếp đãi Dương Kiệt như mệnh lệnh của ông ta.

Tuy Dương Kiệt vô cùng không ưa thái độ đội trên đạp dưới của lão quản gia, nhưng dù sao cũng là chuyện của nhà người ta, cộng thêm ở thế giới phong kiến này, mấy chuyện này xảy ra như cơm bữa, nên cũng không nói năng gì cả, im lặng ngồi đó chờ đợi tam công chúa.

Lão quản gia nhìn thấy Dương Kiệt không nói năng gì, đồng thời cảm nhận được thái độ lạnh nhạt của đối phương, biết rõ tiếp tục ở lại lấy lòng cũng bằng thừa, nhanh chóng nói câu tạ lỗi thất lễ xong, vội vã quay người rời khỏi phòng tiếp khách, chắc là đi bẩm báo với tam công chúa thì phải.

Trong lúc ngồi chờ, Dương Kiệt không ngừng đưa mắt liếc nhìn quan sát tứ phía, phát hiện bố trí của phòng khách có chút khác xa so với lần đầu mình tới đây. Xung quanh có đặt trồng thêm không ít chậu hoa lá đủ loại

màu sắc, không khác gì so với một khu vườn bát hoa đua nở, hương thơm xộc thẳng vào mũi khiến đầu óc sáng khoái vô cùng.

Xem ra tam công chúa tâm trạng không tệ, vẫn còn có hứng thú bố trí phòng khách như thế này, ít ra có vẻ như không bị ảnh hưởng bởi việc có thể trắng tay trong cuộc tranh giành ngai vàng nhỉ??

“ Dương bang chủ, mời ngài dùng điểm tâm và trà nóng ạ ~~!!” Không bao lâu sau, hai tỳ nữ mỗi người bưng một khay bạc đựng đầy bánh trái trà nước mang tới đặt lên chiếc bàn trà ngay bên cạnh ghế ngồi, mang theo vẻ mặt đầy cung kính mời Dương Kiệt thưởng thức.

Dương Kiệt khẽ mỉm cười ngật đầu đáp lễ, cầm ly trà nóng để lên miệng nhấp nhẹ một ngụm, nước trà từ vị đắng nhanh chóng chuyển sang ngọt lịm không thua kém gì mật ong, uống vào ấm áp cả người, tinh thần sáng khoái phần trần bội phần, tuyệt đối là trà quý hiếm có tác dụng định thần dưỡng khí.

Lại thử vài miếng bánh ngọt, khá ngon, quả không hổ danh là công chúa phủ, tất cả mọi thứ từ đồ ăn thức uống đều có thể dùng từ hoàn hảo để hình dung.

“ Hy vọng những món hèn mọn này hợp khẩu vị của Dương bang chủ!!” trong lúc Dương Kiệt đang mải mê thưởng thức bánh ngọt, giọng nói của tam công chúa đột nhiên vang lên, khiến Dương Kiệt phải ngưng tay lại đứng bật dậy khỏi ghế chào đón.

“ Tam công chúa ~~!!” “ Dương bang chủ không cần đa lễ, mời ngồi, cứ tự nhiên xem như nhà mình là được rồi.”

Chỉ thấy tam công chúa từ bên ngoài bước vào, điều khiến Dương Kiệt có chút bất ngờ chính là hôm nay cô ta có trang điểm nhẹ, mặc một bộ trang

phục cung đình ôm sát vào người, đặc biệt là gần vị trí ngực đã xẻ đôi lộ ra gần phân nửa hai quả núi thịt khổng lồ của mình, nửa hở nửa kín trông kích thích vô cùng, vẻ mặt lạnh lùng như băng ngày thường được thay thế bằng nụ cười tươi như đóa hoa bách hợp đua nở, khiến Dương Kiệt nhất thời có chút không nhận ra người trước mặt chính là tam công chúa.

Dương Kiệt nhanh chóng từ trạng thái bất ngờ ngơ ngác bừng tỉnh lại, chấp tay thi lễ, tam công chúa đáp lại bằng ánh mắt và nụ cười đầy “tình cảm”, sau đó trực tiếp đi thẳng về hướng ghế ngồi của mình ngồi xuống.

Dương Kiệt có chút bất ngờ trước sự thay đổi và thái độ của tam công chúa, nhưng cũng không suy nghĩ quá nhiều, ít ra sắc mặt của đối phương lúc này vừa mắt hơn trước kia quá nhiều.

“ Lần này tiểu muội mời Dương bang chủ ghé qua, một mặt muốn chúc mừng bang chủ nhận được ban thưởng của phụ hoàng, một mặt muốn gửi lời tạ lỗi vì trong thời gian này phải xử lý một số công việc quan trọng nên không thể liên lạc tiếp đãi Địa Cầu Bang, ở đây, tiểu muội xin được gửi lời tạ lỗi tới Dương bang chủ ạ.” Không chỉ thái độ ngay cả cách xưng hô cũng thay đổi hoàn toàn khiến Dương Kiệt có chút không biết phải làm sao, nhưng cũng nhanh chóng đứng dậy chấp tay nói: “ Không dám, công chúa có công việc quan trọng riêng của mình, Dương mẫu hiểu rõ, nào dám oán trách công chúa ạ.”

“ Dương bang chủ và Địa Cầu Bang là đồng minh quan trọng của tiểu muội, Dương bang chủ đồng dạ rộng rãi phóng khoáng không trách cứ tiểu muội cảm kích vô cùng, chỉ là” nhìn thấy Dương Kiệt không trách cứ, tam công chúa lộ ra vẻ mặt vui mừng, nhưng khi nói tới cuối cùng, không kìm được khẽ thở dài một tiếng.

Tới rồi đây ~~~!!!

Dương Kiệt hiểu rõ đôi phương thay đổi thái độ tuyệt đối không đơn giản nói lời tạ lỗi, chắc chắn có gì đó phải nói, nên vẫn im lặng chờ đợi để xem đôi phương muốn gì.

Nhìn thấy Dương Kiệt im lặng chờ đợi, tam công chúa khẽ lóe qua tia sáng oán trách, nhưng vẫn tiếp tục nói: “ tình thế của chúng ta lúc này có thể nói là không khả quan chút nào. Tuy lần này nhờ công của Địa Cầu Bang giúp đỡ, phe chúng ta đang nắm giữ lợi thế cực lớn. Nhưng kế hoạch không theo kịp biến hóa, ai ngờ một tên Trịnh Hổ đã gần như khiến mọi nỗ lực của chúng ta như đổ sông đổ biển. Tuy phụ hoàng đang chịu áp lực không nhỏ từ phía Trịnh Hổ, nhưng thực ra trong tận thâm tâm người vô cùng phản cảm với sự ngang ngược của đôi phương, chỉ cần chúng ta nắm bắt được điều này, hoàn toàn có thể đảo ngược tình thế, quan trọng nhất đối với chúng ta hiện giờ chính là phải đồng tâm hiệp lực, tương trợ lẫn nhau hơn nữa. Dương bang chủ, không biết huynh có đồng ý với lời nói của tiểu muội không nhỉ??” tam công chúa vừa nói vừa phóng ánh mắt đầy tha thiết về phía Dương Kiệt, hồi hộp kỳ vọng hỏi.

“ Tam công chúa xin hãy yên tâm, chúng ta là đồng minh với nhau, bất kỳ trường hợp gì xảy ra, Địa Cầu Bang vẫn luôn luôn đứng về phía tam công chúa, giúp đỡ hết mình ạ.” Dương Kiệt không phải vì lời lẽ ngọt ngào của đôi phương mà u mê cả đầu óc mới nói thế. Quan điểm của anh ta chính là, một khi đã xác định làm một việc gì đó, thì phải làm tới cùng, có đầu có đuôi, không vì khó khăn hay trở ngại mà buông tay bỏ cuộc, nên việc tam công chúa dùng lời lẽ như thế với ý định gắn chặt quan hệ giữa đôi bên chỉ bằng thừa mà thôi.

“ có câu nói này của Dương bang chủ, tiểu muội cảm thấy an tâm bội phần.” tam công chúa khẽ mỉm cười ngật đầu đầy hài lòng, đột nhiên từ trên ghế đứng bật dậy, từ từ, từng bước từng bước bước tới ngay trước mặt Dương Kiệt.

Mỗi bước đi của tam công chúa nhịp tim của Dương Kiệt đập mạnh hơn nữa, không chỉ anh ta, ngay cả bản thân tam công chúa cũng vậy, lúc này cô ta đã đứng ngay trước mặt Dương Kiệt, khoảng cách cả hai chỉ cách chưa tới 10 Cm, tam công chúa khẽ cúi đầu nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt đang tỏ ra bối rối ngồi trên ghế, không biết nên đứng dậy hay tiếp tục ngồi đó, đôi má của cô ta khẽ ửng đỏ, cặp mắt lóe qua tia sáng mê ly, cơ thể đột nhiên thả lỏng ngồi thẳng lên đùi của Dương Kiệt vẫn còn đang thất thần, cả người trực tiếp ngả thẳng vào lòng anh ta như một cô gái đang làm nũng với người yêu của mình vậy.

Tam công chúa định chơi Mỹ Nhân Kế??!!!!

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 318: Tổ Tình???!!!

rong đầu Dương Kiệt nhanh chóng xuất hiện dòng suy nghĩ đó.

Ngay sau khi tam công chúa ngồi dựa hẳn vào lòng, Dương Kiệt đã định vùng vẫy đẩy cô ta ra khỏi người mình, chỉ là vừa mới ghé đầu nhìn xuống, một khe rãnh sâu giữa hai đồi núi khổng lồ đập thẳng vào mắt, cộng thêm mùi hương thơm khuyến rũ chết người xộc vào mũi, kèm theo vẻ mặt nũng nịu mơ mơ màng màng của đối phương, khiến đầu óc chóng váng ngất ngây, đáng chết nhất chính là cái cơ thể mềm mại nóng bỏng không ngừng cọ sát vào người lúc này, khiến ngọn lửa dục vọng trong lòng lập tức bùng nổ không thứ gì có thể cản nổi.

Có thể trở thành người trong mộng của tất cả đàn ông của vương triều, sắc đẹp của tam công chúa tuyệt đối không cần phải bàn cãi, thậm chí ngay cả Hoàng Dung cũng có chút không bằng, cộng thêm mùi hương thơm hình như có tác dụng kích dục từ trên người phát tán ra, nếu như còn có thể đẩy người trong lòng ra, người đó tuyệt đối không phải là đàn ông nữa rồi.

Lúc này tam công chúa còn đâu phong thái lạnh lùng của một nữ cường nhân nữa, chẳng khác gì một con gái hạnh phúc trong lòng người yêu của mình, đôi mắt mê ly nũng nịu lí nhí nói: “ Dương Tiễn ca ca có biết không, không biết từ lúc nào, hình bóng của huynh đã vô tình khắc sâu vào tâm trí của muội, khiến muội không thể thôi nghĩ tới huynh được cả. muội vẫn còn nhớ cực rõ hình ảnh trong lúc muội đang gặp nguy hiểm tới tính mạng, chính huynh đã kéo muội ra phía sau, dùng tấm thân hình cao lớn của mình

để bảo vệ cho muội, có thể bắt đầu từ khi đó, trái tim của muội đã dần tan chảy, thậm chí bị huynh đánh chiếm mất rồi, huynh biết không??”

“ huynh đáng ghét lắm, huynh đã cướp đi trái tim của muội mất rồi, giờ muội phải làm sao đây???” tam công chúa vừa nói vừa càng ôm chặt lấy cơ thể Dương Kiệt vào mình hơn nữa, đặc biệt là hai quả núi khổng lồ càng ép chặt vào ngực anh ta không ngừng cả lên cả xuống khiến Dương kiệt suýt chút phải diện tiết lên.

Tất nhiên, cho dù tâm trí gần như bị lửa dục vọng xâm chiếm, nhưng thực tế Dương Kiệt vẫn vô cùng tỉnh táo, tuyệt đối không tin những lời vừa thốt ra từ miệng của tam công chúa.

Một người như tam công chúa, nếu như chỉ vì những gì mà cô ta vừa nói mà dễ dàng bị chiếm mất đi trái tim, thậm chí chủ động “ tỏ tình” như lúc này, thì đó không phải là tam công chúa nữa rồi.

Mỹ nhân kế, tuyệt đối là mỹ nhân kế ~~!! Chỉ là, cô ta muốn gì ở mình chứ??? Nếu như nói muốn lôi kéo mình và củng cố mối quan hệ, tuyệt đối không cần phải dùng cả bản thân mình ra làm mồi nhử như lúc này, vì dù sao thì quan hệ đồng minh giữa hai bên vẫn đang duy trì, hợp tác tuy không quá vui vẻ nhưng cũng không tới mức tệ hại đổ vỡ, vậy thì vì sao nhỉ???

Trong lúc Dương kiệt vừa “ hưởng thụ” tấm thân mềm mại nóng bỏng, hương thơm chết người kích thích đàn ông tới tột cùng của phụ nữ trong lòng vừa không ngừng suy nghĩ dụng ý của đối phương. Chỉ nghe thấy tam công chúa tiếp tục nói: “ trong thời gian gần nay, muội ngày càng không thể kiểm soát được cảm xúc của bản thân, không thể kìm chế được mình thôi nghĩ tới huynh, muội đã cảm thấy mình gần như không thể kìm nén được tình cảm của mình thêm nữa, nên đã tranh thủ lúc Hoàng Dung muội muội nhận được nhiệm vụ rời khỏi vương thành, muội mới dám mời huynh sang phủ để nói ra hết tình cảm và cảm xúc của mình cho huynh biết. Muội

không mong nhận được lời đáp lại của huynh ngay tức khắc, nhưng muội biết rằng nếu mình không nói hết ra những gì mình đang giấu trong lòng, muội sẽ nổi điên lên đây.”

“ nếu như huynh chấp nhận tình cảm của muội, huynh cũng không cần lo lắng mối quan hệ giữa muội và Hoàng Dung muội muội, muội sẽ cố gắng duy trì mối quan hệ tình cảm với cô ta, thậm chí muội có thể chấp nhận đứng dưới Hoàng Dung muội muội một bậc, mong muốn duy nhất của muội chỉ là muốn được mãi mãi ở bên cạnh huynh, như huynh đã từng dùng tấm lưng cao cả bảo vệ yêu thương muội suốt đời như trước kia mà thôi.” Tam công chúa tỏ ra vô cùng cao tay, cố gắng đặt mình vào thế yếu để làm hài lòng Dương Kiệt. Thú thật, bất kỳ người đàn ông nào khi đối diện với tam công chúa lúc này, mười người hết chín người đã xiêu lòng ngật đầu cái một, sao có thể từ chối tình cảm của cô gái “ si tình đáng thương” này chứ??

Sau khi sử dụng “ tình cảm thế yếu” của mình, tam công chúa quyết định mạnh tay hơn nữa, trực tiếp dùng tới lợi ích ra thuyết phục Dương Kiệt rằng: “ nếu như sau này muội có cơ hội bước lên ngai vàng, trở thành Ứng Hoàng của vương triều Thiên Ứng, huynh sẽ trở thành người quyền lực nhất nhì vương triều, trên vạn người dưới một người, muội sẽ phong chức huynh thành thiên hạ binh mã đại nguyên soái kiêm đông cung phó hoàng, tất nhiên, trong thời gian trước đó, quan hệ giữa chúng ta bên bề ngoài vẫn giữ lấy quan hệ như trước kia, mục đích là để đề phòng người ngoài bàn tán nói xấu ảnh hưởng tới hai chúng ta,nhưng khi không có người ngoài ở đây, muội có thể làm bất kỳ mọi thứ theo yêu cầu và mong muốn của huynh, bù lại Địa Cầu Bang phải hoàn toàn toàn tâm toàn ý tuân theo mọi mệnh lệnh do muội ban xuống, tất nhiên, Địa Cầu Bang trên danh nghĩa vẫn là Địa Cầu Bang của huynh, muội chỉ đứng ở phía điều khiển mà thôi, được chứ??”

Nghe xong câu nói của tam công chúa, Dương Kiệt lập tức bừng tỉnh, mọi dục vọng trong người tựa như bị một gáo nước lạnh tạt thẳng vào đập tắt tại chỗ.

Thế là hiểu cả rồi, cô ta bất chấp tất cả thậm chí dùng cả tình cảm cơ thể của mình ra làm mồi nhử, mục đích là muốn Địa Cầu Bang hoàn toàn thuần phục, trở thành thuộc hạ, con chó ngoan ngoãn tận chung tận thủy của cô ta đây mà.

Tất nhiên, tình cảm của tam công chúa đối với Dương Kiệt có thể là thật, không hề giả dối, nhưng trên tất cả, tình cảm này được dùng vào mục đích lợi ích, lập tức khiến Dương Kiệt tỏ ra phản cảm vô cùng, hướng chi từ trước tới nay Dương Kiệt hoàn toàn không có chút cảm giác với tam công chúa, cộng thêm lợi ích gán vào tình cảm như lúc này, càng không thể hơn nữa.

Thực ra tam công chúa cũng có nỗi khổ của riêng mình, đặc biệt là trải qua sự kiện của Trịnh Hồ, càng chỉ rõ cho cô ta biết rằng, cho dù mình xinh đẹp tới cỡ nào, may mắn tới cỡ nào, nhưng nếu như không có thực lực, không có một quả núi khổng lồ ở phía sau chống lưng, mãi mãi vẫn chỉ là một con kiến yếu ớt, số phận của bản thân nằm trong sự định đoạt của người khác mà thôi.

Bộ không thấy Triệu Thiên Cơ chỉ cần có được hai quả núi to như Trịnh Hồ hay thậm chí là thái thượng lão tổ tông lên tiếng chống lưng, ngay cả Ứng Hoàng cũng phải cúi đầu nhượng bộ sao??

Điều đó khiến tam công chúa quyết tâm phải tìm cho bằng được một quả núi to đỡ lưng cho bản thân. Chỉ là, muốn kiếm một quả núi to đỡ lưng nào phải chuyện dễ, những quả núi to thực thụ nói thẳng ra là thiếu gì mỹ nhân tuyệt sắc vây quanh, chắc gì người ta thêm đếm xỉa tới mình, quan trọng nhất là, cho dù người ta miễn cưỡng chấp nhận, mình cũng chẳng khác nào

một món đồ chơi, người ta chơi chán rồi có thể vứt bỏ một cách không thương tiếc đấy chứ. Và tối tối quan trọng chính là, cho dù mình chấp nhận hạ thấp bản thân, sẵn sàng chấp nhận trở thành món đồ chơi của người ta, nhưng ở thời điểm như lúc này, kiếm đâu ra quả núi đủ to để mình nương tựa cũng là cả một vấn đề rồi đấy.

Tam công chúa không phải không nghĩ tới Trịnh hỏ, thế nhưng dường như lão già đó không chút hứng thú với nhan sắc của mình, cộng thêm bản thân cũng không lợi ích đủ lớn trong tay để lôi kéo đối phương quay sang ủng hộ mình, nên đành bỏ qua con lão hồ trời đánh đó.

sau khi suy qua nghĩ lại, tam công chúa không tự chủ nhắm tới Dương Kiệt.

Tuy lúc cả hai gặp mặt lần đầu, tam công chúa đã có cái nhìn không tốt và thiếu thiện cảm đối với Dương Kiệt. Nhưng sau thời gian tiếp xúc làm việc chung với nhau, đặc biệt là như trường hợp tam công chúa vừa nói, anh ta đã không ngần ngại đứng ra bảo vệ cô ta trong tình huống nguy hiểm tới tính mạng, trong khoảng cách đó, trái tim của tam công chúa đã không kìm được rung động, tuy chỉ là nhất thời, nhưng cũng khiến cho hảo cảm đối với Dương Kiệt của tam công chúa đã tăng lên tới mức cực đỉnh, tuy sau đó có một vài trường hợp khiến tam công chúa phật lòng, nhưng cũng không thể khiến hình ảnh của Dương Kiệt trở nên xấu đi trong đôi mắt của cô ta.

Quan trọng nhất là, trải qua biết bao nhiêu chuyện, tam công chúa đã bắt đầu nhìn ra được tiềm lực đáng sợ của Dương Kiệt và Địa cầu Bang, ngay cả một kẻ mạnh nguyên thần tầng thứ 8, có thể đánh bại đại nguyên soái Tổng Anh Kiệt cũng cam tâm tình nguyện trở thành thuộc hạ tận chung tận nghĩa với anh ta, điều đó càng khiến giá trị của Dương Kiệt tăng lên rất nhiều lần trong mắt của tam công chúa.

Tuy lúc này Dương Kiệt chỉ là một quả núi nhỏ bé không hơn không kém, nhưng tiềm lực đáng sợ của anh ta hoàn toàn có thể biến thành một quả núi cao sừng sững. Thay vì đi tìm kiếm một quả núi to không biết rõ tương lai để trông tựa vào, vì sao lại không tìm một quả núi đang có sẵn, tuy vẫn trong giai đoạn phát triển, nhưng tam công chúa hoàn toàn tự tin rằng, dưới sự giúp đỡ phù trợ của mình, quả núi đó sẽ phát triển không ngừng, chẳng mấy chốc trở thành một quả núi không lồ để che chở thậm chí để bản thân sử dụng, không phải tốt hơn sao???

Quan trọng nhất chính là, nếu như cuộc tranh giành ngai vàng lần này thất bại dưới tay Triệu Thiên Cơ, tam công chúa trở thành người phụ nữ của Dương Kiệt, chẳng lẽ anh ta lại nhắm mắt để cho tam công chúa bị xử tử bởi Triệu Thiên Cơ?? Tất nhiên là không thể nào rồi!!!

Dương Kiệt có một thuộc hạ lớn mạnh như Lý Nguyên Bá, có thể nói hoàn toàn đủ khả năng tung hoành vô địch tại vương triều Thiên Ưng vào thời điểm này, Dương Kiệt quyết tâm giữ mạng người phụ nữ của mình, tuyệt đối không phải là vấn đề gì to tát cả. Và chỉ cần giữ được cái mạng, đợi sau này Dương Kiệt dưới sự phù trợ của mình trở nên lớn mạnh, quay trở lại đảo ngược tình thế giành ngai vàng từ trên tay của Triệu Thiên Cơ cũng không phải là không thể.

Thần dân vương triều muốn đảo chính có thể nói là khó hơn cả việc hái sao trên trời, hầu như không có khả năng thành công, nhưng vương tôn hoàng tộc cùng một huyết thống đảo chính lật ngược hoàng đế đương thời, điều đó hoàn toàn khả thi đấy chứ.

Trong chiều dài lịch sử của đại lục Huyền Thiên, các vương triều đã không ít lần xảy ra binh biến đảo chính, đều do con cháu hoàng tộc cùng chung huyết thống phát động, lật đổ ngai vàng của cha, của cháu, của anh của em gì đó, và tỷ lệ thành công có thể nói là cực cao, mười người có tới gần sáu bảy người thành công đảo chính, hiên ngang bước lên ngai vàng.

Và tam công chúa tự tin rằng, dưới sự giúp sức hết mình của người đàn ông của mình sau này, tuyệt đối đủ sức lật đổ Triệu Thiên Cơ bước lên chiếc ngai vàng mà mình hằng ao ước.

Đặc biệt là tam công chúa có thể nhìn thấy thái độ và cách đối xử của Dương Kiệt đối với người phụ nữ của mình là Hoàng Dung, một người giàu tình cảm như anh ta, cô ta vô cùng tự tin rằng một khi chiếm được trái tim của Dương Kiệt, chắc chắn có thể kiểm soát điều khiển Dương Kiệt một cách dễ dàng. Đây mới chính là nguyên nhân chính khiến tam công chúa quyết định “tỏ tình”, phải chiếm đoạt người đàn ông này về phía mình vào thời điểm này.

Đúng như suy nghĩ của Dương Kiệt, tình cảm ư??? Có thể có đấy, nhưng quan trọng nhất là lợi ích mà tam công chúa đạt được thông qua việc này, mới chính là thứ thôi thúc tam công chúa bỏ cả sĩ diện mặt mũi của mình “tỏ tình” với Dương Kiệt như lúc này đây.

Tam công chúa tỏ ra vô cùng tự tin lời tỏ tình của bản thân sẽ nhận được cái gật đầu của Dương Kiệt, vì cô ta không cho rằng trên đời này có người đàn ông nào đủ khí phách từ chối tình yêu của mình, đặc biệt là khi mình chấp nhận hạ thấp mình xuống để chịu lòng đối phương, và quan trọng nhất là, nếu như chấp nhận tình cảm của tam công chúa, đợi sau này tam công chúa bước lên ngai vàng, đối phương không chỉ có được mỹ nhân, thậm chí ngay cả giang sơn cũng nằm gọn trong lòng bàn tay. Vì dù sao tam công chúa cũng là phụ nữ, cho dù trở thành Ứng Hoàng đi nữa, sau này cũng cần phải có một người đàn ông đứng ra thay cô ta cai trị cả vương triều, đông cung phó hoàng mà tam công chúa vừa nói, chính là người có địa vị ngang bằng với Ứng Hoàng, thay mặt nữ Ứng Hoàng cai quản đất nước.

Có thể nói, lấy được tam công chúa không chỉ điểm phúc vô song, ngay cả tương lai cũng trở nên sáng lạng vô cùng, có thể ít phần đấu cả trăm năm chứ không ít, tuy với những gì diễn ra lúc này, cơ hội để tam công chúa

bước lên ngai vàng vô cùng mù tịt, nhưng chưa tới thời khắc cuối cùng, ai mà biết được chuyện gì sẽ xảy ra chứ?? Cho dù sau cùng thất bại đi nữa, nhưng có được một tuyệt sắc mỹ nhân như tam công chúa trở thành phụ nữ của mình, bất kỳ người đàn ông nào cho dù nằm mơ cũng phải bật dậy cười đấy chứ nhỉ??? với điều kiện lợi ích “to lớn” như thế này, cho dù là thằng điên thằng khờ cũng không dám từ chối rồi.

Chỉ là người tính không bằng trời tính, ông trời dường như muốn trêu đùa với tam công chúa, nào ngờ tên khôn Dương Kiệt thậm chí còn không bằng một thằng điên thằng khờ.

Chỉ thấy Dương Kiệt nhẹ nhàng đẩy tam công chúa ra khỏi lòng mình, dưới ánh mắt ngờ ngác khó tin của đối phương, nghiêm giọng nói: “Dương mẫu vô cùng cảm tạ tình cảm của tam công chúa giành cho mình, chỉ là, một tên lỗ phu như Dương mẫu, không đủ tư cách cũng như không dám đón nhận mối tình cảm này, cho nên.....”

Tam công chúa vẫn chưa khỏi hoàn hồn, ghệt ngào nói: “Chẳng, chẳng lẽ huynh tưởng rằng muội đang lừa dối hay thử lòng huynh sao??? Huynh không cảm nhận được tình cảm chân thật của muội sao??? Đúng là trước kia thái độ của muội đối với huynh có chút không tốt, nhưng muội hứa sẽ thay đổi, thay đổi tất cả chỉ vì huynh, đó là lời nói chân thật nhất từ tận đáy lòng, huynh” “tam công chúa không cần phải nói nữa, tình cảm của tam công chúa Dương mẫu tất nhiên là cảm nhận được, thế nhưng, Dương mẫu còn có thể cảm nhận được trong mối tình cảm đó còn xen kẽ thêm một thứ gì đó khiến Dương mẫu không thể chấp nhận được, không phải sao??”

Không phải sao, một khi tình cảm pha lẫn với lợi ích, sẽ trở nên biến chất. Một người tự cho là chính nhân quân tử như Dương Kiệt, tuyệt đối không bao giờ chấp nhận những tình cảm mang tính chính trị như thế này.

Cái gì mà thiên hạ bình mã đại nguyên soái, đông cung phó hoàng gì đó, với tính cách của anh ta, có hai tay dang ngay trước mặt Dương Kiệt thậm chí còn không thèm đếm xỉa tới. Mà cho dù có muốn đi nữa, Dương Kiệt cũng phải tự dùng thực lực của bản thân giành lấy, chứ không phải dựa dẫm vào một người phụ nữ, làm thế chẳng khác nào giống phi công trẻ lái máy bay bà già sao???

Dương Kiệt không có bằng lái và cũng chả có hứng thú làm phi công trẻ!!!

“ Chuyện này” “ Quan trọng nhất là, trong trái tim của Dương mẫu đã có hình bóng của một người, thú thật, trái tim của Dương mẫu rất nhỏ bé, khó có thể chứa chấp thêm một người nào khác nữa, mong tam công chúa thông cảm.”

Một câu từ chối phủ phàng thẳng thừng, khiến tam công chúa ảm ức tới nỗi đôi mắt đỏ ngầu, hai hàng nước mắt không biết từ khi nào đã tuôn chảy trên mép máu chảy dài xuống hai bên má.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 319: Phục Kích !!!!

Rõ ràng, rõ ràng mình đã hạ mình xuống nước tới mức này, thế mà vẫn nhận được lời từ chối thẳng thừng của đối phương, đường đường một công chúa của vương triều, thiên chi kiêu nữ như tam công chúa, cảm giác lòng tự trọng của bản thân đã bị đối phương làm cho vỡ nát tan tành không còn chút mảnh vụn nào nữa.

Nhìn thấy dáng vẻ của tam công chúa lúc này, Dương Kiệt cũng không dễ chịu chút nào, chỉ là cần dứt khoát không dứt khoát, tuyệt đối sẽ càng kéo dài đau đớn cho cả hai mà thôi.

“ chuyện ngày hôm nay Dương mẫu xem như chưa từng xảy ra, tam công chúa xin hãy yên tâm, quan hệ đồng minh giữa chúng ta vẫn sẽ như xưa, Dương mẫu và Địa Cầu Bang sẽ hết lòng hết mình phù trợ tam công chúa trong việc tranh giành ngai vàng, thậm chí là” Dương Kiệt lắc đầu thở dài một tiếng, từ trên ghế đứng bật dậy, khẽ cúi đầu xuống nhìn chằm chằm vào tam công chúa đang mang theo vẻ mặt thấp thỏm ngồi trên mặt đất, nghiêm giọng nói ra lời hứa của mình.

Hết lòng hết mình phù trợ??? Thứ mà bọn công chúa cần đâu chỉ là những thứ này ~~~~!!!

Tam công chúa không biết là do quá ám ức do bị Dương Kiệt từ chối tình cảm hay ám ức không thể chấp nhận vì sự thất bại của mình, trực tiếp phục người trên mặt đất bật khóc nức nở, bất kỳ ai nghe thấy cũng cảm thấy

như hàng trăm hàng ngàn con dao cứa thẳng vào lòng, đau xót vô cùng, hận không thể lao vào ôm lấy người đẹp vào lòng an ủi yêu thương hết mực.

thực ra thì tam công chúa khóc vì bị từ chối tình cảm thì ít, chủ yếu là quá ám ức và tức giận khi bản thân bị từ chối một cách thẳng thừng như vậy, đó là nỗi nhục nhã đối với một công chúa mà cô ta khó có thể chấp nhận được.

Hai tay của Dương Kiệt vừa định giơ ra nhanh chóng thu lại, lắc đầu thờ dãi một tiếng, trực tiếp quay người rời khỏi phòng tiếp khách, để lại một mình tam công chúa vẫn đang phục người bật khóc ở đó.

Vào thời điểm này, bất kỳ lời nói hành động an ủi gì cũng bằng thừa mà thôi, tốt nhất là rút lui càng sớm càng tốt, càng nán lại ở đây chỉ càng khiến cả hai ngại ngùng khó xử đau khổ hơn mà thôi. Có thể qua một thời gian nữa, tam công chúa sẽ suy nghĩ lại, dù sao thì tình cảm của tam công chúa đối với mình chỉ là nhất thời bông bột, đợi tới khi cô ta bình tĩnh lại suy nghĩ thấu đáo, mọi chuyện sẽ đâu lại hoàn đó mà thôi.

Một người như tam công chúa tuyệt đối không bao giờ bị tình cảm chi phối và quật ngã được, Dương Kiệt hiểu rõ điều đó.

Đợi tới khi bóng lưng của Dương Kiệt biến mất khỏi phòng khách, tam công chúa từ từ ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm về hướng Dương Kiệt vừa rời khỏi như người mất hồn. Không biết qua đi bao lâu, cắn cắn răng dùng tay lau sạch những giọt nước mắt trên mặt, từ dưới đất đứng bật dậy, vẻ mặt đáng thương tội nghiệp trước đó nhanh chóng thay thế thành vẻ mặt lạnh lùng như băng trước kia, thậm chí còn đáng sợ hơn thế nữa, quay người lặng lẽ rời khỏi phòng khách với bóng lưng đầy cô đơn chạnh lòng.

- - - - -

“ mẹ kiếp, một đại mỹ nhân ngỏ lời tỏ tình, thậm chí chấp nhận trở thành con mèo ngoan ngoãn hết mực vâng lời, thế mà mày còn có thể từ chối được, mày có còn là đàn ông không đấy ~~~!!!” Vừa mới rời khỏi phòng tiếp khách công chúa phủ, Dương Kiệt không ngừng dùng tay tát mạnh vào mặt mình, trong lòng tỏ ra hối hận vô cùng.

Thú thật, một đại mỹ nhân như tam công chúa, muốn nhan sắc có nhan sắc, muốn địa vị có địa vị, muốn tài sản có tài sản, tuyệt đối là một bạch phú mỹ chính hiệu không cần bàn cãi, thế mà chỉ vì lòng tự trọng chết dịch của bản thân, nhẫn tâm từ chối cô gái si tình đáng thương đó, nếu như không phải Dương Kiệt biết rõ bản thân mình như thế nào, thậm chí có chút nghi ngờ mình không phải đàn ông nữa là.

Nếu như nói lúc này không hối hận, tuyệt đối là lừa dối bản thân. Nhưng đã tới nước này, có hối hận cũng vô ích, một khi Dương Kiệt đã quyết định điều gì, tuyệt đối không bao giờ thay đổi. Huống chi bản thân anh ta cũng không bước qua được ranh giới nguyên tắc của bản thân, và quan trọng nhất là, nếu như mình dám chấp nhận tam công chúa, để cho Hoàng Dung biết được việc này, sẽ không biết cô ta sẽ làm ra chuyện kinh khủng gì nữa đây.

Tính cách của Hoàng Dung Dương Kiệt biết rõ, tuyệt đối không thể chấp nhận được Dương Kiệt có người phụ nữ thứ hai ngoài mình, trong tiểu thuyết Anh Hùng Xạ Điêu, chỉ cần có một cô gái nào có thái độ và quan hệ thân thiết với Tĩnh ca cả của cô ta, cũng khiến cô ta nổi điên lên làm ra biết bao chuyện hậu quả không lường được. Dương Kiệt không dám đặt cược rằng tính cách của Hoàng Dung do mình chiêu mộ tới sẽ khác xa với tính cách như trong tiểu thuyết, sẽ chấp nhận mắt nhắm mắt mở, để mặc mình tam thê bảy thiếp như suy nghĩ của hầu hết những phụ nữ ở đại lục Huyền Thiên này.

Lắc đầu thở dài một tiếng, tuy cảm thấy có lỗi với tam công chúa trong việc này, vì dù sao người ta cũng là con gái, ít ra mình nên khuyên nhủ một

chút, không nên thẳng thừng từ chối như thế này, làm như thế mặt mũi người ta để đâu nữa chứ?? Thôi thì sau này mình sẽ hết lòng giúp đỡ cô ta cố gắng giành được ngai vàng, ít nhất cho dù thất bại, cũng phải ràng giữ cho cô ta được vẹn toàn, xem như lời tạ lỗi cho ngày hôm nay vậy.

Có được quyết định, Dương Kiệt nhanh chóng rảo bước rời khỏi công chúa phủ, không còn muốn nán lại nơi này chút nào nữa, để trách giập mặt tam công chúa khiến cả hai khó xử.

“ Ừa ~~~???” Dương Kiệt vừa mới bước ngang qua khu vườn hoa viên trong phủ, đột nhiên run bắt người lên khi cảm nhận bốn luồng sát khí đáng sợ ập thẳng vào người, không chút do dự hai chân nhún mạnh xuống đất tung người nhảy lên không trung.

Rầm ~~~~~!! rầm ~~~~~!! rầm ~~~~~ rầm ~~~~~!!

Ngay sau khi Dương Kiệt vừa nhảy khỏi vị trí mình vừa đứng, bốn luồng năng lượng có hình dáng như kiếm, đao và thương từ bốn góc ẩn sau những cành cây thụ khổng lồ trồng đầy trong hoa viên phóng thích ra, bắn thẳng vào nơi anh ta vừa đứng, ngay lập tức hình thành tiếng nổ vang trời, nơi vừa hứng chịu bốn đòn tấn công đó lập tức xuất hiện một cái hố sâu khổng lồ.

Nhìn thấy cái hố sâu đáng sợ đó, Dương Kiệt không kìm ước đầm mồ hôi lạnh sau lưng áo. Phải biết rằng gạch ngói lách trong hoa viên đều được sử dụng những viên gạch cao cấp, thậm chí có độ cứng cứng hơn cả thép, thế mà lúc này bị vỡ tan tành mây khói thành một cái hố sâu, nếu như bốn đòn tấn công đó đánh thẳng vào cơ thể máu thịt của mình, không chết cũng thành tàn phế cho mà xem.

“ tên nào ~~!! Tên khốn nào dám đánh lén bốn thiếu gia hả ~~~!!!” sau một thoáng hoảng sợ, Dương Kiệt lập tức chuyển sang phần nộ vô cùng,

nghiến răng nghiền lợi giận dữ hét lớn.

Roẹt ~~~~ roẹt ~~~~ roẹt ~~~ roẹt ~~~~~~!!!

Chỉ thấy bốn chiếc bóng đen từ phía sau nơi bốn đòn tấn công vừa phóng ra lao ra với tốc độ nhanh như tia chớp, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện bao vây tứ phía ngay trước mặt Dương Kiệt.

“ Tuyệt học địa giới, Nhất Kiếm Chỉ Thiên ~~~!!” “ Tuyệt học địa giới, Kiếm trăm Thương Khung ~~~~!!!” “ Tuyệt học địa giới, Đao Hải Vô Giới ~~~!!” “ Tuyệt học địa giới, Huyết Thương Tru Thần, chết này ~~~~~~!!!”

Ngay sau khi bốn chiếc bóng lao ra, Dương Kiệt nhanh chóng cảm nhận được khí thế trên người đối phương, cả bốn đều có thực lực của nguyên thần tầng thứ 5.

Cảm nhận được thực lực của đối phương, Dương Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm. Như đã nói, trong giai đoạn cùng cấp, Dương Kiệt không ngán bố con thằng nào cả, cho dù đối phương có tới bốn người cũng thế. Chỉ là Dương Kiệt còn chưa kịp phản ứng, bốn bóng người đó đã trực tiếp tung chiêu tấn công thẳng về phía anh ta không chút do dự chần chừ.

“ Giới vương quyền X 6 ~~~!! Võ hồn hiện ~~~~~!!! Phì Lũ Mỡ Bụng Hộ Thể, mở ~~~~~!!!” tuy không sợ bố con thằng nào, nhưng Dương Kiệt không dám lơ là, dù sao đối phương cũng hơn bốn người, nên quyết định tung ra hết toàn bộ thực lực của mình.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~~~!!!

AAAAA ~~~~!!! rầm ~~~~~~!!!Phục ~~~~~~!!!

Do quá nhanh nên Dương Kiệt không kịp phản đòn, chỉ còn cách trông chờ vào sức phòng thủ của bản thân, chống đỡ bốn đòn tấn công của kẻ địch xong mới tiến hành phản công sau.

Sau ngờ dính bốn đòn tấn công vào người, mỡ bụng lập tức bị đánh vỡ nát tan tành, cơ thể trực tiếp hứng trọn bốn đòn tấn công vào người, miệng gào lên một tiếng đầy đau khổ, từ trên không trung bị đánh bay xuống đất, trên người đã xuất hiện bốn vết thương sâu tới mức nhìn thấy xương trắng, máu tươi phun ra nhuộm đỏ cả cơ thể.

Dương Kiệt đau tới nỗi nhăn nhó cả khuôn mặt, hơi thở nặng nề gấp rút như muốn tắt thở, đặc biệt sắc mặt trở nên khó coi vô cùng.

Hứng trọn bốn đòn tấn công của kẻ địch vào người khiến cho bản thân bị trọng thương không phần nộ bằng việc Dương Kiệt cảm nhận thấy chân nguyên trong cơ thể đang có dấu hiệu tụt xuống với tốc độ chóng mặt, chính xác hơn là lúc anh ta vừa kích hoạt Giới vương Quyền và tuyệt học phòng thủ của mình, chỉ trong tích tắc đã với thực lực nguyên thần tầng thứ 5 vốn có của mình, bị giáng xuống thành tông sư tầng thứ 10.

Chính vì thế nên Dương Kiệt mới dễ dàng bị đánh cho trọng thương khi này, nếu không với thực lực và sức phòng thủ của mình, cho dù hứng chịu bốn đòn tuyệt học của kẻ địch, cũng chỉ khê trầy da tróc vảy đôi chút mà thôi, đâu thể nào thảm hại như lúc này chứ.

“ không chết????” “ Thực lực của đối phương có vấn đề ~~!!” “ hừ, cho dù có vấn đề đi nữa, với đáng vẻ trọng thương của hấn như lúc này, cũng chỉ như con cá nằm trên thớt chờ chúng ta xẻ thịt mà thôi.” “ Chính xác, thôi đừng dài dòng lời thôi nữa, xử lý nó xong chúng ta còn phải quay về báo cáo nữa.”

Bốn người vừa tấn công Dương Kiệt lộ ra vẻ bất ngờ khi thấy đòn tấn công của mình không thể kết liễu đối phương ngay tức khắc, vì cho dù là kẻ địch cùng cấp, với bốn đòn tấn công uy lực nhất của mình, họ hoàn toàn tự tin rằng có thể dễ dàng chế Dương Kiệt thành bốn khúc, chứ không phải chỉ trọng thương như lúc này.

nhưng bốn người nhanh chóng phát lời đi, ai nấy đều mang theo nụ cười khát máu nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt đang nằm hấp hối ở phía dưới, chuẩn bị tung đòn kết liễu trăm sát đối phương tại chỗ.

Bốn quả cầu năng lượng xuất hiện trong lòng bàn tay, trực tiếp ném thẳng xuống nơi Dương Kiệt đang nằm.

Rầm ~~~~ rầm ~~~~ rầm ~~~~ rầm ~~~~~~!!!

“ tránh được???” “ không tệ, chỉ là để xem người tránh được bao nhiêu lần nhỉ???”

Thì ra trong tình huống nguy cấp nhất, Dương Kiệt đã nén nhịn cơn đau sử dụng Càn Khôn Nhất Thiểm né tránh bốn quả cầu năng lượng đáng sợ của kẻ địch, thoát nạn trong gang tấc.

Chỉ là đúng như bốn người kia đã nói, lúc này Dương Kiệt đã gần như không thể nhúc nhích do cơ thể mất máu quá nhiều và vết thương nghiêm trọng, nếu như không chữa trị kịp thời, thậm chí có thể nguy hiểm tới tính mạng chứ đừng nói né tránh thêm một đòn tấn công của kẻ địch nữa.

“ Triệu Thiên Hương, đây chính là câu trả lời của cô giành cho tôi đúng không????” Dương Kiệt phẫn nộ tới cùng lớn tiếng gào thét.

Dương Kiệt bị đánh úp trong công chúa phủ, cộng thêm này giờ giao chiến không ít thời gian, ngay cả hoa viên cũng bị đánh gần tan tành, thế mà trong công chúa phủ không có lấy một người xuất hiện giải cứu, cho dù là

thằng khờ cũng nghĩ ra chuyện này nếu không có cái ngật đầu của tam công chúa, chủ nhân của công chúa phủ mới là chuyện lạ á.

Đặc biệt là chân nguyên trong cơ thể Dương Kiệt lúc này bị tuột xuống tới mức đáng khó tin, nguyên thần trong cơ thể như bị một sức mạnh bí ẩn nào đó phong tỏa không thể phát huy ra thực lực vốn có của mình, không cần nói, chắc chắn đã dính chiêu của tam công chúa lúc nãy rồi.

“chết đi ~~~~~!!!” “Kết thúc thôi ~~~~~!!!” bốn kẻ địch không vì tiếng gào thét của Dương Kiệt mà ngưng tay, tiếp tục té ra quả cầu năng lượng trên tay, chuẩn bị ném thẳng về phía Dương Kiệt thêm lần nữa.

“khoan đã ~~~~~!!!”

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 320: Địa Cầu Bang Có Nội Gián??!

Ngay sau khi giọng nói vừa vang lên, bốn người đang chuẩn bị tung đòn kết liễu lập tức thu lại quả cầu năng lượng trong tay, từ trên không trung nhẹ nhàng đáp xuống vây xung quanh bốn góc Dương Kiệt chờ đợi.

Dương Kiệt đưa mắt nhìn chăm chăm về hướng giọng nói quá u “quen thuộc” vừa vang lên, quả nhiên, chỉ thấy tam công chúa mang theo vẻ mặt lạnh lùng như băng không chút tình cảm, hoàn toàn khác xa với dáng vẻ đáng thương tội nghiệp khi vừa bị Dương Kiệt từ chối mới đây, từ từ bước ra đứng ở phía xa.

“ người ta thường nói, lòng dạ phụ nữ là thứ đáng sợ nhất trên đời này, trước kia ta vẫn không tin, nhưng giờ không tin không được. xem ra tất cả những gì diễn ra lúc này, chỉ là trò diễn xuất của cô đúng không??” Dương Kiệt nhìn chăm chăm vào tam công chúa lạnh lạnh nói.

“ bốn công chúa đã từng trao cho người một cơ hội, thế nhưng chính người không tự nắm bắt lấy, vậy thì không còn gì để nói nữa.” Đôi mắt của tam công chúa khẽ lóe qua tia sáng phức tạp, nhưng nhanh chóng được cô ta che giấu đi, lạnh lùng đáp.

“ Ta cảm thấy khó hiểu, đúng là ta đã từ chối cô, nhưng rõ ràng quan hệ liên minh giữa chúng ta vẫn còn đó, ta không nghĩ cô ra tay với ta vào lúc này lại nhận được lợi ích gì, ngược lại còn thậm chí tự tay phá bỏ một lá bài quan trọng trong tay, vì sao chứ???” Dương Kiệt đang cố gắng kéo dài thời gian, chân nguyên trong cơ thể không ngừng vận hành để kiểm soát thương

tích nghiêm trọng trong lòng, đồng thời cũng tỏ ra khó hiểu vì sao tam công chúa lại thiếu suy nghĩ ra trực tiếp ra tay với mình vào lúc này.

Chẳng lẽ cô ta cho rằng mình không còn cơ hội giành chiến thắng, tất nước vỡ bờ, trước khi chết kéo mình chết theo sao??? Vô lý ~~!!

Vì dù sao thì lúc này mọi chuyện vẫn chưa tới hồi kết, làm thế có quá gấp gáp quá không, chắc hẳn là phải có nguyên do gì đó mới khiến ả đàn bà có lòng dạ rắn độc này bất chấp tất cả như lúc này chứ nhỉ??

Tam công chúa khẽ dúm mày suy nghĩ một hồi, quyết định cho Dương Kiệt biết rõ nguyên nhân, khỏi biến thành con ma hồ lô ngay cả khi chết cũng không biết sao, lạnh lạnh nói: “ tình thế của bốn công chúa hiện giờ, chắc ngươi cũng biết rõ, tuy không muốn thừa nhận, nhưng hy vọng tranh giành ngai vàng đã trở nên mong manh hơn bao giờ, nếu như không muốn nói là hầu như không còn chút hy vọng nào nữa. Lẽ ra bốn công chúa đã suy nghĩ thật kỹ, bất chấp hạ mình xuống nước, cũng chỉ mong hai chúng ta mãi mãi kết nối với nhau, cùng sanh ra tử, thế nhưng” Nói tới nay, vẻ mặt lạnh lùng của tam công chúa lập tức thay đổi thành vẻ giận dữ tột cùng, nghiến răng quát:

“ chính ngươi, chính tên đầu đất như ngươi không biết điều, không biết trời cao đất rộng, dám cả gan từ chối tất cả mọi thứ mà bốn công chúa giành cho ngươi. Được, ngươi vô tình thì đừng trách bốn công chúa vô nghĩa, bốn công chúa sẽ dùng ngươi làm quân cờ cuối cùng để đảo ngược tình thế hiện giờ, hahahaha ~~~~~!!!” tam công chúa đột nhiên ngẩng cao đầu cười như điên như dại, cười như muốn trút hết nỗi oan ức mà mình phải gánh chịu trong lòng, hai mép mắt không tự chủ lần nữa xuất hiện hai dòng nước mắt chảy dài.

ả điên rồi ~~~!! Chỉ là, dùng mình làm quân cờ quan trọng để đảo ngược tình thế??? Đầu óc ả bị lú lẫn à, mình thì liên quan gì ở đây chứ???

“Đừng nói như về mình vô tội đáng thương như vậy, phục sẵn bốn cao thủ ở nơi này, cộng thêm nguyên thần của ta như đang bị phong tỏa, chính là tác phẩm của cô đúng không???” Mặc dù không hiểu vì sao tam công chúa lại nói thế, nhưng Dương Kiệt vẫn cười lạnh trầm giọng đáp trả.

“đúng thế, biết rõ ngươi có khả năng che giấu thực lực của mình, bốn công chúa tất nhiên là phải chuẩn bị một cách kỹ lưỡng rồi. Ngươi đã trúng phải tỏa thần tán của bốn công chúa. Còn nhớ những món điểm tâm và vô số cây cảnh trong phòng khách chứ??? Kết hợp thêm với mùi hương thơm đặc biệt trên người bốn công chúa, sẽ lập tức kích hoạt tác dụng của tỏa thần tán, trực tiếp phong tỏa nguyên thần trong thức hải của ngươi.”

“cho dù là kẻ mạnh nguyên thần tầng thứ 10, một khi trúng phải tỏa thần tán, thực lực sẽ lập tức bị phong tỏa không thể khai thác hết thực lực của nguyên thần, chỉ còn có sức chiến đấu của một tông sư mà thôi. Cộng thêm bốn vị cao thủ mà bốn công chúa hỏi mượn được từ phụ hoàng, ngươi chỉ có nước khoan tay chịu trời mà thôi.” Tam công chúa cũng không phủ nhận, lạnh lạnh nói.

“nếu như, nếu như lúc này ngươi đồng ý ở lại trong phòng khách, cho dù bị dính phải tỏa thần tán cũng không có vấn đề gì xảy ra cả, nhưng ngươi, ngươi đã tự vứt bỏ cơ hội sống sót của mình, vậy thì không thể trách bốn công chúa vô tình, trách chỉ trách bản thân tự đâm đầu vào chỗ chết mà thôi.”

Ngưng một hồi, tam công chúa tiếp tục phóng ánh mắt chế giễu về phía anh ta, lạnh lạnh nói: “nếu như bốn công chúa dùng ngươi thành một món quà để tặng cho Trịnh Hổ, không biết lão sẽ thay đổi quan điểm không nhỉ??? À, đúng, bốn công chúa nên gọi ngươi là Dương Tiến, hay là Dương Kiệt đây???”

nghe xong lời nói của tam công chúa, đặc biệt là khi thốt ra cái tên Dương Kiệt, sắc mặt của Dương Kiệt lập tức tái mét trở nên khó coi vô cùng.

Kinh ngạc, khó tin!! Vì sao, vì sao ả lại đoán ra thân phận thực sự của mình chứ??? Rõ ràng mình đã ngụy trang cực kỹ, hoàn toàn không để lộ ra sơ hở kia mà.

Vào thời điểm hiện tại, chỉ duy nhất bốn người một chớ biết rõ thân phận thật sự của Dương Kiệt, chính là Hoàng Dung, Lý Nguyên Bá, Cừ thúc, Âu Dương Thiện và hao thiên khuyển.

Hoàng Dung và Lý Nguyên Bá có thể trực tiếp loại bỏ, Âu Dương Thiện không có thiện cảm với tam công chúa, nếu như muốn nói là thù địch, nên có thể bỏ qua, còn con cầu xực kia, nó thậm chí chả thèm quan tâm tới những sinh vật hạ đẳng trong mắt nó, hơi đâu mà đi tiết lộ thân phận của mình cho tam công chúa biết chứ, vậy thì chỉ còn lại mỗi.....

Dương Kiệt nhanh chóng lắc đầu vứt bỏ suy nghĩ đó.

Anh ta không tin, không tin là Cừ thúc sẽ bán đứng mình tiết lộ thân phận thực thụ của mình cho tam công chúa, chắc chắn không thể!!!

Nhìn thấy vẻ mặt thất thần của Dương Kiệt, trong lòng tam công chúa lúc này đột nhiên cảm thấy mát rượi dễ chịu vô cùng, mới cách nay không lâu, chính tên đàn ông thối này đã xem mình như đồ bỏ, thẳng thừng từ chối mình một cách không thương tiếc, lúc này nhìn thấy vẻ mặt thất thiêu của hắn, quả là mát lòng mát dạ quá đi.

Giờ ngươi hiểu cảm giác bị người ta bán đứng như thế nào rồi chứ nhỉ??? Hahahaha ~~~~~!!!

“khá khen cho sự nguy trang của ngươi, nếu như không phải có người báo cáo cho bọn công chúa biết, ngay cả bọn công chúa chắc vẫn còn đang bị người lừa dối như một tên ngốc đấy chứ.” Tam công chúa vừa cười nói vừa vỗ tay tỏ vẻ khen ngợi, nhưng nhìn kỹ sắc mặt và tiếng cười nói của cô ta, hoàn toàn đang chế giễu Dương Kiệt thì đúng hơn.

Có người nói cho ả biết??? Chẳng lẽ là

Mặc dù không muốn tin đó là sự thật, nhưng tới nước này, không còn gì để nghi ngờ nữa, trong nhóm mình có nội gián, và nội gián chính là.....

“nể tình quen biết, bọn công chúa ban cho ngươi một đặc ân trước khi chết, tránh phải trở thành con ma hồ lô.” Tam công chúa vừa cười vừa nói, đột nhiên quay đầu về phía sau nói: “ra đây nào, hãy cho bang chủ của ngươi thấy rõ hấn tặc hại tới cỡ nào khi bản thân bị bán đứng mà không biết vì sao.”

Đôi mắt của Dương Kiệt giương to ra hết cỡ nhìn chăm chăm vào bóng người từ bên trong bóng tối từ từ bước ra, há hốc ngơ ngác vì quá bất ngờ khó tin.

Bóng người vừa xuất hiện không ai khác chính là người vừa mới gặp Dương Kiệt ở đại bản doanh cách nay không lâu, cũng chính là người đã giao tấm thiệp mời để dụ Dương Kiệt đi tới công chúa phủ, Phương Tử Linh.

Nhìn thấy Phương Tử Linh xuất hiện ở nơi này, tuy tỏ ra vô cùng kinh ngạc và bất ngờ, nhưng trong lòng không kìm được thầm thở phào nhẹ nhõm.

Ít ra người bán đứng mình không phải là Cửu thúc. Nếu như là ông ta, nghĩ tới mối quan hệ giữa ông ta và Hoàng Dung, thú thật, Dương Kiệt

cũng có chút không biết phải làm sao.

Chỉ là, vì sao Phương Tử Linh lại biết được thân phận thật sự của mình chứ??? Mình và ả tiếp xúc chỉ được vài lần, cả hai giao lưu chưa quá mười câu, sao có thể để lộ sơ hở để ả nắm bắt được chứ??

“ tam công chúa ~~~!!!” Phương Tử Linh mang theo vẻ mặt đầy tôn kính bước tới bên cạnh tam công chúa chấp tay thi lễ một cái. Tam công chúa khẽ ngật đầu tỏ vẻ hài lòng, tiếp tục phóng ánh mắt đầy chế giễu về phía Dương Kiệt.

Thú thật, tam công chúa tỏ ra vô cùng thích thú khi ngắm nhìn sắc mặt đẹp đẽ của Dương Kiệt vào lúc này, mới hả giận làm sao đấy chứ.

“ Phương, Phương Tử Linh, ngươi, ngươi dám phản bội Địa Cầu Bang.” Dương Kiệt cố tình tạo ra vẻ thất thế, mục đích là để moi thêm thông tin từ trong miệng của đối phương, nên giả vờ lộ ra vẻ mặt giận dữ của một người bị phản bội bán đứng, gào thét.

“ Phản bội??? hình như Dương bang chủ hiểu lầm rồi ạ. Tử Linh trước giờ vẫn là người của tam công chúa, nên hoàn toàn không liên quan gì tới việc phản bội ai cả.” Phương Tử Linh cười lạnh nói.

“ Đúng thế, Tử Linh chính là người mà bốn công chúa đã cài cắm vào trong Địa Cầu Bang, ngươi nghĩ sao bốn công chúa không tự chủ nắm rõ mọi thông tin của Địa Cầu Bang mà dám trợ giúp liên minh với Địa Cầu Bang chứ???” tam công chúa cười khẩy nói.

Không sai, với một người đa nghi như tam công chúa, cho dù Địa Cầu Bang có trực thuộc quyền sở hữu của cô ta đi nữa, cũng không trách khỏi việc sẽ cài cắm người vào trong nội bộ để nắm rõ tình hình, hướng chỉ hai bên chỉ là đồng minh thôi chứ.

Thứ mà Dương Kiệt muốn biết không phải là thứ này, nhưng cái gì cũng phải từ từ, không nên quá hấp tấp vội vàng, phải giả vờ như thế để đối phương đặc chí mất hết cảnh giác, mình mới có thể moi thêm nhiều thông tin quan trọng.

“ chỉ là, tôi với cô không tiếp xúc nhiều, vì sao, vì sao cô lại đoán ra được thân phận thật sự của tôi chứ???” Dương Kiệt vùng vẫy gào thét lên với vẻ đầy bất cam.

Phương Tử Linh lộ ra vẻ mặt do dự, tam công chúa khẽ ngật đầu cho phép cô ta nói ra nguyên nhân, cô ta muốn tiếp tục nhìn thấy vẻ mặt thất bại đầy thảm hại của Dương Kiệt nữa.

Hít sâu một hơi vào người, Phương Tử Linh bước ra phía trước, mỉm cười nói: “ Dương bang chủ còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau chứ?? Cả nhóm đã theo chân phó bang chủ thiên lý cứu viện cho bang chủ, đặc biệt là khi bước vào La Diêm thành, muội đã vô tình lỡ miệng sau khi đọc được bản tin truy nã, gợi ý cả nhóm sẽ đi tóm cổ “ con heo mập” trong hình, phản ứng của bang chủ lúc đó đã khiến muội tỏ ra nghi ngờ, tất nhiên, đó cũng chỉ là nghi ngờ, nhưng cho dù bất kỳ chi tiết lớn nhỏ nào, muội cũng sẽ quay trở về báo cáo lại với tam công chúa biết.”

“ đúng thế, thực ra lúc đó nghe xong lời báo cáo của Tử Linh, bản công chúa cũng chẳng mấy mê nghi ngờ, nhưng sau khi trải qua công thành chiến diễn ra cách nay không lâu, ngươi vì không muốn người dân Bán Nguyệt thành nhận ra mình chưa chết, nên đã sử dụng Dịch Dung Thuật thay đổi thành bộ mặt khác, kết hợp với những lời báo cáo của Tử Linh trước đó, bản công chúa đã bắt đầu nghi ngờ thân phận của ngươi. Ngươi có thể hóa trang thành một người khác, vậy tại sao không thể từ một Dương Kiệt hóa trang thành Dương Tiễn như lúc này chứ?? Cả hai đều là họ Dương, trùng hợp quá nhỉ?? Sau lần đó, bản công chúa đã không ngừng tìm hiểu thông tin về kẻ bị truy nã Dương Kiệt, phát hiện cho dù ngươi đã cố

gắng nguy trang một cách tài tình, nhưng có một số thứ người không thể che giấu được, chính là những tuyệt học mà người đã thi triển trong lúc đại chiến với quân đội Thanh Mãng, đặc biệt là bí pháp gia tăng thực lực mà người thi triển trong lúc chiến đấu, theo lời kể lại của Ngô đội trưởng, cộng thêm những thông tin mà bốn công chúa thu thập được, đã có thể khẳng định người chính là Dương Kiệt cải trang.” Tam công chúa lúc này tựa như Conan nhập xác, thao thao bất tuyệt buông ra những thông tin kết hợp và lời khẳng định “kết án” của mình, đặc chí vô cùng.

“tất nhiên, bốn công chúa càng khẳng định điều đó hơn nữa sau khi người nhận được ban thưởng khen ngợi của phụ hoàng, vào thời điểm đó, ánh mắt của bốn công chúa hoàn toàn tập trung vào người người, và khi Trịnh Hổ vừa bước chân vào đại điện, đôi mắt của người không tự chủ phóng ra tia sáng đầy sát khí nhắm vào lão ta, tuy người đã che giấu đi rất nhanh, nhưng tất cả đều đã lọt hết vào đôi mắt của bốn công chúa, Trịnh Hổ là ai??? Trưởng lão ngoại môn của Lãnh Binh Cung, và cũng là người đã dẫn theo các đệ tử ngoại môn tham gia cuộc thí luyện liên tông môn gần một trước, nghe nói cuộc thí luyện lần trước các đệ tử của Lãnh Binh Cung đã toàn quân tử nạn hết trong bí cảnh bởi tên tàn dư của Huyết Ma Đạo Dương Kiệt, và nghe nói rằng sau khi Dương Kiệt vừa mới rời khỏi bí cảnh, Trịnh Hổ đã trực tiếp ra tay trấn áp, tuy cuối cùng để Dương Kiệt bỏ thoát được, nhưng mối hận thù giữa hai bên đã hình thành, nên khi một Dương Kiệt chân chân chính chính giáp mặt với Trịnh Hổ, lộ ra sát khí cũng không phải là điều lạ chứ nhỉ?? kết hợp với tất cả thông tin lại với nhau, lúc này bốn công chúa có thể khẳng định chắc chắn như đinh đóng cột, Dương Tiễn, chính là Dương Kiệt ~~~!!!”

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 321: Dương Kiệt Bị Giết??!!!

Nghe xong giải thích của tam công chúa, sắc mặt của Dương Kiệt trở nên khó coi vô cùng.

Mình luôn tự cho rằng đã vô cùng thận trọng hoàn toàn không để lộ ra chút sơ hở, thế nhưng mình đã quá xem thường người trong thiên hạ, chỉ cần một phút sơ suất, thân thể của mình đã hoàn toàn bại lộ trước đối phương, đúng là người tính không bằng trời tính mà.

“ câu hỏi cuối cùng, cô trực tiếp ra tay với tôi, không sợ phải hoàn toàn đối địch với Dung nhi, với Địa Cầu Bang sao???” Dương Kiệt vừa nói vừa khẽ dùng thần thức kết nối với Càn Khôn Thập, một tấm thẻ bài chiêu mộ đã nắm chặt trong tay, hoàn toàn có thể ném ra bất kỳ lúc nào.

“ Địa Cầu Bang??? Chỉ cần giao xác của người cho Trịnh Hổ, đối phương sẽ lập tức quay sang ủng hộ bản công chúa bước lên ngai vàng, người cho rằng bản công chúa còn cần tới Địa Cầu bang của người nữa sao?? Yên tâm, sau khi người chết, người của Địa Cầu Bang cũng sẽ lần lượt theo chân người xuống suối vàng, người sẽ không cảm thấy cô đơn đâu, hahaha ~~~~!!” tam công chúa ngẩng đầu bật cười đầy phấn khích, như vẻ chiến thắng đã nằm gọn trong lòng bàn tay vậy.

“ nếu như thế thì, không còn gì để nói nữa” Dương Kiệt biết rõ đối phương đã điên rồi, không còn lời lẽ nào có thể nói với đối phương vào lúc này nữa, trực tiếp vung tay định ném tấm thẻ bài chiêu mộ tay ra phía trước, chỉ là

“ Dính dong, không gian trong khu vực đã bị phong tỏa, nên thẻ bài chiêu mộ không có tác dụng.” vừa định ném thẻ bài ra, bên tai đột nhiên vang lên câu thông báo của hệ thống.

Chó chết, không ngờ mình lại phạm phải sai lầm chết người này. Suýt chút nữa thì quên, trong vương thành có pháp trận phong tỏa không gian, nên không thể sử dụng tất cả mọi thứ có liên quan tới pháp tắc không gian.

Không chỉ thẻ bài chiêu mộ không thể sử dụng, ngay cả dịch chuyển tức thời, thông qua hệ thống để liên lạc với Hoàng Dung và Lý Nguyên Bá cũng không thể, có thể nói, lúc này Dương Kiệt đã hầu như bị ép vào đường cùng.

“ Đúng thế, không còn gì để nói nữa.” tam công chúa cười lạnh trước vẻ mặt đen xì khó coi tới cực độ của Dương Kiệt, lầm tưởng rằng anh ta đang căm phẫn tuyệt vọng vì thất bại dưới tay mình, quay sang bốn cao thủ do cô ta mời tới, chấp tay nói: “ các vị đại nhân, có thể ra tay được rồi ạ. Nhưng mong các vị để lại cái xác nguyên vẹn của hãn cho bốn công chúa, bốn công chúa cần phải dùng tới ạ.”

“ tam công chúa xin hãy yên tâm, dễ dàng thôi.” Roẹt
~~~~~!!!

Một trong bốn người mỉm cười lên tiếng, roẹt một cái đã xuất hiện ngay bên cạnh Dương Kiệt, không cho anh ta kịp phản ứng, tay tạo thành chảo móc thẳng vào vùng tim của đối phương.

Phập ~~~~~!!! AAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!

Cho dù Dương Kiệt có phản ứng kịp đi nữa, với tâm thần trọng thương chỉ còn nửa cái mạng như lúc này lấy đâu sức mà chống cự chứ?? Nên bàn tay chảo của vị cao thủ vô cùng dễ dàng xuyên thủng vào trong cơ thể, trực

tiếp từ bên trong móc ra trái tim nhuộm đầy máu thịt vẫn còn đang đập
thình thịch của Dương Kiệt ra khỏi cơ thể.

Dương Kiệt chưa bao giờ cảm nhận được cái đau bằng cái đau bị người
khác móc tim ra khỏi cơ thể như lúc này, khuôn mặt nhăn nhó đau khổ tột
cùng, không còn tí huyết sắc, miệng kêu gào đầy đau đớn thảm khốc, đôi
mắt giương to ra hết cỡ với vẻ thất thần nhìn chăm chăm vào trái tim của
mình đang nằm gọn trong bàn tay của tên khốn ở trước mặt, miệng không
ngừng phát ra những tiếng ú ớ vô nghĩa.

Thình thịch ~~ thình thịch ~~~ thình thịch ~~~ .....!!

Nhìn thấy cảnh tượng kinh tởm đó, Phương Tử Linh vội vã quay đầu
sang một bên không dám nhìn, còn tam công chúa vẫn giương to đôi mắt ra
hết cỡ nhìn chăm chăm vào trái tim nhuộm đầy máu thịt đang đập liên hồi
trên tay của vị cao thủ, trong lòng phần khích mát dạ vô cùng.

Đó chính là cái giá phải trả cho những tên dám cả gan đối địch với bốn
công chúa.

Tên vừa móc tim Dương Kiệt đang mang theo vẻ mặt khoái trá hưởng
thụ. Hắn có sở thích quái đản biến thái chính là thích móc tim của kẻ địch
ra, sau đó chiêm ngưỡng vẻ mặt tuyệt vọng đau đớn của đối phương trước
khi chết, còn sung sướng sướng khoái hơn việc chuyện ấy với mười cô gái
đẹp nữa là.

Ba người còn lại cũng bật cười không ngừng bàn tán như về chuyện thú
vị rất trên đời này vậy.

Bộp ~~~~~!!!

Chỉ khẽ dùng sức, trái tim đang đập mạnh của Dương Kiệt lập tức vỡ nát
tan tành trong lòng bàn tay của tên biến thái đó, tên biến thái đó còn đưa

bàn tay dính đầy máu thịt lên miệng dùng lưỡi liếm một cách ngon lành.

Cảnh tượng kinh tởm đó ngay cả tam công chúa vốn phần khích vui mừng cũng không kìm được phải run bắn người lên sờn cả tóc gáy.

Sau này tuyệt đối nên tránh xa bốn tên này, đặc biệt là tên biến thái kia.

Rầm ~~~~~!!!

Dương Kiệt tựa như bị rút hết toàn bộ sức lực trong cơ thể, cảnh tượng ở trước mắt tối sầm xuống, cơ thể mềm nhũng ngã thẳng xuống mặt đất.

Roẹt ~~~~~!!!

Sinh khí không còn, trạng thái dịch dung cũng lập tức biến mất, Dương Kiệt đã biến trở lại thành hình dạng thật của mình, một thân hình béo ú to tròn như một quả bóng khổng lồ. Chỉ tiếc là quả bóng lúc này đã hoàn toàn mất hết sinh khí, chỉ còn là một cái xác vô tri vô giác.

“quả nhiên là hắc ~!!!” Nhìn thấy hình dáng thật của Dương Kiệt, đôi mắt của tam công chúa khẽ lóe qua tia sáng mừng rỡ. Vậy là cơ hội đảo ngược tình thế của mình đã thành hiện thực, chỉ cần mang cái xác của Dương Kiệt giao cho Trịnh Hổ, lão chắc chắn sẽ hài lòng và thực hiện lời hứa như đã từng giao kèo với mình cách nay không bao lâu.

“tam công chúa, tuy thể xác của hắc đã chết, nhưng nguyên thần vẫn còn trong cơ thể, có cần ....” “không cần ạ, hắc đã trúng phải Tỏa thần tán, nguyên thần bị khóa nhốt trong cơ thể không thể thoát ra được, giờ chỉ cần giao xác của hắc cho Trịnh Hổ, mọi chuyện còn lại để Trịnh Hổ tự giải quyết, bốn công chúa nghĩ là lão sẽ rất có hứng thú với nguyên thần của kẻ thù không đội trời chung của mình, không phải sao???”

Thì ra tam công chúa sử dụng thủ đoạn để Dương Kiệt phục dụng tảo thần tán, một phần vì đề phòng thực lực của anh ta, nhưng quan trọng nhất là, muốn phong tảo nguyên thần của Dương Kiệt trong cơ thể, chỉ cần kết liễu thể xác của anh ta xong trực tiếp mang xác giao qua cho Trịnh Hồ là được, không cần phải phiền phức giải quyết tới nguyên thần của Dương Kiệt nữa.

Như đã nói, chỉ cần đạt tới cảnh giới nguyên thần, thể xác đã không còn quá quan trọng đối với người tu luyện nữa, chỉ cần nguyên thần bất diệt, hoàn toàn có thể cướp xác hồi sinh. Chỉ là nguyên thần của Dương Kiệt lúc này đã bị nhốt lại trong thể xác mất hết sinh khí do tảo thần tán, cho dù có mọc thêm đôi cánh cũng đừng mong bay thoát ra ngoài được. Và một khi nguyên thần rơi vào tay của kẻ thù không đội trời chung, có thể tưởng tượng được anh ta sẽ phải đối diện với tương lai thê thảm tới mức nào rồi nhỉ??

“ Nếu như nhiệm vụ đã hoàn thành, thuộc hạ phải quay trở về bẩm báo với chủ nhân ạ.” Bốn vị cao thủ bước tới trước mặt tam công chúa chấp tay thi lễ, tôn kính từ biệt.

Không thể không tôn kính, dù sao đối phương cũng là con gái cưng của chủ nhân mình, và theo những gì nghe được này giờ, sau này đối phương thậm chí có thể là người sẽ bước lên ngai vàng, lúc này không tôn kính lấy lòng trước, đợi đối phương đứng trên đỉnh điểm, chỉ sợ không có cơ hội để thể hiện nữa rồi.

Tam công chúa khẽ gật đầu hài lòng với thái độ của đối phương, cảm giác này mới hưởng thụ làm sao. Nhưng vẫn tỏ ra khiêm tốn: “ không dám, đa tạ các vị đại nhân đã ra tay giúp đỡ ngày hôm nay, sau này bốn công chúa chắc chắn sẽ có hồi báo ạ.”

“ đa tạ, đa tạ tam công chúa ~~~!!” đôi mắt của bốn lập tức rực sáng, sau khi khách sáo vài câu xong, nhanh chóng biến mất khỏi công chúa phủ, xem ra đã quay trở về hoàng cung để bẩm báo với Ứng Hoàng rồi nhỉ?

“ người đâu ~~~~!!” “ chủ nhân ~~~~!!” tam công chúa hướng về phía không khí gọi lớn một tiếng, ngay lập tức một bóng người toàn thân mặc bộ đồ đen từ đầu tới chân như trang phục của thích khách đã xuất hiện quỳ ngay trước mặt cô ta chờ đợi.

“ hãy dùng bao tải mang cái xác này cho Trịnh Hồ, nhưng hãy thận trọng, tốt nhất là chọn đường bí mật vắng vẻ để đi, vì phía Triệu Thiên Cơ chắc chắn đã phái không ít người theo dõi công chúa phủ ở xung quanh, tuyệt đối không được để cái xác này rơi vào tay của đối phương, hiểu rồi chứ???” tam công chúa lạnh lạnh ra lệnh.

“ Xin tuân lệnh ~~~!” bóng người nhanh chóng từ trong nhẫn càn khôn rút ra một cái bao tải lớn, trực tiếp nhét xác của Dương Kiệt vào trong, tất nhiên, trước khi nhét vào đã tháo chiếc nhẫn càn khôn đang đeo trên tay của anh ta dâng lên cho tam công chúa.

“ Tên khốn này là luyện đan sư quả thật không sai, với tài sản khổng lồ này, nếu như giao nộp hết cho bốn công chúa, tuyệt đối có thể khiến thế lực của chúng ta nâng lên một tầm cao mới nữa. Chỉ là, quả thật đáng hận khi tên khốn này dám từ chối bốn công chúa.” Khẽ dùng thần thức kiểm tra nhẫn càn khôn của Dương Kiệt, không chỉ sở hữu số lượng linh thạch trên mấy trăm triệu, thậm chí vô số đan dược có phẩm chất cao cấp trở nên mà anh ta vừa luyện chế được đều nằm hết trong đó, ngay cả một người như tam công chúa sau khi nhìn thấy khối tài sản khổng lồ như thế, cũng không kìm được phải biến sắc.

Thế nhưng, giờ này tất cả những thứ đó đã hoàn toàn thuộc về mình, không phải sao???

“ tam công chúa, tên ngu xuẩn không biết điều này chết không đáng tiếc, chỉ là còn phó, à không, còn Hoàng Dung và Địa Cầu Bang, nếu như biết được thông tin chúng ta đã trảm sát bang chủ của chúng, tuyệt đối không để im đâu ạ, nhất là cái tên Lý Nguyên Bá kia, ngay cả đại nguyên soái Tống Anh Kiệt cũng không phải là đối thủ của hắn, chỉ sợ .....” Phương Tử Linh mang theo vẻ mặt thận trọng lo lắng ghé sát bên tam công chúa nhắc nhở.

“ Địa Cầu Bang???” tam công chúa cười lạnh nói: “ Không cần phải lo lắng, thực lực của Địa Cầu Bang chỉ dựa dẫm vào Hoàng Dung, Cửu thúc và tên Lý Nguyên Bá kia, bốn công chúa đã nhờ vả Cao Văn Vũ dẫn chúng đi tới bí cảnh Huyền Ma, chúng sẽ không còn cơ hội quay trở về nữa rồi.”

“ Bí cảnh Huyền Ma?????” nghe thấy cái tên này, Phương Tử Linh không kìm được biến sắc, toàn thân run lên cầm cập, tựa như vừa nghe thấy thứ đáng sợ nhất trên đời.

“ Đúng thế, bí cảnh Huyền Ma. Một bí cảnh bí ẩn và nguy hiểm nhất nằm trong vương triều Thiên Ưng. Ngay cả kẻ mạnh xuất khiếu đi vào trong bí cảnh này, nếu không cẩn thận, cũng có thể phải bỏ mạng tại nơi đó. Phụ hoàng đã từng tiêu tốn biết bao nhân lực công sức mới khám phá được một phần tư bí cảnh đó, và những khu vực nguy hiểm đầy chết chóc đã nắm rõ trong lòng bàn tay, bốn công chúa đã giao bản đồ các khu vực nguy hiểm cho Cao Văn Vũ, tin rằng tên ngu xuẩn đó sẽ không khiến bốn công chúa phải thất vọng.”

“ nếu thế thì ..... xem như Hoàng Dung và đồng bọn của hắn chắc chắn sẽ phải bỏ mạng tại nơi đó rồi. Quả thật đáng tiếc, năng lực của Hoàng Dung không tệ, cộng thêm Cửu thúc và Lý Nguyên Bá kia, chết tại bí cảnh quả thật là .....” Phương Tử Linh tỏ vẻ tiếc nuối vì cái chết giành cho nhóm Hoàng Dung.

“ không có gì tiếc nuối cả, một thế lực khi vượt quá tầm kiểm soát và không dành cho bốn công chúa sử dụng, thì không cần thiết phải tồn tại trên đời này nữa!!” Đôi mắt tam công chúa lóe qua tia sáng phức tạp, nhưng nhanh chóng được cô ta che giấu đi, chỉ lạnh lạnh nói một câu đầy lạnh lùng, sau đó quay người rời khỏi hiện trường.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 322: Phản Sát ~!!

Vù vù ~~~~~!!!

Chỉ thấy một bóng người áo đen vác theo một bao tải lớn trên lưng phóng ra khỏi công chúa phủ, men theo con đường bí mật vắng vẻ ở cửa hậu, di chuyển nhanh về phía trang viên mà Trịnh Hồ đang cư trú.

“ mẹ kiếp, con heo mập này rốt cuộc ăn gì mà nặng thây thế nhỉ?? Ít rất cũng phải gần bốn trăm cân chứ ít ỏi gì.” Vừa vác bao tải di chuyển nhanh miệng vừa lẩm bẩm chửi rủa.

Tuy với cân nặng của Dương Kiệt, bóng đen này mang vác dễ như trở bàn tay, nhưng ít nhiều trong lòng cũng có chút khó chịu khi phải mang “cục nợ” này trên người, bức xúc than trách vài câu cũng là chuyện lẽ đương nhiên rồi.

“ hừ hừ, tên ngu xuẩn này, một đại mỹ nhân như chủ nhân thậm chí chấp nhận trao thân cho ngươi mà dám từ chối, để xem khi rơi vào tay của Trịnh Hồ, ngươi có còn cứng đầu cao thượng như lúc này nổi nữa không?? Hi hi, ta nóng lòng muốn xem xem ngươi sẽ sống không bằng chết như thế nào khi rơi vào tay của kẻ thù không đội trời chung, chắc là hay ho lắm đây.” Bóng người không ngừng buông lời trêu chọc sự ngu xuẩn của Dương Kiệt, tuy thể xác của anh ta đã chết, nhưng linh hồn nguyên thần vẫn còn, nên những lời cười trên đau khổ của kẻ khác của bóng người hoàn toàn được nguyên thần của Dương Kiệt nghe thấy.

Chính vì biết rõ đôi phương có thể nghe thấy, nên bóng người này không ngừng buông lời trêu chọc chế giễu, như muốn sỉ nhục anh ta, trút hết những bất bình ghen tức của mình đối với Dương Kiệt.

Không phải sao, biết rõ nữ thần trong mộng tỏ tình mà bị từ chối, bóng người này không cảm hận ghen tức Dương Kiệt mới là lạ á, nên biết bao lời hăm dọa khó nghe liên miên không ngớt từ trong miệng hắn thốt ra, khiến Dương Kiệt cho dù có chết cũng không được yên tai yên thân.

“Chỉ sợ ngươi không có cơ hội nhìn thấy cảnh đó nữa rồi ~~~!!” “Hả ~~~????!!!!” Phập ~~~~~!!!!

Trong lúc bóng người đó đang hí hửng khoái trá chửi hét không ngừng, một giọng nói trầm lạnh từ phía sau lưng vang lên, hắn thậm chí còn chưa kịp phản ứng, đột nhiên cảm thấy vùng tim nhói đau cùng cực, sức lực trong cơ thể như thông qua một cái lỗ nào đó xì hết ra khỏi cơ thể, toàn thân run rẩy, đôi mắt giương to ra hết cỡ cúi xuống nhìn chằm chằm khu vực vùng tim của mình, chỉ thấy một mũi kích nhuộm đầy máu đỏ từ phía sau lưng xuyên thủng ra phía trước ngay vị trí tim mình.

Bịch ~~~~~!!!

Bao tải vác trên vai rơi rãi xuống đất vì bản thân hắn đã không còn sức lực để vác nữa, hai chân quỳ ngã xuống đất, vẻ mặt đầy vẻ kinh ngạc khó tin và thậm chí là tuyệt vọng, miệng ngậm ngừng liên hồi nhưng không thốt ra lời.

Tim là một trong hai bộ phận quan trọng nhất trong cơ thể của con người, cho dù là người tu luyện cũng không ngoại lệ. Lúc này tim của hắn đã bị cây kích đâm thủng vỡ tan nát, hắn chưa chết ngay tức khắc chính là do sinh khí lớn mạnh của một tông sư, nhưng cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Roẹt ~~~~~ roẹt ~~~~~ roẹt ~~~~~!!!

Bao tải vừa rơi xuống đất lập tức vỡ vụn ra bởi cây kích đã thò ra gần hơn phân nửa bên ngoài, chỉ khẽ nhích nhẹ một cái, lập tức vỡ tan nát thành vô số mảnh vụn nhỏ, để lộ ra “ cái xác” của Dương Kiệt nằm ở bên trong.

Hít hà ~~~ hít hà ~~~~~!!!

Chỉ thấy Dương Kiệt đã bị giết chết bởi trái tim bị vỡ nát lúc này, lúc này đang nửa quỳ trên mặt đất, trên môi mang theo nụ cười lạnh lùng, tay cầm tam tiêm kích nhuộm đầy máu tim, đôi mắt đầy chế giễu nhìn chằm chằm vào tên vừa vác mình trên lưng lúc nãy, miệng hít thở một cách dồn dập nặng nề.

Quan trọng nhất là, lúc này vị trí vùng tim đã bị tên biến thái móc ra và bóp nát cách nay không bao lâu, nếu như không phải mảnh áo rách nát ở khu vực đó và hắn đã tận mắt chứng kiến, thậm chí sẽ không ngờ rằng chính tại vị trí đó, trái tim của Dương Kiệt đã từng bị kẻ địch móc ra khỏi cơ thể.

da thịt ở khu vực vùng tim mịn màng bóng lưỡng, hoàn toàn không có để lại một vết sẹo nào nữa là.

“ người, người .....” tên kia mang theo vẻ mặt khó tin như nhìn thấy ma giữa ban ngày, miệng không ngừng phun máu ngập ngừng.

“ Chết đi ~~~~!!!” Roẹt ~~~~~!! Phập ~~~~~!!!

Không muốn tốn thời gian làm nhảm với kẻ thù đã gần như chết chắc ở trước mặt, trực tiếp vẩy kích quét bay đầu của kẻ địch ngay tại chỗ, cho tới lúc chết hắn vẫn không thể hiểu nổi và tin được vì sao Dương Kiệt lại có thể “ hồi sinh” một cách thần kỳ như lúc này.

Rõ ràng trước khi cho đôi phương vào bao tải, hắn đã kiểm tra rất kỹ, cơ thể của Dương Kiệt đã bắt đầu tím tái cơ cứng, trái tim đã chắc chắn bị móc và bóp nát tại chỗ, sinh khí trong cơ thể đã hoàn toàn biến mất, cho dù Thiên Đạo giáng trần cũng đừng mong hồi sinh được một cái xác khi mất đi trái tim như thế kia, nhưng vì sao .....

Tên đó chỉ có thể mang theo sự bất cam khó tin khó hiểu, chết không nhắm mắt trước mặt Dương Kiệt mà thôi.

Tên này chỉ mới là tông sư, nên chỉ cần chém bay đầu kết liễu hắn xong, hắn sẽ chết ngay tức khắc, không cần phải quan tâm lo sợ có nguyên thần từ trong cơ thể hắn bay thoát ra ngoài để bỏ trốn nữa.

“ cũng, cũng may là, là có hình, hình nhân thể, thể mạng này, nếu, nếu không thì, lần này, lần này chết dưới tay, của, của ả đàn bà, hiểm, hiểm ác đó, đó rồi .....” ngồi dựa người vào vách tường, trên tay nắm lấy một con búp bê có hình dáng giống hệt như Dương Kiệt thu nhỏ, lúc này con búp bê trên tay đã xuất hiện nhiều vết nứt, chỉ cần nắm mạnh chút hoàn toàn có thể vỡ tan nát ra, hít thở một cách dồn dập lắm lắm nói nhỏ.

Hình nhân thể mạng, chính là phần thưởng bí ẩn mà Dương Kiệt nhận được sau khi hoàn thành nhiệm vụ trấn giữ Bán Nguyệt thành, có thể thay thế cho thể xác của anh ta chết một lần, không ngờ lại phải sử dụng hình nhân này sớm như thế này.

Tuy hình nhân thể mạng đã thay thế cho Dương Kiệt chết một lần, nhưng tình hình của anh ta lúc này không khả quan chút nào. Hình nhân thể mạng chỉ giúp Dương Kiệt quay trở lại thời điểm trước khi trái tim bị móc ra khỏi cơ thể và bóp nát bởi kẻ địch, còn vết thương nghiêm trọng do hứng chịu những đòn tấn công trước đó vẫn còn tồn tại trên cơ thể, nếu như không kịp thời điều trị, anh ta hoàn toàn có thể bỏ mạng thêm lần nữa, và

lần này tuyệt đối không còn hình nhân nào để thế mạng cho anh ta lần nữa đâu.

Việc quan trọng nhất hiện giờ chính là phải mau chóng kiểm soát vết thương trầm trọng trên người trước đã.

Chỉ là vừa sờ tay lên ngón tay đeo nhẫn của mình, sắc mặt của Dương Kiệt lập tức trở nên khó coi vô cùng.

Tất cả đan dược điều trị điều để hết trong nhẫn Càn Khôn, lúc này đã nằm trong tay của Tam công chúa, giờ lấy đâu ra đan dược để điều trị vết thương trên người đây???

Đặc biệt là sau khi “ hồi sinh” đã dùng hết toàn bộ sức lực ít ỏi trong người vung kích đâm xuyên tim của tên khốn đang định vác xác mình giao nộp cho Trịnh Hồ, lúc này có thể nói càng khiến cho vết thương trên người trở nên trầm trọng hơn bao giờ hết.

Cũng may là kẻ thù cho rằng Dương Kiệt đã chết nên không cảnh giác, nếu không thì cho dù Dương Kiệt có hồi sinh với cái cơ thể tồi tệ này, cũng sẽ bị đối phương giết chết thêm lần nữa cho mà xem.

“ không, không được, phải nhanh chóng rời, rời khỏi nơi này càng, càng sớm càng tốt.....” sau một khắc giờ vận hành chân nguyên trong cơ thể để điều trị, vết thương đã ngưng chảy máu, tạm thời có thể kiểm soát được. Nhưng Dương Kiệt không dám nán lại nơi này quá lâu, vì ai mà biết được tam công chúa thấy tên thuộc hạ vác mình sang giao cho Trịnh Hồ lâu quá không quay về bẩm báo phục mệnh, phải thêm người tới kiểm tra không chứ, tốt nhất là nhanh chóng rời khỏi tìm một nơi an toàn để ẩn náu, đợi vết thương lành hẳn rồi mới tìm cách rời khỏi vương thành để liên lạc với Hoàng Dung và Lý Nguyên Bá.

Lộp cộp ~~~ lộp cộp ~~~~~!!!

Dương Kiệt vừa mới đứng lên nhích chưa được hai bước, phía sau đột nhiên vang lên tiếng bước chân đang tiến gần với tốc độ cực nhanh, giật mình hoảng hốt quay đầu lại nhìn,,chỉ thấy hai bóng người mặc bộ trang phục màu đen của thích khách không biết từ đâu xuất hiện ngay tại đầu hẻm vắng vẻ và đang lao thẳng về phía mình.

Người của ả đàn bà hiểm ác đã tới???!!!!!!

Sắc mặt của Dương Kiệt lập tức trở nên khó coi vô cùng, tam tiêm kích xuất hiện trong tay, lập tức hình thành tư thế chiến đấu.

Tuy biết rõ với tình trạng hiện giờ, đừng nói hai bóng người đang lao tới đạt tới cảnh giới tông sư tầng thứ 8, cho dù chỉ là một tên tiên thiên đi nữa, cũng đủ để đánh bại Dương Kiệt ở trạng thái này rồi.

Chỉ là biết rõ là biết rõ, nhưng tuyệt đối không thể khoanh tay chịu trói, liều thôi ~~~!!!

“Giới Vương ..... AAAAAAA ~~~!!” Vừa định vận hành chân nguyên ít ỏi trong cơ thể để kích hoạt Giới Vương Quyền để đánh nhanh diệt gọn, nhưng dường như đã quá đề cao bản thân, bí pháp thậm chí còn chưa kích hoạt, toàn thân đã đau đớn như bị xé rách thành trăm ngàn mảnh, một vũng máu từ trong miệng phun bắn ra, cảnh tượng ở trước mắt lần nữa tối sầm xuống, ngất xỉu té ngã trên mặt đất tại chỗ.

Chẳng lẽ lần này chết dưới tay ả đàn bà hiểm độc đó thật rồi sao???

Đó là dòng suy nghĩ cuối cùng xuất hiện trong đầu của Dương Kiệt trước khi mất hết ý thức.

- - - - -

Quay trở lại trước đó nửa canh giờ, bên trong bí cảnh bí ẩn nằm cách vương thành năm ngàn dặm về hướng tây bắc, một nhóm bốn thành viên đang mang theo vẻ mặt đầy cảnh giác di chuyển trên vùng đầm lầy bốc mùi hôi thối tới kinh tởm, họ nhanh chân nhảy qua nhảy lại giữa những cành cây vụn lớn nhỏ trôi lơ lửng trên bề mặt đầm lầy, chỉ cần sơ suất sẩy chân một cái, tuyệt đối sẽ rơi thẳng xuống đầm lầy nhào ướn ở dưới chân và bị nuốt chửng ngay tức khắc.

Đáng sợ nhất là bí cảnh này có thiết lập pháp tắc cấm bay, nên cả nhóm chỉ còn cách di chuyển bằng cách nhảy qua các cành cây vụn trên đầm lầy, nếu không thì chỉ cần nhắc bổng cơ thể lên không trung, đã có thể dễ dàng vượt qua cái đầm lầy quỷ quái này rồi, đâu cần phải cực khổ cùng cực như lúc này nữa chứ.

Nhóm bốn người này không ai khác chính là nhóm Hoàng Dung, Lý Nguyên Bá, Cửu thúc và Cao Văn Vũ đang thám hiểm tại bí cảnh Huyền Ma.

Gùm ~~~~~!!!

Hoàng Dung vừa mới tung người đáp chân xuống một cành cây vụn có thể tích bằng nửa cơ thể của người đàn ông trưởng thành, còn chưa kịp lấy lại thăng bằng, một tiếng gầm gừ đầy khát máu từ dưới đầm lầy vang lên, ngay sau đó là một chiếc bóng đen dài gần 8 mét trồi lên với tốc độ nhanh như tia chớp, xối tung cả từng vũng từng vũng lầy đầm ở xung quanh lên trời cao, khiến Hoàng Dung đứng trên cành cây loạng choạng không vững bởi động tĩnh quá lớn, suýt chút từ trên thân cây rơi thẳng xuống đầm lầy ở phía dưới.

Chỉ thấy một con quái vật toàn thân sẫm sùi như những mảnh da cứng hình ô vuông đen bóng loáng dính chặt vào nhau ở nửa thân trên, mỏ nhọn đuôi dài, giữa thân có tứ chi ngắn nhưng thô, đôi mắt to bằng hai trái dừa

lòi hẳn ra bên ngoài, đáng sợ nhất là hai cặp hàm gắn chặt bởi những chiếc răng góm ghiêm như lưỡi liềm, bất kỳ con mồi nào xấu số rơi vào giữa cặp hàm đáng sợ như thế này, cho dù có da thịt cứng như sắt thép, cũng sẽ dễ dàng bị những chiếc răng đáng sợ đó nghiền nát ngay tức khắc.

Ma thú cấp 5 trung cấp, loài quái vật đáng sợ sinh sống và thống trị cả đầm lầy đen này, Hắc Lân Thị Huyết Ngạc ~~!!!

Và mục tiêu của nó đang nhắm tới chính là Hoàng Dung đang mất hết thăng bằng~~~!!

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 323: Gọi Ý Của Cao Văn Vũ

Chỉ thấy một con quái vật khổng lồ có hình dáng như một con cá sấu ở Trái Đất nhưng trông đáng sợ hơn gấp nhiều lần với đôi mắt tràn đầy gân máu và lòi to ra hết cỡ từ dưới đầm lầy lao ra khỏi bề mặt, chiếc miệng dính đầy bùn đen và nước bọt khát máu đã há to ra hết cỡ, tựa như một tia chớp lao thẳng về phía Hoàng Dung đang cố gắng lấy lại thăng bằng trên thân cây, chuẩn bị thưởng thức miếng mồi ngon ở trước mặt.

“ Tiên Thiên Bát Quái trận, phong tỏa ~~~~~!!!! ” “ Võ hồn hiện, Đào Hoa trận, mở ~~~~~!!!! ”

Cửu thúc gào thét lên đầy kinh hãi, võ hồn Tiên Thiên Bát Quái lập tức xuất hiện hình thành trận pháp chụp thẳng vào cơ thể khổng lồ của Hắc Lân Thị Huyết Ngạc, hồng khóa chặt nó lại không cho nó lao tới tấn công Hoàng Dung.

Phía Hoàng Dung cũng không đứng yên chịu trận, trực tiếp té võ hồn của mình ra hút con quái vật gồm ghiếc đã bị Tiên Thiên Bát Quái Trận khóa lại trên không trung vào trong Đào Hoa trận của mình.

Crack ~~~ crack ~~~~ crack ~~~~~!!!

Chỉ là cả nhóm còn chưa kịp vui mừng, Tiên Thiên Bát Quái Trận và Đào Hoa Trận của cả hai chỉ duy trì chưa được hai giây đồng hồ, đã lập tức vỡ tan nát trong không khí, cơ thể khổng lồ dài gần 8 mét của Hắc Lân Thị Huyết Ngạc lần nữa xuất hiện tiếp tục lao thẳng về phía Hoàng Dung chuẩn bị nuốt trọn cô ta vào giữa răng hàm kim tằm của nó.

Hắc Lâm Thị Huyết Ngạc đã đạt tới cảnh giới ma thú cấp 5 trung cấp, thực lực tương đương với một nguyên thần tầng thứ 7 đáng sợ, cộng thêm ma thú luôn có thực lực lớn mạnh hơn loài người khi cùng cấp, nên với một nguyên thần tầng thứ 5 và tầng thứ 3 như Cửu thúc và Hoàng Dung, võ hồn của họ hoàn toàn không đủ khả năng khóa chặt con quái vật đó được.

“Dung nhi tránh ra mau ~~~~~!!!” “không ~~~~~!!!” Cửu thúc đôi mắt tràn đầy gân máu, không chút do dự tung người lao về phía Hoàng Dung hòng giải cứu, còn Cao Văn Vũ mang theo vẻ mặt kinh hãi hoảng sợ chỉ biết chôn chân đứng đó kêu thét lên, nếu như lúc này để ý kỹ, sẽ nhìn thấy đôi chân hắn đã run như cây sậy, nhúc nhích gì nổi nữa chứ!!

Hoàng Dung đã hoàn toàn ngửi thấy được mùi tanh hôi tới mức khiến người ta phải ngất xỉu phà ra từ cái miệng góm ghiếc của con quái vật kinh tởm kia, sắc mặt không kìm được tái mét xanh xao muốn ngất xỉu tại chỗ.

Không phải vì sợ mà vì mùi hôi kinh khủng đó khiến Hoàng Dung đầu óc choáng váng cơ thể không thể động đậy được nữa.

“hừ ~~~~~!!! Nghiệp súc, chó lộng hành, Tích lịch Phá Thiên Chùy, bỏ ~~~~!!!”

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một tiếng hừ lạnh đầy khát máu vang lên, dưới ánh mắt đầy kinh ngạc khó tin của Cửu Thúc và Cao Văn Vũ, một quả chùy lôi khổng lồ xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của Hắc Lâm Thị Huyết Ngạc, không cho nó kịp phản ứng, trực tiếp bị bỏ thẳng vào đầu.

Pằng ~~~~~!!! Phục ~~~ phục ~~~ phục ~~~~~!!!!

Quả chùy lôi chỉ khẽ chạm nhẹ vào đầu của Hắc Lâm Thị Huyết Ngạc, nửa phần đầu trên của nó lập tức vỡ nát tan tành, cơ thể nặng gần mấy chục tấn co giật liên hồi trên không trung rồi nhanh chóng rơi thẳng xuống bề

mặt đầm lầy, chỉ trong chớp mắt đã bị đầm lầy nuốt chửng đi mất, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

ực ực ~~~~~!!!

Kinh ngạc, khó tin, thậm chí hoảng sợ. Nhất là đối với Cao Văn Vũ, mặc dù đã từng nghe qua sự đáng sợ của tên sát thủ có trí tuệ như một thằng nhóc bị thêu năng ở trước mặt, nhưng trăm nghe không bằng mắt thấy, lúc này hắn mới hoàn toàn cảm nhận được nỗi kinh hãi và tuyệt vọng của binh sĩ vương triều Thanh Mãng khi phải đối diện với tên sát thần này, chẳng phải ngay cả đại nguyên soái Tống Anh Kiệt cũng từng bị hắn đánh cho trọng thương sao??

Tuy trước đó Lý Nguyên Bá cũng từng ra tay vài lần, nhưng chỉ là xử lý mấy con ma thú không quá đáng sợ, nên vẫn chưa thể cảm nhận rõ sự đáng sợ của đối phương. Nhưng lúc này khi đối diện với một con ma thú cấp 5 trung cấp, thì mà vẫn không chịu nổi một chùy của đối phương, Cao Văn Vũ cho rằng ngay cả đại nguyên soái Tống Anh Kiệt có mặt ở đây đi nữa cũng chưa chắc làm được điều đó đâu chứ.

Nhìn thấy Hắc Lân Thị Huyết Ngạc giết thảm dưới tay Lý Nguyên Bá, Hoàng Dung thậm thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại khẽ mỉm cười chấp tay nói: “Cảm tạ Lý huynh đã cứu mạng ~~!!”

May thay lần này có dẫn theo Lý Nguyên Bá đi tới bí cảnh nguy hiểm này, vì từ lúc bước vào bí cảnh bí ẩn này, cả nhóm đã trải qua biết bao lần hiểm nguy tới tính mạng, nếu như không phải bên cạnh có một kẻ mạnh thực lực đáng sợ như Lý Nguyên Bá hộ tống, e rằng đã phải bỏ mạng hoặc quay đầu trở về từ giữa đường rồi.

Tất nhiên, tuy bí cảnh này ẩn chứa muôn mìn nguy hiểm chết người, nhưng thu hoạch của cả nhóm từ lúc bước vào bí cảnh tới giờ tuyệt đối

không nhỏ, đặc biệt là vô số thiên tài địa bảo thánh dược thần quả thu lượm được trên đường, nếu như mang ra ngoài bán cho các thương hội, số linh thạch thu được đủ để Địa Cầu Bang phát triển gấp năm sáu lần so với thời điểm hiện tại nữa.

Đặc biệt là mục tiêu đang nhắm tới của cả nhóm hiện giờ, sau khi băng qua vùng đầm lầy nguy hiểm này, sẽ đi tới một ngọn núi tên là Hoàng Mộc Sơn, trên núi có mọc một loại thảo dược tên là “Hoàng Mộc luyện hồn thảo”, kẻ mạnh nguyên thần sau khi phục dụng có thể tự luyện nguyên thần trong cơ thể, khiến nguyên thần có thể rời khỏi cơ thể sau khi thể xác bị phá hủy một thời gian dài hơn gấp nhiều lần so với bình thường, nguyên thần rời khỏi thể xác bị hủy càng lâu, thực lực sẽ càng giảm mạnh sau khi cướp xác hồi sinh, thậm chí có thể sau khi cướp xác hồi sinh xong sẽ mất luôn cả nguyên thần, phải tu luyện lại từ đầu cũng không chừng.

tất nhiên không thể thiếu việc sẽ càng có thời gian cơ hội lựa chọn ra một thân thể ưa thích nhất để cướp xác hồi sinh, không cần phải lo sợ nguyên thần sẽ bị phân rã trong không khí nếu như trong thời gian quá giới hạn mà vẫn chưa thể cướp xác trùng sinh.

Ngoài ra, còn là bước tiền đề dành cho người tu luyện trước khi bước vào cảnh giới xuất khiếu, sau này nguyên thần xuất khiếu trợ chiến, thực lực có thể phát huy ra sẽ lớn mạnh hơn gấp nhiều lần so với những nguyên thần bình thường.

Có thể nói, “Hoàng Mộc Luyện Hồn Quả” tuyệt đối là thần dược dành cho cảnh giới nguyên thần và xuất khiếu, một nhánh xuất hiện ở bên ngoài thậm chí có thể rao bán với giá trên cả chục tỷ linh thạch cũng có người tranh giành bẻ đầu để mua đấy.

“không, không có chi, bảo vệ chủ mẫu là, là gì nhỉ?? Hí hí, quên mất tiêu câu đó nói sao rồi .....” Sau khi giải quyết Hắc Lâm Thị Huyết Ngạc

xong, Lý Nguyên Bá nhanh chóng thoát khỏi trạng thái chiến đấu, quay trở lại trạng thái ngu ngơ như đứa trẻ bị thiếu năng trước đó.

Đúng là thay mặt còn nhanh hơn lật trang sách nữa là.

Cao Văn Vũ không kìm được lắm bầm nói nhỏ. Đồng thời trong lòng tỏ ra bất mãn vô cùng với cách Lý Nguyên Bá xưng hô với Hoàng Dung, cái gì mà chủ mẫu chứ??? Không, bont thiếu gia không chấp nhận cách xưng hô đó ~~~!!! Và đáng chết nhất là Hoàng Dung không hề tỏ ra bất mãn hay khó chịu gì cả, càng khiến hắn như muốn điên tiết lên đi được.

Nếu như không phải thực lực không đủ, đánh không lại người ta, e rằng tên khốn đã lao tới đè Lý Nguyên Bá xuống tát vài chục cái vào mặt đối phương để chừa cái tội nói nhăng nói cuội rồi. .

tất nhiên, trong lòng cũng không tránh khỏi tỏ ra cảnh giác và thấp thỏm không yên.

Tên khốn này không biết là thiếu năng thật hay không, nhưng thực lực của hắn thì không có gì phải bàn cãi, nếu như không cẩn thận, không chừng kế hoạch của mình sẽ phải đổ bể

bởi tên thiếu năng này cho mà xem.

“ Cao đội trưởng ~~~!!” “ à, ừ, phó bang chủ, xin hỏi có chuyện gì ạ.”

Trong lúc Cao Văn Vũ đang không ngừng suy tính điều xấu xa trong đầu, giọng nói của Hoàng Dung đột nhiên vang lên, nghe thấy đối phương gọi tên mình không kìm được giật mình hoảng hốt, nhưng nhanh chóng được hắn che giấu đi, vẫn cố gắng duy trì vẻ mặt đầy tôn kính đáp lời.

“ Đi hết đầm lầy này mình sẽ tới Hoàng Mộc Sơn Nhai đúng không??” “ Vâng ạ, theo bản đồ chỉ dẫn thì, vượt qua khu đầm lầy này, đi thêm mười

dậm về hướng bắc, chúng ta sẽ đi tới Hoàng Mộc Sơn Nhai.” Để thêm niềm tin, Cao Văn Vũ vừa nói vừa lấy một tấm bản đồ từ trong nhẫn càn khôn ra, vừa dúm mây ngấm nhìn vừa lên tiếng nói.

“Được, vậy chúng ta nhanh chân vượt qua đầm lầy này, tiến tới đích đến thôi.” Hoàng Dung vẫy vẫy tay một cái, Cửu thúc, Lý Nguyên Bá và Cao Văn Vũ lập tức tăng tốc nhảy vượt qua đầm lầy, tất nhiên, thần thức của cả nhóm luôn phóng thích ra cực đại, để đề phòng thêm con Hắc Lân Thị Huyết Ngạc nào đó từ dưới trời lên tấn công cả nhóm lần nữa.

“Dung nhi, chuyến thám hiểm lần này .....” “ý chú muốn nói là không bình thường đúng không???” trên đường di chuyển, Cửu thúc khẽ ghé sát bên Hoàng Dung, nhỏ tiếng nói bên tai đối phương.

Hoàng Dung khẽ đưa mắt liếc nhìn Cao Văn Vũ đang chạy ở phía sau, nhỏ tiếng nói: “có thể do chúng ta quá đa nghi, mọi thứ vẫn chưa rõ ràng, không nên kết luận vội.”

Ngay cả Cửu thúc cũng nhận ra sự khác thường, đặc biệt là tấm bản đồ trên tay của Cao Văn Vũ, chẳng lẽ Hoàng Dung không nghĩ ra, chỉ là, cô ta không muốn tới vấn đề đó.

Ít ra hiện giờ mọi thứ vẫn đang nằm trong tầm kiểm soát, tuy chính vì đi theo tấm bản đồ trên tay đối phương mà đây cả nhóm không ít lần rơi vào hiểm nguy, có vài lần nếu như không phải Lý Nguyên Bá kịp thời ra tay, điểm hình là Hắc Lân Thị Huyết Ngạc như lúc này, e rằng đã có người phải bỏ mạng tại bí cảnh đầy nguy hiểm này rồi.

Và những lần như vậy, Cao Văn Vũ luôn đứng ở vị trí an toàn xa rời cả nhóm. Một phần vì thực lực của hắn kém nhất ở đây, khi xảy ra chuyện đứng ở phía xa không có gì lạ, nhưng một lần, hai lần, ba lần đều như vậy, tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên nữa rồi.

Nên lúc này Cửu thúc đã bắt đầu nghi ngờ Cao Văn Vũ, đặc biệt chính đối phương là người có được thông tin về bí cảnh bí ẩn này, thậm chí có bản đồ dẫn đường trên tay.

Anh có thông tin bí cảnh không lạ, nhưng thậm chí ngay cả bản đồ chỉ dẫn, và bản đồ đó chính xác tới mức khó tin, nhưng đi theo chỉ dẫn của bản đồ không ngừng khiến cả nhóm rơi vào nguy hiểm, thì người khác không thể không suy nghĩ trong việc này chắc chắn có vấn đề.

Tuy từ những hiểm nguy đó lại nhận được lợi ích tương đương thậm chí nhiều hơn thế nữa, và Cao Văn Vũ vẫn chưa có biểu hiện gì khả nghi, không nên lấy lòng dạ tiểu nhân để suy bụng người khác như thế này được.

Tất nhiên, không nghĩ Cao Văn Vũ có ý hãm hại cả nhóm, nhưng cẩn thận đề phòng sẽ không thừa, người ta thường nói, lòng dạ hại người không nên có, nhưng lòng dạ đề phòng tuyệt đối không thể không có.

“Chỉ mong mình đã suy nghĩ quá nhiều.” Cửu thúc thầm thở dài trong lòng. Thú thật, năng lực của Cao Văn Vũ đã nhận được sự nhìn nhận của Cửu thúc, cộng thêm những biểu hiện thương ngày của hắn, có thể nói là đầy nhiệt huyết, tận trung tận tình với bang hội, một người như thế Cửu thúc tuyệt đối không muốn bang hội mất đi.

Có thể do đầm lầy chỉ có duy nhất mỗi con Hắc Lân Thị Huyết Ngạc sinh sống, và những con ma thú khác nếu có bơi vào trong này đều đã biến thành mồi trong bụng nó, nên sau khi Hắc Lân Thị Huyết Ngạc bị giết chết, cả nhóm không gặp thêm bất kỳ đợt tấn công nào trong đầm lầy nữa.

Tón gàn một khắc giờ di chuyển, cả nhóm đã nhanh chóng vượt qua khỏi vùng đầm lầy hôi thối, đặt chân lên một bãi đất bằng phẳng, không kìm được thầm thở phào nhẹ nhõm.

“phó bang chủ, xin khoan đã ~~~!!!” cả nhóm chuẩn bị tiếp tục di chuyển nhanh về hướng Hoàng Mộc Thiên Nhai, Cao Văn Vũ đột nhiên lên tiếng cản lại.

Ánh mắt của Hoàng Dung và Cửu thúc phóng về phía mình, nhưng Cao Văn Vũ vẫn tỏ ra vô cùng bình thản, chấp tay giải thích: “theo bản đồ chỉ dẫn thì chúng ta tiếp tục đi thẳng về hướng bắc mười dặm sẽ tới ngay chân núi Hoàng Mộc Sơn Nhai. Chỉ là trước khi tới được nơi đó, chúng ta sẽ phải đi qua một khu rừng rậm ẩn chứa vô vàn nguy hiểm, theo ghi chép của bản đồ thì trong khu rừng là thiên đường của cái loại ma thú nguy hiểm, đặc biệt là lãnh thổ của một con ma thú đã đạt tới cấp lãnh chúa đáng sợ. Tuy thực lực của Lý huynh đệ rất cao, nhưng gặp phải ma thú cấp lãnh chúa, vẫn sẽ vô cùng nguy hiểm đối với chúng ta. Để đề phòng trường hợp bất trắc, vậy thì .....

“xin hỏi Cao đội trưởng có cao kiến gì ạ??” Hoàng Dung mỉm cười lên tiếng “thỉnh giáo”. Còn Cửu thúc nhìn chằm chằm vào mặt đối phương để xem xem có điều gì bất thường hay không.

“Theo bản đồ chỉ dẫn thì, chúng ta hoàn toàn có thể đi đường vòng về hướng đông, đi xuyên qua một khu vực gọi là Sương Mù sơn cốc, sơn cốc này quanh năm suốt tháng bị bao phủ bởi sương mù dày đặc, ngay cả ma thú sinh sống trong bí cảnh cũng không dám bén mảng tới, chỉ cần chúng ta đi theo con đường này, tuy hơi vất vả một chút, nhưng có thể an toàn đi tới chân núi Hoàng Mộc Sơn Nhai mà không cần lo lắng phải đối diện với lũ ma thú nguy hiểm đó.” Cao Văn Vũ vừa nhìn bản đồ vừa lên tiếng giải thích, như vẽ một chuyên gia giàu kinh nghiệm.

“sơn cốc đó bao phủ bởi sương mù, ngay cả ma thú cũng không dám bén mảng tới, chúng ta đi theo con đường đó sẽ an toàn vượt qua được sao??? Không sợ đi lạc trong sơn cốc mãi mãi không thể tìm được lối ra à???” Cửu thúc khề dúu mày nghi ngờ đặt câu hỏi.

“ Đúng là quá nguy hiểm khi đi theo con đường đó, đi lạc đường có thể bị giam cầm suốt đời trong Sương Mù Sơn Cốc, nhưng chúng ta có thứ này .....” Cao Văn Vũ mỉm cười vừa nói vừa từ trong nhẫn càn khôn rút ra một chiếc lồng sắt đưa ra trước mặt.

“ chuột truy tung???”

Một loại chuột có thính giác vô cùng lợi hại, cho dù cách xa ngàn dặm, chỉ cần cho nó ngửi qua mùi của mục tiêu cần tìm kiếm, nó có thể dễ dàng đánh hơi được vị trí của mục tiêu một cách dễ dàng. Và biệt đội Hắc Ảnh trước kia đã sử dụng chuột truy tung để định vị vị trí của Dương Kiệt trong bí cảnh Bắc Minh Tông.

“ Đúng thế, chuột truy tung, chỉ cần chúng ta đi thẳng vào trong Sương Mù Sơn Cốc, sau đó thả chuột truy tung ra, chúng ta chỉ cần chạy theo phía sau nó, có thể dễ dàng tìm ra được lối ra để đi tới chân núi Hoàng Mộc Sơn Nhai.” Cao Văn Vũ lên tiếng giải thích.

“ Chỉ là, chúng ta làm gì có vật phẩm đặc chủng để nó đánh hơi trên Hoàng Mộc Sơn Nhai chứ???” ý kiến khả thi, nhưng vấn đề quan trọng là, kiếm đâu ra vật phẩm để nó đánh hơi được vị trí của Hoàng Mộc Sơn Nhai để dẫn cả nhóm vượt qua Sương Mù Sơn Cốc.

“ Cửu thúc xin hãy yên tâm, trước khi đi vào bí cảnh, thuộc hạ đã nghiêm cứu rất kỹ rồi ạ. Và đã đề phòng trường hợp này, nên đã từ Vạn Bảo Các thu mua được một loại thảo mộc đặc chủng chỉ mọc trên Hoàng Mộc Sơn Nhai, chỉ cần cho chuột truy tung ngửi qua, nó lập tức định vị được nơi mà loại thảo mộc này mọc trên núi, dẫn chúng ta đi thẳng tới đó ạ.” Cao Văn Vũ lại lần nữa từ trong nhẫn càn khôn rút ra một đám cỏ màu ánh kim, lên tiếng giải thích nói.

Chuẩn bị kỹ lưỡng quá nhỉ???

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 324: Mất Dấu Chuột Truy Tung !!!

Xem ra Cửu thúc đã bắt đầu nghi ngờ rồi nhỉ??? Cao Văn Vũ cười lạnh.

Thì đã sao nào, lời nói của mình hoàn toàn không có sơ hở, với lại mình đã không còn đủ kiên nhẫn chờ đợi nữa rồi, đã tới lúc dùng liều thuốc mạnh giải quyết lũ người này, nên cho dù đối phương có nghi ngờ cũng chẳng sao.

Lẽ ra theo kế hoạch thì Cao Văn Vũ sẽ dẫn cả nhóm đi thẳng vào khu rừng rậm, đi tới hang ổ của con ma thú cấp lãnh chúa để mượn tay giết người, với sự chuẩn bị kỹ lưỡng của mình, hoàn toàn có thể an toàn thoát thân, thậm chí tới lúc cần thiết nhất tiến hành anh hùng cứu mỹ nhân, hòng chiếm đoạt trái tim của Hoàng Dung muội muội của hắn cũng không phải là không thể.

Chỉ là sau khi nắm rõ thực lực đáng sợ của Lý Nguyên Bá, hắn bắt đầu nghi ngờ rằng con ma thú cấp lãnh chúa có đủ sức “xử đẹp” hai tên vương chân bận căng hay không?? Suy qua nghĩ lại, và không muốn tốn thời gian nữa, quyết định sử dụng phương án dự phòng nguy hiểm nhất, chính là dụ cả nhóm đi vào Sương Mù Sơn Cốc mà hắn vừa gợi ý.

Cho dù đối phương không tin lời khuyên của mình nhất định đi băng qua khu rừng rậm cũng chẳng sao, khi gặp phải con ma thú lãnh chúa kia, càng khẳng định lời khuyên của mình là chính xác, sẽ khiến đối phương bót nghi ngờ động cơ của mình, tất nhiên, đó là trường hợp chúng an toàn lành mạnh rồi khỏi khu rừng rậm.

Còn nếu tin lời mình đi vào Sương Mù Sơn Cốc thì càng tốt, nơi đó tuyệt đối không đơn giản chỉ là quanh năm suốt tháng bị bao phủ bởi sương mù, mà còn ẩn chứa một thứ vô cùng nguy hiểm, thậm chí còn đáng sợ hơn khi phải đối diện với con ma thú cấp lãnh chúa kia nữa.

Nghĩ tới lời dặn dò nhắc nhở của tam công chúa trước khi khởi hành, tuy đã chuẩn bị vô cùng kỹ lưỡng, Cao Văn Vũ cũng không kìm được sờ cả tóc gáy.

Nếu như sơ suất, thậm chí bản thân mình cũng có thể bỏ mạng tại Sương Mù Sơn Cốc cũng không chừng đấy chứ.

Tuy nhiên, nghĩ tới món bảo bối đang nằm trong nhẫn Càn Khôn, Cao Văn Vũ cố gắng bình tĩnh không để lộ ra sơ hở để đối phương nắm bắt được.

“thôi được, chúng ta sẽ đi theo con đường Sương Mù Sơn Cốc như Cao đội trưởng nói.” Sau một hồi dúi mày suy nghĩ, Hoàng Dung quyết định tin lời Cao Văn Vũ, đồng thời cũng muốn an toàn cho cả đội và thử xem đối phương muốn giở trò gì.

Thay vì để mặc đối phương cứ âm thầm lặng lẽ tính toán cả nhóm, chẳng thà cố tình đặt mình vào thế nguy hiểm, để xem rõ bộ mặt thật của đối phương là gì.

Hoàng Dung vô cùng tự tin vào thực lực của cả nhóm, đặc biệt là Lý Nguyên Bá, lúc này hắn đã thành công thăng cấp thành thành nguyên thần tầng thứ 9, với thực lực hiện giờ, tung hoành vô địch khắp vương triều tâm trung cũng không phải là không thể, một bí cảnh tâm trung như thế, không thể làm khó Lý Nguyên Bá được, trừ khi .....

Trừ khi bí cảnh này là một bí cảnh cao cấp, ngay cả kẻ mạnh xuất khiếu đi vào cũng có thể bỏ mạng bất kỳ lúc nào.

Chỉ là trường hợp này nhanh chóng bị Hoàng Dung phát lò đi. Khoan nói tới việc khu vực vương triều tầm trung lấy đâu ra bí cảnh cao cấp, cho dù có đi nữa, cũng chắc chắn không phải bí cảnh này.

Và tính cách của Cao Văn Vũ sau một thời gian tiếp xúc Hoàng Dung đã gần như nắm rõ, với tính cách coi trọng mạng sống của mình của hắn, lấy đâu ra khí phách dùng cả sinh mạng của mình để lôi cả nhóm vào chốn nguy hiểm để chết chung chứ?? Hắn đâu thể nào ngu xuẩn tới mức nếu như cả nhóm phải bỏ mạng ở nơi này, hắn nghĩ rằng bản thân có thể an toàn lành lặn rút ra khỏi bí cảnh một mình được sao???

Hoàng Dung cũng không phải không nghĩ tới việc đối phương sở hữu bảo bối giữ mạng. Chỉ là ở vương triều tầm trung này, nếu như ngay cả Lý Nguyên Bá cũng phải bỏ mạng ở nơi này, tuyệt đối không có thứ pháp bảo nào có thể giúp đối phương giữ mạng được cả.

Hoàng Dung đã không sai khi nghĩ vậy. Chỉ là .....

“ vậy chúng ta lên đường thôi.” Nhìn thấy Hoàng Dung đồng ý với lời khuyên của mình, đôi mắt của Cao Văn Vũ lóe qua tia sáng đầy phấn khích, nhưng tất nhiên là được hắn nhanh chóng che giấu đi rồi, vừa cầm tấm bản đồ trên tay vừa dẫn đầu nhóm đi thẳng về hướng đông, đây là lần đầu tiên hắn chủ động dẫn đầu như vậy từ khi bước vào bí cảnh tới giờ.

Không biết là do quá phấn khích quên cả việc che giấu hay cho rằng mục đích đã sắp đạt thành nên không cần sợ lộ sơ hở nữa, nhưng thái độ của hắn càng khiến Hoàng Dung và Cửu thúc tỏ ra nghi ngờ hơn nữa.

Chỉ là hần cũng đã chủ động dẫn đường, e rằng từ trên đường đi chắc không còn tiềm ẩn mỗi nguy hiểm nào nữa, ít nhất là trước khi bước vào Sương Mù Sơn Cốc không có, nên yên tâm đi theo phía sau Cao Văn Vũ.

Còn Lý Nguyên Bá với tính cách không sợ trời không sợ đất, cộng thêm thiếu năng, chỉ cần đi theo Hoàng Dung là được, không cần thiết phải vắt óc suy nghĩ này nọ cho mệt óc, không phải sao???

Không tốn quá nhiều thời gian, cả nhóm đã nhanh chóng xuất hiện ngay trước một sơn cốc bao phủ bởi hai vách đá cao không thấy đỉnh, chỉ chừa lại một lối đi rộng khoảng chục mét bị bao phủ bởi lớp sương mù dày đặc hạn chế tầm nhìn trong phạm vi 2,3 mét, thậm chí sử dụng cả thần thức cũng không thể xuyên thủng được lớp sương mù dày đặc trong sơn cốc.

“ Cao đội trưởng,” “ Phó bang chủ xin yên tâm, thuộc hạ sẽ sử dụng chuột truy tung ngay tức khắc.”

Cao Văn Vũ nhanh chóng từ trong nhẫn càn khôn rút ra chiếc lồng trong suốt lúc này, từ trong lồng thả con chuột truy tung ra, lấy cành lá màu ánh kim quét qua quét lại trước mũi của nó để nó ghi nhớ hơi thức của cành lá đó.

Chít chít ~~~~~!!!

Chuột truy tung dường như đã ghi nhớ xong cành lá trong tay Cao Văn Vũ, lập tức tăng tốc lao thẳng vào bên trong Sương Mù Sơn Cốc.

“ Đuổi theo mau, coi chừng bị mất dấu con chuột đó.” Cao Văn Vũ trực tiếp chạy theo phía sau chuột truy tung.

Hoàng Dung và Cửu thúc khẽ đưa mắt nhìn nhau và ngật đầu một cái, dẫn theo Lý Nguyên Bá lao thẳng vào trong sơn cốc.

Sau khi bước vào Sương Mù Sơn Cốc, cả nhóm mới cảm nhận được sự đáng sợ bên trong này. Lối đi ngoằn ngoèo phân tách ra thành nhiều nhánh đường, cho tới lúc này cả nhóm đã không biết mình đã đi tới đâu rồi, nếu như lúc này muốn rút lui quay đầu trở về thậm chí không thể tìm thấy lối ra cũ nữa là.

Tuy an toàn tuyệt đối không có lấy một mối nguy hiểm nào cả (ít nhất tạm thời là như vậy), khắp nơi đều là sương mù với sương mù, chỉ có thể nhìn thấy người đứng ở bên cạnh một cách khó khăn, cả nhóm lúc này chỉ biết chạy theo sát ngay phía sau chuộc truy tung, chỉ cần chậm chân một bước, thậm chí có thể mất dấu của nó.

Và kết quả của việc không theo kịp chuộc truy tung, chính là mãi mãi đi lạc trong cái sơn cốc đáng sợ này, suốt đời suốt kiếp không thể tìm thấy lối ra. Hèn chi ngay cả những con ma thú sinh sống trong bí cảnh cũng không dám bén mảng tới nơi này.

“AAAAAAAAA ~~~~~!!” cả nhóm đang đuổi theo chuộc truy tung đang chạy nhanh ở phía trước, Cửu thúc và Cao Văn Vũ giật mình hoảng hốt khi nghe thấy Hoàng Dung và Lý Nguyên Bá đột nhiên ôm đầu quỳ ngã xuống kêu gào đầy đau khổ, không chỉ thế, cơ thể của hai bồng nhiên nhấp nháy dữ dội và phai mờ dần đi, như vẻ có thể bốc hơi trong không khí bất kỳ lúc nào vậy.

“Dung nhi, Lý huynh đệ, sao thế ~~~~~!!” Cửu thúc hoảng hốt không biết chuyện gì xảy ra, vội vã lao tới định dìu lấy Hoàng Dung, ai ngờ bị luồng sáng đang nhấp nháy trên cơ thể cô ta đẩy bật ra xa, một vũng máu từ trong miệng phun bắn.

Nhìn thấy Cửu thúc bị thương khi cố gắng áp sát tới gần Hoàng Dung, Cao Văn Vũ nhanh chóng ngưng bước, sắc mặt biến đổi liên tục, nhất thời cũng không biết phải làm sao.

Rốt cuộc chuyện gì xảy ra với hai người thế này???

Cửu thúc và Cao Văn Vũ tất nhiên là không biết chuyện gì xảy ra rồi. lúc này chính là thời điểm Dương Kiệt bị móc tim ra khỏi cơ thể và bị bóp nát bởi tay tên thuộc hạ của Ứng Hoàng tại vương thành xa xôi. Hệ thống mặc định chủ nhân bị tử nạn, nên bắt đầu tiến hành thu hồi lại những nhân vật được Dương Kiệt chiêu mộ tới thế giới này nay mà.

Vàng sáng đang nhấp nháy trên cơ thể của Hoàng Dung và Lý Nguyên Bá chính là tính năng bảo hộ nhân vật được chiêu mộ tới trước khi bị hệ thống thu hồi về thế giới của mình sau khi chủ nhân tử nạn tại thế giới này.

Hai người kia không biết chuyện gì xảy ra, nhưng người trong cuộc hoàn toàn biết rõ chuyện gì đang xảy ra với mình, ngoại trừ trong đầu đang đau đớn tột cùng, trái tim cũng như đang bị hàng trăm hàng ngàn nhát dao đâm thẳng vào, dứa cả máu, nhất là đối với Hoàng Dung.

Kiệt ca ca, tử, tử nạn rồi sao?? Sao, sao có thể như thế được chứ??? Kẻ nào, rốt cuộc là tên khốn trời đánh nào dám hãm hại Kiệt ca ca của ta
~~~~~!!!

Hoàng Dung không lo lắng cho số phận của bản thân, chỉ là đau khổ tột cùng khi người yêu tử nạn không rõ lý do, lúc này hận không thể được hệ thống cho thêm chút ít thời gian và bản thân mọc thêm đôi cánh bay trở về vương thành để nhìn mặt Dương Kiệt lần cuối, đồng thời phang thây xẻ thịt tên khốn dám giết hại Kiệt ca ca của cô ta.

Chỉ là, không thể ~~~!!

Roẹt ~~~ roẹt ~~~~~!!

Trong lúc Hoàng Dung và Lý Nguyên Bá tưởng rằng mình sẽ bị hệ thống thu hồi trở lại thế giới của mình. Vàng sáng nhấp nháy trên cơ thể của

cả hai đột nhiên tắt hẳn, cơn đau đầu kinh khủng cũng đang có chiều hướng dịu lại bớt, cả hai tựa như vừa bị ném xuống sông rồi vớt lên, toàn thân ướt đầm mồ hôi, nằm hít thở dồn dập trên mặt đất.

“ Kiệt, Kiệt ca ca đã, đã tai qua nạn, nạn khỏi rồi, rồi sao???” cơ thể không bị thu hồi, cơn đau đầu cũng biến mất, Hoàng Dung lập tức hiểu rõ Dương Kiệt đã thoát chết, cũng có thể nói là đã được “ hồi sinh” rồi.

Tuy không hiểu vì sao lại như thế, nhưng Dương Kiệt thoát chết, là quá đủ đối với cả hai vào thời điểm này.

“ Dung nhi ~~~!!” “ phó bang chủ ~~~~!!”

Nhìn thấy trạng thái bất thường của cả hai biến mất, Cử thúc cố gắng lết tấm thân đang bị thương tới bên cạnh Hoàng Dung và Lý Nguyên Bá. Nhìn thấy Cử thúc không bị đẩy bật ra xa lần nữa, Cao Văn Vũ cũng tỏ ra yên tâm mang theo vẻ mặt đầy lo lắng chạy tới bên cạnh Hoàng Dung, không ngừng buông lời quan tâm hỏi han.

“ không, không sao, chỉ là đột nhiên, đột nhiên đau đầu thôi. Chắc là do không thích nghi với không khí sương mù trong này nên mới như vậy. đã ổn định lại rồi.” Hoàng Dung không thể tiết lộ bí mật của bản thân cho người khác biết, vì chuyện này quá ư phi lý, nên chỉ dùng đại một lý do nào đó để trấn an Cử thúc.

Lý do này tất nhiên là không thể khiến Cử thúc và Cao Văn Vũ tin rồi, nếu như vì không thích nghi không khí trong này, thì chỉ một người bị thôi chứ sao lại tới hai người, và hai người này còn có quan hệ mật thiết với Bang chủ nữa chứ, chắc chắn có vấn đề.

Nhất là tên Cao Văn Vũ, thậm chí trong đầu hắn đã suy luận ra chẳng lẽ biểu hiện bất thường của hai người này liên quan tới tên Dương Tiễn???

Là đồng phạm của tam công chúa, hẳn tất nhiên là biết rõ tam công chúa chắc giờ này đã ra tay với " tình địch" của mình, chỉ là không biết vì sao hai người này lại liên quan tới Dương Kiệt mà thôi. Xin ủng hộ chúng tôi tại ==
T R Ò M T R U Y Ệ N . ORG ==

chẳng lẽ tên khốn Dương Tiễn đã sử dụng bí thuật kiểm soát linh hồn của Hoàng Dung muội muội và tên Lý Nguyên Bá kia, khi hắn gặp nạn sẽ khiến hai người có những biểu hiện như lúc này???

Mặc dù trong lòng tỏ ra nghi ngờ, chỉ là người ta đã không muốn nói, dạn hỏi nữa sẽ khiến đối phương phản cảm, nên vô cùng biết điều không hỏi thêm gì nữa.

Sau khi Hoàng Dung và Lý Nguyên Bá dần ổn định lại, cả nhóm chuẩn bị tiếp tục lên đường, tất nhiên, lúc này cả hai đã không còn chút tâm trạng nào để tiếp tục khám phá rồi, chỉ muốn quay về vương thành càng sớm càng tốt, chỉ là Hoàng Dung đã nhanh chóng truyền âm cảnh lại Lý Nguyên Bá, lúc này chưa phải lúc, ít nhất cũng phải đợi vượt qua Sương Mù Sơn Cốc rồi tính sau. Chỉ là

Chuột truy tung mất dấu rồi!!!

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 325: Dương Kiệt Thức Tỉnh!

Phát hiện chuột truy tung đã bỏ chạy mất xác, sắc mặt cả nhóm trở nên khó coi vô cùng.

Lúc này quá lo lắng và tập trung dồn hết mọi chú ý vào biểu hiện bất thường của Hoàng Dung và Lý Nguyên Bá, vô tình quên bém cả chuột truy tung vẫn còn đang di chuyển ở phía trước, đợi tới khi cả nhóm ổn định trở lại, mới sực nhớ ra điều đó.

Mất đi chuột truy tung dẫn đường, cả nhóm chẳng khác nào người mù đi đường, hoàn toàn không thể định rõ phương hướng lối đi gì cả.

Tuy lúc này trong nhẫn của Cao Văn Vũ vẫn còn một con dự phòng, nhưng đó là dùng để giúp bản thân thoát khỏi Sương Mù Sơn Cốc sau khi giải quyết xong nhóm Cửu thúc, nên lúc này tuyệt đối không dám sử dụng tới con dự phòng này.

Tạm thời theo dõi tình hình như thế nào rồi tính sau.

Cao Văn Vũ đã có quyết định nên đứng sang một bên không nói năng gì cả.

Chuột truy tung chạy mất tiêu, giờ có than trách cũng không giải quyết được vấn đề, không còn cách nào khác, cả nhóm quyết định sử dụng phương pháp ngu xuẩn nhất, trên đường đi khắc dấu những địa điểm đã đi qua, hy vọng từ đó tìm được đường thoát ra khỏi sơn cốc, đồng thời trên đường đi hy vọng tìm thấy con chuột truy tung đã bỏ chạy trước đó.

Tuy hy vọng vô cùng mong manh, nhưng còn hơn chôn chân tại chỗ bỏ cuộc, không phải sao??

Chỉ là cả nhóm không ngừng đi lại trong sơn cốc hết nửa ngày trời, cuối cùng quay trở về địa điểm mà mình vừa đánh dấu lúc nãy, cho dù thử đi lại ba lần bảy lượt, rốt cuộc vẫn không tiến thêm được bước nào, vẫn là dấu khắc trước đó nằm hiên ngang giữa đường đi, còn bóng dáng của chuột truy tung đâu không thể tìm thấy được nữa.

" Chẳng lẽ phải sử dụng con chuột truy tung dự phòng thật sao??? Vậy còn kế hoạch của mình thì....." Cao Văn Vũ tỏ ra vô cùng không cam tâm, nếu như sử dụng chuột truy tung dự phòng, hẳn tuyệt đối không dám sử dụng vào mục đích dẫn cả nhóm tìm được đi thẳng tới Hoàng Mộc Sơn Nhai như hắn nói, mà sử dụng để tìm được quay trở về lối vào mà thôi.

Vì cành lá vàng trong tay hắn không phải dẫn tới Hoàng Mộc Sơn Nhai mà là.....

" Ủa, đó là....." Trong lúc Cao Văn Vũ còn đang do dự chưa quyết, đột nhiên kêu thét lên vì một thứ đập vào mắt của hắn và cả nhóm.

- - - - -

“ mùi, mùi gì mà hôi thối thế, thế này???” quay trở lại nhân vật chính của chúng ta, Dương Kiệt từ trong trạng thái bất tỉnh từ từ mở mắt ra, đập vào đôi mắt của anh ta chính là một khuôn mặt mà anh ta hoàn toàn không muốn nhìn thấy, lúc này đang mang theo vẻ mặt tiếc nuối không hài lòng không ngừng thở dài, đặc biệt là khuôn mặt đó gần như áp sát vào mặt mình, hai khuôn mặt chỉ cách chưa tới hai cm là chạm hẳn vào nhau, chính tiếng thở dài đó đã phóng ra hơi thở hôi thối tột cùng khiến anh ta phải thức tỉnh.

“Đồ biến thái, biến ~~~~~!” BỐp ~~~~~!! “Úi dá, đau chết bốn công công rồi ~~~~~!!!”

Dương Kiệt trực tiếp một cú đâm thẳng vào bản mặt khiến anh ta phải gặp ác mộng đó, người đó chỉ kịp kêu gào một tiếng đầy đau khổ, cả cơ thể tựa như bị chiếc xe tải tông thẳng vào, trực tiếp ngã bay ra xa, nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện cái mũi của đối phương đã gần như lún hẳn vào bên trong.

Nạn nhân “đáng thương” vừa bị Dương Kiệt hành hung không ai khác chính là “người tình không chính thức” của anh ta, lão thái giám luôn ở bên cạnh hầu hạ Ứng Hoàng.

“lão thái giám??? Nơi này là, là hoàng cung???” sau khi đánh bay lão thái giám đang có ý đồ xấu với mình, Dương Kiệt nhanh chóng bừng tỉnh, quay đầu liếc nhìn quan sát tứ phía, phát hiện mình đang ở trong một căn phòng được bố trí vô cùng rộng rãi và sang trọng, bản thân đang nằm trên một chiếc giường được đúc bằng cẩm thạch khảm đầy hoa văn họa tiết đẹp mắt.

Phát hiện bản thân có thể nằm trong một căn phòng nào đó trong “hoàng cung”, trong lòng Dương Kiệt lập tức trầm xuống, tỏ ra cảnh giác lo lắng vô cùng.

Nhưng trong lo lắng đó cảm thấy an lòng đôi chút khi phát hiện vết thương trên cơ thể đã lên da non, gần như bình phục hoàn toàn, điều đáng mừng nhất chính là, tác dụng của Tỏa Thần Tán đã biến mất, anh ta đã có thể liên lạc nguyên thần trong thức hải của mình rồi.

Ít ra khi bản thân hoàn toàn lành lặn, trừ khi Trịnh Hồ và thừa tướng Lý Hiển trực tiếp ra tay, nếu không thì mình muốn an toàn thoát khỏi vương thành tuyệt đối không phải vấn đề.

“ Ái da, đồ khôn, ngươi đối xử với người đã cứu chữa ngươi bằng cách đó sao hả????” lão thái giám sau một hồi choáng váng đầu óc khi hứng trọn cú đâm ngàn cân của Dương Kiệt vào mặt đã hoàn hồn trở lại, tỏ ra phần nộ vô cùng vùng dậy gần như hét thẳng vào mặt Dương Kiệt.

“ Ngươi, cứu chữa cho ta????” Dương Kiệt cố gắng nhích người về phía sau để tránh những bãi nước bọt từ trong miệng đối phương phun bắn ra, vẫn không khỏi cảnh giác tột cùng, nếu như đối phương có động tĩnh bất thường gì, anh ta sẵn sàng đối phó.

“ Chứ còn ai nữa??? Nếu không phải bọn công công ra tay, cho dù ngươi không chết cũng thành tàn phế bởi vết thương cực kỳ nghiêm trọng trên người rồi. Nếu như, nếu như không phải bọn công công còn có chút tình cảm với ngươi, cộng thêm ngươi còn có giá trị đối với chủ nhân của bọn công công, có cho vàng bọn công công cũng không tốn công tốn sức để cứu chữa cho ngươi đấy.” lão thái giám thái tựa như hóa thân thành một oán phụ, không ngừng kể công và tỏ rõ nỗi bức xúc trong lòng.

nghe thấy từ " còn có chút tình cảm" thốt ra từ miệng lão thái giám, Dương Kiệt không kiềm được run bắn người lên sờn cả tóc gáy.

Tốt nhất ngươi đừng nên có tình cảm với ta thì hơn!!!

Tất nhiên, Dương Kiệt không vì đối phương cứu chữa mình mà tỏ ra cảm kích hay mất cảnh giác. Nên nhớ rằng chủ nhân của lão thái giám là ai chứ?? Là Ứng Hoàng!! Là cha ruột của tam công chúa, và cũng là chủ nhân của bốn tên cao thủ đã mai phục đánh lén mình trước đó. Nên việc lão thái giám này cứu chữa mình không có ý nghĩa gì cả.

Nếu như không phải vì hai cha con họ, mình đâu phải bị chấn thương nặng tới nỗi mất cả mạng chứ!!

Chỉ là Dương Kiệt cảm thấy khó hiểu. Ứng Hoàng đã xác định cho phép tam công chúa ra tay với mình, vậy vì sao lúc này lại bắt mình về đây và còn nhờ lão thái giám cứu chữa cho mình chứ?? Sao lão không trực tiếp giao mình cho tam công chúa hay thậm chí là Trịnh Hồ không phải tốt hơn sao.

Dương Kiệt nhất thời nghĩ không thấu dụng ý và động cơ của Ứng Hoàng, nên chỉ im lặng ngồi đó không đáp lời lão thái giám.

Lão thái giám sau khi xả một tràng mệt đứt cả hơi tai cuối cùng cũng đã chịu im miệng, phóng ánh mắt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép về phía Dương Kiệt, lắc đầu thở dài một tiếng nói: “Hãy đợi đó, bôn công công đi bẩm báo với chủ nhân đây.”

Nói xong, không đợi Dương Kiệt trả lời, trực tiếp quay người rời khỏi phòng.

Cái gì cần tới cũng sẽ tới thôi, lúc này đang ngồi trong hang ổ của người ta, đặc biệt là một nơi được canh phòng bảo vệ cẩn mật như hoàng cung, giờ có muốn trốn có mà trốn đằng trời.

Từ trên giường bước xuống bước tới một cái giá đỡ, đưa tay cầm lấy cây tam tiêm kích của mình đang đặt trên chiếc giá đó, trước khi bất tỉnh đang cầm tam tiêm kích trên tay mà chưa kịp thu lại vào trong Càn Khôn Tháp, không ngờ người của Ứng Hoàng còn giúp mình mang về tới đây, đã vậy còn không tịch thu để ngay trong phòng cho mình nữa chứ.

Vũ khí cầm chặt trong tay, cảm giác mát lạnh của kim loại khiến Dương Kiệt an tâm bội phần.

Lộp cộp ~~~ lộp cộp ~~~~~.....!!

Dương Kiệt không cần chờ đợi quá lâu, đã nghe thấy tiếng bước chân vang lên ở bên ngoài.

Két ~~~~~!!!

Cánh cửa phòng nhanh chóng được mở ra, chỉ thấy hai bóng người đã xuất hiện trong tầm mắt của Dương Kiệt.

Ngoại trừ lão thái giám đang mang theo vẻ mặt thái độ muốn tôn kính bao nhiêu có bấy nhiêu đi theo phía sau, người đang đứng ở phía trước sở hữu khuôn mặt như bích ngọc, kiếm mày mắt lưu tinh, trên môi luôn mang theo nụ cười tự tin tới mức tự phụ khiến người khác nhìn thấy chỉ muốn lao vào đâm vài cú vào mặt hắn cho bỏ ghét, toàn thân trên dưới luôn phát tán ra thứ khí thể duy ngã độc tôn, khiến người xung quanh không tìm được phải quỳ xuống thần phục.

Không phải Ứng Hoàng, mà là

Bát hoàng tử Triệu Thiên Cơ ~~~~~!!!

Nhìn thấy Triệu Thiên Cơ xuất hiện ngay trước cửa phòng, Dương Kiệt khẽ dúm mày khó hiểu.

Chủ nhân của lão thái giám không phải là Ứng Hoàng sao??? sao giờ biến thành Triệu Thiên Cơ rồi?? Chẳng lẽ lão thái giám đã biến chất, phản bội Ứng Hoàng quay sang đầu quân cho Triệu Thiên Cơ rồi sao???

Thực ra lão thái giám không hề biến chất hay phản bội Ứng Hoàng, như chúng ta đã biết, quyền lực địa vị của thái giám đều trông dựa vào hoàng đế, và Ứng Hoàng đã sắp thoái vị, lão thái giám muốn tiếp tục củng cố địa vị của mình thì phải đầu quân cho Ứng Hoàng mới, và theo những gì lão thái giám nhìn thấy được, hoàn toàn có thể khẳng định rằng Triệu Thiên Cơ chính là người sẽ bước lên ngai vàng kế vị, thay vì đợi tới khi Ứng Hoàng

mới bước lên ngôi mới đầu quân, vậy tại sao không chủ động tỏ rõ lập trường của mình trước để lấy lòng chủ nhân mới chứ??

Chủ động và thụ động là hai vấn đề hoàn toàn khác nhau. Bên chủ động có thể dễ dàng chiếm được lòng tin của đối phương, thậm chí tiếp tục giúp mình trở thành cận thần thân tín của Ứng Hoàng mới, còn thụ động nghe sao cũng như có vẻ miễn cưỡng chấp nhận đầu quân, sẽ khiến chủ nhân mới không hài lòng xa lánh cho mà xem.

Tuy người xuất hiện không phải Ứng Hoàng, nhưng Dương Kiệt vẫn không mất cảnh giác với tên Triệu Thiên Cơ ở trước mặt.

Lòng dạ của tên này không khá khẩm gì hơn so với tam công chúa, thậm chí còn đáng sợ rất nhiều rất nhiều nữa là khác.

“ Dương bang chủ, không cần thiết phải tỏ ra thái độ cảnh giác tới vậy, Cứ thả lỏng thoải mái, nếu như bốn hoàng tử có ý định không tốt với bang chủ, bang chủ có cảnh giác thế nào cũng bằng thừa mà thôi.” Triệu Thiên Cơ tỏ ra thản nhiên trước thái độ cảnh giác thù địch của Dương Kiệt, hiên ngang tự tin bước tới bàn trà ngồi xuống, lão thái giám hồi hải chạy tới cầm bình sứ lên rót trà vào ly, thái độ giống hệt như một con chó hết lòng tận tụy vì chủ nhân.

Tuy câu nói của đối phương nghe ngứa tai vô cùng, nhưng hắn nói đúng, nếu như hắn có ý đồ xấu với Dương Kiệt, e rằng lúc này anh ta đã không thể lảnh lặt đứng ở nơi này rồi.

Chỉ là Dương Kiệt cũng không thể vì một câu nói của đối phương mà buông lỏng cảnh giác, thận trọng bước tới bàn trà ngồi xuống ngay đối diện Triệu Thiên Cơ, để xem đối phương muốn giở trò gì.

“ Dương bang chủ, bốn hoàng tử nên xưng hô bang chủ là Dương Tiễn hay Dương Kiệt nhỉ???” một giọng điệu như đang nói chuyện bình thường, nhưng nghe như vẻ muốn chửi xéo chọc khuấy người ta khiến Dương Kiệt ngứa tai vô cùng, có chút muốn đứng bật dậy bỏ đi tại chỗ.

“ Cứ gọi là Dương bang chủ được rồi.” Dương Kiệt lạnh lùng đáp, cầm lấy ly trà do lão thái giám rót ra bỏ vào miệng nhấp nhẹ một ngụm.

Bầu không khí trong phòng đột nhiên trở nên lặng im tới mức đáng sợ, cả hai chỉ mãi mê thưởng thức ly trà trên tay, không ai chịu chủ động lên tiếng trước.

Lúc này chủ động lên tiếng chứng tỏ lép vế so với đối phương, cả hai hiểu rõ điều đó, nên lúc này là cuộc so tài kiên nhẫn, để xem ai lỳ hơn ai, đồng thời giành thế chủ động cho bản thân.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 326: Hợp Tác ???!

“ Dương bang chủ lúc nào cũng không chịu thiệt thòi, lần này xem như bồn hoàng tử thua cuộc vậy.” sau hơn hai khắc giờ cả hai ngậm miệng không ai nói với ai câu nào, Triệu Thiên Cơ đột nhiên mở miệng mỉm cười nói.

“ Quá khen, tại hạ biết rõ bát hoàng tử nể mặt tại hạ là khách nên tỏ ra nhường chấp, chứ hay ho gì đâu, chẳng phải bát hoàng tử cũng mong muốn thế sao??” Dương Kiệt cũng không tỏ ra đắc chí khoái trá, vô cùng khiêm hoi khiêm tốn nói.

Quả thật, Triệu Thiên Cơ có thể tiếp tục ngồi ở đây tới sáng, còn Dương Kiệt tuyệt đối không thể. Nên nhớ rằng lúc này tam công chúa chắc chắn đang phái người săn lùng truy nã anh ta khắp vương thành, anh ta phải tìm cách rời khỏi vương thành càng sớm càng tốt, càng kéo dài tình thế sẽ càng nguy hiểm đối với Dương Kiệt.

Dương Kiệt biết điều đó, chẳng lẽ Triệu Thiên Cơ không biết, hắn vừa bước vào phòng ngồi xuống xong không nói năng câu nào, giờ này chủ động lên tiếng chịu thua, mục đích là để chứng tỏ thành ý của mình, ngoài ra còn có thể từ trong đó để khẳng định tính cách của đối phương có giống như những gì mình đã nắm bắt được hay không.

là một người háo thắng không chịu thua thiệt cho dù đang ở bất kỳ thời điểm nào.

Đôi mắt của Triệu Thiên Cơ lóe qua tia sáng dị thường nhưng nhanh chóng được hăn che giấu đi.

“ ý của bát hoàng tử là như thế nào??? sẽ giao nộp tại hạ cho Trịnh Hồ để lấy lòng đối phương, củng cố quan hệ đồng minh giữa hai bên chứ???” Dương Kiệt cười lạnh nói.

“ Dương bang chủ không cần phải nói khích ta, nếu như bọn hoàng tử muốn giao nộp bang chủ cho Trịnh Hồ thì đã làm từ lâu rồi. Củng cố quan hệ liên minh??? Thật nực cười, con hổ già đó vẫn chưa đủ tư cách liên minh với bọn hoàng tử.” Triệu Thiên Cơ thản nhiên nói, như vẽ đang thuật lại sự thật, hoàn toàn không để Trịnh Hồ trong mắt của mình gì cả.

“ vậy ngươi muốn gì ở tại hạ??? Tại hạ không nghĩ là bát hoàng tử rảnh rỗi không có gì làm tiện tay mang tại hạ về nơi này.” “ hợp tác ~~!!”

“ Hợp tác???? Ý của bát hoàng tử là muốn Địa Cầu bang chuyển sang liên minh với bát hoàng tử, hay thậm chí trở thành tay sai của ngươi, đúng không???” Dương Kiệt dúi mày nhìn chăm chăm vào Triệu Thiên Cơ, như muốn từ trên khuôn mặt của đối phương nhìn ra thứ gì đó, đồng thời cười lạnh trong lòng.

Liên minh?? Sau khi xảy ra chuyện của tam công chúa, Dương Kiệt đã vô cùng dị ứng với hai chữ liên minh rồi. Anh ta không muốn bản thân bị cái gọi là liên minh bán đứng thêm lần nữa, Dương Kiệt đã tự nhủ với bản thân rằng, bắt đầu từ lúc trái tim bị móc ra khỏi cơ thể, đời đời kiếp kiếp sẽ không bao giờ liên minh với bất kỳ ai nữa. còn việc trực tiếp trở thành tay sai của người khác, càng không thể.

“ xem ra Dương bang chủ đã bị tam tử của bọn hoàng tử tổn thương không nhỏ nhỉ??” Triệu Thiên Cơ vẫn mỉm cười nói, trước khi Dương Kiệt bùng nổ định lao tới tát thẳng vào mặt đối phương vì bị nói khích, hăn tiếp

tục: “ Nhưng dường như Dương bang chủ đã hiểu sai ý của bốn hoàng tử rồi. Hợp tác mà bốn hoàng tử vừa nói, không phải là liên minh, tính cách của Dương bang chủ bốn hoàng tử biết rõ, càng không ngu xuẩn như tam tỷ của ta, muốn thu phục bang chủ và cả Địa Cầu Bang thành thuộc hạ của mình, đó là thứ suy nghĩ viển vong không thiết thực. Hợp tác mà bốn hoàng tử vừa nói, bang chủ có thể xem như là một vụ buôn bán, giao dịch.”

“ buôn bán, giao dịch???” Dương Kiệt khẽ dúm mảy, có chút theo không kịp suy tư của đối phương.

“ Đúng thế, trên đời có câu, kẻ thù của kẻ thù chính là bạn, tuy chúng ta chưa chắc có thể trở thành bạn với nhau, nhưng hợp tác hoàn toàn khả thi, không phải sao???”

“ kẻ thù, ý hoàng tử là tam công chúa???” Dương Kiệt càng tỏ ra mơ hồ hơn nữa, với thực lực của Triệu Thiên Cơ, muốn xử đẹp tam công chúa có thể nói là dễ như trở bàn tay, cần gì tới mình hợp tác chứ??

‘ Tam tỷ??? Dường như Dương bang chủ hơi quá đề cao tam tỷ của bốn hoàng tử rồi, cô ta vẫn chưa đủ tư cách trở thành kẻ thù của bốn hoàng tử. Kẻ thù mà bốn hoàng tử vừa nói, cũng chính là kẻ thù có thể nói là không đội trời chung với Dương bang chủ, ngũ đại tông môn!!”

“ ngũ đại tông môn?? Hẳn cũng có thù hận với ngũ đại tông môn sao???” Dương Kiệt lộ ra vẻ bất ngờ khó tin.

Dường như nhận ra vẻ mặt khó tin của Dương Kiệt, Triệu Thiên Cơ mỉm cười nói tiếp: “ chắc Dương bang chủ ít nhiều cũng từng nghe qua những hoài bão của bốn hoàng tử chứ nhỉ?? Đúng thế, hoài bão của bốn hoàng tử chính là thống nhất tất cả các vương triều ở khu vực U Châu, trở thành thiên cổ nhất đế vô tiền khoáng hậu, để hoàn thành sự nghiệp vĩ đại như thế này,

trước sau gì bốn hoàng tử cũng phải đối mặt và giao chiến với cả ngũ đại tông môn, như vậy giữa hai bên không phải kẻ thù thì là gì nữa??”

“ hahahahahaha ~~~~~!!!” nghe xong cái thứ gọi là hoài bão của đôi phương, Dương Kiệt không kìm được cười phá lên, cười tới nỗi chảy cả nước mắt.

Thống nhất U Châu?? Thiên cổ nhất đế??? Thậm chí định giải quyết cả ngũ đại tông môn???

Dương Kiệt như vừa nghe thấy câu chuyện nực cười nhất trên đời này. Ngươi?? Một tên hoàng tử của một vương triều tầm trung, thậm chí lúc này muốn bước lên ngai vàng còn phải nhờ vả một tên trưởng lão ngoại môn của Lãnh Binh Cung, ngươi lấy đâu ra dũng khí để nói ra câu đó vậy?? một giấc mơ, một hoài bão xa vời tới mức hoang tưởng đó, chỉ có mấy thằng điên với thằng điên mới dám nghĩ tới chuyện đó.

Tiếng cười đầy khinh bỉ chế giễu của Dương Kiệt ngay cả một người không liên quan như lão thái giám phần nộ vô cùng, hận không thể lao tới tát vài cú vào mặt, sau đó nhét vải vào miệng anh ta cho bở ghét. Nhưng Triệu Thiên Cơ vẫn mang theo vẻ mặt thản nhiên, thậm chí trên môi còn mỉm cười một cách đầy tự tin, nhưng vẻ mình chỉ đang nói sự thật chứ không phải đang chọc cười đối phương vậy.

Sau một hồi cười chán chê, phát hiện đối phương vẫn thản nhiên đứng đung ngồi đó, Dương Kiệt cảm thấy vô vị vô cùng.

Tên khốn này bị người khác trêu chọc chê cười như thế mà sắc mặt không đổi, tuyệt đối là một nhân vật tầm cỡ. Nếu như là người khác, e rằng đã lao tới xé mở của Dương Kiệt ra từ nãy giờ rồi.

“ Dương bang chủ cảm thấy nực cười lắm sao???” Triệu Thiên Cơ chỉ mỉm cười hỏi, cho dù bị đối phương chê cười đi nữa, vẫn giữ được tâm lý thản nhiên như thế tuyệt đối không đơn giản.

“ người nghĩ không nực cười sao??? lão Cơ à, nói như thế nào nhỉ, nếu như không phải quen biết với người, người ta sẽ tưởng rằng người vừa mới từ trong trại tâm thần trốn trại đấy.” Dương Kiệt không ngừng buông lời chế giễu.

Mặc dù không biết trại tâm thần là gì, nhưng tuyệt đối không phải thứ tốt lành gì, nhưng Triệu Thiên Cơ vẫn thản nhiên vô cùng mỉm cười nói: “ một con người sống trên thiên địa này, nếu như bản thân chỉ là một tên phế vật vô dụng, ngay cả ước mơ và hoài bão của mình cũng không có, hoặc cho dù có đi nữa cũng không đủ dũng khí, không dám đi thực hiện nó, vậy khác gì một con cá chết?? Đòi người ngăn ngủi lắm, đặc biệt là đi theo con đường đế vương, chỉ vón vẹn có một trăm năm. Nếu như trong khoảng thời gian này không thể theo đuổi và hoàn thành ước mơ và hoài bão của mình, vẫn cứ đi theo con đường của những kẻ tầm thường vô dụng đang đi, bang chủ không cảm thấy cuộc sống như thế sẽ rất vô vị sao??”

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng lời nói của tên khốn ở trước mặt đã khiến Dương Kiệt không biết phải dùng lời nào để đáp trả lại.

Đúng thế, một người ngay cả ước mơ và hoài bão cũng không có, hoặc cho dù có đi nữa, nhưng lại lo trước sợ sau không dám đi thực hiện nó, đúng là không khác gì một con cá chết vô dụng cả!!

nói đâu cho xa xôi, nếu như so với mục tiêu đánh bại toàn bộ anh hùng hào kiệt trên Huyền Thiên Đại Lục, trở thành kẻ mạnh nhất dưới bầu trời sao, khiến cho thiên đạo của thế giới này phải cúi đầu khuất phục, thì mục tiêu và ước mơ của Triệu Thiên Cơ chỉ như trò trẻ con, mục tiêu của Dương

Kiệt thậm chí còn hoang tưởng xa vời hơn đôi phươn gấp trăm lần ngàn lần nữa là.

lúc này Dương Kiệt che cười trêu chọc hoài bão của Triệu Thiên Cơ, vậy khác gì cả thiên hạ sẽ quay sang che cười sỉ nhục nếu như biết được mục tiêu " hoang đường điên cuồng" của bản thân cơ chứ??

Tuy đồng cảm với lời nói của đôi phươn, nhưng không có nghĩa là Dương Kiệt sẽ chấp nhận đồng ý lời đề nghị hợp tác gì gì đó của đôi phươn.

Nên nhớ rằng mới cách nay không bao lâu, cả hai còn đứng ở hai bên chiến tuyến, có thể nói là kẻ địch không đội trời chung nhau, lúc này đòi hợp tác với nhau, có thể sao???

Dương Kiệt đâu thể nào vì một vài lời ba hoa của đôi phươn mà nóng đầu lên bị thuyết phục một cách dễ dàng như thế được, đặc biệt là sau khi trải qua việc của tam công chúa, khiến sự cảnh giác của Dương Kiệt đã tăng lên gấp nhiều lần, hoàn toàn không có ý định liên minh hợp tác gì đó với ai cả.

“ đúng là ngươi có quyền ước mơ hoài bão của mình, chỉ là, tại hạ không có hứng thú với với những thứ đó, càng không có ý định hợp tác với ai cả, cho nên, xin kiếu!!” Dương Kiệt nhún nhún vai thẳng thừng từ chối.

“ Dương bang chủ xin khoan từ chối vội, thực ra việc hợp tác lần này đều mang lại lợi ích song phươn, bang chủ có hận thù với ngũ đại tông môn, sau này chắc chắn sẽ phải đối đầu giao chiến với họ, nhưng bang chủ cho rằng với thực lực và thế lực của bang chủ hiện giờ, cần phải tốn bao nhiêu thời gian mới có thể hiên ngang đứng trước mặt ngũ đại tông môn tuyên chiến?? năm năm???mười năm??? Hay thậm chí là hai chục năm??? Bang chủ không cảm thấy tốn một khoản thời gian vô ích như vậy quá ư ổng

phí sao??? Lúc này có cơ hội giúp bang chủ bằng trưng thế lực và thực lực của mình trong một thời gian ngắn nhất có thể, đổi lại, bang chủ chỉ cần làm một việc mà bang chủ trước sau cũng phải làm, bang chủ không những không cần phải bỏ ra một thứ gì cả, một chút thiệt thòi cũng không có, thậm chí còn được hưởng lợi ích cực lớn, thú thật, ngay cả bản thân bọn hoàng tử cũng không thể tìm ra lý do gì để từ chối điều đó cả, không phải sao???”

“ không cần phải nói tốt đẹp như thế này, chẳng qua người muốn biến ta thành con dao trong tay chĩa về phía ngũ đại tông môn, còn người đứng ở phía sau hưởng thụ thành quả đấy thôi.” Trên đời này không có muốn ăn miễn phí, mục đích của Triệu Thiên Cơ chính là biến Dương Kiệt thành một tanker xung phong phía trước hứng đòn, còn hắn đứng ở phía sau chờ thời tung đòn dứt điểm, sau đó lượm trang bị do mấy con boss rớt ra đây mà.

“ Đúng, bọn hoàng tử không phủ nhận điều đó.” Triệu Thiên Cơ vô cùng thẳng thắn thừa nhận, cười nói: “ nhưng tại sao bang chủ không nghĩ, cho dù bang chủ không đồng ý hợp tác với bọn hoàng tử, một ngày nào đó bang chủ cũng sẽ tự chủ động biến thành con dao sắc nhọn đó, không phải sao??? Chẳng qua bọn hoàng tử muốn con dao đó được mài sắc mài nhọn với thời gian sớm nhất có thể, thú thật, tính khí của bọn hoàng tử hơi nóng vội, không thích chờ đợi quá lâu, cho nên”

Triệu Thiên Cơ không cần phải nói tiếp, Dương Kiệt chắc chắn sẽ hiểu ra dụng ý của bản thân là gì.

Cho dù Dương Kiệt có đồng ý hay không đồng ý, có muốn hay không muốn, trước sau gì cũng sẽ trở thành con dao chĩa vào ngũ đại tông môn như hắn nói. Vậy tại sao không hợp tác để cả hai cùng hưởng lợi nhỉ???

“ để tỏ rõ thành ý, mời Dương bang chủ nhận món quà nho nhỏ này của bọn hoàng tử.” nhìn thấy Dương Kiệt chưa tỏ ra xiêu lòng, Triệu Thiên Cơ

tiếp tục, từ trong ống tay áo rút ra một chiếc nhẫn càn khôn đẩy tới trước mặt anh ta.

Dương Kiệt khẽ dúi mào cầm lấy chiếc nhẫn càn khôn mà Triệu Thiên Cơ đẩy tới, khẽ dùng thần thức kiểm tra bên trong, lập tức không tìm được biến sắc.

Chiếc nhẫn Càn Khôn của mình đã bị tam công chúa lấy đi cách nay không lâu.

Tất cả đan dược linh thạch đều nằm đầy đủ trong đó không thiếu một món nào cả.

Không ngờ tay chân của tên khốn này lại dài tới như vậy, ngay cả bên trong công chúa phủ cũng có nội gián của hắn, thậm chí tên nội gián đó phải là một tên có địa vị không thấp mới có thể tiếp cận và lấy đi chiếc nhẫn càn khôn này khỏi tay tam công chúa.

Chắc khi tam công chúa phát hiện chiếc nhẫn càn khôn của mình bị lấy đi mất, sắc mặt của cô ta sẽ đẹp đẽ lắm nhỉ??

Dương Kiệt tỏ ra mát lòng mát dạ vô cùng khi hình dung ra khuôn mặt đầy giận dữ của ả đàn bà hiểm độc đó khi phát hiện mình bị mất trộm đồ.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 327: Trọng Lễ!

Một món quà ra mắt quá ư thành ý và trọng lượng.

Mặc dù không muốn, nhưng Dương Kiệt tuyệt đối không muốn từ chối “món quà” của đối phương.

Rõ ràng đối phương đã tính toán rất kỹ, thậm chí chấp nhận có thể mất đi một nội gián quan trọng để ép Dương Kiệt không thể không chấp nhận ơn tình của Triệu Thiên Cơ.

Nhìn thấy Dương Kiệt đã đeo chiếc nhẫn càn khôn vào ngón tay, Triệu Thiên Cơ lộ ra vẻ mặt hài lòng, nhưng hình như hắn vẫn cảm thấy chưa đủ, quyết định đầu tư mạnh vào thêm nữa, lại thêm một chiếc nhẫn Càn khôn được rút ra đẩy tới trước mặt Dương Kiệt, mỉm cười nói: “Đó mới chỉ là món khai vị, còn đây mới là món chính.”

Dương Kiệt mang theo tâm trạng tò mò khẽ dùng thần thức kiểm tra chiếc nhẫn càn khôn, không kìm được phải giật mình suýt chút kêu thót lên khi phát hiện vật phẩm chứa đựng trong đó.

Thần thức của Dương Kiệt chỉ cảm nhận thấy trong nhẫn Càn Khôn của đối phương toàn linh thạch với linh thạch, chất đầy thành hai ba quả núi cao chót vót, ít nhất cũng phải trên 5 tỷ là ít.

Đây có thể nói là lần đầu tiên trong đời Dương Kiệt nhìn thấy số lượng linh thạch lớn như thế này, và quan trọng nhất là, ngoài số lượng linh thạch khổng lồ kể trên, còn hai thứ nằm tách biệt trong một góc đã gây sự chú ý

của Dương Kiệt, khiến anh ta không kìm được phải biến sắc dùng ánh mắt khó tin nhìn chăm chăm vào Triệu Thiên Cơ vẫn đang mỉm cười ở trước mặt.

Một tấm thẻ bài và ấn tín của một ngôi thành trì tầm trung của vương triều Thiên Ưng!!

Một ngôi thành tầm trung của vương triều, có giá trên dưới vài chục tỷ linh thạch, quan trọng nhất là, cho dù có tiền cũng chưa chắc mua được, có thể nói món quà mà Triệu Thiên Cơ tặng cho Dương Kiệt chỉ có thể dùng từ “quá đáng” để hình dung.

Không ngờ tên khốn này lại khí phách và chơi lớn như vậy. So với tam công chúa gì đó, quả thật là một trời một vực, không khó hiểu vì sao hắn lại thành công như vậy.

Nên nhớ rằng Địa Cầu Bang cho dù lập không biết công lao to lớn cho tam công chúa, nhưng nhận lại được chỉ là những lời tán dương vô thưởng vô phạt, những ban thưởng hứa hẹn cho tới lúc liên minh tan rã vẫn không thấy bóng dáng đâu cả.

Ngay cả một người không liên quan như Ứng Hoàng còn ban thưởng cho Dương Kiệt gần ba chục triệu linh thạch, thế mà phía tam công chúa thậm chí không nhận được một viên linh thạch nữa là.

Nghĩ tới điều đó, Dương Kiệt càng tỏ ra oán hận tam công chúa nhiều hơn nữa.

“tất nhiên, thẻ bài và ấn tín chỉ có hiệu lực khi bốn hoàng tử chính thức bước lên ngai vàng.” Triệu Thiên Cơ mỉm cười giải thích. .

Không phải sao, nếu như Triệu Thiên Cơ thất bại dưới tay của tam công chúa, tấm thẻ bài và ấn tín lập tức xem như vật vô dụng, vì có cho vàng

Dương Kiệt cũng không dám sử dụng chúng đi tiếp quản ngôi thành trì mà Triệu Thiên Cơ tặng cho, dám làm thế chẳng khác nào tuyên chiến với tam công chúa và lôi kéo đại quân của vương triều Thiên Ưng tới thảo phạt mình à??

Dương Kiệt tuy không sợ quân đội của vương triều Thiên Ưng, nhưng tuyệt đối không thể vì một ngôi thành tâm trung mà kéo theo vô số rắc rối vào mình được.

Tất nhiên, Dương Kiệt không dễ dàng bị lợi ích trước mắt che mờ cả lý trí, cho dù lợi ích đó có to lớn tới cỡ nào đi nữa, vẫn cố gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh thản nhiên, tựa như những thứ ở trước mặt chỉ đáng giá như một tờ giấy vụn vụn, mặc dù trong lòng lúc này đã phản kích tới nỗi muốn nhảy cẫng lên rồi. Vì anh ta hiểu rõ rằng, trên đời này không có món ăn nào là miễn phí cả, trước không có, hiện giờ không có, sau này càng không có.

Dương Kiệt không thèm nhìn chiếc nhẫn trên bàn, chỉ nhìn chằm chằm vào Triệu Thiên Cơ nói: “Nếu như tại hạ từ chối món quà của bát hoàng tử, bát hoàng tử sẽ bắt trói tại hạ giao nộp cho ngũ đại tông môn để lãnh thưởng chứ??? Nên nhớ ngũ đại tông môn treo giải cái đầu của tại hạ không nhỏ đấy chứ!!!”

“Ồ không, cho dù Dương bang chủ có chấp nhận hợp tác hay không, bốn hoàng tử có thể dùng danh dự của mình để đảm bảo, sẽ để cho Dương bang chủ an toàn thoải mái tự do rời khỏi bát hoàng phủ.” Triệu Thiên Cơ khẽ lóe qua tia sáng dị thường khi nhìn thấy Dương Kiệt không tỏ vẻ động lòng khi nhìn thấy món quà có giá trị trên trời của mình, trong lòng càng coi trọng anh ta hơn nữa. Chỉ khẽ mỉm cười lắc đầu nói.

“như đã nói, Dương bang chủ an toàn sống sót trên đời này mang lại lợi ích gấp chục lần trăm lần so với việc bốn hoàng tử bắt Dương bang chủ

giao nộp cho ngũ đại tông môn, bốn hoàng tử đâu thể nào ngu xuẩn tới nỗi tự tay bóp chết lợi ích to lớn có thể mang lại cho mình chứ???”

Dương Kiệt nhìn chằm chằm đôi mắt của đối phương như vẽ muốn từ trong đó nhìn ra lời thật lòng của hắn. Triệu Thiên Cơ vẫn tỏ vẻ thản nhiên đối diện với Dương Kiệt, không chút vẻ lay động.

“ phải nói rằng người là một tên khôn thông minh khó dẫn tới nỗi khiến người khác muốn đâm vài cú vào mặt.” Dương Kiệt đột nhiên bật cười vơ lấy chiếc nhẫn càn khôn vào ống tay áo, mang theo giọng điệu trêu chọc cười nói.

Dương Kiệt không thêm khách sáo với đối phương làm gì nữa. Cho dù muốn hay không muốn, lúc này cũng đã chịu ơn đối phương rồi, chịu ơn nhiều hay chịu ơn ít cũng là chịu ơn, vậy tại sao không khuyếch đại lợi ích cho bản thân chứ?? Người muốn ta biến thành con dao của người đúng không?? Được, vậy thì người phải có tâm lý rằng sẽ phải đổ máu hơi bị nhiều đấy.

cái này chỉ mới là khởi đầu thôi, sẽ còn " hút máu" người dài dài nữa, hãy đợi đấy!!

Lão thái giám đứng ở phía sau Triệu Thiên Cơ giật nảy mình khi nghe thấy lời trêu chọc của Dương Kiệt nhắm vào Triệu Thiên Cơ, trên trán đã chảy đầy mồ hôi lạnh, toàn thân run lên cầm cập vì sự to gan tột cùng của Dương Kiệt.

Nên biết từ trước tới giờ, không một ai dám dùng một khẩu khí trêu chọc như thế đối với Triệu Thiên Cơ, những người dám làm thế e rằng đã không thể sống tới khi nhìn thấy mặt trời mọc của ngày hôm sau, tên khôn này đúng là gan cùng mình mà.

Trước thấp thỏm không yên của lão thái giám, Triệu Thiên Cơ chỉ mỉm cười đáp: “ đa tạ lời khen ngợi của Dương bang chủ, bản hoàng tử cảm thấy hân hạnh khi nhận được lời bình phẩm đó ạ.”

Dương Kiệt khẽ trợn mắt trắng trước cái mặt dày của đối phương, trực tiếp từ trên ghế đứng bật dậy, không chút do dự quay người rời khỏi bát hoàng phủ.

“ Chủ, chủ nhân” “ Hử???”

Nhìn thấy bóng lưng của Dương Kiệt biến mất khỏi tầm nhìn, lão thái giám do dự định lên tiếng, nhưng nhất thời lại không biết nên nói như thế nào.

“ dường như, chủ nhân đã đánh giá quá cao tên Dương Kiệt thì phải.” Hít sâu một hơi vào người để lấy can đảm, lão thái giám thận trọng nói ra suy nghĩ của mình.

Nếu như một tên thuộc hạ nào khác dám đặt câu hỏi với mình như thế, Triệu Thiên Cơ tuyệt đối sẽ tặng cho đối phương một cú tát trời giáng vào mặt vì tội hỗn xược vì dám có ý kiến với chủ nhân.

Nhưng người đứng trước mặt lại khác. Khoan nói tới mối tình nghĩa đối phương đã từng chăm sóc chiếu cố bản thân hồi nhỏ, quan trọng nhất là, nếu như nói một con chó trung thành nhất vương triều Thiên Ưng và Ưng hoàng nói chung, chính là lão thái giám ở trước mặt.

Đối phương tận trung tận nghĩa hầu hạ ba đời Ưng Hoàng, không có công cũng có lao, tuy lúc này đã ngã hẳn sang Triệu Thiên Cơ, nhưng lòng trung thành đối với Ưng Hoàng của lão thái giám vẫn không suy suyển, thậm chí Triệu Thiên Cơ đã dùng đủ mọi thủ đoạn hăm dọa dụ dỗ, yêu cầu đối phương làm nội gián bên cạnh Ưng Hoàng, nhưng cuối cùng chỉ nhận

được cái lắc đầu đầy kiên quyết của đối phương. Bất kỳ thông tin bất lợi lớn nhỏ của Ung Hoàng, cũng đừng mong thót ra từ miệng của lão thái giám này dù chỉ một lời.

Và đối phương thật lòng hay cố tình giả tạo để tạo ấn tượng với Triệu Thiên Cơ, nếu như không thể nhận ra cái nào là thật cái nào là giả tạo, thì người đó không phải là Triệu Thiên Cơ nữa rồi.

Đối với một con chó trung thành, trung nghĩa vô song như thế này, tuy miệng không nói ra, nhưng trong lòng Triệu Thiên Cơ tỏ ra quý trọng vô cùng.

Bất kỳ là ai, sở hữu một thuộc hạ trung thành tuyệt đối như thế này, tất nhiên là vui mừng quý trọng rồi, ngay cả Triệu Thiên Cơ cũng không ngoại lệ.

“Đánh giá quá cao??? Chỉ cần người xem xong thứ này, sẽ không nghĩ rằng bốn hoàng tử đã đánh giá hấn quá cao, thậm chí còn hơi thấp nữa là.” Tử trong nháy mắt rút ra sấp giấy tờ đưa qua cho lão thái giám xem, Triệu Thiên Cơ cười nói.

“Dương Kiệt, lai lịch nguồn gốc không rõ ràng, hai năm trước đột nhiên xuất hiện trong thành Hoàng Huyện ở khu vực phía tây bắc, với thực lực của luyện thể tầng thứ 5 không biết từ đâu có được thẻ bài Thánh Hòa Lệnh, cùng một cô gái tên là Diệt Tuyền đã tham gia thí luyện gia nhập tông môn” xấp giấy tờ mà Triệu Thiên Cơ đưa cho lão thái giám, chính là toàn bộ thông tin chi tiết về Dương Kiệt từ lúc xuyên không xuất hiện lần đầu tại thành Hoàng Huyện cho tới một tháng trước, tất cả mọi tin tức và việc làm của anh ta đều nằm gọn hết trong giấy tờ không thiếu sót một chi tiết dù chỉ là nhỏ nhất.

Đọc xong những việc làm có thể nói là “ kinh thiên động địa” trong suốt hai năm qua, ngay cả lão thái giám cũng không kìm được toàn thân chảy đầy mồ hôi lạnh, vừa kinh sợ vừa ngưỡng mộ, có chút muốn cúi đầu thán phục trước sự điên cuồng của đối phương.

Vận Thanh Thiên, tuyên chiến Huyết Lang bang, đối đầu với kẻ mạnh nguyên thần với cảnh giới tiên thiên mà vẫn toàn mạng trốn thoát, thậm chí kẻ mạnh nguyên thần đó tử nạn một cách bí mật không chừng có dính dáng tới đối phương nữa là, và những việc làm tiếp theo đó càng ngày càng đáng sợ hơn nữa, trong bí cảnh thí luyện liên tông môn trăm sát đệ tử ngũ đại tông môn, thậm chí bỏ trốn tới thời điểm này vẫn chưa sa lưới bởi sự truy nã của ngũ đại tông môn có tầm ảnh hưởng và thực lực đáng sợ nhất khu vực U Châu. Tất cả mọi thứ cộng dồn lại trên một người, đối phương tuyệt đối không phải là nhân vật tầm thường.

Đừng nói là lão thái giám, cho dù thay Dương Kiệt bằng Triệu Thiên Cơ, cũng không biết hẳn có thể làm được những việc kinh thiên động địa như thế, sợ rằng cũng đã bỏ mạng từ lâu rồi, thế mà lúc này đối phương vẫn sống đứng vững, thậm chí sống quá tốt đẹp nữa là đằng khác.

Một nhân vật chỉ có thể dùng hai từ “ kỳ tích” để hình dung như Dương Kiệt, có thể không thán phục, có thể không đánh giá cao được sao?? Thậm chí Triệu Thiên Cơ còn cho rằng mình đã đánh giá thấp đối phương cũng không phải là không có căn cứ đâu chứ.

Đặc biệt là thực lực của đối phương, chỉ vỏn vẹn có hai năm từ một tên phế vật luyện thể tầng thứ 5 lúc này đã tăng trưởng thành một kẻ mạnh nguyên thần đáng sợ. Cái tốc độ tăng trưởng như ngồi tên lửa như thế này, ngay cả những tên được gọi là thiên tài ngàn năm hiếm gặp khi đối diện với anh ta cũng phải hổ thẹn đâm đầu vào tường chết quách đi cho rồi. Hóa may chỉ có những tên thuộc dạng yêu nghiệt quái vật, thậm chí được các tông

môn hùng mạnh ở khu vực trung ương trọng tâm bồi dưỡng còn may ra theo kịp tốc độ tăng trưởng của anh ta.

Còn vấn đề Dương Kiệt là người của Huyết Ma Đạo nên có thể tăng trưởng với tốc độ nhanh như thế này lập tức bị Triệu Thiên Cơ và lão thái giám bỏ qua.

Cho dù là Huyết Ma Đạo đi nữa, muốn giúp một tên phế vật từ cảnh giới luyện thể tăng tới thành nguyên thần với một thời gian ngắn ngủi như thế này, trừ khi Huyết Ma Đạo xóa sổ cả một vương triều cấp thấp, dùng hết huyết khí của sinh linh dồn hết vào người Dương Kiệt thì còn may ra.

Chỉ là, có thể sao???

Khoan nói việc hiện giờ tàn dư của Huyết Ma Đạo đang phải sống trong cuộc sống ẩn núp như lũ chuột cống không dám lộ đầu ra ngoài, lấy đầu ra cơ hội động tý là xóa sổ một vương triều để gia tăng thực lực cho một người, thậm chí lúc này chúng chỉ ra tay vớt một thôn làng nhỏ thôi cũng là cả một vấn đề lớn rồi đấy, bộ tưởng vẫn còn đang ở thời điểm vài trăm năm trước, người của Huyết Ma Đạo tung hoành ngang dọc hiên ngang không cần nể nang bất kỳ ai nữa sao??

Quan trọng nhất là, cho dù Huyết Ma Đạo có đủ dũng khí và khí phách để hiên ngang bước ra hành sự, dùng một vương triều để bồi dưỡng cho một tên phế vật tầm thường (võ hồn cấp 4 mà Dương Kiệt thể hiện ra trong mắt của nhiều người thuộc dạng phế vật không sai) như Dương Kiệt, ngay cả khi Huyết Ma Đạo ở thời kỳ cực thịnh cũng không đủ khí phách và độ hào phóng để làm chuyện vô bổ đó nữa là.

Và tôi quan trọng nhất chính là, Triệu Thiên Cơ đã có thể khẳng định rằng Dương Kiệt tuyệt đối không phải là người của Huyết Ma Đạo, nên lúc này hẳn mới dám lên tiếng hợp tác với anh ta. Nếu như Dương Kiệt là

người của Huyết Ma Đạo, cho dù anh ta mang lại lợi ích khổng lồ tới cỡ nào nào, hẳn cũng không đủ dũng khí trở thành kẻ thù của thiên hạ khi dám có dính dáng tới Huyết Ma Đạo.

Nếu như không phải dựa dẫm vào Huyết Ma Đạo, vậy thì tốc độ tăng trưởng của Dương Kiệt chỉ có thể là

Một tên yêu nghiệt quái vật có tiềm năng đáng sợ không thua kém gì những tên thiên tài trong thiên tài được trọng tâm bồi dưỡng ở các đại môn phái ở khu vực trung ương.

Đối với một nhân vật có tiềm năng đáng sợ như Dương Kiệt, cho dù đánh giá cao bao nhiêu đi nữa cũng không quá đáng, thậm chí cho rằng bản thân còn chưa thể đánh giá đủ đúng giá trị của đối phương nữa là.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 328: Trốn Khỏi Vương Thành!!

“ Hai năm, chỉ vồn vện hai năm đối phương đã thăng tiến tới mức khó tin như thế này, vậy thì năm năm sau, mười năm sau hay thậm chí hai mươi năm sau, thực lực của hắn sẽ lớn mạnh tới cỡ nào nhỉ?? Có thể hiên ngang đương đầu với ngũ đại tông môn hay thậm chí xóa sổ luôn cả chúng?? Bồn hoàng tử tỏ ra vô cùng kỳ vọng trước viễn cảnh đó đấy.” Đôi mắt của Triệu Thiên Cơ lóe qua tia sáng phấn khích, cười nói.

Có thể nói, ngũ đại tông môn tuyệt đối là ngọn núi không lồ ngáng đường mà hắn cũng không đủ tự tin để vượt qua khi quyết tâm thực hiện ước mơ và hoài bão của bản thân.

Như đã nói, muốn thống nhất U Châu, việc hiển nhiên là phải xóa sổ hoặc khiến cho tất cả các vương triều phải thần phục quỳ xuống dưới chân mình. Chỉ là muốn làm được điều đó tuyệt đối không đơn giản chỉ là sở hữu một đội quân có thể tung hoành thiên hạ không đối thủ, còn phải nhận được cái gật đầu của phía ngũ đại tông môn.

Nếu chỉ xóa sổ hoặc thu phục vài ba vương triều thì không nói, chỉ cần cái giá để trả cho ngũ đại tông môn đủ lớn, điều đó tuyệt đối không phải là vấn đề. Nhưng vấn đề là, mục tiêu của Triệu Thiên Cơ là thống nhất cả U Châu, đó lại là một chuyện khác.

Nghĩ sao mà ngũ đại tông môn chịu nhắm mắt làm ngơ khi để cho một vương triều phát triển lớn mạnh vượt quá tầm kiểm soát của tông môn?? Chỉ sợ chưa kịp thống nhất U Châu, chỉ cần vương triều Thiên Ứng chiếm

đoạt xóa sổ trên mười vương triều khác, người của ngũ đại tông môn đã đứng ngồi không yên phải người tới xóa sổ của vương triều của hắn rồi.

Ngũ đại tông môn tuyệt đối không thể chấp nhận có một vương triều lớn mạnh tới mức có thể uy hiếp địa vị và quyền lợi của tông môn, tuyệt đối không bao giờ, cho dù đối phương có trả một cái giá cao tới cỡ nào đi nữa cũng không.

Có thể nói, ngũ đại tông môn mới chính là mấu chốt quan trọng nhất và cũng là vấn đề đau đầu nhất mà Triệu Thiên Cơ muốn thực hiện hoài bão của mình chứ không phải là bản thân có đủ thực lực xóa sổ thống nhất các vương triều hay không.

Và sự xuất hiện của Dương Kiệt, đã mang lại tia sáng hy vọng cho Triệu Thiên Cơ.

Chỉ mới hai năm mà đối phương đã có thực lực đáng sợ như thế này. Vậy cho đối phương thêm mười năm, hai chục năm thì sao nhỉ??? Thậm chí có thể lật đổ sự thống trị của ngũ đại tông môn tại khu vực U Châu này chẳng??? Nên nhớ rằng giữa Dương Kiệt và ngũ đại tông môn có mối hận thù có thể nói là không thể đội trời chung với nhau, cho dù Dương Kiệt nhượng bộ, ngũ đại tông môn cũng tuyệt đối không tha mạng cho anh ta, nên cả hai giáp mặt với nhau một mất một còn, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Và với tiềm năng mà Dương Kiệt thể hiện vào lúc này, Triệu Thiên Cơ hoàn toàn có thể khẳng định rằng, đối phương tuyệt đối là một con dao sắc nhọn và thích hợp nhất để giải quyết ngũ đại tông môn.

Việc Triệu Thiên Cơ cần làm lúc này, chính là hỗ trợ thúc đẩy quá trình phát triển của Dương Kiệt, vì hắn không đủ kiên nhẫn để chờ đợi Dương Kiệt từ từ trưởng thành. Nên nhớ rằng thời hạn tại vị của hoàng đế chỉ

khoảng một trăm năm, nếu như Dương Kiệt tốn quá nhiều thời gian để trưởng thành tới mức có thể giải quyết ngũ đại tông môn, vậy thì còn lại bao nhiêu thời gian để mình thống nhất U Châu nữa chứ??

Các vương triều lớn nhỏ cả khu vực U Châu không có một trăm cũng có vài chục, cho dù chỉ cần xóa sổ một trong những số đó, sau đó ép buộc các vương triều nhỏ bé còn lại cúi đầu thần phục dưới chân mình, đừng nói một trăm năm, thậm chí hai trăm năm cũng chưa chắc đủ nữa là.

Cho nên Triệu Thiên Cơ đã quyết tâm đầu tư mạnh tay vào Dương Kiệt và Địa Cầu Bang của anh ta, thúc đẩy rút ngắn quá trình phát triển của anh ta càng sớm càng tốt, biến anh ta thành con dao đã hoàn thành quá trình mài dũa có thể đâm chết ngũ đại tông môn trong thời gian ngắn nhất có thể.

Còn vấn đề tự tay mình đào tạo ra một con dao sắc nhọn có ngày quay sang đâm lại mình, Triệu Thiên Cơ tỏ ra không quá bận tâm.

Tính cách của Dương Kiệt, Triệu Thiên Cơ đã tìm hiểu rất kỹ, tính cách của đối phương không thích tranh giành quyền lực danh vọng, và một cái U Châu nhỏ bé như thế này, tuyệt đối không phải mục tiêu và đích đến cuối cùng của đối phương. Triệu Thiên Cơ tin rằng một ngày nào đó, chỉ cần Dương Kiệt đủ lớn mạnh và giải quyết ân oán với ngũ đại tông môn xong, sẽ lập tức rời khỏi tiền tuyến về phía khu vực Trung Ương.

U châu, trong mắt đối phương chỉ là bước đệm để thăng tiến mà thôi.

Chính vì nhận thức rõ điều đó, Triệu Thiên Cơ khẳng định rằng lợi ích của cả hai không hề có đụng chạm với nhau, chỉ cần không ngu xuẩn đi khiêu khích gây chuyện với đối phương, Dương Kiệt chắc chắn sẽ không bao giờ quay sang đối địch với mình, huống chi Triệu Thiên Cơ còn có ân tình giúp đỡ Dương Kiệt trong lúc hoạn nạn nhất, với tính cách có thù sẽ

báo, có ơn sẽ trả của đôi phương, nên đôi bên phát sinh mâu thuẫn càng không thể và không bao giờ xảy ra.

Chính vì thế, mới có cuộc gặp mặt và giao dịch mang tính lịch sử của ngày hôm nay, diễn ran gay tại bát hoàng phủ này.

“ Chỉ là, đôi phương có thể người của Huyết Ma Đạo, nếu như chúng ta hợp tác với hắn, không sợ” Lão thái giám không còn nghi ngờ Dương Kiệt có đủ tư cách để hợp tác với Triệu Thiên Cơ không nữa, mà quay sang lo lắng cho vấn đề khác.

“ Yên tâm, theo những gì bốn hoàng tử nắm bắt được, có thể khẳng định tuyệt đối rằng hắn không phải là người của Huyết Ma Đạo.” Triệu Thiên Cơ lóe qua tia sáng đầy tự tin, cười nói.

Lão thái giám yên lặng đứng đó chờ đợi Triệu Thiên Cơ nói tiếp: “ nên nhớ rằng người của Huyết Ma Đạo hiện giờ đang ẩn trốn như một lũ rùa co đầu cụt đuôi, nếu như Dương Kiệt là người của Huyết Ma Đạo, sau khi thân phận của hắn bị bại lộ trước ngũ đại tông môn, người nghĩ rằng người của Huyết Ma Đạo sẽ để mặc hắn ung dung tự tại hành sự ở khu vực U Châu tới giờ này sao?? Bộ chúng không sợ Dương Kiệt bị ngũ đại tông môn bắt về tra khảo mọi mọi thông tin về căn cứ bí mật của cả nhóm sao??? Nếu như ngũ đại tông môn biết được căn cứ của Huyết Ma Đạo, tuyệt đối là một con đại họa đối với cả thế lực đang thâm ẩn mình chờ thời ở khu vực U Châu của chúng, người của Huyết Ma Đạo tuyệt đối không ngu xuẩn tới mức để chuyện đó xảy ra đâu. Nếu như Dương Kiệt là người của Huyết Ma Đạo, e rằng đã bị chính Huyết Ma Đạo xử tử hoặc triệu hồi về tông căn cứ, sau đó đuổi khéo tới khu vực khác ngoài U Châu từ lâu rồi.”

“ quan trọng nhất là, chuyện hợp tác giữa bốn hoàng tử với hắn chỉ thông qua từ miệng, bốn hoàng tử chỉ âm thầm ủng hộ tài nguyên cho hắn phát triển, không có bất kỳ bằng chứng nào có thể nhắm vào bốn hoàng tử

có dính dáng tới Huyết Ma Đạo cả, cuộc họp hôm nay, ngay tại căn phòng này, chỉ có bốn hoàng tử, Dương Kiệt và người biết, nếu như chuyện này lan truyền ra ngoài, thì chỉ” Triệu Thiên Cơ mang theo nụ cười giễu cợt nhìn chăm chăm vào lão thái giám đang tỏ ra thấp thỏm không yên ở trước mặt.

“lão nô tề trung thành tuyệt đối với bát hoàng tử, mọi việc diễn ra ngày hôm nay tuyệt đối không bao giờ để lộ ra bên ngoài.” Lão thái giám hoảng hốt quỳ xuống đầu chạm đất, toàn thân run lên cầm cập không ngừng buông lời thề thốt với chủ nhân của mình.

Triệu Thiên Cơ tất nhiên là không tin đối phương dám phản bội mình, nếu không thì ngay từ đầu đã không để mặc đối phương đứng nay từ đầu tới cuối, lúc này chỉ là muốn dẫn mặt đối phương chút mà thôi.

“hãy đứng lên đi, hy vọng người sẽ nhớ những gì mình đã nói này hôm nay.” Triệu Thiên Cơ mỉm cười từ dưới ghế đứng bật dậy, trực tiếp quay người rời khỏi phòng, chỉ để lại câu nói không nóng không lạnh khiến cho lão thái giám không kịp được run bắn người lên không ngừng đập đầu xuống đất liên hồi tỏ vẻ vâng lời.

- ----

Quay trở lại Dương Kiệt, ngay sau khi rời khỏi phòng nghỉ, nhanh chóng di chuyển nhanh về cửa hậu trong bát hoàng phủ, trên đường di chuyển tuyệt đối không nhìn thấy hình bóng của bất kỳ ai cả, ngay cả người hầu trong phủ cũng không có, tựa như con đường thênh thang vắng vẻ để mặc anh ta muốn đi đâu mà đi.

Nhưng nếu như dám nghĩ rằng trong bát hoàng phủ không một bóng người, muốn đi lại thoải mái tự do tuyệt đối là một sai lầm chết người. Nếu như không phải Triệu Thiên Cơ đã dặn dò người trong phủ để mặc Dương

Kiệt tự do, e rằng anh ta vừa mới rời khỏi phòng bước đi chưa được vài bước đã bị cao thủ trong phủ vây chặt trăm sát rồi.

Không quá khó khăn, Dương Kiệt đã đi thẳng tới một cửa hậu bí mật nằm ở tận sau cùng trong bát hoàng phủ, trước khi bước chân ra ngoài, tất nhiên là không quên dùng dịch dung thuật để cải trang lần nữa.

Lúc này e rằng tam công chúa đã huy động một lực lượng lớn truy nã bản thân trong thành, khuôn mặt thật và của Mã Đức Chung tuyệt đối không thể sử dụng được nữa, phải cải trang thành một khuôn mặt đại chúng thuộc dạng ném vào đám đông cũng không ai nhận ra mà thôi.

Chỉ là tuy đã dịch dung xong, nhưng Dương Kiệt cũng không cảm thấy yên tâm phần nào, anh ta có thể khẳng định rằng tam công chúa tuyệt đối có cách để phân biệt được người đã tiến hành dịch dung, nên cuộc tẩu thoát khỏi vương thành lần này tuyệt đối không dễ dàng như mọi người nghĩ.

Chỉ là khó khăn cỡ nào đi nữa, Dương Kiệt cũng không còn đường lui, ẩn núp trong vương thành chờ thời tuyệt đối không phải là ý hay, với thế lực của tam công chúa cộng thêm cái ngật đầu của Ứng Hoàng, chỉ cần còn trong vương thành, cho dù có đào hố sâu ba tấc, e rằng cũng sẽ bại lộ hành tung cho mà xem.

Phải nhanh chóng thoát khỏi vương thành càng sớm càng tốt để liên lạc với Hoàng Dung và Lý Nguyên Bá, chỉ là không biết giờ cả hai có an toàn hay không.

Dương Kiệt không cho rằng tam công chúa một khi đã ra tay với mình, sẽ bỏ qua cho Hoàng Dung và Lý Nguyên Bá.

Nếu như đối phương dùng vũ lực, Dương Kiệt tất nhiên là không cần lo lắng, sợ chỉ sợ tam công chúa sử dụng thủ đoạn bỉ ổi như đối xử với mình

để đối phó với Hoàng Dung và Lý Nguyên Bá, địch trong bóng tối ta ngoài ánh sáng, đôi khi chết hồi nào không hay đấy chứ.

Vừa bước ra bát hoàng phủ, Dương Kiệt cố gắng duy trì điệu bộ thản nhiên di chuyển một cách chậm rãi, đề phòng để người khác phát hiện ra sự khả nghi của mình.

Dương Kiệt quả nhiên không nghĩ sai, lúc này cấm vệ quân đang chia thành từng nhóm từng nhóm đi lại trong thành, không ngừng tra khảo dân chúng đang đi lại trong thành, thậm chí có thể nhìn thấy trên tay cấm vệ quân có cầm theo ba bản vẽ chân dung mà Dương Kiệt đã từng sử dụng để dò xét tất cả những ai có mặt trên đường.

Tất nhiên như thế vẫn chưa đủ, tất cả dân chúng đều phải xuất trình giấy tờ lai lịch để cấm vệ quân kiểm tra, bất kỳ ai không có giấy tờ tùy thân hay lai lịch không rõ ràng, lập tức bị bắt trở về nhà lao để tra khảo. Cảnh tượng này khiến Dương Kiệt không kìm được liên tưởng tới cảnh cảnh sát tra dò giấy chứng minh thư của người dân vậy.

Để tránh rắc rối, Dương Kiệt cố gắng tìm những đường lối vắng vẻ để di chuyển, tránh giáp mặt với cấm vệ quân đông đảo trên đường phố, hướng mà anh ta đang di chuyển nhanh chính là hướng thành đông, nơi sinh sống của vô số phú hào quan lại quý tộc trong thành, chỉ nơi này mới tỏ ra an toàn hơn khi số lượng cấm vệ quân không nhiều vì dù sao cũng là khu vực sinh sống của tầng lớp thượng lưu, cho dù là Ứng Hoàng đi nữa, cũng không thể một tay che trời ảnh hưởng tới cuộc sống của nhóm người này.

Tất nhiên, Dương Kiệt nghĩ ra điều đó, chẳng lẽ Ứng Hoàng và tam công chúa không nghĩ ra, tuy đường phố thành đông không thể điều phái quá nhiều cấm vệ quân, nhưng cổng thành chắc chắn sẽ mai phục sẵn một lực lượng đáng sợ để canh gác, bất kỳ một con ruồi con muỗi nào bay qua, cũng sẽ bị bóp chết ngay tức khắc cho mà xem.

Sở dĩ Dương Kiệt biết rõ cổng thành đông mặc dù muôn mào nguy hiểm, nhưng kẻ địch chỉ có thể co tụ lại tại một vị trí, chỉ cần mình liều mình xuyên thủng được lớp phòng thủ dày đặc duy nhất, xông ra khỏi cổng thành thành công, lập tức có thể sử dụng dịch chuyển tức thời bỏ trốn ngay tức khắc, còn hơn việc đi lại ở những cổng thành còn lại đầy rẫy cấm vệ quân đi lại tuần tra, một khi hành tung bị phát hiện, chắc chắn sẽ lôi kéo từng từng lớp lớp cấm vệ quân vây chặt khắp ngõ đường, lúc đó muốn chạy cũng không biết chạy đi đâu.

Liều ăn nhiều, đó chính là quyết định của Dương Kiệt vào thời điểm này.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 329: Bại Lộ Rồi ~~!!

Dương Kiệt đang ẩn núp trong một đường hẻm nhỏ có thể nhìn thẳng ra cổng thành. Lúc này nhìn thấy cổng thành mở toang ra, chỉ có vài trăm binh sĩ canh gác như ngày bình thường, lâu lâu lại có quan lại quý tộc đi xe ngựa ra ra vào vào, gió bình sóng lặng như không có chuyện gì xảy ra, hoàn toàn khác xa so với bầu không khí căng thẳng áp bức ở những khu vực còn lại.

Chỉ là Dương Kiệt không nghĩ mọi chuyện sẽ đơn giản như mình nghĩ, anh ta dám cá rằng chỉ cần mình vừa lộ đầu ra, tứ phía chắc chắn sẽ xuất hiện từng đoàn từng đoàn quân đội thiện chiến nhất của vương triều bao vây lấy mình ngay tức khắc, trừ khi mọc thêm đôi cánh (Vương thành có pháp trận cấm nguyên thần trở lên bay lại trong thành, còn nếu bản thân có mọc thêm đôi cánh như loài chim, không nằm trong pháp tắc bị cấm đó), nếu không thì chỉ có nước chạy đằng trời mà thôi.

Mặc dù cổng thành đã mở to ra ngay trước mắt, và binh sĩ canh gác không đông, nhưng Dương Kiệt nhất thời không dám hành động, vẫn tiếp tục ẩn mình chờ thời.

Nếu như nói thời điểm thích hợp nhất, chính là vào khoảng canh ba của ngày hôm sau, thời điểm đó chính là thời điểm binh sĩ mệt mỏi nhất và trong giai đoạn chuẩn bị chuyển giao ca trực, sự cảnh giác của họ chắc chắn sẽ giảm xuống tới mức thấp nhất, đó chính là thời điểm thích hợp để xông ra khỏi cổng thành.

Có được quyết định, Dương Kiệt tiếp tục ẩn mình chờ đợi, hai ba viên đại kim sáng được nhét vào trong miệng, chân nguyên vận hành hết cỡ để luyện hóa lực thuốc, hy vọng bản thân có thể phục hồi ở trạng thái khỏe mạnh nhất có thể.

Mặt trời đã dần dần hạ xuống phía tây, màn đêm bắt đầu buông xuống bao phủ cả vương thành, ánh đèn lung linh bắt đầu được thắp sáng ở những căn hộ trang viên sang trọng bậc nhất ở khu vực thành đông, và cũng chính là thời điểm công thành được từ từ đóng lại, hạn chế ra vào như phép tắc được đặt ra trong vương thành.

Dương Kiệt vẫn không tỏ ra nôn nóng sốt ruột, vì biết rằng vẫn chưa phải là thời điểm thích hợp, đợi chờ, đúng, đợi chờ là hạnh phúc, không phải sao???

Cót két ~~~ cót két ~~~~~!!!

Trong lúc Dương Kiệt đang chìm đắm trong trạng thái điều trị, đột nhiên bên tai nghe thấy tiếng xe ngựa đang lăn bánh vang lên ở phía xa, khẽ dùng thần thức kiểm tra, phát hiện một đoàn người đông gần cả trăm đang hộ tống một chiếc xe ngựa sang trọng đang di chuyển nhanh về phía cổng thành.

Đoàn người hộ tống đông trên cả trăm mạng, người đang ngồi trong xe tuyệt đối có địa vị không nhỏ, nếu như mình tranh thủ âm thầm trà trộn vào đám đông, không chừng.....

Chỉ là ý tưởng khá hay, nhưng thực hành tuyệt đối không đơn giản, những người hộ tống xung quanh đều mặc một bộ trang phục đặc trưng của người ta, trong thời gian gấp bách như thế biết kiếm đâu ra một bộ trang phục giống như người ta để trà trộn vào chứ??

Cơ hội ngàn năm hiếm gặp thế mà để vượt đi mất, Dương Kiệt tiếc nuối vô cùng, chẳng lẽ phải nhờ vào ăn may.

Trong lúc Dương Kiệt đang tỏ ra tiếc nuối vì cơ hội tốt vượt khỏi tầm tay, đột nhiên phát hiện một tên đi ở tận cùng đoàn xe ngựa khẽ ghé sát vào tai đồng đội nói rõ vài câu, sau đó mang theo vẻ mặt hối hả chạy thẳng về phía con hẻm mà mình đang ẩn núp.

Chẳng lẽ thiên đạo của trái đất phù hộ mình sao???

Dương Kiệt mang theo vẻ mặt như không thể tin nổi, không ngờ đang lúc đói khát mà một cái bánh bao và chai cocacola rơi thẳng xuống đầu mình, vậy thì không cần phải khách sáo làm gì nữa.

Xi xèo ~~~~~!!!

Thì ra người này mắc tiểu, nên vừa mới phóng vào đầu hẻm đã kiếm một góc khuất nào đó trực tiếp kéo quần mình xuống, xả hết toàn bộ dịch thể tồn đọng gây khó chịu cho mình, nhìn thấy vẻ mặt đầy phũ phê của hắn lúc này, Dương Kiệt có chút cười khóc không được.

Đợi tới khi đối phương run người lên một cái sau khi kết thúc quá trình giải phóng chất thải, Dương Kiệt đã âm thầm áp sát ngay phía sau đối phương, một tay bịt chặt miệng hắn, không để hắn kịp phản ứng, đưa tay chặt mạnh vào gáy sau, đối phương thậm chí không kịp phản ứng, hai mắt đã trợn ngược, cơ thể mềm nhũn ngất xỉu tại chỗ.

Trong lòng tạ lỗi một câu xong, Dương Kiệt nhanh chóng lột sạch đồ trên người đối phương, tất nhiên, vẫn còn phải chừa lại một thứ quan trọng trên người đối phương. Dùng câu nói của Dương Kiệt để nói: "Làm gì làm, ít nhất cũng phải để lại chiếc quần lót cho người ta, đó là phương châm sống của một người đàn ông hoàng, không phải sao??"

sau khi thay bộ đồ của tên xui xẻo vào người xong, sử dụng dịch dung thuật biến hóa thành khuôn mặt giống hệt như đối phương.

Sau khi làm xong tất cả mọi chuyện, Dương Kiệt nhanh chóng chạy thẳng về phía đoàn xe ngựa đang lăn bánh về phía cổng thành, trực tiếp trà trộn vào đám đông như không có chuyện gì xảy ra.

“Ừa, sao nhanh vậy mà???” người vừa được đối phương ghé sát tai dặn dò vài câu nhìn thấy Dương Kiệt quay trở về, mang theo vẻ mặt bất ngờ hỏi.

“Đánh nhanh rút gọn không phải sao?? Nếu như để chủ nhân biết được tôi lén lén rời khỏi đội hình, không chừng bị xử phạt cho mà xem.” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt thận trọng liếc nhìn về phía xe ngựa như vẻ lo lắng bị chủ nhân phát hiện vì dám tự ý rời khỏi, nhỏ tiếng nói.

“ừ à, cũng đúng.” mặc dù cảm thấy câu trả lời của Dương Kiệt có gì đó không đúng, nhưng nhất thời không nghĩ ra khác lạ ở chỗ nào, nên người đó cũng không chút mảy may nghi ngờ lời nói của Dương Kiệt, không nói thêm gì nữa, tiếp tục đi theo đoàn người di chuyển về hướng cổng thành.

“Đứng lại, cổng thành đã quá giờ mở cửa, muốn rời khỏi thành thì hãy chờ đợi sáng mai hãy quay lại.” Nhìn thấy đoàn xe ngựa di chuyển tới, một tên dường như là đội trưởng đội canh gác cổng thành lập tức dẫn theo một tiểu đội vội vã chạy tới chắn ngay trước đoàn xe ngựa, nghiêm giọng lạnh lạnh quát lớn.

Bốp ~~~~~!!! “mẹ kiếp, mắt mày bị đui hả??? bộ không thấy xe ngựa của tể tướng phủ sao mà dám cản đường, chắc ngươi không muốn sống trong vương thành này rồi chứ gì???”

Tên đội trưởng còn chưa kịp tác oai tác quái, thậm chí còn chưa kịp hiểu rõ chuyện gì, đã trực tiếp hứng trọn cú tát như trời giáng vào mặt của một tên đàn ông trung niên ăn mặc sang trọng nhất trong đoàn tùy tùng, bị tát tới nỗi choáng váng cả đầu óc suýt chút đứng không vững phải té ngã xuống đất.

Nhìn thấy cảnh đó Dương Kiệt không kìm được phải cảm thán, đúng là phía sau có quả núi to chống lưng cho dù đi tới đâu cũng là người thượng đẳng, tên đàn ông trung niên này chắc chỉ là một quản gia trong phủ, thế mà trực tiếp vung tay tát thẳng vào mặt binh sĩ trong thành một cách không cần suy nghĩ và kiêng nể ai cả, thậm chí nạn nhân chỉ dám giận không dám nói, còn phải làm mặt nịnh bợ lấy lòng, đúng là cùng người không cùng mạng mà.

Quả nhiên, vừa nghe thấy ba từ “tể tướng phủ”, tên đội trưởng lập tức thay đổi vẻ mặt đầy giận dữ bằng vẻ hoảng hốt sợ hãi tột cùng, vội vã lom com bò dậy, lộ ra vẻ mặt như con chó bị luộc chín đầu nịnh bợ cười nói: “ái da, tiểu nhân có mắt mà như mù, không biết đây là quý tọa của tể tướng phủ, tiểu nhân xin tự phạt, tự phạt để chuộc lỗi với đại nhân, mong đại nhân thứ lỗi cho ạ.”

Hắn không nghi ngờ lời nói của đối phương, vì cả vương thành Khương Lộc này, không một ai có gan cùng mình khi dám mạo danh người của tể tướng phủ cả, tuyệt đối không ~~!!

Bóp ~~~ bóp ~~~~ bóp ~~~~!!!

Nói xong, hai tay như được gắn thêm mô tơ tự động không ngừng tát mạnh liên hồi vào mặt mình, cú nào cú nẩy vang dội tới nỗi ngay cả một người thính lực yếu cũng có thể nghe thấy rõ, đủ hiểu những cú tát đó mạnh tới cỡ nào rồi, mặc dù khuôn mặt đã nhăn nhó vì đau đớn, nhưng trên môi

vẫn phải mang theo nụ cười lấy lòng, không dám lộ ra vẻ khó chịu sợ đối phương bắt bẻ không chịu tha cho mình.

Ngay cả mấy tên thuộc hạ của tên đội trưởng cũng cảm thấy đau đớn và xót xa thay cho tên đội trưởng, chỉ là ngay cả đội trưởng cũng như thế, tuyệt nhiên không dám lên tiếng nói gì cả.

“ thôi, thôi đủ rồi, đừng lãng phí thời gian của bọn ta nữa, còn không mau mau mở cổng thành, “ tiểu công tử” của bọn ta đang có việc gấp cần rời khỏi vương thành trong đêm nay, nếu như khiến người trễ việc, nhưng có đảm đương trách nhiệm nổi không?? Hừ hừ ~~~!!” nhìn thấy tên đội trưởng đã tự tát mình thành đầu heo, tên quản gia tỏ vẻ bức bối vẫy vẫy tay tỏ vẻ bỏ qua cho việc vô lễ của hắn, đồng thời yêu cầu nhanh chóng mở cổng thành để cả đoàn tiếp tục hành trình của mình.

“ vâng, vâng, mở cổng thành, mở cổng thành ngay ạ ~~~!!” khi đối diện với người của tể tướng phủ thì mang theo vẻ mặt nịnh bợ vừa quay sang đám thuộc hạ lập tức thay thế bằng vẻ giận dữ quát lớn: “ này lũ ngu xuẩn kia, còn không mau mau mở cổng thành để “ tiểu công tử” lên đường, làm chậm trễ hành trình của người các ngươi có đảm nhận trách nhiệm nổi không hả ~~~~~!!”

Nhìn thấy thái độ đội trên đạp dưới của tên đội trưởng, Dương Kiệt không kìm được trợn mắt trắng đầy khinh bỉ.

Đúng là hạng người này có đầy ở bất kỳ nơi nào trên thế gian này.

Đám thuộc hạ nhìn thấy đội trưởng trút giận lên đầu mình, chỉ dám giận không dám nói, đúng là ngu xuẩn khi lúc này còn thương xót thay cho cái mặt của hắn, lúc này chỉ muốn nói là, đáng đời ~~~!!!

Mặc dù vô cùng bất mãn tên đội trưởng, nhưng đám thuộc hạ không dám cãi lệnh, đặc biệt là người của tể tướng phủ còn đang đứng chờ đợi ở kia, lỡ xảy ra chuyện giận cá chém thớt thì khổ, nên vội vã chạy tới mở to cổng thành, để đoàn xe ngựa có thể rời khỏi vương thành trong đêm.

Nhìn thấy cổng thành từ từ mở toang ra, đôi mắt của Dương Kiệt lóe qua tia sáng đầy phấn khích.

Mình đã tính toán không sai khi trà trộn vào đoàn xe này, không ngờ còn là đoàn xe của tể tướng phủ nữa chứ, vậy thì việc mình an toàn rời khỏi vương thành sẽ không thành vấn đề nữa rồi, vì có cho vàng đám binh sĩ canh gác cũng không dám tra khảo đoàn tùy tùng của tể tướng phủ nữa là.

Quản gia bức bối hừ mạnh một tiếng về phía tên đội trưởng, khiến đối phương không kịp được phải run bắn lên vì sợ hãi, sau đó thay đổi thành bộ mặt như con chó đang vẫy đuôi với chủ hướng về phía xe ngựa sang trọng nhỏ tiếng nói: “Tiểu công tử, xin lỗi vì đã làm lãng phí thời gian của người, mọi chuyện đã giải quyết xong rồi ạ, chúng ta có thể tiếp tục lên đường rồi ạ.”

“Lên đường thôi.” Một giọng nói còn khá non trẻ từ trong xe ngựa vang lên.

“lên đường, tiếp tục lên đường ~~~~!” quản gia nhận được lệnh vội vã quay sang đám tùy tùng quát tháo, ra lệnh cho xe ngựa tiếp tục lăn bánh.

Cót két ~~~ cót két ~~~~~!!

Đoàn xe tiếp tục di chuyển ra khỏi cổng thành, Dương Kiệt cố gắng kìm nén nỗi phấn khích trong lòng, theo đuôi đoàn người bước đi một cách bình thản chậm rãi.

Vào những thời khắc như thế này, tuyệt đối không được để lộ ra sơ hở, chỉ cần chút sơ suất, thậm chí có thể khiến cho kế hoạch đào tẩu đổ sông đổ biển cho mà xem.

Rít ~~~~~ rít ~~~~~ rít ~~~~~!!!

Trong lúc Dương Kiệt cùng đoàn xe ngựa vừa di chuyển tới gần cổng thành, giật mình hoảng hốt khi nghe thấy tiếng rít kéo dài vang lên từ khắp tứ phía. Trong lúc anh ta còn chưa biết chuyện gì xảy ra, một tia sáng màu ánh bạc từ một tấm gương phẳng treo trên chính giữa tường thành đột nhiên phóng thích ra chiếu thẳng vào người Dương Kiệt.

Roẹt ~~~~~!!

Bị tia sáng đó chiếu vào người, trạng thái dịch dung của Dương Kiệt lập tức biến mất, từ hình dáng của tên xấu số đã bị anh ta đánh ngất xỉu và trần lộ hết quần áo trên người biến trở lại thành hình dáng thật của anh ta.

Trên tường thành có treo pháp trận phá dịch dung thuật ~~~!!!

“haha, con chuột nhắt ngu xuẩn kia, cuối cùng ngươi đã chịu lộ diện rồi hả ~~~!!!” giọng cười đầy phẫn khích vang lên từ phía tường thành lập tức khiến sắc mặt của Dương Kiệt trầm đen như than.

Không hay rồi ~~~~!!!

- - - - -

thời điểm gần cuối năm nên công việc khá bận rộn, nhiều lúc không thể up chap, nên mong mọi người thông cảm nhé.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 330: Kẻ Thù Cũ Gặp Nhau

Quả nhiên không dễ dàng chút nào. Tam công chúa biết rõ Dương Kiệt có dịch dung thuật, chẳng lẽ lại không có phương pháp để phát hiện anh ta, tất nhiên là không thể rồi, nên nhớ rằng trong vương thành còn có một trận pháp sư trung cấp, việc bố trí một pháp trận để nhận dạng những kẻ sử dụng dịch dung thuật trà trộn vào thành dễ như ăn kẹo mà thôi.

Chỉ cần kẻ sử dụng dịch dung thuật áp sát tới gần pháp trận, sẽ lập tức kích hoạt chức năng phá hủy thuật dịch dung của đối phương, thậm chí còn lợi hại hơn gấp trăm lần, ngàn lần so với máy chiếu X quang khi qua hải quan nữa là.

“ Chuyện, chuyện gì xảy ra thế này???” “ đại nhân mau, mau dẫn tiểu công tử đi tới nơi an toàn, pháp trận vừa phát hiện có kẻ khả nghi trà trộn vào trong đội ngũ của ngài.”

Lão quản gia còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, tên đội trưởng canh gác mang theo vẻ mặt hoảng hốt vội vã chạy tới lên tiếng gọi ý.

Hắn không thể không làm vậy, lỡ như tiểu công tử của tể tướng phủ xảy ra mệnh hệ gì, cho dù trách nhiệm không thuộc về mình, e rằng cũng sẽ bị phía tể tướng phủ giận cá chém thớt lột da mình cho mà xem.

Nghe nói tể tướng vô cùng thương yêu đứa con trai ruột thịt duy nhất của cả dòng tộc này, ngày thường nâng trên tay sợ rơi, ngâm trong miệng cũng sợ tan, hắn không dám cá rằng tể tướng sẽ sáng suốt rộng lượng tha

thứ cho mình nếu như tiểu công tử gặp nạn trong khu vực mà mình phụ trách.

“ kẻ khả nghi???”

Tất cả mọi ánh mắt nhanh chóng đổ dồn hết về phía Dương Kiệt. Đặc biệt là tên vừa bắt chuyện với Dương Kiệt, mang theo vẻ mặt kinh ngạc khó tin, thậm chí đôi mắt đỏ ngầu tràn đầy gân máu.

Hèn chi, hèn chi lúc này mình đã cảm thấy có gì đó không đúng, thì ra tiểu cầu đã bị kẻ khả nghi ngụy trang mất rồi, vậy còn tiểu cầu, tiểu cầu đâu rồi??? Chẳng lẽ

Tên xui xẻo tên tiểu cầu và người này có quan hệ hàng xóm từ nhỏ, quan hệ cả hai có thể nói là tốt hơn cả anh em ruột thịt, lúc này phát hiện kẻ khả nghi đã ngụy trang thành hàng xóm thân thiết của mình, lập tức nghĩ ra số phận bi thảm nhất có thể xảy ra đối với hàng xóm của mình cũng nên.

“ AAAA ~~~, người, người đền mạng cho tiểu cầu của ta ~~~~~!!” người này sau một hồi suy nghĩ vu vơ, tựa như hóa điên khoa tay múa vuốt lao thẳng về phía Dương Kiệt, định tấn công anh ta để trả thù cho hàng xóm của mình.

“ biến ~~~~~!!!” Bốp ~~~~~!!! AAAAAAA ~~~~~!!!

Tâm trạng của Dương Kiệt lúc này tồi tệ vô cùng, trực tiếp một cú đá bay đối phương ra xa. Tất nhiên, cú đá của Dương Kiệt không hề có tí sức lực gì cả, với một tên luyện thể quèn như tên kia, chỉ cần Dương Kiệt muốn, chỉ đơn giản một cú đá đã có thể lấy mạng đối phương rồi, lúc này đối phương chỉ bị đá bay rơi ngã phía xa, bị thương nhẹ chứ không nguy hiểm tới tính mạng.

Nhận thấy đối phương bất chấp tất cả để trả thù cho “bạn” của mình, những người như thế luôn nhận được sự kính trọng của Dương Kiệt, nên anh ta chỉ đá bay đối phương ra mà thôi, thậm chí còn lên tiếng giải thích: “yên tâm, bạn của ngươi vẫn còn bình an.” Nói xong, không thèm quan tâm tới đối phương nữa, ánh mắt dán chặt về phía cổng thành vì mình sắp phải đối diện khó khăn chồng chất sẽ diễn ra.

Nghe xong lời giải thích của Dương Kiệt, người kia đã lập tức ngất xỉu tại chỗ vì cú đá lúc nảy của anh ta, tất nhiên, trước khi ngất đi trong lòng tỏ ra thanh thản hơn rất nhiều vì sự bình an của hàng xóm của mình.

Hắn không nghi ngờ Dương Kiệt sẽ lời dối mình, vì không cần thiết.

‘ mau, mau hộ tống tiểu công tử tới nơi an toàn ~~~~!!!’ quân gia cũng nhanh chóng hoàn hồn trở lại, vội vã lên tiếng quát tháo đoàn tùy tùng đẩy xe ngựa tới nơi an toàn, tránh để công tử nhà mình liên lụy tới nguy hiểm có thể xảy ra.

“ Kẻ khả nghi??? Chẳng lẽ là” Trong xe ngựa khẽ vang lên giọng nói lầm bầm của tiểu công tử nhà tề tướng.

Ngay sau khi xe ngựa di chuyển ra xa, cũng là lúc một bóng người từ bên trong lầu các trên tường thành lao ra như một tên bắn, chỉ trong tích tắc đã xuất hiện ngay trước mặt Dương Kiệt.

Khi nhìn kỹ khuôn mặt của người trước mặt, Dương Kiệt lập tức lộ khí xung thiên, Tam Tiêm Kích xuất hiện trong tay, hận không thể lao tới đâm vài chục vài trăm nhát vào người đối phương để trút đi cơn giận dữ trong lòng.

Không ngờ cả hai lại có duyên như thế này, người vừa từ trong lầu các lao ra, chính là tên khốn đã móc tim của Dương Kiệt ra khỏi cơ thể trong

công chúa phủ, một trong tứ đại cao thủ đã từng mai phục vây giết anh ta.

Tất nhiên, hận chỉ là một phần, quan trọng nhất là Dương Kiệt muốn tốc chiến tốc thắng để có thể nhanh chóng tẩu thoát khỏi vương thành, vì lúc này anh ta đã có thể cảm nhận được có thêm ba luồng khí thể “quen thuộc” đang lao nhanh về phía cổng thành đông với tốc độ cực nhanh, chính là ba tên đồng đội còn lại phụ trách trấn giữ các cổng thành khác, sau khi nhận được thông tin Dương Kiệt lộ diện, đã nhanh chóng di chuyển về hướng này để hỗ trợ cho đồng đội của mình.

Tất nhiên, cho dù bốn tên cao thủ tụ tập lại cũng không khiến Dương Kiệt quá bận tâm, quan trọng nhất là, anh ta đã có thể cảm nhận thấy thần thức suốt đời không thể quên được của tên Trịnh Hồ đã khóa chặt vào mình.

Chỉ là dường như đôi phương đang mang theo tâm lý bề trên, ngồi gác chân rung đùi thưởng thức ly trà trong phủ của mình để chờ đợi bốn tên cao thủ tóm cổ Dương Kiệt về giao nộp chứ không đích thân ra tay với anh ta, nên tạm thời không có tí động tĩnh gì cả.

Một phần vì kiểm thức thuật của Dương Kiệt đã đánh lừa được Trịnh Hồ, với thực lực của một nguyên thần tầng thứ 1 hiện ra lúc này, lão ta cho rằng chỉ cần bốn tên kia đã có thể dễ dàng giải quyết được mọi chuyện, không cần thiết bản thân phải đích thân ra tay chỉ cho một nhọc.

Nhưng Dương Kiệt có thể khẳng định, đợi lúc nổ ra giao chiến, khi mình bộc lộ hết thực lực ra bên ngoài, Trịnh Hồ chắc chắn sẽ nhận ra sự khác thường và có hành động ngay tức khắc, nên thời gian dành cho anh ta không nhiều, phải nhanh chóng giải quyết xong kẻ thù trước mắt rồi nhanh chóng đột phá ra ngoài vương thành.

Chỉ cần rời khỏi vương thành, cho dù Trịnh Hồ có mặt tại nơi này, với dịch chuyển tức thời của mình, hoàn toàn có thể an toàn bỏ trốn một cách

dễ dàng.

Sau khi có được quyết định, hít sâu một hơi vào người, Dương Kiệt dùng ánh mắt căm thù nhìn chăm chăm vào tên khốn ở trước mắt, hận không thể nhai tươi nuốt sống đối phương.

Anh ta vẫn còn chưa quên được nỗi đau tột cùng khi bị đối phương móc tim ra khỏi cơ thể và thậm chí bị bóp nát trong bàn tay dơ bẩn của hắn.

Cót két ~~~~~!!!

Trong lúc Dương Kiệt định lao tới đánh phủ đầu kẻ thù, cổng thành đang mở toang ra đột nhiên đóng kín lại bởi những binh sĩ canh gác tường thành.

Sắc mặt của Dương Kiệt trở nên khó coi vô cùng, thế là kế hoạch đánh nhanh diệt gọn rồi bỏ trốn đã phá sản.

Nếu như dễ dàng vượt qua được tường thành đã đóng kín, thì Dương Kiệt đã làm từ lâu rồi, đâu cần phải đợi tới thời điểm này nữa, đặc biệt là khi cổng thành đã đóng chặt lại, càng khó khăn chông chát hơn nữa.

Anh ta không phải không muốn ngăn cản mấy tên binh sĩ đang đóng cổng thành, chỉ là kẻ thù đang dán chặt đôi mắt vào mình, tuyệt đối không để cho mình muốn làm gì thì làm đâu.

Nếu vậy thì, giải quyết tên khốn trời đánh trước mặt trước đã, chuyện thoát khỏi vương thành tính sau.

“haha, lần trước tuy không biết mi sử dụng thủ thuật gì có thể toàn mạng sau khi trái tim bị bóp nát, nhưng lần này, mi sẽ không còn may mắn như lần trước nữa đâu.” Đôi mắt đầy tự tin nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt, ngay sau khi nghe được thông tin anh ta vẫn còn sống và thậm chí phản sát người của tam công chúa, hắn tỏ ra không tin, cho rằng trên đời

này không ai có thể toàn mạng sau khi trái tim bị bóp nát, tuy nguyên thân vẫn còn đó, nhưng thể xác chắc chắn đã bị hủy hoại không thể sử dụng được nữa rồi, và khi nhìn thấy Dương Kiệt vẫn còn đang sống nhần nhần ở trước mặt, hắn không dám không tin nữa, đồng thời tỏ ra phần nộ vô cùng khi bản thân đã sai sót để đối phương qua mặt như trước kia, quả thật là một sỉ nhục ghê tởm đối với hắn.

Và lần này, con heo mập ở trước mặt tuyệt đối không có cơ hội giở trò thêm lần nữa đâu.

“ Tuyệt học địa giới, Hắc Cốt Cửu Âm Chảo, sát ~~~~~!!!” tay phải tạo thành chảo bao phủ bởi luồng khí sặc mùi máu tanh, hắn trực tiếp tung đòn phủ đầu tấn công về phía Dương Kiệt.

‘ Mẹ kiếp, lần trước dính phải tủa thần tán nên mới để các người dễ dàng đánh bại, giờ nay thực lực của bố mày đã có thể phát huy hoàn toàn, để xem bố mày không phang thây xẻ thịt mày ra để báo thù cho nỗi đau tột cùng mà ta phải hứng chịu trước đó.’ Nhìn thấy đòn tấn công đầy gian tà của đối phương đã tới ngay trước mặt, Dương Kiệt chỉ cười lạnh trong lòng.

Lần trước thực lực bị phong tỏa và đối phương có tới bốn mạng, nhưng giờ nay còn để kẻ thù tác oai tác quái thêm lần nữa thì Dương Kiệt có thể đâm đầu vào tường chết quách đi cho rồi.

“ Trò trẻ con, biến ~~~~~!!!” Dương Kiệt thậm chí không thèm kích hoạt giới vương quyền, một phần vì không muốn bộc lộ thực lực quá sớm để Trịnh Hồ phát hiện, trực tiếp vung kích chẻ thẳng về phía cánh tay thành chảo bao phủ bởi luồng khí hắc ám gian tà mà đối phương đang móc tới.

Boong ~~~~~!!! Hự ~~~~~!!!

Kích va đập vào bàn tay máu thịt mà cũng phát ra âm thanh ma sát của kim loại, đủ hiểu tuyệt học của đôi phương đáng sợ tới cỡ nào, nếu như bị móc trúng, da thịt nào chịu cho thấu chứ???

Nhưng đó là đối với người khác, tên cao thủ đã xui xẻo khi gặp phải một khúc xương khó ngâm như Dương Kiệt, chỉ có nước quỳ mà thôi.

Sau tiếng va đập vào nhau, tên cao thủ tựa như mất hết cảm giác từ cánh tay phải của mình, bản thân như bị một lực đẩy cực mạnh đâm thẳng vào người, cả cơ thể bị đẩy bật ra phía xa, sắc mặt trở nên xanh xao tái mếp, trên trán đã chảy đầy mồ hôi lạnh, toàn thân run rẩy mang theo vẻ mặt đầy kinh ngạc khó tin há hốc nhìn chằm chằm vào tên “bại tướng” ở trước mặt.

Tuy cú quét của Dương Kiệt không khiến hắn bị thương tích gì cả, nhưng mình đã sử dụng cả tuyệt học địa giới, còn tên “bại tướng” chỉ đơn giản một cú chẻ kích đơn giản đã có thể hóa giải thậm chí đẩy lùi bản thân, đó tuyệt đối là điều không thể chấp nhận được đối với một người quá ư là tự phụ như hắn.

“Không, ta không tin ~~~~~!!! Vô hồn hiện ~~~~~!!!” mặc dù không muốn tin vào những gì xảy ra ở trước mặt, nhưng dường như hắn đã nhận thức được kẻ địch tuyệt đối không phải khúc xương dễ ngâm như mình nghĩ, trực tiếp bộc lộ hết toàn bộ thực lực của mình, kích hoạt vô hồn ra, không thận trọng không chùng lặt thuyền giữa sông cũng không chùng đấy.

Phục ~~~~~!!

Ngay trên đỉnh đầu của hắn lập tức xuất hiện một bộ xương có hình dáng của một con người cao gần ba trượng, xung quanh bộ xương bao phủ bởi khói khí màu hắc ám trông kinh tởm vô cùng, đặc biệt là vị trí hốc mắt

nhấp nháy khói lửa màu đỏ rực như máu, người ngoài chỉ nhìn vào thôi cũng đã sờn cả tóc gáy rồi.

Võ hồn cấp 4, Hắc Cốt Tu La Sứ Giả ~~~~!!

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 331: Trảm Sát Kẻ Thù

Võ hồn nhanh chóng nhập vào trong cơ thể của hắn, khiến ngoại hình vốn dĩ hắc ám kinh tởn của hắn lúc này càng trở nên kinh tởm hơn nữa, giống hệt như một quỷ tu la bước ra từ địa ngục vậy.

“ tuyệt học thần thông, Tu La Cuồng Huyết Chảo, chết chết chết ~~~~~!!!!” hai tay tạo thành thế chảo giơ cao lên quá đầu và làm ra động tác chụp thẳng xuống trong không khí, hắn phần nộ gào lớn.

Ngay trên không trung lập tức xuất hiện hai bàn tay khí bốc đầy khói khí màu đen lai đỏ của máu tươi, thậm chí những người có mặt ở gần đó có thể ngửi thấy mùi máu tanh kinh tởm tới mức ói xộc thẳng vào mũi, tựa như hai quả thiên thạch từ ngoài vũ trụ đâm thẳng xuống vị trí Dương Kiệt đang đứng với tốc độ chỉ tính bằng giây.

“ Võ hồn hiện, Phì lũ Mở Bụng Hộ Thể, ta đỡ đỡ đỡ ~~~~~!!!!” Dương Kiệt không dám xem thường khi đối phương tung ra hết thực lực của mình, trực tiếp kích hoạt toàn bộ kỹ năng phòng thủ của mình để chống đỡ.

Thực ra thì Dương Kiệt hoàn toàn có thể sử dụng Giới Vương Quyền X6 và phản sát đối phương ngay tức khắc hoàn toàn không phải là vấn đề. Nhưng anh ta đã có thể cảm nhận được ba luồng khí thể đang áp sát tới gần, cho dù lúc này có thể trảm sát tên khốn ở trước mặt, cũng không đủ thời gian để anh ta đột phá ra khỏi cổng thành, thậm chí có thể lôi kéo cả Trịnh Hồ xuất hiện ngay hiện trường.

Nên anh ta tạm thời vẫn kìm nén lại thực lực của mình, đợi ba tên kia có mặt tại đây mới bung ra hết toàn bộ thực lực của mình để trăm sát bốn kẻ địch càng nhanh càng tốt, để Trịnh Hồ không kịp phản ứng, tạo thời gian quý báu để mình có thể bỏ trốn khỏi vương thành.

Dưới đôi mắt tràn đầy gân máu kèm theo vẻ mặt như gặp ma giữa ban ngày của tên cao thủ, hai bàn tay khí khổng lồ chỉ khẽ chạm nhẹ vào cái mỡ bụng của Dương Kiệt đã lập tức bị vỡ tan nát trong không khí, còn cái mỡ bụng vẫn sừng sững hiên ngang chắn ngay trên đỉnh đầu của Dương Kiệt, thậm chí không khiến nó sút mẻ được gì cả.

“ không, không thể nào như thế được, ta không tin, Tu La Hóa Thân Thuật biến ~~~~~!!!” tên cao thủ dường như bị đả kích quá đáng, như tên điên không ngừng gào thét đầy bất cam và phẫn nộ, trực tiếp hóa thân thành một bộ xương khô màu đen tuyền bởi võ hồn của hắn, lao thẳng tới tấn công điên cuồng về phía Dương Kiệt.

Keng ~~~ keng ~~~ keng ~~~ ... boong ~~~ boong ~~~~~!!

Dương Kiệt tỏ ra ung dung trước những đòn tấn công như cuồng phong vũ bão của đối phương, vẫn mang theo tâm lý chờ đợi, chưa vội vàng tung đòn dứt điểm kẻ địch của mình.

Khi nhìn thấy vẻ mặt tức điên của kẻ thù trước mặt, trong lòng Dương Kiệt cảm thấy mát lòng mát dạ vô cùng.

Chưa đâu, đây mới chỉ là khởi đầu, bốn thiếu gia sẽ khiến ngươi cảm thấy tuyệt vọng trước khi mãi mãi biến mất khỏi thiên địa này.

“ tên Dương Kiệt này, không tệ ~~~!!!” không biết từ khi nào, tiểu công tử của tể tướng phủ đã rời khỏi xe ngựa của mình, đôi mắt đầy hứng thú

nhìn chăm chăm về phía Dương Kiệt như đang giỡn cợt với đối thủ của mình, miệng lầm bầm nói nhỏ một câu.

Một trong tứ đại cao thủ dưới quyền Ứng Hoàng, tiêu công tử tất nhiên là biết rõ, chỉ là không ngờ ngay cả một người có thực lực đáng sợ như đôi phương, khi đối diện với Dương Kiệt, có cảm giác giống như một đứa trẻ lên ba đang khoa tay múa vuốt trước mặt một người trưởng thành.

Hoàn toàn không cùng đẳng cấp gì cả.

“Đùa thế đủ rồi, xéo đi cho khuất mắt ta ~~~~!!!” Dương Kiệt vung kích quét ngang một cái, đối thủ trực tiếp bị chém bay ra xa, ngay trước ngực đã xuất hiện một vết cắt sâu tới nỗi nhìn thấy cả xương trắng, máu tươi phun bắn ra nhuộm đỏ của ngực mình.

Chỉ là đối phương đang trong trạng thái biến hình, nên tạm thời không thể cảm nhận được cơn đau, nhưng vết thương sâu nặng như thế đã khiến khí thế trên người hắn không ngừng tuột dốc không phanh, tựa như đang bị xì hơi vậy.

“Lão nhị đừng sợ, bọn ta tới tiếp tay đây ~~~~!!!” “heo mập chó làm càn, bố mày tới đây ~~~~~~!!!” “Còn không mau mau khoang tay chịu trói??? Không chừng bọn ta sẽ ban cho ngươi một cái chết nhẹ nhàng ~~~~!!”

Quả đúng như cảm nhận của Dương Kiệt, ba tên đồng bọn của đôi phương đã từ các công thành kia tụ tập đầy đủ về nơi này, nhìn thấy đồng bọn của mình đang thất thế, vừa tỏ ra khó tin và có chút bất ổn không yên, vừa phần nộ gào thét và trực tiếp lao thẳng về phía Dương Kiệt tấn công.

“bố mày chính là đang chờ các ngươi đây, Giới Vương quyền X 6, Dương Tiễn Xuyên Tâm Kích, chết hết cho ta ~~~~~~!!!” nhìn thấy

kẻ thù đã có mặt đông đủ, Dương Kiệt không cần phải che giấu thực lực gì nữa, trực tiếp thi triển bí pháp gia tăng toàn bộ thực lực của mình, cơ thể như biến hóa thành một cây kích dạng khí màu xanh lá không lồ, như một mũi tên xé gió đâm thẳng vào bốn kẻ địch đang lao tới.

Uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~!!

AAA ~~~~~!!! Không ~~~~~!!! Sao, sao có thể ~~~~~!!! Vì, vì, vì sao lại thế chứ hả ~~~???

Năm chiếc bóng chia làm hai đầu va đập vào nhau, hình thành vụ nổ vang động cả khu vực thành đông, vô số cuồng phong gió lốc hình thành vô tình cuốn bay những tên binh sĩ đang quan chiến ở gần đó, thậm chí khiến không ít kiến trúc xung quanh sụp đổ, nhất thời tiếng kêu gào khóc thét vang động của khu vực.

Đặc biệt là bốn tên cao thủ va đập vào kích khí do Dương Kiệt biến hóa mà thành, cơ thể chịu đựng không nổi uy lực đáng sợ như những miếng thủy tinh mỏng manh dễ vỡ vỡ nát ra thành trăm mảnh ngàn mảnh, miệng chỉ kịp kêu gào lên những câu đầy bất cam khó tin pha lẫn kinh hãi.

Tất nhiên, chỉ ba tên vừa mới tới tiếp viện trực tiếp chết thảm dưới tay của Dương Kiệt, còn tên đã biến hình thành tu la chỉ bị trọng thương đánh bay ra xa, chỉ là lúc này hắn đã hoàn toàn thoát khỏi trạng thái biến hình, toàn thân nhuộm đỏ bởi máu tươi nằm thoi thóp trên mặt đất, chỉ cần Dương Kiệt bước tới bồi thêm một cú, lập tức có thể lấy mạng đối phương một cách dễ dàng.

Chỉ một chiêu, với bí pháp Giới Vương Quyền X6 của Dương Kiệt, trăm sát kẻ địch có thực lực yếu kém hơn mình tới hai cấp chỉ dễ như trở bàn tay, xuống chi tuyệt học của Dương Kiệt có hiệu ứng nhất kích tất sát, càng dễ dàng hơn nữa.

Thực ra ba tên tới tiếp viện đã chết một cách bất cam tức tưởi, nếu như ngay từ đầu chúng kích hoạt võ hồn của mình lên, có thể không bị chết thảm một cách dễ dàng như thế này, cùng nắm chịu chung số phận với tên còn đang sống sót là cùng. Nhưng dường như chúng đã đánh giá sai lầm thực lực của Dương Kiệt, tỏ ra tự tin chỉ cần bốn người cùng ra tay, hoàn toàn có thể trấn áp kẻ địch một cách dễ dàng, nên mới bị Dương Kiệt trảm sát bằng một chiêu đánh như thế này.

Roẹt ~~~ roẹt ~~~ roẹt ~~~!!

Ngay sau khi thân xác bị hủy, ba tia sáng nguyên thần lập phóng thích lên bầu trời mang theo vẻ hoảng loạn quay đầu bay thẳng về phía hoàng cung để bỏ trốn.

Diệt cỏ không tận gốc, tuyệt đối không phải là phong cách của Dương Kiệt, huống chi giữa hai bên có mối thù không đội trời chung nữa chứ.

Hai chân nhún mạnh xuống đất tung người nhào lộn lên không trung, chân phải giơ thẳng ra phía trước, miệng hét lớn: “ Chạy??? để xem bọn bây chạy đi đâu, Phì Lũ Lôi Đình Phi Cước, đốt cháy hết cho ta ~~~~~!!!!”

Roẹt ~~~ roẹt ~~~ roẹt ~~~~~!!

Vô số bàn chân sét được đá ra, cho dù nguyên thần có bay nhanh cỡ nào, cũng không tài nào sánh bằng với tốc độ của sấm sét, nên vô cùng hiển nhiên chỉ trong tích tắc đã bị những bàn chân sét lao tới nuốt chửng, nếu như nguyên thần có thể phát ra tiếng, chắc chắn sẽ nghe thấy những tiếng gào thét đầy đau khổ và bất cam, cuối cùng mãi mãi biến mất trên thiên địa này.

Giải quyết ba tên nguyên thần xong, Dương Kiệt bước tới trước mặt tên kẻ thù số một của mình vẫn còn đang nằm thoi thóp trên mặt đất, dưới ánh mắt đầy sợ hãi và chết chóc của đối phương, trực tiếp vung kích đâm thẳng vào đầu, ngay vị trí thức hải của đối phương, thậm chí không cho nguyên thần của đối phương có cơ hội bỏ trốn.

Phù ~~~~~!!!

Giải quyết xong tất cả kẻ thù của mình, Dương Kiệt hít sâu một hơi vào người để bình ổn lại tâm trạng của mình, tuy kẻ thù đã xử lý xong, nhưng không có nghĩa là bản thân đã an toàn, vì ngay từ lúc thi triển Dương Tiễn Xuyên Tâm Kích, anh ta đã cảm nhận được Trịnh Hồ đã lao mình khỏi phủ của mình và đang di chuyển nhanh về phía này với tốc độ như tia chớp, nếu như không mau chóng đột phá ra khỏi vương thành, một khi đối phương kịp có mặt ở nơi này, Dương Kiệt chỉ có nước khoanh tay chịu trời mà thôi.

“chầu ~~~~~!!!” không chút do dự chần chừ vì thời gian không cho phép, Dương Kiệt lập tức quay đầu lao thẳng về phía tường thành chuẩn bị bỏ trốn.

Cổng thành đã bị đóng lại, chỉ còn cách trèo qua tường thành mà thôi.

Chỉ là khi nhìn kỹ tường thành cao trên cả chục mét sừng sững hiên ngang chắn ngay trước mặt, Dương Kiệt có cảm giác tê tái cả da đầu.

Nếu như có đủ thời gian thì không nói, trèo lên vượt qua không thành vấn đề, vấn đề là Trịnh Hồ tuyệt đối không cho anh ta có đủ thời gian để làm điều đó.

Nhưng không thử thì làm sao biết, tuyệt đối không thể đứng yên tại chỗ chịu chết được.

“ mau, mau, cản, cản hấn lại ~~~~~!!!!” tên đội trưởng mang theo vẻ mặt sợ hãi hốt hoảng gào thét ra lệnh cho binh sĩ lao tới ngăn cản Dương Kiệt vượt công.

Nếu như để tội phạm bị truy nã bỏ trốn, quy ra trách nhiệm đổ xuống đầu, tuyệt đối không phải chỉ đơn giản là một mình bản thân đền mạng, thậm chí còn liên lụy tới cả gia đình nữa kia.

Cho dù chết cũng tuyệt đối không để đối phương vượt qua được tường thành ~~~~~!!

“ sát ~~~ sát ~~~~~!!!” Không chỉ tên đội trưởng hiểu rõ điều đó, ngay cả những binh sĩ quen cũng biết rõ nếu như để vượt mất tội phạm, viễn cảnh thảm khốc sẽ đổ xuống gia đình mình như thế nào, nên cho dù lúc này trong lòng đang sợ hãi tột cùng, nhưng cũng cắn răng liều mình lao tới vây lấy tấn công Dương Kiệt.

Mặc dù không muốn liên lụy tới những người không liên quan, nhưng trên đời này không thứ gì quan trọng bằng mạng sống của mình cả, cho nên, đối với những tên binh sĩ cản đường, Dương Kiệt chỉ có thể thầm nói một câu xin lỗi trong lòng mà thôi.

“ Biến hết cho ta ~~~~~!!!” Vừa chạy vừa vung kích theo thế hoành tảo thiên quân chẻ ngang một nhát, một lưỡi kích khí sắc hơn cả dao cạo phóng thích ra chém thẳng về phía trước, cơ thể gần hai chục tên binh sĩ đang lao tới trực tiếp bị nứt òa làm đôi, máu thịt nội tạng phun bắn rơi rải khắp nơi trên mặt đất.

Cảnh tượng như tu la địa ngục này bất kỳ ai nhìn thấy cũng không tìm được biến sắc buồn nôn.

“sát ~~~ sát ~~~~~ sát ~~~~~!!” Chỉ là cảnh tượng đáng sợ này không khiến sĩ khí của binh sĩ vương triều Thiên Ưng rụt chí, ngược lại chỉ khiến họ trở nên điên cuồng hung hăng lên mà thôi, tựa như tầng tầng lớp lớp con sóng biển không ngừng đổ dồn về phía Dương Kiệt liên miên không dứt.

Trước sau gì cũng phải chết, thà chết trên chiến trường, ít ra người thân gia đình được toàn vẹn, thậm chí còn được vương triều nuôi dưỡng. Còn nếu như quay đầu bỏ chạy lúc này, cũng sẽ phải chết, tới khi đó không phải chết một mình mà chết cả gia tộc đấy chứ.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 332: Trịnh Hồ Xuất Hiện!!

Sát ~~~ sát ~~~ sát ~~~~~!!!

“ Tuy không muốn làm hại các người, nhưng.... Thứ lỗi cho ta, Phì Lũ Xung Thiên Pháo, ta đề ~~~~~!!!”

Đối diện tầng tầng lớp lớp binh sĩ đang lao tới, Dương Kiệt không thể lãng phí thời gian nữa, cơ thể trực tiếp tung mình lên không trung, hai tay hai chân dang rộng ra hết cỡ thành chữ đại, trực tiếp thi triển tuyệt học AOE mạnh nhất của mình, giải quyết nhanh gọn lại rắc rối ở phía dưới.

Một bóng khí khổng lồ xuất hiện tựa như quả bom nhiệt hạch từ trên bầu trời ném thẳng xuống vương thành Khương Lộc, đám binh sĩ ở dưới mặt đất mang theo vẻ mặt hoảng sợ tuyệt vọng chỉ biết chôn chân tại chỗ dùng cơ thể máu thịt mong manh của mình hứng trọn “ quả bom” có uy lực không biết lớn hơn biết bao nhiêu lần so với bom nguyên tử của nước Mỹ tại trái đất.

Rầm ~~~ uỳnh ~~~~~!!!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, toàn bộ kiến trúc ở khu vực thành đông gần như lắc lư rung chuyển bởi uy lực kinh hoàng của tuyệt học Phì Lũ Xung Thiên Pháo.

Một khối khí hình quả nôm khổng lồ trút lên cao vút trời, kinh động cả vương thành Khương Lộc.

Gần cả trăm tên binh sĩ, thậm chí ngay cả tên đội trưởng cũng bị hủy diệt bởi Phì Lũ Xung Thiên Pháo của Dương Kiệt, thậm chí chết không toàn thây là đằng khác.

Tuy tuyệt học của Dương Kiệt kinh người, nhưng phạm vi chịu ảnh hưởng chỉ gói gọn ở khu vực nhỏ, ít nhất nhóm người của tể tướng phủ đứng ở phía xa không bị ảnh hưởng quá nhiều, chỉ là bị gió lốc tàn dư sau vụ nổ thổi bay ra xa, hoàn toàn không nguy hiểm tới tính mạng gì cả.

“quả, quả thật đáng sợ....” Tiểu công tử cố gắng giữ vững cơ thể của mình trước những cơn gió lốc đáng sợ như thể cuốn bay mọi thứ, đôi mắt tràn đầy vẻ phấn khích nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt ở phía xa, miệng vẫn còn lẩm bẩm khen ngợi.

Đúng là trẻ trâu điếc không sợ súng mà ~~~!!

Không bình thản được như chủ nhân của mình, quân gia và đám tùy tùng ai nấy đều mang theo vẻ mặt hoang mang sợ hãi không ngừng nuốt nước bọt vào cổ họng, thậm chí không ít người đã xuất hiện dịch thể màu vàng bốc mùi khai khắm ở giữa háng rồi.

Đặc biệt là tên vừa bị Dương Kiệt đánh ngất đi, lúc này hắn đã tỉnh lại và nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ ở trước mặt, cơ thể không ngừng run rẩy vì quá sợ.

Thế mà lúc này mình còn nóng đầu lao tới tấn công người ta, cũng may là đối phương không có ác ý mạnh tay, nếu không thì e rằng có trăm cái mạng cũng không đủ chết rồi.

Hai chân vừa đáp xuống đất, xung quanh đã không còn cản trở, Dương Kiệt tựa như cơn gió lốc lao thẳng về phía tường thành chuẩn bị trèo tường “vượt biên”.

Vì lúc này không chỉ cảm nhận được khí thế đáng sợ của Trịnh Hồ, thậm chí đã kinh động tới các gia tộc và cả Ứng Hoàng trong vương thành, đã có không ít thần thức khóa chặt vào người mình và đang di chuyển nhanh về hướng này, nếu không nhanh chân bỏ trốn, tuyệt đối là một đại họa đối với bản thân.

Lúc này đừng nói là Trịnh Hồ, thậm chí ngay cả Ứng Hoàng và các gia tộc trong vương thành chắc chắn sẽ không tha thứ cho cái tội dám nhiễu loạn vương thành của mình đâu.

Chỉ trong tích tắc Dương Kiệt đã áp sát ngay tường thành, cơ thể nhanh như một con sóc không ngừng dẫm chân lên bề mặt tường thành lấy thế di chuyển trèo lên tường thành cao gần cả chục mét ở trước mặt.

Vù ~~~ vù ~~~ vù ~~~~~!!!

Đối với một kẻ mạnh nguyên thân như Dương Kiệt, tường thành cao chục mét đã bị anh ta chinh phục trong khoảng ba nhịp thở mà thôi. Dương Kiệt đã nhanh chóng đặt chân lên tường thành rộng gần năm sáu mét.

Chỉ cần bước chân nhảy thẳng ra khỏi tường thành là xem như mình đã bỏ trốn thành công rồi ~~~!!

Dương Kiệt phấn khích tột cùng, không chần chừ trực tiếp tung người lao thẳng về phía trước, chuẩn bị từ trên tường thành nhảy thẳng xuống bên ngoài vương thành.

Roẹt ~~~~~!!!

Chỉ là Dương Kiệt vừa mới bước chân ra phía trước chưa được hai bước, lập tức sồn cả tóc gáy khi phát hiện một áp lực đáng sợ đang lao thẳng về lưng mình, linh tính mách bảo cho anh ta biết rằng, nếu như còn

tiếp tục ngoan cố lao về phía trước để nhảy xuống, tuyệt đối sẽ chết không toàn thây cho mà xem.

Ta né ~~~~~!!

Dương Kiệt lập tức điều chỉnh lại tư thế tung người nhảy sang bên phải, ngay lập tức cảm nhận được cơn gió sắc lạnh xước ngang qua ngay lưng mình, thậm chí lưng áo đã bị xé nát cuốn bay theo cơn gió mát lạnh đó, lúc này phần lưng cảm thấy mát lạnh vô cùng kèm theo cơn đau nhát của da thịt bị xén ra khỏi cơ thể, khiến anh ta không kịp được nhắm mắt nhắm mũi.

Nếu như chậm nửa bước, tuyệt đối không chỉ lưng áo và lớp da thịt ở lưng bị tách rời cơ thể, mà cả cơ thể bị chẻ đứt làm đôi cho mà xem.

“haha, tên cầu tạp chủng trời đánh kia, để xem lần này mày còn trốn chạy được đi đâu ~~~~~!!!!”

Dương Kiệt còn chưa kịp hoàn hồn, tiếng cười thét đầy phần khích của Trịnh Hồ đã xông thẳng vào tai, khiến sắc mặt của Dương Kiệt trở nên khó coi vô cùng.

Cho dù mình đã cố gắng tới cỡ nào, cũng không thể nhanh hơn đối phương một bước nhảy ra khỏi tường thành, chỉ còn vài bước nữa, vài bước nữa thôi là mình có thể cao chạy xa bay rồi, aaaaa, ta không cam tâm ~~~~~!!!

Mặc cho Dương Kiệt có bất cam tới cỡ nào đi nữa, thì sự thật vẫn là sự thật, bóng người của Trịnh Hồ đã nhanh chóng xuống hiện trong tầm mắt của anh ta.

Lúc này lão đang mang theo vẻ mặt hả hê đầy chế giễu nhìn chằm chằm vào tên cầu tạp chủng đã khiến mình bị giam cầm trong tông môn suốt cả năm trời, thậm chí trở thành trò cười cho không ít đồng môn trong tông

môn, nếu như nói trên đại lục Huyền Thiên này ai là người cầm hận Dương Kiệt tới tận xương tủy nhất, không phải là Diệp Thiên Hành, cũng không phải là Tư Mã Phong Vân hay Tư Mã Thiên, mà chính là tên Trịnh Hổ này đây.

“chạy nữa đi, mày có ngon thì quay đầu bỏ chạy thử cho lão phu xem nào ~~~~!!!” Trịnh Hổ mang theo thái độ giễu cợt từng bước từng bước bước về phía tường thành.

Tuy lúc này lão đang bước đi phía dưới tường thành do cũng bị hạn chế bởi pháp trận cấm bay trong vương thành, nhưng Dương Kiệt không cho rằng bản thân đủ nhanh để vượt qua được đòn tấn công của một nguyên thần tầng thứ 10 như Trịnh Hổ, đó là chưa tính lão nổi điên lên trực tiếp kích hoạt võ hồn của mình lên rat ay, tới khi đó cho dù chấp Dương Kiệt chạy nửa đường cũng đừng mong thoát khỏi được phạm vi kiểm soát của đối phương, mặc dù vị trí của Dương Kiệt lúc này chỉ cách tường thành bên ngoài có vài bước chân mà thôi.

“cầu tạp chủng, quỳ xuống ~~~~~!!!” Một luồng khí thể đáng sợ của nguyên thần tầng thứ 10 phóng thích ra ập thẳng vào người Dương Kiệt, khiến anh ta toàn thân run lên cầm cập, hơi thở nặng nề gấp rút, trên trán đã chảy đầy mồ hôi lạnh, nhưng vẫn cắn răng chống cự không để áp lực đáng sợ đó đè mình quỳ xuống mặt đất.

Có chết cũng chết đứng chứ tuyệt đối không quỳ trước kẻ thù.

“Vẫn còn dám ngoan cố???” Trịnh Hổ lộ ra vẻ phần nộ khi đối phương dám tỏ ra cứng đầu không khuất phục, khí thể trên người phóng thích ra cực đại, nhất quyết phải bắt Dương Kiệt cúi đầu bằng mọi giá.

“muốn, muốn ta quỳ??? Không, không đời nào ~~~~!!! Trừ khi, trừ khi mi biến thành đàn, đàn bà thì may” uỳnh ~~~~~!!! AAA~~~~~!!!

Chịu không nổi trước lời sỉ nhục của Dương Kiệt, Trịnh Hồ vung tay vỗ mạnh một cái, Dương Kiệt kêu gào một tiếng đầy đau đớn, cả cơ thể nằm ngã sấp mặt trên mặt đất.

“haha, rơi vào tay lão phu xem như đời may mắn rồi con, lão phu hứa sẽ “chăm sóc chăm sóc” ngươi thật tốt trước khi giao nộp lên cho tông môn, khả khả khả khả ~~~!!!” Trịnh Hồ mang theo vẻ mặt đầy điên cuồng trực tiếp tung người lên tường thành, từng bước từng bước bước về phía Dương Kiệt đang nằm bất động trên mặt đất.

Sắc mặt của Dương Kiệt trở nên khó coi vô cùng. Lời hăm dọa của Trịnh Hồ tuyệt đối không phải đùa giỡn, nếu như bản thân rơi vào tay của đối phương, đảm bảo sẽ sống không bằng chết cho mà xem.

Chỉ là với tình thế hiện giờ, trừ khi Thiên Đạo của Trái Đất ra tay, Dương Kiệt đã gần như rơi vào bước đường cùng rồi.

Thiên Đạo của Trái Đất ra tay giải cứu, có thể sao??

“Thiên Hoa Loạn Vũ, mở ~~~~~!!!”

Trong lúc Dương Kiệt đang cố gắng liên lạc năn nỉ hệ thống, hy vọng nó nể tình mình bị hấn cửa cổ bấy lâu nay chịu ra tay giúp đỡ, đột nhiên bên tai vang lên một giọng nói của phụ nữ xa lạ.

Trịnh Hồ còn chưa kịp phản ứng, xung quanh lão đã xuất hiện hàng trăm hàng ngàn đóa hoa đủ loại sắc màu rực rỡ, mùi hương thơm khuếch tỏa nhanh chóng xộc hết vào trong mũi của lão, khiến đầu óc của lão trở nên mê man ngơ ngác, chìm sâu trong trạng thái ảo giác.

Chỉ thấy một bóng người sở hữu sắc mặt tầm tầm bạc trung không chút nổi bật, mảnh khảnh duyên dáng mặc bộ đồ thôn nữ dày nhám trên người từ phía xa lao tới, điểm đáng chú ý nhất chính là ở trước ngực đối phương có

buộc chặt một sợi vải thô nhô hẳn ra ngoài, giống hệt như đang mang vác một thứ gì đó thì phải.

Bóng người đó tung người trèo lên tường thành với tốc độ cực nhanh, vượt qua cả Trịnh Hồ vẫn còn đang mang theo vẻ mặt của “anh Trư” chìm sâu trong ảo giác của mình, dưới ánh mắt đầy kinh ngạc của Dương Kiệt, trực tiếp kéo anh ta đứng dậy, tung người quay ngược lại vào trong vương thành bỏ chạy.

Vì sao bóng người đó không trực tiếp kéo Dương Kiệt nhảy ra khỏi vương thành, chính là vì đối phương hiểu rõ đòn tấn công của bản thân chỉ có thể kiểm soát được một kẻ mạnh như Trịnh Hồ trong thời gian ngắn, nếu như lúc này nhảy ra khỏi vương thành, xung quanh là bãi đất bằng phẳng thậm chí không có lấy một cành cây đủ lớn để che thân, nếu như Trịnh Hồ tỉnh lại, chắc chắn sẽ bị lão tấn công một cách dễ dàng.

Cho nên thay vì nhảy ra khỏi vương thành để bỏ trốn, cô ta đã kéo Dương Kiệt quay trở lại vào vương thành, xung quanh tầng tầng lớp lớp kiến trúc nhà cửa, tuyệt đối là chỗ ẩn núp bỏ trốn lý tưởng cho cả hai.

Cô ta làm sao mà biết rõ Dương Kiệt chỉ cần rời khỏi vương thành, lập tức có thể sử dụng Dịch Chuyển Tức Thời để bỏ trốn được chứ.

Vù ~~~ vù ~~~~~!!

Cả hai nhanh chóng nhảy xuống tường thành dưới tiếng kêu thét phản đối của Dương Kiệt, nhưng đối phương chẳng chút phản ứng, vẫn cứ tiếp tục kéo Dương Kiệt di chuyển nhanh về những đường hẻm chi chít có đầy ở khu vực gần đó.

Thực lực của cô gái lạ mặt vừa xuất hiện chỉ đạt tới cảnh giới tông sư tầng thứ 2, nếu như không phía đạo tâm của Trịnh Hồ không vững vàng, e

rằng chiêu tấn công lúc này thậm chí không có tác dụng với đối phương nữa là.

Và trạng thái chìm vào ảo giác của Trịnh Hồ chỉ duy trì chưa được hai phút đồng hồ đã lập tức bừng tỉnh trở lại, thần thức phóng thích ra cực đại phát hiện Dương Kiệt đã bị cô gái lạ mặt kéo chạy về phía đường hẻm ở phía xa, tỏ ra phần nộ vô cùng.

Chỉ vì một phút bất cẩn mà bản thân bị dính phải trò trẻ con này, nếu như đề chuyện này lan truyền ra ngoài, bản thân tuyệt đối thêm lần nữa trở thành trò đàm tiếu cho cả thiên hạ cho mà xem.

Không thể tha thứ, tuyệt đối không thể tha thứ được ~~~!!!

“ Chết này ~~~~~!!!” tuy không biết đối phương vì sao có thể thi triển tuyệt học của Bách Hoa Cốc, nhưng Trịnh Hồ cũng chẳng rảnh hơi mà đi suy nghĩ những thứ vô thưởng vô phạt đó nữa, trực tiếp vung tay lên vỗ xuống về hướng hai bóng người đang lao nhanh về phía đường hẻm giữa hai tòa trang viên rộng rãi.

Trấn áp cả hai trước rồi mới tìm hiểu sau ~~~!!

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 333: Bỏ Trốn Thành Công!!

Cả hai đang phóng nhanh về phía đường hẻm, chỉ còn cách khoảng vài bước chạy nữa thôi là có thể ẩn mình vào trong đó rồi. Chỉ là đột nhiên cảm thấy một áp lực đáng sợ ập thẳng vào người, cả hai biến sắc ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đầu, phát hiện một bàn tay khí khổng lồ đang từ trên không trung đang đè xuống với tốc độ nhanh như chớp.

“võ hồn hiện, Phì Lũ Mỡ Bụng Hộ thể, ta mở ~~~~~!!!” không còn thời gian để đắn đo suy nghĩ, Dương Kiệt trực tiếp kích hoạt toàn bộ kỹ năng phòng thủ của mình lên để chống đỡ.

Uỳnh ~~~~~!!!!

Bàn tay khí va đập vào cái mỡ bụng dạng khí khiến nó lập tức vỡ nát tan tành trong không khí, thậm chí không cản lại được dù chỉ một giây đồng hồ, nhìn thấy cảnh đó, Trịnh Hồ ở phía xa chỉ cười lạnh chế giễu.

Đúng là không biết trời cao đất rộng, châu châu đá xe mà!!

Chỉ là lão còn chưa đắc chí được bao lâu, lập tức biến sắc khi phát hiện bàn tay khí do mình tạo ra đột nhiên chững lại, sau đó dùng một tốc độ nhanh như tia chớp bắn ngược trở lại về phía mình.

Hiệu ứng phản dam của Phì Lũ Mỡ Bụng Hộ Thể được kích hoạt!!

Dương Kiệt không ngờ nữ thần may mắn lần này lại quay sang mỉm cười với mình như vậy. Nên nhớ rằng từ lúc thăng cấp đòn tuyệt học này tới giờ,

hiệu ứng phản dam kích hoạt chỉ đếm trên đầu ngón tay, không ngờ trong tình huống nguy cấp nhất, nó lại hoạt động một cách hiệu quả như thế này.

“ ta phá ~~~~~!!!” Trịnh Hồ tung người ra khỏi tường thành, tay tạo thành chưởng ấn thẳng về phía bàn tay của mình đang lao tới.

Uỳnh ~~~~~!!!

Tiếng va đập inh ỏi choáng váng cả đầu óc vang lên, bàn tay khí lập tức bị cú chưởng của Trịnh Hồ đánh vỡ tan nát ra, chỉ là bản thân lão cũng không dễ chịu chút nào, cơ thể bị lực đẩy đáng sợ đẩy lùi về phía sau, sắc mặt đỏ phồng lên như tôm luộc, một vũng máu từ trong miệng phun bắn ra.

Lão bị chính đòn tấn công của mình đánh cho chảy máu.

“ Bắc Minh Thôn thiên Ân, Cút qua đây cho lão phu ~~~~~!!!” Trịnh Hồ lúc này đã giận Dương Kiệt tới tận xương tủy, không chỉ một lần mà nhiều lần đã khiến lão bị bề mặt trước thiên hạ, tuy lúc này xung quanh không nhìn thấy bóng dáng của một ai (đám người tể tướng phủ đã bị lão phát lờ đi), nhưng thần thức của không ít người đã khóa chặt nơi này, tất cả những gì xảy ra đều không thoát khỏi sự cảm nhận của họ, nếu như không thể lập tức trấn áp kẻ thù lấy lại uy quyền của mình, e rằng ngày mai sẽ trở thành đề tài đàm tiếu trong cả vương thành cho mà xem.

Một cái đầu lâu khổng lồ xuất hiện ngay trên không trung và đang há to miệng ra hết cỡ, một lực hút kinh hoàng phát tán ra tựa như có thể hút sạch mọi thứ trên đời này.

Đừng nói là Dương Kiệt và cô gái lạ mặt kia, ngay cả những tòa trang viên ở xung quanh được xây dựng kiên cố cực kỳ cũng bắt đầu lung lay trước lực hút đáng sợ của cái đầu lâu đó rồi.

Bắc Minh Thôn Thiên Ân do Trịnh Hồ thi triển ra, uy lực không biết đáng sợ hơn biết bao nhiêu lần sao với Hạ Hầu Quân và Thạch Bảo Ngọc trước kia nữa là.

“Cẩn thận ~~~~~!!!” Cô gái lạ mặt là người đầu tiên chịu không nổi lực hút đáng sợ đó, cơ thể bị hút mạnh về phía cái đầu lâu, Dương Kiệt hoảng hốt vung tay ra chụp lấy bàn tay của đối phương kéo lại, không để đối phương bị hút bay vào trong miệng cái đầu lâu đó.

Dương Kiệt đã từng nghe qua Dương Diễn diễn tả về thảm cảnh đáng sợ khi cơ thể bị hút vào trong miệng của cái đầu lâu gớm ghiếc đó, tuy chỉ nghe thôi cũng đã sờn cả tóc gáy rồi, tuyệt đối không muốn nhìn thấy cảnh đó vào lúc này, đặc biệt là cô gái lạ mặt này vừa mới cứu mạng mình nữa chứ, càng không thể.

Chỉ là vừa tay chạm tay, Dương Kiệt lập tức cảm nhận như có một luồng điện chạy thẳng vào người, khiến anh ta không kiềm được run bắn người lên, một cảm giác quen thuộc xộc thẳng vào người, chỉ là nhất thời không nghĩ ra vì sao lại có cảm giác kỳ lạ như thế này.

Lúc này không phải là lúc suy nghĩ vu vơ, Dương Kiệt dốc hết toàn bộ sức lực bú sữa của mình để kéo đối phương lại, đồng thời đâm tam tiêm kích sâu xuống mặt đất để làm điểm tựa, giúp cả hai chững lại bởi sức hút đáng sợ của cái đầu lâu ở phía xa.

Két ~~~~ két ~~~~~ két ~~~~~!!!

Tam tiêm kích cắm sâu trên mặt đất lập tức kéo lê thành một vết nứt chảy dài đáng sợ, Dương Kiệt và cô gái lạ mặt không ngừng nhích nhanh về hướng cái đầu lâu, xem ra cách làm của Dương Kiệt lúc này tuyệt đối không phải là biện pháp hữu hiệu, chẳng qua chỉ là kéo dài được thêm chút thời gian mà thôi.

Cô gái lạ mặt sau một hồi hoảng hốt bối rối, đặc biệt là khi tay của cả hai nắm chặt vào nhau, không kìm được run bắn người lên vì một cảm giác kỳ lạ xuất lạ, nhưng cũng nhanh chóng định thần trở lại, khẽ quay đầu nhìn về hướng cái đầu lâu trên khung trung, trong đôi mắt khẽ lóe qua tia sáng kiên quyết.

Một tấm thẻ bài lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay còn lại của cô gái, không chút do dự dẫn do trực tiếp ném thẳng về phía cái đầu lâu ở phía xa.

Chúu ~ chúu ~ chúu ~ chúu ~~~~~!

Thẻ bài vừa được ném ra, lập tức phóng thích ra một tia sáng màu ánh bạc chói cả đôi mắt, tựa như một tia laser thô tròn bằng một cây trụ nhà bắn thẳng về phía cái đầu lâu đang há to miệng ra.

Uỳnh ~~~~~!!! AAAAAA ~~~~~!!!

Luồng năng lượng do tấm thẻ bài bắn ra có uy lực kinh hoàng, hoàn toàn ngang ngửa với uy lực một đòn đánh toàn lực của một kẻ mạnh xuất khiếu tầng thứ 2, tầng thứ 3, tuyệt đối không phải Trịnh Hồ có thể đối phó nổi.

Luồng năng lượng dễ dàng xuyên thủng cái đầu lâu trên không trung, Trịnh Hồ hai tay ôm đầu kêu gào một tiếng đầy đau khổ, máu như không cần tiền từ trong miệng phun bắn ra liên hồi, cơ thể bị đẩy bay về phía sau, khảm thẳng vào trong tường thành kiên cố của vương thành Khương Lộc.

Đầu lâu bị đánh tan, Trịnh Hồ bị trọng thương, lực hút đáng sợ lập tức biến mất, cả hai không dám tiếp tục nán lại tại hiện trường, quay đầu tung người lao nhanh vào trong đường hẻm, đồng thời vận dụng kiểm thức thuật hạ thấp khí thức trên người xuống cực đỉnh, đề phòng Trịnh Hồ có thể định vị được và tiếp tục truy sát cả hai sau khi hồi phục trở lại.

Trịnh Hồ lúc này chỉ còn cách giương to đôi mắt đầy căm thù nhìn chăm chăm vào hình bóng của cả hai khuất đi sau đường hẻm nhỏ, lúc này đừng nói là truy sát, nhúc nhích được cơ thể cũng là cả một vấn đề rồi.

Tất nhiên, tuy bị trọng thương, nhưng nếu như Dương Kiệt và cô gái lạ mặt tưởng rằng ngon ăn quay sang tấn công phản sát Trịnh Hồ, tuyệt đối chỉ có chết với chết mà thôi.

Đường đường một trưởng lão, chẳng lẽ không có báu vật phòng thân, tất nhiên là không thể nào rồi, nên cả hai vô cùng quả quyết bỏ trốn mà không lao tới truy sát Trịnh Hồ, mặc dù lúc này lão đã bị thương rất nặng.

Uy lực một đòn đánh toàn lực của kẻ mạnh xuất khiếu, tuyệt đối không thể đùa giỡn được đâu.

- - - - -

“ phì phò ~ phì phò ~~~~~!” sau một hồi bỏ trốn lượn lờ khắp vô số đường hẻm, lúc này cả hai đã mệt tới nỗi suýt chút thở không ra hơi, ngả người dựa hẳn vào tường hít thở dồn dập.

Cũng may, cũng may là lần này xuất hiện cô gái lạ mặt ra tay giải cứu, nếu không thì e rằng đã nằm gọn trong tay của lão Trịnh Hồ mất tiêu rồi. Chỉ là, vì sao mình lại có cảm giác quen thuộc khi đứng gần cô gái này chứ, rõ ràng mình và cô ta chưa từng gặp nhau qua mà.

Dương Kiệt vừa hít thở vừa dán chặt đôi mắt vào cô gái ở trước mặt, nhìn mãi cũng không tài nào nhớ ra mình có quen biết gì tới người ta cả.

Đối phương sử dụng tuyệt học của Bách Hoa Cốc, chẳng lẽ là đồng môn thân thiết của Mộ Dung Tuyết, chính cô ta đã nhờ vả cô gái lạ mặt này tìm tới giải cứu mình trong lúc nguy cấp???

Dương Kiệt càng suy nghĩ càng cảm thấy lý do này vô cùng hợp lý, và cũng chỉ có lý do này để giải thích vì sao đôi phương bất chấp nguy hiểm lao ra cứu mình mà thôi.

Nghĩ tới hình bóng của Mộ Dung Tuyết, trong đầu Dương Kiệt lóe qua sự hoài niệm tưởng nhớ, không tự chủ mở miệng hỏi: “xin, xin đa tạ cô nương đã ra tay giải cứu tại hạ, tuyết học mà cô nương vừa thi triển, chính là người của Bách Hoa Cốc đúng không?? Xin hỏi, xin hỏi Mộ, Mộ Dung Tuyết, Mộ Dung tiên tử còn khỏe chứ??”

nghe thấy Dương Kiệt nhắc tới chữ “Mộ Dung Tuyết”, cơ thể của cô gái lạ mặt không kìm được run lên một cái, chỉ là vẫn im lặng không trả lời, chỉ dùng ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt.

nhìn thấy đôi phương không trả lời câu hỏi của mình, Dương Kiệt nhất thời bối rối không biết phải làm sao, không thể ép buộc người ta phải trả lời mình chứ nhỉ??

Nhất thời cả hai cứ thế đưa mắt nhìn nhau, không ai nói với ai thêm câu nào cả.

Oa ~~~ oa ~~~~ oa ~~~~~!!!

Một tiếng gào khóc của em bé đột nhiên vang lên từ bịch vải nhô ra treo ở trước ngực của cô gái lạ mặt, phá vỡ bầu không khí có chút ái ngại của cả hai.

Dương Kiệt giương to đôi mắt ra hết cỡ nhìn chằm chằm vào vị trí phát ra tiếng em bé khóc, đôi phương chạy tới cứu mình mà còn mang theo cả em bé, chẳng lẽ do mình hiểu lầm, đôi phương chỉ là trùng hợp đi ngang qua, thấy mình gặp nạn nên mới lao ra giúp chứ không phải do Mộ Dung Tuyết nhờ vả tới??

Cô gái lạ mặt vội vã đưa tay tháo dây vải buộc chặt trước ngực ra, để lộ ra một đứa trẻ sơ sinh đang nhăn nhó mặt mày híp mắt ngào khóc không ngừng, lộ ra vẻ mặt tình thương yêu vĩ đại của một người mẹ, không ngừng lưng đưa và cười nói dỗ ngọt đứa bé trong lòng, hy vọng nói không khóc nữa.

Mà đứa bé này cũng to gan thật, lúc xảy ra giao chiến khóc liệt mà không khóc lấy một tiếng, lúc này mới tỏ ra bực bội gào khóc, chắc không phải vì sợ rồi, hê, hay là do nó đói bụng rồi nên mới quấy khóc như vậy??

“ cô nương, hay là để tại hạ thử xem, tại hạ cũng có chút kinh nghiệm trong việc dỗ trẻ đấy.” nhìn thấy đứa bé cứ gào khóc mãi tuyệt đối không phải là điều hay, nhất là lúc này cả hai đang lẩn trốn kẻ thù, lỡ như tiếng khóc của đứa bé lôi kéo Trịnh Hồ tới đây thì khổ, nên nhẹ nhàng lên tiếng gợi ý.

Tất nhiên, kinh nghiệm gì đó mà Dương Kiệt vừa nói chỉ là kinh nghiệm đọc qua trên sách báo, chứ thực tình anh ta làm thá gì có kinh nghiệm giữ trẻ chứ??? Chỉ là chưa ăn qua thịt heo cũng nhìn thấy qua heo chạy, ít ra anh ta tự tin rằng kỹ năng dỗ trẻ của mình lợi hại hơn cô gái ở trước mặt.

Nghe thấy lời yêu cầu của Dương Kiệt, cô gái lạ mặt không kìm được run lên một cái, dùng ánh mắt đầy phức tạp nhìn chăm chăm vào anh ta.

Trong lúc Dương Kiệt tưởng rằng đối phương từ chối, chỉ thấy cô ta hai tay run rẩy đưa đứa bé tới ngay trước mặt mình, ngụ ý là đồng ý lời thỉnh cầu của mình.

Dương Kiệt tỏ ra phản kích vô cùng, dù sao đây cũng là lần đầu tiên được bồng đứa trẻ trên tay, nên cảm giác mới lạ đó khiến anh ta có chút hí hửng kỳ vọng.

Đứa trẻ được chuyển từ tay cô gái tới tay Dương Kiệt, vừa mới bế đứa trẻ đó trên tay, Dương Kiệt không kìm được run bắn người lên, một cảm giác huyền diệu lạ lùng đột nhiên xâm chiếm cả cơ thể lẫn linh hồn, một cảm giác khiến anh ta không kìm được phải xúc động pha lẫn hạnh phúc ập thẳng tới tận linh hồn, thậm chí còn lớn mạnh hơn cả lúc nắm lấy tay cô gái lạ mặt đó, khiến anh ta nhất thời bối rối không biết chuyện gì đã xảy ra.

Và vô cùng kỳ diệu, đứa trẻ vừa nằm gọn trong lòng của Dương Kiệt, thậm chí không cần dỗ ngọt nó, nó đột nhiên ngừng khóc, gương to đôi mắt như hai hạt châu đen tuyền nhìn chăm chăm người đang bế mình ở trước mặt.

Đứa bé nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt, Dương Kiệt cũng nhìn chăm chăm vào đứa bé trong lòng, bầu không khí đột nhiên trở nên yên lặng tới mức đáng sợ.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 334: Con Trai Của Mình Tên Là.....!!

Không biết vì sao Dương Kiệt càng nhìn khuôn mặt thẳng bé trong lòng càng cảm thấy quen mắt, không biết đã từng gặp qua ở đâu, chỉ là nhất thời không thể nhớ ra (còn phải hỏi, muốn nhớ ra chỉ cần mở lại cuốn album lưu ảnh của mày hỏi mới ba, bốn tháng tuổi thì biết ngay chứ gì.)

“ nó, nó hình như ngưng khóc luôn rồi nhỉ??? Ôi chao, sao trông dễ thương thế này, lớn lên chắc hẳn sẽ sáng sủa đẹp trai lắm đây.” Dương Kiệt không tự chủ lộ ra nụ cười yêu thương chân tình, càng bế đứa bé trong tay càng cảm thấy thích thú, có chút không muốn buông nó ra tý nào.

Nhìn thấy hành động nâng niu của Dương Kiệt đối với đứa bé trong tay, đôi mắt của cô gái lạ mặt khẽ lóe qua tia sáng phức tạp pha lẫn chút hài lòng mãn nguyện.

Không cần phải nói, cô gái lạ mặt này chính là thánh nữ Bách Hoa Cốc, người không màng xa xôi ngàn dặm vạn dặm quyết định đi tới vương triều Thiên Ưng để “ thiên lý tầm phu” à không, tầm cha cho đứa bé mới đúng, Mộ Dung Tuyết đã sử dụng dịch dung thuật để cải trang thành khuôn mặt khác, nên Dương Kiệt nhất thời không nhận ra.

Còn đứa bé đang nằm trong tay của Dương Kiệt, chính là đứa con ruột thịt của anh ta và Mộ Dung Tuyết.

Nếu tính thời gian, thì đứa bé đã ra đời và được ba, bốn tháng tuổi rồi không sai.

Tuy trong lòng có chút oán hận vì trong thời khắc quan trọng nhất khi bản thân sanh hạ đứa bé mà thằng cha của nó không có mặt ở bên cạnh, nhưng cũng hiểu rõ hoàn cảnh của đối phương, đặc biệt là khi nhìn thấy cảnh Dương Kiệt mang theo nụ cười yêu thương, nâng niu bế lấy đứa bé trong lòng, mọi bức xúc oán hận đối với đối phương lập tức tan biến theo chiều gió.

Nói cho cùng, người đàn ông ở trước mặt chính là cha ruột của đứa con của mình, không phải sao??

Vì sao Mộ Dung Tuyết lại kịp thời có mặt giải cứu Dương Kiệt?? Thì ra là mấy ngày nay trong vương thành không ngừng xuất hiện thông tin tội phạm bị ngũ đại tông môn truy nã đang lẩn trốn trong thành, tất nhiên là không thể lọt qua tai của Mộ Dung Tuyết, người vẫn chưa bỏ cuộc không ngừng miệt mài tìm kiếm hành tung của Dương Kiệt rồi.

Sau khi nắm được thông tin Dương Kiệt đang trốn trong thành, với một người thông minh như Mộ Dung Tuyết, tất nhiên là hiểu rõ Dương Kiệt nhất định phải tìm cách bỏ trốn khỏi vương thành, thoát khỏi sự truy sát gắt gao dưới cái gậy đầu bịt đèn xanh của cả Ứng Hoàng.

Và vì sao Mộ Dung Tuyết có thể chính xác biết rõ Dương Kiệt sẽ đột phá từ phía cổng thành đông, Dương Kiệt có thể nghĩ ra, tam công chúa có thể nghĩ ra, chẳng lẽ Mộ Dung Tuyết không thể nghĩ ra?? Cộng thêm linh tính mách bảo cho cô ta biết rằng, chỉ cần mai phục chờ đợi sẵn ở cổng thành đông, chắc chắn sẽ gặp được người mà mình muốn gặp.

Và giác quan thứ 6 của phụ nữ quả thật đáng sợ, Dương Kiệt quả nhiên đã xuất hiện ở cổng thành phía đông, và quyết định từ cổng bên này đột phá ra khỏi vương thành bỏ trốn.

Mộ Dung Tuyết đã mai phục sẵn ở khu vực gần cổng thành mấy ngày nay chờ đợi, và tới khi Dương Kiệt bị phát hiện bởi phát trận phá Dịch Dung Thuật, bại lộ chân tướng, Mộ Dung Tuyết biết rõ mình đã đoán đúng, anh ta đã xuất hiện ở cổng thành bên này theo đúng dự tính.

Chỉ là thời điểm đó không cho phép Mộ Dung Tuyết lao ra để gặp gỡ với Dương Kiệt, dự định của cô ta chính là đợi Dương Kiệt thành công trốn ra khỏi vương thành, mình sẽ đi theo phía sau, đợi tới thời điểm, địa điểm thích hợp, mới lộ mặt.

Mộ Dung Tuyết vô cùng tự tin rằng, với thực lực của Dương Kiệt, hoàn toàn có thể vượt qua sự truy cản của đám quan binh vô dụng kia, nên cũng chẳng thêm ra tay giúp đỡ, ngược lại còn có thể khiến anh ta phân tâm nữa là.

Quả đúng như dự đoán của Mộ Dung Tuyết, Dương Kiệt với thể như chẻ tre, tả xung hữu đột thậm chí một chiêu trăm sát bốn kẻ mạnh nguyên thần tầng thứ 5 một cách dễ dàng để trèo lên tường thành, đối với thực lực gia tăng với tốc độ đáng sợ của Dương Kiệt, Mộ Dung Tuyết cũng có chút bất ngờ thậm chí là tự ti.

Nên nhớ rằng lúc này cô ta chỉ mới là một tông sư tầng thứ 2, còn Dương Kiệt, thậm chí có thể dễ dàng trăm sát nguyên thần tầng thứ 5, cách biệt giữa cả hai đã xa vời tới mức khiến Mộ Dung Tuyết cũng cảm thấy tuyệt vọng.

Chỉ một năm, chỉ vồn vện có một năm, hồi cả hai gặp mặt lần đầu, thực lực của Dương Kiệt còn kém xa Mộ Dung Tuyết, thế mà chỉ một năm trôi qua, tình thế đã đảo ngược hoàn toàn, lúc này Mộ Dung Tuyết chỉ có nước ngẩng đầu lên ngược nhìn Dương Kiệt ở thế bề dưới mà thôi.

Và khi Dương Kiệt chỉ còn cách một vài bước chân là có thể trốn thoát thành công, chỉ là kế hoạch không theo kịp biến hóa, không ngờ Trịnh Hồ lại đuổi kịp tới cổng thành nhanh như thế này.

Và diễn biến tiếp theo đó, giống hệt như những gì lúc nãy vừa xảy ra, Mộ Dung Tuyết liều mình lao ra thi triển tuyệt học bí thuật kiểm soát Trịnh Hồ, bản thân lao lên tường thành kéo Dương Kiệt bỏ chạy, nếu như không phải trên người còn giữ một tấm thẻ bài hộ thân do mẹ mình trao cho lúc rời khỏi Bách Hoa Cốc, e rằng lúc này cả hai đã rơi vào tình thế nguy hiểm tới tính mạng, thậm chí rơi hẳn vào tay của Trịnh Hồ mất tiêu rồi.

“ cái, cái gì???? là Là “ Trong lúc Dương Kiệt định quay sang bắt chuyện với cô gái lạ mặt, chỉ thấy đối phương khẽ đưa tay quét nhẹ qua khuôn mặt một cái, ngay lập tức, khuôn mặt quen thuộc tới nỗi mà ngay cả nằm mơ cũng không dám quên, tuy có chút vẻ tiêu tụy mệt mỏi, nhưng cũng không thể che đi được sự cao quý tới tột cùng, sắc nước hương trời, làn da trắng mịn như tuyết, ngay cả tam công chúa có mặt nơi này cũng phải che mặt vì hổ thẹn, khuôn mặt thật của Mộ Dung Tuyết đã hiện ra trong mắt của Dương Kiệt.

Nhìn thấy giai nhân ở trước mặt, Dương Kiệt tỏ ra kinh ngạc bất ngờ, bối rối hoảng hốt có chút không biết phải phản ứng như thế nào. Nhưng trong tận thâm tâm, cảm giác nhớ nhung phấn khích đã dần phình to và gần như xâm chiếm hết đầu óc của anh ta vào lúc này.

Ê mà khoan đã, đứa bé này là con của Mộ Dung Tuyết, nếu tính theo thời gian lần xảy ra “ quan hệ” giữa mình và cô ta trong bí cảnh, chẳng lẽ đứa bé này là

Nghĩ tới điều đó, Dương Kiệt không kìm được run bắn người lên, vừa nhìn Mộ Dung Tuyết vừa cúi đầu xuống nhìn đứa bé đang bế trên tay, hoang mang bối rối.

Hèm chi, hèm chi vừa mới nhìn thẳng nhóc lại cảm thấy quen mắt như vậy, hèn chi vừa mới bế nó lên lại có cảm giác khó tả như thế này, thì ra thẳng nhóc này là con ruột thịt của mình ~~~!!

Đó là thứ tình cảm cảm giác máu mủ ruột thịt chứ đâu.

Nhìn thấy vẻ mặt bối rối ngơ ngác của Dương Kiệt lúc này, Mộ Dung Tuyết không biết nên giận hay nên vui nữa.

“ Mộ Dung tiên, à không, Tuyết, Tuyết nhi, đứa bé này là”

Nghe thấy Dương Kiệt xưng hô mình bằng cách thân thiện như vậy, Mộ Dung Tuyết có chút không quen, khề dítu mảy tỏ vẻ khó chịu, chỉ là nghĩ tới quan hệ giữa cả hai, cộng thêm đứa bé đang nằm trong tay anh ta, muốn dứt cũng dứt không được, chỉ còn cách thắm thờ dài một tiếng chấp nhận.

Chuyện này trước sau gì cũng phải nói rõ với Dương Kiệt, nên Mộ Dung Tuyết chỉ suy nghĩ một hồi, khề ngật đầu, đồng ý với suy diễn của Dương Kiệt.

Tuy với năng lực của Mộ Dung Tuyết, tự tay một mình nuôi dưỡng đứa bé trưởng thành nên người, cho nó cuộc sống ấm no hạnh phúc không phải là điều khó khăn, chỉ là, nếu như để cho đứa bé được hưởng trọn đầy đủ tình yêu của cả cha lẫn mẹ, vì sao lại không chứ??

Trên thế gian này, có mẫu người phụ nữ sau khi có con xong, luôn biết đắn đo suy nghĩ và muốn giành hết mọi thứ tốt đẹp nhất cho con cái của mình, còn bản thân mình ra sao cũng được. Mộ Dung Tuyết, chính là mẫu người phụ nữ điển hình đó.

“ con trai??? Đây chính là con trai của ta???” Dương Kiệt không dám nghi ngờ Mộ Dung Tuyết bắt mình đồ vô, chỉ có nhất thời có chút cảm thấy khó chấp nhận mà thôi.

Mẹ kiếp, ngay cả vợ còn chưa có mà đã có con rồi, cho dù là ai đi nữa cũng nhất thời khó có thể chấp nhận sự thật, không phải sao??

Dương Kiệt với đôi tay run rẩy khẽ nâng đứa bé lên, dùng tay kéo tấm khăn che thân trên người đó ra sang một bên, phát hiện ngay chính giữa háng có treo lơ lửng một trái ót nhỏ trông vô cùng dễ thương, khiến Dương Kiệt phản kích tới nỗi suýt chút nhảy căng lên.

Tuy Dương Kiệt không có tư tưởng trọng nam khinh nữ, cho dù là nam hay nữ cũng đều là con mình, đều thương yêu như nhau. Nhưng nếu như đứa bé là con trai, nghĩa là dòng dõi họ Dương đã được nối dõi, tất nhiên là sẽ vui mừng hơn rồi.

Xì xèo ~~~~~!! “úi má ơi, nó tè ~~~~~!!!”

Dương Kiệt đang nâng đứa bé ngay trước mặt mình, ai ngờ thằng nhóc có hiếu như vậy, mới gặp cha nó lần đầu đã biết rót trà nóng cho ông già nó uống, nhất thời nước tiểu đồng tử từ đỉnh đầu trái ót nhỏ bắn thẳng vào mặt Dương Kiệt, thậm chí có chút ít lọt thẳng vào miệng trong lúc anh ta há miệng cười lớn vì phản kích lúc nãy.

Nước tiểu đồng tử bắn đầy ~~~!!

Nhìn thấy cảnh đó, ngay cả Mộ Dung Tuyết cũng không kìm được bịch miệng phì cười.

Cám ơn con trai yêu đã giúp mẹ trả thù thằng bố trời đánh đó, hihi ~~~!!

Bị nước tiểu xả thẳng vào mặt, Dương Kiệt chỉ dám không ngừng lắc đầu để xua đi nước tiểu dính đầy trên mặt, hai tay vẫn giữ chặt đứa bé không dám nhúc nhích, sợ làm đau nó.

Đùa à, đưa con đầu lòng trong cuộc đời, nâng trên tay sợ rơi, ngậm trong miệng còn sợ tan, quý còn hơn vàng, có gì khó hiểu đâu chứ??

“ Tuyệt nhi, đã đặt tên cho con chúng ta chưa???” Dương Kiệt nghịch đùa với con trai cưng của mình sau khi thằng nhóc tiểu xong, quay sang Mộ Dung Tuyết mang theo vẻ mặt kỳ vọng hỏi.

Nghe thấy câu hỏi của Dương Kiệt, Mộ Dung Tuyết lộ ra vẻ mặt do dự khó xử.

Đáng lý ra tên của con phải do cha của thằng bé đặt, nhưng lúc thằng bé ra đời cha nó không có ở bên cạnh, lại không muốn con không có tên vì ai mà biết được đời nào mới tìm được cha của nó chứ?? Chẳng lẽ một năm, hai năm, hay thậm chí mười năm không tìm được, thằng nhóc không có tên sao?? Tất nhiên là không được rồi.

Chỉ là theo quan niệm của người cổ xưa, quyền đặt tên cho con phải do phụ thân của nó, nên Mộ Dung Tuyết lúc này tỏ ra vẻ khó xử, nhưng cũng khẽ ngật đầu, đồng thời nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt, để xem anh ta có cảm thấy khó chịu hay không.

Mộ Dung Tuyết sao mà biết được Dương Kiệt không phải người của thế giới này, cũng không phải người có đầu óc cổ hủ, nên ai đặt tên cũng không thành vấn đề, miễn sao thằng nhóc đó theo họ của mình là được rồi. Huống chi lúc thằng bé ra đời mình không có ở bên cạnh, càng không có lý do gì để trách cứ Mộ Dung Tuyết cả.

Người ta không trách mình đã phải cầu trời bái phật rồi.

“ Ô, đặt tên rồi sao??? Vậy thằng nhóc tên gì?? Tuyệt nhi đặt tên chắc phải hay ho ý nghĩa lắm rồi đây, hihi ~~~~!!!” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt kỳ vọng hỏi.

Nhìn thấy Dương Kiệt không tỏ vẻ khó chịu, Mộ Dung Tuyết thậm thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cảm thấy tên đàn ông ở trước mặt càng lúc càng vừa mắt hơn, hiếm có mỉm cười nói nhỏ: “ Dương Khang ~~!!”

“ Dương Khang, ồ, cái tên nghe mới thơ mộng ý nghĩa là sao, Dương Khang này... hả, cái gì??? Muội vừa nói đặt tên cho con chúng ta là gì??? Dương Khang???”

Nghe xong tên con nhất thời phấn khích chưa kịp phản ứng, không ngừng buông lời khen ngợi về phía mẹ của thằng bé, ai ngờ đột nhiên sực nhớ điều gì đó, lập tức biến sắc há hốc ngơ ngác nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Tuyết kêu thét lên.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 335: Cầu Cứu Thập Nhị Công Chúa

Không biết là Mộ Dung Tuyết có đọc qua tiểu thuyết của Kim Dung hay không mà lại đặt cho con cái tên như thế này, chẳng lẽ cô ta muốn báo thù chơi xỏ mình??? Biết bao nhiêu cái tên hay không đặt mà đi đặt tên cho con giống một tên phản phái trong tiểu thuyết Anh Hùng Xà Điêu như Dương Khang, thà cô ta đặt là Dương Quá còn đỡ hơn gấp trăm vạn lần nữa là.

Dương Kiệt cũng không ngờ mình có duyên với Kim đại sư như vậy, nhân vật triệu hồi có tới hai người là nhân vật trong tiểu thuyết của ông ta, lúc này ngay cả con trai ruột thịt cũng có tên dính dáng tới nhân vật trong tiểu thuyết của ông ta nữa chứ, đúng là pó tay mà.

Ấy chết, Dương Khang và Hoàng Dung, không biết là sau này khi Dung nhi giáp mặt với con trai mình, sẽ xảy ra tình huống dở khóc dở cười nào đây.

Tất nhiên, Hoàng Dung trước khi được chiêu mộ tới thế giới này đã bị xóa đi ký ức ở thế giới của mình, ngay cả Tĩnh ca ca còn không nhớ, huống chi là Dương Khang chứ.

quan trọng nhất là, tuy cùng họ cùng tên, nhưng con trai của mình là con trai của mình, chẳng dính dáng liên quan gì tới tên Dương Khang trong Anh Hùng Xà Điêu cả, không phải sao???

Nhìn thấy Dương Kiệt lộ ra vẻ không mấy hài lòng, Mộ Dung Tuyết khẽ dúm mảy, lạnh lạnh nói: “ người không hài lòng với cái tên do ta đặt cho con trai??”

Cảm nhận thấy thái độ thay đổi của Mộ Dung Tuyết, Dương Kiệt giật mình bừng tỉnh, trong lòng cảm thấy khó chịu vô cùng. Khó chịu không phải vì bất mãn Mộ Dung Tuyết đã đặt cho con cái tên hoặc thái độ thay đổi của cô ta, khó chịu vì bản thân đã có lỗi với hai mẹ con người ta, lúc này còn dám tỏ thái độ, quả thật đáng chết quá đi.

“không, không phải, chỉ là có chút bất ngờ khi muội đặt tên cho con cái tên này thôi mà, hài lòng, vô cùng hài lòng là đằng khác, sao dám có ý kiến chứ, hì hì ~~!!” Dương Kiệt vội vã lên tiếng giải thích, không muốn vì chuyện không đáng làm tổn thương Mộ Dung Tuyết nữa.

Đồng thời trong lòng không ngừng an ủi bản thân rằng, Dương Khang này là con trai của ta, không liên quan dính dáng gì tới Dương Khang trong tiểu thuyết cả, đúng rồi, chắc chắn là thế rồi.

“ngươi có quen biết người trùng tên với con trai của chúng ta???” Nhìn thấy vẻ mặt cố gắng lộ ra vẻ hài lòng của Dương Kiệt, Mộ Dung Tuyết biết rõ chắc chắn có vấn đề, tò mò lên tiếng hỏi.

Thực ra thì nếu như lúc này Dương Kiệt muốn đổi lại tên cho con cũng không phải là không thể, vì dù gì cha của thằng bé có quyền lợi đó mà. Chỉ cần tốt cho con và cả Dương Kiệt, Mộ Dung Tuyết hoàn toàn có thể chấp nhận được.

“phải mà không phải, chỉ là một người từng nghe qua tên, nghe nói là một nhân vật tầm cỡ, khá nổi tiếng ở quê hương của ta, nên khi nghe thấy muội đặt tên cho con là Dương Khang, ta cảm thấy có chút bất ngờ thôi.” Dương Kiệt chỉ còn cách ngượng cười giải thích, chứ chẳng lẽ nói thẳng ra là cái tên Dương Khang này chính là tên của một tên nhận giặc làm cha, thậm chí gián tiếp hại chết cả ba mẹ của mình sao??

“ Dương Khang, sở dĩ ta đặt tên cho con như thế này, là muốn con có cuộc sống an khang hạnh phúc suốt đời, bình bình ổn ổn trưởng thành dưới vòng tay yêu thương của cha mẹ.” Mộ Dung Tuyết lắc đầu thở dài một tiếng, đồng thời phóng ánh mắt oán trách về phía Dương Kiệt.

Ý muốn nói là người đã khiến con ta chịu thiệt thòi một lần rồi, nếu như còn lần nữa thì đừng có trách ta.

Dương Kiệt chỉ biết hô hô ngượng cười, thì ra ngụ ý của Mộ Dung Tuyết khi đặt tên cho con là như thế, chẳng qua do mình tự suy nghĩ lung tung mà thôi.

“ gia đình” cũng đã đoàn tụ xong, việc cần làm tiếp theo chính là bằng cách nào có thể mang theo “vợ con” bỏ trốn khỏi vương thành dưới sự truy sát gắt gao của Trịnh Hổ và cả hoàng thất vương triều Thiên Ưng.

Hành tung của Dương Kiệt đã bị bại lộ, tuyệt đối không thể sử dụng phương pháp như trước đó, âm thầm mai phục chờ thời vượt biên lần nữa rồi, vì anh ta hoàn toàn có thể khẳng định rằng, lúc này cả bốn công thành đã mai phục sẵn một lượng binh sĩ đông đảo, chỉ cần anh ta dám bén mảng tới gần đó, tuyệt đối bị vây kín tứ phía, cho dù có mọc thêm đôi cánh cũng đừng mong bay lọt qua được tầng tầng lớp lớp binh sĩ dày đặc đó cho mà xem.

Huống chi lúc này bên cạnh còn có thêm Mộ Dung Tuyết và con trai của mình, thực lực của Mộ Dung Tuyết chỉ mới đạt tới tông sư tầng thứ 2, quá yếu nếu như không muốn nói là vướng chân bận cẳng, Dương Kiệt tự lo bản thân còn chưa xong, lấy đâu ra sức lực bảo vệ thêm hai mẹ con Mộ Dung Tuyết nữa chứ.

“ không được, phải tìm cách, chắc chắn là cách nào đó giúp mình thoát khỏi vương thành.” Đầu óc của Dương Kiệt vận hành tới mức cực đại, suy

nghe tới nỗi đau cả đầu, chỉ là nhất thời vẫn chưa tìm ra được phương pháp hữu hiệu và nguy cơ phải đối diện thấp nhất có thể.

Nhìn thấy Dương Kiệt cúi mày suy nghĩ, Mộ Dung Tuyết bế lấy con đứng sang một bên chờ đợi không làm phiền tới anh ta. Một khi đã xác định quan hệ, lúc này cô ta chỉ muốn trở thành người phụ nữ đứng sau lưng âm thầm ủng hộ và giúp đỡ cho người đàn ông của mình mà thôi.

“ hay là” Đột nhiên trong đầu Dương Kiệt lóe qua một ý tưởng, vui mừng phấn khích nhảy cẫng lên, do phấn khích có độ, không tự chủ lao tới ôm lấy Mộ Dung Tuyết vẫn còn đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì hôn nhẹ một cái lên má đối phương.

Mộ Dung Tuyết có chút bất ngờ trước hành động “ quá đáng” của đối phương, định vùng lên tặng cho tên khốn ở trước mặt một chưởng vào người, nhưng suy nghĩ lại, đã tới nước này rồi, đành thở dài chấp nhận để mặc cho Dương Kiệt muốn làm gì thì làm.

Không phải vì mình có tình cảm với con heo mập ở trước mặt, chẳng qua chỉ vì đưa con trong lòng mà thôi, ta nhin ~~!!

Mộ Dung Tuyết không ngừng dùng lý do đó để an ủi bản thân, mặc dù không biết nhận thức ra rằng thực ra trong tận thâm tâm của cô ta đã bắt đầu có vị trí của Dương Kiệt rồi.

- ----

Thập nhị công chúa phủ!

Từ hồi quay trở về vương thành, thập nhị công chúa Triệu Thiên Bảo luôn chìm đắm trong tâm trạng mệt mỏi buồn chán và thấp thỏm không yên.

Nhưng tuyệt đối không phải là vì việc mình ăn phải Khoái Hoạt Đan trở nên mất kiểm soát mất mặt trước thiên hạ, với tính cách của cô ta, hoàn toàn không để ý tới vấn đề đó làm gì.

Điều khiến cô ta buồn chán thấp thỏm không yên chính là, cuộc so tài giữa tam công chúa và bát hoàng tử đã bước tới giai đoạn nước rút, có thể nói là gần tới hồi kết, với quan hệ giữa đôi bên mà thập nhị công chúa đã bắt đầu cảm nhận được, tuyệt đối có thể nói là một mất một còn, cho dù một trong hai bên thất bại, thậm chí có thể trả giá bằng tính mạng của mình, đó là điều mà thập nhị công chúa không bao giờ muốn nhìn thấy cả.

Tuy nếu như mình lên tiếng cầu xin, bên chiến thắng sẽ tha mạng cho bên bại trận, nhưng giờ này thập nhị công chúa đã trưởng thành rất nhiều, không còn ngây thơ tới nỗi nghĩ rằng kẻ thất bại sẽ cam tâm chấp nhận cúi đầu chịu nhục hưởng sự khoan hồng của kẻ chiến thắng, và kẻ chiến thắng tuy miệng sẽ đồng ý tha mạng cho kẻ thất bại, nhưng chắc chắn sẽ âm thầm tìm cơ hội trừ khử cái gai trong mắt của mình, sau khi trừ khử xong tìm một lý do gì đó để giải thích với mình, tới khi đó mình cũng chỉ biết câm nín chấp nhận sự thật chứ biết phải làm sao.

Cộng thêm thời gian gần nay thập nhị công chúa nhận được thông tin bang chủ ca ca của mình thật ra chính là tội phạm đang bị cả ngũ đại tông môn hùng mạnh truy nã, phụ hoàng và hoàng tử cũng đã hưởng ứng nhiệt tình ban phát mệnh lệnh truy bắt Dương Kiệt gắt gao, thập nhị công chúa tỏ ra lo lắng sốt ruột cho sự an nguy của Dương Kiệt không ít.

Dù sao cả hai cũng từng có khoảng thời gian vui vẻ và quan hệ khá tốt với nhau (chỉ là quan hệ bạn thân anh em), nên thập nhị công chúa lo lắng cho an nguy của Dương Kiệt cũng không phải là chuyện lạ gì cả.

Tất cả những chuyện không như ý cộng lại đổ ập lên cô gái có tính cách hồn nhiên ngây thơ này, cho dù lạc quan tới cỡ nào, cũng không thể nào vui

về thành nhiên nổi vào lúc này.

ủ rũ ngồi trong phòng mình, hai tay ôm chặt Hao Thiên Khuyến vào lòng, miệng không ngừng buông ra những tiếng thở dài đầy mệt mỏi.

Hao Thiên Khuyến áp phê hưởng thụ trong vòng tay của thập nhị công chúa, chỉ là tỏ ra bất bình thay cho chủ nhân của mình.

Mẹ kiếp, con heo mập kia mạng lớn còn hơn gì, người ta thường nói, người tốt thường sống không thọ, mấy tên gian hiểm trời đánh thường sống dai như quỷ để báo hại người đời, ai mà lấy mạng được tên khốn đó chứ, cần chi phải lo lắng cho con heo mập đó cho mệt xác.

“ không biết bang chủ ca ca hiện giờ như thế nào rồi, huynh ấy vẫn còn an toàn chứ nhỉ???” thập nhị công chúa vừa dùng tay vuốt nhẹ lên bộ lông đen mượt của Hao Thiên Khuyến vừa lẩm bẩm nói nhỏ một mình.

“ Khéo lo cho tên heo mập đó, tên khốn đó sắp tới đây rồi kìa.” Thầm trợn mắt trắng với sự lo lắng vô bổ của thập nhị công chúa, Hao Thiên Khuyến xì mạnh trong lòng thầm nói.

“ công chúa muội muội ~~~~~!!!” “ bang, bang chủ ca ca, huynh là bang chủ ca ca sao???”

Quả đúng như cảm nhận của Hao Thiên Khuyến, giọng nói của Dương Kiệt khẽ vang lên từ bên ngoài cửa sổ khiến thập nhị công chúa khẽ giật mình hoảng hốt, nhưng khi sức nhớ ra giọng nói quen thuộc của Dương Kiệt, tỏ ra vui mừng phấn khích nhảy cẫng lên, buông Hao Thiên Khuyến ra chạy tới bên cửa sổ mở ra để Dương Kiệt nhảy vào trong phòng.

Với thực lực của Dương Kiệt hiện giờ, nếu như muốn âm thầm đột nhập vào công chúa phủ, tuyệt đối là dễ như trở bàn tay, không ai trong thập nhị công chúa phủ có thể phát hiện ra hành tung của anh ta được.

Đó là lý do vì sao Dương Kiệt chỉ xuất hiện một mình mà không dẫn theo Mộ Dung Tuyết và con trai.

Tuy lúc này Dương Kiệt đã xuất hiện với hình dạng nguyên thủy của mình, nhưng thập nhị công chúa đã từ bản vẽ truy nã nhìn thấy qua khuôn mặt thật của anh ta, cộng thêm giọng nói quen thuộc, tuyệt đối không thể nào nhầm lẫn vào đâu được.

Nhìn thấy Dương Kiệt xuất hiện, Hao Thiên Khuyển chỉ hừ mạnh một tiếng rồi không thèm quan tâm tới anh ta nữa.

Chính vì con heo mập đủ thứ rắc rối mà khiến bốn cậu gia phải chịu đựng đau khổ cùng hần, quả thật là đáng hận quá đi.

Thì ra là vào một ngày đẹp trời nào đó, Hao Thiên Khuyển đang nằm phơi nắng thư thả trong sân vườn để thả lỏng thể xác lẫn linh hồn sau khi bị chủ nhân của mình tổng hai núi cao lương mỹ vị vào trong họng, cũng là lúc Dương Kiệt bị móc tim ra khỏi cơ thể, linh hồn của Hao Thiên Khuyển lập tức đau nhức dữ dội, linh cảm mách bảo cho nó biết được rằng Dương Kiệt đang rơi vào tình thế có thể nguy hiểm tới tính mạng, cố gắng kìm nén cơn đau thấu tận linh hồn của bản thân, phóng thần thức ra cực độ để định vị vị trí của Dương Kiệt định lao tới giải cứu cho anh ta ngay tức khắc.

Hao Thiên Khuyển sao khi định vị được vị trí của Dương Kiệt, vừa định cắn răng nén nhịn cơn đau khủng khiếp tung mình lao ra khỏi công chúa phủ, đột nhiên cảm nhận thấy cơn đau đáng sợ đang biến mất với tốc độ cực nhanh, điều đó chứng tỏ rằng Dương Kiệt đã tai qua nạn khỏi, ít nhất tính mạng đã được đảm bảo.

khẽ dúm mày khó hiểu dùng thần thức quét qua nơi Dương Kiệt đang xảy ra chuyện, phát hiện anh ta tuy đã bị móc tim ra khỏi cơ thể và thậm chí bị bóp nát dưới tay kẻ địch, nhưng thực tế một trái tim khác đã mọc trở lại

trong cơ thể của anh ta, và sinh khí trong người đang dần hồi phục với tốc độ cực nhanh.

mấy tên kẻ địch ngu xuẩn không thể nhận ra điều đó, nhưng tuyệt đối không thể qua mắt được thần thức của một vị thần như Hao Thiên Khuyển, cho dù thực lực của nó lúc này đã tuột xuống chỉ còn cảnh giới hợp thể đi nữa, cũng có thể cảm nhận thấy rõ điều đó.

Sau một hồi đắn đo suy qua nghĩ lại, đặc biệt là nhìn thấy Dương Kiệt " giả chết" một cách hoàn hảo, hoàn toàn không để kẻ địch phát hiện ra, nên đã quyết định bỏ mặc anh ta không thêm quan tâm tới nữa, chỉ cần tên khốn đó không nguy hiểm tới tính mạng, Hao Thiên Khuyển chẳng buồn để ý tới Dương Kiệt làm gì.

mẹ kiếp, khiến bốn cậu gia phải chịu đựng đau khổ mà còn muốn bốn cậu gia ra tay giúp đỡ người sao, còn khuya á ~~~!!!

tất nhiên, trong quá trình Dương Kiệt " giả chết", thần thức của Hao Thiên Khuyển vẫn dán chặt về anh ta để đề phòng trường hợp xấu nhất có thể xảy ra lần nữa. Khi phát hiện anh ta vùng dậy phản sát tên xui xẻo đang vác xác anh ta giao nộp cho Trịnh Hồ, sau đó là sự xuất hiện của hai bóng người lạ mặt, lo sợ hai tên lạ mặt có thể làm hại tới anh ta, Hao Thiên Khuyển đã chuẩn bị sẵn, có thể xuất hiện tại hiện trường chỉ trong tích tắc nếu như trường hợp xấu nhất xảy ra, nhưng rốt cuộc thì hai tên lạ mặt không hề tấn công Dương Kiệt mà chỉ vác anh ta đang trong trạng thái ngất đi quay về bát hoàng phủ, thậm chí có sẵn người trong phủ ra tay cứu chữa cho anh ta.

khi nhận thấy đối phương không có ác ý và Dương Kiệt không còn nguy hiểm nữa, Hao Thiên Khuyển thôi không còn quá bận tâm tới con heo mập đã khiến mình phải chịu đựng đau khổ lúc nãy nữa, tiếp tục thanh thoi

hưởng thụ ánh nắng mặt trời để chịu thấp cúi xuống cơ thể của mình trong sân vườn.

“ bang chủ ca ca, huynh không sao chứ?? Hiện giờ toàn thành đang truy nã huynh, nếu như” thập nhị công chúa lo lắng tới nỗi gần như chảy cả nước mắt, ghen ngào lên tiếng quan tâm nói.

“ tình thế vô cùng nguy cấp, nếu không thể rời khỏi vương thành càng sớm càng tốt, huynh thậm chí có thể nguy hiểm tới tính mạng, cho nên, huynh mong nhận được sự giúp đỡ của công chúa muội muội.” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt nghiêm túc trầm giọng nói.

“ hả?? Muội có thể giúp đỡ huynh???”

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 336: Quái Vật Bí Ẩn!!

Thời gian quay trở lại hai ngày trước.

“Đó là, đó là” Cao Văn Vũ trong lúc tuyệt vọng do dự không biết có nên sử dụng chuột truy tung dự phòng để thoát khỏi cái nơi quỷ quái này hay không, đột nhiên giật mình kêu thét lên khi phát hiện một vầng sáng chói rọi xuyên thẳng cả sương mù dày đặc trong sơn cốc, tựa như một ngọn hải đăng giữa màn đêm tối tăm trên biển cả mênh mông, dẫn đường cho kẻ đi lạc mà đi.

“vầng sáng đó là” Không chỉ Cao Văn Vũ, nhóm Hoàng Dung cũng đã chú ý tới vầng sáng đang thấp sáng dữ dội ở phía xa, nhưng trong lòng cả nhóm không cảm thấy vui mừng phấn khích tột nào, ngược lại còn cảm thấy lo lắng thấp thỏm không yên.

Chuyện này tuyệt đối không đơn giản, trên đời này làm gì có chuyện ngẫu nhiên xuất hiện một luồng sáng dẫn đường để dẫn đường cho cả nhóm bỏ trốn chứ??? Chắc chắn có vấn đề ~~~!!

Mặc dù biết rõ vầng sáng phía xa chắc chắn phải có vấn đề, nhưng với tình thế của cả nhóm như hiện giờ, không cho phép họ suy tính quá nhiều.

Nếu như bỏ mặc vầng sáng dẫn đường đó, tiếp tục chôn chân tại chỗ, cũng chỉ có đường chết đói chết khát vì bị nhốt trong sương mù sơn cốc mà thôi.

Tuy cả nhóm hầu hết đã đạt tới cảnh giới nguyên thần, nhưng cũng chỉ có thể nhịn ăn nhịn uống trong một khoảng thời gian nhất định, muốn hoàn toàn khỏi ăn khỏi uống vẫn có thể sống khỏe, ít nhất cũng phải đạt tới cảnh giới độ kiếp trở lên mới có thể.

Tuy trong người vẫn còn không ít đồ ăn thức uống dự trữ, nhưng ai mà biết được cả nhóm sẽ bị nhốt trong cái sơn cốc quỷ quái này bao lâu chứ?? Một ngày, hai ngày, một tháng, ba tháng hay thậm chí một hai năm, đợi tới khi nguồn lương thực dự trữ trong người hết sạch, cả nhóm sẽ rơi vào tình trạng chết đói chết khát cho mà xem.

Ai mà biết đường vàng sáng đó xuất hiện trong bao lâu, và khi nào xuất hiện thêm lần nữa chứ?? Tình thế lúc này không cho phép cả nhóm do dự nghi ngờ, cho dù biết rằng có thể sẽ có muôn ngàn nguy hiểm chờ đợi ở đó, nhưng cả nhóm không đủ dũng khí và khí phách để do dự và chờ đợi, đành phải liều mình như con thêu thân lao vào lửa mà thôi.

Thay vì tiếp tục tìm đường trong vô vọng hoặc chôn chân tại chỗ chờ thời, tuy nơi đó có thể là nơi nguy hiểm tới cùng, nhưng ai mà biết được có phải là con đường sống duy nhất giành cho cả nhóm không chứ??? Ít ra nếu như có thể xảy ra nguy hiểm gì đó cả nhóm vẫn có thể đối phó, cho dù có chết cũng biết mình chết như thế nào, tốt hơn gấp trăm vạn lần so với việc bị chết đói chết khát một cách oan ức ở nơi này, không phải sao???

Nghĩ tới điều đó, Hoàng Dung và Cửu thúc đưa mắt nhìn nhau rồi khẽ ngật đầu một cái, trực tiếp ra hiệu cho cả nhóm theo chân di chuyển nhanh về hướng vàng sáng như ngọn hải đăng dẫn đường ở phía xa.

Nhìn thấy Hoàng Dung ra hiệu cả nhóm di chuyển nhanh về hướng vàng sáng, Cao Văn Vũ tỏ ra do dự có nên đi theo hay không. Sau không một suy qua nghĩ lại, hít sâu một hơi vào người theo bước đối phương di chuyển về phía trước.

Chưa tới thời khắc cuối cùng, Cao Văn Vũ vẫn chưa muốn sử dụng tới át chủ bài giữ mạng cuối cùng của mình, đồng thời cũng tỏ ra tự tin vào món bảo bối mà mình đang nắm giữ trong tay, cùng lắm khi thật sự xảy ra nguy hiểm, mình quay đầu bỏ chạy vẫn còn kịp mà.

Còn Lý Nguyên Bá, với cái đầu óc đơn giản của hắn, chỉ cần biết đi theo Hoàng Dung là được rồi, suy nghĩ nhiều chi cho mệt xác chứ.

Cả nhóm nhanh chóng dựa theo vàng sáng chói sáng đang rực cháy không ngừng ở phía xa di chuyển về hướng đó.

Vàng sáng thấp sáng càng lúc càng phình to trong tầm mắt của cả nhóm, chứng tỏ họ đã càng ngày càng áp sát tới gần đích đến.

Và càng tiến sát gần đích đến, tâm trạng thấp thỏm không yên và một áp lực vô hình không biết từ đâu xuất hiện đè nặng vào người, càng chứng minh linh tính của họ không sai chút nào.

Đích đến tuyệt đối không đơn giản và an toàn.

Nhưng cho dù biết rõ phía trước có thể là cửa khẩu địa ngục đi nữa, cả nhóm cũng không thể không đâm đầu vào, nếu như không muốn mãi mãi bị nhốt trong sương mù sơn cốc, thậm chí chết một cách tức tưởi vì đói khát.

Đâm đầu vào chốn nguy hiểm còn có cơ hội toàn mạng thoát thân nếu như vượt qua, chôn chân tại chỗ chỉ có nước chờ chết mà thôi.

Và di chuyển gần nửa canh giờ, sau khi xuyên qua một lớp sương mù dày đặc, nhóm Hoàng Dung tỏ ra kinh ngạc vô cùng khi phát hiện mình đang dẫm chân lên một khu vực có chu vi hình tròn rộng gần cả ngàn mét, bề mặt khu vực này khảm đầy vô số hoa văn kỳ lạ, trông giống hệt như một tế đàn vậy, và luồng sáng xuyên trời dẫn đường cho cả nhóm đi tới, đang

nằm ngay vị trí trung tâm được chiếu lên từ một lỗ tròn thô to bằng cơ thể của ba người đàn ông trưởng thành cộng lại.

Do Hoàng Dung và Cửu thúc đang dồn hết mọi tập trung về phía trung tâm “ tế đàn” nên hoàn toàn không phát hiện ra Cao Văn Vũ đang mang theo vẻ mặt đầy kinh hãi, toàn thân run cầm cập nhìn chăm chăm vào vầng sáng ở trung tâm.

“ Chính nơi này, không sai, chính là nơi này không sai ~~~!!! Rốt cuộc thì mình cũng đã đặt chân vào cái nơi chết chóc này mặc dù mất đi chuột truy tung dẫn đường.” trong lòng Cao Văn Vũ không ngừng gào thét đầy hoảng hốt, khẽ đưa mắt liếc nhìn tứ phía đầy thận trọng, đồng thời cơ thể không ngừng nhích lùi về phía sau, có thể quay đầu bỏ chạy bất kỳ lúc nào.

Crack ~~~ crack ~~~~!!!

“ Chuyện, chuyện gì xảy ra thế này???” “ Động, động đất à???” “ không phải, mà là

Cả nhóm vừa dẫm chân lên khu vực tế đàn chưa được bao lâu, thậm chí còn chưa kịp nhìn kỹ vầng sáng chiếu lên giữa trung tâm, đột nhiên cảm thấy mặt đất rung chuyển dữ dội, Cao Văn Vũ là người đầu tiên giật mình kêu thót lên, vừa định quay đầu bỏ chạy, thế nhưng

“ Tế đàn đang sụp đổ ~~~~~!!!” rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~!!! AAAA~~~~~!!!! Má ơi, cứu con ~~~~~!!!! Dung, Dung nhi cẩn thận ~~~~~~!!!

Khi tế đàn sắp sụp đổ, ba người đạt cảnh giới nguyên thần như Hoàng Dung, Cửu thúc và Lý Nguyên Bá định nhắc người bay lên không trung để tránh bị rơi xuống theo, nào ngờ cơ thể tựa như bị một lực hút đáng sợ hút chặt vào tế đàn, cho dù cố gắng cỡ nào cũng không tài nào bay lên được, và

thế là cả nhóm theo chân Cao Văn Vũ cùng vô số mảnh vỡ của tế đàn sụp đổ xuống cái hố sâu chân không ở dưới chân mình.

Cũng may là tế đàn sụp đổ dưới cái hố không quá sâu, chỉ khoảng bốn, năm mét là cùng, đối với cả nhóm có thực lực không tệ ít nhất cũng là một tông sư trở lên, cũng chỉ bị ê ẩm cả người và chôn vùi cùng mảnh vỡ vụn của tế đàn mà thôi, hoàn toàn không bị thương vụng gì cả.

“phù phù, mẹ kiếp, tên khốn nào chơi ác thế này??? Bộ không thể xây dựng cho chắc chắn được sao??? chắc ăn xén bớt nên sử dụng vật liệu kém chất lượng chứ còn gì nữa ~~~!!!” Cao Văn Vũ từ trong đồng nổ nát chui ra, miệng không ngừng lảm bảm chửi rủa.

“Dung nhi, không sao chứ???” “Không sao, Cứu thúc đừng lo.” Cứu thúc và Hoàng Dung cũng lần lượt chui ra từ đồng tro tàn, lên tiếng hỏi thăm tình hình, phát hiện ngoại trừ toàn thân dính đầy đất cát bắn tũn ra, ngay cả người có thực lực yếu nhất nhóm như Cao Văn Vũ cũng không hề hấn gì cả.

Còn Lý Nguyên Bá, không cần phải lo cho con “quái vật” đó, lúc này trên người hắn thậm chí không có lấy một hạt bụi nữa là, đang mang theo nụ cười ngây ngô hí hí cười như vừa được chơi một trò chơi thú vị vậy.

Khẽ đưa mắt liếc nhìn tứ phía sau khi hoàn hồn trở lại, phát hiện cả nhóm đang đứng dưới một cái hố có diện tích thậm chí lớn hơn gấp bốn lần so với diện tích của tế đàn lúc này, và mảnh tro tàn của tế đàn rơi xuống chỉ chiếm một phần tư diện tích của cái hố sâu này mà thôi.

Điều khiến cả nhóm kinh ngạc nhất chính là, vàng sáng chiếu lên từ trung tâm tế đàn lúc này, thực chất là phát ra từ một cái thứ có hình thù giống hệt như một cái giếng to nằm ngay trung tâm của hố sâu.

“ Cái giếng đó là” Hoàng Dung khẽ dúi mày nhìn chăm chăm vào cái giếng phát ra vầng sáng kỳ dị đó, có chút thấp thỏm không yên, nhất thời không biết phải làm sao.

“ hay là chúng ta tạm thời rút khỏi” Gào ~~~~~ gào ~~~ gào ~~~~~
gào ~~~~~!!!

Phập ~~~~~!! AAAAA ~~~~~!!!

Cửu thúc vừa định gọi ý của nhóm tạm thời rút lui chiến thuật khỏi nơi kỳ bí này, đột nhiên tứ phía vang lên tiếng gào lớn như những con mãnh thú đầy đói khát, thậm chí còn chưa kịp phản ứng, một trong bốn chiếc bóng không biết từ đâu xuất hiện tựa như một tia chớp lao ra xước ngang qua trước mặt Cao Văn Vũ, hắn còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, đột nhiên cảm nhận thấy cơn đau kinh khủng từ trước ngực truyền thẳng lên não, miệng há to ra kêu gào một tiếng đầy đau khổ, máu phun ra như vòi phun nước mở ra với công sức cực đại ngay vết thương như bị móng vuốt sắc nhọn của mãnh thú cào trúng ngay trước ngực, nhuộm đỏ cả nửa thân trên của hắn.

‘ Cao đội trưởng ~~~~~!’” Dung nhi, tránh ra ~~~~~!!!” “ AAAAA, đồ gớm ghiếc, dám đụng tới chủ mẫu của ta, chết này ~~~~~!!!”

Cao Văn Vũ bị trọng thương trong tích tắc, Hoàng Dung tỏ vẻ lo lắng định lao tới giúp đỡ, ai ngờ nhanh chóng bị ba chiếc bóng còn lại vây chặt trong tức khắc, ba chiếc bóng đen với đôi tay mang đầy móng vuốt sắc nhọn màu đen tuyền giơ thẳng ra với tư thế hổ dữ vồ mồi, vồ thẳng về phía Hoàng Dung, không cho cô ta có cơ hội phản kháng.

“ Tiêu Dao Du, ta né ~~~~~!!!” không thể trông chờ vào Cửu thúc và Lý Nguyên Bá đang dốc sức lao tới giải vây, Hoàng Dung vô cùng diễm tĩnh thi triển tuyệt học thân pháp thánh giới của bản thân, cơ thể

tựa như hóa thân thành một bóng ma trên chiến trường, trước khi ba chiếc bóng bí ẩn lao sầm vào nhau, cô ta đã kịp thời nhích người né qua giữa khe hở của hai chiếc bóng trước khi chúng áp sát lại vào nhau, không cho kẻ địch có cơ hội chạm vào tà áo của mình nữa là.

Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~~~!! Gào ~~~ gào ~~~ gào ~~~~~!!

vuốt mất “con mồi” trong tích tắc, ba chiếc bóng đâm mình vào nhau, cơ thể của chúng chỉ khẽ chững lại vài giây, miệng gào lên những tiếng kêu thét đầy vẻ căm phẫn và kinh dị.

Hoàng Dung thi triển Tiêu Dao Du né qua ba chiếc bóng vồ tới, đồng thời di chuyển nhanh về vị trí Cao Văn Vũ đang nằm kêu gào vì bị thương, nhanh chóng từ dưới đất kéo hấn đứng dậy, cả hai giật lùi về phía Cửu thúc và Lý Nguyên Bá đang lao tới trước khi bốn chiếc bóng kịp phản ứng trở lại.

Không chút do dự chần chừ, lập tức nhét một viên Cửu Hoa Ngọc Lộ uyển vào trong miệng của Cao Văn Vũ, ngay tức khắc, vết thương trước ngực đã được cầm máu, Cao Văn Vũ hai mắt trợn ngược nằm hít thở dồn dập trên mặt đất, miệng không còn kêu gào nữa, nhưng nhất thời mất hết sức chiến đấu.

Lúc này cả nhóm đã có thể quan sát kỹ bốn chiếc bóng bí ẩn ở trước mặt.

Chính là bốn con quái vật có hình dáng chẳng khác nào là con người, có tóc dài xõa thẳng xuống lưng sau, có mặt mũi rõ ràng mặc cho hai tay sở hữu những móng vuốt sắc nhọn đen tuyền dài gần chục cm, hai trong bốn tên có khuôn mặt đã gần như biến dạng như bị a xít tạt vào vậy, trên người mặc bộ trang phục giống hệt như trang phục cung đình màu trắng phau như tuyết, hoàn toàn đối lập tới khuôn mặt âm u đầy kinh tởm của chúng.

Hai nam hai nữ!!!

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 337: Khổ Chiến!!

Khi nhìn kỹ bốn con quái vật, đặc biệt là hai chiếc răng nanh sắc nhọn lộ ra ở hàm trên hai bên, nhóm Hoàng Dung lập tức hiểu rõ rằng, bốn tên này không phải quái vật hay ma thú gì cả, mà là một chủng tộc giống hệt như cương thi ở Trái Đất.

Cương thi???

Một loại chủng vật khác biệt so với hầu hết sinh linh trong thiên địa, chỉ còn giữ lại thể xác cứng còn hơn cả kim cương, không còn linh hồn, không còn lý trí, chỉ có thể hành động theo bản năng khát máu, tấn công tất cả sinh vật xuất hiện trước mặt nó, cho dù cơ thể bị đánh vỡ nát thành trăm ngàn mảnh, nếu như không thể đánh trúng điểm yếu chết người của nó, nó cũng sẽ lập tức phục hồi ngay tức khắc, tuyệt đối là một trong những loại quái vật khó dẫn nhất nhì trong thiên địa.

Sắc mặt của Hoàng Dung và Cửu thúc lập tức trở nên khó coi vô cùng. Đặc biệt là cúi đầu xuống nhìn thấy khuôn mặt của Cao Văn Vũ đang nhuộm đen với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, chứng tỏ hắn đã bị dính phải Thi Độc, nếu như không cứu chữa kịp thời, sẽ bị thi độc công tâm, biến thành đồng loại của lũ quái vật ghê tởm kia cho mà xem.

Cửu Hoa Ngọc Lộ Uyển chỉ có tác dụng điều trị ngoại thương cho Cao Văn Vũ, hoàn toàn vô dụng khi đối đầu với thi độc đang tồn đọng trong người sau khi bị dính phải cú cào chảy máu của một trong bốn con cương thi lúc nãy.

“Cửu thúc, thử dùng máu của chú xem có thể giải được thi độc trong cơ thể của Cao đội trưởng không???” Hoàng Dung sực nhớ Cửu thúc sở hữu tiên thiên chi thể, cả cơ thể đều là khắc tinh của mọi thứ gian tà hắc ám trong thiên địa này, không chừng máu của ông ta có thể giải được thi độc cũng không chừng.

Cửu thúc khẽ ngạt đầu, đưa ngón tay lên miệng cắn mạnh một cái chảy cả máu, sau đó dùng tay bóp mạnh miệng của Cao Văn Vũ để hắn há ra và nhổ từng nhọt máu đỏ tươi vào trong miệng hắn.

Gào ~~~ gào ~~~ gào ~~~ gào ~~~~~!!!

Dường như là cảm nhận được mùi máu tanh đã kích thích sự điên cuồng khát máu của bốn con cương thi, chúng há to miệng ra gào lớn một tiếng đầy phấn khích, tựa như hổ đói vồ mồi nhanh như một tia chớp lao thẳng về phía cả nhóm để tấn công, đặc biệt là nhắm vào Cửu thúc.

Tuy máu của Cửu thúc có tính khắc chế gian tà, nhưng đó là khi ông ta sử dụng tạt thẳng vào cơ thể bên ngoài của chúng. Nhưng nếu như để chúng tóm được và trao cho Cửu thúc nộ hồn thân mật ở cổ, hai chiếc răng độc sẽ lập tức chuyển hóa máu của Cửu thúc thành thần đan diệu dược có chất lượng gấp chục lần trăm lần so mới máu của sinh linh bình thường, nếu như để chúng uống được máu của Cửu thúc, cho dù chỉ một lượng nhỏ thôi cũng đủ giúp chúng tiến hóa thêm một bước nữa rồi, nên lúc này có thể không điên cuồng phấn khích sao??

“haha, bố mày chỉ chờ có thể thôi, bơi hết vào đây kiếm ăn nào ~~~!!!” Lý Nguyên Bá kích hoạt trạng thái chiến đấu, lúc này đầu óc của hắn bình thường hơn bao giờ hết, đôi mắt đỏ rực như máu, trên môi lộ ra nụ cười điên cuồng khát máu vô song, vẩy múa song chùy trong tay, trực tiếp lao thẳng ra phía trước.

“ Tịch Lịch Bình Thiên Chùy, vỡ ~~~~~!!” hai quả chùy khí khổng lồ bổ thẳng ra, tựa như hai quả núi khổng lồ từ trên không trung đè xuống đè thẳng vào bốn con cương thi đang hùng hổ lao tới, mặt đất tựa như bị tách đôi thành một vực thẳm dài gần cả chục mét ngay tức khắc.

Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~~~!!!!

Bốn con cương thi trực tiếp bị khảm sâu xuống vực thẳm sâu do chùy khí đập ra, chỉ là cả nhóm còn chưa kịp vui mừng, chỉ thấy bốn chiến bóng đã từ trong vực thẳm phóng vọt lên, ngoại trừ trang phục trắng phau trên cơ thể đã bị nhuộm đen bởi đất cát, hoàn toàn không chút sứt mẻ gì đối với chúng cả.

“ Thú vị, đã lâu rồi bố mày chưa được đánh đã tay như vậy, để xem các ngươi chịu đựng được bao lâu nào ~~~~!!” Trong đôi mắt của Lý Nguyên Bá khẽ lóe qua tia sáng kinh ngạc, không ngờ bốn con cương thi lại có sức phòng thủ đáng sợ như thế này, song chùy của mình bổ ra, cho dù nguyên thần tầng thứ 9 tầng thứ 10 khi ứng phó cũng phải đổ hết cả mồ hôi hột, thế mà chúng vẫn bình an như dạ, tuyệt đối không thể xem thường được.

Boong ~~~ boong ~~~~ boong ~~~ boong ~~~~~!!! Gào ~~~~ gào ~~~ gào ~~~ gào ~~~~~!!

Lý Nguyên Bá và bốn con cương thi trực tiếp lao vào sáp lá cà với nhau, đôi tay cầm chùy tựa như biến thành cái chong chóng được gắn thêm động cơ tự động, không ngừng quét, bổ, đập liên hồi vào bốn con cương thi, nhưng với lũ quái vật vô tri vô giác đó, bị đánh bay ra xa lập tức nhảy bật trở dậy tiếp tục lao tới tiến công Lý Nguyên Bá, hoàn toàn không có dấu hiệu bị chấn thương gì cả. Thậm chí lâu lâu có một con xui xẻo bị dính phải cú bổ trời giáng vào đầu, ngay cả đầu cũng thụt hẳn xuống cổ, thế mà nó chỉ khẽ chững lại giây, dùng hai tay nắm chặt cái đầu bị thụt xuống kéo mạnh trở lại vị trí ban đầu, hoàn toàn không có dáng vẻ bị thương gì cả.

Như đã nói, chỉ cần không đánh trúng vào điểm yếu chết người trên cơ thể chúng, cho dù đánh tới tét công gô, cũng chưa chắc giải quyết được lũ quái vật lợi hại này.

Nhìn thấy Lý Nguyên Bá bị vây chặt bởi bốn con cương thi, nhất thời không làm gì được chúng, Hoàng Dung tỏ ra nôn nóng sốt ruột vô cùng.

Tuy đám cương thi này chỉ có thể tấn công bằng cách sập lá cà, bằng những móng vuốt sắc nhọn của chúng, nhưng thực lực phát huy ra tuyệt đối không thua kém Lý Nguyên Bá là bao.

Thực lực của Lý Nguyên Bá đáng sợ như thế nào, Hoàng Dung hiểu rõ, ngay cả Lý Nguyên Bá cũng phải bó tay, bản thân càng không có cửa lao vào giao chiến với lũ quái vật kinh tởm đó, chỉ sợ làm vướng chân bận cẳng, làm phân tâm Lý Nguyên Bá thêm mà thôi.

Gào ~~~~~!!!

Dường như chúng cũng không hẳn là không chút trí tuệ, có thể cảm thấy Lý Nguyên Bá là khúc xương khó ngậm, một trong bốn con cương thi đột nhiên nhảy ra khỏi vòng giao chiến, chuyển hướng lao thẳng về phía Hoàng Dung và Cừu thúc đang tập trung quan chiến và chữa trị cho Cao Văn Vũ ở phía xa.

Ý định của nó chính là giải quyết những tên yếu đuối nhất, đặc biệt là Cừu thúc, nếu như có thể hút sạch máu trong cơ thể ông ta, con cương thi này sẽ lập tức tiến hóa thêm vài bậc, khi thực lực được gia tăng, quay sang giải quyết nốt khúc xương khó ngậm kia tuyệt đối không còn là vấn đề gì nữa. .

Lũ cương thi này đã thành tinh mất rồi!

“ Chủ mẫu cẩn thận ~~~~~!!!” Lý Nguyên Bá bị vây chặt bởi ba con cương thi còn lại, tuy mất đi một con, nhưng không vì thế mà cảm thấy dễ chịu phần nào, cho dù cố gắng cỡ nào, nhất thời không thể đột phá vòng vây để lùi về giải cứu Hoàng Dung và Cửu thúc ở phía sau, chỉ có thể phần nộ gào lớn cảnh báo.

“ Ác Cầu Lan Lộ, biến ~~~~~!!!” Đả Cầu Bồng xuất hiện trong tay, khí thể của nguyên thần tầng thứ 3 phóng thích ra cực độ, vẩy bồng quét mạnh một cái ngang trước mặt, một con chó dạng khí màu xanh lá khổng lồ xuất hiện chắn ngay trước mặt, ngăn cản con cương thi định thừa nước đục thả câu đang hùng hổ lao tới.

Uỳnh ~~~~~!!!

Chỉ thấy con cương thi giơ hai cánh tay đầy móng vuốt sắc nhọn về phía con chó dạng khí cản ở trước mặt, tạo ra động tác xé đôi cơ thể thứ cản đường ở trước mặt ra, con chó dạng khí chỉ kịp kêu rú lên một tiếng đầy đau khổ, cơ thể trực tiếp bị xé nát làm đôi và tan biến trong không khí.

Hoàn toàn không có tác dụng trước sức mạnh cơ bắp của con quái vật đó cả.

“ Bát Cầu Triều Thiên, khóa ~~~~~!!!” Đả Cầu Bồng lần nữa vung ra, gần cả trăm con chó dạng khí bắn thẳng về phía kẻ địch, hình thành một sợi dây xích thô to khóa chặt kẻ địch lại.

Gào ~~~~~!! Xoảng ~~~ xoảng ~~~ xoảng ~~~~~!!!

Sợi dây xích còn chưa kịp kéo nó lên không trung, con cương thi chỉ khẽ tạo ra động tác như vận nội công một cái, sợi dây xích do cả trăm con chó tạo thành lập tức vỡ nát ra ngay tức khắc, thậm chí không khóa chân nó được hai giây đồng hồ nữa là.

Hoàng Dung đã hoàn toàn biến sắc trước sự đáng sợ của con quái vật đang lao tới ở trước mặt, nhất thời không có phản ứng gì cả.

“ Dung nhi tránh ra, Tiên Thiên Bát Quái Trận, khóa ~~~~~!!!” trong lúc con cương thi đã gần như lao tới trước mặt Hoàng Dung chuẩn bị giang rộng vòng tay “ ầm áp” ôm choàng cô ta vào trong lòng và há to miệng hô thôi ra thưởng thức máu thơm ngon của người đẹp, giọng nói đầy nghiêm nghị của Cửu thúc ở phía sau vang lên.

Chúu ~~~ chúu ~~~ chúu chúu ~~~~~!!!

Ngay trên đỉnh đầu con cương thi lập tức xuất hiện một hình bát quái không ngừng xoay chuyển liên tục, dưới đáy hình bát quái phóng thích ra một tia sáng ngũ sắc chụp thẳng vào cơ thể của con cương thi ở phía dưới.

Gào ~~~~ gào gào gào ~~~~~!!! Roẹt ~~~ roẹt ~~~~ roẹt ~~~~~!!!

Toàn thân con cương thi không ngừng bốc khói như đang bị tạt a xít vào người, miệng kêu gào đầy đau khổ vùng vẫy liên hồi.

Như đã nói, Tiên Thiên Bát Quái của Cửu thúc có tính khắc chế cực cao đối với những thứ gian tà đen tối, huống chi khi Cửu thúc kích hoạt võ hồn của mình lên, thực lực thậm chí lớn mạnh hơn cả Lý Nguyên Bá(chỉ cần hắn không kích hoạt hiệu ứng thiên hạ vô địch), xử lý con cương thi này chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ mà thôi.

Hoàng Dung lập tức nhảy lùi ra xa nhường chỗ cho Cửu thúc, chỉ thấy một thanh trường kiếm xuất hiện trong tay, Cửu thúc đưa ngón tay còn nhuộm máu quét thẳng lên bề mặt lưỡi kiếm, tạo ra tư thế đâm đâm thẳng vào vùng tim của con cương thi còn đang gào thét vùng vẫy trong khu vực bị khóa.

Phập ~~~~~!! Gào
~~~~~!!!

Thanh kiếm tựa như đâm thẳng vào đất sét, vô cùng dễ dàng đâm xuyên thủng cả cơ thể của con cương thi, nó kêu gào một cách đầy đau khổ, hai tay vẩy qua vơ lại như vừa muốn nắm bắt gì đó, vừa muốn dùng những móng tay sắc nhọn để tấn công Cửu thúc đang đứng ngay trước mặt mình không quá xa.

Cửu thúc không dám dùng cơ thể của mình thử nghiệm xem bản thân có kháng thi độc của nó hay không, lập tức rút kiếm khỏi cơ thể của nó và bản thân nhảy lùi ra phía sau giữ khoảng cách an toàn, đồng thời vung kiếm chém mạnh vào cánh tay phải đang vơ tới của con cương thi.

Roẹt ~~~~!!! Gào ~~~~~!!!

Cánh tay phải mang theo máu độc đen xì như hắc xì dầu xoay vòng trên không trung rơi rải khắp nơi trên mặt đất, máu đen rơi tới đâu, mặt đất bị ăn mòn bốc khói tới đó, tựa như có người đang nhô a xít xuống bề mặt mặt đất vậy.

Gào ~~~~ gào ~~~~ gào ~~~~!!!!!!!

Nhìn thấy đồng bọn đang thất thế và gặp nguy hiểm, ba con cương thi còn lại đang vây lấy Lý Nguyên Bá lập tức quay sang lao thẳng về phía Cửu thúc, bỏ mặc không thèm quan tâm tới đối thủ đang giao chiến nữa.

“ Khá lắm lão già, bố mày cũng không chịu thua đâu, Sơn Băng Địa Liệt, đứng lại hết cho ta ~~~~~!!!” Hai Quả Chùy Lôi Không lồ xuất hiện, tựa như hai quả thiên thạch từ ngoài vũ trụ lao vào Huyền Thiên Đại Lục, đâm thẳng vào vị trí ba con cương thi đang di chuyển.

Rầm ~~~ rầm ~~~ .....!!!!!!

Ba con cương thi lần nữa nằm sâu trong cái hố sâu thăm thẳm, miệng không ngừng phát ra những tiếng kêu gào đing tai nhức óc, khiến người nghe phải choáng váng cả đầu óc.

Lý Nguyên Bá tất nhiên là hiểu rõ chiêu đánh của mình không làm gì được ba con cương thi đó, và hẳn cũng không có ý định kết liễu chúng, chỉ là muốn tạo thời gian để Cửu thúc giải quyết con cương thi đang vùng vẫy trong tuyệt vọng ở phía xa mà thôi.

“ đa tạ Lý huynh đệ, mọi chuyện còn lại để lão phu lo ~~~!!!” Trải qua không ít lần hợp tác chiến đấu với nhau, cả đội đã thiết lập được sự ăn ý ban đầu, lập tức hiểu rõ dụng ý của Lý Nguyên Bá. Đôi mắt của Cửu thúc rực sáng, máu trên ngón tay lần nữa quét mạnh lên lưỡi kiếm lần nữa, lần này ngón tay quét tới đâu, lưỡi kiếm rực sáng tới đó, đợi tới khi kết thúc động tác quét máu lên kiếm, thanh kiếm trong tay Cửu thúc lúc này tựa như biến thành một thanh kiếm ánh sáng rực cháy cả khu vực.

“ Kết thúc thôi ~~~~~!!!” Dưới ánh mắt kỳ vọng của Hoàng Dung và Lý Nguyên Bá, Cửu thúc hét lớn một tiếng, vẩy múa thanh kiếm trong tay một vòng ngay trước mặt, lập tức xuất hiện một chiếc bát quái dạng khí to bằng nửa cơ thể ông ta, thanh kiếm vung ra đâm thẳng vào trung tâm hình bát quái, kéo theo bát quái tiến lên canh ngay vị trí giữa trán của con cương thi đâm thẳng tới.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 338: Sai Lầm Chết Người Của Cao Văn Vũ!!

Thi hạch nằm ngay giữa vàng trán của cương thi, nếu như thi hạch bị phá vỡ, đồng nghĩa với việc cương thi sẽ chết. Tất nhiên, tuy biết rõ thi hạch nằm ở vị trí nào, nhưng muốn phá vỡ được nó lại là một chuyện không hề dễ dàng, ít nhất đòn tấn công của bạn phải đủ uy lực xuyên thủng được lớp da cứng hơn cả kim cương của cương thi, đó là chưa nói tới viên thi hạch có độ cứng gấp nhiều so với lớp da của cương thi nữa là.

Nhưng tất cả những thứ đó đều vô nghĩa khi đối với Cửu thúc, đòn tấn công của ông ta lúc này tuyệt đối có thể phá hủy thi hạch một cách dễ dàng, nếu như đâm trúng.

Gào ~~~~~!!!

Con cương thi dường như đã cảm nhận cái chết gần kề, nó gào lên một tiếng đầy bất cam và căm phẫn, đôi mắt vô hồn đột nhiên lóe qua tia sáng hiểm độc, cả cơ thể bỗng nhiên phình to ra với tốc độ cực nhanh dưới ánh mắt đầy kinh ngạc của nhóm Hoàng Dung.

“ Không, chạy mau Cửu thúc ~~~~!!” “ Nó tự nổ ~~~~~!!!” “ Chết tiệt ~~~~~!!!”

Uỳnh ~~~~~!!!! Phục ~~~~~!!

Không ngờ con cương thi lại chơi trò tức nước vỡ bờ như thế này, cũng may là phạm vi ảnh hưởng không quá rộng lớn, ít nhất là Hoàng Dung, Lý

NGuyên Bá hay thậm chí là Cao Văn Vũ không bị ảnh hưởng bởi uy lực kinh hoàng của vụ nổ.

Nhưng Cửu thúc thì không may mắn như vậy, do đã áp sát quá gần và là mục tiêu chính của con cương thi, hướng trọn vụ tự nổ thi hạch của nó, một vũng máu tươi từ trong miệng phun bắn ra, toàn thân như vừa bỏ vào trong hồ máu, máu thịt bê bết, chấn thương một cách nghiêm trọng.

Uy lực tự nổ của con cương thi đạt tới cảnh giới nguyên thần, tuyệt đối không thể đùa giỡn được đâu.

“ Cửu thúc ~~~~!!!” “ lão già, không sao chứ???” Hoàng Dung và Lý Nguyên Bá vội vã lao tới bên cạnh Cửu thúc, một viên Cửu Hoa Ngọc Lộ Uyển nhét vào miệng ông ta, vết thương trên người lập tức được kiểm soát, chỉ là khí tức của ông ta đang đảo chuyển liên hồi, tuyệt đối không thể tiếp tục giao chiến được nữa rồi.

Gào ~~~~ gào ~~~~ gào ~~~~~~!!!

Ba con cương thi còn lại gào lên những tiếng đầy đau khổ và căm phẫn, từ dưới hồ nhảy lên như những con hồ dữ bị thương, lao tới phang thân xé thịt kẻ thù đã khiến đồng bọn của mình tử nạn.

“ Biến hết cho ta ~~~~~!!!” Boong ~~~ boong ~~~~ boong ~~~~~~!!

Con căm phẫn không thể khiến thực lực của chúng mạnh hơn tẹo nào, chỉ có thể giúp chúng trở nên hung hăng phần nào mà thôi.

Đối với Lý Nguyên Bá, chỉ cần thực lực không lớn mạnh hơn hẳn quá nhiều, cho dù kẻ địch hung hăng cỡ nào, cũng chỉ có một kết quả mà thôi.

Ba con cương thi lần nữa bị đánh bay ra xa, nhưng tất cả những gì Lý Nguyên Bá làm được chỉ có thể mà thôi.

“Chủ mẫu, tình hình không khả quan, rút thôi!” Lý Nguyên Bá trong trạng thái chiến đấu đầu óc luôn tỉnh táo hơn bao giờ hết, cảm thấy tiếp tục ở lại cũng chỉ tốn công tốn sức không thu hoạch được gì cả, đặc biệt là chân nguyên trong cơ thể đang hao hụt đi khá nhiều, và điểm đáng sợ nhất chính là, trong Sương Mù Sơn Cốc này, không có lấy một tý thiên địa linh khí để nguyên thần hấp thụ bổ sung cho cơ thể, nếu như lúc này sử dụng hết chân nguyên trong người, sẽ như con cá nằm trong thớt chờ đợi ba con cương thi tới mổ xẻ mà thôi. Nên đã lập tức lên tiếng gợi ý cả nhóm rút lui.

“Được, nhờ Lý huynh đệ ngăn cản lũ quái vật thời gian ngắn, tiểu muội sẽ dẫn theo Cửu thúc rút lui ngay tức khắc.” “Chủ mẫu yên tâm, mọi chuyện để bốn tướng lo.”

Hoàng Dung nhanh chóng vác lấy Cửu thúc vẫn còn đang bất động trên mặt đất lên lưng, không chút do dự quay đầu bỏ chạy về hướng ngược lại ba con cương thi.

“tên ngu xuẩn kia, còn không mau mau bỏ chạy?? bộ định ở đó chờ lũ quái vật này mời ăn tối à???” Lý Nguyên Bá vừa lao về phía ba con cương thi đã đứng bật dậy tiếp tục lao tới tấn công vừa quay sang Cao Văn Vũ gào lớn.

Tên khốn này sau khi phục dụng Cửu Hoa Ngọc Lộ uyển và máu của Cửu thúc đã gần như bình phục, tuy vẫn còn tỏ ra yếu ớt như người bệnh nặng, nhưng bỏ chạy hoàn toàn không thành vấn đề gì cả.

Nãy giờ hắn ngồi sang một bên theo dõi, nhìn thấy cả nhóm quyết định rút lui lập tức tung người nhảy bật dậy từ dưới đất, đuổi theo phía sau Hoàng Dung đang bỏ chạy ở phía xa.

Nhìn thấy Hoàng Dung đã rút tới gần mép hồ, Lý Nguyên Bá cũng không giằng co với ba con cương thi làm gì nữa, lập tức quay người tựa như một tia chớp lao thẳng về phía trước rút lui.

Chỉ cần vài bước chạy, Lý Nguyên Bá đã vượt qua cả Cao Văn Vũ đuổi sát ngay sau lưng Hoàng Dung, cả hai nhanh chóng tung người trèo lên vách đá thẳng đứng của cái hồ, nhanh như con sóc trèo thẳng lên trên.

“Đợi, đợi với ~~~~~!!!!” Cao Văn Vũ không ngừng kêu gào, lúc này hắn đã sợ tới nỗi nước mắt nước mũi đầm đìa, đặc biệt khi cảm nhận thấy hơi thở hôi thối của ba con cương thi đã gần như phả vào sau gáy.

“Đồ ngốc, đưa tay đây mau ~~~~~!!!!” Mặc dù khinh thường tên ngu xuẩn ở trước mặt, nhưng dù sao cũng là đồng đội, không thể không cứu, Lý Nguyên Bá đã đặt chân trên miệng hồ lập tức đưa tay xuống để kéo Cao Văn Vũ lên.

Bạch ~~~~~!!! “Không, không, bỏ ra, bỏ cánh tay dơ bẩn của các người ra mau ~~~~~!!!”

Cao Văn Vũ còn chưa kịp vui mừng khi tay mình đã bắt chặt vào tay Lý Nguyên Bá, đột nhiên cảm nhận thấy chân trái của mình như bị thứ gì đó nắm chặt lại và kéo xuống với lực kéo cực mạnh.

Thì ra ba con cương thi đã đuổi kịp Cao Văn Vũ và giờ đôi tay đầy móng vuốt sắc nhọn ra tóm lấy chân trái của hắn định kéo hắn xuống lại dưới hồ.

Cao Văn Vũ không ngừng kêu gào, không biết là do hắn vẫn cố tình ém hàng hay hoảng quá quên mất đi lá át chủ bài giữ mạng mà tới lúc này cũng không thém sử dụng tới, chỉ biết dùng chân phải còn lại không ngừng đạp

mạnh vào những cánh tay đang tóm chặt chân trái mình của ba con cương thi, hy vọng có thể khiến chúng buông tay.

Nhưng cho dù hấn dùng hết toàn bộ sức lực bú sữa của mình, cũng không tài nào đá ra được những cánh tay kinh tởm của ba con cương thi kia.

Lúc này nếu như để ý kỹ, sẽ phát hiện ở giữa háng của hấn đã bắt đầu ướt sũng dịch thể màu vàng có mùi vị khai nồng kinh tởm.

Tên khốn sợ tới nổi tè ra quần luôn rồi kìa ~~!!

“Phiền phức ~~~~!!!” Lý Nguyên Bá khẽ dú mày, nhưng vẫn ném cây chùy trong tay về phía ba con cương thi đang không ngừng kéo Cao Văn Vũ xuống hố.

Boong ~~~!! rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~~~!!! Gào ~~~ gào ~~~~ gào ~~~~~!!!

Đại chùy đập trúng đầu của một con cương thi, kéo theo hai con ngay bên cạnh ngã ngược xuống hố dưới tiếng gào thét đầy bất cam của chúng.

“Thoát, thoát nạn rồi, má ơi, con thoát nạn rồi, cảm ơn tổ tiên đã phù hộ cho con, huhuhuhu ~~~~!!!” sau khi thoát khỏi “những cái kéo đầy thân mật” của ba con cương thi, Cao Văn Vũ đã được Lý Nguyên Bá kéo ra khỏi hố, lúc này mang theo vẻ mặt thất thần miệng không ngừng lẩm bẩm, đôi khi lại vừa cười vừa khóc như một tên tâm thần vậy.

Thực ra cũng không thể chê cười Cao Văn Vũ lúc này, bất kỳ ai rơi vào hoàn cảnh tương tự như hấn, chắc gì sẽ khá hơn hấn được chứ nhỉ???

Nhưng lý do đó không thể khiến Lý Nguyên Bá thôi không khinh bỉ chế giễu hấn nữa, đặc biệt là khi nhìn vào giữa háng của tên khốn đó.

Đúng là đồ phé vật vương chân bận cẳng mà!!

Gào ~~~ gào ~~~ gào ~~~~~!!!

Mặc dù độ cao của cái hố chỉ khoảng bốn, năm mét, nhưng dường như chúng không thể nhảy ra khỏi phạm vi cái hố, chỉ biết đứng ở phía dưới hướng về phía kẻ thù kêu gào một cách căm phẫn và tuyệt vọng.

Nhìn thấy chúng chỉ có thể kêu gào trong tuyệt vọng, Lý Nguyên Bá thôi không thèm quan tâm tới chúng nữa, quay người đi tới bên cạnh Cửu thúc để xem tình hình của ông ta như thế nào.

Cũng may là tiên thiên chi thể của Cửu thúc có tính khắc chế tuyệt đối đối với thi độc, nếu không thì khói thi độc khi con cương thi tự nổ phát tán ra hít vào người, không chết cũng sẽ biến thành một con cương thi cho mà xem.

Sau một hồi kêu gào vô vọng, ba con cương thi đành mang theo tâm trạng bất cam bất lực quay trở về cái giếng ở trung tâm, chia làm ba hướng vây xung quanh rồi quỳ xuống không ngừng khấu đầu, tựa như muốn thỉnh cầu thứ đang giam cầm ở phía dưới bước ra trả thù cho đồng bọn của mình vậy.

Chỉ là cho dù chúng cố gắng cỡ nào, miệng giếng vẫn yên lặng tới mức đáng sợ, hoàn toàn không có chút động tĩnh gì cả.

Cao Văn Vũ sau một hồi thất thần đã nhanh chóng bình tĩnh trở lại. Nghĩ tới biểu hiện “mất mặt” của bản thân lúc này, đặc biệt là sợ tới nỗi tè ra hết cả quần, tuyệt đối là nỗi ô nhục không thể xóa bỏ được.

Con căm phẫn tựa như ngọn núi lửa đang bùng nổ dữ dội trong lòng, đôi mắt tràn đầy gân máu và căm hận nhìn chằm chằm vào ba con cương thi đang vây ở gần cái giếng.

Chính chúng, chính chúng là cội nguồn của mọi chuyện, chính chúng đã khiến bốn thiếu gia mất mặt trước Hoàng Dung muội muội, không thể tha thứ, tuyệt đối không thể tha thứ!!!

Tuy hận không thể phang thầy xẻ thịt ba con cương thi trời đánh kia ra để trút giận, nhưng nếu bảo hần lao xuống dưới hố để làm điều đó thì tuyệt đối không dám, chỉ còn cách tìm cách khác để trút cơn phẫn nộ tột cùng trong lòng.

“ Chính nó ~~~!!!” Cao Văn Vũ đưa mắt liếc nhìn tứ phía, phát hiện ở gần đó có một tảng đá to bằng cơ thể của bốn người đàn ông trưởng thành cộng lại, ít nhất cũng nặng gần cả tấn, trong đầu hần lập tức lóe qua một ý tưởng, cười một cách phản kích.

Tên khốn ngu xuẩn hí hửng chạy tới bên cạnh tảng đá, hai tay giơ ra ôm chặt tảng đá vào người rồi nhấc bổng nó lên, canh ngay vị trí của ba con cương thi đang quỳ ném mạnh xuống.

Do lúc này Hoàng Dung và Lý Nguyên Bá đang dồn hết mọi tập trung vào Cửu thức nên nhất thời không phát hiện hành động của hần, đợi tới khi phát hiện cũng đã quá trễ rồi.

Rầm ~~~~~!!!

Cũng không biết là tên khốn này vô tình hay cố ý, đá tảng mà hần ném ra vượt qua khỏi một trong ba con cương thi mà hần nhắm tới, trực tiếp ném thẳng xuống miệng giếng bị che bịt bởi hai phiến đá bắt chéo vào nhau, trên bề mặt phiến đá không ngừng nhấp nháy những tia sáng chói rọi từ những mảnh hoa văn khảm trên bề mặt.

Rầm ~~~~~ rầm ~~~~~ rầm ~~~~~ rầm ~~~~~!!!

Dưới ánh mắt đầy kinh ngạc và kinh hãi của cả nhóm, hai phiến đá dưới sức nặng kinh khủng của đá tảng lập tức bị vỡ nát cùng chung tảng đá rơi thẳng xuống giếng, ngay sau đó là vầng sáng màu đỏ rực như máu thậm chí sáng chói gấp chục lần so với vầng sáng dẫn đường trước kia bắn thẳng lên không trung, tựa như muốn xé nát hết lớp sương mù dày đặc bao phủ cả sơn cốc.

Chỉ trong tích tắc, sương mù quanh năm bao phủ Sương Mù Sơn Cốc tựa như gặp phải kẻ thù đáng sợ, không ngừng co rút tan rã với tốc độ mất thường có thể nhìn thấy được, chưa đầy nửa khắc giờ, sương mù trong sơn cốc đã biến mất hoàn toàn, để lộ ra toàn bộ bộ mặt thật của sơn cốc, cái tên Sương Mù Sơn Cốc đã trở nên hữu danh vô thực rồi.

Chiu ~~~~ chiu ~~~ chiu ~~~~~~!!!

Ngay sau khi sương mù hoàn toàn tan biến, thiên địa linh khí trong cả bí cảnh tựa như tập trung hết về nơi này, liên miên không ngớt bay thẳng vào cái miệng giếng đang rực sáng dữ dội.

“ Hahaha, hai ngàn năm, hai ngàn năm rồi, cuối cùng thì bốn đế cũng đã thoát khỏi cái nhà tù trời đánh này

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 339: Thiên An Đại Đế

Đợi tới khi thiên địa linh khí trong cả bí cảnh gần như bị cái giếng hút sạch, một giọng cười nói khô khan trầm nặng khó nghe vang động cả trời đất, khiến cho không gian bí cảnh lung lay dữ dội, hoàn toàn có thể sụp đổ bất kỳ lúc nào.

Dường như đôi phương cũng cảm nhận được bí cảnh bắt đầu không ổn định, nên đã chấm dứt tiếng cười thét đỉnh tai nhức óc, dưới tư thế gần như phục hết cả cơ thể xuống mặt đất của ba con cương thi, một chiếc bóng từ dưới miệng hố phóng thẳng lên không trung, hai tay hai chân dang rộng ra, ngẩng cao đầu như đang hưởng thụ hít thở không khí trong lành ở bên ngoài vậy.

Lúc này nhóm Hoàng Dung đã có thể nhìn kỹ bộ mặt thật của bóng người bí ẩn đó.

Khuôn mặt chữ điền khô héo nhưng có thể nhìn rõ mắt mũi kèm bộ râu dài chấm ngực, đầu đội tử kim quán, trên người mặc một bộ cửu chảo hoàng kim long bào màu hắc ám, thắt ngọc bích kim tuyến dải, toàn thân phát tán ra luồng thi khí đáng sợ gần như nhuộm đen cả bầu trời.

“Thiên Ưng lão tổ ~~~~~!!! Bỏn đế đã thoát khỏi phong ấn ngàn năm của ngươi, để đền đáp cho sự chiếu cố đặc biệt mà ngươi giành cho bỏn đế, bỏn đế hứa sẽ khiến cả dòng dõi gia tộc của ngươi tuyệt tử tuyệt tôn, hahahah ~~~~~!!!” bóng người đó đột nhiên mở miệng cười hét như điên

như đại lân nữa, trong lời nói của đôi phương có thể cảm nhận được hận thù sâu đậm tới mức tột độ đối với Thiên Ưng lão tổ gì đó.

Thì ra nhân vật vừa xuất hiện chính là một vị hoàng đế của vương triều đã bị xóa sổ và thay thế bởi vương triều Thiên Ưng, Thiên An hoàng đế của Thiên Lạc Vương Triều, một vương triều cao cấp từng tồn tại hai ngàn năm trước, và lãnh thổ của vương triều Thiên Ưng lúc này, có ba phần tư chính là lãnh thổ của vương triều Thiên Lạc trước kia.

Tuy vương triều bị xóa sổ, hoàng thất trong hoàng tộc bị vương triều Thiên Ưng diệt tộc, nhưng Thiên An hoàng đế vào thời điểm đó đã đạt tới thực lực của một kẻ mạnh xuất khiếu tầng thứ 10 đáng sợ, Thiên Ưng lão tổ phải tập hợp gần cả chục vị cao thủ hợp sức ra tay trấn áp và trấn sát tại chỗ.

Chỉ là cho dù nguyên thần của Thiên An đại đế đã biến mất khỏi thế gian này, nhưng xác thịt của ông ta vẫn hoàn toàn nguyên vẹn sau cuộc giao chiến khốc liệt, cho dù Thiên Ưng lão tổ dùng đủ mọi phương pháp cũng không tài nào phá hủy được thể xác của Thiên An đại đế.

Trong lúc Thiên Ưng lão tổ còn chưa nghĩ ra cách giải quyết triệt để vấn đề này, thể xác của Thiên An dựa vào một luồng hơi oán hận tới tận cùng không tan còn tồn đọng trong cổ họng, thậm chí xuất hiện tình trạng biến chất, từ một cái xác không hồn chuyển hóa thành cương thi như lúc này.

Có thể nói, theo lý thuyết thì Thiên An đại đế đã không còn tồn tại trên thế gian này nữa, có đi chăng nữa cũng chỉ là một con cương thi mang theo trí nhớ và mối hận thù vô tận đối với vương triều Thiên Ưng mà thôi.

Và Thiên Ưng lão tổ cùng chục vị cao thủ thêm lần nữa chặt vật lăm mới có thể trấn áp được thi thể đã biến hóa thành cương thi của Thiên An đại đế, thậm chí cuộc chiến đó đã khiến phía vương triều Thiên Ưng thiệt

hại gần chục cao thủ đạt tới cảnh giới xuất khiếu, có thể nói là tổn thất nặng nề.

Chính vì trải qua cuộc chiến thảm khốc đó, thực lực của vương triều Thiên Ứng sau khi thành lập chỉ còn có thể giữ lại địa vị của một vương triều tầm trung chứ không phải một vương triều cao cấp như trước kia.

Trải qua biết muôn màng khó khăn, Thiên Ứng lão tổ chỉ còn cách phong ấn thể xác đã biến thành cương thi của vị đại đế này vào trong một bí cảnh do Thiên Ứng lão tổ và các vị cao thủ chung sức tạo ra, chứ không thể hoàn toàn hủy diệt kẻ thù đáng sợ này.

Và bí cảnh này tuyệt đối không phải là bí cảnh do vị đại năng nào đó tạo thành, mà chính khu vực cấm của cả vương triều Thiên Ứng, chỉ có người trong hoàng thất mới ít nhiều biết được thông tin. Vô cùng hiển nhiên Cao Văn Vũ đã bị tam công chúa lừa rồi.

Tất nhiên, thực tế thì tam công chúa cũng chỉ biết trong Sương Mù Sơn Cốc có bốn con quái vật đáng sợ, chỉ định mượn tay của chúng tiêu diệt nhóm Hoàng Dung chứ hoàn toàn không nghĩ tới cương thi vương Thiên An đại đế. Và cũng không ngờ rằng tên ngu xuẩn Cao Văn Vũ không biết vô tình hay cố ý lại ném tảng đá trúng ngay vị trí nơi phong ấn Thiên An đại đế, thả con quái vật đáng sợ đó ra thế giới bên ngoài như lúc này.

Có thể nói, bắt đầu kể từ ngày hôm nay, cả vương triều Thiên Ứng sẽ gặp rắc rối có thể dùng từ thảm họa để hình dung rồi.

Ngay từ lúc nhóm Hoàng Dung bước chân vào Sương Mù Sơn Cốc, Thiên An đại đế đã cảm nhận được khí tức của họ, đặc biệt là Cửu thúc.

Như đã nói, máu của Cửu thúc là khắc tinh của mọi thứ gian tà hắc ám trên thế gian này, nhưng đồng thời cũng là thần đan diệu dược đối với đám

cương thi có khả năng hút máu và chuyển hóa máu độc thành máu bổ cho bản thân. Nên đã chủ động kích hoạt vàng sáng dẫn đường cho cả nhóm tiến vào nơi phong tỏa, hy vọng bốn tên thuộc hạ của mình có thể bắt sống được Cửu thúc, sau đó lấy máu của ông ta tể cho mình, chỉ cần hưởng thụ xong máu của Cửu thúc, Thiên An đại đế tự tin rằng bản thân có thể lập tức phá vỡ phong ấn để thoát khỏi cái “ nhà tù trời đánh” đã giam cầm mình xuống hai ngàn năm nay.

Chỉ là dường như Thiên An đại đế đã đánh giá sai lầm thực lực của nhóm Hoàng Dung, bốn tên thuộc hạ không những không tóm được “ con môi” mà mình ao ước, thậm chí còn tổn thất đi một tên, điều đó khiến Thiên An đại đế đang bị nhốt dưới giếng phần nộ tột cùng, đồng thời tỏ ra muôn ngàn tiếc nuối khi cơ hội ngàn năm trước mặt mà để vượt đi mất.

Chỉ là không ngờ Thiên Đạo vẫn còn thương xót mình hay thiên ý nhận định vương triều Thiên Ứng đã đến hồi kết, một tên ngu xuẩn dùng tảng đá khổng lồ ném thẳng xuống miệng giếng, nơi có khắc hai lá bùa phong ấn và trực tiếp phá vỡ nát chúng đi, để mình có cơ hội nhìn thấy ánh sáng mặt trời ở thế giới bên ngoài lần nữa trong đời (á mà cương thi không phải sợ ánh mặt trời sao ta???).

Thiên ý, đó chính là thiên ý ~~~~~!!

Do bị nhốt trong này hơn hai ngàn năm, cộng thêm Thiên Ứng lão tổ đã sử dụng pháp trận phong tỏa không gian bằng lớp sương mù dày đặc, nên thiên địa linh khí không thể xâm nhập vào trong này, thực lực Thiên An đại đế đã bị tụt cấp thảm hại, lúc này vừa mới “ xổng chuồng” chỉ giữ được thực lực của một xuất khiếu tầng thứ 1 mà thôi.

Tuy chỉ là xuất khiếu tầng thứ 1, nhưng tuyệt đối không phải nhóm Hoàng Dung có thể đối phó vào thời điểm này. Và nếu như cho đối phương

thời gian và lượng tinh huyết của sinh linh để hấp thụ, phục hồi thực lực đáng sợ năm xưa cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Sau một hồi cười thét trút hết nỗi oán hận mà mình phải nén nhịn trong lòng bấy lâu nay, đôi mắt như cặp mắt cá chết quét nhanh về phía nhóm Hoàng Dung vẫn còn tỏ ra hoang mang kinh ngạc ở phía dưới, đặc biệt là dán chặt vào người Cửu thúc vẫn còn đang nằm thoi thóp trên mặt đất.

Nếu như Cửu thúc vẫn còn lành lặn, với thực lực cộng thêm võ hồn và tính tương khắc đối với cương thi, với thực lực vừa mới “xổng chuồng” chỉ đạt tới cảnh giới xuất khiếu tầng thứ 1 của Thiên An đại đế lúc này, cũng chỉ là năm ăn năm thua, đối phương tuyệt đối không ngu xuẩn vì một tỷ lệ không rõ ràng như thế này mà ra tay với nhóm Hoàng Dung ngay tức khắc.

Chỉ là lúc này Cửu thúc đã bị trọng thương trầm trọng, đứng vững hay không còn là cả một vấn đề, nói gì tới giao chiến nữa chứ?? Vậy thì Thiên An đại đế không cần phải khách sáo với miếng mồi ngon béo bở ở trước mặt làm gì nữa.

Chỉ cần hút sạch máu của Cửu thúc, thực lực của Thiên An đại đế sẽ lập tức hồi phục với tốc độ như tên lửa, còn tốt hơn việc đi đồ sát sinh linh của hàng chục ngôi thành trì để bồi bổ lại thực lực đã mất đi của mình đây.

Cảm nhận thấy ánh mắt khát máu của nhân vật bí ẩn vừa xuất hiện, cả Hoàng Dung và Lý Nguyên Bá lập tức lộ ra vẻ mặt cảnh giác tột độ.

Lúc này cả hai đã khẽ cảm nhận khí thể từ trên người đối phương phát ra, tuyệt đối không phải là cả nhóm có thể đối phó đối vào thời điểm này. Đồng thời trong lòng tỏ ra oán hận tên khốn Cao Văn Vũ vô cùng.

Chính hắn, chính tên phế vật làm chuyện gì hỏng chuyện đó đó đã thả con quái vật nguy hiểm này ra chứ đâu.

Cao Văn Vũ lúc này chỉ muốn dùng tay tát thật mạnh vào mặt mình, trong lòng tỏ ra ân hận vô cùng, đồng thời hoảng sợ tột cùng khi bản thân đã tự lấy đá đập vào chân mình, thả ra một con quái vật đáng sợ như thế kia. Đặc biệt là khi đối diện với ánh mắt đầy gian tà khát máu của đối phương, Cao Văn Vũ có cảm giác như đang bị hàng ngàn hàng chục ngàn con rắn độc đang giương to đôi mắt nhìn thẳng vào mình, ớn lạnh sờn cả tóc gáy, đặc biệt là lớp vải ở giữa háng vừa mới khô lại bắt đầu ướt nhẹp vì dịch thể khai nồng đã không ngừng tuôn trào ra, đôi chân run như cây sậy, suýt chút đứng không vững ngồi ngã mông xuống mặt đất rồi.

“ Nhìn thấy bốn đế, còn không mau mau quỳ xuống chịu chết???” tuy chỉ là một cái xác của Thiên An đại đế, nhưng tính khí cao cao tại thượng khinh thường chúng sinh của bậc đế vương vẫn không thể bỏ được, Thiên An đại đế cao ngạo lạnh lạnh nói.

“ quỳ xuống chịu chết?? Chắc bị nhốt trong hang ổ đâu rồi nên đầu óc không tỉnh táo à?? Biến mẹ mày đi đồ bản thiêu ~~~~~!!!!” Lý Nguyên Bá không sợ trời không sợ đất, hướng chỉ chỉ là một con cương thi bản thiêu hôi hám chứ??? Cho dù đối phương có mạnh hơn bản thân đi nữa cũng không thể khiến hắn phải cúi đầu, hiên ngang lên tiếng chửi thẳng vào mặt đối phương.

“ To gan ~~~~~!!!!” Đường đường từng là bậc đế vương đứng trên đỉnh điểm của quyền lực, tuyệt đối không thể chấp nhận được bị một tên tạp chủng hạ đẳng sỉ nhục như thế này được, cánh tay khô héo đầy móng sắc nhọn vương dài ra như cao su kéo giãn, ấn thẳng vào đầu của tên khốn vừa dám to gan vô lễ với mình.

“ Tích Lịch Bình Thiên Chùy, ta phá phá phá ~~~~~!!!!” Lý Nguyên Bá vẩy múa song chùy trong tay, trực tiếp quét ra hai quả chùy lôi khổng lồ bắn thẳng về phía cánh tay góm ghiếc đang lao thẳng về phía mình.

Uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~ .....!!!! phục ~~~~~~!!!!

“ Cái gì??? Đỡ được???”

Hai quả chùy lôi chỉ khẽ chạm nhẹ vào cánh tay khô héo lập tức vỡ nát tan tành, nhưng cánh tay kinh tởm đó cũng không kìm được phải thu ngược trở lại không thể tiếp tục vương tới tấn công Lý Nguyên Bá nữa. Thiên An đại đế không kìm được lộ ra vẻ kinh ngạc trước thực lực của tên khốn vừa dám sỉ nhục mình

Chỉ là Lý Nguyên Bá cũng không dễ chịu chút nào, một vũng máu từ trong miệng phun bắn ra, sắc mặt tái xanh như người bệnh nặng, hít thở một cách dồn dập.

Lần đầu tiên kể từ khi được chiêu mộ tới thế giới này, Lý Nguyên Bá mới phải nếm cái đắng “ đáng sợ” như lúc này.

“ Chỉ có bấy nhiêu đó thôi sao?? Thế mà dám mạnh miệng hùng hổ ra lệnh cho bố mày quỳ xuống chịu chết, quả thật là nực cười quá đi, hahaha ~~~~!!!!” Thua người không thua trận, cho dù đang thất thế, Lý Nguyên Bá vẫn tỏ ra kiên cường cứng đầu cười lớn chế giễu, tất nhiên, mục đích chính của hắn chính là chọc giận đối thủ.

Một đối thủ điềm tĩnh sẽ khó giằng hơn gấp chục lần so với một đối thủ đang nóng đầu nổi điên lên đây.

Roẹt ~~~~~~!!!!

Lần này Thiên An đại đế chẳng thêm khẩu chiến với tên khốn miệng ngậm đầy phân nữa, chỉ “ roẹt” một cái đã lập tức xuất hiện ngay trước mặt Lý Nguyên Bá, tay tạo thành chảo nhanh như một tia chớp móc thẳng vào vùng tim của kẻ thù.

“biến ~~~~~!!!” Lý Nguyên Bá này giờ vẫn cảnh giác tốt độ, lập tức có phản ứng trước đòn tấn công chớp nhoáng của kẻ địch, song chùy ghép lại thành một ngay trước mặt, tạo ra tư thế đâm đầu chùy đâm thẳng vào bàn tay mang đầy móng vuốt sắc nhọn đang móc tới của Thiên An đại đế.

Keng ~~~~~!!!!

Đầu song chùy và cánh tay móng vuốt sắc nhọn va đập vào nhau vang lên tiếng ma sát kim loại nghe sồn cả tóc gáy, kèm theo hiệu ứng đóm lửa nổ như đang bắn pháo hoa, cả cơ thể Lý Nguyên Bá không ngừng bị đẩy lùi về phía sau, hai chân dẫm mạnh trên mặt đất lập tức kéo lê thành một vết lõm dài gần cả chục mét.

Thiên An đại đế lập tức thu lại cánh tay và chuyển đổi thành tư thế quét ngang vào phần hông của đối thủ.

“tưởng dễ ăn lắm hả, phá phá phá ~~~~~!!!” Lý Nguyên Bá phản ứng cực nhanh, song chùy đã rút lại về phía mình, lần nữa học theo đối thủ vùng chùy tạo thành cú quét ngang quét thẳng vào cánh tay của kẻ thù.

Boooooongggggg ~~~~~!!!

Chỉ là Lý Nguyên Bá không lường được quyết tâm trong cú quét lần này của Thiên An đại đế, hắn đã sử dụng tới bảy phần uy lực dồn vào cú quét, cộng với sức mạnh cơ bắp vô song của cương thi, song chùy chỉ vừa chạm vào tay của đối phương lập tức bị đẩy bật trở lại, thậm chí lực đẩy quá mạnh khiến chúng vượt ra khỏi tay của Lý Nguyên Bá.

Nhất thời ngay trước mặt Thiên An đại đế chính là cơ thể máu thịt gần như mở toang ra mất hết phòng thủ của kẻ địch.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 340: Cao Văn Vũ, Chết!!

Lý Nguyên Bá tuy cơ thể như con ma ốm đói, nhưng đôi tay sở hữu sức lực vạn cân, thế mà chỉ mới va đập với cánh tay của Thiên An đại đế đã bị đẩy bật trở lại, thậm chí để vượt mất vũ khí trong tay, đủ hiểu sức mạnh cơ bắp của xuất khiếu tầng thứ 1 đáng sợ tới mức độ nào rồi.

Nhìn thấy cánh tay đầy móng vuốt sắc nhọn găm ghiếc quét tới trước mặt, Lý Nguyên Bá không kịp được biến sắc, trong lòng lập tức kêu gào một tiếng “không hay rồi”!!

Bị quét trúng vào người chấn thương chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng nhất là thi độc truyền thẳng vào cơ thể, Lý Nguyên Bá không cho rằng bản thân có thể chống cự nổi thi độc đáng sợ đó, nhất là thi độc của một con cương thi vương, thậm chí độc gấp chục lần trăm lần so với những con cương thi bình thường.

Cửu thúc đang thương nặng, đừng hy vọng gì vào ông ta có thể cứu chữa cho mình như cứu chữa cho tên phế vật Cao Văn Vũ, ít nhất là hiện giờ không thể.

Chỉ là cánh tay đã quét tới trước mặt, hông phải của Lý Nguyên Bá cũng đã cảm nhận được luồng khí sắc lạnh ập thẳng tới, giờ có nhảy lùi ra sau cũng chỉ bằng thừa, tuyệt đối không đủ nhanh để né tránh được đâu.

“Đào Hoa Trận, mở ~~~~~!!!!”

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, móng tay sắc nhọn của Thiên An đại đế đã gần như chạm trúng vào hông của Lý Nguyên Bá, giọng nói của Hoàng Dung ở phía sau đã vang lên.

Chỉ thấy một khu rừng đào hoa xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của Thiên An đại đế và chụp thẳng xuống, bắt nhóm đôi phương vào trong pháp trận võ hồn của mình.

Thì ra này giờ Hoàng Dung đứng ở phía sau quan chiến, biết rõ thực lực đáng sợ của Thiên An đại đế, cho rằng Lý Nguyên Bá có thể thất thế, nên đã âm thầm tế sẵn võ hồn của mình chờ đợi để đề phòng trường hợp nguy hiểm xảy ra.

Quả nhiên, Hoàng Dung đã không thừa khi đề phòng như vậy, khi nhìn thấy Lý Nguyên Bá gặp nguy, lập tức điều khiển võ hồn của mình chụp thẳng vào Thiên An đại đế đã gần như đánh trúng Lý Nguyên Bá, cứu đôi phương một bàn thua trông thấy.

Võ hồn của Hoàng Dung ngay cả Hắc Lân Thị Huyết Ngạc cũng không giữ nổi, huống chi là thi vương như Thiên An đại đế, thế nhưng mục đích của cô ta chỉ là tạo khoản thời gian ít ỏi để Lý Nguyên Bá né tránh mà thôi.

Xoảng ~~~~~!!! AAAAAAAAAAAAA ~~~~~!!!

Quả nhiên, Đào Hoa trận khóa Thiên An đại đế chưa được hai giây đã vỡ tan nát trong không khí, nhưng khoản thời gian đó cũng quá đủ để Lý Nguyên Bá nhảy lùi ra chỗ an toàn rồi.

Đôi là Hoàng Dung hai tay ôm đầu kêu thét lên một tiếng đầy đau khổ vì võ hồn bị phá vỡ. Cũng may là Hoàng Dung giống hệt như Dương Kiệt, võ hồn bị phá vỡ chỉ đau đớn đôi chút, sau khi bình ổn lại hoàn toàn có thể tiếp

tục sử dụng võ hồn chứ không như người của đại lục Huyền Thiên, võ hồn bị vỡ phải tịnh dưỡng một thời gian dài mới có thể hồi phục sử dụng tiếp.

Thiên An đại đế sau khi thoát khỏi Đào Hoa Trận tỏ ra phần nộ vô cùng. Đòn kết liễu ngon ăn gần như ăn chắc thế mà bị phá hoại trong nháy mắt, thử hỏi có nổi điên không chứ?? Đôi mắt như rắn độc đầy căm thù nhìn chằm chằm vào “tên thủ phạm” dám chọc gậy bánh xe lửa.

“Chết đi ~~~~~!!!!” Thiên An đại đế phần nộ dồn hết toàn lực tung chảo ấn thẳng về phía Hoàng Dung vẫn còn đang trong trạng thái choáng váng đau đớn sau khi võ hồn bị phá.

Booongg ~~~~~!!!!

Phía bên kia Lý Nguyên Bá đã kịp thời thu lại vũ khí của mình, trực tiếp lao tới cắt ngang đòn tấn công của Thiên An đại đế nhắm vào Hoàng Dung, tuy hấn lần nữa bị đánh lùi ra xa, nhưng đã hoàn toàn phá vỡ được đòn tấn công chí mạng của kẻ địch.

“Đa tạ Lý huynh .....” “Bổn tướng đa tạ chủ mẫu mới đúng, nếu không phải chủ mẫu kịp thời ra tay, e rằng bổn tướng đã dính phải cánh tay góm ghiếc của con súc sinh người không ra người thú không ra thú kia rồi.”

Hoàng Dung đã nhanh chóng bình phục trở lại, cả hai nhanh chóng tiến sát gần nhau, trao cho lời cảm tạ song phương.

“Một mình Lý huynh không thể cầm chân được hấn, chi bằng chúng ta cùng hợp sức với nhau.” “Bổn tướng cũng có ý đó.”

“Chết chết chết hết cho bổn đế ~~~~~!!!!” ba lần bảy lượt bị phá hoại, Thiên An đại đế đã không còn giữ được điềm tĩnh, quyết định tung hết toàn bộ thực lực của mình để hủy diệt hai con kiến yếu ớt ở trước mặt bằng mọi giá.

“ chiến ~~~!!” “ chiến ~~~~~!!!”

Boongg ~~~!!! Boong ~~~~~!! “ Đào Hoa Trận, mở ~~~~~~!!!”
xoảng ~~~!!! Boong ~~~~~!!! “ AAAAAA ~~~~~~!!!”

Cuộc khổ chiến tiếp tục nổ ra ngay tức khắc, Lý Nguyên Bá trực tiếp lao vào sập lá cà với Thiên An đại đế, đợi tới khi thất thế không thể phản ứng trước đòn tấn công của kẻ địch, Hoàng Dung hỗ trợ ở bên cạnh lập tức kích hoạt Đào Hoa Trận giải cứu cho đối phương, còn khi Thiên An đại đế quay sang tấn công Hoàng Dung thì cô ta lập tức nhảy lùi ra xa và Lý Nguyên Bá nhanh chóng lao tới hứng đòn chịu trận, cuộc giao chiến cứ thế tiếp diễn không ngừng.

Cuộc chiến nổ ra hơn một khắc giờ, mặc dù Thiên An đại đế với thực lực gần như tuyệt đối, chỉ là dưới sự phối hợp ăn ý của bộ đôi Hoàng Dung và Lý Nguyên Bá, nhất thời không thể làm gì được cả hai cả, nên phần nộ tới nổi miệng không ngừng kêu gào đầy bất cam và căm phẫn.

Hoàng Dung và Lý Nguyên Bá phối hợp càng lúc càng ăn ý, lợi thế càng lúc càng cân bằng, không còn quá khó khăn khi ứng phó với kẻ địch đáng sợ ở trước mặt nữa.

Cũng may là cương thi không còn nguyên thần linh hồn trong cơ thể, tuy sức mạnh cơ bắp vô song, nhưng những đòn tấn công chỉ dựa vào vật lý và tốc độ, không thể thi triển tuyệt học như người tu luyện thông thường, nên cả hai mới dễ thở hơn khi giao chiến. Nếu không thì cho dù phối hợp với nhau đi nữa, với thực lực cách biệt như thế cũng chỉ bằng thừa mà thôi.

“ Gào ~~~!!! Lũ ngu xuẩn kia, còn không mau mau tới giúp bọn để tách hai con kiến yếu ớt đó ra ~~~~~!!!!” Thiên An đại đế đã mất hết kiên nhẫn, vừa tấn công một cách điên cuồng vừa quay đầu phần nộ gào lớn về phía ba con cương thi này giờ vẫn đang quỳ phục trên mặt đất ở phía xa.

Chưa có mệnh lệnh của đại đế, ba tên cương thi thuộc hạ này giờ làm gì dám động đậy chứ??? Lúc này đại đế đã lên tiếng, vậy thì còn chờ đợi gì nữa, lao tới xé xác đám kẻ thù trời đánh để trả thù cho đồng bọn của mình thôi.

Gào ~~~~ gào ~~~~ gào ~~~~~~!!!

Nhìn thấy ba con cương thi lao tới, Hoàng Dung và Lý Nguyên Bá lập tức biến sắc.

Nãy giờ cả hai phối hợp nhau khó khăn lắm mới ứng phó nổi với cương thi vương, lúc này lại thêm ba tên lâu la lao vào tham chiến, tuyệt đối không phải là điều tốt đẹp gì cho cả hai rồi.

“ chết đi, chết hết cho bọn thiếu gia, lũ quái vật ghê tởm kia ~~~~~!!!” Nhìn thấy cả nhóm đang gặp nguy, nhất là Hoàng Dung, Cao Văn Vũ không dám do dự chần chừ nữa, trực tiếp từ nhẫn Càn Khôn của mình rút ra một vật phẩm giống hệt như một cái hồ lô, nhanh tay bật nắp hồ lô ra, chĩa miệng hồ lô về phía Thiên An đại đế và ba con cương thi hét lớn.

Thời cơ để lấy lại điểm trong mắt Hoàng Dung, tuyệt đối không thể bỏ qua, tất nhiên, lấy lại điểm hay diễn trò anh hùng cứu mỹ nhân chỉ là một phần, quan trọng nhất là nếu như Hoàng Dung và Lý Nguyên Bá chết dưới tay đám quái vật đáng sợ kia, chắc gì mình có thể lành lặn an toàn trốn thoát chứ???

Vừa có thể đảm bảo cho an toàn sinh mạng vừa có thể lấy lại hình ảnh của mình trong mắt nữ thần trong mộng, nhất tiễn song điêu, còn gì để do dự không quyết nữa, chơi thôi!!!

Nên Cao Văn Vũ quyết định sử dụng lá át chủ bài mà tam công chúa đã giao cho mình trước khi đi vào bí cảnh này, nghe nói là cái hồ lô này có tác dụng khắc chế đám quái vật đáng sợ trong Sương Mù Sơn Cốc thì phải.

Xòe xòe xòe xòe ~~~~~!!! “AAAAA< đồ khôn, chết chết chết ~~~~~!!!” Gào ~~~~~ gào ~~~~~ gào ~~~~~ gào ~~~~~!!!

Dưới ánh mắt đầy kỳ vọng của Cao Văn Vũ, một luồng dịch thể màu xanh đen từ trong hồ lô phóng thích ra, tựa như cây súng bắn nước bắn ra vô số tia nước trắng về phía Thiên An đại đế và ba con cương thi không kịp phản ứng ở phía xa.

Chỉ là hắn không thể tưởng tượng nổi rằng, những tia nước khi bắn trúng vào cơ thể của đám cương thi, chỉ khiến cơ thể của chúng bốc khói và miệng kêu gào đầy đau đớn, nhưng tất cả những gì những tia nước có thể làm được chỉ có hiệu quả bấy nhiêu đó, chẳng những không tiêu diệt được đám cương thi kinh tởm đó như lời cam kết của tam công chúa, ngược lại còn phản tác dụng khiến chúng trở nên điên cuồng chuyển hết mọi thù hận về phía Cao Văn Vũ.

“sao, sao có thể, có thể như thế được??? Không, ta không tin, aaaaaa ~~~~~!!!!!”

Cho tới khi vị trí vùng tim bị cánh tay đầy móng vuốt sắc nhọn của một con cương thi đã trở nên điên cuồng hung hăng đâm thẳng vào và móc ra khỏi cơ thể, Cao Văn Vũ vẫn còn đang mang theo vẻ mặt hoang mang khó tin, miệng không ngừng lắp bắp.

Hắn không dám tin là tam công chúa dám cả gan lừa dối cả mình khi giao cho bản thân một thứ vớ vẩn, không những không phải là lá bài giữ mạng, ngược lại còn là thứ khiến mình mất mạng nhanh hơn nữa.

Mình là ai chứ??? Nên nhớ mình là con cháu đích tôn của thái úy đương triều, người có địa vị trên vạn người dưới hai người, chẳng lẽ tam công chúa không sợ đắc tội ông già mình, phải hứng chịu cơn thịnh nộ của cả thái úy phủ sao???

Chỉ là hắn đã quá xem thường tâm địa hiểm độc của tam công chúa. Từ lúc giao nhiệm vụ dẫn nhóm Hoàng Dung vào trong bí cảnh thủ tiêu, đã không có ý định để cho Cao Văn Vũ toàn mạng trở về.

Còn vấn đề lo sợ đắc tội thái úy phủ ư?? Nực cười, tất cả đều chết hết trong bí cảnh rồi, ai làm chứng cho việc tam công chúa có dính dáng tới chuyện này chứ?? Muốn trút giận thì đi tìm Địa Cầu Bang mà trút giận đi.

“ Cao đội trưởng ~~~~!!! ” “ hảo tiểu tử, bốn tướng phải đánh giá lại chú mày ~~~~!!!! ”

Nhìn thấy Cao Văn Vũ trong lúc nguy cấp “ bất chấp an nguy của bản thân ” ra tay giúp đỡ, cho tới khi hắn bị giết hại bởi con cương thi đang điên cuồng, Hoàng Dung và Lý Nguyên Bá không kịp được kêu thót lên vì đau xót, đồng thời phải nhìn nhận lại tên phế vật mà mình khinh thường bấy lâu đây.

Cả hai làm sao mà biết được lúc này Cao Văn Vũ chỉ biết nước mắt lưng tròng ngẩng đầu than với trời vì chính bản thân hắn cũng bị người ta chơi xỏ cơ chứ.

Còn đau xót và nhìn nhận đánh giá lại bản thân, đó đâu phải là thứ mà Cao Văn Vũ cần lúc này!!! Cái mà hắn cần chính là bản thân được sống, được toàn mạng trở về để tính sổ với tên đàn bà hiểm ác đó mà thôi.

Chỉ là, đó chỉ là thứ viễn vọng xa vời không thiết thực đối với Cao Văn Vũ vào lúc này.

Khô quá đi ~~~~~!!

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 341: Đảo Ngược Tình Thế

Bịch ~~~~~!!

Cao Văn Vũ mang theo vẻ mặt đầy bất cam và cay độc rơi ngã xuống đất, đôi mắt mở to ra chết không nhắm mắt.

Nếu như nói hận đấm cương thi và nhóm Hoàng Dung năm phần, lúc này hắn đã hận tam công chúa hết mười phần rồi.

Chỉ là cho dù cắn phần hay bất cam ở nào, hắn vẫn mãi mãi nằm xuống biển mất khỏi thiên địa, không còn cơ hội để hỏi hận hoặc báo thù nữa rồi.

Kẻ mạnh Nguyên thần còn có cơ hội cướp xác trùng sinh, nhưng Cao Văn Vũ chỉ là một tông sư, thể xác chết đi là chết đi, không còn chút cơ hội gì giành cho hắn nữa, cho dù hắn là con cháu nhà ai, phía sau có gia tộc hùng mạnh tới cỡ nào chống lưng đi nữa.

Con cương thi sau khi móc tim của Cao Văn Vũ ra, nhanh chóng bỏ vào miệng mình nhai ngấu nghiến, máu thịt là thứ thức ăn ngon bổ nhất trong cuộc đời của cương thi mà.

Chỉ là nó không dám hưởng thụ một mình, chỉ dám hưởng thụ xong trái tim của con mồi, nguyên cái xác còn lại nhanh chóng vác tới trước mặt Thiên An đại đế và dâng lên dưới ánh mắt đầy ngưỡng mộ của hai tên đồng bọn còn lại.

Phập ~~~~~!!!

Thiên An đại đế không chút khách sáo, cặp răng nanh dài sắc nhọn canh ngay cổ của con mồi trực tiếp trao cho đối phương “nụ hôn tình ái”, lộ ra vẻ mặt đầy phấn khích và hưởng thụ hút sạch máu trong cơ thể của Cao Văn Vũ.

Bị nhốt trong nơi phong ấn hơn hai ngàn năm, máu tươi là thứ xa xỉ đối với Thiên An đại đế, lúc này hắn hưởng thụ một cách từ từ và chậm rãi, cảm giác lâng lâng sảng khoái và ấm áp khi máu thịt truyền vào trong cơ thể, còn sung sướng hơn cả việc con nghiện được hút ma túy nữa là.

“Chạy ~~~~~!!!!”

Tranh thủ đám cương thi đã thưởng thức bữa tiệc thịnh soạn ở phía xa, Hoàng Dung và Lý Nguyên Bá đưa mắt nhìn nhau một cái, lập tức hiểu ý không chút do dự vác lấy Cửu thức vẫn còn đang nằm bất động trên mặt đất, quay đầu bỏ chạy không chút chần chừ.

Sở dĩ lúc này không bỏ chạy ngay tức khắc là vì trong đội còn một tên vương chân bận căng như Cao Văn Vũ, tuy tên khốn này đụng việc gì hỏng việc đó, mang tới bao rắc rối cho cả nhóm, nhưng nếu như bảo Hoàng Dung và Lý Nguyên Bá bỏ mặc hắn thì tuyệt đối không thể, mà mang theo hắn thì trước sau gì cũng bị đám cương thi đuổi kịp tóm cổ, thay vì chạy trong vô vọng, chẳng thà ở lại giao chiến, hy vọng tìm được thời cơ thích hợp để bỏ chạy.

Lúc này thì khỏe rồi, tên vương chân bận căng nhất đã không còn, còn không quay đầu bỏ chạy chẳng lẽ ở lại đợi đám cương thi mời ăn tối nữa sao?

Tuy trong lòng cảm thấy có lỗi khi không thể cướp lại xác của Cao Văn Vũ để mang về, nhưng tình thế hiện giờ không cho phép cả nhóm do dự không quyết, rút lui trước tính sau, đợi sau này thực lực lớn mạnh, quay lại

tìm đám cương thi trời đánh này trăm sát để trả thù cho Cao Văn Vũ cũng chưa muộn mà.

Vụt ~~~~~ vụt ~~~~~~!!!

Trước khi đám cương thi kịp phản ứng, Hoàng Dung đã vác lấy Cửu thức lên lưng, Tiêu Dao Du thi triển tới cực đỉnh, nhanh như một tia chớp lao thẳng về hướng chạy trốn, Lý Nguyên Bá cũng nhanh chóng đuổi theo phía sau, tốc độ hoàn toàn không thua kém gì so với Hoàng Dung cả.

Tuy Lý Nguyên Bá không có kỹ năng bỏ trốn, nhưng với “cặp giò vàng” của mình, hoàn toàn tự tin vào tốc độ di chuyển của bản thân.

Nên nhớ rằng cặp song chùy của Lý Nguyên Bá nặng trên ngàn cân, khi bước lên chiến trường có con chiến mã nào chịu cho nổi, nên mỗi lần xông pha mặt trận chỉ còn cách dựa vào “cặp giò vàng” của mình, riết rồi thành quen, “cặp giò vàng” đã luyện tới cảnh giới hoàn toàn không thua kém gì bốn chân của ngựa chiến, thậm chí còn có phần nhanh hơn nữa là.

Gào gào gào ~~~~~~!!!

Nhìn thấy con mồi bỏ chạy, ba con cương thi gào thét phấn nộ vô cùng, lập tức lao tới đuổi theo nhất quyết không cho con mồi trốn thoát.

Con được thưởng thức qua trái tim của Cao Văn Vũ còn lỡ, ít ra cũng đã được hưởng thụ qua rồi, còn hai con còn lại, đừng nói là máu thịt, ngay cả miếng da còn chưa được chạm tới, sao có thể cam tâm được chứ, không đuổi thực mạng mới là lạ á.

Thiên An đại đế vẫn nhắm mắt hưởng thụ máu tươi của con mồi nằm trong tay, hoàn toàn không chút vẻ bận tâm với việc bỏ chạy của nhóm Hoàng Dung cả.

Hắn tự tin rằng đám thuộc hạ của mình đủ sức cầm chân được lũ chuột nhắt đang bỏ trốn đó, nên không cần phải vội vàng gì cả, đợi thưởng thức xong món khai vị trước mắt xong mới quay sang món chính cũng chưa muộn mà.

Nên nhớ rằng ba con cương thi có thực lực không thua kém gì so với Lý Nguyên Bá, cộng thêm ưu thế về sức mạnh cơ bắp và tốc độ của cương thi, Thiên An đại đế không cho rằng nhóm Hoàng Dung có thể bỏ chạy được dưới sự truy sát gắt gao của ba tên thuộc hạ mình, bị chặn đường hay thậm chí tóm gọn chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Gào ~~~~ gào ~~~~ gào ~~~~ .....!!!

Và dường như Thiên An đại đế thêm lần nữa đánh giá sai lầm tốc độ bỏ trốn của nhóm Hoàng Dung, với kỹ năng thánh giới Tiêu Dao Du, chỉ cần không lớn hơn Hoàng Dung trên mười cấp, tuyệt đối không tài nào đuổi kịp tốc độ đáng sợ của cô ta, và rõ ràng, ba con cương thi tuy lớn mạnh hơn Hoàng Dung, nhưng tuyệt đối không quá mười cấp, nên khoảng cách giữa hai bên càng lúc càng kéo dài ra, ba con cương thi đuổi theo ở phía sau chỉ biết cầm phần gào thét trong vô vọng mà thôi.

“lũ phế vật ~~~~!!!” Vứt bỏ cái xác đã khô héo tới nỗi ba mẹ cũng không nhận ra của Cao Văn Vũ, thậm chí vỡ nát ra thành trăm mảnh ngàn mảnh, trở thành phân bón cho đại địa, Thiên An đại đế tỏ ra bất mãn với đám thuộc hạ vô cùng của mình, có chút việc cũng làm không xong, nếu như không phải lúc này bên cạnh không có người sử dụng, e rằng đã một chương ấn xuống đánh tan xác hết lũ phế vật nuôi chỉ tốn cơm tốn gạo đó rồi.

Vứt ~~~~~~!!!

Cơ thể của Thiên An đại đế tựa như biến thành một tia chớp lao vút về phía trước, chỉ trong tích tắc đã vượt qua ba tên thuộc hạ, đồng thời mỗi tên tặng cho một cú tát trời giáng vào mặt để chứng tỏ cho sự bất mãn của mình, khà khà cười lớn áp sát ngay sau lưng Hoàng Dung và Lý Nguyên Bá đang bỏ chạy ở phía trước.

Tốc độ của xuất khiếu tuyệt đối không phải nguyên thần có thể so sánh được, cho dù Hoàng Dung và Lý Nguyên Bá có tốc độ không tệ đi nữa, đuổi kịp tóm gọn cả nhóm cũng chỉ là vấn đề thời gian đối với Thiên An đại đế mà thôi.

“ không hay rồi ~~~~!!!” hơi thở đầy hôi thối sặc mùi máu tanh của Thiên An đại đế đã gần như phả thẳng vào sau gáy, nếu như Hoàng Dung không cần phải vác theo Cửu thúc, ít nhiều vẫn giữ được lợi thế, nhưng lúc này thì hoàn toàn bị bắt kịp bởi con quái vật đáng sợ ở phía sau.

Còn Lý Nguyên Bá, thực ra với “ cặp giò vàng” hoàn toàn có thể tăng tốc hơn thế nữa, chỉ là nếu bản thân mình tăng tốc, còn Hoàng Dung thì sao???

“ Biến ~~~~~!!!” Lý Nguyên Bá đang cầm đầu bỏ chạy đột nhiên quay người lại, song chùy vẩy múa trong tay quét thẳng về phía Thiên An đại đế đã đuổi gần sát tới sau lưng hắn.

Boooooong ~~~~~!!!

Thiên An đại đế phản ứng cực nhanh, tay tạo thành chảo vung ra quét thẳng vào song chùy của Lý Nguyên Bá.

Phục ~~~~~!!! Rầm ~~~~~!!! Á ~~~~~!!!

Lý Nguyên Bá bị uy lực cú quét cực mạnh của kẻ địch đánh bật ra sau, trực tiếp tông thẳng vào người Hoàng Dung đang vác lấy Cửu thúc bỏ chạy

ở phía trước.

Đòn hồi mã thương của Lý Nguyên Bá không những không kim chân được Thiên An đại đế giây phút nào, ngược lại còn lấy đá tự chọi chân mình, kéo theo Hoàng Dung ngã nhào xuống mặt đất theo mình.

“ ngu xuẩn ~~~~!!!” Thiên An đại đế cười lạnh và chế giễu nhìn chăm chăm vào hai con mồi tỏ ra bất lực ở trước mặt, từng bước từng bước tiến gần về phía họ, chuẩn bị thưởng thức tiệc ngon ở trước mặt.

Lúc này trong đầu của hắn chỉ duy nhất mỗi băn khoăn là nên làm món khai vị trước hay trực tiếp vào món chính, nhất thời tỏ ra do dự chưa quyết.

Dùng đôi mắt như cá chết liếc nhìn qua lại giữa ba con mồi đã mất hết sức phản kháng ở trước mặt, Thiên An đại đế đã có quyết định.

Khai vị trước mặt, món ngon luôn phải để lại phía sau chứ nhỉ??

Nghĩ tới điều đó, đôi mắt khát máu nhìn chăm chăm vào Hoàng Dung, nước miếng nước dãi bắt đầu chảy đầm đìa bên mép miệng.

“ khà khà, ngươi là món khai vị đầu tiên cô bé xinh đẹp ạ ~~~~~!!!” Thiên An đã giơ bàn tay góm ghiếc của mình ra, mang theo vẻ mặt như ông lão háo sắc chuẩn bị “ ăn thịt” cô bé đáng thương sau khi dụ dỗ con người ta đi coi cá vàng.

“ Đồ, đồ khôn, bỏ bàn tay góm, góm ghiếc của ngươi ra mau ~~~~~!!!” trong lúc cánh tay của Thiên An đại đế đã gần như tóm lấy cổ của Hoàng Dung không ngừng ngừng dịch lùi cơ thể về phía sau trong vô vọng và bất lực, Cử thúc nãy giờ đang bất tỉnh đột nhiên giương to đôi mắt ra hết cỡ, bật người ngồi dậy, miệng đầy phẫn nộ hét lớn.

Không chỉ vậy, trước khi Thiên An đại đế kịp phản ứng, Cửu thúc không chút do dự vung tay ấn mạnh vào ngực mình, một vũng máu đỏ rực sáng từ trong miệng phun bắn ra, tựa như nước từ súng bắn nước phun bắn ra với công sức cực đại, bắn thẳng về phía Thiên An đại đế ngay sát bên cạnh không xa.

Xòe ~~~ xòe ~~~~ xòe ~~~~~!!
AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA~::~::~!!

Do đang dồn hết mọi tập trung vào miếng ăn ngay trước mắt, cộng thêm khoảng cách quá gần, Thiên An đại đế nhất thời không kịp phản ứng, trực tiếp hứng trọn tinh huyết từ trong miệng Cửu thúc phun bắn ra vào khuôn mặt bên trên trái, cơ thể như bị điện giật không ngừng vẩy quết hai tay trong không khí và giật lùi về phía sau, miệng kêu gào lên đầy thảm khóc.

Gào gào gào ~~~~~!!

Ba tên thuộc hạ nhìn thấy chủ nhân bị trọng thương, hồi hải lao tới định đỡ lấy Thiên An đại đế, ai ngờ trực tiếp bị hấn vung tay đánh bay ra xa, nhất thời nằm ngã sòng soài trên mặt đất không thể động đậy được nữa.

Nếu như nói trước đó khuôn mặt của Thiên An đại đế chỉ là khô héo nhưng vẫn còn có thể nhìn rõ mặt mũi thì lúc này nửa khuôn mặt bên trái của hắn đã gần như rách nát như bị ai đó tạt a xít vào, hoàn toàn không thua hoặc thậm chí ghê gớm hơn cả hai con cương thi thuộc hạ nam của hắn.

Đáng sợ hơn là, thậm chí mắt trái đã gần như rơi tuột ra khỏi tròng mắt, có thể nói, một bên mắt của Thiên An đại đế đã bị hư luôn rồi.

Tuy đối với một kẻ mạnh xuất khiếu đặc biệt là cương thi, mất hư tuyệt đối không thành vấn đề, nhưng nếu như có thể lành lặn, ai lại muốn thế

chứ??? Huống chi lúc này có thể nói là ảnh hưởng trầm trọng tới hình tượng của một đế vương, tuyệt đối không thể tha thứ được.

Con mắt còn lại duy nhất bên trong mắt phải mang đầy hận thù và căm phẫn nhìn chăm chăm vào Cửu thúc ở trước mặt, như vẻ hận không thể lao tới nhai tươi nuốt sống tên khốn trời đánh đã khiến mình bị phá hủy dung nhan như lúc này.

Chỉ là khi nhìn thấy Cửu thúc đã đưa tay lên trước ngực, có thể thực hiện động tác vỗ ngực phun tinh huyết ra tấn công kẻ địch thêm lần nữa, Thiên An đại đế lập tức biến sắc, cơ thể không ngừng giật lùi về phía sau đầy cảnh giác.

Một nguyên thần nếu như mang theo ý định tự sát, hoàn toàn có thể phun liên một lúc hàng chục vũng tinh huyết trong cơ thể ra, tới khi đó thì đừng nói là hàng chục, cho dù chỉ dính phải một hoặc hai vũng tinh huyết vào người, không biết trên cơ thể cứng hơn cả kim cương của Thiên An đại đế còn tồn tại bao nhiêu da thịt nữa?? Huống chi sau khi dính phải tinh huyết của Cửu thúc vào người, không chỉ đau đớn cơ thể rách nát, thậm chí thực lực của Thiên An đại đế cũng bị ảnh hưởng, hứng trọn thêm vài nhát vào người không chừng ngay cả xuất khiếu tầng thứ 1 cũng không giữ nổi nữa là.

Cho dù mình cố gắng né tránh hết toàn bộ tinh huyết của đối phương đi nữa, đợi tới khi đối phương không còn tinh huyết để phun, cho dù tóm cổ được đối phương đi nữa, thì cũng chỉ lại cái cơ thể khô héo, còn đâu ra tinh huyết để mình hút nữa chứ???

Suy qua nghĩ lại, tuyệt đối là vụ làm ăn chỉ lỗ chứ không có lời, tuyệt đối không phải là thứ mà Thiên An đại đế muốn.

“ Bôn đề nhớ kỹ mặt các người ~~~!!!” Nhìn chăm chăm vào Cửu thúc, rồi lại đảo nhanh sang Hoàng Dung và Lý Nguyên Bá, tựa như muốn khắc sâu khuôn mặt của cả nhóm vào ký ức của mình, lạnh lạnh buông ra một câu đầy cay độc, không cho cả nhóm kịp phản ứng, trực tiếp tung người lên không trung, hướng về phía xa lao nhanh rời khỏi hiện trường một cách quả quyết.

Gào gào gào ~~~~~!!!

Ba con cương thi thuộc hạ sau khi định thần hoàn hồn trở lại, nhìn thấy chủ nhân đã bỏ đi, miệng gào lên một tiếng đầy hoảng hốt pha lẫn bất cam, đuổi theo hướng Thiên An đại đế vừa bỏ đi, lao nhanh về phía trước

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 342: Đại Họa Của Địa Cầu Bang!!

“Cửu thúc ~~~!!!” “lão già ~~~~~!!!” Nhìn thấy kẻ địch đáng sợ bỏ đi, cả nhóm còn chưa kịp vui mừng, Cửu thúc đột nhiên hai mắt trợn ngược ngã xuống lần nữa ngất xỉu tại chỗ.

Cửu thúc vốn dĩ đã bị chấn thương nghiêm trọng bởi vụ tự nổ và thi độc hoàng hành trong cơ thể chưa thể tổng hết ra ngoài, lúc này như hồi quang phản chiếu thức tỉnh khi nhận thấy nguồn sức mạnh tinh thần để ông ta còn tiếp tục sống trên đời này gặp nguy hiểm tới tính mạng, thậm chí không tiếc tinh huyết trong cơ thể dùng làm vũ khí tấn công đẩy lùi kẻ địch đáng sợ, khí thức của Cửu thúc lúc này có thể dùng từ “tội tệt thảm họa” để hình dung.

Hoàng Dung và Lý Nguyên Bá thậm chí có thể cảm nhận được thực lực của Cửu thúc đang lao dốc không phanh, từ một nguyên thần tầng thứ 5 vèo một cái tuột xuống tới đáy, chỉ còn giữ lại thực lực của nguyên thần tầng thứ 1, nếu như không phải nguyên thần đã hình thành không thể biến mất nếu như không bị tác động do bên ngoài, e rằng giữ được cảnh giới nguyên thần cũng là cả một vấn đề rồi đấy.

Thiên An đại để thâm, Cửu thúc thậm chí còn thâm hơn gấp nhiều lần nữa là, và sau lần bất tỉnh này, có thể thức tỉnh hay không còn là chuyện chưa biết được nữa đấy.

Cả Hoàng Dung và Lý Nguyên Bá đều mang theo vẻ mặt ngơ ngác hoang mang nhìn chăm chăm vào Cửu thúc đang nằm bất động trên mặt

đất, nhất thời không biết phải làm sao.

- - - - -

“ kẻ nào??? Kẻ nào đã hại chết Vũ nhi của ta ~~~~~!!!”
quay trở lại vương thành Khương Lộc, khoảng hai ngày sau khi Cao Văn Vũ mãi mãi nằm xuống trong bí cảnh cấm của vương triều Thiên Ưng.
Giọng nói phần nộ tốt cùng suýt chút kinh động cả vương thành cất lên từ trong Thái Úy phủ, khiến cho “ hàng xóm” xung quanh ai nấy đều tỏ ra thấp thỏm không yên, không ngừng phái người tới điều tra xem chuyện gì đã xảy ra trong thái úy phủ mà khiến cho lão thái úy phần nộ như thế này.

Thì ra trong lúc Cao thái úy đang hứng thú hưởng thụ ly rượu ngon dưới vòng vây các mỹ nữ thê thiếp trong phủ, chỉ thấy quần gia mang theo vẻ mặt hoảng sợ hấp tấp từ bên ngoài lao vào. Ông ta còn chưa kịp lên tiếng trách mắng vì dám làm cụt hứng bản thân, một hung tin tựa như sét đánh ngang tai ập thẳng vào đầu, nhất thời ngơ ngác choáng váng như người mất hồn.

Ngay cả một con cháu của một gia tộc tầm thường như Đoàn Nghĩa cũng có cây sinh mạng tượng trưng cho mạng sống của chủ nhân, huống chi là con cháu đích tôn của một thái uy đương triều như Cao Văn Vũ chứ???

Chính vào hai ngày trước, phía phòng trồng cây sinh mạng hoang mang hoảng hốt truyền ra thông tin cây sinh mạng đại diện cho Cao tiểu thiếu gia đột nhiên khô héo và sụp đổ, chỉ là vào thời điểm đó dường như là ngày nghỉ lễ của nhóm người phụ trách trông nom và thực ra họ trông coi suốt cả chục năm trời mà chưa từng xảy ra tình trạng bất thường nên sơ ý không mấy mấy để ý, đợi tới khi nhóm người phụ trách nghỉ lễ xong quay trở vào làm việc thì kinh ngạc hốt hoảng khi phát hiện cây sinh mạng đại diện cho Cao Văn Vũ đã không biết bị khô héo từ khi nào.

Hoang mang, bối rối và sợ hãi xâm chiếm cả tâm trí của những người có mặt, chỉ là chuyện quan trọng như vậy tuyệt đối không dám giấu giếm, nhanh chóng cho người chạy đi thông báo tình hình với quân gia trong thái úy phủ.

Tất nhiên, khi bẩm báo với quân gia, nhóm người phụ trách trông coi đã nói dối là cây sinh mạng chỉ mới khô héo chưa được bao lâu, nếu như để Cao thái úy biết được chuyện này xảy ra thời gian dài mà không ai bẩm báo, e rằng cả nhóm sẽ bị lột da cho mà xem.

Và cây sinh mạng hoàn toàn không có ghi lại thời gian ngày tháng, nên nói dối cũng không sợ bị phát hiện.

Và quân gia sau khi nhận được tin cũng kinh hãi khủng hoảng không kém, thậm chí suýt chút ngất xỉu tại chỗ vì thông tin gây sốc tới cực độ này. Cũng may là sự chuyên nghiệp của một quân gia lâu năm đã giúp ông ta lập tức trấn tĩnh bản thân, ba chân bốn cẳng chạy tuốt quần tới phòng thư giãn của Cao thái úy để thông báo hung tin cho chủ nhân của mình càng sớm càng tốt.

Cao thái úy sau giây phút ngơ ngác bàng hoàng, tựa như con hổ bị thương vùng dậy tóm lấy cổ áo của quân gia và gần như hét thẳng vào mặt đối phương.

Quân gia đáng thương dính đầy nước bọt trên mặt mà không dám dùng tay lau lấy, chỉ biết run sợ hoảng hốt miệng không ngừng lẩm bẩm: “dạ, thưa, vâng .....”

Cao thái úy không đủ kiên nhẫn để chờ đợi tên phế vật ở trước mặt hoàn hồn trả lời, trực tiếp ném bỏ đối phương ra xa, tựa như một tia chớp lao ra khỏi phòng thư giãn của mình chạy thẳng về phòng trồng cây sinh mạng.

Cây sinh mạng của thái úy phủ là cây sinh mạng cao cấp, không chỉ đại diện cho sự an nguy của chủ nhân, thậm chí có thể lưu lại khoảng cách cuối cùng của chủ nhân trước khi tử nạn, Cao thái úy chạy thẳng tới phòng trồng cây sinh mạng chính là muốn tận mắt chứng kiến tên khốn trời đánh nào dám vượt mộng cộp hãm hại con trai ruột thịt mà ngày thường mình nâng trên tay còn sợ rơi, ngâm trong miệng còn sợ tan.

“ thái, thái úy ~~!!” “ Chủ, chủ nhân ~~~~!!!” Nhìn thấy Cao thái úy với vẻ mặt giận dữ xuất hiện trong phòng trồng cây sinh mạng, nhóm người phụ trách trông coi hoảng hốt kêu thét lên, toàn thân như bị rút hết sức lực trong cơ thể quỵ ngã xuống đất, thậm chí cả đầu phục thẳng mặt đất không dám ngẩng lên vì sợ chủ nhân của mình nổi giận lôi đình giận cá chém thớt thì chết cả lũ chứ chả chơi đâu.

“ mau, còn không mau mau kích hoạt ký ức ảnh cho lão phu kiểm tra hả lũ ngu xuẩn kia ~~~~~~!!!” Cao thái úy lúc này không còn giữ được sự điềm tĩnh nho nhã vốn có của mình, lúc này trông giống như một lão già bị điên chỉ muốn kiếm thứ gì đó để trút cơn điên của mình mà thôi.

Một trong những tên dường như là chủ quản phụ trách nơi này hấp tấp từ dưới đất bò dậy chạy tới trước cây sinh mạng của Cao Văn Vũ, từ trong nhẫn Càn Khôn rút ra một viên linh thạch cao cấp nhét thẳng vào một vết lõm trên bình chậu trồng cây sinh mạng của Cao Văn Vũ.

Chíu ~~~ chíu ~~~~~~!!!

Linh thạch vừa được nhét vào, cây sinh mạng đang khô héo lập tức thấp sáng một cách dữ dội, ngay sau phản chiếu ra hình ảnh cuối cùng của Cao Văn Vũ trước khi tử nạn dưới sự quan sát của Cao thái úy.

Chỉ thấy hình ảnh phản chiếu ra cảnh một bóng người với khuôn mặt khô héo kinh tởm đang hung hăng lao tới tấn công một nam một nữ, Cao

Văn Vũ ở phía xa đột nhiên gào lớn một tiếng, từ trong nhẫn Càn Khôn rút ra một chiếc bình hồ lô và mở nắp bình phun bắn ra một dòng dịch thể tấn công bóng người có khuôn mặt khô héo và ba tên đồng bọn ở phía sau.

Chỉ là hành động “ ngu xuẩn” của Cao Văn Vũ như chọc vào ổ kiến lửa, khiến một trong bốn con quái vật lao tới trả đũa bằng cách móc thẳng trái tim của hắn ra khỏi cơ thể trước sự bất lực của những người có mặt tại hiện trường.

Lúc này đôi mắt tràn đầy gân máu của Cao thái úy đã giương to ra hết cỡ, hơi thở nặng nề dồn dập, đặc biệt là khi chứng kiến cảnh con quái vật sau khi móc tim con trai mình ra xong còn bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến, Cao thái úy có cảm giác như có hàng trăm hàng ngàn nhát dao không ngừng đâm cứa vào trái tim mình lúc này, đau rứa máu.

“ chết ~~~ chết ~~~~ tất cả những ai có liên quan tới cái chết của con trai ta đều phải trả giá bằng mạng sống của cả dòng dõi gia tộc của chúng, aaaaaaa ~~~~~!!!”

Cao thái úy không dám tiếp tục nhìn cảnh tượng thê lương đó nữa, trực tiếp vung chưởng vỗ nát cây sinh mạng đang phản chiếu hình ảnh ở trước mặt, đồng thời sắc mặt trở nên tái mét mệt mỏi, thậm chí xuất hiện thêm vô số sợi tóc bạc trên đầu, tựa như chỉ sau một khoản cách ngắn ngủi đã già đi chục tuổi vậy.

Cao Văn Vũ gia nhập vào Địa Cầu Bang với mục đích gì, chẳng lẽ ông già của hắn không biết, chỉ là thấy con trai có hứng thú với việc này, nên mới mắt nhắm mắt mở bỏ qua không thềm để ý tới, không ngờ chính vì sự buông thả sơ suất của mình, có ngày phải trả giá bằng mạng sống của đứa con trai của mình.

Tuy Lý Nguyên Bá Cao thái úy chưa từng gặp qua, nhưng Hoàng Dung là ai chứ??? Quân sư của tam công chúa, phó bang chủ của Địa Cầu Bang và còn là mục tiêu chính của con trai mình khi gia nhập vào Địa Cầu Bang, nói một câu ví von cho vui, cho dù Hoàng Dung có hóa thành tro Cao thái úy cũng nhận ra nữa là.

Tuy cái chết của Cao Văn Vũ chẳng liên quan gì tới Hoàng Dung hay Lý Nguyên Bá, nhưng Cao thái úy lại không nghĩ vậy.

Chính chúng, chính chúng đã dẫn con trai của ta đi vào chốn nguy hiểm khiến nó phải mất mạng, và rõ ràng nó có hành động nghĩa cử muốn giúp đỡ lũ phế vật đó, vậy sao lúc con quỷ quái trời đánh đó lao tới tấn công con trai ta, hai tên phế vật đó không lao tới giùm thân đỡ đòn chết thay cho con trai ta chứ??? Đúng rồi, tất cả mọi nguyên nhân cội nguồn đều do hai tên phế vật đó gây ra mà thôi. Ôi, con trai đáng thương của ta, con chết tức tức thê thảm quá đi.

“ truyền lệnh của lão phu xuống, lập tức phái quân đội xóa sổ căn cứ của Địa Cầu Bang trong vương thành, bất kỳ kẻ nào có liên quan tới Địa Cầu Bang, bắt giam hết vào trong ngục lao chờ lão phu đích thân xét xử, đồng thời, phái tiểu đội thiên chiến nhất trong thái úy phủ, bằng mọi giá phải tìm cho bằng được bí cảnh chết tiệt đó, truy sát hai tên phế vật trời đánh đã khiến con trai của lão phu tử nạn một cách ngớ ngẩn, sống phải nhìn thấy người, chết phải nhìn thấy xác, hiểu chưa hả ~~~!!!!” Cao thái úy nghiêng răng nghiêng lợi lạnh lùng ban phát mệnh lệnh hiểm độc nhất, hoàn toàn không muốn để cho Địa Cầu Bang một con đường sống nào cả.

Còn vì sao không kèm theo mệnh lệnh mang thi thể của Cao Văn Vũ về, Cao thái úy không cho rằng khi con trai mình rơi vào tay đám quái vật khát máu đó, thi thể của con trai mình vẫn còn nguyên vẹn để mà đi tìm, thay vì mang về một thi thể vỡ nát nhìn không dung nhan, chỉ khiến bản thân thêm đau khổ, chẳng thà không tìm về còn hơn.

Báo thù, lúc này trong mắt của Cao thái úy chỉ còn lại ngọn lửa phục thù cực độ mà thôi.

“ ôi con trai đáng thương của ta, con chết thảm quá, nhưng con đừng lo, sau khi tóm được kẻ thù, cha sẽ bắt nhốt nguyên thân của lũ phế vật đó, thiêu đốt trong lửa ngục chín chín tám mươi một ngày, sau đó dùng bí thuật kết nối linh hồn của chúng với linh hồn của con, biến chúng trở thành nô lệ đời đời kiếp kiếp của con nơi suối vàng, con sẽ không cảm thấy cô đơn đâu. Tất nhiên, ngay cả tên thủ phạm chính hãm hại con, phụ thân hứa cũng sẽ lôi đầu hắn ra khỏi ánh sáng, cắt từng miếng da, xẻ từng miếng thịt, cho hắn mùi vị sống không bằng chết, aaaaaa ~~~~~!!!”

Sau một hồi đôi mắt bị che mờ bởi thù hận, Cao thái úy đã nhanh chóng lấy lại điềm tĩnh, hồi tưởng toàn bộ quá trình con trai của mình bị chết thảm, vô cùng dễ dàng phát hiện ra hành vi bất thường của Cao Văn Vũ trong việc này.

Tính cách của con trai mình như thế nào, Cao thái úy biết rõ, có cho vàng hắn cũng dám lấy sinh mạng mình ra trò đùa, lúc đó đột nhiên bất thường từ trong nhẫn Càn Khôn rút ra một chiếc hồ lô bí ẩn chọc giận mấy con quái vật đáng sợ đó, và với vẻ mặt trước và sau khi sử dụng, đủ hiểu là một tên khốn nào đó đã đưa cái bình hồ lô đó cho con trai mình và lừa gạt nó rằng có thể khắc chế tiêu diệt mấy con quái vật, nên nó mới dám có hành động “ gan cùng mình” như thế này. Đặc biệt là vẻ mặt kinh ngạc khó tin của nó trước khi chết, càng chứng minh cho suy đoán của mình hoàn toàn có cơ sở.

Báu vật trong nhẫn Càn Khôn của con trai, Cao thái úy ít nhiều cũng nắm rõ, tuyệt đối không có cái hồ ly kỳ quái chết tiệt đó, chắc là do tên thủ phạm chính muốn hãm hại con trai ta đã đưa cho nó sử dụng. Và cái hồ lô này, dường như mình đã từng nhìn thấy qua ở đâu thì phải, chỉ là .....

Chiếc hồ lô trong tay Cao Văn Vũ, Cao thái úy chỉ còn nhớ lại có chút ấn tượng nhưng nhất thời không nhớ là thuộc về ai. Nhưng không sao, chỉ cần có manh mối, lần theo manh mối này mà tìm kiếm thăm dò, trước sau gì tên thủ phạm trời đánh cũng sẽ lộ diện mà thôi.

Đôi mắt tràn đầy hận thù của Cao thái úy nhìn chằm chằm về phía xa xăm, như đang cố gắng tưởng nhớ hay tự hứa với bản thân điều gì đó thì phải.

Chủ nhân đã lên tiếng, đám thuộc hạ lâu la trong phủ lập tức hấp tấp hối hả thực hiện nhiệm vụ được giao xuống, sợ chỉ cần chậm nửa bước thậm chí bản thân có thể phải trả giá bằng mạng sống của mình thay cho đám “xui xẻo tới tận mạng” Địa Cầu Bang kia.

Chỉ vì một vài người hoặc thậm chí không liên quan, nhưng phải khiến cho cả bang hội phải máu chảy thành sông, chỉ nghĩ sơ qua thôi cũng đủ sồn cả tóc gáy rồi.

Chỉ là con điên của Cao thái úy, nếu như không có con cá nằm trên thớt để lão ta chém trút giận, e rằng không biết lão ta sẽ ức chế tới mức quay sang chém loạn xạ người xung quanh thì khổ, vậy thì xem như Địa Cầu Bang các người xui vậy, ai biểu chộc ai không chộc dám chộc tới Cao thái úy chứ?? Không dùng các người làm bia trút giận thì còn lấy ai bây giờ??

Nhất thời cả thái úy phủ trở nên xôn xao “náo nhiệt” hẳn lên, từng đoàn từng đoàn binh sĩ thiết giáp và cao thủ từ trong thái úy phủ lao ra khỏi đường, hướng thẳng về phía mục tiêu cần quét tới.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 343: Thoát Khỏi Vương Thành

Trong lúc thái úy phủ đang náo loạn vô cùng và căn cứ Địa Cầu Bang đang trải qua cuộc tàn sát đẫm máu cho bất kỳ ai dám phản kháng khi quân đội do Cao thái úy phái tới bắt giữ tổng vào đại lao chờ ngày xét xử hành hình, thì phía thập nhị công chúa phủ cũng náo nhiệt không kém.

Chuyện là thế này, mới sáng sớm hôm nay đột nhiên thập nhị công chúa đòi đi ra ngoài ngoại ô ở vương thành du sơn ngoạn thủy, Mạnh lão bà(bà lão luôn theo sát trông nom bảo vệ thập nhị công chúa) hấp tấp ra lệnh cho toàn phủ sắp xếp hành trình, chuẩn bị đầy đủ đồ đạc vật dụng thiết yếu phẩm cần thiết cho chuyến đi, do quá hấp tấp vội vàng, nên nhất thời trong phủ xuất hiện tình trạng gà bay chó chạy, náo nhiệt vô cùng.

Tuy cực nhọc mệt mỏi và có chút bối rối hấp tấp, nhưng trong lòng của người hầu trong phủ không những không tỏ ra bất mãn mà vui mừng hơn bao giờ hết.

Chả là thời gian gần nay thập nhị công chúa cứ ở lì trong phòng suốt ngày cả đêm không rời một bước, cộng thêm tâm trạng và vẻ mặt chán nản mệt mỏi luôn thường trực trên mặt, khiến cả phủ tỏ ra lo lắng sốt ruột thay cho chủ nhân của mình.

Giờ thì tốt rồi, chủ nhân đòi đi ngoại ô du sơn ngoạn thủy, nghĩa là tâm trạng đã có chuyển biến tích cực, thế thì còn gì bằng nữa chứ??

Nên người hầu trong phủ đều tỏ ra nhiệt tình cật lực chuẩn bị thu xếp một cách chu đáo và nhanh nhất, hy vọng có thể giúp cho chủ nhân có cuộc

du ngoại thoải mái hài lòng và vui vẻ nhất có thể.

Họ hoàn toàn không biết rằng, đây chỉ là một kế hoạch để giúp đỡ cho Dương Kiệt đào tẩu khỏi vương thành mà thôi.

Sau khi người hầu trong phủ đã chuẩn bị đầy đủ, xe ngựa sang trọng đã chờ sẵn trong hoa viên, chỉ cần thập nhị công chúa bước lên xe là có thể lập tức khởi hành ngay tức khắc, Mạnh lão bà đã bước tới phòng của thập nhị công chúa, khẽ gõ cửa nhỏ tiếng nói: “bẩm chủ nhân, mọi thứ đã sẵn sàng rồi ạ.”

Kết ~~~~~!!!

Cửa phòng nhanh chóng được mở ra, chỉ thấy thập nhị công chúa đã ăn mặc chỉnh tề thậm chí có hóa trang đôi chút dẫn theo Hao Thiên Khuyển từ trong phòng bước ra, thận trọng hỏi: “mọi thứ đã ổn thỏa rồi chứ Mạnh bà bà??”

“Chủ nhân xin yên tâm, đã sắp xếp ổn thỏa rồi ạ.” Mạnh lão bà là tâm phúc, là người trông coi thập nhị công chúa từ nhỏ, nên hoàn toàn có thể tin tưởng được, chỉ cần một câu mệnh lệnh của cô ta, thậm chí ngay cả lời nói của Ứng Hoàng Mạnh lão bà cũng dám phát lờ đi, nên kế hoạch giúp Dương Kiệt bỏ trốn hoàn toàn không che giấu gì bà ta cả, thậm chí có nhiều trường hợp còn phải nhờ vả tới bà ta sắp xếp, càng thuận lợi hơn gấp nhiều lần nếu như đích thân thập nhị công chúa ra tay nữa là.

Nghe xong lời bảo đảm của Mạnh lão bà, thập nhị công chúa thâm thở phào nhẹ nhõm, hoàn toàn tin tưởng vào lời nói của bà ta, mỉm cười nói: “vậy thì khởi hành thôi.”

Cả hai nhanh chóng có mặt tại hoa viên, xe ngựa sang trọng đã chờ sẵn tại chỗ, tất nhiên là không thể thiếu thành viên của đội Kim Ưng và một vài

người hầu, chuyến đi này đã tính toán kỹ lưỡng, tuyệt đối không mang theo quá nhiều người nhưng cũng không thể quá ít để đề phòng có người nhìn ra sự khác thường.

Tất cả đều là tâm phúc được lựa chọn kỹ càng, cho dù nhìn thấy điều gì bất thường trong chuyến đi đi nữa, cũng không ai dám thốt ra một lời nghi ngờ nào cả.

Thập nhị công chúa khẽ đưa mắt liếc nhìn Mạnh lão bà, Mạnh lão bà khẽ gật đầu một cái, cô ta không còn do dự dẫn theo Hao Thiên Khuyên trực tiếp lên thẳng chiếc xe ngựa sang trọng đã chuẩn bị sẵn.

“ khởi hành ~~~~~!!!” cót két ~~~ cót két ~~~~~!!!

Ngay sau câu ra lệnh của Mạnh lão bà, xa phu lập tức điều khiển xe ngựa di chuyển rời khỏi thập nhị công chúa phủ, Mạnh lão bà dẫn theo tiểu đội Kim Ưng và vài tùy tùng theo chuyến đi nhanh chóng tản bộ theo phía sau.

Cọc cọc ~~~~~!!! “ bang chủ ca ca, có thể ra được rồi đấy ~~~!!!”

Ngay sau khi xe vừa di chuyển, thập nhị công chúa khẽ cúi xuống sàn xe đưa tay lên gõ nhẹ vài cái đồng thời nhỏ tiếng nói.

Két ~~~~~!!!

Chỉ thấy ván gỗ cao cấp khu vực trung tâm sàn xe nhanh chóng được tách đôi ra, để lộ ra một khoảng không khá rộng lớn, ít nhất là có thể chứa một người có cơ thể khổng lồ như Dương Kiệt và cộng thêm một Mộ Dung Tuyết cũng thành vấn đề.

Chiếc xe này đã được thiết kế đặc biệt!!

“phù, suýt chút nữa thì chết vì ngọt thở chứ chả chơi.” Dương Kiệt nâng Mộ Dung Tuyết và đưa con bé bỏng lên trước, sau đó nhắc mình khỏi khoảng chân không dưới sàn, pha trò cười nói.

Đường đường một nguyên thần mà bị chết ngọt, tuyệt đối là chuyện nực cười nhất trên đời này đây.

Mộ Dung Tuyết thầm trợn mắt trắng với Dương Kiệt, lúc này cả hai núp dưới sàn xe, tên khốn cứ không ngừng nằm ép sát vào người, quá đáng nhất là đôi tay "tội lỗi" không ngừng sờ soạng khắp cơ thể của cô ta, do không muốn phát ra động tĩnh gây chú ý tới người ngoài xe ngựa nên phải cắn răng nằm yên chịu trận, tên khốn này lúc này miệng than thở chứ thực ra trong lòng hẳn muốn nằm đó lâu hơn nữa kìa.

kiếm chỗ nào trống trải ngồi xuống, dồn hết mọi tập trung vào đứa con đang ngủ say trong lòng, không thêm quan tâm tới anh ta nữa.

“bang chủ ca ca chịu khó chút, chỉ cần an toàn rời khỏi vương thành, mọi thứ rồi sẽ ổn thôi.” Thập nhị công chúa ngậy thơ lên tiếng an ủi, khiến Dương Kiệt gượng cười không biết trả lời như thế nào.

“Nói gì nói, lần này vô cùng cảm tạ công chúa muội muội đã ra tay giúp đỡ, ơn nghĩa ngày hôm nay, Dương mẫu suốt đời không dám quên, sau này có cơ hội nhất định sẽ báo đáp công chúa muội muội.” Tính cách của Dương Kiệt là vậy, có ơn sẽ báo có thù tất trả, mang theo vẻ mặt nghiêm trọng chấp tay nói.

“không, không cần phải như vậy, giúp đỡ được huynh, muội cảm thấy vui vẻ lắm rồi, chỉ cần huynh được an toàn, mọi chuyện khác không quan trọng.” Thập nhị công chúa có chút bối rối trước thái độ nghiêm túc của Dương Kiệt, theo suy nghĩ của cô ta thì, bạn bè gặp hoạn nạn, nếu như bản

thân đủ sức, giúp được sẽ giúp, làm gì suy nghĩ tới vấn đề sâu xa như chờ đợi đối phương báo ơn chứ.

Nhìn thấy thập nhị công chúa như vậy, Dương Kiệt cũng không nói thêm gì nữa, mà trực tiếp ghi nhớ trong lòng, thay vì dùng lời nói ba hoa, sau này dùng hành động chứng minh sẽ tốt hơn gấp trăm lần ngàn lần đấy.

Tiếp theo sau đó bầu không khí trong xe trở nên yên lặng tới mức đáng sợ. Cũng phải thôi, lúc này đang bỏ trốn chứ đâu phải đi du sơn ngoạn thủy thật, cười nói ầm ĩ trong xe lỡ như để lọt âm thanh ra bên ngoài để người khác nghe thấy thì khổ, nên cả nhóm vô cùng biết điều yên lặng ngồi đó, không ai nói với ai câu nào cả.

Cũng giống như bầu không khí trong xe, cả quãng đường di chuyển từ thập nhị công chúa phủ tới cổng thành cũng vắng lặng không kém, lâu lâu chỉ vang lên tiếng bước chân chạy của từng đội từng đội quân tuần tra đi ngang qua, nhưng khi nhìn thấy xe ngựa của công chúa phủ, tuyệt nhiên không ai dám động vào mà né sang một bên cúi người thi lễ mà thôi.

Con đường khu vực tuy vốn dĩ không phồn hoa lúc này càng trở nên vắng vẻ hơn cả chùa bà tanh nữa là. Lúc này chỉ ai dại gì mà đi lại ngoài đường, cho dù là con cháu gia tộc đi chẳng nữa, lỡ như xui xui bị quân tuần tra tóm lại bắt vào nhà giam tra khảo thì khổ, tuy có thể nhanh chóng được thả ra do có người trong gia tộc tới bảo đảm, nhưng ai mà muốn bước chân vào cái nơi quỷ quái đó một lần chứ??

Do đường phố vắng vẻ mà không có cản trở, nên chỉ tốn khoảng hai khắc giờ, đoàn người đã di chuyển tới cổng thành phía đông.

Cổng thành vẫn mở toang ra không hề đóng chặt lại mặc dù biết rõ kẻ bị truy nã có thể xông ra khỏi thành bất kỳ lúc nào, nhưng nếu như nghĩ một

cách đơn giản như vậy, thì Dương Kiệt không cần phải đau đầu suốt mấy ngày trời để tìm cách tẩu thoát ra.

Càng áp sát tới cổng thành, tựa như một con quái vật đang há to miệng ra chờ con mồi tới nộp mạng vậy, càng áp sát tới gần áp lực càng đè nặng lên Dương Kiệt và cả Mộ Dung Tuyết, thành hay bại là trông chờ vào thời khắc này mà thôi. Nếu như ngay cả kế hoạch này cũng phá sản, Dương Kiệt chỉ còn cách liều mạng mở đường máu dẫn theo “vợ con” xông ra khỏi thành bằng mọi giá, cùng lắm nếu như bị tóm, tự vỗ lên trán tự vẫn tại chỗ, chứ bị nhốt trong thành lâu ngày, kết quả cũng sẽ như thế, thậm chí còn tệ hại hơn bội phần nữa là.

Cả hai đã vận hành kiếm thức thuật tới cực đỉnh, chỉ cần để lộ ra chút khí thức của cả hai, chắc chắn sẽ thu hút hàng ngàn hàng vạn binh sĩ tới vây giết tại chỗ, xui xẻo hơi thậm chí có thể kéo luôn cả tên khốn Trịnh Hồ tới cũng không chừng.

Chỉ là không biết chấn thương của tên khốn đó đã phục hồi được bao nhiêu phần rồi. Nhưng cho dù chỉ hai, ba phần đi nữa, cũng không phải Dương Kiệt và Mộ Dung Tuyết lúc này có thể đối phó nổi.

“Đứng lại, tất cả mọi xe cộ muốn rời khỏi vương thành, đều phải xuống xe để tiến hành kiểm tra, còn không mau mau ngừng xe hả???” khi đoàn xe vừa áp sát cổng thành, một giọng nói đầy nghiêm nghị từ bên hông tường thành vang lên, ngay lập tức chỉ thấy một đàn ông trung niên mặc giáp tướng quân dẫn theo một đội binh sĩ thiên chiến trên cả trăm mạng từ bên hông lao ra, chặn ngay trước mặt đoàn xe ngựa của thập nhị công chúa.

“ồ ồ, hùng hồ quá nhỉ Nghiêm tướng quân? Từ lúc thăng chức lên thành phó tướng giữ thành, bắt đầu không xem ai ra gì rồi đúng không???” Trong lúc vị tướng giữ thành thay thế cho tên đội trưởng trước kia dẫn theo

binh sĩ chuẩn bị lao tới kiểm tra xe ngựa, giọng nói lạnh lùng của Mạnh lão bà từ phía sau vang lên.

Trong lúc vị Nghiêm tướng quân tỏ ra phần nộ khi có kẻ dám vô lễ với mình, nhưng khi nhìn rõ bóng người của Mạnh lão bà từ phía sau bước ra lập tức biến sắc khó coi.

Mạnh lão bà, thần bảo hộ thân tín của thập nhị công chúa, ngày đêm gần như như hình với bóng bảo vệ chủ nhân, trong vương thành không ai không biết, lúc này nhìn thấy Mạnh lão bà xuất hiện, Nghiêm tướng quân lập tức nhận ra người đang ngồi trong xe không ai khác chính là thập nhị công chúa chứ còn ai nữa.

Cho dù là bất kỳ vị hoàng tử công chúa nào xuất hiện, Nghiêm tướng quân chỉ cần làm đúng trách nhiệm, hoàn toàn không cần phải lo sợ gì cả. Chỉ là đối phương là thập nhị công chúa thì .....

“ Thuộc hạ thất lễ, mong thập nhị công chúa thứ lỗi.” Nghiêm tướng quân lập tức có phản ứng, vội vã cúi người chấp tay thi lễ về phía xe ngựa. Một mặt muốn tỏ thái độ tôn kính của mình, một mặt muốn thăm dò xem thập nhị công chúa có thật là đang ngồi trong xe hay không.

“ Nghiêm tướng quân không cần đa lễ, bôn công chúa hôm nay đột nhiên nổi hứng muốn ra ngoài vương thành du ngoạn để thoải mái tinh thần, hy vọng không làm phiền tới Nghiêm tướng quân.” Giọng nói của thập nhị công chúa từ bên trong xe ngựa vang lên, lập tức xóa tan mọi nghi ngờ của Nghiêm tướng quân.

“ Thuộc hạ không dám, chỉ là .....” “ thế nào??? Công chúa muốn rời khỏi vương thành cũng bị ngăn cản, chẳng lẽ Nghiêm tướng quân muốn chủ nhân của lão thân phải đi vào hoàng cung mời Ứng Hoàng đích thân tới đây mới đồng ý cho thông hành đúng không???”

“dạ dạ, thuộc hạ tuyệt đối không có ý đó ạ, thông hành, còn không mau mau cho thông hành ~~~~!!” nghe thấy lời chế giễu của Mạnh lão bà, Nghiêm tướng quân lập tức biến sắc, hoảng hốt bối rối lập tức ra lệnh cho binh sĩ ở xung quanh tản ra để xe ngựa thông hành.

Đùa à??? Để thập nhị công chúa mời Ứng Hoàng đích thân tới đây, chỉ sợ Ứng Hoàng vừa mới tới đã lột da mình ngay tại chỗ cho mà xem. Nghĩ sao mà dám cản đường làm phật lòng báu vật vô giá trong lòng Ứng Hoàng như thập nhị công chúa chứ???

Cho dù Ứng Hoàng không tới đi nữa, chỉ cần để thông tin mình gây khó dễ thập nhị công chúa lan truyền ra ngoài, chỉ sợ đám dân đen trong thành lập tức tụ tập thành từng đoàn từng đoàn lao tới nơi này treo mình lên giá thêu đốt tại chỗ cho mà xem.

Phải biết rằng thập nhị công chúa có uy danh cực lớn trong vương thành, ngày thường thường xuyên xả kho cứu tế cho người dân nghèo khổ bằng thức ăn, quần áo và cả tiền bạc giống hệt như Âu Dương Thiện đã làm ở Bán Nguyệt Thành. Âu Dương Thiện làm thế vì sự ảnh hưởng của mẹ mình, còn thập nhị công chúa làm là xuất phát từ nội tâm từ bi hướng thiện của cô ta, có thể nói, trong mắt của người dân trong vương thành, thập nhị công chúa tựa như bồ tát sống, lời nói của cô ta đôi khi còn có trọng lượng hơn cả Ứng Hoàng nữa là.

Nếu như để dân chúng biết được vị bồ tát sống mà mình tôn thờ hết mực bị ai đó làm khó làm dễ, đám dân chúng không nổi điên lên mới là lạ á.

Nói đâu chỉ cho xa, ngay cả con hổ cái nhà mình cũng là một “fan cuồng nhiệt” của thập nhị công chúa chứ đâu. Nếu như để chuyện này lọt vài tai bả, cuộc sống sau này của mình e rằng sẽ thảm họa còn hơn cả địa ngục cho mà xem.

Cả tư lẫn công, Nghiêm tướng quân cũng không muốn hoặc không dám làm khó cản trở đoàn xe của thập nhị công chúa, nên vô cùng hiền hòa để cho đoàn xe thông hành tại chỗ.

Mạnh lão bà phóng ánh mắt “ xem như người biết điều” về phía Nghiêm đội trưởng, lập tức ra hiệu cho đoàn xe tiếp tục lăn bánh ra khỏi vương thành dưới thái độ tôn kính của Nghiêm tướng quân và binh sĩ có mặt ở nơi này.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 344: Chia Tay

Đợi tới khi đoàn xe ngựa ra khỏi cổng thành, ngay cả Dương Kiệt cũng không ngờ mọi chuyện lại tiến triển thuận lợi như thế này.

Thật không uổng phí khi nhờ vả thập nhị công chúa. Nếu như thay vào đó là nhị hoàng tử Triệu Thiên Phúc, chưa chắc có thể dễ dàng như lúc này.

Tất nhiên, người duy nhất mà Dương Kiệt có tin thể tưởng hiện giờ, chỉ duy nhất mỗi mình thập nhị công chúa mà thôi.

Nếu như mình chạy đi tìm Triệu Thiên Phúc thay vì thập nhị công chúa, chưa chắc có thể tiến hành tới bước vượt cổng thành nữa là.

Lòng người, luôn là thứ khó đoán nhất trên đời này.

“tướng quân, dường như xe ngựa có vấn đề .....” bốp ~~~~~!!!!
Úi da ~~~~~!!!

Khi xe ngựa vừa lăn ngang qua cổng thành, một tên thuộc hạ thân tín ghé sát bên Nghiêm tướng quân nhỏ tiếng gợi ý, nhưng thay vì lời khen ngợi, trực tiếp hứng trọn cú tát vào mặt tới nỗi choáng váng cả đầu óc, Nghiêm tướng quân phản nộ quát:

“đồ ngốc, bộ tướng bốn tướng mắt bị đui hả??? Bánh xe ngựa lún sâu xuống mặt đất, với thể trọng của thập nhị công chúa tất nhiên là không thể xảy ra rồi, trong xe chắc chắn có thêm người nào đó. Chỉ là, cho dù biết trong xe có thêm người nào đó, ngươi có dám đi khám xét không???” nói

tới sau cùng, khẽ lộ ra nụ cười chế giễu nói tiếp: “ hay là người dẫn người đi chặn lại xe ngựa tiến hành khám xét, nếu như trong đó tồn tại tội phạm truy nã, người sẽ lập được công to, bốn tướng đề trình lên phía trên yêu cầu cho người thay thế vị trí của bốn tướng hiện tại, thế nào???”

Nghe xong lời trêu chọc chế giễu của Nghiêm tướng quân, tên thuộc hạ chỉ dám gượng cười không dám lên tiếng.

Chặn xe khám xét?? Đùa à, khoan nói tới việc Nghiêm tướng quân sau này có thực hiện đúng lời hứa hay không, mà cho dù ông ta quả thật làm thế đi nữa, chỉ sợ cái ghế phó tướng còn chưa kịp ngồi nóng đít, đã bị Ứng Hoàng hoặc đám dân đen lột da tể sống mất tiêu rồi, huống chi trong xe chắc gì có tội phạm truy nã trốn ở trong đó chứ??? thôi khó quá bỏ qua đi.

“ tất cả xem như không biết gì cả, lo mà làm việc của mình đi ~~!!!” Nói xong, không thèm quan tâm tới đám thuộc hạ nữa, đi thẳng vào trong lầu các trên tường thành nghỉ ngơi.

An toàn rời khỏi vương thành, Dương Kiệt có cảm giác như cá về với nước, theo kế hoạch ban đầu thì ngay từ lúc bước chân ra khỏi vương thành, sẽ sử dụng Dịch Chuyển Tức thời bỏ trốn ngay tức khắc, dịch chuyển tới đâu hay tới đó, ít ra giữ an toàn cho bản thân trước đã.

Chỉ là hiện giờ có thêm Mộ Dung Tuyết và con trai cùng Dương Khang, kế hoạch đó xem như phá sản.

Dương Kiệt bỏ chạy rồi còn hai mẹ con Mộ Dung Tuyết tính sao đây??? Nên nhớ Trịnh Hồ đã ghi nhớ khí tức của Mộ Dung Tuyết, chỉ cần để lộ ra chút sơ hở, không chừng sẽ bị con hồ già đó tóm làm con tin để uy hiếp mình cũng không chừng, Dương Kiệt tuyệt đối không bao giờ để chuyện đó xảy ra.

Thôi cứ tạm thời nhờ xe ngựa đưa đi một đoạn đường rồi xa vương thành càng xa càng tốt trước rồi tính sau.

Ngay từ khi rời khỏi phạm vi phong tỏa không gian, Dương Kiệt đã thử liên lạc với Hoàng Dung và Lý Nguyên Bá thông qua hệ thống, chỉ là phía bên kia hoàn toàn không có tín hiệu gì cả, anh ta mới sực nhớ ra rằng cả nhóm hiện đang khám phá ở một bí cảnh nào đó, nên không gian bị phong tỏa không thể liên lạc được đây mà.

Trong lúc Dương Kiệt đang ngồi suy tính đường đi nước bước cho bản thân, xe ngựa vẫn di chuyển xa rời vương thành một cách sòng bình gió lặng, mọi chuyện dường như đang tiến triển với chiều hướng thuận lợi.

“ ngưng ~~~~~!!! Mọi người dừng chân nghỉ ngơi tại chỗ.” Khi đi tới nơi cảm thấy thích hợp, Mạnh lão bà lập tức ra hiệu cho đoàn người ngừng bước nghỉ ngơi tại chỗ.

Tiểu đội Kim Ưng và tùy tùng lập tức tản ra khắp nơi ngồi xuống nghỉ ngơi uống nước trò chuyện với nhau, nhưng vẫn dồn hết sức tập trung vào xe ngựa, đặc biệt là tiểu đội Kim Ưng, vì đó là nhiệm vụ và sứ mệnh của họ, bảo vệ an toàn cho thập nhị công chúa bằng mọi giá.

“ Mạnh bà bà .....” thập nhị công chúa khẽ đưa đầu ra khỏi xe ngựa, khẽ gọi nhỏ một tiếng.

Mạnh lão bà khẽ gật đầu hiểu ý, quay sang cả nhóm nói: “ thập nhị công chúa muốn tắm rửa vệ sinh thân thể, không muốn người khác làm phiền, mọi người tạm thời chờ đợi ở nơi này, lão bà đích thân đi theo công chúa được rồi.”

“ tuân lệnh ~~~~~!!!” công chúa muốn tắm rửa, tất nhiên người phía dưới phải né tránh ra xa rồi, có Mạnh lão bà đi theo bảo vệ là quá đủ, không

cần thiết phải đi theo làm gì.

Xa phu nhanh chóng nhảy ra khỏi xe ngựa nhường chỗ cho Mạnh lão bà, Mạnh lão bà nhảy lên thế chỗ trở thành “ tài xế” tạm thời, cầm roi quất mạnh vào mông ngựa, điều khiển xe ngựa di chuyển vào khu rừng cách đó không xa để tìm kiếm con sông con suối nào đó để công chúa tắm rửa.

Kết ~~~~~!!!

Xa ngựa sau khi đi sâu vào trong khu rừng cách nơi nghỉ chân không xa, cảm thấy địa điểm thích hợp, Mạnh lão bà lập tức thắng xe ngựa lại, quay đầu vào bên trong nói nhỏ: “ Công chúa, nơi này an toàn rồi ạ.”

Ngay sau khi Mạnh lão bà dứt câu, Dương Kiệt và Mộ Dung Tuyết đã theo chân thập nhị công chúa bước ra khỏi xe ngựa.

“ mặc dù có vẻ như dài dòng lời thôi, nhưng thêm lần nữa, Dương mẫu xin đa tạ thập nhị công chúa và Mạnh bà đã ra tay giúp đỡ lần nào. Thanh Sơn bắt cải, Lục Thủy trường lưu, sau này có cơ hội gặp lại, Dương mẫu nhất định sẽ báo đáp ân tình ngày hôm nay.” Hít sâu một hơi, Dương Kiệt lần nữa mang theo vẻ mặt nghiêm túc chấp tay thi lễ nói.

“ Bang chủ ca ca xin hãy bảo trọng, mong chúng ta sớm gặp lại nhau.” “ Dương bang chủ bảo trọng.”

“ à còn không một việc quan trọng suýt chút nữa thì quên. Dương mẫu có một thỉnh cầu, có thể công chúa sẽ không vui, nhưng không thể không làm thế.” Dương Kiệt sực nhớ ra một điều, lập tức lên tiếng nói.

“ Bang chủ ca ca cứ nói.” “ là thế này, Lucky tuy đã tặng cho công chúa, nhưng giữa Dương mẫu và nó có sự liên kết thông qua giao ước chủ nô, nên thật ra thì nó không thể rời xa vị trí của Dương mẫu đang hiện diện quá

mười dặm đường, cho nên, tuy hơi khó mở miệng, nhưng vì an nguy của nó, Dương mẫu xin mạn phép được xin lại Lucky trở về với Dương mẫu ạ.”

Tuy Dương Kiệt không lên tiếng đòi lại Hao Thiên Khuyển, nó cũng sẽ âm thầm đuổi theo phía sau, nhưng nếu như vậy thì sẽ khiến thập nhị công chúa lo lắng về sự mất tích đột ngột của nó, nên lúc này chẳng thà nói rõ mọi chuyện, để thập nhị công chúa không cần phải lo lắng sau này.

“ nếu như thế thì .....” mặc dù tỏ ra buồn bã khi sủng vật mà mình nuôi bấy lâu nay phải rời xa mình, nhưng bản thân không thể ích kỷ khiến nó bị tổn thương, giao ước chủ nô như thế nào, thập nhị công chúa ít nhiều cũng từng nghe nói qua, đó là một loại ký kết bất bình đẳng giữa người và ma thú, giữa chủ và nô lệ, chỉ là không ngờ Hao Thiên Khuyển lại có giao ước chủ nô với Dương Kiệt mà thôi.

“ Lucky, ngươi hãy đi theo bang chủ ca ca, nhớ nhé, nhớ ăn uống đầy đủ, ngoài ra, không được hư hỏng, vô cớ nổi giận tấn công người khác, quan trọng nhất là không được không nghe lời của bang chủ ca ca đâu nhé.” Hao Thiên Khuyển đã tiến gần tới phía sau thập nhị công chúa từ lúc nào, cô ta khẽ quay người lại quỳ xuống ôm chặt lấy nó vào người, không ngừng vuốt ve dịu giọng nói trong nghệt ngào.

Oăng oăng ~~~~~!!!

Hao Thiên Khuyển cũng tỏ vẻ nghệt ngào luyến tiếc không kém, ở bên cạnh thập nhị công chúa một thời gian dài, tuy vẫn còn ám ảnh bởi cách “ nuôi heo” của cô ta, nhưng nó vô cùng thích thú và hưởng thụ khi được ở bên cạnh chủ nhân nhỏ bé này, đặc biệt là khí tức của thiên nhiên chi thể, rất có ích trong việc giúp nó hồi phục thần lực, thế mà lúc này phải rời xa nhau, mất đi nguồn năng lượng để hồi phục thần lực cho bản thân, có thể không tiếc nuôi khó chịu sao???

Tất cả chỉ tại con heo mập trời đánh thích gây chuyện đó, chỉ vì hấn mà mình phải rời xa cái nơi ở hạnh phúc ấm no, theo hấn lưu vong khổ cực nay đó không ngày không tháng, quả thật là đáng chết quá đi.

Nghĩ tới điều đó, Hao Thiên Khuyên không kìm được phóng ánh mắt đầy chán ghét về phía Dương Kiệt.

Dương Kiệt chỉ biết gượng cười trước thái độ bất mãn của Hao Thiên Khuyên. Rõ ràng vì mình đã ảnh hưởng tới người ta, biết nói gì bây giờ.

Cái gì tới cũng phải tới, cho dù muôn màng tiếc nuối đi nữa, cũng có lúc phải chia tay thôi.

“ Bang chủ ca ca, Lucky bảo trọng nhé, khi nào có thời gian, nhớ quay lại thăm muội nhé ~~~~~!!!!” Nhìn thấy Hao Thiên Khuyên mang theo vẻ mặt ủ rũ buồn chán đi theo phía sau Dương Kiệt, thập nhị công chúa không ngừng vẫy vẫy như muốn khích lệ và xóa tan nỗi buồn của nó, mặc dù miệng đang cười nói, nhưng bên mép mắt đã bắt đầu xuất hiện nước mắt tuôn trào rồi.

“ Dương Kiệt, ngươi định dẫn theo con chó vương chân bận căng này theo thật à???” Mộ Dung Tuyết không rõ thân thế và thực lực của Hao Thiên Khuyên, cho rằng chỉ là một con sủng vật thông thường, giờ đang trên đường bỏ trốn mà mang theo một con chó vương chân bận căng tuyệt đối không phải là điều hay, nên díu mày ghé sát bên cạnh Dương Kiệt nhỏ tiếng nói.

Đừng xem thường con chó đó, không chừng nó là bùa giữ mạng của chúng ta đấy.

Dương Kiệt có chút muốn tiết lộ thực lực của Hao Thiên Khuyên cho đối phương nghe, chỉ là suy nghĩ lại lại thôi, cho dù nói thì chắc gì Mộ

Dung Tuyết tin chứ.

Dương Kiệt chỉ khẽ lắc đầu không nói năng gì cả. Mộ Dung Tuyết thấy vậy cũng chỉ hừ mạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa, lặng lẽ ôm con đi theo phía sau Dương Kiệt.

Thực ra thì Dương Kiệt cũng chả muốn làm phiền tới Hao Thiên Khuyên làm gì, nhưng linh hồn của cả hai đã liên kết với nhau, đâu phải muốn là được đâu. Cho dù mình không dẫn nó theo, nó cũng sẽ âm thầm đi theo phía sau cho mà xem, vậy chẳng thà mang nó bên mình, ít ra có vị đại thần ở bên cạnh, Dương Kiệt cảm thấy an tâm bội phần.

Tuy lúc đụng chuyện nó sẽ đứng sang một bên không ra tay, ít ra con cầu xục nó không thể ngó lơ mình bị trảm sát bởi kẻ địch, không phải sao???

Mạng sống được đảm bảo, Dương Kiệt có thể toàn tâm toàn ý giao chiến mà không cần phải lo lắng tới tính mạng của bản thân nữa, không chừng sẽ giúp anh ta phát huy được tối đa thực lực của bản thân khi tâm lý thoải mái.

Câu nói tuy nhỏ của Mộ Dung Tuyết, nhưng tuyệt đối không thể lọt qua đôi tai của Hao Thiên Khuyên, chỉ là nó hoàn toàn không thèm quan tâm tới câu hỏi có phần hạ thấp bản thân của đối phương. Nói cho cùng, Mộ Dung Tuyết chỉ là một sinh linh hạ đẳng trong mắt của Hao Thiên Khuyên, hoàn toàn không đủ tư cách khiến nó phải bận tâm.

Sua khi chia tay với thập nhị công chúa, Dương Kiệt đã nhanh chóng có đích đến rõ ràng, chính là ngôi thành mà Triệu Thiên Cơ đã hứa tặng cho anh ta dùng làm căn cứ phát triển.

Thay vì lưu vong đi đây đi đó không rõ mục tiêu, vậy tại sao không tìm một chỗ trú chân thích hợp để ẩn mình, đồng thời chờ đợi liên lạc với nhóm

Hoàng Dung và Lý Nguyên Bá, và ngôi thành nằm cách xa vương thành Khương Lộc trên vài vạn dặm, nằm gần biên giới phía bắc của vương triều Thiên Ưng, rõ ràng là một địa điểm thích hợp.

Trách càng xa khu vực trung tâm vương triều, Dương Kiệt sẽ càng an toàn, không phải sao???

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 345: Trúng Mai Phục!!

Trên đường di chuyển, Dương Kiệt chỉ dám lựa chọn những nơi có khu rừng rậm và đường lối hiểm trở để đi, đề phòng bị phát hiện hành tung.

Chỉ là .....

“ Chuyện gì xảy ra thế này??? Thứ áp lực này là .....” Dương Kiệt và Mộ Dung Tuyết đang di chuyển trong một khu rừng nhỏ cách vương thành gần hai trăm dặm, đột nhiên cả cơ thể bị một sức ép đáng sợ đè thẳng lên người suýt chút quỳ ngã xuống đất.

“ Hahaha, hai con chuột nhất ngu xuẩn kia, các ngươi tưởng có thể dễ dàng thoát khỏi bàn tay của lão phu sao??? Nực cười ~~~~~!!!” trong lúc cả hai còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, giọng cười nói đầy chế giễu của Trịnh Hồ vang lên từ khắp tứ phía trong khu rừng.

Trúng mai phục của Trịnh Hồ rồi sao??????

Dương Kiệt cho rằng bản thân đã rất thận trọng, thậm chí kế hoạch đào tẩu khỏi vương thành đã thành công mỹ mãn, thế mà cuối cùng cũng bị đối phương tóm được. Chỉ là, vì sao đối phương lại nhanh chóng nắm bắt được hành tung của mình chứ, chẳng lẽ là .....

Dương Kiệt không rằng thập nhị công chúa đã bán đứng mình, với tính cách của cô ta tuyệt đối không thể nào xảy ra. Trong kế hoạch lần này, số người tham dự chỉ duy nhất mỗi thập nhị công chúa và Mạnh lão bà, nếu như không phải là thập nhị công chúa, vậy thì chắc chắn là Mạnh lão bà rồi.

Chỉ là, nếu như Mạnh lão bà muốn phản bội, có thể trực tiếp thông báo với Trịnh Hồ ngay trong vương thành để tóm cổ mình, vì một khi mình đã thoát khỏi vương thành, Trịnh Hồ làm sao dám đảm bảo có thể nắm bắt được hành tung của mình một cách chính xác, bộ không sợ mình sử dụng bí thuật bỏ trốn à??? Vì sau khi rời khỏi vương thành, mình sẽ không bị ảnh hưởng bởi phong tỏa không gian, và bí thuật bỏ trốn của mình, Trịnh Hồ biết rõ và đã ném trái đắng một lần, một sai lầm tuyệt đối không thể phạm sai tới hai lần được.

Vậy thì vì sao nhỉ???

Không để Dương Kiệt và Mộ Dung Tuyết chờ đợi quá lâu, hình bóng của Trịnh Hồ đã xuất hiện trong tầm mắt của cả hai. Không chỉ Trịnh Hồ, thậm chí xuất hiện thêm tam công chúa và quân đoàn hắc kỵ hoàng gia đông gần cả ngàn mạng theo tư thế hình tròn vây chặt lấy cả hai ở giữa.

Chỉ thấy tam công chúa mang theo sắc mặt lạnh lùng như băng kèm theo ánh mắt đầy hận thù nhìn chằm chằm vào cả hai, đặc biệt là khi nhìn vào Mộ Dung Tuyết và đứa bé cô ta đang bế trong lòng, càng khiến cô ta điên tiết lên.

Thế mà tên khốn đó tỏ ra cao sang quân tử, cũng chỉ là một tên háo sắc vô sỉ thôi mà.

“haha, không ngờ chúng ta lại gặp lại nhau sớm như vậy, các người có cảm thấy vui mừng không??? Có cảm thấy phấn khích không?? Chỉ là lão phu có chút không vui khi phải chờ đợi các người quá lâu, khả khả khả khả, Khụ khụ ~~~~~!!!!” Ánh mắt hận không thể nhai tươi nuốt sống kẻ thù trước mặt, đặc biệt là nhắm vào Mộ Dung Tuyết, tuy có chút bất ngờ vì sao thánh nữ của Bách Hoa Cốc lại là đồng bọn của Huyết Ma Đạo, nhưng không vì thế mà khiến lão sẽ kiêng nể thân phận của cô ta, ngược lại còn căm phẫn hơn bội phận, do cười lớn quá khích nên đặng tới nội thương cũ

vẫn còn chưa hoàn toàn bình phục, ho mạnh liên hồi, điều đó càng khiến Trịnh Hồ tỏ ra thù địch Mộ Dung Tuyết hơn nữa.

Chính ả trời đánh đó khiến mình thành như vậy chứ còn ai đâu ~~~!!

Tất nhiên, cho dù căm hận Mộ Dung Tuyết cỡ nào, Trịnh Hồ cũng không dám hạ tay trăm sát đối phương, cùng lắm bắt về giao trả cho Bách Hoa Cốc chủ.

Chỉ là thánh nữ của Bách Hoa Cốc, ái nữ của Bách Hoa Cốc chủ vì sao lại bế một đứa bé sơ sinh trong tay, với thái độ của cô ta khi bồng bế đứa bé, tuyệt đối không phải là một đứa bé không liên quan tới cô ta cả.

Thánh nữ Bách Hoa Cốc có con ngoài luồng với kẻ khác, thậm chí kẻ đó còn là nghiệp chủng của Huyết Ma Đạo nữa chứ??? nếu như mình tóm cổ Mộ Dung Tuyết mang về giao nộp cho Bách Hoa Chủ, từ chuyện này không chừng có thể giúp mình thu về một lợi ích khổng lồ, thậm chí một bước lên trời cũng không chừng đấy chứ nhỉ???

nghĩ tới điều đó, đôi mắt của Trịnh Hồ khẽ lóe qua tia sáng đầy phấn khích, như con hổ đói nhìn chăm chăm vào con nai con đáng thương nhìn về phía Mộ Dung Tuyết.

“ta chỉ muốn biết vì sao các ngươi lại có thể định vị hành tung của bọn ta mà mai phục sẵn ở nơi này???” Dương Kiệt nghĩ hoài nghĩ không thấu, khẽ dúi mày hỏi.

Tam công chúa không muốn dài dòng lời thôi với Dương Kiệt, lần trước đã phạm sai lầm để anh ta trốn thoát, tuyệt đối không bao giờ để việc đó xảy ra thêm lần nữa, tay phải khẽ đưa lên, chuẩn bị ra hiệu cho quân đoàn hắc kỵ hoàng gia xung phong bắt trời cả hai lại ngay tức khắc.

“haha, người muốn biết lý do??? Được, được, hôm nay bọn trưởng lão đang vui, nên sẽ ban ân huệ cho các người biết rõ mọi chuyện trước khi chết, ít ra không cần phải làm một con ma hồ lô, hahaha ~~~!!!” Nhưng Trịnh Hồ không nghĩ vậy, chiến thắng đã gần như nằm gọn trong tầm tay, lúc này lão chỉ muốn nhìn thấy vẻ mặt tuyệt vọng thất bại của Dương Kiệt, cộng thêm tâm trạng đang vui vì sắp câu được con cá lớn là Mộ Dung Tuyết, nên vô cùng vui lòng “ban ân huệ” nói cho anh ta biết mình thất bại ở chỗ nào, chắc mặt mũi của đối phương sẽ đẹp đẽ lắm đây.

Trịnh Hồ quay sang nhìn tam công chúa, ý muốn giao nhiệm vụ “phát huy” cho cô ta.

Tam công chúa khề dúu mày có chút không hài lòng, nhưng lúc này cần dựa dẫm vào người ta, tuyệt đối không được khiến Trịnh Hồ phật lòng, nên hít sâu một hơi vào người, lạnh lạnh nói: “ngay sau khi tẩu thoát lần đầu bất thành, chỉ cần không phải là tên ngu xuẩn, chắc chắn sẽ hiểu rõ rằng các công thành sẽ bị mai phục dày đặc hơn nữa, khiến cho việc đột phá công thành càng khó khăn, nếu như không muốn nói là bất lực.

Và muốn thành công thoát khỏi kinh thành, nếu như không có nội gián trong thành giúp đỡ, tuyệt đối là điều không thể. Và người có đủ năng lực có thể giúp người dễ dàng rời khỏi vương thành, với mối quan hệ mà người quen biết trong thành và có thể khiến người tin tưởng tuyệt đối, chỉ duy nhất mỗi em gái ngây thơ của bọn công chúa mới hội tụ đủ điều kiện đó mà thôi, không phải sao???”

“Cho nên, ngay từ bỏ trốn khỏi sự truy sát của Trịnh trưởng lão, bọn công chúa đã dự tính được điều đó, cho người âm thầm theo dõi mọi động tĩnh trong thập nhị công chúa phủ, quả nhiên, hôm nay bỗng nhiên có thông tin truyền tới cho bọn công chúa biết rằng, cô em gái ngây thơ của ta đột ngột muốn rời khỏi vương thành đi du sơn ngoạn thủy ở ngoại ô, bọn công chúa lập tức biết rõ các người đang tiến hành kế hoạch đào tẩu khỏi vương

thành. Và để tránh rắc rối và đề phòng trường hợp các người tẩu thoát trà trộn trong kinh thành rộng lớn, bốn công chúa đã điều hắc kỵ hoàng gia mai phục sẵn ở tất cả những khu rừng và đường lối bí hiểm ở khu vực lân cận, bốn công chúa biết rõ với tính cách thận trọng của người, nếu như an toàn thoát khỏi vương thành, người chỉ có thể đi theo hướng bắc, đông và nam, và cho dù đi theo hướng nào, cũng phải tránh xa vương thành càng xa càng tốt trước rồi mới tiếp tục chuyển hướng đi tới đích đến của mình, và người chắc chắn sẽ đi theo những con đường có địa hình hiểm trở và dễ dàng ẩn núp như thế này.

Quả nhiên trời không phụ lòng người, ngay từ lúc người vừa bước chân vào khu rừng này, do thám đã nhanh chóng thông báo cho bốn công chúa biết rõ hành tung của các người, và đã cùng Trịnh trưởng lão lập tức xuất hiện vây bắt ngay tức khắc, mọi chuyện đều xảy ra đúng như dự tính và kế hoạch của bốn công chúa, không phải sao???" tam công chúa cười lạnh chế giễu, mang theo nụ cười đắc chí chiến thắng lạnh lạnh nói.

Quả nhiên, người hiểu rõ bạn nhất luôn là kẻ thù của bạn, quả thật không sai tí nào.

Thế là hiểu cả rồi, chẳng có ai phản bội mình qua, chẳng qua mình đã quá xem thường trí tuệ của tam công chúa mà thôi.

Rõ ràng, dưới ánh hoàng quang quá chớp nhoáng như Triệu Thiên Cơ che đậy lại, tam công chúa tỏ ra nhạt mờ lép vế không nổi bật là chuyện bình thường, nhưng có thể trở thành đối thủ của Triệu Thiên Cơ, có mấy ai là đơn giản chứ??

" ngoài ra, tất cả các nơi mai phục đều đã bố trí sẵn những pháp trận phong tỏa không gian đơn giản, tuy chỉ là pháp trận sơ đẳng, nhưng cũng quá đủ để phá bí thuật Thiên Ma Độn Thổ Quyết của người, để xem lần này người chạy đằng trời, hahaha ~~~!!!" Trịnh Hồ đắc chí bật cười lớn.

tất nhiên Trịnh Hồ không biết rằng việc làm lần này của lão hoàn toàn vô nghĩa, vì cho dù không gian không bị phong tỏa, có cho vàng Dương Kiệt cũng không dám sử dụng Dịch Chuyển Tức Thời để bỏ trốn.

Bộ muốn bỏ mặc mặc kệ sống chết của hai mẹ con Mộ Dung Tuyết sao mà anh ta dám làm thế???

“ Xung phong, xông vào bắt sống cả hai cho ta, nếu như phản kháng, trực tiếp trấn sát tại chỗ ~~~~~!!!” nhìn thấy vẻ mặt khó coi của Dương Kiệt, cả Trịnh Hồ và tam công chúa cảm thấy mát dạ vô cùng, không muốn tốn thêm thời gian, trực tiếp ra hiệu cho gần cả ngàn hắc kỵ hoàng gia đang vây tròn xung quanh xông vào tóm cổ hai mục tiêu ngay trước mắt.

Trịnh Hồ lẽ ra còn định chế giễu xía xói Dương Kiệt thêm vài câu nữa, nhưng tam công chúa cũng đã ra lệnh, vậy thì tạm thời gác sang một bên, đợi kẻ thù không đội trời chung nằm trong tay, muốn nhào muốn nấn thế nào mà chả được chứ.

“ xung phong ~~~~~!!!” ùng đoàng ~ ùng đoàng ~~~~~!!!

Mệnh lệnh đã được hạ xuống, quân đoàn hắc kỵ hoàng gia chấp hành ngay tức khắc không chút do dự chần chừ, tựa như cơn cuồng phong màu đen xông thẳng về phía mục tiêu, thanh thế kinh hoàng tựa như động trời lở đất vậy.

Mặc dù đã từng tiếp xúc với hắc kỵ hoàng gia không ít thời gian, nhưng khi đối diện với đợt xung phong của đối phương, Dương Kiệt cũng không kìm được phải biến sắc.

“ Tuyết nhi mau tránh xa ra ~~!! Giới Vương Quyền X 6, Phì Lũ Xung Thiên Pháo, ta đè chết các ngươi ~~~~~!!!” Dương Kiệt kéo lấy tay của

Mộ Dung Tuyết, sau đó dùng sức nâng cô ta lên ném thẳng ra xa khỏi vòng bao vây của quân đoàn hắc kỵ hoàng gia, bản thân hai chân nhún mạnh xuống đất tung người nhày lên không trung, trực tiếp thi triển tuyệt học AOE mạnh nhất của mình để kết liễu kẻ địch.

Mộ Dung Tuyết tuy bất ngờ trước hành động của Dương Kiệt, nhưng cũng nhanh chóng định thần và ôm chặt đứa con trong lòng nhẹ nhàng đảo người đáp xuống mặt đất, nhìn thấy động tác “ quen thuộc” của Dương Kiệt, không chút do dự tiếp tục ra lùi ra càng xa càng tốt để tránh bị vạ lây.

Còn con cầu xực Hao Thiên Khuyển, ngay từ lúc cả nhóm bị khí thế của Trịnh Hồ đè lên người, nó đã biến mất xác từ lâu rồi, chắc đang trốn trongùm cây nào đó phơi nắng quan chiến, hoàn toàn không thêm bận tâm tới Dương Kiệt và Mộ Dung Tuyết đâu.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~~ .....!!! AAAA ~~~~!!! Chết, chết ta ~~~~~!!
Không ~~~~~~!!! .....

Bóng người khổng lồ của Dương Kiệt tựa như quả bom nguyên tử hạng nặng từ trên không trung thả xuống ngay vị trí hắc kỵ hoàng gia đang xung phong, nhất thời máu thịt tung bắn tứ tung, tiếng kêu thét vang trời.

Gần cả trăm hắc kỵ hoàng gia trực tiếp bị thủ tiêu ngay trong đòn đánh đầu tiên của Dương Kiệt.

Tất nhiên, mọi thứ vẫn chưa phải là kết thúc, Dương Kiệt nhào lộn cơ thể ngay trên không trung, chân phải giơ thẳng xuống, đá ra vô số bàn chân sét kinh hoàng về phía đoàn hắc kỵ hoàng gia vẫn còn đang kinh hoàng hoảng hốt ở phía dưới.

Roẹt ~~~ roẹt ~~~ roẹt ~~~~~ .....!!! rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~ .....!!!

Thêm lần nữa gần trăm bàn chân sét cướp đi sinh mạng của hơn cả trăm binh sĩ hắc kỵ hoàng gia.

Chỉ hai đòn đánh, chỉ hai đòn đánh đầu Dương Kiệt tung ra, đã xóa sổ một phân tư hắc kỵ hoàng gia ở phía dưới.

Thế áp đảo tuyệt đối!!!!

Dương Kiệt một khi đã kích hoạt giới vương quyền X6, kèm theo tuyệt học địa giới của mình, cho dù ngụy xuất khiếu tầng thứ 1 đối diện cũng phải đau đầu, huống chi là đám hắc kỵ hoàng gia cao nhất cũng chỉ đạt tới cảnh giới chân nguyên tầng thứ 1, tầng thứ 2 thôi chứ.

“ Xoi tiếp đòn tiếp theo của bốn thiếu gia đây, Dương Tiễn Phá Thiên Kích ~~~~~!!!” tam tiêm kích xuất hiện trong tay, cơ thể chống ngược lên duỗi thẳng như một cây kích, cơ thể lập tức biến hóa thành một cây kích rực sáng màu xanh lá bắt mắt, tựa như mũi tên khổng lồ từ trên cao bắn thẳng xuống mặt đất.

“ Đồ khốn, ngưng ngay cho lão phu ~~~~~!!!!” Trịnh Hổ sau một khắc bất ngờ trước uy lực kinh người do Dương Kiệt bộc lộ ra, nhìn thấy anh ta còn định hót thêm cú chót, tất nhiên là không thể nhắm mắt bỏ qua rồi, tuy mạng sống của đám binh sĩ không quan trọng với Trịnh Hổ, nhưng nếu như để đám kiến yếu ớt đó chết ngay trước mắt mình, tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Mất mặt ~~~!!!

Trịnh Hổ phần nộ gào lớn một tiếng, tay tạo thành chưởng ấn thẳng về phía Dương Kiệt đang biến thành cây kích màu xanh lá đâm xuống mặt đất.

Rầm ~~~~~ rầm ~~~~~ rầm ~~~~~!!!!

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 346: Dương Kiệt Vs Trịnh Hồ

Chương khí của Trịnh Hồ va đập vào cơ thể biến hóa thành cây kích của Dương Kiệt, khiến cho không gian khu vực như bị xé tách ra, hình thành vô số cơn gió lốc đáng sợ hầu như cuốn bay mọi thứ xung quanh.

Đòn tấn công của hai nguyên thần cộng hưởng vào nhau, tuyệt đối không thể đùa giỡn nữa.

Chỉ là cú chương khí của Trịnh Hồ chỉ duy trì được vài giây lập tức bị vỡ nát ra, chỉ có thể khiến thể lao xuống của Dương Kiệt khẽ chững lại một hồi, hầu như không thể làm gì được anh ta cả.

Dương Kiệt khi kích hoạt Giới Vương Quyền X6, ngay cả nguy xuất khiếu khi đối diện cũng phải thận trọng, huống chi thực lực chỉ là nguyên thần tầng thứ 10 của Trịnh Hồ, cộng thêm lão đang bị nội thương chưa hoàn toàn bình phục và đòn tấn công chớp nhoáng không phải toàn lực, làm sao mà ngăn cản được Dương Kiệt chứ???

Chỉ là chương khí của Trịnh Hồ cũng không phải là hoàn toàn vô nghĩa, chính vì vụ va đập tạo ra gió lốc cuốn bay không ít hắc kỵ hoàng gia vẫn còn đang hoang mang chưa hoàn hồn ở phía dưới, vô tình cứu thoát mạng sống của không ít người.

Rầm ~~~~~ rầm ~~~~~ rầm ~~~~~~!!!!

Cây kích do Dương Kiệt biến hóa đâm xuống mặt đất rồi lập tức nhấc bổng lên không trung trở lại và lại tiếp tục đâm xuống liên hoàn ba lần, chỉ

xóa sổ chưa tới hai trăm mạng kẻ địch, vẫn còn khoảng cách so với dự tính ban đầu của anh ta.

Sắc mặt của cả Dương Kiệt và Trịnh Hồ trở nên khó coi vô cùng.

Tuy chỉ mới vòn vẹn ba đòn đánh đã xóa sổ gần phân nửa kẻ địch, nhưng Dương Kiệt vẫn chưa tỏ ra hài lòng, vì theo tính toán của anh ta còn phải làm được nhiều hơn thế nữa. Nhưng cuối cùng lại bị phá hỏng bởi tên khốn Trịnh Hồ, thử hỏi có tức điên không chứ???

Còn phía Trịnh Hồ, ba lần bảy lượt bị Dương Kiệt làm cho bẽ mặt, tâm trạng vốn dĩ đã tồi tệ của lão càng trở nên trầm trọng hơn nữa, đôi mắt như muốn phóng lửa nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt ở phía xa, hận không thể nhai tươi nuốt sống anh ta ngay tức khắc vậy.

Tam công chúa sau một thoáng bối ngỡ hoảng hốt bởi thực lực đáng sợ của Dương Kiệt đã nhanh chóng bình tĩnh lại, tuy hắc kỵ hoàng gia bị xóa sổ gần nửa, nhưng trước khi xuất hiện trong khu rừng vây bắt Dương Kiệt, cô ta đã thông qua truyền âm thạch ra lệnh cho những đội hắc kỵ hoàng gia đang mai phục ở khu vực gần đó tụ tập về đây, chỉ cần một thời gian ngắn nữa thôi, ít nhất phải hơn gần cả vạn kỵ binh xuất hiện trong khu rừng này, tới khi đó chỉ cần bố trí trận hình chiến đấu đặc biệt của vương triều Thiên Ứng, cho dù là xuất khiếu tầng thứ 1, tầng thứ 2 có mặt ở đây cũng chỉ có nước khoang tay chịu trói mà thôi.

Tất nhiên, đó là trường hợp bản thân cùng đội hắc kỵ hoàng gia còn lại và cả Trịnh Hồ kìm chân được Dương Kiệt để chờ đợi viện binh tới nơi, nếu như để anh ta bỏ trốn được, mọi thứ cũng bằng thừa mà thôi.

“Lũ phế vật, tránh hết ra để lão phu ra tay ~~~~!!!” Trịnh Hồ tỏ ra không hài lòng với biểu hiện của nhóm tam công chúa, mang theo giọng điệu miệt thị chế giễu hét lớn một tiếng, quyết định bản thân trực tiếp ra tay.

Nói cho cùng, khi người tu luyện đã đạt tới cảnh giới nhất định, quyết định số phận của một trận chiến chủ yếu dựa vào lực lượng chủ chốt, những binh sĩ quân đội cũng chỉ là hình thức phụ họa thêm mà thôi.

Tam công chúa và hắc kỵ hoàng gia còn sống sót dám giận không dám nói, ai nấy đều lén lén lộ ra vẻ mặt căm phẫn tránh lui ra xa, nhường lại “đất diễn” cho Trịnh Hồ.

Đề xem con cọp già này làm nên trò trống gì không!!

“thú thật, lão phu cũng có chút bất ngờ trước sự trưởng thành của ngươi, chỉ mới một năm trước, ngay cả đứng vững trước mặt lão phu đã là cả một vấn đề, thế mà giờ nay đã có thể bình an vô sự bởi đòn tấn công của lão phu, nếu như không phải là kẻ thù, ngươi không phải nghiệp chủng của Huyết Ma Đạo, lão phu cũng có chút muốn thu nhận ngươi làm đệ tử.” Trịnh Hồ từ phía sau từ từ bước ra, mang theo tư thế của người đứng ở bề trên mạnh miệng bình phẩm.

“Xin lỗi, bổn thiếu gia không có diễm phúc đó, vả lại, ông cũng không đủ tư cách trở thành sư phụ của bổn thiếu gia, còn nữa, làm ơn đừng ghép bổn thiếu gia với đám câu tạp chủng Huyết Ma Đạo đó.” Dương Kiệt lập tức phản pháo buông lời chế giễu, đồng thời đánh chính bản thân không liên quan gì tới Huyết Ma Đạo cả.

Dương Kiệt không phải muốn giải thích hay tẩy trắng tẩy sạch thân phận của mình, chỉ là không muốn mình bị gán ghép với kẻ thù không đội trời chung mà thôi.

“To gan ~~~~~!!!! Bắc Minh Thần Chương, chết đi ~~!!!!” Trịnh Hồ phẫn nộ tung chương ẩn thẳng về phía Dương Kiệt, một cái đầu lâu không lồ xuất hiện há to miệng ra lao thẳng về phía mục tiêu với tốc độ cực nhanh, như thế hổ đói vồ mồi.

“ Lại trò cũ rích này??? Chẳng lẽ Lãnh Binh Cung của người chỉ có thể thôi sao????” Mặc dù miệng đầy chề cười, nhưng Dương Kiệt không dám xem thường, phải biết rằng Bắc Minh Thần Chương do Trịnh Hồ thi triển, uy lực không biết lớn mạnh hơn biết bao nhiêu lần so với Hạ Hầu Quân trước kia.

“ Phì Lũ Bạo Liệt Quyền, ta phá phá phá ~~~~~!!!!” Dương Kiệt đấm ra một cú đấm khí khổng lồ để đáp trả Bắc Minh Thần Chương của Trịnh Hồ ngay tức khắc.

“ Vô ích thôi!!! Đòn tấn công của người sẽ trở thành món ăn bổ dưỡng cho Bắc Minh Thần Chương của lão phu, hahaha ..... Hả??? Cái gì????” nhìn thấy Dương Kiệt vùng vẫy trong tuyệt vọng, Trịnh Hồ cười lạnh buông lời chế giễu, hoàn toàn tin tưởng cái đầu lâu sẽ dễ dàng nuốt chửng cú đấm khí của Dương Kiệt. Và tình hình lúc ban đầu quả thật như thế, cái đầu lâu trực tiếp nuốt chửng cú đấm khí vào trong miệng nó, chỉ là nó còn chưa kịp tiêu hóa, đột nhiên bị giật lùi về phía sau dưới ánh mắt đầy kinh ngạc khó tin của Trịnh Hồ.

Uỳnh ~~~~~!!!

Cái đầu lâu rơi ngã xuống mặt đất ngay trước mặt Trịnh Hồ, lão còn chưa kịp hiểu chuyện gì, cái đầu lâu đã phát nổ ngay tức khắc, nhất thời tiếng nổ vang trời rung động cả mặt đất.

Hiệu ứng đồ ngã và phát nổ đồng thời kích hoạt.

Ngay cả Dương Kiệt cũng không ngờ may mắn như vậy, dự định ban đầu của anh ta chỉ là đánh đẩy lùi cái đầu lâu để bản thân có thời gian né tránh, không ngờ kích hoạt luôn cả hiệu ứng phát nổ, anh ta tỏ ra thích thú khoái trá khi nhìn thấy Trịnh Hồ hoảng hốt la hét kích hoạt chân nguyên

trong cơ thể tạo thành lớp lá chắn phòng ngự để phòng chống uy lực cú nổ tung của cái đầu lâu do mình tạo ra.

“ AAAAA ~~~~~!!!!Đồ khốn ~~~~~!!!!” Do quá bất ngờ và phản ứng hơi chậm chút, nên lúc này toàn thân trên dưới của Trịnh Hổ đều cháy đen bởi vụ nổ do cái đầu lâu tạo ra, tuy không ảnh hưởng gì tới lão, nhưng đã khiến hình tượng của lão lúc này trở nên khó coi vô cùng, thậm chí còn đáng thương hơn một tên ăn mày nữa là.

Tam công chúa và đám hắc kỵ hoàng gia đứng ở phía xa ai nấy đều mặt đỏ phồng lên vì phải cố gắng nén nhịn cười bật ra, lỗ như để con cọp già nhìn thấy thì khổ, nhưng trong lòng mát dạ vô cùng.

Cho đáng đời ~~~~!!!

“ Võ hồn hiện ~~~~~!!!!” Trịnh Hổ nhận ra với thực lực hiện giờ, tuyệt đối không phải là đối thủ của Dương Kiệt, vậy thì không cần phải giữ thể diện mặt mũi gì nữa, trực tiếp kích hoạt võ hồn cấp 5 của mình lên.

Võ hồn cấp 5 Phi Thiên Bạch Hổ ~~!!!

Một con hổ toàn thân trắng như tuyết, trên lưng có mọc một đôi cánh dơi như giương ra hết cỡ ít nhất cũng phải rộng gần ba, bốn mét là ít. Nó đang ngẩng cao đầu gầm lên một tiếng đầy oai phong, sau đó nhập thẳng vào cơ thể của Trịnh Hổ đã chờ sẵn ở dưới.

Thực lực của Trịnh Hổ tăng một vèo từ nguyên thần tầng thứ 10 lên thẳng tới nguy xuất khiếu tầng thứ 5 đáng sợ.

“ lão già chơi thật rồi ~~~!!!” Trong lòng Dương Kiệt lập tức trầm xuống.

Cho dù bản thân sử dụng hết át chủ bài, khi đối diện với một nguy xuất khiếu tầng thứ 5, khoảng cách còn quá xa vờ thậm chí không thể chạm tới được.

“ Tuyệt học thần thông, Bạch Hồ Hạ Sơn, chết đi ~~~~!!!” Một khi đã quyết định bộc lộ hết toàn bộ thực lực, thì Trịnh Hồ không muốn tốn thêm thời gian nữa, trực tiếp tung ra tuyệt học mạnh nhất bình sinh, kết liễu kẻ địch càng sớm càng tốt để lấy lại thể diện của mình.

Chỉ cần kẻ chiến thắng áp đảo cuối cùng là mình, thì ai còn dám nói những nói cuội gì nữa chứ??

Gào ~~~~~!!!

Bạch Hồ lần nữa xuất hiện, với tư thế hổ đói vồ mồi, cặp răng hàm sắc nhọn hơn cả đao kiếm dính đầy nước bọt há to ra hết cỡ, tựa như một tia chớp lao thẳng về phía con mồi tát thẳng vào đầu mục tiêu.

“ mẹ kiếp, tưởng dễ ăn bỏ mày lắm hả??? Hệ thống, mau, mau thăng cấp cho võ hồn của lên cấp 6 ngay tức khắc ~~~~~!!!” Đối diện đòn tuyệt học thần thông có uy lực kinh hoàng của Trịnh Hồ, Dương Kiệt không dám do dự không quyết, trực tiếp liên hệ với hệ thống thăng cấp ngay võ hồn cấp 4 hiện tại của mình.

“ Dính dong, hệ thống cần tiêu tốn một tỷ một trăm triệu linh thạch để thăng cấp võ hồn của bạn lên cấp 6, xin hỏi bạn có xác nhận thăng cấp không???” Giọng nói đầy phấn khích của hệ thống vang lên bên tai, có vẻ làm ăn lớn như thế này, có thể không vui được sao???

“ Nâng cấp, nâng cấp ngay cho ta ~~~~!!!!” trong túi còn hơn 5 tỷ linh thạch của Triệu Thiên Cơ tặng cho trước kia, lúc này đã có đất dụng võ,

hoàn toàn không cần phải đau xót trực tiếp dùng để tăng cấp võ hồn đã kẹt đứng tại cấp 4 quá lâu.

“ Dính dong, võ hồn Huyền Vũ đã được thăng cấp thành công, xin chúc mừng!!!”

“ Võ hồn hiện ~~~~~!!!!” Huyền Vũ lập tức xuất hiện trên đỉnh đầu của Dương Kiệt, lúc này thể tích của nó đã to gần bằng một quả núi nhỏ, đầu rùa có rắn quấn cổ ngẩng cao lên rú lên một tiếng đầy phấn khích vì năng lượng gia tăng tới mức đáng sợ trong cơ thể, sau đó nhanh chóng nhập thẳng vào người Dương Kiệt.

“ Võ hồn của hấn ..... không phải là võ hồn cấp 4 sao??? sao có thể .....????” Trịnh Hồ ở phía đối diện không ngừng dùng tay dụi mắt liên hồi, như vừa nhìn thấy ma giữa ban ngày, có chút không thể tin nổi.

Vì theo thông tin mà lão nắm được, võ hồn của Dương Kiệt chỉ là cấp 4 mà thôi, lúc này đột nhiên kích hoạt võ hồn đạt tới cấp 6, thậm chí lớn mạnh hơn cả võ hồn của mình, khiến lão có chút không thể chấp nhận được.

“ chỉ là, cho dù võ hồn cấp 6 thì đã sao nào???” Trịnh Hồ nhanh chóng từ cơn hoang mang bối rối bừng tỉnh trở lại, trong lòng thầm cười lạnh.

Đúng thế, cho dù Dương Kiệt kích hoạt võ hồn cấp 6 đi nữa, cộng với thực lực hiện tại, cũng chỉ ngang ngửa với nguy xuất khiếu tầng thứ 1, tuy anh ta còn có thể kích hoạt bí pháp gia tăng lực chiến, nhưng theo thông tin nhận được rằng võ hồn của anh ta chỉ giúp anh ta gia tăng năng lực phòng thủ, hoàn toàn không thể gia tăng thêm chút tẹo nào sức chiến đấu cả, nên cho dù cấp 6, hay cấp 7, thậm chí là cấp 8 đi nữa, cũng chỉ bằng thừa mà thôi, cùng lắm phải tốn thêm chút sức mới hạ gục được Dương Kiệt mà thôi.

Sức phòng thủ của ngự xuất khiếu tầng thứ 1 đối diện với tuyệt học thần thông của ngự xuất khiếu tầng thứ 5 của mình, cũng chỉ là châu châu đá xe, lấy trứng chọi đá, đụng cái thì vỡ mà thôi.

“ Tưởng thực lực của bốn thiếu gia chỉ có thể thôi sao??? cứ cười đi, lát nữa sẽ có lúc mày phải khóc cho xem, hừ hừ ~~~!!!” Nhìn thấy Trịnh Hồ vẫn mang theo nụ cười đầy tự tin, Dương Kiệt cười lạnh trong lòng, lập tức uốn bụng ra phía trước, miệng hét lớn: “ Phì Lũ Mỡ Bụng Hộ Thể, ta mở ~~~~~!!!”

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 347: Côn Bàng Hóa Thân Thuật!!

Uỳnh uỳnh uỳnh ~~~~~!!! Gào ~~~~ gào ~~~~~!!! “ Cái gì???
Không thể nào~~~~~!!!!”

Một cái mỗ bụng không lồ xuất hiện chắn ngay trước mặt Dương Kiệt trước khi con Bạch Hổ áp sát tới trước mặt anh ta.

Con Bạch Hổ húc thẳng vào mỗ bụng, chỉ khiến bề mặt mỗ bụng rung nhẹ một cái, hoàn toàn không thể phá hủy được lớp mỗ bụng dày kiên cố đó. Ngược lại, con Bạch Hổ như bị một lực đẩy đáng sợ đẩy lùi về phía sau, miệng kêu gào một tiếng đầy đau khổ, đầu óc choáng váng không thể định hướng được, vô tình quay ngược đầu lại lao thẳng về phía chủ nhân của nó.

Hiệu ứng phản dam kích hoạt ~~~~~!!!

“ Biến ~~~~~!!!!” Trịnh Hổ không tiếc chân nguyên trong cơ thể ấn chương về phía con Bạch Hổ đang “ phản loạn” quay ngược lại cắn chủ, chỉ là cú chương của lão với mục đích xê dịch hướng đâm của Bạch Hổ sang hướng khác chứ không dám đánh vỡ nó.

Đùa à??? Nó là võ hồn của mình, đánh vỡ nó chẳng khác nào lấy đá tự chơi vào chân mình sao??? Tất nhiên là không thể nào rồi.

Rầm rầm rầm rầm ~~~~~!!!

Bạch Hổ bị chuyển hướng đâm thẳng vào rừng cây xung quanh, thậm chí không ít hắc kỵ hoàng gia đang vây ở xung quanh không kịp né tránh

trực tiếp bị Bạch Hổ tông thẳng vào chỉ kịp kêu thét một tiếng đầy đau khổ và cơ thể vỡ nát ra thủy tinh pha lê bị vỡ.

đám binh sĩ may mắn thoát nạn ai nấy đều lộ ra vẻ mặt thê lương khi phải tận mắt chứng kiến đồng bọn bị vạ lây chết không toàn thây.

Nhưng đó là số phận bi thảm của kẻ yếu đuối thấp kém, không phải sao???

Trịnh Hổ không thèm bận tâm quan tâm tới đám binh sĩ xấu số chết dưới cú tông kinh hoàng của Bạch Hổ, chỉ mang theo vẻ mặt đầy cảnh giác và khó hiểu nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt đang dương dương tự đắc ở phía xa.

Lão nghĩ hoài nghĩ không thấu vì sao với thực lực chỉ tương ứng với nguy xuất khiếu tầng thứ 1 của Dương Kiệt lại có thể dễ dàng chống đỡ võ hồn của mình, thậm chí còn bị phản ngược lại nữa chứ???

Không có gì khó hiểu cả. Tuy Dương Kiệt kích hoạt võ hồn cấp 6 cũng chỉ có sức phòng thủ của nguy xuất khiếu tầng thứ 1, nhưng nên nhớ rằng anh ta đã từng phục dụng Càn Khôn Trúc Thể Quả, đã giúp Dương Kiệt gia tăng thêm ba cấp phòng thủ, tương đương với nguy xuất khiếu tầng thứ 4, võ hồn lớn hơn Trịnh Hổ một cấp lên có tính áp chế rõ ràng, cộng thêm tuyệt học Phì Lũ Mỡ Bụng Hộ Thể, tính ra cả hai cũng gần bằng nhau mà thôi.

Đó là chưa tính hiệu ứng phản dam không cần coi chên lệch đẳng cấp nữa, nên con Bạch Hổ của Trịnh Hổ chỉ có nước quỳ mà thôi.

“ Thực lực của ngươi chỉ có thể thôi sao??? Thế mà dám mạnh miệng đòi thu nhận bốn thiếu gia làm đệ tử??? nói câu đó ra không thấy hổ thẹn sao???? À không, hình như mặt của ngươi dày còn hơn cả tường thành nữa,

nên đã bách độc bất xâm, không biết nhục và xấu hổ là gì nữa đúng không nè???” Dương Kiệt tất nhiên là không thể bỏ qua cơ hội chế giễu đối phương, chỉ mong chọc lão phun máu chết tại chỗ thì càng tốt.

“Đồ khốn, ngươi phải chết ~~~~~!!!!” Trịnh Hồ chịu không nổi lời châm chọc của Dương Kiệt, phần nộ gào lớn, hai tay giơ ra phía trước không ngừng múa vẽ ra những dấu ấn kỳ lạ, đôi mắt đột nhiên rực sáng: “Côn Bàng hóa thân thuật, biến ~~~~~!!!”

Ngay sau tiếng gào thét của Trịnh Hồ, toàn thân hắn rực sáng dữ dội, chỉ trong tích tắc đã từ cơ thể con người hóa thành một con bàng điều to gần ba trượng, khi sải cánh ít nhất cũng phải trên năm, sáu trượng là ít, treo mình lơ lửng bay vòng trên không trung.

Bí thuật hóa thân của Lãnh Binh Cung được thừa hưởng từ tông môn Bắc Minh Tông vài ngàn năm trước, có thể giúp người thi triển tạm thời hóa thân thành thân thú Côn Bàng trong truyền thuyết, thực lực ít nhất cũng phải gia tăng thêm 1, 2 cấp là ít.

Tuy con bàng điều do Trịnh Hồ hóa thân chỉ tựa như một con kiến với một con voi so với thân thú Côn Bàng đích thật, nhưng cũng quá đủ hoành tráng oai phong lắm liệt rồi.

Trịnh Hồ vốn dĩ đã có thực lực của ngụy xuất khiếu tầng thứ 5, lúc này tăng thêm hai cấp, thực lực có thể hoàn toàn thi triển ra lúc này đã đạt tới tầng thứ 7 đáng sợ.

Tuy mặt vẫn giữ nụ cười đầy tự tin, nhưng trong lòng đã trầm xuống trước thực lực và khí thế từ trên người Trịnh Hồ phát tán ra, nếu như lúc này không phải đã kích hoạt võ hồn hộ thể, e rằng có đứng vẫn nữa không còn là cả một vấn đề rồi đây.

Bộ không thấy Mộ Dung Tuyết, tam công chúa và đám hắc kỵ hoàng gia dù đang đứng quan chiến ở phía xa, không bị ảnh hưởng quá nhiều bởi khí thế của Trịnh Hồ, cũng đã toàn thân run rẩy đứng không vững, suýt chút phải quỵ phục xuống bởi khí thế đáng sợ của lão sao??

Tất nhiên, Dương Kiệt cũng không tỏ ra quá lo lắng, lần trước ở tường thành do quá bất ngờ không kịp kích hoạt toàn bộ thực lực của mình, nên đã dính chiêu của lão không thể nhúc nhích được cơ thể, giờ thực lực của bản thân đã kích hoạt lên hết, tuy vẫn không phải là đối thủ của lão, nhưng cũng không còn phải lo lắng quá nhiều.

Chiến trước rồi tính sau ~~~~!!!

Éc ~~~~~!!!

Trịnh Hồ hóa thân thành bàng điều ngẩng cao đầu hú lên một tiếng, võ hồn Bạch Hồ vừa mới lấy lại thăng bằng lập tức nhấc bổng cơ thể lên không trung, đáp xuống ngay cái lưng khổng lồ của Trịnh Hồ sau khi hóa thân, cả hai chuyển ngược cơ thể xuống hướng thẳng về phía mục tiêu ở dưới đất lao thẳng xuống như một tia chớp.

Điều Hồ hợp bích ~~~~!!!

“ Tưởng thế là bốn thiếu gia sợ sao??? Cho ngươi nếm thử át chủ bài của bốn thiếu gia đây, Huyền Vũ Chi Lực, mở ~~~~~!!!” Dương Kiệt không chút do dự kích hoạt Huyền Vũ Chi Lực, trực tiếp giáng hai cấp võ hồn của Trịnh Hồ xuống.

Éc ~~~~~!!!

Trịnh Hồ đang chồm theo Bạch Hồ lao xuống đột nhiên cảm nhận thấy thực lực của mình bị giáng xuống hai cấp, nói chính xác hơn là võ hồn cấp

5 chỉ còn giữ lại được thực lực của võ hồn cấp 3, khiến lão kinh ngạc hoảng hốt kêu rú lên.

“Huyền Vũ Hộ Thể, Phì Lũ Mỡ Bụng Hộ Thể, Càn Khôn Thập hiện ~~~~~!!!” Tuy bị giáng xuống hai cấp, nhưng thực lực của Trịnh Hồ vẫn vô cùng đáng sợ, Dương Kiệt không dám chủ quan, kích hoạt lên hết toàn bộ kỹ năng phòng ngự của mình ra để chống đối.

Uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~ .....!! Éc ~~~~!! gào ~~~~~~!!!

Càn Khôn Thập lao ra hứng đỡ đầu tiên nhanh chóng bị đánh bật lùi trở về cơ thể của Dương Kiệt, Trịnh Hồ và Bạch Hồ vẫn tiếp tục hùng hổ đâm thẳng vào lớp lá chắn phòng thủ thứ hai là cái mỡ bụng khổng lồ. Và cái mỡ bụng cũng không chịu được bao lâu vỡ nát tan tành, bàng điều và bạch hồ trực tiếp đối diện với Huyền Vũ đã chờ sẵn ở phía sau.

Gào ~~~~ gào ~~~~~~!!! Éc ~~~~~ éc ~~~~!! Gào ~~~~ gào ~~~~~~!!

Huyền Vũ và bàng điều chở theo bạch hồ va đập vào nhau trên không trung, nhất thời tiếng nổ và gào thét vang động cả trời đất, thậm chí bề mặt mặt đất ở phía dưới xuất hiện tình trạng đất lở, khiến Mộ Dung Tuyết, tam công chúa và hắc kỵ hoàng gia hốt hoảng phải bỏ chạy ra xa để tránh bị chôn vùi dưới lòng đất.

Huyền Vũ cũng chỉ chống cự được khoảng vài giây đồng hồ đã mang theo tiếng gầm rú bất cam vỡ nát trong không khí. Thế như phía Trịnh Hồ và Bạch Hồ cũng không dễ chịu gì, cả hai lần lượt bị đẩy bật ra xa, không thể tiếp tục lao xuống tấn công Dương Kiệt ở ngay trước mắt nữa.

Tuy võ hồn bị vỡ nát, nhưng chỉ khiến Dương Kiệt khẽ dúi mày đau đớn đôi chút, sau đó hoàn toàn bình phục không ảnh hưởng được gì tới anh ta

cả, và Huyền Vũ đã hoàn thành sứ mệnh của mình, bảo vệ an toàn cho chủ nhân của mình.

Éc ~~~~~!!

Trịnh Hồ rú lên một tiếng đầy bất cam và khó tin, cho dù thi triển hết toàn bộ thực lực vốn có của bản thân, vẫn không thể làm gì được kẻ thù không đội trời chung ở trước mặt, thử hỏi có tức điên lên không chứ?? Đặc biệt là khi cảm nhận được thực lực của bản thân đột nhiên bị giảm hai cấp, khiến lão trở nên hoang mang thậm chí có chút sợ hãi.

Lão đã bắt đầu hoảng sợ trước thực lực kỳ lạ của Dương Kiệt rồi, rõ ràng đó là khúc xương khó gặm chứ nào phải dễ chơi đâu chứ!!

Éc ~~~~~!!

Trịnh Hồ thêm lần nữa gào lớn một tiếng, toàn thân bâng điều lập tức phóng thích ra một luồng khí màu xanh lam lai đen, thực lực vốn dĩ bị hạ cấp của lão lập tức tăng ngược trở lại, thậm chí còn đáng sợ hơn lúc nãy nữa.

Lão quyết định chơi hết mình, kích hoạt luôn cả bí pháp gia tăng thực lực của bản thân, giống như Dương Kiệt khi kích hoạt Giới Vương Quyền vậy.

Éc ~~~~~!!!

Bí pháp đã kích hoạt, không thể do dự chần chừ vì thời gian có hiệu lực của bí pháp không dài, lão quyết định tung đòn quyết định kết liễu kẻ thù trước khi thực lực của mình bị tụt dốc thảm hại bởi tác dụng phụ khi sử dụng bí pháp.

“ hệ thống, thẻ bài chiêu mộ có thể sử dụng được không???” “ dính dong, pháp trận phong tỏa không gian ở khu vực này chỉ là pháp trận sơ đẳng, hoàn toàn không ảnh hưởng tới việc sử dụng thẻ bài chiêu mộ cả, thân ~~!!!”

Dương Kiệt không cho rằng bản thân có thể chống đỡ nổi Trịnh Hồ vào lúc này khi mình đã sử dụng hết bài của mình, thẻ bài chiêu mộ đã xuất hiện trên tay, nhưng để cho chắc ăn, khẽ liên lạc hệ thống thăm hỏi tình hình, không ngờ pháp trận phong tỏa không gian đơn giản ở khu rừng không ảnh hưởng gì tới việc mình sử dụng thẻ bài gì cả, vậy thì cần gì phải khách sáo nữa chứ???

“ Thần tướng của ta, mau mau xuất hiện tiếp cứu ~~~~~!!!” không có thời gian và tâm trạng lo sợ mình bị lộ bài trước đám đông nữa, Dương Kiệt trực tiếp ném thẻ bài trong tay ra phía trước trước khi Bạch Hồ kịp lao tới trước mặt mình.

Roẹt ~~~~!! roẹt ~~~~~! Boooong ~~~~~!!! Gào gào ~~~!!!

“ hả??? Cái gì??? Đó là ~~~~~!!!”

Trịnh Hồ chờ theo Bạch Hồ đang hùng hổ lao tới trực tiếp đâm đầu vào cánh cửa sắt dạng khí bỗng nhiên xuất hiện trong không khí, cả hai kêu gào một tiếng đầy đau đớn, trực tiếp bị lực đẩy đáng sợ từ cánh cửa sắt phóng thích ra đẩy bay về phía sau, nhất thời đầu óc choáng váng loạng choạng không vững, cả hai nhanh chóng tách rời ra và bạch hồ trực tiếp quay trở vào trong cơ thể của Trịnh Hồ, không thể tồn tại ở bên ngoài nữa.

Tuy thực lực không bị ảnh hưởng, nhưng Trịnh Hồ không thể sử dụng song kiếm hợp bích nữa rồi.

Két két ~~~~~!!!

Dưới ánh mắt đầy kinh ngạc của những người có mặt ở nơi này, cánh cửa sắt khảm đầy hoa văn kỳ lạ từ từ mở toang ra, một bóng người mờ mờ ảo ảo từ phía sau cánh cửa bước ra dưới ánh mắt đầy kỳ vọng của Dương Kiệt.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 348: “ Chúa Công ~~~~~!!” “ Sĩ Nguyên ~~~~~!!!”

Khi bóng người mờ mờ ảo ảo đó lộ ra nguyên hình, Dương Kiệt không tìm được giạt mình hoảng hốt.

Chỉ thấy người này mặc bộ đồ văn sĩ màu xanh, đầu búi tóc bởi một vải thô nhô cao như gắn thêm một cái bánh bao nhỏ trên đỉnh đầu, mày rậm, mũi gồ, râu ngắn, nước da ngăm đen từ đầu tới chân, trong lúc xuất hiện lộ ra vẻ ngơ ngác hoang mang, miệng không tự chủ há to ra, hoàn toàn có thể nhìn thấy rõ cặp răng hàm vàng khè, quá đáng nhất là răng hàm không hoàn chỉnh, thậm chí có nhiều chỗ bị mất đi một chiếc, và đặc biệt là đôi mắt gần như lòi hẳn ra khỏi tròng, có thể nói là xấu đau xấu đớn, xấu xúc phạm người nhìn.

Nếu như so với Lý Nguyên Bá trước kia, khuôn mặt của người chỉ có thể dùng từ kinh thiên động địa để hình dung. khuôn mặt của đối phương khiến Dương Kiệt có chút muốn lao tới đâm vài cú vào mặt đối phương cho bổ ghét.

Đối với việc này, Dương Kiệt có chút cười khóc không được. Không hiểu vì sao đạo gàn nay nhân vật chiêu mộ tới đều mang theo hình tượng “ không mấy đẹp đẽ” như thế này, chẳng lẽ hệ thống muốn tôn vinh phụ họa cho vẻ đẹp điển trai của mình, nên cố tình làm thế chẳng???

Chỉ là khi nhìn kỹ bảng thông tin về người vừa xuất hiện, Dương Kiệt không dám tỏ ra thái độ khinh thường nữa, vì cái uy danh đỉnh đỉnh của đối phương đã khiến anh ta choáng váng suýt chút nhảy cẫng lên vì phấn khích.

Họ Tên: Bàng Thống (Tự Sĩ Nguyên, hiệu Phượng Sồ)

Lv: 55 (tương đương xuất khiếu tầng thứ 5)

Điểm kinh nghiệm: 35682/5000000000

Kỹ năng tuyệt học:

Phượng Hỏa Liêu Nguyên (thần giới sơ cấp): triệu hồi hỏa phượng giáng thế thiêu đốt xóa sổ mọi thứ cản đường nó.

Tỏa Thiên Liên Hoàn Xích (thần giới trung cấp): triệu hồi thiên xích khóa chặt toàn bộ kẻ địch trong phạm vi 1000 mét vuông, khiến kẻ địch rơi vào trạng thái bất động tê liệt.

Thánh Hỏa Chi Thể (Bí thuật thần giới trung cấp): khi kích hoạt bí pháp, mọi kỹ năng thuộc tính lửa sẽ gia tăng thêm uy lực 200%, đồng thời miễn nhiễm với mọi đòn tấn công có thuộc tính lửa.

Che Thiên Mãn Địa (bí pháp thần giới sơ cấp): khi kích hoạt bí pháp, trừ khi rơi vào trạng thái chiến đấu, người thi triển sẽ trở thành tàng hình trong mắt kẻ địch và không phân biệt chênh lệch đẳng cấp.

Sau khi đọc xong thông tin của Bàng Thống, đặc biệt là các kỹ năng mà đối phương sở hữu, Dương Kiệt không kìm được nuốt nước bọt thèm thuồng.

Hai kỹ năng đầu thì không nói, Thánh Hỏa Chi Thể tuyệt đối là kỹ năng buff với hiệu quả kinh hoàng, miễn nhiễm với toàn bộ kỹ năng hệ hỏa?? nghĩa là cho dù một đại năng đạt tới cảnh giới độ kiếp hay thậm chí là hóa vũ, nếu như người đó tu luyện kỹ năng tuyệt học hệ hỏa khi giao chiến với Bàng Thống, cho dù kém gần hơn vài chục cấp, Bàng Thống có đứng yên

cho đôi phương đánh tới tét công gô cũng chưa chắc có thể khiến hấn bị trầy da nữa là.

Đáng sợ nhất là kỹ năng cuối cùng, tuyệt đối là kỹ năng ám sát nghịch thiên. Thử nghĩ xem, chỉ cần Bàn Thống kích hoạt trạng thái tàng hình, lén lén áp sát vào mục tiêu cần tiêu diệt, kẻ địch thậm chí còn chưa kịp hiểu rõ chuyện gì đã bị Bàn Thống đánh lén trăm sát mất tiêu rồi, và nên nhớ rằng kỹ năng này không giới hạn thời gian và không giới hạn chênh lệch đẳng cấp, nghĩa là nếu như Bàn Thống muốn, thậm chí áp sát ngay sau lưng đại năng độ kiếp hóa vũ mà đôi phương cũng không tài nào phát hiện ra được, nếu như trong tay Bàn Thống sở hữu báu vật có thể trăm sát kẻ mạnh độ kiếp và hóa vũ, hoàn toàn có thể nhất kích tất sát, vượt vài chục cấp trăm sát kẻ địch đấy chứ!!

Quan trọng nhất là, Bàn Thống vừa mới xuất hiện đã đạt tới cảnh giới xuất khiếu tầng thứ 5, hoàn toàn có thể giúp Dương Kiệt tình cảnh nguy hiểm vào thời điểm này, thậm chí trăm sát kẻ thù đáng ghét không đội trời chung của anh ta cũng không phải là vấn đề nữa là.

Bàn Thống vừa mới đặt chân lên đại lục Huyền Thiên, sau một thoáng ngơ ngác mơ màng, vội vã quay đầu liếc nhìn tứ phía, khi đôi mắt gần như rơi ra khỏi tròng dán chặt vào bóng người thô to tròn trịa như một quả bóng khổng lồ, lập tức rục sáng, trên môi mang theo nụ cười tự cho là “ thân thiện dễ nhìn nhất”, khẽ chỉnh tề lại quần áo trên người, nhẹ nhàng bước tới gần như áp sát ngay mặt Dương Kiệt, chấp tay khẽ cúi người thi lễ nói: “ Bàn Thống bái kiến chúa công.”

Bàn Thống dường như vẫn còn mang theo thói quen xưng hô thời Tam Quốc, gọi Dương Kiệt là chúa công chứ không phải chủ nhân như Lý Nguyên Bá và Kiều Phong.

“ Sĩ Nguyên không cần đa lễ, mau mau đứng dậy, ta được Sĩ Nguyên, như hồ mọc thêm cánh, như cá về với nước, như .....” Dương Kiệt không dám lộ ra vẻ khó chịu thậm chí suýt chút nữa nôn ói khi hơi thở nặng mùi của Bàng Thống phả thẳng vào mặt khi chào hỏi lúc này(Má ơi, mặt đã xấu ma chê quỷ khốc rồi còn có thêm hơi thở nặng mùi nữa, thử hỏi có chết không chứ?? à mà với bộ răng hàm bị sâu nặng của đối phương, dường như không có gì bất ngờ nhỉ??), cố gắng duy trì nụ cười chân thành trên môi, đưa hai tay ra trình trọng đỡ đối phương thẳng người lại, miệng không ngừng buông ra những lời tán thưởng lấy lòng.

Nhìn thấy thái độ và nụ cười đầy “ chân thành’ của Dương Kiệt, Bàng Thống tỏ ra cảm động vô cùng. Hình tượng của bản thân như thế nào, bản thân tất nhiên là hiểu rõ, từ trước tới giờ tuy bản thân tài năng vô song, nhưng chính vì cái hình tượng khó coi này đã khiến mình mất điểm ngay trước người mới tiếp xúc lần đầu, ai nấy đều dùng ánh mắt thái độ đầy khinh bỉ đối xử với mình, tuy có tài mà không được chú trọng dụng (thậm chí ngay cả Lưu Bị lúc ban đầu cũng không có thiện cảm với hần nữa là), nên lúc đầu còn tỏ ra lo lắng thấp thỏm không yên, lo sợ chủ nhân mới của mình tỏ ra không hài lòng thậm chí khinh thường xa lánh.

Nên nhớ rằng Bàng Thống bị hệ thống triệu gọi tới thế giới này, đồng nghĩa mạng sống của hần đã gắn kết và nằm trong tay của Dương Kiệt, cho dù bị đối xử bất công, thậm chí bị sỉ nhục, cũng không dám có suy nghĩ phản kháng hay tạo phản (cùng lắm tự tay vỗ lên vầng trán tự sát để biến mất khỏi thế giới này). Nếu như chủ nhân mới không hài lòng ác cảm với mình, tương lai trở nên mù tịt, có tài năng mà không thể thi triển, tuyệt đối không phải là điều mà Bàng Thống muốn nhìn thấy.

nhưng khi nhìn thấy Dương Kiệt tỏ ra nhiệt tình chân thành như vậy, mọi lo âu trước đó lập tức tan biến theo chiều gió, thậm chí trong đầu xuất

hiện suy nghĩ phải tận tâm tận trung phù trợ chủ nhân bằng mọi giá, thậm chí có hy sinh sinh mạng cũng không tiếc nữa là.

Những người có tâm lý tự ti như Bàng Thống, chỉ cần để hẳn cảm nhận được sự chân thành của bạn, đối phương chắc chắn sẽ đền đáp lại hơn gấp chục lần trăm lần những gì bạn trao ra.

“ Chúa công ~~~~~!!” “ Sĩ Nguyên ~~~~~!!!”

Bàng Thống đã cảm động tới nỗi dung dung nước mắt, hận không thể ôm chặt chủ nhân vào người để bày tỏ cảm xúc của mình.

Dương Kiệt cũng dung dung nước mắt khi phải cố gắng chịu đựng để bản thân đừng bị nôn ói ra bởi hơi thở đầy kinh dị của đối phương, đồng thời nhìn thấy tình cảnh như thế này, đã diễn thì diễn cho tới, trực tiếp chủ động ôm chặt Bàng Thống vào người, và thế là thân hình " bé bỏng" của Bàng Thống hoàn toàn nằm gọn trong lòng của Dương Kiệt.

Chưa hết, thậm chí tên khốn đó còn không ngừng làm ra động tác vượt lưng đối phương, cộng thêm kỹ năng dùng nước mắt cá sấu của đại ca Lưu Bị để cảm hóa thuộc hạ của mình, khiến đối phương mãi mãi tận trung tận thủy với bản thân.

Chỉ là, màn kịch này khó diễn quá, nếu như không phải bản thân có thể nín thở thời gian dài, có thể hấp thụ không khí xung quanh không cần thông qua lỗ mũi, e rằng đã không thể diễn được tới thời điểm này mà đã ngất đi từ lâu rồi.

Nhìn thấy hai tên đàn ông khóc lóc ôm choàng vào nhau, Mộ Dung Tuyết và tam công chúa không kìm được run bắn người lên sờn cả tóc gáy, thậm chí trong nhóc hắc kỵ hoàng gia đã có không ít người khẽ cúi người

xuống buồn nôn muốn ói trước cảnh tượng kinh tởm đang diễn ra ở trước mặt, đặc biệt là cảnh vuốt lưng lẫn nhau của cả hai.

má ơi, lá bưởi ~~~!! ở đâu có lá bưởi??? phải đi rửa mắt ngay tức khắc mới được ~~~!!!

Quyết định rồi, sau này tuyệt đối không được để tên khốn dơ bẩn đó đụng vào người mình và cả con trai mình nữa ~~~!!!

Dương Kiệt không ngờ hành động thu phục lòng người của mình lại khiến cho Mộ Dung Tuyết đã cấm cửa anh ta động chạm vào người mình và thậm chí cả đứa con trai cùng một thời gian dài.

Mẹ kiếp!! Bỏ mày nào muốn thế đâu??? Chỉ là không diễn không được!!!

Vào thời điểm đó, Dương Kiệt chỉ còn cách ngẩng đầu lên nước mắt lưng tròng.

Éc ~~~~~!!!!

Trịnh Hồ không biết có phải chịu không nổi cảnh tượng “ kinh tởm ” ở trước mặt hay không, sau một thoáng bàng hoàng vì sự xuất hiện đột ngột của Bàn Thống đã nhanh chóng bừng tỉnh trở lại, miệng rú lên một tiếng, cơ thể thêm lần nữa tựa như mũi tên phóng thẳng về phía Dương Kiệt và Bàn Thống vẫn còn đang nhiệt tình ôm choàng vuốt lưng lẫn nhau.

Xì tưởng gì?? Chỉ là một tên mặt chuột xấu ma chê quỷ khốc, thậm chí trên người không có lấy chút khí thức của người tu luyện(Bàn Thống khi không rơi vào trạng thái chiến đấu, khí thức trong người gần như giảm xuống bằng 0, người ngoài nhìn vào không khác gì một người không có chút thực lực gì cả.), vậy thì không cần phải khách sáo làm gì nữa, tiện tay xử lý luôn tên khốn xúc phạm người nhìn cho bỏ ghét.

“ Súc sinh, biến ~~~~~!!!” Bànng Thống đang chìm đắm trong hưởng thụ tình cảm chân thành của Dương Kiệt tỏ ra khó chịu khi bị phá đám, mẹ kiếp, bộ không thấy bầu không khí bên này đang âm cúng vô cùng sao??? Thế mà mi nữ lòng nào đi phá hủy nó, quả thật không thể tha thứ ~~!!

Thậm chí không thèm quay đầu, chỉ khẽ đưa tay vẫy nhẹ một cái về hướng Trịnh Hồ đang lao tới, một luồng lửa màu phớt tím đột ngột xuất hiện trong không khí, bùng nổ dữ dội lao thẳng ra phía trước nuốt chửng cả cơ thể khổng lồ của Trịnh Hồ.

Phùng phục ~~~!!! Phùng Phục ~~~~~!!! éc éc éc
~~~~~!!!!

Trịnh Hồ kêu gào đầy đau khổ dưới chùm lửa có nhiệt độ có thể làm tan chảy bất kỳ thứ kim loại nào trên thế gian này, cũng may là Bànng Thống chỉ khẽ vẫy tay tung ra một đòn đơn giản với mục đích dạy dỗ đối phương một bài học nhớ đời, tất nhiên là không thiếu phần muốn sỉ nhục đối phương, nên mạng sống của lão đã được bảo tồn, chỉ là toàn thân lúc này đã cháy đen như gà đen Châu Phi, thậm chí trên cơ thể đã bị rụng lông nhiều chỗ, trông thảm hại vô cùng.

“ Xuất, xuất khiếu, đối phương là kẻ mạnh xuất khiếu?????” Trịnh Hồ vừa phần nộ vừa hoảng sợ gào thét trong lòng, đôi mắt đầy kinh hãi nhìn chằm chằm vào Bànng Thống ở phía xa.

Tuy lúc này thực lực của Trịnh Hồ đạt tới nguy xuất khiếu tầng thứ 7 đáng sợ, nhưng nên nhớ rằng Bànng Thống là chân xuất khiếu tầng thứ 5, với thực lực bị giảm một nửa khi nguy đối với chân, không có nguy xuất khiếu tầng thứ 10 cũng đừng mong cầm cự được Bànng Thống lúc này.

Nhớ kỹ, chỉ là cầm cự thôi đấy, còn muốn trực tiếp đối đầu ngang tài ngang sức ư??? Không có nguy hợp thể tầng thứ 1, tầng thứ 2 cũng đừng nên nghĩ tới nữa.

Không chỉ Trịnh Hồ, ngay cả tam công chúa cũng tỏ ra bối rối hoảng sợ trước thực lực đáng sợ của Bàn Thống, đôi mắt khế liếc nhìn xung quanh, cơ thể không ngừng giật lùi về phía sau, trông có vẻ chuẩn bị đào tẩu thì phải.

Trịnh Hồ tuyệt đối không thể trông mong được rồi. Đùa à, lúc này lão có giữ được mạng của mình hay không còn là cả một vấn đề, một khi con cạp già đó tử nạn, tam công chúa không nghĩ rằng Dương Kiệt sẽ để cho mình lành lặn an toàn quay về vương thành.

Nên tranh thủ lúc mọi người dồn hết mọi tập trung vào Trịnh Hồ, tam công chúa vô cùng quả quyết bỏ chạy trước tính sau.

Con cạp già đó chết thì chết đi, quan trọng nhất vẫn là mạng sống của mình, không phải sao???

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 349: Trịnh Hồ Xuống Nước Van Xin!!

“Đồ súc sinh, ngươi dám phá hỏng tâm trạng đang trên đà thăng hoa của ta, đó là chưa kể tội ngươi dám làm hại tới chúa công đáng kính của ta, ta quyết định rồi, sẽ tuyên bố xóa sổ ngươi khỏi thế gian này, thậm chí không có cơ hội đầu thai, hừ hừ ~~~~!!!” Bànng Thống giận tới nổi toàn thân run rẩy, đôi mắt như muốn phóng lửa nhìn chằm chằm vào Trịnh Hồ ở phía xa, ngẩng cao đầu mạnh mẽ tuyên bố.

Éc ~~~~~!!!

Trịnh Hồ kêu rú lên một tiếng đầy bất mãn, cơ thể lần nữa nhấc bổng lên không trung, đôi cánh khổng lồ sải rộng ra và không ngừng tạo ra những động tác vẩy quét liên hồi, lập tức hình thành vô số cuồng phong có hình dáng lưỡi liềm sắc nhọn tấn công thẳng về phía Bànng Thống ở phía dưới.

Đối diện cuồng phong dày đặc chỉ chít đang bắn thẳng xuống, Bànng Thống chỉ cười lạnh, thậm chí còn có thời gian khẽ quay đầu lại gợi ý Dương Kiệt đứng lùi ra xa để tránh bị va lây, sau đó hai tay đưa ra phía trước không ngừng vẩy múa vẽ ra những dấu ấn thi triển tuyệt học, miệng hét lớn: “Phượng Hỏa Liêu Nguyên, đốt cháy hết cho ta ~~~~!!!”

Một con phượng hoàng lửa khổng lồ xuất hiện ngay trước mặt Bànng Thống, mang theo tư thế xé gió bất chấp những cơn cuồng phong sắc lạnh đang bắn tới trước mặt, trực tiếp đâm thẳng về phía Trịnh Hồ ở phía trên không trung.

Phùng phục ~~~ phùng phục ~~~~~!!

Những cơn cuồng phong chỉ khẽ va chạm vào cơ thể của phượng hoàng lửa lập tức bị vỡ tan nát trong không khí, hoàn toàn không thể ngăn cản được bước tiến đầy hiên ngang uy dũng của nó, chỉ trong tích tắc đã lao tới ngay trước mặt Trịnh Hồ vẫn còn đang bất động ngơ ngác ở trên không trung.

Hoàn toàn không cùng đẳng cấp!! éc ~~~~~!!!

Trịnh Hồ lần nữa rú lên một tiếng đầy kinh hãi, chỉ là lần này không phải có những hành động phản kháng hay chống cự, mà là trực tiếp đảo ngược cơ thể, quay đầu cong đuôi bỏ chạy một cách dứt khoát.

Đùa à??? Còn ở phía xa đã cảm nhận được sức nóng kinh hoàng của cơn phượng hoàng lửa mang tới, nếu như để nó đâm thẳng vào người, mình có thể biến thành con chim cút quay ngay tức khắc chứ chả chơi đâu.

Tàu vi thượng sách ~~~!!! Cái gì mà trăm sát kẻ thù không đội trời chung hay bắt sống Mộ Dung Tuyết mang về kiếm lợi ích gì gì đó, khó quá bỏ qua đi, giữ được cái mạng lúc này mới là điều quan trọng nhất.

Cả Dương Kiệt và Bàng Thống đều không thể ngờ được tên khốn lúc này còn tỏ ra hùng hổ liều chết, thế mà chỉ trong tích tắc quay đầu bỏ chạy không chút do dự, thậm chí tên khốn trời đánh đó trong lúc bỏ trốn còn hút vài chục hắc kỵ hoàng gia ở phía dưới ném thẳng về phía phượng hoàng lửa với mục đích cản đường con chim lửa đáng sợ, để mình có thêm thời gian bỏ trốn mới đáng chết chứ.

Vô liêm sỉ tới thế là cùng ~~~!!!

Đám hắc kỵ hoàng gia xấu số thậm chí chưa kêu thét câu nào, đã trực tiếp bị phượng hoàng lửa của Bàng Thống nuốt chửng, nhiệt độ kinh hoàng

do phượng hoàng lửa bộc phát trực tiếp thiêu đốt tất cả thành tro, chết không toàn thây.

“ Chạy, chạy mau ~~~~!!!” “ AAAA, đồ khốn ~~~~~!!!” “ bảo vệ công chúa, hộ tống công chúa chạy mau ~~~~~!!!”

Dưới mặt đất nhất thời hỗn loạn vô cùng, tiếng kêu gào la hét vang trời, mặc dù vô cùng bất mãn và phẫn nộ trước hành vi vô liêm sỉ của Trịnh Hồ, nhưng cũng đành bất lực giương mắt ra nhìn vô số đồng đội bị hút thẳng lên không trung để dùng làm “ vật cản đường” để tên khốn đó bỏ trốn.

Đánh thì đánh không lại, chỉ còn cách mau chóng hộ tống tam công chúa bỏ chạy khỏi hiện trường càng sớm càng tốt để tránh bị vạ lây mà thôi.

“ Chạy??? Để xem các người chạy đi đâu!!!!” Bàn Thống nhanh chóng bình tĩnh trở lại, trên môi lộ ra nụ cười nham hiểm, hai tay giơ qua quá đầu, động tác giống hệt như mấy tên pháp sư đang cầu mưa vậy, miệng hét lớn: “ Tỏa Thiên Liên Hoàn Xích, khóa hết lại lũ chuột nhắt cho ta ~~~~~!!!”

Chúu ~~~ chúu chúu ~~~~~!!!! “ Cái gì??? Đó là” “ không ~~~~!!” “ Thả ta ra, mau thả ta ra ~~~~~!!!”

Ngay sau tiếng hét của Bàn Thống, trên không trung lập tức xuất hiện một lỗ hồng màu đen khổng lồ, vô số sợi dây xích dạng khí có thể tích gần bằng cơ thể của người đàn ông trưởng thành tựa như hàng trăm hàng ngàn con măng xà từ phía sau lỗ hồng phóng thích ra, lao xuống khóa chặt cơ thể của tất cả mục tiêu ở phía dưới.

Không chỉ Trịnh Hồ, ngay cả tam công chúa và hắc kỵ hoàng gia đang bỏ chạy chưa được bao xa cũng bị dính đạn, toàn thân bị khóa chặt, không ai có thể nhúc nhích được thêm bước nào cả.

Rầm ~~~~!!! AAAAAA, thả ta ra, thả ta ra mau ~~~~!!!

Trịnh Hồ từ trên không rơi ngã xuống mặt đất nằm bất động, cho dù dốc hết toàn bộ sức lực bú sữa của mình vùng vẫy, cũng không tài nào nhúc nhích được gì cả, thậm chí thoát khỏi trạng thái biến hình quay trở về hình dạng nguyên gốc của mình.

“Hỏa Phượng Hoàng, nuốt chừng” “khoan đã, khoan đã Sĩ Nguyên ~~~~!!!”

Trong lúc Bàn Thống định tung đòn kết liễu cuộc đời “đầy tội lỗi” của Trịnh Hồ và đám đồng bọn của lão, Dương Kiệt vội vã chạy tới ngăn lại.

Đừng hiểu lầm, Dương Kiệt không phải rủ lòng thương hại mà tha mạng cho chúng, chẳng qua anh ta muốn tự tay kết liễu Trịnh Hồ cùng đám lâu la đồng bọn của chúng mà thôi.

Lúc này giải quyết gần một nửa hắc kỵ hoàng gia đã giúp Dương Kiệt thu được gần một phần ba điểm kinh nghiệm, nếu như lúc này giải quyết nốt Trịnh Hồ và đám hắc kỵ hoàng gia còn lại, không chừng có thể thăng cấp cũng không chừng, tất nhiên là không thể bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này rồi.

Nhận được cái gạt đầu của Bàn Thống, Dương Kiệt hí hửng chạy tới ngay trước mặt Trịnh Hồ đang nằm bất động nhưng vẫn cố gắng giương to đôi mắt mang tính “đe dọa”, cười lạnh chế giễu nói: “Trịnh trưởng lão, ngươi có từng tưởng tượng ra rằng một ngày nào đó sẽ như con cá nằm trên thớt bất động chờ bổn thiếu gia tới làm thịt không nhỉ???”

“ngươi, ngươi dám giết lão phu??? Nên nhớ lão phu là trưởng lão ngoại môn của Lãnh Binh Cung, nếu như ngươi dám làm hại tới lão phu, Lãnh Binh Cung chắc chắn sẽ không tha mạng cho ngươi, cho dù ngươi lên trời

xuống biển, cũng không thoát khỏi sự truy sát của cả Lãnh Binh Cung đầu ~~~~!!!!” Dưới lời hăm dọa chế giễu của Dương Kiệt, Trịnh Hổ khẽ lóe qua tia sáng hoảng sợ nhưng nhanh chóng được lão che giấu đi, thay vào đó là thái độ hùng hổ dọa nạt.

“ hì hì, còn dám hăm dọa bốn thiếu gia nữa hả??? Nếu bốn thiếu gia nhớ không lầm thì, nhờ ơn đức của nhà ngươi, bốn thiếu gia hiện đang là kẻ thù không đội trời chung của cả ngũ đại tông môn, cho dù bốn thiếu gia có giết ngươi không, thì kết quả cũng như thế thôi, không phải sao??” Dương Kiệt cười chế giễu nói, tam tiêm kích không ngừng vẩy múa trong tay, có thể đâm xuống kết liễu Trịnh Hổ bất kỳ lúc nào.

Dương Kiệt vẫn chưa ra tay vội, phải khiến lão già khôn kiếp ở trước mặt cảm nhận nếm trải sự tuyệt vọng trước khi chết mới có thể xoa dịu nỗi căm phẫn và oan ức mà anh ta phải hứng chịu bấy lâu nay.

“ Khoan, khoan đã Dương huynh đệ, chuyện đâu còn có đó, chuyện đâu còn có đó, chúng ta hoàn toàn có thể ngồi lại bàn bạc với nhau, động tay động chân quả thật mất hòa thuận quá đi.” Nhìn thấy Dương Kiệt chuẩn bị đâm kích xuống bất kỳ lúc nào, cộng thời lời hăm dọa đã mất tác dụng, Trịnh Hổ lập tức biến sắc, vội vã lên tiếng dịu giọng trấn an đối phương, không dám chọc điên kẻ đang nắm giữ số phận của mình thêm nữa.

Tam công chúa và đám hắc kỵ hoàng gia đang nằm ngón ngang ở phía xa ai nấy đều lộ ra vẻ mặt phẫn nộ và khinh bỉ.

Mẹ kiếp, đường đường kẻ mạnh nguyên thân tầng thứ 10, trưởng lão ngoại môn Lãnh Binh Cung, thậm chí gặp Ứng Hoàng cũng có thể đứng ngang hàng, thế mà lúc này lại tạo ra vẻ mặt lấy lòng kẻ thù như một con chó bị luộc chín đầu, quả thật là mất mặt quá đi.

Suy nghĩ của tam công chúa và đám hắc kỵ hoàng gia như thế nào, Trịnh Hồ không thèm quan tâm, quan trọng nhất hiện giờ là làm sao đàm phán để giữ mạng, đợi thoát khỏi đại họa lần này, giết người diệt khẩu, còn ai dám lan truyền chuyện mất mặt của bản thân ngày hôm nay nữa chứ??

“ Bồn thiếu gia không nghĩ là giữa chúng ta còn điều gì có thể đàm phán nhỉ???” Dương Kiệt cười lạnh nói, tất nhiên cánh tay cầm kích đã ngưng lại, “ tạo cơ hội” để lão biểu diễn.

Nhìn thấy động tác “ nhượng bộ” của Dương Kiệt, Trịnh Hồ thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng không dám lơ là, vội vã lên tiếng nói: “ Dương huynh đệ, lão phu đã suy nghĩ kỹ lại rồi, thực ra giữa hai chúng ta hoàn toàn không có tư thù tới mức không thể đội trời chung với nhau, phải không nào??? Cho nên mọi chuyện hoàn toàn có thể giải quyết thỏa đáng bằng một điều hay ho gì đó. Lần này lão phu bại trận dưới tay Dương huynh đệ và vị đại nhân kia, hoàn toàn tâm phục khẩu phục, theo quy định của đại lục Huyền Thiên thì, chỉ cần giữa hai bên không phải có mối thù không thể hàn gắn, hoàn toàn có thể dùng tất cả tài sản của mình để chuộc mạng.

Thú thật, tài sản trong người lão phu mang theo lần này, cộng thêm vơ vét được từ phía vương triều Thiên Ưng thời gian gần đây, con số đã lên tới 1 tỷ linh thạch, một con số khổng lồ không tưởng đúng không nào??

Chỉ cần Dương huynh đệ đồng ý tha mạng cho lão phu, lão phu sẽ hai tay dâng lên hết toàn bộ tài sản trong người cho Dương huynh đệ, xem như là tiền trà nước, và xin hứa với Dương huynh đệ rằng, sau này có giáp mặt huynh đệ, lão phu sẽ lập tức quay đầu bỏ chạy ngay tức khắc, không dám gây chuyện với huynh đệ nữa.”

Trịnh Hồ mang theo vẻ mặt kỳ vọng thậm chí có chút đắc chí thao thao bất tuyệt nói, lão vô cùng tin tưởng rằng khi mình thót ra số tài sản “ khổng

lò” như thế này, trên thế gian này có mấy ai mà không động lòng chứ??? Ít ra trong cái vương triều tầm trung này không có.

Nhưng lần này Trịnh Hồ đã lầm, một tỷ đúng là khối tài sản khổng lồ đối với đại đa số người, nhưng đối với một người có thể luyện đan kiếm tiền như Dương Kiệt, một tỷ chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Huống chi anh vừa nhận được “tài trợ” hơn 5 tỷ từ Triệu Thiên Cơ, và trong lúc giao chiến tốn hơn một tỷ một để thắng cấp võ hồn mà mắt không chớp lấy một cái, một tài trong lời Trịnh Hồ, thậm chí không đủ để anh ta huề vốn nữa là.

Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~~~!!!

Dương Kiệt không thèm nói năng gì cả, trực tiếp từ nhẫn Càn Khôn của mình ném ra hàng núi hàng núi linh thạch cao chót vót, thậm chí đè thẳng lên người Trịnh Hồ khiến lão suýt chút phải chết gạt.

Không chỉ Trịnh Hồ và Tam công chúa, ngay cả Mộ Dung Tuyết cũng có chút bất ngờ trước độ “giàu có” của Dương Kiệt.

Không được!!! Sau khi rời khỏi nơi này, phải nhanh chóng cưa đôi tài sản với tên khốn đó, cái đó gọi là tiền chu cấp nuôi dưỡng cho con, đề phòng tên khốn đó biến mất tích thêm lần nữa.

Dương Kiệt không ngờ hành động “khoe của” của mình đã bị Mộ Dung Tuyết nhắm tới, đúng là tự lấy đá chọi chân mình mà.

“So với tài sản trên người bọn thiếu gia, cái gọi là tài sản khổng lồ của ngươi, thậm chí không bằng một nửa nữa là. Và lại, sau khi xử lý ngươi xong, tài sản của ngươi cũng sẽ thuộc về bọn thiếu gia?? Vì sao phải phiền phức giao dịch với ngươi làm gì chứ??” Dương Kiệt cười lạnh chế giễu, đặc chí cười nói.

Phù phù phù phù ~~~~~!!!

Trịnh Hồ hít thở như chưa từng được thở sau khi Dương Kiệt thu lại hết tài sản của mình, sắc mặt trở nên khó coi vô cùng.

“ Nếu như không có gì để nói nữa, vậy thì” “ khoan đã, khoan đã, lão phu còn một thứ quan trọng có thể dùng để đàm phán với Dương huynh ~~~!!!”

Trong lúc Dương Kiệt lần nữa vung tam tiêm kích lên, chuẩn bị kết liễu kẻ thù ở trước mặt, Trịnh Hồ lần nữa hoảng hốt kêu thét lên.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 350: Ân Tình Đoạn Tuyệt

“nếu như, nếu như Dương huynh đệ tha mạng cho lão phu, sau khi quay trở về tông môn, lão phu sẽ giúp Dương huynh đệ tẩy sạch thân phận của huynh đệ, tuyên bố với ngũ đại tông môn rằng mọi thứ đều là hiểu lầm, huynh đệ không phải là tàn dư của Huyết Ma Đạo, chỉ là bị người khác vu khống mà thôi.” Mạng sống đang bị đe dọa, trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Trịnh Hồ nhanh chóng hét lớn.

Quả nhiên, nghe xong câu nói của Trịnh Hồ, động tác đâm kích của Dương Kiệt lập tức ngưng lại, khẽ dú chặt đôi lông mày nhìn chăm chăm vào Trịnh Hồ đang nằm dưới đất, nhất thời không biết phải làm sao.

Nếu như có thể thoát khỏi thân phận tàn dư của Huyết Ma Đạo, không cần phải ẩn dấu trốn đó để tránh sự truy nã của ngũ đại tông môn, để mình có thời gian và điều kiện thoải mái phát triển trưởng thành, tuyệt đối không phải là điều tệ hại. chỉ là

Dương Kiệt lộ ra vẻ mặt nghi ngờ nhìn chăm chăm Trịnh Hồ.

Con hồ già này có tiếng nói đủ trọng lượng để giải oan cho mình sao???

“Dương huynh đệ nghi ngờ lão phu có thể minh oan cho huynh đệ đúng không??? Xin huynh đệ hãy yên tâm, thế lực phía sau của lão phu trong Lãnh Binh Cung khá lớn, ngoài ra, lão phu là người trực tiếp phụ trách việc truy nã huynh đệ, nên hoàn toàn đủ năng lực và điều kiện đứng ra minh oan cho huynh đệ.” Nhìn thấy Dương Kiệt lộ ra vẻ nghi ngờ, biết rằng anh ta đã do dự, để củng cố lòng tin, vội vã lên tiếng phân trần.

Minh oan cho Dương Kiệt??? tất nhiên là không thể nào rồi. Lúc này lão hân không thể dẫn thêm cao thủ của ngũ đại tông môn tới phang thầy xẻ thịt Dương Kiệt ra đấy chứ, làm gì có chuyện chạy đi minh oan cho anh ta chứ?? Nói thế chẳng qua chỉ là lời nói dối để Dương Kiệt tha mạng cho mình mà thôi.

Chỉ cần thoát nạn lần này, lão phu bỏ chạy về Lãnh Binh Cung không bước chân ra ngoài, cho dù để con heo mập biết được lão phu nuốt lời thì đã sao nào??? Chẳng lẽ nó dám cả gan xông vào Lãnh Binh Cung để hỏi tội mình sao??? Hô hô, nếu như hân dám làm thế, chỉ sợ còn chưa kịp gặp được mặt mình, đã bị các cao thủ của tông môn xử đẹp tại sơn môn rồi.

Vả lại, cho dù Trịnh Hồ có thực lòng minh oan cho Dương Kiệt đi nữa cũng bằng thừa mà thôi. Nên nhớ rằng trong khoảng một tháng sau khi bí cảnh kết thúc, ngũ đại tông môn đã phái không ít đệ tử trong tông môn tới truy sát Dương Kiệt, và tất cả đều chết thảm dưới cây chùy của anh ta, đặc biệt là phía Lãnh Binh Cung, ngay cả đệ tử chân truyền như Thạch Bảo Ngọc sau khi nhận nhiệm vụ đi truy kích Dương Kiệt cũng một đi không trở về, chắc là đã tử nạn dưới tay của Dương Kiệt rồi.

Cho nên, diễn biến tới nước này, cho dù Dương Kiệt có là người của Huyết Ma Đạo hay không, phía ngũ đại tông môn cũng sẽ truy sát anh ta bằng mọi giá để báo thù cho các đệ tử xấu số đã chết dưới tay anh ta.

Minh oan hay không minh oan đã không còn là điều quan trọng nữa rồi.

“ câu trả lời của bốn thiếu gia là” Dưới ánh mắt đầy kỳ vọng của Trịnh Hồ, Dương Kiệt trực tiếp vung kích canh ngay vầng trán của đối phương đâm thẳng vào một cách dứt khoát không do dự.

“ không ~~~ người ~~~~~!” Phập ~~~~~!!! Bạch ~~~~~!!!

Hứng trọn mũi tam tiêm kích vào đầu, đầu của Trịnh Hồ tựa như bong bóng bị cây kim chọt thẳng vào, nổ tung tại chỗ, lem dính hết cả vào người Dương Kiệt, ngay cả nguyên thần nằm trong thức hải cũng không có cơ hội bỏ trốn nữa là.

“dính dong, bạn tiêu diệt được một nguyên thần tầng thứ 10, nhận được năm trăm triệu điểm kinh nghiệm.”

Câu thông báo của hệ thống vang lên, minh chứng cho việc Trịnh Hồ đã đền mạng, thậm chí không có cơ hội cướp xác hồi sinh hay đầu thai nữa. Và điểm kinh nghiệm của Dương Kiệt tăng một vèo lên gần đầy cây kinh nghiệm, chỉ thiếu chút nữa là có thể thăng cấp được rồi.

Dương Kiệt sau một thoáng suy nghĩ lại, tất nhiên là hiểu rõ quan hệ giữa mình với ngũ đại tông môn đã rơi vào tình thế một mất một còn, hoàn toàn không có cơ hội hòa giải gì cả, nên vô cùng dứt khoát không thèm nghe lời ba hoa của Trịnh Hồ nữa, kết liễu lão ngay tại chỗ, chuyển hóa thành điểm kinh nghiệm cho bản thân.

Nhìn thấy một kẻ mạnh nguyên thần tầng thứ 10, trưởng lão ngoại môn của Lãnh Binh Cung như Trịnh Hồ mà Dương Kiệt giết một cách quả quyết không do dự, tam công chúa và hắc kỵ hoàng gia nằm bất động ở phía xa ai nấy đều run lên cầm cập, lo sợ hoảng hốt trước số phận của bản thân.

Trịnh Hồ đã chết, còn ai có thể ngăn cản tên sát thần đó trảm sát hết tất cả những người có mặt ở nơi này nữa chứ???

Đúng là phía tam công chúa còn hơn một vạn hắc kỵ hoàng gia đang trên đường chi viện tới nay. Chỉ là khi nhìn kỹ thực lực đáng sợ của tên đàn ông bí ẩn xấu ma chê quỷ khốc kia, đừng nói là một vạn, cho dù có thêm một vạn nữa cũng sẽ biến thành mồi ngon để đối phương nuốt chửng mà thôi, thậm chí nuốt mà không nhả lấy xương nữa là.

Tam công chúa lộ ra vẻ mặt hoang mang sợ hãi khi nhìn thấy Dương Kiệt đang từng bước từng bước tiến về phía mình, đặc biệt là hình tượng dính đầy máu me của Dương Kiệt, mỗi bước chân tựa như nhịp chuông gọi hồn của tử thần.

Khủng hoảng, sợ hãi, tuyệt vọng, đó là tất cả những gì có thể hình dung tâm trạng của tam công chúa lúc này.

Hắc kỵ hoàng gia chỉ biết nằm đó giương to đôi mắt quan sát, lúc này họ có giữ được mạng không còn là cả một vấn đề, lấy gì để bảo vệ chủ nhân của mình nữa chứ???

“kết thúc thôi ~~~~!!!” Hít sâu một hơi vào người, Dương Kiệt khẽ lóe qua tia sáng phức tạp khi nhìn tam công chúa, nhưng cũng vô cùng quả quyết vung kích lên, chuẩn bị giải quyết mọi ân oán giữa hai bên.

“Khoan, khoan đã, chẳng, chẳng lẽ Dương bang chủ không, không nể tình mối ân tình giữa chúng, chúng ta sao???” Còn nước còn tát, tam công chúa tuyệt đối không cam tâm bị chết ở nơi này, đầu óc vận hành tới cực đỉnh, thậm chí dùng cả ân tình cũ để giữ mạng cho bản thân.

“Ân tình??? Từ lúc cô ra lệnh cho bốn tên phế vật kia ra tay móc tim của bốn thiếu gia ra khỏi cơ thể, ân tình giữa hai chúng ta xem như chấm dứt. Bốn thiếu gia không cho rằng nếu như đảo ngược lại vị trí giữa hai ta lúc này, tam công chúa sẽ nể tình tha mạng cho bốn thiếu gia, đúng không nè???” Dương Kiệt cười lạnh, đôi mắt tràn đầy sát khí nhìn chằm chằm vào tam công chúa mĩa mai nói.

“Không, không, Dương Tiễn, à không, Dương Kiệt ca ca, dù sao thì trước đó tôi cũng là hết lòng hỗ trợ ủng hộ cho Địa Cầu Bang, ngoài ra, Cừ thúc không bị biến thành tàn phế là do tôi đã hạ mình chạy vào cung để cầu xin phụ hoàng ban phát thần dược cho, chẳng lẽ huynh tuyệt tình tới

mức lấy mạng của Hương nhi sao???” Tam công chúa lộ ra vẻ bối rối, nhưng nhanh chóng nghĩ ra những ân tình mình đã “ban tặng” cho Địa Cầu Bang, định dùng nó làm lá bài để giữ mạng cho bản thân.

“ Không cần nói nhiều, chết đi ~~~~~!!” “ Không ~~~~~!!!!”

Tam công chúa giương to đôi mắt đầy tuyệt vọng nhìn chăm chăm vào mũi kích đâm tới trước mặt mình một cách quả quyết, miệng kêu thét lên đầy kinh hãi.

Phù ~~~ phù ~~~ phù ~~~~~!!!!

Khi mũi kích chỉ còn cách vầng trán của tam công chúa khoảng vài phân đột nhiên ngưng lại trong không khí, Dương Kiệt cắn chặt răng không ngừng hít thở một cách dồn dập, nhưng nhất thời vẫn chưa tiếp tục đâm kích về phía trước kết liễu ả đàn bà hiểm độc khiến mình suýt chút bỏ mạng.

Chỉ cần nhích tới phía trước thêm chút nữa thôi là hoàn toàn có thể hóa kiếp ả đàn bà hiểm độc đó, chỉ là khoảng cách ít ỏi đó lại tựa như đường xa vạn dặm đối với Dương Kiệt vào lúc này.

Tam công chúa đã sợ tới nỗi gần như muốn ngất đi, đôi mắt kinh hoàng thất thần nhìn chăm chăm vào mũi kích đã gần như chạm vào da thịt trên vầng trán của mình, một dịch thể màu vàng bốc mùi khai khai xuất hiện giữa háng và bắt đầu lan rộng ra với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được.

Khi đối diện cái chết, ả đã sợ tới nỗi tè hết ra cả quần rồi.

Thực ra cũng không thể chê trách gì tam công chúa, thử hỏi trên đời này có bao nhiêu người có thể thản nhiên khi đối diện cái chết chứ???

Đó chính là sự yếu đuối của con người, không phải sao???

“ bắt đầu từ hôm nay, mọi ân tình giữa ta, Địa Cầu Bang và cô chính thức chấm dứt, sau này có gặp lại cũng chỉ như người xa lạ, tất nhiên, nếu như cô không biết điều, vẫn còn muốn gây chuyện làm phiền tới ta, nhớ kỹ, sẽ không có cơ hội lần thứ hai nữa đâu.”

Rốt cuộc thì Dương Kiệt vẫn còn mềm lòng, hít sâu một hơi vào người, thu lại tam tiêu kích vào trong Càn Khôn tháp, trực tiếp quay người đi thẳng về phía Bàn Thống và Mộ Dung Tuyết đang đứng đợi ở phía xa, đồng thời lạnh lạnh buông ra một câu.

Nhìn thấy Dương Kiệt bỏ đi tha mạng cho mình, tam công chúa tựa như bị trút hết toàn bộ sức lực trong người mềm nhũn ngã xuống mặt đất.

Thoát, thoát nạn rồi, tên khốn đã tha mạng cho mình.

Sau một thoát hủ hồn, trong lòng tam công chúa phần nộ tốt cùng, nhất là khi ngửi thấy mùi khai khai bốc lên từ giữa háng của mình.

Nhục nhũ!! Đó là điều nhục nhũ nhất trong cuộc đời mà tam công chúa phải gánh chịu.

Đồ khốn, đừng tưởng lần này ngươi thắng mà đắc chí, đừng để bốn công chúa có cơ hội, chắc chắn sẽ khiến ngươi sống không bằng chết, không chỉ ngươi, ngay cả ả tiện nhân và đứa con trong tay của ả nữa, aaaa ~~~!!!!

Đôi mắt tam công chúa như phóng lửa, đầy cay độc nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Dương Kiệt đang quay về phía Bàn Thống và Mộ Dung Tuyết, trong lòng phần nộ gào thét nguyên rửa kẻ vừa tha mạng cho mình.

Dương Kiệt tất nhiên cũng cảm nhận được ánh mắt đầy cay độc của tam công chúa, chỉ là không mấy bận tâm.

Lần này tha mạng cho cô ta xem như là giúp Dung nhi và Cửu thúc trả hết mọi ơn nghĩa cho ả, sau này gặp lại nếu biết điều thì né sang một bên, nước sông không phạm nước giếng, tuy không thể làm bạn, nhưng cũng không phải là kẻ thù. Nhưng nếu như cô ta cắn chặt không buông, thì đừng có trách mình độc ác, như đã nói, sẽ không có cơ hội lần thứ hai nữa đâu.

“ Đi thôi ~~~!!!” bước tới trước mặt Bằng Thống và Mộ Dung Tuyết, Dương Kiệt khẽ đưa mắt ra hiệu, sau đó dẫn theo cả nhóm trực tiếp rời khỏi hiện trường.

Bằng Thống không có ý kiến, mang theo thái độ thân thiện nhiệt tình đi theo bên cạnh Dương Kiệt không ngừng “ phát triển tình cảm”. Còn Mộ Dung Tuyết chỉ hừ mạnh một tiếng, tỏ ra không hài lòng với mối " quan hệ" có gì đó không bình thường giữa Dương Kiệt và tam công chúa, ngay cả từ " Hương nhi" cũng thốt ra rồi, có thể bình thường được???

Đặc biệt là hành động tha mạng tam công chúa của Dương Kiệt, càng khiến Mộ Dung Tuyết không hài lòng hơn nữa. Nên nhớ rằng mới cách nay không bao lâu, chính ả đàn bà đó còn dương dương tự đắc dẫn theo quân đội và Trình Hồ tới vây bắt mình, nếu như không phải đột nhiên xuất hiện tên đàn ông có khuôn mặt xấu ma chê quỷ khốc kia, số phận của cả gia đình như thế nào còn chưa biết nữa là, và chắc chắn là không tốt đẹp gì rồi.

Nhưng Dương Kiệt đã quyết định, Mộ Dung Tuyết cũng không nói thêm gì nữa, lặng lẽ bóng con đi theo phía xa, tất nhiên là tránh xa hai tên đàn ông đang tỏ ra thân thiện quá mức cần thiết ở trước mặt rồi.

Còn Hao Thiên Khuyển, không cần quan tâm tới con cầu xực vô tích sự đó làm gì, lát tự nó sẽ biết đi theo mà thôi.

“ chuyện của ngày hôm nay, bốn công chúa không muốn nghe thấy bất kỳ một câu nào lan truyền ra bên ngoài, hiểu cả rồi chứ???” Đợi tới nhóm

Dương Kiệt biến mất khỏi hiện trường, tam công chúa mới lấy lại bình tĩnh, từ dưới mặt đất từ từ đứng dậy, thậm chí không thèm nhìn đám hắc kỵ hoàng gia ở phía sau, chỉ lạnh lạnh buông ra một câu.

“ công chúa xin yên tâm, thuộc hạ tuyệt đối không thốt ra một lời nào liên quan tới chuyện ngày hôm nay ạ ~~~~!!!” hắc kỵ hoàng gia còn sống sót tất nhiên là hiểu rõ ý của tam công chúa muốn gì rồi, không chút do dự lớn tiếng đồng loạt nói.

Đùa à??? Nếu như không nhanh nhạy biết điều lên tiếng đảm bảo, không chừng bị chủ nhân giết người diệt khẩu thì khổ.

Tam công chúa đột nhiên quay lại nhìn chăm chăm vào đám hắc kỵ hoàng gia, khiến cả nhóm không kịp được sờn cả tóc gáy, nhưng lập tức hiểu ý, đồng loạt đưa ngón tay lên miệng cắn mạnh một cái cho chảy máu, sau đó cùng thực hiện lời huyết thệ với thiên đạo, để tam công chúa an tâm hơn nữa.

đùng đoàng ~~~ ùng đoàng ~~~~.....!!

nhất thời sấm chớp chớp bỏ liên hồi, khiến cả nhóm Dương Kiệt đã đi được khá xa cũng không kịp quay đầu lại nhìn về hướng này đầy kinh ngạc.

Sau khi díu mày suy đoán, lập tức hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra ở nơi đó, thôi không thèm quan tâm tới tam công chúa và đám hắc kỵ hoàng gia nữa, tiếp tục di chuyển lên đường.

Không ai dám đùa giỡn với lời huyết thệ, nên nhìn thấy đám binh sĩ còn sống sót biết điều như vậy, tam công chúa thầm thở phào nhẹ nhõm, đồng thời bỏ đi ý định giết người diệt khẩu.

“ Về vương thành ~~~!!!” tam công chúa quay người lại lạnh lạnh ra lệnh, dẫn theo đám binh sĩ còn sống sót nhanh chóng quay trở về vương thành.

Tuy Trịnh Hồ đã chết là một tin mừng cho bản thân, lợi thế mà Triệu Thiên Cơ nắm giữ đã tan biến theo cái chết của lão, và nên nhớ là tam công chúa đang dẫn điếm trong cuộc thí luyện tranh giành ngai vàng, chỉ cần không sơ suất, tỷ lệ nắm phần thắng gần như tuyệt đối. Nhưng vấn đề đau đầu hiện giờ là, làm sao giải thích với phụ hoàng về cái chết của Trịnh Hồ, đó tuyệt đối không phải điều tốt đẹp gì khi một trưởng lão ngoại môn của Lãnh Binh Cung tử nạn ngay trên lãnh thổ của vương triều Thiên Ưng rồi.

Mang theo tâm trạng buồn vui lẫn lộn, tam công chúa quay người rời khỏi khu rừng mai phục một cách quả quyết, không thêm quan tâm đám binh sĩ ở phía sau có đi theo hay không.

Còn đám binh sĩ đang trên đường chi viện, không cần phải quan tâm tới chúng nữa, cho dù có tụ tập đầy đủ, có cho vàng tam công chúa cũng không dám đi truy sát nhóm Dương Kiệt nữa, nên nhớ rằng trong nhóm đối phương có một kẻ mạnh xuất khiếu tầng thứ 5, một vạn hắc kỵ hoàng gia thậm chí không đủ để người ta xía răng nữa là.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 351: Quyết Định Của Tam Công Chúa!!

Crack ~~~ crack ~~~~~!!! Xoảng ~~~ xoảng ~~~ xoảng ~~~!!!

Tam công chúa vừa mới quay đầu bỏ đi chưa được bao lâu, phía sau lưng đột nhiên vang lên tiếng vỡ của thủy tinh liên miên không dứt, khiến cô ta không kìm được giật mình hoảng hốt quay đầu lại nhìn, đôi mắt giương to ra hết cỡ, há hốc ngơ ngác như vừa nhìn thấy ma giữa ban ngày vậy.

Chỉ thấy đám hắc kỵ hoàng gia còn sống nhẵn nhẵn lúc này toàn thân bị bao phủ bởi băng đá và vỡ tan nát thành vô số mảnh băng tinh mang kèm máu thịt trong bộ phận cơ thể của họ, rơi rải rác nơi trên mặt đất.

Không một ai còn sống sót.

AAAAA ~~~~~!!!

Tam công chúa không kìm được kêu thét lên vì kinh hãi, toàn thân run rẩy không ngừng giật lùi về phía sau.

Hahahahaha ~~~~~!!!

Một giọng cười khàn khô khó nghe đột nhiên vang lên khắp khu rừng, khiến tam công chúa suýt chút nhảy cẫng lên vì sợ hãi.

Tuy giọng cười khó nghe, không khó để nhận ra đó là giọng của một người phụ nữ, và là một phụ nữ đã có tuổi.

“kẻ nào??? Có gan thì xuất đầu lộ diện, giấu đầu lòi đuôi như thế sao xứng là anh hùng hảo hán chứ????” tam công chúa cố gắng thu hết mọi can đảm của mình mạnh mẽ hét lớn, tuy thực tế trong lòng lúc này đã sợ tới nỗi muốn quay đầu bỏ chạy ngay tức khắc.

Nhưng cô ta hiểu rõ đối phương với thực lực bí ẩn đáng sợ tới mức này, có thể không một tiếng động xóa sổ vài trăm hắc kỵ hoàng gia mà ngay cả mình cũng không phát hiện ra, cho dù có quay đầu bỏ chạy cũng bằng thừa mà thôi.

Vả lại, đối phương chỉ nhắm tới hắc kỵ hoàng gia mà không đụng chạm tới mình, chắc chắn bản thân mình có thứ gì đó khiến đối phương không muốn đụng vào, vậy thì cần gì phải sợ hãi quá nhiều chi nữa chứ??

“a đầu, mạnh miệng hùng hồ quá nhỉ??? Hoàn toàn khác xa với dáng vẻ thảm hại e chề khi bị kẻ thù đe dọa mạng sống lúc nãy, lão thân nên khen gọi hay chê cười chế giễu ngươi đây????” giọng nói khàn khô khó nghe vang lên, không khó để nghe ra giọng điệu đầy khinh thường chế giễu của đối phương nhắm vào tam công chúa.

Tam công chúa giận tới nổi mặt đỏ tía tai. Lúc này ả kỵ nhất chính là có người nhắc lại nỗi ê chề nhục nhã mà mình phải hứng chịu lúc nãy. Nếu như không phải bản thân yếu kém không có thực lực, chắc chắn sẽ phang thây xẻ thịt tên khốn dám chế giễu mình ngay tức khắc.

Dường như không muốn làm thái quá, một bóng người thon gầy, trên người mặc một bộ trang phục cung đình với màu sắc vô cùng sắc sỡ, nhưng vẫn không thể che giấu đi khuôn mặt gầy khô như khúc củi than, nhãn nhoe khô héo không tí sức sống, đầu tóc xõa loạn như con quỷ dạ xoa từ phía

sau lùm cây từ từ xuất hiện và bước từng bước chậm rãi tới trước mặt tam công chúa.

Tam công chúa có chút sợ hãi trước hình tượng “đáng sợ” của đôi phương, nhưng đã từng chiêm ngưỡng qua khuôn mặt xấu ma chê quỷ khốc, xấu xúc phạm người nhìn của Bàn Thống lúc nãy, khuôn mặt của bà lão này dường như không quá đáng sợ thì phải.

“a đầu, nhục nhã lắm hả??? căm phẫn lắm sao??? thì làm gì được nhau nào??? Đó chính là số phận của những tên phế vật yếu kém, không phải sao???” bà lão nhe nguyên hàm răng gần như nhuộm đen hết bề mặt cười nói.

Mặc dù phẫn nộ và bất cam, nhưng tam công chúa nhất thời không thể dùng lời lẽ nào để phản bác lời chế giễu của đôi phương.

Nhìn thấy tam công chúa cúi đầu toàn thân run lên cầm cập vì bất lực, bà lão cảm thấy đã đủ kích đủ đôi phương, quyết định đi thẳng vào vấn đề chính: “A đầu, ngươi có căm hận con heo mập đã từng sỉ nhục ngươi?? Ngươi có muốn tận tay phang thây xẻ thịt kẻ thù không đội trời chung của mình ra để báo thù cho nỗi ô nhục mà mình phải hứng chịu ngày hôm nay không???”

“có, tất nhiên là có rồi, cho dù có nằm mơ ta cũng muốn tận tay cắt từng miếng da xẻo từng miếng thịt con heo mập đó ra, dùng linh hồn của hân làm dầu đốt đèn, mãi mãi không có cơ hội đầu thai, aaaaa
~~~~~!!!” thông minh như tam công chúa lập tức hiểu ngụ ý của đôi phương khi hỏi ra một câu hỏi như thế, và lập tức thuận theo ý bà lão, tạo ra vẻ mặt đầy cam phẫn, nghiêng răng nghiêng lợi nguyên rửa kẻ thù không đội trời chung của mình.

“nhưng, đối phương có kẻ mạnh xuất khiếu ở phía sau đờ lưng, cho dù ta có huy động cả lực lượng của vương triều Thiên Ứng, cũng chỉ là .....” Tam công chúa mang theo dáng vẻ bi thương ngã quỵ xuống mặt đất.

Tuyệt vọng, thất thần, hoang mang và đầy bất cam đã lộ hết trên khuôn mặt của cô ta vào lúc này.

Mọi biểu cảm bộc lộ trên khuôn mặt đều thể hiện hết hình ảnh một cô gái tội nghiệp đáng thương, nếu như người ngoài không biết, chắc chắn sẽ bị vẻ mặt của cô ta lúc này đánh lừa, hận không thể lao tới liều mạng tên khốn trời đánh đã khiến cô gái đáng thương thành như thế này cho mà xem.

Tam công chúa nếu như sống ở Trái Đất tuyệt đối có tiềm năng giành giải thưởng nữ diễn viên xuất sắc của giải Oscar cho mà xem.

Bà lão tất nhiên cũng hiểu rõ tam công chúa đang diễn trò, nhưng thứ mà bà ta cần chính là như thế, còn mấy tiểu tiết, quan tâm làm gì chứ??

“haha, người cảm thấy bất lực, tuyệt vọng?? Đường đường một công chúa cao cao tại thượng, địa vị cao quý thậm chí sau này có cơ hội bước lên ngai vàng, nhưng cho dù người có đầy đủ tất cả những thứ đó thì đã sao nào??? Nếu như không có thực lực tương xứng, cho dù để người ngồi trên chiếc ghế của tông chủ hùng mạnh nhất khu vực trung ương, cũng chỉ là một con rối mà người khác có thể nhào nặn xoa bóp bất kể lúc nào mà thôi.”

“xin lão bà bà chỉ bảo ạ ~~~!!!!” đối phương đã nói tới mức này, nếu như tam công chúa còn không hiểu ý, có thể đâm đầu vào tường chết quách đi cho rồi. Vội vã chạy tới ngay trước mặt bà lão quỳ thẳng xuống mặt đất, mang theo vẻ mặt đáng thương van xin nghẹn giọng nói.

“ hahaha, quá dễ, quá dễ. lão thân đi khắp khu vực U Châu, mục đích đã là tìm ra một người có thể chất thích hợp để tu luyện môn thần công do lão thân tự sáng tạo ra, và khi đi ngang qua vương triều Thiên Ưng, vô tình phát hiện người có thể chất vô cùng thích hợp và đã âm thầm theo dõi người một thời gian dài. Chỉ cần người chịu từ bỏ tất cả mọi thứ hiện thời, đi theo lão thân tu luyện một thời gian. Không cần quá lâu, năm năm, à không, nếu như người đủ tàn nhẫn với bản thân, chỉ cần ba năm, ba năm sau, không chỉ có thể dễ dàng trăm sát kẻ thù không đội trời chung ngay tại chỗ, ngay cả tông chủ của ngũ đại tông môn, cũng phải quỳ phục trước thực lực đáng sợ của người, hahahaha ~~~~!!!!” bà lão mang theo vẻ mặt đầy phấn khích và tự hào mạnh mẽ tuyên bố.

Từ bỏ tất cả????

Tam công chúa lộ ra vẻ mặt do dự không quyết.

Nếu như đúng như những gì lời bà lão tuyên bố, cho dù từ bỏ cơ hội gần như nắm chắc phần thắng bước lên ngai vàng, cũng không phải là không thể.

Như bà lão đã nói, nếu như bản thân không có thực lực, cho dù bước lên ngai vàng trở thành hoàng đế đi chăng nữa, cuối cùng cũng sẽ biến thành con rối, cũng phải cúi đầu quỳ phục trước những kẻ lớn mạnh hơn mà thôi.

Thứ cảm giác tuyệt vọng bất lực như thế này tam công chúa đã trải nghiệm không ít, tuyệt đối không cam tâm muốn nếm thử thêm nữa, dù chỉ một lần đi nữa.

Chỉ là, chỉ vì một lời nói không xác định của đối phương, khiến mình phải từ bỏ hết mọi nỗ lực từ trước tới nay, đó mới chính là điều khiến tam công chúa tỏ ra nghi ngờ do dự.

“ a đầu, còn do dự gì nữa??? Người tưởng người đã nắm chắc phần thắng trong cuộc đua tranh giành ngai vàng thật rồi sao??? nực cười, nói cho người biết, cho dù không có Trịnh Hồ và Lãnh Binh Cung đứng ở phía sau chống lưng, người cũng không phải là đối thủ của Triệu Thiên Cơ. Theo những gì lão thân biết được rằng, trong tay đối thủ của mình còn hàng tá lá át chủ bài có thể đảo ngược tình thế, cho dù người có ngoan cố theo đuổi tới cùng, cũng chỉ bằng thừa, mất cả chì lẫn chài mà thôi.”

Nhìn thấy tam công chúa lộ ra vẻ do dự, bà lão không khách khí trực tiếp hét thẳng vào mặt đối phương để cô ta tỉnh táo lại và nhìn vào thực tế.

Tam công chúa toàn thân run lên một cái, đôi mắt lộ ra vẻ kiên quyết, cắn răng nói: “ hậu bối cần xin tiền bối thu nhận làm đệ tử ạ.”

Nói xong, đầu không ngừng đập mạnh xuống đất chín lần, xem như là hình thức bái sư vậy.

“ haha, tốt, tốt ~~!!! Đồ nhi ngoan, đứng dậy, mau mau đứng dậy.” lão bà vui mừng tột cùng vì cuối cùng cũng đã tìm được một đệ tử chân truyền ưng ý, mang theo nụ cười đầy thiện khế kéo tam công chúa đứng dậy, ngật đầu hài lòng nói: “ lão thân đi khắp khu vực U Châu mấy chục năm nay, cũng chỉ vì ước nguyện tìm được một đệ tử chân truyền thích hợp, trời cao không phụ lòng người, để lão thân gặp được đồ nhi, đồ nhi hãy yên tâm, chỉ cần tuân theo mọi chỉ dẫn của lão thân, chỉ trong vòng ba năm, đồ nhi sẽ có thể hoàn thành ước nguyện của mình, tự tay trừng sát kẻ thù không đội trời chung, thậm chí đứng trên đỉnh điểm của cả khu vực U Châu này, hahahaa ~~~~~!!!”

“ vạn sự trông nhờ vào sư phụ ạ.” Tam công chúa mang theo thái độ tôn kính tột cùng khẽ cúi người nói.

“ Thế nào đồ nhi, có cần lão thân đích thân ra tay giúp con trăm sát con heo mập đó ngay tức khắc để làm quà tặng ra mắt cho con không???” nói tới đây, đôi mắt của bà lão khẽ lóe qua tia sáng đầy sát khí.

Chỉ cần một cái ngật đầu của tam công chúa, bà lão sẽ trực tiếp ra tay đuổi theo trăm sát nhóm Dương Kiệt ngay tại chỗ để lấy làm quà ra mắt cho đệ tử ưa ý của mình.

“ không cần, con muốn tự tay trăm sát tên khốn đó ~~~!!!” sau một hồi dúi mày suy nghĩ, tam công chúa mang theo vẻ mặt căm phẫn cắn răng nói.

Không có gì sung sướng hạnh phúc bằng việc mình tự tay kết liễu kẻ thù của bản thân. Tam công chúa không muốn dựa vào tay của người khác làm điều đó.

Dương Kiệt!!! rồi sẽ có ngày ngươi phải quỳ phục xuống van xin năn nỉ bốn công chúa tha mạng cho ngươi.

“ vậy thì, con có cần thông báo cho phía gia đình biết chuyện con sẽ rời khỏi vương triều Thiên Ưng với sư phụ không???” bà lão khẽ lóe qua tia sáng đầy khen ngợi khi tam công chúa quyết định tự tay giải quyết chuyện của bản thân, một đồ đệ có chí khí như thế này, làm sư phụ tất nhiên là phải hài lòng vui mừng rồi.

Tam công chúa khẽ suy nghĩ một hồi, quyết định dùng truyền âm thạch bẩm báo lại mọi chuyện cho Ưng Hoàng và Ninh phi biết, về quyết định rời khỏi vương triều Thiên Ưng để theo sư phụ lạ mặt đi tu luyện ở phương xa. dù sao thì cũng là cha mẹ ruột của mình, có ơn sinh thành, cô ta chưa tuyệt tình tới nỗi có thể dứt bỏ tất cả một cách không cần suy nghĩ.

Ưng Hoàng sau khi nhận được truyền âm thạch, thậm chí còn chưa khỏi bàng hoàng và lên tiếng ngăn cản, phía bên kia tam công chúa đã cắt đứt

mọi liên lạc, mang theo vẻ mặt đầy quyết tâm đi theo sư phụ rời khỏi vương triều Thiên Ưng, đi tới nơi thích hợp để tu luyện thần công trong lời bà lão nói.

Dương Kiệt, hãy đợi đây!! ba năm, ba năm sau, khi bốn công chúa lần nữa xuất hiện trước mặt ngươi, sẽ là ngày tàn của tất cả các ngươi
~~~~~!!!

Dương Kiệt không ngờ chỉ vì một phút nhẹ lòng của mình ngày hôm nay, lại tự tay tạo ra một kẻ thù đáng sợ, thậm chí khiến cả nhóm rơi vào tình thế cửu tử nhất sinh sau này.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 352: Thế Lực Bí Ẩn Đứng Sau Triệu Thiên Cơ!!

Sau khi giải quyết xong "hậu sự", lão bà chuẩn bị dẫn tam công chúa quay trở về thánh địa của mình tu luyện, tam công chúa đột nhiên quay sang nhìn chăm chăm bà lão hỏi: “ Sư phụ, nếu như lúc nãy con heo mập đó không ngưng tay mà tiếp tục đâm kích vào đầu con, sư phụ sẽ ra tay giải cứu cho con chứ???”

“ hô hô, không cần phải hoài nghi điều đó đồ nhi cưng ạ.” Bà lão há há cười nói: “ khi con heo mập đó định đoạt mạng con, sư phụ đã chuẩn bị sẵn sàng lao ra, chỉ là khi cảm nhận lại khí thế, động tác và ánh mắt của hắn không mang theo chút sát khí nào cả, lập tức hiểu rõ con heo mập đó vẫn còn nể tình mềm lòng, tuyệt đối không nỡ xuống tay với con, nên ta đã ngưng lại hành động giải cứu, mục đích là muốn con phải nếm trải thử sự tuyệt vọng, bất lực, thậm chí là khuyếch đại lòng căm phẫn và thù hận trong người con, từ đó hình thành nguồn động lực để thúc đẩy con cầu tiến, nỗ lực trong tu luyện sau này.”

“ con người, nếu như chưa trải qua thất bại, đặc biệt là thất bại nặng nề nhất trong đời, sẽ không bao giờ trưởng thành được. mong con hiểu được nỗi khổ tâm của ta dành cho con.” Bà lão dùng ánh mắt đầy kỳ vọng nhìn chăm chăm vào tam công chúa, dịu giọng nói.

Hiểu??? hiểu cái đầu nguoi á ~~~~~!!!

Nếu như bà ra tay sớm hơn, thì bốn công chúa đâu cần phải nếm trải nỗi ô nhục đáng kinh tởm như lúc nãy đâu chứ??? Bà cũng chính là một tên

đồng phạm của việc này chứ đâu nữa.

Hãy đợi đây, đợi sau này bốn công chúa thần công đại thành, chắc chắn sẽ cho lão nếm trải cảm giác kinh khủng mà bốn công chúa đã nếm thử ngày hôm nay, aaaaaaaaaa ~~~~~!!!

Mặc dù trong lòng đang chửi cha mắng mẹ tổ tiên mười tám đời bà lão, sư phụ của mình, nhưng bề ngoài vẫn mang theo vẻ mặt đầy tôn kính, mỉm cười nói: “ con thấu hiểu khổ tâm của sư phụ, sau này con nhất định nỗ lực nhiều hơn nữa, để không phụ lòng dạy bảo của sư phụ ạ.”

“ Tốt, tốt, quả thật là đồ nhi ngoan của ta, hahaha ~~~~!!!” bà lão vui mừng phấn khích trước sự hiểu chuyện của đồ đệ của mình, phấn khích cười lớn.

Tiếng cười khô khản khó nghe nhất thời kinh động cả khu rừng, ngay cả thú rừng, chim đậu trên cành cây cũng phải hoảng sợ bỏ chạy.

“ sư phụ, con có một ước nguyện mong sư phụ có thể giúp con hoàn thành trước khi rời khỏi vương triều Thiên Ưng, có thể toàn tâm toàn ý tu luyện với sư phụ ạ.” Tam công chúa sực nhớ ra một điều quan trọng, mang theo vẻ mặt đầy khó chịu và bất cam nghiến răng nói.

“ Ước nguyện của con là, nói thử cho ta nghe xem.”

“ chính là Triệu Thiên Cơ ~~~~!!!” nghĩ tới em trai cùng cha khác mẹ, và còn là đối thủ không đội trời chung gần nửa cuộc đời của mình, tam công chúa không kìm được lộ ra vẻ mặt căm phẫn, cắn răng nói: “ ước nguyện nửa đời người của con, chính là đánh bại đứa em trai “ yêu dấu” Triệu Thiên Cơ, đường hoàng chính chính bước lên ngai vàng kế vị phụ hoàng, tuy hiện giờ con có thể rũ bỏ tất cả, không còn quá bận mà với ngai vàng nữa, nhưng con đã tốn biết bao mồ hôi công sức, thậm chí mất mát lớn

lao, nếu như không thể giải quyết nỗi ám ảnh này, chắc chắn một ngày nào đó sẽ biến thành tâm ma của con, ảnh hưởng tới con đường tu luyện sau này, chắc sư phụ cũng không muốn nhìn thấy điều đó chứ nhỉ??”

“ vậy con muốn như thế nào???” bà lão khẽ dúu mày, đột nhiên tỏ ra thận trọng hỏi.

“ ngăn cản Triệu Thiên Cơ giành được chiến thắng cuối cùng.” Tam công chúa đang chìm đắm trong sự thù hận của mình đối với Triệu Thiên Cơ, không phát hiện ra thái độ của bà lão có chút thay đổi, tiếp tục nói: “chỉ cần sư phụ ra tay giúp con khiến Triệu Thiên Cơ mất đi tư cách trở thành Ứng Hoàng, cho dù ngai vàng sau này có rơi vào đầu của bất kỳ ai cũng không thành vấn đề, chỉ cần người đó không phải là Triệu Thiên Cơ. Hoặc nếu cần thiết, có thể trực tiếp ra tay trảm sát Triệu Thiên Cơ, giúp con nhổ đi cái gai trong mắt, xóa đi nỗi ám ảnh gần như hình thành tâm ma của con. Một chuyện đơn giản như thế này chắc không làm khó được một vị đại năng như sư phụ chứ nhỉ??” tam công chúa mang theo vẻ mặt kỳ vọng nhìn chăm chăm vào sư phụ của mình nói.

“ đồ nhi, không phải sư phụ không muốn giúp con, chỉ là không thể.” Bà lão khẽ lắc đầu thở dài nói.

“ Cái gì??? Không thể??? Không thể nào!!! Chẳng lẽ một đại năng như sư phụ mà không làm gì được một hoàng tử của vương triều tầm trung sao????” giọng điệu đầy vẻ kinh ngạc nhưng trong đó ẩn chứa ngụ ý chế giễu, chỉ cần không phải thằng khờ cũng có thể nghe ra.

Bà lão tất nhiên là nghe ra ngụ ý trong câu nói của tam công chúa, lập tức ửng đỏ khuôn mặt đầy vẻ hổ thẹn, nhưng tuyệt nhiên không dám nổi giận vì sự chật vát của đệ tử mình.

Đùa à?? Khó khăn lắm mới tìm được một đệ tử ưa ý, lúc này nâng trên tay sợ rơi, ngâm trong miệng sợ tan, cung như cung trùng, tất nhiên là không thể nào nổi giận trách mắng đồ đệ của mình rồi.

Chính vì thế, nên vô cùng kiên nhẫn lên tiếng giải thích: “ đồ nhi, con tưởng rằng thế lực của Triệu Thiên Cơ chỉ đơn giản như những gì hắc bộc lộ ra bề ngoài sao??? con đã làm, một sai lầm chết người vì đã coi thường hắc. thế lực đứng sau chống lưng hắc, bí ẩn và hùng mạnh tới mức đừng nói là lão thân, ngay cả ngũ đại tông môn cũng không dám đụng vào. Cái gì mà Trịnh Hồ đứng ra ủng hộ hắc bước lên ngai vàng, chỉ là một kế hoạch nhằm che mắt thiên hạ do Triệu Thiên Cơ đặt ra mà thôi. Cho nên ngay từ đầu ta đã khẳng định rằng, cho dù con có cố gắng tới cỡ nào, cũng tài nào có thể chiến thắng được Triệu Thiên Cơ trong cuộc đua tranh giành ngai vàng lần này.”

“ thật, thật thế sao??? chỉ là, nếu như phía sau lưng hắc quả thật có thế lực lớn mạnh như thế chống lưng, vậy thì cần gì phải tranh giành ngai vàng của một vương triều tầm trung làm gì nữa??? trực tiếp nhờ thế lực đó giúp hắc xây dựng một vương triều khác, thậm chí là vương triều cao cấp không phải hơn sao???” tam công chúa lộ ra vẻ mặt khó tin, đồng thời đặt ra nghi vấn của mình, tỏ ra nghi ngờ lời biện minh của lão bà.

“ cho dù con không tin, nhưng đó lại là sự thật. Chắc con cũng từng nghe qua, các thế lực hùng mạnh ở khu vực trung ương không ngừng xâm chiếm bành trướng thực lực, không ngừng khuếch đại quyền lực, lãnh thổ và tài nguyên của bản thân. Nhưng đất đai tài nguyên của đại lục Huyền Thiên chỉ có bấy nhiêu đó, các thế lực hùng mạnh thì càng lúc càng sinh sôi nảy nở, càng lúc càng nhiều, lấy đâu ra đất đai tài nguyên để họ chiếm đoạt nữa chứ?? Và để giải quyết vấn đề này, các thế lực hùng mạnh ở trung ương đã nhắm tới cái khu vực lân cận, và U Châu chính là một trong những mục

tiêu mà các thế lực đó nhắm tới, dù khu vực U Châu chỉ một khu vực nghèo nàn lạc hậu, nhưng dù sao thì, có còn không hơn không, không phải sao???”

“ và theo quy định của thiên địa pháp tắc của đại lục Huyền Thiên, người của khu vực trung ương tuyệt đối không được phép trực tiếp nhúng tay vào các khu vực khác, mục đích là để cân bằng hệ sinh thái của thiên địa, nếu không thì các khu vực khác đã sáp nhập vào khu vực trung ương từ đời nào rồi, còn đâu thế lập độc phát triển như hiện giờ nữa??”

“ tuy không thể trực tiếp nhúng tay vào, nhưng các thế lực hùng mạnh hoàn toàn có thể tìm kiếm một người đại diện sinh trưởng ở khu vực mà mình nhắm đến, không tiếc công tiếc sức đứng ở phía sau hỗ trợ và nâng đỡ nhân vật tiềm năng đó phát triển lớn mạnh tới mức có thể thôn tính cả khu vực, mà nhân vật được lựa chọn đó sau khi hoàn thành sứ mệnh, vô cùng hiển nhiên phải thần phục cống nạp tài nguyên trong khu vực cho thế lực đã nâng đỡ cho mình. Tất nhiên, phía khu vực trung ương cũng có thể theo đường lối hợp tác hay thậm chí uy hiếp thần phục với các thế lực hùng mạnh của khu vực mà nhắm đến, chỉ là, các thế lực hùng mạnh trong khu vực đã làm lão đại trong địa bàn của mình quen rồi, lợi dụng thiên địa pháp tắc khu vực khác không thể áp chế đụng chạm tới mình, tất nhiên là không bao giờ thêm sợ hãi đếm xỉa tới các thế lực của khu vực trung ương rồi, thì nói gì tới thần phục nữa chứ??”

“ còn hợp tác ư?? Đừng có đùa nữa, các thế lực trong khu vực hận không thể chiếm đoạt hết mọi tài nguyên về phía mình, bản thân ăn còn không đủ, nghĩ sao mà đi hợp tác với các thế lực bên ngoài nữa chứ??”

“ và Triệu Thiên Cơ, chính là người đã được một thế lực hùng mạnh ở trung ương lựa chọn, với mục đích thôn tính cả khu vực U Châu sau này.”

“ tuy Triệu Thiên Cơ chỉ là một trong những người được lựa chọn, nhưng thế lực bí ẩn đó đã đổ không ít tài nguyên thời gian công sức ra nâng

đỡ quân cờ của mình, nghĩ sao lại để cho kẻ khác làm hại tới quân cờ quan trọng, phá hủy kế hoạch đã ấp ủ thời gian dài của họ chứ??? Cho nên, Triệu Thiên Cơ tuyệt đối không thể đụng vào vào lúc này. Ít nhất là trước khi hắn có thể giúp thế lực bí ẩn kia thống trị cả khu vực U Châu.”.

||||| Truyện đề cử: |||||

Không phải sao??? nghĩ sao nếu như không có một thế lực nào đó đứng phía sau chống lực, chỉ dựa vào một vương triều tầm trung mà Triệu Thiên Cơ dám hiên ngang tuyên bố hoài bão hoang tưởng tới mức điên rồ của mình sao???

Hoài bão chỉ là một phần, quan trọng nhất chính là hắn đã bắt tay hợp tác với một thế lực ở khu vực trung ương, và nhận được sự tài trợ vô điều kiện của đối tác, nên mới dám mạnh miệng và hành động như vậy.

Và nắm quyền kiểm soát một vương triều tầm trung sau đó phát triển, chính là kế hoạch ban đầu cho âm mưu kinh thiên này.

Hèn chi một hoàng tử như Triệu Thiên Cơ khi ném tiền tài trợ cho sự phát triển của Dương Kiệt với con số khổng lồ mà mắt không chớp lấy một cái, thì do đó chính là một trong những nguồn tài trợ của đối tác giao cho hắn mà thôi.

Không phải tiền của mình, khi sai tất nhiên là tỏ ra hào phóng không chút đau xót như vậy rồi.

“ Con heo mập như vậy, ngay cả Triệu Thiên Cơ cũng vậy, chẳng lẽ mình mãi mãi chỉ là kẻ thất bại thôi sao????” tam công chúa mang theo vẻ mặt đầy bất cam cúi đầu cắn răng nói.

‘ không cần phải thất vọng như vậy, chỉ cần con tu luyện thần công của ta đại thành, tới khi đó ngay cả ngũ đại tông môn cũng phải quỳ xuống thần

phục dưới chân con, cái gì mà thể lực bí ẩn gì đó, trừ khi điều động cả lực lượng của thể lực tới đây, nếu không thì cũng đừng mong làm gì được con cả, và điều đó tất nhiên là không thể nào rồi. Cho nên, tới khi đó, con muốn nhào muốn nấn Triệu Thiên Cơ và cả con heo mập đó như thế nào mà chả được chứ???” nhìn thấy đồ đệ cung thất thiếu, lão bà nhanh chóng lên tiếng khích lệ, đồng thời vẽ ra viễn cảnh huy hoàng ở tương lai, kích thích ý chí cầu tiến của tam công chúa.

“ Đúng, chỉ cần thần công đại thành, bốn công chúa đứng trên đỉnh điểm của khu vực U Châu, muốn trả thù thế nào mà chả được chứ???” Tam công chúa nhanh chóng lấy lại ý chí phấn đấu của mình, vô cùng kiên quyết cắn răng nói.

“ đúng, đúng, chỉ cần luyện thành thần công của ta, mọi ước nguyện của con sẽ được tọa nguyện.” nhìn thấy đồ đệ cung lấy lại nhiệt huyết, lão bà phần khích cười lớn nói.

“ Đi thôi, không còn gì để nán lại ở nơi này nữa.” tam công chúa lóe qua tia sáng đầy quyết tâm, theo sau sư phụ của mình nhanh chóng rời khỏi khu rừng, quay trở về nơi tu luyện đặc biệt như lời bà lão nói.

- - - - -

“ ủa??? Chuyện gì xảy ra ở nơi này thế này????”

Bà lão dẫn theo tam công chúa rời khỏi khu rừng hơn một khắc giờ sau, nhóm Dương Kiệt đột nhiên quay trở lại hiện trường, nhìn thấy cảnh tượng máu thịt bị đóng băng chất đầy như núi, không chỉ của binh sĩ Hắc Ky Hoàng Gia, ngay cả Hắc Lân Mã cũng pha trộn vào nhau, không tìm được kẻ thót lên vì kinh ngạc.

Vì sao nhóm Dương Kiệt quay đầu trở lại, là vì anh ta sợ nhớ ra rằng sau khi kết liễu xong Trịnh Hồ, vì muốn giải quyết luôn cả tam công chúa nên nhất thời quên cả việc moi xác con hồ già đó. Đi được nửa đường mới bất chợt nhớ ra, vội vã kéo theo cả nhóm quay lại hiện trường thể thực hiện sự nghiệp moi xác kiếm tiền về vang của mình.

Tuy có thể tam công chúa đã hót tay trên mình rồi, nhưng còn nước còn tát, không thử qua thì sao biết chứ??? cũng đâu có tốn bao nhiêu thời gian đâu, có là thằng ngu mới không quay lại lượm tiền á.

Nghe lão già đó ba hoa rằng, trên người lão có tới gần một tỷ linh thạch, tuy chỉ bằng một phần tư so với tài sản của Dương Kiệt, nhưng con muỗi nhỏ cỡ nào cũng có thịt đấy chứ nhỉ??

Huống chi lúc này trong lúc giao chiến tốn hơn cả tỷ bạc để thăng cấp võ hồn, lúc này quay lại moi xác để bù lại số tiền đã tổn thất.

Chỉ là cả nhóm vừa mới bước vào khu rừng, phát hiện cảnh tượng ghê rợn kỳ bí này, không kịp được run bắn người lên sồn cả tóc gáy.

Hao Thiên Khuyển đi theo phía sau chỉ hừ lạnh một tiếng rồi kiếm chỗ nằm xuống, không thèm quan tâm tới nhóm Dương Kiệt nữa.

Nó tất nhiên là biết rõ lúc này trong khu rừng có ẩn núp một tên xuất khiếu tầng thứ 10, thậm chí suýt chút ra tay với Dương Kiệt nếu như anh ta dám thẳng tay trảm sát tam công chúa.

Nhưng khi thấy người đó ngưng lại hành động ra tay, nó cũng chẳng buồn quan tâm tới nữa. Lúc này cũng chẳng thèm nói ra nguyên nhân cho cả nhóm biết.

“ tam công chúa ~~~~!!!!” Dương Kiệt đột nhiên biến sắc, miệng không kịp được kêu thốt ra một câu, vội vã chạy tới gần núi xác thịt đó tìm kiếm

để xem có mảnh cơ thể của tam công chúa hay không.

Tuy miệng đầy tuyệt tình, nhưng thực ra trong lòng tên khốn này vẫn rất mềm lòng, ít nhiều vẫn còn lo lắng cho an nguy của tam công chúa.

Đúng là đồ miệng nói vậy, lòng lại nghĩ khác mà.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 353: Phương Pháp Luyện Chế Khai Tâm Đan Vào Tay

Sau khi dùng thần thức để cảm nhận núi xác thịt bị đóng băng ở trước mặt, hoàn toàn không tìm thấy những thứ liên quan tới tam công chúa cả, chứng tỏ cô ta không nằm trong núi xác thịt này.

Tam công chúa vẫn còn an toàn!!! Ít ra không có dấu hiệu gì cho thấy cô ta đã tử nạn cả.

Chỉ là, chuyện gì đã xảy ra với đám hắc kỵ hoàng gia này nhỉ??? Toàn thân vỡ nát bị đóng băng, chẳng lẽ là

Dương Kiệt không kìm được nghĩ tới cảnh tam công chúa vì muốn giết người diệt khẩu, trực tiếp xóa sổ tất cả hắc kỵ hoàng gia có mặt ở nơi này.

Chỉ là không đúng, với thực lực của tam công chúa, tuyệt đối không đủ năng lực làm được điều đó. Cho dù hắc kỵ hoàng gia là thuộc hạ của cô ta đi nữa, khi nguy hiểm tới tính mạng, làm gì có chuyện cả nhóm đứng yên một chỗ để mặc cô ta làm gì thì làm chứ?? Huống chi nói hắc kỵ hoàng gia là thuộc hạ của tam công chúa cũng không đúng lắm, nói đúng hơn là trực thuộc của Ứng Hoàng, tam công chúa chỉ là người có quyền tạm thời điều khiển mà thôi.

“Chúa công, người làm ra việc này, có thực lực ít nhất cũng phải từ xuất khiếu tầng thứ 7, tầng thứ 8 trở nên.” Sau một hồi kiểm tra núi xác thịt ở trước mặt, dường như nhận ra nỗi nghi vấn của Dương Kiệt, nhanh chóng lên tiếng khai sáng cho anh ta biết rõ.

“ xuất khiếu tầng thứ 7, thứ 8???” Dương Kiệt khề dúu mày. Anh ta không nghĩ rằng ở một vương triều tầm trung như thế này có điểm gì hấp dẫn để thu hút được một xuất khiếu tầng thứ 7, thứ 8 ghé thăm, thậm chí còn ra tay với đám hắc kỵ hoàng gia nữa chứ?? Bộ đối phương không có gì làm, rảnh rồi sanh nông nổi sao?? còn nữa, tam công chúa nếu không cùng chung số phận với những người kia, vậy thì cô ta biến mất đâu rồi??? Chẳng lẽ đối phương là một tên hái hoa tặc, ra tay trảm sát xong đám hắc kỵ hoàng gia và bắt cóc tam công chúa về làm vợ thiếp??? Nếu thật sự như thế thì nguy to rồi!!

Tuy ít nhiều lo cho an nguy của tam công chúa, nhưng đối phương là xuất khiếu tầng thứ 7, tầng thứ 8, ngay cả Bàng Thống cũng có chút không bằng, tuyệt đối không thể vì một người đàn bà đã đoạn tuyệt ân tình mà khiến cả nhóm mình rơi vào thế nguy hiểm, huống chi giờ đối phương biến mất đi đâu cũng nắm rõ, muốn giải cứu cũng giải cứu không được rồi.

Chuyện của tam công chúa gác sang một bên. Ánh mắt của Dương Kiệt nhanh chóng đổ dồn tìm kiếm xác của Trịnh Hồ.

Ồn trời!! xác của Trịnh Hồ vẫn còn đó, dường như chưa có ai đụng chạm qua vậy.

Dương Kiệt mang theo tâm trạng hồi hộp hí hửng chạy tới bên cạnh cái xác không đầu của Trịnh Hồ, bắt đầu công việc moi xác vĩ đại của mình.

“ A đây rồi, nhẫn Càn Khôn của lão.” Không quá khó khăn để tìm thấy được chiếc Nhẫn Càn Khôn đeo trên ngón tay của Trịnh Hồ.

Vớ vẩn, quá rõ ràng rồi. Những vật bất ly thân như nhẫn Càn Khôn, không đeo trên tay suốt thì bỏ đâu chứ??

Dương Kiệt nhanh chóng dùng thần thức kiểm tra không gian bên trong, sắc mặt lập tức biến đổi thành vẻ phần nộ tột cùng.

Mẹ kiếp cái đồ dối trá!!! lão dương dương tự đắc rằng trong nhẫn có tới một tỷ để chuộc mạng, thế mà sau khi kiểm tra lại, tất cả tài sản bên trong nhẫn chỉ vồn vện chưa tới hai trăm triệu, cộng thêm vài món linh khí thảo dược linh quả, bán hết cao nhất còn chưa tới ba trăm triệu, lấy đâu ra một tỷ như lời lão ba hoa chứ???

Tuy vô cùng phần nộ vì suýt chút bị con hồ già đó lừa gạt, nhưng một thứ nằm trong nhẫn Càn Khôn của Trịnh Hồ đã gây sự chú ý và hứng thú của Dương Kiệt.

Phương thức luyện chế Khai Tâm Đan!!

Món “ thần dược” mà Dương Kiệt đã ngắm nghía thèm thuồng từ lâu, không ngờ lại nằm trong nhẫn Càn Khôn của Trịnh Hồ, chỉ là, vì sao nhỉ????

Thì ra vị luyện đan sư sáng chế ra Khai Tâm Đan sau khi nhận được hung tin Ứng Hoàng tỏ ra vô cùng phần nộ, thậm chí có ý định trừ khử bản thân khi đan dược do mình sáng chế ra đã khiến ông ta và đứa con gái cưng bị mất mặt trước thiên hạ, người này đã tỏ ra hoảng sợ bất an, thậm chí đã cuốn sẵn khăn gói chuẩn bị bỏ trốn khỏi vương thành(thực ra lúc này Ứng hoàng cũng đang đau đầu về vấn đề của Trịnh Hồ, chả còn tâm trí và hơi sức đi kiếm chuyện với tên luyện đan sư này nữa đâu).

Chỉ là sau khi suy nghĩ kỹ lại, với một luyện đan sư sơ cấp không có thể lực chống lưng như mình, có bỏ chạy đằng trời nếu như Ứng Hoàng thật sự muốn truy nã mình trong vương triều Thiên Ứng, vả lại, trong tận thâm tâm của hắn cũng ít nhiều có chút bất cam khi phải bỏ hết tất cả qua cuộc sống

ẩn trốn không rõ tương lai. Nên đã tìm đủ mọi cách để tìm kiếm một vị “cứu tinh” có thể cứu mạng mình vào thời điểm này.

Và Trịnh Hồ, chính là vị “cứu tinh” mà tên luyện đan sư đã nhắm tới.

Không phải sao, với địa vị một vị “khách quý”, trưởng lão ngoại môn của Lãnh Binh Cung, muốn giữ lấy mạng của một tên luyện đan sư, cũng chỉ là một câu nói thôi mà, chẳng lẽ Ứng Hoàng lại vì chuyện con con này mà đi làm phật lòng Trịnh Hồ chứ???

Sau khi có được mục tiêu và quyết định, tên luyện đan sư đã nhanh chóng âm thầm tiếp xúc với Trịnh Hồ, và cuối cùng nhận được cái gật đầu gặp mặt với hắn.

Khi cả hai gặp mặt nhau, tên luyện đan sư nhanh chóng sử dụng lá át chủ bài của mình chính là Khai Tâm Đan, trực tiếp dâng lên cho Trịnh Hồ dùng thử.

Trịnh Hồ sau khi dùng xong Khai Tâm Đan lập tức nhận ra tiềm năng to lớn của nó.

Nếu như mình nắm giữ phương pháp luyện chế Khai Tâm Đan, sau này mang về Lãnh Binh Cung dùng để phát triển bành trướng thực lực của mình, tuyệt đối là thuận buồm xuôi gió cho mà xem. Nên đã vô cùng vui vẻ thu nhận phương pháp luyện chế Khai Tâm Đan từ tay tên luyện đan sư, đồng thời hứa hẹn sẽ lên tiếng giữ mạng cho hắn.

Phương pháp luyện chế Khai tâm Đan trong tay, sau này khi quay về tông môn, sẽ giao lại cho luyện đan sư thân tín của bản thân tiến hành kế hoạch thu phục lòng người bằng thứ “thần dược” này.

Chỉ là kế hoạch không theo kịp tiến hóa, Trịnh Hồ còn chưa kịp thực hiện kế hoạch “vĩ đại” của mình, đã chết thảm dưới tay Dương Kiệt, và

phương pháp luyện chế Khai Tâm Đan, vô cùng hiển nhiên rơi vào tay của anh ta vào lúc này rồi.

Giá trị của Khai Tâm Đan như thế nào, Dương Kiệt hiểu rõ, tuyệt đối lớn hơn gấp trăm lần ngàn lần so với con số 1 tỷ mà Trịnh Hồ ba hoa. Khiến tâm trạng vốn dĩ tồi tệ của anh ta lập tức trở nên vui vẻ hơn bao giờ hết.

Còn vấn đề bị thiên hạ chỉ trích khi bán thứ “độc dược” hãm hại người khác, Dương Kiệt chỉ cười lạnh.

Bán là chuyện của ta, còn mua hay không là chuyện của các ngươi, có ai chĩa súng vào đầu các ngươi ép các ngươi mua đâu chứ??? Các ngươi không chịu nổi cảm dỗ tự đâm đầu vào mua thì ráng mà chịu, sung sướng xong rồi quay sang đổ thừa cho người buôn bán??? Bỏ đi cưng ~~!!!

Ở cái thế giới thực lực vượt trên cả pháp luật này, Dương Kiệt chẳng sợ bố con thằng nào cả, có ý kiến gì thì cứ bước ra, chúng ta cùng nói chuyện bằng cú đấm nào ~~!!!

Tất nhiên, nếu như ở Trái Đất, có cho vàng Dương Kiệt cũng không dám buôn bán thứ thuốc này.

Thực ra quan trọng nhất là, sau khi tìm hiểu kỹ phương pháp luyện chế Khai Tâm Đan, Dương Kiệt đã nắm bắt được mọi tác hại công dụng của nó. Khai Tâm Đan tuyệt đối không phải là thứ độc dược như ma túy hay thuốc lắc như ở Trái Đất, không những không có hại cho sức khỏe của con người, ngược lại còn có tác dụng giúp người phục dụng tâm thần sáng khoái thoải mái, thậm chí có thể dùng làm thuốc điều trị bệnh trầm cảm.

Còn độ gây nghiện của nó, thực tế không cao, điểm hình là thập nhị công chúa sau khi phục dụng một lần, hoàn toàn không có dấu hiệu bị nghiện phải dùng tiếp bằng mọi giá. Tất nhiên, nếu phục dụng một thời gian

dài thì tính gây nghiện sẽ càng tăng, nhưng không đáng sợ như ma túy hay thuốc phiện.

Thay vì nói Khai Tâm Đan là thuốc phiện hay ma túy, chẳng thà nói nó là một loại thuốc lá biến đổi thì đúng hơn.

Với thuốc lá thì, tuy có hại cho sức khỏe, nhưng cho dù ở Trái Đất, cũng không cấm buôn bán mặt hàng này chứ nhỉ???

Mục đích đã đạt thành, không còn hứng thú để nán lại nơi này nữa, ra hiệu cho cả nhóm lần nữa rời khỏi.

Tất nhiên, trước khi rời khỏi Dương Kiệt đã cùng Bàng Thống ra tay đào cái hố lớn để chôn cất cho hắc kỵ hoàng gia và hắc lân mã đã tử nạn, ngay cả Trịnh Hồ cũng có phần.

Tuy trước đó là kẻ thù không đội trời chung, nhưng đã chết rồi thì mọi ân oán đã kết thúc, cũng chỉ là tiện tay thôi mà.

rời khỏi khu rừng bị phục kích, nhóm Dương Kiệt đã có thể hiên ngang đi lại trên đường lớn mà không cần phải thận trọng lén lút như ăn trộm trước đó nữa.

Kẻ thù đáng sợ nhất cũng đã tử nạn, cộng thêm lúc này bên cạnh có một đại cao thủ như Bàng Thống đi cùng, vậy thì cần gì phải lo sợ nữa chứ??

Còn phía vương triều Thiên Ưng, Ưng Hoàng lúc này chắc đang đau đầu làm sao để giải thích về cái chết của Trịnh Hồ với Lãnh Binh Cung, chẳng còn đủ tâm trí phái đại quân tới vây bắt nhóm Dương Kiệt nữa đâu.

Nếu như giải thích không rõ ràng và không khiến phía Lãnh Binh Cung hài lòng, tuyệt đối là một đại họa cho cả vương triều Thiên Ưng cũng không chừng.

Tuy không lo sợ bị Lãnh Binh Cung trực tiếp xóa sổ khỏi bản đồ, dù gì thì vương triều Thiên Ứng còn một lão tổ đang nắm giữ chức trọng quyền cao trong tông môn, ít nhiều cũng phải nể mặt ông ta, nhưng bồi thường là điều không thể tránh khỏi. Và cái giá để bồi thường cho cái chết của một trưởng lão ngoại môn và có thể lực trong Lãnh Binh Cung như Trịnh Hổ, quá đủ để Ứng Hoàng ăn không ngon miệng, ngủ không ngon giấc một thời gian dài rồi đấy.

Nếu như không có Bàn Thông trong nhóm, Ứng Hoàng còn có thể liều lĩnh phái đại quân tới vây bắt Dương Kiệt mang về giao nộp cho Lãnh Binh Cung chuộc tội, nhưng trong nhóm kẻ địch có một kẻ mạnh xuất khiếu tầng thứ 5, trừ khi huy động hết toàn bộ lực lượng vương thành, thậm chí phải thỉnh mời cả các lão tổ tông đang bế quan trong khu vực cấm ra tay thì còn may ra.

Chỉ là việc này có thể khiến vương triều Thiên Ứng phải huy động một lực lượng quá lớn, tốn tiền tốn sức mà thậm chí chưa chắc có thể bắt sống được đối phương hay không, nghĩ qua nghĩ lại chẳng thà tự móc túi bỏ ra số tài sản lớn để chuộc tội với Lãnh Binh Cung còn hơn.

Sợ nhất chính là trong lúc vây bắt bị thiệt binh thiệt tướng, thậm chí khiến cho không ít lão tổ tông, thần hộ mệnh của vương triều tử nạn, chắc chắn sẽ là một tổn thất mà Ứng Hoàng không thể hứng chịu. quan trọng nhất là, mất mát to lớn nhưng cuối cùng chẳng nhận lại được cái gì, phía bên này lại phải tốn tiền bồi thường cho Lãnh Binh Cung, vậy chẳng khác nào mất cả chì lẫn chày sao???

Chỉ cần không phải là tên ngu xuẩn sẽ không ai làm thế cả đâu.

Cho nên, phía vương triều Thiên Ứng tự lo thân chưa xong, nhóm Dương Kiệt có thể nói là an toàn tuyệt đối vào thời điểm này.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 354: Thượng, Trung, Hạ, Tam Kế !!

Di chuyển trên đường lớn hết nửa ngày trời, mặt trời đã gần như hạ xuống dãy núi phía tây, ban đêm đi đường tuyệt đối không phải là chuyện hay ho, huống chi cả nhóm đã khá mệt mỏi rồi, cho dù người lớn không mệt, đứa bé trong lòng Mộ Dung Tuyết cũng mệt chứ nhỉ???

Tìm một con suối ở gần đó cắm trại, trên đường đi Dương Kiệt thuận tay săn bắt vài con lợn rừng và thỏ hoang, chuẩn bị cho bữa ăn tối cho cả nhóm.

Mộ Dung Tuyết ẩm con ngòai sang một bên, khẽ vén một bên áo trước ngực lên cho con bú và chờ đợi, Bàn Thống phụ trách giăng lều đã chuẩn bị sẵn trong nhẵn Càn Khôn, còn Dương Kiệt tất nhiên là trở tài với món thịt nướng “ thần thánh” của mình rồi.

Khác xa với lúc xảy ra giao chiến, lúc này Hao Thiên Khuyên đã đứng sát ngay bên cạnh lò lửa đang rực cháy dữ dội bởi những giọt mỡ từ trên thân lợn hoang từ trên chảy xuống, cộng thêm gia vị đã được chuẩn bị sẵn sôi hết lên trên, mùi hương thơm khuyến rũ xộc thẳng vào mũi của những người có mặt ở nơi này, khiến ai nấy đều lộ ra vẻ thèm thuồng chảy dãi, đặc biệt là con cầu xực đó, đôi mắt đã giương to ra hết cỡ, đôi tai vênh cao lên chờ đợi.

Mẹ kiếp, lúc làm việc không thấy bóng dáng của nó đâu, tới lúc ăn thì không cần gọi cũng xuất hiện đúng giờ đúng giấc, đúng là đồ cầu xực trời đáng mà.

Nhưng Dương Kiệt chỉ dám chửi thề trong lòng, không dám làm vẻ mặt bất mãn với Hao Thiên Khuyển.

Đùa à, kẻ có thực lực mạnh nhất trong nhóm chính là con cầu xực này, bộ không thấy ngay cả Bàng Thống cũng dám giận không dám nói, luôn mang theo vẻ cảnh giác thận trọng khi đối diện với nó sao???

Tuy nó không thể giết mình, nhưng nổi điên lên cắn vài cái vào mông tuyệt đối không phải chuyện đùa đâu. Nói đâu chỉ cho xa, vết cắn ở mông trước kia vẫn còn để lại dấu ở mông của mình chứ đâu.

Tạm thời đánh không lại nên ta nhịn, đợi tới khi ta lớn mạnh hơn nó thì, hừ hừ ~~~~!!

Không để mọi người chờ đợi quá lâu, ba con lợn rừng nặng gần cả tấn mỗi con, kèm theo sáu, bảy con thỏ hoang khai vị đã được Dương Kiệt chế biến thành món thịt nướng mang thương hiệu của anh ta.

Cũng may là Dương Kiệt và Bàng Thống nhanh tay nhanh chân vội vã vơ lấy đủ khẩu phần ăn cho mình, và cho cả Mộ Dung Tuyết. còn lại tất cả đều nằm gọn hết bụng của con cầu ham ăn lười việc đó.

Cũng không biết có phải dạo gần đây được cho ăn hàng núi cao lương mỹ vị quen rồi, nên gần hai con lợn gần 2 tấn thịt và bốn con thỏ rơi vào bụng mà nó vẫn cảm thấy chưa đủ no, đôi mắt thêm khát lập tức phóng thẳng về phía phần trên tay của những người còn lại, khiến cả nhóm giật mình nhanh chóng nhét hết thức ăn vào miệng trước khi nó lao tới giật lấy.

Ôi, cuộc sống xa hoa huy hoàng, ăn no mặc đẹp nay còn đâu???

Hao Thiên Khuyển nước mắt lưng tròng ngẩng đầu lên không ngừng cảm thán, vô cùng tưởng nhớ tới cuộc sống như tiên ăn xong rồi ngủ, ngủ xong lại ăn trước đó.

Không tài nào hiểu nổi trên đời này tại sao lại có một số người (cầu) lại mang theo tâm lý đáng chết như vậy. Khi được hưởng thụ sung sướng, lại chê lên than xuống, chỉ mong những thứ được hưởng thụ đó biến đi càng xa càng tốt. Nhưng đợi tới khi không còn được hưởng thụ nữa, lại ngắc đầu than thân trách phận chỉ mong có thể trở về cuộc sống trước kia, đúng là pó tay mà.

Cơm no rượu say xong, tất nhiên là chưa thể đi ngủ liền rồi vì còn khá sớm, cả nhóm tụ tập lại ngay trước lều trại bắt đầu bàn tán thảo luận kế hoạch tương lai.

Cơ hội ngàn năm có một khi chiều mộ tới thế giới này một mưu sĩ nổi tiếng như Bàng Thống, Dương Kiệt tất nhiên là muốn nghe qua ý kiến của đối phương về định hướng phát triển của bản thân.

Chúa công lên tiếng hỏi kế, đánh trúng ngay mong muốn và sở trường của mình, Bàng Thống tỏ ra trịnh trọng khẽ chỉnh tề lại quần áo và hình tượng của mình, mục đích để lấy điểm trước mặt chúa công (mặc dù hình tượng của hắn cho dù bay qua Hàn phẫu thuật chắc cũng chẳng khác hơn là bao đâu).

“Chúa công, thuộc hạ có thượng, trung, hạ tam kế, sẽ trình bày từng kế một để chúa công lựa chọn.” Bàng Thống mang theo vẻ mặt đầy tự tin mỉm cười nói.

Giống hệt như tình cảnh Lưu Bị hỏi kế Phụng Sồ trong lúc tấn công Ích Châu đây mà.

Đôi mắt của Dương Kiệt rực sáng, mang theo vẻ mặt đầy phấn khích nói: “Sĩ Nguyên mau mau trình bày.”

“e hèm ~~~~!!!”

Không chỉ Mộ Dung Tuyết, ngay cả Hao Thiên Khuyển cũng khề vênh tai lên để nghe thử xem cái tên có khuôn mặt xấu ma chê quỷ khốc kia thốt ra được mưu kế nào, nếu như quá tệ, chắc chắn sẽ trêu chọc chế giễu đối phương một phen cho mà xem.

Tuy cùng là người đến từ Trái Đất, nhưng Hao Thiên Khuyển hoàn toàn không biết chút gì về cái tên Bàng Thống, quân sư nổi tiếng không thua kém gì ngoại long Gia Cát Lượng thời tam quốc cả.

Cũng phải thôi, một vị thần cao cao tại thượng như Hao Thiên Khuyển, hơi đâu mà để ý tới mấy tên người phàm trần chứ??? Cho dù đối phương ở phạm giới nổi tiếng tới mức kinh thiên động địa đi nữa, cũng chưa chắc đủ tư cách lọt vào đôi tai của nó nữa là.

“thượng kếp, thuộc hạ sẽ trực tiếp ra tay giúp chúa công chiếm đoạt một ngôi thành cao cấp có địa hình hiểm trở, cộng thêm xung quanh có nguồn tài nguyên phong phú nhất trong khu vực vương triều Thiên Ưng, đồng thời phải nơi là thiên đường thám hiểm kiếm tiền của các quân đoàn đánh thuê và tán tu. Sau khi kiểm soát được thành trì, chúng ta sẽ tiến hành kiểm soát thu thuế với tất cả những thế lực hoạt động trong khu vực. Tất cả những ai dám phản kháng, thuộc hạ sẽ sử dụng thủ đoạn đầm máu để trấn áp tại chỗ, với tất cả những thông tin mà thuộc hạ nắm bắt được rằng, trong khu vực vương triều tầm trung như thế này, không một thế lực nào có thể chống đối được thuộc hạ vào thời điểm này, đó là chưa kể thế lực của chúa công không ngừng phát triển dưới sự trợ sức của Hoàng Dung, Lý Nguyên Bá, chỉ cần chúa công muốn, muốn đi ngang đi dọc như thế nào mà chả được.

Và dựa vào tài nguyên khổng lồ thu được từ tay của các thế lực đó, dùng để phát triển thế lực quân đội của chúng ta. Thuộc hạ tự tin rằng, chỉ cần ba tới bốn năm, thế lực của chúng ta đã có thể phát triển tới mức đủ sức đương đầu với một trong ngũ đại tông môn, chỉ cần năm tới bảy năm, hoàn toàn có

thể làm chủ cả khu vực U Châu, xóa sổ ngũ đại tông môn trên bản đồ này cũng không phải là vấn đề.”

“tất nhiên, với điều kiện chúa công chỉ đứng ở phía sau âm thầm điều khiển và phái một người đứng ra đại diện, để tránh bị ngũ đại tông môn phát hiện quá sớm.”

Bàng Thống ngẩng cao đầu thao thao bất tuyệt thuyết diễn, vẽ ra miếng bánh đầy hấp dẫn cho Dương Kiệt.

Dương Kiệt không cho rằng Bàng Thống đang ba hoa phóng đại, rõ ràng, với thực lực của hắn, cộng thêm Lý Nguyên Bá và Hoàng Dung, chỉ cần phía vương triều Thiên Ưng không tức nước vỡ bờ, ăn không được đập đổ, hoàn toàn có thể tung hoành ngang dọc không đối thủ.

Nhưng như đã nói, sợ chỉ sợ phía vương triều Thiên Ưng không dám nhắm mắt bỏ qua cho mình phát triển, trực tiếp điều động toàn bộ thực lực của cả vương triều tới thảo phạt mình thì khổ.

Đúng là cho dù vương triều Thiên Ưng có huy động hết toàn bộ thực lực cũng chưa chắc làm gì được Bàng Thống, nhưng vấn đề là đâu chỉ mỗi mình hắn, chỉ cần phía vương triều Thiên Ưng phái vài chục lão tổ tông kìm chân Bàng Thống lại, đại quân quay sang tấn công Dương Kiệt và những người khác, anh ta không cho rằng với một thế lực mới phát triển chưa được bao lâu của mình có thể chống cự lại với đại quân đông hơn trăm vạn, ngàn vạn của phía vương triều Thiên Ưng.

Một khi đã xác định phát triển thế lực quân đội, Dương Kiệt không thể chỉ nghĩ tới bản thân, mà còn phải nghĩ tới những người theo đuổi mình ở phía dưới, không thể bỏ mặc họ sống chết ra sao thì ra.

Ít nhất anh ta không làm được điều đó.

Vì sao Dương Kiệt quyết định phát triển thể lực, phát triển quân đội cho bản thân. Chính là khi có mục tiêu nhắm vào ngũ đại tông môn, tuyệt đối không phải chỉ duy nhất mỗi mình Dương Kiệt cộng thêm vài tay thuộc hạ có thể giải quyết được, cho dù cả nhóm đã đạt tới cảnh giới hợp thể cảnh, đứng trên đỉnh điểm trong khu vực U Châu đi nữa.

Bộ anh tướng chỉ có mỗi mình anh có kẻ mạnh hợp thể, ngũ đại tông môn không có sao??? Đó là chưa kể nếu muốn xóa sổ một tông môn, cho dù chỉ là tông môn tầm trung đi nữa, chỉ dựa vào vài mạng thậm chí vài chục mạng kẻ mạnh hợp thể là tuyệt đối không đủ, nên nhớ rằng tông môn ngoại trừ những kẻ mạnh đủ sức đối đầu với nhóm Dương Kiệt ra, phía dưới còn vô số đệ tử trưởng lão trải dài khắp nơi, cả tông môn cùng hợp sức kích hoạt hệ thống pháp trận phòng thủ trong tông môn, đừng nói là xóa sổ, thậm chí bước chân được vào cổng tông môn người ta cũng đã là một vấn đề rồi.

Muốn phá được pháp trận của một tông môn, không có một quân đội hùng mạnh hỗ trợ ở phía sau, chỉ là điều hoang tưởng mà thôi.

Cộng thêm thiên địa pháp tắc của đại lục Huyền Thiên, cảnh giới cao nhất mà người tu luyện có thể đạt được ở khu vực U Châu chỉ có thể đạt tới cảnh giới hợp thể tầng thứ 10 là ngưng lại, không thể tiếp tục đột phát nữa.

Muốn đột phá lên cảnh giới cao hơn, bắt buộc người tu luyện phải rời khỏi U Châu tiến thẳng tới những khu vực không bị quản chế bởi thiên địa phép tắc như Trung Ương chẳng hạn.

Đó cũng là một trong những lý do quan trọng vì sao người tu luyện ở những khu vực lạc hậu lại háo hức kỳ vọng đi tới những khu vực trung tâm lớn mạnh, mặc dù biết rõ bản thân đang làm mưa làm gió ở khu vực hiện tại, khi đi tới khu vực Trung Ương cũng chỉ là một con kiến lớn mạnh hơn

đôi chút, phải hứng chịu nỗi nhục cúi đầu cắt cổ thậm chí nguy cơ mất luôn cả mạng.

Tất cả cũng chỉ vì muốn bản thân có thể tiến tới đỉnh điểm trên con đường tu luyện mà thôi.

Dương Kiệt không biết bản thân thăng cấp theo hệ thống có bị ảnh hưởng theo thiên địa phép tắc hay không??? Nhưng ít ra cũng phải có chuẩn bị trước, chứ đợi tới khi không thể đột phá mới bắt đầu đi phát triển thế lực thì cũng đã quá muộn rồi, không phải sao??

Phát triển thế lực, và việc vô cùng cấp bách đối với Dương Kiệt vào thời điểm này, mặc dù với tính cách của anh ta không mấy mặn mà với mấy trò này, nhưng cuộc sống là vậy, có nhiều thứ cho dù bạn không muốn, không thích làm, nhưng khi rơi vào tình thế, cũng phải ép buộc làm thôi. Chỉ là

Nếu như làm đúng như lời Bàn Thống nói, thế lực của Dương Kiệt không chỉ là kẻ thù của vương triều Thiên Ứng, mà thậm chí có thể trở thành kẻ thù của tất cả các thế lực quân đoàn đánh thuê và tán tu vì đã đụng chạm tới lợi ích của họ.

Tuy đám ô hợp này không đáng sợ bằng quân đội của vương triều Thiên Ứng, nhưng nếu như đang xảy ra công thành chiến, Dương Kiệt đang bận đối phó với quân đội của Thiên Ứng trên tường thành, đám ô hợp đó tạo phản nổi loạn gây rối trong thành, tuyệt đối là một đại họa không thể đo đếm được.

Dương Kiệt không thể đánh đồng tất cả đều là thành phần phản loạn và đuổi hết tất cả ra khỏi thành mình chứ nhỉ??? Nếu dám làm thế thì cho dù cuối cùng chiến thắng được quân đội của vương triều Thiên Ứng, cũng sẽ bị

toàn bộ thế lực khác tẩy chay, khiến cho sự phát triển bị ảnh hưởng, tuyệt đối là mất được hơn nhiều.

Tuy lợi ích thu về quá lớn, có thể giúp Dương Kiệt chỉ trong thời gian ngắn là có thể đổi đầu với ngũ đại tông môn, nhưng ngược lại, hậu quả nhận được cũng to lớn không kém, tuyệt đối không thể vì lợi ích trước mắt mà che mờ cả lý trí, ảnh hưởng tới đại cuộc sau này.

Nghĩ xong lợi ích mất mát, trong lòng Dương Kiệt nhanh chóng phủ quyết kế sách này, nhưng vẫn yên lặng nhìn chăm chăm vào Bàn Thống chờ đợi kế sách tiếp theo của hắn.

Nhìn thấy Dương Kiệt tỏ ra bình tĩnh không chấp nhận cũng không phủ quyết ngay tức khắc, đôi mắt của Bàn Thống khẽ lóe qua tia sáng đầy khen ngợi.

Nếu như Dương Kiệt chưa nghe hết toàn bộ kế sách, bị lợi ích ở trước mắt che mờ lý trí chấp nhận ngay tức khắc, hoặc thậm chí cho rằng kế sách này quá tệ không hợp lý phủ quyết một cách dứt khoát, tuy Bàn Thống sẽ không nói gì, nhưng trong lòng ít nhiều cũng sẽ tỏ ra thất vọng.

Một minh chủ, nếu như không thể luôn giữ cái đầu điềm tĩnh để thẩm định đại cuộc, chỉ vì chút ít lợi ích hoặc không hài lòng để lộ ra hết trên khuôn mặt và thái độ, tuyệt đối không thể gọi là minh chủ mà chỉ một tên chủ tâm thường không hơn không kém mà thôi.

Nhìn thấy chủ nhân đang chờ đợi, Bàn Thống không đề đôi phương chờ đợi quá lâu, mỉm cười tiếp tục nói: “ tiếp theo là trung kế ~~!!”

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 355: Quyết Định Của Dương Kiệt

“ tiếp quản ngôi thành do bát hoàng tử Triệu Thiên Cơ trao tặng, sau đó âm thầm phát triển thể lực bản thân, kết giao liên minh với Triệu Thiên Cơ ở vương triều Thiên Ứng, Âu Dương Thiện ở vương triều Thanh Mãng làm ngoại viện, tuy không thể phát triển nhanh chóng như thượng kế, nhưng được cái ổn định và không phải đối diện với nhiều hiểm họa khôn lường, lợi dụng tài nguyên hỗ trợ mà Triệu Thiên Cơ từng hứa hẹn dùng để phát triển thể lực lúc ban đầu, khi thể lực của chúng ta phát triển tới mức đủ dùng, sẽ điều phái tiến vào những bí cảnh và các địa điểm thám hiểm có thể thu thập tài nguyên mang về, hoặc có thể bán để lấy tiền, hoặc có thể giữ lại nguyên liệu cần thiết, nhất là các loại thảo dược linh quả, nên nhớ rằng chúa công là một luyện đan sư, chỉ cần tài nguyên linh thảo linh quả đầy đủ, hoàn toàn có thể luyện đan để kiếm tiền với tốc độ không tị, tiền đẻ ra tiền không phải là vấn đề quá lớn, chỉ là”

Nói tới đây, Bàn Thống khẽ mỉm cười như vẽ trêu chọc Dương Kiệt nói: “ chúa công sẽ phải hơi cực nhọc đôi chút đấy.”

Không phải sao?? Chỉ riêng mỗi việc luyện đan kiếm tiền để trả cho chủ tiệm rèn cây thánh khí thôi cũng đã tốn Dương Kiệt gần nửa năm mà vẫn chưa đủ. Nếu luyện đan bán kiếm tiền để phát triển thể lực, tuyệt đối không có cái giá chỉ một cây thánh khí, có thể là hàng trăm hàng ngàn thánh khí mới đủ để nuôi nôi và phát triển thể lực lớn mạnh tới mức có thể chống cự nổi với ngũ đội tông môn đấy chứ.

Để nuôi và phát triển một thế lực lớn mạnh, tuyệt đối không phải vài chục tỷ, vài trăm tỷ linh thạch là có thể giải quyết được đâu. Đặc biệt là đối với một người hầu như làm nên bằng đôi bàn tay trắng như Dương Kiệt lúc này, càng không phải là điều dễ dàng gì.

Nhưng ít ra Dương Kiệt vẫn còn nhận được sự tài trợ không ít từ một ông chủ giàu có như Triệu Thiên Cơ, địa bàn và tiền khởi nghiệp cũng đã có sẵn rồi, chắc chắn sẽ dễ thở hơn rất nhiều người đấy.

Nghe xong câu nói đầy ngụ ý của Bàn Thống, Dương Kiệt khẽ chột dạ gượng cười chứ biết nói gì bây giờ.

Thế là trong một thời gian dài, mình phải làm culi cày như trâu như bò để nuôi lính chứ biết sao giờ.

Vậy là kế hoạch đẩy Khai Tâm Đan ra thị trường phải tiến hành sớm hơn dự tính rồi.

Với phương pháp luyện chế Khai Tâm Đan trong tay, Dương Kiệt tự tin rằng bản thân có đủ tài lực để nuôi và phát triển một quân đội hùng mạnh như lời Bàn Thống đã nói. .

Tất nhiên, phía Triệu Thiên Cơ cũng đừng mong ngồi đó rung đùi hưởng lợi. người không phải muốn bốn thiếu gia trở thành con dao để đâm ngũ đại tông môn sao??? Được, vậy thì đã tới lúc người chứng tỏ thành ý của mình rồi.

Dương Kiệt quyết định rồi, sau này phải chặt đẹp tên khốn Triệu Thiên Cơ, cái gì mà tay không bắt cướp hả??? Không có chuyện đó đâu cưng.

Nghĩ tới điều đó, Dương Kiệt không tự chủ lộ ra một nụ cười nham hiểm.

Cùng lúc đó, Triệu Thiên Cơ đang ngồi trong phòng khách bát hoàng phủ hưởng thụ ly trà nóng trong tay đột ngột run bắn người lên, cảm nhận thấy dường như mình đang bị một ai đó nhắm vào vậy, chỉ là nhất thời không nghĩ ra là ai.

Trung kế khá hấp dẫn mà phù hợp với phương hướng phát triển của Dương Kiệt hiện giờ, nhưng anh ta vẫn chưa lên tiếng quyết định, tiếp tục nghe luôn xem hạ kế như thế nào, không chừng sẽ phù hợp hơn thì sao nhỉ???

Tuy thông thường thì thượng trung hạ, hạ là mưu kế thấp nhất, kém hấp dẫn nhất, nhưng cũng tùy trường hợp, không chừng lại là kế sách thích hợp nhất để sử dụng, nên không cần thiết phải vội vã quyết định gì cả.

“ hạ kế, Chúa công mau chóng rời khỏi vương triều Thiên Ưng, tìm tới một vương triều tiềm năng trong khu vực U Châu, tiếp tục sử dụng dịch dung thuật thay đổi thân phận, đánh vào tầng lớp hoàng tôn quý tộc trong triều đình, nhận sự tài trợ và âm thầm phát triển thế lực như Địa Cầu Bang đã từng làm. Với năng lực của chúa công và tất cả mọi người ở bên cạnh giúp đỡ, tìm được một thế lực hùng mạnh đổ tiền vào đầu tư bồi dưỡng cho chúng ta không phải là vấn đề khó khăn, nếu như không muốn nói là quá dễ dàng. Kế sách này tuy phát triển chậm rãi, nhưng lợi thế là hoàn toàn không cần phải đối diện với nguy hiểm, và chúa công cũng không cần phải khổ sở lo lắng đau đầu vì tài nguyên phát triển thế lực, tất cả mọi thứ đều có người lo hết, chúa công chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi và hưởng thụ thành quả, chỉ là, kế hoạch này có thể khiến chúa công phải tốn một thời gian dài, thậm chí vài chục năm mới có thể phát triển được một thế lực đủ sức đối đầu với ngũ đại tông môn.”

Nghe xong hạ kế, Dương Kiệt lập tức phủ quyết ngay tức khắc. Trải qua chuyện của tam công chúa, hiện giờ anh ta không còn tin tưởng bất kỳ ai

ngoài mình và đồng đội thân cận nhất của mình, tuyệt đối không bao giờ hạ thấp mình và để người khác bán đứng thêm lần nữa.

“thượng kế quá cấp tiến, hạ kế quá chậm, đặc biệt là lúc này ta không tin tưởng bất kỳ ai ngoài người của mình, cũng chẳng muốn cúi đầu trước bất kỳ ai, nên chỉ có trung kế là thích hợp với sự phát triển của chúng ta vào thời điểm này.” Dương Kiệt hít sâu một hơi vào người, vô cùng kiên quyết nói.

Theo suy nghĩ của Bàn Thống thì Dương Kiệt nên lựa chọn thượng kế, tuy ẩn chứa muôn màn mối hiểm nguy, nhưng tuyệt đối là con đường tắt giúp anh ta phát triển với tốc độ thần tốc, và Bàn Thống hoàn toàn tự tin vào tài trí và thủ đoạn của mình có thể giúp Dương Kiệt giải quyết tất cả mọi vấn đề.

Với tính cách thích mạo hiểm như trong lịch sử của Bàn Thống thì muốn lựa chọn như thế cũng không có gì sai, chỉ là Dương Kiệt đã có lựa chọn, Bàn Thống sẽ thuận theo ý nguyện của chủ nhân mình và hết lòng phù trợ giúp đỡ anh ta mà thôi.

‘nếu như chúa công đã có quyết định, vậy thì chúng ta sẽ tuân theo kế hoạch định sẵn để tiến hành. Việc đầu tiên chúng ta cần làm, chính là tiếp quản ngôi thành trịnh do Triệu Thiên Cơ giao cho, nếu như không thể làm được điều đó, giờ nói gì cũng chỉ là bằng thừa mà thôi ạ.’ Bàn Thống chấp tay thi lễ, nghiêm giọng nói.

Dương Kiệt khẽ ngật đầu, một khi đã định được hướng đi, thì sẽ tiến hành một cách kiên quyết, không do dự hay đứng núi này trông núi nọ nữa.

Mộ Dung Tuyết và Hao Thiên Khuyển không kìm được phải đánh giá lại tên đàn ông có khuôn mặt xấu ma che quỷ khóc ở trước mặt.

Ba kế sách đều mang ưu nhược khuyết điểm, định hướng phát triển rõ ràng, cho dù lựa chọn con đường nào, cũng có thể giúp Dương Kiệt giải quyết vấn đề đau đầu vào lúc này, chẳng qua chỉ là vấn đề tốn bao nhiêu thời gian, khó hay dễ mà thôi.

Chẳng lẽ đúng như người đời thường nói, có tật ắt sẽ có tài sao???

Sau khi thảo luận trao đổi thêm một vài điều xong, cả nhóm đã chia ra ai nấy tự quay về lều trại để nghỉ ngơi.

Tất nhiên, Dương Kiệt vô cùng đáng thương bị Mộ Dung Tuyết một cước đá thẳng ra khỏi lều trại của cô ta khi anh ta cố gắng lén vào, thậm chí ngay cả con trai cũng không cho đụng vào nữa là.

Cô ta vẫn còn chưa thôi ám ảnh cảnh tượng “thân mật” quá mức cần thiết giữa hai tên đàn ông hồi trưa, chỉ lạnh lạnh để lại một câu xong rồi đóng sập cửa lều trại lại: “qua mà ôm người tình của người á ~~!!”

Dương Kiệt há hốc hoang mang ngờ ngác và đáng thương không hiểu cô ta đang nói gì, mới hôm qua còn bình thường, sao tự nhiên tối nay lại cấm mình đụng vào cô ta và cả con trai của mình nữa chứ.

Anh ta hoàn toàn không biết rằng chính vì “màn diễn kịch” lấy lòng thuộc hạ hồi trưa đã khiến Mộ Dung Tuyết không dám để cái cơ thể “dơ bẩn” của Dương Kiệt chạm vào người mình và cả con trai nữa.

“người tình??? Người tình??? Chẳng lẽ là” sau một hồi ngờ ngác bối rối, Dương Kiệt dường như chợt nhớ ra điều gì, cơ thể không kìm được run bắn người lên sờn cả tóc gáy, đôi mắt không tự chủ liếc về phía lều trại mà Bàn Thống đang nằm nghỉ, không ngừng lắc đầu dùng tay tát vào mặt mình.

“ oan ức, tuyệt đối là oan ức, người xưa cũng hay làm thế trước mặt công chúng để thu phục thuộc hạ thì có sao đâu, sao tới lượt mình làm lại bị hiểu lầm như thế này chứ??? ối trời ơi, giờ con biết than oan với ai đây???” Dương Kiệt nước mắt lâng lâng trông ngẩng cao đầu gào khóc không lên tiếng.

Bị “ cấm cửa”, Dương Kiệt đành mang theo tâm trạng bất cam lủi thủi quay trở về lều trại của mình, chỉ là cả đêm chòng chọc mãi không tài nào ngủ được, sáng dậy phải mang theo đôi mắt gấu mình xuất hiện trước cả nhóm.

“ cho đáng đời ~~~!!!” Mộ Dung Tuyết cười lạnh thâm trầm chọc trong lòng.

Bàng Thống lần nữa thể hiện vai trò của một thuộc hạ hết lòng vì chủ nhân, vội vã chạy tới quan tâm hỏi han đủ thứ, nhìn vẻ mặt lo lắng xót xa thay cho Dương Kiệt của hắn lúc này, người ngoài không biết sẽ lầm tưởng rằng hắn đang lo cho người yêu, lo cho vợ yêu của hắn đấy chứ.

Dương Kiệt hoảng hốt né sang một bên trước sự quan tâm nhiệt tình của đối phương, tránh càng xa càng tốt nữa là.

Mẹ kiếp ~~!! Bị hiểu lầm một lần chưa đủ sao??? người còn định đẩy ta xuống vực thăm thêm lần nữa à??? Thêm lần nữa chắc mình có nhảy xuống Hoàng Hà cũng tẩy không sạch vết ô uế này đây.

Đối với thái độ “ xa lánh” của Dương Kiệt, Bàng Thống tỏ ra đau khổ tột cùng vì lầm tưởng rằng chúa công bắt đầu chán ghét mình rồi chẳng??? Sao có thể thay đổi nhanh như thế được chứ??? Mới hôm qua còn.....

Những người có tâm lý tự ti yếu đuối luôn vô cùng nhạy cảm với thái độ của người xung quanh đấy chứ.

Xem ra Dương Kiệt phải đau đầu một thời gian dài về vấn đề này rồi nhỉ???

“dính dong, nhân vật chiêu mộ Hoàng Dung muốn đối thoại với bạn, xin hỏi có chấp nhận không??”

Trong lúc nhóm Dương Kiệt chuẩn bị xuất phát, bên tai đột nhiên vang lên câu thông báo bất chợp của hệ thống.

Dung nhi???? Dung nhi đã an toàn rồi khỏi bí cảnh???

Nhận được yêu cầu đối thoại của Hoàng Dung, Dương Kiệt tỏ ra vui mừng khôn xiết, đồng thời thâm thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Chỉ cần cả nhóm còn an toàn, mọi thứ khác không còn quan trọng nữa.

“Dung nhi ~~~!! Dung nhi đây hả??? Mọi người vẫn còn an toàn chứ??? Tam công chúa” “Kiệt ca ca, không hay rồi, Cứu thúc” “hả??? Cứu thúc??? Cứu thúc sao???”

Dương Kiệt vừa mới kết nối với Hoàng Dung, còn chưa kịp hỏi thăm và nói rõ âm mưu của tam công chúa nhắm vào Địa Cầu Bang, đầu dây bên kia đã vang lên tiếng nói đầy hoang mang sốt ruột của Hoàng Dung.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 356: Giáng Một Tia Sét Xuống Đánh Chết Tên Háo Sắc Sở Khanh Đó!!

Trên đại lộ hướng thẳng về khu vực phương bắc của vương triều Thiên Ứng, một nhóm người gồm hai trai một gái, cộng thêm một con chó mực mập ú như một con heo đang di chuyển nhanh về đích đến.

Tâm trạng của Dương Kiệt lúc này tồi tệ hơn bao giờ hết sau khi nhận được hung tin từ phía Hoàng Dung.

Cửu thúc vì liệu mình giải cứu cả nhóm, sử dụng cả tinh huyết của mình trong tình trạng trọng thương để đẩy lùi con cương thi đại đế trời đánh gì đó, lúc này đang rơi vào trạng thái bất tỉnh nhân sự, thậm chí không chút dấu hiệu sẽ tỉnh lại, hoàn toàn giống hệt như trường hợp của Hoàng Dung khi cả hai bị Đoàn Chánh Hùng đánh bay xuống vực thẳm trước kia.

Chỉ là, giải cứu Hoàng Dung còn có thể thông qua hệ thống nhận phần thưởng Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan, nhưng Cửu thúc không thuộc nhân vật được chiêu mộ tới, nên hệ thống không thể đưa ra một thí luyện tương tự như thế cho Dương Kiệt.

Muốn cứu tỉnh Cửu thúc, ít nhất cả nhóm phải rời khỏi khu vực U Châu đi thẳng tới khu vực Trung Ương, chỉ ở nơi đó còn may ra có thể tìm mua được Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan mà thôi.

Với thiên địa pháp tắc quy định, một khi chưa thể đạt tới cảnh giới hợp thể tầng thứ 10, không ai có thể rời khỏi khu vực mà mình sinh trưởng. Đó chính là con dao hai lưỡi đối với người tu luyện.

Tuy không cần lo sợ người của khu vực khác phái những vị đại năng có thực lực kinh thiên động địa tới xâm chiếm, cùng lắm chỉ có thể phái những nhân vật có cảnh giới hợp thể trở xuống, và khi đi tới những khu vực khác, thực lực sẽ bị giảm thêm xuống một đại cảnh giới, nên hợp thể tầng thứ 10 chỉ có thể phát huy được xuất khiếu tầng thứ 10 là may mắn lắm rồi, muốn làm càng cũng không được. Chỉ sợ chưa kịp ho lên đã bị người bản địa đập chết tại chỗ rồi(cái này hơi quá, nhưng nếu chọc điên một thể lực lớn mạnh trong khu vực, tức nước vỡ bờ, phái cả một tông môn ra truy sát kẻ thù cũng không phải là hoàn toàn không thể).

Thế nhưng bất lợi chính là bản thân cũng không thể dễ dàng rời khỏi quê hương để bước tới một vũ đài rộng mở hơn trong một sớm một chiều.

Ít nhất là 99.99 % người tu luyện thậm chí không có cơ hội để rời khỏi khu vực mà mình sinh trưởng để tiến thẳng tới những khu vực lớn mạnh khác nữa là.

Tuy hiện giờ vẫn chưa tìm ra cách để chữa trị cho Cửu thúc, nhưng Dương Kiệt đã hẹn nhóm Hoàng Dung gặp nhau trên đường giao lộ hướng thẳng tới ngôi thành mà Triệu Thiên Cơ trao tặng, vì bí cảnh cấm của vương triều Thiên Ứng thực ra cũng nằm ở phía bắc của vương thành, nên có thể nói là gần như chung một đường đi.

“ nhanh chân lên chút nào, chắc Dung nhi đang nôn nóng chờ đợi chúng ta.”

Từ lúc liên lạc được với Hoàng Dung và bắt đầu di chuyển đã được hơn ba ngày, ngoại trừ thời gian nghỉ ngơi ít ỏi vào đêm tối, hầu như đều dùng hết vào việc di chuyển. Tuy biết mọi người đã quá mệt mỏi, nhưng không thể không lên tiếng hối thúc lần nữa.

Bàng Thống thì khỏi nói, lời nói của Dương Kiệt giống như thiên chỉ, cho dù bản thân mệt mỏi cỡ nào, cũng phải cẩn thận tuân theo. Còn Mộ Dung Tuyết thì tỏ ra vô cùng không hài lòng, khế diu mày bất mãn.

Các người không biết mệt mỏi bộ con trai của ta không biết mệt mỏi sao?? hỏi gì mà hỏi, trước sau gì cũng gặp nhau, trễ chút chết chóc gì ai chứ??

Nghe thấy từ “ Dung nhi” thốt ra từ miệng của Dương Kiệt, Mộ Dung Tuyết không biết vì sao luôn cảm thấy bức bối trong lòng, xem ra tâm lý ghen tuông đã bắt đầu xuất hiện trong thâm tâm của Mộ Dung Tuyết, chỉ là cô ta cũng không phát hiện ra mà thôi.

“ Tuyết nhi, nếu mệt quá đi đưa Khang nhi đây để ta bế cho.” Tuy nôn nóng sốt ruột, nhưng Dương Kiệt cũng không phải không hiểu và thông cảm cho người đi cùng, đặc biệt là đau xót cho Mộ Dung Tuyết và đứa con mà cô ta đang bế trong lòng, mặc dù biết rõ sẽ thất vọng, nhưng vẫn không kìm được lên tiếng gợi ý.

“ Không cần, con ta để ta bế. Còn nữa, sau này đừng xưng hô ta với cách thân mật như vậy, hãy gọi ta là “ Mộ Dung” được rồi.” Mộ Dung Tuyết vô cùng phũ phàng lạnh lùng nói, hoàn toàn không thêm quan tâm tới cảm xúc của Dương Kiệt gì cả.

Đã biết rõ kết quả như thế nào, Dương Kiệt chỉ lắc đầu thở dài một tiếng và không nói thêm gì nữa.

Biết nói gì nữa bây giờ, chuyện bị hiểu lầm vẫn chưa qua, lúc này lại thêm một vấn đề khác nảy sinh ra, Dương Kiệt có thể nhận ra thái độ của Mộ Dung Tuyết thay đổi một trăm tám chục độ ngay sau khi thốt ra cái tên Hoàng Dung, đồng thời giải thích rõ mọi chuyện đang xảy ra với cả nhóm,

bắt đầu từ thời khắc đó, anh ta đã cảm nhận được Mộ Dung Tuyết luôn tỏ ra lạnh lùng xa lánh, có vẻ như anh ta là một loại virus gây bệnh đáng sợ vậy.

Chỉ là vấn đề này trước sau cũng sẽ lộ, trước sau cũng phải đối diện giải quyết, hiện giờ chỉ mỗi Mộ Dung Tuyết đã như thế, sắp tới giáp mặt với Hoàng Dung, sẽ không biết đáng sợ tới cỡ nào nữa đây.

Tên khốn nào dám nói xung quanh có càng nhiều gái đẹp càng tốt càng sung sướng đâu??? Bước ra đây để xem bốn thiếu gia không đánh người phọt phân tại chỗ.

Mẹ kiếp ~~!!! Ít ra bốn thiếu gia không thấy tốt không thấy sung sướng tý nào, đang đau đầu muốn chết đây nè.

“ Kiệt ca ca ~~~~!!!”

Trong lúc cả nhóm tiếp tục di chuyển chưa được bao lâu, một giọng nói đầy vui mừng phấn khích vang lên, nhưng nếu nghe kỹ, sẽ phát hiện giọng nói đó mang theo vẻ mệt mỏi sột ruột.

“ Dung nhi ~~~~~~!!!”

Không cần phải hỏi, hai nhóm đã giáp mặt nhau, chỉ là hơi sớm hơn so với dự tính do nhóm Hoàng Dung không đứng chờ như đã hẹn, mà cũng di chuyển ngược lại để tìm kiếm nhóm Dương Kiệt cho nhanh.

“ Kiệt ca ca, Cứu thúc, Cứu thúc đã”

Hoàng Dung trực tiếp lao thẳng vào trong lòng Dương Kiệt, bật khóc nghẹn ngào như muốn trút bỏ hết mọi nỗi sợ hãi bất lực của bản thân.

Nói cho cùng, cô ta cũng chỉ là một cô gái mới 17, 18 tuổi mà thôi.

“ Dung nhi đừng khóc, mọi chuyện sẽ ổn thôi, ta nhất định sẽ tìm cách cứu tỉnh Cửu thúc, đừng khóc nữa.” Dương Kiệt ôm chặt Hoàng Dung vào trong lòng, dùng tay vuốt nhẹ lên mái tóc của đối phương và không ngừng lên tiếng an ủi.

“ hừ ~~~~~!!!”

Không biết vì sao khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, máu điên trong người Mộ Dung Tuyết lại nổi lên sùng sục, hừ lạnh một tiếng rồi quay sang hướng khác, không muốn nhìn thấy cảnh khó ưa đó tí nào.

Tiếng hừ lạnh của Mộ Dung Tuyết đã nhanh chóng kéo sự chú ý của Hoàng Dung về phía cô ta, khẽ nhích người rời khỏi lòng Dương Kiệt, cúi mày nhìn chăm chăm cô gái sở hữu khuôn mặt nghênh nước nghênh thành, bộ đồ vải thô trên người không thể che giấu đi sự sang trọng cao quý tới cực cùng từ trên người đối phương phát tán, đặc biệt là một đứa bé hai, ba tháng tuổi mà cô ta đang bế trong lòng, càng khiến trong lòng Hoàng Dung lập tức trầm xuống.

Một cô gái trẻ tuổi có sắc đẹp sắc nước hương trời như thế này đi theo cả nhóm lúc này, quan hệ tuyệt đối không đơn giản, và đứa bé trong lòng cô ta, càng là vấn đề to tát hơn nữa.

Bàng Thống là nhân vật vừa được chiêu mộ tới, Hoàng Dung đã thông qua hệ thống biết rõ, tất nhiên là không thể có quan hệ với cô gái kia rồi. Còn Hao Thiên Khuyển, một con cầu với một con người, thì có quan hệ gì chứ??? Vậy thì chỉ còn lại

Một cô gái thông minh tột cùng như Hoàng Dung, tất nhiên là nhanh chóng suy luận ra vấn đề, sắc mặt bắt đầu thay đổi liên tục, vừa nhìn chăm chăm vào cô gái và đứa bé trong tay, vừa quay sang nghiêng răng nghiêng lợi với Dương Kiệt.

Sát khí ~~~~!!!

“ Dung nhi, nghe ta giải” bốp ~~~~~!!!!

Cảm nhận sát khí đang bốc lên ngùn ngụt từ trên người Hoàng Dung và nhanh chóng chạm tới đỉnh điểm, Dương Kiệt không dám do dự, vội vã lên tiếng định giải thích, chỉ là anh ta còn chưa dứt câu, đã hứng trọn cái tát trời giáng vào mặt của Hoàng Dung, bị tát tới nỗi say sẩm mặt mày, đầu óc choáng váng, suýt chút ngồi ngã mông xuống đất tại chỗ.

“ Đồ khốn ~~~~~!!!!” lần đầu tiên từ khi được chiêu mộ tới thế giới này, Hoàng Dung với lộ ra vẻ mặt đầy căm phẫn và đáng sợ như lúc này, thậm chí không cho Dương Kiệt cơ hội giải thích, tát xong một cái rồi hét thẳng vào mặt anh ta, trực tiếp quay người bỏ chạy khỏi hiện trường.

“ Dung nhi ~~~~~!!!!” nhìn thấy Hoàng Dung bỏ chạy, Dương Kiệt hoảng hốt từ dưới đất bò dậy vội vã đuổi theo phía sau. Tất nhiên, trước khi đuổi theo ra đưa mắt ra hiệu cho Bàn Thống và Lý Nguyên Bá đang mang theo vẻ mặt ngờ ngác công lấy Cửu thúc ở lại trông chừng bảo vệ cho mẹ con Mộ Dung Tuyết.

Tất nhiên là không thể thiếu ánh mắt như muốn tạ lỗi phóng về phía Mộ Dung Tuyết.

Đối diện ánh mắt của Dương Kiệt, Mộ Dung Tuyết khẽ dúm mày một hồi, sau đó lắc đầu thở dài trong lòng, tìm kiếm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống, không thèm quan tâm tới anh ta nữa.

Mình là ai của người ta chứ?? Lấy tư cách gì mà đi nổi giận trách cứ người chứ??? Vì sao mình lại có cảm giác khó chịu như thế này nhỉ?? Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra thế này??

Mộ Dung Tuyết ôm con ngời đó yên lặng suy tư, đồng thời suy nghĩ lại quan hệ giữa mình và Dương Kiệt, rốt cuộc là muốn gì và giải quyết như thế nào.

Chuyện riêng tư của chủ nhân, Bàng Thống và Lý Nguyên Bá không dám có ý kiến và cũng không thể giúp đỡ, chỉ còn cách cố gắng hoàn thành nhiệm vụ được chủ nhân giao xuống, bảo vệ an toàn cho mẹ con chủ mẫu trước khi chủ nhân quay về vậy.

- ----

“ đồ đáng ghét ~~~!!!” tùm ~~~~!!! “ đồ háo sắc ~~~~!!!” tùm ~~~~!!!
“ Đồ lưu manh sở khanh ~~~~!!!” tùm ~~~~~~!!!

Quay lại phía bên kia, Hoàng Dung cũng không bỏ chạy quá xa, chỉ là chạy tới gần một con sông dài, đứng ngay bên mép sông vừa luôn miệng chửi rủa Dương Kiệt vừa lượm những viên đá ở gần xung quanh ném thẳng xuống mặt sông, như muốn trút giận hết vào nơi đó vậy.

Thực ra trong lòng Hoàng Dung hiểu rõ, sau một thời gian được chiêu mộ tới cái thế giới này, một thế giới thực lực trên hết vượt trên cả lý lẽ luân thường như đại lục Huyền Thiên, một người như Dương Kiệt tuyệt đối không thể nào mãi mãi chỉ có một người phụ nữ, trước sau gì ở xung quanh anh ta cũng sẽ xuất hiện nhiều bóng hồng vây quanh.

Hoàng Dung biết rõ điều đó, tuy vô cùng khó chịu, nhưng không phải là không thể chấp nhận được. (mà không chấp nhận được thì sao??? Cô ta chỉ là một nhân vật được chiêu mộ tới, ngay cả mạng sống của gắn liền với Dương Kiệt, muốn thoát cũng thoát không khỏi. Huống chi Dương Kiệt đã từng vì Hoàng Dung, thậm chí có thể hy sinh cả đời người của mình (thí luyện đường ngay trước mắt), bắt đầu kể từ thời khắc đó, cô ta đã tự nhủ

với bản thân mình rằng, cho dù bản thân có chết cũng không giờ rời khỏi Dương Kiệt rồi mà)

Thực ra điều khiến cô ta nổi điên và không thể chấp nhận được lúc này chính là, tình cảm giữa mình và Kiệt ca ca thân thiết keo sơn biết đường nào, thế mà cái đầu tiên của Kiệt ca ca lại trao cho người con gái khác, thậm chí đối phương còn có luôn cả con của anh ta. Vậy rốt cuộc mình bị đặt ở vị trí nào đây??? Người đến sau??? Người thừa??? Chỉ là một tên thiếp???

Không cam tâm ~~~!! Tuyệt đối không cam tâm ~~~~!!!

Đó mới chính là điều đã khiến Hoàng Dung nổi điên tặng cho Dương Kiệt một cái tát và bỏ chạy ngay tại chỗ, trút giận lên những viên đá nhỏ và dòng sông vào lúc này, có cảm giác như không muốn đối diện với sự thật.

“ Ông trời, sao không giáng một tia sét xuống đánh chết tên háo sắc sở khanh đó cho rồi ~~~~!!!!” Hoàng Dung vẫn chưa nguôi giận, thậm chí nghiêng răng nghiêng lợi ngẩng đầu lên trời hét lớn trù ẻo Dương Kiệt bị sét đánh nữa kìa.

Đùng đoàng ~~~~~!!!!

Ngay sau “ yêu cầu” của Hoàng Dung vừa thót lên, bầu trời đột nhiên tối sầm lại, sầm chớp nổi lên ầm ầm, có vẻ như có thể giáng xuống mặt đất bất kỳ lúc nào.

Không chỉ Hoàng Dung, ngay cả Dương Kiệt đang lén lén ẩn mình ở cách đó không xa chờ đợi thời cơ bước ra cũng không kìm được giật mình nhảy căng lên.

Mẹ kiếp ~~~!! Không cần linh nghiệm như thế chứ, bộ muốn giáng sét xuống đánh chết mình thật hả trời ~~~!!

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 357: Thái Độ Của Hoàng Dung

**“ không phải, không phải, tiểu nữ chỉ là nói đùa thôi, mong ông trời đừng đánh chết Kiệt ca ca ạ ~~~~~!!!” Trong lúc Dương Kiệt định quay đầu bỏ trốn trước khi sét đánh xuống đầu mình, Hoàng Dung mang theo vẻ mặt hoang mang bật khóc nhìn thẳng lên trời nói lớn năn nỉ “ ông trời” tha mạng cho Kiệt ca ca của mình.

Dường như “ ông trời” cũng chiều lòng lời thỉnh cầu cô gái “ đáng thương”, mây đen trên bầu trời nhanh chóng kéo theo sớm chớp tan biến trong tích tắc, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

Dương Kiệt một phen hú hồn hú vía chảy cả mồ hôi lạnh, suýt chút thì bị sét đánh thành heo quay rồi.

“ Dung nhi ~~~~!!!!” Trong lúc Hoàng Dung đang thâm thở phào nhẹ nhõm, Dương Kiệt đã áp sát ngay phía sau cô ta không biết từ lúc nào, thậm chí dang rộng hai tay ra ôm chặt cô ta vào lòng từ phía sau.

“ Buông, buông muội ra, huynh đi mà ôm “ vợ con” của huynh á ~~~~!!!” Hoàng Dung tất nhiên là biết rõ này giờ Dương Kiệt vẫn âm thầm đi theo mình, lúc này giả vờ không ngừng vùng vẫy chống cự, vừa bật khóc vừa la hét, đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “ vợ con”, nghe có vẻ như muốn nhai tươi nuốt sống Dương Kiệt vậy.

“ Dung nhi đừng hiểu lầm, tuy ta có quan hệ với Mộ Dung, nhưng tuyệt đối chưa tới mức là vợ hay gì cả, muội hãy bình tĩnh nghe ta giải thích, chuyện là thế này

Dương Kiệt bắt đầu thuật lại quá trình lần đầu quen biết Mộ Dung Tuyết, sau đó cả hai theo tông môn của mình đi vào trong bí cảnh thí luyện tông môn, và trong một lần tình cờ cả hai đã bị vây đánh bởi người của Lãnh Binh Cung (Dương Kiệt trực tiếp phát lời bỏ qua sự kiện nhìn thấy cảnh Mộ Dung Tuyết đang tắm tiên và bị cô ta truy sát), bản thân bị đánh trọng thương, còn Mộ Dung Tuyết trúng phải xuân dược cực mạnh của tên Hạ Hầu Quân, và cả hai đã xảy ra “ quan hệ quá mức cần thiết” một cách bất đắc dĩ, và đưa con trai mà Mộ Dung Tuyết bế trong lòng, chính là kết quả kết tinh của lần xảy ra quan hệ đó.

Hoàng Dung lúc đầu còn vùng vẫy chống cự hòng thoát khỏi vòng tay của Dương Kiệt, nhưng dần dần rồi cũng bất động trong lòng anh, chú ý lắng nghe những gì đang kể ra từ miệng anh ta, đồng thời ác cảm ban đầu đối với Mộ Dung Tuyết cũng có dấu hiệu phai dần đi.

Nói cho cùng, cô ta cũng chỉ là một nạn nhân, thậm chí là một nạn nhân đáng thương và mất mát nhiều hơn cả trong vụ việc này.

Tuy tính cách Hoàng Dung hay ghen tuông và hơi chút nhỏ mọn, nhưng cũng không phải là không biết suy nghĩ điều hay lẽ phải, cái gì đúng cái gì sai hoàn toàn phân định rõ ràng.

Nếu như nói kẻ đáng hận đáng chết nhất, chỉ duy nhất mỗi tên Hạ Hầu Quân mà thôi. Nếu như không phải từ trong miệng biết rõ tên khốn trời đánh đó đã chết thảm, e rằng Hoàng Dung sẽ nóng đầu lên xông thẳng vào Lãnh Binh Cung lôi tên khốn đó ra để hành xác hắn cho mà xem.

“ chuyện này từ đầu tới đuôi là như thế, nếu như muội còn giận ta, ta cũng hết cách đành bó tay thôi. Thê nhưng, là một người đàn ông, ta tuyệt đối không thể từ bỏ trách nhiệm với mẹ con Mộ Dung, nếu ta thực sự là một người bạc tình bạc nghĩa, muội sẽ nhìn ta bằng ánh mắt như thế nào

đây?? Mong mọi người thông cảm cho ta....” Dương Kiệt đang chơi thế lấy lùi làm tiền, mang theo vẻ mặt “ vô tội đáng thương” buồn chán nói.

Lần này Hoàng Dung đã có thể thoát khỏi vòng tay của Dương Kiệt, quay lại díu mày nhìn chăm chăm vào anh ta, như muốn từ sắc mặt của đối phương nhìn ra thứ gì đó thì phải.

Dương Kiệt vô cùng tự tin vào tài diễn xuất của mình, và thực tế mọi việc là như thế, nên lúc này hoàn toàn mang theo dáng vẻ vị thế của một bị hại, mình cũng chỉ là nạn nhân trong cái cuộc sống chó chết này mà thôi.

Chỉ là bị ánh mắt dò xét của Hoàng Dung nhìn một thời gian dài như vậy, Dương Kiệt cũng có chút chột dạ, vừa định lên tiếng chuyển đổi đề tài, chỉ thấy Hoàng Dung trực tiếp quay người rời khỏi, trong suốt quá trình không nói một câu nào cả.

Nhìn thấy hướng đi của Hoàng Dung đang di chuyển về phía vừa chạy tới, Dương Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tuy Hoàng Dung vẫn chưa lên tiếng nói là bỏ qua chuyện này, nhưng chỉ cần không bỏ chạy nữa, anh ta tin rằng một ngày nào đó Hoàng Dung cũng sẽ từ từ chấp nhận và đồng cảm với mình mà thôi.

Ăn cơm không thể nuốt cái xong ngay, Dương Kiệt chỉ lặng lẽ đi theo phía sau Hoàng Dung, tránh kích thích tới cô ta nữa.

Không tốn quá nhiều thời gian, cả hai đã nhanh chóng quay trở về nơi nhóm Bàn Thống đang đứng chờ đợi.

Nhìn thấy Dương Kiệt và Hoàng Dung cùng quay trở về, cả hai đưa mắt nhìn nhau và thầm thở phào nhẹ nhõm, ít ra tình hình không tệ hại tới mức không thể xoay chuyển được, không phải sao???

Hoàng Dung chẳng nói câu nào với một ai, trực tiếp bước thẳng tới trước mặt Mộ Dung Tuyết đang bế con trong lòng và mang theo về mặt đầy cảnh giác nhìn chăm chăm vào đối phương.

Không thể không cảnh giác, Hoàng Dung đạt tới cảnh giới nguyên thần tầng thứ 4, còn Mộ Dung Tuyết chỉ mới là một tông sư, nếu như đối phương giận quá hóa rồi ra tay với mẹ con mình, chưa chắc những người có mặt ở nơi này sẽ ra tay ngăn cản.

“Mộ Dung tử tử, có thể cho muội bé em bé chút được không ạ???” Câu nói thốt ra từ trong miệng Hoàng Dung không chỉ khiến Mộ Dung Tuyết, ngay cả nhóm Dương Kiệt cũng bất ngờ vô cùng, không ngờ cô ta lại nói ra một yêu cầu như thế, thế mà lúc đầu cả nhóm còn lầm tưởng cô ta sẽ nổi điên chửi mắng xối xả Mộ Dung Tuyết đấy chứ.

Mộ Dung Tuyết khẽ dúm mày nhìn chăm chăm vào Hoàng Dung, muốn từ trên sắc mặt của cô ta nhìn ra thứ bất thường, lo sợ đối phương làm hại tới con trai của mình.

Chỉ là ánh mắt và dáng vẻ đầy chân thành và kỳ vọng của Hoàng Dung, khiến Mộ Dung Tuyết nhất thời bối rối do dự có chút không biết phải làm sao.

Thẳng thừng từ chối???!!!! Chỉ là

Chỉ thấy Mộ Dung Tuyết từ dưới đất đứng dậy, nhìn chăm chăm vào đôi mắt của Hoàng Dung, thậm chí dài một tiếng, khẽ đưa đứa bé trong tay về hướng Hoàng Dung, chỉ là động tác vẫn còn mang theo vẻ cảnh giác và thận trọng.

Đôi mắt của Hoàng Dung rực sáng, vừa vui mừng vừa phấn khích thận trọng đưa tay ra đỡ lấy đứa bé được đưa tới, trên môi mang theo nụ cười

hiền dịu thương yêu bế lấy đứa bé và ôm chặt vào lòng mình.

Đàn bà phụ nữ, ngoại trừ những người đặc biệt, đại đa số đều mang tính thích làm mẹ trong lòng, luôn yêu thương trẻ con, tuy đứa bé trong tay không phải là con của mình, nhưng nó là con của Kiệt ca ca, như thế cũng quá đủ để Hoàng Dung hết lòng yêu thương nó rồi (mặc dù lúc này cô ta vẫn còn đang giận hờn chưa tha thứ cho Dương Kiệt, nhưng không thể ngăn cản cô ta dành tình yêu thương cho đứa bé trong lòng).

Nhìn thấy Hoàng Dung nâng niu đứa bé trong lòng, cả Mộ Dung Tuyết và nhóm Dương Kiệt đã thầm thở phào nhẹ nhõm, tình huống xấu nhất đã không xảy ra.

Đứa bé giương to đôi mắt ngây thơ hồn nhiên của mình nhìn chằm chằm vào “bà di” đang bế lấy mình, không biết có nên “rót ít trà” xem như lời chào xã giao với đối phương như với ông già của mình trước kia không nhỉ???

Hoàng Dung càng ngắm càng thích đứa bé trên tay, thậm chí đã cùng Mộ Dung Tuyết ngồi xuống gần đó không ngừng thảo luận về đứa bé một cách thân mật như hai chị em, hoàn toàn không có chút vẻ thù địch như lúc ban đầu nữa.

Dần dần ngay cả Mộ Dung Tuyết cũng mất đi sự cảnh giác và thận trọng khi ngồi gần bên cạnh Hoàng Dung, cả hai cứ thế chí chèo cười nói không ngừng.

Phụ nữ mà, chỉ cần liên quan và tốt với con mình, mọi thứ đều có thể bỏ qua.

Thái độ thân thiện của cả hai lúc này người ngoài không biết thậm chí không thể tưởng tượng rằng mới cách đó không bao lâu cả hai còn tỏ ra thù

địch thậm chí có thể lao vào giao chiến với nhau đấy chứ.

Mặc dù không muốn phá vỡ bầu không khí “ ăm ập” này, chỉ là đã không còn sớm nữa rồi, cả nhóm phải tiếp tục lên đường, hoặc ít ra phải tìm chỗ nào đó để cắm trại đấy chứ.

“ cái này, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta” “ Huynh (ngươi) biến đi chỗ khác chơi ~~~!!!”

Dương Kiệt bước tới định gợi ý với hai hồng nhan của mình, chỉ là đáp lại anh ta là ánh mắt đầy chán ghét, thậm chí trợn cả mắt trắng lạnh lạnh trả lời.

Xong xuôi không thèm quan tâm tới anh ta nữa, tiếp tục cuộc thảo luận bàn tán của mình.

Mẹ kiếp ~~!! Rốt cuộc mình thành người thừa, người tàng hình rồi sao???

Bàng Thống đứng ở phía xa muốn cười mà không dám cười, nhìn tới nỗi mặt đỏ phồng lên. Còn Hao Thiên Khuyển không cần nể nang Dương Kiệt gì cả, trực tiếp bật cười chế giễu.

Còn Lý Nguyên Bá??? Thôi quên hẳn đi, chắc gì hắn đã biết chuyện gì đang xảy ra lúc này.

Dương Kiệt hậm hực bước sang một bên ngồi phệt xuống đất.

Các cô không quan tâm tới bốn thiếu gia, bốn thiếu gia nay cũng không thèm, hứ ~~~~!!!

Chỉ là đôi mắt đầy quan tâm của Dương Kiệt không ngừng phóng về phía hai cô gái đã phản bội lại những gì anh ta đang tỏ ra kiên quyết.

Tất nhiên, cả hai cũng biết rõ hiện giờ không phải là nơi trò chuyện tâm sự thích hợp, nên chỉ tán ngẫu “khoảng” nửa canh xong, cả hai đã chấm dứt cuộc trò chuyện, đứng dậy chuẩn bị cùng cả nhóm tiếp tục lên đường.

Và lúc này, quan hệ của cả hai đã thăng tiến tới mức khó tin, mọi ân oán oán hận giữa hai bên đã hoàn toàn tan biến đi mất.

Đứa bé trong tay, chính là chìa khóa quan trọng kết nối cả hai lại với nhau.

Thực ra trước đó cả hai chả có chút ân oán thù hận với nhau gì cả, Hoàng Dung thương đứa bé và thương hại cho cả Mộ Dung Tuyết vì cô ta cũng là một nạn nhân, nên đã thử mở lòng giao tiếp với nhau(giờ không mở lòng thì sao, chẳng lẽ tiếp tục thù hận đuổi cổ hai mẹ con người ta rồi khỏi sao??? Hoàng Dung không làm được điều đó, vậy tại sao không thử làm thế nhỉ), còn Mộ Dung Tuyết cảm nhận được lòng vị tha và quan trọng nhất là tình yêu thương chân thành mà cô ta giành cho con trai của mình, nên vô cùng hiển nhiên cả hai sau một thời gian ngắn tiếp xúc với nhau đã nhanh chóng trở nên thân thiết.

Hai cô gái đều xinh đẹp như nhau, đều thông minh như nhau, có cùng chung nhiều quan điểm và đề tài thích hợp để trò chuyện, trở thành bạn thân thiết tuyệt đối không phải là điều quá khó khăn.

Tuy cả hai đã mở lòng với nhau, nhưng thái độ đối với Dương Kiệt, cả hai mang theo thái độ vô cùng kiên quyết và ăn vạ 71071i nhau, nhất quyết coi anh ta là người tàn hình, thậm chí không thèm đếm xỉa liếc nhìn anh ta một cái cho dù tên khốn đó đang mang theo vẻ mặt như con chó luộc chín đầu không ngừng lấy lòng hai cô gái trên đường đi.

Xem ra Dương Kiệt còn phải đau đầu và cố gắng nhiều nữa đây.**

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 358: Vào Thành

Nhóm Dương Kiệt dựa theo tấm bản đồ chỉ dẫn đi kèm tấm thẻ bài tiếp nhận thành trì do Triệu Thiên Cơ giao cho, di chuyển hết ba tháng trời mới đặt chân vào vùng đất đích đến cuối cùng.

Từ vương thành di chuyển tới khu vực biên giới với đoạn đường trên ba vạn dặm, nếu như không phải cả nhóm ít nhất cũng đạt tới cảnh giới tông sư, ngày đêm đi đường không biết mệt mỏi, chỉ sợ hai, ba năm cũng chưa chắc tới được đích đến cuối cùng nữa là.

Thực ra cả nhóm có thể sử dụng trạm dịch chuyển, thì chỉ cần khoảng một vài canh giờ là có thể tới được nơi mình muốn tới. Chỉ là nhóm Dương Kiệt lúc này đang là tội phạm bị truy nã, tuy với thực lực cả nhóm đi thẳng vào trong thành để sử dụng trạm dịch chuyển tuyệt đối không phải là vấn đề. Nhưng mỗi trạm dịch chuyển khi sử dụng sẽ ký lục lại vị trí của khách hàng, nếu như phía vương triều Thiên Ứng muốn, hoàn toàn có thể dễ dàng nắm bắt được hành tung của cả nhóm, đó tuyệt đối không phải là điều hay ho gì.

Vương triều Thiên Ứng biết được hành tung cả nhóm có thể không quá nguy hiểm, nhưng nếu vương triều Thiên Ứng lấy thông tin đó giao cho Lãnh Binh Cung hoặc thậm chí ngũ đại tông môn, tuyệt đối là một đại họa cho nhóm Dương Kiệt.

Cho dù sử dụng dịch dung thuật đi nữa, lúc này phía vương triều Thiên Ứng đang dồn hết mọi tập trung vào hành tung của nhóm Dương Kiệt, chỉ

cần có một nhóm người lạ mặt xuất hiện hoặc cho dù chia rẽ ra đi nữa, chỉ cần theo dõi những ký lục do trạm dịch chuyển để lại, sẽ vô cùng dễ dàng phát hiện ra điều bất thường, từ đó có thể suy ra được hành tung đích đến cuối cùng của nhóm.

Vì dù sao thì, như đã nói trước kia, số người sử dụng trạm dịch chuyển chỉ đếm trên đầu ngón tay, muốn tìm thấy điểm bất thường tuyệt đối còn dễ hơn ăn kẹo nữa là.

Còn phi thuyền riêng của Địa Cầu Bang, lúc này đang nằm yên trong nhẫn càn khôn của Cửu thúc. Do tài sản quan trọng của bang hội, nên Cửu thúc đã sử dụng nhẫn càn khôn cao cấp đã nhận chủ, trừ khi Cửu thúc tử nạn, nếu không thì cho dù có ai nhặt được nhẫn càn khôn của ông ta cũng không thể nào lấy được tài sản nằm bên trong nhẫn.

Thế là cả nhóm đành phải sử dụng cặp giò của mình, bắt chấp xa xôi vạn dặm, thậm chí không thua kém gì con đường mà Đường tăng đi thỉnh kinh, tốn hết ba tháng trời, mới tới được ngôi thành mà mình chuẩn bị tiếp quản.

Thành Sơn Hải ~~~~!!!

Một ngôi thành tầm trung nằm ở khu vực đông bắc ngay sát biên giới của vương triều Thiên Ưng, thuộc dạng xa xôi hẻo lánh, nguồn tài nguyên khu vực thuộc dạng nghèo nàn chim không đẻ nổi trứng, thương hội lính đánh thuê ở khắp nơi một tháng chưa chắc xuất hiện đi ngang qua nơi này một lần.

Hèn chi tên khốn Triệu Thiên Cơ hào phóng tặng mình một ngôi thành trung cấp, thì ra chỉ là một ngôi thành “ quê mùa nghèo nàn”, thuộc dạng có cũng được, không có cũng chả sao.

Đúng là đồ tặng không bao giờ có đồ ngon mà!!

Thực ra Dương Kiệt cũng không quá bận tâm về vấn đề này, vì rõ ràng muốn phát triển thế lực của mình, tuyệt đối không thể dựa vào chỉ một ngôi thành, cho dù là thành trì cao cấp hay thậm chí là vương thành, lúc này chỉ cần có chỗ trú chân là tốt lắm rồi.

Còn chi phí phát triển, phải bào tước trên người tên khốn đó mới được.

Vả lại, ngôi thành này xa xôi hẻo lánh ít ai để ý tới, tuyệt đối là nơi trú ẩn lý tưởng cho nhóm Dương Kiệt vào thời điểm này là đằng khác.

Đứng dưới tường thành đã mọc đầy rêu xanh ẩm mốc, đặc biệt là tấm bảng khổng lồ treo ngay chính giữa trên đỉnh cổng thành, một ký ức khó quên của hai năm trước đột nhiên ập thẳng vào đầu của Dương Kiệt.

Sơn Hải thành??? Nếu mình nhớ không lầm thì, ngôi thành này chính là

Đúng thế, Sơn Hải thành chính là quê hương của Xích Tiểu Lâm, một người anh em từng đồng sinh ra tử và đã chết thảm dưới tay của một tên đệ tử ngoại môn của Thiên kiếm Tông vì sự do dự chần chừ của Dương Kiệt khi vừa mới gia nhập Thánh Hỏa Tông chưa được bao lâu.

Và cũng chính là nỗi đau khổ, nỗi ám ảnh và ân hận nhất trong cả cuộc đời của Dương Kiệt.

Tới lúc này, anh ta vẫn chưa thể quên được cảnh tượng “kinh khủng” Xích Tiểu Lâm bị đánh vỡ nát hết toàn bộ xương cốt trong người, nhưng vẫn mang theo nụ cười tự hào và thậm chí an ủi ngược lại bản thân anh ta, cho tới lúc nhắm mắt vẫn không hối hận vì việc mình đã làm, chính là dùng tấm thân mỏng cơm của mình lao ra hứng đòn chí mạng của kẻ địch cho Dương Kiệt.

“ Tiểu, Tiểu Lâm” thi thể của Xích Tiểu Lâm vẫn còn nằm yên trong Càn Khôn Tháp, lâu lâu Dương Kiệt có té ra để vệ sinh lại thân thể của người anh em đầu tiên ở đại lục Huyền Thiên của mình, chỉ một hại bụi khê dính lên cơ thể đó thôi mà Dương Kiệt cũng thận trọng lau chùi hết nửa ngày trời, cho tới sạch sẽ sáng bóng không tỳ vết mới chịu thôi (mặc dù để trong Càn Khôn tháp thì kiếm đâu ra bụi chứ?? Chẳng qua do tâm lý của hắn mà thôi), đủ hiểu địa vị của Xích Tiểu Lâm quan trọng như thế nào trong tận thâm tâm của anh ta rồi.

Dương Kiệt đã tự hứa với bản thân rằng sẽ mang thi thể của Xích Tiểu Lâm về quê hương của hắn, giao trả lại cho gia tộc, sau đó tiến hành một nghi lễ chôn cất hoàng tráng nhất có thể.

Chỉ là sau khi xảy ra biết bao nhiêu chuyện, và lại Dương Kiệt không nắm rõ vị trí của Sơn Hải thành, nên đã hơn hai năm mà vẫn chưa thực hiện được lời hứa đó.

Và lần này không biết là trùng hợp ngẫu nhiên hay ý trời muốn thế, ngôi thành mà Triệu Thiên Cơ giao cho Dương Kiệt lại chính là Sơn Hải thành.

“ Tiểu Lâm hãy yên tâm, những gì huynh đã từng hứa với đệ, cho dù phải bỏ cả cái mạng này, cũng phải thực hiện cho bằng được đúng lời hứa đã hứa với đệ.” Hai tay nắm chặt lại, Dương Kiệt nhìn chăm chăm vào tấm bảng trên tường thành, vô cùng nghiêm túc nói.

“ Chủ nhân????!!!!” Bàn Thông và Lý Nguyên Bá dường như cảm nhận được sự thay đổi trong cảm xúc của Dương Kiệt, tỏ ra lo lắng định lên tiếng hỏi, chỉ là nhất thời không biết nên hỏi thế nào.

Còn Hoàng Dung, tuy cũng cảm nhận được, nhưng hiện giờ vẫn còn đang chung chiến tuyến với Mộ Dung Tuyết, từ mặt lánh xa Dương Kiệt,

nên chỉ khẽ hé miệng ra rồi ngậm lại, quay đầu sang hướng khác tỏ ra không thèm quan tâm nữa.

Phụ nữ đúng là loại sinh vật thù dai đây mà, hơn ba tháng trời mà vẫn chưa tha thứ cho Dương Kiệt “đáng thương” của chúng ta nữa.

“không có gì, chúng ta vào thành thôi.” Dương Kiệt khẽ lắc đầu, sau đó ra hiệu cho cả nhóm trực tiếp tiến thẳng vào “ngôi thành tương lai của mình”.

Tất nhiên, trước khi vào thành cả nhóm đã sử dụng Dịch Dung thuật để thay đổi hình dạng.

Và dường như Sơn Hải thành chỉ là một ngôi thành ít người ghé qua, nên cho dù ở cổng thành có quan binh canh gác, nhưng đám quan binh đó chỉ ngồi sang một bên uống trà tán dốc, tuyệt nhiên không ai khám xét khi có người đi vào trong thành, giống như một cái chợ muốn ra thì ra, muốn vào thì vào vậy.

Dường như theo suy nghĩ của họ là, một ngôi thành ngay cả chim cũng không để nổi trứng như thế này, ai mà rảnh hơi đi dòm ngó hay đột nhập vào trong này làm gì chứ.

Tuy chỉ là một ngôi thành nằm ở vùng xa xôi hẻo lánh, nhưng dù sao cũng là một ngôi thành tầm trung, có sức chứa trên mười triệu người, nên phần hoa náo nhiệt có thể không có, nhưng tuyệt đối không vắng vẻ như chùa ba đào.

Dường xá tấp nập người dân bản địa buôn bán và làm việc, tuy bầu không khí thua xa vương thành hay thậm chí là Bán Nguyệt thành của Âu Dương Thiện, nhưng ít nhiều cũng có chút sinh khí, không phải là một “ngôi thành chết”, không phải sao???

Nhóm Dương Kiệt men theo đại lộ trong thành di chuyển tới quán tàu lâu có quy mô khá lớn nằm ở gần khu vực trung tâm thành nam, cả nhóm quyết định nghỉ chân tại nơi này, đồng thời thăm dò tìm hiểu xem tình hình của Sơn Hải thành như thế nào.

Thông thường những quán tàu lâu như thế này, chính là nơi thu thập thông tin lý tưởng nhất.

Một khi chưa nắm rõ mọi thứ liên quan tới Sơn Hải thành, Dương Kiệt không ngu ngốc tới mức chạy thẳng tới thành chủ phủ để yêu cầu được tiếp quản thành trì, cho dù trong tay có thể bài ủy quyền của Triệu Thiên Cơ đi nữa, chắc gì nó có hiệu lực đối với một thành trì cách xa trung tâm vương triều chứ.

“ Có khách ~~~!!”

Nhìn thấy một nhóm gồm năm người bước vào, tiểu nhị trong tàu lâu đôi mắt lập tức rực sáng, mang theo vẻ mặt hớn hả nhiệt tình chạy tới ngay trước mặt nhóm Dương Kiệt, nhưng khi nhìn kỹ trang phục trên người của cả nhóm, chỉ là những loại vải thô không quá sang trọng, đặc biệt là một lão già đang nằm bất động trên lưng một thanh niên có thân hình còn khoa trương hơi cằn cỗi bị suy dinh dưỡng, có chút khó chịu khề dúi mày, sự nhiệt tình lập tức tan biến theo chiều gió, tuy vẫn mang theo giọng điệu cung kính, nhưng nếu nghe kỹ sẽ không khó nhận ra sự lạnh nhạt chán ghét của tên tiểu nhị: “ xin hỏi các vị dùng bữa hay ở trọ ạ.”

“ Dùng bữa.” “ vậy mời theo tôi.”

Nói xong, không thèm quan tâm tới khách có kịp phản ứng hay không, trực tiếp quay người đi thẳng vào bên trong.

Dương Kiệt khẽ dúm mày trước thái độ của đối phương, nhưng cũng không muốn gây chuyện, dẫn theo cả nhóm lặng lẽ đi theo tên tiểu nhị có thái độ “ thiếu thiện cảm” kia.

“ Xin hỏi các vị ngồi ở dưới đại sảnh hay cần một phòng riêng ạ.” Tiểu Nhị vừa bước đi vừa nhạt nhạt nói, thậm chí không thèm quay đầu nữa là.

“ Đại sảnh được rồi.”

Khoan nói tới thái độ không tốt khiến Dương Kiệt chẳng có hứng thú đưa cổ cho tẩu lẫu này chém, lần này bước vào nơi này ngoại trừ muốn thỏa mãn cho cái miệng vì suốt ba tháng trời toàn ăn thịt nướng với nướng, giờ nghe thấy chữ “ thịt nướng” cả nhóm đã muốn nôn ra rồi, nên vừa bước vào thành đã đi thẳng tới tẩu lẫu sang trọng nhất để cho sướng cái miệng trước đã. Quan trọng nhất là, đi vào trong phòng riêng thì làm sao thăm dò thông tin từ miệng của người khác chứ??

Quả nhiên là thế!!

Tiểu nhị tuy đã đoán trước từ lâu, nhưng khi nghe xong câu trả lời, trong lòng càng tỏ ra lạnh nhạt hơn nữa.

“ vậy mời theo tôi đi hướng này.”

Tiểu nhị dẫn cả nhóm đi thẳng vào một đại sảnh khá rộng lớn, gần hai chục bàn ăn lớn nhỏ sắp xếp gọn gàng trật tự theo bố trí của chủ, nhất thời tiếng bàn tán cười đùa xôn xao đập thẳng vào tai của cả nhóm.

Những vị khách ở nay có đủ mọi thành phần, nhưng đa số đều là có mang theo vũ khí trên người, chắc những nhóm đánh thuê hay tán tu đi ngang qua Sơn Hải thành nên ghé qua tẩu lẫu nghỉ chân đây mà.

Từng miếng thịt, từng ly rượu mạnh cho vào miệng, tiếng cười nói khiêu khích lẫn nhau vang lên liên miên không dứt, bầu không khí náo nhiệt hoàn toàn không khác gì một cái chợ vậy.

Sơn Hải thành tuy nằm ở vùng sâu vùng xa, ngày thường ít người ghé qua, nhưng cũng không phải là không có, đặc biệt là nằm ở vùng biên giới, giao điểm giữa hai vương triều, ít nhiều có quân đoàn đánh thuê và tán tu ghé qua nghỉ chân không phải là chuyện gì quá lạ lẫm cả.

Cũng may là trước khi vào thành Mộ Dung Tuyết và Hoàng Dung đã dùng dịch dung thuật thay đổi thành khuôn mặt tầm thường đại chúng, nếu không thì đi vào một nơi như thế này, không bị đám người vô pháp vô thiên ở đây chú ý kiểm chuyện mới là lạ á.

Hai chục cái bàn đã gần như chật cứng khách, chỉ còn lại duy nhất một bàn còn trống ở gần cửa sổ, và trên bàn này vẫn còn tồn đọng những món thức ăn của vị khách trước đó mà người trong tàu lâu còn chưa kịp dọn dẹp xong.

“ Mời ngồi ~~~!!!”

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 359: Triệu Thiên Cơ Sắp Đăng Cơ??

Tay tiểu nhị dẫn cả nhóm đi thẳng tới bàn trống còn lại nhưng vẫn chưa được dọn dẹp sạch sẽ gọn gàng, chỉ thẳng xuống ghế lạnh nhạt nói.

nói xong, chỉ khẽ dùng tay lùa hết đĩa thức ăn còn sót lại trên bàn sang một bên, hoàn toàn không có vẻ như sẽ dọn dẹp sạch sẽ để tiếp khách mới vậy.

Thái độ thậm tệ của tên khốn này khiến Bàn Thống muốn một tay vỗ chết hẳn cho rồi.

Cái này gọi là chủ nhục thần tử đấy chứ!!

Chỉ là Dương Kiệt khẽ ra hiệu cho hắn kìm chế lại vì không muốn gây rắc rối cho cả nhóm.

“ xin hỏi dùng món gì để bổn tiệm còn phục vụ ạ.” Tiểu nhị khẽ bểu môi trước sự nhường nhịn của nhóm Dương Kiệt, cho rằng đối phương chỉ là mấy tên quê mùa nhút nhát, không dám gây chuyện với “ người thành phố” như mình.

“ Mang lên vài món ngon đặc sản của lầu lầu cho chúng tôi.” Dương Kiệt lúc này đã bắt đầu dồn hết tập trung vào những câu nói của những người xung quanh, chỉ đáp đại một câu đơn giản.

“ Món ngon đặc sản???” Tiểu Nhị phóng ánh mắt soi mói về phía Dương Kiệt, biết rõ anh ta là người dẫn đầu của nhóm, chỉ là càng soi càng

thấy nghi ngờ, không cho rằng đối phương có đủ khả năng chi trả cho những món ngon đặc sản của tàu lâu mình.

“ Thế nào?? Chẳng lẽ tàu lâu không có món ngon đặc sản??” Dương Kiệt thu lại chú ý của mình, chỉ muốn nhanh chóng đuổi khéo tên tiểu nhị đáng ghét này đi chỗ khác chơi, khề dừ mày hỏi.

“ Không phải không có, chỉ là” Tiểu nhị cười nhạt, không nói hết câu, nhưng ngụ ý của hắn chỉ cần thẳng khờ nghe qua cũng đủ hiểu ra hàm ý muốn nói gì rồi.

Sợ các người không có tiền trả á!!

Dương Kiệt không muốn tốn thời gian với tên dở hơi này, trực tiếp từ nhẫn Càn Khôn ném ra một viên linh thạch trung cấp, lạnh lạnh nói: “ như vậy đủ rồi chứ??”

“ Đủ, đủ, quá, quá đủ rồi ~~~~!!!” tiểu nhị ngơ ngác há hốc khi nhìn thấy viên linh thạch trung cấp sáng lấp lánh để ngay trên bàn, suýt chút không kìm được phải kêu thét lên vì phấn khích.

Không có gì khó hiểu cả, một viên trung cấp bằng một trăm viên cấp thấp. Ở cái quán tàu lâu dành cho đại chúng như thế này, khách hàng chi tiêu cao nhất cũng chỉ trên dưới chục linh thạch cấp thấp là cùng, giờ Dương Kiệt trực tiếp ném ra một viên linh thạch trung cấp, không phấn khích mới là lạ á.

Chi trả hết những món ngon đặc sản, số tiền thừa còn lại ít nhất cũng phải trên bảy tám chục linh thạch, và số linh thạch đó tất nhiên được xem như là tiền “ bo” bởi hết vào túi của tên tiểu nhị rồi, có thể không vui mừng phấn khích được sao??

Thái độ của tiểu nhị lập tức thay đổi một trăm tám chục độ, mang theo vẻ mặt như con chó bị luộc chín đầu không ngừng hỏi han phục vụ tận tình còn hơn cả ông bà của mình.

Chỉ trong tích tắc những món ăn thừa trên bàn đã được dọn dẹp sạch sẽ, thậm chí còn lót thêm một tấm khăn trải bàn sang trọng mới tinh nữa chứ, khiến không ít người bắt đầu chú ý tới tình cảnh ở bàn bên này.

đặc biệt là không ít người nhìn thấy viên linh thạch trung cấp trên bàn, đôi mắt lóe qua tia sáng tham lam, nhưng nhanh chóng được họ che giấu đi, đồng thời trong lòng thầm ghi nhớ lại nhóm Dương Kiệt, không chừng sẽ là mối "làm ăn" lớn đấy.

Đối với việc này, Dương Kiệt chỉ cười lạnh.

mẹ kiếp ~~!! bố mày không đi chặn đường cướp của của các người thì thôi chứ, còn dám nhắm tới bố mày à??? tên nào nổi lòng tham sẽ có lúc phải khóc thét cho mà xem.

Dương Kiệt khẽ dúm mày, vẫy tay đuổi khéo tên tiểu nhị còn định đứng lại châm trà rót nước phục vụ để kiếm thêm tiền bo, bắt đầu nhỏ tiếng bàn luận với Bàn Thống, nhưng thực ra là để không gây sự chú của người khác và khẽ dùng thần thức để nghe hết những lời nói của những người có mặt ở trong đại sảnh, để xem có nhận được thông tin có ích nào không.

Dần dần những người xung quanh không thèm quan tâm tới bàn của Dương Kiệt nữa, tiếp tục cười nói ăn thịt uống rượu của mình.

“ này, này, các người nhận được thông tin gì chưa?? Một tin nóng hổi vừa truyền tới từ phía vương thành, bảo đảm nghe xong ai cũng phải giật mình cho mà xem.”

Trong lúc đang nhỏ tiếng trò chuyện với Bàn Thống, một câu nói xuất phát từ miệng của một tên đàn ông mặt mày dữ tợn ở bàn cách đó không xa vang lên, lập tức gây sự chú ý của nhóm Dương Kiệt.

“ tin gì?? À há, hình như mày mới từ phía vương thành quay về đây, vậy rốt cuộc có tin sốt dẻo gì mà khiến mày phấn khích như vậy vậy??” một người ngồi cùng bàn với tên đàn ông có vẻ mặt hung tợn mang theo vẻ mặt tò mò hứng thú lên tiếng hỏi.

“ hihi, tuyệt đối là tin giật gân nóng hổi từ phía vương thành đấy.” Tên đàn ông có mặt hung tợn đưa ly rượu lên miệng nhấp nhẹ một miếng, mang theo vẻ mặt huyền bí cười nói, giọng nói không tự chủ phát to ra, mục đích như muốn gây sự chú ý tới những người xung quanh.

Quả nhiên, câu thông tin nóng hổi giật gân từ phía vương thành lập tức thu hút được sự chú ý của những bàn ăn ở xung quanh, tất cả đều khẽ đưa mắt nhìn về phía hắn để xem hắn thốt ra thông tin như thế nào.

Dù sao cũng là cư dân của vương triều Thiên Ưng, bất kỳ thông tin liên quan tới triều đình đều gây được hứng thú đối với nhiều người.

Vương thành, một từ có sức hút mãnh liệt, và cũng là miền đất ước mơ của đại đa số người dân. Cho dù chỉ là một thông tin bên lề cũng có thu hút sự tò mò của người sống ở vùng sâu vùng xa, huống chi theo lời người đàn ông này nói còn là thông tin giật gân, càng kích thích tính tò mò của tất cả những người có mặt ở nơi này.

Người đàn ông tỏ ra đắc trí khi gây được sự chú ý của đại chúng, khẽ làm dáng ho nhẹ một cái, dương dương tự đắc nói: “ tin này có thể nói là động trời lở đất, thậm chí có thể quyết định số phận của vương triều trong tương lai, mọi người nghe xong đừng có quá kích động đấy nhé.”

“thôi, thôi, nói đại đi ông lại, cứ úp úp mở mở hoài làm ngứa hết cả người, chỉ cần người nói ra thông tin đủ khiến ta cảm thấy hứng thú, bữa ăn của người hôm nay tính vào ta vậy.”

Có người đã bắt đầu đứng ngồi không yên, biết rõ đôi phương muốn gì, nên trực tiếp nói ra điều mà hẳn mong muốn.

“chính người nói đó nhé ~~~!!” Đôi mắt của tên đàn ông hung dữ rực sáng, điều mà hẳn muốn chính là thế, nếu không thì hơi đâu mà nói to nói lớn để gây chú ý những người có mặt ở nơi này chi chứ.

“Được rồi, được rồi, nói đi, chẳng lẽ tất cả những người có mặt ở nơi này không thể lo nổi một bữa ăn của người, đừng nói nhiều nữa, nói đi.” “đúng thế, đúng thế, nói đi ông nội, bọn ta sẽ giúp người thanh toán nếu như thông tin của người đủ hấp dẫn.”

Những người có mặt ở nơi này đã vênh hẳn đôi tai lên để nghe, đồng thời hồi thúc đối phương.

“được ~~!! Nếu thế thì hãy nghe đây. Tại hạ vừa mới từ phía vương thành quay trở về sau chuyến thăm họ hàng gần nay, lúc này trong vương thành đã bắt đầu lan truyền thông tin rằng, bát hoàng tử Triệu Thiên Cơ sẽ tiến hành đăng cơ trong thời gian gần nhất.”

“không thể nào ~~~~~!!!”

“Đúng thế, đúng thế, tuyệt đối không thể nào, tuy bọn ta sinh sống ở nơi xa xôi hẻo lánh, nhưng chuyện liên quan tới việc hoàng đế mới đăng cơ cũng nắm rõ, theo thời gian dự tính thì, quá trình tiến hành thí luyện để quyết định người thích hợp để nối ngôi Ứng Hoàng phải tới giữa năm sau mới kết thúc. Cộng thêm thời gian chuẩn bị cho việc đăng cơ, ít nhất cũng

phải cuối năm năm sau mới có thể hoàn thành, sao có thể bát hoàng tử có thể đăng cơ vào thời điểm này được chứ??”

“ Đúng, đó là chưa kể trường hợp nghe nói đối thủ của bát hoàng tử là tam công chúa, nghe nói trong cuộc thí luyện đầu tiên người đang dẫn điếm là tam công chúa, chỉ cần tam công chúa không phạm sai lầm chết người, cơ hội để bước lên ngai vàng là rất cao, sao có thể là bát hoàng tử được chứ???”

“ người không dùng những thông tin tầm phào thất thực để lừa ăn lừa uống chứ???”

Ngay sau thông tin “ giật cân” thốt ra từ miệng của tên đàn ông hung tợn, lập tức vô cùng người lên tiếng phản bác, ai nấy đều mang theo ánh mắt đầy nghi ngờ nhìn chằm chằm vào hắn. Có vẻ như nếu không có câu trả lời thích hợp, đừng nói là “ free” bữa ăn, thậm chí có thể bị đám người có mặt ở nơi này đập cho một trận phù mủ vì cái tội nói dối nói láo đấy chứ.

Nhìn thấy quần chúng hung dữ xoắn cả tay áo lên chuẩn bị lao vào tấn mình một trận, người đàn ông dữ tợn lập tức biến sắc, hồi hải khoa tay lắc đầu la lớn: “ thật đấy ~~~!! Thông tin này tôi nghe được từ con trai của một người bạn của tên hàng xóm của cháu nội của bác ruột của tôi, nghe nói người này đang giữ chức cấm vệ quân trong vương thành, nên những thông tin mật như thế này ít nhiều hắn sẽ nắm giữ được, chính hắn đã tiết lộ với con trai của một người bạn của hàng xóm của cháu nội của bác ruột của tôi trong lúc cả hai đang nhậu say, tuyệt đối không thể nào sai được.”

Nghe xong lời giải thích của hắn, không ít người lộ ra vẻ do dự, nhưng vẫn tỏ ra không tin những gì hắn nói lắm.

Ai không tin chứ Dương Kiệt hoàn toàn tin vào thông tin mà người đàn ông này vừa nói ra.

Vì anh ta biết rõ rằng, tam công chúa, đối thủ trọng yếu của bát hoàng tử đã bị bắt cóc bởi một kẻ mạnh bí ẩn, mất đi đối thủ trực tiếp, Triệu Thiên Cơ trực tiếp giành lấy phần thắng không có gì là lạ cả.

Còn nghi vấn vì sao Triệu Thiên Cơ có thể đăng cơ sớm hơn dự kiến, ít nhiều Dương Kiệt cũng có thể đoán ra được.

Chắc chắn Ứng Hoàng đã nhận được sức ép từ phía Lãnh Binh Cung, đồng thời mang theo thái độ phũ tay tất cả, ném lại cái nồi bị thủng đáy cho Triệu Thiên Cơ tự vá, còn mình bỏ trốn qua cuộc sống tiêu dao tự tại đây mà.

Tuy chưa hoàn toàn chính xác, nhưng lần này Dương Kiệt đã đoán đúng gần 80 – 90 % rồi đấy.

“Cứ cho là người không nói dối đi, nhưng những nghi vấn của bọn ta, người giải thích như thế nào??” “Đúng thế, đúng thế, theo thông tin bọn ta nhận được thì hai thế lực đang rơi vào thế giằng co, và phía tam công chúa đang chiếm lợi thế, sao đột nhiên bát hoàng tử lại trở thành Ứng Hoàng được chứ??”

Nhìn thấy mọi người chấp nhận lời giải thích của mình, người đàn ông hung tợn thầm thở phào nhẹ nhõm. Đừng nhìn hấn mặt mũi hung tợn như thế, thực ra chỉ là một tên chết nhát, chẳng qua ông trời sanh ra cho hấn khuôn mặt thế thôi, và cho dù hung tợn cỡ nào, nếu như bị đánh hội đồng tại chỗ, chắc gì hấn chống đỡ nổi. Nên nhớ trong nhóm người có mặt ở nơi này, không ít là những tên lính đánh thuê khét tiếng đấy.

Vội vã lên tiếng giải thích thêm nữa: “thật đấy, cũng chính từ miệng của con trai của một người bạn của hàng xóm của cháu nội của bác ruột của tôi thốt ra rằng, dường như tam công chúa đã theo chân một đại năng bí ẩn rời khỏi vương triều Thiên Ưng để đi tới thánh địa tu luyện gì gì đó, nên đã

trực tiếp bỏ cuộc trong cuộc tranh tài lần này, và vô cùng hiển nhiên, bát hoàng tử sẽ trở thành người chiến thắng cuối cùng, đăng cơ thành Ứng Hoàng không phải là chuyện lạ.”

“ Sao cơ??? Tam công chúa tự ý bỏ cuộc và rời khỏi vương triều Thiên Ứng??? ” “ Đại năng bí ẩn?? Rốt cuộc người đó là ai mà có thể khiến tam công chúa từ bỏ luôn cả cơ hội trở thành Ứng Hoàng của mình chứ??? ” “ thú vị, quả thật là thú vị ~~!!! ” “ vậy là bát hoàng tử chính thức trở thành Ứng Hoàng thật sao??? Chỉ là cho dù có thật đi thế nữa, tính theo thời gian thì ít nhất cũng phải đợi thêm nửa năm sau mới có thể bắt đầu đăng cơ chứ??? ” “ ai mà biết được, may hời tao tao đi hỏi ai đây??? ”

Không chỉ nhóm người có mặt ở nơi này, ngay cả Dương Kiệt cũng tỏ ra bất ngờ khi nghe được thông tin từ miệng của người đàn ông hung tợn.

Tam công chúa tự nguyện đi theo vị đại năng bí ẩn chứ không phải bị bắt cóc???

Còn nữa, rốt cuộc đôi phương đã hứa hẹn điều gì mà có thể khiến tam công chúa cam tâm từ bỏ ngai vàng, mục tiêu quan trọng nhất trong nửa đời người của cô ta chứ??

Dương Kiệt và Bàn Thống khẽ đưa mắt nhìn nhau một cái, chuyện này tuyệt đối không đơn giản, ngoài ra linh tính mách bảo cho Dương Kiệt biết rằng, cái ngày mà tam công chúa quay lại, không chừng sẽ trở thành đại họa cho bản thân và đồng đội của mình cũng không chừng.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 360: Bài Học Thích Đáng!!

Lại tiếp tục nghe thêm một vài thông tin thót ra từ miệng những người có mặt tại nơi này, mọi chuyện lớn nhỏ liên quan tới vương thành, vương triều Thiên Ứng, các khu vực lân cận cho tới Sơn Hải thành, chỉ cần muốn nghe, không thiếu thứ gì.

Chỉ là những thông tin ngoài lề này hoàn toàn không gây được hứng thú của nhóm Dương Kiệt nữa. Và bữa ăn đã bắt đầu được dọn lên bàn, sức tập trung cả nhóm lập tức chuyển hết về phía bên này.

tuy tên khốn tiểu nhị này thái độ không tốt, nhưng Dương Kiệt cũng không thể không giơ ngón tay cái lên để khen ngợi hắn.

Một chiếc khay bạc lớn hơn gấp đôi cơ thể của hắn đựng đầy thức ăn mang lên, thế mà hắn vẫn tay không rung, hơi thở không gấp, bình chân như dạ. chỉ điểm này thôi cũng đủ để Dương Kiệt giành lời khen gọi cho hắn rồi.

Chỉ là cho dù khen ngợi, nhưng Dương Kiệt vẫn không thể có thiện cảm nổi với mấy tên như thế này.

Tuy chỉ là những món ăn dành cho người dân thường, nhưng vô cùng phong phú đầy đủ, từ bay trên trời, chạy trên mặt đất và cả bơi dưới nước, không thiếu món gì cả. Quả không hổ danh là những món ngon đặc sản của tàu lâu có quy mô lớn nhất nhì khu vực thành tây của Sơn Hải thành, chỉ là thái độ phục vụ của họ còn phải thay đổi nhiều đấy.

Tuy trong các món không món nào làm bằng thịt linh thú, nhưng đối với nhóm người đã ngán tận cổ với món thịt nướng linh thú duy nhất suốt ba tháng trời, những món ăn trước mặt tuyệt đối không kém gì sơn hào hải vị đối với họ cả.

Món ăn đã lên bàn, không cần phải khách sáo làm gì, cả nhóm lập tức lao vào ăn lấy ăn để, ăn như con ma đói bị bỏ đói mấy chục năm vậy. Thậm chí con Hao Thiên Khuyển trực tiếp trèo lên hắt bàn ăn, không ngừng dùng hai chi vờ hết thức ăn vào miệng mình với tốc độ nhanh như tia chớp, chỉ cần chậm tay một chút chỉ có nước ăn không khí với nó mà thôi.

Dáng ăn của nhóm Dương Kiệt lần nữa gây sự chú ý của tất cả những vị khách có mặt trong đại sảnh, ai nấy đều dùng ánh mắt ngơ ngác hoang mang và khinh thường chế giễu phóng thẳng về phía bên này. Ngoại trừ hai cô gái còn ăn uống lịch sự, ba tên đàn ông và một con chó tuyệt đối trở thành phong cảnh thú vị trong tẩu lầu.

Tên tiểu nhị đứng ở một bên không tìm được lộ ra vẻ nghi ngờ. Chẳng lẽ mấy tên què mùa này may mắn lượm được viên linh thạch trung cấp ở đâu đó nên mới có tiền chạy vào tẩu lầu của mình hào phóng một bữa?? có thể lắm à nha ~~~!!

Nghĩ tới điều đó, tên tiểu nhị thêm lần nữa khinh thường nhóm Dương Kiệt trong lòng, chỉ là bề ngoài vẫn giữ thái độ tôn kính, vì dù sao viên linh thạch trung cấp sau khi thanh toán bữa ăn, số dư còn lại chạy hết vào túi mình mà.

Nhóm Dương Kiệt có phải là lũ què mùa may mắn hay không không quan trọng, quan trọng nhất là làm sao để cuỗm hết số tiền thừa sau bữa ăn mới là vấn đề quan trọng đây.

Chỉ mong lũ quê mùa này không biết giá cả và quên hết việc đòi lại tiền thừa mà thôi. Chỉ là cái đầu còn đỡ, cái sau hơi khó à nha.

Tên tiểu nhị khề dúm mày, không ngừng suy tính có nên nâng giá bữa ăn lên gấp nhiều lần so với giá gốc, chém bớt được nhiều hay bao nhiêu không nhỉ?? Cùng lắm chia bớt một phần cho chủ quán, chắc không thành vấn đề chứ nhỉ??

ực ~~~~~!!!

Không tốn quá nhiều thời gian, chiếc bàn ăn đầy đồ thức ăn đã rơi hết vào bụng cả nhóm, thậm chí ngay cả xương cũng không thừa lại một khúc, bị con cầu xực đó chén hết luôn rồi.

“ tính tiền ~~~~!!” ăn uống no say xong, thông tin cũng không có gì mới mẻ, tới lúc tính tiền rồi khỏi thôi.

“ vâng, vâng có đây ạ, tổng cộng bữa ăn hôm nay tiêu tốn hết 90 linh thạch, lúc nãy quý khách đã đưa trước 1 linh thạch trung cấp tương đương 100 linh thạch, vậy số tiền còn thừa lại còn đúng 10 linh thạch ạ.” Tên tiểu nhị chờ từ nãy tới giờ, lập tức hớn hả chạy tới bên cạnh Dương Kiệt, giả vờ lăm băm tính nhẩm một cái, sau đó nhanh chóng từ ngực áo rút ra 10 viên linh thạch cấp thấp đã thủ sẵn, nhẹ nhàng đặt lên bàn “ thôi tiền” lại cho Dương Kiệt.

Tên khốn này khá thông minh, ít ra không ăn sạch mà còn thừa lại chút ít cho nhóm Dương Kiệt, để trách trường hợp đối phương nghi vì sao tiền “ bill” lại trùng hợp vừa đủ như vậy. Mặc dù lúc này trong lòng hắn vẫn tỏ ra đau xót vô cùng khi phải ới lại 10 linh thạch ra.

1 linh thạch tương đương 1000 lượng, tiền tệ sử dụng của dân thường, 10 linh thạch là hơn 1 vạn lượng rồi chứ ít ỏi gì.

Một hộ gia đình trung lưu mỗi tháng sử dụng cao lắm cũng chỉ khoảng 800 – 1000 lượng, 1 vạn lượng đủ sống gần một năm rồi đấy.

Dương Kiệt nhẹ nhàng lấy lại 10 viên linh thạch bỏ vào túi áo, mỉm cười nói: “Làm phiền anh gọi chủ quản tàu lâu tới đây, tôi có chuyện cần thảo luận với ông ta.”

Nghe xong yêu cầu của Dương Kiệt, nụ cười tôn kính trên môi tên tiểu nhị lập tức cơ cứng lại, trong lòng kêu lớn một tiếng “không hay rồi”.

Chỉ là khách đã yêu cầu, cho dù mình không đi gọi, chắc gì đối phương chịu bỏ qua mà không tự đi tìm chứ?? Không được, trên đường đi gọi chủ quản phải nhét trước một mớ cho lão già khôn nạn đó mới được.

“Sao?? Có vấn đề à??” “không, không, xin quý khách ngồi đợi đôi chút, tiểu nhân đi gọi chủ quản ngay ạ.”

Nói xong, không chờ nhóm Dương Kiệt kịp phản ứng, quay đầu chạy như ma đuổi đi tìm chủ quản theo yêu cầu của anh ta.

Không bao lâu, tên tiểu nhị đã quay trở lại cùng một tên đàn ông trung niên để râu con dê, thân hình mập ú dưới bộ trang phục cao cấp so với trang phục tiểu nhị trong tàu lâu, chắc là chủ quản của đại sảnh này rồi.

Tên chủ quản mang theo vẻ mặt lấy lòng khẽ cúi người kính chào cả nhóm, giọng điệu ôn hòa dễ nghe nói: “tạ hạ tên Đại Cát, chủ quản khu vực đại sảnh, xin hỏi có thể giúp gì cho quý khách ạ.”

Thái độ tôn kính của lão chắc ít nhiều đã nghe được độ chơi xộp của nhóm Dương Kiệt từ miệng tên tiểu nhị, và chắc cả hai đã có thông đồng với nhau luôn rồi đấy chứ.

“ xin hỏi bữa ăn hôm nay tổng cộng tốn hết bao nhiêu tiền ạ??” Dương Kiệt cúi mắt mỉm cười nhìn chằm chằm vào tên chủ quán hỏi.

Quả nhiên ~~~~!!!

Tên tiểu nhị thầm thở phào nhẹ nhõm vì sự thông minh của mình, trên đường dẫn tên chủ quán tới đây đã lót hơn một nửa số linh thạch “ kiếm được” từ Dương Kiệt cho lão, và cũng bàn bạc xong số tiền mà nhóm Dương Kiệt cần “ chi trả” cho bữa ăn, nên không cần lo sợ bị lộ tẩy vì đã chặt chém khách nữa.

Nghĩ tới điều đó, tên tiểu nhị không kìm được phóng ánh mắt đầy khiêu khích về phía Dương Kiệt, đồng thời trong lòng chửi cha mắng mẹ anh ta không biết bao nhiêu lần.

Chính vì tên khốn bunn xỉn đó mà mình phải ói ra phân nửa tiền chặt chém chứ đâu.

Tên chủ quán nhận được hồi lộ, tất nhiên là biết phải xử lý như thế nào rồi. Giả vờ đưa mắt quét qua những đĩa thức ăn trắng bóng trên bàn, trong lòng không ngừng khinh bỉ đối phương nghèo mà chơi sang, đã vậy còn ngu nữa chứ, tên tiểu nhị không chém các ngươi thì chém ai đây.

Khẽ ho nhẹ một tiếng, mỉm cười nói: “ Bữa ăn mà quý khách vừa dùng, tổng cộng hết 90 linh thạch ạ.”

“ Cái gì?? Là bao nhiêu, tôi nghe không rõ!” Dương Kiệt lộ ra vẻ mặt ngờ ngác, hỏi lại thêm lần nữa.

“ Tại hạ vừa nói là, bữa ăn quý khách tổng cộng là”

Trong lúc tên chủ quán định khẳng định thêm lần nữa. Hoàng Dung ngồi ở đối diện đưa mắt nhìn thẳng vào đôi mắt của tên chủ quán, lão thậm chí

không kịp hiểu chuyện gì, đột nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng, chỉ trong tích tắc hoàn toàn mất hết ý thức.

“dạ, tổng cộng bữa ăn mà quý khách vừa dùng tốn hết 10 viên linh thạch ạ.” Tên chủ quán đôi mắt thất thần, như bị biến thành một con rối dưới sự điều khiển của Hoàng Dung, mang theo giọng điệu khẳng định nói.

Di Hồn Đại Pháp trong Cửu Âm Chân Kinh đã được Hoàng Dung thi triển vào tên chủ quán!!

“chủ, chủ quán” tên tiểu nhị mang theo vẻ mặt như không thể tin nổi nhìn chăm chăm vào tên chủ quán đang rơi vào trạng thái bị điều khiển.

“im mồm ~~~~~!!!” bóp ~~~~~!!!!

Tên tiểu nhị không kịp chất vấn tên chủ quán đã ăn tiền mình mà vì sao “phản bội” một cách trắng trợn đã trực tiếp ăn trọn cú tát trời giáng vào mặt, bị tát tới nỗi say sẩm mặt mày, đầu óc choáng váng, loạn choạng không vững ngồi ngã mông xuống đất, mang theo đôi mắt thất thần hoang mang nhìn chăm chăm vào đối phương.

“bắt đầu từ hôm nay, ngươi không còn là người của bọn tâu lâu nữa.” chủ quán mang theo vẻ mặt “lạnh lùng” nói, hoàn toàn không thèm nhìn mặt của hắn nữa.

Sa thải ~~~~~!!!

Câu nói của chủ quán tựa như tiếng sét ngang tai đối với tên tiểu nhị, hắn há hốc ngơ ngác gơ ngón tay run rẩy chỉ thẳng về phía tên chủ quán, ngập ngừng không nói lên lời.

Nhóm người ở xung quanh ai nấy đều mang theo vẻ mặt trêu chọc chế giễu đối với tên tiểu nhị đó, chắc tên khốn này đã đắc tội không ít người,

nên lúc này chẳng có ai thương hại cho hắn, ngược lại còn mát lòng mát dạ, thậm chí không ít người reo hò khen ngợi quyết định của tên chủ quản nữa.

“Được, hãy đợi đấy ~~~~~!!!” tên tiểu nhị nghiêng răng nghiêng lợi phóng ánh mắt đầy thù hận về phía tên chủ quản, tất nhiên là không thể thiếu “thủ phạm chính” Dương Kiệt rồi, trực tiếp quay đầu rời khỏi.

Tuy đồng lương tiểu nhị ở tàu lâu khá cao, mất đi công việc đau xót vô cùng, nhưng với số linh thạch kiếm được ngày hôm nay, cũng đủ để hắn sống thoải mái một thời gian dài, từ từ kiếm công việc khác cũng chưa muộn mà.

Tính ra hắn còn lời không nhỏ đấy chứ.

“Đứng lại đã ~~~~~!!” Trong lúc tên tiểu nhị định nhanh chân rời khỏi hiện trường, sau đó tìm tới Ngọc Hoa lần tìm một em xinh tươi “xả xui xả xui”, giọng nói lạnh lùng của chủ quản lần nữa vang lên.

“Bỏ lại hết số linh thạch mà ngươi đã lấy của khách quý trước khi rời khỏi.” tên chủ quản từ từ quay người lại nhìn chăm chăm vào tên tiểu nhị với sắc mặt khó coi vô cùng, lạnh lạnh nói.

“ngươi ~~~~~!!!” tên tiểu nhị suýt chút muốn vác dao lao vào đâm chết tên chủ quản trời đánh kia, nhưng hắn còn chưa kịp biến suy nghĩ thành hành động, xung quanh lập tức xuất hiện bốn tên vệ sĩ to con của tàu lâu vây chặt bốn phía, ai nấy đều dùng ánh mắt đầy khát máu nhìn chăm chăm vào hắn, chỉ cần hắn dám có động đậy, tuyệt đối bị bốn tên vệ sĩ xé xác ngay tại chỗ.

Không chỉ bị đuổi việc, ngay cả tiền chém được của khách cũng phải ói ra hết, tuyệt đối là mất cả chì lẫn chài.

Mặc dù muôn màng bất cam, nhưng một tên dân thường như hấn sao dám cãi lời chủ quản của một tàu lâu lớn chứ?? Khó khăn lắm mới từ trong túi áo của mình rút ra gần 40 viên linh thạch thả xuống dưới đất, sau khi làm xong việc đó, hấn tựa như bị rút hết toàn bộ sức lực trong cơ thể ngồi ngã mông xuống đất với vẻ thất thần tuyệt vọng.

Thực ra vài chục linh thạch nhỏ lẻ cho dù đánh rơi xuống đất Dương Kiệt cũng chả buồn lượm lấy. Nếu như ngay từ đầu cả nhóm bước vào tên khốn này giữ thái độ tốt tiếp đón và phục vụ, tiền dư bo hết cho hấn cũng không là vấn đề, chỉ là với thái độ khó ưa của tên tiểu nhị này, không dạy hấn một bài học thích đáng quả thật có lỗi với bản thân quá đi.

Cho đáng đời ~~~!!! Một bài học quý giá dành cho những ai thích nhìn người khác bằng đôi mắt khinh thường, thấy cao thì đội, thấy thấp thì đạp.

PHÌ LỮ ĐẠI NÃO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 361: Thái Độ Quyết Định Đẳng Cấp!!

“ chuyện, chuyện gì đã xảy ra thế này”

Đợi tới khi nhóm Dương Kiệt rời khỏi tử lâu, tên chủ quản mới thoát ra khỏi trạng thái bị điều khiển bởi Di Hồn Đại Pháp của Hoàng Dung, mang theo vẻ mặt hoang mang ngơ ngác không biết chuyện gì đã xảy ra với mình, chỉ nhớ mang máng là đang chuẩn bị khẳng định câu trả lời của mình, ngoài ra không nhớ thêm bất kỳ thứ gì nữa.

“ Tiểu Minh?? Sao lại ngồi ngơ ngác trên mặt đất vậy??” chủ quản phát hiện tên tiểu nhị vẫn còn mang theo vẻ thất thần tuyệt vọng ngồi bất động trên mặt đất, không tự chủ lên tiếng hỏi.

Bốn tên vệ sĩ và nhóm thực khách có mặt ở nơi này ai nấy đều lộ ra vẻ mặt như gặp ma giữa ban ngày nhìn chăm chăm vào tên chủ quản, có chút không thể tin nổi vì sao lão lại đột nhiên buông ra câu hỏi.

Mới cách nay không bao lâu, chính lão đã hùng hổ sa thải tên tiểu nhị đáng ghét này chứ ai, sao tự nhiên giờ lại tỏ ra không biết chuyện gì xảy ra, hoàn toàn không liên quan gì tới lão vậy.

Bốn tên vệ sĩ khẽ nuốt nước bọt vào cổ họng, đưa mắt nhìn nhau một cái rồi chạy tới trước mặt tên chủ quản kể lại hết toàn bộ sự việc xảy ra từ nãy giờ cho lão nghe.

Nghe xong lời tường thuật của bốn tên vệ sĩ xong, tên chủ quản không kìm được rung mình sờn cả tóc gáy, toàn thân chảy đầy mồ hôi lạnh.

Mẹ kiếp! gặp phải cao thủ rồi, vả lại còn là cao thủ sử dụng tà thuật nữa chứ. Nếu như lúc này đối phương không chỉ điều khiển mình dạy cho tên tiểu nhị một bài học mà trực tiếp sai khiến mình đâm dao tự sát tạ tội, sẽ có kết quả như thế nào nhỉ???

Sau khi nắm rõ mọi chuyện, tên chủ quán không chỉ không thương hại tên tiểu nhị, ngược lại còn căm hận hằn thêm bội phần, suýt chút nữa thì tên khốn đó hại mình mất cả mạng đấy chứ.

đáng chết nhất chính là, bốn chục viên linh thạch mà tên khốn đó giao cho mình, cũng bốc hơi mất tiêu rồi, không cần phải hỏi, chắc là đối phương đã sử dụng tà thuật bắt mình giao nộp ra chứ gì.

Đúng là suýt mất mạng mà không nhận lại được thứ gì, phí công phí sức cộng thêm mất mặt nữa chứ, hừ hừ ~~~!!!

“lôi, lôi tên ngu xuẩn đó biến đi cho khuất mắt ta ~~~~~!!!” tên chủ quán phẫn nộ quát thẳng vào mặt của bốn tên vệ sĩ, chúng không dám do dự chần chừ, vội vã lao tới kẹp nách tên tiểu nhị vẫn chưa hoàn hồn, trực tiếp lôi hắn ra khỏi tàu lâu.

Nhóm thực khách ai nấy đều đưa mắt nhìn nhau, không ít người có ý đồ tham lam lộ ra vẻ do dự chần chừ, có nên đuổi theo nhóm Dương Kiệt để làm một vụ lớn hay không.

Sau một hồi đắn đo suy nghĩ đã nhanh chóng dập tắt ý định đánh úp nhóm Dương Kiệt để cướp tiền.

Đùa à, đừng tưởng tên chủ quán này chỉ là một tên chủ quán tàu lâu thông thường, thực ra không ít người đã biết rõ đối phương là một kẻ mạnh chân nguyên đáng sợ đấy. Ngay cả một cao thủ như thế bị người ta dùng tà thuật điều khiển lúc nào cũng không biết, đám lưu manh chỉ biết ăn hiếp

dân thường như lũ này, sao dám đi vượt môn cộp nữa, chỉ sợ chưa kịp vượt trúng đã bị con cộp quay đầu lại tấp một cái vào cổ chết cha nó rồi.

Sau khi tên tiểu nhị bị lôi đi, tên chủ quán hậm hực rời khỏi đại sảnh, bầu không khí trong đại sảnh nhanh chóng quay trở lại như lúc ban đầu, chỉ là lâu lâu lại vang lên tiếng tiếc nuối cảm thán.

- - - - -

“ Lẽ ra mình còn dự định phát triển một thế lực trước khi tiếp quản thành trì, chờ đợi Triệu Thiên Cơ đăng cơ xong mới tính tiếp, ai ngờ tên khốn đó may mắn được đăng cơ sớm, vậy thì kế hoạch của chúng ta phải thay đổi tiến hành sớm thôi.”

Trên đường di chuyển trong thành, Dương Kiệt khẽ nhỏ tiếng bàn luận với Bàn Thống về suy nghĩ của mình.

“ không thành vấn đề thừa chúa công, trước sau gì chúng ta cũng phải đối diện với điều này, với thực lực của chúng ta hiện giờ, muốn tiếp quản Sơn Hải thành từ vị thành chủ đương thời hoàn toàn không phải là vấn đề quá khó khăn, huống chi chúng ta làm việc này một cách hợp pháp, sẽ không ai dám lên tiếng nói năng điều gì cả.” Bàn Thống mang theo nụ cười tự tin nói.

“ tất nhiên, trước khi hành động theo kế hoạch, chúng ta phải mau chóng thu thập mọi thông tin liên quan tới Sơn Hải thành, đặc biệt là các thế lực gia tộc bản địa, thành chủ có thể không có tính nguy hiểm đối với chúng ta, nhưng lũ thế lực bản địa này, nếu như không thể giải quyết ổn thỏa, sẽ gây không ít rắc rối cho chúng ta sau này đây.”

Không phải sao, thế lực bản địa, luôn là nỗi đau đầu của các vị thành chủ khi tiếp quản ngôi thành, nếu như không nhận được cú gậy đầu thừa

nhận của họ, hai bên vui vẻ hòa thuận sống chung một ổ, sau khi tiếp quản thành trì, lũ người không an phận này không chừng sẽ không ngừng làm loạn ở sau lưng gây khó dễ cho thành chủ mới, thậm chí vào trường hợp quan trọng nào đó, đâm một nhát sau lưng cũng không phải là chuyện hiếm, nên Dương Kiệt muốn hoàn toàn làm chủ được Sơn Hải Thành, ít nhất phải thiết lập được quan hệ hợp tác với các thế lực bản địa, nếu như không muốn gặp muôn ngàn rắc rối sau này.

Ngay cả một thành chủ đắc nhân tâm như Âu Dương Thiện, tuy biết rõ tứ đại gia tộc trong Bán Nguyệt Thành vì lợi ích cá nhân không ít lần âm thành kiếm chuyện với mình, nhưng chỉ cần chúng không làm quá đáng, cũng sẽ nhắm mắt bỏ qua, không muốn đụng chạm tới đối phương, huống chi là một tên thành chủ chân lười chân ráo không có chút thế lực chống lưng như Dương Kiệt chứ.

Còn vì sao không trực tiếp ra tay xóa sổ những thế lực dám không nghe lời. Nếu như Dương Kiệt không thể đảm bảo và tự tin có thể trăm phần trăm diệt cỏ tận gốc, tuyệt đối không dám ra tay với các thế lực bản địa.

Vì thế lực bản địa cư trú trong thành lâu đời, thế lực phát triển bằng trưởng tới mức đáng sợ, cánh tay thậm chí đã vươn tới các khu vực lân cận, nếu như xóa sổ gia tộc ở Sơn Hải thành, lũ tàn dư phát triển chi nhánh ở thành trì khác chắc chắn sẽ quay lại chống phá báo thù liên miên không ngớt, tới khi đó chỉ sợ Dương Kiệt lo đối phó với đám tàn dư đó mà không có thời gian phát triển thế lực của mình nữa rồi.

Lũ chuộc nhất đó chỉ cần phái quân cảm tử không ngừng trà trộn vào trong thành, mang theo chất nổ hay gì gì đó có sức sát thương diện rộng lao thẳng vào đám đông dân thường tự sát thôi cũng đủ để Dương Kiệt trây da tróc vẩy rồi.

Dương Kiệt không dám dùng sinh mạng của dân thường ra để làm trò đùa được. Dân chúng trong thành chết hết thì cho dù có ngôi thành trong tay chẳng khác gì một ngôi thành chết, thì còn làm ăn được gì nữa chứ??

còn nữa, đám thế lực gia tộc này nắm giữ phần lớn đất đai sản nghiệp trong thành, hơn 90% dân thường sống dựa hơi vào lũ chó điên đó. Và mỗi mảnh đất đai sản nghiệp cá nhân của chúng, đều đã thiết lập pháp trận tuy đơn giản như mang lại hiệu quả cực kỳ đáng sợ. Nếu như ép chúng vào bước đường cùng, không chừng chúng tức nước vỡ bờ, kích hoạt pháp trận phá hủy hàng loạt đất đai sản nghiệp trong thành, cho dù cuối cùng Dương Kiệt xóa sổ được những thế lực đó, nhưng nhận lại được chỉ là đồng tro tàn đổ nát, thậm chí có thể khiến cuộc sống của dân chúng trong thành bị ảnh hưởng nghiêm trọng nữa là.

đáng sợ nhất là, những đất đai màu mỡ bị pháp trận phá vỡ, sẽ mãi mãi không tài nào hồi phục lại như xưa, sẽ biến thành vùng đất chết chóc không thể trồng trọt thậm chí cho con người sinh sống ở gần đó nữa.

Giống hệt như những vùng đất bị nhiễm phóng xạ nặng ở Trái Đất vậy.

Đó cũng chính là lý do quan trọng nhất mà các thành chủ cho dù có thể lực cực mạnh dưới sự hậu thuẫn của triều đình, cũng không muốn lưỡng bại câu thương với đám thế lực bản địa này.

vì những gì nhận lại được không tương xứng với sự mất mát phải đối diện.

tất nhiên, chỉ cần hai bên đạt được thỏa thuận, may tốt tao tốt cả hai đều tốt, không ai muốn sử dụng biện pháp tiêu cực nhất cả. Vì dù sao cũng là tài sản mà gia tộc đã gây dựng vài trăm hay thậm chí vài ngàn năm, đâu phải muốn chơi liều là chơi liều ngay chứ nhỉ??

Cho nên nếu như chưa tới bước đường cùng, Dương Kiệt tuyệt đối không muốn đụng tới lũ chó điên đó, nếu như có thể hòa thuận chung sống, thì tốt quá rồi còn gì.

Ngoài ra tiền thu thuế hằng năm từ tay đám thế lực bản địa tuyệt đối không ít, nếu như không phải bị ép vào thế bí, Dương Kiệt tuyệt đối không đập đổ lũ máy rút tiền di động này.

“ Việc thu thập thông tin giao lại cho Sĩ Nguyên. Ngoài ra, trong lúc thu thập thông tin, hãy tìm hiểu thêm một gia tộc họ Xích đang cư trú trong thành, tất cả mọi thông tin lớn nhỏ về gia tộc này, ta đều muốn biết rõ.” Dương Kiệt khẽ gật đầu đồng ý gợi ý của Bàn Thống. Đồng thời mong muốn tìm hiểu thêm về gia tộc của Xích Tiểu Lâm. Nếu như có thể, không ngại ra tay nâng đỡ Xích gia vươn lên trở thành thế lực hùng mạnh nhất của Sơn Hải Thành, mục đích là sử dụng phương pháp lấy độc trị độc, dùng gia tộc bản địa đối phó với gia tộc bản địa, nhất cử lưỡng tiện, không phải sao???

“ chúa công xin yên tâm, đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ.” Bàn Thống khẽ chấp tay tuân lệnh đáp.

“ chuyện đó tính sau, giờ lo kiếm chỗ trú chân trước đã, không thể để cả nhóm tôi nay ngủ ngoài đường chứ nhỉ???” nhìn thấy Bàn Thống định hành động ngay, Dương Kiệt nhanh chóng kéo hắt lại, cười khóc không được nói.

Lẽ ra lúc ban đầu còn định cư trú ngay tại quán tàu lâu kia, nhưng với thái độ khó ưa của tàu lâu, nên Dương Kiệt nhanh chóng phủ quyết điều đó, kéo cả nhóm đi tìm khách sạn khác trong thành.

Chỉ là cả nhóm đi tìm từ đường này tới đường khác, ngoại trừ quán tàu lâu lúc nãy được cư trú ra, những quán khác chỉ phục vụ ăn uống chứ không

cung cấp chỗ ở, khiến cả nhóm vò đầu nhưc tóc mỗi khi nhận được câu từ chối của chủ tàu lâu.

Chẳng lẽ phải quay trở lại quán tàu lâu lúc này thật sao?? Mẹ kiếp, ngôi thành tâm trung thế này mà chỉ có duy nhất mỗi một quán cho cư trú à??

“ Anh bạn, xin hỏi trong thành có khách sạn để cư trú không??” Đi hết nửa ngày trời mà không tìm ra nơi có thể cư trú, Dương Kiệt đã mất hết kiên nhẫn, kéo lấy một người đi đường nhỏ tiếng hỏi, đồng thời không quên nhét một viên linh thạch vào tay đối phương, xem như là phí hỏi đường vậy.

Nhìn thấy viên linh thạch nhét trong tay, đôi mắt của tên thanh niên đi đường lập tức rực sáng, thái độ vô cùng nhiệt tình cười nói: “ có ạ, Nguyệt Lai tàu lâu, nơi đó có thể cho du khách ngoại thành trú chân với giá cả phải chăng ạ, đi theo” “ khoan, khoan đã, tàu lâu đó tại hạ biết rồi, chỉ muốn hỏi ngoài quán đó ra, còn nơi nào có thể cho người ngoài trú chân nữa không???”

Nguyệt Lai tàu lâu, chính là quán tàu lâu mà nhóm Dương Kiệt có ác cảm không muốn trú chân tại đó đó mà.

“ có thì có, chỉ là” tên thanh niên lộ ra vẻ do dự, quan sát toàn thân trên dưới nhóm Dương Kiệt, nhưng muốn đánh giá soi mói gì đó thì phải.

“ chỉ là sao???” Dương Kiệt không thích ánh mắt đầy nghi ngờ và soi mói của đối phương, nhưng đang nhờ vả người ta, không còn cách nào khác là nhường nhịn mà thôi.

“ ngoại trừ Nguyệt Lai tàu lâu, đúng là trong thành chỉ còn lại duy nhất một căn khách sạn là có thể cư trú, chỉ là nơi đó là một khách sạn cao cấp, chỉ dành cho dân nhà giàu phú hộ, các vị” thì ra tên thanh niên này do

dự chần chừ là vì nghi ngờ nhóm Dương Kiệt có đủ khả năng cư trú tại khách sạn cao cấp trong miệng hẻm hay không.

tuy đối phương chơi sang tới mức tặng một viên linh thạch cho mình chỉ với mục đích hỏi đường, nhưng căn khách sạn đó, tuyệt đối không phải một vài hay chục viên viên linh thạch có thể giải quyết được đâu.

Khách sạn cao cấp?? càng tốt, càng cao cấp càng tốt, gì chứ tiền thì bọn thiếu gia không thiếu.

“ vậy xin hỏi khách sạn đó nằm ở tọa độ nào ạ??” không muốn lãng phí thời gian, Dương Kiệt trực tiếp hỏi.

“ Khách sạn nằm ở khu vực thành đông, đi hết hai con đường đại lộ, quẹo trái rồi quẹo phải, đi băng qua một công viên nhỏ ở trung tâm, sẽ tìm thấy khách sạn đó ạ.” Người ta đã lên tiếng hỏi, đã nhận được tiền thì phải trả lời thôi, còn đủ khả năng tài chính để ở không là chuyện của người ta, quan tâm chỉ cho một óc phải không nè??

“ Đa tạ huynh đệ.”

Khá xa, vì lúc này nhóm Dương Kiệt đang ở tận cùng của thành tây, nhưng không thành vấn đề đối với cả nhóm, vì vài ba vạn dặm còn đi được, huống chi ngôi thành tầm trung này chứ.

Có được địa chỉ, nhóm Dương Kiệt tuân theo chỉ dẫn của tên thanh niên đi chuyển thẳng tới khu vực thành đông, băng qua hai con đường đại lộ, rồi quẹo trái thêm quẹo phải, lại đi băng qua một công viên nhỏ ở trung tâm, tốn gần hai khắc giờ, một căn khách sạn có quy mô rộng lớn đã nhanh chóng đập vào đôi mắt của cả nhóm.

Quy mô đồ sộ của khách sạn này thậm chí không thua kém gì thành chủ phủ thậm chí còn có phần rộng lớn hơn nữa là. Quả không hổ danh là khách

sạn cao cấp chỉ dành riêng cho phú hộ nhà giàu.

“ Phù, cuối cùng cũng tới nơi, đúng là có một căn khách sạn thật.”

Nhìn tấm bảng được làm bằng gỗ quý cao cấp, xung quanh bốn góc rất vàng, ngay cả chữ ghi chú trên bảng cũng làm bằng vàng với vàng, chỉ nhìn sơ qua là biết là một khách sạn cao cấp rồi.

Một căn khách sạn ~~~~!!

Chính là tên gọi của khách sạn này. Dương Kiệt lần đầu tiên nhìn thấy tên khách sạn có chút cười khóc không được.

Tên chủ khách sạn đúng là có khiếu hài hước khi đặt tên khách sạn của mình một cái tên như thế này.

“ chào mừng quý khách ~~~~~!!!”

Vừa bước chân vào đại sảnh rộng mênh mông được bố trí không khác gì khách sạn 5 sao ở trái đất, thậm chí có chút hoàng tráng hơn nữa, trần nhà rất vàng khảm đầy chân châu theo hình vẽ của vô số linh thú trong truyền thuyết đại lục Huyền Thiên, và mục đích cũng chỉ dùng để thấp sáng cho cả đại sảnh, được trụ vững bởi bốn cây trụ nhà được đúc bằng pha lê ngọc bích nguyên khối thô to bằng cơ thể của năm người đàn ông trưởng thành cộng lại, thậm chí ngay cả hai nhân viên tiếp khách đứng cửa đón khách cũng mặc bộ trang phục bằng lụa cao quý có thêu kim tuyến cao cấp, bộ đồ trên người họ mặc không có vài chục viên linh thạch cũng đừng mong chạm vào được cọng chỉ của chúng, không cần phải xa hoa tới mức độ này chứ ~~!!

Nhìn thấy nhóm Dương Kiệt vừa bước chân vào, hai nhân viên đón chào khách lập tức nhanh chóng bước tới trước mặt cả nhóm khẽ cúi người, mang theo giọng điệu tôn kính chào hỏi, hoàn toàn không vì những bộ trang

phục thô sơ tới mức tầm thường mà cả nhóm đang mặc trên người mà tỏ ra khinh thường hay đuổi khách ngay tại chỗ.

Thái độ này mới là chuyên nghiệp chứ đâu!!

Đúng là “ nhân viên” của khách sạn cao cấp có khác, được đào tạo bài bản chuyên nghiệp, không vì hình tượng của khách hàng mà trông mặt bắt hình dong, trước khi chạy tới chào đón, hai tên phục vụ đã có thể nhìn kỹ trang phục trên người nhóm Dương Kiệt, nhưng không vì thế mà họ tỏ ra cao cao tại thượng khinh thường hay thậm chí đuổi khách, ngược lại còn tỏ ra thái độ nhiệt tình tôn kính chào đón, chỉ duy nhất điểm này thôi cũng đủ để Dương Kiệt có thiện cảm rồi.

Đúng là đẳng cấp cách biệt quá đi, hèn chi Nguyệt Lai tẩu lầu chỉ là một quán ăn khách sạn hạ cấp, còn người ta có thể phát triển thành một khách sạn cao cấp duy nhất trong thành.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 362: Bé Cái Nhầm ~!!

Hai nhân viên tiếp khách nhanh chóng dẫn cả nhóm đi thẳng vào nơi đăng ký có một chủ quản đã đứng chờ sẵn.

“ Xin hỏi quý vị muốn trú đêm ạ??” chủ quản với thái độ thân thiện mỉm cười lên tiếng hỏi.

“ Vớ vẩn, vào khách sạn không trú đêm thì làm gì nữa chứ??” Dương Kiệt cười trêu chọc nói.

“ Làm được nhiều đấy, trong khách sạn của chúng tôi không chỉ dành cho khách hàng trú đêm, ngoài ra còn phục vụ tiệc tùng ăn uống, tất nhiên là không thể thiếu dịch vụ xông hơi tắm quất chuyên nghiệp nhất trong khu vực, tất nhiên, còn một dịch vụ đặc biệt dành riêng cho những vị khách hàng lẻ loi cô đơn, hàng đảm bảo chất lượng cao cấp, kỹ năng chuyên nghiệp khỏi bàn, quý khách chỉ cần thử qua một lần không chừng sẽ bị nghiện luôn cho mà xem, hihi, không biết quý khách có muốn sử dụng thử dịch vụ này không ạ, bảo đảm quý khách sẽ thỏa mãn hài lòng cho mà xem.”

vừa nói vừa không ngừng nháy mắt như vẽ gợi ý gì đó về phía Dương Kiệt, hoàn toàn không thèm quan tâm tới hai cô gái đi cùng lúc này đã trầm đen như than, đặc biệt là Hoàng Dung, suýt chút xoắn cả tay áo lên để lao vào xử đẹp lão già “ ma cô” trời đánh dám dụ dỗ Kiệt ca ca ở trước mặt.

“ thôi, thôi, đủ rồi, cho chúng tôi ba phòng trú đêm.” Dương Kiệt không dám kích thích hai con “ hổ cái” đang nổi điên sùng sục ở phía sau nữa, trực

tiếp bác bỏ gợi ý của chủ quản, mặc dù trong lòng muôn mường muốn trải nghiệm thử dịch vụ độc đáo trong miệng ông ta như thế nào.

Hì hì, trai mới lớn cộng thêm bị ức chế một thời gian dài, có ham muốn cũng là lẽ thường tình thôi mà.

à há, hay là mình nháy mắt ra hiệu cho ông ta, khế bảo ông ta lát nữa lên lên chạy vào phòng mình để tư vấn riêng về khoản dịch vụ đó được không nhỉ???

tất nhiên, nghĩ thì nghĩ thế chứ Dương Kiệt nào dám làm, lỡ bị Hoàng Dung và Mộ Dung Tuyết phát hiện thì chỉ có nước mổ bụng tự sát tại chỗ mà thôi.

“vâng, vâng, khách sạn của chúng tôi có ba loại phòng, phân biệt thanh đồng, bạc kim và hoàng kim, không biết quý khách muốn sử dụng loại phòng nào ạ.”

Chủ quản lộ ra vẻ mặt tiếc nuối, vì rõ ràng nếu như môi chài được Dương Kiệt sử dụng dịch vụ, hấn cũng sẽ được chia tiền hoa hồng không ít, chỉ là người ta đã từ chối, vậy thì đành chịu chứ biết sao giờ.

Mặc dù lúc này trong lòng vẫn còn nghi ngờ đối phương có đủ khả năng sử dụng dịch vụ đó hay không, nhưng không thử qua thì sao biết được chứ, trên đời này không thiếu gì những tên có sở thích kỳ lạ, mặc dù sở hữu gia tài kếch sù nhưng lại thích ăn mặc giản dị, nhân viên trong khách sạn đã được đào tạo bài bản, tuyệt đối không thể nào xảy ra tình trạng trông mặt mà bắt hình dong được.

“thanh đồng giá cả thế nào, bạc kim và hoàng kim thì sao???” Chắc phân biệt theo thể loại phòng thường, phòng thương gia và phòng tổng

thống chứ nhỉ?? Dương Kiệt không thiếu tiền, nhưng cũng phải hỏi kỹ giá cả và chất lượng dịch vụ rồi mới tính sau.

“ Dạ, phòng thanh đồng một trăm linh thạch một đêm, chỉ bao gồm một phòng ngủ thông thường, nhưng cho dù chỉ là phòng thông thường, nhưng tuyệt đối là cao cấp nhất trong Sơn Hải thành hay thậm chí khu vực lân cận. Bạch Kim một đêm một ngàn linh thạch, có diện tích rộng gấp đôi phòng thanh đồng, được trang trí theo tiêu chuẩn biệt viện của các quý tộc của vương triều Thiên Ưng, có sẵn hai người hầu phục vụ cả ngày lẫn đêm, có thể đáp ứng hết mọi yêu cầu của quý khách. Còn hoàng kim, giá cả khoảng 10000 linh thạch một đêm, bao gồm một trang viên riêng biệt, có lầu các hoa viên đầy đủ, đạt chuẩn thủ phủ của các vị vương gia hoàng tử công chúa trong vương triều, nói thẳng ra là trong đó có đầy đủ tất cả mọi thứ không thiếu thứ gì cả, chỉ có những thứ các vị không nghĩ ra mà thôi, kèm theo một đoàn tùy tùng người hầu đông gần hai chục người, thậm chí có cả quản gia chuyên nghiệp giúp quý khách sắp xếp thỏa mãn mọi yêu cầu được đặt ra, cho dù các vị muốn đi tham quan nay đó trong thành hay đi đâu đó trong phạm vi mười ngàn dặm trong khu vực lân cận, bao gồm cả dịch vụ đưa đón bằng xe ngựa sang trọng nhất, món ăn dùng trong các bữa đều đạt chuẩn khẩu phần và chất lượng như trong hoàng cung, mục đích của chúng tôi là luôn mang tới cho quý khách một dịch vụ thoải mái thư thả và hài lòng nhất có thể. Quan trọng nhất là, có cả chuyên viên chuyên nghiệp để phục vụ chăm sóc cho sủng vật thú của quý khách nữa kìa.”

Tay chủ quản không tiếc nước bọt như khẩu sung liên thanh khạc lửa thao thao bất tuyệt khoe kể về các loại dịch vụ của khách sạn, nói tới cùng thậm chí khẽ liếc mắt nhìn về phía Hao Thiên Khuyển.

Hao Thiên Khuyển khẽ vênh cao đuôi lên trợn mắt trắng với tên chủ quản. Trong lòng tự nhủ nếu như lát nữa tên chuyên viên gì đó phục vụ

không khiến mình hài lòng, sẽ trực tiếp ra "chân" đập nát cái khách sạn vớ vẩn này vì cái tội ba hoa khoác lác.

cầu trời phù hộ cho dịch vụ khách sạn đúng như những gì lão chủ quản ba hoa này giờ, nếu không thì.....

Nghe tên chủ quản kể thấy mà ham, tiền thì Dương Kiệt không thiếu, tất nhiên là muốn trải nghiệm thử dịch vụ cao cấp nhất của khách sạn rồi.

“ Cho tôi ba phòng hoàng kim.”

Ba phòng hoàng kim một đêm tương đương 30000 linh thạch, khoảng 300 viên linh thạch trung cấp, Dương Kiệt trực tiếp từ trong nhẫn Càn khôn của mình rút ra gần 10000 viên linh thạch ném thẳng lên bàn, cười nói: “ chúng tôi cư trú khoảng một tháng, số tiền thừa còn lại xem như tiền tip cho ông và mấy anh em phục vụ. Mà này, nhớ chọn cho chúng tôi ba căn phòng có số thứ tự nối tiếp nhau để cho chúng tôi dễ gặp mặt nhau.”

Mẹ kiếp ~~~!! Vứt cả vạn linh thạch trung cấp ra mà mắt không chớp lấy một cái, khấu trừ hết toàn bộ chi phí, tiền tip còn trên cả ngàn linh thạch trung cấp, cho dù chia đều cho đám tiểu đệ ở phía dưới, mình vẫn còn có thể bỏ túi số linh thạch không ít đấy chứ, hì hì. Cái gì gọi là đại gia chịu chơi, cái gì gọi là người thật không lộ chân tướng là đây chứ đâu nữa??

Cũng may, cũng may là tính chuyên nghiệp của mình đã khiến mình không bao giờ xem thường bất kỳ ai, cho dù đối phương ăn mặc rách nát đi nữa, nếu không thì e rằng không chỉ mất đi một môi làm ăn, thậm chí đắc tội đối phương cho mà xem.

Chỉ là, đối phương yêu cầu ba căn phòng có số thứ tự nối tiếp nhau, vì sao nhỉ???

Chủ quản sau một hồi phân kích lúc ban đầu, sau đó chuyển sang ngơ ngác kinh ngạc khi nghe được yêu cầu của Dương Kiệt.

Lúc này Dương Kiệt đang quay đầu lại thảo luận với cả nhóm đứng ở phía sau nên nhất thời không phát hiện ánh mắt khó hiểu kinh ngạc của tên chủ quản.

Khách hàng là đại đế, khách hàng lớn ngang trời, người ta đã yêu cầu như thế thì mình phải tuân thủ theo thôi. Huống chi đối phương còn là khách sộp nữa chứ, cho dù có yêu cầu gấn thêm bốn cầu ngay trên nóc nhà cũng phải thực hiện ngay tức khắc đấy chứ.

Sở dĩ lấy ba phòng là để Hoàng Dung và Mộ Dung Tuyết một phòng, Bàng Thống và Lý Nguyên Bá chung một phòng, còn Dương Kiệt, tuy ở phòng riêng, nhưng lại phải gác thêm chung với con cháu xực Hao Thiên Khuyển, sắp xếp như vậy vô cùng hợp lý đấy chứ nhỉ.

Cả nhóm không ai có ý kiến, và tên chủ quản sau một hồi kiểm tra sổ sách, mang theo nụ cười đầy tôn kính nói: “Thật may mắn, hiện giờ khách sạn chúng tôi đang có sẵn ba căn phòng hoàng kim số 7, số 8, và số 9, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của quý khách.

7, 8, 9 nối đuôi nhau chắc ở sát bên nhau, được đấy.

Nhìn thấy Dương Kiệt gật đầu hài lòng, chủ quản vội vã quay ra hướng ngoài cửa nói lớn: “a Phúc, a Lộc, a Thọ, mau tới dẫn khách quý vào phòng nào ~~~~!!!”

Phúc, Lộc, Thọ, ba cái tên thuộc dạng khách thường xuyên trong các bộ phim cổ trang ở Trái Đất đây mà, không ngờ ở nơi này cũng được gặp, quả là thân quen quá đi.

Chỉ là, chỉ dẫn vào phòng thôi mà, sao lại cần tới ba người kia chứ???
Chẳng lẽ đây là cách kiếm tiền bo của nhân viên phục vụ ở nơi này???
Nhưng mình đã trả hết tiền bo rồi mà, hay là do mình trả nhiều quá nên họ phục vụ tận tình cho mình chẳng???

Nghĩ mãi nghĩ không thấu vì sao cần tới ba người phục vụ dẫn đường, chỉ định định cho rằng do khách sạn phục vụ tận tình nên cũng không hỏi thêm gì nữa, dưới sự dẫn đường tận tình và nhiệt tình của ba người phục vụ, nhóm Dương Kiệt nhanh chóng đi theo phía sau để lấy phòng.

Vượt qua đại sảnh đăng ký, cả nhóm nhanh chóng đi sâu vào bên trong một khu vườn hoa viên rộng lớn, chắc là nơi dành cho khách hàng mở tiệc tùng ngoài trời hoặc ngồi ngắm trăng thư giãn vào ban đêm nhỉ?? lại băng qua cả vườn hoa viên xong, tiếp nối và chín ngã đường chia tách ra làm chín khu vực khác nhau, khách sạn này quả thật rộng lớn vô cùng, chỉ đợi việc di chuyển từ khu vực này sang khu vực khác tuyệt đối tốn không ít thời gian đấy chứ.

Mình quả thật sáng suốt khi yêu cầu lấy ba phòng nối tiếp nhau ngay từ lúc ban đầu, chứ nếu xa mút chỉ như vậy, thì lấy đâu ra cơ hội tối đêm âm thầm đột nhập vào phòng của Dung nhi và Mộ Dung chứ, hì hì ~~!!

Dương Kiệt tỏ ra hài lòng với sự “sáng suốt” của mình, chỉ là cuộc đời đâu như trong mơ, đâu phải nghĩ sao sẽ ra như vậy chứ!!

Chỉ thấy đi tới khúc giao điểm chia tách các khu vực, a Phúc khẽ cúi người giơ tay ra hiệu cho Dương Kiệt đi theo mình về phía đoạn đường tận cùng bên trái, a Thọ ra hiệu cho nhóm Bàn Tống đi vào đoạn đường thứ 3 từ trái sang, và a Lộc định dẫn nhóm Hoàng Dung đi thẳng về phía đoạn đường ở tận cùng bên phải.

“ ề, ề khoan đã, sao mỗi nhóm đi một đoạn đường khác nhau vậy, chẳng lẽ cho dù chia rẽ ra thành chín đoạn đường, nhưng đều có thể thông tới cùng một khu vực sao??? Vậy tại sao không đi chung với nhau chứ???” Dương Kiệt hốt hoảng vội vã kéo ba tên phục vụ lại, mang theo vẻ mặt ngờ ngác khó hiểu hỏi.

“ Dạ không phải ạ, phòng hoàng kim số 7 nằm ở tận cùng của khu vực số 1, phòng hoàng kim số 8 nằm ở khu vực giữa ở đường số 4, và hoàng kim số 9 nằm ở gần sát tận cùng ở khu vực số 9 ạ.” Phúc, Lộc, Thọ đưa mắt nhìn nhau một cái, vẫn mang theo thái độ tôn kính kiên nhẫn giải đáp thách mắc của Dương Kiệt.

“ Cái gì kỳ vậy?? Bộ phòng hoàng kim số 7, số 8 và số 9 không nằm sát ngay bên cạnh nhau sao???” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt như không thể tin nổi ngờ ngác hỏi.

“ Ai nói với quý khách rằng phòng hoàng kim số 7, số 8 và số 9 phải nằm sát ngay bên nhau vậy???” Phúc Lộc Thọ lộ ra vẻ mặt khó hiểu hỏi ngược lại Dương Kiệt.

Cái này!!! Đúng là không ai quy định phòng số 7, 8, 9 phải nằm sát bên nhau, nhưng theo logic thông thường thì khi xây dựng bố trí phòng ốc của khách sạn, các phòng sắp xếp nối đuôi nhau theo con số, chỉ là không ngờ chủ khách sạn này lại chơi trò phi logic như vậy.

Thế thì làm khó Dương Kiệt chứ còn gì nữa. Bé cái nhầm rồi anh Kiệt ơi!!

Nhóm Hoàng Dung, Mộ Dung Tuyết và Hao Thiên Khuyển đứng ở phía sau không kìm được bật cười khúc khích trước sự “ mất mặt” của Dương Kiệt, còn Bàn Thống, nào dám cười ra đâu, lúc này hấn nén nhịn tới nỗi đỏ phồng cả khuôn mặt rồi kìa.

“tôi yêu cầu được đổi phòng ở sát bên...” “không nhé, cứ thế mà ở, không cần đổi chút gì cả.”

Dương Kiệt vừa định yêu cầu đổi lại phòng gần sát bên nhau, Mộ Dung Tuyết lập tức lên tiếng phản đối, không thèm đợi anh ta phản ứng, kéo lấy tay của Hoàng Dung đi thẳng về phía căn phòng hoàng kim số 9 dưới sự muôn màng tiếc nuối và khó chịu của Dương Kiệt.

“không biết quý khách có cần...” “thôi cứ vậy đi, không cần đổi nữa.”

Mộ Dung Tuyết đã lên tiếng, Dương Kiệt không muốn phản bác ý kiến của cô ta, đành mang theo tâm trạng hậm hực khó chịu đi theo a Phúc đi thẳng về phía phòng số 7.

Hãy đợi đấy, đừng tưởng bọn thiếu gia chịu thua sớm như vậy. Càng tốt, Mộ Dung tưởng rằng hai căn phòng cách xa nhau mình sẽ không phí sức tìm tới, chắc chắn cả hai sẽ mất cảnh giác, càng tạo cơ hội để bọn thiếu gia đột nhập thành công.

Dương Kiệt đáng thương chỉ còn cách dùng lý do này để an ủi xoa dịu nỗi oan ức tức giận của bản thân chứ biết sao bây giờ.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 363: Tam Đại Gia Tộc

“bẩm chúa công, theo thông tin thuộc hạ thu thập được mấy ngày nay, chúng ta đã có cái nhìn khá rõ ràng về sự phân chia thế lực trong Sơn Hải thành. Ngoại trừ thế lực thành chủ phủ, còn có tam đại gia tộc có thực lực và tầm ảnh hưởng lớn nhất, hầu như kiểm soát toàn bộ mọi việc lớn nhỏ từ kinh doanh, dân sinh và thậm chí là quyền sinh sát tuyệt đối trong Sơn Hải thành. Phân biệt là nhà họ Thẩm, nhà họ Chu và nhà họ Xích.”

Trong phòng của Dương Kiệt, Bàn Thống ngồi đối diện trên bàn trà tiếp khách tay cầm một cuộn giấy có ghi chép chi chít bên trên, miệng không ngừng báo cáo ra những thông tin mà hắn thu thập được trong Sơn Hải thành trong mấy ngày nay.

“Nhà họ Xích??? Là một trong tam đại gia tộc trong thành???” Dương Kiệt có chút bất ngờ, không ngờ gia tộc của Xích Tiểu Lâm lại có vai vế không nhỏ trong một ngôi thành tầm trung, nếu như thế thì kế hoạch nâng đỡ nhà họ Xích lên để chống đối với những thế lực trong Sơn Hải thành phải thay đổi rồi.

Vì dù sao thì người ta đã là một trong tam đại gia tộc hùng mạnh nhất trong Sơn Hải thành rồi, vậy thì còn cần gì một người xa lạ không rõ không ràng không biết từ đâu chui ra giúp đỡ nữa chứ. Và lại, tuy các thế lực trong thành có sự ganh đua với nhau, nhưng một khi lợi ích bị đụng chạm, chắc chắn sẽ cùng đồng lòng để chống đỡ địch ngoại xâm, và việc làm sắp tới của Dương Kiệt, chẳng khác nào là xâm lược lãnh thổ của người ta cả, chưa chắc gì phía nhà họ Xích sẽ cam tâm đứng về phía mình.

Tất nhiên, nếu như Dương Kiệt có thể mang lại lợi ích to lớn cho nhà họ Xích, thì họ quay sang ủng hộ tuyệt đối cũng không phải là vấn đề, chỉ là, hiện giờ Dương Kiệt một không quyền, hai không có thế, còn tiền ư, nói thật tài sản vài tỷ trong nhẫn Càn Khôn của anh ta, chỉ sợ không bằng một góc nhỏ của những gia tộc hùng mạnh trong thành, tự nhiên khơi khơi lộ cái mặt ra nói nâng đỡ người ta thành gia tộc hùng mạnh nhất Sơn Hải thành hay thậm chí là cả vương triều Thiên Ưng, có thẳng điên mới tin á.

“Chỉ là” “chỉ là sao???”

“chỉ là một, hai năm trở lại nay, nhà họ Xích đang phải đối mặt với muôn mangan khó khăn từ sự cạnh tranh gay gắt của nhà họ Thẩm và thậm chí là những gia tộc phục tùng nhà họ Thẩm ở phía dưới, nếu như tình hình không được xoay chuyển trong thời gian sớm nhất, không chừng nhà họ Xích sẽ mất luôn cả vị thế của tam đại gia tộc, bị đẩy xuống thành một gia tộc tầm trung hoặc thậm chí bị xóa sổ khỏi Sơn Hải thành bởi nhà họ Thẩm.” Bằng Thống biết rõ Dương Kiệt quan tâm đặc biệt tới nhà họ Xích, nên đã không che giấu gì, trực tiếp nói ra những thông tin quan trọng nhất mà anh ta có thể có hứng thú.

“Thế sao???” Dương Kiệt khẽ dúm mày. Trong lòng vừa cảm thấy khó chịu vừa cảm thấy vui mừng.

Khó chịu vì dù sao cũng là gia tộc của anh em đồng sanh ra tử của mình, càng sống càng thụt lùi tất nhiên là điều mà Dương Kiệt không muốn nhìn thấy rồi.

Còn vui mừng chính là, trong lúc nhà họ Xích sa cơ thất thế, tuyệt đối sẽ là cơ hội để Dương Kiệt nhúng tay vào.

“nhà họ Xích xưa nay kinh doanh trong lĩnh vực đan dược, có thể nói là độc quyền trong Sơn Hải thành, phát triển với quy mô khá lớn, nhưng trong

một năm trở lại nay, nhà họ Thẩm vốn chỉ kinh doanh phát triển về lĩnh vực binh khí đột nhiên nhảy luôn vào cả cả lĩnh vực kinh doanh đan dược, và đan dược do nhà họ Thẩm bán ra, có chất lượng và giá cả tốt hơn gấp nhiều lần so với nhà họ Xích, nên tình hình kinh doanh của nhà họ Xích đang rơi vào thế khó khăn, thị phần bị tụt dốc không phanh, nếu như không phải vẫn còn cái tên thương hiệu lâu năm còn níu kéo được không ít khách hàng quen cũ, e rằng lúc này nhà họ Xích đã phải hút cháo hết rồi.”

Dương Kiệt có chút bất ngờ trước thông tin này. Một gia tộc kinh doanh đan dược lâu đời, nắm giữ bí quyết luyện đan độc quyền thuần thực, cuối cùng chơi không lại một anh lính mới, rốt cuộc là nhà họ Thẩm gì đó đã tuyển mộ được luyện đan sư chất lượng cỡ nào mới làm được điều đó ấy nhỉ, chẳng lẽ là luyện đan sư trung cấp. Chỉ là, luyện đan sư trung cấp ai mà thèm đi tới cái nơi chim không đẻ nổi trứng này để bám trụ vào một gia tộc không hơn không kém chứ??

Đừng nói là luyện đan sư trung cấp, thậm chí ngay cả sơ cấp cũng chưa chắc chịu chui đầu vào một ngôi thành tâm trung của một vương triều tâm trung đấy chứ.

“ nghe nói phía nhà họ Thẩm không biết từ đâu chiêu mộ được vài tay luyện đan sư sơ cấp, ngoài ra còn được cung cấp linh thảo linh quả bởi một thế lực bí ẩn ngoài Sơn Hải Thành với giá rẻ mạt, nên mới có thể cho ra những đan dược có chất lượng và giá cả cạnh tranh như vậy. Không ít tin đồn nói rằng, mấy tên luyện đan sư sơ cấp đó, tất cả đều đến từ Thánh Hỏa tông.” Bànng Thống nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt thận trọng nói.

Ngũ đại tông môn, những chữ vô cùng nhạy cảm đối với Dương Kiệt, đặc biệt là Thánh Hỏa Tông, Bànng Thống lo sợ anh ta sẽ nổi giận lôi đình khi nghe thấy những cái tên đó.

Nhưng lần này Bàng Thống đã làm, Dương Kiệt nghe xong từ “Thánh Hỏa Tông” chỉ khẽ dúm mày, không phải vì khó chịu mà là dường như suy đoán ra điều gì đó thì phải.

“Thánh Hỏa tông?? Họ Thẩm?? Chẳng lẽ là”

Trong đầu Dương Kiệt không tự chủ xuất hiện hình bóng một thiếu nữ sở hữu khuôn mặt xinh xắn dễ thương với bộ trang phục cung đình cao quý trên người, khi võ hồn được kích hoạt ra trên đỉnh đầu, lập tức trở thành tâm điểm của cả Thánh Hỏa tông, ngay cả một trưởng lão quyền lực của tông môn cũng phải tỏ thái độ khách sáo thận trọng.

Thẩm Thùy Vân ~~~!!!

Cô gái tham gia thí luyện gia nhập Thánh Hỏa tông cùng thời với Dương Kiệt, và kích hoạt được võ hồn cấp 6 Linh Lung Huyền Thiên Đỉnh, một võ hồn thuộc dạng siêu hiếm, đặc trưng của luyện đan sư.

Tuy chỉ là một võ hồn cấp 6 thông thường, nhưng giá trị của võ hồn thậm chí còn cao quý hơn một võ hồn có thuộc tính tấn công cấp 9, cấp 10 nữa là.

Linh Lung Huyền Thiên Đỉnh, chìa khóa để giúp chủ nhân của nó có cơ hội đạt tới đẳng cấp đại tông sư. Đại tông sư cho dù đi tới khu vực trung ương, ngay cả những lão quái vật độ kiếp gặp phải cũng phải khách khí đối xử ngang hàng đấy chứ.

Không ngờ nhà họ Thẩm trong Sơn Hải Thành là gia tộc của Thẩm Thùy Vân, và là người cùng quê với Xích Tiểu Lâm.

Vậy thì có thể lý giải vì sao nhà họ Thẩm vốn chỉ kinh doanh binh khí đột nhiên chuyển sang cạnh tranh đan dược với nhà họ Xích. Với địa vị của Thẩm Thùy Vân trong Thánh Hỏa tông, phải vài tên luyện đan sư sơ cấp

trong tông môn về gia tộc của mình trấn giữ, chắc sẽ có vô số đũa tranh giành bề đầu để đảm nhận nhiệm vụ đó nhỉ??

còn thế lực bí ẩn cung cấp nguyên liệu giá rẻ mạt cho nhà họ Thẩm, chắc nhận được thông tin về Thẩm Thùy Vân, đừng nói bán rẻ, thậm chí tặng luôn cũng không phải là vấn đề, lấy lòng được một luyện đan đại tông sư tương lai, số vốn bỏ ra ngày hôm nay tuyệt đối có thể thu lại gấp nhiều lần vào tương lai, không phải sao??

Sau này muốn kiểm soát Sơn Hải thành, nhà họ Thẩm chính là đối thủ đáng gờm nhất của Dương Kiệt, vì đối đầu với nhà họ Thẩm, chẳng khác nào giáng tiếp đối với Thẩm Thùy Vân, thậm chí là cả Thánh Hỏa Tông nữa là.

Đối với Thánh Hỏa Tông, Dương Kiệt có tình cảm vô cùng phức tạp. Dù sao thì cũng là tông môn đầu tiên mình đã gia nhập khi vừa xuyên không tới đại lục Huyền Thiên, tuy tông môn không đào tạo giúp đỡ gì nhiều cho anh ta, nhưng trong Thánh Hỏa tông có không ít người đối xử tốt và thậm chí có ơn đối với Dương Kiệt.

Triệu trưởng lão tuy chỉ vì có ý định lôi kéo Dương Kiệt, nhưng thực tế đã từng ra tay giúp đỡ anh ta không ít. Lý trưởng lão, tuy bề ngoài nghiêm khắc khó gần, nhưng trong thời khắc Dương Kiệt đối diện với hiểm nguy (vừa bước ra khỏi bí cảnh thí luyện đã bị Trịnh Hổ đánh phủ đầu), chính ông ta đã ra tay đẩy lùi đòn tấn công chí mạng của Trịnh Hổ, để Dương Kiệt có thời gian sử dụng Dịch Chuyển Tức Thời bỏ trốn, nếu không Lý trưởng lão thời điểm đó thì không có Dương Kiệt của ngày hôm nay nữa rồi.

Cho nên khác xa với tứ đại tông môn còn lại, Dương Kiệt có chút không muốn đối địch với Thánh Hỏa tông. Thế nhưng anh ta cũng hiểu rõ, mình không muốn đối địch với người ta, người ta chưa chắc sẽ nương tay với mình, cùng lắm sau này đối đầu với Thánh Hỏa Tông, mình sẽ không quá

mạnh tay với họ, xem như đáp trả ân tình Thánh Hỏa tông đã từng dành cho mình vậy, đặc biệt là những người quen cũ.

Xem ra lần này Triệu Thiên Cơ đã đặt ra một bài toán khó cho Dương Kiệt rồi nhỉ??

Với thế lực của hắn, chẳng lẽ không tìm hiểu kỹ ngôi thành trước khi giao cho Dương Kiệt?? tất nhiên là không thể nào rồi, mọi thông tin lớn nhỏ của Sơn Hải thành chắc chắn đã từng nằm hết trên bàn của Triệu Thiên Cơ, nhưng hắn vẫn một mực giao ngôi thành này cho anh ta, mục đích là muốn kiểm chứng năng lực của nhóm Dương Kiệt.

Triệu Thiên Cơ giống như một chủ đầu tư, nếu như muốn đầu tư vào thứ gì đó, tất nhiên là phải kiểm chứng khảo sát, nếu như cảm thấy thứ mà mình muốn đầu tư có đầy đủ tiềm lực và khả năng mang lại lợi ích cho bản thân, mới có thể không tiếc tiền đổ vào đầu tư (vớ vẩn, có phải tiền boi ra từ túi hắn đâu mà tiếc với chả tiếc chứ).

Nếu như ngay cả một ngôi thành tầm trung, một gia tộc hạng xoàng chỉ dựa hơi vào một tên đệ tử trong tông môn mà cũng giải quyết không xong, vậy thì lấy tư cách gì để đối đầu với ngũ đại tông môn chứ??

Muốn ta đổ tiền đầu tư cho ngươi ư??? Được thôi, hãy cho ta thấy được giá trị của ngươi trước đã.

Cả Dương Kiệt và Bàn Thống đều biết rõ thông điệp của Triệu Thiên Cơ gửi tới, xem ra muốn cửa cổ tên khốn này tuyệt đối không dễ dàng gì, ít ra phải cho hắn nếm thử chút vị ngọt trước đã.

“ chuyện này tính sau, việc đầu tiên cần làm, chính là thử tiếp xúc với phía nhà họ Xích trước đã.” Dương Kiệt đã có quyết định, thử trực tiếp tiếp xúc với nhà họ Xích trước đã.

Khoan nói tới việc nâng đỡ hay hợp tác, nhưng thi thể của Xích Tiểu Lâm cần được trao trả về cho gia tộc.

“ Chúa công, hay là chúng ta thăm dò theo dõi thêm thời gian nữa, lúc này tiếp xúc với nhà họ Xích” “ không cần, ta đã quyết định rồi, ngày mai sẽ trực tiếp ghé thăm nhà họ Xích với tư cách là một người bạn của Tiểu Lâm. Mọi chuyện sau đó sẽ dựa theo tình huống xảy ra rồi quyết định sau.”

“ vậy thì thuộc hạ sẽ” “ Ta sẽ đi một mình.”

Không phải Dương Kiệt tự phụ, ở một cái ngôi thành tầm trung như thế này, anh ta không nghĩ rằng có ai có thể làm khó dễ được một nguyên thân tầng thứ 5 như anh ta vào thời điểm này.

Vả lại, Bàng Thống là quân bài quan trọng trong việc kiểm soát Sơn Hải thành, thậm chí sau này sẽ thay mặt Dương Kiệt đứng ra phía trước công chúng trở thành thành chủ của Sơn Hải thành, nếu như dẫn theo Bàng Thống xuất hiện trong gia phủ của nhà họ Xích, chắc chắn sẽ khiến cho nhà họ Thảm cảnh giác nghi ngờ, tuyệt đối không phải là điều hay ho gì.

nhà họ Thảm đang xem nhà họ Xích là cái gai trong mắt cần nhổ đi, nghĩ sao ở xung quanh Xích phủ không được mai phục sẵn vô số do thám, nhất cử nhất động của nhà họ Xích tuyệt đối không qua mắt được nhà họ Thảm đâu.

Nếu chỉ là những gia tộc tầm thường như bao gia tộc khác, với thực lực của Bàng Thống muốn can quét tất cả chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay. Nhưng nhà họ Thảm có một quả núi khổng lồ như Thảm Thùy Vân đứng ở phía sau chống lưng, tuyệt đối không thể sử dụng phương pháp thông thường để đối phó được.

Dùng vũ lực xóa sổ nhà họ Thảm xong, chỉ sợ không chỉ lôi kéo Thảm Thùy Vân, mà còn cả Thánh Hỏa tông nhắm vào mình đấy chứ.

Thời điểm hiện tại tuyệt đối không được để Thánh Hỏa tông phát hiện ra hành tung của Dương Kiệt. Với thể lực của anh ta lúc này, tuyệt đối không đủ tư cách đứng ra đương đầu với Thánh Hỏa tông.

Bàng Thống tất nhiên là hiểu rõ suy tính của Dương Kiệt, chỉ là vẫn cảm thấy thấp thỏm không yên trong lòng, linh tính của một mưu sĩ tuyệt đỉnh mách bảo cho hắn biết rằng, chuyến ghé thăm nhà họ Xích lần này của Dương Kiệt tuyệt đối không đơn giản như anh ta nghĩ.

Nhưng chủ nhân đã quyết định, Bàng Thống chỉ còn cách tôn trọng tuân theo. Nhưng trong lòng cũng đã có quyết định, sẽ cùng Lý Nguyên Bá mai phục sẵn ở gần Xích phủ, nếu như quá hai ngày, à không, quá một ngày mà không thấy Dương Kiệt rời khỏi, chắc chắn sẽ bấp chập tất cả xông vào đại náo Xích phủ.

Cái gì mà sợ chai mặt gây chú ý nhà họ Thảm gì đó, dẹp mẹ hết sang một bên đi, không gì quan trọng bằng an nguy của chủ nhân mình cả.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 364: Khách Quý Ghé Thăm??

Xích phủ!!

Cơ ngôi trang hoàng của một trong tam đại gia tộc trong Sơn Hải thành, tuy lúc này đang rơi vào thế khó khăn, sơ cơ thất thế, nhưng không vì thế mà đánh mất đi thể diện của một gia tộc hùng mạnh.

Cơ ngôi Xích phủ rộng trên vài ngàn mét vuông nằm ở khu vực trung tâm thành Nam, khu vực buôn bán sầm uất nhất của Sơn Hải Thành, lầu các hoa viên, những dãy phòng xây dựng san sát chi chít như một tổ ong khổng lồ, bề thế, hoành tráng, sang trọng, đó là tất cả những gì có thể hình dung về Xích phủ, một gia tộc hùng cứ hàng ngàn năm tại Sơn Hải thành.

Chỉ là bầu không khí trong Xích phủ vào thời gian gần nay luôn rơi vào tình trạng căng thẳng nặng nề, nào còn đâu những tiếng cười đùa, hô hào đầy phấn khích và tự hào của con cháu trong gia tộc như trước kia nữa chứ.

Trong phòng khách rộng gần hai trăm mét vuông nằm ở khu vực trung tâm Xích phủ, một ông lão đầu óc bạc phơ, mắt chim ưng mày rậm dài, mũi điều râu với bộ râu dài chấm ngực, trên người mặc một bộ trang phục cao quý sang trọng màu đỏ thắm đang mang theo vẻ mặt căng thẳng mệt mỏi với nét nhăn xuất hiện đầy trên trán ngồi trên một chiếc ghế được đúc bằng gỗ quý khảm đầy hoa văn họa tiết trên bề mặt, lúc này đang đưa mắt nhìn về phía xa xăm như một người đang nhập tâm suy nghĩ gì đó, chỉ là lâu lâu phát ra tiếng thở dài đầy mệt mỏi khiến bất kỳ ai nhìn thấy cũng không tìm được phải lo lắng cho sức khỏe của ông ta.

Người đàn ông lớn tuổi này không ai khác chính là gia chủ đường thời của nhà họ Xích, thuộc anh cả của ông nội của Xích Tiểu Lâm, Xích Trung Nghĩa.

Sở dĩ trông ông ta mệt mỏi bơ phờ như thế này, chính là vấn đề tình hình kinh doanh ngày càng khó khăn của nhà họ Xích dưới sự cạnh tranh ác liệt bởi nhà họ Thẩm.

Chỉ hai năm trước, nhà họ Xích còn là gia tộc độc quyền kinh doanh đan dược trong Sơn Hải Thành và cả khu vực lân cận, nhưng tình thế tốt đẹp này đã bị nhà họ Thẩm đập đổ một cách không thương tiếc khi đối thủ nhận được sự hậu thuẫn tuyệt đối từ một hậu bối đang được trọng dụng trong một trong ngũ đại tông môn hùng mạnh nhất trong khu vực U Châu, Thánh Hỏa tông.

Thực ra thì khi nghe được thông tin nhà họ Thẩm xuất hiện một thiên tài được trọng dụng trong Thánh Hỏa tông, nhà họ Xích đã không còn đủ dũng khí để đối đầu với nhà họ Thẩm, thậm chí đã tính tới việc rút hẳn khỏi việc kinh doanh đan dược, nhường hết lại cho nhà họ Thẩm, với tài lực và căn cơ mà nhà họ Xích xây dựng được hàng ngàn năm nay, ắt mình chờ thời một thời gian, cũng không phải là hoàn toàn không có cơ hội xoay chuyển tình thế sau này.

Nhà họ Thẩm lúc này như đang điều gặp gió, ngay cả thành chủ phủ cũng phải nể nang, cái gọi là tránh cọp chẳng xấu mặt nào, nhường nhịn cũng không phải là không thể chấp nhận được.

thậm chí Xích Trung Nghĩa đã từng nghĩ tới việc dẫn cả gia tộc rời khỏi Sơn Hải thành tiến về những ngôi thành cấp thấp từ từ phát triển, chỉ là.....

Chỉ là mình có ý nhường nhịn, nhưng quan trọng là người ta có chịu buông tha hay không mới là vấn đề.

Dường như gia chủ của nhà họ Thảm thắm nhuần nhuyễn phương châm diệt cỏ phải tận gốc, với tham vọng của đối phương, tuyệt đối không chỉ là muốn trở thành gia tộc hùng mạnh nhất trong khu vực, thậm chí còn muốn trở thành gia tộc duy nhất trong khu vực nữa là.

Để đạt được tham vọng đó, nhà họ Chu và nhà họ Xích cùng là tam đại gia tộc trong Sơn Hải Thành, tất nhiên sẽ trở thành cái gai trong mắt cần phải nhổ đi sớm nhất có thể.

Chỉ là nhà họ Chu có quan hệ hôn thân với nhà họ Thảm nên nhất thời chưa tiện ra tay, còn nhà họ Xích, không chút quan hệ thân thích thậm chí còn từng là đối thủ cạnh tranh, tất nhiên là phải mang nhà họ Xích ra cửa cổ tể cờ trước rồi.

Và từng là đối thủ truyền kiếp của nhau, nhà họ Thảm tất nhiên là không thể nào buông tha cho nhà họ Xích, mục đích của nhà họ Thảm đã quá rõ ràng, không phải muốn thuận phục hay đuổi cỏ nhà họ Xích khỏi Sơn Hải thành, mà là muốn nuốt chửng xóa sổ luôn cả gia tộc nhà họ Xích đấy chứ.

Nếu như không phải đối thủ muốn sử dụng con đường đường đường chính chính để hạ bệ mình để bịp miệng thiên hạ(đúng là làm gái mà còn bày đặt làm bằng hiệu trình tiết), hoặc có ý định chờ đợi gì đó thì phải, nếu không thì e rằng gia tộc của mình không trụ được tới ngày hôm nay nữa rồi.

Chỉ là, bị nhà họ Thảm xóa sổ khỏi Sơn Hải thành cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Nhất là sau khi nhận được thông tin rằng được lan truyền rộng rãi từ phía Thảm gia rằng, Thảm Thùy Vân, người đã kích hoạt võ hồn cấp 6, thậm chí là một võ hồn luyện đan sư, đặc cách trở thành đệ tử chân truyền trong Thánh Hỏa tông ngay từ ngày đầu gia nhập, sau một thời gian ở trong tông môn lao đầu vào tu luyện và học tập nghiêm cứu luyện chế đan dược, đã đạt được thành quả nhất định và chuẩn bị dành ít thời gian quay trở về thăm gia tộc và gia đình của mình.

Ngày Thẩm Thùy Vân trở về, có thể chính là gia tộc nhà họ Xích biến mất khỏi thế gian này.

Đó chính là nguyên nhân chính khiến gia chủ nhà họ Xích ăn không ngon, ngủ không yên suốt cả năm nay. Thậm chí đầu óc đã bạc quá nửa đầu, luôn mang theo vẻ mặt nặng nề mệt mỏi của một ông lão bệnh nặng, còn đâu uy thế oai phong lẫm liệt của một gia chủ của một trong tam đại gia tộc Sơn Hải thành như trước kia nữa chứ??

“ Phụ thân ~~~!!!” “ Gia chủ ~~~~~!!!”

Trong lúc Xích Trung Nghĩ đang ngồi thần thờ than thở trong phòng khách, hai bóng người từ bên ngoài bước vào, ai nấy đều mang theo vẻ mặt khó coi khề chấp tay thi lễ với ông ta một cái.

“ chuyện gì” Nhìn sắc mặt của con trai cưng và quản gia thân tín nhất của mình lúc này, không cần phải hỏi cũng biết họ chỉ mang tới thêm hung tin cho mình chứ làm mẹ gì có tin tốt lành gì chứ.

“bầm, bầm phụ thân, hai khách hàng lớn nhất của chúng ta, hôm nay, hôm nay đã tuyên bố chấm, chấm dứt mọi quan hệ hợp tác với chúng ta, chuyển sang làm ăn với nhà họ Thẩm rồi ạ.” Một người đàn ông chạc tuổi trung niên, có khuôn mặt hao hao như Xích Trung Nghĩ, nhưng khuôn mặt hài hòa hiền trai hơn, chính là Xích Hạo Nghiên, chỉ là lúc này gần như biến dạng trở nên khó coi vô cùng, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Biết ngay mà ~~~!!!

Xích Trung Nghĩ như bị rút sạch toàn bộ sức lực trong người ngồi ngã lưng thần thờ trên ghế, đôi mắt thất thần nhìn thẳng lên trần nhà, có cảm giác như lại già thêm lên chục tuổi vậy.

Hai khách hàng lớn mà con trai ông ta vừa nói, chính là hai nguồn cung cấp tài nguyên chính cho cả nhà họ Xích, hằng năm giao dịch trên dưới cả chục tỷ linh thạch, mất đi hai khách hàng đó, tuyệt đối là nhát dao chí mạng đâm thẳng vào vùng tim của nhà họ Xích, khiến cơ thể vốn dĩ đã gần như bị hủy hoại càng trở nên nghiêm trọng hơn nữa, cách khoảng cách trút hơi thở cuối cùng không còn bao xa nữa rồi.

“phụ thân, lũ nhà họ Thẩm quả thật quá đáng, chúng hoàn toàn không chừa cho chúng ta con đường sống nào cả, nhưng chúng hoàn toàn không nghĩ tới việc ép chó vào đường cùng tuyệt đối không phải là điều hay ho, cùng lắm chúng ta tức nước vỡ bờ, kích hoạt toàn bộ trận pháp trong gia tộc, cho dù lũ khốn đó có xóa sổ được chúng ta, cũng đừng mong được

Xích Hạo Nghiên dường như đã nén nhịn cơn phẫn nộ một thời gian quá dài, đã đạt tới đỉnh điểm giới hạn, thậm chí nghĩ quần tới việc cho dù chết cũng phải cắn cho nhà họ Thẩm mất một miếng thịt lớn thật lớn,, nhưng Xích Trung Nghĩa đã đưa tay ra hiệu bảo hấn ngưng lại, không muốn nghe thêm những câu nói vô nghĩa như thế này nữa.

chưa tới bước đường cùng, Xích Trung Nghĩa tuyệt đối không đủ khí phách và dũng khí để sử dụng tới thủ đoạn cực đơn đó.

Dù gì thì nhà họ Xích đã đạt tới tầm cỡ của ngày hôm nay, mình đã tốn biết bao công sức mồ hôi xương máu, tuyệt đối không phải đơn giản nói bỏ là bỏ được đâu nhỉ??

“ gia chủ ~~~~!!!”

Trong lúc bầu không khí trong phòng khách trở nên nặng nề ngọt ngào khó thở, một giọng nói đầy vẻ bối rối từ phía bên ngoài phòng vang lên,

ngay sau đó là một người hầu trong phủ mang theo đáng vẻ hấp tấp chạy vào.

Xích Trung Nghĩa có chút bất mãn trước hành động “ thất lễ” của người hầu, nhưng lúc này cũng chẳng còn tâm trạng mà đi trách cứ ai nữa, chỉ lạnh lạnh hỏi: “ Chuyện gì??? Có gì từ từ mà nói, như gà mắc tóc thế này còn gì thể diện của một đại gia tộc nữa hả??”

Pó tay, gia tộc sắp bị xóa sổ tới nơi rồi mà còn thể với chả diện, đúng là lũ đầu óc cổ hủ mà.

“ Tiểu, tiểu nhân xin, xin lỗi, mong gia chủ thứ, thứ lỗi cho ạ.” Người hầu lộ ra vẻ mặt bối rối không ngừng cúi đầu tạ tội.

“ Thôi, thôi, có chuyện gì nói đi ~~!” Xích Trung Nghĩa không muốn lãng phí thời gian với người hầu, lạnh lạnh quát.

“ dạ, dạ, bẩm gia chủ, bên ngoài có một vị khách tự xưng là đệ tử nội môn của Thánh Hỏa tông, là bạn thân của Tiểu Lâm thiếu gia, nhân dịp đi ngang qua Sơn Hải thành nên sẵn tiện ghé qua chào hỏi gia tộc của chúng ta ạ.”

“ Hả?? Người của Thánh Hỏa Tông?? Tiểu Lâm thiếu gia?? Tiểu Lâm nào???” Xích Trung Nghĩa lộ ra vẻ mặt ngờ ngác quay sang con trai của mình Xích Hạo Nghiên hỏi.

Con cháu dòng dõi nhà họ Xích lên tới cả trăm mạng, Xích Tiểu Lâm lại không trực thuộc dòng hệ của ông ta, chỉ là cháu nội của một trong những đứa em của mình, hơi nào mà nhớ trong gia tộc có một người như thế chứ???

“ Tiểu Lâm, Tiểu Lâm, nếu không nhớ không lầm thì hình như là cháu nội của bác tư ạ. Chỉ là” Xích Hạo Nghiên khẽ dúu mày suy nghĩ một

hồi, có chút không tự tin nói.

“ là cháu chắt của lão tam??? Sao lão phu chưa từng nghe nói qua trong tộc xuất hiện một con cháu thiên tài, có thể gia nhập vào Thánh Hỏa tông, thậm chí quen biết cả đệ tử nội môn vậy???” Xích Trung Nghĩ lộ ra vẻ bất ngờ ngơ ngác, đồng thời trong lòng lóe qua một tia hy vọng mỏng manh, nhất thời phấn khích vui mừng tột cùng.

Nếu như trong gia tộc xuất hiện một con cháu trở thành đệ tử nội môn của Thánh Hỏa tông, tuy vẫn không sánh bằng Thẩm Thùy Vân của Thẩm gia, nhưng ít nhất số phận của gia tộc sẽ được bảo đảm, vì cho dù như thế nào đi nữa, ý thế áp bức gia tộc của đồng môn, đặc biệt là nếu sử dụng thủ đoạn bẩn thỉu, càng là điều cấm kỵ trong tông môn, cho dù là đệ tử chân truyền đi nữa cũng không thể phá bỏ quy định ngầm đó.

Chỉ nhà Thẩm không sử dụng thủ đoạn bẩn thỉu với nhà họ Xích, cho dù sau cùng vẫn là kẻ thất bại, nhưng mạng sống người trong gia tộc tuyệt đối sẽ được đảm bảo an toàn, gia tài gia thế gì đó bỏ đi cũng chẳng sao, chỉ cần còn người, chắc chắn sẽ có ngày huy hoàng trở lại mà thôi.

“ nghe nói chú Tư đã tốn không ít tài sản để mua một chân thí luyện gia nhập tông môn cho Tiểu Lâm, nghe nói rằng tuy Tiểu Lâm đã vượt qua thử thách trở thành đệ tử của Thánh Hỏa tông, nhưng cũng chỉ là” Xích Hạo Nghiên không lạc quan như cha của mình, cố gắng nhớ lại những thông tin mà mình nắm bắt được, ngập ngừng nói.

“ Chỉ là sao???” “ Nghe nói Tiểu Lâm chỉ có thể gia nhập Thánh Hỏa tông với tư cách một đệ tử tạp vụ, ngoài ra còn” “ cái gì??? Chỉ là đệ tử tạp vụ ~~~~~!!!”

Nghe xong lời kể của con trai yêu dấu, Xích Trung Nghĩa không kìm được sững sờ cả người, sự phấn khích vui mừng vừa mới khơi trào chưa

được bao lâu tựa như bị gáo nước lạnh dập tắt không thương tiếc.

Lạnh quá coi chừng cảm luôn đó ông nội!!

Đệ tử tập vụ thì làm được cái gì khô gì chứ???

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 365: Bước Vào Xích Phủ!!

Người ta cũng có con cháu gia nhập Thánh Hỏa tông, mình cũng có con cháu trong gia tộc gia nhập Thánh Hỏa Tông, nhưng con cháu của người ta thuộc dạng thiên tài trong thiên tài, vừa mới gia nhập vào tông môn đã được đặc cách trở thành đệ tử chân truyền, gián tiếp giúp cho cả gia tộc vươn lên mạnh mẽ thậm chí có thể trở thành gia tộc hùng mạnh nhất trong vương triều Thiên Ưng.

Còn con cháu của mình thì sao??? Chỉ là một tên phế vật không hơn không kém. Đệ tử tạp vụ??? kẻ ra không chừng biến thành trò cười cho cả Sơn Hải Thành cho mà xem.

Hoàn toàn không cùng đẳng cấp mà ~~!!

“ không gặp, không gặp, đuổi khéo đối phương rồi khỏi ngay ~~~!!!”
Xích Trung Nghĩa càng nghĩ càng phần nộ, tới nỗi mất cả lý trí, trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

“ không ổn thừa phụ thân, đối phương là đệ tử nội môn của Thánh Hỏa tông, nếu như ra lệnh đuổi khách như thế này, không chừng sẽ khiến đối phương nổi giận thì khổ, gia tộc của chúng ta hiện giờ không đủ sức hứng chịu cơn thịnh nộ của một đệ tử nội môn của Thánh Hỏa Tông đâu ạ.” Xích Hạo Nghiên vẫn còn vô cùng tỉnh táo, vội vã lên tiếng khuyên can phụ thân của mình.

Nghe lời khuyên can của con trai, Xích Trung Nghĩa mau chóng bình tĩnh lại.

Quả thật, lúc này đang rơi vào thế sống chết với nhà họ Thẩm, nếu còn đi đắc tội thêm một đệ tử nội môn khác, chỉ sợ không cần nhà họ Thẩm ra tay, tay đệ tử nội môn đó nổi cơn thịnh nộ trực tiếp xóa sổ cả nhà họ Xích thì khổ.

Một gia tộc của vương triều tầm trung, lấy đâu ra tư cách chọc giận đệ tử nội môn của ngũ đại tông môn chứ??

Không những không được đuổi, ngược lại còn phải đón tiếp một cách long trọng, chiều lòng khách đến, vừa lòng khách đi, sau khi tạo ấn tượng tốt và thiết lập được mối quan hệ tốt, không chừng có thể lợi dụng tên đệ tử nội môn này cũng không chừng đấy chứ.

“ Mau, chuẩn bị đón tiếp khách quý, trà nước bánh trái chuẩn bị đầy đủ ngay ~~~~!!!” Xích Trung Nghĩa quay sang quản gia lớn tiếng ra lệnh, thậm chí bản thân đã rời khỏi ghế ngồi, chỉnh tề lại quần áo, dẫn theo con trai của mình bước ra khỏi phòng khách để đón khách ngay bên ngoài.

Dương Kiệt này giờ đã đứng đợi ngay trước cổng Xích phủ, hoàn toàn không có dáng vẻ hấp tấp khó chịu khi phải chờ đợi, trong lòng chỉ là thấp thỏm không yên, lát nữa không biết phải ăn nói thế nào với người của nhà họ Xích về cái chết của Xích Tiểu Lâm, nhất là cha mẹ của Tiểu Lâm.

Nhưng cái gì tới cũng phải tới, đối diện cũng phải đối diện, không thể trốn tránh được đâu.

“ haha, xin hỏi tiểu huynh đệ có phải là cao đồ của Thánh Hỏa tông, bạn thân của Tiểu Lâm nhà chúng tôi không ạ?? Vô cùng hân hạnh khi được chào đón huynh đệ đã ghé thăm gia tộc của chúng tôi.”

Trong lúc Dương Kiệt đang đứng chờ suy tư, giọng nói của Xích Trung Nghĩa từ bên trong phủ vang lên.

Chỉ thấy Xích Trung Nghĩa dẫn theo Xích Hạo Nhiên mang theo vẻ mặt vui mừng mến khách từ bên trong bước ra, trực tiếp đi thẳng tới trước mặt Dương Kiệt để tiếp đón.

Nhìn thấy hình tượng và thái độ của những người đang đứng canh gác ở xung quanh, Dương Kiệt lập tức nhận ra người đàn ông có tuổi ở trước mặt có địa vị tuyệt đối không nhỏ, đặc biệt là sau khi nghe những người hầu lên tiếng xưng hô đối phương là gia chủ, càng tỏ ra bất ngờ vô cùng.

Không ngờ đường đường một gia chủ của một trong tam đại gia tộc hùng mạnh nhất trong Sơn Hải Thành cũng phải đích thân bước ra đón tiếp mình, đúng là danh thế của đệ tử nội môn của ngũ đại tông môn quá lớn.

Nếu như lúc ban đầu mình chỉ tự xưng là một tên tán tu hay chỉ là một đệ tử tầm thường, e rằng có thể bước được vào cửa của nhà họ Xích hay cũng đã là một vấn đề rồi, huống chi còn được cả gia chủ của người ta đích thân ra nghênh đón như lúc này chứ.

“Hậu bối đệ tử Thánh Hỏa tông ‘Lâm Chí Dĩnh’, tham kiến Xích gia chủ ~~~!!”

Người ta đã long trọng như thế, vuốt mặt phải nể mũi, Dương Kiệt lập tức mang theo thái độ nghiêm túc khẽ chấp tay thi lễ chào hỏi.

“Lâm huynh đệ không cần phải khách khí, mau, mau mau đứng dậy. Quả không hổ danh là danh tông xuất cao đồ, hình tượng điển trai phong nhã, phong thái xuất trần, khí thế hào hùng không ngừng lan tỏa ra từ trên người huynh đệ khiến lão phu ngay cả lúc còn ở trong phủ cũng đã cảm nhận được, quả thật là danh bất hư truyền ~~!!!” những câu nịnh nọt như không cần tiền được Xích Trung Nghĩa xả ra như súng liên thanh đang khạc đạn, nói tới nổi ngay cả Dương Kiệt cảm có chút ngại ngùng ửng đỏ khuôn mặt.

Tuy là những lời nịnh nót, nhưng lần này Xích Trung Nghĩa không nói quá, Dương Kiệt lần này dùng Dịch Dung Thuật để chuyển đổi thành khuôn mặt của nam diễn viên Lâm Chí Dĩnh theo hình tượng trong bộ phim Thiên Long Bát Bộ, tuy có chút khác biệt bộ trang phục đang mặc trên người, nhưng những lời khen ngợi về sự điển trai của Xích Trung Nghĩa đối với Dương Kiệt là hoàn toàn không phải không có căn cứ đâu chứ.

“ Không dám, không dám, hậu bối đã nghe danh Xích gia chủ từ lâu, người đời nói rằng gia chủ trung nghĩa vô song, tài đức vẹn toàn, một tay đưa gia tộc nhà họ Xích từ một gia tộc tầm tầm bậc trung vươn lên trở thành một trong tam đại gia tộc của Sơn Hải thành, sự ngưỡng mộ của hậu bối đối với gia chủ tựa như sóng nước ngồn ngộn, liên miên không ngớt, tựa như Hoàng, à không “ Bạch Hà” nổi lũ, không” Gì chứ, mấy trò nịnh nót lấy lòng, Dương Kiệt đã sử dụng nhuần nhuyễn từ lúc mới lên ba, đặc biệt là đối với những người lớn tuổi có địa vị, càng là đối tượng dễ dàng nhất để anh ta phát huy sở trường của mình.

Nghe xong những câu nịnh nót của Dương Kiệt, Xích Trung Nghĩa không kìm được bật cười phát khích tột cùng, nhìn Dương Kiệt như vừa nhìn thấy tri kỷ tâm giao mà mình tìm kiếm bấy lâu nay vậy.

Xích gia có thể phát triển tới ngày hôm nay, công lao của Xích Trung Nghĩa chiếm phần lớn, nếu như không phải nhà họ Thâm xuất hiện một hậu bối thiên tài được Thánh Hỏa tông nâng như nâng trứng, gián tiếp nâng đỡ vị thế của nhà họ Thâm lên vài bậc, e rằng nhà họ Thâm còn lâu mới có thể áp bức được nhà họ Xích với mức như ngày hôm nay, thậm chí ngược lại có thể bị nhà họ Xích vượt qua vào ngày nào đó không xa cũng không chừng.

Đó chính là điều tự hào nhất trong tự đáy lòng của Xích Trung Nghĩa, Dương Kiệt nói thế là đánh trúng vào những lời muốn nghe nhất của lão rồi còn gì nữa.

Nghe thấy những lời tung qua hứng lại giữa một già một trẻ, những người có mặt ở đây nghe xong đều không kìm được sờn cả tóc gáy.

“ E hèm, phụ thân, sao lại để khách quý đứng ở ngoài cửa thế này, chúng ta nên mời vị Lâm huynh đệ này vào phòng khách để tiếp đón một cách tử tế mới phải đạo chứ.” Xích Hạo Nghiên chịu không nổi cảnh này nữa, vội vã ghé sát bên tai ông già lên tiếng nhắc nhở.

“ Đúng, đúng ~! Thất lễ, quả thật là thất lễ ~~!!! Chẳng qua lão phu vui quá khi gặp được người tâm đầu ý hợp như thế nên quên bém cả việc mời khách quý vào nhà. Lâm huynh đệ, mời huynh đệ ghé vào tiện phủ dùng trà nước, chúng ta tiếp tục trò chuyện nhé.” Xích Trung Nghĩa tỏ ra nhiệt tình quá đáng, thậm chí kéo lấy tay của Dương Kiệt mời vào, có vẻ như nếu cậu không vào thì không xong với tôi đấy.

Dương Kiệt cưỡng chế không nổi sự nhiệt tình của đối phương, vả lại mục đích chính của mình là đi vào Xích phủ, nên tỏ ra khách khí theo chân Xích Trung Nghĩa bước thẳng vào trong phủ.

Cả nhóm lần nữa quay trở lại phòng khách, phân chủ khách ngồi xuống, trà nước bánh trái đã được quản gia chuẩn bị sẵn và mang lên đặt lên bàn để Dương Kiệt dùng.

Nhấp nhẹ một ngụm trà nóng xong, Xích Trung Nghĩa cười nói: “ Nghe nói Lâm huynh đệ là bạn thân của Tiểu Lâm nhà chúng tôi, không ngờ thằng nhóc đó có phước khi có thể trở thành bạn của một đệ tử nội môn của Thánh Hỏa tông, tại đây, lão phu mạo muội xin phép nhờ vả Lâm huynh đệ sau này chiếu cố thêm cho Tiểu Lâm nhà tôi, hô hô ~~!!”

“ Không dám ạ, giữa hậu bối và Tiểu Lâm có thể xem là anh em đồng sinh ra tử, không cần Xích gia chủ nói, cũng sẽ hết lòng vì người anh em

của mình, chỉ là” Nói tới sau cùng, sắc mặt của Dương Kiệt đột nhiên trầm xuống, có chút nghẹn ngào nói không ra lời.

Xích Trung Nghĩa đang vui mừng sau khi nghe xong quan hệ “ thân thiết” giữa Dương Kiệt và Xích Tiểu Lâm nên nhất thời không để ý, Xích Hạo Nghiên ngồi ở gần đó này giờ vẫn tập trung chú ý sắc mặt của Dương Kiệt lập tức phát hiện ra thái độ bất thường của anh ta, trong đầu đột nhiên lóe qua một điều gì đó, đôi mắt không tự chủ lộ ra tia sáng dị thường như nhanh chóng được hấn che giấu đi.

“ Xích gia chủ ~~~~!!!” Dương Kiệt đột nhiên từ trên ghế đứng bật dậy, bước tới trước mặt Xích Trung Nghĩa cúi nửa người xuống chấp tay ngay trước mặt đối phương dưới ánh mắt ngỡ ngàng khó hiểu của Xích Trung Nghĩa.

“ ấy chết, ấy chết, Lâm huynh đệ sao lại làm thế, mau, mau đứng dậy, chuyện đâu còn có đó mà, cứ từ từ mà nói.” Xích Trung Nghĩa lộ ra vẻ bối rối vội vã dìu lấy Dương Kiệt đứng thẳng người lên, trong lòng tỏ ra vô cùng tò mò vì sao đối phương lại có thái độ “ bất thường” như thế này.

Đám đệ tử của ngũ đại tông môn ai nấy đều có đôi mắt cao trên trán, sao đối phương lại có thái độ hạ thấp mình như thế này chứ?? Chẳng lẽ giữa Tiểu Lâm và đối phương đã xảy ra chuyện gì tới mức khiến đối phương phải áy náy sao??? Chẳng lẽ là

Tuy vẻ bề ngoài đang mang theo hình tượng một ông lão nhiệt tình tới mức vô hại, nhưng là gia chủ của tam đại gia tộc, đặc biệt là một người có thể đưa một gia tộc tầm trung lúc ban đầu vươn lên trở thành gia tộc lớn mạnh như Xích Trung Nghĩa, tuyệt đối không phải là nhân vật tầm thường, nếu như không muốn nói đều là những tên cáo già gian xảo. Chỉ một vài động tác của Dương Kiệt mà lão đã đoán ra được bảy tám phần sự việc có thể xảy ra rồi.

Tuy nghĩ ra điều gì đó, nhưng Xích Trung Nghĩa vẫn giả vờ tỏ vẻ bối ngỡ, mục đích là để Dương Kiệt chủ động nói ra mọi việc. Không chỉ có thể giúp đối phương không cảm thấy khó chịu khi bị vượt mặt, còn giúp bản thân có thể chủ động trong việc đối phó với mọi tình huống có thể xảy ra.

“trước khi nói ra việc vô cùng khó nói này, xin hỏi Xích gia chủ thân nhân của Tiểu Lâm hiện giờ có trong phủ không ạ??? Việc hậu bối sắp nói ra liên quan nhất nhiều tới hai vị tiền bối ấy, nên mong họ có mặt ở nơi này, là người đầu tiên nghe được việc này ạ.” Dương Kiệt dùng ánh mắt kỳ vọng nhìn chăm chăm vào Xích Trung Nghĩa, giọng điệu khó khăn nói ra suy nghĩ của mình.

“không thành vấn đề, Hạo Nghiên ~~!!!” “Phụ thân ~~!!!” “Con hãy mau đi mời gia đình em họ của con tới đây mau.”

Xích Trung Nghĩa hình như cũng đoán ra được những gì Dương Kiệt muốn nói, không dám lơ là, vội vã quay sang con trai của mình bảo hắn đi gọi cha mẹ ruột của Xích Tiểu Lâm tới phòng khách ngay tức khắc.

Xích Hạo Nghiên nhận được mệnh lệnh lập tức quay người rời khỏi phòng khách chạy đi gọi gia đình của Xích Tiểu Lâm, chỉ là lúc này Dương Kiệt đang tâm trạng nặng trĩu nên nhất thời không để ý Xích Hạo Nghiên trong lúc quay người đã lộ ra một nụ cười bí ẩn.

Trong lúc chờ đợi, Xích Trung Nghĩa lại mời Dương Kiệt ngồi xuống, bản thân lộ ra vẻ mặt thấp thỏm không yên, ít nhiều cũng đoán ra được có chuyện không hay xảy ra với Xích Tiểu Lâm, nhưng thực ra trong lòng đang không ngừng suy tính có thể từ việc này khuyếch đại lợi ích có thể mang tới cho cả gia tộc hay không.

Nói cho cùng, Xích Tiểu Lâm cũng không phải cháu ruột thịt cho con cháu đích tôn của mình sanh ra, chỉ là cháu chắt của một trong những em

traí của mình mà thôi, nếu như nói là đau lòng, cũng chỉ là lừa dối bản thân, lừa dối mọi người, thậm chí trong tư tưởng của Xích Trung Nghĩa, nếu như có thể mang lại lợi ích cực lớn cho cả gia tộc, cho dù phải hy sinh cả mạng sống của một đứa con cháu có cũng được không có cũng không sao như Xích Tiểu Lâm, cũng không phải là không thể đấy chứ.

Cho dù ở bất kỳ một gia tộc nào trên đại lục Huyền Thiên, lợi ích của gia tộc luôn đặt lên hàng đầu, quan trọng hơn gấp trăm lần ngàn lần so với cái tình cảm máu mủ ruột thịt gì gì đó đấy.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 366: Bi Thương!!

“ Gia chủ (Gia chủ)~~~~!!”

Không để Dương Kiệt chờ đợi quá lâu, Xích Hạo Nghiên đã dẫn tới một người đàn ông trung niên và một thiếu phụ khá xinh đẹp, cả hai nhanh chóng bước tới trước mặt Xích Trung Nghĩa chấp tay thi lễ.

Nhìn khuôn mặt người đàn ông trung niên tựa như Xích Tiểu Lâm sau khi có tuổi, Dương Kiệt lập tức hiểu ra rằng, chính là ông già của Tiểu Lâm.

Còn vị thiếu phụ, không cần phải hỏi, tất nhiên là vợ của ông ta, mẹ ruột của Xích Tiểu Lâm rồi.

Trong lúc Dương Kiệt đang liếc nhìn hai người quan sát đánh giá, hai người cũng tỏ ra “tò mò” liếc nhìn anh ta.

“ Lâm huynh đệ, đây là thân nhân của Tiểu Lâm, huynh đệ có chuyện gì muốn nói có thể nói ra được rồi đây.” Xích Trung Nghĩa đưa tay chỉ thẳng về phía hai người, vừa nói.

Hít sâu một hơi vào người, trước sau gì cũng phải đối diện, tới nước này thì không còn đường lui nữa. Nhưng thay vì dùng lời nói, Dương Kiệt trực tiếp từ trong Càn Khôn tháp của mình tế ra một cỗ quan tài trong suốt được đúc bằng pha lê cao cấp.

Cỗ quan tài pha lê này có tác dụng bảo toàn xác người không bị phân rã trong một thời gian dài, tuy xác của Xích Tiểu Lâm bỏ vào Càn Khôn Tháp

sẽ không lo sợ việc bị phân rã, nhưng Dương Kiệt vẫn cảm thấy không đủ và vô cùng cẩn thận trong việc bảo quản thi thể của người anh em của mình, anh ta đã tốn số tiền không nhỏ để mua được từ Vạn Bảo Các.

Nhưng cho dù số tiền có lớn tới cỡ nào, cũng không thể bù đắp nỗi những gì Xích Tiểu Lâm đã làm được cho mình.

“đó, đó là... Thi, thi thể của Tiểu Lâm ~~~~~!!!” “Ồi, con ơiiiiiiiiiiiiiiiiiiii!!!”

Cổ quan tài vừa xuất hiện trong phòng khách, những người có mặt ở nơi này đều không kìm được giật mình bối ngỡ, nhưng khi nhìn kỹ cậu bé vừa mới chạc tuổi 15, 16 đang mang theo vẻ mặt ôn hòa, trên môi vẫn còn giữ lại nụ cười đầy mãn nguyện kiêu hãnh, Xích Hạo Tín và Liễu Phi Diễm (ông già và bà già của Xích Tiểu Lâm) không kìm được kêu thét lên đầy đau khổ bi thương.

Liễu Phi Diễm trực tiếp lao tới ôm choàng vào cổ quan tài pha lê, gục người lên đó vừa bật khóc vừa kêu gào tên của Xích Tiểu Lâm một cách bi thảm. Còn Xích Hạo Tín, tuy không lao tới như vợ của mình, nhưng vẻ mặt thất thần tuyệt vọng, đôi mắt tràn đầy gân máu với cặp răng hàm cắn chặt vào môi tới nỗi chảy cả máu, toàn thân run lên cầm cập, sự bi thương mà ông ta phải hứng chịu tuyệt đối không ít hơn vợ mình là bao nhiêu, thậm chí còn ghê gớm hơn nữa.

Bầu không khí nặng nề bi thương thậm chí ảnh hưởng luôn cả Xích Trung Nghĩa và Xích Hạo Nghiên, tuy không thuộc dòng hệ, nhưng dù sao cũng là con cháu có chung huyết thống với mình, chỉ cần không phải con người sắt đá máu lạnh, đau xót cũng là lẽ thường tình mà thôi.

Chỉ là sự đau xót chỉ duy trì không được quá lâu, trong đầu của Xích Trung Nghĩa lần nữa xuất hiện suy nghĩ làm sao để lợi dụng cái chết của

Xích Tiểu Lâm để mang lại lợi ích cho gia tộc mình.

“Lâm, Lâm huynh đệ, lão phu muốn biết rõ nguyên do vì sao Tiểu Lâm lại” Mặc dù biết rõ Dương Kiệt chắc chắn có liên quan tới cái chết của Xích Tiểu Lâm, nếu không lúc này anh ta không cần phải lộ ra vẻ mặt đau xót tự trách như thế này, nhưng Xích Trung Nghĩa vẫn muốn đích thân Dương Kiệt thừa nhận điều đó, nên giả vờ lên tiếng hỏi.

Cảm nhận thấy tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn hết về phía mình (ngoại trừ Liễu Phi Diễm đã khóc tới nỗi gần như ngất đi), Dương Kiệt không dám cũng như không muốn che giấu, bắt đầu kể lại đầu đuôi toàn bộ sự việc diễn ra dẫn tới cái chết của Xích Tiểu Lâm.

Bịch ~~~~~!!!

Ngay sau khi câu chuyện kết thúc, Dương Kiệt trực tiếp quỳ xuống ngay trước mặt Xích Hạo Tín trước sự ngỡ ngàng của những người có mặt ở nơi này, nghẹn giọng nói: “thúc thúc, nếu như không phải cháu dẫn theo Tiểu Lâm đi sâu vào khu rừng ma thú thám hiểm, nếu như không phải hậu bối nổi lòng tham hót tay trên linh quả của tên đệ tử Thiên Kiếm Tông, nếu như không phải vì chút do dự chần chừ, Tiểu Lâm sẽ không phải chết một cách tức tưởi như vậy, tất cả mọi nguyên do dẫn đến cái chết của Tiểu Lâm là do sự sai lầm của cháu, nếu như chém giết có giúp thúc thúc nguôi đi cơn phần nộ và bi thương, xin hãy cứ ra tay, cháu sẵn sàng đền mạng cho Tiểu Lâm.”

Dương Kiệt hoàn toàn không nói giỡn trong vụ này, nếu như có thể dùng sinh mạng của mình để bù đắp cho nỗi đau của cha mẹ Xích Tiểu Lâm, anh ta cam tâm tình nguyện ngồi yên chịu trận.

Cùng lắm sau khi cơ thể bị trăm sát, chỉ cần nguyên thần không bị hủy hoại, hoàn toàn có thể tìm một cái xác chết qua đời không bao lâu để trùng sinh, tuy làm thế có thể khiến Dương Kiệt phải tu luyện lại từ đầu, thậm chí

thể mất cả hệ thống đi kèm sau khi đổi cơ thể, nhưng còn hơn bị sự ân hận này dần vật mình suốt cả đời.

“ Hạo Tín không được ~~~~!!” “ Tín nhi, mau ngừng tay ~~~~~!!!”

Trong lúc Xích Trung Nghĩa và Xích Hạo Nghiên đang bờ ngõ ngợ ngác trước lời “ chịu tội” của Dương Kiệt, giật mình hoảng hốt khi nhìn thấy Xích Hạo Tín vung lên chuẩn bị vỗ thẳng vào đầu “ kẻ thù đã hại chết con trai của mình” ở trước mặt, đồng loạt bối rối hoảng hốt kêu gào lên.

Xích Tiểu Lâm không chết cũng đã chết rồi, giờ bắt Dương Kiệt đền tội cũng không mang lại chút lợi ích gì cho cả gia tộc, thậm chí mang lại đại họa còn đúng hơn.

Nên nhớ Dương Kiệt xuất hiện với thân phận là đệ tử nội môn của Thánh Hỏa tông, cho dù có tội lỗi gì đi nữa sẽ có người trong tông môn luận tội, không tới lượt một gia tộc quèn như Xích gia ra tay.

Xích Hạo Tín trong cơn phẫn nộ trầm sát Dương Kiệt, chẳng khác nào tát thẳng vào mặt Thánh Hỏa tông, muốn tuyên chiến với một trong ngũ đại tông môn hùng mạnh nhất khu vực U Châu sao??

Do quá bất ngờ và Xích Hạo Tín ở quá gần Dương Kiệt, nên cho dù muốn ra tay ngăn cản cũng đã quá muộn rồi.

Xích Trung Nghĩa xuất chút muốn ngất xỉu tại chỗ vì biến cố. Còn Xích Hạo Nghiên, trong đôi mắt lóe qua tia sáng đầy phẫn nộ và bất mãn.

Mẹ kiếp, đôi với với nhà họ Thẩm còn chưa xong, lúc này tên khốn trời đánh Xích Hạo Tín còn định lôi kéo cả Thánh Hỏa Tông giáng lâm xóa sổ cả nhà họ Xích nữa sao???

Đôi phó với nhà họ Thẩm tuy cử tử nhất sinh, nhưng ít ra vẫn còn chút cơ hội mong manh sống sót, còn nếu như đối diện với Thánh Hỏa Tông, cho dù có trốn cuối đất cùng trời, cũng sẽ bị tóm cổ lôi ra phang thây hết cả gia tộc cho mà xem.

Bốp ~~~~~!!!

Dưới ánh mắt và vẻ mặt đầy kinh hãi của Xích Trung Nghĩa và Xích Hạo Nghiên. Xích Hạo Tín chỉ tung một cái tát trời giáng vào mặt của Dương Kiệt, cú tát đầy phần nộ đó khiến một kẻ mạnh nguyên thần như Dương Kiệt cũng phải say sẩm mặt mày choáng váng cả đầu óc, một vệt máu từ bên mép miệng chảy thẳng ra.

Hú hồn ~~~~~!!!

Xích Trung Nghĩa và Xích Hạo Nghiên chảy mồ hôi lạnh ướt đầm cả lưng áo, đồng thời trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm và cảm tạ tổ tông phù hộ, phù hộ vì tên con cháu bất hiếu Xích Hạo Tín không làm ra chuyện “tày trời” không thể cứu vãn.

Bịch ~~~~~!!!

Điều bất ngờ lần nữa xảy ra khi Xích Hạo Tín sau khi tặng cho Dương Kiệt một cú tát xong, đột nhiên quỳ xuống ngay trước mặt “kẻ thù” của mình.

Dương Kiệt hoảng hốt bối rối vội vã nhảy cẫng lên đưa tay dịu lấy Xích Hạo Tín: “Thúc thúc, sao thúc thúc lại, mau mau đứng dậy, cháu không chịu nổi cái quỳ này đâu ạ.”

“Cú tát lúc này là để trả lại cho sai lầm mà cậu đã phạm lỗi khiến con trai của ta phải hy sinh.” Hai đầu gối của Xích Hạo Tín như dính chặt trên mặt đất, cho dù Dương Kiệt kéo cỡ nào cũng không thể kéo ông ta đứng

dậy nổi (thực ra Dương Kiệt không dám mạnh tay), “ Còn cái quỳ này, chính là lời cảm tạ khi cậu đã giúp Tiểu Lâm báo thù và mang thi thể của con trai ta nguyên vẹn trở về.”

Một người ân oán phân minh ~~!! Đúng là cha nào con nấy!!

“ thúc thúc mau mau đứng dậy, đó là chuyện hiển nhiên cháu phải làm, nếu như ngay cả việc này cũng làm không xong, cháu không còn tư cách để sống trên đời này nữa rồi. thúc thúc đứng dậy đi, còn làm vậy cháu tồn thọ chết ấy ~~~~!!!”

“ Đúng thế Tín nhi, đừng làm Lâm huynh đệ khó xử ~~!!” .

“ Hạo Tín, mau đứng dậy đi. Và cũng đừng nên quá đau buồn nữa, phạm là người tu luyện, khi bước trên con đường này, ít ra cũng phải mang sẵn tâm lý có thể hy sinh bất kỳ lúc nào, tuy Lâm huynh đệ có lỗi trong việc này, nhưng anh ta đã chủ động tạ lỗi và sẵn sàng chịu tội với đệ, ngoài ra còn mang thi thể của Tiểu Lâm quay về, nếu như là người vô tình vô nghĩa, thậm chí để mặc thi thể của Tiểu Lâm trở thành điểm tâm của ma thú hoặc phân rã theo năm tháng rồi, hành động chuộc tội và nghĩa cử này nên được dung thứ, và tuy Tiểu Lâm đã hy sinh, nhưng hành động nghĩa cử của nó đã làm rạng danh gia tộc của chúng ta, quả không hổ danh là con cháu của nhà họ Xích.”

“ Đúng, đúng, nhà họ Xích của chúng ta lấy hai chữ “ Trung và nghĩa” để làm phương châm sống. Trung với gia tộc, nghĩa với người thân bạn bè của mình, Tiểu Lâm đã hoàn toàn phát huy được hành cử cao thượng đó, nó chính là tấm gương sáng để con cháu trong gia tộc noi theo. Lão phu đã quyết định rồi, trong cuộc họp gia tộc cuối năm này, sẽ đích thân tuyên dương Tiểu Lâm trước toàn gia tộc.”

Mới vài phút trước Xích Trung Nghĩa hận không thể một tay vỗ chết tên con cháu bất hiếu ngu xuẩn này, nhưng lúc này cảm thấy hài lòng vô cùng trước hành động của Xích Hạo Nghiên, thậm chí trong đầu đã xuất hiện quyết định sau này phải nâng đỡ thằng cháu ruột này nhiều hơn nữa, đồng thời hứa hẹn sẽ nêu tên của Xích Tiểu Lâm cho cả gia tộc lấy làm gương.

Thông minh đấy ~~!! Xích Trung Nghĩa làm thế sẽ càng khiến Dương Kiệt cảm thấy có lỗi với nhà họ Xích, và khi nhà họ Xích có bất kỳ yêu cầu gì, chỉ cần không quá đáng, chắc chắn anh ta sẽ phải đáp ứng bằng mọi giá, không phải sao??

Chỉ là không biết hành động của Xích Hạo Tín là vô tình hay cố ý nhỉ???

Dưới sự khuyên bảo của Xích Trung Nghĩa và Xích Hạo Nghiên, Xích Hạo Tín mang theo vẻ mệt mỏi từ từ đứng dậy, không thêm quan tâm tới những người có mặt ở đây nữa, bước tới bên cạnh quan tài và vợ của mình, cả hai ôm chặt vào nhau bật khóc đầy bi thương.

Không ai dám trách cứ hay ý kiến trước hành động này của Xích Hạo Tín cả, thậm chí im lặng đứng sang một bên tránh ảnh hưởng tới hai vợ chồng đang chìm đắm trong đau khổ tột cùng này.

“ Xích gia chủ, mặc dù hơi khó nói và quá đáng, nhưng hậu bối xin phép được mạo muội đặt ra một yêu cầu ạ.”

“ Ô, Lâm huynh đệ cứ nói thử xem, nếu như không quá khó khăn, chúng tôi cũng mong có thể giúp đỡ được cho huynh đệ.”

“ Dạ, là thế này, nếu như có thể ... hy vọng Xích gia chủ có thể tổ chức một bữa tang lễ long trọng cho Tiểu Lâm, đó chính là ước nguyện cuối cùng của Tiểu Lâm trước khi nhắm mắt, hy vọng có thể quay trở về quê hương

gia tộc của mình an nghỉ ngàn thu. Tất nhiên, mọi chi phí tổ chức tang lễ, hậu bồi sẽ" " Lâm huynh đệ không cần phải nói nữa ~~~!!!"

Dương Kiệt còn chưa dứt câu, Xích Trung Nghĩa đã lộ ra vẻ mặt đầy phần nộ ngắt lời, khiến trong lòng Dương Kiệt lập tức trầm xuống.

Chẳng lẽ ngay cả một tang lễ đối phương cũng không đồng ý tổ chức cho Tiểu Lâm sao???

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 367: Tiệc Chiêu Đãi!

Trong lúc Dương Kiệt định tiếp tục lên tiếng thuyết phục, chỉ thấy Xích Trung Nghĩa nghiêm giọng nói: “ Như đã nói, Tiểu Lâm là niềm tự hào, là niềm kiêu hãnh của gia tộc nhà họ Xích, tổ chức lễ tang long trọng là điều hiển nhiên, tuy nhà họ Xích lúc này đang rơi vào tình thế khó khăn, nhưng nếu như ngay cả tang lễ của một hậu bối còn phải nhờ vả vào một người ngoài như Lâm huynh đệ, thiên hạ sẽ dùng ánh mắt như thế nào để nhìn nhà họ Xích của lão phu đây?? Lâm huynh đệ đã cất công mang thi thể của tiểu Lâm quay trở về gia tộc chúng tôi, đã là quý lắm rồi, sao có thể tiếp tục làm phiền tới Lâm huynh đệ nữa chứ??”

Thì ra đối phương muốn giữ thể diện của gia tộc mình đây mà.

Dương Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm. Sợ chỉ sợ đối phương nhất quyết không cho phép tổ chức lễ tang, chỉ cần đồng ý, ai là người đứng ra chủ trì tổ chức thì đã sao nào. Cùng lắm mình đền bù lại cho nhà họ Xích bằng thứ khác mà thôi.

Xích Trung Nghĩa tất nhiên là có tính toán riêng của mình. Chi phí tổ chức tang lễ cho dù long trọng cỡ nào đi nữa, thì tiêu tốn được bao nhiêu chứ??? Nếu như để Dương Kiệt móc tiền túi ra, vô hình chung sẽ giúp anh ta giảm bớt cảm giác tội lỗi áy náy đối với nhà họ Xích, một tên cáo già dày dạn kinh nghiệm luôn coi trọng lợi ích như ông ta tất nhiên là không bao giờ để chuyện đó xảy ra rồi.

Dương Kiệt càng cảm thấy áy náy có lỗi với nhà họ Xích, lợi ích có thể mang lại cho nhà Xích sẽ càng lớn, không phải sao???

“ Tín nhi, hãy sắp xếp tổ chức tang lễ thật hoành tráng long trọng nhất có thể cho Tiểu Lâm, tiền bạc không phải là vấn đề. Nghiên nhi, hãy hỗ trợ cho Tín nhi về vấn đề này, mọi yêu cầu phải được đáp ứng đầy đủ, hiểu rồi chứ???” Xích Trung Nghĩa quay sang Xích Hạo Tín và Xích Hạo Nghiên nói.

“ Đa tạ, xin đa tạ bác hai ạ ~~~!” “ Vâng, con hiểu rồi ạ thưa cha ~~~!!”

Xích Hạo Tín mang theo vẻ mặt đầy cảm kích đối với bác hai của mình, tất nhiên trong lòng cũng không thể quên ơn của Dương Kiệt, Nếu như không phải Dương Kiệt là người đưa ra yêu cầu, e rằng một cái lễ tang nhỏ cho Xích Tiểu Lâm đã là cả một vấn đề rồi đấy, huống chi là một lễ tang long trọng hoành tráng nhất như trong lời Xích Trung Nghĩa nói chứ.

Thu xếp lại tâm trạng của mình, Xích Hạo Tín bước tới dìu lấy vợ mình đã gần như ngất đi, đồng thời cho chiếc quan tài pha lê vào trong nhẫn Càn Khôn, cả hai lần nữa chấp tay thi lễ với Xích Trung Nghĩa một cái, lần lượt quay người rời khỏi phòng khách đi trở về khu vực mình sinh sống, tang lễ chắc sẽ được tổ chức ngay tại đó.

“ Lâm huynh đệ, tang lễ tổ chức có thể phải mất vài ngày, trong thời gian này nếu như huynh đệ không chê, hãy cư trú lại trong Xích phủ, gia tộc chúng tôi sẽ tiếp đón huynh đệ một cách nhiệt tình long trọng nhất có thể.” Xích Trung Nghĩa mang theo vẻ mặt đầy “ kỳ vọng” nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt, lên tiếng gợi ý.

“ Cái này Thực ra hậu bối đã có chỗ trú chân trong thành, nên sẽ không làm phiền tới quý phủ, hằng ngày hậu bối sẽ ghé qua Xích phủ giúp

đỡ trong việc tổ chức tang lễ, mong nhận được sự phê chuẩn của gia chủ ạ.”
Dương Kiệt tỏ vẻ khó xử lên tiếng từ chối.

Nhóm Bàn Thống còn đang đợi chờ mình ở khách sạn, nên không thể ở lại Xích phủ làm khách được. Và lại, anh ta cũng không có hứng thú ở lại phủ của người khác.

“à à, nếu như thế thì” đôi phương đã lên tiếng từ chối, Xích Trung Nghĩa hiểu rõ đừng nên làm quá để gây phản cảm đôi phương, vừa định lên tiếng đồng ý nhưng đột nhiên sững lại vài giây, tiếp tục mỉm cười: “Nếu như Lâm huynh đệ đã có nơi trú chân, lão phu cũng không giữ lại. Chỉ là Lâm huynh đệ đã vất công mang thi thể của Tiểu Lâm quay về, để tỏ lòng biết ơn, lão phu định mở một bữa tiệc chiêu đãi Lâm huynh đệ, hy vọng huynh đệ tham gia, đó là niềm vinh hạnh cho gia tộc chúng tôi ạ.”

người ta đã nói tới mức này, lần này tuyệt đối không thể từ chối được nữa rồi, nên Dương Kiệt khẽ gật đầu đồng ý.

“Để tránh mất công Lâm huynh đệ đi đi lại lại, trong thời gian chuẩn bị yến tiệc, huynh đệ cứ nghỉ lại trong phủ, khi nào tiệc tối chuẩn bị xong, lão phu sẽ cho người tới mời huynh đệ tới đại sảnh để tham dự.” nhìn thấy Dương Kiệt đồng ý tham dự, Xích Trung Nghĩa lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

“quản gia, sắp xếp cho khách quý căn phòng khách tốt nhất trong phủ, ngoài ra, mọi yêu cầu của khách quý phải được đáp ứng một cách đầy đủ và nhanh chóng, nếu như Lâm huynh đệ không hài lòng, người coi chừng cái mạng chó của ngươi đấy.” Quay thẳng về phía quản gia trực tiếp ra lệnh một cách đầy nghiêm khắc, hoàn toàn khác xa với hình ảnh một ông lão ôn hòa dễ tính trước mặt Dương Kiệt.

Nhận được mệnh lệnh, quản gia không dám lơ là, mang theo vẻ mặt nịnh nọt lấy lòng như con chó bị luộc chín đầu, dẫn theo Dương Kiệt đi thẳng về phía phòng khách sang trọng nhất trong Xích phủ, tất nhiên là không thể thiếu vài mỹ nữ xinh đẹp trong phủ đã chờ sẵn trong phòng để hầu hạ “phục vụ” cho khách quý rồi.

Dương Kiệt có chút cười khóc không được trước vấn đề này, nhanh chóng đuổi khéo mấy “mỹ nữ chân dài” ra khỏi phòng và đóng sập cửa lại dưới ánh mắt đầy oán hận của họ.

Đùa à, nếu như đề chuyện hôm nay lan truyền tới tai của Hoàng Dung và Mộ Dung, không biết sẽ xảy phong ba bão tố gì nữa đây.

Mặc dù lúc này trong lòng tiếc nuối vô cùng, nhưng không thể không cắn răng làm thế.

Tranh thủ thời gian chờ đợi, Dương Kiệt tề Càn Khôn tháp ra khỏi cơ thể, bắt đầu thử luyện chế Khai Tâm Đan để xem thế nào, vì Khai Tâm Đan chắc chắn sẽ trở thành nguồn thu nhập chính của cả thế lực trong tương lai đấy chứ.

Nguyên liệu dùng để luyện chế Khai Tâm Đan không quá cao cấp, Dương Kiệt có sẵn không ít trong nhẫn Càn Khôn, cộng thêm công thức đã có đủ, chỉ cần bỏ hết vào trong Càn Khôn Tháp rồi ngồi chơi xơi nước chờ đợi thành đan mà thôi.

Do Dương Kiệt luyện chế thử nghiệm với số lượng không nhiều, nên chỉ tốn khoảng một canh giờ, hơi cả trăm viên đan dược màu hồng phấn, bề mặt bóng lưỡng như ngọc trai không tỳ vết đã xuất hiện trên tay của Dương Kiệt.

Khai Tâm Đan đạt phẩm chất cao cấp!!

So với Khai Tâm Đan mà Dương Kiệt từ nhìn thấy trên tay Ứng Hoàng, Khai Tâm Đan của Dương Kiệt bóng lưỡng bắt mắt hơn gấp nhiều lần. Cũng phải thôi, tuy là người sáng chế ra khai tâm đan, nhưng tên luyện đan sư kia chỉ đạt đẳng cấp luyện đan sư sơ cấp, làm sao mà luyện chế ra được loại cao cấp như tính năng luyện đan của Dương Kiệt lúc này chứ.

Không chỉ thời gian duy trì dài hơn, ngay cả độ hưng phấn sáng khoái sau khi phục dụng sẽ tăng lên gấp nhiều lần so với Khai Tâm Đan của tên luyện đan sư kia, độ gây nghiện và tác dụng phụ cũng có chiều hướng giảm xuống tới mức thấp nhất có thể, người phục dụng tuyệt đối không có dấu hiệu bị ngáo đá như thập nhị công chúa trước kia.

Dương Kiệt đưa một viên lên mũi ngửi thử, mùi hương thơm như kẹo sữa xộc thẳng vào mũi, đầu óc lập tức trở nên phấn chấn sáng khoái lạ thường.

Chỉ mới ngửi mùi thôi đã thế rồi, nếu như nuốt trọn cả viên chắc chẳng thiên luôn chứ chả chơi đâu.

Tất nhiên, Dương Kiệt chẳng dại gì thử thuốc ngay tại chỗ, dù gì thì cũng đang ở nhà người ta, tuy không cho rằng nhà họ Xích sẽ có ác ý với mình, nhưng cảnh giác vẫn hơn, trải qua biết bao lần bị chơi xỏ, lúc này Dương Kiệt luôn mang theo tâm lý thận trọng cảnh giác đối với tất cả những người không có quan hệ thân thiết với mình.

Cộc cộc ~~~~~!!!

Dương Kiệt nhét Khai Tâm Đan vào lại trong nhẫn Càn Khôn, chờ đợi khi nào về tới khách sạn mới thử lực thuốc sau. Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

“mời vào ~~~~!!!” kết ~~~~~!!!

Cánh cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, chỉ thấy quản gia Xích phủ từ bên ngoài bước vào với nụ cười nịnh nọt trên môi, khẽ cúi người chấp tay thi lễ tôn kính nói: “Lâm thiếu hiệp, tiệc tối đã chuẩn bị xong xuôi, gia chủ cho mời thiếu hiệp tới đại sảnh để tham dự ạ.”

“Được, cảm ơn quản gia. Ta sẽ đi ngay.” Dương Kiệt từ trên ghế ngồi đứng bật dậy, theo chân quản gia rời khỏi phòng nghỉ, trực tiếp được dẫn đi thẳng tới đại sảnh tổ chức tiệc tối.

“Hô hô, Lâm huynh đệ, tiệc tối đã chuẩn bị đầy đủ, có thể vào tiệc rồi ạ. À, không biết huynh đệ có hài lòng với sự tiếp đãi của chúng tôi không ạ???” Vừa mới bước vào đại sảnh, Xích Trung Nghĩa đã dẫn theo Xích Hạo Nghiên bước tới, tỏ ra nhiệt tình hỏi thăm, đồng thời kèm câu hỏi và nụ cười đầy “ngụ ý”.

Dương Kiệt chỉ biết ngượng cười, nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Dương Kiệt không nghĩ rằng đối phương không biết mình đã làm thế, vì dù sao cũng đang ở phủ của người ta, làm sao mà qua mắt được chủ nhà chứ?? Chẳng lẽ lão định nói kháy mình có sở thích kỳ lạ sao???

Nhưng lần này Dương Kiệt đã lầm, trong thời gian này Xích Trung Nghĩa và Xích Hạo Nghiên đang bận nghiêm cứu việc khuyếch đại lợi ích cho nhà họ Xích, nên không để ý tới việc Dương Kiệt đã đuổi mấy cô chân dài ra khỏi phòng, lúc này hỏi vậy hoàn toàn không có ý nói kháy anh ta gì cả, chỉ đơn thuần là quan tâm thật sự mà thôi.

Nhìn thấy Dương Kiệt ngập ngừng không nói, lầm tưởng rằng anh ta đang á ngại nên lập tức chuyển đổi đề tài, không đi sâu vào trong vấn đề này nữa.

“Lâm huynh đệ mời ~~~~~!!!” Xích Trung Nghĩa nhanh chóng mời Dương Kiệt đi vào chỗ ngồi đã chuẩn bị sẵn cho anh ta.

Ngoài Xích Trung Nghĩa và Xích Hạo Nghiên, trong bữa tiệc còn có sự tham gia của Xích Hạo Tín và một ông lão có khuôn mặt phúc hậu, hao hao giống như Xích Hạo Tín và Xích Tiểu Lâm.

Theo lời giới thiệu, người này chính là cha ruột của Xích Hạo Tín, ông nội của Xích Tiểu Lâm, Xích Trung Hiếu.

Xích Trung Hiếu không ngừng buông lời cảm kích về việc Dương Kiệt đã mang thi thể của Xích Tiểu Lâm nguyên vẹn trở về gia tộc, hoàn toàn không nhắc tới việc cái chết của cháu mình có một phần lỗi của Dương Kiệt cả.

Sau vài câu xã giao, tất cả đều quay trở về chỗ ngồi của mình, sơn hào hải vị và rượu ngon nhanh chóng được mang tới đặt lên ngay chiếc bàn dài ngay trước mặt mỗi người.

“Lâm huynh đệ, thay mặt Xích gia, lão phu xin được mời huynh đệ cùng hết ly rượu đầu tiên.” Xích Trung Nghĩa nhanh chóng cầm lấy ly rượu trên bàn giao ra chiếc mặt, tạo ra tư thế mời rượu và lời mời xã giao, sau đó tự một hơi hết sạch ly rượu trên tay.

Chủ nhà đã lên tiếng, không thể không tuân theo, tất nhiên, trong quá trình người hầu rót rượu, Dương Kiệt đã quan sát rất kỹ, tất cả đều được rót ra từ chung một bình rượu trên tay một người phụ trách hầu rượu chuyên biệt, nên khi nhìn thấy Xích Trung Nghĩa tự một hơi hết sạch ly rượu trên tay, hoàn toàn không có vẻ bất thường, mới thầm an tâm đôi chút.

Trải qua bao nhiêu lần bị dính phải rượu bị chơi thuốc, cho dù đang ở trong Xích gia, Dương Kiệt cũng tỏ ra cảnh giác tột độ, đặc biệt là mũi đã

không ngừng hít thở không khí trong phòng từ lúc bước vào, hoàn toàn không có mùi vị bất thường, lại cộng thêm động tác uống rượu một cách dứt khoát của Xích Trung Nghĩa, thậm chí đã hỏi thử hệ thống coi trong rượu và thức ăn có bỏ thuốc độc thuốc mê hay không, sau khi nhận được câu trả lời đầy khẳng định là "không" từ hệ thống, nên đã yên tâm cầm ly rượu trước bàn lên, tạo ra tư thế đáp ứng, sau đó tụt một hơi hết sạch.

“tốt, tốt, Lâm huynh đệ quả là một người hào sảng, mời huynh đệ dùng thử các món ăn được đầu bếp trong phủ chuẩn bị một cách công phu, bảo đảm những món ngon này không bao giờ xuất hiện trên thực đơn ở bên ngoài đâu ạ.” Xích Trung Nghĩa lại cầm đôi đũa được làm bằng ngà ma thú lên, gắp một miếng thịt cá hấp tương trên bàn, tạo ra vẻ mời nếm thử món này.

Uống xong đi rượu, ngoại trừ cảm giác lâng lâng dễ chịu và mùi thơm vị đắng ngọt của rượu ra, không có dấu hiệu bất thường gì, Dương Kiệt tỏ ra an tâm bội phần, xem ra đối phương thật lòng mời mình bữa tiệc chứ không hề có ý đồ xấu xa gì cả.

“Quả thật là vừa tươi vừa ngọt ~~~!!!” nếm thử miếng cá hấp tương, Dương Kiệt không kìm được lên tiếng khen ngợi, so với đầu bếp của nhà họ Xích, đầu bếp ở Nguyệt Lai tẩu lầu còn kém một khoảng cách rất xa rất xa, quả không hổ danh là đầu bếp của một trong tam đại gia tộc hùng mạnh nhất trong Sơn Hải thành, thậm chí không thua kém gì so với đầu bếp của tam công chúa phủ nữa là.

“hô hô, nếu như Lâm huynh đệ thích, hãy dùng nhiều vào, ngoài món cá hấp tương, còn nhiều món ngon miệng lắm, huynh đệ nhất định phải thử cho bằng hết nhé.” Nhìn thấy Dương Kiệt hài lòng, Xích Trung Nghĩa tỏ ra vui mừng khôn xiết, không ngừng hối thúc mời anh ta dùng tiếp những món ngon vật lạ trên bàn.

Từng miếng thịt, từng ly rượu vào miệng, nhất thời tiếng cười nói tung hứng lẫn nhau vang dội cả đại sảnh, bầu không khí mới ấm áp làm sao.

Chỉ là mọi chuyện sẽ diễn ra suôn sẻ như Dương Kiệt nghĩ sao???

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 368: Thân Phận Bại Lộ !!

Trong suốt bữa tiệc tối phía nhà họ Xích không ngừng luân phiên nhau cụng ly với Dương Kiệt, có vẻ như muốn chúc say anh ta bằng mọi giá vậy.

Lúc đầu Dương Kiệt còn thận trọng cảnh giác, nhưng sau khi uống hết 6, 7 ly rượu mà chẳng có chút cảm giác gì cả, với lại vô cùng tự tin vào tửu lượng của mình, nên tỏ ra hào sảng vô cùng, bất kỳ ai mời uống cũng không từ chối, quyết định chơi tới bến với “đối thủ” của mình.

“tiếp” bịch ~~~~~!!!

Đợi tới khi uống xong ly rượu thứ 8 dưới lời mời của ông nội Xích Tiểu Lâm, Dương Kiệt đột nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng, thậm chí chưa kịp có phản ứng, cảnh tượng ở trước mắt đã tối sầm xuống, cả người ngã thẳng xuống bàn ăn, cho tới lúc ngất đi mà thậm chí không hiểu vì sao mình lại ngất đi một cách đột ngột như thế này.

Nhìn thấy Dương Kiệt bất tỉnh nhân sự trên bàn, Xích Trung Nghĩa và Xích Hạo Nghiên đưa mắt nhìn nhau với vẻ đầy đặc chí.

“hí hí, cuối cùng cũng giải quyết xong tên ngu xuẩn này, Nghiên nhi, Bát Trản Túy của con quả thật lợi hại.” Xích Trung Nghĩa lộ ra vẻ mặt hài lòng lên tiếng khen ngợi con trai cưng của mình.

“Uống phải Bát Trản Túy của con, tên ngu xuẩn đó ít nhất cũng phải ngất đi hai canh giờ, có đủ thời gian để chúng ta giải quyết hắn rồi.” Xích

Hạo Nghiên bước tới bên cạnh Dương Kiệt đang nằm ngất trên bàn ăn, khẽ dùng chân đá mạnh vào người anh ta vài cái, hoàn toàn không có tí phản ứng, nằm ngủ say như chết vậy, tỏ ra vô cùng đắc chí cười nói.

“ Anh hai, vở kịch đã xong, chúng tôi có thể rời khỏi rồi chứ???” Ông nội của Xích Tiểu Lâm khẽ lóe qua tia sáng không nở, nhưng nhanh chóng được ông ta che giấu đi, không muốn tiếp tục nán lại nơi này, lên tiếp xin phép cáo từ.

“ Lão tam, cảm ơn đã hỗ trợ trong việc này, chỉ là, người xác định là không ở lại chiêm ngưỡng vẻ mặt tuyệt vọng của tên kẻ thù đã hại chết cháu nội của người chứ???”

“ như Tín nhi đã nói, mọi ân oán giữa chúng tôi và hắn đã chấm dứt, giờ hắn có sống chết ra sao cũng chẳng liên quan gì tới gia đình chúng tôi nữa.” Xích Trung Hiếu khẽ lắc đầu vẫy tay, không đợi Xích Trung Nghĩa kịp phản ứng, trực tiếp dẫn theo Xích Hạo Tín quay người rời khỏi đại sảnh.

“ Đồ nhu nhược ~~~!!!” Xích Trung Nghĩa cười lạnh nhìn chằm chằm vào bóng lưng của hai cha con Xích Trung Hiến biến mất khỏi phòng khách.

“ Tín nhi, tiến hành theo kế hoạch đi.” “ vâng, con hiểu rồi thưa cha, mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng rồi ạ.”

Sau vài tiếng vỗ tay, quản gia đã dẫn theo ba, bốn người hầu chờ sẵn ở bên ngoài xông vào trong đại sảnh, mỗi người một tay nhắc bổng cơ thể Dương Kiệt đang bất tỉnh nhân sự lên, mang thẳng tới đại lao dùng để bắt giam những tên tội phạm hoặc kẻ địch của Xích phủ nằm sâu trong tận cùng của Xích Phủ.

Nhìn thấy Dương Kiệt bị dẫn đi, cả hai lần nữa đưa mắt nhìn nhau với vẻ đầy đắc chí và bật cười khoái trá vô cùng.

- - - - -

Xòa ~~~ xòa ~~~~~!!!

“ móa, tên, tên khốn nào, nào chơi mất dạy thế hả ~~~~~!!!”

Dương Kiệt không biết ngắt đi bao lâu, đột nhiên cảm nhận thấy vô số dịch thể giá lạnh tạt thẳng vào mặt, chỉ trong nháy mắt ướt nhẹp từ đầu tới chân, cảm giác rét lạnh khiến anh ta không kìm được hắt xì liên tục, nhanh chóng từ trong trạng thái ngắt đi tỉnh lại ngay tức khắc, miệng không ngừng chửi bới liên hồi.

Trong lúc Dương Kiệt định vùng dậy tìm tên khốn dám chơi xỏ mình, đột nhiên cảm thấy đau nhói vô cùng từ vị trí bả vai truyền thẳng vào não, đáng sợ nhất là, hai tay hai chân như bị thứ gì đó xích chặt lại, cho dù dùng sức cỡ nào, cũng không tài nào thoát khỏi sự giam cầm khó chịu này.

Dương Kiệt lập tức mở to mắt ra, quay đầu quan sát tứ phía, phát hiện mình đang ở trong một căn phòng vô cùng tối tăm tối tăm, chỉ được thắp sáng bởi những ngọn nến đặt ở bốn góc tường, xung quanh còn vô số dụng cụ dùng để hành hình phạm nhân, chỉ nhìn sơ qua anh ta lập tức nhận ra rằng mình đang bị nhốt ở trong một ngục lao, giống hệt như ngục lao mà mình từng nhìn thấy qua trên phim ảnh trong những bộ phim cổ trang đây mà.

và trong phòng còn hai tên lạ mặt đang cầm lấy một thùng gỗ còn đọng lại vết nước, cả hai đang mang theo vẻ mặt cười mà không giống cười nhìn chằm chằm vào mình một cách đầy đắc chí.

Không cần phải hỏi, Dương Kiệt bị tạt nước ướt hết cả người, chính là kiệt tác của hai người này chứ còn ai nữa!!

Dính chiêu rồi ~~~~~!!!

Dương Kiệt lập tức hiểu ra hoàn cảnh của mình, trong lòng không kìm được phần nộ vô cùng.

Phần nộ không phải vì bị nhà họ Xích chơi xấu, điều khiến Dương Kiệt phần nộ tột cùng chính là bản thân đã vô cùng cảnh giác, thì mà cuối cùng cũng không thoát khỏi kết quả bị chơi xấu thêm một vốn đau đớn nữa, quả thật là đáng chết quá đi.

Còn nữa, tên hệ thống khôn kiếp, mình đã hỏi kỹ là trong những ly rượu, thức ăn trong bữa tiệc có thuốc độc hay thuốc mê hay không, thế mà nó dám khẳng định không có, nếu không có thì sao mình lại ngất đi giữa chừng và bị bắt giam như lúc này chứ???

Sẽ tính sổ với con quỷ hút máu trời đánh đó sau, việc quan trọng lúc này là thoát khỏi những sợi dây xích đang trói chặt mình trên một thân cây gỗ, tư thế giống hệt như chúa Giesu bị đóng đinh trên thập giá vậy, khó coi vô cùng.

Chỉ là, cho dù Dương Kiệt gắng sức vùng vẫy cỡ nào, cũng không tài nào phá vỡ được những sợi dây xích tưởng chừng như vô hại đang xích chặt lấy hai tay hai chân của mình, và đáng sợ nhất là, anh ta cảm nhận được toàn bộ sức lực trong cơ thể như bị ai đó rút hết sạch, không tài nào sử dụng được chân nguyên nữa, lúc này yếu ớt như một người tầm thường chưa tu luyện qua vậy.

“ Haha, vùng vẫy vô ích thôi, bọn ta đã dùng xích khóa chuyên dụng khóa chặt xương bả vai của ngươi, đừng nói một tên chân nguyên như

người (Dương Kiệt đã sử dụng đại kiểm thức thuật vừa mua được từ hệ thống để điều chỉnh cảnh giới của bản thân, có thể tùy ý điều chỉnh cấp bậc theo sở thích của mình, chỉ cần không lớn hơn anh ta mười cấp, sẽ không thể nhìn ra được cảnh giới thực sự của Dương Kiệt), cho dù là kẻ mạnh xuất khiêu bị xích khóa chuyên dụng khóa chặt xương bả vai, sẽ chẳng khác gì một con hổ bị bẻ hết răng nanh và móng vuốt, bị dây xích còng thẳng vào cổ cả.”

Kết ~~~~~!!!

Cánh cửa phòng lao được mở ra, chỉ thấy hai bóng người từ bên ngoài từ từ bước vào, Dương Kiệt giương to đôi mắt đầy căm phẫn nhìn chằm chằm vào hai bóng người đó, chính là cha con Xích Trung Nghĩa, và người vừa lên tiếng chế giễu anh ta, chính là Xích Hạo Nghiên.

" gia chủ ~~~ (gia chủ ~~~)!!"

hai người cầm xô nhìn thấy hai cha con Xích Trung Nghĩa bước vào, lập tức lộ ra vẻ đầy tôn kính cúi người chào hỏi, đồng thời nhanh nhẹn đứng lùi về phía sau nhường chỗ cho cả hai bước lên phía trước.

“ ta tự cho rằng bản thân đã vô cùng thận trọng, thế mà vẫn dính chiêu của các người, vì sao????” Nhìn thấy hai khuôn mặt khiến mình như muốn phát nôn ra, Dương Kiệt nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, giờ có chửi bới phần nô cũng chỉ là bằng thừa, anh ta đang muốn biết bằng cách nào mà hai tên khốn đó có thể hạ độc khiến mình bất tỉnh nhân sự.

Đối diện câu hỏi chất vấn của Dương Kiệt, cả hai lần nữa đưa mắt nhìn nhau và bật cười một cách đắc chí.

Xích Hạo Nghiên cười khẩy nói: “ đối với một người như ngươi, bọn ta tất nhiên là không thể sử dụng những thủ đoạn hạ đẳng như bỏ độc bỏ thuốc

mê rồi. Bát Trản Túy, người đã từng nghe qua chứ?? Chắc là chưa chứ gì, hi hi!!! Đó là một loại rượu cực mạnh được luyện chế đặc biệt, khi uống từ ly thứ nhất cho tới ly thứ bảy, người uống sẽ hoàn toàn không có chút cảm giác gì cả, thậm chí có độ mạnh không bằng những loại rượu thông thường, nhưng một khi uống tới ly thứ tám, cho dù là một kẻ mạnh xuất khiêu, cũng sẽ bị say ngất đi như chết bởi Bát Trản Túy. Giờ người hiểu vì sao cho dù bản thân có cảnh giác cỡ nào, cũng bị say ngất đi bởi rượu của bọn ta chứ nhỉ???”

Bát Trản Túy??? Có loại rượu đáng sợ như thế này ư???

Dương Kiệt lại lần nữa học thêm một bài học bổ ích, mặc dù cái giá phải trả không nhỏ chút nào.

“Giữa chúng ta không hề có thù oán với nhau, nếu như muốn nói là muốn trả thù cho Tiểu Lâm, trước đó ta đã hoàn toàn khoan tay chịu trói để mặc các người muốn làm gì thì làm, nhưng rõ ràng các người đã không ý định trả thù, vậy tại sao các người dám đối xử với ta như thế, bắt giam một đệ tử nội môn của Thánh Hỏa tông, bắt giam ta chẳng những không mang lại chút lợi ích gì cho các người, ngược lại, chẳng lẽ các người không sợ việc này lan truyền ra ngoài, sẽ mang tới đại họa diệt tộc cho cả gia tộc của các người sao???” Dương Kiệt dúi mày nói ra điều mà mình cảm thấy vô cùng khó hiểu, vì sao đối phương lại chuốc say và bắt giam mình như thế này.

Rõ ràng, Xích Trung Nghĩa và Xích Hạo Nhiên hoàn toàn không có lý do gì phải làm thế cả.

“haha, không thể mang lại lợi ích gì cho bọn ta??? Dường như người có xem nhẹ trọng lượng của mình rồi đấy.” Xích Trung Nghĩa bước trước mặt Dương Kiệt cười lạnh nói: “Nếu như người thực sự là một đệ tử nội môn của Thánh Hỏa tông, có cho vàng bọn ta cũng không dám bắt giam người,

nhưng rất tiếc, người không phải, đúng không nè Lâm huynh đệ, à mà không đúng, lão phu nên gọi người là Lâm huynh đệ hay Dương huynh đệ đây???”

Nghe thấy từ “ Dương huynh đệ” thốt ra từ miệng của Xích Trung Nghĩa, đôi mắt của Dương Kiệt không kìm được giương to ra hết cỡ.

Bị lộ rồi sao??? Nhưng vì sao chúng biết được thân phận của mình chứ???

“ Người nói gì ta không hiểu.” Dương Kiệt lộ ra vẻ mặt ngơ ngác hỏi ngược lại Xích Trung Nghĩa.

“ haha, không cần phải giấu giếm thân phận được, bọn ta đã có thể khẳng định thân phận thật sự của người, chính là tên tội phạm đang bị cả ngũ đại tông môn truy nã, Dương Kiệt.” Xích Hạo Nghiên lộ ra nụ cười đầy đắc chí và phẫn khích há há cười nói.

“ Tên ta là Lâm Chí Dĩnh, hoàn toàn không biết gì về Dương Kiệt mà người vừa nói, các người bắt nhầm người rồi.” tất nhiên là không thể thừa nhận một cách dễ dàng rồi, Dương Kiệt vẫn một mực chối cãi.

“ hì hì, vẫn còn chối được à? Sở dĩ bọn ta đoán ra được thân phận của người, chính là vì vào đúng một năm trước, chính là thời điểm Tiểu Lâm đã tới thời điểm bị tổng cổ khối Thánh Hỏa tông nếu như không thể trở thành đệ tử ngoại môn theo thời hạn quy định của tông môn. Hạo Tín đã cùng Phi Diễm đi tới Thánh Hỏa tông để đón Tiểu Lâm quay về gia tộc nếu như nó vẫn không thể đột phá tới cảnh giới Tiên Thiên. Và khi đi tới Thánh Hỏa tông, cả hai đã nhận được tin xấu rằng, vào nửa năm trước, Tiểu Lâm đã cùng một đệ tử tạp vụ khác tên là Dương Kiệt được phép đi vào khu rừng ma thú để thám hiểm và sau đó không thấy quay trở về cùng với tên đệ tử tên Dương Kiệt nữa. Nếu như đoán không lầm thì, Tiểu Lâm đã bỏ mạng

trong cuộc thám hiểm trong khu rừng ma thú đó rồi. Tên đệ tử đi cùng với Tiểu Lâm quay về một mình, Dương Kiệt!! hi hi, cái tên quen thuộc quá nhỉ???Chính là tên tội phạm đang bị truy nã bởi ngũ đại tông môn mới ban phát tông môn truy sát lệnh cách nay một năm chứ đâu!!”

“ sau khi mang theo hung tin quay trở về gia tộc, gia đình của Hạo Tín đã rơi vào tình trạng đau khổ bị thương một thời gian dài, chuyện này tất nhiên là không thể lọt qua khỏi tai ta, và chính ta đã đích thân tới an ủi gia đình Hạo Tín chứ đâu. Lúc ban đầu nghe tên người hầu báo rằng có một đệ tử nội môn tự xưng là bạn thân của Tiểu Lâm ta lập tức sực nhớ ra và tỏ ra nghi ngờ, đợi tới khi người đưa thi thể của Tiểu Lâm ra, ta hoàn toàn có thể khẳng định rằng, người chính là cái tên đã dẫn theo Tiểu Lâm đi vào khu rừng ma thú thám hiểm và quay trở về một mình, Dương Kiệt. Ngoài người ra, còn ai có thể giữ thi thể của Tiểu Lâm và đích thân mang trở về gia tộc của nó chứ???”

“ sau khi khẳng định được thân phận của người, ta đã bàn bạc lại với phụ thân của ta để làm sao khuyếch đại lợi ích mang lại cho gia tộc từ người. Và vô cùng hiển nhiên, chính là giao nộp tên tội phạm đang bị truy nã cho một trong ngũ đại tông môn!!!” Xích Hạo Nghiên mang theo dáng vẻ của kẻ chiến thắng há há cười lớn.

“ Đúng thế, chỉ cần giao nộp người cho một trong ngũ đại tông môn, phía tông môn chắc chắn sẽ giữ đúng lời hứa ban phát phần thưởng như đã được treo thưởng cho gia tộc ta, chính là cho phép một thành viên trong gia tộc trực tiếp đặc cách trở thành đệ tử trung tâm trong tông môn. Ôi, đệ tử trung tâm, phần thưởng mới hấp dẫn làm sao, phải không nè??? Chỉ cần trong gia tộc của ta xuất hiện một đệ tử trung tâm trong ngũ đại tông môn, cho dù địa vị vẫn còn thua xa so với Thẩm Thùy Vân của nhà họ Thẩm, nhưng nhà họ Thẩm muốn ra tay với nhà họ Xích của bọn ta nữa, cũng phải suy nghĩ thật kỹ, ít nhất thì an toàn mạng sống của con cháu trong gia tộc

bọn ta sẽ được bảo đảm, không sợ bị nhà họ Thâm giết cùng diệt gọn nữa, hahahaha ~~~~~!!!” Xích Trung Nghĩa mang theo vẻ mặt đầy phần khích cười lớn, lúc này đôi mắt nhìn Dương Kiệt như đang nhìn thấy món báu vật quý giá nhất trên đời vậy.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 369: Xích Trung Nghĩa Nổi Diên Lên Rồi!!

Hai chương thành một, up xong chương này xin phép nghỉ tết một thời gian, đợi qua tết xong mới tiếp tục up lại. Nhân tiện ở đây xin chúc mọi người một cái tết vui vẻ, an khang thịnh vượng, sức khỏe dồi dào ạ.

“ cho nên, trong thời gian bị giam cầm ở đây, ngươi hãy yên tâm, bọn ta sẽ không hành hạ ngược đãi ngươi, ngược lại, còn phải đối xử chăm sóc ngươi thật tử tế, thật kỹ càng, dù gì thì ngươi cũng là “ thần tài” của bọn ta, lỡ như có trầy da tróc vẩy, mất đi vài sợi tóc, khiến phía ngũ đại tông môn không hài lòng thì chết.” Xích Trung Nghĩa khoái trá đắc trí cười nói.

“ làm ơn đi, đừng làm ra cái vẻ tốt đẹp đó nữa, ta cảm thấy buồn nôn vô cùng. Thật đáng buồn thay cho Tiểu Lâm lại có một gia tộc luôn lấy chữ Trung chữ Nghĩa là phương châm sống mà lại hành xử một cách đê tiện bỉ ổi như thế này. Trung, Nghĩa??? Ta xì ~~~~~!!!” Dương Kiệt vừa nghiêng răng vừa nhổ nước bọt lạnh lạnh nói.

“ Ấy chết, dường như ngươi có chút không hiểu ra vấn đề thì phải. Như lão phu đã từng nói, chữ Trung chữ Nghĩa của nhà họ Xích chỉ dành cho gia tộc, dành cho bạn bè người thân của mình. Giữa ngươi và gia tộc họ Xích có quan hệ gì nào?? Bạn bè, không phải. người thân, càng không thể, vậy bọn ta cần gì phải đối xử trung nghĩa với ngươi chứ???”

Đối diện lời châm biếm chế giễu của Dương Kiệt, cha con nhà họ Xích chỉ cười lạnh, không chút vẻ phẫn nộ mà ngược lại tỏ ra vô cùng hiển nhiên phản bác lại.

Dương Kiệt nhất thời không thể phản bác lại câu trả lời của đối phương. Quả thật, giữa Dương Kiệt và nhà họ Xích chẳng có chút quan hệ gì cả, thậm chí hai bên chỉ mới gặp mặt hồi giữa trưa, tính tới giờ còn chưa được 8 tiếng đồng hồ, và phía họ Xích cũng chẳng mắc nợ gì anh ta cả, cũng không thể bắt bẻ được gì người ta cả, chỉ tại mình quá ngu ngốc khi mất cảnh giác và quá dễ dàng tin người mà thôi.

Nếu như muốn nói mắc nợ thì, chính Dương Kiệt mắc nợ nhà họ Xích, ít nhất là gia đình nhà Xích Tiểu Lâm mà thôi.

Nhìn thấy Dương Kiệt cứng họng không nói nên lời, Xích Trung Nghĩa lộ ra nụ cười chiến thắng quay sang con trai mình nói: “trong thời gian này, hãy tiếp đãi chăm sóc khách quý của chúng ta thật tốt, số phận của cả gia tộc chúng ta đang trông chờ vào vị khách quý này đây, hiểu chưa.”

“vâng con hiểu rồi thưa cha.” “đã cho người đi thông báo với phía Thiên Kiếm Tông chưa???”

“Con đã cho người bí mật rời khỏi Xích phủ, trực tiếp đi thẳng về phía Thiên Kiếm Tông rồi ạ.” “Tốt, con làm việc ta yên tâm. Hãy canh gác thật kỹ, đừng để xổng mất vị “thần tài” của chúng ta đây.” “vâng ạ ~~!!!”

Không thèm quan tâm tới Dương Kiệt nữa, hai cha con vừa bật cười khúc khích vừa quay người rời khỏi ngục giam, nhưng vẻ chiến thắng đã nằm gọn trong tâm tay vậy.

Bóng lưng hai cha con đáng ghét khuất đi sau cánh cửa, Dương Kiệt bắt đầu dúi mày suy nghĩ về tình cảnh mà bản thân phải đối diện.

Về an nguy mạng sống của mình, không cần phải lo lắng quá nhiều, chỉ cần đối phương không trực tiếp ra tay trấn sát mình tại chỗ, thì không là vấn đề gì to tát nữa.

Nên nhớ rằng nhóm Bàn Thống vẫn còn đang chờ đợi ở khách sạn, nếu như qua một thời gian dài không thấy mình trở về, chắc chắn họ sẽ phát hiện ra điều bất thường, sẽ trực tiếp xông thẳng vào Xích phủ để giải cứu mình mà thôi.

Điều mà Dương Kiệt lo lắng nhất lúc này, chính là người của nhà họ Xích đang trên đường đi thẳng tới Thiên Kiếm Tông để lãnh thưởng.

Nếu như đề phía Thiên Kiếm Tông phát hiện mình đang có mặt ở Sơn Hải Thành, chỉ còn hai con đường để Dương Kiệt lựa chọn mà thôi.

Một là dẫn theo cả nhóm lập tức rời khỏi Sơn Hải Thành, tiếp tục qua cuộc sống phiêu bạt lần trốn khắp nơi, cho tới khi tìm được một nơi ẩn nấp thích hợp và an toàn.

Hai chính là phải đối diện trước sự truy sát liên miên không ngớt của Thiên Kiếm Tông hoặc thậm chí là cả ngũ đại tông môn, với thực lực của nhóm Dương Kiệt lúc này, phía ngũ đại tông môn chỉ cần phải vài chục tên trưởng lão trung tâm tới, cả nhóm chỉ có nước quỳ mà thôi.

Nhưng cho dù là con đường thứ nhất hay con đường thứ hai, Dương Kiệt cũng không muốn lựa chọn lấy.

Chỉ cầu mong nhóm Bàn Thống mau mau phát hiện ra mình đang bị giam cầm xông vào giải cứu, sau khi thoát ra được Xích phủ, phải nhanh chóng đuổi theo người đưa tin may ra còn kịp ngăn chặn đại họa có thể ập xuống đầu cả nhóm.

Dương Kiệt không phải không muốn thông qua hệ thống liên lạc với Bàn Thống ngay tức khắc, nhưng phàm là căn cứ chính của các đại gia tộc, đa số đều có bố trí pháp trận phong tỏa không gian, đó đã trở thành điều bất buộc, mục đích là để đối phó với việc tóm được gian tế của kẻ địch, đề

phòng tên gian tế đó tuồng thông tin thu thập được thông qua truyền âm thạch hay gì gì đó ra bên ngoài.

Cho dù chỉ là pháp trận phong tỏa không gian đơn giản, nhưng chức năng liên lạc đã bị khóa, anh ta đã thử nhiều lần nhưng không chút tác dụng, nên đành phải tiếp tục chờ đợi mà thôi.

Nhắm mắt nghỉ ngơi trong ngục tối không biết qua đi bao lâu, bắt đầu xuất hiện vài tia sáng ánh mắt hắt vào từ hai cửa sổ nhỏ trên cao, kèm theo tiếng gà gáy không ngừng vang lên, chứng tỏ một đêm đã lặng lẽ trôi qua.

Kết ~~~~~!!

Dương Kiệt chỉ khẽ mở mắt rồi lần nữa nhắm lại, đột nhiên bên tai vang lên tiếng mở cửa.

Chẳng lẽ hai cha con trời đánh kia lại định tới chế giễu sỉ nhục mình nữa sao??

Dương Kiệt từ từ mở mắt ra nhìn, chỉ thấy một bóng người từ bên ngoài từ từ bước vào.

Không phải Xích Trung Nghĩa hay Xích Hạo Nghiên, mà là Xích Hạo Tín.

Đối với ông già của Xích Tiểu Lâm, Dương Kiệt có chút không biết phải đối diện như thế nào.

Tất nhiên trong lòng ít nhiều có chút căm phẫn đối phương đã cùng cha con Xích Trung Nghĩa diễn kịch lừa dối mình, nhưng quan trọng nhất là, Dương Kiệt vẫn còn cảm giác áy náy tội lỗi khi đối diện với Xích Hạo Tín.

Trong lúc Dương Kiệt không biết có nên lên tiếng nói gì hay không, đôi mắt đột nhiên giương to ra hết cỡ khi phát hiện trên tay của Xích Hạo Tín đã xuất hiện một thanh bảo kiếm sắc bén vô cùng.

Ông ta định lấy mạng mình để báo thù cho Tiểu Lâm sao???

Thì ra trước đó chỉ là vì muốn phối hợp diễn kịch với Xích Trung Nghĩa nên mới tỏ vẻ rộng lượng tha thứ cho mình, thực ra trong lòng ông ta hận không thể phang thây xẻ thịt mình ra đây chứ, điểm hình như lúc này nè.

Chỉ là, mình đang là “nguồn vốn” để nhà họ Xích định dùng để kiếm lợi từ Thiên Kiếm Tông, Xích Hạo Tín ra tay trảm sát mình bộ không sợ đắc tội cha con Xích Trung Nghĩa sao???

Nghĩ không thấu tốt nhất không nên suy nghĩ nữa, dù gì cũng sắp phải đền mạng cho con trai của người ta rồi mà, nghĩ chi cho mệt óc chứ??

Dương Kiệt giương to đôi mắt nhìn chăm chăm vào đôi mắt sắc lạnh của Xích Hạo Tín, chẳng nói chẳng rằng, chỉ im lặng chờ đợi đối phương bước tới xuống tay mà thôi.

Keng ~~~~ keng ~~~~!!!

Trong lúc Dương Kiệt tưởng rằng đối phương sẽ vung kiếm kết liễu mình, nào ngờ bên tai vang lên tiếng ma sát giữa kim loại, cảm giác bị trói chặt bởi dây xích biến mất, nhất thời chưa quen cả người mềm nhũn ngã mông xuống đất.

“ Vì, vì sao” Dương Kiệt có chút không thể tin nổi. Xích Hạo Tín không phải tới lấy mạng mình mà là dùng kiếm chém đứt hết những sợi dây xích đang trói chặt hai tay hai chân mình, đặc biệt là hai sợi dây xích khảm sâu vào trong xương bả vai.

Dương Kiệt vừa nhanh tay chụp lấy đầu móc khóa kéo ra khỏi vị trí xương bả vai, cảm giác toàn bộ sức mạnh bị biến mất lúc này đã nhanh chóng quay trở về hết với mình, vừa mang theo vẻ mặt ngơ ngác khó hiểu hỏi.

“ như đã nói, cậu có ơn mang thi thể của Tiểu Lâm về cho gia đình ta, ngoài ra, chính cậu đã lên tiếng yêu cầu gia chủ tiến hành tang lễ cho Tiểu Lâm, ơn nghĩa to lớn này không thể không trả.” Nói tới sau cùng, Xích Hạo Nghiên lộ ra nụ cười chân thành: “ Xích Hạo Tín ta đây ân oán phân minh, tuyệt đối không thể thua kém con trai của mình.”

“ thời điểm này thời điểm giao ca giữa đội tuần tra trong phủ, và cũng là thời điểm an toàn nhất, sự cảnh giác của đội tuần tra trong phủ rơi xuống mức thấp nhất, ngoài ra, đường rời đi đã được ta sắp xếp ổn thỏa, hãy tranh thủ rời khỏi nơi này và đừng bao giờ quay trở lại nữa.” Xích Hạo Tín thu lại thanh bảo kiếm vào trong nhẫn Càn Khôn của mình, hối thúc Dương Kiệt nhanh chóng trốn khỏi Xích phủ.

“ Nếu cháu bỏ trốn khỏi Xích phủ, còn chú thì sao??? Xích Trung Nghĩa biết được chú thả cháu bỏ trốn, sẽ không tha cho chú hay thậm chí gia đình chú đâu.” Dương Kiệt lộ ra vẻ mặt do dự không quyết nói.

Không phải sao??? Cho dù Xích Hạo Tín một đao chém chết Dương Kiệt để trả thù, tuy có thể khiến cho phía Thiên Kiếm Tông không hài lòng, nhưng ít ra vẫn còn giữ lại cái xác để giao nộp, Xích Trung Nghĩa có thể bắt mãi không hài lòng, cùng lắm là xử phạt thật nặng Xích Hạo Tín là cùng.

Còn đằng này, Xích Hạo Tín trực tiếp thả mất đi “ nguồn vốn” để kiếm lợi của nhà họ Xích, khiến nhà họ Xích mất đi món đồ giá trị dùng để trao đổi với Thiên Kiếm Tông, khoan nói tới việc có nhận được thưởng hay không, hư báo thông tin lôi kéo người của Thiên Kiếm Tông tới nay rồi

không có “ hàng” để giao nộp, không chừng phải hứng chịu cơn thịnh nộ của Thiên Kiếm Tông đấy chứ.

Xích Hạo Tín phạm một lỗi “ tày trời” như thế này, Dương Kiệt không cho rằng Xích Trung Nghĩa sẽ tha mạng cho ông ta, thậm chí có thể liên lụy tới gia đình của Xích Hạo Tín nữa là.

Đừng có lời tình cảm họ hàng ruột thịt vào đây mà nói, tới khi xảy ra chuyện lớn, cha con ruột thịt còn có thể chém giết lẫn nhau, huống chi chỉ là đứa em trai và cháu của mình thôi chứ.

Tuy lúc này Dương Kiệt đã hoàn toàn hồi phục sau khi xương bả vai thoát khỏi móc khóa chuyên dụng, với thực lực của anh ta lúc này, tung hoành ngang dọc khắp Xích phủ tuyệt đối không ai có thể cản đối, thậm chí xóa sổ cha con Xích Trung Nghĩa cũng không phải là chuyện khó.

Nhưng thời gian không cho phép Dương Kiệt tiếp tục nán lại ở Xích phủ để làm điều đó, ngược lại còn phải nhanh chóng rời khỏi ngay tức khắc, để còn hy vọng có thể đuổi kịp tên nhận nhiệm vụ mang thông tin về mình tới thông báo cho phía Thiên Kiếm Tông.

Tất nhiên, sau khi giải quyết xong tên đưa tin, cha con Xích Trung Nghĩa sẽ phải đón nhận cơn thịnh nộ trả thù của Dương Kiệt ngay tức khắc cho mà xem.

“ không cần phải lo lắng cho ta, trước khi quyết định đi tới nơi này, ta đã hiểu rõ mình phải đối diện điều gì, ngay cả phụ thân của ta cũng ủng hộ cho hành động lần này của ta, cùng lắm là lấy mạng đền mạng, từ lúc biết được thông tin Tiểu Lâm.... ta cũng chẳng thiết sống nữa rồi. Đến chết còn không sợ, vậy thì ta còn sợ gì nữa chứ???” nói tới sau cùng, Xích Hạo Tín lộ ra vẻ mặt đầy bi thương, đôi mắt tràn đầy gân máu và tuyệt vọng, chết chóc.

Dòng hệ của Xích Trung Hiếu chỉ có duy nhất mỗi đứa con là Xích Hạo Tín, và Xích Hạo Tín cũng vậy, chỉ có duy nhất mỗi đứa con là Xích Tiểu Lâm. Đứa con trai duy nhất cũng đã không còn, không chỉ Xích Hạo Tín, ngay cả Liễu Phi Diễm cũng mất đi động lực sống từ lâu rồi. Nếu không phải trong lòng vẫn còn mang theo chút hy vọng mong manh khi chưa tận mắt chứng kiến thi thể của Xích Tiểu Lâm, không chừng cả hai chưa chắc chống cự được tới ngày hôm nay.

Và hôm nay, khi tận mắt chứng kiến thi thể của Xích Tiểu Lâm được Dương Kiệt mang trở về, tia hy vọng nhỏ nhoi cuối cùng cũng đã dập tắt, nếu như không phải vẫn còn muốn tổ chức lễ tang cho con trai xong rồi tính sau, e rằng cả hai có thể tự vẫn đi theo con trai của mình rồi.

Mặc dù có thể sẽ chẳng có một lễ tang nào diễn ra đâu. Chỉ là, chưa tới thời khắc cuối cùng, Xích Hạo Tín vẫn chưa muốn từ bỏ dễ dàng, cũng như việc phải tận mắt chứng kiến thi thể con trai mình mới tin là nó đã hy sinh rồi.

Và trước khi chết, Xích Hạo Tín muốn làm một thứ gì đó để con trai có thể vui mừng khi cả gia đình đoàn tụ nơi tuổi vàng, chính là cứu mạng cho người anh em đồng sanh ra tử của nó, người mà nó chấp nhận hy sinh cả mạng sống của mình để bảo vệ.

“nhưng mà” “Không nhưng nhị gì cả, thời gian không có nhiều, hãy mau chóng rời khỏi ngay, đừng để việc làm của ta trở nên vô nghĩa.”

Dương Kiệt định lên tiếng khuyên can Xích Hạo Tín nên dẫn theo gia đình cùng mình bỏ trốn cho an toàn, không cần quá lâu, chỉ cần xử lý xong tên phụ trách đưa tin, rồi sẽ cùng họ quay trở lại phản công Xích gia, tới lúc đó gia đình của Xích Hạo Tín sẽ không cần phải bỏ trốn hoặc hứng chịu con thịnh nộ của Xích Trung Nghĩa nữa. Nhưng anh ta còn chưa kịp lên

tiếng, Xích Hạo Tín đã gần như gào thét mặt Dương Kiệt, như vẻ muốn đuổi đi càng sớm càng tốt.

“ Thôi được, cháu hiểu rồi. nhưng chú đừng lo, sẽ không ai có thể làm hại được gia đình của chú đâu, cháu chắc chắn ~~~!!!” thời gian không cho phép anh ta do dự, chỉ bằng tiếp tục ở lại lãng phí thời gian, nhanh chóng rời khỏi truy sát tên đưa tin xong quay trở về giải quyết cha con Xích Trung Nghĩa sau vậy.

Xích Hạo Tín chỉ lắc đầu cười như kẻ mất hồn, hoàn toàn không cho rằng Dương Kiệt sẽ làm được gì (trong mắt của Xích Hạo Tín, Dương Kiệt chỉ đạt tới cảnh giới chân nguyên, thì làm gì được với cả nhà họ Xích chứ?? Cái hư danh đệ tử nội môn Thánh Hỏa tông đã bị lộ tẩy không thể sử dụng được rồi.)

Dương Kiệt không còn do dự chần chừ nữa, trực tiếp trốn ra khỏi ngục lao đã mở cửa sẵn, chuẩn bị bỏ trốn khỏi Xích phủ.

Trên đường thoát khỏi ngục giam, có thể nói là đường bằng phẳng thênh thang, hoàn toàn không gặp bất kỳ cản trở gì cả.

Xem ra Xích Hạo Tín đã sắp xếp đuổi khéo mấy tên phụ trách canh gác để Dương Kiệt có thể dễ dàng trốn khỏi Xích phủ như lời ông ta nói rồi.

Tất nhiên, không có gì là tuyệt đối cả, khi vừa chạy ra khỏi cửa, đã phát hiện hai người đang nằm ngất đi trên mặt đất, chắc là những tên thuộc hạ thân tín nhất của cha con Xích Trung Nghĩa, có thể Xích Hạo Tín chưa chắc có đủ quyền hạn để ra lệnh cho chúng rời khỏi, và ông ta đã trực tiếp ra tay đánh ngất đi những tên ngoan cố này.

Càng tốt, không ai cản đường, Dương Kiệt có thể nhanh chóng trốn khỏi Xích phủ mà không gặp bất kỳ trở ngại nào cả.

Tuy với thực lực của anh ta, trong Xích phủ không ai có thể ngăn cản được bước tiến của Dương Kiệt, nhưng nếu như bị vây chặt, chắc chắn sẽ tốn khá nhiều thời gian cho việc trốn khỏi Xích phủ, Dương Kiệt không có nhiều thời gian để giằng co với người của Xích phủ, còn phải nhanh chân đuổi theo tên đưa tin trước khi quá muộn.

Với lại, cha con Xích Trung Nghĩa càng lâu phát hiện Dương Kiệt đã bỏ trốn, an nguy của gia đình Xích Hạo Tín sẽ càng được đảm bảo, cho tới khi Dương Kiệt quay trở lại phản công nhà họ Xích.

Roẹt ~~~~~!!!

Vừa mới lao ra khỏi ngục giam, Dương Kiệt trực tiếp nhấc bổng cơ thể lên không trung, từ trong Xích phủ bay thẳng ra bên ngoài, đó chính là lợi thế của kẻ mạnh nguyên thần khi có thể thoải mái bay bổng trên không trung, lúc này cho dù bị phát hiện, cũng không ai có thể truy cản được Dương Kiệt nữa.

“ Chúa công ~~~~~!!!”

Cuộc tẩu thoát thành công mỹ mãn không gặp phải bất kỳ trở ngại gì cả vì Xích Hạo Tín đã ra tay sắp xếp ổn thỏa hết rồi. Dương Kiệt vừa bay ra khỏi Xích phủ chưa được bao lâu, vừa định chuyển hướng về phía cổng thành gần đó, phía sau đột nhiên vang lên tiếng gọi của Bàn Thống.

“ Sĩ Nguyên ~~~~~!!!” “ Chúa công, chuyện gì đã xảy ra thế này??? Sao chúa công lại từ trong Xích phủ bay ra với dáng vẻ hấp tấp vội vàng thế kia????”

Không có thời gian quá nhiều, Dương Kiệt nhanh chóng tóm tắt đầu đuôi câu chuyện kể lại hết cho Bàn Thống, nói rõ nhiệm vụ hàng đầu hiện

giờ chính là đuôi bắt bằng được tên phụ trách đưa tin đã không đi tới đâu rồi.

Nghe xong lời kể của Dương Kiệt, Bàn Thống tỏ ra phần nộ tốt cùng trước việc làm bỉ ổi của cha con nhà họ Xích, hận không thể lập tức lao vào Xích phủ san bằng cả nhà họ Xích ngay tức khắc.

Tất nhiên, cho dù phần nộ cỡ nào, là một mưu sĩ tuyệt đỉnh, chắc chắn không mất đi sự điềm tĩnh vốn có của mình, dưới ánh mắt đầy hấp tấp của Dương Kiệt, Bàn Thống chỉ mỉm cười nói: “ Xin chúa công hãy yên tâm, trong lúc chúa công đi vào Xích phủ, thuộc hạ và Nguyên Bá đã mai phục sẵn ở gần đây, và tối hôm qua đã phát hiện một bóng người có hành tung mờ ám bất thường, bí mật lén lén từ Xích phủ đi ra, do không nắm rõ tình hình bên trong, nhưng thuộc hạ đã thận trọng điều Nguyên Bá âm thầm bám theo người này, nếu như phát hiện hành vi bất thường, sẽ trực tiếp bắt trói tại chỗ. Nên chúa công lúc này chỉ cần liên lạc với Nguyên Bá, ra lệnh bắt sống tên đưa tin ngay tức khắc, mọi chuyện sẽ giải quyết ổn thỏa mà thôi.”

“ nếu thế thì hay quá ~~~!!!” Dương Kiệt nghe xong lời báo cáo của Bàn Thống vui mừng khôn xiết, đúng là bên cạnh có một mưu sĩ tuyệt đỉnh sẽ giúp mình thành thoi không cần phải lo lắng bất kỳ điều gì nữa.

Không chút do dự chần chừ, Dương Kiệt lập tức thông qua hệ thống để liên lạc với Lý Nguyên Bá, yêu cầu hắn bắt trói tên đưa tin ngay tức khắc.

Rời khỏi Xích phủ, trận pháp phong tỏa không gian đã mất tác dụng, nên không khó khăn liên lạc được ngay với Lý Nguyên Bá.

Không để Dương Kiệt chờ đợi quá lâu, phía bên kia Lý Nguyên Bá báo cáo rằng đã hoàn thành nhiệm vụ, tên đưa thư đang định sử dụng trạm dịch chuyển để di chuyển tới lãnh thổ của Thiên Kiếm Tông, lẽ ra Lý Nguyên Bá đã chuẩn bị ra tay, và sau khi nhận được mệnh lệnh của Dương Kiệt, không

còn do dự nữa bắt trời tên đưa thư ngay tại chỗ, hoàn toàn không cho hắn có cơ hội phản ứng hay chống cự gì cả.

Và lúc này Lý Nguyên Bá đang trên đường dẫn giải tên đưa thư quay trở về Sơn Hải Thành.

“Vậy thì, hiện giờ chỉ còn duy nhất mỗi một việc cần xử lý.” Nhìn chăm chăm về phía Xích phủ, Dương Kiệt cười lạnh nói.

“Chúa công, có cần” “Không cần, chỉ một Xích phủ thôi, nếu như không phải quá tin người sơ suất để chúng chơi một vốn đầu, một mình ta cũng đủ giải quyết hết lũ tạp nhảm này rồi. Và lại, sau này Nguyên Sĩ còn phải thay ta ra mặt trở thành thành chủ Sơn Hải thành, lúc này không nên để lộ mặt.”

Dương Kiệt nhanh chóng từ chối lời đề nghị giúp đỡ của Bàn Thống.

Không phải anh ta tự phụ, nhưng vô cùng tự tin rằng cả Xích phủ không ai có thể cản được bước tiến anh ta vào thời điểm này.

“nếu vậy thì, thuộc hạ sẽ âm thầm mai phục sẵn ở bên ngoài, nếu như phát hiện chúa công gặp nguy, chắc chắn sẽ xông vào giải cứu cho chúa công ngay tức khắc.”

Đó là sự nhượng bộ cuối cùng của Bàn Thống.

“yên tâm, sẽ không cần phải làm phiền tới Sĩ Nguyên.” Dương Kiệt khẽ gật đầu chấp nhận điều kiện của Bàn Thống, nhưng không cho rằng lần này thuộc hạ của mình có đất dụng võ.

“Xích gia ~~~~~!!”

Đôi mắt của Dương Kiệt như đang phóng lửa nhìn chăm chăm về phía Xích gia ở phía xa, nghiêng răng nghiêng lợi hét lớn một tiếng, cơ thể tựa như một tia chớp lao thẳng về hướng đó.

Dương Kiệt không hận khi bị Xích gia chơi xỏ, bắt sống để giao nộp cho Thiên Kiếm Tông kiếm lợi, vì muốn sinh tồn, Xích Trung Nghĩa phải làm thế, nhưng không có nghĩa là anh ta sẽ chấp nhận kẻ khác đối xử với mình như thế này.

Những người không liên quan có thể bỏ qua, nhưng cha con Xích Trung Nghĩa và những người tham gia vào vụ này, tuyệt đối không thể để chúng có cơ hội nhìn thấy mặt trời mọc sáng hôm sau.

Trút giận báo thù chỉ là một phần, quan trọng nhất là, nếu như không diệt cỏ tận gốc để giết người diệt khẩu, hành tung thân phận của Dương Kiệt mà lan truyền ra ngoài, tuyệt đối là một đại họa cho cả nhóm.

Cả công lẫn tư, Dương Kiệt không có lý do gì để tha mạng cho chúng cả.

- ----

“ không hay rồi, không hay rồi gia chủ ~~~~~!!!”

Trong lúc Dương Kiệt đang chuẩn bị quay lại Xích phủ báo thù. Quân gia của nhà họ Xích mang theo dáng vẻ hấp tấp bối rối chạy thẳng tới phòng ngủ của Xích Trung Nghĩa, luôn miệng kêu hét đầy hoang mang sợ hãi.

“ Chuyện gì thế này??? Mới sáng sớm la hét om sùm còn gì thể thống nữa hả????” Xích Trung Nghĩa vẫn còn đang ôm lấy vị thiếp thứ 81 của mình nằm ngủ say mê trên giường sau một đêm cày ải cực khổ, bị người khác đánh thức như vậy, tâm trạng trở nên tồi tệ vô cùng, bắt đầu dĩ từ trong

chấn mừng và cơ thể ấm áp của một cô gái mới chạc tuổi đôi mươi bò dậy, khoác lấy chiếc áo mỏng lên người lao thẳng ra khỏi phòng, đôi mắt như vẽ muồn nhai tươi nuốt sống tên khốn dám phá đám ở trước mặt, nghiêng răng nghiền lợi quát.

Có vẻ như nếu như tên quản gia không cho một câu trả lời thích đoán, đừng nói là chức quản gia không giữ nổi, e rằng có thể quay về nhà gặp vợ con hay không đã là một vấn đề lớn rồi đấy.

Sau tiếng quát mắng và ánh mắt đầy bất mãn của Xích Trung Nghĩa, quản gia mới sực nhớ rằng người trước mặt là một tên cổ hủ luôn chú trọng phép tắc, lúc này trong lúc hoang mang bối rối nên quên bém việc người hầu trong phủ tuyệt đối không được phép la hét um sùm gây mất trật tự thể thống trong phủ, ai phạm phải đều sẽ bị xử phạt một cách nghiêm khắc.

Nói đâu chỉ cho xa, mới ngày hôm qua đó thôi, cái tên người hầu chạy vào phòng khách bẩm báo cho Xích Trung Nghĩa về việc Dương Kiệt tới ghé thăm, sau khi mọi việc giải quyết xong, tên ngu xuẩn đó trực tiếp bị đày ải tới chuồng ngựa để hốt phân ngựa mất tiêu rồi. Quản gia tuyệt đối không muốn bản thân cùng chung số phận với tên đáng thương kia.

“bẩm, bẩm gia chủ, chuyện không hay rồi ạ, tên tội phạm, tên tội phạm đã bỏ trốn khỏi ngục lao rồi ạ ~~~!!!” quản gia không dám do dự chần chừ hay vòng vo lảm nhảm, trực tiếp bẩm báo ngắn gọn toàn bộ sự việc, hy vọng có thể “đoái công chuộc tội” với chủ nhân của mình. Ngoài ra, còn hy vọng sau khi nghe được thông tin này, chủ nhân sẽ chú tâm vào việc này mà quên đi việc xử phạt bản thân.

“Cái gì??? Tội phạm xổng ngục??? tội phạm nào????” gian tể mà nhà họ Xích bắt được không có vài trăm cũng có vài chục, tất cả đều được giam giữ trong nhà ngục, tên quản gia nói không đầu không đuôi khiến Xích Trung Nghĩa nhất thời không hình dung ra ai đã xổng ngục.

“ Thưa, thưa gia chủ, chính là, chính là tên tội phạm đã bắt giữ tôi hôm qua ạ.”

“ cái gì???? người nói cái gì?????” Xích Trung Nghĩa mang theo vẻ mặt như không thể tin nổi túm lấy cổ áo của tên quản gia nhắc bổng người hẳn, nước miếng nước bọt phả thẳng mặt đối phương một cách không thương tiếc.

Rõ ràng mình đã dặn dò kỹ càng, Dương Kiệt là tội phạm phải được “chăm sóc và canh phòng” theo tiêu chuẩn tối cao trong Xích phủ, thế mà vẫn để đối phương bỏ trốn được, rốt cuộc đám phế vật ở phía dưới làm ăn cái kiểu gì thế này???!!

“ dạ, dạ, sáng nay nô tỳ mang thức ăn sáng cho tên tội phạm, nhưng phát hiện trên đường đi tới phòng giam không có lấy một cận vệ canh gác, còn hai tên phụ trách trấn giữ trước cửa phòng giam, đã nằm ngất đi trên mặt đất, nô tỳ hồi hả đi vào trong phòng giam thì không còn á ~~~~~!!” “ phế vật ~~~~~!!”

Xích Trung Nghĩa không còn tâm trạng nghe tên quản gia từ từ kể chuyện, trực tiếp ném hẳn xuống đất, ba chân bốn cẳng chạy thẳng về hướng ngục giam để đích thân xem chuyện gì đã xảy ra ở nơi đó.

“ phế vật, còn không mau mau cắt đi gọi Nghiên nhi tới nhà ngục nữa ~~~~~!!!!”

Xích Trung Nghĩa đầu cũng không thèm quay lại, vừa chạy vừa phần nộ hét lớn, khiến tên quản gian hồn bay phách lạc, suýt chút tè ướt hết cả quần.

Tên quản gia hoàn toàn có thể nghe được sự phần nộ kèm theo chút vẻ hoang mang sợ hãi từ trong tiếng hét của Xích Trung Nghĩa, không dám lo

là ngòi đó nữa, mông như được gắn thêm cặp lò xo từ trên mặt đất bung bật dậy, hồi hả chạy tới phòng của Xích Hạo Nghiên để chuyển lời.

Xích Trung Nghĩa không thể không lo sợ. không phải lo sợ Dương Kiệt sẽ quay lại báo thù hay gì gì đó, mà là lo sợ lỡ như người của Thiên Kiếm Tông tới Xích phủ “nhận hàng”, tới khi đó biết lấy đâu ra một “Dương Kiệt” để giao nộp cho người ta đây??? Lỡ như phía Thiên Kiếm Tông hiểu lầm cho rằng mình lừa dối người ta, trực tiếp ra tay xóa sổ cả nhà họ Xích, tới lúc đó không biết đi khóc với ai đây.

“có ai có thể nói cho ta nghe, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra ở nơi này, đám phế vật phụ trách canh gác tuần tra, cả đêm biến đi đâu hết rồi hả ~~~???”

Chẳng mấy chốc Xích Trung Nghĩa đã có mặt ở đại lao, khi tận mắt chứng kiến cột gỗ vốn dĩ xích chặt Dương Kiệt lúc này đã trống vắng chiều nay, những sợi dây xích nằm rơi rải trên mặt đất, chút hy vọng nhỏ nhội tan biến không còn, Xích Trung Nghĩa có chút muốn ra tay vỗ chết hết đám cận vệ phụ trách canh gác ngục lao ngay tại chỗ.

Hai tên phụ trách canh cửa đã tỉnh lại, lúc này toàn thân run rẩy đầu không dám ngóc lên quỳ trên mặt đất í ới nói không nên lời.

hai tên này còn đỡ, tuy có tội, chỉ là do bị đánh ngất đi nhưng ít ra không phải tự ý từ bỏ nhiệm vụ canh gác của mình, còn những tên đã bị Xích Hạo Tín dụ dỗ lừa đi nơi khác, lúc này ai nấy đều cơ thể mềm nhũn như không còn tí sức lực, hoang mang, sợ hãi, và tuyệt vọng.

gia chủ nổi điên hỏi tội xuống, tuyệt đối không chỉ bản thân phải chịu tội, ngay cả gia đình thậm chí sẽ bị liên lụy cho mà xem.

“bầm, bầm gia chủ, thuộc hạ chỉ, chỉ nghe theo, nghe theo mệnh lệnh của Hạo Tín thiếu gia, thay đổi, thay đổi vị trí canh phòng, nên, nên không biết gì, gì ạ.” Một trong những tên cận vệ thu hết mọi can đảm đại diện cả nhóm đứng ra bầm báo toàn bộ sự việc cho Xích Trung Nghĩa, hy vọng có thể thoát tội.

“Hạo Tín??? Xích Hạo Tín??? Đồ khôn, tên súc sinh đó nói gì thì các người nghe nấy sao?? Hắn lấy đâu ra quyền hạn yêu cầu ra lệnh cho các người hả??? Các người muốn chối tội cũng tìm một lý do nghe lọt tai chút chứ ~~~!!!!”

Xích Trung Nghĩa sau một thoáng sững sờ, phần nộ vô cùng quát thẳng vào mặt tên cận vệ vừa lên tiếng.

“dạ, dạ, Hạo, à không, Xích Hạo Tín có mang theo lệnh bài “Trung Nghĩa Lệnh” của gia chủ, nên thuộc hạ không dám nghi ngờ làm trái ạ.”

“Lệnh bài??? Tên súc sinh đó lấy đâu ra lệnh bài bắt ly thân của ta chứ???”

“Trung Nghĩa Lệnh”, chính là lệnh bài bắt ly thân của gia chủ nhà họ Xích, người trong Xích phủ nhìn thấy người sở hữu lệnh bài tựa như nhìn thấy Xích Trung Nghĩa có mặt, phải phục tùng tuyệt đối mọi mệnh lệnh của người sở hữu “Trung Nghĩa Lệnh”, nếu không sẽ bị xử vào cái tội phản nghịch bất tuân mệnh lệnh.

Đám cận vệ khi nhìn thấy lệnh bài trên tay của Xích Trung Nghĩa, tất nhiên là không dám làm trái lời, mặc dù trong lòng đầy nghi ngờ, nhưng cũng phải tuân theo mệnh lệnh rời khỏi hiện trường ngay tức khắc rồi.

Chỉ duy nhất hai người phụ trách canh gác ngay ngoài cửa đã từng được dặn dò, ngoại trừ cha con Xích Trung Nghĩa có mặt ở đây, không được nghe

theo mệnh lệnh của bất kỳ ai, cho dù có Trung Nghĩa Lệnh trên tay đi nữa, nên mới bị Xích Hạo Tín ra tay đánh ngất đi thay vì bị điều tới nơi khác như những tên cận vệ khác.

Chỉ là Trung Nghĩa Lệnh lúc nào cũng nằm trong nhẫn Càn Khôn của Xích Trung Nghĩa, vì sao lại rơi vào tay của Xích Hạo Tín chứ?? Cả đêm hôm qua trước khi “ hành lạc” với vị thiếp thứ 81 mới “ cướp” về chưa được bao lâu của mình, còn thử dùng thần thức kiểm tra, lệnh bài vẫn nằm yên trong nhẫn, sau khi khẳng định mọi thứ vẫn ổn, mình mới bắt đầu cuộc vui của mình, vậy vì sao lại

“ Đồ khốn, ả tiện nhân đó, nó dám thông đồng với tên súc sinh đó sao????”

Sau một hồi dúi mày suy nghĩ, Xích Trung Nghĩa dường như hiểu ra vấn đề. Không cần phải hỏi, chính vị thiếp thứ 81 mà lão hưởng thụ hôm qua, trong lúc Xích Trung Nghĩa ngủ say như chết sau màn mây mưa “ động trời lở đất”, vị thiếp đó đã lén lén cướp lấy thẻ bài trong nhẫn Càn Khôn giao lại cho Xích Hạo Tín chứ còn gì nữa.

“ Mau, cho người vây chặt gia đình tên súc sinh đó ngay tức khắc, còn nữa, mang ả tiện nhân đó ra chặt thành thịt băm ném cho chó ăn ngay và luôn, aaaaaaaaaa ~~~~~!!!!”

Xích Trung Nghĩa như không giữ được bình tĩnh, phần nộ quát thẳng về phía đám cận vệ vẫn còn đang hoang mang sợ hãi quỳ trên mặt đất.

“ Tuân, tuân lệnh (tuân lệnh ~~)!!!”

Gia chủ đã ra lệnh, tuyệt đối không dám cãi lệnh, ngoài ra còn là cơ hội để đoái công chuộc tội, đám cận vệ không chút do dự chần chừ đứng bật dậy chạy đi thực thi mệnh lệnh.

Râm ~~~~~!!!

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 370: Dương Kiệt Phản Công

“tiếng, tiếng nổ gì thế này???” Xích Trung Nghĩa mang theo vẻ mặt ngờ ngác trước tiếng nổ vang dội cả Xích phủ, lão thậm chí cảm nhận được mặt đất đang rung chuyển dữ dội như đang xảy ra động đất vậy.

“không hay rồi, không hay rồi gia chủ ~~~~~!!!” quản gia lại lần nữa xuất hiện đúng với vai trò của hắn, mang theo vẻ mặt bối rối kinh hãi từ bên ngoài vừa la hét vừa chạy vào.

Xem ra hắn vẫn còn chưa rút được kinh nghiệm trước đó thì phải. Con người đúng là chưa đâm đầu vào chỗ chết sẽ chưa bao giờ biết sợ cả.

“Chuyện gì xảy ra thế này??? Sơn Hải thành bị động đất hả???” Xích Trung Nghĩa không còn tâm trí để xử phạt tên quản gia nói trước quên sau đó nữa, chỉ muốn mau chóng biết rõ nguyên nhân vì sao lại phát ra tiếng nổ và mặt đất rung chuyển như đang động đất mà thôi.

Còn sau vụ này tên quản gia có còn lãnh lặn không lại là một chuyện.

“dạ, dạ, không phải, không phải ạ. Có kẻ, có kẻ địch tấn công vào Xích phủ của chúng ta ạ ~~~~~!!!” quản gia mang theo vẻ mặt hoang mang bối rối ngập ngừng nói.

Nói thật, có cho vàng hắn cũng không thể tin nổi có kẻ dám gan cùng mình tấn công thẳng vào căn cứ chính của một trong tam đại gia tộc hùng mạnh nhất Sơn Hải Thành, cứ như trong mơ vậy, mà nhiều khi mơ cũng không dám mơ tới cảnh đó nữa là.

“ Cái gì?? Người nói cái gì??? Có kẻ dám tấn công Xích phủ??? Kẻ nào??? Chẳng lẽ nhà họ Thâm đã mất hết kiên nhẫn?? Quyết định ra tay với chúng ta???”

Xích Trung Nghĩa không kịp được lóe qua tia sáng hoảng hốt sợ hãi, nhưng nhanh chóng được lão che giấu đi, thay thế bằng ánh mắt hiểm độc pha lẫn lạnh lùng và tràn đầy sát khí, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm về phía cửa vào.

Chẳng lẽ nhà họ Thâm không sợ mình tức nước vỡ bờ, cho dù chúng có chiếm được Xích phủ, cũng phải trầy da tróc vẩy, thậm chí suốt đầu bể trán sao???

Xích phủ trong Sơn Hải thành dù sao cũng là đại bản doanh của nhà họ Xích, hệ thống pháp trận phòng thủ không ít, trừ khi kẻ mạnh nguyên thần cao cấp hay thậm chí là xuất khiếu giáng lâm, nếu không thì cho dù thiên binh vạn mã cũng đừng mong công phá được “ ngôi thành trì” kiên cố này. Chap mới luôn có tại -- Tr umTruyen.OR G --

Nguyên thần cao cấp hay xuất khiếu?? Ở cái nơi chim không đẻ nổi trứng như Sơn Hải thành, lâu lâu có một tông sư cao cấp đi ngang qua đã là hiếm gặp lắm rồi, nói chi tới nguyên thần hay thậm chí xuất khiếu chứ?? Thậm chí cả trăm năm cả ngàn năm chưa chắc gặp được một lần nữa là.

Nên Xích Trung Nghĩa chỉ một thoáng bối rối rồi nhanh chóng bình tĩnh lại, thậm chí trong lòng không ngừng cười lạnh trước hành động ngu xuẩn chơi liều của nhà họ Thâm.

Chỉ là lần này Xích Trung Nghĩa đã làm. Lần này kẻ tấn công vào Xích Phủ không phải là đại quân chân nguyên, tông sư của nhà họ Thâm, mà là một đối thủ đáng sợ hơn gấp chực lần trăm lần, đối phương không chỉ là

nguyên thần cao cấp, thậm chí phía sau còn có một kẻ mạnh xuất khiêu đang ẩn núp ở gần nay, sẵn sàng ra tay với Xích phủ bất kỳ lúc nào.

“ dạ, không phải, không phải nhà họ Thâm, mà là, mà là” “ Không phải nhà họ Thâm??? là ai?? Ai dám gan cùng mình tấn công Xích phủ của ta hả??? nói mau, là ai ~~~~~!!!!”

Xích Trung Nghĩa trực tiếp tóm lấy cổ áo của tên quản gia nhấc bổng người hắn lên kéo sát tới trước mặt mình, tiếng hét đầy phần nộ khiến nước miếng nước bọt phun đầy trên mặt hắn.

Mẹ kiếp ~~~!! Muốn tôi nói thì ông phải thả tôi ra đi chứ, tóm lấy cổ áo khóa chặt cổ tôi như vậy thử còn thử không nổi, sao mà nói đây???

Quản gia bị Xích Trung Nghĩa tóm cổ tới nỗi mặt mày tím tái, mép miệng chảy cả sủi bọt do nghẹt thở, hai mắt lộ ra lòng trắng, có vẻ như có thể tắt thở bất kỳ lúc nào.

“ phụ thân bình tĩnh, hãy bình tĩnh, chuyện đâu còn có đó mà, mau thả tên ngu xuẩn đó ra đi, nếu không hắn ngọt thử chết bây giờ.” Đúng lúc Xích Hạo Nghiên từ bên ngoài chạy vào, nhìn thấy tên quản gia đã sủi bọt mép, vội vã chạy tới khuyên can.

“ xin lỗi, xin lỗi, lão phu nhất thời nóng giận không kiềm chế được bản thân.” Xích Trung Nghĩa cũng nhanh chóng nhận ra hành động bùng nổ của mình, vội vã thả tên quản gia ra, không ngừng hít sâu vào người để bình tâm lại.

Nếu như là ngày thường, lão tuyệt đối không bao giờ mất kiểm soát như thế này. Chỉ là vừa mới xông mặt “ thần tài” chưa được bao lâu, lại nghe thêm một tin khiến lão nổi điên lên mới có hành vi “ không đúng mực” như thế này mà thôi.

Không phải sao, tuy nhà họ Xích đang bị nhà họ Thâm đàn áp tới mức không góc đầu lên nổi, nhưng dù sao cũng là một trong tam đại gia tộc của Sơn Hải thành, cho dù đang thất thế, nhưng cũng không phải con chó con mèo nào cũng có thể chạy tới trước mặt mình “ném phân”, sĩ diện của một trong tam đại gia tộc tuyệt đối không thể để đám tạp nham đó muốn chà đạp là chà đạp, đó chính là nguyên nhân chính khiến lão giận tới nổi mất hết bình tĩnh.

“ còn không mau mau nói kẻ nào dám gan cùng mình tấn công vào phủ của chúng ta nữa????” “ hít hà, vâng, vâng, hít hà, chính là, hít hà, chính là tên tội phạm, hít hà, tội phạm đã bỏ trốn tối hôm qua đó” “ cái gì??? Người nói lại lần nữa nghe thử ~~~~~!!!!”

Tên quản gia còn chưa kịp dứt lời, Xích Trung Nghĩa lần nữa mất hết bình tĩnh lao tới tóm lấy cổ áo của hắn nhấc bổng lên lần nữa. Nhưng lần này thay thế vẻ mặt căm phẫn bằng vẻ mặt đầy phẫn khích.

Xích Trung Nghĩa lúc này mang theo tâm trạng của một tên đàn ông bị giam cầm cả chục năm không được ngửi thấy mùi đàn bà, đột nhiên được thả trại thậm chí ngay trước cửa phòng xuất hiện một cô gái xinh đẹp tuyệt trần ăn mặc gợi cảm không ngừng tạo ra những động tác khuyến rũ khiêu khích, đợi tới khi lão vừa bước vào phòng, định giải tỏa hết những gì tồn đọng cả chục năm nay, nào ngờ cô gái xinh đẹp đó đóng cửa phòng bỏ chạy mất xác, để lại mình lão với muôn mang tiếc nuối và oán trách, suýt chút nổi điên lên vì gần như đã chạm tới miệng như để nuốt mất món ăn.

Trong lúc lão đang tuyệt vọng bất lực(chẳng lẽ phải quay tay tự xử??), ai ngờ cánh cửa phòng đột nhiên mở toang ra lần nữa, cô gái vừa biến mất lúc nãy lần nữa xuất hiện, thì ra cô ta không phải bỏ đi, mà chỉ là đi tắm rửa sạch sẽ và thay một bộ đồ khuyến rũ hơn nữa và quay trở lại, thử hỏi có điên tiết lên vì phẫn khích không chứ???

Giống như câu cửa miệng của Dương Kiệt từng nói: mẹ kiếp, cuộc sống lúc thăng lúc trầm, sóng gió phong ba lúc nổi lúc tàn quả thật là kích thích quá đi.

Tên khốn ngu xuẩn đó sau khi bỏ trốn thành công không những không cao chạy xa bay, ngược lại còn dám quay trở lại với ý định báo thù??? Chẳng lẽ mấy tên đệ tử đầu đất của tông môn ai nấy đều tự phụ và ngu xuẩn tới mức đó sao??? à mà không đúng, tên khốn đó không còn là đệ tử tông môn nữa, chỉ là trước kia thôi.

Chỉ tiếc là ở Huyền Thiên Đại Lục không có một câu châm ngôn của Trái Đất để diễn đạt cho cảm xúc của lão vào lúc này, lúc không chắc chắn lão sẽ ngẩng cao đầu há há cười lớn và hét lớn rằng: “ Thiên Đường có đường người không chạy, địa ngục không có cửa mà người dám đâm đầu vào, có chết cũng đừng trách ai nhé ~~~!!”

“ mau, mau kích hoạt pháp trận phong tỏa không gian cao cấp trong phủ, lần này tuyệt đối không được để xông mất con mồi nữa biết chưa???” “ Phụ thân xin yên tâm, con sẽ kích hoạt pháp trận ngay tức khắc ạ ~~~!!!”

Không chỉ Xích Trung Nghĩa, ngay cả Xích Hạo Nghiên vui mừng tột cùng, vội vã dẫn theo tên quản gia vừa mới hoàn hồn trở lại chạy tới trung tâm điều khiển pháp trận trong Xích phủ để kích hoạt.

kích hoạt pháp trận phong tỏa không chỉ kìm hãm không để Dương Kiệt có cơ hội sử dụng dụng cụ hoặc bí thuật thoát thân, còn có tác dụng đánh lạc hướng che mắt cả thế giới bên ngoài, khiến cho do thám của các gia tộc khác, đặc biệt là nhà họ Thẩm biết được chuyện gì đang xảy ra trong Xích phủ.

“ đi, hãy cùng lão phu đi đón tiếp vị khách quý của chúng ta lần nữa, hihi ~~~~~!!!”

Xích Trung Nghĩa lập tức dẫn theo đám cận vệ trong phòng rời khỏi ngục giam, tiến nhanh về hướng đang nổ ra giao chiến giữa Dương Kiệt và người trong Xích phủ.

- - - - -

Rầm ~~~ rầm ~~~~~!!! AAA ~~~!!!! Cứu, cứu ~~~~!!!!
Không, không thể nào ~~~~~!!! Tha, xin tha mạng cho ~~~!!

“ Xích Trung NGHĩa, Xích Hạo Nghiên, còn không mau mau rút ra đây chịu tội ~~~~~!!!!”

Lúc này trong khu vực tiền viện của Xích Phủ, Dương Kiệt tay cầm Tam Tiêm Kích, toàn thân dính đầy máu đỏ như vừa được vớt lên từ sông máu, trên môi mang theo nụ cười lạnh lùng khát máu hùng hổ gọi tên cha con Xích Trung Nghĩa ra nộp mạng.

Nhìn thấy xác thịt không một mảnh nguyên vẹn rơi rải khắp nơi xung quanh dưới chân anh ta, đám cận vệ còn sống sót của Xích phủ ai nấy đều mang theo vẻ mặt kinh hãi tột cùng, đặc biệt là khi đối diện nụ cười như tu la quỷ dữ trên môi Dương Kiệt, sờn cả tóc gáy chỉ muốn quay đầu bỏ chạy ngay tức khắc.

Dương Kiệt không phải là kẻ cuồng sát, nếu như đối phương quay đầu bỏ chạy hay không chủ động tấn công mình, anh ta cũng chẳng buồn để ý tới họ. Nhưng nếu như có kẻ dám cả gan chủ động lao vào tấn công, vậy thì đừng có trách Tam Tiêm kích trong tay anh ta vô tình.

Chỉ là cận vệ của các gia tộc đều là các tử sĩ được nuôi dạy từ bé, có lòng trung thành tuyệt đối với gia tộc, tuyệt đối không bao giờ xuất hiện cảnh quay tham sống sợ chết, sợ hãi kẻ địch lớn mạnh hơn quay đầu bỏ chạy.

Huống chi người nhà của họ chủ yếu đều sinh sống trong phủ hoặc trong những sản nghiệp do gia tộc ban cho, nếu như lúc này dám bỏ chạy, đợi tới khi đẩy lùi được kẻ địch, phía trên hỏi tội xuống, không chỉ bản thân, thậm chí cả gia đình cũng phải chịu sự liên lụy nữa là.

“sát ~~~ sát ~~~ sát ~~~~~~!!!”

Chính vì điều đó, tầng tầng lớp lớp cận vệ đang vây chặt Dương Kiệt ở xung quanh tựa như những con thêu thân lao vào lửa, cho dù biết rõ phải trả giá bằng mạng sống của mình, nhưng cũng không ngần ngại hoảng sợ xông thẳng về phía trước.

Mặc dù khâm phục và có chút không nỡ trước những cận vệ “vô tội” này, nhưng thật đáng tiếc, mình không giết người ta, người ta chưa chắc nương tay với mình, vậy thì đi chết hết đi ~~~~~!!!

“Phi Lũ Xung Thiên Pháo, sát ~~~~~~!!!”

Một cơ thể dạng khí khổng lồ to như quả núi thịt từ trên không trung xuất hiện, tựa như quả bom nhiệt hạch được thả từ không trung xuống mặt đất, phát nổ và xóa sổ tất cả mọi thứ ở phía dưới nó.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ rầm ~~~~ rầm ~~~~~~.....!!

Hơn hai ba trăm cận vệ theo tư thế xung phong ở dưới mặt đất, thậm chí không kịp kêu hét tiếng nào, đã bị “quả bom nhiệt hạch” phát nổ banh xác, nhất thời vô số mảnh vụn máu thịt tung bắn khắp nơi như quả dưa khổng lồ bị người khác cầm gậy bổ thẳng vào thật mạnh thật mạnh vậy.

ơ ~~~~~!!! ơ ~~~~~~!!! Ác, ác quỷ, hắc là ác quỷ ~~~~~!!!! Má ơi, rốt cuộc ai đã đắc tội con ác quỷ này mà khiến hắc nhảm vào nhà họ Xích của chúng ta.

Trước cảnh tượng thảm sát kinh tởm hơn cả địa ngục đang diễn ra ở trước mắt, những cận vệ người hầu may mắn sống sót ai nấy đều tái mếp mặt mày, quay sang một bên nôn ói không ngừng.

Tuy hơn tàn nhẫn một chút, nhưng đòn đánh của Dương Kiệt không phải hoàn toàn vô nghĩa, tuy hiệu ứng thị giác vô cùng đáng sợ, nhưng thực ra khi thi triển đòn đánh này Dương Kiệt đã tính toán rất kỹ, chỉ phát nổ ở phạm vi không quá lớn, và số người bị nổ ban xác chỉ ném trên một vài chục mà thôi, nhưng như thế cũng đủ khiến cho đám cận vệ rơi vào khủng hoảng hoảng sợ như người mất hồn rồi. Mục đích chính của anh ta chỉ là muốn giết gà dọa khỉ, khiến cho đám cận vệ còn sống sót hoảng sợ ám ảnh, không dám tiếp tục lao vào tấn công, vô hình chung gián tiếp tha mạng cho chúng mà thôi.

Mà cách làm này dường như đã phát huy tác dụng, những người còn sống sót nhất thời toàn thân run rẩy suýt chút đứng không vững trước cảnh tượng máu thịt bê bết như dưới tu la địa ngục.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 371: Tên Ngờ-U Này Từ Đâu Xổng Trại Thế Này??

“ to gan, kẻ nào dám xông vào Xích phủ gây chuyện thế này??? Đã vậy còn dám ra tay trảm sát cận vệ của Xích phủ nữa chứ??? Ai cho ngươi cái gan đó vậy ~~~~~!!!”

Trong lúc Dương Kiệt chuẩn bị tiến sâu vào bên trong phủ để truy tìm cha con Xích Trung Nghĩa, một giọng nói khá non trẻ nhưng đầy vẻ cao ngạo pha lẫn phần nộ đột nhiên vang lên.

Roẹt ~~~~ roẹt ~~~~~ roẹt ~~~~.....!!!

“ Đó, đó chính là Tiểu Long thiếu gia ~~~!!!”

“ Đúng thế, chính là Tiểu Long thiếu gia kìa, haha, thiếu gia đã tới, vậy thì giờ đèn mạng của con ác ma đã điểm rồi ~~~~!!!!”

“ không chỉ Tiểu Long thiếu gia, còn có Tiểu Huệ tiểu thư và Tiểu Lan tiểu thư nữa, nghe nói cả ba đều là đệ tử trung tâm của Cổ Dao Tông, một trong những tông môn tầm trung có tầm ảnh hưởng nhất trong khu vực gần nay thì phải??”

“ Nghe nói gần nay phía Cổ Dao Tông cho phép đệ tử trong tông môn về quê thăm hỏi gia đình, nên thiếu gia tiểu thư mới có mặt ở trong phủ, tên ác ma quả thật xui xẻo khi tới chạm vào ổ kiến lửa không đúng lúc rồi ~~~!!”

“ chứ còn gì nữa, nghe nói tiểu thư thiếu gia đã đạt tới cảnh giới chân nguyên cao cấp, tuy con ác ma cũng thể hiện ra thực lực của một chân

nguyên cao cấp, nhưng ba đánh một không chớp cũng què, chỉ cần thiếu gia tiểu thư cùng hợp sức ra tay, trấn áp trăm sát tên ác ma đó dễ như trở bàn tay thôi mà ~~~!!”

“ Đồng cảm, đồng cảm ~~~!!!”

Dưới tiếng reo hò đầy phấn khích như nhìn thấy cứu tinh xuất hiện của đám cận vệ trong Xích phủ, ba bóng người đã nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt của Dương Kiệt.

Một thanh niên với hai thiếu nữ chạc tuổi đôi mươi, nam thanh nữ tú, nam thanh niên có vài nét giống Xích Hạo Nghiên, không chừng là con trai ruột của hắn đấy chứ!!

Trên người cả ba đều mặc một bộ trường bào màu nâu đỏ có khắc họa một thanh cổ đao ngay trước ngực, eo đeo ngọc yêu đài, chân mang phi vân ủng, chỉ nhìn sơ qua thôi cũng biết rõ đôi phương thuộc dạng cao thủ trong cao thủ, tinh anh trong tinh anh của tông môn rồi.

Phía sau lưng cả ba còn đi theo vô số thanh niên nam nữ, chắc đều là con cháu trong dòng tộc Xích phủ, chỉ là họ đứng ở phía sau, chắc chỉ là thuộc dạng họa tiết để phụ họa cho ba nhân vật chính mà thôi.

Nhìn thấy vẻ mặt cao cao tại thượng, như vẻ bố mày thiên hạ vô địch của ba “ thẳng nhỏ”, Dương Kiệt có chút cười khóc không được.

Ra tay với đám chíp hôi này chẳng khác nào người trưởng thành đi ăn hiếp đứa bé sơ sinh sao?? (Mặc dù nếu tính tuổi tác thì Dương Kiệt có thể nhỏ hơn người ta cả chục tuổi nữa là, nhưng ai biểu thực lực của anh ta đã cao hơn đôi phương quá nhiều quá nhiều, nói thế cũng không quá đáng)

Trong lúc Dương Kiệt quan sát cả ba, ba người kia cũng dùng ánh mắt tò mò nhìn chằm chằm vào anh ta, muốn nhìn rõ khuôn mặt của tên ngu

xuân tới mức dám vuốt vào mông cạp có cái mặt khờ khạo khủng khiếp tới cỡ nào.

Càng nhìn khuôn mặt hiện thời của Dương Kiệt, tên Tiểu Long thiếu gia càng cảm thấy chán ghét khinh thường, hận không thể ngay lập tức lao tới đâm vào cú vào mặt đối phương, phá nát cái khuôn mặt khó ưa đó ngay tức khắc.

Còn hai cô gái tên Tiểu Huệ Tiểu Lan thì ngược lại, càng ngắm càng cảm thấy ưa nhìn, đặc biệt là cô gái tên Tiểu Lan, đôi mắt của cô ta đã gần như biến thành ngôi sao và trái tim rồi đấy.

Sức sát thương của nam thần quả thật là danh bất hư truyền, không phải sao??

“ to gan, nhìn thấy bốn thiếu gia ở đây, còn không mau mau quỳ xuống khoan tay chịu trời ~~~~!!!!” Xích Tiểu Long dường như cũng đã cảm nhận được ánh mắt dị thường của Xích Tiểu Huệ và Xích Tiểu Lan, lòng ghen tức nổi lên, càng lúc càng căm ghét Dương Kiệt hơn nữa, trực tiếp buông lời sỉ nhục anh ta với mục đích hạ thấp kẻ thù nâng cao bản thân, hy vọng có thể lấy điểm trước mặt hai người đẹp ở bên cạnh.

Sau khi thốt xong câu đó, Xích Tiểu Long hoàn toàn có thể cảm nhận được vô vàn ánh mắt ngưỡng mộ thần tượng không ngừng phóng thẳng về phía mình bởi đám anh em họ trong dòng tộc.

Chỉ là khi phát hiện vẻ mặt như đang nhìn thẳng khờ của “ kẻ thù” ở trước mặt, hẳn cảm thấy lòng tự trọng của mình đang bị xúc phạm nghiêm trọng, phần nộ quá lớn: “ To gan, chết tới nơi mà còn không chịu hối lỗi, vậy để bốn thiếu gia đích thân ra tay bắt trời người để giao lại cho gia chủ gia gia xử lý ~~~~~!!!”

Dưới tiếng kêu hò đầy phấn khích của những người xung quanh, một cây đại đao toàn thân khảm vàng xuất hiện trong tay của Xích Tiểu Long, mang theo vẻ khiêu khích giương đao chĩa thẳng vào mặt Dương Kiệt với vẻ khinh thường chế giễu, lập tức thu nhận được không ít tiếng reo hò khen ngợi tới tấp.

Tên ngò-u này từ đâu xông trại thế này?? Rốt cuộc là hắn đang giao chiến hay diễn hề đây???

Dương Kiệt không kìm được phải trợn mắt trắng với tên hề ở trước mặt.

“ Tuyệt Học Huyền Giới Cao cấp, Khai Thiên Bình Địa Đao, trăm, trăm, trăm ~~~~~!!!”

Cảm thấy thời cơ đã tới, Xích Tiểu Long quyết định sử dụng cả tuyệt học mạnh nhất bình sinh, trực tiếp đánh bại kẻ địch ở trước mặt với thế áp đảo toàn diện.

Hai tay nắm chặt cán đao, cơ thể không ngừng xoay tròn ba trăm sáu chục độ như mũi khoan đang chuyển động liên tục và tung người lên không trung.

Khi cơ thể đạt tới độ cao nhất định lập tức ngưng hẳn, cơ thể chổng ngược trở lên, đầu dưới chân trên, mũi đao chĩa thẳng vào đỉnh đầu của Dương Kiệt đang đứng trên mặt đất.

“ Chết đi ~~~~~!!!”

Ba bốn lưỡi đao khí màu sáng nhạt từ trên thanh đại đao trong tay Xích Tiểu Long chẻ ra, tựa như những lưỡi quạt khổng lồ không ngừng xoay chuyển chẻ thẳng về phía đối thủ ở phía dưới dưới vô số ánh mắt đầy ngưỡng mộ và thán phục của những người có mặt ở nơi này.

Chỉ có bấy nhiêu đó thôi sao???

Dương Kiệt không kìm được lộ ra vẻ mặt ngơ ngác khó tin nhìn chăm chăm vào đòn tấn công vừa được thi triển một cách hoàn hảo của Xích Tiểu Long (ít ra hiệu ứng thị giác vô cùng hoàn hảo, bằng chứng là những tiếng reo hò đầy thán phục ở xung quanh, không phải sao??)

Chỉ là

Tên hề đó làm đủ mọi động tác bắt mắt, la hét gào thét đủ kiểu, nhưng cuối cùng đòn đánh chỉ đơn giản là chém ra hai, ba luồng đao khí đơn thuần, Dương Kiệt có cảm giác như cho dù bản thân có đứng yên hững hờ những luồng đao khí kia vào cơ thể, uy lực của chúng thậm chí không đủ khiến anh ta bị xước da nữa là.

Đừng coi tên Xích Tiểu Long làm đủ trò hề, cái tên tuyệt học nghe có vẻ bá đạo như vậy. Nhưng nói cho cùng chỉ là một chiêu tuyệt học Huyền Giới mà thôi. Thực ra chiêu này đơn giản chỉ là nhảy lên không trung chẻ ba nhát đao khí tấn công kẻ địch, lấy đâu ra hiệu ứng bắt mắt và sát thương đáng sợ chứ??

Dưới những ánh mắt đầy kỳ vọng và ngưỡng mộ của đám thanh thiếu niên có mặt tại hiện trường, ba đường đao khí hình lưỡi liềm đã bắn tới ngay đỉnh đầu của “ tên ngu xuẩn không biết trời cao đất rộng” kia, trong đầu của họ đã bắt đầu xuất hiện viễn cảnh cơ thể của Dương Kiệt bị chặt làm ba khúc, mang theo vẻ mặt đầy đau đớn và tuyệt vọng, pha lẫn sợ hãi và hối hận mãi mãi nằm xuống, trả giá bằng mạng sống cho cái hành động ngông cuồng ngu xuẩn của mình.

Hừ ~~~~~!!!!

Một tiếng thở dài lạnh lùng vang lên, tựa như tiếng sét ngang tai đánh thức những tên đang chìm sâu vào trong hoang tưởng của mình.

Chỉ thấy Dương Kiệt lắc đầu và vung tay lên vẫy nhẹ một cái về hướng ba luồng đao khí đang bắn xuống. Dưới ánh mắt đầy kinh hãi khó tin của Xích Tiểu Long, đòn tấn công tâm đắc uy lực nhất bình sinh của hắn vô cùng dễ dàng bị đánh tan trong không khí. Thậm chí hắn còn chưa kịp phản ứng và kêu gào: “ta không tin ~~~~!!!”, đã cảm nhận thấy một luồng sức mạnh vô hình tông thẳng vào người, cảm giác đau đớn của xương cốt bị gãy vụn, răng cửa gần như bị bay ra hết khỏi răng hàm, khuôn mặt khá điển trai bị biến dạng hoàn toàn bởi máu tươi từ trong miệng phun bắn ra, đặc biệt là sống mũi khá cao gần như bị bẹp nhún vào bên trong.

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA~::~~!!! Rầm
~~~~~!!!!

Sau tiếng kêu thét đầy đau khô, cả cơ thể của Xích Tiểu Long trực tiếp bị khảm sâu vào trong bức tường ở phía xa bởi cú vẫy tay như đang đuổi ruồi đuổi muỗi của Dương Kiệt.

Khác xa với vẻ oai phong lẫm liệt và dưới sự kỳ vọng của tất cả mọi người khi xuất hiện, lúc này Xích Tiểu Long trông thê thảm vô cùng, hai mắt trợn lồng trắng miệng sủi bọt mép ngất xỉu tại chỗ.

Cái, cái đệt gì thế này??? Vị cứu tinh của chúng ta, vị thiếu gia thiên hạ vô địch trong lòng chúng ta, thậm chí không chống đỡ nổi một cú vẫy tay của kẻ địch đã bị đánh bay khảm vào trong tường và ngất đi một cách đơn giản vậy sao??? Má ơi, rốt cuộc là con đang tỉnh hay đang mơ vậy??? nếu là mơ thì có ai tát con vài cái thật mạnh để con thoát khỏi cơn ác mộng này với.

Ác mộng ~~~!!! Đúng thế, những gì diễn ra ở trước mặt tuyệt đối là cơn ác mộng đối với những người có mặt ở nơi này.

Tất nhiên, cũng có hai người ngoại lệ. Không những không chút tâm lý thù hận căm phẫn khi người nhà của mình bị đánh trọng thương, ngược lại còn dùng ánh mắt đầy ái mộ và khâm phục không ngừng nhìn chăm chăm vào bóng người đầy vẻ lạnh lùng nhưng tràn đầy sức hút với khuôn mặt baby điển trai ở trước mặt.

Đúng thế, hai người đó không ai khác chính là Xích Tiểu Huệ và Xích Tiểu Lan. Việc anh họ của mình bị đánh trọng thương không những không khiến họ căm ghét Dương Kiệt, ngược lại còn cảm thấy mát lòng mát dạ nữa là.

Tên khốn đó ngày thường cao cao tại thượng, lúc này cũng tỏ vẻ bối rối là số hai thì không ai là số một, lúc này nhìn thấy Xích Tiểu Long bị đánh tới nỗi ba mẹ cũng không nhận ra, nếu như không phải hai bên đang ở lập trường khác nhau, e rằng đã chạy tới vây lấy Dương Kiệt không ngừng hỏi han làm quen rồi.

Chỉ là, dù sao cũng là người nhà họ Xích, gia tộc bị kẻ địch tấn công, tuyệt đối không thể khoanh tay đứng nhìn, nghĩa vụ cần là thì phải làm thôi.

Xoạt ~~~ xoạt ~~~~~!!!

Mỗi người trên tay xuất hiện một thanh đại đao, tuy không màu mè sang trọng như của Xích Tiểu Long, nhưng tuyệt đối không phải đao kiếm bình thường, ít nhất cũng thuộc linh khí trung cấp chứ không đùa.

Còn cây hoàng kim đao của Xích Tiểu Long, chính là linh khí cao cấp đấy, chỉ là rơi vào tay của một chủ nhân phế vật như thế này, giá trị và uy lực của nó không thể phát huy ra mà thôi.

“ Chiến ~~~~ (Chiến ~~~~)!!” cả hai đưa mắt nhìn nhau một cái, trực tiếp tung người lao thẳng về phía Dương Kiệt triển khai đòn tấn công của mình.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 372: Xích Trung Nghĩa Ra Tay!!

Đôi diện thế công của hai chân nguyên tầng thứ 7, tầng thứ 8, không thể khiến Dương Kiệt nảy sinh được chút hứng thú gì cả.

Mặc dù đôi phương là hai mỹ nữ khá xinh đẹp, nhưng Dương Kiệt đã qua rồi cái thời nhìn thấy gái đẹp thì đôi chân bủn rủn không biết làm gì cả rồi, người ta đã chủ động tấn công mình, vậy thì không cần phải khách sáo làm gì nữa.

“biến đi ~~~~~!!!!”

Dương Kiệt chỉ đơn giản vung kích vẩy nhẹ một cái, hai đòn tấn công có uy lực mạnh nhất của hai cô gái đã dễ dàng bị hóa giải.

Á ~~~~!!! Á ~~~~!!!!

Hứng trọn đòn phản công của Dương Kiệt, hai cô gái kêu thét đầy bất ngờ và kinh hãi, cơ thể trực tiếp bị đánh bay ra xa rơi ngã trên mặt đất, chỉ trầy da đôi chút do ma sát khi té ngã trên mặt đất, hoàn toàn không bị chấn thương gì cả.

So với số phận của tên Xích Tiểu Long, hai cô gái này quá “hạnh phúc” rồi đây.

“Không thể nào ~~~~!!!” “Thực lực của đôi phương, rất, rất kỳ lạ!!”

“Tiểu Long ~~~~~!!!!”

Trong lúc hai cô gái lần lượt đứng dậy chuẩn bị tiếp tục tấn công, bên tai đột nhiên vang lên tiếng gào thét đầy vẻ phẫn nộ từ phía sau vang lên.

Chỉ thấy Xích Trung Nghĩa đã dẫn theo đám cận vệ thân tín gần hai ba chục mạng và năm, sáu người đàn ông trung niên ăn mặc sang trọng, chắc thuộc dạng chú bác dòng tộc trong Xích phủ, thuộc dạng trưởng lão chức trọng quyền cao và trực thuộc trong thế lực của lão trong phủ đây mà.

“ Gia chủ ~~~~!!!” “ Gia chủ ~~~~~~!!!” “ lão gia gia ~~~!!!!”

Xích Trung Nghĩa có mặt, tất cả mọi người đều nhanh chóng chấp tay thi lễ, đồng thời ai nấy "lần nữa" đều lộ ra vẻ mặt phấn khích cuồng nhiệt tột cùng, như vẻ kẻ đuổi nước nhìn thấy được chiếc phao cứu sinh, kẻ sắp chết nhìn thấy vị cứu tinh xuất hiện ở trước mắt vậy.

nếu như nói Xích Tiểu Long chỉ là vị cứu tinh hụt, thì gia chủ chắc không thể nào sai được, tuyệt đối là vị cứu tinh chân chân chính chính. Ít ra trong suy nghĩ của những người có mặt ở nơi này là vậy.

Ngay cả hai cô gái vừa bị Dương Kiệt đánh ngã cũng không ngoại lệ. Cho dù là đệ tử trung tâm của một tông môn, như khi quay trở về gia tộc, địa vị của cả hai cũng chỉ thuộc hậu bối, nhìn thấy gia chủ cũng phải tỏ ra cung kính chấp tay thi lễ đầy chữ.

Nhìn thấy cháu nội ruột thịt bị đánh trọng thương khảm sâu vào trong tường, đôi mắt của Xích Trung Nghĩa như muốn phóng lửa, sát khí đằng đằng nhìn chăm chăm vào tên thủ phạm đã gây ra chuyện tày đình như thế này.

“ Gia, gia chủ, xương cốt của Tiểu Long đã hầu như gãy vụn ra hết, nếu như không có đan dược đặc trị chữa trị, e rằng .....”

Một trong sáu trưởng lão đã nhanh chóng từ trên bức tường đưa Xích Tiểu Long xuống và quay trở về bên cạnh Xích Trung Nghĩa, sau khi kiểm tra lại thương tích trên người hắn, mang theo vẻ mặt khó coi nói.

“Đồ Khôn ~~~~~!!!! Ra tay, bắt trời tên súc sinh đó lại cho ta, ta phải cho tên súc sinh trời đánh đó nếm trải cảm giác đau khổ hơn gấp chục lần, trăm lần mà Tiểu Long phải hứng chịu lúc này.” tuy với tài lực của nhà họ Xích, tìm mua đan dược đặc trị cho Xích Tiểu Long không phải là vấn đề quá lớn, nhưng nhìn thấy cháu nội ruột đang phải hứng chịu cơn đau khổ kinh khủng lúc này, Xích Trung Nghĩa đã phần nộ tới nỗi gần như mất hết lý trí, nghiêng răng nghiêng lợi gào lớn về phía Dương Kiệt.

“sát ~~~~~!!!” “Súc sinh, quỳ xuống ~~~!!” “còn không khoan tay trời~~~~~!!!”

Nhận được mệnh lệnh của gia chủ, đám cận vệ và trưởng lão ai nấy đều tỏ ra như cá mập ngửi thấy mùi máu tanh, hùng hổ lao thẳng về phía trước, thi triển tuyệt học mạnh nhất bình sinh hòng trấn áp kẻ địch ngay tại chỗ.

Cơ hội lấy lòng gia chủ ở trước mắt, không cố gắng biểu hiện bản thân quả thật có lỗi với bản thân quá đi.

Đối diện thế tấn công như cuồng phong bạo vũ của đám lâu la âm binh, Dương Kiệt chỉ cười lạnh.

“Phì Lũ Xuyên Tâm kích ~~~~~!!!!” Cơ thể nhảy ba trăm sáu chục độ về phía sau một vùng, hai chân vừa chạm đất đã lập tức bung bắn thẳng về phía trước như mũi tên được bắn ra khỏi dây cung đã kéo căng tới cực đỉnh.

Uỳnh ~~~~~!!! uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~ .....!!!!

AAAA ~~~~~!!!! không, không thể nào ~~~~~!!! Má ơi, cứu, cứu con ~~~~~!!!

Dương Kiệt tựa như hóa thân thành cây kích không lồ trực tiếp xuyên thủng đánh tan nát tất cả mọi thứ cản đường ở phía trước, tựa như có người cầm một cây thương dài đâm thẳng vào bề mặt tấm kính, vỡ nát tan tành.

Đám lâu la âm binh thực lực cao nhất chỉ đạt tới cảnh giới tông sư tăng thứ 1 thì lấy đâu ra tư cách gây khó dễ được cho Dương Kiệt chứ?? Nếu như không phải anh ta còn nương tay chưa muốn sát hại kẻ địch mà chỉ đơn giản muốn đẩy lùi đánh bay tất cả ra xa, e rằng chỉ một cái vẩy tay nhẹ đã hóa kiếp cả đám rồi.

Không phải Dương Kiệt nhân từ hay thương hại gì đám lâu la âm binh này. Vì Dương Kiệt đã dự định ngay sau khi giải quyết cha con Xích Trung Nghĩa xong, sẽ đẩy Xích Hạo Tín ra thay thế quản lý nhà họ Xích, và Dương Kiệt sẽ đứng ở phía sau ủng hộ hợp tác với nhà họ Xích như kế hoạch lúc ban đầu.

Vậy thì tranh thủ cơ hội này, thanh trừ tẩy sạch hết toàn bộ thế lực của Xích Trung Nghĩa trong nhà họ Xích, để sau này Xích Hạo Tín lên nắm quyền chỉ còn lại duy nhất một tiếng nói của ông ta mà không có mầm móng phản loạn âm thầm núp trong bóng tối chờ cơ hội lật đổ Xích Hạo Tín nữa.

Cho nên, lúc này chưa phải lúc tung ra hết toàn bộ thực lực của mình, tạo cho Xích Trung Nghĩa cảm giác thực lực của anh ta không quá lớn mạnh, để lão có cảm giác như đối thủ có thực lực không tệ, nhưng không phải là hoàn toàn không thể trấn áp được, mục đích là muốn dụ lão từ từ kéo hết toàn bộ thế lực của lão ra ánh sáng thay vì ngay từ đầu đã mang theo thế áp đảo tuyệt đối, khiến nhà họ Xích tuyệt vọng ngay từ đầu.

một khi đám lâu la phát hiện một kẻ địch quá lớn mạnh, thì làm sao chúng dám chui đầu ra để Dương Kiệt giải quyết chứ??

“ không tệ!!” Nhìn thấy toàn bộ thuộc hạ bị đẩy lùi đánh bại một cách dễ dàng, Xích Trung Nghĩa khẽ lóe qua tia sáng bất ngờ, nhưng cũng không quá bận tâm.

Một người có thể sống tới giờ phút này dưới lệnh truy sát của ngũ đại tông môn, tất nhiên là phải có chút thực lực rồi. Nhưng theo thông tin nhận được, một năm trước hắn cũng chỉ vừa đạt tới cảnh giới tông sư tầng thứ 1, sau một năm, cho dù là thiên tài trong thiên tài, quái thai trong quái thai, kỳ ngộ kỳ duyên không ngừng, cao tay lắm thực lực hiện giờ cũng chỉ đạt tới tông sư tầng thứ 7, tầng thứ 8 là cùng.

Với thực lực như thế này, vẫn chưa thể khiến Xích Trung Nghĩa phải phiền lòng, vì thực lực của lão đã đạt tới cảnh giới tông sư tầng thứ 8 đáng sợ.

Huống chi trong khu vực cấm phía sau hậu viện còn có ba vị lão tổ tông đang sống ẩn tu trong đó, thực lực của mỗi người đã đạt tới cảnh giới tông sư tầng thứ 10, chỉ còn cách nửa bước chân là có thể đột phá thành kẻ mạnh nguyên thần.

Chỉ cần ba vị lão tổ tông ra tay, chỉ cần kẻ địch không phải là kẻ mạnh nguyên thần, thì chỉ nước quỳ mà thôi.

Và Xích Trung Nghĩa không cho rằng một thằng nhóc miệng còn hôi sữa, mới một năm trước may mắn đạt được cảnh giới tông sư tầng thứ 1 như Dương Kiệt, chỉ vón vẹn một thời gian ngắn có thể đột phá tới cảnh giới nguyên thần.

Và những gì Dương Kiệt thể hiện nãy giờ, ít nhiều cũng đã đạt đúng mục đích khi đánh lạc hướng được Xích Trung Nghĩa.

“ hùng hổ thế đủ rồi, quỳ xuống ~~~~~!!!”

Biết rằng không thể trông mong vào đám phế vật kia nữa rồi, Xích Trung Nghĩa quyết định đích thân ra tay.

Tay tạo thành chuông, theo tư thế từ trên xuống dưới vỗ mạnh xuống trong không khí.

Chỉ thấy một bàn tay khí khổng lồ xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của Dương Kiệt, tựa như quả núi khổng lồ nặng chục ngàn cân từ trên bầu trời rơi xuống, đè thẳng lên mục tiêu ở phía dưới.

Đôi diện áp lực kinh hoàng phát tán ra từ bàn tay khí khổng lồ, Dương Kiệt không kìm được phải “ biến sắc”.

Tam Tiêm Kích vẩy múa trong tay, theo tư thế “ gió gậy đỡ trời”, đâm thẳng về phía bàn tay khí đang đè xuống.

Rầm ~~~~~!! Phục ~~~~~!!!

Bàn tay khí và mũi kích va đập mạnh vào nhau, hình thành một lực đẩy kinh hoàng phân tán ra tứ phía, không ít người nằm la liệt xung quanh bị đẩy bay ra xa, nhất thời tiếng la hét gào thét đầy kinh hãi vang trời.

Bản thân Dương Kiệt cũng không “ dễ chịu” chút nào, hai chân như khảm sâu xuống đất, một vũng máu đỏ tươi từ trong miệng phun bắn ra, nhuộm đỏ cả ngực áo.

Diễn sâu quá rồi đây!!

Những gì diễn ra trước mắt càng củng cố những gì Xích Trung Nghĩa đang liên tưởng.

“ Xích Diệm Thần Quyền, chết này ~~~~~!!!!” chỉ trong nháy mắt, Xích Trung Nghĩa đã biến mất khỏi vị trí vừa đứng lúc nãy, xuất hiện

ngay trước mặt Dương Kiệt, hai tay tạo thành nắm đấm, bao phủ bởi lớp khí màu đỏ rực như những đóm lửa đang bốc cháy, đấm thẳng vào ngực của kẻ địch.

“ Phì Lũ Mỡ Bụng Hộ Thể, ta mở ~~~~~!!!”

Dương Kiệt hoàn toàn có thể một kích đấm chết Xích Trung Nghĩa ở trước mặt dễ như lấy món đồ chơi từ trong túi áo, nhưng rõ ràng lúc này chưa phải thời điểm thích hợp, nên vẫn tiếp tục giả vờ tạo ra thế phòng thủ chống đỡ một cách vất vả.

Uỳnh ~~~~~!!! Két két két ~~~~~!!!

Hai cú đấm của Xích Trung Nghĩa va đập vào bề mặt cái mỡ bụng, lập tức xuất hiện hiện tượng mỡ bụng như bị bốc hơi bởi sự thù đốt của ngọn lửa trên cả chục ngàn độ, bản thân Dương Kiệt như cảm nhận cơ thể bị một lực đẩy cực mạnh tông thẳng vào cơ thể, hai chân kéo lê trên mặt đất không ngừng đẩy lùi ra xa, sự ma sát giữa đôi chân trên bề mặt mặt đất thậm chí xuất hiện những tia lửa xoẹt như pháo hoa đang nổ vậy.

Tuy chiếm thế thượng phong trong đòn tấn công, nhưng Xích Trung Nghĩa cũng không dễ chịu như những gì lão cố gắng thể hiện trên bề ngoài, đôi tay vừa đấm vào mỡ bụng lúc này tê tái run rẩy liên hồi, nhưng nhanh chóng được lão che giấu đi.

Lúc này biết bao đôi mắt đang nhìn về phía này, tuyệt đối không được để lộ ra vẻ bất thường. Cái tôi của gia chủ khiến Xích Trung Nghĩa phải chiến thắng trong thế tuyệt đối trước kẻ địch.

Nhìn thấy gia chủ một chiêu đánh lùi kẻ địch, nhất thời tiếng reo hò kêu gọi đầy phấn khích của đám lâu la âm binh ở xung quanh vang lên liên hồi.

Thứ mà Xích Trung Nghĩa cần chính là điều này.

Nhà họ Xích trong thời gian gần nay bị nhà họ Thâm áp bức chèn ép, sĩ khí trong phủ đang có dấu hiệu lung lay sụp đổ. Lúc này, Dương Kiệt đã biến thành liều thuốc thích hợp nhất để vực dậy tinh thần sĩ khí của toàn gia tộc, Xích Trung Nghĩa tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội ngàn năm hiếm gặp này được.

“ Sắt ~~~~~!!!”

Xích Trung Nghĩa được thể không nhường người, sau khi vận hành chân nguyên xóa bỏ cơn tê tái trên đôi tay, cơ thể nhanh như một tia chớp biến mất khỏi vị trí vừa đứng, chỉ trong tích tắc đã lao thẳng về phía đối thủ tung đòn tấn công phủ đầu.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 373: Dương Kiệt Đại Phát Thần Uy!!

Uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~~~!!!

Xích Trung Nghĩa không ngừng tung ra những đòn tấn công như cuồng phong vũ bão, tuổi tác hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới sự phát huy trong chiến đấu của lão một tý tẹo nào, thậm chí kinh nghiệm giao chiến phong phú trong mỗi đòn tấn công với các động tác thuần thục tới mức cực đỉnh đã khiến Dương Kiệt phải "khốn đốn vất vả".

Nếu như là trước kia, cho dù kìm nén thực lực ngang ngửa với Xích Trung Nghĩa, Dương Kiệt cũng không phải rơi vào tình thế bất lợi như thế này, chỉ là .....

Trên đại lục Huyền Thiên từng có câu nói rằng: khi được chiến đấu bằng món vũ khí sở trường trên tay, thực lực sẽ lập tức được phát huy thêm ít nhất 50% nữa.

Tuy Dương Kiệt đã chuyển sang sử dụng kích một thời gian, nhưng vũ khí mà anh ta sử dụng nhuần nhuyễn nhất từ trước tới nay, chính là đại chùy.

Sử dụng kích khi giao chiến sẽ đòi hỏi nhiều về kỹ năng và kỹ thuật chiến đấu, hoàn toàn không phù hợp với tính cách thích lấy thịt đè người, áp đảo đối phương bằng sức mạnh cơ bắp của Dương Kiệt trước kia tý nào.

Khi cầm chùy trên tay, Dương Kiệt mới có thể hoàn toàn bộc lộ hết khí thế và toàn bộ sức mạnh chiến đấu thực thụ của mình.

Còn kỹ năng sử dụng kích, vẫn còn một đoạn đường dài phải đi đây.

Uỳnh ~~~~~!!! Phục ~~~~~!!!

Động tác chống đỡ không theo kịp phản ứng thần kinh, gây ra cảm giác khựng khựng chậm trễ chỉ 1/100 giây thôi cũng đủ gây ra hậu quả khôn lường khi giao chiến đỉnh cao, kết quả là hứng trọn cú đâm vào ngực, Dương Kiệt bị đánh tới nỗi miệng phun máu, cơ thể không ngừng giật lùi về phía sau. Ủng hộ chính chủ vào ngay { trumtruyệ n.O RG }

“ mẹ kiếp, đùa thế đủ rồi, bố mày không nhin nữa đâu ~~~~~!!!” nhận thấy kế hoạch đã tiến triển thuận lợi, đã tới lúc bước vào giai đoạn tiếp theo, Dương Kiệt lộ ra vẻ phần nộ vứt bỏ tam tiêm kích sang một bên, một cây vũ khí mới lập tức xuất hiện trong tay anh ta thay cho vũ khí vũ vừa ném sang một bên.

Phá Thiên Chùy ~~~~~!!!

Đúng thế, vũ khí xuất hiện trong tay của Dương Kiệt chính là một cây Phá Thiên Chùy của Lý Nguyên Bá.

Thì ra là trong thời gian gần đây, tuy đã chuyển sang sử dụng kích làm vũ khí chính, nhưng vẫn còn tưởng nhớ hoài niệm cảm giác nhất chùy trong tay, thiên hạ ta có trước kia. Nên đã từ trong tay Lý Nguyên Bá “ mượn” lấy một trong cặp song chùy mà hắn đang sử dụng để dùng làm vũ khí dự phòng, dùng làm át chủ bài để đảo ngược tình thế trong lúc giao chiến gì gì đó như lời tên khốn đó nói.

Mặc dù trong lòng muôn màng không muốn, nhưng chủ nhân đã lên tiếng, Lý Nguyên Bá chỉ còn cách mang theo về mặt như chết cha chết mẹ, cắn răng giao qua cây Phá Thiên Chùy cho vị chủ nhân “ đáng kính” của mình.

Nếu như là hình tượng thật của Dương Kiệt, cầm lấy Phá Thiên Chùy thì không sao, thậm chí khiến cho hình tượng của anh ta trở nên oai phong凛凛 liệt tràn đầy khí thế áp đảo bội phần.

Nhưng với cái hình tượng của nam thần Lâm Chí Dĩnh lúc này, cầm lấy một cây chùy có thể tích to hơn gần gấp đôi cơ thể hiện giờ, cho dù nhìn bằng kiểu gì hướng nào đi nữa, cũng cảm thấy không ăn nhập đâu vào đâu, nói thẳng ra là chẳng giống ai cả.

Tất nhiên, hình tượng hay không hình tượng gì đó Dương Kiệt chả thèm quan tâm. Chỉ là khi Phá Thiên Chùy trong tay, Dương Kiệt cảm thấy như được buff xong doping, cơ thể lúc này đã tràn đầy luồng sức mạnh vô hạn, khiến anh ta có cảm giác bản thân có thể một chùy đánh vỡ cả trời đất.

Một cặp Phá Thiên Chùy là thần khí sơ cấp, khi phân tách ra cũng đạt tới cấp bậc thánh khí sơ cấp, vô hình chung đã gia tăng không ít sức mạnh vô hình cho chủ nhân đang cầm nắm trong tay. Nhưng quan trọng nhất là, khi trở về với vũ khí sở trường, Dương Kiệt như cá về với nước, như hồ mọc thêm cánh, tựa như được buff thêm 200 % sức mạnh vào cơ thể vậy.

“Thánh, thánh khí ~~~~~!!?????”

đôi mắt của Xích Trung Nghĩa nhanh chóng chuyển đổi từ sự bất ngờ kinh ngạc thành sự tham lam thêm khát tới cực cùng.

Thánh khí, vũ khí trong tay đối phương tuyệt đối là thánh khí. Chỉ cần nhà họ Xích chúng ta sở hữu một thánh khí trong tay, cho dù lúc này gia chủ nhà họ Thẩm dám xông vào đại bản doanh của mình, Xích Trung Nghĩa cũng đủ tự tin trực tiếp trăm sát đối phương ngay tại chỗ cho mà xem.

Mặc dù nếu như so sánh thực lực cả hai thì gia chủ nhà họ Thẩm có cảnh giới lớn hơn Xích Trung Nghĩa tới hai, ba cấp bậc. Nhưng chẳng là vấn đề

gì khi nếu như Xích Trung Nghĩa sở hữu một món thánh khí trong tay, tuy không phải là những món vũ khí thông dụng như đao, kiếm hay trường thương, nhưng cho dù như thế nào, đó vẫn là một món thánh khí, như thế đã là quá đủ rồi.

“ Đó là của ta, đó sẽ là của ta ~~~~~!!!!” Xích Trung Nghĩa phản kích gào thét trong lòng, không chút do dự chần chừ, tay tạo thành chảo gió ra phía trước, cơ thể nhanh như một tia chớp lao thẳng về phía Dương Kiệt, chuẩn bị cướp lấy Phá Thiên Chùy trong tay anh ta ngay tức khắc.

“ biến ~~~~~!!!”

Mẹ kiếp, bốn thiếu gia không chủ động tung đòn phủ đầu trước thì thôi chứ, người dám cả gan làm điều đó à??? Vậy thì không cần phải khách sáo làm gì nữa, dùng lão làm vật tế cờ cho món vũ khí sở trường vừa mới trùng phùng sau bao năm xa cách với bốn thiếu gia thôi ~~!!

Hai tay nắm chặt cán chùy, tạo ra động tác quét ngang trước mặt như thể đang quét bay ngăn cả những thứ rác rưởi dơ bẩn đang bay thẳng về phía mình vậy.

Đúng vậy, trong mắt của Dương Kiệt, Xích Trung Nghĩa chỉ là thứ rác rưởi phế vật không hơn không kém, nếu không phải vì muốn dụ hết đám lâu la âm binh của lão ra ánh sáng, e rằng đã một kích đâm chết lão già khốn nạn này từ lâu rồi, còn đâu mà để lão ba hoa múa mép này giờ chứ.

Booong ~~~~~!!!!

Xích Trung Nghĩa phản ứng cực nhanh, nhìn thấy đầu chùy to gần gấp đôi cơ thể của bản thân quét tới trước mặt, lão không dám dùng cái cơ thể máu thịt mỏng cơm của mình để thử thử độ bền của cây chùy đạt tới cấp

bạc thánh khí đó, hai tay nhanh chóng thu lại thể công chuyển hướng thành chưởng vỗ thẳng vào cây chùy đã gần như quét trúng vào cơ thể của mình.

AAAAAAA ~~~~~!!! Phục ~~~~~!!!

Xích Trung Nghĩa lộ ra vẻ mặt kinh hãi khó tin, cơ thể như bị một lực đẩy cực mạnh tông thẳng vào người, cảm giác tức ngực khó chịu tới tột cùng, ruột gan trong cơ thể như muốn đảo lộn, một vũng máu tươi không kìm được từ trong miệng phun bắn ra nhuộm đỏ cả ngực áo, hai chân không ngừng giật lùi nhanh về phía sau để hóa giải uy lực đáng sợ bởi cú quét chùy của kẻ địch.

“Đó, đó chính là uy lực của thánh khí sao???”

Xích Trung Nghĩa vừa hoảng hốt vừa phản kích trước uy lực kinh hoàng do món thánh khí mang lại.

“thực lực” của đối phương lão ta biết rõ, chỉ tương đương với một tông sư tầng thứ 5, thế mà sau khi cầm nắm thánh khí trong tay, đã có thể dễ dàng đẩy lùi một tông sư tầng thứ 8 như mình.

Hiệu quả của thánh khí, quả thật là danh bất hư truyền!!!

Đòn tấn công của Dương Kiệt không những không khiến lão e dè sợ hãi, ngược lại còn kích thích sự tham lam thêm khát tới tận cùng trong đáy lòng của lão mà thôi.

“mẹ kiếp, vẫn còn dám nghĩ tới Phá Thiên Chùy của bốn thiếu gia sao??? nếu người thật sự muốn thì, hãy đón nhận lấy này ~~~~~!!!!!!”

Nhìn thấy ánh mắt và vẻ mặt như tên tội phạm hiếp dâm nhìn thấy cô gái ngây thơ trinh trắng ở trước mặt của lão già Xích Trung Nghĩa, Dương Kiệt chỉ cười lạnh, hai chân nhún mạnh xuống đất tung người nhào lộn trên

không trung, Phá Thiên Chùy vẩy múa một vòng trên đỉnh đầu, với tư thế Thái Sơn Áp Đỉnh bổ mạnh xuống mặt đất.

“ Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bỏ bỏ bỏ ~~~~~!!!”

Tuyệt học đặc ý, uy lực kinh hoàng nhất của Dương Kiệt lần nữa xuất hiện trên bầu trời của Xích phủ, tựa như hàng trăm hàng ngàn quả bom nguyên tử thu nhỏ từ trên không trung thả xuống, xóa sổ san bằng tất cả mọi thứ trên mặt đất vậy.

“ không ~~~~~, mau mau, tất cả mau tránh tới chỗ an toàn mau ~~~~~!!!”

Xích Trung Nghĩa giật mình hoảng hốt suýt chút tè ra cả quần trước những quả “ bom nguyên tử mini” như mưa sao băng đang đâm xuống san bằng cả Xích phủ rộng lớn, vội vã lên tiếng gào thét báo động cho những người đang có mặt ở nơi này mau chóng bỏ chạy khỏi chốn “ nguy hiểm” này.

cũng may là pháp trận phong tỏa trong Xích phủ đã được Xích Hạo Nghiên kích hoạt, nếu không thì đòn tấn công muốn uy lực có uy lực, muốn thị giác có thị giác như Phì Lũ Bỏ Dưa Đại pháp sẽ lôi kéo không ít ánh mắt chú ý trong Sơn Hải Thành cho mà xem.

Đối diện trận “ mưa sao băng” này, ngay cả bản thân Xích Trung Nghĩa cũng không đủ tự tin và can đảm lao ra chống đỡ, huống chi đám lâu la âm binh cao nhất cũng chỉ đạt tới cảnh giới tông sư tầng thứ 1 kia chứ???

Nếu như chúng chậm chân không kịp bỏ trốn, e rằng sẽ trực tiếp bị nuốt chửng hoàn toàn bởi những quả chùy khí chi chít đang bay xuống cho mà xem, thậm chí không còn mảnh xác nguyên vẹn nữa là.

Nhà họ Xích lúc này đã quá mỏng manh yếu ớt rồi, cho dù chết một vị trưởng lão, một đội cận vệ, hay vài tên con cháu trong dòng tộc cũng đủ khiến Xích Trung Nghĩa đau nứt ruột gan rồi. Huống chi lúc này đang có gần phân nửa toàn bộ thực lực của nhà họ Xích đang có mặt tại đây chứ???

Nếu như bị xóa sổ hết tại chỗ, thậm chí không cần đợi nhà họ Thẩm tấn công, Xích Trung Nghĩa cũng phải muôn mường bắt cam dẫn cả nhà họ Xích bỏ trốn khỏi Sơn Hải Thành ngay tức khắc rồi đây.

tất nhiên, nói thế thì hơi quá, nhưng cũng đủ chứng tỏ tầm nghiêm trọng nếu như những người có mặt ở nơi này bị xóa sổ bởi trận mưa " bom" của Dương Kiệt.

Bản thân Xích Trung Nghĩa sau khi kêu gào người trong gia tộc bỏ chạy xong, từ trên cổ áo của mình kéo xuống rút ra một sợi dây chuyền bằng bạc nắm chặt trong tay, vẻ mặt khế lóe qua tia sáng tiếc nuối không nỡ, nhưng vẫn tỏ ra vô cùng kiên quyết cắn chặt răng dùng tay bóp mạnh vào sợi dây chuyền để nó vỡ nát ra thành vô số mảnh vỡ.

Roẹt ~~~~~!!!

Ngay sau khi sợi dây chuyền vỡ nát trong tay Xích Trung Nghĩa, xung quanh lão lập tức xuất hiện một lá chắn năng lượng vô hình như một chiếc mũ chụp thẳng vào toàn thân của lão, có vẻ như là một tấm khiên năng lượng có thể chống đỡ những đòn tấn công có uy lực lớn hơn bản thân nhiều cấp thì phải.

Sau tiếng cảnh cáo của gia chủ, nhất thời tiếng la hét gào thét kinh hoàng vang động cả Xích phủ, đặc biệt là khi nhìn thấy những quả chùy khi đang càng lúc càng áp sát tới gần đỉnh đầu, không ít người đã tè ngay tại chỗ, như người mất hồn thậm chí không đủ tỉnh táo để quay đầu bỏ chạy.

Còn những người vẫn còn đủ bình tĩnh cố gắng nén lại cơn sợ hãi tột cùng trong lòng, kéo nhau quay đầu khóc lóc kêu gào bỏ chạy.

Nhất thời cảnh xô đẩy chen lấn như cảnh sát đô thị ghé thăm khu vực cấm buôn bán lề đường phồn vinh náo nhiệt nhất diễn ra ngay trước mắt.

Chạy, chạy mau ~~~~~!!! Má ơi, cứu cứu con, con không muốn ~~~!! Tránh ra, mau tránh ra để bọn thiếu gia chạy nào ~~~~~!!! Đồ khốn, ngươi, ngươi dám đẩy ta, muốn .... Không ~~~~~!!!

Uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~ .....!!!!

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 374: Tam Đại Lão Tổ Của Nhà Họ Xích!!

Thảm họa!! Tuyệt đối là một đại thảm họa đối với nhà họ Xích!!

Xích Trung Nghĩa mang theo vẻ mặt hoang mang ngơ ngác, do sử dụng lá chắn phòng thủ kịp thời, nên lúc này lão vẫn bình an vô sự, thậm chí trên người không có lấy một hạt bụi dính vào nữa là, chỉ là, cảnh tượng kinh hoàng đầm máu thậm chí không thua kém gì tu la địa ngục đập vào đôi mắt lúc này, khiến lão nhất thời có chút không dám tin vào những gì nhìn thấy ở trước mắt.

Xung quanh dưới chân là những miệng hố không lồ chi chít, xác thịt mảnh vụn quần áo rải đầy dưới đó, khiến tiền viện Xích phủ mới còn ồn ào náo nhiệt bởi tiếng kêu gào nhất thời im lặng tới mức đáng sợ.

hơn một nửa lực lượng của nhà họ Xích(tất cả những người có mặt tại hiện trường), hoàn toàn bị xóa sổ gần hết bởi một đòn tấn công duy nhất của Dương Kiệt, Xích Trung Nghĩa có nằm mơ cũng không bao giờ dám mơ tới cảnh tượng kinh khủng lại có thể xảy ra trước mặt mình như thế này.

Sở dĩ nói là bị xóa sổ gần hết là vì, Dương Kiệt không phải là kẻ cuồng sát, hàng trăm chùy khí đáng sợ lúc này chỉ nhắm vào những cá nhân mang theo tâm lý thù hận và sát khí với mình, với cảm nhận của một nguyên thần tầng thứ 5 như Dương Kiệt, muốn nắm bắt được ai là người có ác ý với mình dễ như ăn kẹo, đối với những tên có ác ý với mình, vậy thì không cần phải khách sáo làm gì nữa, trực tiếp xóa sổ tại chỗ.

Hiện giờ số người đứng thần thờ như người mất hồn trước cảnh tượng kinh hoàng vừa xảy ra, chỉ còn lại duy nhất một vị trưởng lão, đội cận vệ của nhà họ Xích đều là những con chó trung thành tuyệt đối với Xích Trung Nghĩa nên bị xóa sổ hoàn toàn, con cháu dòng dõi nhà họ Xích chỉ còn lại lèo tèo chưa tới chục mạng, tất nhiên trong đó có hai thiếu nữ đã bị Dương Kiệt đánh bay ra xa lúc này, từ đầu tới cuối hai cô gái này chưa từng lộ ra chút sát khí nhắm vào Dương Kiệt, nên đã may mắn giữ lại được mạng sống của mình như những người may mắn khác.

Tất nhiên, những người có thể giữ mạng vào lúc này, cảnh tượng kinh hoàng diễn ra ngày hôm nay chắc chắn sẽ biến thành nỗi ám ảnh kinh hoàng của họ cả suốt cả cuộc đời cho mà.

“ Chết, chết, người phải chết, AAAAAAAAAAAAAA
~~~~~!!!”

Xích Trung Nghĩa có chút không thể chấp nhận sự thật, giận quá hóa điên, trực tiếp tung người lên không trung, hai tay hai chân dang rộng ra hết cỡ, ngẩng cao đầu hét lớn: “ Tuyệt học bí truyền, Xích Hỏa Phàm Thiên Quyết, ta mở ~~~~~!!!”

Tuyệt học bí truyền, thông thường là những tuyệt học do một thành viên trong các gia tộc hùng mạnh nhất trên đại lục Huyền Thiên tự sáng tạo ra, bí kíp tu luyện cho dù bị lan truyền ra bên ngoài, nếu như không có cùng chung dòng máu mủ của người sáng tạo ra, sẽ không tài nào có thể tu luyện thành công.

Uy lực của tuyệt học bí truyền, thấp nhất cũng phải tương đương với tuyệt học địa giới cao cấp hay tuyệt phẩm, cá biệt có thể sánh ngang với tuyệt học thiên giới hoặc thậm chí là thánh giới.

Và nhà họ Xích, một ngàn năm trước đã xuất hiện vị thiên tài võ học, sau nhiều năm mài mò tu luyện và lãnh ngộ, đã sáng tạo ra một tuyệt học bí truyền giành riêng cho cả gia tộc, chính là tuyệt học Xích Trung Nghĩa tung ra vào thời điểm này, Xích Hỏa Phàm Thiên Quyết!!

Tuyệt học tương đương với địa giới tuyệt phẩm xuất hiện trong thành trì tầm trung như thế này, chẳng khác nào tuyệt học thánh giới trong tông môn cả, uy lực và quý hiếm vô cùng. Xích Trung Nghĩa vô cùng tự tin một khi mình tung ra tuyệt học bí truyền có uy lực “ kinh thiên động địa” này, kẻ địch không chết cũng thành tàn phế cho mà xem.

Tất nhiên, tuy Xích Trung Nghĩa lúc này hận không thể phang thây xẻ thịt Dương Kiệt thành trăm ngàn mảnh để trả thù cho đám con cháu thuộc hạ của mình, nhưng thực tế lúc này lão chỉ dám tung ra khoảng 70 % uy lực của đòn tuyệt học tấn công kẻ thù ở trước mắt mà thôi.

Có thể tận tay giết chết kẻ thù không đội trời chung tất nhiên là áp phê sướng khoái rồi, nhưng nhà họ Xích đã thiệt hại nặng nề như lúc này, nếu như mất luôn cả “ cái vốn” để kiếm lợi giao dịch với Thiên Kiếm Tông, chỉ có kẻ điên kẻ khùng mới làm thế mà thôi.

Xích Trung Nghĩa tuy giận dữ, nhưng chưa tới mức bị phần nộ che mờ cả lý trí. Tất nhiên, tuy không thể nặng tay trăm sát kẻ thù tại chỗ, nhưng những ngọn lửa nóng trên cả chục ngàn độ do lão chuyển hóa mà thành lúc này nuốt chửng thiêu đốt hành hạ tên kẻ thù trời đánh ở phía dưới, thiêu cho nó bỏng da rách thịt, mặt mũi bị tàn phá tới nỗi hoàn toàn biến dạng, miệng kêu gào thảm khóc năn nỉ van xin cũng không phải là không thể khiến lão hả hê hả dạ.

Sau tiếng gào thét đầy uy dũng của Xích Trung Nghĩa, chỉ thấy cơ thể của lão chuyển hóa thành biển lửa màu đỏ tím, tựa như một chiếc lưới

không lồ từ trên không trung chụp thẳng xuống vị trí Dương Kiệt đang đứng.

“ không tệ ~~~!!!”

Dương Kiệt có chút bất ngờ trước uy lực đòn tuyệt học do Xích Trung Nghĩa thi triển ra. Tất nhiên, chỉ là hơi chút bất ngờ thôi chứ chưa thể khiến anh ta phải thận trọng bận tâm.

Nói cho cùng, cảnh giới thực giữa cả hai chênh lệch tới 7, 8 cấp, tuyệt đối không phải một tuyệt học địa giới tuyệt phẩm có thể bù lấp được, huống chi bản thân Dương Kiệt không thiếu kỹ năng phòng thủ đạt tới cấp bậc địa giới, tuy không bằng của Xích Trung Nghĩa, nhưng cũng chênh lệch không quá nhiều.

“ Phì Lũ Bạo Liệt Quyền, ta phá phá phá ~~~~~!!!”

Dương Kiệt không hề có ý định phòng thủ trước thế công của đối phương, tay phải tạo thành nắm đấm, trực tiếp một đấm đấm thẳng về phía biển lửa màu đỏ tím đang chụp thẳng xuống đầu mình.

“ hừ ~~~!!! Lấy trứng chọi đá ~~~~~!!!”

Tuy hóa thân thành biển lửa, nhưng Xích Trung Nghĩa hoàn toàn có thể nhìn thấy những gì đang diễn ra ở trước mắt. Nhìn thấy Dương Kiệt không những không né tránh hay phòng thủ, ngược lại còn quay sang tung đòn phản công, trong lòng không kìm được cười lạnh chế giễu.

Uỳnh ~~~~~!!!!

Biển lửa và cú đấm khí khổng lồ do Dương Kiệt đấm ra va đập vào nhau ngay trên không trung, hình thành một tiếng nổ vang trời, vô số cơn cuồng phong gió lốc hình thành lần nữa cuốn bay những người may mắn còn sống

sót ở gần đó, nhất thời tiếng kêu gào khóc lóc đầy kinh hãi vang trời, giống như con người đang đối diện với đại thảm họa ngày tận thế vậy.

“trò trẻ con, người cái gì ~~~~~~!!!???”

Cú đâm khí chỉ chạm nhẹ vào bề mặt biển lửa đã lập tức bị nhiệt độ cao trên cả chục ngàn độ nuốt chửng tan biến bốc hơi trong không khí. Xích Trung Nghĩa vừa định buông lời chê cười chế giễu, đột nhiên cảm thấy như bị một lực đẩy cực mạnh tông thẳng vào cơ thể, cơ thể không thể kiểm soát được không ngừng bị đẩy lùi về phía sau, sau tiếng thét kinh hãi thất thanh, cơ thể của lão thậm chí thoát ra khỏi trạng thái hóa thân thành biển lửa, từ trên không trung rơi ngã xuống mặt đất.

Hiệu ứng tuyệt học được kích hoạt!!!

Rầm ~~~~~~!!!

Xích Trung Nghĩa tựa như trái mít rụng rơi ngã bất động trên mặt đất, cho dù cố gắng vùng vẫy cỡ nào, cũng không tài nào nhúc nhích được cơ thể, chỉ còn cách giương to đôi mắt hốt hoảng và vẻ mặt đầy kinh hãi nhìn thẳng lên bầu trời xanh ở phía trên và bên tai không ngừng vang lên tiếng bước chân nặng nề đang càng lúc càng tiến gần, tựa như tiếng chuông gọi hồi ngân nga của tử thần đang vang lên vậy.

“haha, đỉnh chiêu của bốn thiếu gia rồi phải không, giờ tới lượt bốn thiếu gia biểu diễn đây, My Time Is Now ~~~~~~!!!”

Dưới sự vùng vẫy trong tuyệt vọng và bất lực của Xích Trung Nghĩa, hai chân Dương Kiệt nhún mạnh xuống đất ngay sau khi chạy tới cách vị trí mục tiêu đang nằm còn khoảng hai, ba mét, cơ thể tung người nhào lộn một vòng trên không trung, chân phải giơ thẳng ra phía trước: “Phì Lũ Lôi Đình Phi Cước, ta đá đá đá ~~~~!!!”

Không ~~~~~!!!

Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~~!!! Roẹt roẹt roẹt roẹt ~~~~!!!

Húng trợn những cú đá sấm sét vào người, cơ thể Xích Trung Nghĩa như bị cháy khét thành than, miệng đang hít thở một cách khó khăn nặng nề không ngừng phả ra khói khí màu đen than như vừa hút thuốc lá vậy, hai mắt trợn ngược như đôi mắt cá chết, cơ thể co giật liên hồi.

Tất nhiên, vẫn chưa phải là kết thúc, Dương Kiệt không dễ dàng tha cho lão già đáng ghét đó được(tuy chưa phải lúc kết liễu lão, nhưng cho lão nếm trải đau khổ cũng không phải là ý tệ chứ nhỉ??), nhanh chóng chuyển ngược sang tư thế nằm ngang, hai tay hai chân dang rộng ra hết cỡ, miệng hét lớn: “ Phì Lũ Xung Thiên Pháo, ta đề chết ngươi ~~~~~!!!”

Xích Trung Nghĩa lúc này như con cá nằm trên thớt, thậm chí không đủ sức để kêu gào thêm một câu một tiếng nào nữa, bất lực giương to đôi mắt ra hết cỡ nhìn chăm chăm vào bóng khí khổng lồ như một quả bom nhiệt hạch được chiếc tiêm kích oanh tạc thả xuống, dần chìm san bằng tất cả mọi thứ ở phía dưới.

“ thôi đủ rồi ~~~~~!!!”

Với tình trạng của Xích Trung Nghĩa hiện giờ, dính thêm một chiêu Phì Lũ Xung Thiên Pháo của Dương Kiệt, không chết cũng thành tàn phế cho mà xem.

Tất nhiên, như đã nói, đây không phải là mục đích của Dương Kiệt, lần này quyết định mạnh tay như vậy một phần vì muốn hành hạ lão, nhưng mục đích chính chính là muốn lôi kéo đám chuột nhắt vẫn còn đang ẩn núp ở phía sau ra khỏi ánh sáng chưa chịu lòi mặt ra. Và quả nhiên, mục đích của anh ta đã thành công mỹ mãn.

Uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~!!!

Chỉ thấy ba tia năng lượng thô to như cây cột nhà từ phía sau khu vực hậu viện của Xích phủ bắn ra với tốc độ xé gió, va đập thẳng vào bóng người dạng khí đang được thả xuống ngay vị trí Xích Trung Nghĩa đang nằm.

Hai luồng năng lượng va đập vào nhau, hình thành vụ nổ vang trời, khiến cho quần thể kiến trúc trong Xích phủ rung chuyển liên hồi, lao đao như muốn sụp đổ vậy.

“ cuối cùng cũng chịu chui đầu ra rồi hả, ba con chuột nhất kia ~~~!!!”

Ngay từ lúc bước vào Xích phủ, Dương Kiệt đã cảm nhận được phía trong tận cùng của Xích phủ, có tồn tại ba luồng khí “đáng sợ”, có thực lực tương đương với tông sư tầng thứ 10, thậm chí đã nửa bước chân bước vào cảnh giới nguyên thần rồi đấy.

Từ đầu tới cuối Dương Kiệt kìm nén thực lực của mình, mục đích chính là dụ ba con chuột nhất “ có chút thực lực” này ra, giải quyết một thể.

anh ta không cần một nguồn lực vượt quá tầm kiểm soát của Xích Hạo Tín nếu như sau này đưa ông ta lên nắm quyền thay thế cho Xích Trung Nghĩa, vì anh ta không thể lúc nào cũng trấn giữ trong Xích phủ, thay vì lo lắng lũ người mà Xích Hạo Tín không thể kiểm soát gây sự kiếm chuyện sau này, bây giờ giải quyết luôn một lần cho rồi.

“ lão, lão tổ tông ~~~~~!!!” “ chính, chính là ba vị lão tổ tông, thần hộ mệnh của nhà họ Xích chúng ta ~~~!!!” “ haha, lão tổ tông xuất hiện, giờ đền mạng của tên cầu tặc đã điểm ~~~!!!” “ chứ còn gì nữa, lão tổ tông ra tay, tên cầu tặc chắc chắn hết đường sống mà thôi.”

Thần bảo hộ trong truyền thuyết của gia tộc xuất hiện, đám người vẫn còn đang chìm đắm trong ám ảnh kinh hoàng tựa như phủ bỏ hết mây đen nhìn thấy tia sáng hy vọng, ai nấy đều vui mừng phấn khích gào thét nhảy cẫng lên, như muốn trút bỏ hết nỗi sợ hãi tội cùng dồn áp mình này giờ vậy.

Roẹt ~~~~!! roẹt ~~~~!!! roẹt ~~~~!!!

Không để “fans nhiệt tình” chờ đợi quá lâu, ba bóng người mặc bộ trang phục sang trọng màu đỏ rực như lửa biểu tượng cho nhà họ Xích chỉ trong tích tắc đã xuất hiện tại hiện trường.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 375: Dương Kiệt Vs Tam Đại Tổ Tông

“phụ thân ~~~~~!!!”

Cùng lúc này, Xích Hạo Nghiên cũng đã dẫn theo một tổ đội cận vệ hơn chục mạng từ phía sau hậu viện lao ra sau khi hoàn thành nhiệm vụ phong tỏa không gian trong Xích phủ. chỉ là khi nhìn thấy ông già của mình đang nằm trọng thương bất động trên mặt đất, miệng gào lớn đầy kinh hãi lao thẳng tới bên cạnh Xích Trung Nghĩa đỡ lấy lão ngồi dậy, đồng thời không tiếc chân nguyên truyền thẳng vào cơ thể lão để ổn định thương tích trên người lão.

“Phụ thân, người” “không, không hề gì, hà hà, chỉ cần, chỉ cần ba vị lão, lão tổ tông giáng lâm, giờ đền tội của tên, tên súc sinh đã điếm.”

Đôi mắt đầy cay độc và sát khí nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt đang bị vây chặt bởi ba vị lão tổ tông của nhà họ Xích, Xích Trung Nghĩa nghiêng răng nghiêng lợi nguyên rửa.

Nếu như để ý kỹ, ánh mắt đầy cay độc và phần nộ không chỉ nhắm vào mỗi mình Dương Kiệt, ngay cả ba vị lão tổ tông của nhà họ Xích, cũng thuộc đối tượng bị lão nguyên rửa nữa kia.

Mẹ kiếp, ba lão già khốn nạn này ngày thường hưởng thụ mọi tài nguyên trong gia tộc, trong lúc gia tộc rơi vào hoạn nạn lại nhắm mắt bỏ qua không chịu ra tay sớm. Nếu như ba lão già trời đánh này ra tay ngay từ lúc ban đầu, thì nhà họ Xích đâu bị tổn thất một cách nặng nề như lúc này

đâu chứ??? Thậm chí ngay cả bản thân còn suýt chút mất cả mạng nữa là, không thể tha thứ, tuyệt đối không thể tha thứ ~~~!!!

Xem ra Xích Trung Nghĩa tỏ ra vô cùng bất mãn trước sự thờ ơ của ba vị lão tổ tông khi không ra tay trấn áp Dương Kiệt ngay từ đầu, phải đợi tới khi vô số thuộc hạ và con cháu trong dòng tộc chết gần hết với chịu ló đầu ra, lúc này Dương Kiệt có bị trảm sát đi nữa cũng không thể bù đắp được tổn thất nặng nề mà nhà họ Xích phải hứng chịu rồi.

Hãy đợi đấy, đợi chuyện này kết thúc xong sẽ tính sổ với ba lão già chết tiệt các ngươi ~~~~!!!

và lần này Xích Trung Nghĩa hoàn toàn không nghĩ sai hay vu oan cho ba vị tổ tông này cả.

ngay từ lúc Dương Kiệt bước vào đại náo Xích Pha, tuy tam đại tổ tông tuy ngày thường ẩn sống trong tận cùng phía sau hậu viện, nhưng khi có kẻ lạ mặt bước vào Xích phủ, đặc biệt là gây ra động tĩnh không nhỏ như thế này, tất nhiên là không thể nào lọt qua được thần thức kiểm soát của cả ba rồi.

tuy nói rằng họ một lòng một dạ dồn hết mọi tâm trí trong việc tu luyện để đột phá lên cảnh giới nguyên thần, trong quá trình này đòi hỏi một sự tập trung cao độ, tuyệt đối không được phân tâm, nếu xảy ra bất kỳ sự gián đoạn nào trong quá trình hình thành tu luyện thậm chí có thể khiến người tu luyện bị ảnh hưởng không nhỏ, huyết khí đảo lộn, linh hồn bất ổn, xuất hiện tảo hỏa nhập ma cũng không phải là không thể. Cho nên nếu như chưa thật sự cần thiết hay vấn đề quá nghiêm trọng, ngày thường có địch thân tới thỉnh mời chưa chắc họ chịu xuất đầu lộ diện nữa là.

huông chi là sau khi phát hiện Dương Kiệt tấn công, và sau khi dùng thần thức quét qua thử khí thức từ trên người anh ta phát tán ra lúc nãy, ba

lão tổ tông lập tức tỏ ra không thêm bận tâm tới nữa, họ đã phạm phải sai lầm đánh giá thực lực kẻ khác thông qua khí thức trên người, cho rằng với cảnh giới của Dương Kiệt, Xích Trung Nghĩa có thể dễ dàng giải quyết mọi chuyện, cần gì phải làm phiền tới mình chứ???

Vả lại, ba lão tổ tông nhà họ Xích đang rơi vào giai đoạn quan trọng nhất trong quá trình đột phá hình thành nguyên thần, bất kỳ một gián đoạn nào, có thể khiến mọi công sức cố gắng thời gian dài phải đổ sông đổ biển, nếu như lần này bị ảnh hưởng khiến thất bại trong việc đột phá, hậu quả phải gánh chịu chính là họ có thể bị trọng thương phải mất thêm một vài năm tịnh dưỡng phục hồi mới có thể tiếp tục tiến hành đột phá cảnh giới đấy.

Cho nên, nếu như chưa phải rơi vào hoàn cảnh bất đắc dĩ, ba lão tổ tông của nhà họ Xích tuyệt đối không muốn và không dám ra tay.

Tuy tin tưởng vào Xích Trung Nghĩa có thể giải quyết ổn thỏa mọi chuyện, nhưng ba lão tổ tông vẫn đề phòng phân tán chút thần thức, trong phạm vi bị ảnh hưởng ít nhất đối với bản thân để tiếp tục theo dõi diễn biến mọi chuyện đang diễn ra.

Với kinh nghiệm của mấy lão quái vật, đối phương với thực lực như thế mà dám xông vào một gia tộc hùng mạnh nhất nhì trong Sơn Hải thành làm càn, nếu như không có át chủ bài tuyệt đối không thể, và sự đề phòng của ba lão tổ tông, chính là đề phòng lá át chủ bài của kẻ địch có thể gây ra hậu quả nghiêm trọng cho cả gia tộc.

Và chính vì sự thận trọng của ba lão tổ tông, đã cứu Xích Trung Nghĩa một bàn thua trông thấy.

Nhìn thấy Xích Trung Nghĩa bị Dương Kiệt đánh tới nổi ba mẹ cũng không nhận ra, thậm chí có thể chết dưới tay đối phương, ba vị lão tổ tông

biết rằng không thể đứng nhìn như người ngoài cuộc nữa rồi.

Đám cận vệ hay con cháu dòng tộc chết bao nhiêu có thể không đáng bận tâm, cùng lắm là thu nạp và khuyến khích người trong gia tộc tích cực hơn trong sứ mệnh chế tạo con người, tồn khoảng vài chục năm thì mọi thứ sẽ phục hồi mà thôi(nếu như nhà họ Xích vẫn chưa bị diệt). còn Xích Trung Nghĩa thì khác, lão không chỉ là một trong ngũ đại cao thủ mạnh nhất trong gia tộc, còn là tộc chủ, là mắt xích quan trọng, là trụ cột tinh thần, là thuyền trưởng lãnh đạo cả con thuyền khổng lồ là nhà họ Xích. vấn đề là cả trăm năm nay, từ lúc nhà họ Xích giao vào tay Xích Trung Nghĩa, lão đã làm rất tốt và quá tốt vai trò của mình, tuyệt đối không phải muốn thay thế là tìm được người thay thế thích hợp cả.

Trong nhà họ Xích bất kỳ thứ gì cũng có thể tồn thất bỏ đi, nhưng chỉ duy nhất mỗi mình Xích Trung Nghĩa là không thể bỏ đi, Xích Trung Nghĩa sụp đổ đồng nghĩa nhà họ Xích sụp đổ, đó tuyệt đối là điều không thể chấp nhận ở bất kỳ trường hợp nào.

Kết quả là ba lão tổ tông nhà họ Xích bất chấp gián đoạn quá trình đột phá, thậm chí khiến họ chậm trễ một vài năm, cũng nhất quyết thoát khỏi trạng thái tu luyện, xuất hiện ngay trên hiện trường ra tay giải cứu Xích Trung Nghĩa.

Nhưng tất cả những gì ba lão tổ tông nhận được, chỉ là sự bất mãn và nguyên rủa của Xích Trung Nghĩa mà thôi, quả thật nực cười ~~!!

Sắc mặt của ba lão tổ tông lúc này cực kỳ khó coi, vẻ mặt như muốn nhai tươi nuốt sống kẻ địch ở trước mặt ra nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt.

Nửa ngày, chỉ cần nửa ngày nữa thôi là cả ba có thể hình thành nguyên thành, đột phá tới cảnh giới mà họ hằng ao ước gần nửa cuộc đời, thế mà

trong thời khắc quan trọng nhất, lại bị phá đám hủy hoại bởi tên khốn trời đánh kia, thử hỏi có tức điên lên không chứ???

Sau lần gián đoạn này, cả ba không biết lại phải mất bao lâu thời gian mới có thể đột phá tới cảnh giới nguyên thần đây!!

Chết, chết, tên khốn đó phải dùng mạng sống của mình để trả giá cho cái việc làm xuẩn của hắn ~~~~~!!!!

“ Nghịch Quang Phổ Địa Quyền ~~~~!!!” “ Liệt Tâm Chưởng ~~~~!!” “ Liệt Hỏa Cuồng Phong Trảm ~~~~~!!!”

Cả ba chẳng chút do dự hay nương tay, trực tiếp thi triển tuyệt học mạnh nhất của bản thân, tấn công kết liễu kẻ địch ở trước mặt.

Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~~~!!!

Dưới tiếng nổ vang vang trời, Dương Kiệt đột nhiên đứng yên như một bức tượng, để mặc ba đòn tấn công uy lực kinh hoàng dần chìm bản thân.

Hoan hô, thắng rồi ~~~~!!!

Tưởng gì, khi đối diện với ba vị lão tổ tông của chúng ta thì cũng chỉ như đứa trẻ lên ba, đứng yên chịu chết mà thôi!!

Chứ còn gì nữa, thế mà lúc nãy hắn đánh trọng thương tộc trưởng, làm mình làm tướng là thần thánh phương nào, rốt cuộc thì cũng chỉ có thể mà thôi, cuối cùng cũng phải chịu cảnh chết không toàn thây dưới đòn tấn công uy lực kinh thiên động địa của ba vị lão tổ của chúng ta thôi mà.

Tuy kẻ thù khó ưa bị tiêu diệt, nhưng Xích Trung Nghĩa không vui vẻ chút nào, nhất là khi nghe thấy tiếng reo hò của đám con cháu cận vệ còn đang sống sót ở xung quanh, nghe như thế nào cũng như vẻ đang bị chúng

che cười chế giễu về sự bất tài của mình, đánh không lại người ta phải nhờ tới phụ huynh ra tay vậy.

Quan trọng nhất là, Dương Kiệt bị ba lão tổ tông đánh tan xác, Xích Trung Nghĩa lấy gì để giao nộp cho Thiên Kiếm Tông để nhận thưởng đây?? Chẳng lẽ thu gom lại tro cốt của Dương Kiệt để trình lên trên à?? Chỉ sợ bị người ta nổi điên vì cho rằng mình giỡn cợt với người ta, một chương vỡ chết tại chỗ thì có.

“ Nghĩa nhi, thu dọn hiện” “ Dường như các ngươi vui mừng hơi sớm thì phải ~~~!!!”

Ba lão tổ tỏ ra hài lòng với kết quả đạt được, định dặn dò vài câu xong tiếp tục quay trở về hậu viện tu dưỡng, đột nhiên bên tai vang lên giọng nói mà không ai muốn nghe thấy vào thời điểm này.

“ Cái gì??? Ngươi, ngươi” “ vẫn chưa chết??? không thể nào??” “ không những không chết, trên người hần, thậm chí, thậm chí không có lấy một vết thương nữa là, vì, vì sao chứ???”

Dưới ánh mắt và tiếng la hét đầy kinh ngạc của những người có mặt tại hiện trường, Dương Kiệt mang theo nụ cười khinh thường chế giễu trên môi dần dần hiện nguyên hình dạng dưới lớp khói bụi sau khi tan biến dần theo chiều gió.

“ Các ông đã cất công ra đây chiếu cố cho bốn thiếu gia như vậy, nếu như không trả lễ quả thật khó coi quá đi, vậy thì, đỡ này ~~~~~!!!!”

Dương Kiệt cười lạnh vẩy múa Phá Thiên Chùy trong tay một vòng, tạo ra tư thế quét ngang quét mạnh một cái về phía đám người của nhà họ Xích, đặc biệt là ba mục tiêu chính, lão tổ tông của nhà họ Xích.

“ cái, cái gì, đó là” “ không, không thể nào ~~~~!!” “ Sao có thể như thế được chứ???”

Đòn tấn công như luồng năng lượng hình lưỡi liềm khổng lồ quét ra, tựa như dụng cụ sắc bén gạt hái chặt nhỏ hết tất cả mọi thứ trên đường đi chuyên của nó. Đáng sợ nhất là, uy lực của luồng năng lượng hình lưỡi liềm và khí thế đáng sợ trên người Dương Kiệt phát tán ra lúc này, chính là toàn bộ thực lực của một kẻ mạnh nguyên thần tầng thứ 5 đáng sợ.

Trước đó còn làm tưởng đối phương chỉ là một con dê béo yếu ớt, mình muốn nhào muốn nấn muốn xẻ thịt lúc nào cũng được, thế nhưng ai ngờ bé cái nhảm, vì con dê béo lúc này đột nhiên rũ bỏ lớp da ngựa trang trên cơ thể, hóa thân thành một con mãnh hổ đáng sợ, khiến cha con Xích Trung Nghĩa có chút muốn cắn lưỡi tự vẫn ngay tại chỗ.

Hèn chi, hèn chi đối phương bị ngũ đại tông môn truy nã suốt một năm trời mà vẫn còn có thể sống tốt tới ngày hôm nay, ngoại trừ may mắn, quan trọng nhất là người ta có đủ thực lực để biến kỳ tích thành điều có thể, lẽ ra mình phải nghĩ ra điều đó ngay từ đầu chứ nhỉ??

Cha con Xích Trung Nghĩa mang theo vẻ mặt như khóc không thành tiếng và ân hận tội cùng đưa mắt nhìn nhau một cái.

Đòn tấn công của Dương Kiệt không vì sự ân hận của cha con Xích Trung Nghĩa mà ngừng lại, mang theo khí thế áp đảo như thể càn quét cuốn bay mọi thứ lao thẳng tới trước mặt đoàn người vẫn còn đang ngơ ngác chưa hoàn hồn.

“ Tam Vị Nhất Thể Thuần, hai huynh đệ mau giúp ta ~~~~~!!!!”
“ Có ngay lão đại ~~~~!!” “ Chân Nguyên Kết Giới, mở
~~~~~!!!!”

Tam lão tổ tông phản ứng cực nhanh, và tình thế cũng không cho phép họ do dự, một người trực tiếp lao ra phía trước, hai người đuổi theo phía sau hai tay tạo thành chưởng ấn thẳng vào lưng của người đứng trước, chân nguyên trong cơ thể kích hoạt tới cực đỉnh, cơ thể của mỗi người không ngừng nhấp nháy bao bọc bởi một luồng năng lượng phân biệt là đỏ, xanh, vàng.

Chíu ~~~ chíu ~~~ chíu ~~~~~!!!

Ba luồng năng lượng nhanh chóng tụ tập vào nhau, hình thành một tấm khiên khí hình tam giác bề mặt khảm đầy hoa văn cổ ngữ ba màu không lồ chắn đỡ ngay phía trước đoàn người nhà họ Xích.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~!!!! Roẹt ~~~ roẹt ~~~~ roẹt ~~~~~!!!

Luồng năng lượng lưỡi liềm va đập vào bề mặt tấm khiên tam giác, tựa như viên đá ném thẳng vào bề mặt mặt nước, tuy xuất hiện hình ảnh vỡ tung lên lúc ban đầu, nhưng nhanh chóng trở nên bình lặng như chưa từng xảy ra chuyện gì, đòn tấn công đầy uy lực của Dương Kiệt trực tiếp bị tấm khiên tam giác đó nuốt chửng đồng hóa trong tích tắc.

Chíu ~~~ chíu ~~~ chíu ~~~~ .....!!

Và tấm khiên tam giác của tam đại tổ tông tuyệt đối không đơn giản chỉ là hấp thụ đồng hóa đòn tấn công của đối phương. Dưới ánh mắt đầy kinh ngạc của Dương Kiệt, một luồng năng lượng hình lưỡi liềm có thể tích lớn hơn gấp đôi so với đòn tấn công lúc nãy của anh ta từ trên bề mặt tấm khiên phóng thích ra bắn ngược trở lại về phía anh ta.

Bị phản dam ~~~~!!!!

Không ngờ tám khiên này có hiệu ứng phản dam giống như Phì Lũ Mỡ Bụng Hộ Thể của Dương Kiệt. À không, thậm chí có hiệu quả đáng sợ hơn vì tỷ lệ phản dam là trăm phần trăm nếu như vượt quá sức chịu đựng của chiêu thức và người thi triển, và điểm đáng sợ hơn cả, chính là đòn phản lại sẽ khuếch đại uy lực lên gấp đôi so với lúc ban đầu.

Dưới những ánh mắt và nụ cười giễu cợt của tam đại tổ tông, Dương Kiệt hai chân nhún mạnh xuống đất tung người nhào lộn lên không trung, Phá Thiên Chùy bổ thẳng xuống: “ Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta phá phá phá ~~~~!!”

“ lại chiêu thức trời đánh đó ~~~~~!!!” Nhìn thấy hàng chục hàng trăm chùy khí khổng lồ xuất hiện ngay trên không trung giáng thẳng xuống luồng năng lượng lười liềm, đôi mắt tràn đầy gân máu của Xích Trung Nghĩa giương to ra hết cỡ như muốn lòi ra khỏi tròng, nghiến răng nghiến lợi cắn thù quá.

Chính cái chiêu thức quỷ quái này, đã xóa sổ hết gần phân nửa thực lực và sinh khí của nhà họ Xích cách nay không lâu chứ đâu.

Uy lực nhân đôi hay không Dương Kiệt không quá bận tâm, nói cho cùng, đòn tấn công lúc này chỉ là “ màn chào hỏi xã giao”, cho dù uy lực được nhân lên gấp đôi, thì đã là gì đối với Dương Kiệt chứ???

Hai luồng năng lượng va đập vào nhau trên không trung, luồng năng lượng lười liềm nhanh chóng bị hủy nát bởi trận mưa chùy khí chi chít do Dương Kiệt bổ ra, những quả chùy khí còn lại tiếp tục bắn thẳng về phía tam đại tổ tông đang chờ sẵn ở phía dưới.

“ Phá phá phá ~~~~~!!” “ phản phản phản ~~~~~!!!”

Mặc dù vô cùng tự tin trước tuyệt học phòng thủ của mình, nhưng khi nhìn thấy tầng tầng lớp lớp chùy khí chi chít như trận mưa sao băng từ trên bầu trời bắn xuống, ba lão tổ tông không kìm được tê tái cả da đầu, nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh miệng hét lớn đầy khí thế với mục đích khích lệ cổ vũ bản thân.

Rầm ~~~~~ rầm ~~~~~ rầm ~~~~~ rầm ~~~~~ .....!!!

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 376: Ngũ Lôi Tỏa Địch Trận

Hàng chục hàng trăm quả chùy khí liên miên không ngớt đập thẳng vào bề mặt tấm khiên tam giác khổng lồ, tam đại tổ tông đứng ngay phía sau nhìn thấy tấm khiên bảo hộ ở trước lung lay dữ dội, như vẻ có thể vỡ nát bất kỳ lúc nào, trên trán không kìm được đổ đầy mồ hôi lạnh, toàn thân run rẩy vì hoảng sợ.

Tuy tấm khiên vẫn hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ của nó, hấp thụ và thậm chí phản dam ngược lại, nhưng những quả chùy khí vừa mới lòi đầu ra thậm chí còn chưa kịp phóng thích ra, đã bị những quả chùy khí tiếp theo của Dương Kiệt đập vỡ tại chỗ.

Hiệu ứng phản dam bị khắc chế hoàn toàn!!

“haha, để xem các ngươi chịu đựng được bao lâu, ta bỏ bỏ bỏ
~~~~~!!!!”

Dương Kiệt hoàn toàn không tiếc chân nguyên trong cơ thể, liên tục quét ra vô số chùy khí nhắm vào tấm khiên bảo hộ của kẻ địch, hoàn toàn mang theo vẻ dùng sức đàn áp đánh bại tất cả mọi kẻ địch ở trước.

Khoan nói cảnh giới của Dương Kiệt đã đạt tới nguyên thần tầng thứ 5, cho dù ba lão tổ cộng này thậm chí không bằng một phần mười tổng lượng chân nguyên của anh ta, kèm theo công pháp tam chuyển thần dương công với lượng chân nguyên gấp ba lần so với người cùng cảnh giới. Gì chứ, giống như trong Bảy Viên Ngọc Rồng bất kỳ kẻ nào dám độ chưởng khí với

người Saiyan, ở đại lục Huyền Thiên dám độ chân nguyên với Dương Kiệt, chỉ có chết với chết mà thôi.

“ mau, tất cả mau bỏ chạy vào trong hậu viện mau ~~~~~!!!!”

Nhìn thấy tam đại tổ tông như con thuyền gỗ lung lay giữa bão tố, Xích Trung Nghĩa hoảng hốt quay sang đám con cháu dòng tộc vẫn còn đang hoang mang ngơ ngác quan chiến ở gần đó hét lớn, ra lệnh cho cả đám mau chóng bỏ chạy khỏi chốn nguy hiểm trước khi quá muộn.

Hôm nay nhà họ Xích đã tổn thất quá nặng nề rồi, lúc này chỉ còn lại mèo nhỏ vài ba con, nếu như lúc này chết hết thì nhà họ Xích có thể tuyên bố giải tán được rồi đây.

Nghे thấy tiếng gào thét của gia chủ, đám người nhanh chóng từ trong cơn hoang mang sợ hãi bừng tỉnh, không chút do dự quay đầu vừa gào thét vừa bỏ chạy, hận bản thân không thể mọc thêm đôi chân, nhất thời hỗn loạn vô cùng.

Đám con cháu gia tộc tuy miệng còn hôi sữa, kinh nghiệm non choẹt, nhưng không phải là thằng ngu. Lúc này chỉ đứng ở phía sau thôi cũng có thể cảm nhận được sự đáng sợ của những quả chùy khí đang đổ xuống như trận mưa sao băng. Nếu như không phải có tấm khiên bảo vệ, e rằng lúc này không còn ai toàn mạng đứng đó mà quan chiến nữa rồi.

Và nhìn tấm khiên đao lao như sắp vỡ đó, họ vô cùng nghi ngờ nó còn có thể chịu đựng được thêm bao lâu nữa, lúc này không lo bỏ chạy trước khi quá muộn thì còn đợi gì nữa chứ??

Đối với đám người bỏ chạy, chẳng đáng để Dương Kiệt bận tâm, lúc này đã không có ý định lấy mạng những người còn sống sót, lúc này càng không rảnh hơi đi làm chuyện vô bổ nữa. Mục tiêu chính của anh ta lúc này

chỉ còn tam đại tổ tông và cha con Xích Trung Nghĩa cùng đội cận vệ cuối cùng mà hấn vừa dẫn tới mà thôi.

“ Chết đi ~~~~~!!!!” “ không, không hay rồi ~~~~~!!!”
“ Tránh, tránh ra mau ~~~~~!!!” “ không
~~~~~!!!”

Không muốn tốn thêm thời gian, Dương Kiệt gào lớn phóng thích toàn bộ chân nguyên trong cơ thể dồn vào một đòn đánh, những quả chùy khí to gấp hai, ba lần so với lúc nãy như mưa trút nước ập thẳng vào đỉnh đầu của tam đại tổ tông và cha con Xích Trung Nghĩa.

Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh .....!!!crack crack crack crack .....
~~~~~!!!

Tầm khiên chỉ chịu đựng thêm chưa đầy vài giây trước đòn tấn công tổng lực của Dương Kiệt đã bị vỡ tan nát trong không khí, tam đại tổ tông và cha con Xích Trung Nghĩa may mắn nhanh chân một bước kịp thời nhảy lùi ra xa, thoát nạn trong gang tấc.

Nhưng đám cận vệ đi theo Xích Hạo Nghiên lúc nãy không may mắn và bản lĩnh như chủ nhân của mình, hứng trọn trận mưa chùy khí vào đầu, thậm chí không kịp kêu thét lên tiếng nào, cơ thể bị đập vỡ tan nát ra hàng trăm hàng ngàn mảnh, nhất thời máu thịt tung bắn ngập trời, nhuộm đỏ cả khu vực rộng lớn, cảnh tượng không khác gì tu la địa ngục cả.

Đáng sợ!!!!

Cha con Xích Trung Nghĩa sau khi thoát khỏi bàn tay tử thần nhìn thấy cảnh tượng máu me ở trước mặt, không kìm được sững sờ cả người, miệng không ngừng nuốt nước bọt, miệng lảm bảm gì đó như người mất hồn.

“ mau, mau, kẻ địch vượt ngoài dự tính, mau thi triển Ngũ Lôi Phong Tỏa trận ngay ~~~~~!!!”

Giọng gào thét của lão đại trong tam đại tổ tông vang lên, nhanh chóng kéo cha con Xích Trung Nghĩa bừng tỉnh trở lại.

“ Đúng, đúng, chỉ có Ngũ Lôi Phong Tỏa Trận mới có hy vọng lật ngược tình thế.” “ nhưng mà, thực lực của con

Xích Trung Nghĩa lộ ra vẻ mặt mừng rỡ như được nhìn thấy tia hy vọng lóe loi trong tuyệt vọng, không kìm được từ dưới đất nhảy cẫng lên. Xích Hạo Nghiên sau hồi vui mừng nhanh chóng chuyển sang vẻ lo lắng, lo sợ hồi hộp nói.

“ không sao Nghiên nhi, nếu như đối diện với một đối thủ lớn mạnh một đại cảnh giới còn không thể, nhưng hấn cũng chỉ đạt tới cảnh giới nguyên thần tầng thứ 5, so với lão phu cũng chỉ lớn mạnh hơn năm, sáu cảnh giới, Ngũ Lôi Tỏa Dịch Trận hoàn toàn đủ khả năng phong tỏa tên khốn đó vào bên trong.”

Nhìn thấy vẻ do dự không tự tin của Xích Hạo Nghiên, đại ca trong nhóm nhanh chóng lên tiếng trấn an và khuyến khích, đồng thời tỏ ra vô cùng tự tin với phương án do mình đề ra.

Ngũ Lôi Tỏa Dịch Trận là một trận pháp bất truyền của nhà họ Xích, tập hợp năm người có thực lực tương đương nhau bày binh bố trận, hình thành một trận pháp có thể phong tỏa một kẻ địch có thực lực lớn hơn mình một đại cảnh giới.

Tuy thực lực của Xích Trung Nghĩa và Xích Hạo Nghiên không đồng đều so với tam đại tổ tông, hiệu quả trận pháp sẽ bị suy giảm, nhưng dùng để đối phó với Dương Kiệt vào thời điểm này là hoàn toàn khả thi.

“ được, tiến hành thôi ~~!!!” “ Chắc chắn thế rồi ~~!!” “ Trung Nghĩa, Nghiên nhi, bố trận ~~~~!!” “ Vâng ạ ~~~~~!!!”

Trong lúc Dương Kiệt vừa đáp xuống mặt đất chuẩn bị tung đòn tiếp theo, đột nhiên nhìn thấy tam đại tổ tông và cha con Xích Trung Nghĩa mang theo khí thế như hổ đói vồ mồi, hùng hổ lao thẳng về phía mình.

“ Ngũ Lô Tỏa Địch Trận ~~~~~~!!!”

Năm người lao tới ngay trước mặt Dương Kiệt, trước khi anh ta kịp phản ứng chuẩn bị ra tay đánh bay đám “ phế vật ngu xuẩn” đám hùng hổ lao tới vượt mông cộp ở trước mặt, cả nhóm đột nhiên di chuyển theo hình chiều kim đồng hồ quanh Dương Kiệt, chỉ trong tích tắc đã hình thành một vòng vây vòng tròn vây chặt lấy Dương Kiệt ở giữa, cơ thể cả nhóm không ngừng di chuyển liên tục với tốc độ càng lúc càng nhanh.

Roẹt ~~~ roẹt ~~~ roẹt ~~~ roẹt ~~~~~~!!!

“ cái này là” nhìn thấy đám người không ngừng di chuyển vòng tròn ngay trước mặt mình, Dương Kiệt có chút muốn nắm đầu lấy một tên lôi tới trước mặt hỏi: “ các ngươi xoay vòng vòng như thế không cảm thấy chóng mặt sao?? Bố mày chỉ đứng nhìn không thôi đã cảm thấy buồn nôn muốn xỉu rồi đấy!! Chẳng lẽ các ngươi nghĩ rằng có thể dùng chiêu này để khiến ta ngất xỉu sao??”

Tất nhiên, Dương Kiệt không cho rằng đám phế vật này đang định làm trò chọc cười mình, ngược lại còn cảm thấy một luồng áp lực đáng sợ đang dần hình thành và ập thẳng lên người, đặc biệt là khi ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy trời đánh đột nhiên tối sầm xuống, sấm chớp đùng đoàn liên hồi.

Cũng may là không gian trong khu vực nhà họ Xích đã kích hoạt pháp trận phong tỏa, nếu không cảnh tượng như ngày tận thế lúc này có thể khiến cho cả Sơn Hải thành chìm vào khủng hoảng cho mà xem.

“Biến hết cho ta ~~~~~!!!”

Dương Kiệt biết rằng không thể tiếp tục đứng nhìn chúng làm gì thì làm, trực tiếp vung Phá Thiên Chùy trong tay bổ mạnh về phía trước, ải xui xẻo đang di chuyển ngay trước mặt anh ta dính chùy vào đầu ráng chịu, trước mắt là đánh vỡ cái trận hình kỳ dị của chúng trước tính sau.

Xích Hạo Nghiên “xui xẻo” di chuyển ngay vị trí cây chùy bổ thẳng xuống, chỉ là khi đối diện quả chùy thô to gấp hai lần cơ thể của mình, hắn chỉ lộ ra nụ cười đầy chế giễu, hoàn toàn không chút vẻ hoảng hốt sợ hãi sẽ bị Dương Kiệt phanh bẻ gáo tại chỗ cả.

Boooongggg ~~~~~!!!

Quả nhiên, quả chùy thậm chí không thể chạm trúng vào đầu của Xích Hạo Nghiên, tựa như bổ thẳng vào một lớp lá chắn kiên cố, Phá Thiên chùy bị đẩy bật trở lại suýt chút tụt ra khỏi tay của Dương Kiệt nữa kia.

“không, bọn thiếu gia không tin, ta bổ bổ bổ ~~~~~!!!”

Boooongggg ~~~~~!!! Boooongggg
~~~~~!!! Boooongggg
~~~~~!!! Boooongggg
~~~~~!!!

Dương Kiệt tựa như hóa thân thành chong chóng không ngừng xoay vòng, vừa bổ vừa quét vừa chọt, dùng đủ mọi thủ đoạn và thế đánh, nhóm người nhà họ Xích vẫn đứng dung không ngừng di chuyển xoay vòng xung

quanh anh ta liên hồi, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi những đòn tấn công như cuồng phong vũ bão của anh ta cả.

Có cảm giác như muốn làm gì là việc của người, đoàn người cứ thế mà đi, mà tiến.

Hì hục hì hục hì hục ~~~~~!!

Dương Kiệt đã bắt đầu thở dốc, mặt mày đỏ phồng lên vì quá sức, quan trọng nhất là, như vẻ mình vừa làm một việc vô nghĩa, chẳng mang lại tí lợi lộc tác dụng gì cả.

“ các người định đùa với .... Hả ~~~??! ”

Tuy Dương Kiệt không làm gì được lũ người ở trước mặt, nhưng ngược lại chúng cũng chỉ không ngừng di chuyển ở trước mắt anh ta khiến anh ta cảm thấy chóng mặt khó chịu thôi chứ hoàn toàn không làm hại gì được mình cả. Chỉ là quá tức tối bức xúc định lên tiếng chửi rửa khiêu khích, đột nhiên phát hiện nhóm người đang tăng tốc lên với tốc độ chóng mặt, và đôi chân đang không ngừng di chuyển càng lúc càng nhấc ra khỏi mặt đất, cả cơ thể như đang được nhấc bổng lên không trung vậy.

Cả năm người nhà họ Xích chỉ trong nháy mắt đã tung bay trên không trung với tư thế đầu dưới chân trên, hai tay dang ra nắm chặt lấy tay của người bên cạnh, tựa như hình thành một vòng kim cô xoay chuyển liên tục ngay trên đỉnh đầu của Dương Kiệt.

Đùng đoàng ~~~, đùng đoàng ~~~, đùng đoàng ~~~ .....!!!!

Dương Kiệt giật mình kinh hãi khi phát hiện sấm sét ngay trên đỉnh đầu đang tụ tập với tốc độ nhanh hơn trước đó gấp nhiều lần, thậm chí có dấu hiện sẵn sàng giáng thẳng xuống mặt đất bất kỳ lúc nào, và vị trí Dương Kiệt đang đứng, chính là mục tiêu mà những tia sấm sét đang nhắm tới.

“ Ngũ Lôi Tỏa Địch Trận, mở ~~~~~!!!!” “ Giờ đền mạng của người đã điếm, chịu chết đi thôi ~~~~~!!!!” “ kết thúc trò chơi vô bổ này được rồi đây ~~~~~!!!!”

Đùng, ùng, ùng, ùng .....!!!!

Sấm sét liên hoàn tích tụ trên bầu trời trực tiếp giáng thẳng vào đầu Dương Kiệt ở phía dưới, như vẻ anh ta đã làm qua chuyện trời đất bất dung, thiên đạo sai khiến thiên lôi tới đánh chết anh ta bằng mọi giá vậy.

“ Phì Lũ Mỡ Bụng Hộ Thể, ta mở ~~~~~!!!!”

Dương Kiệt không kìm được biến sắc. Tuy không cho rằng những tia sét kia có thể khiến mình trọng thương hay thậm chí đánh tan nát cơ thể của mình ra. Nhưng nếu như để chúng đánh vào người, chắc chắn sẽ bị trầy da tróc vẩy, đau đớn vô cùng, anh ta tuyệt đối không muốn ném thử thứ cảm giác tồi tệ đó.

Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~ .....!!! roẹt ~~~ roẹt ~~~ roẹt .....!!!

Sấm sét liên hoàn đánh thẳng vào bề mặt mỡ bụng, tựa như hình thành một giai điệu điệp khúc đầy chết chóc. Cái mỡ bụng lắc lư rung chuyển liên hồi như vẻ có thể sụp đổ vỡ nát ra bất kỳ lúc nào, Dương Kiệt đứng ở phía chỉ nhìn và nghe tiếng thôi cũng đã chảy đầy mồ hôi lạnh, nổi hết cả da gà.

Mẹ kiếp, không ngờ cái trận pháp Ngũ Lôi gì gì đó của lũ phé vật này đáng sợ như thế này. Khoan nói tới uy lực như thế nào, nhưng cái cảnh tượng bị sấm sét liên hoàn giáng thẳng vào đầu như thế này, ít ra khí thế của nó đã khiến Dương Kiệt có chút nhụt chí và chột dạ.

làm sao để thoát khỏi cái trận pháp quỷ quái này đây??

Dương Kiệt lập tức vận hành đầu óc lên mức cực độ, hy vọng nhanh chóng tìm ra phương pháp phá vỡ pháp trận của kẻ địch trước khi quá muộn.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 377: Phán Xử!!

Đứng yên chịu trận không phải là phong cách và sở thích của Dương Kiệt. Chỉ thấy anh ta giơ cao hai tay quá đầu tạo như tư thế như nâng thứ gì đó lên cao, cái mớ bụng theo động tác của Dương Kiệt từ từ nhích lên không trung, tạo thêm khoảng trống trên đỉnh đầu, lợi dụng khoảng trống này, Dương Kiệt hoàn toàn có thể tung người nhảy ra khỏi vòng vây pháp trận.

ủa ~~~~???!!!!

Trong lúc Dương Kiệt định tung người nhảy ra khỏi vòng vây, hai chân nhún mạnh xuống đất đột nhiên cảm thấy như đang dẫm vào vũng đầm lầy chân không, giật mình hoảng hốt hồi hải cẩu đầu nhìn xuống dưới chân mình.

Không nhìn không biết, nhìn cái giật mình hết hồn khi phát hiện bề mặt mặt đất được lót bằng thạch ngói kiên cố lúc nãy đột nhiên trở nên mềm nhão như bề mặt vùng đầm lầy, hai chân của Dương Kiệt đang càng lúc càng bị hút chặt lún sâu xuống phía dưới, cho dù anh ta cố gắng vùng vẫy nhúc nhích cỡ nào, cũng không tài nào nhấc ra khỏi bề mặt mặt đất đang hút chặt đôi chân của mình.

“ mẹ kiếp, cái thứ quỷ quái gì thế này ~~~~!!!????”

Dương Kiệt vẫn còn gắng sức vùng vẫy, nhưng càng nhúc nhích vùng vẫy, tốc độ bị lún sâu xuống mặt đất càng tăng nhanh, lúc này gần một nửa cơ thể của anh ta đã nằm sâu trong lòng đất, chỉ còn nửa thân trên còn trôi

ra bên ngoài mà thôi, cả cơ thể bị nuốt chửng cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Đùng đoàng ~~~đùng đoàng ~~~~~ .....!! Crack ~~~ crack ~~~ crack ~~~~~ .....!!!

“ cái gì ~~~~~!!!!”

Tình hình càng trở nên tồi tệ hơn khi cái mớ bụng đã vượt quá giới hạn chịu đựng của nó, trực tiếp bị sấm sét liên hoàn đánh vỡ tan nát trong không khí.

Mất đi lá chắn bảo hộ ngay trên đỉnh đầu, không còn thứ gì có thể ngăn cản những tia sét thô to bằng bắp tay của một người đàn ông trưởng thành trực tiếp ập thẳng vào đầu Dương Kiệt ở phía dưới.

Đùng đùng đùng đùng ~~~~~ .....Roẹt ~~~ roẹt ~~~~~ roẹt .....!!!!
AAAAAA ~~~~~!!!!

Lúc này gần như nửa cơ thể bị khảm vào mặt đất, có mà né tránh bằng niềm tin, hứng trọn sấm sét liên hoàn giáng thẳng vào người, Dương Kiệt không kìm được kêu gào một cách đầy đau khổ, chỉ trong tích tắc toàn thân cháy đen, tóc tai dựng ngược, miệng không ngừng phả ra khói khí màu đen than sau mỗi tiếng kêu gào vang trời của anh ấy.

Dương Kiệt không phải chưa từng nếm thử cảm giác bị sấm sét đánh vào người, chỉ là chưa lần nào phải trải nghiệm sự tủy lể của sấm sét một cách liên tục như thế này mà thôi.

Nói thế nào nhỉ, bị sấm sét liên hoàn không ngừng giáng thẳng vào người như thế này, cái cảm giác đó áp phê làm sao, sung sướng và đau khổ xen lẫn lẫn nhau ấy mà.

Và tốc độ lún sâu xuống mặt đất ngày càng nhanh hơn do không còn đủ tâm trí và sức lực để chống cự, chỉ trong tích tắc, Dương Kiệt chỉ còn lại cái đầu còn thò ra bên ngoài, giống hệt như bị hành hình kiểu chuẩn bị bị chôn sống vậy.

Và lần này, Dương Kiệt bị chôn sống thật sự chứ không phải giống nữa.

“ Kết thúc thôi ~~~~~!!!!”

Nhìn thấy vẻ mặt đầy bất lực và tuyệt vọng của Dương Kiệt trước khi bị chôn vùi mãi mãi dưới lòng đất, ba lão tổ tông và cha con Xích Trung Nghĩa kêu gào lên một tiếng đầy phấn khích, như vẻ đã nắm chắc phần thắng trong tầm tay, cả nhóm cùng khuyếch đại chân nguyên trong cơ thể để truyền thẳng vào pháp trận, hòng kết thúc cuộc chiến vô vị ngay tức khắc.

Đùng ùng ùng ùng ~~~~~.....!!!

Ta không cam tâm, aaaaaaaa ~~~~~!!!!

Sau tiếng gào thét đầy bất cam và tuyệt vọng kéo dài và tắt hẳn của Dương Kiệt, cả cơ thể của anh ta đã hoàn toàn bị dần chìm trong lòng đất. ngay vị trí anh ta đứng lúc nãy xuất hiện một dấu ấn hình hoa sen được hình thành từ sấm sét còn tồn đọng không ngừng nhấp nháy dữ dội, như vẻ là một dấu ấn phong ấn để phong ấn Dương Kiệt dưới lòng đất vậy.

Đúng là không thể xem thường bất kỳ một gia tộc nào trên đại lục Huyền Thiên này, có thể trong gia tộc đó không có những đại năng, thần bảo hộ quá mạnh mẽ, nhưng để có thể tồn tại và phát triển hàng trăm hàng ngàn năm không sụp đổ, nếu như không có át chủ bài thì có đánh chết cũng không tin nổi đấy.

“ thành công rồi ~~~~~!!!!”

Ngay sau khi Dương Kiệt bị chôn vùi dưới lòng đất, nhóm người nhà họ Xích nhanh chóng từ trên không trung đáp xuống mặt đất, ai nấy đều lộ ra vẻ mặt vui mừng hài lòng, đặc biệt là cha con Xích Trung Nghĩa.

“Đình Thiên Nhất Xử Quang, mở ~~~~~!!!”

Tam lão tổ tông đưa mắt nhìn nhau một cái, sau đó đồng loạt vẩy múa đôi tay không ngừng tạo ra những pháp ấn kỳ lạ, tới sau cùng đôi mắt rực sáng miệng hét lớn, hai tay tạo thành chỉ pháp chĩa thẳng về phía dấu ấn hoa sen đang nhấp nháy ở trước mặt.

Roẹt ~~~~~!!!!

Một trụ ánh sáng ba màu cam đỏ tím nhấp nháy theo dạng ốc xoắn từ trên không trung xuất hiện rồi thẳng xuống vị trí đóa hoa sen được hình thành từ sấm sét, khiến đóa hoa sen đó càng rực sáng hơn lúc ban đầu nữa.

Nhìn thấy thành công kích hoạt pháp trận, ba lão tổ thầm thở phào nhẹ nhõm, quay sang cha con Xích Trung Nghĩa nói: “Ngũ Lô Tỏa Dịch Trận chỉ có công hiệu phong tỏa kẻ địch chứ không thể tiêu diệt được đối phương, và do thực lực người thi triển không đồng đều nhau, không chỉ hiệu quả bị giảm, ngay cả thời gian phong tỏa cũng bị rút ngắn đáng kể, chỉ có thể phong tỏa đối phương trong vòng bảy ngày mà thôi. Nghĩa là sau bảy ngày, chúng ta lại phải đi tới nơi này tiến hành gia cố pháp trận thêm lần nữa.”

“không sao thưa lão tổ tông, hậu bối đã cử người tới Thiên Kiếm Tông báo tin, chắc chỉ khoảng vài ba ngày là có người của Thiên Kiếm Tông tới áp tải tên khốn này về tông môn, không cần phải lo lắng quá nhiều ạ.” Xích Trung Nghĩa nhanh chóng lên tiếng giải thích.

“ nếu vậy thì tốt. Còn nữa, trong thời gian này, tuyệt đối không được để ngoại lực quá lớn va chạm vào trung tâm pháp trận, nếu không thì pháp trận sẽ bị ảnh hưởng thậm chí bị phá hủy đấy.”

“ lão tổ xin hãy yên tâm, hậu bối sẽ lập tức truyền lệnh xuống, nghiêm cấm tất cả mọi người trong phủ bèn mảng tới khu vực này cho tới khi người của Thiên Kiếm Tông tới.” Xích Trung Nghĩa cũng nhận ra sự quan trọng của việc này, thận trọng lên tiếng đảm bảo.

Tam lão tổ tông khẽ gật đầu một cái, không thêm quan tâm tới việc còn lại, trực tiếp tung người quay trở về hậu viện của mình, phải tịnh dưỡng lại chân nguyên trong cơ thể một thời gian trước khi tiếp tục tiến hành đột phá cảnh giới bị gián đoạn cách nay không lâu.

“ Phụ thân, có cần phái người canh gác khu vực này không??” sau khi cung kính đưa tiễn tam đại tổ tông ra về xong, Xích Hạo Nghiên khẽ ghé sát bên cạnh Xích Trung Nghĩa nhỏ tiếng hỏi.

“ không cần.” Xích Trung Nghĩa khẽ dúu mày suy nghĩ một hồi, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “ đội cận vệ trong phủ đã tử nạn quá nửa, lúc này không còn lại quá nhiều, trong phủ còn nhiều việc và nhiều khu vực quan trọng hơn phải phân phái, không có đủ nhân lực quá nhiều để phân chia canh gác khu vực này nữa. Còn nếu chỉ phái những tên người hầu trong phủ canh gác nơi này, cũng chỉ là việc làm vô bổ, như lão tổ đã nói, muốn tác động phá hủy pháp trận cần phải có một luồng lực không nhỏ, nếu như có kẻ có đủ thực lực làm được điều đó, cho dù có phái hàng chục thậm chí hàng trăm tên người hầu tới nơi này cũng chỉ bằng thừa mà thôi, thậm chí có thể gây chú ý một cách không cần thiết, chẳng thà bỏ mặc nơi này, chỉ cần cử một đội cận vệ canh gác ngay lối di chuyển duy nhất tiến vào tiền viện, nếu như gặp phải trường hợp có kẻ lạ mặt xông vào, lập tức thông qua truyền âm thạch thông báo cho chúng ta biết là được rồi. còn nữa, lập tức hạ

lệnh nghiêm cấm tất cả mọi người trong phủ bén mảng tới nơi này cho tới khi người của Thiên Kiếm Tông tới nhận người.”

“ Con hiểu rồi ạ. Con sẽ truyền lệnh xuống bắt đầu từ hôm nay tất cả mọi người trong phủ di chuyển ra vào bằng cổng sau và cổng hai bên hông ạ.”

“ tất nhiên, tuy không phải người canh gác, nhưng cũng không được sơ suất, thế này, cứ cách một canh giờ phái quân gia tới nơi này thăm dò một lần, nếu như xảy ra tình trạng bất thường, chúng ta cũng có thể nhanh chóng nắm được tình hình và ra tay giải quyết. Còn hiện giờ .....” Nói tới sau cùng, sắc mặt của Xích Trung Nghĩa trở nên khó coi vô cùng, đôi mắt tràn đầy sát khí nghiêng răng nghiêng lợi nói: “ lập tức bắt giải cả gia đình tên Xích Hạo Tín, đã tới lúc xử lý lũ phản nghịch đó rồi. còn nữa, ả tiện nhân khốn kiếp đó, trực tiếp dẫn đi hành hình, chặt thành thịt băm ném cho chó ăn cho ta, hừ hừ!”

“ tuân lệnh thừa phụ thân.” Xích Hạo Nghiên có thể cảm nhận được con thịnh nộ đáng sợ đang bùng nổ của ông già mình, không dám lơ là chậm trễ, vội vã dẫn theo những tên cận vệ ít ỏi còn may mắn sống sót, xông thẳng về khu vực gia đình Xích Hạo Tín sinh sống.

Rầm ~~~~~!!!!

Cánh cửa phòng đại sảnh của gia đình Xích Hạo Tín bị đẩy bung ra, Xích Hạo Nghiên đã dẫn theo đội cận vệ từ bên ngoài xông thẳng vào, lạnh lạnh nói: “ Em họ, xem ra ngươi đã biết rõ chuyện gì sẽ xảy ra rồi chứ nhỉ???”

Trong đại sảnh, không chỉ Xích Hạo Tín, ngay cả ông già của ông ta, Xích Trung và Liễu Phi Diễm đều có mặt đầy đủ ở nơi này, đối diện với câu

chất vấn của Xích Hạo Nghiên, cả ba đều mang theo vẻ mặt bình thản vô cảm xúc, như vẻ biết trước chuyện này sẽ xảy ra và thản nhiên khi đối diện.

“ Tuy không biết đầu của ngươi có bị cánh cửa kẹp qua hay không mà lại làm ra cái việc ngu xuẩn này, nhưng bất kỳ kẻ nào dám có hành vi phản nghịch đối với dòng tộc, cho dù lên trời xuống biển, cũng sẽ phải hứng chịu sự trừng phạt khủng khiếp nhất của nhà họ Xích.” Nhìn thấy sắc mặt của gia đình Xích Hạo Tín, Xích Hạo Nghiên cũng cảm thấy vô vị không muốn dài dòng lời thôi với đối phương, trực tiếp buông ra lời tuyên bố hùng hồn của mình, quay sang đám thuộc hạ ở phía sau, tiếp tục lạnh lạnh nói: “ người đâu, áp tải ba tên phản tặc này tới tiền viện để tộc trưởng tiến hành xét xử.”

“ Tuân lệnh ~~~~~!!!!”

Đội cận vệ đã được bổ sung thêm trên đường di chuyển tới nơi này vội vã lao về phía gia đình Xích Hạo Tín, dễ dàng tóm gọn đối phương dưới thái độ buông xuôi không chút phản ứng và phản kháng của họ.

“ dẫn đi~~~~~!!!” nhìn thấy gia đình Xích Hạo Tín “ ngoan ngoãn” giao tay chịu trói, dây xích sắt khóa chặt hai tay hai chân, Xích Hạo Nghiên cảm thấy vô vị và cũng không còn hứng thú làm khó đối phương làm gì nữa, trực tiếp vẫy tay ra lệnh dẫn giải cả gia đình đi thẳng về phía tiền viện.

“ bầm tộc trưởng, gia đình tội nhân Xích Hạo Tín đã được dẫn giải tới, xin tộc trưởng bắt đầu tiến hành xét xử ạ.”

Không quá bao lâu, gia đình Xích Hạo Tín đã được dẫn giải tới tiền viện, đại sảnh của nhà họ Xích. Lúc này không chỉ Xích Trung Nghĩa đang ngồi trên ghế chủ nhân nhi ly trà, xung quanh còn xuất hiện không ít trưởng lão, anh em cô chú trong dòng dõi nhà họ Xích đã ngồi đầy trên hai dãy ghế ở hai bên đại sảnh, ai nấy đều mang theo vẻ mặt cảm phần bức xúc,

đôi mắt như muốn phóng lửa nhìn chăm chăm vào gia đình Xích Hạo Tín bị áp tải vào. Trông vẻ mặt của họ nếu như không phải Xích Trung Nghĩa đang ngồi đó và chưa đưa ra phán quyết nên tỏ ra thận trọng không dám làm càn, e rằng đã có không ít người trực tiếp lao tới hành hung xé xác gia đình Xích Hạo Tín ra rồi.

Đám bà con chú bác này lúc này không tham gia vây giết Dương Kiệt, nhưng đã có không ít con cháu người thân của họ tham gia vào và bị chết thảm dưới tay anh ta. Lúc này nhìn thấy tên phản tặc đã dám thông đồng với kẻ địch làm hại con cháu trong nhà, không nổi điên lên mới là lạ á.

Nếu như ánh mắt có thể giết người, gia đình Xích Hạo Tín đã không biết chết đi biết bao nhiêu dưới những ánh mắt đầy cay độc và thù hận của những người có mặt ở nơi này rồi.

Tất nhiên, trong số đó cũng có người lộ ra vẻ mặt không nỡ, nhưng chỉ là số ít và nhanh chóng được họ che giấu đi.

“quỳ xuống ~~~~!!” Bịch ~~~ bịch~~~ bịch ~~~~~!!

Gia đình Xích Hạo Tín bị đám cận vệ ở phía dùng tay ấn mạnh lên vai, thậm chí khớp gối bị đối phương dùng chân đạp mạnh vào, loạng choạng không vững quỳ ngã xuống mặt đất ngay tức khắc.

“lão tam, ngươi có biết tội???”

Giọng nói của Xích Trung Nghĩa ở trung tâm ghế chủ lạnh lạnh vang lên. Chỉ là, đáp lại lão chỉ là sự yên lặng tới mức đáng sợ của gia đình Xích Hạo Tín mà thôi.

Lúc này Xích Trung, Xích Hạo Tín và Liễu Phi Diễm đều mang theo vẻ mặt thất thần không tý sức sống, như về một xác chết vô hồn vậy.

Xích Trung Nghĩa khẽ díu mày và tỏ ra không hài lòng với thái độ của gia đình Xích Hạo Tín, hoàn toàn không giống như kịch bản là cả nhà Xích Hạo Tín sẽ lộ ra dáng vẻ sợ hãi, quỳ xuống khóc lóc năn nỉ van xin mình tha thứ, lúc này có cảm giác như bản thân dùng hết toàn bộ sức lực đâm vào bông gòn, không đỡ tay chút nào và khó chịu vô cùng.

“bẩm tộc trưởng, không cần phải lãng phí thời gian với lũ phản tặc này nữa, trông dáng vẻ và thái độ của chúng hoàn toàn không có chút ăn năn hối cải gì cả, trực tiếp tiến hành hành hình chúng theo quy định của gia tộc cho rồi.” “đúng thế, hành hình, hành hình lũ phản tặc trời đánh này ~~~!!!” “hành hình ~~~ hành hình ~~~~ .....!!!!”

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 378: Hình Phạt Tối Cao!!

“ Im lặng ~~~~~!!!”

Nhìn thấy tình hình như vẽ sắp mất kiểm soát, Xích Trung Nghĩa lập tức giơ tay lên ra hiệu cho đám trưởng lão đang trong trạng thái phần nộ kích động ở phía dưới bình tĩnh lại.

Tộc trưởng đã lên tướng, cho dù trong lòng bất mãn miễn cưỡng cỡ nào, cũng không ai dám làm loạn nữa, chỉ còn cách im lặng đứng sang một bên chờ đợi.

“ Các người còn gì để nói nữa không??”

Mặc dù lúc này hận không thể một chương vỗ chết đám phản tặc trời đánh đã khiến thực lực của cả gia tộc hùng mạnh phải hứng chịu tổn thất nặng nề trầm trọng, nhưng bề ngoài vẫn cố tỏ vẻ công chính liêm minh, để cho tội phạm một cơ hội bào biện cho tội lỗi của bản thân, mặc dù biết rõ những lời bào biện cũng chỉ bằng thừa, lúc này chỉ chờ đợi phán quyết cuối cùng mà thôi.

Gia đình ba người Xích Hạo Tín vẫn giữ trạng thái im lặng thần thờ quỳ đó, dường như tỏ vẻ chả buồn lên tiếng bào biện cho bản thân, sẵn sàng chấp nhận mọi phán quyết của tộc trưởng vậy.

“ Gia đình Xích Trung Hiếu đã không có lời lẽ phản biện cho tội lỗi tày đình của mình, vậy thì không cần phải lãng phí thời gian tiến hành xét xử thêm nữa, bôn tộc trưởng sẽ trực tiếp tuyên bố phán quyết và tội danh của

lũ phản tặc này.” Xích Trung Nghĩa lạnh lùng nhìn chăm chăm vào gia đình Xích Trung Hiếu ở trước mặt, giọng điệu đầy sát khí nói: “ hôm nay, có thể nói là một ngày tồi tệ đen tối nhất của cả dòng tộc nhà họ Xích chúng ta, và thủ phạm chính gây ra điều tồi tệ này, Gia đình Xích Trung Hiếu, phạm tội thông đồng kẻ địch, hãm hại đồng tông, thậm chí sau khi bại lộ bị bắt trời, trong quá trình xét xử vẫn không hề có chút ăn năn hối cải về lỗi lầm do mình gây ra, cái thái độ này có thể nói là trời đất bất dung, gia tộc khó tha. Bỏn tộc chủ tuyên bố, cả gia đình Xích Trung Nghĩa bị tuyên tội phản nghịch, hành hình theo tục lệ tối cao của nhà họ Xích.”

Nếu như gia đình Xích Trung Hiếu phạm những tội lỗi khác, nể tình anh em ruột thịt, Xích Trung Nghĩa có thể mắt nhắm mắt mở bỏ qua.

Nhưng lần này hành vi của gia đình Xích Trung Hiếu đã vượt quá ranh giới chịu đựng của Xích Trung Nghĩa, quan trọng nhất là, chuyện lần này đã đụng chạm tới toàn bộ thế lực trong gia tộc, nếu như Xích Trung Nghĩa không giải quyết một cách ôn hòa " công bằng", không thể cho các thế lực trong gia tộc một câu trả lời thích đáng, chắc chắn sẽ gây ảnh hưởng tới quyền lực và địa vị mà Xích Trung Nghĩa gây dựng bấy lâu nay.

Tao chết chả thà mày chết, vả lại, chuyện lần này chính các ngươi tự gây ra, vậy thì đừng có trách ai.

và gia đình Xích Trung Hiếu vô cùng hiển nhiên trở thành con tốt thí mạng, mặc dù trong việc này rõ ràng cha con Xích Trung Nghĩa cũng không phải hoàn toàn là vô tội.

nếu như không phải cha con này nổi lòng tham, muốn dùng Dương Kiệt làm vật tiến thân với Thiên Kiếm Tông, thì đâu có xảy ra " ngày tồi tệ đen tối nhất trong lịch sử nhà họ Xích"

như lời lão nói chứ!!

“đội chấp pháp đâu??? Phạm tội phản nghịch trong gia tộc sẽ phải hứng chịu hình phạt tối cao như thế nào???”

“Bẩm gia chủ, phạm phạm nhân phạm tội phản nghịch, nếu thi hành án phạt tối cao quy định trong tộc quy thì: dòng dõi dòng tộc của kẻ phản nghịch sẽ bị trục xuất khỏi gia tộc, con cháu đời đời kiếp kiếp không được phép quay về gia tộc, thậm chí tổ tiên dòng dõi đang trung hưởng hương khói trong tông đường cũng sẽ bị thanh trừ khỏi miếu thờ phụng. Ngoài ra, còn phải hứng chịu hình phạt chặt đứt gân tay gân chân, xẻo lưỡi móc mắt chặt mũi, đâm thủng màng nhĩ, ném vào Vạn Xà Động, chịu đựng khổ hình vạn xà thôn thể mười năm.”

Xích Hạo Nghiên nắm giữ nhiệm vụ chấp pháp trong gia tộc, nghe xong lời hỏi của ông già, lập tức bước ra phía trước hùng hổ tuyên bố.

Mặc dù hận không thể phang thây xẻ thịt cả gia đình Xích Trung Hiếu ra, nhưng sau khi nghe xong hình phạt mà cả gia đình họ phải hứng chịu, những người phần nộ nhất cũng không kìm được sồn cả tóc gáy, run người nuốt nước bọt không ngừng.

Bất kỳ hình phạt nào vừa thốt ra từ miệng Xích Hạo Nghiên, đều khó có thể chấp nhận được đối với đại đa số người thông thường.

Đừng tưởng bị trục xuất khỏi gia tộc, chỉ đơn giản là bị tống cổ khỏi gia tộc, sau đó mang theo tâm lý chỗ này không chứa bồ thì bồ đi tìm nơi khác chứa bồ vậy.

Trước khi trục xuất khỏi gia tộc, tội phạm sẽ bị đóng một dấu ấn đặc biệt lên hai bên má trên khuôn mặt, loại dấu ấn đặc biệt này cho dù có cào nát da thịt trên khuôn mặt đi nữa, đợi tới khi lên da non trở lại, dấu ấn cũng sẽ lớp da lành hiện diện trở lại trên đó, đó tuyệt đối là một vết dơ theo đuổi tội phạm suốt đời, không tài nào có thể tẩy xóa được.

Thậm chí phạm nhân sau này cưới vợ sanh con đẻ cái, dấu ấn đặc biệt này cũng trực tiếp sẽ lây truyền tới khuôn mặt tới con cái có do mình sinh ra, nói thẳng là có chung huyết thống với mình, và sẽ truyền từ đời này sang đời khác.

Và bất kỳ người nào bị khắc dấu ấn đặc biệt trên khuôn mặt, đều được mặc định bị xem là những kẻ đã phạm tội phản nghịch. Kẻ phản nghịch, cho dù đi tới nơi nào, cũng sẽ nhận được sự khinh bỉ chán ghét căm hận của tất cả mọi người.

Như đã nói, điều đáng sợ nhất chính là không chỉ bản thân phải hứng chịu hình phạt, ngay cả con cháu ra đời sau này (nếu có) cũng không thể tránh khỏi số phận đen tối mà ông già (bà già) đang hứng chịu, cả con cháu cùng chung huyết thống với phạm nhân cũng phải qua một cuộc sống với vết dơ bẩn thiu đen tối tới cùng cực và bị người đời khinh bỉ căm ghét cả cuộc đời mà không tài nào tẩy rửa rũ bỏ đi được.

Khi bị biến thành kẻ phản nghịch, đừng nói là muốn qua cuộc sống có sĩ diện, cho dù bước ra ngoài đường bị người đi đường hành hạ đánh chết tại chỗ, thủ phạm không chỉ không bị kết tội, thậm chí đôi khi còn được mọi người tôn vinh như là vị anh hùng thay trời hành đạo nữa đây.

Và tất nhiên, kẻ phản nghịch cho dù có thực lực lớn mạnh tới cỡ nào, nếu như may mắn lảnh lặn rời khỏi gia tộc, và có ý muốn gia nhập tới một gia tộc hay thế lực nào đó để phụng sự và che chở, thông thường sẽ bị từ chối một cách không thương tiếc, thậm chí gặp chủ nhà khó tính thậm chí còn lấy chổi đuổi đánh hoặc ra tay trảm sát tại chỗ nữa là.

Vì ngay cả gia tộc mình hẳn còn dám tạo phản, dám thu nhận chúng chẳng lẽ không sợ một ngày nào đó tên đó quay sang phản chủ làm hại tới mình sao??

Cho dù có miễn cưỡng thu nhận đi nữa, nhưng cũng chỉ xem đối phương là một con chó hoang thu nuôi vì lòng trắc ẩn hay mục đích gì đó, và địa vị thậm chí không bằng một tên người hầu nô lệ thấp nhất trong phủ nữa là.

Vì một tên nô lệ người hầu, cho dù tầm thường vô dụng cỡ nào, nhưng ít ra người ta còn một lòng chung thành với chủ. Còn tên phản nghịch kia, cho dù năng lực cao tới cỡ nào, có vị chủ nào dám tin tưởng sử dụng như một thuộc hạ bình thường chứ??

Và khi không phải chỉ duy nhất bản thân phải chịu sự đối đãi kinh tởm đó, ngay cả con cháu vô tội đời đời kiếp kiếp sau này, cũng phải hứng chịu hoàn cảnh mà ông cha của chúng gây ra và để lại, đó mới là điểm đáng sợ nhất của hình phạt này.

đó còn chưa kể thêm hình phạt cả dòng dõi tổ tiên thuộc chung huyết thống bị tống cổ khỏi tông đường trong gia tộc, nếu như để các tổ tông đã khuất biết được đứa con cháu bất hiếu gây chuyện tày đình khiến mình ngay cả chết cũng không được yên thân như thế này, không chừng bật nắp quan tài lên nhảy ra đánh chết tên súc sinh bất hiếu đó ngay tại chỗ cho mà xem.

Cho dù ở Trái Đất hay Huyền Thiên đại lục, từ cổ chí kim, chữ hiếu luôn được đặt trên hàng đầu. Anh có thể bất trung bất nghĩa, cùng lắm mọi người khinh bỉ chế giễu tránh xa không muốn đến gần tiếp xúc với bạn. Nhưng nếu như ngay cả chữ hiếu cũng không có, không chỉ bị người trên đại lục Huyền Thiên hận tới tận xương tủy, nghiêm trọng hơn thậm chí khiến cho thiên đạo chú ý tới thì chỉ có nước chết và chết mà thôi, và thậm chí là chết không có cơ hội đầu thai nữa là.

Bị người trên đại lục Huyền Thiên căm hận đòi chém đòi giết nếu như may mắn còn có cơ hội bỏ trốn giữ được cái mạng, nhưng nếu như khiến thiên đạo cảm thấy ngứa mắt, cho dù đào sâu xuống lòng đất cả trăm tít

ngàn tất bỏ trốn dưới đó, cũng tuyệt đối không tài nào thoát nổi trận thiên lôi do thiên đạo phái tới để đánh chết tên đại nghịch tử bất hiếu kia.

đúng như một câu nói: bị trời đánh thì có trốn đằng trời.

tất nhiên, tổ tiên dòng tộc của gia đình Xích Trung Hiếu là cùng chung với Xích Trung Nghĩa, nên hình phạt này xem như có thể bỏ qua, không cần phải lo ngại tổ tiên dòng tộc bị tống cổ ra khỏi tông đường nhà họ Xích. Và các nhánh trưởng lão trong tộc cũng sẽ vô cùng biết điều mắt nhắm mắt mở bỏ qua vấn đề này, không ai dám mở miệng nhắc tới. nhưng hình phạt phía trên tuyệt đối không thể trốn tránh được rồi.

Còn bị chặt đứt gân tay gân chân, xẻo lưỡi móc mắt chặt mũi, đâm thủng màng nhĩ, không cần phải nói rồi, ngũ quan bị hủy, biến thành một tên tàn phế, chết không được, sống cũng không xong, thậm chí muốn tự vẫn cũng không làm được, sống như thế chẳng thà được chết ngay tức khắc còn hơn, cái chết lúc này tuyệt đối là một ân huệ to lớn nhất trong cuộc đời mà nạn nhân có thể nhận được, được chết ngay còn sung sướng hạnh phúc hơn gấp trăm lần ngàn lần khi phải chịu đựng sự đau khổ kéo dài mãi mãi và mãi mãi, không phải sao???

Tất nhiên, tất cả những thứ ở trên vẫn chưa phải là hình phạt đáng sợ nhất đối với phạm nhân!

Và hình phạt đáng sợ nhất, chính là hình phạt cuối cùng, kẻ phạm tội bị đẩy thẳng xuống Vạn Xà Động, hứng chịu sự đau khổ tột cùng khi bị vạn xà thôn thê không ngừng nghỉ.

Thông thường thì những nơi Vạn Xà Động như thế này, là một khu vực đặc biệt dùng để hành hình tội phạm phạm tội tày đình và những kẻ địch truyền kiếp nhất, có thể nói là không thể đội trời chung với nhau, hận tới tận

cùng xương tủy mới nhận được " đặc ân" khi hưởng thụ hình phạt kinh hoàng này.

Trong địa điểm hành hình chính là một hang động nhân tạo có nuôi một chủng loại rắn độc đặc biệt, lọc độc của nó không thể khiến người bị cắn tử vong, nhưng lại có thể khuyếch đại sự đau đớn tới tận linh hồn của người bị chúng cắn phải. Thử nghĩ xem, chỉ cần một con rắn có loại lọc độc như thế cắn vào người, đã có thể khiến nạn nhân đau tới mức gần như điên tiết đi, khi bị hàng trăm, hàng ngàn, hàng vạn con không ngừng bò lên người di chuyển qua lại và cắn vào người, rửa từng miếng da, từng miếng thịt trên cơ thể, chỉ nghĩ qua cảnh tượng đó thôi cũng cảm thấy kinh tởm rùng rợn cả người rồi.

Và những Vạn Xà Động như thế, thông thường sẽ được bố trí một pháp trận phục hồi đơn giản. Không cần phải nói, pháp trận như thế được dùng với mục đích không ngừng phục hồi những miếng da thịt của tên tội phạm đã bị lũ rắn cắn nuốt đi trước đó, giúp cho người chịu tội luôn luôn giữ được cái thể xác nguyên vẹn để không ngừng hứng chịu cảm giác đau đớn tới cực đỉnh khi bị vạn xà cắn xé liên miên không dứt hết ngày này tới năm tháng khác.

Đối với nạn nhân phải hứng chịu hình phạt đáng sợ này, cái chết tuyệt đối là một đặc ân to lớn quan trọng hơn gấp trăm lần ngàn lần so với khi phải hứng chịu hình phạt thứ hai trước đó, và có nằm mơ cũng không tài nào mơ thấy được đấy chứ.

Gia đình Xích Hạo Tín tuy đã một lòng坦然 nhiên đối diện cái chết, nhưng khi nghe thấy hình phạt dành cho mình, cũng không kìm được lộ ra vẻ kinh hãi hoảng hốt, đặc biệt là Xích Hạo Tín, thậm chí khẽ lóe qua vẻ ân hận tội cùng.

Không phải ân hận vì việc làm của mình, chỉ là ân hận chính vì việc làm của mình đã khiến cho hai người thân nhất là phụ thân và vợ yêu phải hứng chịu cơn cực hình kinh khủng sắp diễn ra, thậm chí liên lụy tới các đời tổ tiên dòng dõi nữa là.

Đồng thời ân hận tốt cùng vì sao ngay từ lúc ban đầu không trực tiếp ra tay tự vẫn cùng với gia đình ngay sau khi thả Dương Kiệt thay vì vẫn mang theo tư tưởng con cháu trong dòng tộc, sẵn sàng chấp nhận chờ đợi phán quyết của tộc trưởng với ý định khi làm thế ít nhiều có thể chuộc lại lỗi lầm do bản thân gây ra, ngoài ra ít nhiều cũng muốn giúp cha con Xích Trung Nghĩa không bị khó xử và bị đám trưởng lão đối lập bắt bẻ trong việc này.

vì nếu lúc này không có người đứng ra chịu tội trước công chúng, đám trưởng lão trong tộc mất đi đối tượng để trút giận, không chừng cho dù gia đình Xích Hạo Tín tự nguyện tự vẫn để tạ tội đi nữa, họ vẫn sẽ cảm thấy chưa thỏa mãn hài lòng, thậm chí có thể khuyếch đại sự việc, gây ảnh hưởng tới dòng dõi tổ tiên của nhánh mình trong gia tộc nữa là.

Chỉ là, Xích Hạo Tín không thể nào ngờ được " ý tốt" và "ước nguyện nhỏ nhoi" của mình lại bị bóp nát một cách tàn nhẫn phũ phàng như lúc này.

Ông ta không thể nào ngờ được cha con Xích Trung Nghĩa lại có thể tuyệt tình tuyệt nghĩa như thế này, vì ngay từ đầu, theo dự tính của Xích Hạo Tín thì cùng lắm cả gia đình chỉ bị tuyên án tử hình và thi hành án ngay tại chỗ, đó là kết quả tốt nhất mà gia đình Xích Hạo Tín mong muốn có được. Và cho dù như thế nào đi nữa, Xích Trung Nghĩa và Xích Trung Hiếu là cùng chung một nhánh huyết thống, được sanh ra từ chung một cha một mẹ, cho dù bác mình có giận gia đình mình bao nhiêu đi nữa, ít nhiều cũng còn chút tình nghĩa, không thể nào làm tới mức cực độ như những gì diễn ra như lúc này.

Chỉ là, Xích Hạo Tín đã làm, gia đình Xích Trung Hiếu đền tội bằng sinh mạng của gia đình dường như vẫn chưa đủ, chưa thể thỏa mãn được cha con Xích Trung Nghĩa. Hai cha con họ thậm chí còn muốn làm nhiều hơn thế nữa, chứ không chỉ đơn giản là bắt gia đình Xích Hạo Tín đền tội bằng tính mạng của mình thôi đâu.

Vào thời điểm như thế này, sẽ có nhiều người hỏi nếu như lo sợ phải hứng chịu hình phạt đáng sợ như thế, sao không cắn lưỡi tự vẫn ngay tại chỗ?? đối phương đã bắt nhân thì đừng trách bản thân bất nghĩa, tự vẫn thay vì hứng chịu hình phạt, còn hậu quả như thế nào, đám trưởng lão có cảm thấy chưa hài lòng bắt bẻ hai cha con vô tình vô nghĩa kia hay không thì mặc kệ, để chúng tự đau đầu lo liệu giải quyết lấy.

Nếu như ai có suy nghĩ như thế thì nên bỏ ngay đi. Nên nhớ rằng ngay trong phòng này đang tồn tại một kẻ mạnh tông sư tầng thứ 7 như Xích Trung Nghĩa. Ngay từ lúc Xích Hạo Tín tuyên bố hình phạt mà gia đình Xích Hạo Tín phải hứng chịu xong, thần thức của lão đã nhanh chóng khóa chặt vào người cả ba. Chỉ cần ba người có bất kỳ động tĩnh gì, lão sẽ lập tức phát hiện ngay tức khắc, chỉ sợ chưa kịp cắn lưỡi tự vẫn đối phương đã lao tới bẻ gãy quai hàm của cả ba rồi.

Vả lại, cho dù có kịp cắn lưỡi đi nữa, chỉ cần không chết ngay tức khắc, Xích Trung Nghĩa có vô vàn phương pháp cứu chữa ngay tại chỗ. Nên hành động tự vẫn đã quá ư là muộn màng lúc này là hoàn toàn vô nghĩa nếu như Xích Trung Nghĩa nhất quyết muốn gia đình Xích Trung Hiếu hứng chịu khổ hình thay vì muốn họ chết ngay tức khắc.

“ Phụ thân, Phi Diễm, xin lỗi, xin lỗi vì đã làm liên lụy tới hai người.” Xích Hạo Tín mang theo vẻ mặt đầy hổ thẹn quay sang cha và vợ mình, nghẹn ngào nói.

Nghe thấy lời nói đầy vẻ tự trách và ân hận của con trai (chồng), Xích Trung Hiếu và Liễu Phi Diễm nhanh chóng từ cơn hoang mang sợ hãi bình tĩnh lại, khẽ đưa mắt nhìn nhau một cái, cả hai đều lộ ra vẻ đầy quyết tâm, như vẻ xua tan hết mọi sợ hãi trước đó, cố gắng tỏ ra kiên cường quay sang Xích Hạo Tín mỉm cười dịu giọng nói: “Tín nhi (phu quân) không cần phải tự trách bản thân như thế, ngay từ đầu ta (muội) đã ủng hộ tuyệt đối việc làm của con (huynh), thì cũng đã lường trước được điều tội tệ nhất có thể xảy ra, ngay cả chết còn không sợ, thì xá chi ba cái hình phạt vớ vẩn kia chứ?? Hình phạt cho dù có đáng sợ cỡ nào, chỉ cần gia đình chúng ta cùng đồng lòng, tay nắm tay cạnh nhau, tất cả mọi thứ cũng sẽ trở nên tầm thường, cũng sẽ trở nên chẳng có gì đáng sợ trong mắt chúng ta, và chúng ta cũng sẽ vượt qua một cách dễ dàng thôi mà.”

“ haha, đúng thế, chỉ cần chúng ta đồng lòng, thì còn thứ gì có thể khiến chúng ta phải sợ hãi nữa chứ??” Tuy biết rõ chỉ là những lời an ủi, nhưng trong tình cảnh khó khăn nhất, tuyệt vọng nhất, vẫn nhận được những lời an ủi ấm lòng như thế này, những thứ khác không còn quá quan trọng đối với Xích Hạo Tín nữa, thậm chí ngay cả hình phạt mà mình phải hứng chịu sắp tới cũng chỉ như trò đùa đối với ông ta mà thôi. Xích Hạo Tín ngẩng cao đầu há há cười lớn đầy vẻ hào hùng, một dòng nước mắt khẽ chảy dài trên má, không biết là do cảm động hay gì gì nữa.

Nhưng chắc chắn không phải là do sợ hãi, chắc chắn như thế ~~!!

“ Thôi diễn thế đủ rồi ~~!!!” Xích Trung Nghĩa tỏ ra ngứa mắt trước những “ trò diễn quá lố” của gia đình em trai “ ruột thịt” của mình, lạnh lạnh ngắt lời và lớn tiếng nói: “ Người đâu, mang lũ tội phạm phản nghịch này đi hành hình ngay.”

“ tuân lệnh ~~~~~!!!”.

Xích Hạo Nghiên nhanh chóng chấp tay nhận lệnh, quay sang đám cận vệ phía sau vẫy vẫy tay lạnh lạnh ra lệnh: “ Dẫn đi ~~~!!!”

Đám cận vệ chờ sẵn ở phía sau ngay lập tức lao tới tóm lấy hai tay của gia đình Xích Trung Hiếu kéo thẳng từ dưới đất đứng dậy, nhét mảnh khăn khô vào miệng của cả ba để đề phòng đối phương cắn lưỡi tự vẫn (Xích Trung Nghĩa không thể lúc nào cũng rảnh hơi phát tán thần thức ra theo dõi kiểm soát ba người, đặc biệt là trong lúc dẫn giải đi tới nơi hành hình, nên cách làm này là hợp lý nhất), sau đó dùng sức đẩy cả ba di chuyển rời khỏi đại sảnh đi thẳng tới nơi hành hình.

Đám trưởng lão vẫn còn chưa hoàn toàn hoàn hồn khẽ đưa mắt nhìn nhau, lúc này ánh mắt của không ít người khi nhìn về phía Xích Trung Nghĩa đều không tìm được lộ ra vẻ sợ hãi thận trọng.

Ngay cả em trai ruột thịt của mình cũng có thể đối xử như thế này. Nếu như lỡ sau này mình rơi vào tay của lão ta thì sẽ phải hứng chịu số phận đáng sợ như thế nào nhỉ?? Sẽ như gia đình Xích Trung Hiếu lúc này, hay thậm chí đáng sợ hơn thế nữa??? và kết cục sau cùng, có vẻ chiếm phần lớn hơn đây.

Không ít người chỉ khẽ nghĩ qua thôi cũng không tìm được sờn cả tóc gáy. Và hiệu quả mà Xích Trung Nghĩa cần, chính là như thế này đây.

Tất nhiên, cũng có không ít vị trưởng lão trung lập cho rằng hình phạt dành cho gia đình Xích Trung Hiếu quá khắc nghiệt, định lên tiếng nói đỡ vài câu, chỉ là khi nhìn kỹ dáng vẻ và thái độ của Xích Trung Nghĩa lúc này, lập tức hiểu rõ lúc này lên tiếng không những không giúp ích được cho gia đình Xích Trung Hiếu, thậm chí có thể khiến dòng tộc của bản thân đắc tội gia chủ thì khổ, thôi thì tốt nhất im lặng đứng sang một bên coi phim vậy.

“ Mời mọi người theo lão phu đi chứng kiến kiểm chứng quá trình thi hành hình phạt dành cho lũ phản nghịch.”

Nói xong, không thèm quan tâm đám trưởng lão có phản ứng hay đi theo hay không, trực tiếp từ trên ghế chủ đứng bật dậy cùng Xích Hạo Nghiên đi theo phía sau đám cận vệ đang dẫn giải gia đình Xích Trung Hiếu di chuyển ở phía trước.

Đám trưởng lão có thù hận với gia đình Xích Trung Hiếu tất nhiên là mang theo tâm trạng háo hức đi theo phía sau, muốn tận mắt chứng kiến sự đau khổ của gia đình phản nghịch này phải hứng chịu, mới có thể trút hết cơn phần nộ đau thương về cái chết của con cháu của mình.

Tất nhiên, cũng có vài người không đủ can đảm và mang theo tâm lý trung lập không muốn dính líu quá nhiều vào chuyện này, chỉ khẽ lắc đầu thở dài một tiếng, chào hỏi những người xung quanh xong nhanh chóng rời khỏi quay trở về khu vực sinh sống của mình.

Thà không nghe, không thấy xem như không biết, mất công rước nỗi ám ảnh về cho bản thích chứ bỏ ích gì ba cái trò hành hình quỷ quái đó.

“ tộc chủ ~~~~~!!!”

Không quá lâu, cả nhóm đã nhanh chóng di chuyển tới một hang động nhân tạo nằm sâu trong một khu vực chuyên biệt trong Xích phủ. Bên ngoài hang động có vài ba tên cận vệ người hầu ngày thường phụ trách canh gác và quản lý duy trì hang động nhân tạo này.

Vừa nhìn thấy một nhóm động người bước tới, trong đó toàn những gương mặt tai to mặt lớn ngày thường muốn gặp mặt cũng không phải dễ dàng gì, thế mà lúc này lại tụ tập thành nhóm đông đi thẳng tới cái nơi chim

không để nỗi chúng này, đặc biệt là trong đám đông thậm chí sự có mặt của gia chủ và đội chấp pháp, xem ra có chuyện lớn xảy ra rồi.

Nhóm người phụ trách khu vực không dám lơ là, nhanh chóng chạy tới chấp tay thi lễ, ai nấy đều mang theo tâm trạng thấp thỏm không yên, rốt cuộc là ngọn gió lớn nào đã đưa đám đại ca tai to mặt lớn này tới nơi này nhỉ??

“ hành hình đi ~~~!!!!” Xích Trung Nghĩa quay sang liếc nhìn Xích Hạo Nghiên, lạnh lạnh nói.

“đội chấp pháp đâu, hành hình tội phạm ~~~~~!!!!”

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 379

Bạch ~~!! Bạch ~~!! Bạch ~~~~~!!

Cả ba trực tiếp bị đội chấp pháp ấn nằm sấp thẳng xuống mặt đất, dưới những ánh mắt đầy hả hê phần khích và cười trên sự đau khổ của kẻ khác của những người có mặt tại đây, một con dao có hình dáng như cái móc sắt xuất hiện trong tay những kẻ hành hình, vung cao lên canh ngay gân chân của tội phạm chém thẳng xuống.

Phập ~~!! Phập ~~ phập ~~~~~!!!

AAAA ~~~~!!! Hự hự hự hự ~~~~!!! Á ~~~~~~!!!

Tiếng kêu đầy đau khổ của Xích Trung Hiếu và Liễu Phi Diễm vang lên cùng tiếng cười nói đầy phần khích dè bỉu ở xung quanh, Xích Hạo Tín cố gắng kìm nén lại để bản thân không phải gào thét lên, nhưng khuôn mặt nhả nhó kèm theo hàng vũng hàng giọt mồ hôi lạnh không ngừng tuôn chảy trên trán, cơ thể co giật liên hồi, đủ hiểu cơn đau khổ mà ông ta phải hứng chịu tuyệt đối không nhẹ nhàng hơn hai người thân của mình chút nào.

Phập ~~~ phập ~~~~~ phập ~~~~~~!!!! Ư ư ư ~~~~~~!!!

Gân chân bị cắt đi vẫn chưa phải là kết thúc, không để cả ba chờ đợi, đội chấp pháp vô cùng thuần thục tiếp tục vung dao móc thẳng vào vị trí gân tay của cả ba, xẻo gân tay ra khỏi cánh tay của nạn nhân.

Xích Trung Hiếu và Liễu Phi Diễm đau đón tới nổi ngất đi. Xích Hạo Tín toàn thân co giật đôi mắt giương to ra hết cỡ hít sâu liên hồi như người sắp tắt thở.

Gia đình Xích Hạo Tín đã biến thành tàn phế hoàn toàn.

“ Bẩm gia chủ, gân tay gân chân của tội phạm đã bị cắt đứt, chúng ta tiếp tục tiến hành hình phạt tiếp theo, xẻo lưỡi móc mắt chặt mũi, đâm thủng màng nhĩ chứ ạ??”

Xích Hạo Nghiên bước tới bên cạnh Xích Trung Nghĩa, chấp tay hỏi và chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo của gia chủ.

“ không cần, nếu hiện giờ tiếp tục hành hình, chỉ sợ chúng chịu đựng không nổi chết vì đau, kết cục như thế thì quá nhẹ nhàng đối với lũ phản nghịch, vả lại, nếu như bị móc mắt đâm thủng màng nhĩ lúc này, chúng sẽ không thể cảm nhận được hết sự sợ hãi tột cùng khi bị ném vào Vạn Xà Động, nghe từng âm thanh, nhìn từng con từng con rắn độc bò khắp cơ thể, nên tạm thời để dành tới giai đoạn cuối cùng hãy thi hành cũng chưa muộn.” Xích Trung Nghĩa khẽ dúu mày suy nghĩ một hồi, lạnh lạnh tàn nhẫn vô tình nói.

“còn hiện giờ, ném chúng vào Vạn Xà Động đi ~~~~!!!”

Hạ mệnh lệnh xong, đã mất hết hứng thú với gia đình Xích Hạo Tín, trực tiếp ra lệnh cho đội chấp pháp thi hành hình phạt cuối cùng, bản thân quay đầu chuẩn bị rời khỏi quay trở về phòng làm việc của mình.

Mẹ kiếp, còn biết bao việc hậu sự đau đầu phải lo, lãng phí thời gian với lũ phản tặc này như thế là quá đủ rồi.

Đội chấp pháp kếp lấy hai bên tay của gia đình Xích Trung Hiếu nhấc bổng lên, cả ba lúc này này đã như cái xác mềm nhũn không còn tí sức

lực, nếu như không phải từ trong đôi mắt lâu lâu còn lóe qua tia sáng đau đớnng tuyệt vọng và chết chóc, người ngoài nhìn vào sẽ lầm tưởng đó là ba cái xác chết rồi đấy.

Cả ba nhanh chóng bị đưa đi tới cửa hang động nhân tạo, người phụ trách quản lý lập tức kích hoạt pháp trận.

Ngay sau động tác kích hoạt pháp trận của người phụ trách, bề mặt hang động lập tức rung chuyển dữ dội, bề mặt không ngừng xuất hiện bụi đá nhỏ từ trên đỉnh rơi rớt xuống.

không để người ở phía dưới chờ đợi quá lâu, chính giữa hang động lập tức xẻ tung ra làm đôi, như hình thành một lối đi chân không ngay trung tâm hang động.

“ dẫn vào và ném chúng xuống đi ~~~~!!!” Xích Hạo Nghiên chỉ đứng ở sát mép rìa lối vào, khẽ vẫy vẫy tay ra lệnh đội chấp pháp dẫn theo gia đình Xích Hạo Tín đi thẳng vào lối đi trung tâm hang động hành hình.

không biết là do làm biếng mất hết hứng thú hay không muốn tiếp xúc thứ " kinh tởm" ở bên trong nhỉ??

bước vào được khoảng vài chục mét, nhìn xuống phía dưới chân là một cái miệng hố có thể tích rộng gần hai, ba trăm mét vuông, phía dưới không ngừng phát ra âm thanh di chuyển xoẹt xoẹt và quần lấy nhau của loài bò sát, một bản giao hưởng kinh dị khiến người đứng ở phía xa nghe thấy cũng phải biến sắc sỡn cả tóc gáy.

Trên vạn thì hơi quá, nhưng phía dưới miệng hố tuyệt đối phải trên ngàn mấy hai ngàn con rắn lớn nhỏ đủ loại màu sắc. Nếu không nghe tiếng và không nhìn kỹ những cơ thể không ngừng lượn lờ di chuyển, sẽ lầm tưởng phía dưới là một vườn hoa đang trăm hoa đua nở đấy.

“ ném .....”

“ Dừng tay lại lũ khốn ~~~~~!!!!”

Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh ~~~~~!!!

Trong lúc đội chấp pháp chuẩn bị ném gia đình Xích Hạo Tín xuống miệng hố, phía xa đột nhiên vang lên tiếng gào thét đầy căm phẫn, cả nhóm còn chưa kịp hoàn hồn quay đầu để nhìn, đã lập tức cảm nhận được một luồng sức mạnh và áp lực kinh hoàng đang lao bắn thẳng về lưng mình với tốc độ nhanh cực nhanh.

“ tránh ~~~ tránh ra mau ~~~!!” “ Không ..... ~~~~~!!” “ Xin tha ..... ~~~~~!!”

Xích Hạo Nghiên là người phản ứng nhanh nhất trong nhóm, và do lúc này không bước sâu vào trong và đang đứng ở vị trí gần lối vào, nên có thể kịp thời tung mình nhảy lùi ra xa né tránh, còn sáu tên trong đội chấp pháp dẫn gia đình Xích Hạo Tín đi hành hình ở tuốt phía trong và là mục tiêu chính thì tất nhiên không thể nào kịp thời và may mắn như vậy rồi .....

Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~ .....!!

Sáu thành viên đội chấp pháp hoảng hốt vứt bỏ gia đình Xích Hạo Tín xuống đất không thèm quan tâm tới họ nữa, vừa định bỏ chạy theo Xích Hạo Nghiên nhưng đã quá trễ, hứng trọn sáu quả chùy khí khổng lồ không biết từ đâu xuất hiện vào người, cơ thể như quả dưa bị cây gậy sắt dùng sức đập mạnh vào, vỡ nát tan tành.

Chùy, chùy khí, không, không thể nào ~~~~~!!!

Đúng thế, có đánh chết Xích Hạo Nghiên cũng không thể nào quên được đòn tấn công thuộc dạng quý hiếm nhưng mang theo uy lực kinh hoàng này.

Chính là những quả chùy khí như những quả bom nhiệt hạch của Dương Kiệt.

Dưới ánh mắt đầy kinh ngạc khó tin của cha con Xích Trung Nghĩa(lão già còn bên ngoài chưa quá đi), Dương Kiệt từ phía xa đang lao tới với hiện trường với tốc độ xé gió, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện trong tầm mắt của những người có mặt tại hiện trường và “ hạ cánh” ngay trên đỉnh bên phải của hang động nhân tạo bị tách đôi.

“ Chết, lũ súc sinh các ngươi phải chết chết chết
~~~~~!!!!”

Liếc nhìn gia đình Xích Hạo Tín thâm trầm nằm bất động trên mặt đất, đôi mắt tràn đầy gân mắt giương to ra hết cỡ, sát khí đằng đằng nhìn chằm chằm vào đám người nhà họ Xích có mặt tại nơi này, nộ khí xung thiên nghiêng răng gào lớn.

Từ lúc xuyên không tới thế giới, cho dù trải qua biết bao chuyện lớn nhỏ, biết bao hiểm nguy, nhưng chưa bao giờ Dương Kiệt lại phẫn nộ như lần này.

Hành động của nhà họ Xích đã khiến máu điên của anh ta như ngọn núi lửa bùng phát, không thứ gì có thể cản nổi nữa rồi.

ủa mà khoan đã, Dương Kiệt không phải đang bị bắt nhốt trong Ngũ Lôi Tỏa Địch trận sao??? vì sao lại có thể xuất hiện vào lúc này chứ???

Chuyện này phải quay trở lại thời điểm nửa canh giờ trước, ngay từ lúc Xích Trung Nghĩa bị làm phiền bởi tên quân gia và biết được thông tin Dương Kiệt đã bỏ trốn khỏi Xích phủ, hùng hổ lao thẳng tới nhà lao để xem xem tình hình như thế nào.

Vị thiếp tay trong của Xích Hạo Tín, người đã lén lén lấy trộm lệnh bài tộc trưởng giao cho ông ta, biết rõ mọi chuyện đang tiến hành theo kế hoạch một cách thuận lợi, ngay sau khi Xích Trung Nghĩa rời khỏi, cô ta đã nhanh chóng thực hiện kế hoạch đào tẩu khỏi hiện trường.

Đùa à?? Hành vi trộm cắp thẻ bài trước sau gì cũng bại lộ, tranh thủ đối phương chưa kịp phản ứng không lo bỏ chạy, đợi đối phương phái người tới bắt thì đã muộn mất rồi.

Gia đình Xích Hạo Tín trung thành với nhà họ Xích, cam tâm tình nguyện ngồi chờ đợi chấp pháp tới bắt đi luận tội sau khi phạm pháp, không có nghĩa là vị thiếp này cũng sẽ làm thế.

Nói cho cùng, vị thiếp này cũng chỉ mới được Xích Trung Nghĩa "cưới" vào nhà họ Xích chưa được bao lâu, quan trọng nhất là trong tình thế miễn cưỡng ép buộc chiếm đa phần, trong lòng ít nhiều cũng có oán hận Xích Trung Nghĩa và cả nhà họ Xích, nếu không thì làm gì có chuyện đồng ý làm tay trong cho Xích Hạo Tín chứ??

Một phần vì những lời hứa hẹn dụ dỗ, một phần vì muốn báo thù cho lão già háo sắc khốn khiếp đã hủy hoại đời thanh xuân của mình, nên mới có vụ bắt tay liên kết cách nay không lâu.

Tất nhiên, tuy thân phận là thiếp của Xích Trung Nghĩa, nhưng muốn dễ dàng bỏ trốn khỏi Xích phủ cũng tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng gì. Cổng sau và hai cổng bên hông Xích phủ, nếu như không có thẻ bài của tông chủ, ngay cả mọi con muỗi cũng đừng mong có thể bay lọt qua được mạng lưới phòng vệ dày đặc của Xích gia.

Vậy thì lúc này chỉ còn lại duy nhất mỗi cổng chính, nếu như là ngày thường, với thân phận của cô ta muốn ra vào Xích phủ tất nhiên là không ai dám ngăn cản rồi, nhưng kẹt nổi trong lúc cô ta đang di chuyển về phía

cổng chính chuẩn bị rời khỏi, cũng là thời điểm Dương Kiệt quay lại phản công Xích phủ, kết quả khiến cho cô ta tiến không được, lùi cũng không xong, bị mắc kẹt tại khu vực gần cổng chính, chỉ còn cách núp vào nơi an toàn cách đó không xa, chờ đợi Dương Kiệt đánh sâu vào trong hoặc bị đẩy lùi bởi nhà họ Xích, tranh thủ nhà họ Xích đang huân hoan trong chiến thắng mất cảnh giác, lén lén lén ra khỏi Xích phủ mà thôi.

Và cô ta đã chứng kiến từ đầu tới cuối cuộc chiến khốc liệt giữa Dương Kiệt và nhà họ Xích. Dương Kiệt dễ dàng đánh bại Xích Tiểu Long, trảm sát hơn phân nửa lực lượng nhà họ Xích, ác chiến với Xích Trung Nghĩa, phản dam thậm chí suýt chút lấy mạng của lão già háo sắc trời đánh đó, cho tới tam đại tổ tông xuất hiện, và cuối cùng Dương Kiệt chủ quan bị bắt nhốt bởi Ngũ Lô Tỏa Địch trận của nhà họ Xích.

Ngay sau khi được mệnh lệnh phong tỏa tất cả mọi lối ra vào nhà họ Xích, sắc mặt của vị thê thiếp này lập tức trở nên khó coi vô cùng.

Tuy khu vực tiền viện đã trở thành khu vực cấm và tương đối an toàn vào thời điểm này nếu như tiếp tục ẩn núp, nhưng ngược lại, bản thân muốn từ cửa chính rời khỏi Xích phủ đã trở thành điều xa xỉ vào thời điểm này, còn những cổng ra vào còn lại, càng không thể khi nhà họ Xích đang trong tình trạng báo động canh phòng một cách cẩn mật.

Thời gian càng lâu, nguy cơ bị phát hiện càng gia tăng, việc quan trọng lúc này chính là tìm cách bỏ trốn khỏi Xích phủ càng nhanh càng tốt trước khi quá muộn, tuyệt đối không thể chờ đợi thêm nữa.

Và Dương Kiệt đang bị nhốt ở dưới Ngũ Lô Tỏa Địch trận, chính là tia hy vọng thoát khỏi Xích phủ của cô ta vào thời điểm này.

Tuy tam đại tổ tông từng nói rằng, Ngũ Lô Tỏa Địch trận có thể bị phá hủy bởi một ngoại lực đủ mạnh, nhưng tuyệt đối không phải một người chỉ

có thực lực tiên thiên tầng thứ 1 như vị thể thiếp này có thể làm được điều đó, chỉ là, còn nước còn tát, nếu như không thử qua thì tuyệt đối không cam tâm, không thể khoanh tay ngồi chờ chết chứ nhỉ??

Và gần hơn hai khắc giờ miệt mài tung đòn tấn công về phía pháp trận, đánh tới nỗi chân khí cạn kiệt, mồ hôi tuông ra như đang ngâm mình trong phòng xông hơi với nhiệt độ cực đỉnh, suýt chút ngất đi vì hít thở không nổi, mà cũng không thể khiến cho pháp trận bị suy suyển.

Cũng may là khu vực tiền viện đang thuộc diện phong tỏa nghiêm cấm đi lại, và những thể công của tiên thiên không quá dữ dội, không gây ra động tĩnh quá lớn nên nhất thời không gây chú ý của người trong Xích phủ.

Chẳng lẽ phải bỏ cuộc sao???

Trong lúc cúi người hít thở dồn dập, trong đầu không kịp được xuất hiện dòng suy nghĩ tiêu cực đó. Chỉ là đôi mắt đầy bất cam nhìn chằm chằm vào pháp trận, chứng tỏ đó không phải là thứ mà vị thể thiếp này muốn.

“liều thôi ~~~~~!!!”

tuy chỉ là một tiên thiên, nhưng vị thiếp này có thể cảm nhận được có người đang di chuyển áp sát tới nơi này, chắc là quản gia của Xích Phủ được lệnh cách một thời gian đi tới nơi này để kiểm tra tình trạng pháp trận.

không còn thời gian để do dự, nếu như để bị phát hiện bởi tên quản gia đang đi tới thám thính tình hình, mạng sống của mình xem như sẽ được định đoạt, và kết cục kinh khủng đó tuyệt đối không phải là thứ mà cô ta muốn nhận lấy.

Cẩn cẩn môi, vị thể thiếp đột nhiên chuyển sang vẻ mặt đầy quyết tâm, từ trong túi càn khôn của mình rút ra một vật thể nắm chặt trong lòng bàn tay.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 380: Dương Kiệt Thoát Trận!!

Trong lúc cô gái đang miệt mài tấn công pháp trận hồng giải cứu cho “vị cứu tinh” duy nhất của mình. Vị cứu tinh đó đang mang theo vẻ mặt bức bối khó chịu bị nhốt trong một không gian ảo có hình chữ nhật chu vi gần hai trăm mét vuông, ngoại trừ một màn đêm vô tận, không có thêm bất kỳ thứ gì cả.

À không, nói xung quanh không có bất kỳ thứ gì thì không đúng, vì lâu lâu trên đỉnh đầu không ngừng xuất hiện những luồng tia sét thô to bằng bắp tay của người đàn ông trưởng thành giáng thẳng xuống người Dương Kiệt ở phía dưới, đánh tới nỗi say sẩm mặt mày, ba mẹ suýt chút không nhận ra.

Tuy uy lực những tia sét như thế này không thể khiến Dương Kiệt trầy da tróc vẩy, nhưng cảm giác đó tuyệt đối không dễ chịu chút nào.

Mẹ kiếp, chỉ vì chút sơ suất chủ quan, lại lần nữa đẩy bản thân vào thế khó, điều đó mới chính là nguyên nhân chính khiến sắc mặt của Dương Kiệt trở nên khó coi vô cùng vào lúc này.

Thực ra cũng không thể trách anh ta chủ quan khinh địch, chỉ là không thể nào ngờ được nhà họ Xích lại sở hữu một pháp trận đáng sợ như thế này, có thể khó cả một đối thủ vượt trên nhóm người thi triển cả một đại cảnh giới.

Nhưng trên đời ai mà đoán trước được chữ ngờ chứ???

Tất nhiên, thực ra Dương Kiệt cũng không cần phải quá lo lắng cho an nguy của bản thân.

Trước khi xông vào Xích phủ, như đã giao hẹn với Bàng Thống, nếu như quá nửa ngày mà anh ta vẫn không rời khỏi nhà họ Xích, Bàng Thống chắc chắn sẽ bắt chấp tất cả xông vào giải cứu mình, cho nên việc anh ta cần làm lúc này, chính là an phận ngồi đó chờ đợi, à, cộng thêm hưởng thụ cảm giác “tê sướng” khi bị sét tấy lễ cơ thể nữa chứ.

Chỉ là, việc này rõ ràng bản thân có thể giải quyết một cách dễ dàng, nhưng ba lần bảy lượt phải làm phiền tới thuộc hạ của mình, khiến anh ta muốn kiếm cái lỗ nào đó chui xuống cho bớt hổ thẹn.

Dương Kiệt ơi là Dương Kiệt, tới khi nào mày mới thực sự trưởng thành được đây??!!

“ ủa???!!!!!”

Trong lúc Dương Kiệt đang không ngừng cảm thán chê trách bản thân, đột nhiên cảm nhận thấy không gian ở xung quanh đang rung chuyển. Tuy cảm giác rung chuyển rất nhẹ, nhẹ tới mức hầu như người thường không thể cảm nhận được, nhưng với thần thức của một nguyên thần như Dương Kiệt, tuyệt đối không thể nào để lọt qua được cảm nhận của anh ta.

“ Có người đang tấn công pháp trận??? Ai thế??? Chẳng lẽ là Bàng Thống??? Chỉ là, dường như còn quá sớm”

Nhưng cho dù là ai đi nữa, điều đó không quá quan trọng, quan trọng nhất là chỉ cần mục đích của đối phương chính là phá hủy pháp trận để giải cứu mình ra khỏi cái nơi quỷ quái này. Thú thật, anh ta đã chán tới tận cổ cái nơi giam cầm quỷ quái trời đánh này lắm rồi, cho dù chỉ là một giây cũng không muốn tiếp tục ở lại cái nơi cực kỳ tệ hại này nữa.

Nhưng sự kỳ vọng của Dương Kiệt nhanh chóng chuyển hóa thành sự thất vọng tràn trề.

Vì anh ta có thể cảm nhận được sự rung chuyển của không gian đang diễn ra với tốc độ cực chậm và rất nhẹ, thậm chí là hầu như không có. Điều đó đồng nghĩa uy lực những đòn tấn công của người ở bên ngoài nhắm vào pháp trận là không cao, với uy lực như thế, từ một góc nhỏ trên pháp trận đánh sứt mẻ một góc cũng đã phải cầu trời bái phật rồi chứ đừng nói là phá vỡ cả pháp trận này.

Lúc đầu còn tưởng đối phương đang giữ sức và đang thử lửa, nhưng hơn một khắc giờ trôi qua, pháp trận vẫn lành lặn thậm chí không vết trầy sứt, Dương Kiệt chỉ còn cách bó gối ngồi xuống tuyệt vọng ngẩng đầu lên trời nước mắt lưng tròng.

Việc này lần nữa dạy cho chúng ta rằng: đừng nên quá kỳ vọng rồi sẽ thành thất vọng.

Rầm ~~~~~!!!

Trong lúc Dương Kiệt chẳng còn chút kỳ vọng gì đối với người đang phá trận ở bên ngoài, không gian đột nhiên rung chuyển một cách dữ dội, đóa hoa sen hình thành sấm sét, đồng thời cũng là trung tâm vận hành pháp trận đang xoay chuyển liên hồi trên đỉnh đột nhiên vỡ nát tan tành như miếng thủy tinh bị ai đó dùng búa đập vỡ nát tan tành.

“ pháp, pháp trận đã vỡ??!!!”

Dương Kiệt với vẻ mặt không thể tin nổi ngơ ngác nhìn chăm chăm vào cái lỗ hổng đang không ngừng xuất hiện ánh sáng chói rọi vào, nhất thời không thể định thần hoàn hồn.

Rõ ràng mới cách đó vài giây pháp trận lạnh lặn sừng sững như một nhà tù giam kiên cố, thế mà chỉ trong chốc lát đã bị phá nát để lộ ra một lối thoát ngay trên đỉnh đầu.

Tuy lối thoát không quá to, nhưng quá đủ để Dương Kiệt chui ra khỏi cái nhà tù quỷ quái này rồi.

“ chẳng lẽ là, là Bàn Thông đã xông vào Xích phủ giải cứu mình?? Úi, khoan đã ~~~~~!!!!”

Trong lúc Dương Kiệt đang đoán già đoán non có phải Bàn Thông đã ra tay không thì giật mình hoảng hốt khi nhìn thấy lỗ hồng đang dần thu nhỏ lại với tốc độ mắt thường có thể cảm nhận được, như có vẻ như nó đang dần phục hồi lại vậy.

Dương Kiệt không dám do dự chần chừ, lập tức tung người nhảy lên, từ trong cái lỗ hồng đang dần thu nhỏ lại nhảy vọt ra khỏi cái “ nhà tù” giam cầm trời đánh này.

Hít hà ~~~ hít hà ~~~~~!!!

Trước giờ không để ý, không ngờ không khí và ánh mặt trời ở thế giới bên ngoài lại tốt đẹp tới dường này.

Sau một hồi hít sâu đầy tham lam như chưa từng được hít thở và định thần trở lại, vội vã ngẩng đầu lên nhìn xem vị ân nhân đã ra tay giải cứu mình ra khỏi cái nhà tù khốn kiếp đó.

Lọt vào trong mắt của Dương Kiệt là một cô gái trẻ tuổi khá xinh đẹp (tất nhiên rồi, không có chút nhan sắc thì làm sao trở thành sủng thiếp của gia chủ một trong những gia tộc hùng mạnh chứ??). lúc này đôi phương đang mang theo vẻ mặt nửa mừng nửa lo, tỏ ra rụt rè thận trọng, cảnh giác giữ khoảng cách “ an toàn” với anh ta.

Không có gì khó hiểu cả, tuy biết rõ người trước mặt có thể là vị cứu tinh duy nhất của mình vào thời điểm này, nhưng ai mà biết được con người của đối phương như thế nào, có phải là một tên cuồng sát, vong ơn bội nghĩa, không cần biết mình có công giải cứu đối phương hay không, vẫn ra tay sát hại mình để trút cơn giận không chứ??

“ tuy không biết vì sao cô nương lại ra tay giải cứu tại hạ, nhưng ơn nghĩa không thể không báo, trước tiên, tại hạ xin gửi lời cảm tạ đối với ơn giải cứu của cô nương ạ.”

Dường như cũng nhận ra được thái độ của cô ta, để trấn an vị ân nhân của mình, Dương Kiệt nhanh chóng tỏ rõ thái độ, trực tiếp bước tới trước mặt đối phương, chấp tay khẽ cúi người thi lễ trình trọng nói.

Quả nhiên, hành động của Dương Kiệt đã giúp cô gái thâm an tâm lại đôi chút.

Đối phương đã có thái độ như thế, chắc cũng không phải là một tên đại gian đại ác, vong ơn bội nghĩa rồi.

Vì với thực lực chênh lệch giữa hai bên, nếu như người ta có ác ý, trực tiếp ra tay cho rồi, hơi sức đâu mà làm đủ trò như thế này kia chứ??

Đối phương không có ác ý, vậy thì vận cuộc may rủi của mình xem như chiến thắng mỹ mãn!!

“công tử không cần đa lễ, thực ra thì, tiện thiếp ra tay giải cứu cho công tử, cũng chỉ là muốn tự cứu bản thân mà thôi.”

Hít sâu một hơi vào người để bình tĩnh lại, không muốn lãng phí thời gian, cô gái trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Cô gái nhanh chóng kể lại toàn bộ hoàn cảnh và kế hoạch của mình, hy vọng Dương Kiệt có thể ra tay đưa mình trốn thoát khỏi Xích phủ.

Sau khi nghe xong lời kể tóm tắt của đôi phương, mới biết rõ thì ra đối phương là “ người nhà”, từng là người của Xích Hạo Tín, nên cho dù cô ta không có công giải cứu mình khỏi các nhà tù khốn khiếp, cũng sẽ không tiếc sức ra tay giúp đối phương thoát ra khỏi Xích phủ.

Dù sao thì cũng chỉ là một việc quá sức đơn giản đối với anh ta thôi mà.

“ nếu vậy thì ủa, khoan đã ~~~~~!!!”

Trong lúc Dương Kiệt chuẩn bị đưa tiễn cô gái an toàn rời khỏi Xích Phủ, đột nhiên cảm nhận thấy khí thức của gia đình Xích Hạo Tín đang tụt xuống với tốc độ đáng sợ.

Khí thức của cả ba lúc này đã yếu tới mức có thể biến mất bất kỳ lúc nào, đặc biệt tiếng kêu gào trong lúc hành hình, ngay cả ở một vị trí tương đối xa xôi như tiền viện cũng có thể nghe thấy rõ (thực ra là do thính giác quá nhạy bén của kẻ mạnh nguyên thần mà thôi).

Tất cả những thứ đó chứng tỏ rằng, gia đình Xích Hạo Tín đang rơi vào thế nguy cấp, thậm chí có thể nguy hại tới tính mạng.

Cũng phải thôi, thủ phạm chính đã bị bắt nhốt, tất nhiên là tới lúc đồng phạm phải trả giá rồi.

“ cô nương, tại hạ vừa cảm nhận được gia đình Xích Hạo Tín thúc thúc đang gặp nguy, tình thế đang vô cùng nguy cấp, họ thậm chí có thể bị nguy hiểm tới tính mạng, tại hạ phải nhanh chóng tới giải cứu cho họ, nên cô có thể tìm một nơi an toàn để ẩn trốn một thời gian, đợi tới khi giải quyết xong đám người nhà họ Xích, tại hạ sẽ quay lại đưa cô nương rời khỏi Xích phủ ngay.”

Trong lúc cô gái đang huân hoan vui mừng vì sắp được giải thoát, câu nói của Dương Kiệt tựa như gáo nước lạnh tạt thẳng vào đầu người ta, sắc mặt trở nên khó coi vô cùng.

Không đợi cô ta kịp phản ứng, cơ thể của Dương Kiệt đã biến mất khỏi tầm mắt, tựa như cơn gió lốc lao thẳng về phía hậu viện Xích phủ, trước khi biến mất không quên để lại một câu:

“ngoài ra, chỉ cần giải quyết xong đám lâu la phế vật kia, cô sẽ hoàn toàn được an toàn, có thể hiên ngang tự ý rời đi một cách dễ dàng mà không gặp phải trở ngại nào cả, cho nên, xin hãy chịu khó chờ đợi thêm chút lát. Còn nữa, người đang di chuyển tới nơi này, tại hạ sẽ sẵn tay giải quyết giùm cho cô nương luôn.”

Đối với việc Dương Kiệt bỏ đi giữa chừng, cô gái cũng chỉ dám giận không dám nói, vì rõ ràng người ta có lý do chính đáng, ý kiến ý cò lờ như chọc giận đối phương quay sang xử lý luôn cả mình thì khổ.

Cái gì mà ân nhân cứu mạng gì đó, nếu như không ở vị thế ngang hàng, tốt nhất là không nên mang ra làm điều kiện để giằng buộc đối phương, chỉ sợ lợi không kiếm được còn mang họa vào thân thì có.

Dẫm chân tại chỗ một cái để trút giận, cô gái mang theo vẻ mặt bất cam nhanh chóng quay người tìm chỗ an toàn ẩn núp trước khi Dương Kiệt quay trở về.

Đúng như Dương Kiệt đã nói, chỉ cần anh ta giải quyết xong cha con Xích Trung Nghĩa và đám lâu la của lão, bản thân cô ta cũng sẽ được an toàn tuyệt đối, tới khi đó đừng nói là rời khỏi Xích phủ, thậm chí có thể yêu cầu ở lại Xích phủ để hưởng vinh hoa phú quý nữa là.

quan trọng nhất là, Dương Kiệt đồng ý ra tay giải quyết tên quân gia đang di chuyển tới thám thính tình hình, và bản thân chỉ cần tiếp tục tìm chỗ ẩn nấp chờ đợi, tuyệt đối có thể an toàn không cần phải lo lắng gì.

Tất nhiên, đó là dựa trên Dương Kiệt là kẻ chiến thắng sau cùng, nếu không thì tất cả mọi thứ chỉ là vô bổ thừa thãi mà thôi.

Cô gái chỉ còn cách dùng lý lẽ này để xoa dịu và an ủi bản thân chứ biết làm sao bây giờ.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 381: Mặc Sức Trảm Sát!!

“ các người muốn chết như thế nào, nói ~~~~~!!”

Trên môi Dương Kiệt lộ ra nụ cười điên cuồng khát máu, nhìn chăm chăm vào đám người ở trước mặt, lạnh lùng tàn nhẫn nói.

“ Cái gì??? Tên khốn miệng còn hôi sữa này là ai thế??” “đám cận vệ ăn hại đâu rồi?? Rốt cuộc là đám cận vệ làm ăn kiểu gì mà để người lạ mặt trà trộn vào Xích phủ thế này??” “ Cận vệ, cận vệ đâu, mau tóm cổ tên ngu xuẩn này lôi vào phòng hành hình ngay, cho dù hắn là khách quý của ai nữa, dám xúc phạm người của Xích gia, đều phải trả giá bằng mạng sống của mình!!” “ hừ hừ cho rằng hắn là ai mà dám lên mặt với người có mặt ở nơi này chứ?? Huống chi còn dám ra tay giết người trong Xích phủ, không thể tha thứ, tuyệt đối không thể tha thứ ~~~!!”

Nhiều người không biết mặt mũi của Dương Kiệt, cho rằng anh ta chỉ là người ngoài hay khách của ai đó trong gia tộc vô tình đi ngang qua thấy chuyện bất bình nóng đầu lên đâm đầu vào ổ kiến lửa, ai nấy đều tỏ ra hung hăng giận dữ nhảy căng lên chỉ thẳng vào mặt chửi rủa.

Cha con Xích Trung Nghĩa mang theo vẻ mặt như gặp ma giữa ban ngày, pha lẫn sự hoảng sợ tột cùng đưa mắt nhìn nhau.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra thế này?? Rõ ràng tên ác ma đó đã bị Ngũ Lô Tỏa Địch trận bắt nhốt trong lòng đất, với thực lực của hắn tuyệt đối không thể tự tay phá hủy pháp trận đó được, nhưng vì sao, vì sao hắn lại có thể thoát thân và xuất hiện ở nơi này chứ???

Có nội gián???

Hai chữ nội gián nhanh chóng được cha con Xích Trung Nghĩa phát lời đi.

Hai cha con vô cùng tự tin vào năng lực quản lý lòng người và sự trung thành của người trong gia tộc.

Nói cho cùng, trường hợp như gia đình Xích Hạo Tín là rất hiếm hoi, thậm chí nếu quy chụp gia đình đó vào tội phản nghịch cũng có chút miễn cưỡng. Cùng lắm là phạm tội dám tự ý thả địch của gia tộc, khiến gia tộc bị tổn thất nặng nề mà thôi.

Và hai cha con đã vô cùng cảnh giác phái một tiểu đoàn cận vệ canh gác ở khu vực lối đi tới tiền viện, cho dù có phản nghịch muốn ra tay giải cứu Dương Kiệt, tuyệt đối phải xảy ra giao chiến với đội cận vệ để có tiếp cận pháp trận, và nếu như có kẻ địch tấn công pháp trận, việc đội cận vệ cần làm đầu tiên chính là dùng truyền âm thạch nội bộ thông báo cho cha con Xích Trung Nghĩa biết rồi.

Xích Trung Nghĩa chẳng thể nào biết rằng, chả có ai đột nhập vào khu vực cấm cả, vì người ta đã có mặt ở đó từ lúc ban đầu rồi, do trên người vị thiếp này có mang theo vật phẩm che giấu thần thức (có thể là do Xích Hạo Tín đưa cho cô ta để giúp cô ta bỏ trốn khỏi Xích phủ sau khi mọi chuyện bại lộ), nên không chỉ lão, mà cả tam đại tổ tông cũng không thể phát hiện ra.

và khi Dương Kiệt đã được thả ra, trên đường di chuyển nhanh tới hiện trường, ra tay trăm sát tên quân gia đang trên đường đi thám thính tình hình và đám vệ binh phụ trách canh gác ngay lối ra vào, thậm chí chúng còn không kịp phản ứng đã bỏ mạng rồi, lấy đâu cơ hội mà dùng truyền âm thạch đi thông báo cho cha con Xích Trung Nghĩa biết chứ??

“ Hắn, chính là tên ác ma đã hủy hoại hơn phân nửa thực lực nhà họ Xích chúng ta ~~!!” Xích Trung Nghĩa nhanh chóng thay đổi thành đôi mắt như muốn phóng lửa, nghiêng răng nghiêng lợi nói to cho đám người đang tỏ ra quá khích nghe rõ.

“ cái gì??? Chính hắn??? Chính hắn đã giết chết Xung nhi của ta??? AAA ~~~~!!” “ Không phải tên súc sinh đó đã bị tam đại lão tổ trăm sát rồi sao??? Vì sao hắn vẫn còn sống nhăn ở đây chứ?” “ Càng tốt, bố mày sẽ đích thân phang thây xẻ thịt, dùng linh hồn của hắn làm dầu đốt đèn, đời đời kiếp kiếp không thể siêu thoát, aaaaa ~~~~~~!!!” “ tránh ra, tên súc sinh đó là của lão phu ~~~~!!”

Lời giải thích về thân phận của Dương Kiệt vừa thốt ra từ trong miệng của Xích Trung Nghĩa, tựa như ai đó dùng tay chọc thẳng vào ổ kiến lửa, cả đám người quá khích lập tức nhảy căng lên chửi hét nguyên rủa tên ác ma trời đánh đã từng giết chết con cháu dòng tộc của mình, đã có không ít người rút vũ khí từ trong nhẫn cần khôn, xoắn tay áo lên chuẩn bị lao thẳng vào xẻ thịt Dương Kiệt để tế linh hồn con cháu của mình.

Đó chính là mục đích của Xích Trung Nghĩa!!

Lão hiểu rõ sự đáng sợ của Dương Kiệt, biết rõ cho dù cả đám cùng lao vào vây giết anh ta, cũng sẽ bị đôi phương làm gỏi một cách dễ dàng, chỉ như lầy trứng chọi đá, châu chấu đá xe mà thôi.

Chỉ còn cách chờ đợi tam đại lão tổ xuất hiện, lần nữa sử dụng Ngũ Lôi Tỏa Định Trận, thì may ra còn cơ hội hóa giải cơn hiểm nguy thêm lần nữa.

Và tam đại tổ tông muốn có mặt, ít nhất cần phải có thời gian để lão thông báo và chờ đợi họ giáng lâm, và Xích Trung Nghĩa không cho rằng Dương Kiệt ngu xuẩn để lão có thời gian làm điều đó.

Và đám người trong gia tộc, chính là con tốt thí thích hợp để cầm chân Dương Kiệt vào thời điểm này, để tạo điều kiện cho lão có thời gian liên lạc và chờ đợi tam đại tổ tông giáng lâm.

Và thực lực của Dương Kiệt, rõ ràng đã bị cha con Xích Trung Nghĩa hạ thấp tới mức cực đỉnh trong lúc thông báo cho đám người này biết trước đó. Nói rằng đối phương dám manh động, chủ yếu là dựa vào một vệ sĩ có thực lực không tệ, sở dĩ có thể gây ra thiệt hại lớn như thế là do đối phương đã sử dụng thủ đoạn bỉ ổi đánh bất ngờ khiến mọi người trở tay không kịp, nhưng cho dù kẻ địch có thực lực không tệ hay thủ đoạn bỉ ổi tới cỡ nào, rốt cuộc cũng bị sự trừng phạt bởi tam đại tổ tông, ba vị thần bảo hộ của gia tộc nhà họ Xích.

Chính là nhận thức sai về thực lực của Dương Kiệt, nên lúc này đám người này mới dám tỏ ra hùng hổ phách lối như vậy.

Nếu như để cho chúng biết được rằng mọi thông tin đều là bịa đặt, Xích Trung Nghĩa suýt chút bị Dương Kiệt đánh chết, ngay cả tam đại tổ tông cũng suýt chút bị đánh tới nỗi ba mẹ cũng không nhận ra, phải sử dụng thủ đoạn không mấy đẹp đẽ mới bắt giam được kẻ địch, không biết đám người này còn dám khoa tay múa vuốt trước mặt Dương Kiệt lúc này không nhỉ??

Đúng là thiếu hiểu biết hại chết người mà!!

“ Xích Sắc Hỏa Diễm Chương ~~~~~!!!” “ Khai Thiên Bình Địa quyền, ta đâm đâm đâm ~~~~!!!” “ Thanh Phong Kiếm Pháp, chém ~~~~~!!!” “ Phá Sơn Đao Pháp, ta chém chết ngươi ~~~~!!!”

Không ít tên không thể chờ đợi được hơn nữa, trực tiếp tung ra tuyệt học mạnh nhất bình sinh tấn công thẳng về phía kẻ địch không đội trời chung ở trước mặt, thế công như cuồng phong vũ bão như vẻ muốn nhai tươi nuốt sống Dương Kiệt bằng mọi giá vậy.

Có không ít người chậm chân vài bước không kịp ra tay, lộ ra vẻ tiếc nuối bất cam, chỉ còn cách ở phía sau không ngừng buông lời chế giễu chửi rủa cho đã miệng.

Tất nhiên, sự tiếc nuối bất cam của chúng nhanh chóng được thay thế bằng sự may thay, may thay bản thân đã không ngu xuẩn xông pha ở tuyến đầu, vì

“lũ phé vật, biến hết cho ta ~~~~~!!!”

Đôi diện những đòn tấn công như cuồng phong vũ bão, Dương Kiệt chẳng có chút hứng thú gì cả. Phá Thiên Chùy vẩy múa trong tay, tạo ra tư thế quét mạnh một vòng ba trăm sáu chục độ tại chỗ.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~!!!! crack crack crack ~~~

AAAA ~~~!!! Không, không thể nào như AA ~~~!!! Cứu, cứu ~~~~~!!! Ác, ác quỷ, hắc là ác.....!!!

Năm, sáu mạng hùng hổ chủ động ra tay tấn công Dương Kiệt trực tiếp bị quả chùy khí khổng lồ do anh ta quét ra đập vỡ nát tan tành những đòn tấn công như vẻ uy lực kinh hoàng, nhưng chỉ chạm nhẹ đã vỡ đó. Và vẫn chưa phải là kết thúc, quả chùy khí sau khi đánh tan nát những đòn tấn công cản đường ở trước mặt, tiếp tục lao thẳng về phía trước như con mãnh thú há to miệng ra, nuốt chửng hết kẻ thù ở trước mặt.

Đám người ngu xuẩn chỉ kịp kêu gào vài câu đầy kinh hãi và khó tin, cơ thể chỉ khẽ chạm nhẹ vào quả chùy khí như quả bóng bom đầy hơi bị ai đó dùng cây kim sắc nhọn chọt thẳng vào, nổ tung tan nát thành nhiều mảnh, phun bắn rơi rải khắp nơi trên mặt đất.

ọc ọc~~~!! ọc ọc~~~~~!!

Cảnh tượng mảnh vụn máu thịt bê bết rải rác đầy trên mặt đất khiến cho những người có thần kinh thép cũng không kìm được phải sởn cả tóc gáy, huống chi là làm đám người luôn tự cho mình cao cao tại thường, ngày thường được nuông chiều quá mức, chưa từng trải nghiệm chứng kiến qua những cảnh tượng máu me đầy bạo lực như thế này chứ??

Ngoại trừ cha con Xích Trung Nghĩa và những người thuộc đội cận vệ đã từng chứng kiến qua một lần cảnh tượng đáng sợ đó cách nay không lâu ra, ai nấy đều mặt mày tái xanh, toàn thân run rẩy cúi sang một bên nôn thốc nôn tháo tại chỗ.

Tất nhiên, cha con họ cũng không khá khẩm gì hơn, tuy đã từng nhìn thấy một lần, nhưng lúc này cũng không kìm được đổ cả mồ hôi hột, hơi thở trở nên dồn dập, có chút muốn quay đầu bỏ chạy ngay tức khắc.

Nhất thời, không chỉ mùi máu tanh, ngay cả mùi hôi thối cực kỳ kích thích lỗ mũi xâm lấn cả khu vực.

Ngay cả Dương Kiệt cũng khẽ dúm mày tỏ ra khó chịu với mùi vị đang bốc lên ở xung quanh.

Nếu thế thì, giải quyết nhanh, gọn, lẹ thôi.

Không cho đám người kịp hồi phục định thần, hai chân nhún mạnh xuống đất tung người lên không trung, Phá Thiên Chùy vẩy múa một vòng trên đỉnh đầu và bổ mạnh xuống:

“ Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, lũ sâu bọ, chết hết đi ~~~!!!”

Hàng chục hàng trăm quả chùy khí lần nữa xuất hiện ngay trên không trung Xích phủ, tựa như trận mưa bom đổ xuống như trút nước hủy diệt hết tất cả mọi thứ dưới mặt đất.

“ Chạy ~~~~~!!!”

Cha con Xích Trung Nghĩa từng nếm trải sự đáng sợ của Dương Kiệt, ngay từ lúc anh ta tung người lên không trung đã lập tức có phản ứng, dẫn theo một nhóm cận vệ thân tín vội vã tung người lao ra xa khỏi phạm vi chịu ảnh hưởng bởi những quả chùy khí đoạt mạng.

Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~~~!!!

Gần thêm chục mạng không kịp phản ứng và né tránh bị thảm sát dưới những quả chùy khí tử thần của Dương Kiệt.

Không có sự thương hại và khoan dung ở nơi này, khi lũ người này xuất hiện ở nơi này để chiêm ngưỡng cảnh hình hành và cười đùa trên sự đau khổ của người khác lúc này, đã quyết định số phận của chúng rồi.

Xịt ~~~~~!!!

Tiếng hít sâu đầy kinh hãi vang lên liên hồi xuất phát từ trong miệng của những người còn sống sót. Tất nhiên, nhóm người này chỉ còn lại cha con Xích Trung Nghĩa và một nhóm nhỏ đội cận vệ kịp thời theo chân hai cha con lão nhảy lùi ra xa lúc này.

Cảnh tượng chen chúc náo nhiệt gần hai ba chục mạng lúc này lúc này chỉ còn lại chưa tới mười người. Có thể nói, các nhánh thế lực trưởng lão trong Xích phủ đã chết gần hết, cho dù bất sống được Dương Kiệt giao cho Thiên Kiếm Tông, có nhận được phần thưởng như hứa hẹn đi nữa, nhà họ Xích cũng đã chính thức bị đá bay khỏi địa vị tam đại gia tộc Sơn Hải Thành rồi, không có một vài trăm năm cũng đừng mong phục hồi lại được nữa là.

Và nếu như không nhận được sự che chở của một thế lực đủ mạnh, và thông tin tổn thất ngày hôm nay để lan truyền ra ngoài, chỉ cần một gia tộc

tầm trung trong Sơn Hải Thành cũng đủ sức xóa sổ nhà họ Xích vào lúc này.

“ Tiếp theo là tới lượt các người đây ~~~~~!!!”

Giọng nói như tiếng gọi tử thần của Dương Kiệt lần nữa vang lên bên tai của những người còn đang chìm đắm trong sợ hãi chưa kịp hoàn hồn, khiến cả đám không kịp được run bắn người lên, mang theo vẻ mặt tuyệt vọng chết chóc pha lẫn sợ hãi tột cùng từ từ ngẩng cao đầu nhìn về phía tên tử thần đang chuẩn bị lấy mạng mình ở phía xa.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 382: Cha Con Xích Trung Nghĩa Thần Phục???

“ Tiếp theo là tới lượt các người đây ~~~~~!!!”

Câu nói lạnh lùng tràn đầy sát khí vang lên, lọt vào trong tai của những người còn sống sót, tựa như một lời phán quyết của tử thần dành cho kẻ xấu số đáng thương, khiến cả đám không kìm được toàn thân run rẩy, hai chân không ngừng xê dịch lùi về phía sau.

“ Chết” “ Khoan, khoan đã thừa đại nhân ~~~~~!!!”

Trong lúc Dương Kiệt chuẩn bị vung Phá Thiên Chùy kết liễu lũ súc sinh, đám cận vệ mang theo vẻ mặt tuyệt vọng nhưng kiên quyết, chuẩn bị hy sinh cùng gia chủ, nào ngờ cha con Xích Trung Nghĩa mang theo vẻ mặt hốt hoảng không ngừng xua tay múa chân, miệng la lớn.

Bịch ~~~~ bịch ~~~~~!!!

“ đại nhân, đại nhân, cha con tiểu nhân đã biết lỗi rồi ạ, lẽ ra tiểu nhân không nên không tự lượng sức mình mà đi tính toán làm hại tới đại nhân, dù sao thì, quan hệ giữa chúng ta vẫn chưa tới mức một mất một còn, cho nên cha con tiểu nhân cầu xin đại nhân hãy rộng lượng tha thứ cho tội lỗi tày trời của cha con tiểu nhân ạ, huhuhu ~~~~~!!!”

Dưới ánh mắt đầy khó tin của đám cận vệ, cha con gia chủ, thần tượng, những vị thần vô địch trong tiềm thức và tín ngưỡng bấy lâu nay của họ, vô cùng dứt khoát quỳ xuống ngay trước mặt kẻ thù, khóc lóc năn nỉ van xin kẻ thù tha mạng một cách không biết xấu hổ.

“tha cho các người?? Các người nghĩ là có thể sao??” Dương Kiệt lộ ra nụ cười chế giễu và chán ghét, từng bước từng bước bước về phía cha con Xích Trung Nghĩa còn đang quỳ gối khóc lóc trên mặt đất.

Đúng là con người khi đối diện cái chết, cho dù ngày thường thuộc dạng cao cao tại thượng, luôn cho mình là thứ thượng đẳng, cũng có lúc sẽ lộ ra bản mặt yếu ớt, quỳ xuống vẫy đuôi như một chó, khóc lóc năn nỉ van xin kẻ khác tha mạng mà thôi.

“ Khoan, khoan đã, đại nhân, đại nhân xin hãy nghe tiểu nhân nói đã.....” Nhìn thấy Dương Kiệt chẳng chút mảy may động lòng, Xích Trung Nghĩa biến sắc bối rối vội vã tiếp tục lên tiếng.

“ đại nhân, nếu như đại nhân đồng ý tha mạng cho cha con tiểu nhân, không chỉ mạng sống của cha con tiểu nhân, ngay cả một Xích phủ hùng mạnh với quy mô đồ sộ, tất cả, tất cả mọi thứ của Xích Phủ ngay lập tức sẽ thuộc về đại nhân hết, cha con tiểu nhân và tất cả mọi người từ trên xuống dưới trong Xích Phủ, đều sẽ trở thành thuộc hạ, à không, trở thành những con chó trung thành nhất của đại nhân ạ ~~~~~!!!”

Đừng nói là đám cận vệ, ngay cả Dương Kiệt cũng thể ngờ được lão già vì muốn giữ mạng mà có thể thốt ra những lời vô sỉ và trơ trẽn như thế này được.

Tất nhiên, lão cáo già này tuyệt đối không bao giờ có chuyện mang sinh mạng lợi ích của bản thân và cả gia tộc nhà họ Xích giao cho bất kỳ ai cả, nói thẳng ra là cao cao tại thượng quen rồi, làm gì có chuyện cam tâm trở thành con chó trung thành bị chủ nhân xích cổ chứ?? Lúc này tỏ thế yếu năn nỉ van xin Dương Kiệt chẳng qua là muốn kéo dài thời gian, để tam đại tổ tông có thể kịp thời giáng lâm giải cứu mình mà thôi.

Còn vấn đề sĩ diện hay danh dự gì đó, đại trượng phu có được đuổi được, lịch sử chỉ nêu tên kẻ chiến thắng sau cùng, ai dám nói này nói kia nào.

Vả lại, chuyện mất mặt này có thể lan truyền ra ngoài hay không còn đã cả một vấn đề nữa là.

Nghĩa là sau khi chuyện này kết thúc, số phận của đám cận vệ còn đang sống sót lúc này, tuyệt đối sẽ bị thảm cho mà xem,.

Cái gì mà trung thành hay không trung thành, chỉ có kẻ chết mới không bao giờ nói ra chuyện “ mất mặt” ngày hôm nay mà thôi.

Điều kiện của Xích Trung Nghĩa nghe có vẻ khá hấp dẫn nhỉ??? Thế nhưng khi lọt vào tai của Dương Kiệt chỉ khiến anh ta xì mạnh một tiếng đầy chế giễu mà thôi.

Khoan nói tới việc anh ta có tin những gì mà Xích Trung Nghĩa đang nói lúc này không, chỉ riêng việc gia đình của ân nhân của mình bị hành hạ tới nỗi người không ra người, quý không quý, thân tàn ma dại như lúc này, Dương Kiệt đã không có lý do gì tha mạng cho lũ súc sinh ở trước mặt rồi, đặc biệt là hai tên thủ phạm cầm đầu.

Huống chi từ đầu tới cuối Dương Kiệt không tin lấy một câu nào thốt ra từ miệng của lão cáo già này, anh ta biết rõ lão đang muốn kéo dài thời gian để chờ “ cứu tinh” của lão tới đây mà.

Tuy biết rõ mục đích của lão cáo già, Dương Kiệt vẫn tỏ ra vô cùng “ hợp tác” không ra tay vội để chờ đợi luôn ba lão già gần đất xa trời đó tới nay giải quyết luôn một thể, lỡ tốn thời gian mình phải đi truy tìm chúng.

Còn vấn đề lo sợ chúng tụ tập đầy đủ tiếp tục sử dụng Ngũ Lô Tỏa Dịch Trận bắt nhốt mình thêm lần nữa, Dương Kiệt chỉ cười khinh một tiếng mà

thôi.

Lúc này bị bất ngờ nên dính chiêu trò của chúng, bị ngu một lần rồi, nếu như bản thân còn dễ dàng dính thêm lần nữa, Dương Kiệt có thể đâm đầu vào tường chết quách đi cho rồi.

Dương Kiệt đã tìm ra được điểm yếu của Ngũ Lôi Tỏa Dịch trận và suy nghĩ ra phương pháp khiến cho pháp trận trở nên vô dụng đối với bản thân, nếu như lần này mà để chúng bắt nhốt được mình thêm lần nữa, Dương Kiệt dám cá là hai chữ Dương Kiệt tên mình có thể đảo ngược lại để viết và đọc luôn đi.

bị thất bại sa ngã chỗ nào, Dương Kiệt phải tự mình đứng dậy và vượt qua bằng cách tìm ra phương pháp để khắc phục và sửa chữa sai lầm, nếu sợ hãi thấy khó quá bỏ qua không những không giải quyết được vấn đề và giúp bản thân thêm trưởng thành, thậm chí sẽ khiến mình bị ám ảnh sự thất bại của ngày hôm nay suốt cả cuộc đời cho mà xem.

Tuy Dương Kiệt tu luyện bằng cách thăng cấp không lo sợ tâm ma, đột phá cấp bậc càng cao sẽ càng dễ dàng xảy ra tình trạng tẩu hỏa nhập ma, nhưng nếu như có thể giúp cho con đường tu luyện của mình trở nên hoàn hảo vô khuyết, vì sao lại không chứ??

“Điều kiện khá thú vị đấy, nhưng các người nghĩ rằng ta sẽ tha cho các người một cách dễ dàng khi các người đã khiến cho gia đình Xích Hạo Tín thành như thế này??”

Dương Kiệt khẽ lóe qua “tia sáng tham lam”, nhưng miệng vẫn lạnh lạnh nói.

Ánh mắt “tham lam” của Dương Kiệt tất nhiên là không thể lọt qua được đôi mắt của Xích Trung Nghĩa, trong lòng lão chỉ cười lạnh và chửi

một câu “ ngu xuân”. Nhưng ngoài miệng vội vã nói: “ Đại nhân xin hãy yên tâm, tuy gia đình Xích Hạo Tín bị chặt đứt gân tay gân chân, nhưng trong Xích phủ có thu mua và tích lũy sẵn một vài viên đan dược cấp 4 “ Dịch Cân Đơn” để phòng cho trường hợp trong phủ có nhân vật quan trọng gặp phải tình trạng đáng tiếc như thế này. Nếu như đại nhân đồng ý tha mạng và tiếp nhận cả Xích phủ này, Dịch Cân Đơn tuy quý giá vô cùng, nhưng lấy ra để cứu chữa cho gia đình Xích Hạo Tín tuyệt đối không phải là vấn đề, cũng chỉ là một câu nói của đại nhân thôi mà.”

Đứt gân tay gân chân ở Trái Đất cũng có thể điều trị, huống chi là một thế giới như Huyền Thiên Đại Lục, chỉ cần có tiền để mua đan dược "thần kỳ", ngoại trừ nhiệm vụ bất khả thi như hồi sinh sinh linh, không gì là không thể cả.

Và Dịch Cân Đan mà Xích Trung Nghĩa vừa nói, chính là một loại đan dược cấp 4, có tác dụng chữa lành gân mạch bị gãy đứt, thậm chí là xương cốt bị vỡ vụn. Tuy giá trị không nhỏ, nhưng một trong tam đại gia tộc như nhà họ Xích mua được vài viên cũng không phải là vấn đề quá lớn. Và Xích Tiểu Long, người đã bị Dương Kiệt đánh vỡ vụn hết xương cốt cách nay không lâu, đã được phục dụng Dịch Cân Đan, chỉ cần tịnh dưỡng một thời gian là hoàn toàn có thể hồi phục lại như xưa.

Dương Kiệt tất nhiên là có nghe qua loại đan dược như thế này, lẽ ra còn định sau khi giải quyết Xích phủ xong tốn thời gian đi thu mua loại đan dược này điều trị cho gia đình Xích Hạo Tín, không ngờ trong Xích phủ lại có sẵn, vậy thì còn gì bằng nữa chứ??

Nhìn thấy Dương Kiệt lộ ra vẻ vui mừng và do dự, Xích Trung Nghĩa thâm cười lạnh, đồng thời trong lòng không ngừng gào thét: “ mẹ kiếp, rốt cuộc ba lão già trời đánh kia đang lè mề gì thế này, đã liên lạc gần nửa khắc giờ rồi mà vẫn chưa thấy chúng tới cứu viện, chẳng lẽ chúng bị tên súc sinh này đánh tới nỗi sợ hãi không dám lòi mặt ra nữa sao??”

“ Hừ, cuối cùng các ngươi cũng chịu tới rồi à??”

Trong lúc Dương Kiệt đang tỏ ra “ do dự” và cha con Xích Trung Nghĩa lo lắng sốt ruột, ba luồng khí thức “ quen thuộc” đã xuất hiện trong tầm cảm nhận của anh ta, và đang tiến tới hiện giờ với tốc độ cực nhanh.

“ ranh con, còn không mau mau khoan tay chịu trói???!!!”

Người còn chưa tới, giọng nói đầy hào hùng của tam đại tổ tông đã vang lên từ phía xa, ngay sau đó là ba đòn chưởng khí khổng lồ xuất hiện trên không trung, ầm thẳng xuống vào vị trí mà Dương Kiệt đang đứng.

“ hahaha, ngu mà tham, đội ngũ mà lão phu trông chờ đã có mặt đầy đủ, ngươi sẽ không có cơ hội lần thứ hai để tẩu thoát nữa đâu, Xích Hỏa Thần Quyền, chết này ~~~~~!!” “ “ Kiếm Khí Tung Hoành, chém ~~~~~!!!”

Nhìn thấy cứu tinh đã tới, cha con Xích Trung Nghĩa lật mặt còn nhanh hơn lật trang sách, còn đâu dáng vẻ nhút nhè sợ hãi như con cún vẫy đuôi như đang xin ăn lúc ban đầu nữa chứ?? Lập tức từ dưới đất nhảy căng lên phản kích điên cuồng gào thét, đồng thời không quên ra tay tung đòn tấn công thẳng về phía Dương Kiệt để kìm chân anh ta né tránh ba đòn chưởng khí khổng lồ của tam đại tổ tông đang ập xuống.

“hừ, biết ngay các ngươi là lũ tráo trở vô sỉ mà, tưởng ngon ăn lắm sao?? Phì Lũ Mỡ Bụng Hộ Thể, Phì Lũ Bạo Liệt Quyền, biến hết cho ta ~~~~~!!!”

Đối diện thái độ trở mặt của cha con Xích Trung Nghĩa, Dương Kiệt chỉ cười lạnh, trực tiếp té ra một cái mỡ bụng khổng lồ chắn đỡ ngay trên đỉnh đầu, đồng thời một cú đấm khí khổng lồ đâm ra, tựa như quả đại pháo được

bắn ra từ khẩu đại bác cỡ lớn, trực tiếp va đập vào hai đòn tấn công của cha con Xích Trung Nghĩa.

Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~!!! Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~~!!!

Ba cú chưởng khí chỉ khẽ chạm nhẹ lên bề mặt mỡ bụng lập tức vỡ nát tan tành, thậm chí có một cú chưởng khí bị đẩy ngược trở lại tấn công thẳng về phía người thi triển ra nó.

Còn hai đòn công của cha con Xích Trung Nghĩa thậm chí không thể khiến cú đâm khí khổng lồ của Dương Kiệt chững lại được giây nào đã bị tan vỡ trong không khí, cú đâm khí tiếp tục cứ thế bắn thẳng về phía hai cha con đang biến sắc hoảng hốt la hét ở phía xa.

" mẹ kiếp, lại cái chiêu thức quỷ quái này ~~~!!!"

Nhìn thấy cú đâm khí quen thuộc đã từng khiến mình suýt chút bỏ mạng cách nay không bao lâu, trong lòng Xích Trung Nghĩa vừa phần nộ vừa nhục nhã vừa hoảng hốt gào thét.

chỉ là nhìn thấy cú đâm khí như viên đạn đại bác đã bắn tới trước mặt, tốc độ quá nhanh chỉ có né tránh bằng niềm tin mà thôi.

Xích Trung Nghĩa vội vã vơ tay chụp lấy một tấm thẻ bài treo trên cổ của Xích Hạo Nghiên giựt mạnh khỏi cổ hắn, dưới ánh mắt vẻ mặt đầy đau xót của con trai mình, trực tiếp ném thẳng ra phía trước.

Lại thêm một tấm thẻ bài phòng hộ như tấm thẻ bài mà Xích Trung Nghĩa từng sử dụng trước đó không lâu.

Thứ vật phẩm giữ mạng quan trọng như vậy tất nhiên là nằm trong tay cha con lão rồi. Chỉ là, thẻ bài như thế không nhiều, hai cha con mỗi người chỉ có một cái, sử dụng xong là hết luôn rồi đấy, hèn chi vẻ mặt của Xích

Hạo Nghiên lúc này đau khổ như ông già hần bị chết vậy, à mà đôi khi ông già hần chết còn chưa chắc đau khổ như lúc này nữa nè.

Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh ~~~~~!!!

Cú đấm khí va đập vào lá chắn phòng hộ vô hình do tấm thẻ bài hộ mệnh hình thành lập tức vang lên tiếng nổ vang trời, thậm chí khiến cho bề mặt mặt đất Xích phủ rung động như đang động đất vậy.

Dưới vẻ mặt và tâm trạng hoảng hốt sợ hãi tột cùng của cha con Xích Trung Nghĩa, cú đấm khí như bị thứ gì giữ chặt lại trong không trung, khe rung động vài cái rồi biến mất hần trong không khí, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

Uy lực lá chắn phòng hộ đã cản được Phì Lũ Bạo Liệt Quyền của Dương Kiệt rồi.

“ Cái, cái gì??? Aaaa ~~~~!!” “ Cứu, lão tổ cứuuuuu ~~~~~!!”

Cha con Xích Trung Nghĩa còn chưa kịp ăn mừng khi tai qua nạn khỏi, còn chưa kịp buông lời chế giễu, đột nhiên cảm thấy cơ thể như bị một lực đẩy đáng sợ đẩy cơ thể không ngừng giật lùi về phía sau, cho dù cố gắng cỡ nào cũng không tài nào không chế lại được.

Rầm ~~~ rầm ~~~~~!!!

Sau tiếng hét cầu cứu thất thanh vang lên, cha con Xích Trung Nghĩa đồng loạt rơi ngã xuống mặt đất như chuối già rơi khỏi cành, cho dù dùng hết toàn bộ sức lực cũng không tài nào nhúc nhích được cơ thể.

Thời khắc biểu diễn của Dương Kiệt đã tới??!!

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 383: Chìa Khóa Để Hóa Giải Ngũ Lôi Tỏa Dịch Trận!!

“ các người muốn chết như thế nào đây, nói ~~~~!!!”

Nhìn thấy hai cha con kẻ thù nằm bất động kinh hãi trên mặt đất, Dương Kiệt tỏ ra mát lòng mát dạ vô cùng, như vào ngày mùa hè nóng bức được thưởng thức một cây kem lạnh mát, áp phê sáng khoái cả thể xác lẫn linh hồn đây chứ.

Từng bước từng bước bước về phía hai cha con đang nằm và mang theo giọng điệu chế giễu nói.

Hiện giờ chỉ cần đơn giản bồi thêm một cú chùy vào đầu cả hai, sẽ vô cùng dễ dàng giải quyết mọi chuyện, nhưng đó không phải là điều mà Dương Kiệt mong muốn.

Dương Kiệt muốn hai cha con súc sinh này phải chìm đắm trong sự sợ hãi tột độ và tuyệt vọng trước khi kết liễu cuộc đời đầy tội lỗi của chúng.

Còn vấn đề không lo ra tay sớm để tam đại tổ tông có mặt kịp thời, kẻ địch đầy đủ đội hình tiếp tục sử dụng Ngũ Lôi Tỏa Dịch trận để đối phó với mình, Dương Kiệt tỏ ra chẳng mấy bận tâm, thậm chí còn kỳ vọng đối diện thức thách đó thêm lần nữa.

như đã nói, ngã xuống từ nơi này thì phải đứng dậy và vượt qua từ nơi ngã xuống đó, chứ không phải sợ hãi né tránh. Không dám đối diện sự thật chỉ khiến con người mãi mãi chẳng bao giờ tiến bộ được, mãi mãi bị ám ảnh bởi sự thất bại đó mà thôi, đó chính là quan điểm sống của Dương Kiệt.

“khoan, khoan đã thưa đại, đại nhân, chúng tôi, chúng tôi biết lỗi thật sự rồi, mong, mong đại nhân độ lượng tha, tha tội cho cha con chúng tôi, tiểu, tiểu nhân hứa, hứa sẽ không dám vuốt vào móng, móng cọp thêm, thêm lần nữa ạ, ạ”

Ác ma đã tới ngay trước mặt, nhìn thấy cây chùy thậm chí còn to hơn cơ thể bản thân gấp hai lần không ngừng vẩy múa qua lại trong tay đối phương, cha con Xích Trung Nghĩa không kịp được sờn cả tóc gáy, nếu như để cây chùy khổng lồ đó vỗ thẳng vào người, cho dù người cầm chùy chỉ là một người bình thường chưa qua tu luyện, không chết cũng thành tàn phế ngay tức khắc cho mà xem, nên lần nữa vô cùng không biết xấu hổ từng dòng nước mắt, từng vũng nước mũi như không cần tiền không ngừng tuôn trào ra dính bết cả khuôn mặt, khóc lóc năn nỉ van xin Dương Kiệt tha mạng.

“Tha tội?? Tha tội là công việc của thượng đế, còn công việc của ta chính là đưa các ngươi đi gặp thượng đế để hỏi thử xem ông ta có đồng ý tha tội cho các ngươi hay không, chết đi ~~~~~!!!”

Đối diện đáng vẻ đầy “thảm họa và đáng thương” của cha con Xích Trung Nghĩa, Dương Kiệt chẳng tỏ ra tí vẻ động lòng, cảm nhận thấy tam đại tổ tông đã gần như có mặt tại hiện trường, trực tiếp vẩy múa Phá Thiên Chùy trong tay, tỏ vẻ tung đòn kết liễu hai cha con đang nằm bất động tuyệt vọng ngay trước mặt.

Dương Kiệt muốn xem thử khi đối diện cái chết, bộ mặt bản thủ đen tối của con người sẽ đáng sợ tới mức nào, và quả thật không khiến anh ta thất vọng, cha con Xích Trung Nghĩa lúc này trông mới đẹp mặt làm sao.

Thực ra còn một thứ chưa thể phơi bày ra chính là, nếu như một trong hai người có thể nhúc nhích, chắc chắn sẽ đẩy người kia ra cản đường để bản thân có thời gian quay đầu bỏ chạy nữa kìa.

Cái gì mà tình nghĩa cha con ruột thịt gì đó, xin lỗi, tất cả chỉ là trò cười khi bản thân phải đối diện cái chết, ít nhất trong suy nghĩ nhận thức của cha con Xích Trung Nghĩa là như vậy.

“ chết đi ~~~~~!!!” “ không ~~~~~!!!” “Thaaaaaa cho ~~~~~!!!”

“ Mau, mau ra tay cứu hai cha con tiểu Nghĩa ~~~~~!!” “Khôn kiếp ~~~~~!!!” “ Mau ngưng tay ~~~~~!!!”

Ngay lúc Dương Kiệt vung chùy chuẩn bị tặng cho cha con Xích Trung Nghĩa mỗi người một chùy vào đầu, cũng là lúc tam đại tổ tông có mặt “ một cách kịp thời”, ba lão già miệng không ngừng hét lớn ngăn cản, đồng thời tay không quên tung chưởng ấn thẳng về phía Dương Kiệt ở phía dưới, hy vọng có thể đẩy lùi anh ta để giải cứu cho cha con họ.

“ hừ, biến đi cho khuất mắt ta ~~~~~!!”

Dương Kiệt vô cùng “ hợp tác” thu lại đòn kết liễu kẻ thù như cá nằm trên thớt ngay trước mặt mình, quay người vung chùy quét thẳng về phía ba đòn tấn công của tam đại tổ tông đã xuất hiện ngay trước mặt mình.

Uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~!!

Đòn công của hai bên va đập vào nhau, lập tức hình thành tiếng nổ như pháo hoa vừa được châm lửa bắn ra, vang động cả Xích phủ, khiến những người ở gần không kìm được cảm thấy đỉnh tai nhức óc, choáng váng muốn ngất đi tại chỗ.

Bản thân Dương Kiệt trực tiếp bị uy lực tàn động sau vụ nổ bộc phát ra đẩy bật ra xa, loạng choạng suýt chút đứng không vững.

“ hahahaha, tam đại lão tổ đã tới, giờ đến tội của người đã điếm, để xem người còn hồ báo được nữa hay không ~~~~!!!”

Nhìn thấy bản thân được cứu, Xích Trung Nghĩa không kìm được ngẩng đầu cười hét điên cuồng như thằng điên thằng khùng, như vẻ muốn trút bỏ nỗi hoảng sợ chết chóc mà mình phải hứng chịu lúc này vậy.

Ngoài ra, có thể nói lúc này Xích Trung Nghĩa đã hận Dương Kiệt tới tận xương tủy, hận không thể tự tay phang thây xẻ thịt kẻ thù trời đánh ở trước mặt thành trăm mảnh ngàn mảnh, hận không thể dùng linh hồn của kẻ thù làm dầu đốt đèn đời đời kiếp kiếp nữa kia.

Chính anh ta, đúng thế, chính anh ta là thủ phạm không chỉ tiêu hủy hơn 2/3 lực lượng của Xích phủ, đáng sợ hơn thế nữa, chính là hình tượng cao cao tại thượng bất khả xâm phạm của một người cha, một gia chủ mà lão khổ công gây dựng cả trăm năm nay, chỉ trong tích tắc đã bị hủy hoại hoàn toàn bởi con ác ma trời đánh trong mắt lão.

Và sự giận dữ của lão không phải hoàn toàn vô căn cứ, vì trong khoảng cách lúc này, Xích Hạo Nghiên khi chứng kiến hình ảnh thậm tệ khó coi của ông già mình khi đối diện cái chết, trong đầu không kìm được lóe qua dòng suy nghĩ: “ Dường, dường như, phụ thân đã, đã già rồi thì phải, vậy thì

Trong khoảng cách đó, trong mắt Xích Hạo Nghiên không kìm được lóe qua tia sáng dị thường, mặc dù lúc này hắn cũng không khá khẩm hơn ông già là bao, thậm chí còn tệ hại hơn nữa.

Nhưng khi con người xuất hiện suy nghĩ dị thường, những suy nghĩ như thế sẽ không thể kìm chế và không ngừng khuếch đại lên.

Còn vấn đề bắt sống Dương Kiệt giao nộp cho Thiên Kiếm Tông để mang lại lợi ích cho gia tộc gì đó, lúc này phần nộ đã che mờ cả lý trí của lão, không còn xuất hiện trong suy nghĩ của lão ta nữa rồi.

“ Trung Nghĩa, Hạo Nghiên, không sao chứ?? ” “ không, không sao thừa lão tổ, chỉ là cơ thể, ủa, nhúc nhích được rồi. ” “ cũng may là lão tổ xuất hiện kịp thời, nếu không thì e rằng chúng con đã chết bởi thủ đoạn bỉ ổi của tên khốn đó rồi. ” “ Đúng thế, đúng thế, chỉ cần chúng ta đầy đủ người, tiếp tục thi triển Ngũ Lôi Tỏa Địch Trận, tên ác ma đó nhất định sẽ phải đền tội. ” “ ồ, tất nhiên rồi!! ”

Tam đại tổ tông đáp xuống ngay bên cạnh cha con Xích Trung Nghĩa đang nằm bất động trên mặt đất, lên tiếng hỏi han và định dùng tay nhắc cả hai đứng dậy, nhưng điều đó không cần thiết vì lúc này cũng vừa đúng thời điểm hiệu ứng té ngã bất động của Phi Lũ Bạo Liệt Quyền đã kết thúc, cả hai nhanh chóng từ dưới đất bò dậy, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt ở phía xa, đồng thời hả hê nói, như vẻ chiến thắng đã nằm gọn trong lòng bàn tay vậy.

“ Có mặt đông đủ rồi đúng không??? Vậy thì chúng ta tiếp tục cuộc chơi nào!! ”

Dương Kiệt phối hợp " diễn kịch " này giờ cũng chỉ chờ có thể, chỉ cười lạnh vung chùy lên chĩa thẳng về phía đối thủ hùng hổ khiêu khích.

“ to gan ~~~~!! ” “ Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ ~~~!! ” “ Xem ra ngươi vẫn chưa rút ra được bài học đau thương cách nay không lâu nhỉ?? Không sao, bọn ta sẽ cho mi cơ hội ôn lại bài ngay tức khắc ~~!! ” “ bố trận ~~~~~!!! ”

Ngũ Lôi Phong Địch Trận ~~!!

đừng nhìn lũ người này hùng hổ như vậy, nhưng trong lòng chúng biết rõ thực lực của Dương Kiệt đáng sợ tới cỡ nào, đừng nói là 1vs1, cho dù cả nhóm hợp sức cũng không phải là đối thủ của Dương Kiệt vào thời điểm này, thậm chí không đủ để anh ta xia răng nữa là, nên vô cùng quả quyết thi triển trận pháp có thể mang lại chiến thắng cho mình ngay tức khắc.

“ lại cái trò trẻ con cũ rích này?? Một chiêu không có tác dụng đối với bốn thiếu gia tới hai lần đâu.”

Nhìn thấy đám người hùng hổ lao tới chuẩn bị vây tròn bản thân ở chính giữa để thi triển Ngũ Lôi Tỏa Định Trận như lần trước, Dương Kiệt không hề lộ ra chút vẻ hoảng hốt sợ hãi, ngược lại còn cười lạnh chế giễu trêu chọc đối phương.

Đối diện những lời khiêu khích chế giễu của Dương Kiệt, cả nhóm chẳng mảy may động lòng, vẫn tiếp tục tiến tới chuẩn bị vây bắt lấy kẻ thù ở trước mặt.

Đừng nhìn Dương Kiệt lúc này tỏ ra tự tin thản thờ vẫn còn có thời gian buông lời trêu chọc đối thủ như thế này, thực ra thần kinh của anh ta đã căng thẳng lên tới mức tột độ, tập trung hết chú ý vào động tác của nhóm người ở trước mặt, một giây cũng không dám lơ là, vì chỉ cần chút sơ sẩy, bản thân có thể lần nữa dẫm vào vết xe đổ trước nay. Nếu như để bị bắt nhốt thêm lần nữa, anh ta có thể đâm đầu vào tường chết quách đi cho rồi.

Ngũ Lôi Tỏa Định trận chỉ thực sự bất khả chiến bại khi trận pháp được hình thành, chính là thời khắc cả nhóm hình thành vòng vây hình tròn vây chặt kẻ địch ở chính giữa, vậy có nghĩa là, trước khi vòng vây hình tròn kịp hình thành, vẫn còn cơ hội để nạn nhân thoát ra khỏi pháp trận đáng sợ này.

Và như đã từng diễn tả, quá trình bố trí Ngũ Lôi Tỏa Định trận chính là ngay từ lúc đầu cả nhóm di chuyển nhanh về phía mục tiêu với đội hình

thẳng hàng dọc, mà khi áp sát tới ngay trước mặt mục tiêu, cả nhóm mới bắt đầu di chuyển theo hướng chiều kim đồng hồ cho tới khi hoàn toàn vòng vây hình tròn khò chặt mục tiêu ở trung tâm.

Và trong quá trình đội hình thi triển pháp trận đang di chuyển theo chiều kim đồng hồ cho tới khi hình thành vòng vây, chính là khoảng cách quan trọng để nạn nhân có thể lợi dụng để thoát khỏi phát trận nguy hiểm này.

Tuy khoảng thời gian từ lúc di chuyển theo chiều kim đồng hồ cho tới lúc hình thành vòng vây là rất ngắn, ngắn tới nỗi có thể phát lờ đi vì chỉ chưa tới hai nhịp thở của một người bình thường, thông thường nạn nhân còn chưa kịp phản ứng, cho dù đã kịp phản ứng đi nữa, cơ thể chắc gì theo kịp phản ứng thần kinh để xoay trở chứ??

Đối với người khác thì quá khó, nhưng đối với Dương Kiệt thì hoàn toàn không phải là vấn đề. Vì nên nhớ anh ta sở hữu một kỹ năng né tránh vô cùng hữu dụng từng học được trong Thánh Hỏa Tông.

Càn Khôn Nhất Thiểm!!

Đúng thế, Càn Khôn Nhất Thiểm, chính là át chủ bài khiến Dương Kiệt tự tin có thể hóa giải Ngũ Lôi Tỏa Dịch Trận của đối phương.

Nếu như nói cơ thể có thể không theo kịp phản ứng né tránh, nhưng với thần thức của một nguyên thần tầng thứ 5 như Dương Kiệt, đừng nói là hai nhịp thở, cho dù chỉ còn nửa nhịp thở đi nữa cũng quá đủ để anh ta phản ứng kịp rồi.

Trong lúc cả nhóm nhà họ Xích đang hùng hổ lao tới trước mặt, Dương Kiệt đã dùng thần thức của mình định vị một vị trí an toàn để chuẩn bị tiến hành dịch chuyển xong xuôi rồi, anh ta vẫn còn thời gian thảnh thơi đứng yên tại chỗ theo dõi đám người đang diễn trò mèo ở trước mặt.

Và trong cả nhóm di chuyển chiều kim đồng hồ gần xong, vòng vây gần như hình thành chỉ trong tích tắc, Dương Kiệt đã lập tức kích hoạt Càn Khôn Nhất Thiểm không chút do dự.

Mẹ kiếp, nào dám do dự nữa chứ, bộ không sợ lần nữa bị bắt giam trong cái pháp trận quỷ quái này lần nữa à?

Chỉ là, sau khi kích hoạt Càn Khôn Nhất Thiểm trong ý thức xong, Dương Kiệt lại lập tức tỏ thấp thỏm không yên vì không thể biết được và khẳng định rằng suy nghĩ ý tưởng của mình có chính xác hay không, nếu như mọi thứ không diễn ra giống như những gì mình nghĩ và tính toán, thì

Roẹt ~~~~~!!

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 384: Ép Vào Đường Cùng??!

“ thành ủa?? chuyện gì xảy ra thế này?? Tên khốn đó” “ không, không thể nào, hắc, hắc đã thoát khỏi Ngũ Lôi Tỏa Dịch Trận của chúng ta ~~~!!!” “ Sao, sao có thể như thế được chứ?? Lão phu không tin ~~~~~!!!”

Ngay từ lúc cơ thể của Dương Kiệt dần phai mờ đi ngay tại vị trí đang đứng ban đầu, cũng là thời khắc nhóm người nhà họ Xích vừa hình thành vòng vây vây chặt mục tiêu ở trung tâm.

Chỉ là cả nhóm còn chưa kịp reo hò mừng rỡ, giật mình hoảng hốt kêu thét lên khi phát hiện mục tiêu đã biến mất khỏi vị trí trung tâm vòng vây từ lúc nào rồi.

Vậy có nghĩa là Ngũ Lôi Tỏa Dịch Trận đã mất tác dụng đối với Dương Kiệt, chứng tỏ suy tính và phương pháp của anh ta là hoàn toàn chính xác.

“ haha, bất ngờ lắm hả?? đã nói rồi, trò con nít đó không có tác dụng hai lần đối với bốn thiếu gia đâu, Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bỏ bỏ bỏ ~~~~~!!!”

Trong lúc cả nhóm đang kêu gào đầy bất cam và khó tin, Dương Kiệt sau khi thoát khỏi vòng vây thâm thở phào nhẹ nhõm, trong lòng tỏ ra phần khích khoái trí vô cùng, dương dương tự đắc lên tiếng chê cười chế giễu đối phương vài câu xong, hai chân nhún mạnh xuống đất tung người lên không trung, vung chùy bỏ thẳng xuống vị trí nhóm người nhà họ Xích vẫn còn chưa định thần hoàn hồn ở phía dưới.

“chạy, chạy mau ~~~~~!!!” “đồ khôn, không thể nào, không thể nào như thế được ~~~~~!!!” “Trung Nghĩa, Hạo Tín, né sang một bên mau ~~~~~!!!”

Tam đại tổ tông là người phản ứng nhanh hơn cả, nhìn thấy chùy khí chỉ chít như mưa trút nước đổ thẳng xuống, không kịp được tê tái cả da đầu, hồi hải tung người nhảy né sang một bên, đồng thời không quên lớn tiếng kêu gọi cha con Xích Trung Nghĩa hành động theo mình.

Còn vì sao không trực tiếp kéo cả hai né luôn mà chỉ gào lớn nhắc nhở là do những quả chùy khí đã gần như ập thẳng xuống đất, bản thân né tránh còn năm ăn năm thua, kéo thêm một người chỉ có nước cùng nhau bị nhấn chìm bởi những quả chùy khí kinh khủng đó mà thôi.

Lúc này chủ động lên tiếng nhắc nhở một câu đã là có tình có nghĩa lắm rồi.

Tiếng gào thét nhắc nhở của tam đại tổ tông nhanh chóng kéo cha con Xích Trung Nghĩa quay trở về thực tại, chỉ là do chậm trễ hết vài nhịp cộng thêm thực lực của cả hai, đặc biệt là Xích Hạo Nghiên, muốn nhảy sang một bên né tránh chỉ còn là ước mơ xa xỉ mà thôi.

Ngay cả Xích Trung Nghĩa cũng chưa đủ tự tin bản thân có thể lách lặn né qua được đòn tấn công mang tính hủy diệt của kẻ thù nữa là.

Xích Trung Nghĩa tất nhiên là hiểu rõ điều đó, và để cho chán ăn, cho nên.....

Ánh mắt đầy quyết đoán lạnh lùng nhanh chóng liếc ngang qua con trai Xích Hạo Nghiên, nghiền răng lạnh lạnh lắm bầm nói: “dù sao thì con cũng không thể nào qua khỏi số phận bị thảm lần này, vậy chi bằng con chết để ta được sống, ta hứa sẽ làm hết tất cả để trả mối thù máu này cho con”

“phụ, phụ thân, người định không, aaaaa ~~~~~!!!!”

Xích Hạo Nghiên đứng ngay bên cạnh Xích Trung Nghĩa đang tỏ ra hốt hoảng kinh hãi tột cùng, không tự chủ quét ánh mắt đầy “ kỳ vọng” về phía ông già mình, nào ngờ đáp lại hắn chính là vẻ mặt đầy kiên quyết và giận dữ, hắn còn chưa kịp định thần, đã bị ông già “ thân thương” của mình nắm chặt lấy tay trực tiếp ném thẳng về phía những quả chùy khổng lồ đã gần như xuống tới đỉnh đầu.

Uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~!!!!

Cơ thể của Xích Hạo Nghiên va chạm vào những quả chùy khí lập tức nổ tung tan nát ngay trên không trung, chết một cách tức tưởi, không biết là trước khi chết hắn đang chửi mắng nguyên rủa Dương Kiệt hay ông già “ thân thương” của mình nữa đây??? Có thể là cả hai chứ nhỉ??

Và việc hy sinh đưa con ruột thịt duy nhất của mình không phải là hoàn toàn vô nghĩa, vụ va đập khiến cho những quả chùy khí chững lại ngay trên không trung khoảng vài giây, và vài giây đối với một tông sư tầng thứ 7 như Xích Trung Nghĩa, quá đủ để thoát hiểm trong gang tấc rồi.

Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh ~~~~~!!!

Những quả chùy khí sau một hồi chững lại trên không trung tiếp tục lao thẳng xuống đích đến, nhưng thật đáng tiếc là lúc này vị trí đó đã không còn một bóng người nào cả, nên những quả chùy khí chỉ có thể để lại vô số vũng hồ lớn nhỏ chi chít gần như san bằng cả một khu vực rộng lớn trên mặt đất mà thôi.

Phì phò, phì phò, phì phò ~~~~~!!!

Ngay sau khi né tránh thành công, Xích Trung Nghĩa hít thở nặng nề, ánh mắt như vẻ hận không thể nhai tươi nuốt sống nhìn chằm chằm về phía

Dương Kiệt, như vẻ trút hết mọi oán hận vào người anh ta, như vẻ cái chết của con trai chính là do Dương Kiệt gây ra, hoàn toàn không liên quan gì tới mình vậy.

Đừng nói là Dương Kiệt, ngay cả tam đại tổ tông cũng lọt ra vẻ mặt không thể tin nổi nhìn chăm chăm vào Xích Trung Nghĩa.

Từng có câu, hổ dữ không ăn thịt con mình, thế mà lão già này chỉ vì muốn giữ mạng, sẵn sàng đẩy con trai ruột thịt của mình ra chết thay, đã vậy sau khi xong việc còn tỏ ra vẻ mọi thứ không liên quan gì tới bản thân, tất cả mọi đồ làm đều thuộc về kẻ thù mà thôi.

Tam đại tổ tông không tự chủ khề nhích người tránh xa Xích Trung Nghĩa không dám đứng gần bên lão nữa.

Đùa à?? Ngay cả con trai ruột thịt trong lúc nguy cấp cũng có thể mang ra làm bia đỡ đạn để chết thay cho mình, huống chi là lão tổ tông có quan hệ xa xôi ngàn dặm này chứ??

“ các vị lão tổ, Ngũ Lôi Tỏa Định trận đã mất tác dụng, ngày tàn của nhà họ Xích đã tới ngay trước mặt, đã tới lúc chúng ta chứng tỏ mình mang theo dòng máu đầy kiêu hãnh của nhà họ Xích rồi đây.”

Ngay sau cái chết của con trai mình, không biết phải là con người sau khi mất hết tất cả và bị dồn vào con đường cùng, đột nhiên trở nên bình tĩnh thản nhiên hẳn lên. Chỉ thấy Xích Trung Nghĩa vẫn dán chặt đôi mắt đầy thù hận vào người Dương Kiệt, nhưng miệng lên tiếng nói như muốn nhắc nhở điều gì đó với tam đại lão tổ và cả bản thân.

“ cái gì?? Ý của con là” “ điên rồi, điên rồi, lão phu tuyệt đối không chấp nhận làm điều đó.” “ mọi chuyện vẫn chưa tới thời điểm tột tệ nhất, chi bằng” “ không ~~~~~!!!”

Tam đại tổ tông tỏ vẻ hoảng sợ không thể chấp nhận câu nói đầy ngụ ý của Xích Trung Nghĩa, còn định lên tiếng chống chế và khuyên can, nhưng lập tức bị Xích Trung Nghĩa ngắt lời.

“ không còn thời gian để do dự, cũng không có cơ hội để chúng ta tự lừa dối bản thân nữa đâu. Đã tới thời khắc này rồi, các vị nghĩ rằng chúng ta có quý xuống đầu hàng đi nữa, hấn sẽ rủ lòng thương tha mạng cho chúng ta sao???”

Xích Trung Nghĩa cười lạnh chế giễu, hoàn toàn không cho đối phương con đường lui và từ chối cả.

“ chỉ là....” “ nhưng mà” “ thôi thôi, tám thế đủ rồi, bốn thiếu gia không có thời gian chờ các người ở đó diễn trò, có gì muốn nói nữa thì chờ tới lúc cùng gặp mặt dưới địa phủ rồi nói cho đã, còn bây giờ, hãy chết đi ~~~~~!!!”

Trong lúc tam đại tổ tông còn tỏ ra bất cam lên tiếng phản bác, nhưng Dương Kiệt ở phía xa không cho chúng thời gian làm thế nữa rồi. linh cảm mách bảo cho anh ta biết rằng ngay lập tức phải ra tay giải quyết đám người ở trước mặt, nếu không sẽ gây sự rắc rối cho bản thân cho mà xem.

Một sai lầm không bao giờ để lặp lại hai lần, Dương Kiệt quyết định tung đòn chí mạng kết liễu lũ phế vật ở trước mặt.

“Giới Vương Quyền X5, Phì Lũ Bô Dưa Đại Pháp, chết hết cho ta ~~~~~!!!!”

Dương Kiệt lần này đã bung hết toàn bộ thực lực của bản thân đánh nhanh diệt gọn, không cho kẻ địch chút may mắn cơ hội nào nữa.

“ cái gì ~~~~!! Thực lực của hấn ~~~~~!!!” “ Không thể nào, không thể nào như thế được, hấn mới bao nhiêu tuổi chứ?? Tu luyện được bao

nhiều năm mà sở hữu một thực lực đáng sợ như thế này chứ?? ảo giác, tất cả chỉ là ảo giác ~~~~!!” “ tác nghiệp, đúng là tác nghiệp, rốt cuộc tên ngu xuẩn trời đánh nào đã khiêu khích con ác ma đáng sợ này về đối đầu với nhà họ Xích chúng ta chứ ~~~~!!??”

Câu chữ thét như đang chữ xéo bản thân lọt vào tai của Xích Trung Nghĩa cũng chả khiến lão chút mảy may chột dạ, ngược lại còn cười lạnh thản nhiên đón nhận như một lời khen nữa là.

Muốn chữ gì thì chữ đi, chỉ chút nữa thôi, đám lão già không chết nổi các ngươi sẽ trở thành một phần thực lực của ta, còn nếu không thì chấp nhận tan xương nát thịt, chết không có cơ hội đầu thai bởi sự thăm sát của tên Dương Kiệt đó, các ngươi muốn đi con đường nào chứ chọn đi.

“ Nghịch Quang Phô Địa Quyền ~~~~!!!” “ Liệt Tâm Chương ~~~~!!!” “ Liệt Hỏa Cuồng Phong Trảm ~~~~~~!!!”

“ Chân Nguyên Kết Giới ~~~!! ” “ Tam Vị Nhất Thể Thuẫn, mở ~~~~!!”

Tam đại tổ tông không còn dám lơ là giấu sức nữa, trực tiếp thi triển bộc lộ hết toàn bộ tuyệt học thực lực của bản thân ra cùng hợp sức đối phó với đòn tấn công mang tính hủy diệt của kẻ địch.

Chỉ là, khi đối diện với một Dương Kiệt đã bung hết toàn bộ sức mạnh của mình lúc này, tương đương với một nguyên thần tầng thứ 10, lớn mạnh hơn cả người mạnh nhất ở đây cả một đại cảnh giới, cho dù trong nhóm có người sở hữu thánh khí hay tuyệt học thánh giới đi nữa, cũng không thể bù đắp nổi sự chênh lệch quá đáng như lúc này này, huống chi lũ người này làm gì có chứ!!

Những đòn phản công của tam đại tổ tông chỉ khẽ chạm nhẹ vào chùy khí do Dương Kiệt bỏ xuống lập tức bị vỡ nát tan tành, thậm chí ngay cả tấm khiên tam giác khiến Dương Kiệt có chút đau đầu trước kia không trụ nổi quá hai giây đã vỡ thành hàng trăm hàng ngàn mảnh rồi biến mất trong không khí, chứ đừng nói là kích hoạt hiệu ứng phản dam như trước kia.

Hoàn toàn không cùng đẳng cấp mà!!

Tam đại lão tổ tuyệt vọng, nhanh chóng học theo Xích Trung Nghĩa trước kia, từ trên cổ rút ra thẻ bài bảo hộ, đồng loạt kích hoạt ném hết ra trước mặt, hy vọng có thể ngăn cản được đòn tấn công mang tính hủy diệt, có thể dễ dàng nuốt chửng hủy diệt bản thân trong tích tắc đã tới ngay trước mặt.

Đùng đùng đùng đùng ~~~~~!!!!!!! Crack ~~~ crack
~~~ crack ~~~~ .....!!!!!!!

Và thẻ bài bảo hộ lần nữa phát huy hiệu quả đáng kinh ngạc của nó, những quả chùy khí va đập vào lá chắn phòng không thể xuyên thủng được “tấm khiên cực kỳ kiên cố” này, toàn bộ vỡ nát biến mất ngay tức khắc.

Ba thẻ bài bảo hộ kích hoạt cùng một lúc, năng lực phòng thủ tuyệt đối không thể xem thường được.

Tất nhiên, ba người đứng ở phía sau lá chắn phòng hộ cũng không dễ chịu chút nào, tuy những quả chùy khí vừa lao xuống đã bị vỡ nát biến mất, nhưng uy lực tàn dư phóng thích ra trực tiếp xuyên qua lớp lá chắn đập thẳng vào cơ thể của ba người đứng trong đó, tuy uy lực còn tồn đọng không thể lấy mạng tam đại tổ tông, nhưng cũng đủ khiến cả ba khốn khổ phun máu liên hồi theo từng đợt năng lượng đập thẳng vào người.

Tuy đòn tấn công của Dương Kiệt đã bị hóa giải. Nhưng vấn đề là người ta kết thúc đòn này xong có thể tiếp tục thi triển đòn tấn công tiếp theo một cách dễ dàng, bộ không thấy người ta đang tiếp tục xoay người múa chùy trên không chuẩn bị tung đòn kế tiếp sao?? Còn bùa hộ mệnh của bản thân, sau khi chống đỡ đợt tấn công đầy kinh hoàng kia cũng đã nhanh chóng biến mất trong không khí, trên người cả ba lúc này làm gì còn tấm thẻ bài bảo hộ nào để tiếp tục phòng thủ đợt tấn công tiếp theo của kẻ địch nữa chứ??

Tam đại tổ tông đưa mắt nhìn nhau với vẻ chết chóc tuyệt vọng.

Chẳng lẽ kết thúc thật rồi sao???

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 385: Huyết Tế!!

Từ đầu tới cuối Xích Trung Nghĩa chỉ đứng ở một bên lạnh lạnh quan sát, nhìn thấy bộ dạng thê thảm của tam đại lão tổ, trong lòng cười lạnh: “Hừ, cho đáng đời, để xem lũ già không chết các ngươi còn dám cứng đầu nữa không.”

“haha, đỡ được một đòn của bốn thiếu gia, nhưng không biết đòn kế tiếp thì sao nhĩ???”

Dứt câu, Dương Kiệt trực tiếp ném Phá Thiên Chùy lên không trung, bản thân từ từ ngẩng cao đầu nhìn về phía quả chùy đang không ngừng xoay chuyển bay lên càng lúc càng cao, dưới ánh mắt đầy kinh hãi thấp thỏm của tam đại lão tổ, chỉ trong tích tắc Phá Thiên Chùy đã biến mất khỏi tầm nhìn của tất cả những người có mặt tại hiện trường, và cũng vào thời điểm này, đôi mắt của anh ta đột nhiên rực sáng, há há cười lớn: “ném thử tuyệt học mới của bốn thiếu gia đây, Phì Lũ, Phì Lũ gì nhĩ, à đúng rồi, Phì Lũ Ngả Người Móc Bóng ~~~~~!!!”

Chỉ thấy Dương Kiệt hai chân nhún mạnh xuống đất tung người nhảy thẳng lên không trung theo đường thẳng như một mũi tên xé gió.

Khi Dương Kiệt đã nhảy lên tới độ cao nhất định, cũng là lúc Phá Thiên Chùy lần nữa xuất hiện và đang rơi xuống ngay trên đỉnh đầu của anh ta.

Dương Kiệt lập tức xoay người đưa lưng về phía Phá Thiên Chùy đã rơi tới trước mặt, cơ thể lật ngược ba trăm sáu chục độ tại chỗ, chân phải bao

phủ bởi luồng chân nguyên màu xanh lá trực tiếp đá thẳng vào bề mặt Phá Thiên Chùy.

Boooooooooong ~~~~~!!!

Một pha ngả bàn đèn đẹp mắt đầy kinh điển thậm chí vô cùng hiếm hoi xuất hiện trong những trận cầu bóng đá ở Trái Đất lần đầu tiên xuất hiện ngay trên địa lục Huyền Thiên.

Chỉ là, cho dù pha ngả bàn đèn này có đẹp mắt tới cỡ nào, đối thủ của anh ta, nhóm tam đại tổ tông tuyệt đối không đủ tâm trạng để thưởng thức và khen ngợi, ngược lại khi nhìn thấy Phá Thiên Chùy sau khi được đá ra bởi Dương Kiệt, lúc này đã phình to ra gấp 10 lần so với ban đầu, thể tích có thể chiếm gần phân nửa một sân bóng đá rồi, còn uy lực do nó phát tán ra thì khỏi nói rồi, có thể nói là gần như gấp đôi so với gần trăm quả chùy khí được bỏ ra bởi Phì Lũ Bồ Dưa Đại Pháp cộng lại.

“ Quả bóng khổng lồ” này mà đá xuống mặt đất, tuyệt đối có thể hình thành trận động đất cấp 10, xóa sổ san bằng tất cả mọi thứ trong một phạm vi rộng lớn cho mà xem.

Cũng may là trước khi sử dụng chiêu này, Dương Kiệt đã lén lén tể Càn Khôn Tháp ra hút gia đình Xích Hạo Tín đang ngất đi vào trong không gian ảo để tránh trường hợp đánh nhầm. Do tất cả mọi người đều đổ dồn hết mọi tập trung vào cuộc giao chiến, nên nhất thời không ai phát hiện ra điều đó.

Phì Lũ Ngả Người Móc Bóng (Tuyệt học địa giới tuyệt phẩm): một tuyệt kỹ mới do Dương Kiệt sáng tạo ra, tung người lên không trung hình thành tư thế ngả bàn đèn trong môn thể thao bóng đá, dồn hết toàn bộ chân nguyên vào chiếc chân để tung ra cú đá tất sát, đá thẳng vào vật thể hình tròn để hủy diệt kẻ địch trên mặt đất. chú thích: vật thể được dùng để tung đòn có thể tích càng lớn thì uy lực sẽ càng lớn.

Tuy đòn tuyệt học mới này không có bất kỳ hiệu ứng tuyệt học như những môn tuyệt học trước kia, nhưng uy lực của nó tuyệt đối có thể dùng từ khủng bố để hình dung.

Lớn mạnh hơn gấp đôi so với gần cả trăm quả chùy khí gộp lại, tuyệt đối không thể đùa giỡn được, nó mà nổ một phát thì chỉ có nước cầu nguyện với chúa mà thôi.

Tất nhiên, đừng coi đòn tấn công lần này tạo ra hiệu ứng khủng khiếp như vậy, thực ra Dương Kiệt đã nhanh chóng nén lại sức mạnh của đòn tấn công, vì dù sao thì san bằng tàn phá cả thủ phủ nhà họ Xích không phải là điều mà anh ta muốn làm lúc này.

Tuy uy lực giảm đi khá nhiều, nhưng dùng để xóa sổ đám người nhà họ Xích ở phạm vi nhất định tuyệt đối không thành vấn đề gì cả.

Tam đại lão tổ tất nhiên là hiểu rõ uy lực của “quả bóng khổng lồ” đang lao xuống như một tiểu hành tinh đang đâm vào Trái Đất, khẽ đưa mắt nhìn nhau một cái, cả nhóm lộ ra vẻ mặt kiên quyết pha lẫn luyến tiếc đau xót.

“Trung Nghĩa, còn chờ đợi gì nữa, tiến hành đi ~~~~~!!!”

“cuối cùng cũng chịu khuất phục rồi sao?? có thể chứ, hì hì ~~~!!!”

Nhìn thấy tam đại lão tổ cuối cùng cũng chịu khuất phục và đồng ý kế hoạch của mình, Xích Trung Nghĩa khẽ lóe qua nụ cười chiến thắng, nhưng không dám do dự chần chừ thêm phút nào vì quả bóng khổng lồ đã gần như ập tới đỉnh đầu của tất cả mọi người, cảnh tượng như ngày tận thế khiến tiếng kêu gào khóc thét của đội cận vệ vẫn còn sống sót ở phía xa vang lên liên hồi, ai nấy đều bối rối hoảng hốt vừa la hét vừa quay đầu bỏ chạy, hy vọng có thể thoát khỏi đòn hủy diệt đáng sợ đang ập xuống.

vội vã từ trong nhẫn cảm khôn của mình rút ra một viên đan dược màu đỏ tươi như máu, không chút mảy may suy nghĩ nhét thẳng vào miệng mình, đồng thời di chuyển nhanh về phía tam đại lão tổ.

“Tiến hành đi ~~~~!!!” Xích Trung Nghĩa tỏ ra vui mừng phấn khích đứng ngay trước mặt tam đại lão tổ, lúc này không còn tỏ ra thái độ tôn kính lễ phép nữa, trực tiếp ra lệnh nói.

Cũng phải, chỉ cần tiến hành xong nghi thức “huyết tế”, ba lão tổ tông sẽ bị rút sạch hết toàn bộ chân nguyên trong cơ thể, vậy có nghĩa là, cả ba sẽ lập tức bị mất hết toàn bộ thực lực hiện tại của mình, bị biến trở lại thành ba lão già bình thường không hơn không kém chưa từng tu luyện qua vậy.

Huyết tế, chính là một phương pháp, một át chủ bài của tất cả gia tộc trên đại lục Huyền Thiên.

Khi một gia tộc gặp phải kẻ địch quá lớn mạnh không thể chống cự nổi, gia chủ của gia tộc có thể cùng người có chung dòng máu trong gia tộc tiến hành nghi thức huyết tế, những người tham gia sẽ phải truyền hết toàn bộ thực lực hiện có của bản thân vào cơ thể của gia chủ, và gia chủ sau khi tiếp nhận toàn bộ thực lực do người khác truyền qua, thực lực sẽ ngay lập tức gia tăng lên tới mức đáng sợ, với cái vốn đó, hoàn toàn có thể giúp cho gia tộc lật ngược tình thế, chuyển bại thành thắng.

Và cách gia tăng thực lực như thế này, vô cùng giống như hấp thụ quả cầu tinh huyết của Huyết Ma Đạo, chỉ là Huyết Ma Đạo gia tăng thực lực bằng cách dùng tinh huyết của người tu luyện bất chấp sự đồng ý tự nguyện của người ta hay không, nên mới bị cả Huyền Thiên đại lục coi như là tà thuật, tà đạo. Còn Huyết Tế của các gia tộc, chỉ có thể thành công dựa như sự đồng ý và tình nguyện của người tham gia, đặc biệt là phải người có cùng huyết thống mới có thể thành công, nên dễ dàng được chấp nhận hơn Thiên Ma Hấp Huyết Đại Pháp của Huyết Ma Đạo.

Dù gì cũng là một át chủ bài để các gia tộc giữ mạng, ai dám khẳng định gia tộc của mình một ngày nào đó không gặp phải kẻ thù có thực lực đáng sợ tới kiếm chuyện, đánh không lại bị diệt tộc chứ?? Nên Huyết Tế đã được cả Huyền Thiên đại lục chấp nhận như một thủ đoạn phòng vệ chính đáng mà thôi.

Thực ra thì nếu như bạn đã từng đọc qua truyện Bảy Viên Ngọc Rồng, sẽ nhận ra rằng Huyết Tế có nhiều nét giống như năng lực đồng hóa của người Namek.

Chỉ là năng lực đồng hóa của người Namek phải hy sinh mạng sống của người đồng ý tham gia đồng hóa, còn huyết tế chỉ phải hy sinh toàn bộ thực lực của người tham gia, còn sinh mạng sẽ không bị ảnh hưởng.

Tất nhiên, trên đời này không có thứ gì là hoàn hảo, Thiên Ma Hấp Huyết Đại Pháp và năng lực đồng hóa phải hy sinh bằng mạng sống của người khác, tuy Huyết Tế chỉ hy sinh thực lực chứ không ảnh hưởng tới tính mạng của người tham gia, nhưng ngược lại hiệu quả chắc chắn sẽ có khiếm khuyết nhất định.

Hai phương pháp kia tuy phải hy sinh bằng mạng sống của người tham gia, nhưng người được thừa hưởng sức mạnh có thể mãi mãi giữ được sức mạnh đã gia tăng của mình. Còn Huyết Tế, người thừa hưởng sức mạnh chỉ có thể duy trì thực lực gia tăng này trong vòng 12 canh giờ, nghĩa là sau 12 canh giờ, thực lực gia tăng được của người thừa hưởng sẽ lập tức biến mất, đáng sợ hơn nữa, kèm theo một tác dụng phụ chính là thực lực của người thừa hưởng sẽ bị giáng xuống một đại cảnh giới do cơ thể bị tổn thương khi nhận được một luồng sức mạnh quá lớn không thuộc về mình.

Bùng nổ chưa được quá một ngày lập tức bị đẩy trở lại nguyên hình, thậm chí còn tồi tệ hơn thế nữa, nếu như không phải rơi vào tình thế tuyệt vọng không còn đường lui, không ai điên khùng đi tiến hành Huyết Tế cả.

Chỉ là khi cả gia tộc phải đối diện sự diệt vong, so với ngay cả mạng còn không giữ nổi, bị giáng xuống một đại cảnh giới và hy sinh thực lực của vài người trong dòng tộc thì đã sao nào?? Chỉ cần không chết, rồi mọi chuyện cũng sẽ tốt trở lại mà thôi, không phải sao??

Viên đan dược màu đỏ mà Xích Trung Nghĩa vừa bỏ miệng, chính là đan dược đặc chế dùng để phục dụng khi tiến hành huyết tế, có tác dụng cường hóa huyết khí và thể cốt của người phục dụng tạm thời, để người phục dụng đạt đủ điều kiện để nhận một lượng năng lượng khổng lồ không thuộc về mình.

Có thể hình dung một quả bóng chỉ có thể tích bấy nhiêu đó hơi, nếu bơm vào quá mức, quả bóng vượt quá giới hạn chịu đựng sẽ lập tức nổ tung. Và đan dược đặc chế này, chính là khuếch đại thể tích của quả bóng để có thể chứa hơi nhiều hơn đây mà.

Và Huyết tế, chỉ có gia chủ của gia tộc mới có thể tiếp nhận được sức mạnh do người trong tộc truyền qua, ngoài gia chủ ra không ai có thể tiếp nhận năng lượng từ Huyết Tế cả.

Đó cũng là lý do vì sao tam đại tổ tông phải chấp nhận hy sinh chứ không phải là Xích Trung Nghĩa trở thành một trong số họ.

“ Huyết tế ~~~~~!!!!”

Tam đại lão tổ mỗi người phân biệt đưa tay phải ấn thẳng vào vầng trán, hai bên ngực trái và ngực phải của Xích Trung Nghĩa, ngay tức khắc xung quanh bốn người tựa như hình thành một luồng năng lượng có hình dáng như một chiếc chảo úp xuống màu đỏ rực như máu và thấp sáng một cách dữ dội.

“ cái gì?? Đó là .....”

Dương Kiệt sau khi hoàn thành Phì Lũ Ngả Người Móc Bóng vẫn còn đang treo lơ lửng trên không trung, nhìn thấy cảnh tượng bất thường đang diễn ra của nhóm người nhà họ Xích ở dưới mặt đất, không kìm được kinh ngạc kêu thét lên, đồng thời trong lòng lập tức trầm xuống, linh cảm không hay lúc này càng lúc càng khuyếch đại trong thâm tâm của anh ta.

Uỳnh ~~~~~ ~~~~~~!!!!

Quả bóng khổng lồ lao xuống va đập vào chiếc chảo năng lượng lập tức bị đẩy bật trở lên, dường như uy lực của nó không đủ để phá hủy quá trình huyết tể của nhóm Xích Trung Nghĩa.

Thực ra cũng không quá bất ngờ, năng lượng phóng thích ra khi huyết tể là tương đương với thực lực mà người thừa hưởng sẽ nhận được, và đòn tấn công lúc này của Dương Kiệt cũng đã kìm nén lại gần nửa nên lúc này không thể phá vỡ chiếc chảo năng lượng không phải là điều khó hiểu.

Nếu như ngay từ đầu anh ta dồn hết toàn lực vào đòn đánh lúc này, không chừng lúc này có thể khiến cho quá trình Huyết Tể bị gián đoạn rồi.

Chỉ là trên đời này ai biết được chữ ngờ chứ??

Dương Kiệt nhanh tay chụp lấy Phá Thiên Chùy bị đẩy ngược trở lại, lúc này tiếp tục tung đòn đã quá trễ rồi, anh ta chỉ còn cách mang theo vẻ đầy thận trọng nhìn chăm chăm dưới mặt đất, để xem nhóm người đó đang giở trò gì.

Uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~ uỳnh ~~~~~~!!!

Khi chiếc chảo năng lượng phình to tới mức cực đỉnh, nó tựa như đã chịu đựng tới mức giới hạn, đột nhiên nổ tung ra hình thành tiếng nổ vang trời. (cũng may là pháp trận phong tỏa không gian còn chưa ngắt kết nối và có chất lượng không tệ, nếu không e rằng đã khiến cho cả Sơn Hải Thành chìm

trong hoảng loạn, các gia tộc trong thành có hành động nhắm vào nhà họ Xích rồi đấy)

“ đây, đây rồi, chính là thứ này, thứ sức mạnh này .....” sau khi chiếc chảo năng lượng nổ tung và biến mất trong chốc lát, hình bóng của Xích Trung Nghĩa và tam đại lão tổ lần nữa xuất hiện trong tầm nhìn của Dương Kiệt.

Chỉ là lúc này tam đại lão tổ người nào người nấy đều sắc mặt tái mét như người bệnh nặng sắp chết, nằm ngã trên mặt đất hít thở nặng nề dồn dập, tất cả đều mang theo ánh mắt và vẻ mặt đầy bất cam nhìn chằm chằm vào Xích Trung Nghĩa đang mang theo vẻ mặt vui mừng hưởng thụ đứng ở chính giữa.

Lão đang vui mừng và tận hưởng thứ sức mạnh đáng sợ do huyết tể mang lại đây, thậm chí có cảm giác còn sung sướng hơn gấp tỷ lần so với việc làm chuyện ấy với một tuyệt sắc mỹ nhân nữa là.

Sức mạnh, chính là một thứ có thể khiến con người bị gây nghiện và khát khao hưởng thụ sở hữu đó.

Và thực lực của Xích Trung Nghĩa sau khi tiến hành Huyết Tế là .....

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 386: Giới Vương Quyền X6!!

Ngụy xuất khiếu tầng thứ 2!!!

Đúng thế, không hề nhầm lẫn đâu. Ngay sau khi tiến hành huyết tế, thực lực vốn chỉ đạt cảnh giới tông sư tầng thứ 8 của Xích Trung Nghĩa, đã tăng một vèo lên thẳng tới ngụy xuất khiếu tầng thứ 2 đáng sợ.

Tất nhiên, nếu như có thể, chẳng ai muốn nhận thứ sức mạnh này cả. Vì nói cho cùng thì cũng chỉ bùng nổ hồ báo được hơn một ngày thì đã xui xuống, thậm chí tuột dốc không phanh, ai mà thèm muốn chứ??

Nếu như không phải bị ép vào bước đường cùng, có cho vàng cho bạc quỳ xuống năn nỉ Xích Trung Nghĩa cũng không bao giờ sử dụng huyết tế như thế này.

Ngay sau khi giải quyết mối hiểm họa trước mắt xong, Xích Trung Nghĩa còn phải chuẩn bị cả phương án cuốn hết toàn bộ tài nguyên trong Xích phủ bỏ trốn khỏi Sơn Hải Thành càng sớm càng tốt, trước khi bị nhà họ Thâm phát hiện ra điều bất thường đang xảy ra trong Xích phủ.

Tìm tới một ngôi thành cấp thấp càng xa càng tốt, thậm chí rời khỏi luân cả vương triều Thiên Ưng, cong đuôi ẩn sống một thời gian dài chờ thời cơ phục hưng. Cùng lắm sau đó chịu khó chút về kế hoạch hóa chế tạo sản xuất con người, đợi vài ba chục năm hay thậm chí trăm năm sau, một nhà họ Xích mới toang sẽ xuất hiện thôi mà.

Lúc này nhà họ Xích đã tổn thất nặng nề, ngay cả đứa con ruột thịt cũng tử nạn, Xích Trung Nghĩa không còn gì để luyến tiếc một gia tộc đao lao muốn đổ như thế này nữa rồi, chỉ còn cách bỏ đi và xây dựng lại mà thôi.

Nếu như không có nhà họ Thẩm đang ngày đêm rắp mưu nuốt chửng nhà họ Xích, còn có thời gian từ từ phục hồi, thế nhưng với tình thế hiện giờ đó chỉ là điều hoang tưởng mà thôi.

Còn hỏi vì sao không tranh thủ bản thân có thực lực trực tiếp xông vào Thẩm phủ xóa sổ cả nhà họ Thẩm thì giải quyết hết mọi chuyện rồi sao??

Nhưng vấn đề là nhà họ Xích có thể huyết tể, chẳng lẽ nhà họ Thẩm không thể?? Cho dù Xích Trung Nghĩa tấn công bất ngờ khiến nhà họ Thẩm trở tay không kịp, thậm chí thành công xóa sổ nhà họ Thẩm trong Sơn Hải Thành thì đã sao nào??

Nên nhớ rằng cho dù là ở Huyền Thiên đại lục hay Trái Đất, có tồn tại câu tục ngữ: Diệt cỏ không tận gốc, hậu họa khôn lường.

Thẩm Thùy Vân, niềm kiêu hãnh, thần bảo hộ của nhà họ Thẩm đang tu luyện trong Thánh Hỏa Tông, nếu như để thông tin Xích Trung Nghĩa ra tay xóa sổ cả nhà họ Thẩm lọt tới tai của cô ta. Dưới cơn thịnh nộ của một đan dược đại tông sư tương lai, Thánh Hỏa Tông chắc chắn sẽ rất vui lòng trực tiếp ra tay tóm cổ xử lý tên kẻ thù diệt tộc của cô ta nhỉ??

Một khi Thánh Hỏa Tông nhún tay vào chuyện này, cho dù Xích Trung Nghĩa trốn tới chân trời góc biển, thậm chí đi sửa mặt sửa mũi, thay thân đổi phận đi nữa, chỉ sợ chưa cần vài ba tháng đã bị tóm tới trước mặt Thẩm Thùy Vân rồi.

Không phải ai cũng sở hữu ánh hào quang nhân vật chính như Dương Kiệt, bị ngũ đại tông môn truy nã mà vẫn sống nhăn sống khỏe như lúc này.

Thực tế thì vào giai đoạn đầu bị truy nã, Dương Kiệt đã từng bán sống bán chết bởi ngũ đại tông môn, nếu như không phải tác giả không cho phép, tên khốn đó không biết chết bao nhiêu lần rồi.

Giải quyết xong Dương Kiệt và cuỗm hết toàn bộ tài sản tài nguyên trong Xích phủ bỏ trốn, chính là nước đi duy nhất mà Xích Trung Nghĩa có thể đi theo vào thời điểm này.

“ Dương Kiệt ~~~~~!!!”

Sau khi cảm nhận và thích ứng sức mạnh mới của mình xong, đôi mắt hận thù sát khí đằng đằng nhìn thẳng về phía Dương Kiệt ở phía xa, nghiêng răng nghiêng lợi giọng nói khàn khàn như người đang đau họng gào lớn tên của kẻ thù không đội trời chung.

“ Xuất khiếu tầng thứ 2??? Rắc rối to rồi, nhưng .....” Dương Kiệt sau một hồi dúi mày quan sát Xích Trung Nghĩa, vẩy múa Phá Thiên Chùy trong tay, cười lạnh nói: “ chỉ là rắc rối chứ chưa thể khiến bản thiếu gia phải sợ hãi.”

“ Xích Diễm Thần Quyền ~~~~~!!!”

Xích Trung Nghĩa lần nữa tung ra tuyệt học đặc ý nhất của mình, chỉ là hiệu ứng thị giác và uy lực thi triển ra của đòn tấn công này, không biết lớn mạnh hơn trước kia gấp bao nhiêu lần.

“ muốn độ quyền hả? Được, thích thì chịu, Phì Lũ Bạo Liệt Quyền, ta đâm đâm đâm ~~~~~!!!”

Dương Kiệt chẳng tỏ ra e dè hay thụt lùi, hiên ngang lao thẳng về phía trước sập lá cà độ quyền độ cước với kẻ địch, một cú đâm khí khổng lò từ trong cú đâm đâm thẳng ra, trực tiếp va đập thẳng vào đôi tay phủ đầy nguyên khí như đóm lửa bùng cháy rừng rực của Xích Trung Nghĩa.

Rầm ~~~~~!!! Phục ~~~~~!!!

Dương Kiệt trực tiếp bị đâm bay ra xa gần cả chục mét rơi ngã co giật trên mặt đất, trước ngực cảm giác như bị một chiếc xe tải hạng nặng đang di chuyển với vận tốc trên cả trăm km tông thẳng vào, thậm chí mảnh áo ở trước ngực đã cháy khét một lỗ rộng lớn, lớp da thịt ở phía dưới đen chín như bị thêu nướng qua vậy, máu như không cần tiền từ trong miệng phun bắn ra liên hồi.

Cho dù kích hoạt Giới Vương Quyền X5 đi nữa, Dương Kiệt cũng chỉ là là nguyên thân tầng thứ 10, so với nguy xuất khiếu tầng thứ 2 của Xích Trung Nghĩa, cách biệt hơn thua tới những hai cấp, khoảng cách đó tựa như con kiến so với con voi, quả trứng gà độ độ cứng với đá tảng vậy.

“chết đi ~~~~~!!!” Xích Trung Nghĩa được thể không nhường người, gào thét phấn khích tiếp tục lao tới tay tạo thành chưởng võ thẳng về phía Dương Kiệt đang nằm lăn lộn trên mặt đất.

Bị kẻ thù áp chế một thời gian dài, cộng thêm nỗi “đau khổ” khi mất con, lúc này có cơ hội bùng phát trút giận, đã khiến lão trở nên điên cuồng mất rồi.

Rầm ~~~~~!!!

Chỉ đơn giản một chưởng võ xuống, ngay vị trí Dương Kiệt vừa nằm lúc nãy đã xuất hiện một hố nứt sâu gần năm, sáu mét, nhất thời bụi khí đất đá tung bắn như núi lửa đang bùng nổ.

Hộc hộc hộc hộc ~~~~~!!!

Dương Kiệt vẫn còn lênh lặn treo mình lơ lửng trên không trung, vẻ mặt đầy thận trọng khó coi nhìn chăm chăm về phía Xích Trung Nghĩa đang dương dương tự đắc ở phía dưới.

“ chẳng lẽ phải sử dụng tới X6 sao??”

Dương Kiệt tỏ ra do dự không quyết về vấn đề này. Với cảnh giới của anh ta hiện giờ, muốn chiến đấu lâu dài chỉ có thể kích hoạt Giới Vương Quyền X5, còn muốn sử dụng X6, sợ không chịu nổi trong mười phút đồng hồ.

Nếu như trong vòng mười phút có thể đánh bại kẻ địch còn đỡ, nếu như không thể, cơ thể của Dương Kiệt sẽ vượt quá mức chịu đựng vỡ tan nát như thủy tinh bị ném mạnh xuống đất cho mà xem.

Mười phút đánh bại một xuất khiếu tầng thứ 2, kẻ còn đứng mạnh hơn bản thân 1 cấp sau khi kích hoạt X6??? Người khác không làm được, chẳng lẽ mình không làm được sao?? Chưa thử qua thì sao biết được chứ?? Và lại mình có lợi thế thánh khí trong tay, trăm sát đối thủ trong tích tắc cũng không phải là không thể, nên ..... Liệu thôi ~~~~~!!!

“ giới vương quyền X6, mở ~~~~~!!!”

“ cái gì??? Thực, thực lực của hắn .....” “ Không, không thể nào??? Không thể nào như, như thế được, sao lại, sao lại có thứ bí pháp đáng, đáng sợ như thế này được chứ??? ” “ Trung, Trung Nghĩa, cẩn thận ~~~~~!!!”

Tam đại lão tổ đang nằm hấp hối mệt mỏi trên mặt đất quan chiến này giờ lúc này nhìn thấy Dương Kiệt bộc phát ra khí thế đáng sợ hoàn toàn không thua kém gì Xích Trung Nghĩa sau khi Huyết Tế, kinh ngạc hoảng hốt tới nỗi suýt chút cần phải lười, hoang mang hét lớn nhắc nhở cảnh giác “ niềm hy vọng cuối cùng” của nhà họ Xích.

lúc này tam đại tổ tông trông giống hệt như những người già cao tuổi đã bước vào giai đoạn gần đất xa trời, một cơn gió nhẹ thổi qua không chừng có thể lấy mạng của ba lão già này.

Vì trong quá trình huyết tể, không chỉ chân nguyên, ngay cả tinh huyết cũng đã tổn thất không ít truyền vào trong cơ thể của người thừa hưởng, nếu không thì nghi thức này sao có thể gọi là huyết tể chứ??

Xích Trung Nghĩa sau một thoáng bất ngờ nhanh chóng chuyển sang cười lạnh.

Sử dụng bí pháp đề gia tăng thực lực, để xem ngươi duy trì được trạng thái này trong thời gian bao lâu!! Vả lại, với thực lực còn khoảng cách chênh lệch giữa hai bên thì.....

“ chết này ~~~~~!!!!”

Dương Kiệt tung người lao thẳng về phía đối thủ, vẩy múa Phá Thiên Chùy một vòng trên đỉnh đầu, theo thế Thái Sơn Áp Đỉnh bổ thẳng vào đầu Xích Trung Nghĩa ngay trước mặt.

Roẹt ~~~~ roẹt ~~~~ roẹt ~~~~ roẹt ~~~~~!!!

Cú bổ chùy mang theo âm thanh xé gió đáng sợ khiến Xích Trung Nghĩa cũng không kịp được sờn cả tóc gáy khi đối diện, thậm chí đầu chùy còn cách xa tới một mét đã có thể cảm nhận được da thịt như bị dao cứa cắt vào vậy.

Rầm ~~~~~!!!!

Ngay vị trí Xích Trung Nghĩa vừa đứng lúc nãy lập tức xuất hiện một vết nứt kinh hoàng bởi cú bổ thôi sơn của Dương Kiệt.

Xích Trung Nghĩa đã nhảy lùi ra xa né tránh trong gang tấc, nhìn thấy vết nứt chỉ chít ở trước mặt, cảm thấy bản thân đã có một quyết định chính xác.

đúng là không thể nhìn vào thực lực bùng phát ra của đối phương mà đi đánh giá được. Cho dù đối phương vẫn còn thua mình một cấp, nhưng hứng trọn quả chùy đó vào đầu, không chết cũng phải trọng thương cho mà xem, vậy thì.....

Những gì diễn ra trước mắt càng củng cố Lão quyết định sử dụng chiến thuật câu giờ để đối phó với Dương Kiệt, chỉ cần trạng thái gia tăng sức mạnh của đối phương biến mất, cũng chính là lúc phản công kết liễu tên kẻ thù không đội trời chung ở trước mặt.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~~~.....!!!

Dương Kiệt dốc hết toàn bộ sức lực bú sữa của mình tập trung vào các đòn đánh, những đòn quét, bổ, đập, chọt như cuồng phong vũ bão liên miên không ngớt chiêu đãi về phía Xích Trung Nghĩa.

Uy lực của những đòn tấn công kinh hoàng thật đấy, nhất là khi vũ khí trên tay là thánh khí, càng đáng sợ bội phần.

Chỉ là uy lực có kinh hoàng cỡ nào, nếu như đánh không trúng mục tiêu thì mọi thứ cũng bằng thừa mà thôi.

Xích Trung Nghĩa đã áp dụng triệt để triết lý: mây mùa mây hùng hồ thế nào kệ mây, bổ mây chỉ né tránh không tiếp, để xem mây làm gì được bổ mây nào??

Thực lực cả hai lúc này đã có sự chênh lệch, tốc độ của Dương Kiệt không thể nào sánh bằng với Xích Trung Nghĩa, cộng thêm kinh nghiệm chiến đấu dày dặn của lão, quay Dương Kiệt như quay chong chóng tuyệt đối dễ như trở bàn tay.

“đồ khôn, để xem lần này ngươi né như thế nào, Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, ta bổ bổ bổ ~~~~~~!!! Phì Lũ Lôi Đình Phi Cước, ta đá đá đá

~~~~~!!” Dương Kiệt không có nhiều thời gian để chơi trò trốn tìm với Xích Trung Nghĩa, trực tiếp tung người nhảy lên không trung, vừa mới bỏ xong hàng trăm quả chùy khí về phía mục tiêu, lập tức thay đổi tư thế lại tung thêm hơn cả chục bàn chân sét không lồ ra, hình thành đòn công liên hoàn phong tỏa hết toàn bộ khu vực né tránh của Xích Trung Nghĩa.

Phương pháp tấn công này sẽ hiệu quả???

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 387: Khổ Chiến !!

“ Trung, Trung NGHĩa Cứu, cứu ~~~~!!” “ không, không, lão phu không, không muốn chết, aaaaa ~~~~!!” “ vì sao, vì sao lại ra nông nỗi như thế này chứ ~~~~?????”

Nhìn thấy những quả chùy khí và bàn chân sét dày đặc chi chít ập thẳng xuống đầu, tam đại tổ tông đã hồn bay phách lạc, chỉ biết bất lực nằm đó khóc lóc kêu gào trong tuyệt vọng.

Sau khi tiến hành Huyết Tế, sức lực trong cơ thể bị bào mòn rút đi hết, lúc này đừng nói là bỏ chạy né tránh, không cần người khác dìu lấy để đứng dậy được đã là giỏi lắm rồi.

Xích Trung Nghĩa lúc này lo cho bản thân còn chưa xong, hơi sức đâu mà lo cho ba lão già đã biến thành phế vật vô dụng kia nữa chứ??

“ Xích Sắc Hộ Mệnh Tháp, mở ~~~~~!!”

Chỉ thấy xung quanh Xích Trung Nghĩa không ngừng tụ dồn thiên địa linh khí, chỉ trong tích tắc hình thành một vật thể vừa trong suốt vừa pha lẫn sắc màu đỏ rực như máu có hình dáng giống như một tòa lầu tháp thủy tinh bao bọc bên ngoài cơ thể của lão.

Đùng đùng đùng đùng đùng~~~~~!!!! Rầm rầm rầm rầm
~~~~~!!!!

Không, ta không cam, cam .... Aaaa ~~~~~!!! Xích, Xích Trung Nghĩa, lão phu có, có chết biến, biến thành quỷ cũng, cũng .....!!!!

Chùy khí và chân sét tấn công va đập vào tòa tháp thủy tinh bảo hộ Xích Trung Nghĩa hình thành những tiếng nổ vang liên miên không ngớt trên bề mặt tòa tháp.

Nhìn thấy tòa tháp bảo vệ xung quanh không ngừng lắc lư rung chuyển như có thể vỡ nát ra bất kỳ lúc nào, Xích Trung Nghĩa cũng không kìm được chảy đầy mồ hôi lạnh.

Ngay cả Xích Trung Nghĩa còn khốn khổ như thế này, huống chi là tam đại lão tổ đã mất hết toàn bộ thực lực chỉ như những ông lão vô hại gần đất xa trời chứ?? Họ chỉ kịp kêu gào lên bằng những lời cầu như “di nguyện cuối cùng” trước khi bị dần chìm bởi chùy khí và chân sét.

Đường đường tam đại tổ tông, đứng trên đỉnh điểm không chỉ trong gia tộc nhà họ Xích mà thậm chí cả Sơn Hải Thành, thế mà cuối cùng phải đón nhận một kết cục bi thảm vớ vẩn như thế này, không biết là nên buồn hay nên buồn đây.

“ Phì Lũ Bạo Liệt Quyền, ngã xuống cho ta ~~~~~!!!”

Dương Kiệt nắm bắt thời cơ cực nhạy, trong lúc Xích Trung Nghĩa đang dồn hết toàn lực để chống đỡ chùy khí và chân sét của mình, chỉ trong tích tắc đã xuất hiện ngay trước mặt lão không xa, tay phải nhanh chóng tạo thành nắm đấm, một cú đấm thôi sơn đấm thẳng về kẻ địch ở trước mặt.

Lão không phải giới né tránh sao??? Để xem dính phải hiệu ứng đẩy lùi và té ngã của ta, lão còn né tránh nhảy qua nhảy lại như con nhoi được nữa không??

Cho dù lúc này lão đang đứng sau tòa tháp thủy tinh đi nữa, chỉ cần hiệu ứng tuyệt học kích hoạt, lão tuyệt đối không thể thoát khỏi số phận biến thành con cá nằm trên thớt đợi Dương Kiệt an nhàn bước tới mổ xẻ cho mà xem.

“ lại cái chiêu quỷ quái này???!!!”

Nhìn thấy cú đâm đã tới ngay trước mặt, Xích Trung Nghĩa không kịp được biến sắc trở nên khó coi vô cùng.

Đừng nói lúc này đang dồn hết toàn lực để chống cự những đòn tấn công trước đó, cho dù đang thanh thoi đi nữa, với cự ly gần như thế này, có mà né bằng niềm tin mà thôi, và kết quả là ....

Pằng ~~~~~!!! Crack crack crack .....
~~~~!!

Âm thanh va đập vang động cả trời đất vang lên, tòa tháp thủy tinh cuối cùng cũng chịu không nổi bị tra tấn này giờ trực tiếp vỡ nát tan tành trong không khí, nhưng ngược lại cũng là thời khắc những quả chùy khí chân sét đã hoàn thành sứ mệnh cuối cùng của nó và biến mất trong không khí.

Nhưng đó không phải là điều mà Dương Kiệt phải quan tâm, vì đòn đánh chủ lực của anh ta dồn vào chính là cú đâm mang theo hiệu ứng đẩy lùi và té ngã cơ, chỉ là

“ Không, không có tác dụng ~~~???!!!”

Nhìn thấy Xích Trung Nghĩa vẫn sừng sững đứng đó với ánh mắt như nhìn thẳng khờ nhìn vào mình, sắc mặt của Dương Kiệt lập tức trở nên khó coi vô cùng.

Hiệu ứng tuyệt học không kích hoạt.

Với một lão cáo già dày dạn kinh nghiệm như Xích Trung Nghĩa, tuyệt đối không để cho Dương Kiệt có cơ hội lần hai tiếp tục trò đánh úp nữa đâu.

“ Thiên Kiếp Chi ~~~~~!!!”

Roẹt một cái, Xích Trung Nghĩa nhanh chóng đảo ngược vị trí, xuất hiện ngay phía sau lưng Dương Kiệt, hai ngón tay tạo thành chỉ pháp, như biến thành một thanh kiếm sắc nhọn có thể đâm thủng cả sắt thép đâm thẳng vào vùng tim sau của đối thủ.

Dương Kiệt không dám dùng cơ thể máu thịt của mình để đo thử độ sắc bén Thiên Kiếp Chi của lão, cơ thể nhanh như chớp ngã hẳn người về phía trước với tư thế chó vồ phân, né qua chiêu Thiên Kiếp Chi của Xích Trung Nghĩa trong tích tắc.

Roẹt roẹt roẹt ~~~~~!!!!

Trong lúc tiếp đất, Dương Kiệt thậm chí có thể nghe thấy âm thanh xé rách áo vải sau lưng của mình khi bị hai ngón tay của lão xước qua trong gang tấc, thậm chí có thể cảm nhận được cảm giác đau rát mát lạnh từ sau lưng truyền thẳng lên não nữa là.

Nếu như Dương Kiệt ý y không né tránh, cơ thể tuyệt đối bị đâm thủng thành nhiều lỗ bởi Thiên Kiếp Chi của đối phương cho mà xem.

“ Thần Long Bã Vĩ ~~~~~!!!”

Hai tay chống mạnh xuống đất, dùng sức đẩy bật cơ thể về phía sau, không ngừng xoay chuyển ba trăm sáu chục độ như một mũi khoan công suất cực đại, “ khoan” thẳng về phía kẻ địch.

Chỉ đơn giản một chiêu hồi mã thương, chứ Thần Long Bã Vĩ gì đó chỉ là kêu cho nó oai mà thôi.

“biến ~~~~~!!!” Uyển ~~~~~!!!

Xích Trung Nghĩa phản ứng cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã thu hồi đòn Thiên Kiếp Chỉ và chuyển hóa thành cú đâm đâm thẳng vào đôi chân duỗi thẳng như đầu mũi khoan của Dương Kiệt đang “khoan” tới.

Vụ va chạm khiến Xích Trung Nghĩa bị đẩy lùi về phía sau. Dương Kiệt cũng không khá khẩm gì hơn, cơ thể như chó vồ phân lần nữa ngã sấp mặt xuống đất, đất cát rơi dính đầy trong miệng, tức tối nằm trên mặt đất phun cát chửi rủa liên hồi.

Tư thế mất phong độ quá đi!!! Cũng may là xung quanh không có người quen, nếu không để chuyện này lan truyền ra ngoài, còn gì hình tượng của bốn thiếu gia nữa chứ!!

“Bá Vương Quyền, Nhất Quyền Định Giang Sơn, ta đâm đâm đâm ~~~~~!!!”

Xích Trung Nghĩa tung người lên không trung, hai tay hai chân dang rộng ra ngáng đầu gào lớn một tiếng đầy khí thế, hai tay như được gắn thêm động cơ automatic đâm liên hồi về phía kẻ địch ở dưới mặt đất.

Đùng đùng đùng đùng đùng ~~~~~!!!

Bá Vương Quyền của Xích Trung Nghĩa có hiệu ứng khá giống như Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp của Dương Kiệt, tất nhiên, uy lực có thể không bằng, nhưng hiệu ứng thị giác vô cùng hoành tráng, chỉ hơn chứ không thua kém gì so với đối thủ đâu.

Những cú đâm khí như trận mưa sao băng không ngừng bay đâm xuống mặt đất, chỉ nhìn thôi đã tê tái cả da đầu rồi, lúc này Dương Kiệt ít nhiều cũng cảm nhận được cảm giác của những nạn nhân khi hứng chịu những trận “oanh tạc” do mình tạo ra trước kia.

“ Võ Hồn hiện ~~~~~!!!”

Tuy khi buff Giới Vương Quyền X6 nên mang lại cho Dương Kiệt thực lực tương đương ngụy xuất khiếu tầng thứ 1, nhưng nói cho cùng cơ thể của anh ta chỉ đạt tới nguyên thần tầng thứ 5, cho dù từng phục dụng Càn Khôn Trúc Thể Quả, sức phòng thủ mạnh hơn người cùng cấp gấp vài lần, cũng tuyệt đối không thể đối phó nổi với đòn tấn công của Xích Trung Nghĩa vào thời điểm này.

Và vô cùng hiển nhiên, kích hoạt võ hồn Huyền Vũ là điều bắt buộc phải tiến hành ngay tức khắc.

Cao thủ giao chiến, một sơ suất chủ quan có thể phải trả giá bằng mạng sống của mình đây.

“ Võ hồn cấp 5????!!!”

Xích Trung Nghĩa khẽ ngơ người khi nhìn thấy võ hồn Huyền Vũ xuất hiện trên đỉnh đầu của Dương Kiệt, đặc biệt là có thể cảm nhận được cơ bắp phòng thủ của đối phương đang tăng lên với tốc độ chóng mặt, nhưng nhanh chóng bừng tỉnh trở lại và khẽ dúu mày như vẻ khó hiểu.

Mọi thông tin lớn nhỏ về Dương Kiệt đã từng nằm trên bàn làm việc của Xích Trung Nghĩa, việc anh ta sở hữu võ hồn không phải là bí mật gì quá bất ngờ đối với lão, điều khiến lão cảm thấy bất ngờ chính là võ hồn của đối phương dường như chỉ là võ hồn cấp 4, vì sao lúc này lại biến thành võ hồn cấp 5 nhỉ???

Chẳng lẽ đối phương từng phục dụng Nghịch Thiên Luyện Hồn Quả và may mắn được thăng cấp?? Chắc chắn là thế rồi.

Mẹ kiếp, không ngờ tên khốn lại may mắn như thế, quả thật là đáng chết quá đi ~~~~!!!!

Trong đầu Xích Trung Nghĩa không ngừng tìm ra lý do phù hợp để bồi bổ bộ não của bản thân, đồng thời tỏ ra hậm hực ghen tỵ ra mặt vì sự “ may mắn” của Dương Kiệt.

“ Ta đẩy, ta gạt, ta quét, biến hết cho ta ~~~~~!!!” uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~!!!

Được võ hồn buff thêm sức phòng thủ, Dương Kiệt tỏ ra tự tin vô cùng, hào khí xung thiên vẩy múa Phá Thiên Chùy trong tay, trực tiếp tung người đâm đầu về phía những cú đấm khí đang không ngừng giáng xuống trên đỉnh đầu, làm đủ mọi động tác đánh bay đánh tan những thứ cản đường ở trước mặt, cứ thế tiến thẳng lên phía trước với ý định áp sát kẻ địch đang treo mình trên không trung.

“ Tưởng chỉ mình ngươi có võ hồn thôi sao??? Lão phu cũng có đây, võ hồn hiện ~~~~~!!!!”

Võ hồn của Dương Kiệt chỉ là võ hồn tăng sức phòng thủ, không thể khiến Xích Trung Nghĩa cảm thấy phiền lòng, cười lạnh một tiếng và hét lớn chế giễu, đồng thời kích hoạt võ hồn của bản thân lên tham chiến.

Phục ~~~~~!!!

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 388: Ta Sẽ Đóng Mi Như Đinh Đóng Cột!!

Một hình nộm như được hình thành bằng vô số đóm lửa đỏ tím xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của Xích Trung Nghĩa và nhanh chóng nhập thẳng vào cơ thể của lão.

Phục phục phục phục ~~~~~!!!

Ngay tức khắc, Xích Trung Nghĩa như biến thành một người lửa như hình nộm võ hồn của lão lúc này.

Võ hồn cấp 3, Xích Hỏa Bù Nhìn!!!

Tuy chỉ là một võ hồn cấp ba không hơn không kém, nhưng khác xa với võ hồn có thuộc tính phòng thủ như của Dương Kiệt, võ hồn của Xích Trung Nghĩa không chỉ có thể giúp chủ nhân gia tăng sức tấn công lên hai, ba cấp khi kích hoạt, đặc biệt là trong các đòn tấn công tuyệt học khi thi triển ra, cho dù chỉ là một cú đâm, một cú chưởng bình thường, đều mang theo thuộc tính thiêu đốt của lửa, khiến mọi đòn công của lão trở nên đáng sợ hơn bội phần vào thời điểm này.

Nếu như Dương Kiệt có thực lực ngang ngửa, kích hoạt võ hồn Huyền Vũ thì cho dù đứng yên cho Xích Trung Nghĩa đánh cũng chưa chắc khiến anh ta trầy da tróc vảy. Nhưng cảnh giới cách biệt đã khiến đòn công mang theo thuộc tính hỏa của Xích Trung Nghĩa nếu như có thể đánh trúng vào mục tiêu, da thịt không chừng bị cháy khét thành cục than, miếng thịt nướng ngay tức khắc cho mà xem.

Không ngờ một tên phé vật yếu ớt trong mắt của Dương Kiệt trước kia, sau khi tiến hành Huyết Tế lại có thể khiến anh ta đau đầu như lúc này kia chứ?? Đúng là không thể xem thường bất kỳ ai trên thế gian này, cho dù lúc ban đầu đối phương chỉ là một con kiến yếu ớt, nếu chủ quan khinh suất, không chừng có ngày xảy ra việc bày kiến giết chết voi đấy chứ.

Bài học về con thỏ và con rùa tuyệt đối không phải là bài học xa lạ gì đúng không nè.

“Cuồng Diệt Trảm, Trảm ~~~~~!!!”

Tay tạo thành tư thế như một cây đao, vung lên chẻ liên hoàn vào không khí hướng thẳng về phía Dương Kiệt đang không ngừng áp sát tới gần ở phía dưới.

Roẹt roẹt roẹt ~~~~~!!!

Ba “lưỡi đao” hình thành từ tia lửa màu đỏ tím như mũi tam tiêm kích phân biệt chém thẳng vào chính diện, trái và phải của Dương Kiệt.

Xích Trung Nghĩa lúc này chỉ có thể khiến Dương Kiệt đau đầu chứ chưa tới mức làm anh ta tuyệt vọng quay đầu bỏ chạy. Nhìn thấy ba lưỡi hỏa đao chẻ tới trước mặt, trực tiếp từ trong thức hải tế ra món bảo vật đã lâu ngày không sử dụng tới chắn đỡ ngay trước mặt.

Càn Khôn Thập ~~~~~!!!

Bùm bùm bùm bùm bùm ~~~~~!!!

“không, không thể nào ~~~!!! Đó, đó là pháp bảo, đã vậy còn là bảo vật đạt tới phẩm chất linh bảo ~~~???!!!!”

Cơ thể máu thịt có thể không dám hứng trọn ba lưỡi hỏa đao, nhưng Càn Khôn Tháp được đúc bằng kim loại có hình thức như vàng nhưng cứng cáp hơn gấp trăm, cộng thêm thời gian gần nay anh ta đã không tiếc linh thạch nâng cấp cho Càn Khôn Tháp lên thành linh bảo (Pháp khí, pháp bảo, linh bảo, thánh bảo và thần bảo) sơ cấp, nếu như không có thực lực của chân xuất khiếu tầng thứ 3, tầng thứ 4 trở lên, cũng đừng mong ở trên bề mặt Càn Khôn Tháp để lại được vết xước nữa là.

Bảo vật đạt tới phẩm chất linh bảo, đừng nói một tên gia chủ trong một ngôi thành tầm trung như Xích Trung Nghĩa, cho dù là Ứng Hoàng, chủ nhân của vương triều Thiên Ứng, ngay cả nhìn cũng chưa từng được nhìn thấy qua chứ đừng nói là sờ vào hay thậm chí là sở hữu.

Sở dĩ Xích Trung Nghĩa nhận ra được Càn Khôn Tháp đạt tới phẩm chất linh bảo là vì chỉ pháp bảo đạt tới cấp bậc đó, mới có thể dễ dàng hóa giải đòn tấn công của một nguy xuất khiếu như mình vào thời điểm này.

Cho dù chỉ là một nguy xuất khiếu tầng thứ 2, nhưng kết hợp với võ hồn cấp 3, uy lực những đòn tấn công tuyệt đối không phải một bảo vật có phẩm chất chưa đạt tới linh bảo có thể hứng trọn mà vẫn có thể lành lặn không vỡ nát thành tro thành bụi.

Đích thị là bảo vật đạt tới phẩm chất linh bảo!!!

Trong đôi mắt của Xích Trung Nghĩa không kìm được lóe qua tia sáng đầy tham lam, đồng thời trong lòng ghen tức phần nộ bất mãn vô cùng.

Không chỉ sở hữu thánh khí, thậm chí ngay bảo vật trong người cũng đạt tới phẩm chất linh bảo, với tài sản khiến người khác phải nóng mắt như thế này, đừng nói là gia chủ, vua chúa của vương triều tầm trung, cho dù là trưởng lão trung tâm của ngũ đại tông môn, địa vị cao quý hơn hoàng đế

vương triều gấp trăm lần ngàn lần, cũng chưa chắc ai cũng đều sở hữu một trong hai món báu vật vô giá như thế trong tay nữa là.

Thế mà tên khốn đó một mình hai tay hai súng, thử hỏi có ghen tức điên lên không chứ?? Rốt cuộc tên khốn này là cậu ấm, con ông cháu cha ở phương nào, và hắn còn sở hữu bao nhiêu báu vật quý hiếm trên người thế này??

Giết hắn, sau khi giết hắn, tất cả mọi thứ đều thuộc về ta ~~~~!!!!

Lúc này Xích Trung Nghĩa đã bị lòng tham che mờ hết lý trí, đừng nói là lúc này vẫn trong thế bất phân thắng bại, cho dù có rơi vào yếu thế hay thậm chí là nguy hiểm tới tính mạng đi nữa cũng chưa chắc đủ khí phách và dũng khí cam tâm quay đầu bỏ chạy nữa là.

Chỉ cần để Xích Trung Nghĩa sở hữu hai món báu vật đó và thêm chút thời gian, lão hoàn toàn tự tin rằng có thể xây dựng một nhà họ Xích mới lớn mạnh hơn thời điểm này gấp chục lần trăm lần.

“ mẹ kiếp, chết tới nơi mà còn dám nhắm tới Càn Khôn Tháp của bọn thiếu gia?? Người muốn tòa tháp này đúng không?? Vậy thì đỡ lấy, đừng có cầm không nổi huyệt tay bị đè chết thì đừng có trách bọn thiếu gia nhé, hì hì hì ~~~~!”

Chỉ thấy Dương Kiệt điều khiển Càn Khôn Tháp bay vút lên qua đỉnh đầu của Xích Trung Nghĩa, dưới ánh mắt đầy khó tin và kinh hãi của lão, thể tích của Càn Khôn Tháp phóng to ra gấp trăm lần so với hình dáng lúc ban đầu, cảnh tượng giống như có ai đó từ trên tầng 10 của tòa chung cư thả một cái tủ lạnh xuống đầu của một người đang đứng dưới sân chung cư vậy.

À không, cái “ tủ lạnh” này lớn hơn cái tủ lạnh thông thường gấp chục lần trăm lần đấy chứ.

“ Không ~~~~~!!!”

Xích Trung Nghĩa hoảng hốt kêu thét lên vì bất ngờ, không ngờ lại có thể tấn công theo cái kiểu kỳ quặc lạ lẫm như thế này, hai tay liên hoàn tung chưởng ấn thẳng về phía đáy của Càn Khôn Tháp đang lao xuống, hy vọng có thể đánh bật hoặc đẩy ngược nó lên trên không trung.

Đùng ùng ùng ùng ~~~~!!

Nhưng cho dù Xích Trung Nghĩa cố gắng tới cỡ nào, sử dụng hết toàn bộ sức mạnh bình sinh không ngừng tung đòn, cũng không tài nào ngăn cản được tốc độ lao xuống ngay trên đỉnh đầu của Càn Khôn Tháp.

Không còn cách nào khác, Xích Trung Nghĩa hít sâu một hơi vào người để tự cổ vũ bản thân, hai tay giơ thẳng lên cao với tư thế đỡ trời, quyết định dùng cái cơ thể gầy ốm trơ xương của mình để chống lấy Càn Khôn Tháp đã gần như ập tới đỉnh đầu mình.

Booong ~~~~~!!!

Xích Trung Nghĩa mặt mày đỏ phồng như muốn hết cả chực lít rượu nồng độ cao, gân xanh nổi đầy trên trán, đôi mắt giương to ra hết cỡ như vẻ lòi ra khỏi tròng, nhưng sau tất cả, lão đã thành công trong việc chống cự được pha lao xuống như thiên thạch đâm vào hành tinh của Càn Khôn Tháp, một người một tháp treo lơ lửng bất động trên không trung.

Nói treo lơ lửng bất động thì không đúng, vì mắt thường có thể nhìn thấy cơ thể của Xích Trung Nghĩa đang xê dịch theo hướng rơi xuống, xem ra lão vẫn chưa thể hoàn toàn khắc chế được Càn Khôn Tháp của Dương Kiệt.

Phải tìm cách thôi, tiếp tục kéo dài như thế này tuyệt đối không phải là thượng sách.

“ hihi, để xem lần này ngươi né như thế nào??”

Trong lúc Xích Trung Nghĩa còn đang loay hoay tìm cách ném bỏ “ cục nợ” đang nâng trên đỉnh đầu, Dương Kiệt đã xuất hiện ngay trước mặt lão từ lúc nào, trên môi mang theo nụ cười thâm đặng, đôi mắt liếc nhìn toàn thân trên dưới đôi phương như vẽ tay đầu bếp đang tìm điểm thích hợp để xuống tay làm thịt con vật đang nằm vùng vẫy bắt lực trên thót vạy.

“ Đồ khốn, định đục nước thả câu hả??? Nằm mơ đi, ta phun
~~~~~!!!”

Xích Trung Nghĩa tất nhiên không phải là con gà yếu ớt để cho đầu bếp muốn làm gì thì làm rồi, miệng há to ra hết cỡ, trong lúc Dương Kiệt không chú ý, một ngọn lửa màu đỏ tím với sức nóng trên cả ngàn độ từ trong họng phun thẳng ra.

Phùng phục phùng phục phùng phục ~~~~~!!! Úi da, cháy, cháy khét cả người ta rồi ~~~~~!!

Do không tập trung và bị đánh bất ngờ, Dương Kiệt vừa kịp phản ứng định quay đầu bỏ chạy né tránh nhưng đã quá trễ, trực tiếp bị ngọn lửa nuốt chửng tại chỗ, nhưng cũng may là anh ta kịp thời kích hoạt kỹ năng tăng sức phòng thủ của võ hồn Huyền Vũ, nên ngoại trừ bộ quần áo màu biến thành đen đã rách nát thua cả tên ăn mày(đặc biệt là vị trí hai bên hông đã bị cháy thủng thành hai cái lỗ lớn do lúc quay người né tránh), tóc tai dựng ngược và làn da trên người bị cháy khét, vết thương không quá nghiêm trọng.

Dưới những tiếng cười chế giễu hí há của kẻ địch, sắc mặt của Dương Kiệt đã trầm đen như than(mặc dù lúc này có như thế nào đi nữa cũng như một thổ dân Châu Phi mà), hai tay đưa ra phía sau bịt chặt hai lỗ thủng ở vị trí hông dít.

Mất mặt, quả thật là mất mặt và mất phong độ quá đi!!!

Cũng may là Mộ Dung Tuyết và Hoàng Dung không có mặt ở nơi này, đặc biệt là Mộ Dung Tuyết, nếu như để họ nhìn thấy bộ dạng thô thảm của Dương Kiệt lúc này, không cười anh ta suốt đời mới là lạ á.

“ mẹ kiếp, bọn thiếu gia không nhịn nữa đâu, ta sẽ đóng mi như đinh đóng cột, quác quác quác ~~~~~!!!”

Dương Kiệt phần nộ gào thét tung người bay lên cao quá đỉnh của Càn Khôn Tháp và Xích Trung Nghĩa đang bị dính chặt ở dưới đáy, Phá Thiên Chùy vẩy múa một vòng trên đỉnh đầu, miệng cười lộ ra nguyên hàm răng trắng tinh đối lập hoàn toàn với lớp da đen như than trên khắp cơ thể lúc này, dốc hết toàn bộ sức lực bú sữa của mình bỏ thẳng xuống đỉnh tháp.

Booong ~~~~~!!! Không
~~~~~!!!

Sau tiếng kêu thét thất thanh, Xích Trung Nghĩa cùng Càn Khôn Tháp dưới cú bổ kinh hoàng của Dương Kiệt, từ trên không trung bắn xuống với tốc độ như tên lửa, lao và gài nửa thân tháp trực tiếp ghim sâu xuống mặt đất sau khi “ hạ cánh”.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 389: Hy Vọng Mong Manh!!

“ lúc này ngươi không phải giỏi né tránh, nhảy qua nhảy lại như thăng hê lăm sao??? Thế nào, giờ có giỏi nhảy thử nữa cho bọn thiếu gia xem coi nào.”

Dương Kiệt khẽ quỳ một chân xuống ngay trước mặt một Xích Trung Nghĩa đã hầu như bị khảm sâu vào bên trong mặt đất, chỉ còn chừa lại cái đầu và đôi tay vẫn còn đang trong tư thế chống đỡ Càn Khôn Tháp lúc này, cười lạnh trên chọc nói.

“ ngươi, ngươi có giỏi, có giỏi thì thả, thả lão phu ra, lão phu sẽ, sẽ”
“ quá trễ rồi, để bọn thiếu gia một chùy đưa ngươi đi gặp con trai và ba lão tổ tông của ngươi ngay tức khắc, chết đi ~~~~~!!!”

Vù ~~~~~!!! “ Không, lão không cam
.....” Bạch ~~~~~!!!

Không cho đối phương cơ hội lật chuyển tình thế, Dương Kiệt hai tay nắm chùy, cơ thể trực tiếp xoay người ba trăm sáu chục độ như chiếc cối xay đá, Phá Thiên Chùy mang theo tiếng gió rít đáng sợ trực tiếp bổ thẳng vào đầu của Xích Trung Nghĩa chỉ còn biết bất lực tuyệt vọng kêu gào trên mặt đất.

Khoan nói lúc này trong lúc bị Dương Kiệt “ đóng” xuống mặt đất như đinh đóng cột, xương cốt trong cơ thể đã gãy vụn không ít, cộng thêm cả người hầu như bị dính chặt trên mặt đất, lúc này có mà phản kháng né tránh bằng niềm tin mà thôi.

cho dù lão đã sở hữu thực lực của một ngụy xuất khiếu tầng thứ 2 đi nữa, cũng là không thể!!

Và sau tiếng vỡ nát như quả dưa bị ai đó cầm gậy bổ thật mạnh vào, máu thịt óc não phun bắn tứ phía, thậm chí không ít đã dính thẳng vào trên quần áo của Dương Kiệt đang đứng ngay sát bên cạnh.

kiêu hùng một thời, gia chủ của một trong tam đại gia tộc hùng mạnh nhất Sơn Hải Thành, ngày thường đứng trên vạn người và không biết có đứng dưới người nào không, thậm chí đã sử dụng luôn cả Huyết Tế, nhưng rốt cuộc vẫn phải chết một cách tức tưởi và bất cam dưới quả chùy khổng lồ trong tay của nhân vật chính của chúng ta.

Câu chuyện này thêm lần nữa dạy cho chúng ta một điều rằng, có đi chọc ai đi nữa cũng đừng bao giờ chọc vào những tên được gọi là chân mệnh thiên tử, những tên được gọi là nhân vật chính, vì cho dù anh dùng đủ mọi phương pháp, có lớn mạnh, tài giỏi và thông minh mưu mẹo tới cỡ nào, rốt cuộc cũng chỉ có một kết cục duy nhất chính trở thành vong hồn dưới vũ khí của người ta mà thôi.

Và đáng sợ hơn là, con đường diệt vọng này hầu như là trăm phần trăm, tuyệt đối không có cửa nghịch “ tác giả” để cải mệnh được đâu.

Kết thúc rồi!!!

Đúng thế, lũ thủ phạm chính của toàn bộ sự việc tất cả đều đã trả giá bằng mạng sống của mình, tuy vẫn còn một ít cận vệ kịp thời bỏ chạy lúc này, nhưng mất đi tên đầu đàn, những tên còn lại như thế đã trở nên vô hại hoàn toàn, Dương Kiệt cũng chả buồn đi truy sát lũ tàn dư đó làm gì nữa, xem như để dành lại chút thực lực cho nhà họ Xích nếu như để cho Xích Hạo Tín tiếp quản như theo kế hoạch vậy.

Phì phò phì phò ~~~~~!!

Tranh thủ nằm ngã mình ngẩng mặt lên trời nghỉ ngơi, hơi thở nặng nề mệt mỏi, thậm chí ngay cả ngón tay ngón chân cũng không muốn nhúc nhích lúc này, chứng tỏ chiến thắng lần này của Dương Kiệt tuyệt đối không nhẹ nhàng thoải mái như những gì vừa diễn ra.

Đặc biệt là khi phải kích hoạt Giới Vương Quyền lên X6, tuy chỉ vài phút ngắn ngủi, nhưng Dương Kiệt lúc này cảm thấy xương cốt trong cơ thể gần như muốn vỡ vụn ra hết, nếu như không thể kết thúc trận giao chiến sớm như lúc này, không cần Xích Trung Nghĩa ra tay, cơ thể của anh ta cũng tự vỡ vụn như mảnh thủy tinh mỏng manh được ai đó dùng sức ném mạnh vào tường rồi.

“đúng rồi, người nhà của Tiểu Lâm,”

Sau một hồi nằm nghỉ ngơi hồi sức, mới cảm thấy dễ chịu lại đôi chút, nhanh chóng sức nhớ tới gia đình Xích Hạo Tín vẫn còn đang nằm trong không gian ảo của Càn Khôn Tháp của mình.

Roẹt ~~~ roẹt ~~~ roẹt ~~~~~!!

Chỉ trong tích tắc, ba bóng người đã xuất hiện nằm bất tỉnh trên mặt đất ngay trước mặt Dương Kiệt.

Chính là gia đình Xích Hạo Tín đã được anh ta thả ra từ Càn Khôn Tháp.

Tuy không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng tình hình của cả ba lúc này chỉ có thể dùng từ “tồi tệ” để hình dung.

Gân tay gân chân đã bị chặt đứt, có thể xem như là phế nhân chỉ biết nằm liệt một chỗ suốt đời nếu như không được điều trị cứu chữa.

Và nếu như không phải Dương Kiệt kịp thời có mặt, e rằng kết cục của cả ba còn bi thảm hơn gấp trăm lần ngàn lần nữa là.

Roẹt ~~~~~!!

Một tay ấn thẳng vào vị trí đan điền của Xích Hạo Tín, Dương Kiệt không tiếc chân nguyên truyền thẳng vào cơ thể đối phương.

Tuy không thể điều trị khôi phục vết thương ở gân tay gân chân, nhưng dùng để kiểm soát cầm cự để vết thương không trở nặng là hoàn toàn có thể, ngoài ra còn có thể giúp đối phương thức tỉnh trong thời gian ngắn nhất có thể.

“Phụ, phụ thân, Diễm, Diễm Diễm, Lâm nhi, chúng, chúng ta đã, đã có thể đoàn tụ, tụ dưới suối, suối vàng rồi sao”

Quả nhiên, dưới sự điều trị nhiệt tình của Dương Kiệt, Xích Hạo Tín nhanh chóng từ trong cơn hôn mê thức tỉnh, vết thương chân tay đã cầm máu và lên da non, ngoại trừ không thể dùng sức, hầu như không thể phát hiện ông ta đã từng bị thương nặng ở vị trí đó nữa rồi.

Chỉ là, vừa mới thức tỉnh, Xích Hạo Tín vẫn còn trong trạng thái mê mang, miệng không ngừng í ới gọi tên những người thân của mình, thậm chí cho rằng bản thân đã tử nạn, lúc này đang ở dưới suối vàng chuẩn bị đoàn tụ với gia đình mình nữa kia.

“chú Tín xin cứ yên tâm, chú vẫn còn sống, và sống khỏe nữa là. à, không chỉ chú, ngay cả bác gái và ông vẫn bình an vô sự, tuy vết thương hơi nghiêm trọng, nhưng hoàn toàn có thể điều trị, nên không cần phải lo lắng quá nhiều ạ.”

Dương Kiệt chỉ còn biết lên tiếng an ủi trấn an đối phương.

“ còn, còn sống??? vẫn chưa, chưa chết sao???”

Người ta nghe thấy còn sống ai nấy đều vui hơn cả bắt được vàng. Còn Xích Hạo Tín thì ngược lại, nghe sao như vẽ tỏ ra thất vọng vô cùng thì phải.

Thất vọng vì sao bản thân vẫn chưa chết???

Nếu như để tam đại tổ tông và cha con Xích Trung Nghĩa biết được tâm trạng suy nghĩ của Xích Hạo Tín, chắc chắn sẽ đội mồ sống dậy lao tới bóp cổ tên khôn được sống mà không biết trân trọng là gì này rồi.

“ Phi, Phi Diễm, Phụ, Phụ thân”

Sau một hồi trấn chỉnh lại tâm trạng của bản thân, bắt đầu lo lắng tới người nhà của mình, nhưng lúc này ông ta chỉ có thể yếu ớt lên tiếng kêu gọi, với cái cơ thể phế nhân này lấy đâu ra sức tìm kiếm người nhà của mình nữa chứ??? Thậm chí muốn xoay cổ xoay đầu để tìm kiếm cũng quá khó khăn đối với một người bị thương nghiêm trọng, cơ thể hầu như không còn tí sức lực như ông ta lúc này.

Mặc dù ba người chỉ nằm cách nhau không quá xa.

“ ông và bác gái vẫn còn đang bất tỉnh nằm ở gần chú, chú yên tâm, cháu sẽ điều trị cho cả hai ngay tức khắc.”

Dương Kiệt không dám lơ là, lập tức chạy tới bên cạnh Liễu Phi Diễm và Xích Trung Hiếu, không tiếc chân nguyên truyền thẳng vào cơ thể đối phương, đồng loạt cứu tỉnh cả hai không lâu sau đó.

Giống như Xích Hạo Tín, sau khi được cứu tỉnh, cả Liễu Phi Diễm và Xích Trung Hiếu không ai tỏ ra vui mừng hay phấn khích khi bản thân còn sống, nếu như không phải điều kiện không cho phép, e rằng lúc này cả ba

đã lao vào ôm nhau bật khóc một cách bi thương, tới nỗi động trời lở đất rồi.

Dương Kiệt lúc này mặt mày tái xanh như một người bệnh nặng do tiêu hao quá nhiều chân nguyên để cứu người, nhất thời nguyên thần trong thần thức bồi bổ không kịp, nhưng tất cả chẳng là gì khi nhìn thấy tình trạng cực kỳ không khả quan của gia đình Xích Hạo Tín.

Đúng là không thứ gì đáng sợ bằng trái tim đã chết.

Có thể nói, lúc này Dương Kiệt chẳng khác nào vừa cứu sống ba cái xác không hồn, thậm chí còn tệ hơn một tên phế vật chỉ có thể nằm liệt giường suốt đời.

Phế vật nằm liệt trên giường, nhưng ít ra người vẫn giữ được ý chí cầu sinh, nếu như có cơ hội, hoàn toàn có thể cải tử hoàn sinh. Còn đối với người có trái tim đã chết, cho dù có cơ thể nguyên vẹn lành mạnh, nhưng chẳng khác nào một cái xác sống cả.

Đối phương không chỉ là người thân nhất của anh em đồng sanh ra tử của mình, ngoài ra, họ bị rơi vào tình cảnh như thế này, ít nhiều cũng dính dáng và liên quan tới mình. Quan trọng nhất là, Xích Hạo Tín là người hợp tác quan trọng trong việc chiếm đoạt kiểm soát Sơn Hải Thành hay thậm chí là nhiều hơn thế nữa, tuyệt đối không thể để mặc họ tiếp tục tình trạng như thế này được.

Phải tìm cách kích thích ý chí cầu sinh của đối phương mới được.

Nói thì đơn giản, nhưng vấn đề tới khi làm thì

Cái gọi là tâm bệnh phải điều trị bằng tâm dược, và tâm dược hữu hiệu nhất đối với gia đình Xích Hạo Tín lúc này, và cũng chính là nguyên nhân

duy nhất khiến họ có tâm trạng tiêu cực tới cực độ như thời điểm này, đó chính là hậu duệ ruột thịt duy nhất đã qua đời của họ, Xích Tiểu Lâm.

Nói một câu đơn giản, chỉ cần Xích Tiểu Lâm đội mồ sống lại, tất cả mọi chuyện sẽ được giải quyết ổn thỏa. chỉ là

Có thể sao??

Tất nhiên là không thể nào rồi. Đừng nói với năng lực của Dương Kiệt lúc này làm không được điều đó. Ngay cả những vị được xem như là thần linh trên đại lục Huyền Thiên, kẻ sở hữu khả năng chế tạo vật chất (chỉ là những vật chất có xác mà không có hồn, chẳng khác nào là bù nhìn)và không chế một phần quy luật thời gian không gian như cảnh giới Hóa Vũ, cũng không có khả năng hồi sinh một sinh linh đã chết, cho dù sinh linh đó chỉ là một sinh linh bình thường nhỏ bé đi nữa.

Trong cả đại lục Huyền Thiên rộng lớn này, chỉ duy nhất “một người” có thể làm được đó, đó chính là chủ nhân sở hữu, là “ người” đã chế tạo hình thành ra một đại lục rộng lớn bạc ngàn, người có thể đặt ra các quy tắc pháp tắc tối cao nhất trong thiên địa, Thiên Đạo.

Chỉ là thiên đạo của đại lục Huyền Thiên hận không thể một tay vỗ chết tên khốn “ xâm lược” như Dương Kiệt, cho dù anh ta có chạy tới trước mặt “người ta” quỳ xuống khóc lóc năn nỉ van xin khấu đầu cho tới chết đi nữa, “người ta” cũng chưa chắc thềm đếm xỉa liếc nhìn anh ta lấy một cái nữa là.

Thiên Đạo, Thiên Đạo..... hệ thống đang gắn kết với linh hồn của mình dường như cũng là một phần ý chí của Thiên Đạo của Trái Đất, không biết là

Trong đầu đột nhiên xuất hiện một tia hy vọng mong manh, tuy có thể nói là mong manh tới mức hầu như không có, nhưng cho dù tỷ lệ chỉ còn

0.00001 đi nữa, còn đỡ hơn hoàn toàn bằng 0 đúng không nè.

“ alo, alo, chim sẽ gọi chích chòe, chích chòe có nghe thấy không mau mau trả lời ~~~~~!!!”

Sau một thời gian dài im hơi lặng tiếng không ai liên hệ với ai, Dương Kiệt phải chủ động liên hệ với hệ thống, hy vọng “ con quỷ hút máu” trời đánh có cách để hồi sinh Xích Tiểu Lâm.

Và không chỉ Tiểu Lâm, ngay cả Diệp Tuyền, chỉ cần “ con quỷ hút máu” đó có cách, cho dù bị hấn cửa cổ rút sạch máu trong cơ thể, với điều kiện khó khăn khắc nghiệt tới cỡ nào đi nữa, Dương Kiệt cũng sẽ không chút do dự cam tâm tình nguyện và hoàn thành bằng mọi giá.

Chỉ là, có thể sao???

PHÌ LŨ ĐẠI NÃO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 390: Điều Kiện Để Hồi Sinh Xích Tiểu Lâm

“ là chủ nhân đích thật của một hành tinh, là "người" chế tạo và mang lại sự sống, đặt ra và áp đặt quy tắc vô thượng trong thiên địa, với quyền năng tối cao của thiên đạo, hồi sinh một sinh linh nhỏ bé quả thật chỉ dễ như lấy món đồ chơi từ trong túi áo ra mà thôi.”

Dưới câu hỏi do Dương Kiệt đặt ra, hệ thống nhanh chóng mang theo giọng điệu đắc chí cao cao tại thượng “ bồi bổ” kiến thức cho anh ta.

Nghe xong câu trả lời của hệ thống, Dương Kiệt vui mừng phấn khích nhảy cẫng lên. Nếu như thiên đạo (hệ thống) có thể hồi sinh con người, vậy thì không chỉ Xích Tiểu Lâm, ngay cả Diệp Tuyên cũng có thể hồi sinh luôn một thể.

Dương Kiệt quyết định rồi, như đã nói, cho dù cái giá phải trả cao tới cỡ nào, anh ta cũng không ngần ngại hồi sinh cho người anh em, hồng nhan tri kỷ của mình.

Chỉ là

“Chỉ là, nếu như sinh linh đó thuộc quyền sở hữu của thiên đạo bên Trái Đất

Câu nói tiếp theo của hệ thống như gáo nước lạnh tạt thẳng vào đầu đang nóng lên vì phấn khích của Dương Kiệt, một cách không thương tiếc.

Mẹ kiếp, vậy chứ này giờ người ba hoa khoác lác cũng chỉ bằng thừa thôi à??

Dương Kiệt có chút muốn lôi tên hệ thống trời đánh đó ra đập cho một trận cho bỏ ghét.

Người không thể nói thẳng luôn về sự “bất tài” của mình ngay từ đầu sao?? Suốt ngày làm người ta mừng hụt không à!!

“tất nhiên.....”

Trong lúc Dương Kiệt tỏ ra chán nản định ngắt kết nối với tên hệ thống trời đánh đó, giọng nói khó ưa của nó lần nữa vang lên.

“nếu như bạn có thể hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng do hệ thống từng đưa ra, giúp cho thiên đạo của Trái Đất giành được chiến thắng và quyền kiểm soát hành tinh này, tới khi đó muốn hồi sinh ai, cũng chỉ là một câu mệnh lệnh của thiên đạo Trái Đất truyền xuống cho thiên đạo của đại lục Huyền Thiên thôi mà. Chẳng lẽ "đầy tớ" dám cãi lệnh của "chủ nhân"??”

Giọng nói đầy vẻ mê hoặc của hệ thống vang lên bên tai Dương Kiệt, như vẻ muốn khuyến khích và hối thúc anh ta mau chóng trưởng thành và hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng mà hệ thống từng ban xuống.

Tên khốn đang muốn nhắc khéo mình đây mà!!

Chỉ là nghĩ tới cái nhiệm vụ cuối cùng đó, sắc mặt của Dương Kiệt lập tức trở nên khó coi vô cùng.

Đừng nói là đánh bại toàn bộ sinh linh, đứng trên đỉnh điểm duy nhất trên đại lục Huyền Thiên, lúc này có thể thoải mái tự do hành sự không cần phải thay tên đổi mặt trong cái khu vực nghèo nàn như U Châu đã là một vấn đề to lớn rồi đấy.

Đợi tới khi có thể hoàn thành cái nhiệm vụ cuối cùng, không biết là phải vài trăm hay thậm chí vài ngàn năm sau rồi (nếu như anh ta vẫn còn sống tới khi đó).

Chỉ là có hy vọng đỡ hơn không chút kỳ vọng, vì dù gì nhiệm vụ cuối cùng cũng là mục tiêu phấn đấu của bản thân mà.

Hít sâu một hơi vào người, Dương Kiệt thăm cổ vũ động viên bản thân vài câu.

“ chú Tín, nếu như, nếu như cháu nói với cả gia đình chú rằng, cháu có cách hồi sinh Tiểu Lâm” “ Cái gì?? Cậu nói cái gì???” “ hồi sinh Tiểu Lâm??? Không thể nào ~~~~!!”

Câu nói của Dương Kiệt còn chưa dứt, gia đình Xích Hạo Tín từ sự bất ngờ nhanh chóng chuyển sang thành sự phẫn nộ và nhảy cẫng lên.

Phẫn nộ vì cho rằng Dương Kiệt đang mang Xích Tiểu Lâm ra làm trò đùa, lừa dối bản thân đây mà.

Đặc biệt là Liễu Phi Diễm, nếu như trước kia chỉ là không ưa gì “ thủ phạm” liên quan tới cái chết của con trai mình, lúc này đã biến thành sự chán ghét, thậm chí là thù hận.

Không chỉ Liễu Phi Diễm, ngay cả Xích Hạo Tín và Xích Trung Nghĩa cũng phóng ánh mắt đầy giận dữ về phía Dương Kiệt, tỏ ra bất mãn với “ trò đùa” của anh ta.

“ Thiên đạo chứng giám, việc hồi sinh người anh em Xích Tiểu Lâm mà tại hạ vừa nói hoàn toàn không phải là trò đùa, mà là sự thật, nếu như trong cả cuộc đời này tại hạ không thể làm được điều đó, thiên đạo có thể cử thiên lôi tới đánh tan xác tại hạ, thậm chí linh hồn không thể siêu thoát đầu thai.”

Đùng đoàng, ùng đoàng.....~~~~~!!!

Dưới ánh mắt kinh ngạc và khó tin của gia đình Xích Hạo Tín, Dương Kiệt trực tiếp tiến hành huyết thệ với thiên đạo, khẳng định sự nghiêm túc và quyết tâm của bản thân, hoàn toàn không cho mình con đường lui nào cả.

Nếu như trước đó còn cho rằng đôi phương đang đùa giỡn trêu chọc bản thân thì lúc này gia đình Xích Hạo Tín không ai dám nghĩ thếnữa.

Đùa à?? Ngay cả huyết thệ cũng đã sử dụng tới, và thiên đạo cũng chứng giám cho việc này, trên đời này không tên ngu xuẩn nào dám dùng mạng sống thậm chí cơ hội đầu thai của bản thân để tạo ra một trò đùa vớ vẩn như thế này cả.

Nếu như đôi phương không phải đùa giỡn, vậy thì

“ xin, xin hỏi, có thật là tiểu huynh đệ có thể, có thể hồi sinh Tiểu Lâm nhà tôi không???”

Ánh mắt và thái độ của Liễu Phi Diễm lúc này đã trở nên thân thiện hơn khi đối diện với Dương Kiệt, mang theo vẻ thận trọng và kỳ vọng run giọng hỏi khẳng định lần nữa.

“ Đúng thế, cháu có phương pháp hồi sinh Tiểu Lâm, chỉ là việc này tiến hành không dễ, phải tốn một thời gian khá lâu, có thể trên chục năm thậm chí trăm nay, nhưng cháu hứa với gia đình bác gái rằng, chắc chắn sẽ mang một Tiểu Lâm khỏe mạnh về cho gia đình trong tương lại.”

Hít sâu một hơi vào người, Dương Kiệt tỏ ra tự tin và kiên quyết khẳng định.

Liễu Phi Diễm lần nữa ngả thẳng vào lòng Xích Hạo Tín bật khóc nức nở. Nhưng khác xa với lần trước, lần này cô ta khóc vì hạnh phúc tột cùng

thay vì đau khổ cùng cực khi nhận được thông tin mất đi đứa con ruột thịt của mình.

Nếu như trước đó vẫn còn tí ty nghi ngờ không khẳng định, Câu nói của Dương Kiệt đã đánh tan mọi nghi ngờ của gia đình Xích Hạo Tín đối với việc có thể hồi sinh Xích Tiểu Lâm hay không.

Nếu như Dương Kiệt huênh hoang khẳng định rằng có thể hồi sinh Xích Tiểu Lâm trong một vài năm tới, còn có thể khiến họ cảm thấy nghi ngờ. Nhưng câu nói đầy thận trọng với một thời hạn nhất định và đầy kiên quyết của anh ta, đã lập tức xóa tan sự nghi ngờ đó, nhắc nhở cả gia đình Xích Hạo Tín biết rằng, những gì anh ta vừa nói là sự thật.

Bộ tưởng hồi sinh một con người đơn giản như lời nói sao??? Đừng nói là một vài năm, cho dù tốn trên cả trăm năm ngàn năm mới làm được điều đó cũng chỉ là một điều hết sức bình thường. Và câu khẳng định có thời hạn hợp lý như Dương Kiệt vừa nói, càng củng cố niềm tin vào lời nói của anh ta đối với gia đình Xích Hạo Tín.

Chỉ cần con trai có thể hồi sinh, đừng nói là chờ đợi trăm năm, thậm chí ngàn năm (người tu luyện tới một cảnh giới nào đó sống trên ngàn năm là chuyện bình thường) cũng không phải là không thể chấp nhận. Tuy phải chờ đợi khá lâu, thậm chí không biết khi nào, nhưng ít ra vẫn cho họ kỳ vọng, với cơ hội gia đình đoàn tụ, tốt hơn gấp trăm lần ngàn lần so với âm dương xa cách suốt cuộc đời, không phải sao??

Không chỉ Liễu Phi Diễm, ngay cả hai người đàn ông cứng cựa như cha con Xích Trung Hiếu, đặc biệt là Xích Hạo Tín, một người ngay cả khi phải hứng chịu khổ hình cũng không rên lên một tiếng, lúc này toàn thân run rẩy, đôi mắt đỏ ngầu như muốn khóc, đủ hiểu tầm quan trọng của Xích Tiểu Lâm và câu nói của Dương Kiệt đã ảnh hưởng tới ông ta tới cỡ nào rồi.

“ nếu như huynh đệ có thể hồi sinh Tiểu Lâm nhà tôi, huynh đệ sẽ là đại ân nhân cứu mạng đối với cả gia đình chúng tôi, sau này chỉ cần một câu nói của huynh đệ, cho dù lên đao sơn xuống vực dầu, gia đình chúng tôi cũng không dúi mày lấy một cái.”

Từ từ thả Liễu Phi Diễm ra khỏi lòng mình, Xích Hạo Tín mang theo vẻ mặt đầy thận trọng bước tới trước mặt Dương Kiệt, hai tay chấp lại, cúi nửa người xuống thi lễ như tạ ơn đối với anh ta.

Không chỉ Xích Hạo Tín, ngay cả Xích Trung Hiếu và Liễu Phi Diễm cũng nhanh chóng hành động theo chồng (con) mình, chấp tay thi lễ tạ ơn “ ân nhân” của mình.

“ ái da, xin đừng, ông và hai bác không cần phải làm thế, tôn thọ cháu chết, khoan nói tới việc cái chết của Tiểu Lâm có một phân trách nhiệm của cháu, cho dù không có đi nữa, nếu như có thể cứu sống người anh em đồng sanh ra tử của mình, cho dù phải trải qua muôn màng khó khăn, thì đã sao nào?? Đây không chỉ là sự bù đắp, còn là trách nhiệm mà cháu phải làm, mọi người không cần phải làm thế ạ.”

Dương Kiệt không dám nhận lễ “ tạ ơn” của đôi phương, vội vã né sang một bên đồng thời lên tiếng giải thích.

Cho dù Dương Kiệt nói như thế nào đi nữa, hành động tạ ơn của gia đình Xích Hạo Tín vẫn không thay đổi, nhưng để anh ta bớt ngại ngùng, cả nhà nhanh chóng bật cười đầy thiện cảm.

“ cha con Xích Trung Nghĩa và đám lâu la đã giải quyết xong, việc sắp tới chúng ta phải nhanh chóng ổn định lại nhà họ Xích, vì để có thể hồi sinh Tiểu Lâm, sự giúp đỡ của nhà họ Xích là một mắt xích không thể thiếu và thay thế ạ.”

“Chỉ cần một lời nói của huynh đệ, gia đình chúng tôi sẽ ủng hộ huynh đệ hết mình, giờ chúng ta phải làm gì đây??”

Xích Hạo Tín tinh thần phấn chấn hẳn lên, nghiêm giọng nói.

Ông ta cho rằng Dương Kiệt đang muốn thu phục nhà họ Xích làm quân cờ quan trọng của mình, và Xích Hạo Tín tỏ ra vô cùng hợp tác trong vấn đề này.

|||| Truyện đề cử: ||||

Nói cho cùng, nhà họ Xích lúc này đã như chỉ còn nửa cái mạng, nhất là sau khi cha con Xích Trung Nghĩa và hơn hai phần ba lực lượng trong phủ tử nạn. với tình trạng của nhà họ Xích lúc này, thậm chí không cần nhà họ Thẩm ra tay, chỉ cần một gia tộc tầm trung hay vài gia tộc cấp cấp trong thành xông vào tấn công, cũng có thể dễ dàng xóa sổ một trong tam đại gia tộc nhà họ Xích khỏi bản đồ Sơn Hải thành rồi.

Nếu như Dương Kiệt muốn thu phục nhà họ Xích, vì công vì tư, Xích Hạo Tín vô cùng vui vẻ hợp tác với anh ta. Một phần vì muốn tạ ơn việc Dương Kiệt hứa hẹn hồi sinh con trai ruột thịt của mình, quan trọng nhất là, nếu như có thể giúp nhà họ Xích tìm được một ngọn núi cao đỡ lưng ở phía sau, giúp cả gia tộc có thể tiếp tục sinh tồn phát triển, vì sao lại không nhỉ???

Và Xích Hạo Tín không nghi ngờ Dương Kiệt có đủ tư cách hay năng lực làm được điều đó. Bộ không thấy hơn hai phần ba lực lượng của một trong tam đại gia tộc Sơn Hải Thành, thậm chí ngay cả tộc trưởng và tam đại thần bảo hộ cũng đã bị xóa sổ bởi người đàn ông ở trước mặt sao???

Nếu như Dương Kiệt không đủ tư cách và năng lực vực dậy nhà họ Xích, thì còn ai nữa đây??

Còn câu nói mà nhà họ Xích chính là mắt xích quan trọng trong việc hồi sinh con trai mình, Xích Hạo Tín cho rằng chỉ là một lời xã giao của đôi phương, muốn hợp thức hóa và nhận được sự ủng hộ của bản thân trong việc thu phục nhà họ Xích mà thôi.

Nhưng Xích Hạo Tín đã lầm, vì Dương Kiệt hoàn toàn không có ý xã giao, nói nhà họ Xích chính là mắt xích quan trọng trong việc hồi sinh Xích Tiểu Lâm là hoàn toàn xuất phát từ nội tâm và sự thật. Vì Dương Kiệt muốn hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng, phải không ngừng trưởng thành và phát triển thực lực của bản thân, và nhà họ Xích, chính là một trong những mắt xích quan trọng giúp cho sự phát triển của anh ta tuyệt đối không sai.

Chỉ là lúc này cả hai bên đều không biết được đôi phương đang nghĩ gì về vấn đề này. Chỉ là có lẽ khi mục tiêu giữa hai bên đã thống nhất với nhau, không phải sao???

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 391: Chuyển Giao Quyền Lực

Dưới sự “giúp đỡ” của Dương Kiệt, Xích Hạo Tín vô cùng dễ dàng và thuận lợi tiếp quản toàn bộ nhà họ Xích vào trong tay mình.

Lúc ban đầu đám trưởng lão bà con chú bác còn tỏ ra bất ngờ khi nhìn thấy Xích Hạo Tín vẫn còn lạnh lặn xuất hiện trở về, thậm chí tuyên bố tiếp quản nhà họ Xích từ trong tay của Xích Trung Nghĩa.

Dưới lời tuyên bố hùng hồn của Xích Hạo Tín, lũ trưởng lão sau một thoáng bối rối bất ngờ, không ít người lập tức nhảy cẫng lên chửi rủa phản đối, nhưng đáp lại thái độ quá khích của họ chính là một quả chùy khổng lồ trực tiếp bổ thẳng vào đầu, đợi tới cảnh tượng máu thịt óc não phun bắn nhuộm đỏ dính đầy trên khuôn mặt quần áo của những người đứng ở xung quanh, tựa như một gáo nước lạnh buốt tạt thẳng vào cái đầu đã nóng lên tới cực đỉnh, không ít người mới bắt đầu chịu bưng tỉnh lại.

Ai nấy đều toàn thân run rẩy, thậm chí không ít người chịu đựng không nổi cảnh tượng kinh khủng đó đã ngồi ngã mông xuống đất, dùng ánh mắt đầy kinh hãi nhìn chằm chằm vào tên “ác ma” giết người không gớm tay đang mang theo vẻ mặt khát máu và kỳ vọng đứng ngay bên cạnh Xích Hạo Tín nhìn soi mói vào tất cả những người có mặt ở đây.

Như vẻ đang háo hức chờ đợi có thêm vài tên “ngu xuẩn” nhảy ra la hét phản đối, để hắn có cơ tiếp tục mặc sức thăm sát vậy.

Ác ma, tên khốn này nhất là là một con ác ma không có nhân tính ~~~!!!

Không ít người đã bắt đầu bưng tỉnh và suy nghĩ. Gia đình Xích Hạo Tín có thể lành lặn đứng ở nơi này, xem ra tộc chủ và tam đại lão tổ đã gặp nạn, bị trảm sát bởi con ác ma đáng sợ kia rồi.

Gia chủ và tam đại lão tổ gặp nạn, đồng nghĩa thế lực của Xích Trung Nghĩa đã tàn, một thế lực mới do gia đình Xích Trung Hiếu sẽ đứng ra thừa hưởng tất cả.

Vì theo tục lệ gia quy thì, một khi tộc chủ đương thời gặp nạn, người có tư cách thừa hưởng ngôi vị tộc chủ phải là một thành viên cận huyết thống với tộc trưởng quá cố.

Đúng là người có huyết thống thân cận nhất với tộc chủ lúc này chính là Xích Tiểu Long, cháu nội ruột thịt của tộc chủ, đang trong quá trình điều trị sau khi bị Dương Kiệt đánh cho trọng thương, chỉ là lúc này không ai ngu xuẩn dám nhảy ra kêu gọi đưa Xích Tiểu Long lên ngôi tộc chủ cả.

Đùa à, bộ không thấy tên ác ma đang sát khí đằng đằng đứng ở kia sao??? Giờ mà nói sai một câu không chừng phải trả giá bằng “ cái đầu ” của mình đấy.

Nghĩ tới cảnh tượng cái đầu bị vỡ nát tan tành ngay trước mắt, không ít người đã không kìm được sờn cả tóc gáy và buồn nôn.

Nếu như dòng tộc của Xích Trung Nghĩa không thể nối ngôi, vậy thì người thích hợp nhất còn lại chính là gia đình hai em trai ruột thịt của gia chủ: lão nhị Xích Trung Nhân và lão tam Xích Trung Hiếu.

Gia đình lão nhị Xích Trung Nhân vài chục năm trước do bất đồng quan hệ với tộc trưởng, cộng thêm tính khí háo thắng không thích bị kẻ khác đè đầu cưỡi cổ, đã dẫn theo cả dòng tộc của mình rời khỏi Xích phủ, rời khỏi Sơn Hải Thành đi tới một nơi khác phát triển rồi, chẳng lẽ giờ lại tồn công

tồn sức phát tán người ra đi tìm kiếm lão nhị về?? Tất nhiên là không thể nào rồi, nên ứng cử viên thích hợp này có thể bỏ qua.

Nếu như vậy thì, người thích hợp duy nhất có thể bước lên ngôi vào ghế tộc chủ thời điểm này, chỉ duy nhất mỗi gia đình Xích Trung Hiếu mà thôi.

Quan trọng nhất là, gia đình Xích Trung Nghĩa không chỉ là ứng cử viên thích hợp nhất ngôi lên ghế tộc chủ, còn được hậu thuẫn bởi một tên ác ma giết người không gớm tay và có thực lực “ kinh thiên động địa” (trong mắt của những người này, tam đại lão tổ đã là thần tiên, là bất khả chiến bại trong nhận thức của họ, mà những vị chiến thần mà mình tôn thờ từ trước tới nay, đã bị trảm sát bởi tên ác ma ở trước mặt, thử hỏi xem thực lực của đối phương đáng sợ khủng khiếp tới cỡ nào chứ??)

Vậy thì nếu như không thể phản đối(vì phản đối cũng bằng thừa, mình cũng chả đủ tư cách tranh giành, vậy chỉ cần không ảnh hưởng tới lợi ích cá nhân, vì sao lại ngu xuẩn dùng mạng của mình ra đánh cược với thứ không đáng chứ??),Không ít người đã bắt đầu suy nghĩ tới tương lai hướng đi của bản thân và cả dòng tộc của mình, liệu có nên tranh thủ giai đoạn giao chuyển quyền lực này, ngã hẳn về phía thế lực tộc chủ mới để khuếch đại lợi ích cho bản thân hay tiếp tục phản đối bằng thái độ im lặng bất hợp tác.

Chỉ cần không phải tên ngu xuẩn hết thuốc chữa, tất nhiên là biết sẽ lựa chọn phương án nào rồi.

Sau khi có được quyết định, không ít người lập tức thay đổi quay ngoắc 180 độ, phấn khích nhảy cẫng lên tuyên bố ủng hộ Xích Hạo Tín tuyệt đối, như vẻ chỉ cần một câu mệnh lệnh của tộc chủ mới ban xuống, đám người này có thể lên đao sơn xuống vạc dầu mà không dúi mày lấy một cái nữa là.

Thái độ hạ mình như con cún của lũ người này, khiến một số trưởng lão còn đang tỏ ra do dự chưa quyết không kịp được khinh thường chế giễu

trong lòng.

Đúng là lũ trơ trên mà ~~~!!

Chỉ là khi đối diện ánh mắt như muốn nhai tươi nuốt sống bản thân của con ác ma đang không ngừng phóng về phía mình, cái gì mà cao thượng chính trực, không màng danh lợi, cho dù chết cũng phải chết đứng chứ không sống quỳ gì gì lập tức bị vút hết sang một bên, nhanh chóng hòa thêm đám đông đang mặc sức nịnh hót, cùng nhảy vào không ngừng khen ngợi ca ngợi công đức của tộc chủ mới, giống hệt như mấy tên nịnh thần thái giám đang lấy lòng vua vậy.

Mặc dù tộc chủ vừa mới lên ngôi không biết lấy đâu ra công đức để họ khen ngợi, nhưng vào thời điểm này, cho dù có dùng tay che lại lương tâm để nịnh nọt lấy lòng, cũng không ai dám chê cười mình đâu nhỉ???

Nhìn thấy vẻ mặt “đầy tiếc nuối” của con ác ma khi không có cơ để ra tay, không ít người thầm thở phào nhẹ nhõm, đồng thời khoái trá đắc chí với lựa chọn “sáng suốt” của mình.

Dương Kiệt tất nhiên không phải là người háo sát. Nhưng muốn giúp Xích Hạo Tín nhanh chóng tiếp quản nhà họ Xích, muốn lũ sâu bọ trong ngoan ngoãn nghe lời, không giết vài con gà để dọa lũ khỉ đang nhảy cà tâng cà tâng vì quá phấn khích này, công việc phía sau sẽ khó làm đấy. Và không ngờ rằng lũ ngu xuẩn lại tỏ ra hợp tác với anh ta như vậy, điểm hình là ngay từ lúc ban đầu Xích Hạo Tín vừa lên tiếng, đã có vài con gà ngu xuẩn không sợ chết dám lao ra cho anh ta cửa cổ.

Và thế là lần đầu tiên trong lịch sử từ lúc nhà họ Xích thành lập, cả gia tộc trở nên “đoàn kết đồng lòng” tới mức lạ thường.

Tất nhiên, sự đoàn kết đồng lòng này là kết quả khi trên cổ bị một lưỡi dao kề vào, dám hó hé làm loạn coi chừng ăn một nhát đao cắt ngang cổ xít máu tại chỗ thì đừng có khóc à nhe.

Quan trọng nhất là, thế lực của Xích Trung Nghĩa đã hầu như bị xóa sổ, những người còn sót lại chỉ là những người thuộc nhóm trung lập hoặc tham sống sợ chết, nên tiếng phản đối có thể nói là hầu như không có.

Không còn tiếng phản đối, vậy thì Xích Hạo Tín chính thức, danh chính ngôn thuận trở thành gia chủ mới của một trong tam đại gia tộc Sơn Hải Thành bắt đầu từ thời khắc này.

Tất nhiên, các nghi thức tiếp quản sẽ được tiến hành sau khi lựa chọn được ngày lành tháng tốt, nhưng đó chỉ còn là hình thức, không thể ngăn cản gia chủ mới bắt đầu công việc và quyền lợi điều hành cả gia tộc.

Việc đầu tiên cần làm, chính là thanh trừ thanh tẩy hết tàn dư còn sống sót của thế lực Xích Trung Nghĩa trong Xích phủ. Điềm hình như Xích Tiểu Long và gia đình các trưởng lão anh em cô bác đã tử nạn bởi tay Dương Kiệt.

Những người như thế này tuyệt đối không thể giữ, không chừng một ngày nào đó sẽ trở thành mầm móng biến loạn của Xích phủ cũng không chừng.

Chỉ là, cha con Xích Trung Nghĩa có thể làm tới mức tuyệt tình tuyệt nghĩa, còn Xích Hạo Tín thì không.

Thân nhân của nhóm “ phản loạn” chỉ bị bắt giam quản thúc tại một khu vực tập trung trong Xích phủ, đợi tới khi tình hình Xích phủ ổn định, sẽ âm thầm đưa nhóm người này rời khỏi Sơn Hải thành, trao cho một ít của cải

rồi để mặc họ tự sinh tự diệt, mãi mãi không được phép quay về Xích phủ cũng như Sơn Hải thành.

Có thể nói, Xích Hạo Tín đã đối xử quá nhân từ với những người này rồi. Trong các cuộc tranh giành trao đổi quyền lực, xác người chất thành núi, máu chảy thành sông là điều tuyệt đối không thể tránh khỏi và rất chi là bình thường, gặp người nhẫn tâm hơn, cho dù là già trẻ trai gái, không cần biết có liên quan hay vô tội, thậm chí là trẻ sơ sinh, chỉ cần có dính líu đôi chút với đối thủ của mình, cũng chưa chắc thoát khỏi số phận bi thảm nữa là.

Những công việc “không mấy hay ho” này tất nhiên là không cần Xích Hạo Tín đích thân ra tay, lúc này phía dưới có vô số tên “tiểu đệ” sẵn sàng lấy điểm trong mắt gia chủ mới, giao lại cho chúng làm chắc chắn sẽ mang lại hiệu quả hài lòng thậm chí vượt quá mong đợi nữa là.

Chuyện nhỏ nhặt và đơn giản đã sắp xếp xong, việc tiếp theo là phải giải quyết vấn đề nghiêm trọng và đau đầu nhất đối với nhà họ Xích vào thời điểm này.

Sau khi nhận cuốn sổ dày cộm từ tay quản gia (một thân tín của Xích Hạo Tín đã được cất nhắc nâng đỡ lên thay thế cho quản gia xui xẻo đã chết dưới tay Dương Kiệt), nhìn vào hàng số âm kéo dài ở cuối cùng theo báo cáo hàng tháng hàng quý và thậm chí là hàng năm, đừng nói là Xích Hạo Tín, ngay cả một người ngoài như Dương Kiệt cũng không kìm được hít sâu một hơi dài vì kinh ngạc.

Rốt cuộc là nhà họ Xích đã tàn tạ tới cỡ nào mới có thể ra được những con số âm đáng sợ như thế này nhỉ?? Mỗi tháng sau khi tổng kết bù trừ hết thu nhập và chi tiêu, số linh thạch bị âm trên cả trăm triệu.

Là một trong tam đại gia tộc Sơn Hải thành, từ tổ tông tới đời cha cô chú bác họ hàng liên quan lên tới con số cả chục cả trăm, số miệng ăn phải nuôi ít nhất cũng phải trên vài trăm, đó là chưa tính tới người hầu, cận vệ trong phủ, không có một ngàn cũng phải tám, chín trăm. Và để duy trì biết bao miệng ăn như thế này, linh thạch phải chi ra mỗi tháng có thể nói là có con số trên trời. Đặc biệt là ở đại lục Huyền Thiên, một đại lục đề cao việc tu luyện, số tài nguyên tu luyện phân phát xuống cho người trong gia tộc ở phía dưới hàng tháng càng là một con số không tưởng.

Cho nên khi nhìn vào con số âm trên cả trăm triệu một tháng tuyệt đối không phải là chuyện đùa.

Thua lỗ cả trăm triệu một tháng, ngay cả một người thuộc dạng khá giả, có thể kiếm tiền dễ dàng bằng việc luyện đan, linh thạch trong mắt chỉ còn là một số như Dương Kiệt cũng phải giật mình hoảng hốt.

Cũng phải thôi, nguồn thu nhập chủ yếu và quan trọng nhất là đan dược đã hoàn toàn thất thủ trước nhà họ Thẩm, nếu như không phải nhà họ Xích có bề dày cả ngàn năm tích lũy, cộng thêm một nguồn thu nhập từ bất động sản, e rằng đã phải tuyên bố "phá sản" từ lâu rồi, làm gì còn có thể trụ vững được tới ngày hôm nay nữa chứ??

Hèn chi Xích Trung Nghĩa dám liều mạng để đắc tội Dương Kiệt, mặc dù biết rõ nếu như thất bại có thể trả giá bằng mạng sống không chỉ của mình và cả dòng tộc, cũng chỉ là bị ép tới bước đường cùng nên phải đánh liều mà thôi.

Lúc này Xích Hạo Tín thậm chí có chút đồng cảm, khâm phục và thương hại cho Xích Trung Nghĩa quá cố.

Xem ra ông bác của mình không dễ dàng chút nào, xem ra chiếc ghế gia chủ này tuyệt đối không dễ ngồi lên chút nào, thậm chí có thể bị lật ghế ngã

chết tại chỗ lúc nào không nay đây.

Giờ thì lão ta khỏe rồi, nhắm mắt buông tay cái không cần phải đau đầu khổ sở, bị áp lực đè nặng lên người nữa, nhưng giờ tới lượt mình phải khổ khổ đây nè, híc híc...

Nghĩ tới việc đó, Xích Hạo Tín không kìm được nước mắt lưng tròng.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 392: Phân Chia Lợi Nhuận

Với tình hình của nhà họ Xích lúc này, đừng nói là mang lại lợi ích gì cho Dương Kiệt, không bắt anh ta móc túi đồ ngược lại vào trong là mừng lắm rồi.

Đối với người khác có thể là một vấn đề nan giải khó khăn, nhưng với một tay có thể luyện chế đan dược, đặc biệt là có thể kiểm soát phẩm chất của đan dược như Dương Kiệt, hồi sinh cả nhà họ Xích cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

“ chú Tín, không cần phải lo lắng quá nhiều, rồi mọi chuyện sẽ ổn mà thôi.”

Nhìn thấy sắc mặt khó coi của Xích Hạo Tín, Dương Kiệt lên tiếng an ủi.

“ vấn đề tiền bạc thực ra không phải là vấn đề quá quan trọng, thú thật, thực ra cháu là một luyện đan sư, chỉ cần có đầy đủ nguyên liệu, hợp tác với nhà họ Xích của chú để cùng nhau kiếm tiền, vấn đề tiền bạc sẽ được giải quyết thôi mà.” Dương Kiệt dương dương tự đắc tự tin khẳng định.

“ Luyện đan sư?? Cháu cũng là luyện đan sư??” Xích Hạo Tín lộ ra vẻ mặt kinh ngạc khó tin.

Mẹ kiếp, rốt cuộc đôi phương là yêu quái phương nào thế này?? Mới bảy nhiều đó tuổi, không chỉ sở hữu một thực lực mà ngay cả những lão

quái vật mấy trăm tuổi cũng chưa chắc sánh bằng, đã vậy còn là một luyện đan sư nữa chứ?? Có còn để người khác sống không đây??

“Cháu là luyện đan sư sơ cấp hay trung cấp???” Xích Hạo Tín vừa phản kích vừa hồi hộp kỳ vọng hỏi.

“Luyện đan sư sơ cấp ạ.”

Sau một hồi dúi mày suy nghĩ so sánh lại với bản thân, Dương Kiệt có chút không khẳng định nói.

Tất nhiên là không dám khẳng định rồi. Dương Kiệt có thể luyện đan là dựa vào Càn Khôn Tháp, chứ bản thân anh ta nào phải là luyện đan sư thứ thiệt đâu mà biết rõ cấp bậc phân chia. Chỉ là dựa vào tình hình chỉ có thể luyện ra những đan dược cấp 3 trở xuống hiện giờ, là luyện đan sư sơ cấp chắc không sai nhỉ.

“Chỉ là sơ cấp thôi sao??”

Sự hồi hộp phản kích của Xích Hạo Tín nhanh chóng thay thế bằng nỗi thất vọng sau câu trả lời của Dương Kiệt.

Là một đại gia tộc kinh doanh trong lĩnh vực đan dược, trong phủ tất nhiên là sở hữu luyện đan sư, và tất cả đều là luyện đan sư sơ cấp (vớ vẩn, không nuôi luyện đan sư lấy đâu ra đan dược đi buôn bán chứ). Cho nên vấn đề của nhà họ Xích lúc này chỉ là cạnh tranh không lại với nhà họ Thẩm chứ không phải là do thiếu hụt luyện đan sư hay đan dược.

Nếu như Dương Kiệt là luyện đan sư trung cấp, có thể luyện chế ra những loại đan dược cấp 4 trở nên, ngay cả những luyện đan sư của nhà họ Thẩm cũng chưa thể làm được, kinh doanh sản phẩm độc quyền, mọi chuyện có thể thay đổi, nhưng chỉ là một luyện đan sư sơ cấp, cũng chỉ là

tăng thêm một chút năng suất lao động cho Xích phủ mà thôi, chả giải quyết được vấn đề gì cả.

Mặc dù thất vọng, nhưng Xích Hạo Tín cũng không nói ra mất công đả kích tới sĩ khí và tính tích cực của Dương Kiệt.

Xích Hạo Tín không nói, nhưng không có nghĩa là Dương Kiệt không biết, chỉ là anh ta hoàn toàn không bận tâm mà thôi.

Khoan nói tới việc Dương Kiệt đang sở hữu phương pháp luyện chế “thần đan” Khai Tâm Đan, loại đan dược này nếu như đổ vào thị trường, tuyệt đối sẽ hót hòn họt, chỉ sợ cháy hàng không có để mà bán. Cho dù không có Khai Tâm Đan đi nữa, Dương Kiệt vẫn còn sở hữu một át chủ bài có thể đảo ngược tình thế, giúp nhà họ Xích đánh bại nhà họ Thâm trên thị trường đan dược, một cước đá nhà họ Thâm xuống đáy vực vạn trượng cũng chỉ là dễ như trở bàn tay mà thôi.

“Chú xem thử loại đan dược này xem.”

Dương Kiệt không muốn tiếp tục làm ra vẻ bí ẩn với Xích Hạo Tín nữa, nhanh chóng từ trong nhẫn Càn Khôn rút ra hai, ba viên đan dược, đưa tới trước mặt đối phương cười nói.

Xích Hạo Tín cầm lấy ba viên đan dược trên tay quan sát, phân biệt là kim sáng dược, ích khí đan và luyện khí đan, chỉ là những loại đan dược phổ biến trên thị trường, chỉ là ba viên đan dược này có bề mặt sáng bóng như viên chân châu, không chút tạp chất.

À, nói là không chút tạp chất thì hơi quá, nếu như để ý kỹ, ít nhiều sẽ phát hiện vài hạt tạp chất li ti trên bề mặt sáng bóng đó, chỉ là rất ít rất ít, nếu chỉ nhìn lướt qua sẽ không tài nào phát hiện ra được.

Ba viên đan dược đạt phẩm chất cao cấp.

Đan dược đạt phẩm chất cao cấp tuy hiếm, nhưng không phải là không có, là một người xuất thân từ một gia tộc buôn bán đan dược, Xích Hạo Tín tất nhiên là từng nhìn thấy qua đan dược đạt tới phẩm chất cao cấp. Đừng nói là cao cấp, ngay cả tuyệt phẩm cũng đã từng nhìn thấy qua nữa là. Chỉ là không có gì quá đặc biệt, vì sao đối phương lại đưa cho mình ba viên đan dược này nhỉ??

“ nếu như cháu muốn nói, đan dược mà cháu luyện chế ra, đều có thể đạt tới phẩm chất cao cấp, thì sao nhỉ??”

Dương Kiệt tỏ ra dương dương tự đắc nói.

Anh ta có tư cách tự đắc, trên đại lục Huyền Thiên này, cho dù là luyện đan đại tông sư đi nữa, thì có mấy ai đi luyện chế ra đan dược toàn cao cấp trở lên chứ??

Chỉ là sau khi nghe xong lời ba hoa tự khen tự xoa đầu của Dương Kiệt, Xích Hạo Tín chỉ khẽ ngẩn người rồi nhanh chóng bừng tỉnh lại, chỉ cười nhẹ tỏ thái độ dừng dung.

Dường như đối phương chỉ là một tên học việc gà mờ thì phải. Luyện chế đan dược toàn đạt phẩm chất cao cấp, nếu như muốn, bất kỳ một luyện đan sư nào, cho dù chỉ là luyện đan sư sơ cấp, cũng có thể làm điều đó một cách bình thường.

Chỉ là, trên đại lục Huyền Thiên này chả có vị luyện đan sư nào rảnh rỗi đi luyện chế đan dược toàn đạt tới phẩm chất cao cấp trở lên cả, đạt tới trung cấp đã là tốt lắm rồi.

Như đã từng nói, muốn luyện đan dược đạt phẩm chất cao cấp, luyện đan sư phải không ngừng tiến hành tẩy luyện sau khi đan dược đã được luyện xong, và thời gian tốn vào quá trình tẩy luyện, là rất rất rất lâu dài.

Lấy một ví dụ đơn giản, thay vì tốn cùng một thời gian để luyện chế và tẩy luyện một lò đan dược trên ba chục viên đạt tới phẩm chất cao cấp, luyện đan sư khác có thể chế ra được hơn cả trăm lò, gần ba ngàn viên đan dược phẩm chất cấp thấp.

Tốn thời gian gấp trăm lần so với luyện chế đan dược thông thường, nhưng lợi ích thu lại chỉ đạt gấp 5, gấp 6 lần, cao nhất cho gấp 10 lần so với đan dược thông thường đi nữa, chỉ cần tay luyện đan sư đó không phải thăng ngu, thăng điên thăng khùng hay có mục đích luyện tay gì đó, chẳng ai dại mà đi luyện chế đan dược đạt phẩm chất cao cấp cả.

Xích Hạo Tín cho rằng đối phương đang khoe mẽ chứ chẳng giúp ích được điều gì cả.

Thái độ dửng dưng của Xích Hạo Tín khiến Dương Kiệt cảm giác có vẻ như lời nói khẳng định của mình chẳng khác nào một cái đánh rắm không hơn không kém, khiến anh ta cảm thấy niềm kiêu hãnh của bản thân như bị xúc phạm, quyết định đánh liều thuốc mạnh hơn nữa.

“ Nếu như cháu muốn nói rằng, thời gian luyện chế đan dược đạt phẩm chất cao cấp chỉ tiêu tốn ngang bằng với thời gian luyện chế đan dược cấp thấp của luyện đan sư khác, thì chú nghĩ sao??”

Dương Kiệt nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm vào Xích Hạo Tín, cắn răng nói.

“ à thì, đan dược cao cấp thì Hả, cháu vừa nói cái gì?? Thời gian luyện chế đan dược cao cấp chỉ bằng, chỉ bằng”

Lúc này nghe chưa kỹ còn định âm ừ cho qua loa, nhưng sau khi nghĩ kỹ lại lời nói của đối phương, Xích Hạo Tín lần nữa lộ ra vẻ mặt kinh ngạc tới cực độ, như vẻ vừa nghe được chuyện khó tin nhất trên đời này vậy.

Thứ mà Dương Kiệt muốn nhìn thấy chính là như thế này đây, hihi.

Anh ta tỏ ra đắc chí khoái trí khi nhìn thấy vẻ mặt đầy hoang mang ngờ ngác của đối phương.

“ e hèm, ý cháu muốn nói là, nếu như dùng cùng một số lượng nguyên liệu, dùng cùng một khoảng thời gian như nhau, những viên đan dược do cháu luyện chế ra đều đạt trên phẩm chất cao cấp, không biết có thể giúp nhà họ Xích đảo ngược tình thế, chiếm lại toàn bộ thị phần trong Sơn Hải Thành không nhỉ??”

Dương Kiệt giả vờ ho nhẹ một tiếng, sau đó “ tỏ ra thận trọng” hỏi.

“ nếu như đúng như những gì cháu vừa nói, đừng nói là chiếm lại thị phần trong Sơn Hải Thành, thậm chí vươn ra bên ngoài, chiếm luôn cả khu vực lân cận hay cả vương triều Thiên Ưng cũng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay mà thôi.”

Xích Hạo Tín lúc này đã phấn khích tới nỗi nhảy cẫng lên, thậm chí lao tới chụp lấy tay áo của Dương Kiệt, miệng như khẩu súng liên thanh không tiếc đạn không ngừng khạc hết ra ngoài, còn đâu sự điềm tĩnh tao nhã như ngày thường nữa chứ??

Cũng đúng thôi, áp lực đè nặng lên vai nhỏ bé của mình, lúc này có phương pháp giúp giảm tải bớt đi, thậm chí có thể nhìn thấy viễn cảnh vươn lên một tầm cao mới cho cả gia tộc, có thể không vui mừng phấn khích thậm chí có chút mất kiểm soát được sao.

Không cần Xích Hạo Tín giải thích, Dương Kiệt tất nhiên là hiểu rõ nếu như những viên đan dược cao cấp tung ra ngoài thị trường, sẽ mang lại lợi ích khổng lồ như thế nào cho cả anh ta và nhà họ Xích.

Các người không phải chơi trò ép giá sao?? Được, bố mày sẽ học theo một hãng bán điện thoại ở Trái Đất, nhường hết thị phần cấp thấp cho người, bố mày chỉ nhắm tới thị phần cao cấp, cho dù tính năng không thua kém thậm chí nhiều hơn, và giá cả của các người đã đạt tới mức rẻ mạt đi nữa, nhưng nếu so sánh thương hiệu và chất lượng của bọn thiếu gia, các người sẽ mãi mãi không thể nào sánh bằng.

Thương hiệu thì nhà họ Xích sau bấy nhiêu năm kinh doanh đã có sẵn, nếu như không phải phía nhà họ Thẩm chơi trò bán giá rẻ mạt như tặng không, còn lâu mới chiếm được thị phần của nhà họ Xích như lúc này.

Còn chất lượng ư?? Đan dược đạt phẩm chất cao cấp chẳng lẽ không bằng hoặc thua kém đan dược cấp thấp của các người.

Bọn thiếu gia chấp nhận ăn lời ít chút, chỉ bán với giá cao gấp 5, 6 lần so với đan dược cấp thấp thay vì với giá gấp 9, 10 lần theo giá cả thị trường bên ngoài, không tin là có không người đổ tiền tranh giành bể đầu để mua.

Nếu như có thể mua đan dược cao cấp với mức giá hời, chả ai dại gì lại chạy đi mua đan dược cấp thấp mà dùng cả. Vì đan dược cấp thấp sử dụng tới một mức nào đó, sẽ khiến cơ thể bị kháng thuốc, hiệu quả suy giảm rõ rệt, thậm chí là mất cả tác dụng nữa đây.

Và đan dược cao cấp, hoàn toàn không cần phải lo ngại vấn đề này.

vấn đề nguồn cung đan dược " độc quyền" không cần phải lo nữa, tiếp tới là bàn tới phân chia lợi dụng hợp tác đây.

“ hợp tác giữa chúng ta rất đơn giản, chú phụ trách thu mua nguyên liệu luyện chế đan dược rồi giao cho cháu, sau khi thành đan, nhà họ Xích sẽ phụ trách vấn đề kinh doanh đan dược, và lợi nhuận thì ăn chia theo năm năm vậy.”

Dương Kiệt khẽ dúi mày suy nghĩ một hồi, tự cho đã ra một cái giá công bằng nhất có thể.

“ không được ~~~~~!!!!”

Nào ngờ đáp lại anh ta là tiếng gào thét đầy giận dữ của Xích Hạo Tín.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 393: "Hợp Tác Vui Vẻ"!!

“ Năm năm?? Tuyệt đối không thể nào ~~!!”

Xích Hạo Tín mang theo vẻ mặt đầy kiên quyết và bất mãn nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt nói, như vẻ không muốn nhượng bộ với bất kỳ lý do nào.

Chẳng lẽ đối phương chê ít??

Sắc mặt của Dương Kiệt lập tức trầm xuống, cắn răng trầm giọng nói: “ nếu theo chú chúng ta sẽ ăn chia theo tỷ lệ như thế nào là hợp lý ạ??”

Chỉ cần đối phương đừng quá đáng, nể mặt Xích Tiểu Lâm và việc mình đang có nợ với gia đình đối phương, nhịn nhịn chút có thể chấp nhận cho qua, nếu như đối phương không biết điều đòi hỏi vượt quá giới hạn cho phép thì.....

Dương Kiệt tuyệt đối không phải tên ngu xuẩn chỉ biết đâm đầu vào mỗi một lối đi, cùng lắm mình đền trả đối phương bằng cách khác mà thôi. Còn chuyện hợp tác xem như chấm dứt tại đây.

“ ít nhất cũng phải là ba, bảy, nếu như được hai, tám thì càng tốt.” Xích Hạo Tín mang theo vẻ mặt đầy kiên quyết khẳng định.

Hai, tám?? Quá đáng lắm rồi đây

Dương Kiệt cố gắng kìm nén cơn phẫn nộ trong lòng, hừ lạnh một tiếng, chuẩn bị đứng lên rời khỏi, kết thúc cuộc hợp tác ngay tại chỗ.

Cứ tưởng ông già Tiểu Lâm là người biết điều trung nghĩa thật thà, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một tên tham lam vô độ, mọi chuyện hướng về lợi ích gia tộc mà thôi.

Anh muốn làm tất cả vì lợi ích cho gia tộc không sai, nhưng ít ra cũng phải biết chống to đôi mắt ra xem xem tình thế và vị trí của bản thân đang nằm ở đâu, hợp tác với một người tham lam không biết trời cao đất rộng như vậy, không chỉ kéo thấp trí tuệ của bản thân, thậm chí có thể đẩy mình vào thế nguy hiểm cũng không chừng.

“ nhà họ Xích tuyệt đối không thể để cháu bị thiệt thòi trong vấn đề này, nên trong vụ hợp tác lần này, với tất cả các điều kiện mà cháu vừa đặt ra, nhà họ Xích chỉ nhận hai phần lợi nhuận có được.”

Dương Kiệt vừa định đứng dậy bỏ đi, câu nói tiếp theo của Xích Hạo Tín lập tức khiến anh ta phải chững bước, thậm chí lộ ra vẻ mặt đầy xấu hổ và ái ngại.

Mẹ kiếp!! thì ra đôi phương không phải chê ít, mà là chê nhận được quá nhiều, chỉ muốn nhận được 20% lợi nhuận, còn 80% còn lại nhường hết cho mình đây mà.

Dương Kiệt có chút cười khóc không được. Thì ra là do mình có lòng dạ tiểu nhân hiểu lầm người ta rồi.

Vừa ái ngại khó chịu vừa mừng thầm trong lòng, ít ra thì ông già Tiểu Lâm không phải là một kẻ tiểu nhân, mình không cần phải tỏ ra khó xử khi đối diện với ông già của ân nhân cứu mạng của mình.

“ không được, ít nhất là bốn, sáu, phía bên chú phải phụ trách nguyên liệu luyện chế và tiêu tốn nhân lực công sức kinh doanh, ít ra phải nhận được những gì tương xứng với công sức mình bỏ ra, theo cháu thì bốn, sáu là hợp lý.”

Dương Kiệt quyết định “ nhường bước”, tỏ ra sống chết chỉ muốn nhận lợi nhuận 60%, còn 40 % nhất định phải nằm trong tay nhà họ Xích.

“ không được, không được, nếu như không phải có cháu ra tay giúp đỡ, đừng nói là hai phần lợi nhất, nhà họ Xích vượt qua được đại nạn không phá sản lần này đã là cầu trời bái phật rồi, hai phần lợi nhuận đã là một món quà to lớn quan trọng nhất dành cho nhà họ Xích lúc này, lão phu không thể vô liêm sỉ tới mức như thế này được.”

Xích Trung Nghĩa lắc đầu như đang say sóng, không ngừng khẳng định lập trường của mình.

Mẹ kiếp, có trò quỷ quái gì thế này??? Trước giờ bàn chuyện làm ăn, ai cũng muốn khuyếch đại lợi nhuận mang về cho mình càng nhiều càng tốt, thế này lúc này hai bên như vẽ hận không thể nhường hết phần lớn lợi nhuận cho đối phương, mình chỉ nhận lấy một phần gọi là “ tượng trưng”, đúng là trên đời này không có chuyện gì là không thể xảy ra.

Đúng như Xích Hạo Tín nói, lúc này nhà họ Xích có thể duy trì không phá sản đã phải cầu trời bái phật rồi, càng không bao giờ dám nghĩ tới việc có thể mang lại lợi nhuận khổng lồ cho gia tộc.

Đừng xem hai phần lợi nhuận là ít. Nên nhớ rằng đan dược của Dương Kiệt bán ra là đan dược phẩm chất cao cấp, cho dù bán rẻ với giá gấp ba, gấp bốn lần so với đan dược cấp thấp đi nữa, lợi nhuận thu lại tuyệt đối là con số khổng lồ, thậm chí còn ăn lời không ít khi so với lợi nhuận 100% khi bán đan dược cấp thấp nữa là.

Xích Hạo Tín còn có thể đòi hỏi hơn thế nữa sao???

Ông ta cũng hiểu rõ làm người phải biết nhìn trước ngó sau, làm gì cũng đừng nên quá đáng. Ông ta đã nhìn ra giá trị và tầm quan trọng của Dương Kiệt, nếu như lúc này đòi hỏi quá đáng chút, tất nhiên đối phương cũng sẽ im lặng chấp nhận. Thế nhưng lại khiến quan hệ hợp tác giữa đôi bên xảy ra sút mẻ, thậm chí xuất hiện một vách tường vô hình ngăn cách, đó tuyệt đối không phải là điều mà Xích Hạo Tín muốn nhìn thấy vào lúc này.

Lúc này đừng nói là có thể mang lại lợi nhuận, thậm chí chỉ cần có thể duy trì nhà họ Xích thôi cũng đã là tốt lắm rồi. lúc này giữ tốt quan hệ và tạo ấn tượng tốt đẹp với Dương Kiệt, sau này tuyệt đối mang lại lợi ích gấp chục lần trăm lần so với lúc này cho nhà họ Xích cho mà xem.

Xích Hạo Tín tuyệt đối không phải là người thiên cận chỉ nhìn lợi ích phía trước mà không nghĩ tới những thứ mang lại ở tương lai.

Thế là sau một hồi day dưa ‘cãi vã’ trả giá qua lại như hai bà buôn bán ở chợ, thậm chí mặt đỏ tía tai xoắn cả tay áo lên như muốn lao vào “cấn xé” đối phương, cả hai đã chốt được lợi nhuận phân chia cuối cùng.

Tuân theo điều kiện giao dịch lúc ban đầu, phía nhà họ Xích phụ trách chi trả toàn bộ chi phí thu mua nguyên liệu luyện chế đan dược rồi giao lại cho Dương Kiệt, sau khi đan dược được luyện chế xong, sẽ giao lại cho nhà họ Xích toàn quyền phụ trách kinh doanh theo đầu mối sẵn có của mình. Còn phía Dương Kiệt chỉ phụ trách luyện đan và chờ đợi thu tiền vào túi, ngoài ra không nhún tay vào bất kỳ chuyện gì nữa.

Và lợi nhuận thu được sẽ phân chia theo tỷ lệ ba, bảy. Ba phần thuộc về nhà họ Xích, bảy phần thuộc về Dương Kiệt.

Đó là sự “nhượng bộ” cuối cùng giữa cả hai.

“ nếu thế thì, hợp tác vui vẻ ~~~~!!”

Công ăn việc làm bàn tán thỏa thuận xong, nhận được kết quả tương đối “ như ý”, Dương Kiệt lộ ra nụ cười của một tên “ gian thương”, đưa tay về phía Xích Hạo Tín như muốn bắt tay hợp tác vui vẻ giữa hai bên.

Tuy hơi bất ngờ với hành động của Dương Kiệt do đại lục Huyền Thiên không có tục bắt tay, nhưng thông minh như Xích Hạo Tín nhanh chóng hình dung ra động tác này có ý nghĩa gì, lập tức học theo đối phương chia tay ra nắm bắt vào nhau.

“hợp tác vui vẻ ~~!!!”

Cú bắt tay ngày hôm nay tựa như màn chứng kiến khoản cách lịch sử hình thành một gia tộc hùng mạnh nhất nhì trên đại lục Huyền Thiên nhiều năm sau đó, được hình thành bởi hai người đàn ông đang ở thời kỳ đen tối nhất của cuộc đời (Dương Kiệt phải trốn chui trốn chúi không dám để lộ thân phận của mình, phía nhà họ Xích thì không cần phải nói rồi, có tồn tại được qua mùa đông này hay không đã là một vấn đề), vào thời khắc ngay cả mạng sống của bản thân, của gia đình thậm chí còn không thể tự định đoạt lấy vào thời điểm hiện tại. Sau này đã trở thành một câu truyện cổ tích kỳ diệu lan truyền khắp cả đại lục Huyền Thiên.

“ không, không hay rồi, không hay rồi thưa gia chủ, có, có”

Trong lúc cả hai đang nâng ly trà lên cùng ly hợp tác thành công, giọng nói đầy hốt hoảng của quản gia mới từ phía bên ngoài vang lên, sau đó là bóng dáng hấp tấp vội vàng như gà mắc tóc của tay quản gia từ bên ngoài xông thẳng vào phòng khách như đang bị ma đuổi vậy.

Chẳng lẽ truyền thống của quản gia trên đại lục Huyền Thiên đều như thế này?? Quả thật mất hình tượng quá đi.

“ làm gì mà như gà mắc tóc thế này, có chuyện gì cũng phải bình tĩnh từ từ chứ?? Bộ không thấy có khách quý ở đây sao?? Quả thật mất mặt quá đi ~~~!!”

Xích Hạo Tín tỏ ra không hài lòng lên tiếng quát, một phần vì muốn nhắc nhở quản gia, một phần vì gia chủ đã lên tiếng, khách sẽ không thể lên tiếng trách cứ được thái độ “ bất lịch sự” của quản gia vào lúc này nữa.

Tay quản gia mới lên chức chưa được bao lâu, nên có nhiều thứ còn phải học hỏi tiến bộ, sau câu trách móc của gia chủ, nhanh chóng bình tĩnh lại, chấp tay thi lễ với Xích Hạo Tín và cả Dương Kiệt, nhưng vẫn không giấu được sự vội vàng mất bình tĩnh run giọng nói: “ Gia, gia chủ, không hay rồi, lại có, lại có kẻ địch xông vào Xích phủ, đang giăng co ngay tại tiền viện, đội cận vệ đã quá yếu ớt của chúng ta không thể, không thể kìm chân chống cự được chúng quá lâu nữa ạ ~~~!!”

Nói tới sau cùng, không quen phóng ánh mắt đầy thận trọng về phía Dương Kiệt, trong lòng tỏ ra thấp thỏm không yên.

Nói cho cùng, thực lực của nhà họ Xích thảm họa như lúc này, Dương Kiệt góp công không nhỏ, lúc này nói thể chẳng khác nào như nói xéo chửi đếu người ta, nên tay quản gia tỏ ra lo sợ thận trọng không phải là không thể.

Ngay cả Dương Kiệt cũng tỏ ra ái ngại sau câu nói của tên quản gia. Chỉ là chuyện không muốn xảy ra cũng đã xảy ra rồi, nếu như không phải nhà họ Xích bị tổn thất nặng nề như vậy, Xích Hạo Tín muốn ngồi lên cái ghế gia chủ cũng không thể nào dễ dàng như lúc này rồi.

Cùng lắm sau này cố gắng bù đắp bồi thường lại cho họ vậy.

“ cái gì?? Có kẻ địch tấn công Xích phủ??? Là ai thế??? Chẳng lẽ là nhà họ Thẩm hay nhà họ Chu nắm được thông tin chúng ta đang bị tổn thương nặng nề nên”

Sắc mặt của Xích Hạo Tín trở nên khó coi vô cùng. Rốt cuộc hôm nay là ngày đen đủi gì thế này, vừa mới bị Dương Kiệt quậy nát cả Xích phủ còn chưa khắc phục hậu quả xong. Lúc này lại thêm nhị đại gia tộc dẫn theo đám lâu la chạy tới “ kiểm chuyện”, thử hỏi có tức điên lên không chứ?? Xử lý không tốt không chừng có thể biến thành ngày diệt tộc của nhà họ Xích cũng không chừng đấy.

“ dạ, dạ, không phải, không phải ạ, kẻ địch, kẻ địch chỉ có hai người thôi ạ???”

“ cái gì??? chỉ hai người??? Chỉ hai người mà dám xông vào Xích phủ của chúng ta làm càn?? Người có nhầm lẫn gì không vậy??”

Tâm trạng của Xích Hạo Tín lúc này chẳng khác gì so với lúc Xích Trung Nghĩa nhận được tin Dương Kiệt một mình xông vào Xích phủ trước đó không bao lâu.

Rốt cuộc là Xích phủ đã tàn tạ tới mức nào rồi mà có thể khiến cho bất kỳ con chó con mèo nào cũng có thể thoải mái đi vào quấy tung lên thế này??

“ theo lão phu đi xử lý hai tên ngu xuẩn đó ~~~~~!!!”

Cho dù đối phương là ai đi nữa, dám xông vào Xích phủ làm càn, là gia chủ mới của gia tộc, cho dù đánh không lại Xích Hạo Tín cũng phải đâm đầu vào một cách không do dự, nếu không thì đâu cái uy để kiểm soát cả Xích phủ sau này nữa chứ??

“ khoan đã ~~~~~!!!”

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 394: Ra Mắt

Dương Kiệt dường như đã đoán ra hai kẻ địch trong miệng của quán gia, vội vã lên tiếng cản lại Xích Hạo Tín đang tỏ ra hùng hổ định lao ra ăn thua đủ với kẻ địch, quay sang tên quán gia hỏi: “ Hai kẻ địch đang tấn công vào Xích phủ, có vóc dáng và hình tượng như thế nào vậy??”

“ dạ, dạ, một tên thì có khuôn mặt xấu ma chê quỷ khốc, trên người mặc bộ đồ nho sĩ. Một tên thì gầy ốm như con ma ốm đói, nhưng khôi hài cái là lại cầm trên tay một cây chùy khổng lồ to gấp hai, ba lần so với cơ thể của hắn. hai tên này cực kỳ hung hăng, vừa xông vào Xích phủ chẳng nói chẳng rằng, trực tiếp ra tay đánh ngã không ít cận vệ trong phủ, chỉ là chúng chưa làm hại tới tính mạng của ai cả, chỉ là”

“ sát thần” lên tiếng hỏi, quán gia không dám không trả lời, tỏ ra e dè thận trọng nói.

“ Cây Chùy khổng lồ??”

Không chỉ Dương Kiệt đã biết rõ hai kẻ địch trong miệng quán gia là ai, ngay cả Xích Hạo Tín cũng tỏ ra bất ngờ quay sang nhìn Dương Kiệt và chờ đợi câu trả lời của anh ta.

Không cần phải hỏi nữa, chắc chắn là hai tên thuộc hạ thân tín nhất, Bàng Thống và Lý Nguyên Bá thấy chủ nhân của mình xông vào Xích phủ thời gian dài không quay ra, lo sợ anh ta gặp nguy nên đã xông vào trong này để “ giải cứu” chủ nhân của mình đây mà.

“ chú Tín hãy yên tâm, là người mình đây.”

Dương Kiệt nhanh chóng có câu trả lời để trấn an đối phương, từ trên ghế đứng bật dậy, vội vã chạy ra khỏi phòng khách, đi thẳng về phía tiền viện để “ đón” hai thuộc hạ của mình, sợ lâu quá không tìm thấy bóng dáng của anh ta, hai tên đó nổi điên lên đập phá Xích phủ thì khổ, lúc này Xích phủ đã quá tàn tạ rồi, không thể gánh chịu thêm sự tàn phá nào nữa đâu, nhất là uy lực tàn phá của một nguyên thần và một xuất khiếu.

Nghe thấy Dương Kiệt nói là người mình, Xích Hạo Tín thầm thở phào nhẹ nhõm, đừng xem lúc này trông hùng hổ như vậy, đó là do bị ép vào đường cùng không làm không được, nếu như có thể, tất nhiên là không muốn gây chuyện nổ ra giao chiến vào lúc này rồi.

Vội vã dẫn theo quần gia đuổi theo phía sau Dương Kiệt đi về hướng tiền viện để xem xem tình hình thế nào.

“ mau, mau vậy hai tên khốn đó lại ~~~~!!!” “ Cố gắng lên anh em, quần gia đã chạy đi thông báo cho gia chủ biết rõ tình hình ở nơi này, chỉ cần gia chủ mời được “ vị ấy” ra tay, chắc chắn có thể trấn áp được hai tên khốn này ~~~~!!!” “ đúng, đúng, chỉ cần “ vị ấy” ra tay, hai tên khốn này nhất định sẽ bị trấn áp thậm chí bị trảm sát ngay tại chỗ cho mà xem, mọi người cố gắng chống cự thêm thời gian nữa.” “ chắc chắn thế rồi ~~~~!!!”

Lúc này phía tiền viện đang trở nên hỗn loạn vô cùng. Tàn dư hỗn loạn do Dương Kiệt gây ra cách nay không bao lâu còn chưa kịp lắng xuống, giờ lại có thêm hai kẻ địch hùng mạnh không biết từ đâu chui ra xông vào Xích phủ quấy tung lên, tuy chưa có người chết, nhưng đám cận vệ của Xích phủ ngày hôm qua quả thật khốn khổ vô cùng.

Cái ngày tháng sống trong lo sợ khổ cực này tới khi nào mới kết thúc đây trời ~~~~!!!

Đó là suy nghĩ của tất cả các cận vệ của Xích phủ vào thời điểm hiện tại.

“ nói thêm lần nữa, hãy thả chủ nhân của bọn ta ra, nếu không thì đừng có trách lão gia gia đây nổi khùng lên à nha. Nói cho mà biết, một khi lão gia gia mà nổi khùng lên thì ngay cả bản thân cũng phải sợ đấy, hahaha ~~~~~!!!”

Nhìn thấy đám cận vệ co nhún sợ hãi như con tép con, Bàn Thống khẽ lộ ra nguyên hàm răng vàng khè của mình cười lạnh hăm dọa, kết hợp với nhan sắc ma chê quỷ khốc của mình, con nít nhìn thấy sợ tới nỗi không dám khóc nữa là.

“ các ngươi, các ngươi đừng tới đây ~~~!!” “ Đúng, đúng, đứng yên, đứng yên tại chỗ~~~!!”

Đám cận vệ lộ ra vẻ hoảng hốt như cô gái ngây thơ trong trắng gặp phải tên biến thái, dưới lời “ hăm dọa” của tên biến thái đó, hai chân không ngừng giật lùi về phía sau đầy sợ sệt.

Cảnh tượng này trông mới khôi hài làm sao.

Sở dĩ Bàn Thống còn có tâm trạng đùa giỡn như lúc này là vì biết rõ Dương Kiệt có thể bị bắt giam, nhưng tuyệt đối không nguy hiểm tới tính mạng, vì nếu như anh ta có mệnh hệ gì, nhóm nhân vật được chiêu mộ tới như Bàn Thống chắc chắn sẽ cảm nhận được, nên lúc này vẫn có thể tỏ ra thành thoi trên đùa đám cận vệ như con nai tơ hốt hoảng ở trước mặt.

Một phần cũng muốn kéo dài thời gian, để Dương Kiệt nếm chịu thêm “ khổ hình” khi bị bắt làm tù binh, ai biểu vị chủ nhân này ba lần bảy lượt không nghe theo lời khuyên của mình, để anh ta nếm thử đau khổ sẽ khiến anh ta “ khôn ngoan trưởng thành” hơn đấy.

lẽ ra Bàng Thống không nên xuất đầu lộ diện vào thời điểm này, chỉ là chỉ bảo Lý Nguyên Bá một mình xông vào Xích phủ, lỡ tên khốn này nổi điên lên mất kiểm soát, cả nhà họ Xích không chừng bị hấn san bằng trong một nốt nhạc cũng không chừng.

Trước khi xác định mối quan hệ rõ ràng giữa Dương Kiệt và nhà họ Xích, Bàng Thống tuyệt đối không dám mạnh tay với nhà họ Xích vào thời điểm này.

Tuy không thể nặng tay, nhưng chơi đùa với đám người ở phía trước chút thì... hì hì ~~!!

“ Nguyên Bá, “ chơi đùa” với họ chút nào ~~!!” “ Xong ngay, hì hì ~~~~~!!!”

Nếu như nhan sắc của Bàng Thống thuộc dạng ma chê quỷ khốc khiến người khác không muốn cũng như không dám nhìn vào thì, khuôn mặt của Lý Nguyên Bá sau khi rơi vào trạng thái chiến đấu lúc này, tuyệt đối không thua kém gì một tu la quỷ dữ, thậm chí có phần đáng sợ hơn nữa.

Đặc biệt là đôi mắt đỏ rực như máu kèm theo nụ cười đầy khát máu khi nhìn chằm chằm vào đám cận vệ, khiến cả đám không kìm được run bắn người nhảy cẫng lên, toàn thân run rẩy liên hồi.

Hai phần ba cận vệ đang nằm rên rỉ trên mặt đất lúc này, chính là kiệt tác của tên sát thần đó chứ còn ai nữa.

Tuy không tới nỗi mất mạng, nhưng gãy tay gãy chân là điều không thể trách khỏi, tất nhiên là không ai muốn phải chịu cảnh đau khổ đáng sợ đó rồi.

“ Sát ~~~~~!!!”

Lý Nguyên Bá cười phá lên một tiếng đầy khát máu, cơ thể như con ma ốm đói trực tiếp xông thẳng về phía đám cận vệ như chiếc xe tăng đang san bằng tất cả mọi thứ ngăn cản ở trước mặt nó vậy.

“ tránh, à không, tấn công, tấn công ~~~~!!” “ Sát sát sát ~~~!!!” “ Trảm sát con quái vật đó cho ta ~~~~!!!” “ AAAA ~~~~~~!!!”

Nhất thời tiếng la hét đầy căm phẫn pha lẫn sợ hãi ngất trời, tiếng gió rít của vũ khí như bản giao hưởng chói tai.

Nhưng tất cả chỉ là vô dụng khi những lưỡi dao, những lưỡi kiếm và những lưỡi thương kích khi va đập vào cơ thể đang được bao phủ bởi một lớp chân nguyên màu đỏ rực như máu của Lý Nguyên Bá, tất cả đều gãy nát một cách dễ dàng, thậm chí không thể làm xước mảnh vải áo trên cơ thể của đối phương nữa là.

Pằng ~~~ pằng ~~~ pằng ~~~~~!!! AAAAA ~~~~!!! Cứu, cứu với ~~~~~!!! Chạy, chạy mau ~~~~~!! Đồ quái vật, đúng là, đồ Aaaaaa ~~~~~~!!!!

Những tên cận vệ xui xẻo đứng ở phía trước trực tiếp bị Lý Nguyên Bá ủi bay lên không trung hoặc tông bay ra xa, cơ thể khảm hẳn vào những bức tường ở xung quanh.

Những tên “ may mắn” không đứng trong đường di chuyển như con gà mắc tóc gào thét khóc lóc quay đầu bỏ chạy, tuyệt nhiên không ai có đủ dũng khí để đối đầu với con “ quái vật” đáng sợ kia cả.

“ Haha, chạy, để xem các ngươi chạy đi đâu ~~~~!!!”

Lúc này Lý Nguyên Bá nào còn là thằng nhóc ngây thơ như đứa trẻ mới lên ba như ngày thường nữa, chẳng khác nào một tên sát thần đầy khát máu,

hí hửng khoái trí đuổi theo phía sau đám cận vệ đang bỏ chạy, giống vẻ như đang chơi trò mèo vờn chuột vậy.

Nhìn thấy con quái vật đuổi theo “ truy sát”, đám cận vệ hận bản thân không thể mọc thêm đôi chân để bỏ chạy, nhất thời cảnh tượng gà bay chó chạy hỗn loạn vô cùng.

“ Thôi đủ rồi ~~~~~!!!” “ hả ~~~???!!!”

Trong lúc Lý Nguyên Bá đang mặc sức vờn đuổi đám cận vệ, một giọng nói tỏ vẻ không hài long vang lên, khiến hắn khẽ chững lại và tỏ ra không hài long vui vẻ, nhưng khi nhớ kỹ lại giọng nói vừa vang lên, lập tức biến sắc và thoát khỏi trạng thái chiến đấu, quay trở về hình dáng của một đứa bé ngây ngô không biết gì cả, nhìn về phía bóng người vừa lên tiếng, vừa xoa đầu vừa ngây thơ nói: “ Chủ, chủ nhân ~~~!!”

mẹ kiếp, trốn trách nhiệm nhanh quá nhỉ ~~~!!!

Đúng thế, người vừa xuất hiện và lên tiếng ngăn cản Lý Nguyên Bá chính là Dương Kiệt.

Chỉ là nhìn thấy đối phương đã thoát khỏi trạng thái chiến đấu, lúc này muốn trách cứ cũng không biết phải trách cứ như thế nào.

Chẳng lẽ lại đi dung tay chỉ thẳng vào đầu thằng bé có trí lực bằng đứa bé lên ba “ dạy bảo chửi mắng” nó??

Con giận không có chỗ để trút, Dương Kiệt quay sang phóng ánh mắt trách cứ về phía Bàn Thống đang tỏ ra hí hửng đứng “ xem phim” ở phía xa.

Tên khốn này chắc chắn biết rõ chuyện gì đang xảy ra, thế mà còn để mặc Lý Nguyên Bá ra tay với đám cận vệ “ đáng thương”, quả thật là không

thể tha thứ.

Lần này Dương Kiệt rõ ràng đã nghi oan cho Bàng Thống. Nói cho cùng, Bàng Thống đâu phải thần thánh, làm sao mà biết hết được tất cả mọi chuyện, như việc Dương Kiệt đã đạt được thỏa thuận hợp tác với nhà họ Xích. Nếu biết trước ngay từ đầu thì không cần phải lộ diện vào lúc này rồi.

“ Chúa công ~~~!!” Bàng Thống mang theo vẻ mặt nịnh bợ chạy tới chấp tay thi lễ với chúa công đáng kính của mình, nhưng đáp lại hắn là một cái trợn mắt trắng đầy bất mãn, hắn chỉ biết đứng sang một bên cười trừ.

Xích Hạo Tín và quản gia cũng đã có mặt tại hiện trường, trong lúc trấn an đám cận vệ trong phủ, đồng thời không quên theo dõi tình hình phía bên này, khi nghe thấy lời xưng hô của hai “ kẻ địch” đối với Dương Kiệt, không kìm được khẽ ngẩn người.

Chủ nhân và chúa công?? Vậy là hai tên này là thuộc hạ của Dương Kiệt??

Dương Kiệt có thuộc hạ không có gì quá lạ, chỉ là khi cảm nhận khí thế không ngừng bộc phát ra từ trên người Bàng Thống và Lý Nguyên Bá, đó mới chính là nguyên nhân khiến Xích Hạo Tín phải đổ mồ hôi hột.

Một kẻ mạnh nguyên thần tầng thứ 8, một chân xuất khiếu tầng thứ 1 là thuộc hạ của một tên chỉ đạt cảnh giới nguyên thần tầng thứ 5???

Nếu như nói Dương Kiệt không phải cậu ấm của một đại gia tộc hay hoàng tử của vương triều cao cấp cũng không ai tin đấy chứ.

Tất nhiên, cũng như cha con Xích Trung Nghĩa, Xích Hạo Tín biết rõ thân phận của Dương Kiệt, nên mới tỏ ra hơi bất ngờ như lúc này.

Dương Kiệt phóng ánh mắt cảnh cáo về phía Bàn Thống và Lý Nguyên Bá, quay sang Xích Hạo Tín mỉm cười nói: “ chú Tín, để cháu giới thiệu, hai vị này là đồng bọn thân tín nhất của cháu, người mặc bộ đồ nho sĩ là Bàn Thống, còn cậu bé có khuôn mặt ngây thơ trẻ con kia là Lý Nguyên Bá.”

Lại quay sang hai thuộc hạ của mình nói: “ Đây là gia chủ của nhà họ Xích, là phụ thân của ân nhân từng cứu mạng của ta, cả hai mau đi tới thi lễ với người nào.”

Chỉ một câu giới thiệu đơn giản, đặc biệt là câu “ thuộc hạ thân tín”, đã khiến Bàn Thống cảm động vô cùng.

Thì ra trong mắt chúa công xem mình là đồng bọn thân tín nhất chứ không phải thuộc hạ hầu tước kia.

Tuy Bàn Thống biết rõ thân phận song phương như thế nào, không dám có suy nghĩ như thế, nhưng cũng tỏ ra xúc động vô cùng.

Được người khác đối xử tôn trọng, ai mà không muốn, không thích chứ???

À có, điển hình là tên Lý Nguyên Bá trong trạng thái lúc này, hắn chẳng biết gì đâu mà xúc với chả động.

Khi nghe giới thiệu về thân phận của Xích Hạo Tín, Bàn Thống lập tức trở nên thận trọng nghiêm túc vô cùng.

Với một người trọng tình trọng nghĩa như Dương Kiệt, ông già của ân nhân cứu mạng của chủ nhân mình, tất nhiên là có địa vị không nhỏ trong long chủ nhân, phải đối xử một cách thận trọng mới được.

Khẽ dùng vai hích nhẹ vào Lý Nguyên Bá vẫn còn đang ngơ ngác ở bên cạnh, bản thân nhanh chóng bước tới trước mặt Xích Hạo Tín trình trọng

chấp tay thi lễ: “ Xích gia chủ ~~~!!”

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 395: Lại Trò Thượng, Trung, Hạ Tam Kế ???!

“ Tiên sinh mau mau đứng dậy, không cần phải đa lễ, Xích mẫu không dám nhận trọng lễ của tiên sinh ạ.”

Xích Hạo Tín tỏ ra bối rối vô cùng, vội vã đưa tay đỡ lấy Bàn Thống đứng thẳng người lên, không dám đón nhận cái cúi đầu thi lễ của đối phương.

Đùa à, người ta đường đường là một kẻ mạnh xuất khiêu, nói thẳng ra người ta chỉ cần hất một cái hơi, đánh một đánh rắm, vỗ một bàn tay xuống thôi cũng đủ để xóa sổ tam đại gia tộc trong Sơn Hải Thành rồi. Người ta nể mặt chủ nhân của mình bước tới thi lễ, nhưng không có nghĩa là một tên gia chủ quên như mình có thể vênh váo lên mặt được, thái độ cần làm thì phải làm cho đúng mực.

Kẻ mạnh xuất khiêu, cho dù đi tới các vương triều cao cấp, hay thậm chí là trong ngũ đại tông môn, cũng sẽ nhận được sự tôn trọng nhất định, được tôn làm khách quý đấy.

ở một khu vực nghèo nàn như khu vực U Châu, cảnh giới cao nhất chỉ là đạt tới hợp thể, và chỉ đếm trên đầu ngón tay, xuất khiêu đã trở thành tầng lớp chủ lực chính trong cả khu vực rồi.

Bàn Thống cũng nhanh chóng đứng thẳng người lên không cố tình làm màu nữa, nói cho cùng, nếu như không phải nể mặt Dương Kiệt, Xích Trung Nghĩa thậm chí không đủ tư cách lọt vào đôi mắt xanh của mình nữa là.

Sau khi giới thiệu thăm hỏi xong, Xích Hạo Tín lần nữa mời cả nhóm đi về phòng khách để tiếp tục bàn bạc thảo luận hướng đi của nhà họ Xích và cả Dương Kiệt.

Dương Kiệt tựa như hóa thân thành nhà thuyết diễn đại tài, nước miếng nước bọt như không cần tiền xả ra như khẩu súng liên thanh đang khạc đạn, không ngừng ba hoa khoác lác về kế hoạch hướng đi của mình trước đó, thậm chí vẽ ra viễn cảnh tươi sáng tốt đẹp nhất dành cho cả nhóm nếu đi theo con đường hướng đi do mình suy nghĩ ra.

Tiếc là tên khôn này đã bị kéo tới đại lục Huyền Thiên này rồi, nếu còn ở Trái Đất, với “ cái tài thuyết diễn ” không có nói thành có, trắng nói thành đen của hắn, không chừng có thể đi tham gia bầu cử thành tổng thống Mỹ cho mà xem (ví von chút cho vui thôi).

Bộ không thấy Xích Hạo Tín sau khi nghe xong lời ba hoa khoác lác của hắn, đôi mắt rực sáng đầy hy vọng, đầu ngật lia lia như học trò ngoan đang nghe lời giao giảng của giáo sư đại học sao??

Sau khi nói một hơi xong, khẽ nhấp nhẹ miếng trà nóng để nhuận lại cổ họng, phóng ánh mắt đầy đắc chí về phía Bàn Thống, vẻ mặt như muốn nói: còn không mau mau lên tiếng khen ta nữa!!

Thế nhưng, đáp lại anh ta chỉ là một câu nói đầy phủ phàng:

Không ổn!!!

“ cái gì mà không ổn, nói cho rõ ràng coi nào ~~~~!!! ” Dương Kiệt như con chó bị đâm trúng đuôi nhảy cẫng lên nhìn chăm chăm vào Bàn Thống, như vẻ nếu người không cho ta câu trả lời thích đáng thì đừng có trách ta độc ác.

Mẹ kiếp, mưu mẹo kế hoạch tự cho là hoàn hảo nhất do bản thân tồn biết bao chất xám để nghĩ ra thế mà bị đối phương phủ nhận một cách dứt khoát, thử hỏi có tức điên lên không chứ??

“kế hoạch của chúa công hoàn toàn không có vấn đề, thật ra có thể nói là vô cùng hoàn hảo”

Dù sao cũng là chủ nhân của mình, ít nhiều cũng phải nể mặt đôi chút, tuy đã có ý định chà đạp đối phương xuống đất, nhưng ít ra cũng phải nương tay đôi chút chứ nhỉ??

Nghe thấy Bàn Thống cũng phải thừa nhận kế hoạch của mình là gần như hoàn hảo, Dương Kiệt thêm lần nữa phồng cả lỗ mũi, nhưng đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm vào đối phương để xem hấn chỉ ra khuyết điểm của kế hoạch mình ở điểm nào.

“nhưng chúa công có nghĩ tới vấn đề nếu như nhà họ Thẩm nhất quyết dồn nhà họ Xích vào chỗ chết, cắt bớt hết đầu mối thu mua nguyên liệu để luyện chế đan dược, thì phải xử lý như thế nào đây???”

Bàn Thống vừa nhấp ly trà nóng trong tay, đôi mắt tràn đầy tia sáng trí tuệ ung dung nói.

“Hả~~~???!!!!”

Cả Dương Kiệt và Xích Hạo Tín sau khi nghe xong câu nói của Bàn Thống không kìm được ngẩn hết cả người, cả hai đưa mắt nhìn nhau, không khó nhìn ra nỗi lo âu từ trong ánh mắt của đối phương.

Câu nói của Bàn Thống đã hoàn toàn nhấn sâu vào máu chột và điểm yếu chết người trong kế hoạch của Dương Kiệt.

Cho dù đan dược do anh luyện chế ra toàn là đan dược cao cấp, có thể bán với cái giá rẻ như cho để cạnh tranh với tôi đi nữa, nhưng nếu như trên tay không có nguyên liệu để luyện chế đan dược, thì anh lấy đâu ra thành phẩm để kinh doanh cạnh tranh, để đánh bại tôi đây??

Một nhà họ Thảm có thể không đủ năng lực để cắt nguồn cung nguyên liệu của nhà họ Xích, nhưng nên nhớ rằng phía sau nhà họ Thảm còn một vị đại thần chống lưng, đó chính là Thảm Thùy Vân.

Khoan nói tới thân phận đan dược đại tông sư trong tương lai, cho dù chỉ với thân phận của một đệ tử chân truyền của một trong ngũ đại tông môn thôi, chỉ cần buông một lời ra, chắc chắn sẽ khiến toàn bộ thương gia trong vương triều Thiên Ưng hay thậm chí là cả khu vực U Châu chấm dứt hợp tác làm ăn với nhà họ Xích ngay tức khắc rồi.

Không làm ăn với nhà họ Xích, vẫn còn vô số nhà họ Lam, nhà họ Hoàng, nhà họ Hắc để hợp tác, còn nếu như lỡ đắc tội với một đệ tử chân truyền của một trong ngũ đại tông môn, thậm chí là luyện đan đại tông sư trong tương lai, tuyệt đối là một tổn thất không thứ gì có thể bù đắp nổi.

Chỉ cần không phải là thằng điên thằng khùng, lũ thương gia chỉ nghĩ tới lợi ích cũng biết lựa chọn đứng về phía nào rồi.

Cho dù anh sở hữu năng lực luyện đan cao siêu tới cỡ nào, nhưng không có nguyên liệu trong tay, thì chẳng khác nào tay thiện xạ cù khôi không có súng ống trên tay, một tên thợ hớt tóc có kỹ thuật cao siêu cỡ nào đi nữa, nếu không tìm được cây kéo, không có dụng cụ trong tay để hớt tóc cho khách thì cũng bằng thừa (chẳng lẽ dùng tay không để bứt tóc của khách ~~~!!)

nói thẳng ra nhà họ Xích muốn đảo ngược tình thế, muốn tiếp tục phát triển, còn phải xem xem nhà họ Thảm, nói đúng hơn là Thảm Thùy Vân có

đồng ý hay không, chứ không thể hoàn toàn do mình quyết định.

“ vậy thì, chẳng lẽ chúng ta đành bất lực sao???”

Cái cảm giác như bị ai đó bóp chặt vào cổ họng quả thật khó chịu vô cùng, Dương Kiệt mang theo giọng điệu bất cam nghiến răng hỏi. Xích Hạo Tín đã đưa mắt nhìn chăm chăm vào người đàn ông có khuôn mặt xấu ma chê quỷ khốc ở trước mặt để chờ lời khuyên của đối phương.

Đối phương nhìn xa trông rộng, đã vậy lúc này còn mang theo vẻ thanh thoi ung dung tự tin như thế, chắc chắn sẽ có mưu kế hay kế hoạch gì đó hay ho.

Quả nhiên, Bàn Thống đã không khiến Xích Hạo Tín thất vọng, lên tiếng nói: “ Thật ra toàn bộ mấu chốt của vấn đề, có thể gói gọn lại vào quan hệ giữa Thẩm Thùy Vân và nhà họ Thẩm.”

“ hả????” “ Ý của Sĩ Nguyên là”

Dương Kiệt và Xích Hạo Tín có chút không nắm bắt được vấn đề, quan hệ của Thẩm Thùy Vân và nhà họ Thẩm như thế nào thì liên quan gì ở đây??? Là người của nhà họ Thẩm, cho dù không tốt đẹp đi nữa, cũng tuyệt đối thân thiết hơn một gia tộc xa lạ như nhà họ Xích, nhà họ Thẩm muốn đánh chết nhà họ Xích, chỉ cần nói rõ ý nguyện với Thẩm Thùy Vân, thì cũng chỉ đơn giản một cái gật đầu, một câu tuyên bố buông ra từ miệng của cô ta thôi mà.

“ theo những gì thuộc hạ từng thám thính được, trước khi trở thành đệ tử chân truyền của Thánh Hỏa Tông, địa vị dòng tộc của Thẩm Thùy Vân trong gia tộc không cao, nếu như không muốn nói là có cũng được, không có cũng không sao. Với một địa vị như thế, đủ hiểu quan hệ giữa gia chủ đương thời và dòng dõi của Thẩm Thùy Vân xa cách tới cỡ nào. Lúc này

Thẩm Thùy Vân vọt trời hóa thiên nga, địa vị dòng dõi đã được nâng lên tới tầm mức cực cao trong gia tộc, chỉ đứng sau dòng dõi của tộc chủ, và đáp lại thiện cử của phía gia chủ, Thẩm Thùy Vân trả lễ bằng cách chống lưng cho nhà họ Thẩm đương thời. Nhưng nói cho cùng, mối quan hệ này rất nhạt, nhạt tới nỗi thậm chí một chút phong ba nổi lên có thể thổi bay mối quan hệ này, cho nên.....”

“ ý của Sĩ Nguyên là muốn”

Dương Kiệt dường như ít nhiều đã hiểu ra Bàn Thống muốn chơi trò gì rồi.

Kế ly gián ~~~~!!!

“ một con người khi cực khổ quen rồi, một khi cuộc sống được cải thiện, được nâng lên một tầm cao mới, chắc gì họ sẽ cảm thấy thỏa mãn những gì mình đang đạt được hiện tại, hay lòng tham ngày càng trở dậy, bàn trưởng khuyếch đại lên nhỉ??”

Bàn Thống mỉm cười nói như vẽ đúng rồi vậy.

“ đối với kế hoạch lần này, thuộc hạ có thượng, trung, hạ tam kế dâng lên để chúa công lựa chọn kế sách thích hợp nhất ạ.” Bàn Thống từ trên ghế ngồi đứng bật dậy, phong thái một mưu sĩ đỉnh cao lần nữa từ trên người phóng thích ra, chấp tay thi lễ nói một cách đầy tự tin.

Mẹ kiếp, lại cái trò này, bộ có kế sách gì hay nhất không thể nói thẳng ra sao mà cứ bắt mình phải vắt óc ra suy nghĩ lựa chọn thế này.

“ Xin Sĩ Nguyên chỉ bảo ạ.”

Mặc dù trong lòng thầm trợn mắt trắng với tên mưu sĩ của mình, nhưng vì không muốn làm tổn thương đối phương, đành phải phối hợp tạo ra thái

độ khiêm tốn ham học hỏi của những tên chúa công thời xưa, mời mưu sĩ của mình bày mưu định kế.

“thượng kế: âm thầm tiếp xúc với người nhà của Thẩm Thùy Vân, cầu kết liên minh với người đó, hứa hẹn tài trợ và hỗ trợ hết mình giúp người đó chiếm đoạt ngôi vị gia chủ nhà họ Thẩm, chỉ với điều kiện duy nhất là sau khi người đó nắm giữ được nhà họ Thẩm, hai gia tộc sẽ duy trì quan hệ nước sông không phạm nước giếng, thậm chí chấp nhận hằng năm cống nạp tiền của cho nhà họ Thẩm để đổi lấy quan hệ hòa bình giữa hai gia tộc, mang lại thời gian để chúng ta âm thầm phát triển chờ thời. Thuộc hạ nghĩ với điều kiện có thể nói là như món hời từ trên trời rơi thẳng xuống đầu giành cho đối phương, đối phương thậm chí không cần phải bỏ ra một thứ gì để đạt được những gì mà mình hằng mong ước và thậm chí nhiều hơn thế nữa, chỉ cần không phải là thằng khờ, cũng sẽ biết phải lựa chọn như thế nào rồi.”

Thượng kế không tệ, nếu như có thể bỏ tiền để mua bình an, để bản thân có thời gian và cơ hội phát triển, tuyệt đối là một điều nên, và có thể làm.

Thực tế là Xích Trung Nghĩa trước đó cũng đã từng có ý định như thế này, nhưng vấn đề là nhà họ Xích và nhà họ Thẩm có mối thù truyền kiếp, cộng thêm tham vọng muốn thống trị toàn bộ Sơn Hải Thành thậm chí là khu vực lân cận của gia chủ nhà họ Thẩm, cho dù Xích Trung Nghĩa muốn làm thế người ta cũng chưa chắc sẽ chấp nhận.

Nhưng hiện giờ thì khác. Mối thù truyền kiếp giữa hai gia tộc, nói cho cùng thực tế là mối thù trải qua từ đời này tới đời khác bởi dòng dõi phía gia chủ chính thống từng đời mà thôi, những nhánh tộc ở phía dưới chưa chắc coi trọng, quan tâm hay thậm chí là muốn dấn thân vào mối thù địch như thế này, chỉ là tình thế bắt buộc, không thể không làm thế mà thôi.

Nếu như có thể làm rõ quan điểm của dòng dõi Thẩm Thùy Vân, cộng thêm lợi ích to lớn mà đối phương có thể nhận được, bắt tay làm hòa tuyệt đối không phải là điều không tưởng.

Trên đời này không có chuyện gì là không thể bàn bạc đàm phán cả (ngoại trừ quan hệ đã tới mức một mất một còn, mà đôi khi rơi vào quan hệ như thế này, vì tình thế hay lợi ích, cũng không phải là hoàn toàn bít cửa nữa là), có đi chăng nữa chỉ là do nguồn vốn của anh không đủ lớn để ngồi vào bàn đàm phán với người ta mà thôi.

Trong đầu Dương Kiệt và Xích Trung Nghĩa không ngừng hoàn thiện kế hoạch trong đầu mình, không ngừng tìm ra ưu nhược khuyết điểm để bổ sung thêm.

Tất nhiên, kế sách này tuyệt đối không hoàn hảo, thậm chí còn tiềm ẩn một mối hiểm nguy không nhỏ. Nhưng chưa phải lúc quyết định, Dương Kiệt quyết định nghe nốt trung kế và hạ kế trước rồi tính sau.

“thế còn trung kế???”

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 396: Dương Kiệt Phải Sử Dụng Mỹ Nam Kế??!!

“ trung kế có phần hơi tiêu cực chút, nhưng tuyệt đối là lối đi an toàn nhất dành cho chúa công và cả nhà họ Xích vào thời điểm này. Chính là trực tiếp quy hàng thần phục nhà họ Thẩm, nói chính xác hơn là quy hàng thần phục Thẩm Thùy Vân.” Ngưng một hồi quan sát sắc mặt của hai người, lại tiếp tục: “ chỉ cần nhận được cái gật đầu và thừa nhận của Thẩm Thùy Vân, cho dù nhà họ Thẩm muốn hay không muốn, cũng phải nghi kỵ và suy nghĩ thật kỹ trước khi đụng vào chúng ta, điều đó sẽ tạo điều kiện và thời gian cho chúng ta âm thầm phát triển, chờ đợi thời cơ lật ngược tình thế sau này.”

Phải cúi đầu với Thẩm Thùy Vân sao??

Dương Kiệt khẽ dúm mày tỏ vẻ khó chịu. Cúi đầu khuất phục trước kẻ khác không phải là tính cách của anh ta, từ trước tới giờ, cho dù đang đang rơi vào nghịch cảnh khó khăn nhất, Dương Kiệt cũng chưa bao giờ cúi đầu xin hàng (à, mấy lần đóng kịch để đánh lạc hướng đối phương không tính nhá), nên lúc này nghe xong trung kế của Bàn Thống, tỏ ra tâm lý kháng cự.

Tất nhiên, quan trọng nhất là, cho dù bản thân và nhà họ Xích có mong ước cúi đầu thần phục Thẩm Thùy Vân đi nữa, chắc gì người ta thêm đếm xỉa tới mình chứ?? Chỉ sợ tới khi đó khiến bản thân mất mặt mà chả mang lại được thứ gì mà thôi.

Với địa vị của Thẩm Thùy Vân thời điểm này, trừ khi đối phương là một vương triều đế quốc cao cấp còn phải suy nghĩ xem xét, để xem xem hôm đó có tâm trạng hay không, huống chi là một gia tộc tầm trung trong một vương triều tầm trung chứ??

Dường như nhận ra suy nghĩ và nghi ngờ của Dương Kiệt và Xích Hạo Tín, Bàn Thống lập tức bổ sung thêm: “ Tất nhiên, để làm được điều đó, tất cả phải trông nhờ vào chúa công.”

Hả??? Trông nhờ vào mình??? Chẳng lẽ bắt mình phải sử dụng mỹ nam kế sao??

Mẹ kiếp, vụ này căng à nha. Tuy anh đây không còn là trai tơ nữa, nhưng linh hồn vẫn còn trong trắng sạch sẽ, chẳng lẽ lần này phải vì đại cuộc mà hy sinh bản thân và tiểu Dương Kiệt sao??

Rốt cuộc là nên đồng ý hay đồng ý đây??

Dương Kiệt lộ ra vẻ mặt “ do dự khó xử vô cùng”.

“ thôi được rồi, vì đại cuộc, bản thiếu gia chấp nhận hy sinh tám thân ngọc ngà này, trao trứng cho ác vậy ~~~~!!”

Dương Kiệt mang theo vẻ mặt đầy quyết tâm đột nhiên đứng bật dậy hùng hồn tuyên bố, nhất thời khiến Xích Hạo Tín và Bàn Thống giật mình ngơ ngác không biết anh ta đột nhiên bị chạm phải dây thần kinh nào.

“ e hèm, không phải người nói rằng Thẩm Thùy Vân có chấp nhận sự thân phục quy hàng của chúng ta hay không là trông nhờ vào bản thiếu gia sao?? Vì đại nghiệp, lần này bản thiếu gia quyết định ném ra luôn cái tám thân ngọc ngà này để làm môi nhử cho sói. Thế nào, cảm thấy hình tượng của bản thiếu gia cao thượng vĩ đại lắm đúng không?? ầy ầy, Không cần

phải dùng ánh mắt như thể nhìn bốn thiếu gia nữa, ngại muốn chết đi được.”

Dương Kiệt vừa dùng tay vuốt nhẹ mái tóc vừa nhắm mắt tự sướng lộ ra nụ cười tự cho là điển trai phong độ nhất, cười nói.

“ cái này, dường như chúa công có chút hiểu lầm thì phải.”

Bàng Thông cố gắng kìm nén cơn buồn nôn trước dáng làm màu của Dương Kiệt, mặc dù với hình tượng của nam thần Lâm Chí Dĩnh làm dáng tạo dáng vô cùng đẹp mắt, không chừng sẽ kéo theo tiếng hò hét đầy phấn khích của không ít quý bà nếu như có mặt ở hiện trường, nhưng không hiểu vì sao khi Dương Kiệt làm thế lại khiến người nhìn càng nhìn càng thấy khó chịu, chỉ muốn nôn ngay tại chỗ. vội vã lên tiếng giải thích: “ ý của thuộc hạ chính là, muốn nhận được sự thừa nhận của Thẩm Thùy Vân, ít nhất phải để đối phương thấy rõ tiềm lực và giá trị của chúng ta có thể mang lại lợi ích to lớn cho đối phương, và khả năng luyện đan kiếm tiền của chúa công, chính là chìa khóa mấu chốt để đạt được điều đó ạ.”

Thì ra là bẻ cái nhâm ~~!!!

Dương Kiệt xấu hổ tới nổi suýt chút muốn kiếm cái hố nào đó để chui xuống đó, bộ không nhìn thấy Xích Hạo Tín với vẻ mặt gượng gạo muốn cười mà không dám cười sao??? Quả thật là mất mặt quá đi.

Mẹ kiếp, bộ không thể nói rõ ràng ngay từ đầu sao??

“ Đẹp, đẹp, nói tiếp hạ kế đi ~~~~~!!!”

Dương Kiệt nhanh chóng chuyển đổi đề tài, nhất là không muốn tiếp tục xoay sâu vào cái trung kế quỷ quái này nữa.

“ e hèm, hạ kế thì” Bàng Thống không dám làm Dương Kiệt tiếp tục mất mặt và khó xử, nhanh chóng hợp tác tiếp tục cuộc “ thuyết diễn bày mưu định kế” của mình: “ trong thời gian Thảm Thùy Vân có mặt tại Sơn Hải thành, chúng ta tạm thời nhường nhịn hay thậm chí rút ra khỏi nơi này tìm một nơi an toàn ẩn trốn, đợi tới ngay sau khi Thảm Thùy Vân rời khỏi, chúng ta sẽ quay trở lại trực tiếp ra tay kiểm soát Sơn Hải Thành bằng vũ lực, sau đó phong tỏa toàn bộ thông tin trong thành, không được để bất kỳ một tin tức cho dù là nhỏ nhất lọt được ra bên ngoài, nhất là lọt tới tai của Thảm Thùy Vân. Và chúng ta đánh cược vào sự quan tâm của Thảm Thùy Vân đối với nhà họ Thảm là hầu như không có, hoặc rất ít, không cần quá lâu, chỉ cần một vài năm như đã định trước đó, chúng ta hoàn toàn có thể hiện ngang bước ra khỏi ánh sáng đứng đối diện với Thảm Thùy Vân và cả ngũ đại tông môn, không cần phải tiếp tục ẩn trốn che giấu thân phận của mình như trước kia nữa.”

Nói tới việc kiểm soát Sơn Hải Thành, giọng điệu của Bàng Thống tràn đầy sát khí, đặc biệt là hàn khí đáng sợ tới cực độ từ trên người một kẻ mạnh xuất khiếu phát tán ra, khiến những người có mặt ở nơi này cũng không kìm được chảy đầy mồ hôi lạnh trên trán.

Với thực lực của Bàng Thống, nếu như thực sự muốn làm điều đó, muốn giải quyết xóa sổ cả tam đại gia tộc kiểm soát Sơn Hải Thành, chỉ dễ như trở bàn tay mà thôi.

Đừng nghi ngờ năng lực của một kẻ mạnh xuất khiếu như Bàng Thống, nếu như không phải không muốn gây chú ý tới ngũ đại tông môn, nếu như không phải tạm thời không muốn gây thù chuốc oán với một đệ tử chân truyền của Thánh Hỏa Tông, đặc biệt cộng thêm thân phận đan dược đại tông sư trong tương lai, thì mọi việc đâu cần phải nhọc nhằn khôn khổ như thế này kia chứ.

“tất nhiên, hạ kế vẫn còn một lựa chọn khác chính là thu gom lại toàn bộ tài sản, âm thầm tiến hành chuyển rời khỏi Sơn Hải Thành, tìm một ngôi thành xa xôi hay thậm chí là rời khỏi vương triều Thiên Ưng, muốn tìm một nơi ẩn mình phát triển tuyệt đối không phải là điều khó khăn đối với chúng ta.”

Lại phải bỏ trốn?? Dương Kiệt lập tức lắc đầu phủ quyết hạ kế của Bàn Thống, đặc biệt là phương án hai của hạ kế.

Kiểm soát Sơn Hải Thành, không chỉ giúp cho Dương Kiệt nhận được nguồn tài trợ liên miên không dứt từ phía Triệu Thiên Cơ, quan trọng nhất là, đây là cuộc giao kèo, cuộc so tài ngầm giữa Dương Kiệt và Triệu Thiên Cơ. Nếu như ngay cả một ngôi thành tầm trung, một Thảm Thùy Vân chỉ mới là một nhân vật tiềm năng trong tương lai cũng không đối phó nổi, vậy thì lấy đâu ra tư cách lên tiếng chê cười hoài bão của Triệu Thiên Cơ hồi cả hai gặp mặt “bàn đại sự” với nhau chứ??

Chấp nhận thất bại chẳng khác nào chấp nhận những cú tát đầy khinh bỉ vô hình của đối phương đáp trả cho thái độ của mình trước kia. Dương Kiệt tuyệt đối không thể chấp nhận mình thất bại, nhất là thất bại dưới tay của một tên hoàng tử của một vương triều tầm trung.

Ngay cả một tên hoàng tử vương triều tầm trung cũng chơi không lại, vậy thì còn nằm mơ có ngày hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng của hệ thống, đánh bại tất cả các anh hùng hào kiệt trong thiên hạ, đứng trên đỉnh điểm của đại lục Huyền Thiên ư??? Thôi, thôi, tỉnh ngủ giùm cái đi, đừng có ở đó mà nằm mơ nữa.

Đặc biệt là khi hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng, đồng nghĩa việc bản thân có thể hồi sinh cho người anh em đồng sanh ra tử, hồng nhan tri kỷ đã hy sinh vì bản thân, có đánh chết cũng tuyệt đối không được thừa nhận thất bại, có thể nói là Dương Kiệt đã không còn đường để lui nữa rồi(còn nhớ

lời huyết thệ phải hồi sinh Xích Tiểu Lâm bằng mọi giá không?? Nếu như Dương Kiệt không thể làm được, thiên đạo của thế giới này sẽ vô cùng vui vẻ trực tiếp ra tay cử thiên lôi tới đánh chết anh ta tại chỗ, và thiên đạo của thế giới này sẽ không vi phạm luật giao kèo trong cuộc giao chiến với thiên đạo Trái Đất, trở thành người chiến thắng sau cùng cho mà xem).

Phương án đầu cũng không mấy khả thi. Dùng vũ lực với nhà họ Thâm?? chắc gì nhà họ Thâm chờ đợi được tới khi Thâm Thùy Vân rời khỏi Sơn Hải thành??? Chỉ sợ Thâm Thùy Vân vừa quay về Sơn Hải Thành, tranh thủ mượn uy của “ thần hộ mệnh” đang cung phụng ở nhà, gia chủ nhà họ Thâm có thể đã trực tiếp ra tay với nhà họ Xích, thậm chí có thể xem việc xóa sổ nhà họ Xích, chiếm đoạt thu gom toàn bộ tài sản của kẻ bại trận để dâng lên làm quà ra mắt lấy lòng với thần hộ mệnh của gia tộc mình mất tiêu rồi.

âm thầm rút khỏi Sơn Hải thành?? càng nên bỏ suy nghĩ đó đi. Một khi đã xác định ra tay với nhà họ Xích, lúc này xung quanh bên ngoài Xích phủ đã bị bao vây bởi đội quân do thám hùng hậu. Chỉ cần Xích phủ có chút động tĩnh, phía nhà họ Thâm chắc chắn sẽ nhận được tin báo ngay tức khắc.

Dẫn theo một gia tộc hùng hậu đông trên mấy trăm người rút khỏi Sơn Hải thành, chỉ là điều viễn vông mà thôi.

nếu không thì trong lúc nổ ra giao chiến với Dương Kiệt, Xích Trung Nghĩa cần chi phí của tốn sức kích hoạt hệ thống phong tỏa không gian trong Xích phủ làm quái gì chứ??

Thực ra ý của Bàn Thống chính là chỉ dẫn theo những thành viên quan trọng rút khỏi Sơn Hải thành bỏ trốn, với thực lực của hắn và Lý Nguyên Bá cộng thêm Dương Kiệt, muốn làm điều này không khó, chỉ là, đó tuyệt đối không phải là điều mà cả Dương Kiệt và Xích Hạo Tín muốn nhìn thấy và thực hiện vào thời điểm này.

Quả không hổ danh là hạ kế, không khả thi một chút nào cả. Chỉ dành cho trường hợp bị ép vào bước đường cùng, hoặc không xảy ra trường hợp nhà họ Thảm nóng lòng ra tay sớm, không chừng còn có thể hành động theo kế này. Chỉ là, tỷ lệ thực hiện và thành công có thể nói là cực kỳ cực kỳ thấp.

Hạ kế không được, thượng kế cũng không ổn khi lấy sinh mạng của bản thân đặt cược vào long tham lớn hoặc nhỏ của kẻ thù. Lỡ như giúp cho người nhà của Thảm Thùy Vân chiếm đoạt nhà họ Thảm xong, vẫn chưa thỏa mãn đủ lòng tham không đáy của đối phương, tiếp tục quay sang cắn luôn cả “đồng minh” của mình, tới lúc đó không biết đi khóc với ai.

Giao chiến với nhà họ Thảm, Thảm Thùy Vân còn có thể mắt nhắm mắt mở không đủ tinh lực sức lực để đề tâm tới, nhưng một khi chuyển sang giao chiến với dòng dõi cùng chung huyết thống với cô ta, chỉ sợ Dương Kiệt và cả nhà họ Xích bị đẩy vào thế vạn kiếp bất phục cho mà xem.

Bà con họ hàng xa xôi gặp chuyện, có thể còn miễn cưỡng ra tay để mắt tới, nhưng một khi người xảy ra chuyện là ba mẹ anh chị em ruột thịt xem, không liều cả mạng ra giúp đỡ mới là chuyện lạ á(tất nhiên, cũng có trường hợp, anh em cha mẹ gì mặc kệ, mà chết kệ mà, tao chả quan tâm, chỉ cần không ảnh hưởng tới tao là được rồi. nhưng nhóm Dương Kiệt có dám đặt cược vào trường hợp này không??).

Và nói tới sau cùng, chỉ duy nhất mỗi trung kế là có khả năng thành công nhất trong cả ba kế xuất phát từ gợi ý của Bàn Thống.

Là một người tu luyện, cho dù đạt tới đỉnh vị một đệ tử chân truyền của một trong ngũ đại tông môn đi nữa, chỉ dựa vào phần tài nguyên do tông môn cấp cho, tuyệt đối chỉ như ném một tảng đá vào một cái thau nước có thể tích lớn hơn gấp hai, ba, thậm chí là mười lần, tuyệt đối không đủ để

đắp đầy, cho dù được trọng tâm bồi dưỡng theo kiểu dồn hết vào một người đi nữa, cũng chỉ đạt tới một giới hạn nào đó mà thôi.

Và nguồn thu bên ngoài, ít nhiều có thể bổ sung và giải quyết được vấn đề đau đầu đó.

Đặc biệt là một luyện đan đại tông sư, để có thể giúp cho Thẩm Thùy Vân phát triển và trưởng thành, đừng nói là Thánh Hỏa Tông, cho dù là cả ngũ đại tông môn cộng lại hỗ trợ, cũng chưa chắc có thể tạo ra một luyện đan đại tông sư dễ dàng đấy chứ.

Nếu như đơn giản như thế, thì luyện đan đại tông sư không thể nào sở hữu một địa vị cao quý tới cực độ, độ hiếm có thể nói là còn hiếm hơn gấp nhiều lần so với những kẻ mạnh độ kiếp hóa vũ nữa kia.

Nếu như một gia tộc tầm trung hằng tháng hay hằng năm chỉ có thể cung cấp công nạp bấy nhiêu đó linh thạch tài nguyên cho Thẩm Thùy Vân, người ta tất nhiên là không thèm đếm xỉa tới rồi. Nhưng với một Dương Kiệt có thể luyện chế đan dược cao cấp với sản lượng tương đương hay thậm chí nhanh hơn những luyện đan sư thông thường luyện chế đan dược cấp thấp, đó là chưa tính tới trường hợp anh ta đang nắm trong tay bí quyết luyện chế “thần dược” Khai Tâm Đan, chỉ cần cung cấp đủ nguyên liệu và thời gian, tiền rơi vào túi như nước sông tuôn trào, như Hoàng Hà nổi lũ, không thứ gì có thể cản nổi thì sẽ ra sao nhỉ???

Một tỷ, hai tỷ, hay thậm chí mười tỷ anh có thể ngó lơ. Nhưng khi con số lên tới trăm tỷ hay thậm chí ngàn tỷ, cho dù tài sản của anh đang sở hữu có trên cả ngàn ngàn tỷ đi nữa, cũng tuyệt đối không thể ngó lơ con số tuy “nhỏ” nhưng vô cùng thiết thực đó được.

Tiền mà, ai mà không muốn càng nhiều càng tốt chứ?? Chỉ là khi số tiền rơi xuống đất quá ít nên ngày thường chẳng buồn để ý tới mà thôi, nhưng nếu

khi lên tới một con số nhất định, cho dù bản thân có tiền nhiều tới cỡ nào, cũng tuyệt đối không thể nào nhắm mắt bỏ qua được đúng không nè??

Huống chi việc Thẩm Thủy Vân cần làm chỉ là một lời nói, một cái gật đầu đơn giản là lập tức hàng tháng nhận được vô số tài nguyên, chỉ có thằng điên mới từ chối điều đó chứ nhỉ??

Và khả năng kiếm tiền của Dương Kiệt, chính là chìa khóa mấu chốt để thuyết phục Thẩm Thủy Vân có đứng ra che chở tạo điều kiện thời gian cho nhà họ Xích phát triển hay không.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 397: Thẩm Đại Hải

Nói chính xác hơn đã phải chứng tỏ cho Thẩm Thùy Vân thấy được giá trị của nhà họ Xích hay nói đúng hơn là Dương Kiệt có thể mang lại cho cô ta.

Xem ra cho tới sau cùng, cũng chỉ duy nhất mỗi trung kế là khả thi. Chỉ là nghĩ tới việc phải khuất phục cúi đầu trước kẻ khác, lòng tự trọng máu điên trong người nổi lên xông thẳng vào não, khiến Dương Kiệt cực kỳ bức xúc khó chịu, thậm chí là phản cảm.

Dường như nhận ra tâm lý khó chịu của chủ nhân, Bàn Thông mỉm cười lên tiếng: “ thay vì cho rằng mình đang cúi đầu thần phục kẻ khác, vì sao chúa công lại không suy nghĩ tích cực rằng, việc làm của chúng ta lúc này chả khác nào bỏ tiền ra để mua hòa bình nhỉ???”

Đúng thế!!! Vì sao lại có suy nghĩ tiêu cực cho rằng mình phải cúi đầu kẻ khác nhỉ??? Chẳng phải trong chiều dài lịch sử ở Trái Đất, nhà Tống bên Tung Cua, một triều đại phát triển dẫn đầu thế giới về kinh tế và khoa học vào thời điểm đó, cũng phải bỏ tiền cống nạp hàng năm cho những kẻ thù có tiềm lực quân sự hùng mạnh hơn bản thân lân cận để đổi lấy hòa bình. Nhiều người thậm chí cho rằng đó là một bước đi khôn ngoan, giúp nhà Tống tránh phải rơi vào chiến tranh với các nước lân cận, giảm thiểu được thương vong, tiết kiệm được chi phí đổ vào chiến tranh, tạo điều kiện và thời gian để phát triển vượt bậc so với những quốc gia trên toàn thế giới cùng thời kỳ.

“ và lại, đại trượng phu có được đuổi được mới có thể làm được việc lớn, nhất thời cúi đầu trước kẻ khác không có nghĩa là mãi mãi sẽ thấp bé hơn đối phương, đó chẳng qua là để thúc đẩy và tạo điều kiện để bản thân có thể trở nên lớn mạnh hơn, thậm chí vượt qua cả người mà mình từng cúi đầu mà thôi. Và lịch sử chỉ vinh danh kẻ chiến thắng sau cùng, ai mà rảnh hơi đi tranh cãi quá trình chứ??”

Dường như vẫn cảm thấy chưa đủ đô, Bàn Thống tiếp tục tăng thêm liều thuốc mạnh để thuyết phục chủ nhân của mình.

trung kế nói khó nghe chút gọi là thần phục Thảm Thùy Vân, nhưng thực chất chỉ là biến tướng của việc bỏ tiền mua hòa bình mà thôi. Với địa vị và tầm nhìn của Thảm Thùy Vân thời điểm này, nhà họ Xích hay Dương Kiệt làm gì đủ tư cách để cô ta để tâm tới chứ?? Cho nên cho dù chấp nhận sự thần phục của đối phương đi nữa, cũng nhanh chóng vứt bỏ sang một bên không thèm quan tâm tới, và lại cô ta không bao giờ nán lại ở một cái ngôi thành tâm trung này quá lâu, xa xôi trăm ngàn dặm, càng không bao giờ có mệnh lệnh hay nhiệm vụ gì đó ban xuống cho nhà họ Xích phải tuân theo làm theo.

Cái mà Thảm Thùy Vân cần ở nhà họ Xích hay Dương Kiệt chỉ là tài nguyên cống nạp hằng năm, ngược lại, cái mà nhà họ Xích cần chính là Thảm Thùy Vân không nhúng tay vào, hay thậm chí là đứng ở vị trí trung lập giữa Thảm gia và Xích gia.

Chỉ cần Thảm Thùy Vân không nhúng tay vào cuộc giao chiến này, trong mắt của nhóm Dương Kiệt, nhà họ Thảm chỉ là một con chó bị xích cổ và bẻ gãy hết răng, chả có chút nguy hại gì đối với mình cả.

“ được rồi, ta đã có quyết định ~~~!!!” sau những lời “ giải thích khai não” của thuộc hạ, suy nghĩ của Dương Kiệt đã được khai sáng, mang theo vẻ mặt đầy quyết tâm đứng bật dậy, nói: “ Ta quyết định lựa chọn con

đường trung kế, thần phục, à không, dùng tiền mua hòa bình, tạo điều kiện và thời gian phát triển cho chúng ta.”

Chủ nhân đã có quyết định, Bàng Thống chỉ theo thế mà làm thôi. Nghĩa vụ của một mưu sĩ đỉnh cao chính là đưa ra những kế hoạch phương án tốt nhất để chúa công lựa chọn, sau đó mình sẽ tiến hành và hoàn thành nhiệm vụ với những gì tốt nhất, xuất sắc nhất có thể.

Xích Hạo Tín càng không dám có ý kiến, vì rõ ràng hướng đi lúc này là phương án tốt nhất, rủi ro ít nhất có thể rồi.

Ngay cả tiền gia chủ Xích Trung Nghĩa cũng từng có ý định thần phục nhà họ Thâm, chỉ là người ta không thèm đếm xỉa tới nhà họ Xích khi đó, muốn xóa sổ chiếm đoạt hoàn toàn mà thôi.

Lúc này cùng lắm là nhà họ Xích đang đi trên con đường mà tiền gia chủ muốn đi mà không đi được mà thôi, vậy thì còn ý kiến ý cò gì nữa.

Ngay sau khi quyết định phương án kế hoạch, cả ba tiếp tục thảo luận thêm để bổ sung hoàn thiện những chi tiết nhỏ, với mục đích có thể đạt được kết quả tốt nhất.

- - - - -

Trong lúc ba nhân vật danh chấn thiên hạ đại lục Huyền Thiên trong tương lai đang bàn bạc đại sự tại Xích Phủ, chúng ta sẽ đi tới Thâm phủ, một trong tam đại gia tộc hùng mạnh nhất Sơn Hải Thành, và đang là gia tộc có dấu hiệu sẽ vượt trên tất cả, trở thành bá chủ trong thành cũng như khu vực lân cận không xa.

Trong thời gian này gia chủ nhà họ Thâm, Thâm Đại Hải có thể nói là đắc ý vênh váo vô cùng.

Có thể là ngày thường tỏ ra tôn kính hết lòng với tổ tiên, nên được phù hộ ban cho một con cháu trong dòng dõi là một thiên tài trong thiên tài, thậm chí còn hơn cả thế nữa, không chỉ trở thành đệ tử chân truyền trong một trong ngũ đại tông môn hùng mạnh nhất khu vực U Châu, quan trọng nhất là, đời sau này phát triển trưởng thành, địa vị thậm chí tăng lên gấp chục lần trăm lần, ngay cả tông chủ của ngũ đại tông môn khi đối diện cũng phải khách sáo tôn kính nữa là.

Luyện đan đại tông sư, cho dù đi tới khu vực trung ương, tuyệt đối có thể trở thành khách quý của các tông môn hùng mạnh nhất trong khu vực.

Và gia tộc có huyết thống liên quan tới đại tông sư trong tương lai, địa vị tất nhiên cũng phát lên như điều gặp gió, cao quý thượng đẳng hơn gấp chục lần so với trước kia rồi.

Thậm chí không chừng lúc này Ứng Hoàng có mặt nơi này, Thảm Đại Hải cũng dám tỏ thái độ ngang hàng để tiếp đón đối phương đấy chứ.

Tất nhiên, nếu như con cháu thiên tài này trực thuộc cùng huyết thống với mình thì càng hoàn hảo hơn nữa.

Giống như những gì Bàn Thống đã dự đoán, chính vì quan hệ giữa nhánh tộc chủ Thảm Đại Hải và nhánh tộc của Thảm Thùy Vân trước kia thực tế không quá mặn mà, tuy không tới nổi tệ hại, nhưng tốt đẹp thì hơi khó nói à. Nên lúc này phía nhánh tộc xuất hiện một thiên tài trong thiên tài, tuy đã giúp địa vị gia tộc gia tăng lên với tốc độ ngời tên lửa, nhưng trong đó ít nhiều vẫn tiềm ẩn nhiều rủi ro không nhỏ.

Chỉ là với thủ đoạn với Thảm Đại Hải, mọi thứ vẫn còn đang trong tầm kiểm soát, dù sao cũng thuộc dòng tộc gia chủ, từ nhỏ đã được đào tạo bài bản, tuyệt đối không phải những tên “trọc phú” có thể so sánh được.

Nhưng “mối hiểm họa tiềm ẩn” này trước sau gì cũng phải giải quyết một cách triệt để, và chắc chắn, tất cả mọi thứ đều phải không liên quan dính dáng tới mình.

Tuy nếu như người nhà của Thẩm Thùy Vân sau khi gặp phải “sự cố đáng tiếc” không còn nữa, sự nhiệt tình và quan tâm đối với nhà họ Thẩm của Thẩm Thùy Vân sẽ giảm đi đáng kể, nhưng thứ mà Thẩm Đại Hải cần, chỉ là mượn thế và uy danh của Thẩm Thùy Vân mà thôi, chỉ cần có thể làm được điều đó, đã là quá đủ đối với Thẩm Đại Hải rồi.

Tuy không còn mang lại quá nhiều lợi ích to lớn trực tiếp cho mình nữa, nhưng còn đỡ hơn gấp trăm lần ngàn lần so với việc phải sống trong ngày tháng thấp thỏm không yên, có thể bị lật ghế bất kỳ lúc nào, không phải sao???

Có dạng người có thể vì lợi ích mạo hiểm bất chấp an nguy bản thân, nhưng dạng người đó tuyệt đối không có tên của Thẩm Đại Hải trong đó.

Cái mà Thẩm Đại Hải cần, chính là sự an toàn. Huống chi cho dù an toàn, lợi ích nhận được cũng tuyệt đối không nhỏ, như thế đã là quá đủ đối với một gia tộc vốn dĩ chỉ thuộc dạng tầm trung như Thẩm gia rồi.

Tham quá thì thâm, Thẩm Đại Hải dường như đã nắm nhuần nhuyễn triết lý này, tuyệt đối không bao giờ để bản thân bị tham lam che mờ cả lý trí, chỉ sợ kết cục lợi ích không được hưởng, thậm chí phải trả giá bằng mạng sống của bản thân và cả dòng tộc nữa là.

Tất nhiên, để làm được “phi vụ” hoàn hảo này tuyệt đối không dễ và đơn giản như những gì suy nghĩ trong đầu, với thế lực của Thẩm Thùy Vân, chỉ cần bản thân để lộ chút sơ hở lập tức có thể khiến cả dòng tộc của mình vạn kiếp bất phục đấy.

Và sau nhiều đêm trằn trọc suy nghĩ, cuối cùng Thẩm Đại Hải đã tìm ra một tên thế mạng “hoàn hảo” nhất nếu thực hiện âm mưu nhổ đi cái gai trong mắt, tên thế mạng xui xẻo đó gọi tên nhà họ Xích.

Ông già của Thẩm Thùy Vân dạo gần đây không phải hoạt bát náo nhiệt, muốn chứng tỏ quyền lực và năng lực của bản thân sao??? Vậy thì, vì sao không lợi dụng chai cò cắn nhau, ngư ông đắc lợi nhỉ???

Chỉ cần trong lúc giao tranh, ông già của Thẩm Thùy Vân xảy ra sự cố đáng tiếc bởi nhà họ Xích, không chỉ giúp bản thân nhổ bớt đi cái gai trong mắt, thậm chí không cần mình ra tay, Thẩm Thùy Vân sẽ trực tiếp ra tay xóa sổ hủy diệt cả nhà họ Xích để báo thù cho ông nhà của mình, còn bản thân chỉ cần đứng sang một bên quan sát và hưởng thụ thành quả, quả thật là nhất cử lưỡng tiện quá đi.

Đó cũng chính là một trong những lý do vì sao Thẩm Đạo Hải vẫn chưa dốc hết toàn lực giải quyết nhà họ Xích mặc dù với thế lực của nhà họ Thẩm đã dư sức làm được điều đó, mục đích là để chờ đợi thời cơ thích hợp để tiến hành kế hoạch “nhất tiễn song điêu” của mình.

Và thời cơ để tiến hành kế hoạch đã không còn xa, trước ngày Thẩm Thùy Vân trở về, cũng sẽ là ngày Thẩm Đại Hải sẽ ban phát và “xúi giục” ông già của Thẩm Thùy Vân xử lý giải quyết nhà Xích, để dùng làm quà ra mắt và xem như một cách chứng minh của bản thân với con gái của mình.

Chắc ông già của Thẩm Thùy Vân sẽ vui vẻ và cảm kích khi mình tạo điều kiện như thế cho đối phương nhỉ??

Tuy nhà họ Xích đã tàn tạ tới mức thảm họa dưới áp bức của mình và bè lũ liên minh, nhưng dù sao cũng là một trong tam đại gia tộc lâu đời, tuyệt đối không phải con chó con mèo nào chỉ cần vẫy múa chi trước vài cái là đơn giản giải quyết xử lý được.

Muốn xóa sổ nhà họ Xích, không đổ chút máu, không tê tua trầy da tróc vảy là tuyệt đối không thể, huống chi còn có sự nhúng tay trong âm thầm của bản thân, ông nhà của Thẩm Thùy Vân không chết cũng thành tàn phế cho mà xem.

Có được kế hoạch tự cho là “hoàn hảo” nhất giải quyết hậu họa, lúc này Thẩm Đại Hải có thể nói là thanh thoi an nhàn vô cùng, lâu lâu xuất hiện nụ cười đầy ngụ ý trên môi, tay không ngừng đưa ly trà sứ nóng hồi nhấp nhẹ lên môi, phong thái tao nhã tự tại vô cùng.

Cộc cộc ~~~~~!!! “mời vào ~~~~!!!” kết ~~~~~!!!

Cánh cửa phòng làm việc của Thẩm Đại Hải được mở ra, chỉ thấy một bóng người có ngoại hình tầm trung, không cao không thấp, không mập cũng như không ốm, mang theo khuôn mặt đại chúng thuộc dạng ném vào đám đông cũng khó phân biệt ra, nhưng đôi mắt tưởng như tầm thường luôn phát ra những tia sáng tôi luyện trải đời, mang theo điệu bộ không nhanh không chậm, mặc dù nét mặt không thể hoàn toàn che giấu đi sự hốt hả sốt ruột, nhưng so với mấy tay quản gia từng xuất hiện trong truyện, tên này tỏ ra vô cùng chuẩn mực và chuyên nghiệp, mang đầy đủ phong thái vốn có của một tay quản gia đúng nghĩa, từ bên ngoài bước vào.

Người này không ai khác chính là quản gia của nhà họ Thẩm, thuộc hạ thân tín, tâm phúc hàng đầu rất được Thẩm Đại Hải tin dùng, có thể nói có hơn 90% công việc mờ ám không thể phơi bày ra ánh sáng, đều qua tay và có sự tham gia của vị quản gia này.

Thẩm Nghệ Mưu, chính là tên của vị quản gia này. Và được đặc cách mang họ của gia chủ, chứng tỏ địa vị và sự tín nhiệm của Thẩm Đại Hải đối với vị quản gia này tuyệt đối không đơn giản.

“Gia chủ ~~~~~!!!” “Có chuyện gì thế??”

Đôi diện hành động chấp tay thi lễ chào hỏi của Thảm Nghệ Mưu, Thảm Đại Hải chỉ khẽ mỉm cười, nhẹ giọng lên tiếng hỏi.

“ Bẩm gia chủ, theo thông tin do thám vừa báo cáo về rằng, trong Sơn Hải Thành vừa xuất hiện cảnh tượng thiên lôi giáng hạ, gây sự hoang mang đến không ít người trong thành, và địa điểm thiên lôi giáng xuống, chính là Xích phủ ạ.”

Thảm Nghệ Mưu không dài dòng lời thôi, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề báo cáo toàn bộ sự việc, mặc dù giọng điệu tỏ ra lo lắng sốt ruột, nhưng về ngoài vẫn giữ sự bình tĩnh nhất định.

Đó chính là điểm mà Thảm Đại Hải trọng dụng và xem trọng Thảm Tiêu Mưu.

Súc tích, dứt khoát, gặp chuyện không hoảng loạn, những người như thế mới là những người có thể làm đại sự chứ.

Tuy Xích phủ đã kích hoạt hệ thống phong tỏa không gian, bên ngoài không thể phát hiện mọi thứ bất thường diễn ra bên trong pháp trận. Nhưng thiên đạo xuất hiện, đừng nói là một pháp trận sơ đẳng, cho dù là pháp trận cực phẩm cũng không đủ tư cách ngăn cản và che giấu sự hiện diện của đáng tối cao của đại lục Huyền Thiên này nữa là.

nên vô cùng hiển nhiên cảnh tượng thiên lôi đánh thẳng vào Xích phủ trong lúc Dương Kiệt tiến hành huyết thế sao có thể thoát khỏi tầm quan sát cả ngày lẫn đêm bởi đội ngũ do thám của Thảm gia gài cắm khắp nơi xung quanh Xích phủ chứ??

Và thông tin này nhanh chóng được truyền về tay của Thảm Nghệ Mưu, và lúc này là Thảm Đại Hải.

“ Xích phủ???”

Thẩm Đại Hải khẽ dú mảy sau khi nghe xong thông báo của Thẩm Tiểu Mưu. Miệng lảm bảm nhắc nhẹ tên của đối thủ truyền kiếp của gia tộc mình, sắc mặt không kìm được thay đổi liên tục, như đang suy diễn điều gì đó thì phải.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 398: Ông Già Của Thẩm Thùy Vân!!

“bẩm gia chủ, nếu tiểu nhân đoán không nhầm thì, thông thường thiên lôi giáng hạ, chứng minh có người đang tiến hành huyết thệ, và xuất phát ngay trong Xích phủ, không chừng là do Xích Trung Nghĩa đã sử dụng huyết thệ để tuyên bố thần phục một ai đó để chứng minh lòng trung thành và quyết tâm của mình, từ đó có thể suy ra rằng, nhà họ Xích đã tìm được một ngọn núi chống lưng ở phía sau rồi ạ.”

Thẩm Nghệ Mưu tuyệt đối không đơn giản, chỉ từ vài tình tiết không mấy rõ ràng thu thập được, lập tức suy diễn ra được gần như hoàn toàn những gì đang diễn ra trong Xích phủ.

Chỉ khác biệt chính là người sử dụng huyết thệ không phải là Xích Trung Nghĩa mà là Dương Kiệt, và Xích phủ đúng là đã kiếm được một ngọn núi chống lưng, nhưng không còn là Xích Trung Nghĩa mà thay thế bằng Xích Hạo Tín.

Tuy không hoàn toàn chính xác, nhưng kết quả thật ra đã không quá khác biệt rồi đây.

“tìm được ngọn núi chống lưng??? Hahahahahaha ~~~~~!!!”

Trận cười với giọng điệu đầy vẻ mỉa mai và chế giễu vang lên từ trong miệng Thẩm Đại Hải, hẳn thậm chí cười tới nổi chảy cả nước mắt nữa kìa.

Tất nhiên, trận cười đầy mỉa mai này không phải dành cho Thẩm Nghệ Mưu với suy đoán của hắn, mà chính là dành cho nhà họ Xích, nói chính

xác hơn là việc sử dụng huyết thệ của “ Xích Trung Nghĩa” đối với tên được cho là ngọn núi chống lưng cho đối phương.

Ngọn núi chống lưng??? Thật nực cười!!!

Cả khu vực U Châu này lấy ra ra một ngọn núi cao to hơn ngọn núi mà nhà họ Thẩm đang sở hữu nữa chứ???

Chắc tên ngu xuẩn Xích Trung Nghĩa đã bị ép vào đường cùng nên quẫn trí, vơ lại một tên không biết từ đâu chui ra tự cho là ngọn núi chống lưng, bộ lão tưởng rằng như thế là có thể cứu vãn được tình thế gần như diệt vong của gia tộc lão sao??

Còn tên được cho là ngọn núi chống lưng, chắc là một tên trẻ trâu ngựa non hấu đá có chút thực lực chui ra từ nơi xa xôi hẻo lánh, thuộc dạng què mùa ba lúa chưa từng nghe nói qua sự đáng sợ của ngũ đại tông môn hùng mạnh nhất khu vực U Châu, nên mới dám đứng ra làm người chống lưng cho nhà họ Xích vào thời điểm này.

À không, cũng có thể đối phương chỉ là một tên lừa đảo, tên gốc Xích Trung Nghĩa nhìn thấy người ta thể hiện chút thực lực tưởng rằng là vị cứu tinh nên vơ đại như một cái phao cứu sinh.

Chắc gì lúc xảy ra đụng độ thật, tên lạ mặt kia không quay đầu bỏ chạy tức khắc sau khi kiểm chắc đủ từ nhà họ Xích chứ nhỉ??

“ thú vị, quả thật là thú vị. Xem ra sắp có thêm trò vui để chúng ta tiêu khiển rồi đây.”

Thẩm Đại Hải vừa dùng tay vuốt cằm vừa mỉm cười nói, hoàn toàn không để nhà họ Xích và “ ngọn núi chống lưng” của đối phương trong mắt mình chút nào cả.

“ Bẩm gia chủ, có cần thăm dò danh tánh của” “ không cần!!”

“ không nên lãng phí thời gian và công sức vào công việc vô bổ này. Cho dù đối phương là kẻ như thế này, số phận và kết cục của nhà họ Xích đã được an bài từ lâu, không phải một vài tên vô danh tiểu tốt nhúng tay vào là có thể thay đổi được cục diện đã được định đoạt sẵn đâu.”

Thẩm Đại Hải vậy vậy tay, tỏ vẻ bất cần ung dung nói.

Cũng phải thôi, với địa vị thanh thế và thực lực của nhà họ Thẩm lúc này, quả thật nhất ít đối tượng đủ tư cách trở thành đối thủ, đủ tư cách lọt vào đôi mắt xanh của nhà họ Thẩm lắm rồi.

“ Chỉ là” Thẩm Đại Hải lại đưa tay vuốt cằm, đôi mắt lóe qua tia sáng ranh hiểm, cười lạnh nói: “ không chừng đây là cái cớ hay để thúc đẩy kế hoạch nhổ gai trong mắt của bốn gia chủ.”

“ ý của gia chủ là” “ hãy mang thông tin này tới cho Thẩm Đại Dũng, đồng thời kèm theo lời “ thỉnh cầu” và hứa hẹn của bốn gia chủ rằng, chỉ cần hắn có thể giải quyết xóa sổ nhà họ Xích, phân nửa gia sản chiếm đoạt được, sẽ thuộc về hắn ngay tức khắc.”

Thông tin này chẳng khác nào cú tiếp sức và thúc đẩy kế hoạch của mình tiến hành sớm hơn dự tính, nếu không nắm bắt lấy, sẽ bị trời đánh đấy.

Muốn thúc đẩy tính tích cực của đối phương, lẽ ra nên đưa ra điều kiện và hứa hẹn là tặng hết toàn bộ tài sản nếu như đối phương có thể tự tay chiếm đoạt được. Nhưng nếu làm thế, đó tuyệt đối là một hành vi quá lỗ, thậm chí có thể khiến đối phương nghi ngờ về dụng ý của mình.

Phân chia ban thưởng cho người có công không phải là chuyện lạ, nhưng nếu như phần thưởng đó quá lớn, vượt quá khả năng chấp nhận của

người ban thưởng và nhận thức của người nhận thưởng, sẽ khiến cho người khác nghi ngờ có thứ gì đó khả nghi và mờ ám.

Ban thưởng phân nửa những gì chiếm đoạt được, tuyệt đối là con số lý tưởng, có thể giúp cho người nhận thưởng cảm nhận được người ban thưởng đã chấp nhận “thương đau” phải móc phân nửa chiến lợi phẩm ban thưởng cho mình, tuyệt đối sẽ khiến cho tất cả mọi người không ai có thể nghi ngờ do mình cố tình thúc đẩy sự việc diễn ra.

Về phần nào, Thẩm Đại Hải đã kiểm soát thật tốt, tuyệt đối không giờ để lộ ra sơ hở, để kẻ khác nghi ngờ tới bản thân có liên quan nếu như có chuyện không may xảy ra đối với Thẩm Đại Dũng.

Đối với mấy tên nghèo khổ quen đột nhiên trở thành trọc phú như Thẩm Đại Dũng, một nửa gia sản của nhà họ Xích tuyệt đối đủ khiến đối phương phấn khích điên cuồng mấy ngày mấy đêm không ngủ được rồi.

“ngoài ra, người không phải nói là muốn tìm hiểu thêm về kẻ lạ mặt đứng phía sau nhà họ Xích sao??? Thẩm Đại Dũng tuyệt đối là con mồi như thích hợp trong việc này đây.”

Thẩm Đại Hải vừa vuốt cằm vừa cười lạnh nói.

“Vâng ạ, tiểu nhân biết phải làm gì rồi ạ.”

Thẩm Nghệ Mưu chấp tay thi lễ một cái, sau đó nhanh chóng quay người rời khỏi phòng làm việc, đi thẳng tới khu vực sinh sống của nhánh tộc Thẩm Đại Dũng để thực hiện nhiệm vụ vừa được chủ nhân của mình giao xuống.

Làm việc nhanh chóng, dứt khoát và hiệu quả, đó chính là điểm mà Thẩm Đại Hải vô cùng xem trọng vị quản gia thân tín nhất của mình, vì hầu như lão không cần phải lo lắng suy nghĩ quá nhiều, chỉ cần đưa ra ý tưởng

suy nghĩ của mình, Thẩm Nghệ Mưu có thể nhanh chóng nắm bắt và hoàn thành một cách trót lọt, không cần bản thân phải lo lắng mệt óc, có thuộc hạ như thế ai mà không thích chứ nhỉ??

“Thẩm Đại Dũng ơi là Thẩm Đại Dũng, người đừng có trách ta, có trách thì trách bản thân tứ chi phát triển, đầu óc đơn giản, hữu dũng vô mưu mà còn không biết trời cao đất rộng pha lẫn tham lam vô độ một cách không biết tính toán, có trách thì trách vì sao người lại có một đứa con gái quá ư nổi bật xuất sắc như thế, tới nỗi ta ăn không ngon ngủ không yên, cho nên

Thẩm Đại Hải vừa tự mình lăm bằm đôi mắt vừa lóe qua tia sáng đầy hiểm độc, đặc biệt là khi nhắc tới Thẩm Đại Dũng có một đứa con gái quá ư nổi bật, không kìm được lộ ra vẻ ghen tức tột cùng.

Vì sao, vì sao Thẩm Thùy Vân không phải con ruột của mình mà là của tên lỗ phu ngu xuẩn đó chứ???

Cứ mỗi lần nghĩ tới điều này, trong lòng Thẩm Đại Hải vừa bức bối phần nộ, vừa tiếc nuối bất cam vô cùng.

- - - - -

“cái gì??? Người nói sao?? Có thật là gia chủ hứa hẹn sẽ ban thưởng một nửa chiến lợi phẩm nhận được sau khi tiêu diệt nhà họ Xích không????”

Không lâu sau đó, tại một căn phòng khách nằm trong một khu vực riêng biệt trong Thẩm phủ rộng lớn, một người đàn ông cao to lực lưỡng, râu ria bậm trợn, mặt mày thô lỗ cộc cằn, chỉ nhìn sơ qua là biết một tên lỗ phu thô bỉ, lúc này đang mang theo vẻ mặt phẫn khích pha lẫn tham lam tột

cùng nắm chặt lấy cổ áo của Thẩm Nghệ Mưu, lớn tiếng cười hét, nước miếng nước bọt phun thẳng mặt đối phương, trông mất vệ sinh vô cùng.

Người đàn ông thô lỗ này không ai khác chính là kẻ ngu xuẩn nhưng may mắn tới cực độ trong miệng Thẩm Đại Hải, cha ruột của một trong những ngôi sao sáng chói nhất khu vực U Châu thời điểm hiện tại, Thẩm Đại Dũng.

Mặc dù lúc này địa vị và quyền lực đã phát lên như điều gặp gió do dựa hơi con gái “yêu quý” của mình, nhưng tâm lý hèn thấp chỉ nhìn lợi nhỏ trước mắt không thể nào thay đổi một sớm một chiều được.

Thực ra nếu nói quan hệ hai cha con Thẩm Đại Dũng và Thẩm Thùy Vân quá tốt đẹp cũng không đúng, con gái “yêu quý” gì đó càng là chuyện không thể.

Với một người xuất thân từ nhánh tộc, mà còn là một nhánh tộc trung bình thấp không có chút nổi bật, cộng thêm Thẩm Đại Dũng muốn thiên phẩm không có thiên phẩm, muốn thực lực không có thực lực, ngay cả trí tuệ cũng không bằng được ai, ngoại trừ có chút sức mạnh cơ bắp ra, nói thẳng là lão chẳng có tý nổi bật gì cả. Hoàn toàn phù hợp với nhận xét chỉ là một tên lỗ phu tứ chi phát triển đầu óc đơn giản trong lời Thẩm Đại Hải nói.

Biết rõ bản thân không còn tí hy vọng, vậy thì mọi kỳ vọng mơ ước tất nhiên là dồn hết vào hậu duệ của mình.

Sau một thời gian dài nỗ lực “phát triển” hậu duệ hòng có thể nối dõi tông đường thậm chí vượt mặt cả ông già của nó, mang cả dòng tộc vươn lên một tầm cao mới, dường như ông trời cũng rủ lòng thương đáp lại kỳ vọng và khát khao tên đáng thương này, một vị thiếp của Thẩm Đại Dũng bất ngờ mang thai, và sau chín tháng mười ngày, đã sanh hạ đứa con đầu

lòng, và cũng là đứa con ruột thịt duy nhất của Thảm Đại Dũng cho tới thời hôm nay, Thảm Thùy Vân.

Chỉ là, với tư tưởng phong kiến cho dù ở Trái Đất hay là đại lục Huyền Thiên, đặc biệt mang theo danh nghĩa nổi “ kỳ vọng” của Thảm Đại Hải, không thể tránh khỏi xuất hiện suy nghĩ trọng nam khinh nữ trong thái độ đối xử của Thảm Đại Hải đối với con gái ruột thịt duy nhất của mình.

Nóng lòng háo hức chờ đợi đứa con đầu lòng chào đời và hào hứng xông thẳng vào phòng sau khi nghe thấy tiếng khóc chào đời của Thảm Thùy Vân, nhưng ngay sau khi ẵm đứa bé từ trong tay bà đỡ truyền qua, phát hiện đứa con ruột thịt của mình không phải là một đứa con trai như hằng ao ước, mà là một “ món hàng thiết thời” trong suy nghĩ của Thảm Đại Dũng, vẻ mặt háo hức phấn khích của lão lập tức quay ngoắc thay đổi một trăm tám mươi độ, trực tiếp đưa trả đứa bé trong tay cho bà đỡ, mang theo tâm trạng hậm hực bất cam xông thẳng ra khỏi phòng, hoàn toàn không thèm qua tâm tới hai mẹ con đã không thể khiến mình “ hài lòng” nữa.

Những ngày tiếp theo sau đó, đừng nói là ghé thăm, cho dù là một câu hỏi han giành cho hai mẹ con cũng không có nữa là, lão tinh thần thất thủ chỉ biết suốt ngày bầu bạn với rượu, trong lúc lên cơn say không ngừng ngẩng đầu lên trời buộc miệng khóc lóc vỗ ngực than thân trách phận như một tên nhà giàu đột nhiên bị tán gia bại sản vậy.

Có một người cha như vậy, đủ hiểu Thảm Thùy Vân từ nhỏ đã phải qua một cuộc sống như thế nào rồi.

Tuy không hứng chịu bạo hành hay ngược đãi, nhưng tình yêu thương của cha giành cho con tuyệt đối không bao giờ được hưởng thụ tới, chỉ biết đứng ở phía xa ngắm nhìn đứa bé cùng tuổi làm mình làm nũng với cha của mình.

Phải đợi tới khi Thảm Thùy Vân bắt đầu bộc lộ phẩm chất thiên tài của mình theo năm tháng, Thảm Đại Dũng mới bắt đầu có cái nhìn khác biệt và để ý tới đứa con gái ruột thịt đã bỏ bê biết bao nhiêu năm nay không thèm đoái hoài tới.

Chỉ là, cho dù quan hệ có phần được cải thiện đi nữa, nhưng vách ngăn giữa cả hai tuyệt đối không thể xóa bỏ một cách dễ dàng, nên thực tế quan hệ giữa Thảm Đại Dũng và Thảm Thùy Vân không quá thân mật, nếu không muốn nói là có phần lạnh nhạt.

Nếu nói quan hệ thân mật, Thảm Thùy Vân chỉ thân yêu người mẹ ruột thịt chín tháng mười ngày nứt ruột sanh hạ ra cô ta, đồng thời cũng là vị thiếp, à không đúng, ngay sau khi Thảm Thùy Vân trở thành ngôi sao sáng nhất trong khu vực U Châu, mẹ dựa hơi con gái, địa vị đã xoay chuyển một trăm tám mươi độ, từ một vị thiếp địa vị hèn thấp vùng lên trở thành bà cả trong "hậu cung" của Thảm Đại Dũng, đã nắm hết toàn bộ quyền hành "hậu cung" trong tay, còn bà cả trước kia, đã được gửi trả về nơi sản xuất mất tiêu rồi.

đối với việc này, Thảm Đại Dũng mắt nhắm mắt mở còn không kịp, lấy đâu ra dũng khí để phản bác quyết định của "bà cả mới" chứ??

Nhưng dù sao cũng là ông già ruột thịt của Thảm Thùy Vân, cho dù cô ta có không thích ông già của mình bao nhiêu đi nữa, đó cũng là chuyện nhà chuyện nội bộ, không phải những người ngoài có thể và dám lên tiếng phán xét và đối xử tệ bạc ông già của mình được.

Cho nên Thảm Đại Dũng vẫn có thể thừa hưởng lợi ích to lớn do con gái của mình mang lại.

Có thể nói, những gì Thảm Đại Dũng đáng được hưởng vẫn sẽ hưởng, nhưng bảo Thảm Thùy Vân vì ông già mình bất chấp tất cả hay sẵn sàng

làm một thứ dễ chịu lòng thì tuyệt đối không thể nào.

Nói thật, không từ mặt lão đã là may mắn và có tình có nghĩa lắm rồi.

Chỉ là, cho dù như thế nào đi nữa, cũng không thể thay đổi việc Thẩm Đại Dũng chính là ông già của Thẩm Thùy Vân. Và ngay sau khi con gái “yêu quý” một trong những ngôi sao sáng chói nhất nhì khu vực U Châu, địa vị và quyền lực của Thẩm Đại Dũng cũng từ đó lên như điều gặp gió, xung quanh đã tụ tập được không ít “tay sai thân tín và đặc lực”, vô số “nịnh thần” bủa vây xung quanh, thậm chí có dấu hiệu vượt trên cả uy quyền của gia chủ đương thời Thẩm Đại Hải nữa là.

Và tên ngu xuẩn này không hề có chút ý thức kìm chế hay che giấu bản thân chờ thời, dưới những lời tâng bốc nịnh nót, lão đã bắt đầu có dấu hiệu “thăng thiên” rồi, ngày thường tụ tập đám đông quây phá làm càn, huênh hoang khoáng lác, coi trời bằng vung, thậm chí bắt đầu không coi gia chủ ra gì cả, thử hỏi vì sao Thẩm Đại Hải không một lòng muốn trừ khử lão.

Thực lực không có mà dám làm càn làm bậy, không chơi chết mày thì chơi chết ai đây?? Tất cả mọi thứ chỉ là do lão tự mình chuốc họa vào thân mà thôi.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 399: Bồn Thiếu Gia Nào Có Làm Qua Chuyện Trời Đất Bất Dung Gì Đâu Chứ??

Và đúng như dự đoán của Thẩm Đại Hải, chỉ vừa mới nghe có thể nhận được phần thưởng một nửa chiến lợi phẩm thôi mà đã khiến Thẩm Đại Dũng vui mừng hơn hờ tới nổi suýt chút mất cả lý trí, đúng là quê một cục mà.

“ thừa vâng ạ, chính đĩnh thân gia chủ đã nói thế, tiểu nhân nào dám lừa dối Dũng gia chứ ạ.”

Thẩm Nghệ Mưu cố gắng kìm nén nổi chán ghét và khinh thường đối với tên lỗ phu ở trước mặt, bề ngoài vẫn tỏ ra vô cùng tôn kính và thận trọng, khẳng định đáp.

“ Hahahahaha ~~~~~!!!”

Thẩm Đại Dũng buông thả Thẩm Nghệ Mưu ra, ngẩng cao đầu cười lớn đầy phấn khích và đắc ý.

“ gia chủ quả thật có mắt nhìn người, nhiệm vụ khó khăn và quan trọng như thế không giao cho lão phu thì còn có thể giao cho ai nữa chứ??”

Thẩm Đại Dũng mang theo vẻ mặt đầy đắc ý và tự tin cười nói: “ hãy về báo với gia chủ, chỉ cần một tháng, à không, hai mươi ngày, cũng không đúng, chỉ cần mười năm ngày, đúng, chỉ cần mười năm ngày lão phu sẽ hoàn thành nhiệm vụ do gia chủ giao xuống.”

“ Với năng lực và thực lực của Dũng gia, nếu như đã khẳng định như vậy chắc mọi chuyện sẽ được giải quyết ổn thỏa thôi ạ. Tiểu nhân xin thay mặt gia chủ gửi lời cảm tạ tới Dũng gia, đồng thời cung chúc Dũng gia mã đáo thành công, thuận buồm xuôi gió ạ.”

Thẩm Nghệ Mưu cố gắng kìm nén bản thân không lao tới tát vài cú vào mặt để tên ngu xuẩn đó tỉnh táo lại đôi chút, vẫn dùng tay che lấy lương tâm của mình tỏ ra vô cùng cung kính “ nịnh nót tâng bốc” tên lỗ phu đáng ghét ở trước mặt.

“ hahahaha, khách sáo, khách sáo quá rồi, không tiền ~~~~!!!”

Thẩm Đại Dũng vẩy vẩy tay như vẽ đang đuổi khéo một con chó ròi đi, hoàn toàn không thèm quan tâm tới sắc mặt lóe qua vẻ khó coi của đối phương, lúc này lão đã hoàn toàn chìm đắm trong ảo tưởng tự sướng sau khi hoàn thành nhiệm vụ của mình rồi.

Phân nửa gia sản của nhà họ Xích, cho dù lúc này nhà họ Xích đã dần mất đi vị thế và tài lực như xưa, nhưng là một trong tam đại gia tộc có bề dày lịch sử trên cả ngàn năm, chỉ riêng mảnh bất động sản sau khi chia nửa ra, khi rơi vào tay của Thẩm Đại Dũng cũng đủ để lão bật cười thức giấc trong lúc ngủ say rồi.

“ Chúc mừng Dũng gia, đại hỷ, tuyệt đối là đại hỷ ~~~~!!!”

Trong lúc Thẩm Đại Dũng đang lâng lâng trên mây, một giọng nói đầy vẻ nịnh hót vang lên.

Thì ra người vừa nên tiếng chính là thuộc hạ thân tín nhất, và cũng là mưu sĩ quân sư “ tự xưng” của Thẩm Đại Dũng, nãy giờ trong quá trình Thẩm Đại Dũng và Thẩm Nghệ Mưu trò chuyện vẫn đứng sang một bên yên lặng lắng nghe, đợi tới khi Thẩm Nghệ Mưu rời khỏi, cảm thấy thời cơ

đã tới, lập tức phát huy “vai trò và năng lực” của mình, những lời nịnh hót tâng bốc như không cần tiền như súng liên thanh đang khạc đạn xả hết vào Thẩm Đại Dũng vẫn còn đang chìm đắm trong cơn tự sướng của mình, quyết định “đưa tiền” lão thăng thiên thật sự luôn.

Gọi là quân sư mưu sĩ nghe cho kêu vậy thôi chứ thực ra tên này chỉ là một tên lưu manh đầu đường xóm chợ, đầu óc lạnh lợi hơn người khác đôi chút, cộng thêm miệng lưỡi như được rót mật không ngừng rót vào tai của Thẩm Đại Dũng, nên đã vô cùng dễ dàng từ trong đám đông vượt trội hẳn lên, được Thẩm Đại Dũng tín dụng xem như là cận thần thân tín nhất của mình.

Chỉ cần là mưu sĩ quân sư có chút thực lực, lập tức có nhìn thấy tình thế của Thẩm Đại Dũng tuyệt đối không tốt đẹp như những gì thể hiện ở vẻ bề ngoài, và sẽ không bao giờ để cho chủ nhân của mình rơi vào tình thế nguy hiểm mà không một lời khuyên can hay nhắc nhở.

Xung quanh Thẩm Đại Dũng tụ tập toàn những tên như thế này, thử hỏi có thể không bị Thẩm Đại Hải quay như chong chóng, có thể không bị diệt vong sao??

“ Hahaha, đồng hỷ đồng hỷ. chỉ cần làm trót lọt vụ này, không chỉ lão phu, ngay cả các người sẽ được thăng hoa trong cuộc đời, còn không mau mau tụ tập tất cả lại để bàn bạc kế hoạch xử lý nhà họ Xích.” Thẩm Đại Dũng tỏ ra hào khí xung thiên, hiếm có khi tỏ ra sốt sắng nhiệt tình trong một công việc như thế này.

“ vâng, vâng, tiểu nhân đi gọi ngay ạ.” “ à mà khoan đã, dù sao thì giờ này đã muộn rồi, tạm thời gác chuyện này sang một bên, để chúc mừng cho chiến tích lẫy lừng chúng ta đạt được không lâu sau đó, hãy tìm vài chục mỹ nhân xinh đẹp tới đây để mở bữa tiệc mừng thác loạn nào ~~~!!”

Thái độ của Thẩm Đại Dũng thay đổi nhanh như thay áo, chỉ mới tích tắc đã dẹp bỏ sự nhiệt tình công việc sang một bên, thay vào đó là sự nhiệt tình trong vui chơi thác loạn, một trong những sở thích đệ tiện của lão.

“ Vâng, vâng, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ thừa Dũng gia.”

Gì chứ, bảo tên quân sư này bày mưu định kế có thể làm khó được hấn, chứ ba cái trò quỷ mua vui thác loạn này, đúng ngay sở trường của hấn rồi còn gì, không hoàn thành một cách xuất sắc mới là chuyện lạ á.

“ hahahahaha ~~~~~!!!”

Nhất thời tiếng cười dâm dăng của Thẩm Đại Dũng và tên quân sư đầu chó của lão vang dội cả phòng tiếp khách.

Hình ảnh quay trở lại về nhóm Dương Kiệt.

Sau khi đạt được thỏa thuận hợp tác với nhà họ Xích, và để cho thuận tiện, cả nhóm đã âm thầm dọn thẳng vào Xích phủ cư trú tại một khu vực dành riêng cho cả nhóm.

Khu vực này ngoại trừ Xích Hạo Tín ra, nếu như không được phép, cả nhà họ Xích không ai được phép bén mảng tới gần.

“ haha, cu cậu hôm nay có vẻ vui vẻ thích thú nhỉ??? Nào, gọi ba ba nghe coi nào, ngoan ba ba cho kẹo ăn ~~~~!!!”

Dương Kiệt hiếm hoi thành thoi ngồi vui chơi với cu con Dương Khang của mình, hai tay bế lấy hai nách của cu cậu nâng lên nâng xuống liên hồi, khiến cu cậu tỏ ra bực bội khó chịu, định trả đũa bằng cách đưa hai tay không ngừng giơ ra định nhéo lấy má của ông già đó.

Mẹ kiếp, có yên để “bồn thiếu gia” nhéo vài cái không hả??? Coi chừng “bồn thiếu gia” rót trà cho “lão” uống nữa bây giờ á ~~~!!!

Nhìn thấy Dương Kiệt đang vui chơi với con, Mộ Dung Tuyết hiếm hoi lộ ra nụ cười dịu dàng triu mến.

Dù sao cũng là hai cha con ruột, cho dù không ưa cái thói "trăng hoa" của Dương Kiệt đi nữa, cũng không thể mãi mãi cấm cản hai cha con tiếp xúc với nhau, phải không nè??

Hoàng Dung đang ngồi tâm sự trò chuyện với Mộ Dung Tuyết, lâu lâu phóng qua ánh mắt đầy ngưỡng mộ và ghen tỵ.

Tất nhiên, không phải ghen tỵ với Mộ Dung Tuyết hay Dương Khang, chỉ là tâm lý phụ nữ ai mà không muốn người yêu của mình đang ôm nựng chơi đùa với đứa con ruột thịt của cả hai chứ??

Tuy cả hai đã xác định mối quan hệ yêu đương, nhưng ngày thường chỉ dám buông vài câu yêu đương nhớ nhung, chạm chạm tay, khoác khoác vai đã là quá lắm rồi, chưa có danh chưa có phận, nào dám có những hành động quá đáng hơn chứ?? Muốn có con thì càng không thể nào rồi.

Tuy tư tưởng khá cởi mở, nhưng dù sao cũng là một cô gái tới từ thời nhà Tống, một thời đại phụ nữ coi trọng trinh tiết hơn cả mạng sống của mình, bảo Hoàng Dung chủ động đẩy ngã Dương Kiệt thì tuyệt đối không thể nào rồi. Còn tên khốn “ngu xuân”, chỉ được cái miệng chứ có cho hấn mưòi cái gan cũng không dám “đụng tới” Hoàng Dung, mặc dù người ta chắc chắn sẽ "cho phép" trong yên lặng rồi.

“ á ~~~~~!!! Lại cái trò này nữa, công nhận thằng con này có hiếu với ông già nó ghê!!!”

Dường như do nhéo hoài không được tỏ ra bức bối, bắt đầu biến suy nghĩ thành hành động, một tia nước màu trắng pha vàng từ trên đầu tiều Dương Khang phóng thích ra, canh ngay mặt của ông già đó bắn thẳng vào.

Cũng may là Dương Kiệt đã có kinh nghiệm và cảnh giác vô cùng, cộng thêm phản ứng của một kẻ mạnh nguyên thần, cho dù ở một vị trí hầu như gần sát trước mặt, anh ta vẫn kịp thời đưa đầu né qua tia nước tiều đồng tử của quý tử “ban thưởng” cho mình.

Cả Hoàng Dung và Mộ Dung Tuyết đều không kìm được bật cười khúc khích trước màn pha trò của hai cha con Dương Kiệt.

Dường như là do bắn trượt “mục tiêu”, nên Dương Khang tỏ ra bức bối không hài lòng, bật khóc oa oa liên hồi, khiến Dương Kiệt bối rối dẫu dành ngon ngọt vẫn không chịu ngưng khóc.

Mẹ kiếp, ăn gian thế là cùng, không thể cho ông già con đường sống thật sao???

Hứng chịu ánh mắt đầy trách móc của cả Mộ Dung Tuyết và Hoàng Dung, Dương Kiệt đã khóc không thành tiếng.

Cộc cộc ~~~~~!!! “mời vào ~~~~~!!!”

Trong lúc Dương Kiệt đang tìm đủ mọi cách, làm đủ mọi trò “hề” để dỗ ngọt con trai cưng, bên ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

Két ~~~~~!!! “Chúa công, hai vị chủ mẫu ~~~~~!!!”

Nghe cách xưng hô như vậy đủ biết người vừa gõ cửa là ai rồi. Chỉ thấy Bàn Thống từ bên ngoài bước vào, vội vã chấp tay thi lễ với Dương Kiệt và cả Mộ Dung Tuyết lẫn Hoàng Dung.

Câu xưng hô chủ mẫu nghe sao có vẻ ngứa tai vô cùng, đối với Mộ Dung Tuyết thì không sao, cô ta chỉ mỉm cười ngật đầu như đáp lại lời chào hỏi. Còn Hoàng Dung thì không như vậy rồi, chỉ thấy khuôn mặt của cô ta đã đỏ phồng lên như con tôm luộc, không biết là đang ái ngại mắc cỡ hay giận dữ nữa đây.

Mộ Dung tỷ tỷ có “tình kiết tình yêu” với Kiệt ca ca, được mọi người xưng hô là chủ mẫu không có gì, còn mình thì sao??? Không danh không phận, có vẻ như chỉ là một người ngoài người thừa của anh ấy mà thôi.

Nghĩ tới điều đó, không kìm được phóng ánh mắt đầy oán trách về phía Dương Kiệt, tỏ vẻ giận dữ làm mình làm mẩy đứng bật dậy phóng ra khỏi phòng trước sự ngỡ ngàng của những người có mặt tại hiện trường.

Cùng là phụ nữ với nhau, Mộ Dung Tuyết nhanh chóng nhận ra sự thất thường của Hoàng Dung, sắc mặt lập tức trầm xuống, phóng cho Dương Kiệt và Bàng Thống một ánh mắt trách cứ, sau đó bước tới ôm lấy Dương Khang vào lòng và quay người bỏ đi, không Dương Kiệt cơ hội lên tiếng nói câu nào cả.

Dương Kiệt chỉ muốn gào lớn rằng: Oan ức, tuyệt đối là oan ức, bốn thiếu gia nào có làm ra chuyện trời đất bất dung gì đâu mà ai cũng trách cứ giận hờn mình thế này cơ chứ???

Thực ra cũng không hẳn là Mộ Dung Tuyết nổi giận thật sự với Dương Kiệt, lúc này bé Dương Khang rời khỏi chắt qua là biết anh ta có việc cần bàn bạc với Bàng Thống, nên chủ động rời đi để nhường không gian cho cả hai mà thôi.

Bàng Thống không kìm được phóng ánh mắt khen ngợi về phía Mộ Dung Tuyết vì sự thông minh hiểu chuyện của cô ta. Nhưng

Bàng Thống đột nhiên cảm thấy ớn lạnh cả xương sống khi phát hiện một ánh mắt như muốn giết người đang khóa chặt người mình.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 400: Xích Gia Bị Tấn Công!!

“Bàng Thống, người muốn giết ta đúng không?? Nói ~~, có đúng là thế không???”

Dương Kiệt tỏ ra vô cùng kích động lao tới tóm lấy cổ áo của Bàng Thống, giận dữ gào thét vào mặt đối phương.

Mẹ kiếp, khó khăn lắm mới có bầu không khí hòa thuận đầm ấm như thế này, thế mà chỉ vì một câu nói không biết vô tình hay cố ý phá hủy hết, thử hỏi có tức điên lên không chứ??

Dương Kiệt vô cùng nghi ngờ tên khốn này đang có ý báo thù việc mình nhiều lần phát lời khuyên can của hắn trước đó.

“Không cố ý, tuyệt đối là không cố ý thừa chúa công, thuộc hạ, thuộc hạ chỉ muốn, úi da, buông tay lỏng chút nào, thuộc hạ ngột thở chết bây giờ, à à, thuộc hạ chỉ muốn lấy lòng hai chủ mẫu thôi mà, ai ngờ.....”

Nhìn thấy vẻ mặt đầy “vô tội” của đối phương, Dương Kiệt biết nuốt hết cơn giận vào bụng chứ lẽ nào lại đi tiếp tục trách cứ vị quân sư đặc lực nhất của mình nữa.

“có chuyện gì, nói đi ~~!!!”

Dương Kiệt tỏ thái độ bức bối khó chịu, lạnh nhạt hỏi.

Bàng Thống biết rõ mình đã “thoát nạn”, lập tức rơi vào trạng thái vai trò của bản thân, khẽ chấp tay nghiêm giọng nói: “bẩm chúa công, theo thông tin vừa thăm dò được rằng, Thảm Thùy Vân, sẽ từ Thánh Hỏa Tông quay trở về Sơn Hải Thành trong ba tháng nữa.”

“ba tháng nữa sao???”

Dương Kiệt khẽ dúm mày đối với thông tin vừa nhận được.

Nhiệm vụ cấp bách mà nhóm Dương Kiệt cần hoàn thành trước mắt chính là, trước khi Thảm Thùy Vân có mặt tại Sơn Hải Thành, phải chứng tỏ được giá trị và tiềm năng có thể mang lại lợi ích khổng lồ cho đối phương nếu như còn muốn tiếp tục tồn tại và phát triển trong Sơn Hải thành.

Một nhà họ Thảm có thể không quá đáng lo, chỉ cần một cái hất tay của Bàng Thống cũng đủ để giải quyết ổn thỏa, nhưng một nhà họ Thảm với sự chống lưng của Thảm Thùy Vân, tuyệt đối không phải nhóm Dương Kiệt có thể đắc tội vào thời điểm này.

Ít nhất là trước khi nhóm Dương Kiệt có đủ thực lực hiên ngang đứng đối diện với người của ngũ đại tông môn.

“còn đây là số nguyên liệu nhà họ Xích đã chuẩn bị được để chúa công tiến hành luyện đan.”

Vừa nói vừa từ trong tay áo rút ra một chiếc nhẫn Càn khôn, hai tay dâng qua cho Dương Kiệt.

Dương Kiệt khẽ dùng thần thức kiểm tra nguyên liệu bên trong, lập tức không kìm được hít sâu một hơi lạnh vào người.

Quả không hổ danh là gia tộc kinh doanh đan dược, số lượng nguyên liệu mà Xích Hạo Tín giao cho Dương Kiệt lần này, chất cao thành mười quả núi khổng lồ. Đừng nói dùng để luyện chế đan dược, chỉ mang số nguyên liệu này đi bán thôi cũng đủ để anh ta kiếm bộn một mớ, từ anh nông dân bán hàn lộ xác thành đại gia thành phố rồi.

Dương Kiệt đột nhiên cảm thấy áp lực đang đè nặng lên vai của bản thân. Xích Hạo Tín tựa như gom hết toàn bộ tài sản để đánh cược vào ván bài của mình, chỉ cần thất bại hoặc Dương Kiệt đột nhiên cuỗm hết tài nguyên bỏ trốn, nhà họ Xích lập tức rơi vào tình thế vạn kiếp bất phục cho mà xem.

Chú Tín đã tin tưởng tuyệt đối vào mình, tuyệt đối không được để chú thất vọng như mình đã từng làm với Tiểu Lâm.

Dương Kiệt mang theo vẻ mặt đầy quyết tâm không ngừng nhẫn nhịn kích lệ bản thân.

Chỉ là khi nghĩ tới thời gian sắp tới phải bù đầu bù cổ ngày đêm để luyện chế đan dược, Dương Kiệt có chút khóc không thành tiếng.

Tuy trong quá trình luyện đan chỉ cần ngồi chơi xơi nước, nhưng vấn đề là cả ngày lẫn đêm ngồi im chờ đợi không thể làm thêm bất kỳ việc gì, tuyệt đối là một cực hình đối với một người hoạt bát luôn thích náo nhiệt như Dương Kiệt.

Quan trọng nhất là, trong quá trình luyện đan xung quanh tuyệt đối không được có ai ở gần quấy rầy, nếu không thì quá trình luyện đan sẽ bị gián đoạn ngay tức khắc.

Nếu không thì trong lúc ngồi chờ luyện đan, rủ thêm Mộ Dung Tuyết, Hoàng Dung và Bàng Thống chơi bài tiến lên giết thời gian thì còn gì bằng

nữa.

Chỉ là, không thể!!

“Chúa công, chúc người may mắn và thành công ~~!!”

Ngoại trừ vài câu an ủi ra, đa mưu túc trí như Bàng Thống cũng không giúp ích được cho anh ta việc này. Chỉ là câu an ủi nghe sao có vẻ như đang cười trên đau khổ của kẻ khác ấy nhỉ??

Ánh mắt như muốn giết người nhìn chằm chằm vào Bàng Thống cho tới khi hắt khuất đi sau cửa phòng, Dương Kiệt lắc đầu thở dài một tiếng.

Bắt đầu cuộc sống làm cu li của mình thôi.

- - - - -

Tiểu Minh là một nhân viên phụ trách tiếp đón và chăm sóc khách hàng vừa mới xin vào làm việc trong các chi nhánh của tiệm kinh doanh đan được của Xích gia chưa được bao lâu, nói chính xác hơn là chưa đầy một năm.

Để có thể trở thành nhân viên “hợp đồng”, Tiểu Minh đã tốn không biết bao nhiêu công sức chạy xuôi chạy ngược, tận dụng tất cả các mối quan hệ của mình, cộng thêm số tiền tiết kiệm mấy năm trời để dứt lốt, cuối cùng mới xin được một chân vào làm việc cho nhà họ Xích, một trong tam đại gia tộc hùng mạnh nhất Sơn Hải thành.

Những tưởng sẽ có cuộc sống tốt đẹp lên đời như biết bao đồng nghiệp tiền bối của mình, nào ngờ trời có mưa gió bất thường, cuộc sống công việc trôi chảy chưa được một năm, tình hình kinh doanh của nhà họ Xích đang tụt dốc không phanh, khiến không chỉ Tiểu Minh, tất cả mọi nhân viên trong cửa tiệm đều phải điêu đứng.

Đặc biệt là hai tháng gần nay, tình hình ngày càng trở nên tồi tệ vô cùng, cả tháng trời rồi, thậm chí không có lấy một vụ mua bán thành công, doanh thu cửa hàng gần như bằng 0, khiến cho tất cả mọi người phải chìm đắm trong sự lo sợ u ám.

Không doanh thu đồng nghĩa không có thu nhập, không có thu nhập đồng nghĩa tiền lương của nhân viên

Mỗi lần gần tới ngày lãnh lương, Tiểu Minh đều không kìm được lo lắng khiếp sợ vô cùng.

Và hôm nay, đúng vào ngày lãnh lương theo thường lệ. sáng nay trước khi ra khỏi cửa nhà đi làm, con hổ cái trong nhà đã hạ quân lệnh tối cao rằng: “ nếu như hôm nay không thể mang lương trở về nhà, thì hãy tự giác cuốn gói nằm ngủ ngoài lề đường nhé ~~!!”

Thú thật, tiểu Minh hoàn toàn không muốn trải nghiệm cảm giác đói khát rét lạnh khi bị đuổi cổ khỏi nhà chút nào.

Mang theo tâm trạng thấp thỏm không yên, đồng thời trong lòng không ngừng cầu nguyện hôm nay có vài vị khách lớn ghé qua cửa tiệm mua bán trót lọt, cửa tiệm có doanh thu, ít nhất còn có hy vọng nhận được đủ lương của tháng này, không phải sao???

Và dường như ông trời nghe được lời cầu nguyện của người đàn ông “ đáng thương” này, trong lúc đang ngồi bất động như một bức tượng như đôi mắt kỳ vọng vẫn dán chặt về hướng cửa ra vào, đột nhiên phát hiện có vô số bóng người từ bên ngoài bước thẳng vào.

Vào khoản khắc đó, Tiểu Minh không kìm được nhảy cẫng lên vì sung sướng và phấn khích.

“ Kính chào quý ủa??? không ~~~~~!!!” “ Đập, đập phá san bằng tất cả cho ta ~~~~~!!”

Tiểu Minh hớn hả chạy thẳng ra ngoài cửa chuẩn bị đón tiếp “ khách quý”, nào ngờ thậm chí còn chưa kịp lên tiếng chào hỏi dứt câu xong, chỉ thấy đám “ khách hàng” với mặt mày bặm trợn dữ tợn hung hăng, với bắp thịt cuộn cuộn và vũ khí trên tay, từ bên ngoài xông vào thậm chí chẳng nói chẳng rằng, đã trực tiếp ra tay đập phá tất cả những gì có thể nhìn thấy được dưới câu ra lệnh của một tên thanh niên có khuôn mặt như mặt chuột đi cùng.

Sự việc diễn ra quá nhanh khiến Tiểu Minh thậm chí không kịp phản ứng, chỉ kịp hét lớn một tiếng xong, sau đó đã như người thất thần chôn chân há hốc không nói nên nửa, có chút không tin và không thể chấp nhận cảnh tượng kinh hãi đang xảy ra trước mắt mình.

phần nộ, bất lực và tuyệt vọng, đó là tất cả những gì đang xuất hiện trong tâm trí của Tiểu Minh "đáng thương".

Nhất thời trong cửa cửa tiệm gà bay chó chạy, cảnh tượng hỗn loạn vô cùng, tiếng kêu gào cầu cứu khóc lóc vang lên liên hồi.

Có thể nghĩ ra cái phương án dẫn người xông vào đập phá theo kiểu lưu manh như thế này, không ai khác chính là tên quân sư đầu chó của Thẩm Đại Dũng, Lý Nhị Cầu.

Và hắn cũng là người cầm đầu trong cuộc xung đột lần này, oai phong lẫm liệt dẫn theo cả quân đoàn “ thiện chiến” xông vào tàn phá cửa tiệm nhà họ Xích.

“ rút, chúng ta đi tới cửa tiệm kế tiếp nào ~~~~~!!!”

Sau một hồi hã hê đập phá tất cả mọi thứ trong cửa tiệm dưới sự chống đỡ một cách yếu ớt của “kẻ thù”, Lý Nhị Cầu mang theo vẻ mặt chiến thắng dương dương tự đắc vẫy vẫy tay, ra lệnh cho đám lâu la thuộc hạ rút khỏi cửa tiệm đã bị san bằng toang hoang.

Lúc ra đi cũng như lúc đến, vô cùng dứt khoát và chuyên nghiệp, tựa như cơn cuồng phong vũ bão quét qua cuốn bay tất cả xong rồi bỏ đi một cách trắng trợn vô tư.

Đúng là mỗi một ngành nghề đều có sở trường và mặt lợi hại của nó, không thể vì chúng là lũ lưu manh mà có thể xem thường, coi như lũ cặn bã không chút giá trị trong cái xã hội này được.

Ít ra khi làm những việc bẩn thỉu như thế này, không ai thích hợp hơn chúng cả.

Khi Lý Nhị Cầu dẫn theo đám thuộc hạ như lũ rút, Tiểu Minh và toàn thể nhân viên có mặt tại hiện trường ai nấy đều như người mất hồn dùng đôi mắt thất thần nhìn chằm chằm vào cảnh tượng tan hoang đổ nát, lúc này trong tiệm đừng nói là đàn dược, ngay cả một cọng linh thảo cũng bị lũ "cướp cặn" đó vơ sạch sẽ không chừa.

Với tình trạng thảm họa như thế này, đừng nói là lãnh lương tháng này, tháng sau và tháng sau nữa có lương lãnh không đã là cả một vấn đề rồi đấy.

Và cuộc đập phá quy mô lớn diễn ra trong Sơn Hải thành nhắm vào nhà họ Xích đang tiếp diễn không ngừng, nhất thời khiến dân chúng trong thành sống trong nỗi lo sợ, đồng thời không ngừng cảm thán rằng, đường đường một trong tam đại gia tộc hùng mạnh nhất Sơn Hải thành, lại có một ngày phải chịu sự ức hiếp tàn phá của một lũ lưu manh vô danh trong thành mà không đủ sức phản kháng, quả thật là khó tin quá đi.

“ gia chủ, gia chủ, không hay rồi ~~~~!!!”

Trong lúc Lý Nhị Cầu đang dẫn theo đám đàn em lâu la tàn phá tất cả các nhánh cửa tiệm của nhà họ Xích trong Sơn Hải thành. Quản gia đương thời của nhà họ Xích cũng đã nhanh chóng nhận được thông tin, vẫn với điệu bộ sốt ruột hoảng hốt từ bên ngoài xông thẳng vào phòng làm việc của Xích Hạo Tín, chuẩn bị thông báo hung tin cho chủ nhân của mình.

“ đã nói bao nhiêu lần rồi, cho dù gặp bất kỳ chuyện gì cũng phải điềm tĩnh, điềm tĩnh có biết không?? Quân quyết lên như thế cũng có giải quyết được điều gì đâu chứ???”

Xích Hạo Tín lần nữa lên tiếng nấn gân vị quản gia của mình, hy vọng đối phương có thể mau chóng trưởng thành.

Quả thật, khi so với Thẩm Nghệ Mưu của nhà họ Thẩm, quản gia của Xích Hạo Tín còn con đường dài để đi đây.

“ chuyện gì nói đi ~!!”

Nhìn thấy quản gia của mình đã dần bình tâm trở lại, Xích Hạo Tín khẽ ngật đầu hài lòng, lên tiếng hỏi.

“ bẩm gia chủ, tiểu nhân vừa nhận được thông tin từ các chi nhánh cửa tiệm của gia tộc truyền về rằng, có một đám lưu manh lạ mặt đông đảo xông vào các cửa tiệm của chúng ta cướp phá, đã có hơn ba cửa tiệm lớn đã bị tàn phá san bằng bởi lũ vô lại đó rồi ạ???”

Tuy đã cố gắng giữ vẻ bình tĩnh, nhưng vẫn không thể giấu được sự nôn nóng hoảng sợ của quản gia.

Không thể đòi hỏi có thể thay đổi trong một sớm một chiều được.

“ cái gì??? Người nói cái gì???” Nghe xong lời bẩm báo của quản gia, ngay cả một người nổi tiếng điềm tĩnh như Xích Hạo Tín cũng không kìm được nhảy cẫng lên đầy phần nộ.

Chỉ một lũ lưu manh vô danh mà đã dám xông vào sản nghiệp của Xích phủ để làm càn, rốt cuộc là nhà họ Xích đã tàn tạ tới mức độ thậm tệ như thế nào rồi đây?

Còn nữa, đáng hận nhất là đám cận vệ trấn giữ ở các cửa tiệm, rốt cuộc là lũ vô dụng đó đang làm ăn cái quỷ quái gì mà để cho lũ lưu manh tung hoành ngang dọc thế kia??? Rốt cuộc là ngày thường Xích phủ bỏ một đồng tài nguyên tiền của để nuôi lũ phế vật này để đổi lại được cái gì chứ??

tất nhiên, sau một thoáng phần nộ, Xích Hạo Tín đã nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Đám lưu manh vô lại lạ mặt này tuyệt đối không đơn giản là những tên lưu manh bình thường.

Nên nhớ rằng tuy thực lực của nhà họ Xích tuy hao tổn trầm trọng, nhưng những sản nghiệp trọng yếu của Xích gia, đều có đội cận vệ cao cấp, đội trưởng dẫn đầu thậm chí đạt tới cảnh giới chân nguyên trấn giữ, tuyệt đối không phải đám lưu manh vô lại tầm thường có thể đụng vào được.

Nếu như không phải đám lưu manh vô lại tầm thường, vậy thì

Xích Hạo Tín lập tức nghĩ tới kẻ thù truyền kiếp của Xích gia, nhà họ Thâm ngay tức khắc.

Chẳng lẽ nhà họ Thâm đã phát hiện ra điều bất thường của Xích gia, hoặc đã không đủ kiên nhẫn chờ đợi, quyết định khai chiến toàn diện???

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 401: Mặt Khỉ Răng Hô????

Nghĩ tới đối thủ truyền kiếp của gia tộc, Xích Hạo Tín tỏ ra lo lắng vô cùng.

Không phải lo lắng thực lực của gia tộc mình hiện giờ không đủ sức đối phó với kẻ thù, với ba ngọn núi khổng lồ đang chống lưng trong Xích phủ, chỉ cần một trong ba người ra tay, san bằng xóa sổ nhà họ Thảm chỉ là việc làm dễ như trở bàn tay mà thôi. Chỉ là

Cho dù là nhóm Dương Kiệt hay nhà họ Xích tuyệt đối không dám làm điều đó ngay tại thời điểm hiện tại.

Phương án dùng để đối phó với nhà họ Thảm vào thời điểm hiện tại, nhà họ Xích chỉ có thể chống cự một cách thụ động, thậm chí không dám phản công quá mạnh tay khiến nhà họ Thảm tổn thất nặng nề, lỡ như chọc điên nhà họ Thảm, chẳng khác nào gián tiếp đắc tội chọc giận Thảm Thùy Vân, đó tuyệt đối là một đại họa đối với nhà Xích vào thời điểm này.

Có một câu nói vô cùng thích hợp dùng cho trường hợp này chính là, diệt cỏ không tận gốc, sẽ hậu họa khôn lường.

Nếu như không thể một tay vỗ chết nhà họ Thảm, chúng sẽ như những con đĩa đói không ngừng bám lấy vào cơ thể của mình để hút máu, ngày ngày đêm đêm phải mệt mỏi đề phòng kẻ thù quấy phá, nhà họ Xích lấy đâu ra tâm trạng và thời gian để phát triển nữa chứ??

Đánh không được, xoa cũng không xong, Xích Hạo Tín nhất thời không nghĩ ra phương án để đối phó với sự quấy rối của nhà họ Thẩm lúc này.

Chẳng lẽ phải đi thỉnh giáo người đàn ông này???

Nghĩ tới khuôn mặt xấu ma chê quỷ khốc, xấu đau xấu đớn, xấu chưa từng thấy, đã vậy còn vàng răng và hơi thở nặng mùi, nhưng quan trọng nhất là khi phải đối diện với khí thế của một kẻ mạnh xuất khiêu không biết là vô tình hay cố ý thỉnh thoảng phát tán ra gây áp lực cho người xung quanh của đối phương, Xích Hạo Tín không kìm được lắc đầu thở dài ngao ngán.

Chỉ là lúc này vô phương giải quyết, chỉ còn cách đi tới cầu xin thỉnh giáo người ta mà thôi.

Cọc cọc ~~~~!!! “ Mời vào ~~~~~~!!!”

Không bao lâu, Xích Hạo Tín đã có mặt tại khu vực sinh sống tạm thời của nhóm Dương Kiệt trong Xích phủ, và đứng ngay trước cửa phòng của Bàn Thống nhẹ tay gõ cửa vài cái. Giọng nói của Bàn Thống lập tức từ trong phòng vang lên.

Két ~~~~~~!!!

Nhận được sự cho phép, Xích Hạo Tín nhẹ nhàng đẩy cửa phòng bước vào, phát hiện Bàn Thống đang ngồi trên bàn làm việc, trên tay cầm một cuốn sổ sách, đôi mắt dán chặt vào trên đó trông vô cùng tập trung vậy.

“ Bàn tiên sinh ~~~~!!!” “ ái da, thì ra là Xích gia chủ, này giờ lo tập trung vào công việc nên không thể đích thân ra tiếp đón, mong gia chủ thứ lỗi cho sự thất lễ của tại hạ ạ.” “ không dám, không dám, tại hạ mạo muội tới làm phiền tiên sinh, là người thất lễ mới đúng.”

Chào hỏi xã giao xong, Bàn Thống nhanh chóng mời Xích Hạo Tín ngồi vào ghế khách, tất nhiên là không thể thiếu trà nước dâng lên mời khách rồi.

“ không biết Xích gia chủ lần này ghé thăm tiện xá có gì chỉ giáo không ạ??”

Nhâm nhi vài ba ngụm trà nóng xong, Bàn Thống trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“ Chỉ giáo không dám, ngược lại tại hạ có một vài vấn đề muốn thỉnh giáo tiên sinh, mong nhận được lời khuyên bảo giá trị từ tiên sinh ạ.”

Nếu như Dương Kiệt có mặt ở nơi này, nghe xong lời đối thoại của cả hai chắc chắn sẽ trợn mắt trắng ngay cho mà xem.

Lời đối thoại của đám tự cho là danh sĩ nho sĩ phong nhã quả thật mệt mỏi phiền phức quá đi, cứ giả vờ xã giao khách sáo mãi thế này, không thể trực tiếp đi thẳng vào vấn đề cho nhanh sao??

‘mời gia chủ nói ạ.’ “ chuyện là thế này, người ở phía dưới vừa báo tin rằng, có một nhóm lưu manh lạ mặt xông vào các nhánh cửa tiệm trực thuộc Xích phủ quấy rối cướp phá, lúc này đã tổn thất gần ba, bốn cửa tiệm lớn nhỏ rồi. Việc quấy rối của lũ lưu manh này chỉ là chuyện nhỏ, điều mà Xích mẫu lo sợ rằng, kẻ đứng đằng sau việc này có thể chính là Thảm gia, đối thủ truyền kiếp của Xích gia. Có thể Chúng đã nhận được được sự bất thường của Xích phủ, chuẩn bị nổ ra xung đột toàn diện với chúng ta.”

Xích Hạo Tín không dám che giấu, mang theo vẻ mặt đầy lo lắng thuật lại toàn bộ thông tin vừa nhận được từ quản gia với Bàn Thống.

“ xung đột toàn diện thì chưa chắc, nhưng thăm dò tình hình của chúng ta là chắc chắn rồi.” Sau một hồi nhắm mắt suy nghĩ, cặp mắt đầy trí tuệ của

Bàng Thống đột nhiên mở ra, cười nói: “ Đã thám thính được ai là người đảm nhận công việc nảy sinh xung đột với chúng ta chưa??”

“ Chưa, nếu thật sự cần thiết, Xích mẫu sẽ cho người đi do thám ngay tức khắc.”

“ tốt, trước khi có kế sách gì đưa ra, phải tìm hiểu và nắm rõ mọi thông tin liên quan tới kẻ thù, cái gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Và trong thời gian này, trách xảy ra xung đột vượt quá mức độ cần thiết với đối phương, rút hết toàn bộ lực lượng về tử thủ ở nơi trọng yếu trước đã, đợi có được kết quả thông tin kẻ địch, Bàng mẫu sẽ đưa ra phương án thích hợp để giải quyết vấn đề.”

Bàng Thống dường như đã suy ra được nhiều vấn đề và đã bắt đầu tiến hành sắp xếp, chỉ là muốn nắm chắc trăm phần trăm, quyết định tạm thời chờ đợi tới thời điểm thích hợp.

“ Thực lực của đám lưu manh vô lại này không tệ, Xích mẫu nghi ngờ rằng thậm chí là một tiểu đội tinh anh của nhà họ Thẩm điều phái ra hành động, cho dù chúng ta có rút hết về tử thủ, cũng chưa chắc có thể chống cự được quá lâu. Tình hình của Xích gia như thế nào chắc Bàng tiên sinh cũng nắm rõ, nếu như” Xích Hạo Tín tỏ ra do dự không quyết, nêu rõ nỗi lo lắng của bản thân.

“ Bàng mẫu hiểu ý gia chủ, đúng là không thể để Xích gia gánh chịu thêm tổn thất hơn nữa.”

Bàng Thống mỉm cười đứng bật dậy ra khỏi ghế ngồi, ra hiệu mời Xích Hạo Tín đi theo mình rời khỏi phòng làm việc, đi xuyên qua một hoa viên, thẳng tới căn phòng rộng lớn ở cách khu vực mình đang ở không quá xa.

Rầm ~~~~ rầm ~~~~ rầm ~~~!!!

“ chuyện, chuyện gì xảy ra thế này?? Động đất à????”

Vừa mới tiến gần hoa viên phía sau căn phòng, những âm thanh như một thể có khối lượng nặng nề bị ném từ trên không trung xuống mặt đất, kèm theo mặt đất rung chuyển liên hồi như đang xảy ra động đất khiến Xích Hạo Tín không kịp được giật nảy mình, hoảng hốt mở miệng hỏi.

Bàng Thống chỉ mỉm cười không nói gì, tiếp tục dẫn theo Xích Hạo Tín đi thẳng vào trong hoa viên.

Vừa mới bước vào hoa viên, đập vào đôi mắt của Xích Hạo Tín chính là một quả chùy có thể tích to gấp hai, ba lần so với cơ thể của một người đàn ông trưởng thành đang không ngừng xoay chuyển ba trăm sáu chục độ theo chiều dọc, được ai đó ném thẳng lên trời và rơi xuống mặt đất sau đó, và cảnh tượng này không chỉ diễn ra một lần mà nhiều lần với tần suất đều đặn vô cùng.

“ Nguyên Bá ~~~~~!!!”

Đúng thế, nơi này chính là khu vực sinh sống của Lý Nguyên Bá trong Xích phủ, và quả chùy đang không ngừng bị ném lên không trung và rơi xuống, chính là kiệt tác của Lý Nguyên Bá chứ còn ai vào đây nữa.

Kể cũng tội, từ khi dọn vào trong Xích phủ, không có chiến sự đồng nghĩa không có việc gì để làm. Những người khác còn đỡ, Dương Kiệt bận luyện đan, Hoàng Dung và Mộ Dung Tuyết lo chăm sóc Dương Khang và Cửu thúc, còn Bàng Thống thì đọc sách và không ngừng suy nghĩ hoàn thiện cho kế hoạch sắp tới, chỉ duy nhất mỗi mình Lý Nguyên Bá rảnh rỗi quá mức không có việc gì làm cả.

Đấy đấy, bộ không thấy tên khốn đó buồn chán tới nỗi tự tìm trò tiêu khiển bằng cách không ngừng ném quả chùy của mình lên không trung, còn

bản thân nằm thẳng trên mặt đất, hai chân giơ thẳng lên để “chụp” lấy cây chùy đang rơi xuống sao.

Mỗi lần nhìn thấy đôi chân gầy ốm như hai cây que hứng trọn quả chùy không biết to hơn biết bao nhiêu lần từ trên không trung rơi xuống, Xích Hạo Tín ớn lạnh sờn cả tóc gáy, toàn thân run lên vì sợ hãi.

Mẹ kiếp, lỡ như quỹ đạo quả chùy đi trượt rơi thẳng vào đầu hoặc đôi chân như cây que đó không đủ sức chống đỡ, sẽ có kết cục như thế nào nhỉ???

Chỉ nhìn sơ qua vết nứt ngày càng trở nên dày đặc nơi mà Lý Nguyên Bá đang nằm, Xích Hạo Tín không dám tiếp tục suy diễn tới cảnh tượng “đáng sợ” đó nữa.

Rầm ~~~~~!!!

Lại thêm một tiếng va đập và mặt đất rung chuyển xảy ra, nhưng sau lần này Lý Nguyên Bá không tiếp tục ném chùy lên không trung nữa mà ném nó sang một bên, khi quả chùy tiếp đất lập tức tạo ra một cái hố nông.

Tuy chỉ là hố nông, nhưng cũng đủ nhận ra cân nặng đáng sợ của Phá Thiên Chùy kinh hoàng như thế nào rồi.

“mặt, mặt khỉ răng hô, có, có chuyện gì, gì mà chạy tới, tới kiếm, kiếm ta thế, thế này.”

Lý Nguyên Bá vẫn với dáng vẻ ngây ngô như đứa trẻ mới lên ba, vừa sờ gáy vừa tỏ vẻ ngơ ngác lên tiếng hỏi.

Mặt khỉ răng hô????

Sắc mặt của Bàn Thông lập tức trầm đen như than.

Mẹ kiếp, tuy Thông gia ta đây không quá đẹp dzai, nhưng cũng nên gọi ta bằng cái cách xưng hô đầy xúc phạm như thế này chứ ~~!!

Nếu như là kẻ khác dám gọi trước mặt Bàng Thống với cách xưng hô như thế này, tuyệt đối sẽ hứng trọn cú tát vỡ đầu vào mặt ngay tức khắc.

Nhưng người trước mặt lại là “đồng đội thân thiết nhất” có chung một nguồn gốc xuất xứ với mình, dưới sự kiểm soát của hệ thống, người nhà tuyệt đối không được có hành động và suy nghĩ hăm hại lẫn nhau ở bất kỳ trường hợp điều kiện nào, Bàng Thống chỉ biết cắn răng nuốt trôi chứ làm gì được đối phương bây giờ.

Quan trọng nhất là, tuy Bàng Thống có thực lực cảnh giới cao hơn hẳn so với Lý Nguyên Bá, nhưng nếu thực sự nổ ra giao chiến, Bàng Thống có đánh bại được Lý Nguyên Bá đi nữa, bản thân cũng không thể lành lặn khỏe mạnh, trường hợp trọng thương tuyệt đối không thể nào tránh khỏi.

Một mưu sĩ giao chiến trực tiếp với một võ tướng, tất nhiên là sẽ bị thiệt thòi hơn nhiều rồi, tương quan thực lực sẽ bị áp chế không ít.

Bàng Thống cố gắng không nhìn Xích Hạo Tín đang cố gắng kìm nén cười mà không dám cười ở bên cạnh, không ngừng hít sâu vào người để bình tâm lại, đồng thời trong lòng không ngừng nhấn nhủ bản thân rằng: “Không sao, không sao, đối phương chỉ như một đứa trẻ mới lên ba, người lớn như mình ai lại đi chấp lời nói của một đứa bé còn ngây thơ chứ.”

“Nguyên Bá, dạo này không phải cậu thường than phiền rằng quá rảnh rỗi không có gì làm sao, giờ có một công việc vô cùng nhẹ nhàng như thú vị cần” “Không, ông, ông đi kiếm người, người khác đi ~~!!” “hả ~~????!!!!”

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 402: Con Thịnh Nộ Của Hao Thiên Khuyến

Bàng Thống còn chưa kịp dứt câu, Lý Nguyên Bá đã đầu lắc như say sóng, trực tiếp từ chối lời đề nghị dưới sự ngơ ngác bất ngờ của những người có mặt ở nơi này.

Đùa à, lúc này Lý Nguyên Bá chỉ như một đứa trẻ mới lên ba, nhưng tuyệt đối không phải thằng khờ thẳng ngu, trong nhận thức của hắn, đầu óc của mấy tên mưu sĩ vô cùng nham hiểm bản thủ, lúc này nghe thấy Bàng Thống lên tiếng nhờ vả với giọng ngon ngọt như mía lùi thế này, tuyệt đối không phải chuyện hay ho gì, càng không bao giờ là việc thú vị nhẹ nhàng gì cả.

Lý Nguyên Bá tuy không sợ rắc rối khó khăn, nhưng tuyệt đối không bao giờ để mấy tên mưu sĩ lừa gạt quay như chong chóng được.

Dùng câu nói của Lý Nguyên Bá để nói: đừng tưởng ngày thường anh tỏ ra khờ khạo không có đầu óc, chẳng qua là ngày thường thấy không cần thiết nên không sử dụng tới mà thôi, muốn dụ anh hả?? Còn lâu á ~~~~!!!

“ cái này, Nguyên Bá, có thể nghe” “ không, không nghe gì, hết, ông đừng mong dụ, dỗ lừa, lừa gạt tôi~~~~!!!!”

Lý Nguyên Bá lần nữa nhảy cẫng lên ngắt lời từ chối Bàng Thống một cách dứt khoát.

Mẹ kiếp, nghe sao như vẻ mình thường xuyên dụ dỗ lừa gạt con nít thế này.

Bàng Thống cố gắng kìm nén cơn phẫn nộ trong lòng, bề ngoài vẫn mang theo vẻ mặt đầy kiên nhẫn và “thân thiện trung thực” lên tiếng khuyên can, nhưng đáp lại là những cái lắc đầu từ chối đầy kiên quyết của đối phương.

“Đây là nhiệm vụ do chúa công giao xuống, nếu như Nguyên Bá có ý kiến, có thể trực tiếp tới tìm gặp chúa công mà nói chuyện, Bàng mẫu chỉ là người truyền lời lại mà thôi.”

Bàng Thống dường như đã mất hết kiên nhẫn, quyết định sử dụng tới “tuyệt chiêu cuối cùng”, mang Dương Kiệt ra để đe dọa “thằng ngốc” cứng đầu ở trước mặt.

Quả nhiên, vừa nghe đây là nhiệm vụ do Dương Kiệt giao xuống, sắc mặt của Lý Nguyên Bá lập tức trầm xuống, tỏ ra khó chịu bức bối vô cùng.

Không phải khó chịu bức bối vì Dương Kiệt giao nhiệm vụ, mà là vì Bàng Thống đã mang Dương Kiệt ra để không chế đàn áp mình.

“Nhiệm vụ gì??? Nói, nói đi ~~~~~!!!”

Mặc dù muốn quay đầu bỏ đi ngay tức khắc, nhưng cái tên Dương Kiệt cũng đã được mang ra, Lý Nguyên Bá dù muốn hay không muốn, cũng phải bấm bụng chịu đựng mà thôi.

Hì hì, có thể chứ, tưởng Thống gia ta đây không có cách trị được người sao??

Cho dù sau này để Dương Kiệt biết được hôm nay Bàng Thống tự ý dùng tên mình ra để trấn áp Lý Nguyên Bá cũng không sợ. Vì hẳn tự tin rằng chúa công chắc chắn sẽ ủng hộ việc làm lần này của mình mà thôi.

Quả thật, với tính cách của Dương Kiệt, chỉ cần người bên cạnh không làm quá đáng, anh ta chắc chắn sẽ mỉm cười nhắm mắt bỏ qua mà thôi. Huống chi lần này là vì giải quyết công việc, anh ta càng không có lý do để trách cứ Bàng Thống cả.

“ là thế này, hiện giờ các chi nhánh cửa tiệm của Xích gia gặp phải sự tấn công của một nhóm lưu manh lạ mặt, nghi ngờ chúng là người của bên Thẩm gia, do thực lực của Xích gia vừa bị tổn hại nặng nề, tạm thời không đủ sức chống cự kẻ địch, nên làm phiền Nguyên Bá ra tay giúp đỡ đẩy lùi các đợt tấn công của kẻ địch trong khi chúng ta tiến hành thăm dò điều tra mục đích chính của kẻ địch.”

Sợ đầu óc đôi phương không hiểu, Bàng Thống có gắng dùng ngôn từ gọn gàng súc tích nhất để truyền đạt ra ý nguyện của mình, hy vọng Lý Nguyên Bá có thể dễ dàng tiếp thu được.

“ Chỉ, chỉ đơn giản thế, thế thôi sao???” “ Đúng, chỉ đơn giản thế thôi!!!” “ Có thật là chỉ, chỉ đơn giản thế, không có thêm bất, kỳ thứ gì sao, sao???” “ không, chỉ như thế thôi.”

Lý Nguyên Bá vẫn mang theo vẻ mặt đầy nghi ngờ dúi mày nhìn chăm chăm vào Bàng Thống hỏi xác định lại. Bàng Thống thầm dùng tay lau sạch mồ hôi trên trán và trả lời khẳng định với đôi phương.

Mẹ kiếp, nói chuyện với những người “ kém thông minh” quả thật là khó khăn mệt mỏi quá đi.

Bàng Thống không kịp được thăm chửi rửa trong lòng.

“ Xì, tưởng, tưởng chuyện gì, sao, sao không nói sớm, cơ chứ, nếu biết trước phải, làm nhiệm vụ thú, thú vị như thế, thì ta nhận, nhận ngay, từ đầu rồi, làm, làm lãng phí thời, gian của chúng ta, đúng, đúng là đồ, đồ, đồ.”

Lý Nguyên Bá biu biu môi làm mặt quỷ và trợn mắt trắng với Bàn Thông.

Đúng, đúng, kẻ thường chửi kẻ khác là đồ ngốc thông thường đều toàn là đồ ngốc cả.

Bàn Thông không ngừng thâm chửi phản bác lại đôi phương, nhưng bề ngoài vẫn giữ nụ mỉm cười không nói năng gì cả.

Tên khốn chửi thế nhưng hoàn toàn quên rằng kẻ hay nói người khác là kẻ ngốc chính là bản thân hắn chứ ai.

“Được, để, để ta, lũ rác rưởi đó mà dám, dám tới, ta sẽ một chùy bốp chết, bốp chết tại chỗ~~~~!!”

Lý Nguyên Bá vừa lộ ra nụ cười “ngây thơ trong sáng” vừa vẩy múa Phá Thiên Chùy trong tay nói.

Chỉ là nụ cười “ngây thơ trong sáng” đó khi lọt vào đôi mắt của Xích Hạo Tín, cộng thêm phần nội dung thốt ra từ trong miệng hắn, còn đáng sợ hơn tiếng cười nói của tử thần nữa là.

“à suýt chút nữa thì quên, thay vì một chùy đập chết lũ rác rưởi đó, Nguyên Bá chỉ cần đánh trọng thương, có thể đẩy lùi chúng là được rồi, quan trọng nhất là, trong lúc giao chiến, thực lực Nguyên Bá bộc lộ ra, tuyệt đối không được vượt quá cảnh giới nguyên thần tầng thứ 3, hiểu rõ rồi chứ??”

Bàn Thông có lý do để đề ra yêu cầu như thế. Nhà họ Thẩm không phải muốn thăm dò nhà họ Xích sao??? Vậy thì chúng ta sẽ đánh lạc hướng đối phương bằng một thực lực không quá cao nhưng cũng không quá thấp kém, để đối phương chủ quan khinh địch, không coi trọng xem nhà họ Xích là mối nguy hiểm cần phải loại trừ bằng mọi giá và ngay tức khắc.

Như đã nói, tình thế lúc này không cho phép Xích gia sống chết một mất một còn với Thẩm gia.

“ cái, cái gì??? Sao mà phiền, phức khó khăn thế, thế này?? Không, không chịu, người đi, kiếm người khác, khác làm đi ~~~!!!”

Nghe xong yêu cầu của Bàn Thống, Lý Nguyên Bá đầu lắc như say sóng, tỏ ra không muốn hợp tác với yêu cầu của đối phương.

Không phải sao, bảo Lý Nguyên Bá mặc sức thăm sát sung sướng còn gì bằng nữa chứ, nhưng giờ bắt hắn phải kìm nén lại thực lực của bản thân, đã vậy còn không được nặng tay trăm sát kẻ địch. Lối chiến đấu đầy ức chế như thế này, không bức xúc khó chịu mới là chuyện lạ á.

“ Nhiệm vụ này” “ Xì, đừng, đừng có mang chủ, nhân ra đàn áp ta, nếu như, ta không thích và không muốn, chủ nhân chắc, chắc chắn sẽ không bao giờ, ép một đứa bé ngoan như ta phải làm, làm điều mình không thích, thích đâu.”

Bàn Thống còn định bốn cữ soạn lại, ai ngờ Lý Nguyên Bá trực tiếp chiếu tướng ngược lại đối phương.

Ai dám nói trí tuệ như trẻ lên ba là mấy tên ngốc đâu??? Nhiều khi còn thông minh hơn mấy tên tự cho là người lớn người trưởng thành đấy chứ.

“ Nguyên Bá, Nguyên Bá, khoan, khoan bỏ đi, nghe Bàn mẩu nói trước đã. Nếu như, nếu như” Nhìn thấy Lý Nguyên Bá quay đầu như muốn bỏ đi, dùng mạnh không được lập tức chuyển sang dùng phương án nhẹ nhàng dụ ngọt, như hóa thân thành con quỷ dụ dỗ người bán linh hồn, lão già thú dụ dỗ con gái mới lớn đi coi cá vàng, cười một cách thân thiện chân thành nhất nói: “ Nếu như, nếu như Nguyên Bá hoàn thành tốt nhiệm vụ lần

này, Bàng mẫu hứa sẽ chiêu đãi Nguyên Bá một bữa tiệc thịt cây thượng hạng, thế nào??”

Nghe thấy món thịt cây thượng hạng, cơ thể đang quay lưng của Lý Nguyên Bá đột nhiên rung lên một cái, đôi mắt lúc này đã rực sáng như bóng đèn pha công suất lớn.

Vội vã quay người lại, mang theo vẻ mặt đầy kỳ vọng ngây thơ, nước miếng chảy đầm đìa hỏi: “ bữa thịt cây thượng hạng đó, có thể thêm vào, thêm vào con mực hay đi theo chúng ta không??”

Rầm ~~~~~!!!

Bàng Thống còn chưa kịp phản ứng với câu hỏi đầy “ ngô nghê” của Lý Nguyên Bá, một luồng áp lực kinh hoàng không biết từ đâu đột nhiên xuất hiện ập thẳng xuống đầu của những người có mặt tại hiện trường, đi theo sau đó là luồng sát khí ớn lạnh tới cực độ tràn tới, Bàng Thống và Xích Hạo Tín hoảng sợ tới nỗi suýt chút ngồi ngã mông xuống đất.

Mẹ kiếp, bộ không còn ai để chọc sao mà đi lôi vị đại thần đó vào vậy trời ~~~!!!

Không cần phải hỏi áp lực và luồng sát khí kinh hoàng đó chính là do Hao Thiên Khuyển phát tán ra từ trong “ ổ” của mình đây mà.

Lý Nguyên Bá “ ngây thơ khờ dại” không biết Hao Thiên Khuyển là ai, chẳng lẽ Bàng Thống lại không biết??

Hao Thiên Khuyển là ai chứ?? Thần thú hộ mệnh của Nhị Lang Thần Dương Tiễn, bản thân người ta cũng là một vị thần cao cấp thật thụ. Tuy Lý Nguyên Bá có biệt danh sát thần, và theo trong dã sử thì là một vị lôi thần chuyên thể, nhưng cho dù thật sự đi nữa, cũng chỉ là một vị thần thất thế,

thế mà suốt ngày mở miệng ra đòi “thịt” vị thần còn tại vị như người ta, không nổi điên lên mới là lạ á.

Mầm thịt thần linh!! Một lời nói bất kính như thế mà dám thót ra khỏi miệng, bộ không sợ bị thiên lôi giáng đầu đánh chết tại chỗ sao??? À mà quên, hình như tên khốn này trong dĩ sử cũng từng ghi rằng bị thiên lôi đánh chết vì cái tội dám chửi ông trời mà.

Đúng là tên ngốc không sợ trời không sợ đất, không biết là nên khen hần hay chửi hần đây!!

“Thưa, thưa ngài, chúng tôi, chúng tôi” “hừ ~~~~~~!!!”

Bàng Thống vừa định lên tiếng giải thích cho Lý Nguyên Bá, áp lực đột nhiên tăng mạnh tới mức đáng sợ, kèm theo là một tiếng hừ mạnh đầy giận dữ, cả Bàng Thống, Lý Nguyên Bá, Xích Hạo Tín không kịp được hự nhẹ một tiếng, một vũng máu từ trong miệng phun bắn ra.

Chỉ đơn giản một tiếng hừ, một khí thế áp đảo phóng thích ra, đã khiến một xuất khiếu tầng thứ 1, một nguyên thần tầng thứ 8, một tông sư tầng thứ 1 miệng phun máu trọng thương tại chỗ.

Con thịnh nộ của một ma thú cấp 7 cao cấp, tương đương với cảnh giới hợp thể tầng thứ 10 của loài người thậm chí đáng sợ hơn nữa, tuyệt đối không đùa giỡn được đâu.

Bàng Thống và Xích Hạo Tín khủng hoảng tột độ định lên tiếng van xin giải thích, đột nhiên cảm thấy áp lực và sát khí kinh hoàng đang đè lên người mình đột nhiên biến mất, khiến cả hai không kịp được thở phào nhẹ nhõm, đồng thời không ngừng dùng tay lau sạch mồ hôi lạnh trên trán.

Còn Lý Nguyên Bá, tên khốn không sợ trời không sợ đất này có biết sợ hãi là gì đâu chứ?? Và lại, hần chưa chắc biết câu nói của mình đã vô tình

đắc tội một đại thần, suýt chút trả giá bằng mạng sống của cả nhóm nữa là.

Xem ra Hao Thiên Khuyển chỉ muốn cảnh cáo dân mặt thối chứ chưa thực sự nổi điên lên xử lý đám người “ không biết trời cao đất rộng” này.

Dù sao cũng là người của Dương Kiệt, khi chưa tới mức cần thiết, Hao Thiên Khuyển cũng không muốn ra tay trừng sát đối phương làm gì.

tội chết có thể tha, nhưng ít nhất cũng phải trừng phạt trừng phạt tên khốn khó ưa chết dịch suốt ngày đòi " chén" mình.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 403: “ Đập Hết, Phá Hết Và Cướp Hết ~!!!”

Bàng Thống phóng ánh mắt đầy oán trách về phía Lý Nguyên Bá vẫn còn đang ngơ ngác quay đầu từ phía tìm hiểu xem chuyện gì vừa xảy ra.

Sau một hồi tìm kiếm không kết quả, với tâm trí của Lý Nguyên Bá, nhanh chóng bị hấn vứt sang một bên không thèm để ý tới nữa, tiếp tục quay sang Bàng Thống nói: “ Quay lại đề tài lúc nãy, không biết là” “ Xin đừng ~~~~~!!!”

Không chỉ Bàng Thống, ngay cả Xích Hạo Tín cũng tỏ ra hốt hoảng lao tới dùng tay bịch chặt lấy miệng của Lý Nguyên Bá không để hắn nói tiếp nữa.

Tuy không rõ vị đại thần nào vừa ra tay, nhưng dường như có liên quan tới con mực mập ú hơn cả một con heo mà Xích Hạo Tín từng nhìn thấy qua khi cả nhóm dọn vào Xích phủ, lúc đó Xích Hạo Tín chỉ tỏ ra tò mò và hiếu kỳ vì sao lại có một con chó béo ú tới mức như thế này, không ngờ lại là một trong những cao thủ giấu mặt đáng sợ.

Ngay cả một con chó trông không có vẻ gì quá đặc biệt nổi bật ngoài thể tích vượt quá giới hạn của loài chó ra, thế mà cũng đã đáng sợ như thế này, đúng là không thể xem thường đánh giá nhóm người này bằng cặp mắt bình thường được.

“ này, này, làm, làm cái trò, trò gì thế, thế này ~~~!!!”

Lý Nguyên Bá tỏ vẻ không hài lòng khi bị kẻ khác bịt miệng lại, khẽ vùng vẫy một cái lập tức hất tung cả hai ra xa, bất mãn hỏi.

“ Nguyên Bá, xin nghe lời khuyên của Bàn mẫu, dù sao thì con mực đi chung với chúng ta cũng là một đồng đội, đặc biệt là đối với chúa công, tuyệt đối là một đồng đội có quan hệ vô cùng thân thiết, nếu như đã là đồng đội thì không nên có những suy nghĩ tiêu cực làm hại tới nhau, cho nên tốt nhất là nên từ bỏ cái suy nghĩ không thiết thực đó, chúa công chắc chắn cũng sẽ có suy nghĩ như thế này.”

Bàn Thống biết rõ tuyệt đối không thể dùng uy danh và thực lực của Hao Thiên Khuyển để cảnh cáo Lý Nguyên Bá, nên thay thế bằng cách khác, dùng lý lẽ hợp tình hợp lý kèm theo “ nguyện vọng” của Dương Kiệt, hy vọng Lý Nguyên Bá có thể từ bỏ suy nghĩ “ mầm thối” Hao Thiên Khuyển mà hấn áp ủ bấy lâu nay.

“ thật, thật thế sao???” Lý Nguyên Bá vẫn còn tỏ ra đôi chút bất cam.

“ Đúng, chắc chắn là thế rồi. Nói cho mà biết, bữa tiệc thịt cây thượng hạng sắp tới, chắc chắn sẽ ngon lành hơn á, không, nói chung là nên từ bỏ suy nghĩ đáng kinh tởm đó ngay tức khắc đi.”

Bàn Thống vừa định củng cố thêm niềm tin bằng cách khen ngợi món thịt cây do mình chiêu đãi sẽ ngon hơn thịt của Hao Thiên Khuyển gấp nhiều lần, nhưng còn chưa nói hết câu lập tức bị luồng sát khí vô hình đáng sợ lần nữa vào đầu, khiến hấn phải nhanh chóng chuyển đổi đề tài ngay tức khắc.

Bàn Thống lúc này có chút muốn tự tát mình vài cái bạt tai, khi không lại đi nhắc tới chuyện thịt cây làm chi chứ??

“ thôi, thôi được rồi, ta, ta tạm thời tin lời, lời người. Nhớ, nhớ đó nhé, một châu thịt, thịt cây thượng hạng.”

Nghĩ tới món ăn khoái khẩu của mình, Lý Nguyên Bá không kìm được chảy cả nước miếng.

“ ồ, chắc chắn, chắc chắn rồi ~~~!!!” Bàn Thống vừa dùng tay lau mồ hôi trên trán vừa cười lấy lòng nói.

Mẹ kiếp, đối phó với tên này còn khó hơn gấp nhiều lần khi đối phó với chúa công nữa là.

“ Đâu, giờ, giờ cần đi chỗ, chỗ nào để dọn, dọn dẹp lũ rác rưởi, rưởi đó??” Lý Nguyên Bá tỏ ra nóng lòng háo hức muốn hoàn thành nhiệm vụ càng sớm càng tốt, đùa à, món thịt cây thượng hạng đang chờ mình kia kìa, có thể không háo hức được sao??

“ Mời, mời Lý huynh đệ đi cùng lão phu.” Bàn Thống thuyết phục xong Lý Nguyên Bá ra tay, việc phải làm tiếp đó tới lượt Xích Hạo Tín đảm nhận, vội vã làm ra tư thế mời đối phương đi theo mình.

Nhìn thấy Lý Nguyên Bá đi theo Xích Hạo Tín rời khỏi, Bàn Thống thâm thở phào nhẹ nhõm, mọi chuyện tiếp theo không cần mình phải lo nữa, cho rằng Xích Hạo Tín có thể giải quyết ổn thỏa.

quay người về hướng Hao Thiên Khuyển đang cư trú khẽ cúi người thi lễ một cái, xem như hành động tạ lỗi dành cho đối phương, sau đó nhanh chân rời khỏi hiện trường “ nguy hiểm” quay trở về phòng làm việc của mình.

- - - - -

Trong lúc Xích Hạo Tín nhờ quản gia dẫn theo Lý Nguyên Bá đi tới những chi nhánh cửa tiệm tạm thời chưa hứng chịu sự tàn phá của nhóm lưu manh vô lại do nhà họ Thẩm phái tới, quân đoàn đáng sợ đang tiếp tục con đường gây biết bao nỗi hoang mang sợ hãi cho những nơi mà chúng càn quét qua.

Lý Nhị Cầu có thể nói là đang sống trong sự sung sướng hạnh phúc vô bờ vào thời điểm này.

đã lâu rồi được dịp dẫn theo quân đoàn đi tác yêu tác quái trong Sơn Hải Thành, quan trọng nhất là, trong quá trình tàn phá, tất nhiên là không thể thiếu công tác chiếm đoạt quét sạch toàn bộ tài sản trong cửa hàng của Xích gia vào trong túi mình rồi.

Nhìn thấy vô số đàn dược, nguyên liệu rơi hết vào trong nhẫn Càn khôn, càng lúc càng chất đầy trong không gian ảo, Lý Nhị Cầu đã cười tới nỗi nhíp chặt đôi mắt, miệng không tài nào ngậm lại được.

Tuy hơn hai phần ba thu nhập thời gian này phải dâng hiến lên cho Dũng gia của mình, nhưng cho dù chỉ còn lại một phần ba hay thậm chí một phần mười, cũng tuyệt đối là một nguồn tài sản khổng lồ mà Lý Nhị Cầu cả cuộc đời cũng chưa dám mơ thấy tới chứ đừng nói là sở hữu một cách thực sự.

Thử hỏi sao tên khốn này có thể không nhiệt tình tích cực tiếp tục với nhiệm vụ càn quét tàn phá cướp đoạt tất cả chi nhánh cửa tiệm của Xích gia được sao.

Đừng nói là Lý Nhị Cầu, ngay cả đám lâu la thuộc hạ đi chung với hắn, thằng dẫn đầu ăn thịt, chúng ít ra cũng được uống ít canh, ai nấy đều mặt mày rạng rỡ như hoa nở mùa xuân, hùng hổ tích cực tiếp tục tiến thẳng về đích đến tiếp theo đang nhắm tới.

Đoàn người đông hơn hai, ba chục mạng không bao lâu đã kéo tới ngay trước một trong những cửa tiệm chủ chốt nhất, có quy mô lớn nhất nhì của Xích gia trong Sơn Hải Thành.

Nhìn chăm chăm vào tòa kiến trúc năm tầng được xây bằng hoàn toàn bằng một loại gỗ quý hiếm. Cao sang, thượng đẳng, hoàng tráng, đó là tất cả những gì để hình dung cửa hàng kinh doanh đan dược cao cấp nhất của Xích gia trong Sơn Hải thành.

Bộ không thấy Lý Nhị Cầu và đám thuộc hạ đã sung sướng phấn khích tới nỗi toàn thân run rẩy liên hồi sao?? Chỉ cần hốt xong cú chót này, cho dù bị đánh gãy hai tay hai chân cũng có thể an nhàn sống suốt cả cuộc đời còn lại rồi đây.

“ anh em ơi, còn chờ đợi gì nữa, bắt đầu làm việc thôi, còn nhớ khẩu hiệu của chúng ta không ~?~?”

“ Đập hết, phá hết và cướp hết ~~~~~!!!”

“ vậy thì còn chờ gì nữa??? Làm việc đi chứ ~~!!”

“ Xông vào anh em ơi ~~~~!!!”

Dưới tiếng reo hò khiến dân chúng đang có mặt ở xung quanh gần đó gà bay chó chạy, đám lưu manh vô lại như vừa được buff thêm doping, rút ra vũ khí xoắn cả tay áo lên hùng hổ xông thẳng vào trong.

Rầm rầm ~~~~!!! Pàng pàng pàng pàng ~~~~!!! Uỳnh ~~~!!!

Á ~~~~!!! Không ~~~~!!! Xin, Xin tha ~~~~!!! Đừng, xin đừng tới, aaaaa ~~~~!!!

Đám lưu manh vô lại xông vào cửa tiệm không bao lâu sau, bên trong bắt đầu vang ra tiếng đập vỡ gào thét khóc lóc liên hồi, Lý Nhị Cầu sau khi ra lệnh vẫn ung dung thành thoi đứng ở bên ngoài lộ ra nụ cười hài lòng.

“lũ khốn đó càng lúc càng chuyên nghiệp rồi, tốt tốt ~~~!!” Lý Nhị Cầu hai tay chấp sau lưng, mang theo vẻ mặt như kiểm soát tất cả trong lòng bàn tay của mình ung dung từng bước từng bước bước vào trong cửa tiệm.

Những thứ đập vào đôi mắt của Lý Nhị Cầu chính là cảnh tượng đồ nát tan hoang, vô số người ôm tay ôm chân nằm lẫn lộn trên mặt đất khóc thét vang trời, tất cả đều giống như những gì suy diễn của hắn trước khi bước vào, chỉ khác biệt duy nhất chính là

Đám người đang nằm lẫn lộn kêu gào khóc thét không phải nhân viên trong cửa tiệm như những lần xông vào đập phá trước đó, mà chính là đám tay chân vừa mới hùng hổ xông vào tấn công sau khi nhận được mệnh lệnh của hắn.

Không một ai còn lành lặn đứng thẳng trên mặt đất, khuôn mặt của ai nấy đều nhăn nhó hơn cả mông khỉ, miệng không ngừng phát ra những tiếng kêu gào khóc lóc đầy đau khổ, đáng sợ nhất là, chân hoặc tay của chúng có dáng vẻ cong queo như bị ai đó dùng sức bẻ gập ngược lại vậy.

Ác mộng ~~~!!! Tuyệt đối là ác mộng kinh hoàng đối với Lý Nhị Cầu vào thời điểm này, mà có nằm mơ hắn cũng không thể nào mơ thấy tới.

Phải biết rằng tuy chỉ là một tên lưu manh vô lại, nhưng Lý Nhị Cầu cũng hiểu rõ câu châm ngôn biết người biết ta, trăm trận trăm thắng nổi tiếng ở Trái Đất. Trước khi thực hiện kế hoạch cướp phá này, hắn đã cho người thăm dò thật kỹ, phát hiện lực lượng cận vệ trấn giữ tại các chi nhánh cửa tiệm của Xích gia mỏng yếu vô cùng, thậm chí có thể dùng từ “chỉ

mang tính chất tượng trưng” để hình dung, nên mới dám hùng hổ dẫn theo đám thuộc hạ không ngừng cướp phá.

Với tính cách nhát gan tham sống sợ chết, tham lam vô độ của một tên tiểu nhân chân chính như Lý Nhị Cầu, nếu như nhà họ Xích là khúc xương khó gặm, có cho vàng hấn cũng không dám làm càn nữa là.

Chỉ là, vì sao mọi thứ lại diễn ra khác với những gì mình dự đoán nhỉ??? Chẳng lẽ phía Xích gia đã kịp phản ứng, đã phái viện binh tới viện trợ sao???

Chỉ là, cho dù là có viện trợ đi nữa, với thực lực đội hình mà mình dẫn theo ngày hôm nay, cũng tuyệt đối không thể thua một cách thảm hại như thế này được. Nhìn kìa, nhìn kìa, tất cả những tên đang nằm lăn lộn trên mặt đất đều là người của mình, đối phương thậm chí không có lấy một mống người bị thương nữa là, vô lý, hết sức vô lý ~~~~!!!

Lý Nhị Cầu nhanh chóng đưa mắt tìm kiếm nhóm “viện binh cứu viện” của nhà họ Xích, phát hiện ngoại trừ nhóm nhân viên cửa tiệm đang toàn thân run rẩy ẩn núp sau phía quầy hàng ra, ở trung tâm đại sảnh, nơi vừa xảy ra giao chiến chỉ còn duy nhất mỗi một bóng người còn đang hiên ngang đứng đó.

Chỉ thấy một bóng người có thân thể gầy ốm hơn cả một con ma ốm đói, cộng thêm chiều cao chưa tới một mét ba, trông chẳng khác nào một đứa trẻ bị suy dinh dưỡng nặng cả.

nhưng không vì thế mà Lý Nhị Cầu dám khinh thường xem nhẹ, Đặc biệt là khi đối diện với đôi mắt đỏ rực như máu kèm theo nụ cười đầy khát máu của đối phương đang nhìn chằm chằm vào mình, Lý Nhị Cầu có cảm giác như nhiệt độ môi trường xung quanh đang giảm xuống tới mức có thể

đóng băng tất cả, bản thân như đang phải đối diện với một quỷ dữ tu la tàn bạo, có thể xé xác ăn thịt mình bất kỳ lúc nào vậy.

Viện binh trong suy nghĩ của Lý Nhị Cầu, không ai khác chính là Lý Nguyên Bá đã được mời tới trấn giữ một trong những cửa tiệm quan trọng nhất của Xích gia đây mà.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 404: Đang Ngựa Tay Nên Tát Cái Vào Mặt Người Cho Đỡ Ngựa Đầy Mà ~!!

ực ~~~ ực ~~~~~!!!

Lý Nhị Cầu đã bị khí thế của kẻ mạnh nguyên thần tầng thứ 1 từ trên người Lý Nguyên Bá không ngừng phát tán ra áp đảo tới nỗi toàn thân run rẩy, mồ hôi lạnh tuôn trào như đang ngâm mình trong phòng xông hơi nhiệt độ cao, cổ họng không ngừng nuốt nước bọt liên hồi.

Thú thực, lúc này Lý Nhị Cầu chỉ muốn quay đầu bỏ chạy ngay tức khắc nếu như có thể.

Chỉ là với khí thế đáng sợ của đối phương, Lý Nhị Cầu tuyệt đối không thể nhấc chân nổi vào thời điểm này. Và lại, cho dù đôi chân nghe theo điều khiển của ý chí đi nữa, hắn cũng có cảm giác chắc chắn rằng, chỉ cần mình vừa quay đầu lại thậm chí chưa kịp cất bước bỏ chạy, đã bị bóng người như ác quỷ tu la ở trước mặt một tay vỗ chết tại chỗ cho mà xem.

Hắn không dám dùng mạng sống của mình để đánh cược với sự linh nghiệm của trực giác của bản thân hay không. Nên cứ thể như hóa thân thành bức tượng chôn chân tại chỗ, nhất thời không biết phải làm sao.

ực ực ~~~~~!!!

Nhìn thấy bóng người tu la quỷ dữ đột nhiên giơ ngón tay ra ngoắc ngoắc về phía mình, Lý Nhị Cầu không kìm được giật nảy mình, không tự

chủ nuốt mạnh miếng nước bọt vào cổ họng, đưa tay chỉ vào mũi mình, vẻ mặt như muốn hỏi rằng: “ có phải ngài đang gọi tôi không??”

Lý Nguyên Bá khẽ ngật đầu như câu trả lời đối phương vậy, đồng thời khí thế của hắn đã biến mất không tiếp tục đề thăng lên người Lý Nhị Cầu nữa.

Lý Nhị Cầu hít sâu một hơi vào người cố gắng bình tĩnh lại, lộ ra vẻ mặt như con chó bị luộc chín đầu, hồi hải bước tới ngay trước mặt Lý Nguyên Bá, cười nịnh nọt nói: “ kính chào, kính chào gia gia, không biết gia gia có gì cần chỉ bảo cho tiểu nhân ạ??”

“ lũ người này, là người do ngươi mang tới??” Lý Nguyên Bá cười mà không giống cười, khẽ đưa tay chỉ về phía đám thuộc hạ đang khóc thét lăn lộn trên mặt đất của Lý Nhị Cầu, trêu chọc hỏi.

“ không ~~~, không ~~~~, chắc chắn có sự hiểu lầm ở đây, tiểu nhân chỉ là, là, đúng rồi, là khách hàng định ghé vào mua hàng, đâu có quen biết gì” “ Đại, đại ca, kễ, kễ địch quá, quá mạnh ngoài, ngoài dự kiến, mau, mau chạy về Thảm, Thảm phủ kéo thêm, viện, viện binh tới trả, trả thù cứu, cứu viện cho tui, tui đệ đi ~~~~~!!!”

Dưới câu “ tra hỏi” của Lý Nguyên Bá, Lý Nhị Cầu đỏ cả mồm hôi hột, đầu lắc như say sóng, khoa tay múa chân hốt hoảng phủ nhận bản thân có liên quan tới những tên đang nằm lăn lộn trên mặt đất. Chỉ là không biết là vô tình hay cố ý, một tên tiểu đột nhiên lớn tiếng kêu réo lên, hối thúc “ đại ca” của mình mau chóng bỏ chạy về kéo thêm viện binh tới cứu viện và trả thù cho bản thân.

Nhìn thấy nụ cười và ánh mắt đầy trêu chọc chế giễu của Lý Nguyên Bá, Lý Nhị Cầu có chút muốn lao tới bóp cổ chết tên tiểu đệ trời đánh vừa mới lên tiếng lúc nãy.

“ Không, không phải, xin đừng nghe lời tên khốn đó nói, hần chỉ muốn, chỉ muốn chuyển họa cho tiểu nhân thôi ạ, đúng thế, chắc chắn là thế rồi ạ. Gia gia, xin á ~~~~~!!!”

Bốp ~~~~~!! Crack ~~~!!! Rầm ~~~~~!!!

Lý Nhị Cầu còn chưa kịp giải thích dứt câu, đã hứng trọn cú tát trời giáng của Lý Nguyên Bá vào mặt, bị tát tới nỗi say sẩm mặt mày, trời đất quay cuồng, thậm chí vài chiếc răng đã từ trong miệng kèm theo vũng máu phun bắn ra, cơ thể như bị chiếc xe tải hạng nặng tông thẳng vào, tông bay thẳng vào bức tường ở phía xa, thiếu điều cơ thể bị khảm thẳng vào bên trong mà thôi.

Nhưng nhìn kỹ vết nứt chi chít trên bề mặt bức tường sau khi Lý Nhị Cầu mềm nhũn như bị ai đó rút hết xương rơi ngã xuống đất, đủ hiểu cú tát trời giáng đó có uy lực đáng sợ tới mức nào rồi.

“ aaaaaa ~~~ đau, đau, huhu, gãy, gãy mất mấy chiếc răng của Cầu gia ta rồi, huhu ~~~~~!!!”

Lý Nhị Cầu hai tay ôm chặt lấy bên má vừa hứng trọn cú tát, vừa lăn lộn vừa khóc lóc ngất trời trên mặt đất.

Đừng xem Lý Nhị Cầu trông có vẻ bị thương nặng như trong quá trình bị tát bay, thực ra Lý Nguyên Bá đã tính toán rất kỹ lực cú tát, chỉ khiến đối phương bị thương vật lý chứ không quá nghiêm trọng vì đã được Bàn Thống dặn dò kỹ trước khi đi tới nơi này.

Với trạng thái chiến đấu của Lý Nguyên Bá, tất nhiên là không xảy ra tình trạng hành động một cách vô thức không nhớ gì tới lời dặn dò của Bàn Thống rồi.

“ Có, có, tiểu, tiểu nhân tới ngay, tới ngay ạ ~~~~~!!!”

Nhìn thấy Lý Nguyên Bá lần nữa đưa tay ngoắc về phía mình, Lý Nhị Cầu không dám tiếp tục gào thét khóc lóc nữa, nhanh như con sóc từ dưới đất bò dậy, ba chân bốn cẳng nửa bò nửa chạy nhanh tới trước mặt đối phương, như vẽ sợ chậm trễ vài giây sẽ khiến mình mất mạng vậy.

“ Nghe nói trong lúc tan phá các cửa tiệm của Xích gia, các người đã sẵn tay chiếm đoạt sạch sẽ nguyên liệu và đan dược trong đó đúng không??”

Lý Nguyên Bá trực tiếp đưa tay khoác thẳng lên vai của Lý Nhị Cầu, người ngoài nhìn vào không biết chắc chắn sẽ lầm tưởng rằng đây là đôi bạn vô cùng thân thiết, cười lạnh hỏi.

“ dạ, không có, tuyệt đối là không có, gia gia đừng nghe mấy lời vu khống của Á ~~~~~, Xin, xin gia gia tha mạng, tiểu nhân, tiểu nhân không dám, không dám nữa đâu ạ ~~~~!!!”

Lý Nhị Cầu còn định chối bay chối biến, nhưng đột nhiên cảm nhận cơn đau khủng khiếp từ vai phải truyền thẳng lên não, sau đó là tiếng xương như đang vỡ vụn ra, vội vã khóc lóc chuyển sang năn nỉ van xin, đồng thời thừa nhận hành vi của mình.

Mặc dù muôn màng bất cam, nhưng dưới ánh mắt đầy hăm dọa giết người của Lý Nguyên Bá, Lý Nhị Cầu đành từ trên ngón tay của mình tháo chiếc nhẫn Càn khôn chứa đầy nguyên liệu đan dược chiếm đoạt được trong quá trình tấn công nhà họ Xích giao trả lại vào tay cho đối phương.

Lý Nguyên Bá thậm chí không cần dùng thần thức của mình để kiểm tra số lượng trong chiếc nhẫn do Lý Nhị Cầu mang tới, trực tiếp nhét vào trong túi áo của mình.

Những tưởng mọi chuyện sẽ kết thúc, Lý Nhị Cầu còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, nào ngờ Lý Nguyên Bá lần nữa giờ lòng bàn tay ra, nhưng

về kêu gọi đối phương tiếp tục móc nhẩn Càn Khôn ra tiếp vậy.

“ không có, tuyệt đối không có, tiểu nhân, tiểu nhân đã mang trả lại hết cho gia gia, tuyệt đối không dám giữ lại dù chỉ một bó linh thảo ạ ~~!!!”

Lần này Lý Nhị Cầu đã không dám nói dối, tất cả những gì hắn chiếm đoạt được trong thời gian gần đây đã đưa trả lại hết cho Lý Nguyên Bá, chỉ là, đó không phải là thứ mà Lý Nguyên Bá mong muốn.

“ bộ ngươi tưởng chỉ cần trao trả lại hết những gì chiếm đoạt được là xong chuyện rồi sao?? Tất cả mọi thiệt hại ở những nơi mà các ngươi ghé thăm qua, tính thế nào đây???”

Đúng thế, bộ tưởng chỉ cần ới ra lại hết những gì chiếm đoạt được là xong sao??? Còn thiệt hại vật chất lẫn tinh thần của nhà họ Xích thì sao??? Bộ định chối bỏ trách nhiệm sao??? Làm gì có chuyện dễ ăn như vậy chứ!!

“ không, á á á, xin đừng, xin, xin đừng, đây, tất cả, toàn bộ tài sản của tiểu, tiểu nhân đều nằm hết trong, trong chiếc nhẩn này ạ, huhu ~~~!!”

Lý Nhị Cầu còn định chối bay chối biến, Lý Nguyên Bá khế dùng thêm tý sức bóp mạnh lên vai của đối phương, hắn đã chịu đựng không nổi nước mắt nước mũi chảy dài, đừng nói là nhẩn Càn Khôn cá nhân đã cất giấu cẩn thận, ngay cả chiếc quần lót cũng hận không thể rút ra để trao hết cho Lý Nguyên Bá nữa là.

Đồng thời, lúc này Lý Nhị Cầu đã đau khổ tuyệt vọng tới nỗi muốn cắn lưỡi ngay tại chỗ.

Mẹ kiếp, tài sản trong chiếc nhẩn càn khôn vừa giao cho Lý Nguyên Bá, trong đó chứa đầy linh thạch mà hắn thu được tiền bảo kê trong quý này còn chưa kịp dâng lên cho Thâm Đại Dũng, tuy chỉ bằng một phần ba giá trị

so với những gì chiếm đoạt được của Xích gia, nhưng tuyệt đối là một tài sản khổng lồ đối với Lý Nhị Cầu hay thậm chí là Thẩm Đại Dũng.

Nếu như để Thẩm Đại Dũng biết được số tiền đó rơi hết vào tay của kẻ thù, e rằng sẽ nổi điên cạo đầu tên Lý Nhị Cầu ngay tại chỗ.

Lý Nhị Cầu muốn cắn lưỡi, nhưng Lý Nguyên Bá thì vui vẻ vô cùng.

Với số lượng linh thạch có trong nhẫn, không chỉ bù đắp mọi thiệt hại mà Xích gia thiệt hại trong thời gian này, mà còn dư ra được một mớ không ít để làm vốn, có thể không vui vẻ được sao??? Nhất là đối với một Xích gia đang cần tiền để tiếp tục sinh tồn như thời điểm này.

Tỏ ra hài lòng khi kiểm tra số lượng tài sản trong chiếc nhẫn Càn Khôn vừa mới nhận được, khẽ ngật đầu buông tên Lý Nhị Cầu ra, đồng thời vẫy vẫy tay như xua đuổi lũ chó mau chóng biến khuất khỏi tầm mắt của mình vậy.

“ vâng, vâng, tiểu nhân đi, tiểu nhân đi ngay ạ ~~~~!!”

Mặc dù trong lòng đã nguyên rửa chửi cha mắng mẹ cộng thêm tổ tông mười tám đời của Lý Nguyên Bá, thậm chí với bản thân rằng chỉ cần an toàn thoát thân, sẽ lập tức quay trở về Thẩm phủ khích Thẩm Đại Dũng dốc hết toàn bộ lực lượng san bằng Xích gia ngay tại chỗ, nhất là tên khốn đã khiến mình bẽ mặt bẽ mũi ngày hôm nay, phải cho đối phương nếm trải cảm giác kinh khủng sống không bằng chết mới có thể xoa dịu nỗi đau khổ và ô nhục mà mình phải hứng chịu ngày hôm nay. Nhưng trên bề mặt vẫn cố gắng giữ vẻ tôn kính của một tên tiểu nhân nịnh thần, đôi chân vừa không ngừng giật lùi về sau vừa không ngừng cúi đầu lia lịa, suýt chút nữa thì giẫm phải một tên tiểu đệ đang nằm rên rỉ trên mặt đất mà không hay đấy chứ.

Bốp ~~~~~!!! “ Úi da, chết, chết ta rồi
~~~~~!!

Lý Nhị Cầu vừa bước được có vài bước, còn chưa kịp thâm thở phào nhẹ nhõm vì “ thoát nạn”, lần nữa hứng trọn cú tát trời giáng vào mặt, thêm vài chiếc răng văng ra khỏi miệng kèm theo tiếng gào thét như con heo bị chọc tiết, trông thảm thương vô cùng.

“ vì, vì sao .....”

Nguyên hàm răng trên dưới của Lý Nhị Cầu đã bay đi gần hết, một tay ôm má mang theo vẻ mặt đầy khủng hoảng và khó tin nhìn chằm chằm vào Lý Nguyên Bá buột miệng tuôn ra câu hỏi.

Có đánh chết hần cũng không tài nào nghĩ ra vì sao đối phương đã đuổi mình đi rồi mà còn quay sang tát mình thêm một cái nữa, vì sao và vì sao chứ???

“ không vì sao cả, chỉ là thấy khuôn mặt của người đáng ghét quá đi, cộng thêm đúng lúc bồn tướng đang ngứa tay, nên tát một cái vào mặt người cho đỡ ngứa đây mà, thế nào, có ý kiến gì không???”

Lý Nguyên Bá vừa vỗ vỗ đôi tay vừa mỉm cười tuôn ra câu trả lời.

Mẹ kiếp, cái lý do quỷ quái khôn khiếp gì thế này, đúng là ức hiếp người hiền lành, chất phác quá đáng mà ~~~!!!

Nghे xong câu trả lời của Lý Nguyên Bá, Lý Nhị Cầu giận tới nỗi muốn ngất xỉu tại chỗ.

“ dạ, không, không dám .....” “ vậy còn không mau mau rút xéo đi, còn định ở lại đợi bồn tướng mời ăn tối nữa sao???” “ dạ, dạ, rút, rút xéo ngay

ạ, huhu ~~~~~!!!” “ đại, đại ca, chờ, chờ với ~~~!” “ ai, làm ơn kéo, kéo tôi với ~~~!” “ hu hu, đừng, đừng bỏ rơi tôi lại ~~!!!”

Lý Nhị Cầu vừa bỏ chạy, đám tiểu đệ cũng theo chân nửa lăn nửa bò khóc lóc gào thét bỏ chạy khỏi hiện trường, sợ nán lại thêm vài giây nữa không biết phải hứng chịu cực hình bởi tên ác ma đáng sợ kia như thế nào đây.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 405: Trần Tiên Sinh!!

“ cái gì??? Người nói cái gì??? Nhà họ Xích có kẻ mạnh nguyên thần trấn giữ?? Chúng ta toàn quân thảm bại sao???”

Thẩm phủ. Ngay trong phòng tiếp khách của Thẩm Đại Dũng.

Chỉ thấy Thẩm Đại Dũng mang theo vẻ mặt vừa phẫn nộ vừa pha lẫn chút vẻ hoảng sợ nắm chặt lấy cổ áo của Lý Nhị Cầu vừa mới quay về báo tin bại trận thảm hại, nước miếng nước bọt phun thẳng vào mặt đối phương, như vẻ có chút không thể chấp nhận được sự thật.

“ Vâng, vâng ạ, không chỉ thế, đối phương còn mạnh miệng tuyên bố rằng, tuyên bố rằng .....” “ nói ~~~~~!!” “ Tuyên bố rằng nếu như Dũng gia có mặt tại hiện trường, sẽ còn hứng chịu kết cục tệ thảm hơn tiểu nhân nữa, sẽ đánh Dũng gia thành đầu heo, thành tàn phế, sau đó, sau đó ....” “ sau đó như thế nào???” “ sau đó sẽ xông vào Thẩm phủ cưỡng đoạt hết thê thiếp của Dũng gia, nhất là đại phu nhân, để hất cẳng Dũng gia sang một bên, đích thân hấn trở thành cha dượng của đại tiểu thư ạ ~~~~!!”

“ Cái gì??? Hấn dám nói thế thật sao???” “ Dạ, thật, thật mà, tiểu nhân nào dám, dám nói dối Dũng gia cơ chứ, Dũng gia không tin, có thể, có thể hỏi đám tiểu đệ xem xem lời tiểu nhân có nói đúng không ạ.”

Để khích Thẩm Đại Dũng phẫn nộ che mờ cả sợ hãi, Lý Nhị Cầu tất nhiên là không ngừng thêm mắm thêm muối trong lúc báo cáo, thậm chí mang cả Thẩm Thùy Vân ra làm “ trò đùa”, không sợ mọi chuyện bại lộ bị

Thẩm Đại Dũng hay thậm chí đích thân Thẩm Thùy Vân một tay vỗ chết hấn vậy.

Quả nhiên, nghe xong những câu mang tính sỉ nhục đối với Thẩm Đại Dũng, đừng nói đối phương chỉ là một tên nguyên thần không hơn không kém, cho dù là kẻ mạnh xuất khiếu hay thậm chí là hợp thể, lão cũng dám hiên ngang đứng ra liều mạng với đối phương nữa là (mặc dù thực lực của lão chỉ tương đương với cảnh giới chân nguyên tầng thứ 3 là cùng).

Tuy đã không còn quá nhiều tình cảm với đám thê thiếp “già cũ” của mình, nhưng bất kỳ một người đàn ông nào trên đời này, cũng tuyệt đối không thể nào chấp nhận việc mình bị cấm sùng bởi tên đàn ông khác, đúng không nè??

Huống chi đối phương còn đòi làm “cha dượng” của con gái mình nữa chứ, đó mới chính là điều tuyệt đối không thể chấp nhận được.

“ngoài ra, ngoài ra ....” “còn gì nữa??? người không thể nói hết ra trong một câu nói sao??”

“tên khốn đó còn cưỡng đoạt luôn cả số tiền bảo kê mà chúng ta thu quý này rồi ạ ~~~!!” “cái gì??? Tiền bảo kê quý này của ta, người .....”

Dường như cảm thấy chưa đủ đô, Lý Nhị Cầu quyết định bồi thêm liều thuốc mạnh vào sự quyết tâm của Thẩm Đại Dũng.

Nếu như nói “cấm sùng” chỉ có thể khiến Thẩm Đại Dũng nhất thời nóng đầu đòi ăn thua đủ với kẻ địch, thì mất đi số tiền khổng lồ từ phí vụ thu tiền bảo kê sẽ khiến lão sẽ bất chấp tất cả nhất quyết một mất một còn với kẻ địch trời đánh kia cho mà xem.

Đối với tính cách của vị chủ nhân của mình, Lý Nhị Cầu nắm rõ trong lòng bàn tay, nếu không thì làm sao có thể trở thành cận thần được “tín

sủng" nhất chứ!

“ Đi, tập hợp hết toàn bộ lực lượng của chúng ta lại, lần này lão phu quyết sống mái một phen với Xích gia ~~~~!!!”

Thẩm Đại Dững đôi mắt tràn đầy gân máu, miệng hét to ra như gào thét vào mặt Lý Nhị Cầu ra lệnh.

“ khoan, khoan đã thưa Dững gia .....” “ lại chuyện gì nữa??? có rắc thì đánh mẹ cho rồi, cứ ngập ngừng úp mở này giờ khiến ta phát cáu lên rồi đấy ~~~~!!”

“ Đối phương là kẻ mạnh nguyên thần, theo cảm nhận khí thể từ trên người đối phương phát tán ra, ít nhất cũng là một chân nguyên thần tầng thứ 2, với một thực lực như thế này, cho dù chúng ta có tụ tập toàn bộ lực lượng đi nữa, cũng chưa chắc làm gì được kẻ địch cả, ngược lại còn có thể khiến chúng ta rơi vào tình thế nguy hiểm nữa là.”

Tuy căm hận Lý Nguyên Bá vô cùng, nhưng không như Thẩm Đại Dững đã bị phần nộ che mờ hết lý trí, Lý Nhị Cầu ít nhiều còn hiểu rõ tương quan thực lực đôi bên, nhắm mắt cấm đầu đâm đầu vào chôn nguy hiểm tuyệt đối không phải là ý hay chút nào.

Nghe xong lời giải thích của Lý Nhị Cầu, Thẩm Đại Dững cũng nhanh chóng bình tĩnh lại.

Quả thật, biết rõ chơi không lại đối phương mà còn ngu xuẩn đâm đầu vào tuyệt đối không phải là hành động khôn ngoan của đáng trọng phụ như mình.

Thẩm Đại Dững tuy trí tuệ “ không cao”, nhưng không phải là thằng khờ thằng điên, tuyệt đối không bao giờ ngu xuẩn tới mức làm những hành động “ tự sát” ngớ ngẩn như thế này được.

“Vây, vậy phải làm sao??”

Nếu như bảo Thảm Đại Dũng bỏ cuộc, tuyệt đối không cam tâm, nhất là khi số tiền bảo kê còn quan trọng hơn mạng sống của lão đang nằm trong tay kẻ địch, càng không có chuyện chấp nhận bỏ qua chuyện này, nên đã lên tiếng hỏi kẻ quân sư đầu chó của mình.

Lý Nhị Cầu khẽ dúu mày tập trung suy nghĩ, hòng tìm ra kế hoạch hoàn hảo nhất để bảo mỗi huyết thù không đội trời chung này.

Tên khốn bắt đầu có chút dáng vẻ của một tên quân sư đầu chó thật rồi đấy. Đúng là con người bị ép vào bước đường cùng(đối với một tên đầu đường xóm chợ luôn tự ty với bản thân như hắn, bị sỉ nhục tới mức như ngày hôm nay đã được xem là ép hắn vào đường cùng rồi đấy), luôn bộc phát ra tiềm năng vô hạn mà.

“a đúng rồi ~~~~~!!!” “mẹ kiếp, nhỏ tiếng thôi, tự nhiên hét lớn làm hết hồn à ~~!!!” “Xin lỗi, xin lỗi, chỉ là tiểu nhân vừa đột nhiên nghĩ ra một nhân vật thích hợp giúp chúng ta đảo ngược tình thế, nhất thời kìm chế không được cảm xúc nên...” “thôi, thôi, bớt nói nhảm đi, rốt cuộc đã nghĩ ra kế sách này còn không mau mau nói thẳng ra đi.” “Dũng gia còn nhớ tới vị khách quý đang ẩn sống trong khu vực cấm của chúng ta??”

“ý người nói là, Trần tiên sinh???”

Thảm Đại Dũng khẽ ngẩn người trước câu hỏi của Lý Nhị Cầu, sau đó lập tức thay thế bằng vẻ mặt đầy phấn khích, ngẩng đầu há há cười lớn như chiến thắng đã nằm gọn trong lòng bàn tay vậy.

“Người nhắc ta mới nhớ, suýt chút thì quên bég đi vị đại thần đó, còn không mau mau đi mời, à không, để ta đích thân đi thỉnh mời Trần tiên sinh.”

Thẩm Đại Dũng vội vã dẫn theo Lý Nhị Cầu phóng ra khỏi phòng, di chuyển nhanh về phía một khu vực cách biệt hoàn toàn nằm sâu trong khu vực sinh sống của mình.

Trần tiên sinh mà Thẩm Đại Dũng và Lý Nhị Cầu vừa nhắc đến, chính là một kẻ mạnh nguyên thần tầng thứ 4 do Thẩm Thùy Vân gửi về trấn giữ và làm “thần bảo hộ” bảo vệ sự an toàn cho ông bà già của mình.

Nói vị Trần tiên sinh này là Thẩm Thùy Vân chủ động gửi về bảo vệ cho ông già mình thực ra cũng không đúng lắm. Vì thực tế là Trần tiên sinh chỉ là một tên tán tu vô danh vô phái. Do tu luyện một bộ công pháp có thuộc tính cực hàn, và trong quá trình tu luyện không kiểm soát được hàn khí quá độ, dẫn đến tình trạng tẩu hỏa nhập ma, hàn khí trong cơ thể bắt đầu có dấu hiệu nổi loạn mất kiểm soát, phá hủy kinh mạch cơ thể của ông ta.

Không chỉ mỗi vài ba tháng phải chịu đựng cảnh hàn khí tấn công kinh mạch, hứng chịu những cơn đau khổ tột cùng sống không bằng chết, đáng sợ nhất là, cứ cách mười năm, hàn khí trong cơ thể bùng nổ đáng sợ như Hoàng Hà nổi lũ, không thứ gì có thể ngăn cản nổi, nếu như bản thân Trần tiên sinh không thể kìm nén và chịu đựng nổi hàn khí nổi loạn, cơ thể có thể vỡ nát nổ tung như hàng trăm hàng ngàn mảnh vỡ băng bị ai đó cầm vật cứng dùng hết sức đập mạnh vào vậy.

Và trong lần tham gia vào một bí cảnh mới vừa mới khai thác được, do tính toán sai lầm thời điểm hàn khí bùng nổ, Trần tiên sinh phải đối diện với tình thế cử tử nhất sinh khi chống chọi với hàn khí tấn công cơ thể trong bí cảnh ẩn chứa muôn ngàn hiểm nguy phải đối diện.

Vào thời khắc đó, nếu như xui xẻo thêm chút, Trần tiên sinh không chết vì hàn khí cũng có thể phải bỏ mạng vì những con ma thú nguy hiểm tồn tại ở khắp nơi hay đoàn người đông đảo đang tham gia khám phá thám hiểm trong bí cảnh rồi.

Có thể trời vẫn còn đôi chút thương hại người đàn ông “khôn khổ” này, chính vào thời điểm đó, Thẩm Thùy Vân đang dẫn theo phái đoàn tiến sâu vào trong bí cảnh để thu thập tài nguyên linh thảo linh quả để chuẩn bị tiến hành thử nghiệm luyện chế đan dược cấp 6 để đột phá thành đan dược sư cao cấp, và không biết là do ông trời sắp đặt hay không, vô tình bắt gặp Trần tiên sinh đang lặn lội chống cự hàn khí trong một hang động mà ông ta đang ẩn núp.

Cũng không biết là thời điểm đó Thẩm Thùy Vân thương hại người đàn ông có khuôn mặt khắc khổ này hay đơn thuần chỉ muốn dùng đối phương làm chuột bạch thí nghiệm cho năng lực luyện đan của bản thân, trực tiếp tiến hành luyện chế một lò đan dược cấp 5 “Liệt Dương Thông Huyết Đan” ngay tại chỗ, thử xem loại đan dược mà cô ta vừa mới học được cách nay không bao lâu có thể kiểm soát được hàn khí trong cơ thể của Trần tiên sinh hay không.

Và kết quả như thế nào, chắc mọi người đã biết rõ. Trần tiên sinh sau khi phục dụng đan dược cấp 5 của Thẩm Thùy Vân, hàn khí trong cơ thể lập tức bị khống chế, cơn đau đớn cực độ như bị hàng trăm hàng ngàn con dao sắc nhọn cứa cắt da thịt biến mất hoàn toàn. Quan trọng nhất là, dấu hiệu cơ thể có thể nổ tung ra bất kỳ lúc nào cũng đã hoàn toàn được kiểm soát.

Trên đời này không thứ gì quan trọng bằng ơn cứu mạng, ít nhất đối với Trần tiên sinh là vậy.

Cho nên Trần tiên sinh nhất quyết trả ơn bằng cách mong muốn được theo đuổi bên cạnh và bảo vệ Thẩm Thùy Vân mãi mãi như một vệ sĩ trung thành nhất.

Trần tiên sinh muốn thế, nhưng quan trọng là Thẩm Thùy Vân người ta có muốn thế hay không nữa.

Với địa vị của Thảm Thùy Vân thời điểm đó, chỉ cần mở miệng một tiếng, đừng nói là nguyên thần, ngay cả kẻ mạnh xuất khiếu cũng sẵn lòng đứng ra làm vệ sĩ riêng cho cô ta, tất nhiên là không thể nào chấp nhận một tên tán tu vô danh với thực lực nửa nạc nửa mỡ, không hơn không kém như Trần tiên sinh rồi.

Chỉ là Trần tiên sinh phát huy kỹ năng mặt dày, khả năng đeo bám dai không thua kém gì địa của ông ta, nhất quyết bám lấy Thảm Thùy Vân đòi trở thành vệ sĩ của người ta bằng mọi giá, Thảm Thùy Vân vì muốn giữ hình tượng của bản thân nên đã không muốn sử dụng tới vũ lực để đuổi “con đĩa đói” này đi, nhất thời có chút bó tay trước hành vi “vô liêm sỉ” của đối phương.

Thảm Thùy Vân biết rõ lão già mặt dày này tỏ ra cao thượng phải trả ơn bằng mọi giá chỉ là một cái cớ, mục đích chính của lão chính là bám chặt lấy Thảm Thùy Vân với hy vọng có thể nhận được “Liệt Dương Thông Huyết Đan”, để bản thân thoát khỏi kiếp bị hành hạ khổ cực bởi hàn khí không thể khống chế trong cơ thể của lão mà thôi.

Thực ra luyện chế “Liệt Dương Thông Huyết Đan” đối với Thảm Thùy Vân vào thời điểm đó chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay, cái cô ta không thích chính là bên cạnh đột nhiên bám theo một lão già vô danh tiểu tốt không có chút vẻ gì nổi bật, nói với người ta rằng đây là vệ sĩ của mình không chừng bị người ta âm thầm cười cho thối mũi nữa là.

Trong lúc đang suy nghĩ có nên dùng vũ lực đuổi đánh lão già mặt dày rời xa khỏi tầm mắt của mình hay không, đột nhiên trong đầu sực nhớ tới ông bà già của mình ở Sơn Hải Thành.

Được rồi, người không phải muốn trả ơn sao?? Vậy thì hãy đi tới Sơn Hải thành, trở thành vệ sĩ bảo vệ an toàn cho cha mẹ của ta, xem như là sự trả ơn của ông đối với sự cứu mạng của ta ngày hôm nay vậy.

Lúc đầu Trần tiên sinh còn tỏ vẻ miễn cưỡng không muốn, dùng đủ mọi lý do rằng mang ơn Thẩm Thùy Vân thì chỉ bảo vệ cho Thẩm Thùy Vân. Đúng như những gì Thẩm Thùy Vân đã suy nghĩ, Trần tiên sinh nhất quyết bám lấy cô ta cũng chỉ vì muốn trong lúc bệnh tình tái phát có thể nhận được “Liệt Dương Thông Huyết Đan” để bản thân không phải chịu đau khổ cùng cực mà thôi.

Cái gì mà nhất quyết trả ơn cứu mạng, chỉ là câu nói đẹp để che giấu mục đích vì bản thân của lão.

Không còn cách nào khác, vì muốn đuổi khéo lão già mặt dày này đi, Thẩm Thùy Vân hứa với lão rằng, chỉ cần lão đi tới Sơn Hải thành bảo vệ ông bà già của cô ta, cứ mỗi nửa năm sẽ gửi “Liệt Dương Thông Huyết Đan” về cho lão ta phục dụng, giúp lão không cần phải chịu đựng những cơn đau khổ tới cực độ nữa.

Dù sao cũng chỉ là công việc dễ như trở bàn tay đối với Thẩm Thùy Vân, cô ta không muốn lãng phí thêm thời gian với lão già mặt dày này nữa, vả lại, gửi một vệ sĩ có chút thực lực về bảo vệ ông già mình cũng không phải là một ý tồi phải không nào??

Liệt Dương Thông Huyết Đan xem như là phần tiền công để thuê lão vậy.

Mục đích đã đạt thành, Trần tiên sinh vẫn tỏ ra mong muốn Thẩm Thùy Vân suy nghĩ suy xét lại nhưng bất thành xong, đành “miễn cưỡng” chấp nhận yêu cầu của đối phương, tìm tới Sơn Hải thành và trở thành vệ sĩ bảo hộ cho gia đình Thẩm Đại Dũng từ đó.

Và với thực lực lên tới cảnh giới nguyên thần tầng thứ 4 như Trần tiên sinh, Thẩm Đại Dũng không tin là nếu như “thần bảo hộ” của mình ra tay, vẫn không trị được kẻ địch trời đánh có ý định “cắm sừng” mình, và quan

trọng nhất là, tên khốn đó còn đòi làm " cha dượng chó chết" gì đó với con gái mình, nghiêm trọng hơn cả chính là đã cưỡng đoạt hết số tiền đã kiếm một cách cực khổ của mình.

Trong mắt của Thâm Đại Dũng, Cưỡng đoạt tiền của mình chẳng khác nào lấy tiền từ trong cái tô ăn xin của ăn mày cả, hành vi trời đất bất dung đó tuyệt đối không thể tha thứ được.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 406: Trần Tiên Sinh Nổi Điên Lên Rồi !!

“Trần tiên sinh, xin hỏi ngài có ở trong phòng không ạ??”

Đứng trước một căn phòng nằm ở trung tâm không khu vườn hoa bát ngát, Thẩm Đại Dũng mang theo dáng vẻ đầy tôn kính khẽ chấp tay cúi người thi lễ một cái, thận trọng lên tiếng hỏi.

Tuy mang danh nghĩa là “chủ nhân” được đối phương bảo hộ, nhưng thực tế Thẩm Đại Dũng không dám có chút vẻ bề trên khi đứng đối diện với Trần tiên sinh.

Trần tiên sinh cúi đầu hạ mình với Thẩm Thùy Vân, nhưng không có nghĩa là sẽ cúi đầu với Thẩm Đại Dũng, cho dù lão là ông già của Thẩm Thùy Vân đi nữa.

Cũng phải thôi, Trần tiên sinh đường đường một kẻ mạnh nguyên thần tầng thứ 4, đối diện một tên lỗ phu vô dụng nhưng đầy may mắn, thực lực chỉ tương đương với chân nguyên tầng thứ 1 như Thẩm Đại Dũng, nếu như không phải nể mặt Thẩm Thùy Vân và “Liệt Dương Hoạt Huyết Đan”, Thẩm Đại Dũng thậm chí không đủ tư cách lên tiếng nói chuyện với Trần tiên sinh nữa là.

Thẩm Đại Dũng có ngông cuồng tới cỡ nào đi nữa, cũng không dám tỏ thái độ vô lễ, cao cao tại thượng trước Trần tiên sinh.

“không có trong phòng thì ở đâu chứ??? Mời vào ~~~~!!”

Không bao lâu sau, một giọng nói khô cằn lạnh như băng đá từ trong phòng vang lên, cảm giác sau khi nghe xong giọng nói của đối phương, khiến Thẩm Đại Dũng và Lý Nhị Cầu không kìm được ớn lạnh cả người lên.

“ ái da, đây không phải là Dũng gia sao?? Không biết ngọn gió nào đã thổi ngài tới nơi này nhỉ??”

Giọng điệu nghe có vẻ thân thiết, nhưng nếu như nghe kỹ, sẽ phát hiện đó là một giọng điệu mang vẻ trêu chọc chế giễu khinh thường thì đúng hơn.

Cũng như tất cả mọi người, một tên lỗ phu tứ chi phát triển đầu óc đơn giản cộng thêm tham lam vô dụng tới cực độ như Thẩm Đại Dũng, thì có mấy ai có thiện cảm và không khinh thường xem nhẹ lão chứ??

“ Thừa Trần tiên sinh, nếu như không phải có chuyện vô cùng rắc rối không thể giải quyết, có cho mười cái gan tại hạ cũng không dám tới làm phiền ngài, chỉ là .....”

Thẩm Đại Dũng như vẻ không nghe ra được giọng điệu mỉa mai của đối phương hay do đã quá quen thuộc nên thành ra bình thường, vẫn tỏ vẻ tôn kính và giả vờ khó xử lên tiếng nói.

“ Dũng gia, lão phu không phải đã từng nói rồi sao, ngoại trừ khi Dũng gia và quý phu nhân nguy hiểm tới tính mạng, lão phu sẽ không bao giờ ra tay với bất kỳ lý do gì, lần này cũng như lần cuối, lão phu không muốn nhắc thêm lần nữa được chứ??”

Trần tiên sinh khẽ dúm mày, tỏ ra khó chịu không hài lòng với lời nói của Thẩm Đại Dũng.

Trần tiên sinh tự cho rằng bản thân chấp nhận đi tới cái nơi chim không đẻ nổi trứng này chỉ làm duy nhất một việc chính là bảo vệ an toàn cho “thân chủ”, không phải là một tên tay sai thuộc hạ, hoàn toàn không có nghĩa vụ phải ra tay giải quyết bất kỳ việc gì của đối phương.

Nói thẳng ra, chỉ cần Thảm Đại Dũng và mẹ ruột của Thảm Thùy Vân an toàn lành lặn thì cho dù trời có sập xuống đi nữa thì Trần tiên sinh cũng chả bận tâm quan tâm tới. Cho nên, các người đừng có “ị” không ra cũng chạy tới tìm giúp đỡ, hay “ị” xong lại chạy tới tìm lão phu chùi dít cho, xin lỗi, không tiếp.

“Tại hạ biết thế, chỉ là, chỉ là, đối phương không chỉ đánh trọng thương người của tại hạ, thậm chí còn cướp đoạt luôn cả chiếc nhẫn chứa đầy số tiền bảo kê mà tại hạ thu được quý này, tiền bảo kê, ngài biết rồi đấy ....”

Thảm Đại Dũng mang theo vẻ mặt đầy bức xúc và đau khổ không ngừng dùng tay dấm ngực than khóc, đôi mắt không quên dán chặt vào Trần tiên sinh để xem xem phản ứng của đối phương.

“cái gì??? Người nói cái gì??? Tiền “cống nạp” quý này bị cướp đi rồi???”

Chuyện khác có thể không quan tâm, nhưng vấn đề tiền bảo kê bị cướp đi thì không thể không có phản ứng rồi.

Nên nhớ rằng ngoại trừ nhận được “Liệt Dương Hoạt Huyết Đan” từ Thảm Thùy Vân khi trấn giữ tại Thảm phủ, hàng quý lão còn nhận được sự cống nạp tài nguyên tu luyện từ số tiền bảo kê thu được của Thảm Đại Dũng. Lúc này nghe nói tiền bảo kê bị cướp đi, đồng nghĩa tài nguyên tu luyện của quý này không thể rơi vào tay mình, không như con chó bị giẫm phải đuôi nhảy cẫng lên mới là lạ á.

Tên Trần tiên sinh này thế mà hay, ăn cả hai đầu, thế mà lúc xảy ra chuyện lại không muốn ra tay, chỉ tới khi đụng chạm tới lợi ích của lão mới nhảy cẫng lên, xem ra cũng không phải là thứ tốt lành gì rồi.

“ không, không chỉ vậy, ngay cả, ngay cả .....” “ lại thêm trò quỷ quái gì nữa??nói ~~~~~!!!”

Nhìn thấy Thảm Đại Dũng ngập ngừng khó xử, một linh cảm không hay lập tức ập thẳng vào Trần tiên sinh.

“ ngay cả “ Liệt Dương Hoạt Huyết Đan” mà tiểu Vân mới gửi về cách nay không lâu, cũng nằm trong chiếc nhẫn Càn Khôn chứa đầy tiền bảo kê mà tại hạ chuẩn bị dâng lên cho Trần tiên sinh cũng .....” “ Phế vật, ngươi là phế vật ~~~!!” “ Á ~~~~~!!!!” “ không, xin ... aaaaa ~~~!!” rầm ~~~~~ rầm ~~~~~!!!!

Chỉ mất mát tiền công nạp Trần tiên sinh còn có thể giữ được bình tĩnh, nhưng khi nghe thấy ngay cả đan dược quan trọng nhất đối với bản thân, quyết định trong vài tháng tới mình có phải ném trái những cơn đau khổ cùng cực sống không bằng chết cũng bị kẻ địch cướp mất đi, Trần tiên sinh như biến thành con hổ dữ bị thương, phần nộ vung tay đánh bay cả Thảm Đại Dũng và Lý Nhị Cầu.

Ngày thường sắc mặt của Trần tiên sinh đã khô cằn giá lạnh như một tảng băng vạn năm không tan rồi, lúc này lọt vào trong đôi mắt của Thảm Đại Dũng và Lý Nhị Cầu, càng trở nên đáng sợ hơn gấp nhiều lần nữa.

“ Phế vật, còn không mau mau dẫn đường lão phu đi thăm sát tên cướp trời đánh để lấy lại “ Liệt Dương Hoạt Huyết Đan” hả ~~~~~!!!”

Trần tiên sinh gần như không còn giữ được bình tĩnh, như gào thét vào mặt cả hai.

Lão đã quá sợ hãi rồi, sau một thời gian an nhàn mạnh khỏe không đau không đón, lão không còn muốn tiếp tục ném trái những cơn đau khủng bố hành hạ mình bấy lâu nay nữa rồi.

“ vâng, vâng ạ ~~!! Còn không mau mau dẫn đường hả đồ khốn ~~~~!!!”
ngật đầu lia lịa với Trần tiên sinh xong, quay sang Lý Nhị Cầu hét thẳng vào mặt đối phương hồi thúc.

Lý Nhị Cầu nửa sợ nửa mừng nén nhịn cơn đau mà mình phải hứng chịu không chỉ một lần mà hết ba, bốn lần ngày hôm nay, tựa như full máu hồi sinh hồi hả từ dưới đất nhảy căng lên, đi đầu dẫn đường cho Trần tiên sinh rời khỏi Thảm phủ đi thẳng vào cửa tiệm được xem là nơi ác mộng đối với bản thân, và cũng chính là nơi mà Lý Nguyên Bá đang trấn giữ.

Đồ ác ma, hãy đợi đây, Trần tiên sinh đã ra tay, để xem ngươi còn bỏ lão được nữa hay không ~~~~!!!

- - - - -

“ Bàng tiên sinh, đây là thông tin vừa thám thính được từ đột do thám gửi về ạ.”

Trong lúc Thảm Đại Dũng và Lý Nhị Cầu đang dẫn theo Trần tiên sinh xông thẳng về cửa tiệm mà Lý Nguyên Bá đang có mặt, hiện trường quay trở lại về phòng làm việc của Bàng Thống trong Xích phủ.

Chỉ thấy Xích Hạo Tín mang theo một xấp giấy tờ ghi chép dày đặc trên bề mặt, giao sang cho Bàng Thống đang ngồi ở bên cạnh.

“ Người phụ trách nhiệm vụ tấn công Xích gia lần này là người tên Thảm Đại Dũng??”

Bàng Thống liếc sơ qua thông tin ghi chép trên giấy tờ, khẽ dúm mày lắm bầm nói nhỏ một câu.

“Thẩm Đại Dũng, chính là phụ thân của Thẩm Thùy Vân. Nghe nói chỉ là một tên lỗ phu tứ chi phát triển đầu óc đơn giản. Từ khi dựa hơi con gái của mình phát lên, bắt đầu xuất hiện không ít thị phi hành động ngang ngược lỗ bịch, không chỉ trong Sơn Hải Thành, ngay cả trong Thẩm phủ cũng xuất hiện không ít tiếng nói phản cảm đối với lão ta rồi.”

Dường như lo sợ Bàng Thống không biết gì về Thẩm Đại Dũng, Xích Hạo Tín ngồi ở bên cạnh kiên nhẫn lên tiếng giải thích và củng cố thông tin cho đối phương nắm rõ.

“Lỗ phu??!! Lỗ phu tốt đấy chứ!! loại người mà chúng ta cần, chính là loại lỗ phu này nay.”

Đối với một mưu sĩ đỉnh cao như Bàng Thống, mọi thông tin liên quan tới đối thủ tất nhiên là nắm rõ trong lòng bàn tay rồi. Nhưng khi Xích Hạo Tín lên tiếng giải thích, hắn vẫn vui vẻ phối hợp như chưa biết gì cả.

“ý của tiên sinh là .....” “Xích gia chủ xin hãy xem xem, theo thông tin do thám được rằng, để Thẩm Đại Dũng tham gia chấp hành nhiệm vụ lần này, gia chủ của nhà họ Thẩm thậm chí hứa hẹn sẽ ban thưởng tương đương một nửa tài sản chiếm đoạt được từ nhà họ Xích sau khi hoàn thành nhiệm vụ, hô hô. Phân nửa tài sản, xem ra gia chủ của Thẩm gia đã vô cùng nóng lòng muốn trừ khử cái gai trong mắt của mình lắm rồi nhỉ.”

“không biết là gia chủ của Thẩm gia có nghĩ tới cái giá phải trả khi muốn làm ngư ông không nhỉ??” Bàng Thống cười lạnh đầy khinh bỉ nói.

Trò mèo mừi trẻ con của Thẩm Đại Hải thì làm sao mà qua mắt được một quân sư đại tài như Bàng Thống chứ?? Chỉ cần nhìn sơ qua thông tin

do thám gửi về, Bàng Thống đã lập tức hiểu rõ toàn bộ âm mưu kế hoạch của đối phương.

“ngư ông?? Ý của tiên sinh là Thảm Đại Hải muốn .....” dường như trong đầu đã suy diễn ra cảnh tượng khó tin, Xích Hạo Tín không tự chủ làm ra một động tác cửa cổ và hỏi.

“lẽ ra tại hạ còn đang đau đầu tìm cách tiếp cận Thảm Thùy Vân, không ngờ Thảm đại gia chủ lại biết điều chủ động tặng cho chúng ta một món quà quan trọng như thế, không biết là sau này biết được hành vi cao thượng này có thể khiến lão rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, thậm chí vạn kiếp bất phục, lão có tức hộc máu chết ngay tại chỗ không nhỉ???”

Bàng Thống mang theo nụ cười nham hiểm cười lạnh nói.

Khuôn mặt của tên khốn này vốn dĩ đã xấu ma chê quỷ khốc rồi, lúc này kèm theo nụ cười đầy nham hiểm kia, càng trở nên đáng sợ hơn gấp bội, ngay cả Xích Hạo Tín ngồi bên cạnh cũng không kìm được run người sờn cả tóc gáy mặc dù đã cho rằng bản thân đã quen dần với nhan sắc của đối phương rồi.

“món quà quan trọng? tiên sinh định lợi dụng Thảm Đại Dũng để ....” “đúng thế, đó chính là lý do vì sao tại hạ nói rằng một tên lỗ phu đầu óc đơn giản nhưng tham lam cực độ như Thảm Đại Dũng lại là một quân cờ tốt nhất đối với chúng ta, hì hì.”

“quả thật, xem ra chúng ta phải mang ơn của Thảm Đại Hải rồi đây.” Xích Hạo Tín không ngừng gật đầu lia lịa, xem ra ông ta đã hình dung ra được những gì Bàng Thống muốn làm sắp tới, đồng thời cười nói cả khía kẻ thù của mình.

“ Đúng thế, người ta đã có ơn với mình, là người đảng hoàng lịch sự, chúng ta phải trả lễ một cách thích đáng cho đối phương chứ nhỉ??” “ tiên sinh định trả ơn bằng .....

Đối với câu hỏi cuối cùng của Xích Hạo Tín, Bàng Thống chỉ cười một cách bí hiểm mà không trực tiếp trả lời.

Được một quân sư đại tài như Bàng Thống “ biết ơn”, không biết là Thảm Đại Hải nên cười hay nên khóc đây.....

PHÌ LỮ ĐẠI NÃO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 407: Trần Tiên Sinh Vs Lý Nguyên Bá

“cầu tặc, còn không mau rút ra đây chịu chết ~~~~~!!!”

Ngay trên không trung cửa tiệm mà Lý Nhị Cầu và đám thuộc hạ tiểu đệ của hắn bị hành tới nổi thân tàn ma dại, Trần tiên sinh đã có mặt tại hiện trường treo mình lơ lửng trên không trung để chứng tỏ cảnh giới nguyên thần của bản thân, mang theo vẻ mặt đầy phần nộ và hùng hồn lớn tiếng gào thét chửi hét.

Khí thế của kẻ mạnh nguyên thần quả thật không thể xem thường được, chỉ đơn giản một tiếng thét thôi đã khiến mặt đất như muốn rung chuyển, nhất thời tiếng gào thét đầy kinh hãi phát ra từ khu cư dân lân cận vang trời.

“con chó nào đang sủa bậy thế hả??? Lão gia gia tới đây ~~~~~!!!”

Ngay sau tiếng gào thét của Trần tiên sinh, phía bên trong cửa tiệm lập tức vang lên tiếng đáp trả, câu đáp trả đầy cay độc của Lý Nguyên Bá khiến Trần tiên sinh suýt chút phun máu rơi từ trên không trung xuống đất vì phần nộ.

Đã bao lâu rồi, kể từ khi đột phá tới cảnh giới nguyên thần, chưa từng có ai dám nói với mình với cái khẩu khí đáng chết như thế này. Sĩ nhục tuyệt đối là một sĩ nhục không thể tha thứ được.

“AAAAAAAAAAAA, Băng Hoa Kết Tinh Chương, chết chết chết ~~~~~!!!”

Trần tiên sinh như mất hết bình tĩnh, trực tiếp một chương ấn thẳng về phía cửa tiệm như vẽ muốn xóa sổ san bằng tất cả mọi thứ ở trước mặt vậy.

“ hừ ~~~!! Trò trẻ con ~~~~~!!!”

Giọng nói đầy mỉa mai của Lý Nguyên Bá lần nữa vang lên, kèm theo sau đó là một bóng người gầy ốm như ma đói nhưng vác theo một cây chùy khổng lồ từ trong cửa tiệm phóng ra lao thẳng về phía trận mưa băng tinh như hàng trăm hàng ngàn cây kim sắc nhọn nhưng có thể tích gần bằng bắp tay của một người đàn ông trưởng thành đang bắn xuống.

Băng ~~~ băng ~~~~ băng ~~~~.....!!

Phá Thiên Chùy như không tỳ trọng lực trong tay của Lý Nguyên Bá, hai tay nắm chặt cán chùy vẩy múa như chong chóng, dễ dàng đánh tan nát băng tinh đang bắn xuống.

“ hùng hổ thế đủ rồi, ăn một chùy của gia gia đây ~~~~~!!!” “
biến ~~~~~!!!”

Boongggggg ~~~~~!!

Bàn tay tạo thành chương của Trần tiên sinh va đập và đầu chùy của Lý Nguyên Bá, Lý Nguyên Bá tỏ ra “ thất thế” bị “ đẩy lùi” về phía, còn Trần tiên sinh vẫn hiên ngang treo lơ lửng ngay tại chỗ.

Trông thì có vẻ như Lý Nguyên Bá đang thất thế hoàn toàn, nhưng nếu như để ý kỹ, sẽ phát hiện cánh tay của Trần tiên sinh lúc này đang run rẩy liên hồi, nhưng nhanh chóng được lão che giấu đi.

“ Dừng gia, chính là tên khốn trời đánh đó ~~~~~!!!”

Lý Nhị Cầu đứng ngay bên cạnh Thảm Đại Dũng, phóng ánh mắt đầy cay độc và căm thù về phía Lý Nguyên Bá, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“chính, chính là tên, tên này????” Nhìn thấy dáng vẻ như con quỷ dữ tu đa trong trạng thái chiến đấu của Lý Nguyên Bá, Thảm Đại Dũng không kìm được toàn thân run rẩy sờn cả tóc gáy, hai chân không ngừng giật lùi về phía sau như muốn trốn tránh ra càng xa càng tốt vậy.

“Dũng gia ~~~ Dũng gia ~~~~!!” “hả? Cái gì??? Làm gì mà la hét ầm lên thế kia???”

Nhìn thấy Thảm Đại Dũng hoảng sợ trước Lý Nguyên Bá, Lý Nhị Cầu không ngừng lên tiếng gọi tên trấn an đối phương, Thảm Đại Dũng cũng nhanh chóng từ trong cơn hoang mang bừng tỉnh lại, lại cảm thấy mất mặt với hành vi sợ hãi của mình, lập tức che giấu đi bằng cách quay sang Lý Nhị Cầu nạt nộ một tiếng.

Đột nhiên bị chửi thẳng vào mặt, Lý Nhị Cầu dám giận không dám nói, mọi thù hận đều chuyển hết vào Lý Nguyên Bá ở phía xa, trong lòng không ngừng cổ vũ cho Trần tiên sinh mau chóng phang thây xẻ thịt tên khốn trời đánh đó ra ngay tức khắc.

Sau pha va chạm, Trần tiên sinh lập tức chuyển thái độ tự tin khi dễ kẻ địch thành sự thận trọng hiếm có.

Tuy khí thế trên người đối phương phát tán ra chỉ tương đương với nguyên thần tầng thứ 2, nhưng sát khí đáng sợ của đối phương có phần áp chế bản thân và gia tăng không ít lợi thế khi giao chiến. Tuy bản thân có thực lực lớn mạnh hơn đối phương, nhưng muốn giành được phần thắng cuối cùng tuyệt đối không đơn giản như suy nghĩ trước đó của mình.

“lão già gần đất xa trời, lúc này chính ngươi hùng hổ kêu gọi lão già gia ta đúng không?? Giờ lão già gia ta ở đây nay, ngươi định làm gì lão già gia nào???”

Lý Nguyên Bá vốn dĩ đang bức bối khó chịu khi phải nghe theo lời dặn của Bàng Thống kìm nén thực lực của bản thân, đặc biệt là trong lúc va chạm với lão già ở trước mặt, có sức mà không được bung còn phải giả vờ bị đối phương đánh đẩy lùi quả thật là khó chịu quá đi, lúc này chỉ còn cách chiếm lại lợi thế bằng khẩu chiến cho bổ tức.

“oắt con vô lễ ~~~!!! Để lão phu dạy ngươi cách kính trọng người già, Bàng Cầu Phá Thiên Địa, đỡ này ~~~~~!!!”

Trần tiên sinh nhìn nhận thực lực của Lý Nguyên Bá nhưng không đồng nghĩa chấp nhận để đối phương dám cả gan mặt sát mình, hai tay giờ cao lên quá đầu, ngay phía trên hai lòng bàn tay lập tức xuất hiện một quả cầu năng lượng tựa như một quả cầu thủy tinh trong suốt đang không ngừng tụ tập thiên địa linh khí ở xung quanh và phình to với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy.

Bàng Cầu có thể tích gần bằng nửa sân bóng đá hình thành trong nháy mắt và được Trần tiên sinh từ trên cao ném thẳng xuống vị trí Lý Nguyên Bá đang đứng ngay phía trước cửa tiệm.

Lý Nguyên Bá mà không thể hứng đỡ nổi quả cầu băng khổng lồ này, không chỉ hắn, ngay cả cửa tiệm ở phía sau cũng sẽ bị san bằng xóa sổ trong nháy mắt cho mà xem.

Không chỉ Lý Nguyên Bá và cửa tiệm phía sau, ngay cả các tòa kiến trúc ở khu vực xung quanh cũng chịu ảnh hưởng không ít, thậm chí có dấu hiệu bị vỡ nát bất kỳ lúc nào bởi áp lực kinh hoàng do quả cầu băng phát tán ra khi lao xuống mặt đất.

Thẩm Đại Hải và Lý Nhị Cầu cùng đám thuộc hạ tiểu đệ đi theo đã kêu cha khóc mẹ bỏ chạy ra xa, hai tay ôm đầu nằm ngã sấp mặt xuống đất, toàn thân run rẩy sợ hãi, thậm chí có người còn tè hết ra cả quần nữa kìa.

Mẹ kiếp, biết thế ở nhà hưởng thụ mấy em xinh tươi không khỏe, tự nhiên hứng lên chạy tới hiện trường quan chiến làm con khỉ khô gì, giờ thì tốt rồi, không cẩn thận không chừng phải trả giá bằng cái mạng sống của mình nữa là.

Đúng là tính hiếu kỳ tò mò hại chết người mà!!!

Tiếng kêu gào khóc thét vang trời, tất cả mọi ánh mắt của các thế lực trong Sơn Hải thành nhất thời đều đổ dồn hết về phía bên này.

“ Định hù dọa lão gia gia bằng quả bong bóng như trò hề đó sao?? Nực cười, biến đi cho khuất mắt ta ~~~~~!!!”

Lý Nguyên Bá hai tay nắm chặt Phá Thiên Chùy, cơ thể lao thẳng về phía quả cầu băng khổng lồ đang lao xuống, tạo ra tư thế như đánh bóng chày, một chùy đánh thẳng vào đáy băng cầu.

Boooooonngggg ~~~~!!!” “ cái gì ~~~!! Không thể nào .... Ta tránh ~~~~~!!!” Vù ~~~~~!!! Crack ~~~ crack ~~~ crack ~~~ .....!!!

Cầu băng trực tiếp bị đánh bay ngược trở lại lên không trung, Trần tiên sinh há hốc giương to đôi mắt đầy đầy khó tin nhìn chăm chăm vào Lý Nguyên Bá đang cười lạnh chế giễu ở phía xa sau khi né người sang một bên nhường qua quả cầu băng bay xước qua.

Chỉ đơn giản một cú quét đã hóa giải đòn tấn công uy lực mạnh nhất nhì của mình, rốt cuộc đối phương là yêu quái phương nào thế này.

“ Mưa, mưa đá, chạy, chạy mau ~~~~~!!!” “ mẹ kiếp, tránh, tránh ra để ta chạy coi nào ~~~~!!” “ úi da, đau, đau, u đầu ta rồi.....~~~!!”

Cầu băng vỡ tung trên không trung, hình thành trận mưa đá trăm năm hiếm gặp đổ ập thẳng xuống Sơn Hải thành, khiến không ít tòa kiến trúc nhà cửa, thậm chí cả người và súc vật khốn khổ cùng cực.

‘ Bàng tiên sinh, không phải chúng ta sẽ chủ động quy hàng Thâm Đại Dũng sao?? Lý huynh đệ cương với đối phương như thế này, không sợ.....’

“ Xích gia chủ hãy yên tâm, tại hạ đã dặn dò Nguyên Bá cẩn thận rồi. Quy hàng thì chắc chắn sẽ quy hàng, nhưng ít ra cũng phải cho đối phương thấy rõ thực lực của chúng ta, cho chúng biết rõ chúng ta hoàn toàn có sức phản kháng, tuyệt đối không phải thuộc dạng muốn nhào nấn bóp thế nào cũng được, để đề phòng sau khi quy hàng chúng sẽ được nước làm tới, chèn ép thái quá đối với chúng ta.” Ngưng một hồi, lại nói tiếp: “ vả lại, chúng ta cần phải tạo một cái cớ, một cái lý do để loại bỏ những suy nghĩ tiêu cực không đáng có của đối phương, dễ dàng chấp nhận sự quy hàng của chúng ta, không phải sao??”

Ẩn núp bên trong cửa tiệm, thông qua một cửa sổ bí mật trong một căn phòng ở tầng cao nhất, Xích Hạo Tín và Bàng Thống đã theo dõi từ lâu, nhìn thấy cả hai tỏ ra cân tài cân sức bất phân thắng bại, Xích Hạo Tín tỏ ra khó hiểu lên tiếng hỏi.

Thông thương khi quy hàng đều thuộc về phe yếu thế, nếu như tương quan thực lực giữa hai bên cân bằng, một bên đột nhiên chủ động quy hàng, chắc chắn sẽ khiến cho bên kia nghi ngờ dụng ý của mình, một khi đối phương nghi ngờ lo sợ, sẽ hoàn toàn không có lợi trong quá trình “ đàm phán để đạt được thỏa thuận” gì cả.

Theo lý thuyết thì đúng là như thế, nhưng hoàn toàn không thích hợp khi áp dụng vào tình huống hiện tại.

Nên nhớ mục đích lần của nhà họ Xích là quy hàng cá nhân Thẩm Đại Dũng chứ không phải nhà họ Thẩm.

Và Thẩm Đại Dũng là ai chứ?? Chỉ là một tên chọc phú mới nổi của nhà họ Thẩm mà thôi. Thử nghĩ xem, một trong tam đại gia tộc hùng mạnh nhất Sơn Hải Thành, đột nhiên trở nên yếu thế, không một chút phản kháng đột nhiên chấp nhận quy hàng một cá nhân có thực lực và thế lực kém xa bản thân, chỉ cần không phải là thằng khờ cũng có thể dễ dàng nhận ra có vấn đề và dụng ý mờ ám gì đó trong vụ quy hàng này rồi.

Cho nên Bàn Thống quyết định không đi theo đường lối thông thường, ngược lại còn chứng tỏ cho kẻ địch thấy rằng thực lực của bản thân hùng mạnh không kém hay thậm chí ngang ngửa lớn mạnh hơn cả đối phương, chỉ là do bị dồn tình thế ép buộc bất khả kháng, nên mới miễn cưỡng quy hàng, từ đó loại bỏ nghi ngờ dụng ý mờ ám khi chủ động lên tiếng quy hàng của mình.

Và tình thế bị ép buộc bất khả kháng đó chính là lo sợ, bất lực trước một cái tên là “Thẩm Thùy Vân” chứ không phải Thẩm Đại Dũng hay là nhà họ Thẩm, và sau khi quy hàng, không có nghĩa là ta yếu thế hơn người để mặc người muốn làm gì thì làm.

Còn vấn đề lo ngại đối phương sau khi thấy rõ thực lực quá lớn mạnh của kẻ quy hàng, lo sợ không kiểm soát được không dám chấp nhận lời quy hàng, Bàn Thống hoàn toàn không lo lắng về điều đó, vì hắn đã chuẩn bị sẵn một lá bài tẩy có khiến đối phương không đủ dũng khí và khí phách để từ chối sự quy hàng của phe mình, mặc dù biết rõ bản thân đang chơi đùa với hổ dữ, nhưng vẫn không đủ sức chống lại sự cám dỗ và sẵn sàng chấp nhận cuộc chơi đầy mạo hiểm này bằng mọi giá.

Cái mà Bàng Thống cần, chỉ là một cái cớ, một cái lý do để hai bên dễ dàng chấp nhận một cuộc quy hàng kỳ quặc diễn ra một cách đột ngột mà thôi.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 408: " Cân Tài Cân Sức"

“ Chưa xong đâu lão già, chúng ta tiếp tục nào. Tích Lịch Bình Thiên Chùy, ta bỏ ~~~~~!!!”

Quay trở lại hiện trường giao chiến, Lý Nguyên Bá ngẩng cao đầu há há cười lớn một tiếng, Phá Thiên Chùy vẩy múa trong tay, hai chân nhún mạnh xuống đất tung lao thẳng về phía Trần tiên sinh vẫn còn đang treo mình trên không trung, cơ thể xoay chuyển ba trăm sáu chục độ vung chùy bỏ thẳng vào đầu đối phương.

Tuy chỉ sử dụng đơn chùy thay vì song chùy, uy lực chắc chắn bị ảnh hưởng, chưa kể Lý Nguyên Bá này giờ thậm chí không dám tung ra quá một phần mười thực lực của mình vì sợ lỡ tay vô chết lão già gần đất xa trời ở trước mặt, nhưng hiệu ứng đòn đánh tuyệt đối không thua kém là bao.

Trần tiên sinh sờn cả tóc gáy khi nhìn thấy quả chùy khổng lồ tựa như biến thành cục thiên lôi khổng lồ ném thẳng về phía mình, cái cơ thể máu thịt này chỉ cần khẽ va chạm vào “ cục thiên lôi” đó thôi cũng lập tức nổ tan nát thành tro bụi ngay tức khắc cho mà xem.

“ Huyền Băng Vô Cực Thuẫn, ta mở ~~~~~!”

Hai tay của Trần tiên sinh nhanh như chớp vẩy múa vẽ ra hình dấu ấn đặc biệt, ngay trước mặt lão chỉ trong tích tắc đã hình thành một tấm khiên băng tinh bề mặt khảm đầy hoa văn kỳ lạ khổng lồ.

“ đi ~~~~~!!!”

Băng thuẩn đã hình thành, Trần tiên sinh không dám do dự tay tạo chỉ chỉ pháp, điều khiển băng thuẩn lao thẳng về chùy lôi của Lý Nguyên Bá.

Uỳnh ~~~!!! Đùm bùm ~~~ đùm bùm ~~~ đùm bùm ~~~ .....!!

Hai đòn tuyệt học của kẻ mạnh nguyên thần va đập trên không trung, khiến cho mặt đất rung chuyển như xảy ra động đất, kiến trúc nhà cửa trong thành như vẻ có thể sụp đổ bất kỳ lúc nào.

“ cái gì??? Không thể nào ~~~!! Ta không tin ~~~~~!!!”

Lý Nguyên Bá lộ ra vẻ mặt khó coi vô cùng, tỏ ra “ khó tin và có chút không thể chấp nhận” khi phát hiện chùy lôi của mình hoàn toàn vô tác dụng khi đập thẳng vào bề mặt của băng thuẩn, miệng gào thét đầy bất cam, tay không ngừng vẩy múa vung chùy tiếp tục đập bổ liên hồi lên băng thuẩn.

“ vô ích thôi đồ ngốc, với thực lực của ngươi hiện tại thì làm sao phá vỡ được Huyền Băng Vô Cực Thuẩn của lão phu chứ ~~!!”

Nhìn thấy đôi thủ vùng vẫy trong “ tuyệt vọng”, Trần tiên sinh tỏ ra đắc chí hả lòng hả dạ vô cùng, miệng khôn quên buông lời khinh thường thách thức, lòng nhiễu loạn tâm lý của đối phương.

Tất nhiên là "vùng vẫy trong tuyệt vọng" rồi, như đã nói, uy lực đòn tấn công của Lý Nguyên Bá tung ra lúc này thậm chí không được một phần mười so với thông thường, nếu như không phải tuân theo kế hoạch đỉnh sẵn, Trần tiên sinh đã bị phanh bể gáo từ đời nào rồi, ở đó mà khiêu với chả khích. Đúng là điếc không sợ súng mà.

Mặc dù miệng như ngâm phân không ngừng buông lời khó nghe, nhưng thực tế Trần tiên sinh đang thầm chảy đầy mồ hôi lạnh khi mỗi lần nhìn quả chùy lôi bổ thẳng lên bề mặt băng thuẩn, nhìn thấy băng thuẩn của mình

lung lay lắc lư như có thể vỡ nát bất kỳ lúc nào, tuyệt đối không điềm tĩnh đặc chí như những gì đang thể hiện ở vẻ bề ngoài.

Phản công!! tuyệt đối không được để đối phương tiếp tục lộng hành như thế này được.

“ Hàn Thức Thâu Thiên, đóng băng hết cho lão phu ~~~!!!”

Trần tiên sinh đột nhiên há to miệng ra hết cỡ, một luồng khí thức như sương khói màu trắng xanh từ trong miệng lão phun bắn ra, tựa như hóa thân thành một con rồng khí lượn lơ lao thẳng về phía Lý Nguyên Bá vẫn còn đang miệt mài bổ chùy ở phía trước.

Đã lâu rồi Lý Nguyên Bá không đập bổ một cách đã tay như thế này, mặc dù phải kìm nén lại chân nguyên trong cơ thể, chỉ dám dùng sức mạnh cơ bắp kèm theo chút hiệu ứng thuộc tính, nhưng vẫn cảm thấy sừng tay đã chân vô cùng.

Trong lúc đang hưởng thụ hành hạ đối thủ, đột nhiên phát hiện đối phương dám vùng lên phản kháng, khế dúi mảy tỏ vẻ không hài lòng, nhưng biết phải làm sao khi phải tiến hành theo kế hoạch, vô vàn bất cam cắn răng giả vờ tạo ra vẻ hoảng hốt kêu gào một tiếng, thu lại đòn bổ chùy của mình, cơ thể nhanh chóng giật lùi về phía sau để né tránh hàn khí đã lao tới ngay trước mặt mình.

Crack ~~~ crack ~~~ crack ~~~ crack ~~~~~!!!

Nhưng cho dù Lý Nguyên Bá rút có “ nhanh” tới cỡ nào, cũng không tài nào nhanh bằng hàn khí của Trần tiên sinh, chỉ trong tích tắc hàn khí bao thân, bề mặt cơ thể của hắn tựa như đang khảm lấy vô số băng tinh trong suốt và đang có dấu hiệu ngày càng dày đặc.

Chưa đầy 5 giây đồng hồ, Lý Nguyên Bá tựa như bị đóng băng trong một tảng băng khổng lồ, lúc tảng băng dưới ảnh hưởng của lực hút hành tinh rơi từ trên không trung xuống mặt đất, hắn vẫn còn giữ vẻ mặt “ kinh hãi khó tin” nằm gọn trong trung tâm ruột của tảng băng khổng lồ đó.

Kết thúc rồi ~~~~~!!

Nhìn chằm chằm vào tảng băng đang rơi xuống mặt đất với tốc độ như tiểu hành tinh đâm xuống mặt đất, Trần tiên sinh thậm thở phào nhẹ nhõm.

ở độ cao như thế này, cộng thêm cơ thể bị đóng băng rơi xuống mặt đất, không vỡ tan nát trăm ngàn mảnh mới là chuyện là á, cho dù là kẻ mạnh nguyên thần đi nữa cũng không có ngoại lệ.

mặc dù cho rằng nắm chắc phần thắng trong tay, nhưng Trần tiên sinh vẫn vô cùng tập trung dán chặt đôi mắt vào tảng băng Lý Nguyên Bá, chỉ cần tảng băng rơi đập xuống đất vỡ nát tan tành, nguyên thần của kẻ địch sẽ từ trong cơ thể vỡ nát phóng thích ra bỏ trốn, điều mà lão cần làm, chính là bồi thêm một cú đấm kết liễu diệt gọn không cho đôi phương có cơ hội cướp xác trùng sinh.

“ Aaaaaaaa ~~~~!!!!” crack crack crack ..... ~~~~!!! Bính bính bính ~~~~~!!!!

Tảng băng khổng lồ chỉ còn cách mặt đất còn khoảng vài ba mét, bề mặt tảng băng nhanh chóng xuất hiện nhiều vết nứt chi chít, sau tiếng gào thét đầy phần nộ của Lý Nguyên Bá vang lên, tảng băng khổng lồ băng phong cơ thể hắn như bị ai đó dùng một cây búa vô hình khổng lồ đập mạnh lên, vỡ nát tan tành, để lộ ra cơ thể đầm ướt vẫn còn dính đầy băng tinh của hắn.

“ lão già khôn .... Hả, cái gì ~~~~!!” “ Cực Hàn Xuyên Tâm chương, chết này ~~~~~!!!!”

Lý Nguyên Bá còn chưa kịp hít thở và chửi rửa bày tỏ sự bất mãn sau khi thoát nạn trong gang tấc, Trần tiên sinh đã xuất hiện ngay trước mặt, tay phải như biến thành mũi khoan thủy tinh không ngừng bốc khói khí giá lạnh canh ngay vùng tim của đối thủ ấn thẳng vào.

“ mũi khoan băng” còn chưa chạm vào cơ thể, Lý Nguyên Bá đã có cảm giác trái tim của mình như bị đóng băng mất rồi, tuy cho rằng đòn tấn công của đối phương chưa chắc lấy mạng được mình, nhưng tuyệt đối không dám thử lửa bằng cách dùng tim mình ra kiểm tra kiểm tra “ mũi khoan băng” của đối phương có sắc nhọn hay không.

Pằng ~~~~~!!!Phục ~~~~~!!!

Nhưng cho dù Lý Nguyên Bá có nhanh tới cỡ nào, do quá bất ngờ và thời gian dành cho hắn không nhiều, vô cùng hiển nhiên hứng trọn cú chưởng của Trần tiên sinh vào người, nhưng thay vì vị trí vùng tim nguy hiểm, chỉ đơn giản bị vỗ thẳng vào giữa ngực mà thôi.

Cơ thể Lý Nguyên Bá tựa như con diều bị đứt dây, kèm theo vũng máu như vòi sen bật mở hết công suất từ trong miệng phun bắn ra, trực tiếp bị đánh bay ra xa.

“ Mẹ kiếp, người làm ta đau rồi đây lão già ~~~~~!!”

Từ lúc được triệu hồi tới thế giới này, Lý Nguyên Bá chưa từng phải “thê thảm” như thời điểm này. Vấn đề chính là không phải do thực lực của bản thân yếu kém, đáng ghét nhất là phải “ hợp diễn” với kẻ địch khiến hắn cảm thấy ức chế khó chịu vô cùng.

“ cái, cái gì, thực lực của hắn ~~~~~!!!”

Trần tiên sinh giật mình kêu thét lên khi cảm nhận khí thế đáng sợ đang không ngừng gia tăng từ trên người Lý Nguyên Bá.

Cũng may là hắn đã kịp thời kìm nén lại trước khi bị lộ tẩy, nhưng khi thể phát ra lúc này đã đạt tới cảnh giới nguyên thần tầng thứ 3, cũng đủ khiến Trần tiên sinh nhăn nhó cả mặt mày rồi.

“ Xích gia chủ hãy chuẩn bị, xem ra Nguyên Bá sắp mất kiểm soát rồi.”

Bàng Thông thầm lau sạch mồ hôi lạnh trên trán, suýt chút nữa thì phe mình bị bại lộ, cũng may là Lý Nguyên Bá vẫn còn kìm chế kịp thời, nếu không mọi kế hoạch nỗ lực đã đổ sông đổ biển cũng không chừng.

“ Tiên sinh hãy yên tâm, Xích mẫu đã sẵn sàng rồi ạ.”

Hít sâu một hơi vào người, biết rằng sắp tới lượt mình “ biểu diễn”, Xích Hạo Tín không ngừng thầm cổ vũ khích lệ bản thân trong lòng, bề ngoài cố gắng giữ vẻ bình tĩnh tự tin.

Có thể nói, Xích gia có thể sinh tồn, thành công hay thất bại, tất cả đều trông chờ vào màn “ biểu diễn” tiếp theo của mình.

Một áp lực không hề nhỏ đè nặng lên vai đấy.

“ Chết này lão già ~~~~~!!!” “ Hồn láo, để xem ai chết trước nào ~~~!!””

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~~ .....!!!

Cả hai lần nữa lao vào nhau sập lá cà ngay trên không trung, tiếng gào thét, tuyệt học va đập vào nhau, năng lượng giải phóng ra không ngừng nổ ra trên bầu trời Sơn Hải thành.

Trần tiên sinh càng đáng càng hoảng sợ. Chẳng lẽ năng lượng của đôi phương là vô hạn???

Với tình thế diễn ra lúc này, người ngoài nhìn vào không biết sẽ làm tưởng rằng cảnh giới thực lực của Lý Nguyên Bá đang áp chế Trần tiên sinh chứ không phải như thực tế là Trần tiên sinh có cảnh giới cao hơn Lý Nguyên Bá.

“Đùa thế đủ rồi, Hàn Băng Giải Thể, ta mở ~~~~~!!!”

Trần tiên sinh không muốn tiếp tục giằng co với kẻ địch nữa, quyết định tung ra át chủ bài của bản thân. Sau khi đẩy lùi Lý Nguyên Bá ra phía xa, hai tay hai chân đột nhiên dang rộng duỗi thẳng, đầu ngẩng cao lên trời hét lớn.

Bùm bùm bùm bùm bùm ~~~~~!!!!

Cơ thể của Trần tiên sinh không ngừng phát ra những âm thanh như phát nổ, thiên địa linh khí không ngừng tụ tập xung quanh lão với tốc độ cực nhanh, chỉ trong tích tắc cơ thể của lão như phình ra gấp đôi, toàn thân bao bọc bởi một lớp giáp kiên cố trong suốt như thủy tinh vậy.

“Tưởng thế là bốn gia gia sợ sao?? Ăn trước một chùy của lão gia gia rồi tính tiếp, ta bỏ ~~~~~!!!”

Mặc dù khinh thường chế giễu trong lòng, nhưng bề ngoài vẫn cố tạo ra vẻ sốt ruột hoảng hốt và cố gắng che giấu sự sợ hãi của bản thân bằng cách “thùng rỗng kêu to”, tay cầm Phá Thiên Chùy không chút do dự vung lên bổ thẳng vào đầu của kẻ địch đang lao tới trước mặt.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 409: Quy Hàng ???!

Booooooong ~~~~~!!!!

Âm thanh va đập như dùng búa đập thẳng vào bề mặt kim loại vang lên chói cả đôi tai.

Trần tiên sinh chảy cả mồ hôi hột khi thấy đầu chùy chỉ còn cách da đầu của mình vài cm và đã bị lớp băng tinh đang bao bọc cơ thể cản lại không thể nhích tới thêm chút nào nữa.

May quá, quá may là lớp băng hộ thể đủ kiên cố, giả sử nó mà chịu đựng không nổi thì giờ cái đầu của mình đã bị đập vỡ nát như ai đó cầm mảnh thủy tinh ném từ trên cao xuống mặt đất rồi.

“Đánh đủ chưa?? Đánh đủ thì tới lượt lão phu đây, chết này
~~~~~!!!”

Tay phải tạo thành nắm đấm dốc hết toàn bộ sức lực bú sữa của mình đâm thẳng vào ngực của kẻ địch vẫn còn chưa hoàn hồn sau đòn tấn công vô hiệu của mình ở trước mặt.

Păng ~~~~~!!! Phục ~~~~~!!!

Lý Nguyên Bá “lần nữa” hứng trọn cú đâm vào ngực và bị đánh bay ra xa kèm theo hiệu ứng “phun máu”.

Chỉ là khác xa với lần trước, Trần tiên sinh không tỏ ra vui vẻ chút nào, ngược lại còn tỏ ra chán nản vô cùng.

Mẹ kiếp, tính tới thời điểm này đối phương phun máu không dưới bốn lần rồi, mà lần nào phun xong cũng như vẻ không có chuyện gì xảy ra, hoàn toàn không chút vẻ bị thương tật gì cả, rốt cuộc là người phun máu để “mua vui” cho ta và những người xung quanh xem xem thôi sao???

“chết, chết, chết ~~~~~!!!”

Trần tiên sinh được thể không nhường người, không cho đối thủ cơ hội thở lấy hơi, cơ thể nhanh như một tia chớp xông thẳng về kẻ địch tấn công liên hoàn hòng trăm sát đối phương tại chỗ.

“tới đây nào lão già, aaaaa ~~~~~!!!” Lý Nguyên Bá tỏ ra không chịu thua kém, lần nữa tựa như full máu hồi sinh từ dưới đất nhảy căng lên, múa chùy lao thẳng về phía đối thủ đang xông tới, quyết không chịu nhường nhịn gì cả.

“Băng Hoa Kết Tinh Chương, đóng băng hết cho ta ~~~!!” “Tích Lịch Bình Thiên Chùy, nổ tung hết cho ta thì có, aaaa ~~~~~!!!!”

Uỳnh ~~~~~!!!

Hai đòn tấn công của Trần tiên sinh và Lý Nguyên Bá tựa như va đập vào không khoảng chân không vô hình không biết từ đâu xuất hiện, cả hai đồng loạt biến sắc không ngừng giạt lùi nhanh về phía xa giữ khoảng cách, đồng thời mang theo vẻ cảnh giác vô cùng nhìn chăm chăm vào đối phương với sự bất ngờ khó hiểu.

Chuyện gì vừa xảy ra thế này??? Có ai vừa nhún tay vào cuộc chiến của cả hai????

“ Thưa hai vị, giảng co thể đủ rồi, Sơn Hải thành không thể tiếp tục hứng chịu sự tàn phá của hai vị thêm nữa đâu ạ.”

Trong lúc cả hai đang nghi ngờ lẫn nhau, một giọng nói “ lạ lắm” đột nhiên vang lên, không chỉ Lý Nguyên Bá và Trần tiên sinh, tất cả mọi ánh mắt đang âm thầm theo dõi hiện trường giao chiến lập tức đổ dồn hết về phía giọng nói vừa vang lên.

Lạch bạch lạch bạch ~~~~~!!

Chỉ thấy một bóng người từ từ bước ra từ trong cửa tiệm của Xích gia, không nhanh không chậm, không vội không vàng từng bước từng bước bước thẳng tới vị trí đứng giữa giữa Lý Nguyên Bá và Trần tiên sinh.

“ ngươi là ai???” Trần tiên sinh khẽ dúu mày, thận trọng nhìn chăm chăm vào bóng người vừa xuất hiện hỏi.

Thận trọng không phải vì thực lực của đối phương, vì theo cảm nhận khí thế của đối phương, cũng chỉ là một tông sư tầng thứ 1, thuộc dạng bản thân búng nhẹ một cái cũng có thể lấy mạng đối phương rồi. Nhưng tám thẻ bài mà đối phương đang nằm cầm trên tay lúc này, đó mới chính là thứ khiến Trần tiên sinh phải e dè.

Chính năng lượng do tám thẻ bài đó phóng thích ra đã hóa giải một cách dễ dàng hai đòn tấn công với uy lực kinh hoàng của hai kẻ mạnh nguyên thần, tuyệt đối không thể xem thường được.

Không chỉ Trần tiên sinh, tất cả mọi ánh mắt đang đổ dồn về phía bên này đều tỏ ra ngơ ngác với bóng người lạ lắm vừa xuất hiện.

“ Thưa tiên sinh, tại hạ là gia chủ đương thời của Xích gia, Xích Hạo Tín.”

Sau khi khẽ chấp tay chào hỏi Lý Nguyên Bá, đôi phương đáp lại bằng bủ bủ môi và thu lại Phá Thiên Chùy nhảy lùi ra khỏi chiến trường, sau đó quay sang thi lễ với Trần tiên sinh và tỏ thái độ không nóng không lạnh, nhưng vô cùng tự tin nói.

“ cái gì?? Người là gia chủ của nhà họ Xích??”

“ không thể nào, gia chủ của Xích gia không phải là Xích Trung Nghĩa sao?? Vì sao lại đổi thành tên lạ mặt này???”

“ Xích Hạo Tín?? Chưa từng nghe qua cái tên này, Xích Hạo Nghiên thì chúng ta biết rõ là ai rồi, còn tên này..... ” "

"rốt cuộc tên này từ nơi nào chui ra thế này?? rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra với Xích gia thế này?? Hắn tự nhận là gia chủ đương thời, vậy còn Xích Trung Nghĩa thì sao?? Xích Trung Nghĩa đâu rồi???”

“ chẳng lẽ là” “ Loạn, loạn hết cả rồi ~~~~!!”

Không chỉ Trần tiên sinh, tất cả các thế lực sau khi nghe xong câu trả lời của Xích Hạo Tín, đều không kìm được kinh ngạc kêu thét lên vì quá bất ngờ, đồng thời trong lòng không ngừng xuất hiện nhiều “ kịch bản” để bồi bổ cho những suy đoán của bản thân.

“ không thể nào, người không thể nào là gia chủ của Xích gia, gia chủ của Xích gia phải là Xích Trung Nghĩa mới đúng chứ, nói mau, rốt cuộc người là ai ~~~~!!”

Trần tiên sinh còn chưa kịp lên tiếng, Thẩm Đại Dũng ở phía xa đã nhảy cẫng lên chỉ thẳng vào mặt Xích Hạo Tín bác bỏ lời khẳng định của đôi phương để chứng tỏ cho sự hiện diện của bản thân.

Là nhân vật "chóp bu" trong gia tộc, dung mạo của đôi thủ truyền kiếp của gia tộc như thế nào tất nhiên là nhớ rõ, nói một câu ví von cho vui, cho dù đôi phương có hóa thành tro cũng nhận ra được nữa là.

rốt cuộc tên lạ mặt này là ai mà dám bố lão tuyên bố mình là gia chủ đương thời của Xích gia chứ??

Trần tiên sinh khế diu mày tỏ ra không hài lòng với sự tự ý của Thẩm Đại Dũng, nhưng cũng không lên tiếng trách móc mà tiếp tục nhìn chăm chăm vào Xích Hạo Tín chờ đợi giải thích của đối phương.

Xem ra hiệu quả mà Bàn Thống mong muốn trước đó đã phát huy tác dụng. Nếu như không phải e dè một Lý Nguyên Bá đang đứng cách đó không xa, đôi mắt tràn đầy chiến ý và thận trọng đang không ngừng phóng về phía này, không cần biết Xích Hạo Tín có phải là gia chủ của Xích gia thật hay không, một tên tông sư tầng thứ 1 dám đứng ở trước mặt một kẻ mạnh nguyên thần, ngoài ra còn là một ông lão vô tâm lạnh lùng như Trần tiên sinh "ba hoa khoác lác", không một chương võ chết đối phương tại chỗ vì tội làm lãng phí thời gian của mình đã là may lắm rồi, ở đó mà kiên nhẫn chờ nghe lời giải thích của đối phương.

nội cái thái độ không chút vẻ run sợ e dè và tôn kính tới tội cùng khi đối diện với một kẻ mạnh nguyên thần của Xích Trung Nghĩa lúc này cũng đủ để Trần tiên sinh có cơ ra tay "trị tội" tên vô lễ đó rồi.

“ Nói ra tuy bất ngờ và có vẻ khó tin, nhưng tất cả những gì Xích mẫu vừa nói, đều là sự thật. Xích mẫu đã chính thức thừa hưởng ngôi vị gia chủ từ bác hai Xích Trung Nghĩa của mình, trở thành gia chủ đương thời của Xích gia. Mọi thủ tục truyền thống tiếp quản gia tộc và ban bố khắp Sơn Hải thành, sẽ được tiến hành sau một tháng nữa.”

Đối diện chất vấn, Xích Hạo Tín vẫn tỏ ra vô cùng điềm tĩnh và tự tin, ngẩng cao đầu lớn tiếng tuyên bố khẳng định vị thế của bản thân.

“ không, người nói” “ Thôi nào, giờ không phải là lúc bàn sâu về vấn đề này.”

Thẩm Đại Dũng còn định lên tiếng “ vạch mặt” kẻ lừa đảo, Trần tiên sinh đã dúi mày lên tiếng trách móc không hài lòng.

Đối với Trần tiên sinh, gia chủ của một gia tộc tầm trung trong ngôi thành tầm trung là ai không quan trọng, quan trọng nhất là, thẻ bài trong tay đối phương, cộng thêm thái độ dường như có vẻ như sẽ bảo vệ đối phương bằng mọi giá của Lý Nguyên Bá đối với Xích Hạo Tín, đã khiến lão không thể không thận trọng khi đối phó với đối phương.

“ Xích gia chủ, mới cách nay không lâu, người của Xích phủ không chỉ đánh trọng thương người của lão phu, thậm chí còn chiếm đoạt luôn cả một tài sản không nhỏ từ trong tay của người cầm đầu, đối với việc này, không biết Xích gia chủ định giải quyết như thế nào nhỉ??”.

Câu nói đầy mùi vị trách móc, nhưng không biết là vô tình hay cố ý thường nhận địa vị của Xích Hạo Tín.

Đối phương bước ra từ trong cửa tiệm, chúng tỏ đã có mặt tại hiện trường từ lâu. Ngay từ lúc đổ ra cuộc giao chiến không thấy mặt mũi đâu, trong lúc cuộc chiến rơi vào tình thế gay cấn nhất mới chịu ra mặt ngăn cản, chắc chắn là có ý định giở trò gì rồi.

Đánh thì cũng đã đánh đủ rồi, nếu như không thể trăm sát đối thủ, vậy thì chấp nhận bước vào giai đoạn đàm phán thôi. Và Trần tiên sinh vô cùng hiển nhiên là tung đòn phủ đầu ngay từ đầu, tạo ưu thế cho bản thân trong cuộc đàm phán sắp diễn ra.

“ Chuyện này tại hạ đã có nghe người ở phía dưới bẩm báo lại, quả thật, phía Xích gia quả thật có lỗi trong vấn đề này, và để chúng tỏ thành ý hối lỗi của Xích gia, tại hạ xin được phép trao trả lại chiếc nhẫn Càn khôn đã “ mượn” được trước đó của người của tiên sinh ạ.”

Xích Hạo Tín cũng không vòng vo chối cãi, trực tiếp thừa nhận sai lầm về phía mình, đồng thời tỏ thái độ đầy thiện chí, hai tay dâng lên chiếc nhẫn càn khôn mà Lý Nguyên Bá ép buộc Lý Nhị Cầu giao ra trước kia trả về lại cho “ khỏ chủ”.

Không chỉ Trần tiên sinh, ngay cả Thảm Đại Dũng và Lý Nhị Cầu cũng tỏ ra bất ngờ trước sự dứt khoát của đối phương.

Lẽ ra trong đầu còn đang tìm đủ mọi phương pháp và lời lẽ biện minh tranh cãi, ít nhất cũng phải tốn nửa ngày trời để buộc tội đối phương, ai ngờ người ta trực tiếp nhận tội một cách “ thành khẩn”, thậm chí còn chủ động trao trả tài sản bị cướp mất, khiến cả ba có cảm giác như mình vừa dùng hết toàn bộ sức lực đấm thẳng vào một gói bông gòn, cảm giác sao mà không thỏa mãn và bực bội khó chịu quá đi.

Tất nhiên, người ta đã chủ động trao trả nhẫn Càn Khôn, không thể không nhận, dưới ánh mắt cho phép của Trần tiên sinh và Thảm Đại Dũng, Lý Nhị Cầu vội vã bước ra phía trước nhận lấy chiếc nhẫn do Xích Hạo Tín giao qua, đồng thời không quên hừ mạnh một tiếng để tỏ sự bất mãn của bản thân.

Đối với mấy tên vô danh tiểu tốt này, Xích Hạo Tín chẳng thêm đếm xỉa tới làm gì, đôi mắt đầy “ thành ý” vẫn nhìn chăm chăm vào Trần tiên sinh và Thảm Đại Dũng, như đang chờ đợi ý của cả hai.

“ bộ tưởng trao trả những thứ vốn dĩ thuộc về bọn ta là đủ sao, nói cho mà ủa, hả???”

Thẩm Đại Dũng tất nhiên là không thể dễ dàng hài lòng rồi, vừa định lên tiếng xia xói để kiểm có kiểm chuyện tiếp, ai ngờ Xích Hạo Tín đã chủ động rút thêm ra một chiếc nhẫn Càn Khôn khác, mỉm cười nói: “ Để gửi lời tạ lỗi vì đã gây ảnh hưởng tới tiên sinh và Dũng ra, tại hạ mạo muội xin được gửi một món quà tạ lỗi tới hai vị ạ.”

Mặc dù tục ngữ có câu, khi người ta dùng mặt cười đối diện với bạn, cho dù có căm thù đối phương cỡ nào đi nữa, cũng nên kìm chế nén nhịn. Nhưng không hiểu vì sao, khi nhìn thấy vẻ mặt mang theo nụ cười đầy thiện chí của Xích Hạo Tín, Thẩm Đại Dũng vẫn có chút không kìm chế nổi muốn lao tới tát vài cú vào mặt đối phương cho bỏ ghét.

Nhưng cho dù ghét đối phương tới cỡ nào, khi cầm lấy chiếc nhẫn gọi là “ tạ tội” mà đối phương đưa tới, khế dùng thần thức kiểm tra số lượng bên trong, cũng không kìm được phải hít sâu một hơi lạnh vào người.

Mẹ kiếp, cái gọi là quà tạ tội của người ta, ít nhất là nhiều hơn gấp ba lần so với số tiền mà đối phương đã cướp đoạt trước đó, không phải nghe nói rằng nhà họ Xích bị nhà họ Thẩm ép tới bờ vực “ phá sản” rồi sao??? Sao dám và lấy đâu ra để bỏ ra một số tiền bồi thường khổng lồ như thế chỉ để tạ tội với phe mình chứ??

“ Xích gia chủ, cho dù như thế nào đi nữa, chắc ngài cũng biết mục đích lần này của chúng tôi không phải chỉ là tới để hỏi tội vì phía Xích gia đã ra tay với chúng tôi, cho nên món quà gọi là tạ tội này không thể giải quyết vấn đề và đuổi khéo chúng tôi về một cách đơn giản như ngài muốn được.” Mặc dù tay đã nhét chiếc nhẫn vào trong túi áo của mình, nhưng vẫn mạnh miệng tuyên bố quan điểm cứng rắn của mình, tuyệt đối không bị mua chuộc bởi đồng tiền và mọi chuyện không thể giải quyết một cách đơn giản như đối phương muốn được.

Trần tiên sinh chỉ đứng sang một bên tiếp tục theo dõi, vì lão đã không còn lý do gì để tiếp tục ra tay nữa, phần tiếp theo chỉ việc đứng sang một bên xem Thảm Đại Dũng biểu diễn, và xem xem có thể từ trong việc này kiếm thêm lợi ích cho bản thân không thôi.

“ tại hạ hiểu những gì Dũng gia vừa nói, cho nên” “ Hiểu??? Ông thực sự có hiểu rằng là”

Thảm Đại Dũng còn định chọc khảy đối phương, nhưng sau khi nghe xong câu nói tiếp theo của Xích Đại Dũng, không chỉ lão, ngay cả Trần tiên sinh và Lý Nhị Cầu đứng ở gần đó cũng không kìm được gương tròn đôi mắt đầy kinh hãi ngơ ngác pha lẫn khó tin đưa mắt nhìn nhau.

“ bắt đầu từ hôm nay, từ thời điểm này, Xích gia quyết định tuyên bố chấp nhận quy hàng thần phục Thảm Đại Dũng, Dũng gia.”

Xích Hạo Tín mang theo vẻ mặt đầy cung kính chấp tay thi lễ với Thảm Đại Dũng như thuộc hạ ra mắt chủ nhân, giọng điệu kiên quyết nói.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 410: "Át Chủ Bài" Của Xích Hạo Tín

quy hàng thần phục???!!!

Thẩm Đại Dũng tựa như vừa nghe thấy một chuyện hài kinh dị khó tin nhất trên đời vậy.

Nãy giờ trong đầu còn đang không ngừng suy nghĩ ấp ủ âm mưu kế hoạch làm sao để giải quyết nhà họ Xích ở trước, nhưng dường như tất cả đều có thể trở thành vô nghĩa khi đối phương đột nhiên xuống nước tuyên bố quy hàng thần phục một cách dễ dàng như thế kia.

Bản thân thậm chí không tốn một mũi tên, một mạng người, chỉ mới lộ lộ mặt, thậm chí chưa kịp buông lời đe dọa áp bức, đối phương đã chủ động lên tiếng đầu hàng. Rốt cuộc tên trời đánh nào dám nói rằng xử lý giải quyết một gia tộc là chuyện cực kỳ khó khăn thậm chí để có thể hoàn thành nhiệm vụ, mình phải trả giá bằng máu chảy thành sông, người ta chết bản thân cũng phải trầy trụa tàn tật đâu??? Bước ra để xem Dũng gia ta đây có đánh chết người tại chỗ không???

“ Ông nói là, ông sẽ, sẽ dẫn cả nhà họ Xích, quy, quy hàng thần, thần phục Thẩm gia của ta???”

Thẩm Đại Dũng vẫn có chút không tin vào những gì mình vừa nghe thấy được, mang theo vẻ mặt ngơ ngác không khẳng định hỏi xác định.

“Ồ không, hình như Dũng gia có chút hiểu lầm lời nói của tại hạ, ý của tại hạ là” Xích Hạo Tín đột nhiên lộ ra nụ cười khinh thường chế giễu

nói: “ Cùng là một trong tam đại gia tộc trong Sơn Hải thành, Thẩm gia làm gì đủ tư cách khiến Xích gia phải cúi đầu quy hàng chứ??” “ Chẳng phải ông vừa” “ ý của tị hạ chính xác chính là,Xích gia quy hàng mỗi mình Dũg gia mà thôi.”

Nghe xong lời nói của Xích Hạo Tín, Thẩm Đại Dũg không những không vui mừng, ngược lại còn tỏ ra phẫn nộ vô cùng.

Mẹ kiếp, ngay cả một gia tộc hùng mạnh như Thẩm gia người còn tỏ vẻ khinh thường nói rằng không đủ tư cách khiến người quy hàng, thế mà giờ nay lại quay sang nói là sẽ quy hàng thần phục bố mày, chẳng khác nào người đang muốn nói đùa, mang bố mày ra làm trò đùa sao???

Thẩm Đại Dũg tuy tứ chi phát triển đầu óc đơn giản, nhưng không phải thằng khờ thằng ngu, những suy tư bình thường không thể nào làm khó được lão, nên mới tỏ ra phẫn nộ như lúc này.

“ nói một cách chính xác nhất, mục tiêu mà nhà họ Xích sẵn sàng chấp nhận quy hàng thần phục dưới vị thiên kim của Dũg gia.”

Trước khi Thẩm Đại Dũg bùng nổ nổi điên lên định xông vào ăn thua đủ với Xích Hạo Tín, Xích Hạo Tín lần nữa lên tiếng với vẻ đầy “ bất cam và tuyệt vọng”.

Thì ra là thế ~~~!!!

Nghe xong câu “ giải đáp” của Xích Hạo Tín, mọi phẫn nộ bức bối trong lòng Thẩm Đại Dũg lập tức tan biến ngay tức khắc, thay vào đó là vẻ mặt “ thì ra là thế” và đầy vẻ khinh thường chế giễu.

Thế là rõ cả rồi. Quả thật, với địa vị và thế lực của con gái cưng của mình thời điểm này, đó là chưa nói tới tương lai sáng lạng của nó. Đừng nói một gia tộc tầm trung trong ngôi thành tầm trung, ngay cả những gia tộc

siêu cường cũng muốn tranh giành bề đầu cũng chỉ mong muốn có được chút quan hệ với con gái mình nữa là.

Chỉ là, người muốn quy hàng, chắc gì bố mày, à không, con gái cưng của bố mày thêm đêm xỉa tới người chứ???

Không chỉ Thẩm Đại Dũng, ngay cả Trần tiên sinh và Lý Nhị Cầu cũng lộ ra nụ cười chê cười chế giễu rằng nhà họ Xích đang định thấy sang bắt quàng làm họ, đúng là không biết mình đang đứng ở vị trí nào mà.

“tại hạ biết rằng với tiềm lực và vị thế của Xích gia lúc này, muốn nhận được sự chấp thuận quy hàng của Thẩm tiểu thư quả thật là còn khó hơn lấy ánh trăng trên trời cao xuống, nếu như không muốn nói là hoàn toàn không thể ...”

Xích Hạo Tín khẽ lắc đầu thở dài bất lực nói, đáp lại ông ta chính là vẻ mặt “xem ra người cũng biết mình biết ta” của ba người đối diện. Thẩm Đại Dũng còn chưa kịp lên tiếng trêu chọc chế giễu, Xích Hạo Tín đột nhiên thay đổi bằng vẻ đầy tự tin, nghiêm giọng nói: “Nhưng Xích mẫu tự tin với lá át chủ bài đang nắm trong tay, có thể khiến Thẩm tiểu thư phải suy nghĩ lại và chấp nhận sự quy hàng của Xích gia.”

Cả ba lập tức lộ ra vẻ mặt đầy nghi ngờ nhưng không thiếu sự tò mò, muốn biết xem đối phương lấy đâu ra tự tin mà dám hùng hổ tuyên bố như vậy. Mặc dù trong lòng cả ba không cho rằng với địa vị và tầm nhìn của Thẩm Thùy Vân lúc này, một gia tộc tầm trung có thể lấy ra một thứ có thể khiến cô ta cảm thấy hứng thú.

“Tiên sinh, những gì Xích mẫu sắp nói tiếp theo, vô cùng quan trọng đối với “chúng ta”, hy vọng ngài có thể sử dụng chân nguyên của mình để tạo một không gian riêng tư để chúng ta trong lúc trò chuyện không để bất kỳ thông tin lọt ra bên ngoài.”

Xích Hạo Tín khẽ chấp tay thi lễ với Trần tiên sinh, tỏ ra vô cùng nghiêm túc lên tiếng nhờ vả.

Trần tiên sinh khẽ dúm mảy do dự, nhưng cũng nhanh chóng vẫy tay một cái, chân nguyên từ trong cơ thể phóng thích ra hình thành một chiếc chảo vô hình từ trên không trung chụp thẳng xuống vị trí cả nhóm đang đứng, trực tiếp phong tỏa cách biệt với không gian bên ngoài, chỉ cần người ngoài không có thực lực lớn mạnh hơn người thi triển, thần thức sẽ tuyệt đối không thể xuyên thủng vào bên trong để nghe lén âm thanh bên trong chiếc chảo vô hình này.

Phương pháp phong tỏa không gian đơn giản này tiêu hao khá nhiều chân nguyên của người thi triển, nếu như chưa đạt tới cảnh giới nguyên thần, tuyệt đối không thể nào thi triển được chiêu thức này.

Và cho dù là cảnh giới nguyên thần đi nữa, cũng không thể duy trì trạng thái này quá lâu. Nên sau khi tạo không gian riêng xong, Trần tiên sinh đã lên tiếng yêu cầu Xích Hạo Tín phải tranh thủ thời gian, nhanh chóng đi thẳng vào vấn đề đừng lãng phí thời gian và chân nguyên của lão ta.

“ Mời Dũng gia và tiên sinh xem qua thứ này, đó chính là lá át chủ bài mà Xích mẫu dự định dùng làm quà ra mắt với Thẩm tiểu thư khi người quay về Sơn Hải thành ạ.”

Xích Hạo Tín lại rút ra thêm 1 chiếc nhẫn Càn Khôn khác giao thẳng tới trước mặt Thẩm Đại Dũng và Trần tiên sinh với dáng vẻ đầy tự tin.

“ Cái, cái gì??? Có, có thật là ông định, định dùng món này để, để” Thẩm Đại Dũng và Trần tiên sinh sau khi dùng thần thức kiểm tra thứ nằm trong nhẫn Càn Khôn, cả hai đều không tìm được lộ ra vẻ mặt đầy kinh ngạc, như vừa nhìn thấy thứ khó tin nhất trên đời này vậy.

Ngay sau khi nhận được cú ngật đầu đầy khẳng định của Xích Hạo Tín, cả Thẩm Đại Dũng và Trần tiên sinh đều bộc lộ sự phẫn nộ và phản cảm tột cùng, cho rằng đối phương đang chơi xỏ và lãng phí thời gian của mình.

Mẹ kiếp, tưởng thứ gì quý hiếm cao sang kinh thiên động địa, nhưng rốt cuộc trong chiếc nhẫn cũng chỉ có vài ba viên đan dược đạt phẩm chất cao cấp, quan trọng nhất là, những viên đan dược này đều chỉ là những viên đan dược phổ thông cấp 1, cấp 2 mới đáng chết chứ.

Thà trong đó là những viên đan dược cấp 6, cấp 7 cao cấp thì không nói, còn đằng này Rõ ràng là đối phương muốn chơi xỏ mình đây mà.

Trần tiên sinh đã chuẩn bị vung tay lên vỗ chết tên khốn dám giỡn mặt với mình ở trước mặt. Cho dù đối phương có một người khiến mình có chút nghi kỵ chống lưng đi nữa.

Trần tiên sinh chỉ nghi kỵ Lý Nguyên Bá chứ không phải sợ đối phương, đừng tưởng có thể ỷ y vào có người chống lưng rồi muốn làm gì thì làm, dám đùa giỡn với kẻ mạnh nguyên thần như mình, tuyệt đối không thể tha thứ được.

Mà cho dù mình có vỗ chết tên gia chủ của nhà họ Xích đi nữa, chắc gì tên kia sẽ liều mạng với mình để trả thù cho đối phương chứ???

“ hai vị xin hãy nghe Xích mẫu giải thích trước đã.”

Trong lúc Trần tiên sinh chuẩn bị ra tay tên khốn lãng phí thời gian và chân nguyên của mình ở trước mặt, Xích Hạo Tín vẫn với vẻ mặt đầy tự tin lên tiếng.

“ nếu người không cho lão phu một lời giải thích thích đáng, cho dù phía sau người có kẻ chống lưng, lão phu cũng sẽ một chương đánh chết người tại chỗ, vô cùng tàn nhẫn, thật đấy, lão phu thề đấy ~~~!!!”

Trần tiên sinh với đôi mắt như muốn giết người nhìn chăm chăm vào Xích Hạo Tín, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Trần tiên sinh cũng đã nói thế, cho dù Thảm Đại Dũng có phần nộ, có sốt sáng muốn nện Xích Hạo Tín cỡ nào, cũng phải kìm nén lại chờ đợi, nhưng động tác nắn khớp tay của lão lúc này chứng tỏ lão đã sẵn sàng lao vào “xé xác” đối phương bất kỳ lúc nào.

“ý của Xích mẫu chính là, trong thời gian gần nay, Xích gia vô cùng may mắn vừa chiêu mộ được một vị luyện đan sư thiên tài, người này thiên tài tới nỗi đã nghiêm cứu ra được phương pháp tẩy luyện đan dược thành phẩm chất cao cấp với thời gian rút ngắn xuống còn hơn gấp đôi so với việc luyện chế đan dược cấp thấp thông thường. Tuy hiện giờ chỉ hiệu quả với các loại đan dược cấp 1, cấp 2, nhưng Các vị thử nghĩ xem, tuy thời gian luyện chế tiêu tốn hơn gấp đôi bình thường, và chỉ là đan dược cấp thấp, nhưng tất cả đều là những loại đan dược phổ biến nhất bán trên thị trường, và tất cả đan dược sau khi hoàn thành đều đạt tới phẩm chất cao cấp, nếu như ném tất cả vào thị trường kinh doanh, doanh thu thu lại được từ nguồn đan dược này, sẽ đáng sợ như thế nào nhỉ???”

Xích Hạo Tín cố gắng tái diễn lại phong thái và giọng văn của Dương Kiệt lúc “dụ dỗ thuyết phục” mình trước kia, mang theo giọng điệu đầy mê hoặc và kỳ vọng thuyết phục Trần tiên sinh và Thảm Đại Dũng ở trước mặt.

Lúc ban đầu ba người lắng nghe còn tỏ vẻ dừng dừng nhưng nhanh chóng díu chặt đôi lông mày lại, đợi tới khi lời kể của Xích Hạo Tín kết thúc, cả ba đã rơi vào trạng thái kinh ngạc bất ngờ tới tột cùng, ai nấy đều lộ ra vẻ mặt như nhìn thấy ma giữa ban ngày khó tin nhìn chăm chăm vào Xích Hạo Tín, hy vọng có thể từ trên khuôn mặt của đối phương tìm ra sơ hở rằng đối phương chỉ là đang ba hoa khoác lác.

Chỉ là, cho dù ánh mắt soi xét của cả ba đáng sợ tới cỡ nào, đôi phương vẫn giữ vẻ thản nhiên bình thản đầy tự tin, điều đó chứng tỏ rằng, người ta không hề nói dối.

Vậy có nghĩa là, tất cả những gì đôi phương vừa thốt ra, đều là sự thật sao??? Chỉ là, có thể sao???

Từ cổ chí kim, không phải chưa từng có ai nghiêm cứu cách rút ngắn thời gian tẩy luyện đan dược sau khi đan thành. Chỉ là cho dù cố gắng tới cỡ nào, các vị đại năng có vắt hết toàn bộ chất xám trong đầu ra để suy nghĩ, cũng không tài nào tìm ra được phương pháp hữu hiệu nhất để rút ngắn được thời gian tẩy luyện xuống mức có thể chấp nhận được.

Cùng lắm tổng số thời gian tẩy luyện lên cao cấp dài hơn không tẩy luyện gấp 10 lần, chỉ có thể thu rút thời gian tiêu tốn được khoảng 8, 9 lần là khá lắm rồi.

Nghĩa là cho dù vẫn có vô số phương pháp rút ngắn thời gian tẩy luyện, nhưng tổng số thời gian dùng để tẩy luyện đan dược theo những phương pháp đó, cũng chẳng bỏ bằng việc trực tiếp luyện chế đan dược cấp thấp mang đi bán thẳng cho rồi.

Đỡ tốn công tốn sức phí thời gian mà thu lại chả được bao nhiêu.

Cho nên khi nghe thấy Xích Hạo Tín mạnh miệng tuyên bố rằng một thiên tài luyện đan sư đã nghiêm cứu ra phương pháp rút ngắn thời gian luyện đan chỉ tốn khoảng thời gian gấp đôi so với bình thường, và chỉ hiệu quả với đan dược phổ thông bình thường, nhưng cũng đủ để cả ba cảm thấy đó là một chuyện kinh thiên động địa rồi.

Chẳng lẽ vị luyện đan sư thiên tài này sở hữu võ hồn luyện đan đặc biệt như trường hợp của Thẩm Thùy Vân??

Chỉ là, nếu như đôi phương thiên tài như vậy, sao có thể nhận lời mời của một gia tộc tầm trung như Xích gia chứ??? Đi thẳng tới các thế lực siêu cường hay thậm chí ngũ đại tông môn hưởng thụ địa vị cao cao tại thượng như Thẩm Thùy Vân đang hưởng không phải tốt hơn sao??? Hay là vì một nguyên nhân nào đó khiến vị luyện đan sư này không dám lộ mặt lộ danh tánh nên tại thời ần núp ở nơi xa xôi hẻo lánh, và nhà họ Xích may mắn nên đã bắt gặp được và chiêu mộ vị luyện đan sư này về với mình???

Trong đầu cả ba không ngừng suy diễn ra vô số lý do trường hợp để “hợp thức hóa” sự hiện diện của vị luyện đan sư thiên tài trong miệng của Xích Hạo Tín vì sao xuất hiện tại Sơn Hải thành và trong Xích gia.

Nếu như để thông tin có một vị luyện đan sư thiên tài như thế này lan truyền ra bên ngoài, đặc biệt là tới tai của các gia tộc thế lực chuyên kinh doanh đan dược phổ thông, tuyệt đối có thể khiến tất cả biến thành những con cá mập ngửi thấy mùi máu tanh, bơi hết về Sơn Hải thành san bằng Xích gia để bắt trói tên luyện đan sư thiên tài đó về nhà mình cung phụng như một vị tổ tông cho mà xem.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 411: Lý Nhị Cầu Thuyết Phục Thẩm Đại Dũng!!

Sau một hồi kinh ngạc và nhanh chóng định thần trở lại, tuy ghen tức với sự “may mắn” của Xích gia khi không lại có một luyện đan sư thiên tài không biết từ lâu xuất hiện trực tiếp nhảy thẳng vào “vòng tay ấm áp” của đối phương, nhưng tất cả những gì Xích Hạo Tín vừa kể ra, hoàn toàn không chút liên quan đáng gì tới Thẩm Đại Dũng và Trần tiên sinh cả, chứ đừng nói tới việc có mang lại lợi lộc gì cho cả hai.

Thông thường thì, một chủ nhân khi sở hữu một thuộc hạ có tài lực vô hạn, cho dù là trực tiếp hay gián tiếp, cũng chắc chắn sẽ mang lại lợi ích khổng lồ cho chủ nhân của mình.

Chỉ là, trước đó người ta đã khẳng định là chỉ quy hàng thần phục bởi con gái cưng của mình, cho dù mang lại lợi ích hay tiền cống nạp hàng tháng hàng quý đi nữa, tất cả đều chảy hết vào túi của con gái, nói thẳng ra là tất cả mọi thứ chẳng liên quan gì tới mình, mình thậm chí chẳng nhận được một xu một cắc nào cả.

Ngay cả Thẩm Đại Dũng còn thế, huống chi là Trần tiên sinh, tất cả mọi thứ càng không liên quan gì tới lão cả.

Nên sau một thoáng kinh ngạc bất ngờ, ba người lập tức tỏ vẻ dừng dung thậm chí là chán ghét.

Mẹ kiếp, người muốn khoe mẽ trước mặt bọn ta hay muốn dùng Thẩm Thùy Vân để chèn áp bọn ta sao?? Xì, nói cho mà biết, người có cơ hội gặp mặt Thẩm Thùy Vân để quy hàng hay không đã là cả một vấn đề rồi đấy.

“ Nếu như Dũng gia có thể làm người trung gian để Xích mẫu có thể gặp mặt trò chuyện với Thẩm tiểu thư, và sau khi quy hàng, xem như chúng ta là người một nhà, vậy thì, ngoại trừ hàng quý công nạp một nửa lợi nhuận thu được, Xích mẫu sẽ đặc biệt dành ra thêm hai phần lợi nhuận xem như là quà cáp trung gian để dâng tặng cho Dũng gia, không biết Dũng gia có hài lòng không nhỉ??”

“ cái gì??? Ông, ông nói cái gì??? Mỗi quý, mỗi quý dâng tặng cho ta, cho ta, hai, hai phần lợi nhuận??????? ông không đùa đấy chứ???”

Đừng nói là Thẩm Đại Dũng, ngay cả Trần tiên sinh và Lý Nhị Cầu cũng có chút không muốn tin vào những gì mình vừa nghe thấy được.

Hai phần nghe có vẻ hơi ít, nhưng tất cả diễn ra đúng như những gì Xích Hạo Tín vừa tuyên bố, hai phần lợi nhuận thu được từ bán đan dược đạt phẩm chất cao cấp, không biết nhiều hơn gấp bao nhiêu lần so với toàn bộ lợi nhuận khi bán đan dược cấp thấp đấy.

Cái gì hiếm sẽ trở nên đắt giá, đó là quy luật bất biến trên thị trường kinh doanh, và đan dược phẩm chất cao cấp, vì không ai muốn luyện, tất nhiên là thuộc dạng của hiếm vật lạ, lâu lâu mới xuất hiện một ít trên thị trường, và tất nhiên là được rao bán với cái giá trên trời rồi.

Có thể sau khi nhà họ Xích tung ra thị trường số lượng lớn, giá cả có thể giảm xuống, nhưng cho dù có giảm tới cỡ nào, cũng không thể nào thấp hơn con số gấp 5 lần đâu.

Và vì là “ hàng độc quyền”, chỉ sợ Xích gia không có hàng để bán chứ hoàn toàn không cần phải lo lắng không có khách hàng lao vào tranh giành bể đầu.

Nghĩ tới điều đó, cả Trần tiên sinh và Lý Nhị Cầu đều phóng ánh mắt đầy ngưỡng mộ pha lẫn ghen tỵ về phía Thẩm Đại Dũng.

Mẹ kiếp, rốt cuộc kiếp trước tên khốn này ăn ở như thế nào mà kiếp này cuộc đời cứ thăng hoa mãi thế kia nhỉ??? Chẳng lẽ hắn là con rơi của thiên đạo, nên được chiếu cố đặc biệt sao???

“Cái này, cái này” Thẩm Đại Dũng đã phản kích tới nỗi không nói nên lời, chỉ biết lặp đi lặp lại duy nhất mỗi hai chữ đó liên hồi.

Nhưng Thẩm Đại Dũng nhanh chóng thay đổi từ sự phản kích thành tâm trạng bức bối chán nản vô cùng.

Nên nhớ rằng Thẩm Đại Dũng đang đảm nhận nhiệm vụ giải quyết san bằng nhà họ Xích từ phía Thẩm Đại Hải, nhớ kỹ, là san bằng xóa sổ chứ không phải là thu phục hay gì gì cả, huống chi Xích gia chỉ chấp nhận quy hàng mình, nói chính xác hơn là con gái cưng của mình, mình chỉ là một cái vỏ bọc đại diện mà thôi.

Nếu như Thẩm Đại Dũng chấp nhận lời đề nghị của Xích Hạo Tín, hoàn toàn không ăn nhập gì với nhiệm vụ đã nhận cả, trừ khi Xích gia nói rằng quy hàng Thẩm gia thì còn có thể bề lái trả treo đôi chút.

hứa nhận nhiệm vụ xong không thể hoàn thành, thậm chí tự ý thay đổi để mang lại lợi ích cho bản thân, nếu như để thông tin này truyền tới tai đám người trong gia tộc, không chỉ ảnh hưởng tới địa vị quyền lực và uy tín của bản thân trong Thẩm phủ, quan trọng nhất là, phân nửa tài sản của Xích gia trong phần thưởng mà Thẩm Đại Hải đã hứa, cũng sẽ không trôi vào trong túi mình đâu chứ.

Một nửa tài sản, đó mới chính là mấu chốt quan trọng khiến lão do dự không quyết như lúc này đây.

Với một tên tham lam vô độ và tầm nhìn nông cạn như Thẩm Đại Dũng, lúc này chỉ nghĩ tới phân nửa tài sản của Xích gia mà thôi.

“ ngoài ra, nếu như Dũng gia có ý định với “ chiếc ghế” đó, Xích gia sẵn sàng đứng ở phía sau ủng hộ tuyệt đối.”

Trong lúc Thẩm Đại Dũng còn tỏ ra do dự phân vân, nửa muốn nửa không, Xích Hạo Tín quyết định tăng thêm liều thuốc mạnh, không cho đối phương can đảm và khí phách để từ chối lời đề nghị của mình.

“ Cái gì?? Ghế gì?????” Sau một thoáng ngơ người trước câu nói của Xích Trung Nghĩa, Thẩm Đại Dũng đột nhiên run bắn người lên, trong đầu không ngừng xuất hiện những suy nghĩ ý tưởng “ không đáng có”.

“ người, người đừng có nói nhảm, lòng trung thành của ta đối với, đối với Thẩm gia là tuyệt đối, người, người”

Thẩm Đại Dũng đã chảy đầy mồ hôi lạnh trên trán, ngay cả câu nói cũng không trôi chảy như bình thường, xem ra trong lòng của hắn lúc này đã bị câu nói của Xích Hạo Tín nhiễu loạn lên rồi.

“ ấy chết, dường như Dũng gia đã hiểu lầm ý của Xích mẫu rồi. Dũng gia là một người trung hiếu nghĩa, một lòng tận trung tận tụy với gia tộc, cả Sơn Hải thành này ai mà không biết, Xích mẫu nào dám gợi ý Dũng gia có ý định không tốt làm hại tới gia tộc của mình chứ?? Ý của Xích mẫu chỉ là, nếu như Thẩm gia được sự lèo lái của Dũng gia thay vì Thẩm Đại Hải, thì sẽ phát triển vượt bậc và lớn mạnh hơn hiện tại tới cỡ nào nhỉ???”

Câu nịnh bợ tăng bốc đầy ngụ ý nhưng không quá lộ của Xích Hạo Tín đã khiến Thẩm Đại Dũng suýt chút nữa thì thăng thiên tại chỗ, lúc này đầu óc của lão đã hoàn toàn trống không, toàn thân run rẩy nhìn chằm chằm về hướng Thẩm phủ ở phía xa.

Sau một hồi thất thần, Thẩm Đại Dũng nhanh chóng bừng tỉnh trở lại, không tự chủ lộ ra vẻ mặt đầy bất cam và thất vọng, khẽ lắc đầu thở dài.

“ Dũng gia” Xích Hạo Tín khẽ dúm mày trước sự thay đổi đột ngột của đối phương.

“ Xích gia chủ không cần phải nói nữa, xem như tại hạ chưa từng nghe nói qua điều này.”

Thẩm Đại Dũng mang theo vẻ mặt đầy kiên quyết trực tiếp ngắt lời Xích Hạo Tín, nhưng nếu như nhìn kỹ, không quá khó khăn phát hiện sự ỉn ả bất cam của đối phương.

Vẫn chưa hoàn toàn là không có cơ hội.

Trong lúc Xích Hạo Tín định tiếp tục lên tiếng thuyết phục, vào những thời điểm như thế này, những tên được gọi là tiểu nhân, thông thường sẽ phát huy vai trò và tác dụng hữu hiệu tới không ngờ.

“ Dũng gia, Dũng gia, khoan, khoan, xin hãy nghe tiểu nhân nói vài câu ạ.”

Xích Hạo Tín còn chưa kịp lên tiếng, Lý Nhị Cầu nãy giờ đứng sang một bên nghe ngóng theo dõi sau khi nghe xong lời từ chối của Thẩm Đại Dũng, tỏ ra hốt hoảng sốt sắng chạy tới kéo lấy Thẩm Đại Dũng sang một bên, đồng thời không quên phóng ánh mắt “ hãy chờ đợi đôi chút” về phía Xích Hạo Tín.

Nhìn thấy có người “ thay” mình thuyết phục giải quyết vấn đề, Xích Hạo Tín vô cùng vui lòng, mỉm cười khẽ ngật đầu với Lý Nhị Cầu đứng sang một bên chờ đợi.

“ Ai da Dũng gia à, chỉ cần ngài đồng ý lời đề nghị của Xích gia chủ, không chỉ lập tức nhận được tiền công nạp khổng lồ hàng quý, không biết ngon lành hơn gấp bao nhiêu so với số tiền con con thu được từ tiền bảo kê hàng tháng, quan trọng nhất là, Cơ hội ngàn năm có gặp để ngài có thể tiến thêm một bước, chỉ cần một cái gật đầu của ngài, lập tức có cơ hội trở thành nhân vật chốt bu, đứng trên đỉnh điểm của Sơn Hải Thành thậm chí cả một khu vực lân cận rộng lớn, sao người có thể từ chối một đề nghị hấp dẫn như thế này chứ???”

Lợi ích của Lý Nhị Cầu có thể nói là gắn liền với Thẩm Đại Dũng, nếu như Thẩm Đại Dũng bước thêm một bước trong Thẩm phủ, địa vị, quyền lực kèm theo tiền tài mà Lý Nhị Cầu thu nhận được, tất nhiên là gia tăng lên gấp nhiều lần rồi. Nên lúc này hẳn tỏ ra nôn nóng sốt ruột tìm đủ mọi cách để thuyết phục Thẩm Đại Dũng.

“ ta cũng biết, chỉ là, chỉ là” “ Dũng gia còn điều gì nghi kỵ có thể kể ra, không chừng tiểu nhân có cách để giải quyết vấn đề ạ.”

“ người cũng biết rồi đấy, ta đã lỡ hứa hẹn với gia chủ đảm nhận nhiệm vụ xóa sổ san bằng Xích gia bằng mọi giá, nếu như chấp nhận điều kiện của Xích gia, đồng nghĩa không thể hoàn thành nhiệm vụ, nhất định sẽ gây ảnh hưởng không nhỏ tới uy tín và địa vị của lão phu trong phủ. Quan trọng nhất là, phân nửa, phân nửa tài sản của Xích gia người không nhớ à???”

Thẩm Đại Dũng mang theo vẻ mặt buồn bực chán nản pha lẫn chút vẻ không biết phải làm sao nhỏ tiếng nói bên tai Lý Nhị Cầu, đặc biệt là câu sau cùng, nén nhỏ lại tới cực đỉnh sợ Xích Hạo Tín ở phía xa nghe thấy thì phải.

Mẹ kiếp, ông làm gì có uy tín mà sợ mất chứ??? Phân nửa tài sản, tới thời điểm này ông còn chỉ biết nghĩ tới cái phân nửa tài sản của Xích gia thôi sao??? Đúng là đồ lỗ phu thiên cận.

Lý Nhị Cầu có chút muốn xé đầu của tên lỗ phu ở trước mặt ra để xem thử trong đầu của hắn có chứa những gì!!

“ Ái da, sao ngài lại có những suy nghĩ tiêu cực như thế này chứ??? Nếu như tiểu nhân nhớ không lầm thì, nhiệm vụ do gia chủ giao xuống, chính là yêu cầu Dũng gia giải quyết đối thủ truyền kiếp của gia tộc, và cũng chính là kẻ ngáng đường phát triển duy nhất của Thâm gia vào thời điểm hiện tại. Nếu như Dũng gia đồng ý điều kiện quy hàng của Xích gia, tuy đối phương chỉ đồng ý quy hàng đại tiểu thư, nhưng thực chất chẳng khác nào quy hàng Dũng gia, quy hàng Thâm gia cả, vì Dũng gia với Thâm gia thì làm gì có sự khác biệt nào đâu chứ, Dũng gia đại diện và đồng nghĩa với Thâm gia, Thâm gia cũng đồng nghĩa và đại diện cho Dũng gia, số phận cả hai đã gắn chặt chẽ với nhau cho dù sóng gió mưa bão, động trời lở đất cũng không thể thay đổi được mối quan hệ bền vững đó đúng không nào??

Xích gia quy hàng, đồng nghĩa đối thủ truyền kiếp và kẻ ngáng đường đã loại bỏ, không chỉ vậy, còn giúp gia tộc mang tới một đồng minh, một thuộc hạ đắc lực nữa là, chẳng lẽ khi Dũng gia có yêu cầu, Xích gia có thể từ chối sao??? Có thể nói, ngài hoàn toàn không có lỗi thậm chí còn làm được một việc mà từ cổ chí kim các gia chủ đời đời của Thâm gia muốn mà chưa làm được, Với chiến tích vĩ đại như thế này, người trong gia tộc không hết lời ca ngợi công đức của ngài thì thôi chứ, lấy đâu ra tư cách và dũng khí đi chỉ trích ngài đúng không nè??”

Lý Nhị Cầu nhất thời tựa như chính khách nhập xác, không biết bằng cách nào mà chỉ trong một thời gian ngắn đã suy nghĩ tìm đủ mọi lý do biện cộng thêm lời tâng bốc có cánh rót hết vào tai của Thâm Đại Dũng, khiến lão nghe tới nổi choáng váng say sẩm mặt mày, ngật đầu lia lịa như cậu học trò ngoan đang nghe thầy giáo giảng vậy.

“ còn vấn đề phân nửa tài sản của Xích gia” cảm thấy vẫn chưa chạm vào điểm chết người của Thâm Đại Dũng, Lý Nhị Cầu không thể nào an tâm

được nên quyết định tung đòn chí mạng rằng: “ Dững gia thử nghĩ xem, trong thời gian gần nay Xích gia bị Thẩm gia của chúng ta áp bức đàn áp tới nỗi không góc đầu lên được, tình hình kinh doanh tồi tệ tới mức nghe nói thậm chí ngay cả lương nhân viên còn đang thiếu nợ, cái phân nửa tài sản này cho dù có rơi vào tay của ngài thì nhận được bao nhiêu chứ??? Hơn nữa, phân nửa tài sản chỉ nhận được duy nhất mỗi một lần, nhận xong lần này mãi mãi không còn nữa, còn tiền “ trung gian” của Xích gia hứa cung cấp cho Dững gia hàng quý là mãi mãi trường tồn. Tuy lúc ban đầu có thể không bằng phân nửa tài sản, nhưng về lâu về dài, với năng lực hút tiền từ việc buôn bán đan được cao cấp như Xích gia chủ vừa nói, không biết giá trị hơn gấp bao nhiêu lần so với phân nửa tài sản của Xích gia và thời điểm này nữa là.”.

À há, đúng thế, sao mình lại không nghĩ ra điều đó nhỉ????!!!!

Nghe xong lời “ cám dỗ” của Lý Nhị Cầu, Thẩm Đại Dững không kìm được dùng tay vỗ đầu mình, lộ ra vẻ “ quả đúng là thế thật”. Đôi mắt đầy kỳ vọng nhìn chằm chằm vào Lý Nhị Cầu, hy vọng đối phương còn lý lẽ “ hợp tình hợp lý” gì để thuyết phục mình nữa.

“ quan trọng nhất là, gia chủ hứa rằng sau khi Dững gia hoàn thành nhiệm vụ, sẽ ban thưởng phần thưởng tương đương một nửa tài sản của Xích gia. Nhưng gia chủ đâu nói rằng là phải trích ra từ tài sản thu được từ Xích gia chứ??? Chỉ cần Dững gia hoàn thành nhiệm vụ, phần thưởng như đã hứa chắc gia chủ không thể và không dám khuất đi của Dững gia chứ nhỉ??? Được ăn cả hai đầu, chẳng lẽ Dững gia không thích, không muốn sao???”

Lý Nhị Cầu lộ ra một nụ cười cực kỳ nham hiểm, kèm theo bộ răng hàm đã gần như biến mất của hắn, trông mới khó ưa ngửa mặt xúc phạm người nhìn biết đường nào.

Cũng may là Lý Nguyên Bá đã rời khỏi hiện trường, nếu không để hắn nhìn thấy khuôn mặt của Lý Nhị Cầu lúc này, không chừng lại tìm cách không nổi lao tới tặng tên khốn này vài cú tát vào mặt để chữa bệnh ngứa tay của bản thân cho mà xem.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 412: Quyết Tâm Của Thẩm Đại Dũng

Đánh tráo khái niệm. Đổi trắng thành đen. Vô liêm sỉ tới mức cực độ, kết hợp với nụ cười không một chiếc răng trên hàm với vẻ đầy nham hiểm lúc này của Lý Nhị Cầu, bất kỳ ai, ở thời đại nào, chỉ cần nhìn sơ qua khuôn mặt lúc này sẽ lập tức không tự chủ gán ngay hai chữ " người xấu" hoặc " tiểu nhân" trên trán của tên khốn này cho mà xem.

Trong mắt của người khác khuôn mặt của Lý Nhị Cầu không biết như thế nào, nhưng trong mắt của Thẩm Đại Dũng lúc này, khuôn mặt này sao mà ưa nhìn dễ thương thế này nhỉ??

“ Đúng, đúng, có công thì phải thưởng, có công thì phải thưởng, nếu không thì gia chủ làm sao khiến người trong gia tộc nỗ lực được chứ???”

Thẩm Đại Dũng vô cùng hiển nhiên “hợp thức hóa” lời phân tích của vị quân sư đầu chó thân tín nhất của mình rồi.

Tro trên, đề tiện, tên khốn này đánh tráo khái niệm một cách nhuần nhuyễn như công việc hằng ngày của mình. Nếu như để Thẩm Đại Hải nghe được “ lời phân tích hợp tình hợp lý” của Lý Nhị Cầu, không một tay vỗ chết tên khốn này cũng bị hấn chọc tức tới nổi hộc máu ngất xỉu tại chỗ cho mà xem.

“ Dũng gia, chẳng lẽ ngài không có ý định với “chiếc ghế” đó thật sao??” Nhìn thấy Thẩm Đại Dũng đã hoàn toàn bị mình thuyết phục, vẫn cảm thấy không vừa lòng, Lý Nhị Cầu quyết định đi sâu thêm vào trong vấn đề nữa.

“ Không phải ta không muốn, mà là vì” Bị hỏi tới vấn đề vô cùng không muốn đối diện, Thẩm Đại Dũng không kìm được lắc đầu thở dài một tiếng, tỏ ra bất cam nói: “ thực lực và thể lực của mình, lão phu tự biết rõ, nếu như so với thể lực và tài năng của gia chủ, cho dù lão phu nhận được sự hỗ trợ và giúp đỡ của tất cả mọi người, cũng không tài nào sánh bằng. Tài năng và sự đáng sợ của gia chủ như thế nào, người là người mới tới nên không biết, nhưng lão phu biết rõ, nếu như chưa dám đảo bả cầm chắc phần thắng trong tay, lão phu tuyệt đối không dám có những suy nghĩ không đáng có như thế kia.”

Mỗi lần nghĩ tới thủ đoạn của Thẩm Đại Hải khi đối xử với những người bị gán cho cái tội “ phản nghịch”, Thẩm Đại Dũng không kìm được run bắn người lên chảy cả mồ hôi lạnh.

Lão thê có đánh chết cũng tuyệt đối không để bản thân phải hứng chịu những cực hình mà đám người bị cho là phản nghịch phải hứng chịu mà lão từng chứng kiến trước đó.

quan trọng nhất là, tuy đầu óc của Thẩm Đại Dũng tuy đơn giản một chút, nhưng không phải thằng khờ thằng ngu, đám thuộc hạ lâu la dưới quyền thuộc nhóm người thế nào, lão tất nhiên là hiểu rõ.

bảo chúng đi phá làng phá xóm cướp của còn may ra, chứ bảo chúng đối diện với biệt đội cận vệ hùng mạnh mà gia chủ đang nắm trong tay, chỉ sợ người ta một cái xung phong thôi cũng đủ đánh tan nát cái lũ bất tài vô dụng chẳng khác nào đám cướp núi này rồi.

Dựa vào đám người này đảo chánh??? Thẩm Đại Dũng có trăm cái mạng cũng không đủ chết nữa là. Chỉ sợ trong thời khắc quan trọng nhất, lũ khốn này chính là lũ quay đầu bỏ chạy đầu tiên cũng không chừng.

Không trông nhờ được đâu. họa may chỉ còn duy nhất một người còn có thể tin tưởng, giao phó cái lưng cho đối phương, chính là Lý Nhị Cầu ở trước mặt kia kia.

nghĩ tới điều đó, Thẩm Đại Dũng không kìm được phóng ánh mắt đầy "trìu mến" về phía Lý Nhị Cầu, khiến hắn không kìm được run bắt người lên vì sợ hãi.

Mẹ kiếp, chẳng lẽ Dũng gia trong thời gian này hưởng thụ chán phụ nữ rồi, nên bắt đầu chuyển sang có hứng thú với.....

Nếu như Dũng gia lên tiếng yêu cầu, mình nên chấp nhận hay từ chối nhỉ???

Trong đầu không kìm được bắt đầu xuất hiện vô số cảnh tượng hình ảnh " xếp hình" giữa hai thằng đàn ông trên một chiếc giường, Lý Nhị Cầu chảy đầy mồ hôi lạnh.

Tất nhiên, chuyện đó bỏ sang một bên tính sau, liên quan tới tương lai địa vị tiền tài và cả quyền lực của mình, Lý Nhị Cầu tuyệt đối không cam tâm bỏ cuộc như thế, cắn răng nói: “ Nhà họ Xích không phải hứa rằng sẽ giúp Dũng gia nếu như ngài”

“ Hừ, nói thì nói thế nào mà chả được. Chỉ sợ tới lúc vào thời khắc quan trọng nhất, lũ người họ Xích đó đã bỏ chạy mất dép, mặc kệ lão phu sống chết ra sao thì ra rồi.”

“ nhưng mà”

“ không nhưng nhị gì cả, khi chưa thể xác định và đảm bảo nắm chắc phần thắng, chỉ đơn giản một lời hứa hẹn không có gì để bảo đảm của Xích gia, lão phu tuyệt đối không bao giờ có những suy nghĩ không đáng có đó đâu.”

“ nếu như thêm sự trợ giúp của lão phu, không biết Dũng gia có đủ can đảm chơi liều thử một phen không nhỉ???” “ Hả, tiên sinh, ý của người là

Trong lúc Thẩm Đại Dũng tỏ ra quyết tâm từ chối mọi nỗ lực của Lý Nhị Cầu, Trần tiên sinh đứng chờ đợi vểnh tai lên nghe ngóng này giờ đột nhiên lên tiếng, khiến cả hai không kịp được kêu thót lên vì kinh ngạc.

Thì ra là trong thời gian làm khách trong Thẩm phủ, Trần tiên sinh đã dần quen với cuộc sống an nhàn dưng tới tận miệng để ăn, quần áo đưa tới tận người để khoác vào rồi. Hằng tháng đều đặn nhận được " cống nạp" tài nguyên tu luyện từ Thẩm Đại Dũng, không cần phải qua cuộc sống cam khổ cùng cực tranh giành lấy từ bó linh thảo, từng viên đan dược với các đối thủ lạ mặt như trước kia nữa, cuộc sống như thế mới an nhàn thanh thoi và hạnh phúc biết dường nào.

Tuy hàng tháng Thẩm Đại Dũng không thiếu tài nguyên tu luyện dâng lên cho mình, nhưng nói cho cùng, Thẩm Đại Dũng cũng chỉ là một tên trưởng lão hữu danh vô thực dựa hơi con gái mình mà thôi. Bộ không thấy tên khốn này chấp nhận hứng chịu biết bao ác cảm, thù hận, chỉ trích và nguyên rủa của những kẻ bị hấn bốc lột, sống nhờ vào tiền bảo kê thu hàng quý sao??

Đủ hiểu thực tế số tài nguyên mà Trần tiên sinh thu được tuy không thiếu, nhưng nhiều thì tuyệt đối không có, nếu như không muốn nói là không đủ.

Lẽ ra một người ngoài như Trần tiên sinh, cộng thêm thái độ cao cao tại thượng của một kẻ mạnh nguyên thần, tuyệt đối không thèm tham gia vào những cuộc nội đấu vớ vẩn của một gia tộc tầm trung như thế này. Nhưng ai biểu địa vị và quyền lợi của Thẩm Đại Dũng gắn liền và ảnh hưởng tới trực

tiếp lợi ích của bản thân chứ?? Vậy thì không thể ngó lơ không nhúng tay vào được rồi.

Chỉ cần Thẩm Đại Dũng ngồi lên chiếc ghế gia chủ, với thái độ mà đối phương đối xử với mình từ trước tới giờ, còn lo sợ bản thân không được hưởng lợi nhiều hơn gấp nhiều lần so với thời điểm hiện tại sao???

Với một trọc phú mới nổi như Thẩm Đại Dũng, thiếu hụt nhất hiện giờ chính là những nhân tố chủ chốt quan trọng ủng hộ và giúp đỡ, và Trần tiên sinh tự nhận mình chính là nhân tố như thế, đối phương nào dám ngó lơ xem nhẹ, cho dù sau này đã ngồi lên chiếc ghế gia chủ đi nữa, càng phải dựa dẫm nhiều hơn vào mình để giúp đối phương trấn áp những mầm móng nổi loạn âm thầm trong gia tộc, không phải sao??

Nếu như là ngày thường, Trần tiên sinh tuyệt đối không bao giờ chủ động nói thẳng quan điểm của mình, vì cho rằng không đáng để lão mạo hiểm.

Nhưng hiện giờ thì khác, như Lý Nhị Cầu nói, cơ hội ngàn năm có một trời ban cho khi nhà họ Xích đã lên tiếng ủng hộ, nếu không nắm bắt lấy sẽ bị trời đánh đấy.

Còn việc lo sợ Xích gia nuốt lời, trong thời khắc quan trọng bỏ chạy mất dép, Trần tiên sinh không có suy nghĩ nông cạn như Thẩm Đại Dũng. Với lá bùa bảo hộ cực mạnh như Thẩm Thùy Vân đứng ở phía sau, có cho vàng nhà họ Xích cũng không dám nuốt lời chơi xỏ Thẩm Đại Dũng nữa là.

bộ không sợ mọi chuyện bại lộ, Thẩm Thùy Vân quay sang trút cơn thịnh nộ vào cái tên " đồng đội" trời đánh dám bỏ rơi ông già mình lúc hoạn nạn sao??

“ Dững gia, còn do dự gì nữa?? Ngay cả một vị đại năng như Trần tiên sinh cũng đứng về phía chúng ta, cộng thêm anh em phía dưới đồng lòng, ngoài ra còn nhận được sự ủng hộ của một thế lực không thua kém Thẩm gia của chúng ta là bao, nếu như không nắm bắt lấy cơ hội, sẽ ân hận suốt đời đấy ~~~!!!”

Lý Nhị Cầu phấn khích nhảy căng lên, tất nhiên là không thể phụ lòng “ hợp tác” đầy đúng lúc đúng thời của Trần tiên sinh rồi.

“ Trần tiên sinh, có thật là ngài” Thẩm Đại Dững vẫn có chút không tin run giọng hỏi khẳng định.

Mẹ kiếp, nếu như không phải không có lựa chọn, có đánh chết cũng không thêm hợp tác với tên lỗ phu tham mà không có gan, làm việc lớn mà sợ chết như tên Thẩm Đại Dững này.

ngay cả một tên đầu đường xóm chợ như Lý Nhị Cầu còn có can đảm và tầm nhìn hơn tên lỗ phu vô dụng này gấp nhiều lần nữa là.

Khẽ ngật đầu một cái để làm hài lòng tên ngu xuẩn ở trước mặt, Trần tiên sinh quay đầu nhìn sang hướng khác không thêm quan tâm tới đôi phương nữa.

“ hahahaha, ý trời, chắc chắn là ý trời muốn lão phu phải ngồi vào vị trí đó rồi.” Thẩm Đại Dững sau một hồi ngẩng cao đầu cười lớn như thằng điên, đôi mắt đầy chiến ý nhìn chằm chằm vào Lý Nhị Cầu nói: “ Nhị Cầu, tập hợp toàn bộ lực lượng của chúng ta, chúng ta trực tiếp xông thẳng vào Thẩm phủ “ yêu cầu” gia, à không, yêu cầu Thẩm Đại Hải nhường ngôi.”

“ tuân lệnh thưa Dững gia, à không, phải nói là thưa tân gia chủ mới đúng chứ, hì hì.” “ tân gia chủ, tân gia chủ!!! lão phu thích cách xưng hô này, hahahaha ~~~~~!!!”

Trần tiên sinh dùng ánh mắt như nhìn thẳng khờ phóng về phía hai tên ngốc đang “tự sướng” ở phía xa, có chút muốn quay người bỏ đi ngay tức khắc.

Mẹ kiếp, hợp tác với lũ ngốc này, không chừng bị chúng liên lụy mang họa vào thân cũng không chừng, có nên suy nghĩ lại không nhỉ???

“khoan, xin hãy khoan đã thưa Dũng gia, xin nghe Xích mẫu nói một câu.” “ồ, Xích gia chủ có gì muốn nói mời nói ạ.”

Nhìn thấy hai tên ngốc hùng hổ đòi dẫn quân trực tiếp xông thẳng về Thẩm phủ để ép cung, Xích Hạo Tín cũng có chung một cảm giác với Trần tiên sinh rằng tốt nhất nên tránh xa lũ ngu xuẩn này càng sớm càng tốt.

Nhưng đã xác định hợp tác, không thể nói chấm dứt là chấm dứt, không muốn là không muốn được, đành phải cắn răng lên tiếng khuyên can.

“Tuy Dũng gia nhận được sự ủng hộ và trợ giúp của Trần tiên sinh, nhưng dù sao thì Thẩm Đại Hải cũng là gia chủ đương thời của Thẩm gia, không chỉ nhận được sự ủng hộ và tín nhiệm tuyệt đối trong gia tộc, quan trọng nhất là, phạm là gia chủ của gia tộc cho dù là cấp thấp hay cấp cao, ít nhiều đều nắm giữ một vài át chủ bài trong tay, chúng ta chưa nắm rõ tình hình của đối phương đã đâm đầu vào chốn nguy hiểm tuyệt đối không phải là ý hay, mong Dũng gia suy xét cho ạ.”

Xích Hạo Tín không thể không tốn nước bọt để giải thích cho hai tên ngốc đã bị nóng đầu ở trước mặt, lo sợ chúng chơi thật không biết trời cao đất rộng trực tiếp dẫn quân đi đấu với Thẩm Đại Hải thì khổ.

Bộ anh tưởng muốn tạo phản chỉ cần hô hào khẩu hiệu vài câu, sau đó dẫn theo một đám lâu la âm binh xông vào tổng hành dinh của người ta ép

cung là xong chuyện sao?? Nếu đơn giản như thế thì các gia tộc lớn nhỏ trên đại lục Huyền Thiên một ngày phải đổi chủ biết bao nhiêu lần rồi đây.

Bộ anh tưởng chỉ riêng mình anh có át chủ bài, còn đối thủ chỉ là một tên vô lại bất lực, để mặc anh muốn nhào, muốn nặn, muốn bóp thế nào thì bóp sao?? Không nói tới vô số át chủ bài lớn nhỏ mà gia chủ nắm trong tay, chỉ riêng mỗi kỹ năng huyết tể của gia tộc thôi cũng đủ kẻ địch phải khôn khổ đau đầu, phải suy nghĩ một cách kỹ càng thận trọng mới dám quyết định đánh hay không đánh rồi.

Đường đường gia chủ của một trong tam đại gia tộc Sơn Hải thành, ngay cả Xích Trung Nghĩa cũng đã đạt tới cảnh giới tông sư tầng thứ 8, là người có địa vị ngang hàng thậm chí có phần đáng sợ hơn, thực lực của Thảm Đại Hải ít nhất cũng phải là tông sư tầng thứ 9 trở lên, cộng thêm huyết tể nếu như kịp thời kích hoạt, đừng nói là Trần tiên sinh, cho dù là Lý Nguyên Bá hay thậm chí là Bàng Thống ra tay, cũng chưa chắc dễ dàng khuất phục được người ta nữa là.

Thảm Đại Dũng mang theo vẻ mặt ngơ ngác quay sang nhìn về phía Trần tiên sinh như muốn hỏi ý kiến của lão ta.

Trần tiên sinh khẽ dúm mày suy nghĩ một hồi, ngật đầu với Thảm Đại Dũng, ngụ ý nói rằng hãy nghe theo lời khuyên của Xích Hạo Tín.

Lẽ ra Trần tiên sinh cũng có suy nghĩ là dẫn theo Thảm Đại Dũng trực tiếp xông thẳng vào Thảm phủ, một tay vỗ chết gia chủ đương thời xong rồi ném tên lỗ phu này ngồi lên chiếc ghế trống, nhưng sau lời giải thích của Xích Hạo Tín, mới bắt đầu nhìn nhận ra rằng tất cả mọi chuyện không đơn giản như mình nghĩ thì phải.

Dù sao thì Trần tiên sinh cũng xuất thân từ một tên tán tu, tuy có chút thực lực, nhưng kinh nghiệm đối phó với gia tộc không nhiều, nếu như

không muốn nói là hoàn toàn không có, nên cũng suýt chút đã phạm phải một sai lầm như hai tên ngu xuẩn kia.

Nhưng với đầu óc “ bình thường” như Trần tiên sinh, đã nhanh chóng nhận ra sai lầm của mình và sửa sai, gợi ý Thảm Đại Dũng nghe theo lời khuyên của đối phương khi cần thiết.

“ Vậy xin hỏi Xích gia chủ giờ chúng ta cần phải làm sao???”

Trần tiên sinh cũng đã lên tiếng, ngoài ra sau này còn phải nhờ vả nhiều vào “ đồng minh” này, nên Thảm Đại Dũng cố gắng tỏ vẻ tôn trọng đối phương khẽ chấp tay lên tiếng hỏi.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 413: " Gia Cát Lượng" Xích Hạo Tín

“ Dững gia muốn thuận lợi ngồi lên chiếc ghế gia chủ thay thế cho Thảm Đại Hải, ít nhất phải nhận được sự ủng hộ phần lớn thế lực trong gia tộc. Nếu không thì khó có thể nhận cái ngật đầu chấp nhận của " người ấy".” Xích Hạo Tín không ngừng tưởng nhớ tới những ngôn từ đã cố gắng học thuộc lòng trước đó, thay đổi thành phong cách thuyết trình của bản thân, tỏ ra tự tin mỉm cười nói. Đồng thời không quên đưa tay chỉ thẳng lên trời, ngụ ý như đang nhắc tới ai đó.

" thì ra là thế, thế mà lão phu lại quên bég điều này ~~!"“ hợp lý ~~!!” “ Chắc chắn là phải thế rồi.”

Không biết cao siêu như thế nào, nhưng câu đầu tiên nghe có vẻ hợp tình hợp lý thì nên lên tiếng khen ngợi đối phương một tiếng, đó cũng là một cách xã giao và khích đối phương phát huy hơn thế nữa.

“ Chỉ là, muốn nhận được sự ủng hộ của lũ bảo thủ cứng đầu đó tuyệt đối không dễ, đặc biệt là... là" đối với vấn đề này, Thảm Đại Dững tỏ ra đau đầu vô cùng, đặc biệt là nói tới sau cùng, tỏ ra ngại ngùng khó nói, có chút không muốn để người khác biết lý do vì sao.

Thì ra là tên khốn này ngày thường không chỉ thu tiền bảo kê ở các con đường trực thuộc quản lý của Thảm gia, nếu chỉ bấy nhiêu đó thì làm sao mà đủ để thỏa mãn lòng tham vô độ của lão chứ?? Thu tiền bảo kê bên ngoài không đủ, vậy thì bắt đầu nhắm luôn bên trong gia tộc của mình, và trong gia tộc đã không ít thế lực vì áp lực của Thảm Thùy Vân, cắn răng

móc tiền túi ra cống nạp cho Thảm Đại Dũng hằng quý. Có thể nói, với cái hành động thu tiền bảo kê chết dịch đó, Thảm Đại Dũng đã đắc tội gần như hầu hết các thế lực trong gia tộc, không đứng ra chống đối tổ giác lão đã là nể mặt lắm rồi chứ ở đó mà đòi ủng với chả hộ, nằm mơ đề.

“ Còn nữa, Thảm Đại Hải nắm quyền Thảm gia một thời gian dài, đã nhận được sự tín nhiệm và ủng hộ tuyệt đối của đám người trong gia tộc, lũ người đang ủng hộ hẳn không thể nào đột nhiên mất niềm tin vào hẳn mà quay sang ủng hộ chúng ta, cho nên”

“ Về điểm này, Xích mẫu có một vài suy nghĩ, không biết Dũng gia có muốn nghe thử không??” “ Ồ, mời nói ~~!!”

Bảo Thảm Đại Dũng đếm tiền tiêu tiền hay hưởng thụ phụ nữ còn được chứ bảo lão vắt óc suy nghĩ tìm phương án kế hoạch quả thật là làm khó lão quá đi. Lúc này Xích Hạo Tín chủ động lên tiếng “ gợi ý”, Thảm Đại Dũng tất nhiên là không bao giờ từ chối rồi. Đặc biệt với ấn tượng từ lúc gặp mặt tới giờ, Xích Hạo Tín luôn mang theo một hình tượng đầy mưu trí trong mắt của lão, nên quyết định những chuyện “ khó khăn” cứ để đối phương giải quyết, mình chỉ việc làm theo và hưởng thụ thành quả mà thôi.

Về điểm này Thảm Đại Dũng thể hiện khá tốt, ít ra không như những kẻ ngu xuẩn cộng thêm nhiệt tình thành phá hoại, ngu dốt mà cứ cho rằng mình giỏi, khẳng khẳng tất cả phải làm theo ý mình mặc dù điều đó chẳng nên trò trống gì cả.

Đúng là con người có tệ hại dốt nát tới đâu, nhưng ít nhiều cũng có một vài điểm sáng đáng để nhìn nhận, không phải sao??

“ Như vị Lý huynh đệ này vừa nói, Thảm Đại Hải không phải hứa hẹn với Dũng gia rằng, nếu như giải quyết xong nhà họ Xích, sẽ ban thưởng

phần thưởng tương đương phân nửa tài sản của Xích gia cho ngài sao??” “
à, à, cái này, cái này

Xích Hạo Tín cười lạnh nhạt nhạt nói, Thẩm Đại Dũng lộ ra vẻ ngại
ngùng nhất thời không biết trả lời như thế nào.

“ Vậy thì, sau cuộc trò chuyện này, Xích gia sẽ chính thức tuyên bố quy
hàng Dũng gia, đồng nghĩa với Dũng gia đã hoàn thành nhiệm vụ do Thẩm
Đại Hải giao xuống. Nhiệm vụ đã hoàn thành, chắc Thẩm Đại Hải sẽ vô cùng
“ vui vẻ” ban thưởng cho Dũng gia như đã hứa hẹn chứ??” Xích Hạo Tín
đặc biệt nhấn mạnh từ “ vui vẻ” ban thưởng, như muốn nói đều chộc khắp
Thẩm Đại Hải vậy.

Mẹ kiếp, phân nửa tài sản, nói ngon miệng quá nhỉ, đợi tới lúc bắt người
phải tự móc ra từ túi tiền của mình, không biết sắc mặt sẽ đẹp để tới cỡ nào
nhỉ???

“ Chỉ cần Thẩm Đại Hải giữ đúng lời hứa ban thưởng, Dũng gia có thể
dùng số tiền thưởng nhận được dùng làm tiền quà cáp để lấy lòng những thế
lực đang ủng hộ Thẩm Đại Hải trong gia tộc, đối diện với số tiền khổng lồ
đập vào đầu, không biết là nhóm người được cho là ủng hộ tín nhiệm tuyệt
đối Thẩm Đại Hải, có còn đủ tỉnh táo và dũng khí để tiếp tục đứng về phe
hắn không nhỉ?? Dùng tiền của kẻ địch để phá hoại thế lực của chính kẻ
địch đó, nếu như đối phương sử dụng cách này với Dũng gia, tâm trạng của
Dũng gia sẽ “ tốt đẹp” như thế nào nhỉ???”

“ nếu như có kẻ dám chơi chiêu đó với lão phu, lão phu sẽ tức điên lên
hộc máu tại chỗ và muốn giết người ngay tức khắc đấy chứ ~~~!!!” Thẩm
Đại Dũng lộ ra vẻ mặt đầy phần nộ như vẻ hắn đang bị đánh chiêu vậy.
Nhưng ngay sau đó lập tức thay đổi thành sự vui mừng phấn khích: “ Lão
phu hiểu ý của Xích gia chủ rồi, hahahaha, độc, quả thật là độc kế ~~~~!!!”

Không chỉ Thảm Đại Dũng, ngay cả Trần tiên sinh và Lý Nhị Cầu cũng tỏ ra thán phục trước “độc kế” thốt ra từ trong miệng của Xích Hạo Tín.

“ đúng thế, sẽ nổi điên và muốn giết người. Mục đích chính của chúng ta chỉ có vậy thôi. Nếu như Thảm Đại Hải chịu đựng không nổi chủ động ra tay trước với Dũng gia, hẳn sẽ bị rơi vào tình thế thụ động, bị cho là thất tín, không thể chứa chấp công thần của gia tộc, một gia chủ có tâm địa hẹp hòi như thế, thử nghĩ xem còn có mấy ai muốn bán mạng và tin tưởng vào chứ?? Bộ họ không sợ một ngày nào đó, thanh kiếm của vị gia chủ hẹp hòi đó sẽ kề lên cổ mình sao??”

Xích Hạo Tín tựa như bị Không Minh nhập xác, hóa thân thành quân sư đại tài vẩy múa cây quạt lông vũ trong tay, mang theo vẻ mặt đầy mưu trí và tự tin thuyết giảng một cách đầy thuyết phục.

Bộ không thấy ba người kia ai nấy đều ngật đầu lia lịa tỏ ra đầy thán phục sau mỗi câu nói của “ Không Minh nửa mùa” sao??

“ Chỉ là, nếu như Thảm Đại Dũng nuốt lời, không chịu móc tiền ban thưởng ra, thì chúng ta lấy đâu ra tiền để mua chuộc người khác chứ???” Trần tiên sinh cũng không phải hoàn toàn đồng ý kế hoạch của Xích Hạo Tín, ít ra biết suy nghĩ tìm ra những điểm chưa được rõ ràng, lên tiếng hỏi.

“ Thảm Đại Hải không thể và cũng không dám nuốt lời nếu như lão không muốn tự đưa mình vào thế vạn kiếp bất phục. Thú thật, Xích mẩu còn mong muốn hẳn nuốt lời không thực hiện lời hứa cam kết với Dũng gia, chỉ càn tạo cơ hội để chúng ta công kích vào uy tín và danh vọng của lão trong gia tộc mà thôi.”

Xích Hạo Tín tự tin khẳng định.

“ Như đã nói, muốn thuận buồm xuôi gió ngồi lên chiếc ghế gia chủ, điều đầu tiên Dũng gia cần làm, chính là thu phục lấy lòng, tập hợp hết các thế lực chủ chốt có thể quyết định thành bại trong gia tộc, ít nhất phải cho họ có thiện cảm với chúng ta, không hoàn toàn đứng ra chống đối nếu như chúng ta có những hành động sau này.

Ngoài ra, phải khiến cho các thế lực đó tỏ ra thất vọng với Thẩm Đại Hải, một khi đối tượng ủng hộ không thể khiến họ cảm thấy hài lòng, ắt nhiên họ sẽ tìm tới một đối tượng thích hợp khác để ủng hộ. Vấn đề quan trọng sắp tới phải làm, Dũng gia phải chủ động thay đổi hình tượng của mình trong mắt các thế lực trong gia tộc trước đã.

và quá trình thu phục nhân tâm như thế này cực kỳ quan trọng, vì sẽ ảnh hưởng trực tiếp tới việc sau này Dũng gia có thể thuận lợi ngồi lên chiếc ghế đó hay không. Vì nếu không nhận được sự ủng hộ đồng thuận hơn phân nửa thế lực trong gia tộc, vận khí gia chủ tích tụ không đủ, thậm chí có thể thất bại trong quá trình đăng quang sau này.

Và để đề phòng xảy ra tình huống tồi tệ nhất như Trần tiên sinh vừa nêu ra, như đã hứa, Xích gia sẽ ủng hộ và giúp đỡ Dũng gia hết mình về điều này.”

Nói tới sau cùng, Xích Hạo Tín lần nữa từ trong nhẫn Càn Khôn của mình rút ra một chiếc nhẫn Càn khôn khác nữa và đưa qua cho Thẩm Đại Dũng.

Lại tặng tiền???!!!!

Rốt cuộc là đối phương sở hữu tài sản khổng lồ tới mức nào mà có thể mang ra tặng một cách không ngừng nghỉ thế kia nhỉ?? Đúng là gia chủ của một gia tộc có khác, kiểm soát toàn bộ tài sản trong gia tộc, muốn làm gì thì làm, sai sao thì sai, tặng ai thì tặng.

Thẩm Đại Dũng không ngừng cảm thán với độ chơi sộp của Xích Hạo Tín, đồng thời củng cố thêm quyết tâm phải trở thành gia chủ của Thẩm gia bằng mọi giá.

Mẹ kiếp, hiện giờ bố mày muốn sai chút tiền cũng phải suy qua tính lại, chắt chu từng đồng lẻ một, nếu như cả Thẩm gia đều nằm trong kiểm soát của mình, thì cần gì phải qua cuộc sống “ cực khổ bần hàn” như lúc này nữa chứ??

vừa mới nhận trên tay còn chưa cảm thấy gì, nhưng đợi tới khi dùng thần thức kiểm tra nhẫn Càn Khôn xong, Thẩm Đại Dũng không kìm được lần nữa hít sâu một hơi lạnh vào người, phóng ánh mắt đầy kinh ngạc và khó tin về phía Xích Hạo Tín đang mỉm cười ở trước mặt.

Mẹ kiếp, số lượng linh thạch trong nhẫn, bằng tổng số lượng nguyên liệu bị Lý Nhị Cầu chiếm đoạt trước đó, cộng thêm số tiền bảo kê của Thẩm Đại Dũng vừa đòi lại được và còn tính thêm luôn số tiền mà Xích Hạo Tín gọi là quà tạ lỗi trước kia, tất cả cộng lại và còn nhân hai lên nữa.

“ có, có thật là, là giao, giao tặng toàn, toàn bộ những gì có trong, trong nhẫn cho, cho lão phu không, không???”

Lần đầu tiên trong đời cầm một tài sản không lồ như thế trong tay, Thẩm Đại Dũng đã cảm thấy có chút bồng tay nặng tay, ngay cả câu nói cũng không còn trôi chảy, giọng run run như một người đang rơi vào thế hoảng loạn vậy.

“ Vâng, đó xem như là tiền “ trung gian” hàng quý mà Xích mẫu gửi trước cho Dũng gia làm vốn để thực hiện kế hoạch thu phục lòng người.” Xích Hạo Tín mỉm cười nói.

“ cái gì chính là tiền trung gian hàng quý???” mặc dù trước đó cũng suy đoán là sẽ nhận được số tiền không nhỏ mà đối phương hứa hẹn sẽ gửi tặng. Nhưng đợi tới khi chính thức cầm số tiền đó trên tay, mới hiểu rõ số tiền này nó nhiều tới mức đáng sợ như thế nào, tới mức mà ngày thường mình nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới.

Nghĩa là sau này hàng quý mình sẽ nhận được số tiền khổng lồ như thế này?? Mãi mãi và không ngừng sao??

Nghĩ tới điều đó, Thẩm Đại Dũng đã không kìm được nhảy cẫng lên vì phấn khích tột cùng. Cái gì mà tiếc nuối không thể nhận được phân nửa tài sản nếu như không thể hoàn thành nhiệm vụ gì gì đó, đã nhanh chóng bị lão vút hết sang một bên, thay vào đó là sự may thay vô cùng, may thay mình đã sáng suốt nghe theo lời khuyên của Nhị Cầu, nếu như so với những gì nhận được hàng quý sau này, cái phần thưởng nghe có vẻ rất kêu, rất to lớn đó cũng chỉ như hạt cát đổ biển, con muỗi so với con voi mà thôi.

Nhưng nghĩ tới việc phần lớn số tiền trong nhẫn phải dùng làm quà cáp lấy lòng lũ cổ hủ vô dụng trong gia tộc, Thẩm Đại Dũng lại cảm thấy không mấy vui vẻ chút nào.

Mẹ kiếp. tới lúc này mà vẫn còn mang theo suy nghĩ bần nông như thế này, đúng là dạng người không thể làm việc lớn mà.

Tiền đưa tới tận tay, Thẩm Đại Dũng vô cùng tự nhiên đón nhận một cách không cần suy nghĩ, mang theo nụ cười “ hài lòng” nhét chiếc nhẫn vào trong túi áo một cách cẩn thận như mèo giấu cứt, khiến người ngoài nhìn vào chỉ có thể lắc đầu ngao ngán mà thôi.

Thẩm Đại Dũng vui vẻ nhận “ tiền tài trợ” của Xích Hạo Tín, nhưng Xích Hạo Tín thì không ung dung thư thả như những gì ông ta đang thể hiện vẻ bề ngoài.

Với tình hình tài chính của Xích gia thời điểm này, Xích Hạo Tín đã sử dụng tới nguồn tài sản tiết kiệm cuối cùng của Xích gia để chơi sập một phen, dùng làm “ tiền trung gian”, “ tiền tài trợ” để lấy ấn tượng trước với đối phương. Dù gì thì tất cả nếu chỉ xuất phát từ lời nói, sẽ khiến đối phương tỏ ra nghi ngờ hoài nghi độ thiết thực miếng bánh do mình vẽ ra. Nhưng khi đối phương đã nếm thử trái ngọt đầu tiên, còn sợ gì đối phương không ngoan ngoãn hợp tác tiến hành theo kế hoạch đã định sẵn của mình nữa chứ??

Chỉ là, ngay cả " quần lót" cũng móc ra để đặt vào chơi ván cuối cùng rồi, nếu như trong thời gian ngắn không có tiền thu nhập như những gì Dương Kiệt ba hoa trước kia, e rằng nhà họ Xích phải tuyên bố phá sản luôn đấy.

Có thể nói, lúc này bề ngoài mỉm cười bất cần, nhưng thực ra trong lòng đang đau rứa máu, khóc lóc vang trời đấy chứ.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 414: Có Cho Trả Góp Không???

“ Dững gia, số tiền này” “ Xích gia chủ hãy yên tâm, tuy ngày thường lão phu hơi lỗ mãng chút, nhưng việc nào quan trọng, việc nào không thể lơ là, lão phu còn nhận ra được, số tiền này chắc chắn sẽ dùng vào mục đích đúng của nó.”

Nhìn thấy vẻ mặt của Thẩm Đại Dững lúc này, Xích Hạo Tín vô cùng lo sợ tên khốn này “ biến thủ” tất cả bỏ hết vào trong túi mình mà không dùng vào việc chính, định lên tiếng nhắc khéo, nào ngờ Thẩm Đại Dững chỉ vẫy tay mỉm cười lên tiếng bảo đảm.

Nghe thấy lời bảo đảm và dáng vẻ chắc nịch của đối phương, Xích Hạo Tín thầm thở phào nhẹ nhõm.

Thú thật, Xích Hạo Tín chả mong gì tên khốn ở trước mặt sẽ dùng hết số tiền đó vào mục đích chính, chỉ cần hắn chịu mang ra phân nửa thôi cũng đủ để đạt được mục đích rồi.

“ xì, cùng lắm lão phu cắn cắn răng móc ra một phần mười trong số tiền vừa nhận để “ cúng” cho lũ phế vật kia vậy. Ôi, một phần mười tài sản của ta, sao mà đau nhói quá đi ~~~~!!!”

Nhưng dường như Thẩm Đại Dững không nghĩ vậy, đối với lão, bắt móc ra một phần mười đã như muốn lấy mạng lão rồi, làm gì có chuyện lấy ra phân nửa trong số tiền để “ tặng không” cho kẻ khác chứ nhỉ???

Xích Hạo Tín tất nhiên là không biết những gì Thảm Đại Dũng đang nghĩ, nghe thấy đối phương đã nhận lời, xem như kế hoạch ban đầu đã thành công mỹ mãn, trong lòng không kìm được thâm thở phào nhẹ nhõm.

Thú thật, vừa phải ghi nhớ lời thoại, vừa phải làm đúng biểu cảm cảm xúc trên khuôn mặt và động tác cơ thể, nghề ‘ diễn xuất’ này xem ra không đơn giản tí nào ấy nhỉ!!

“ Vậy thì, bắt đầu từ hôm nay, vạn sự trông nhờ vào Dũng gia ạ.” Mục đích đã đạt thành, Xích Hạo Tín không muốn tiếp xúc với tên lão phu đáng ghét ở trước mặt nữa, khẽ chấp tay thi lễ kết thúc cuộc đàm phán đã mang lại kết quả khả quan cho song phương.

“ Chắc chắn, chắc chắn thế rồi, hahaha ~~!! Đã là người cùng nhà, tương thân tương ái hỗ trợ lẫn nhau là lẽ đương nhiên. Xích gia chủ hãy yên tâm, sau này Vân nhi từ Thánh Hỏa tông quay về, lão phu sẽ truyền đạt lại ý nguyện và mong muốn của Xích gia cho Vân nhi biết, đồng thời sẽ nói tốt đẹp vài câu cho Xích gia, thế nào, thấy lão phu đối xử với “ đồng minh bạn bè” quá tốt luôn đúng không nè?? Hahahahaah ~~~!!!”

Thảm Đại Dũng ngẩng cao đầu há há cười lớn đầy đắc chí nói.

Đúng là đồ trọc phú mà ~~!!!

Khẽ ngật đầu với Trần tiên sinh một cái, Trần tiên sinh lập tức thu lại chân nguyên của mình vào cơ thể, chấm dứt phong tỏa không gian khu vực xung quanh.

“ bắt đầu từ hôm nay, từ thời điểm này, Xích gia xin được quy hàng thần phục dưới trướng Dũng gia dưới tất cả sự chân thành và quyết tâm, mong nhận sự chấp thuận của Dũng gia ạ.”

Mặc dù không muốn, nhưng đã diễn kịch thì phải diễn cho tới, Xích Hạo Tín quỳ một chân trước mặt Thẩm Đại Dũng, mang theo vẻ mặt và thái độ đầy chân thành, kỳ vọng lớn tiếng buông ra lời tuyên bố quy hàng.

“ á da Xích gia chủ mau mau đứng dậy, mau mau đứng dậy.” Người ta đã chủ động “ nâng tầm” mình như thế, tuyệt đối không thể thất lễ được, Thẩm Đại Dũng phấn khích cười lớn đầy tự hào, bước tới hai tay giơ ra đỡ lấy đối phương đứng dậy, không ngừng làm ra những động tác vỗ vai như sắp đang ca ngợi khích lệ nhân viên của mình vậy.

“ Trước tiên, thuộc hạ xin kính chúc Dũng gia đã hoàn thành nghĩa cử vĩ đại mà bao đời gia chủ nhà họ Thẩm chưa thể làm được, xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ giải quyết đối thủ cạnh tranh truyền kiếp của gia tộc, bắt đầu từ hôm nay, Xích gia nguyện trở thành “ đồng minh” đặc lực nhất cùng đồng hành trên con đường phát triển của Thẩm gia, quan trọng nhất là, Xích gia sẽ luôn sát cánh kề vai bên cạnh Dũng gia với bất kỳ tình huống nào ạ ~~~!!!”

Xích Hạo Tín tạo ra dáng vẻ và thái độ muốn chân thành bao nhiêu có bấy nhiêu, nghiêm giọng trịnh trọng nói.

Câu tuyên bố của Xích Hạo Tín mang thông điệp rất rõ ràng, chỉ xem Thẩm gia như là đồng minh bất đắc dĩ, người mà Xích gia quy hàng, chỉ duy nhất mỗi mình Thẩm Đại Dũng, đồng thời khẳng định lập trường của mình, sẽ ủng hộ tuyệt đối đối với Thẩm Đại Dũng ở bất kỳ trường hợp nào.

Chỉ cần là một người có chút đầu óc, cũng có thể hình dung ra được câu nói đầy “ ngụ ý” của Xích Hạo Tín muốn nhấn nhủ điều gì rồi.

Nghĩa là Thẩm Đại Dũng hiện giờ có tạo phản giành ngôi, Xích gia cũng sẵn sàng chống lưng và trở thành quân tiên phong xông pha mặt trận.

Câu tuyên bố của Xích Hạo Tín đã khiến không ít thế lực đang âm thầm theo dõi không kìm được hít sâu một hơi lạnh vào người.

Chẳng lẽ Sơn Hải thành sắp nổi sóng sao???

không ít đã bắt đầu thâm đánh giá và suy nghĩ lại mối quan hệ với Xích gia, tuyệt đối không thể tiếp tục thái độ tương sập đổ cả nhóm lao ra đây sập luôn như trước kia nữa.

Đừng nói đám gia tộc thế lực bên ngoài, thậm chí chính Thảm gia vào thời điểm này muốn tiếp tục ra tay, còn phải xem xem sắc mặt và tâm trạng của Thảm Đại Dũng, nói đúng hơn là Thảm Thùy Vân như thế nào mới dám có hành động.

Xích gia như được cải tử hồi sinh rồi ~~!!

“ hahaha, lão phu sẽ ghi nhớ lấy lời tuyên bố của Xích gia chủ ~~~~!”
Thảm Đại Dũng ngật đầu hài lòng, đôi mắt không tự chủ lóe qua tia sáng đầy tham vọng.

Tham vọng của con người một khi đã bị khơi dậy, chỉ có thể không ngừng phình to ra chứ nào có thể dập tắt được nữa đâu chứ.

“ ngoài ra, thuộc hạ cung chúc Dũng gia sau khi hoàn thành nhiệm vụ do Thảm gia chủ giao xuống, có thể nhận được phần thưởng như ông ta đã hứa hẹn, nếu như có chuyện gì cần giúp đỡ xin cứ lên tiếng, như đã nói, Xích gia luôn đứng ở bên cạnh ủng hộ giúp đỡ Dũng gia bất kỳ tình huống trường hợp nào.”

Ép cung, tuyệt đối là một câu hăm dọa ép cung đầy ẩn ý của Xích gia nhắm tới gia chủ nhà họ Thảm.

Dậy sóng rồi, dậy sóng thật rồi!!! Xích gia đã mở phát đạn phản công đầu tiên đối với nhà họ Thẩm.

“ Chắc chắn, chắc chắn thế rồi, vạn sự trông nhờ vào Xích gia chủ.”
Thẩm Đại Dũng ngẩng cao đầu há há cười lớn, xem ra tên khốn này tỏ ra phần khích đắc chí vô cùng.

Cũng phải thôi, không chỉ ăn ở bên Xích gia, sắp tới còn ăn thêm một phần ở Thẩm gia, túi tiền càng lúc càng phình to ra không biết bao nhiêu lần, không vui mừng đắc chí mới là lạ á.

Câu đáp trả của Thẩm Đại Dũng chẳng khác nào châm thêm dầu vào lửa trong tình huống này, khiến không ít tai to mặt lớn trong Sơn Hải thành phải giật nảy mình, thận trọng nhìn nhận lại toàn bộ vấn đề đang và sắp có thể xảy ra.

Rõ ràng giữa Xích gia và Thẩm Đại Dũng không chỉ đơn thuần là quy hàng thần phục thông thường, vì thái độ giữa cả hai tuyệt đối không phải là một cấp trên và cấp dưới đơn giản, giữa cả hai chắc chắn có một vụ giao kèo nào đó được hình thành, đặc biệt là trong trường hợp vị đại năng đi chung với Thẩm Đại Dũng đã sử dụng phong tỏa không gian lúc nãy.

“ vậy thuộc hạ kính chúc Dũng gia vạn sự suôn sẻ, khi nào có thời gian, mời ghé qua Xích phủ, thuộc hạ sẽ mở một tiệc chiêu đãi long trọng với Dũng gia ạ.”

“ chắc chắn, đợi khi nào mọi việc giải quyết xong, lão phu sẽ ghé qua Xích gia.”

Thẩm Đại Dũng không ngừng ngật đầu tỏ vẻ hài lòng xong, quay sang Trần tiên sinh cười nói: “ tiên sinh, mọi chuyện đã giải quyết xong, khi nào

về tới Thảm phủ lão phu sẽ nhờ Nhị Cầu mang phần quà tạ ơn tới cho tiên sinh.”

Không biết có phải nghe nhầm không, nhưng dường như khẩu khí của Thảm Đại Dũng khi đối diện với Trần tiên sinh không còn tỏ ra hèn thấp thận trọng e dè như trước kia thì phải.

Trần tiên sinh khẽ dúm mày rồi ngật đầu một cái, trực tiếp quay người nhấc bổng lên không trung, bay thẳng về phía Thảm phủ.

Thái độ của một tên gia của gia tộc chủ tâm trung như thế nào Trần tiên sinh chả buồn bận tâm, chỉ cần đối phương không giở trò định ngồi lên đầu mình ị trên đó, tiền “ cống nạp” đầy đủ, tỏ thái độ một chút cũng không sao, dù gì người ta cũng sắp bước lên ngôi ở chiếc ghế đó kia mà.

“ Nhị Cầu, chúng ta cũng quay về thôi ~~~!!” Nhìn chằm chằm về hướng Trần tiên sinh biến mất hồi lâu, Thảm Đại Dũng đột nhiên lên tiếng.

“ Vâng vâng, người đâu, còn không mau mau mở đường để đưa Dũng gia quay về phủ hả ~~~~~!!”

Nịnh thần, quân sư đầu chó của Thảm Đại Dũng lập tức thể hiện vai trò của mình, cái cách di chuyển khoa trương như thế này chẳng khác nào cảnh hoàng đế xuất tuần, đi tới đâu khiến cư dân gà bay chó chạy tới đó khiến dân chúng xung quanh oán hận vô cùng.

Trước khi quay đi, Lý Nhị Cầu không quên phóng ánh mắt đầy oán hận và cay độc về phía Lý Nguyên Bá ở phía xa, chỉ là hiện giờ hai bên trên danh nghĩa là “ đồng minh”, “ cấp trên và cấp dưới”, chủ nhân còn chưa lên tiếng, hần nào dám làm càn, chỉ còn cách nén nuốt trôi nén nhịn nổi bức xúc hận thù trong lòng trước đã.

Hãy đợi đấy, vụ này chưa xong đâu, một ngày nào đó ta sẽ khiến người phải quỳ lạy dưới chân ta khóc lóc van xin tha mạng, hừ hừ ~~~!!!

Con người khi bị hận thù che mờ lý trí và đôi mắt, sẽ trở nên điên không sợ sủng, một tên lưu manh phé vật chỉ đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 5, tầng thứ 6 như Lý Nhị Cầu, thế mà dám ôm mộng một ngày nào đó một kẻ mạnh nguyên thần, không biết lớn mạnh hơn hẳn biết bao nhiêu lần, có thể dùng từ một ở trên trời, một ở dưới tận đáy lòng đất, người ta chỉ cần búng tay nhẹ một cái đã đủ khiến hắn tan xương nát thịt, thế mà dám xuất hiện những suy nghĩ viển vong tới mức hoang đường như thế, không biết là nên khen hắn gan dạ hay ngu ngốc đây.

Và dường như Lý Nguyên Bá cũng cảm nhận được ánh mắt đầy “chan chứa” của đối phương, quay đầu nhìn thẳng về phía Lý Nhị Cầu, nhẹ nguyên hàm răng lên tặng cho đối phương một nụ cười đầy “thân thiện”.

Lý Nhị Cầu không kìm được giật nảy mình suýt chút nữa thì nhảy cẫng lên vì sợ hãi. Vội vã thu lại ánh mắt của mình và quay người đi theo phía sau Thẩm Đại Dũng, lo sợ lần nữa bị đối phương hạ nhục thêm lần nữa thì khổ.

Đối với con ác ma kia, Lý Nhị Cầu không cho rằng Dũng gia có thể bảo vệ được sự an toàn cho mình.

Sinh mạng có thể không bị đe dọa đấy, nhưng giữa thanh thiên bạch nhật, giữa đám đông ngoài đường chợ lớn như thế này, bị làm nhục trước công chúng tuyệt đối không thể chấp nhận được đối với Lý Nhị Cầu vào thời điểm này, đặc biệt là tên khốn này cho rằng địa vị của bản thân sắp tới sẽ được nâng cao thêm vài ba bậc, càng không muốn để lại hình ảnh không tốt đẹp trong mắt thiên hạ.

Đầy đây, Cầu gia là người có địa vị, là mặt mũi đại diện cho Dũng gia, tuyệt đối không được để bản thân làm ảnh hưởng ô uế tới hình ảnh của chủ nhân mình.

Nên vô cùng biết điều thu lại ánh mắt hận thù và suy nghĩ không đáng có của bản thân, như một con cún đi theo phía sau Thẩm Đại Dũng đang hiên ngang bước đi như một vị vua dưới sự tháp tùng của dàn âm binh lâu la hùng hậu đang tích cực mở đường ở phía trước.

Thẩm Đại Dũng rời đi rồi nhưng Xích Hạo Tín còn chưa thể, vì ông ta còn phải ở lại dọn dẹp chiến trường, bồi thường tổn thất cho cư dân xung quanh bị thiệt hại nặng nề do trận giao chiến lúc nãy giữa Lý Nguyên Bá và Trần tiên sinh.

Nhìn vào con số tổng kết số tiền đền bù thiệt hại sau khi thống kê xong, sắc mặt của Xích Hạo Tín lần nữa như muốn sụp đổ ngay tức khắc.

Mẹ kiếp, vừa mới cắt xong miếng thịt lớn để biểu không cho tên lỗ phu kia, giờ lại phải gánh thêm một khoảng nợ khổng lồ. Đúng là họa vô đơn chí mà, chắc năm nay là là năm hạn của Xích gia nên mới xui tận mạng như thế này.

Xích Hạo Tín chỉ muốn hỏi là, cư dân có đồng ý cho trả góp không nhỉ???

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 415: Báo Tin Vui!!

Xoảng ~~~~~!!!

Ngay trong phòng làm việc của Thảm Đại Hải, một tiếng vỡ nát của gốm sứ vang lên, tiếp theo sau đó là sát khí tung hoành, nhiệt độ trong phòng đột nhiên hạ xuống tới mức gần như đóng băng và trở nên im lặng tới mức đáng sợ đang tràn ngập trong căn phòng rộng hơn cả trăm mét vuông này.

Chỉ thấy Thảm Đại Hải với sắc mặt đen xì như than, cơ mắt không ngừng co giật liên hồi, nhìn chằm chằm về hướng cửa ra vào phòng khách, nhưng đang suy nghĩ tính toán điều gì đó thì phải.

Thảm Nghệ Mưu miệng không dám nói, mũi không dám thở nặng, chỉ lặng lẽ đứng sang một bên, lâu lâu khẽ đưa mắt liếc nhìn chủ nhân của mình để xem phản ứng của đối phương như thế nào.

Xem ra Thảm Đại Hải đã nhận được toàn bộ thông tin diễn ra trước cửa tiệm của Xích gia rồi nhỉ.

Hít hà hít hà ~~~~~!!!

Không ngừng hít sâu vào người để bình tâm lại, giọng nói tràn đầy sát khí của Thảm Đại Hải đột nhiên vang lên: “ Ý người nói là, Xích gia đã chủ động quy hàng thần phục Thảm Đại Dũng, và tên lỗ phu ngu xuẩn đó, đã chấp nhận lời quy hàng của người ta??”

“ thưa vâng ạ.” Thẩm Nghệ Mưu chấp tay ngật đầu trả lời, đồng thời lộ ra vẻ lo lắng trên khuôn mặt của mình.

“ hahahaha, không ngờ, không ngờ có một ngày mà ta phải trúng đòn hồi mã thương đau như thế này của Xích gia, hahaha ~~~~~!!!” Thẩm Đại Hải đột nhiên bật cười như điên như dại, nhưng không khó để nghe được sự giận dữ tới tột cùng từ câu nói của lão ta.

“ Xích Hạo Tín, người tự xưng là gia chủ đương thời của Xích gia. Đã có thông tin về người này chưa???”

Sau một hồi bình tĩnh lại, đôi mắt tràn đầy gân máu và thù hận của Thẩm Đại Hải nhìn chằm chằm Thẩm Nghệ Mưu ở trước mặt, lạnh lạnh hỏi.

“ dạ, theo thông tin thu thập được, Xích Hạo Tín chính là con trai ruột thịt của Xích Trung Hiếu, và Xích Trung Hiếu, chính là em trai cùng huyết thống với Xích Trung Nghĩa, tiền gia chủ nhà họ Xích ạ. Ngoài ra, thân nhân của Xích Hạo Tín còn một vị phu nhân và một đứa con trai tên là Xích Tiểu Lâm, nghe nói từng là gia nhập vào Thánh Hỏa tông như Vân tiểu thư ạ.”

Mạng lưới thông tin của tam đại gia tộc quả thật đáng sợ, chưa tới nửa ngày, mọi thông tin thân phận quan hệ của bất kỳ ai, chỉ cần muốn là có thể dâng lên tới tận bàn làm việc trong thời gian ngắn nhất.

" Hả?? Con trai của Xích Hạo Tín là một đệ tử tông môn???" " Gia chủ xin hãy yên tâm, theo thông tin thu thập được thì, tên Xích Tiểu Lâm này, chỉ gia nhập Thánh Hỏa Tông với tư cách một đệ tử tạp vụ, nếu như so với Vân tiểu thư tuyệt đối là mang một con kiến đi so thể hình với một con voi, huống chi, thông tin ghi chú rằng, Xích Tiểu Lâm đã tử nạn trong một cuộc thí luyện tự nguyện rồi ạ."

" Thì ra là thế ~~!!" Thảm Đại Hải thầm thở phào nhẹ nhõm. Một Thảm Thùy Vân đã khiến Thảm Đại Hải đau đầu vô cùng, giờ nếu như có thêm một Xích Tiểu Lâm gì gì đó, chắc chắn không phải là điều tốt đẹp gì rồi.

Thú thật, lão đã vô cùng dị ứng với cái gọi là đệ tử tông môn lắm rồi. mặc dù lão cũng hưởng lợi không ít từ thứ mà lão đang dị ứng.

lợi ích nhiều đấy, nhưng đau đầu khó xử mang lại còn nhiều hơn gấp nhiều lần so với lợi ích mang lại, khiến lão phải nếm trải cảm giác đau khổ trong sự hạnh phúc.

“ trong thời gian gần đây, có ai nhìn thấy hình bóng của cha con Xích Trung Nghĩa không??” “ Dạ không, kể từ khi xuất hiện cảnh huyết thệ xảy ra trong Xích phủ, không ai nhìn thấy cha con Xích Trung Nghĩa nữa ạ, thuộc hạ cho rằng

Không cần Thảm Nghệ Mưu giải thích, Thảm Đại Hải cũng đã hình dung ra kết cục của cha con đối thủ truyền kiếp của mình rồi.

“ Xích Hạo Tín, một con người như thế nào???” “ Bẩm gia chủ, Xích Hạo Tín này trước khi xuất hiện trước công chúng công khai bản thân là gia chủ đường thời của Xích gia, rất hiếm khi lộ diện, càng không nhúng tay vào bất kỳ thứ gì có liên quan tới kinh doanh điều hành trong gia tộc, chỉ được biết là một người trung, hiếu và nghĩa, ngoài ra không còn thêm quá nhiều thông tin hữu ích ạ.”

“ tiếp tục điều tra thêm về người này, ta muốn biết nhiều hơn về người đó trước khi có hành động tiếp theo.” “ Thừa vâng ạ, thuộc hạ sẽ cho người tiếp tục thám thính theo dõi.”

Chỉ vài câu miêu tả từ miệng Thảm Nghệ Mưu không thể khiến Thảm Đại Hải hài lòng. Với một con cáo già như lão, bất kỳ hành động nào trước

khi thực hiện đều phải nắm rõ mọi thông tin liên quan tới đối thủ, một khi chưa thể nắm chắc trên bảy phần chiến thắng trong tay, tuyệt đối không bao giờ thò đầu ra khỏi cái động của mình.

Bài học mới đây tuyệt đối là một bài học khó nuốt trôi mà lão không bao giờ muốn lập lại thêm lần nữa.

“ chỉ là, cho tới thời điểm này, ta vẫn nghĩ chưa thấu là Xích gia đã dùng thứ gì để thuyết phục giao dịch với Thảm Đại Dũng, khiến tên lỗ phu tham lam vô độ đó chấp nhận từ bỏ phân nửa tài sản, chấp nhận lời quy hàng của đối phương???”

Thảm Đại Dũng vừa dùng tay sờ cằm vừa dúu mày lẩm bẩm nói nhỏ, nghĩ hoài vẫn nghĩ chưa thấu rốt cuộc thứ gì đã khiến cho một tên trong mắt chỉ có tiền lại cam tâm tình nguyện từ bỏ một tài sản khổng lồ để chấp nhận lời quy hàng của Xích gia.

Theo thông tin nhận được gần nay, cộng thêm là đối thủ truyền kiếp nhiều năm, hai bên đều biết rõ thực lực tài chính lẫn nhau, Thảm Đại Hải không cho rằng Xích gia sở hữu một thứ gì đó có giá trị cao hơn cả phân nửa tài sản của cả gia tộc, mặc dù tình hình tài chính của Xích gia gần nay không mấy khả quan.

“ hay là Thảm Đại Dũng có bí mật điểm chết gì đó bị Xích gia nắm giữ, và dùng đó là điều kiện ép buộc lão chấp nhận lời quy hàng???”

Thảm Nghệ Mưu thử nói ra suy nghĩ của mình, nhưng Thảm Đại Hải nhanh chóng lắc đầu phủ nhận suy đoán của đối phương.

Thảm Đại Hải không phải chưa nghĩ tới trường hợp này, nhưng khi nghĩ tới tính cách ngông cuồng, đặc biệt là từ lúc phát lên nhờ con gái cưng của mình, càng tỏ ra không sợ trời không sợ đất, vậy thì có bí mật điểm chết gì

có thể khiến lão phải nghi kỵ, chấp nhận từ bỏ phân nửa tài sản của Xích gia chứ???

Từ khi bí mật đó động trời lở đất như Xích Đại Dũng không phải là cha ruột của Thâm Thùy Vân thì may ra.

Nghĩ tới vấn đề đó, Thâm Đại Hải không tìm được giạt mình một cái, nhưng nhanh chóng bình tĩnh và từ bỏ suy đoán vớ vẩn đó.

Các gia tộc trên đại lục Huyền Thiên này, các đứa bé trong gia tộc sau khi ra đời đều được tiến hành “xét nghiệm” máu mủ với cha hoặc mẹ trong gia tộc sinh ra và trưởng thành, để đề phòng trường hợp lãng phí tài nguyên và thời gian để đào tạo những đứa “con rơi” không có huyết thống với gia tộc của mình.

Sau khi ra đời xét nghiệm một lần, khi vừa tròn mười năm tuổi, cũng chính là tuổi tiến hành lễ trưởng thành sẽ xét nghiệm thêm lần nữa để loại bỏ triệt để nghi vấn thân thế của con cháu trong gia tộc. Nếu phát hiện là con hoang con rơi, sẽ trực tiếp bị các trưởng lão trong gia tộc ra tay trấn áp tại chỗ, hoàn toàn không để “lũ lợi dụng” đó có cơ hội phản kháng nữa là.

Và Thâm Thùy Vân, cũng đã từng tiến hành xét nghiệm năm mười năm tuổi tại lễ trưởng thành trước khi gia nhập vào Thánh Hỏa tông, và hoàn toàn xác thực là con ruột của Thâm Đại Dũng, nên nghi vấn này có thể bỏ qua hoàn toàn.

“thôi, chuyện này tính sau, cho dù với bất kỳ lý do gì đi nữa, cũng không thể phủ nhận thay đổi việc Thâm Đại Dũng đã chấp nhận lời quy hàng của Xích gia, không cần do thám thì sau này mọi chuyện cũng sẽ sáng tỏ, thay vì nhắm vào một việc không cần thiết, việc quan trọng nhất hiện giờ chính là tìm hiểu mọi thông tin liên quan tới đối thủ mới của chúng ta,

từ tư duy cho tới thói quen hành động, quan trọng nhất là lá bài tẩy mà đối phương đang nắm giữ để đối phó với Thẩm gia của chúng ta.”

“thuộc hạ hiểu rồi ạ, sẽ gia tăng thêm đội ngũ do thám, bảo đảm sẽ nắm giữ mọi thông tin cận kề chi tiết nhất của đối thủ trong thời gian sớm nhất ạ.”

“ngươi làm việc ta yên tâm.” Thẩm Đại Hải khẽ ngật đầu hài lòng với biểu hiện của vị quản gia của mình, đồng thời không quên buông một lời khen ngợi và khẳng định, cũng đủ để khiến đối phương vui mừng hết lòng tận tâm với mình rồi.

“chỉ là” “có gì cứ nói.”

Nhìn thấy Thẩm Nghệ Mưu định nói mà không dám nói, Thẩm Đại Hải khẽ dúm mày nghiêm giọng lên tiếng.

“Xích gia đã chấp nhận quy hàng Thẩm Đại Dũng, tuy hoàn toàn khác với mong muốn và nội dung nhiệm vụ do gia chủ giao xuống, nhưng thuộc hạ lo ngại tên lỗ phu đó vẫn nhất quyết đổi trắng thành đen, cho rằng bản thân đã hoàn thành nhiệm vụ, chạy tới đòi phần thưởng mà gia chủ đã hứa hẹn ban thưởng cho hãn thì nguy to.”

“Cái này thì” “hahahaha, Thẩm Đại Dũng có việc quan trọng cần gặp gia chủ, mong được tiếp đón ạ ~~~~!!”

Đúng là ban ngày đừng nên nhắc tới ma, nhắc tiền nhắc bạc đâu không thấy, mới nhắc tới tên lỗ phu đã có mặt ngay tức khắc, đúng là bó tay.

“Gia chủ” “dẫn hãn vào đây ~~~!!”

“chủ nợ” đã tìm tới tận trước cửa nhà, có mà trốn đằng trời, chỉ còn cách cắn răng tiếp đón mà thôi, mặc dù trong lòng vô cùng không muốn đi

nữa.

“ hahaha, lâu ngày không gặp, gia chủ vẫn phong thái như ngày nào, cung hỷ, cung hỷ ~~~~!!!”

Không để đối phương chờ lâu, Thẩm Nghệ Mưu đã dẫn Thẩm Đại Dũng mang theo vẻ mặt hớn hở ra mặt bước vào, trên đường bước lên há há cười nói một cách tự nhiên, thái độ hoàn toàn không để vị gia chủ ở trước mặt trong mắt mình vậy.

Tên lỗ phu này ngày càng khó kiểm soát rồi đây!!

Đôi mắt của Thẩm Đại Hải lóe qua tia sáng sắc lạnh, nhưng nhanh chóng được lão che giấu đi, bề mặt vẫn mang theo nụ cười đầy chân thành đứng lên tiếp đón Thẩm Đại Dũng đang hiên ngang bước tới.

Sau vài lời chào hỏi xã giao, cả hai phân chủ khách ngồi xuống, Thẩm Nghệ Mưu nhanh chóng dâng trà lên cho Thẩm Đại Dũng dùng.

“ Gia chủ, hôm nay lão phu tới đây, chính là để thông báo một tin vui động trời, một tin vui có thể nói là mang tính lịch sử ảnh hưởng tới hướng đi tương lai của gia tộc chúng ta. Xin thứ lỗi vì sự đường đột như thế này, nhưng quả thật lão phu đã không thể kìm chế nổi nỗi phấn khích tột cùng trong lòng, nên đã mạo muội chạy thẳng tới tìm gặp gia chủ báo tin khi chưa được cho phép, hô hô hô.”

Thẩm Đại Dũng với vẻ mặt đầy đắc chí và khoái trí, ngẩng cao đầu cười lớn miệng phun đầy nước bọt nói.

“ ồ, không biết Dũng đệ sẽ thông báo tin vui cho huynh trưởng biết đây??? Nhìn thần thái của Dũng đệ lúc này, quả thật đã khiến huynh cảm thấy háo hức ngóng chờ thay rồi đấy, mau mau kể cho huynh nghe nào.”

Mặc dù rất muốn một chương vỗ chết tên lỗ phu vô lễ ở trước mặt, ít nhất cũng phải đuổi cổ tên khốn này đi cho khuất mắt, nhưng Thẩm Đại Hải không thể không giả vờ “ hợp tác” tạo ra dáng vẻ đầy háo hức và tò mò để đáp lại đối phương.

“ Được được, đệ sẽ kể cho gia chủ nghe ngay, kể cho gia chủ nghe ngay, chỉ là, sau khi nghe xong gia chủ đừng có mất hết bình tĩnh nhảy cẫng lên đấy nhé, hế hế ~~~!!”

Thẩm Đại Dũng không quên dùng giọng điệu như muốn trêu chọc đối phương, thái độ trò chuyện như hai kẻ ngang hàng chứ hoàn toàn không phải một thành viên trong gia tộc khi đối diện với gia chủ.

“ thôi nào, Dũng đệ đã khiến huynh trưởng ta đây không thể chờ đợi thêm được nữa rồi, mau, mau, mau kể cho ta nghe xem tin vui gì nào.”

Thẩm Đại Hải lộ ra vẻ mặt “ háo hức tò mò” tột cùng, không ngừng hỏi thúc đối phương bật mí thông tin.

“ haha, nghe kỹ nhé, bắt đầu từ hôm nay, đối thủ truyền kiếp đời đời của Thẩm gia chúng ta, đã chính thức cúi đầu quy hàng dưới trướng của đệ, đồng nghĩa với việc mối nguy hại, đối thủ cản đường cho sự phát triển của gia tộc đã biến mất hoàn toàn, thay vào đó là một đồng minh cực kỳ đáng tin cậy và có thực lực không tệ. Thế nào, sau khi nghe xong thông tin này gia chủ có vui mừng phấn khích tới nỗi suýt chút mất cả kiểm soát, nhảy cẫng lên gào thét vì quá kích không, hô hô ~~~~!”

Thẩm Đại Dũng vừa nói vừa dùng ánh mắt vẻ mặt đầy khiêu khích nhìn chằm chằm vào Thẩm Đại Hải, như muốn xem xem phản ứng của đối phương như thế nào sau khi nghe xong lời báo tin của mình.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 416: Đòn Phản Công Của Thẩm Đại Hải

“ ồ, thật thế sao??? Có thật là thế không Dũng đệ ~~~????”

Nghe xong câu khoe khoang mang tính thăm dò của Thẩm Đại Dũng, Thẩm Đại Hải đột nhiên từ trên ghế nhảy cẫng lên, mang theo vẻ mặt phần khích tột cùng như một người vừa trúng mười tờ vé số độc đắc, toàn thân run rẩy bước tới nắm lấy hai khuỷu tay của Thẩm Đại Dũng, run giọng hỏi.

Mẹ kiếp, không ngờ cũng là một diễn viên có hạng đấy nhỉ!! Đúng là đề có thể ngồi lên chiếc ghế đó, không có chút tài năng diễn xuất tuyệt đối không phải là một gia chủ thành công được.

“ đúng thế, tất cả những gì đệ vừa nói đều là thật cả, chính gia chủ đương thời của Xích gia đã quỳ xuống năn nỉ van xin được quy hàng thần phục dưới trướng đệ ngay giữa thanh thiên bạch nhật, ngay giữa công cộng đường lớn, và đệ đã miễn cưỡng gật đầu chấp nhận do thấy tội nghiệp và thương hại cho tấm lòng đầy chân thành, đồng thời cũng mong muốn giúp gia tộc giải quyết vấn đề đau đầu nhất trong thời gian sớm nhất và ít tổn thất nhất có thể.

Và cuối cùng, giữa đệ và Xích gia đã nhanh chóng tìm được tiếng nói chung và chấp nhận thỏa thuận giữa hai bên, Xích gia sẽ quy hàng cống nạp hàng quý cho đệ, đồng thời sẵn sàng ra tay hỗ trợ giúp đỡ khi Thẩm gia có yêu cầu, ngược lại, Thẩm gia chúng ta sẽ đảm bảo sự cạnh tranh lành mạnh trong việc kinh doanh đan dược và không có những hành động và thái độ thù địch uy hiếp tới sự tồn tại của đối phương trong Sơn Hải thành này.

Không biết đệ đã tự ý tiến hành đàm phán với Xích gia cho ra kết quả như thế có hợp ý của huynh không nhỉ???”

Một câu nói đầy khiêu khích thốt ra từ miệng của Thẩm Đại Dũng, tuyệt đối không phải là do hắn tự nghĩ ra mà đã có người chỉ dạy cho, khiến Thẩm Đại Hải sau khi nghe xong trong đôi mắt không kìm được lóe qua tia sáng đầy giận dữ và muốn phang thây xẻ thịt tên lỗ phu không biết trời cao đất rộng ở trước mắt ngay tức khắc.

Không chỉ Thẩm Đại Hải, ngay cả Thẩm Nghệ Mưu đứng ở phía sau cũng suýt chút không kìm chế nổi lao tới đè đầu tên lỗ phu này xuống đất đập cho một trận cho bồ ghét.

Tiên trăm hậu tẩu xong rồi còn chạy tới trước mặt kẻ cầm quyền ba hoa khoác lác, tuyệt đối là hành vi của lũ loạn thần tặc tử, đi tới đâu cũng sẽ bị kẻ cầm quyền phang thây xẻ thịt cho mà xem.

Chỉ là dưới ánh mắt đầy cảnh cáo của Thẩm Đại Hải phóng qua, Thẩm Nghệ Mưu mới kìm chế lại đứng bất động tại chỗ.

“ làm tốt lắm, huynh không ngờ đệ lại có thể xử lý vụ việc này một cách tài tình và hợp tình hợp lý như thế này. Hahaha, mối lo ngại duy nhất của Thẩm gia chúng ta đã được đệ giải quyết hoàn toàn, vậy thì từ nay sẽ không cần phải lo lắng gì nữa.”

Thẩm Đại Hải ngẩng cao đầu cười một cách phấn khích, không ngừng vỗ tay lên vai của Thẩm Đại Dũng như hành động sắp khen ngợi thuộc hạ của mình vậy.

Nếu như là ngày thường, có thể Thẩm Đại Dũng sẽ vui mừng khôn xiết khi Thẩm Đại Hải có hành động như thế này, nhưng giờ nay lão đã dúi mày tỏ vẻ khó chịu trước hành động vỗ vai khen ngợi của đối phương vô cùng.

mẹ kiếp, bộ cái vai của Dũng gia ta đây để cho người khác muốn vỗ là vỗ sao???

“ nhiệm vụ gia chủ giao xuống đệ đã hoàn thành một cách xuất sắc, không biết phần thưởng mà gia chủ hứa hẹn trước đó khi nào có thể bàn giao cho đệ nhỉ???”

Thẩm Đại Dũng mang theo thái độ và khẩu khí như đang ép cung, nhìn chằm chằm vào Thẩm Đại Hải hỏi.

Cái khác có thể cần phải diễn xuất theo kịch bản soạn sẵn, nhưng vấn đề đòi tiền thì xuất phát từ theo bản năng và nội tâm của lão đây.

“ Dũng gia, dường như người có chút hiểu sai vấn đề. Nhiệm vụ mà gia chủ giao xuống chính là yêu cầu Dũng gia giải quyết xóa sổ hoàn toàn Xích gia, sau đó từ trong tài sản chiếm đoạt được lấy ra phân nửa ban thưởng cho Dũng gia, giờ nay” bốp ~~~~~!!!! Á ~~~~~!!! Rầm ~~~~~!! Crack ~~~ crack ~~~ crack ~~~!!!!

Thẩm Đại Dũng định đánh tráo khái niệm, đổi trắng thành đen lên tiếng đòi tiền, Thẩm Nghệ Mưu tất nhiên là không thể chấp nhận rồi, lên tiếng phản bác lại, nhưng còn chưa dứt câu đã trực tiếp hứng trọn cú tát trời giáng của Thẩm Đại Dũng vào mặt, bị đánh bay ra xa tông gãy vài chiếc bàn ghế rơi ngã nằm run rẩy trên mặt đất.

“ Chủ nhân đang nói chuyện, chỗ đâu mà để lũ chó giữ nhà như người lên tiếng sửa chứ??? Đúng là không biết trên biết dưới gì cả.”

Thẩm Đại Dũng phóng ánh mắt đầy khinh bỉ về phía Thẩm Nghệ Mưu đang nằm co mình run rẩy trên mặt đất, lạnh lạnh nói.

“ gia chủ, những con chó không biết nghe lời chỉ biết sủa bậy như thế này, nên xích mỗ lại hoặc thay thế bằng những con chó ngoan ngoãn biết nghe lời khác, có đúng thế không??”

Lại quay sang Thẩm Đại Hải, buông ra một câu nói đầy khiêu khích thậm chí là sỉ nhục đối phương.

Cái gọi là đánh chó cũng phải coi mặt chủ, huống chi tên khốn này không chỉ đánh chó mà còn quay sang cắn luôn cả mình, nếu như không phải nghi kỵ Thẩm Thùy Vân, Thẩm Đại Hải đã một tay vỗ chết tên lỗ phu đáng chết ở trước mặt ngay tại chỗ rồi, còn để hắn ở đó khoa tay múa vuốt như đúng rồi.

Tên lỗ phu này đáng chết và phải chết, nhưng tuyệt đối không thể chết dưới tay mình, nếu không thì hậu họa khôn lường.

Thẩm Thùy Vân có thể chưa chắc có tình cảm quá sâu đậm với ông già mình, lão chết hay không chết thậm chí không quá bận tâm, nhưng khi biết rõ thủ phạm là ai mà không ra tay báo thù, sẽ bị thiên hạ đàm tiếu đấy.

“ phé vật, đúng là không biết trời cao đất rộng, nơi này làm gì có chỗ để người sủa bậy chứ?? còn không mau mau đứng dậy tạ lỗi và cảm tạ Dũng đệ của ta đã rộng lượng tha mạng và dạy bảo cho người!!”

Mặc dù đau xót thay cho thuộc hạ thân tín của mình, nhưng giờ chưa phải lúc trở mặt với Thẩm Đại Dũng, nên đã nén nhịn cơn thịnh nộ bản thân lại, quay sang Thẩm Nghệ Mưu tỏ vẻ không hài lòng lạnh lạnh quắt mắng.

“ Xin, xin Dũng gia thứ lỗi ạ.” Cho dù muôn màng bất cam, nhưng vẫn phải cắn răng bò dậy, bước tới trước mặt Thẩm Đại Dũng cúi đầu lên tiếng tạ lỗi.

“haha, chuyện nhỏ bỏ qua đi, chú mày nên biết rằng, hôm nay Dũng gia ta đây tát ngươi, chính là đang nhét tiền vào túi ngươi đấy, haha, không cần phải quá cảm kích ta đâu.”

Thẩm Đại Dũng bật cười hơn hở, nhưng về một tiền bối đang dạy dỗ hậu bối của mình cười nói.

Nhét, ta nhét cùi chỏ vào cái mồm của mi thì có ~~~~!!!

“đạ ta, xin đa tạ Dũng gia, tiểu nhân sẽ ghi nhớ bài học này suốt đời ạ ~~!!”

Thẩm Nghệ Mưu “nghiến răng nghiền lợi” nhấn mạnh nói, không cần biết đối phương có hiểu ra ngụ ý câu nói của mình hay không.

“haha, chú mày sẽ còn nhiều thứ phải học tập đấy.” quay sang Thẩm Đại Hải, nhìn chăm chăm vào đối phương tiếp tục vào thẳng vấn đề: “Gia chủ, quay trở về vấn đề chính đây, vậy còn phần thưởng??”

“tất nhiên, Dũng đệ đã hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc, phần thưởng chắc chắn phải có, nếu không thì sau này huynh làm sao có thể làm tới thưởng phạt phân minh, làm gương cho cả gia tộc chứ??” Nghe thấy câu trả lời của Thẩm Đại Hải, Thẩm Đại Dũng đã bật cười hơn hở còn hơn cả lượm được vàng nữa kia.

mà quả thật, nếu như nhận được phần thưởng đầy đủ như đã hứa, còn hơn cả lượm vàng nữa kia.

“Chỉ là, Dũng đệ cũng biết rồi đấy. Tuy tình hình tài chính của Thẩm gia thời gian gần đây tiến triển vượt bậc, nhưng phân nửa tài sản của Xích gia tuyệt đối không phải là một con số nhỏ, nếu như đệ trực tiếp xóa sổ Xích gia xong chiếm đoạt được toàn bộ tài sản của chúng, huynh có thể trực tiếp từ trong số đó lấy ra phân nửa ban thưởng cho Dũng đệ thì quá đơn

giản rồi. Nhưng vấn đề là hiện giờ Dũng đệ đã chấp nhận sự quy hàng của đối phương”

“ Ý của gia chủ là đang trách cứ đệ đúng không??? Cho rằng đệ đã không làm tròn nhiệm vụ như con chó của Huynh vừa nói đúng không???”
Thẩm Đại Dũng khẽ dúm mắt lại, nhìn chăm chăm vào Thẩm Đại Hải lạnh lạnh hỏi, đồng thời tỏ ra cảnh giác vô cùng, trong tay đã xuất hiện một tấm thẻ bài, nếu như đối phương có động tĩnh gì, lập tức ném thẻ bài ra để phòng thân chờ đợi Trần tiên sinh đã mai phục sẵn ở gần nay xông vào giải cứu mình như kế hoạch đã định.

Xem ra đợt ép cung lần này, nhóm Thẩm Đại Dũng đã chuẩn bị sẵn nhiều phương án an toàn, nếu không với cái tính cách tham sống sợ chết như lão, lấy đâu ra dũng khí đứng ngay trước mặt Thẩm Đại Hải ép cung chứ??

“ Không phải, ý của huynh là, do không thể chiếm đoạt tài sản của kẻ bại trận, Thẩm gia chúng ta không thu được một đồng một xu từ Xích gia, cho nên, nếu như lúc này lấy ra một số tiền tương đương phân nửa tài sản của Xích gia để ban thưởng cho đệ là điều tuyệt đối không thể.”

Thẩm Đại Hải tất nhiên là không bao giờ ra tay với tên lỗ phu đáng ghét ở trước mặt vào thời điểm này, mặc dù trong lòng vô cùng mong muốn làm điều đó. Nhưng như đã nói, tên lỗ phu này tuyệt đối không được xảy ra chuyện dưới tay của mình, ngay cả một ít dính dáng tới Thẩm phu cũng tuyệt đối không thể.

“ vậy ý của gia chủ là định nuốt lời, khuất luôn phần thưởng đã hứa hẹn đúng không??”

Sắc mặt của Thẩm Đại Dũng đã trầm đen như than, giọng nói lạnh lùng chứa đầy sát khí hỏi.

“ không phải, ý của huynh là, cùng một lúc lấy ra một số tiền khổng lồ như thế để ban thưởng tuyệt đối là điều bất khả thi, cho nên, hy vọng Dũng đệ thông cảm và đồng ý cho phép huynh ban thưởng theo từng đợt.”

“ ban thưởng theo từng đợt??? ý của gia chủ là”

“ Sau khi thống kê kiểm hạch xong tổng số tài sản của Xích gia dưới sự phối hợp của họ, số tiền đó sẽ chia thành mười đợt dâng gửi tới tay Dũng đệ, mỗi đợt như thế với thời hạn là một năm, chỉ với cách này mới có thể giảm thiểu gánh nặng tài chính trong gia tộc vừa có thể thỏa mãn hài lòng phần thưởng như đã hứa hẹn với Dũng đệ.

Là một thành viên quan trọng có địa vị và tiếng nói nhất nhì trong gia tộc, hy vọng Dũng đệ chấp nhận chịu chút thiệt thòi hy sinh vì gia tộc, chấp nhận phương án chi trả phần thưởng theo từng đợt, huynh xin thay mặt cả gia tộc cảm tạ hành vi trượng nghĩa hết lòng vì gia tộc của Dũng đệ ạ.”

Câu nói của Thẩm Đại Hải trực tiếp đưa ép Thẩm Đại Dũng vào vị thế bất buộc. Nếu như Thẩm Đại Dũng không chấp nhận phương án của gia chủ đề gia, chứng tỏ lão chỉ là một tên vô ơn bội nghĩa trong mắt chỉ có lợi ích cá nhân và không biết suy nghĩ coi trọng lợi ích của gia tộc mình.

Đối với một tên chỉ biết nghĩ tới mình mà không biết nghĩ tới lợi ích gia tộc như thế này, Thẩm Đại Hải hoàn toàn có lý do để từ chối chi trả phần thưởng như đã hứa hẹn mà không mắc phải sự phản cảm và bất bình của những người khác trong gia tộc.

Ai cũng biết rằng, phân nửa tài sản của một trong tam đại gia tộc, không phải nói muốn lấy ra là lấy ra, nếu như trực tiếp chiếm đoạt từ tay đối phương thì không nói, chứ trực tiếp lấy ra từ vốn dự trữ trong gia tộc, cho dù là gia tộc hùng mạnh nhất trong Sơn Hải thành như Thẩm gia đi nữa,

cũng có thể khiến mọi hoạt động kinh doanh thậm chí là sinh hoạt hàng ngày của cả gia tộc bị ngưng trệ điều đứng ngay tức khắc cho mà xem.

Rõ ràng gia chủ đã có thiện ý làm theo lời hứa, nhưng do người ép người quá đáng gây ảnh hưởng tới lợi ích của cả gia tộc, tới lúc đó cho dù Thẩm Đại Hải nuốt lời không thực hiện lời hứa ban thưởng trước đó, chắc chắn cũng sẽ không ai đứng về phía Thẩm Đại Dũng mà còn quay ngược sang chửi hăm không biết nặng nhẹ thì đúng hơn.

Gì chứ so với Thẩm Đại Hải thì Thẩm Đại Dũng vẫn còn một khoảng cách xa vời khi chơi trò âm mưu thủ đoạn đấy.

Thẩm Đại Dũng nhất thời bị ép vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, tiếp tục vùi phần thưởng thì có chút quá đáng đối với gia tộc, đặc biệt là lão đã bắt đầu suy nghĩ tới các mối quan hệ của các thế lực trong gia tộc, càng không muốn hình ảnh bản thân trở nên tồi tệ hơn trong mắt những người ấy, nhưng không đòi thì quá đáng có lỗi với bản thân quá đi.

Một tên lỗ phu đầu óc đơn giản như hần bảo đi đếm tiền hay hưởng thụ gái đẹp còn được, chứ thủ đoạn cũng chỉ bấy nhiêu đó, mọi tình huống diễn tập trước đó không có trường hợp này nên đã khiến lão bối rối có chút không biết phải làm sao.

Khác với vẻ bối rối khó xử pha lẫn bất cam của Thẩm Đại Dũng, Thẩm Đại Hải quay trở về ghế ngồi của mình nhâm nhi ly trà nóng trên tay, vô cùng kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời của đối phương.

Thẩm Nghệ Mưu đứng sang một bên cười mà không giống cười để xem xem tên lỗ phu đầu óc chỉ chứa toàn tiền và phụ nữ trong đó xử lý như thế nào trước đòn hồi mã thương của chủ nhân của mình.

Quả thật là hả lòng hả dạ quá đi, để xem tên lố phu ngu xuẩn này còn trò hề nào để diễn nữa.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 417: Dương Kiệt " Xuất Quan "

“ Thấu hiểu! chia sẻ! Đồng lòng!! đó là tôn chỉ của tất cả các thành viên đối với gia tộc. Nếu như gia chủ đã nói thế, thì đệ sẵn sàng chấp nhận lời đề nghị đó vậy.”

Mặc dù muôn màng bất cam, nhưng Thẩm Đại Dũng tuyệt đối không dám làm phản lại các tôn chỉ phương châm sống tồn tại từ cổ chí kim trong tất cả các gia tộc trên đại lục Huyền Thiên này.

Tất cả các thành viên đều phải đạt lợi ích của cả gia tộc trên hàng đầu, sẵn sàng gánh vác, chia sẻ, thậm chí là hy sinh để bảo vệ lợi ích chung của cả gia tộc khi cần thiết.

Thẩm Đại Dũng tuy ngông cuồng, nhưng tuyệt đối không dám trở thành kẻ tội đồ bị cả thiên hạ trở trách và chửi mắng vì sự ích kỷ chỉ biết nghĩ tới bản thân mà không có trách nhiệm với gia tộc của mình.

Nếu như là trước kia, Thẩm Đại Dũng nào quan tâm tới sống chết của lũ người trong gia tộc, quan trọng nhất là túi tiền của mình phải dày lên trước đã, cùng lắm hứng chịu chỉ trích chửi rủa, nghe riết rồi cũng thành quen, nghiêm trọng nhất cũng chỉ là bị xa lánh bởi tất cả mọi thành viên trong gia tộc, thậm chí cắt bớt hết mọi phúc lợi được hưởng trong gia tộc.

Nhưng khi nắm giữ một số tiền khổng lồ trong tay, tất cả đã là gì khi đối với họ trên thế gian này không thứ gì quan trọng bằng tiền đang nằm trong túi mình cả, vì lợi ích cá nhân có thể từ bỏ tất cả, khi danh dự, sĩ diện chỉ là trò cười trong mắt của những người này mà thôi.

Nhưng nên nhớ lúc này Thảm Đại Dũng đang có ý với chiếc ghế gia chủ như lúc này, nếu như lão bị đánh vào tội danh “ ích kỷ, trong mắt không có gia tộc”, đừng nói là lão, cho dù hậu duệ sau này đời đời kiếp kiếp cũng đừng mong nghĩ tới chiếc ghế gia chủ nữa. Thậm chí còn được bình an ở lại trong gia tộc hay không đã là cả một vấn đề rồi.

quan trọng nhất là, theo lời của Xích Hạo Tín từng chia sẻ rằng, nếu như trong gia tộc không có hơn một nửa thành viên ủng hộ một cách tự nguyện, gia chủ chỉ khí tích tụ không đủ, tuyệt đối không tài nào có thể ung dung bước lên ngôi vào chiếc ghế gia chủ được.

Vì theo tục lệ, tân gia chủ khi tiến hành đăng quang, cũng giống như các vị vua chúa vương triều hay tông chủ tông môn, phải tiến hành cúng tế Thiên Đạo, nếu như gia chủ cìh khí(Thiên tử chi khí hay tông chủ chi khí) không đủ, sẽ không được nhận được sự chấp thuận và nhìn nhận của Thiên Đạo.

Không nhận được đồng ý của Thiên Đạo mà dám tự ý ngồi lên chiếc ghế quyền lực, tất nhiên là cũng được đấy. Nhưng gia tộc đó có chuyện gì xảy ra như thiên tai chết người, bệnh tật không chữa khỏi không biết từ đâu xuất hiện ập xuống đầu cướp đi mạng sống tất cả thành viên trong gia tộc thì đừng có trách vì sao không cảnh báo trước.

Đó là cái giá phải trả khi dám làm phật lòng Thiên Đạo, đáng tối cao, chủ nhân của vạn vật sinh linh trên đại lục Huyền Thiên này.

Thảm Đại Dũng chấp nhận nhượng bộ, nhưng Thảm Đại Hải không lấy đó làm niềm vui, ngược lại trong đôi mắt không tự chủ lóe qua tia sáng đầy cảnh giác.

Một tên lỗ phu trong mắt chỉ có tiền như Thảm Đại Dũng mà chấp nhận nhượng bộ để giữ thể diện danh dự cho bản thân, xem ra trong đầu của tên

khốn này đang có thứ suy nghĩ không mấy hay ho rồi đây.

Mặc dù trong lòng bắt đầu nghi kỵ cảnh giác Thẩm Đại Dũng, nhưng Thẩm Đại Hải vẫn giả vờ mang theo vẻ hài lòng và thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười đầy chân thành khen ngợi: “Dũng đệ biết suy nghĩ thấu hiểu vì lợi ích chung của cả gia tộc, quả thật là điều đáng mừng, huynh xin thay mặt cả gia tộc cảm tạ nghĩa cử sẵn sàng hy sinh lợi ích bản thân để ủng hộ gia tộc.”

Nói xong, khẽ chấp tay cúi đầu thi lễ với Thẩm Đại Dũng một cái. Hành động này rõ ràng là đã nâng tầm Thẩm Đại Dũng lên và kết liễu luôn tâm lý do dự có ý định thay đổi quyết định của đôi phương, khiến lão có bức xúc phần nộ cũng chỉ có thể bấm bụng nuốt trôi trở vào mà thôi.

“hy vọng đệ có thể nhận được những gì mình xứng đáng nhận được trong thời gian sớm nhất.”

Lần nữa rơi vào thế của đôi phương và bị quay như quay con đé, Thẩm Đại Dũng tỏ ra bức xúc khó chịu vô cùng, hừ mạnh một tiếng lạnh lạnh lên tiếng “cảnh cáo” hòng chiếm lại chút thể diện.

“Dũng đệ hãy yên tâm, sau khi cho người thống kê tổng kết lại tài sản từ phía Xích gia, huynh sẽ từ trong kho bạc gia tộc trích ra đủ số lượng linh thạch như đã thảo luận và cho người gửi tới cho đệ ngay tức khắc.”

Thẩm Đại Hải như không nghe được lời cảnh cáo bức bối của đôi phương, vẫn với nụ cười đầy chân thành trên môi, lên tiếng khẳng định đáp trả.

sau khi thống kê tài sản của Xích gia, nghĩa là trước khi thống kê xong, người đừng hòng nhận được một xu của ta. Và phía Xích gia có chịu hợp tác cho kiểm kê hay không, điều đó nằm ngoài khả năng kiểm soát của ta rồi.

Rõ ràng Thẩm Đại Hải đang "chơi chữ" với Thẩm Đại Dũng mà tên lỗ phu đó hoàn toàn không nhận ra đây mà.

Tất nhiên, đưa thì chắc chắn trước sau gì phải đưa rồi, nhưng kéo dài càng lâu càng tốt, càng có lợi cho phía Thẩm Đại Hải, vì.....

“ hừ ~~~~!!!”

Hừ mạnh một tiếng xong, không cần quan tâm đối phương nghĩ gì, trực tiếp từ trên ghế đứng bật dậy và quay người rời khỏi hiện trường một cách dứt khoát.

“ Đồ lỗ phu vô lễ, gia chủ, hấn” “ thôi đi, không cần phải quan tâm tới tên phế vật đó làm gì, hấn cũng chỉ noi được thêm thời gian nữa mà thôi. Thay vì tốn thời gian vào một người sắp chết, chúng ta nên giành sự quan tâm đặc biệt tới đối thủ truyền kiếp đột nhiên trở nên đáng sợ hơn của chúng ta thì hơn.”

Đôi khi Thẩm Đại Dũng rời khỏi hiện trường, Thẩm Nghệ Mưu không kìm được lên tiếng sỉ vả một câu, dường như hấn vẫn còn cay về cú tát phải hứng chịu lúc nãy của đối phương, nhưng Thẩm Đại Hải đã lên tiếng ngăn lại, đôi mắt đầy “ trí tuệ” nhìn chằm chằm về hướng cửa ra vào, tay xoa xoa cằm mỉm cười nói.

“ Lập tức cho người thắt chặt hơn vấn đề thông tin thu thập được từ phía Xích gia. Ngoài ra, bốn gia chủ muốn biết chính xác toàn bộ quá trình cuộc đối thoại giữa Thẩm Đại Dũng và Xích gia, và Xích gia đã sử dụng lá bài nào để thuyết phục được tên lỗ phu ngu xuẩn đó chấp nhận lời quy hàng của Xích gia.”

Thẩm Đại Hải dường như bắt đầu cảm thấy áp lực, không phải từ tên lỗ phu Thẩm Đại Dũng, mà chính từ đối thủ truyền kiếp của gia tộc, Xích gia.

Rõ ràng, đôi phương có thể lợi dụng việc này tung một đòn hồi mã thương đầy cay độc để phản công mình, khiến mình phải rơi vào thế bị động và tổn thất không nhỏ nhưng không thu lại được bất kỳ thứ gì, tuyệt đối không phải một Xích gia trước kia có thể nghĩ ra được.

Xem ra nhân vật bí ẩn chống lưng phía sau Xích gia tuyệt đối không phải là một nhân vật tầm thường, càng không đơn giản chỉ là một tên có thân hình như ma đói đã giao chiến bất phân thắng bại với một kẻ mạnh nguyên thân tầng thứ 4.

Phía sau Xích gia ít nhất phải có hai nhân vật lạ mặt không biết từ đâu chui ra chống lưng.

“ xin vâng ạ, thuộc hạ sẽ cho người tiến hành ngay tức khắc ạ.” Thẩm Nghệ Mưu chấp tay thi lễ nhận lệnh, nhưng vẫn mang theo vẻ khó chịu hỏi: “ Còn phần thưởng như đã hứa, chẳng lẽ giao cho tên lỗ phu đó thật sao???”

“ Giao, vì sao lại không giao chứ??? lời hứa của bốn gia chủ nặng như vàng, một khi đã mở lời thì phải thực hiện bằng mọi giá.” Thẩm Đại Hải cười lạnh nói: “ Số tiền đó xem là tiền cúng mã dành cho hấn. Phân nửa tài sản của Xích gia?? Hấn không sợ nuốt không trôi ghen cổ mà chết nhi?? Hừ hừ, và quan trọng nhất là, hấn có sống thọ tới lúc nhận đầy đủ số tiền đó hay không.”

Cứ nghĩ tới số tiền phải bỏ ra để cúng mã cho tên lỗ phu, tuy chỉ là một phần mười so với dự tính ban đầu, nhưng cũng đủ khiến Thẩm Đại Hải đau xót đứt ruột rồi. Nhưng số tiền này không thể không móc ra, khiến lão tỏ ra căm hận tột cùng cả Thẩm Đại Dũng và Xích gia.

Đặc biệt là Xích gia, lão cho rằng tên lỗ phu đó dám chạy tới vòi tiền thưởng với mình, tuyệt đối có sự chỉ bảo và xúi giục từ phía Xích gia. Nên khiến lão vốn dĩ đã căm hận Xích gia nay càng hận tới tận xương tủy nữa.

- - - - -

“ hahaha, kế hoạch ban đầu của chúng ta xem như thành công mỹ mãn, chỉ là không biết sắc mặt của Thẩm Đại Hải giờ này trông sẽ đẹp cỡ tới cỡ nào nhỉ???”

Ngay sau khi trở về từ hiện trường giao chiến, Xích Hạo Tín mang theo vẻ mặt đầy thỏa mãn vừa nhâm nhi ly trà trên tay vừa cười đùa với Bàn Thống đang ngồi đối diện.

Không biết từ bao giờ, khuôn mặt xấu ma chê quỷ khốc của Bàn Thống lại trở nên ưa nhìn và đẹp đẽ hơn bao giờ trong mắt của Xích Hạo Tín.

Chính người đàn ông này, người đàn ông khiến bất kỳ ai gặp gỡ lần đầu tiên đều muốn quay đầu xa lánh đó, đã giúp Xích gia hồi sinh một cách ngoạn mục, thậm chí tung ra đòn phản công chí mạng đối với kẻ thù đã chèn ép mình tới nỗi suýt chút không ngóc đầu lên nổi.

Giờ nghĩ lại thôi cũng đã mát lòng mát dạ như được ăn một ly kem mát lạnh giữa mùa hè oi bức rồi.

“ Xin hỏi tiên sinh tiếp theo chúng ta cần phải làm gì nữa ạ???”

Xích Hạo Tín tỏ ra vô cùng kính trọng lên tiếng hỏi kè.

“ trước khi nắm rõ bước đi tiếp theo của đối phương, chúng ta tạm thời án binh bất động theo dõi là đủ. Tất nhiên, đừng quên “ hồi thúc” Thẩm Đại Dũng gây áp lực tới Thẩm Đại Hải và mua chuộc lôi kéo các thế lực trong Thẩm phủ về phía lão.”

Bàn Thống khẽ mỉm cười, dùng tay vuốt nhẹ bộ râu con dê dài chưa tới một tấc của mình: “ quan trọng nhất thời điểm này, chính là chờ đợi thông tin phía chúa công.”

Quả thật, nói cho cùng, điểm trọng yếu có thể khiến kế hoạch thành công hay không, chính là trông chờ vào mỗi Dương Kiệt.

Nếu như Dương Kiệt không thể làm được những gì anh ta ba hoa từ trước tới giờ, hay chất lượng và số lượng đáp ứng không đủ, Xích gia có thể đánh mất tất cả những gì gây dựng được từ bữa tới giờ.

Tất cả chỉ là trò cười khi không thể khiến Thẩm Đại Dũng, quan trọng nhất là Thẩm Thùy Vân hài lòng.

Cuộc sống dựa hơi cúi đầu trước kẻ khác quả thật khó chịu quá đi.

Chỉ là với thể lực của Xích gia và Dương Kiệt lúc này, không cho phép họ có thể cứng đầu hiên ngang đứng đối diện đối thủ đáng sợ như Thẩm Thùy Vân.

“ Quả thật, chúng ta đành phải” kết ~~~~~!! “ Chúa công??!!!” “ Dương huynh đệ ~~~!!!”

Chỉ thấy cánh cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Dương Kiệt với dáng vẻ bơ phờ mệt mỏi với điệu bộ nặng trĩu từ bên ngoài bước vào.

Dương Kiệt lắc đầu đầy vẻ ngao ngán, từ trong túi áo lấy ra một chiếc nhẫn Càn khôn ném qua cho Xích Hạo Tín, sau đó ngồi bệt xuống ghế kê đầu lên tay như ngủ gục trên đó vậy.

Quả thật, trong thời gian gần nay để kịp tiến độ, có thể nói Dương Kiệt đã tiến hành luyện đan cả ngày lẫn đêm, tới nỗi quên ăn quên ngủ. Với lượng lao động như thế này, ngay cả một nguyên thần như anh ta cũng có chút chịu không thấu rồi đấy.

Đúng là trong quá trình luyện đan chỉ ngồi im đó không cần phải làm gì, nhưng thần thức của anh ta đã luôn dán chặt vào Càn Khôn Thập từng giây

từng phút không rời, đó là lý do vì sao công việc nghe quá vẻ dễ dàng thành thoi nhưng thực ra không dễ dàng chút nào, ngược lại còn là một cực hình đáng sợ nữa là.

Không tin thử ngồi im một chỗ nhìn chăm chăm vào một thứ gì đó thời gian dài, không chỉ một ngày mà là hai ngày, ba ngày, một tuần hay thậm chí một tháng thử xem, không bị trầm cảm hóa điên mới lạ á.

Cũng may là sau một thời gian luyện đan tích lũy kinh nghiệm, kỹ năng luyện đan của Dương Kiệt đã đạt tới cấp 3, không chỉ có thể luyện chế đan dược cấp 4 trở xuống, tốc độ luyện chế tăng lên gấp ba, bốn lần, và Dương Kiệt chỉ tốn có mười ngày, đã luyện đủ số lượng đan dược cần thiết gian đoạn ban đầu và xuất quan như lúc này.

Muốn hoàn toàn thoát khỏi cảnh tập trung thần thức vào quá trình luyện đan, có thể di chuyển thoải mái cơ thể và luyện đan bất kỳ thời điểm nào, lúc nào mình thích, thậm chí ngay cả trong trại thái chiến đấu đi nữa, luyện đan thuật ít nhất phải tăng lên tới cấp 7 mới đạt được điều đó. Và đó là một con đường khá dài Dương Kiệt phải đi đấy.

“vất vả Dương huynh đệ quá, lão phu xin thay mặt cả Xích gia gửi tới cho huynh đệ lòng biết ơn chân thành nhất ạ.”

Tuy không nắm rõ quá trình luyện đan của Dương Kiệt, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi như một người bị bệnh nặng sắp chết của anh ta lúc này, cũng đủ để Xích Hạo Tín hình dung ra được nỗi cực khổ mà Dương Kiệt phải gánh chịu rồi, nên vô cùng hiển nhiên từ trên ghế đứng bật dậy, khẽ cúi người chấp tay cảm tạ đối phương với thái độ chân thành biết ơn.

Đối phương xứng đáng được nhận sự cảm tạ đầy tôn kính này, không phải sao???

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 418: Sự Kiện Trọng Đại Của Xích Gia

Ba ngày sau khi Dương Kiệt “xuất quan”, ngoại trừ hai gia tộc hùng mạnh nhất và đối lập với Xích gia như Thẩm gia và Chu gia, các gia tộc lớn nhỏ khác cho dù có lập trường thân Thẩm gia, Chu gia hay trung lập, trên tay đều nhận được tấm thiệp mời tham dự sự kiện tiếp quản ngôi vị gia chủ của Xích Hạo Tín, đồng thời cũng là buổi lễ giới thiệu sản phẩm bí ẩn mang tính lịch sử vượt thời đại có thể khiến tất cả mọi người phải kinh ngạc trầm trồ.

Nếu như là khoảng thời gian trước kia, đừng nói là sự kiện tiếp quản ngôi vị gia chủ, cho dù là lễ tang của gia chủ đương thời đi nữa, các gia tộc trong Sơn Hải thành cũng chẳng buồn quan tâm tới một gia tộc đã bị Thẩm gia đàn áp tới mức gần như xóa sổ, tránh tiếp xúc với Xích gia để tránh đắc tội Thẩm gia càng nhiều càng tốt.

Nhưng hiện giờ tình thế đã thay đổi, Xích gia đã chấp nhận cúi đầu quy hàng một trong hai nhân vật đang có tầm ảnh hưởng lớn nhất Thẩm gia thời bấy giờ, Thẩm Đại Dũng, thì mọi chuyện đã lập tức thay đổi một trăm tám mươi độ.

Tuy trên danh nghĩa quy hàng Thẩm Đại Dũng, nhưng bất kỳ ai cũng hiểu rõ rằng, đối tượng mà Xích gia quy hàng, thực chất chính là Thẩm Thùy Vân. Chính vì điều đó đã khiến các gia tộc phải e dè suy nghĩ một cách thận trọng về lập trường và chính sách ngoại giao đối với Xích gia vào thời điểm hiện tại.

Tuy cho tới lúc này vẫn chưa chính thức nhận được cái gật đầu của Thẩm Thùy Vân, thậm chí người ta biết chuyện gì đang xảy ra hay không còn là cả một vấn đề, nhưng chỉ cần kết nối được với Thẩm Đại Dũng, cha ruột của Thẩm Thùy Vân, thì chuyện này xem như đã thành công tới 90%.

Dù sao cũng chỉ là một cái gật đầu, một câu thừa nhận đơn giản, Thẩm Thùy Vân không thể vì chuyện đơn giản như trở bàn tay mà làm phật lòng ông già mình chứ nhỉ???

Và Xích gia, gần như trở thành người của Thẩm Thùy Vân. Mọi quan hệ giữa Thẩm gia và Xích gia cũng phải thay đổi theo, từ đối thủ truyền kiếp mấy trăm năm nay đột nhiên trở thành “đồng minh” với nhau, ít nhất bên bề ngoài là vậy.

Trước khi nhận được sự cho phép của Thẩm Thùy Vân, Thẩm gia không thể và không dám tiếp tục ra tay đối lập đàn áp Xích gia như trước kia nữa.

Tuy vô cùng khinh bỉ thái độ hèn nhát chấp nhận quy hàng của Xích phủ, nhưng thực tế tâm lý ghen tức chiếm đa phần, vì không phải ai cũng có thể quy hàng và nhận được sự chấp thuận của người ta. Và khiến các gia tộc phải suy nghĩ lại cách đối xử với một Xích gia đang có dấu hiệu hồi sinh ngoạn mục.

Tuy Xích gia đã suy yếu đáng kể, nhưng cũng không phải bất kỳ một con chó con mèo nào cũng có thể đụng chạm vào được.

Nếu như không thể tiếp tục thờ ơ đối địch, vậy thì phải tìm cách hàn gắn làm mới lại mối quan hệ thôi. Và sự kiện lần này, chính là cơ hội tốt chứ đâu nữa.

Quan trọng nhất là, câu “quảng cáo” về lễ giới thiệu sản phẩm bí ẩn mang tính vượt thời đại gì gì đó đã kích thích trí tò mò của không ít người.

Khẩu hiệu nghe " kêu" như vậy chắc ít nhiều trong tay của Xích gia phải có trò hay chứ không thể thùng rỗng kêu to được, dù gì người ta cũng là một trong tam đại gia tộc, danh dự sĩ diện còn phải giữ, đâu phải muốn " nổ" là " nổ" bất chấp được đâu chứ nhỉ?

Xích gia chuyên kinh doanh đan dược, vậy thì sản phẩm bí ẩn đó chắc chắn có liên quan tới đan dược. Và khi nhắc tới đan dược mọi người lại không tự chủ nghĩ ngay tới cái tên Thẩm Thùy Vân.

Chẳng lẽ Xích gia đã đạt được thỏa thuận trở thành người đại diện kinh doanh đan dược cho Thẩm Thùy Vân, nên mới xảy ra trường hợp Xích gia quy hàng dưới danh nghĩa của Thẩm Đại Dũng???

Chỉ là, nếu như muốn kinh doanh đan dược, Thẩm Thùy Vân hoàn toàn có thể thông qua Thẩm gia, vì sao lại để cho một người ngoài như Xích gia được hưởng lợi chứ không phải người nhà chứ???

A, hay là loại đan dược này là nguồn cung cấp riêng mà Thẩm Thùy Vân giành cho Thẩm Đại Dũng kiếm chút tiền mua kẹo ăn, và Thẩm Đại Dũng không muốn thông qua Thẩm gia vì lo sợ lợi nhuận thu được sẽ bị sung vào công quỹ gia tộc, nên phải nhờ vào một người ngoài??

Có vấn đề, chắc chắn là có vấn đề ~~~!!

Trong đầu không ít người bắt đầu tự thông não cho bản thân để tìm đủ mọi lý do hợp tình hợp lý nhất có thể.

Và cho dù lý do gì đi nữa, sự kiện diễn ra sắp tới chắc chắn phải có mặt, không trốn tránh được đâu.

Không chỉ các gia tộc trong Sơn Hải thành, tất cả các thế lực bang hội lớn nhỏ, thậm chí thương gia thương lái đều trên tay một tờ rơi quảng cáo

về sự kiện sắp diễn ra. Không cần phải nói, mấy tờ rơi quảng cáo như thế là kiệt tác của Dương Kiệt mang tới từ Trái Đất chứ gì nữa.

Cả Sơn Hải thành đều bàn tán sôi nổi và háo hức chờ đợi tới ngày diễn ra sự kiện, đặc biệt là lễ công bố sản phẩm được cho là bí ẩn độc đáo nhất từ trước tới nay, thậm chí mang tính cách mạng mà Xích gia hùng hồn tuyên bố trên các tờ giấy tuyên truyền của mình.

Không chỉ Sơn Hải thành, các ngôi thành ở khu vực lân cận có giao thương với Sơn Hải thành cũng đã nhận được thông tin và bắt đầu cử người quy tụ về Sơn Hải thành tham dự sự kiện sắp diễn ra, để xem có thể từ trong vụ này tìm ra mối làm ăn béo bở nào không.

Đối với ồn ào của Xích gia thời gian gần đây, cả Thẩm gia và Chu gia đều trở nên im lặng tới mức kỳ lạ. Chắc hai gia tộc đang âm thầm chờ được xem “ trò hề mua vui cho thiên hạ” của Xích gia sẽ diễn ra như thế nào rồi mới tính tiếp chứ nhỉ??

- - - - -

Ngày hai mươi năm tháng chín Thiên Cơ hoàng năm thứ nhất (gọi theo năm tại vị của hoàng đế đương thời vừa đăng cơ là Triệu Thiên Cơ).

Tất cả mọi cửa hàng lớn nhỏ, từ tạp hóa tới chợ rau, đều chủ động đóng cửa ngừng kinh doanh để dành cho một sự kiện trọng đại được bàn qua tán lại không ngừng trong thời gian gần đây, sẽ diễn ra tại hội trường sự kiện lớn nhất được chuyển thể tạm thời từ một chi nhánh cửa hàng lớn nhất, sang trọng nhất của Xích gia.

Bất kỳ ai có trên tay thiệp mời hoặc tờ rơi quảng cáo trên tay, đều nhận được sự tiếp đón tham dự sự kiện từ phía Xích gia, không phân biệt giàu nghèo, không phân biệt giai cấp, và càng không phân biệt già trẻ trai gái rồi.

Tất nhiên, không có gì là tuyệt đối cả, những người sở hữu thiệp mời đa số đều là những gia tộc và thế lực bang hội lớn nhỏ trong Sơn Hải thành, sẽ được Xích gia đón tiếp bên trong hội trường với không gian ghế ngồi thoải mái nhất. Tất nhiên là không thể thiếu trà nước bánh trái hảo hạng chiêu đãi, thậm chí những gia tộc lớn mạnh cá biệt còn có cả mỹ nữ phục vụ trong thời gian diễn ra sự kiện nữa kìa

Còn tầng lớp dân thường tay cầm tờ rơi, chỉ có thể được mời tới quảng trường sân vườn rộng lớn trong cửa hàng, theo dõi sự kiện thông qua một “ màn hình tivi” lớn sẽ “ phát sóng trực tiếp” sự kiện diễn ra trong hội trường.

Nhưng cho dù chỉ có thể thông qua màn hình phát trực tiếp, nhưng đối với dân thường, đã là một niềm vinh hạnh cực lớn đối họ rồi, thậm chí có người suốt cả cuộc đời chưa chắc có tư cách và cơ hội bước vào quảng trường trong các cửa tiệm của Xích gia nữa là.

“ ái da, đây không phải là Ngô gia chủ sao?? Lâu ngày không gặp. phong thái vẫn như xưa, nghe nói một vị thê thiếp của Ngô gia chủ vừa mới sanh hạ quý tử đầu lòng,xin chúc mừng chúc mừng. khi nào đãi tiệc đầy tháng đừng quên đưa bạn cũ này nhé”

“ ồ, thì ra Đường gia chủ. Đa tạ, xin đa tạ lời chúc mừng của huynh, thú thật, mấy ngày nay lão phu cũng vui mừng tới nỗi mất ngủ, sau bao năm cố gắng “ cày ải”, cuối cùng cũng được đấng thiên đạo rủ lòng thương hại ban cho một đứa con để nối dõi tông đường, tiệc đầy tháng chắc chắn phải có, và phải hoành tráng nhất có thể, tới khi đó mời Đường gia chủ bỏ chút thời gian ghé qua tiện xá chung vui ạ.”

“ hô hô, tất nhiên rồi, lão phu phải chuẩn bị sẵn một món quà đầy ý nghĩa để gửi tặng cho quý công tử mới được.”

“ hahaha, xin được thay mặt tiểu tử trong nhà đa tạ Đường gia chủ trước nhé.”

“ Chúng ta vào hội trường rồi nói chuyện tiếp, ai lại đứng ngay trước cửa nhà người ta thế này, thất lễ quá đi. Mời Ngô gia chủ~~~~!!” “ đúng, đúng, vui quá nên quên bém đi mất, mời Đường gia chủ ~~!!”

Ngay trong khu vực đón tiếp khách nơi diễn ra sự kiện, vô số xe ngựa, kiệu đưa rước lớn nhỏ sang trọng khác nhau không ngừng tề tựu hết về nơi này. Tất nhiên là không thể không có cảnh các gia chủ thân quen lâu ngày gặp lại nhau chào hỏi cười đùa xã giao, huynh huynh đệ đệ kè vai sát cánh cùng bước đi vào trong hội trường.

Có bạn bè thân quen tất nhiên là phải có kẻ thù đối thủ với nhau, những câu nói đầy khiêu khích và sắc mùi thuốc súng bắt đầu xuất hiện, và không ít nữa là.

“ Nguyên lão già, nghe nói tháng trước ngươi bị bệnh nặng, bộ chưa chết được nữa sao????”

“ Chết rồi, chỉ là khi về tới kia mấy người phụ trách không đồng ý lão phu tới đây một mình, bắt lão phu quay trở về dẫn người đi chung cho có bè có bạn. Thế nào, ngươi đã sẵn sàng đi chung với lão phu không????”

“ xì, xì, ai thèm có bè có bạn với ngươi, ngươi muốn đi đâu tự đi, đừng có lôi kéo ta theo, ta không đi đâu nhé ~~~~!!!!”

“ hừ, cái đồ chết nhất ~~~!!” “ hừ, cái đồ con lừa ~~~~~!!”

“ ê tên kia, tháng trước trong lúc đi vào bí cảnh, bang hội của bọn ta đang tập trung đối phó với con ma thú cấp 4, ngươi dám dẫn người lên lên vòng ra phía sau lấy cấp bó “ Tiên Linh Thảo” mà bọn ta đang nhắm tới rồi bỏ chạy. Còn nữa, mới tuần trước ngay tại Tuế Nguyệt Lâu, ngươi tranh thủ

ta đang bận đi giải quyết “ đại sự”, dám phồng tay trên giành mất “ tiểu Thanh” của ta, giờ còn dám vác mặt xuất hiện ngay trước mặt ta nữa à???”

“ hừ, thì đã sao nào?? Có trách thì trách bản thân bất tài vô dụng thôi chứ ~~!!!

“ Được, được, tân thù cự hận, để xem hôm nay bố mày không đánh mày phọt kút thì cái tên bố mày sẽ đọc và viết theo kiểu ngược lại.”

“ Xì, ngon thì nhào vô kiểm ăn, để xem bố mày có điu mày lấy một cái không nào ~~~~!!”

Không ít lời qua tiếng lại, chửi rửa mặt sát nhau vang lên không ngừng bắt đầu xuất hiện, thậm chí có thể xảy ra tình trạng xung đột leo thang, xoắn cả tay áo lên chuẩn bị lao vào nhau ầu đả tại chỗ.

Nhìn thấy bầu không khí căng thẳng hầu như mất kiểm soát, các nhân viên tiếp khách của Xích gia đã nhanh chóng lao ra khuyên can và tách rời những thế lực thù địch với nhau, đồng thời phân làm hai khu vực khác biệt nhau đưa họ đi thẳng vào chỗ ngồi của mình.

Trường hợp này giống hệt như dây ghế ngồi sân nhà sân khách tách biệt nhau để tránh đụng độ giữa hai bên có thù hận nhau trong bóng đá ở Trái Đất đây mà.

Những nhân viên đón tiếp và sắp xếp chỗ ngồi cho khách quý của Xích gia ngày hôm nay làm việc trong cực nhọc và nôm nớp lo sợ. Sợ một trong hai bên mất kiểm soát trực tiếp ra tay ngay tại chỗ, là người trực tiếp chạy tới ngăn can không chừng bị vạ lây đánh cho trọng thương, thậm chí mất mạng cũng không chừng.

nên nhớ rằng với địa vị hèn thấp của các nhân viên tiếp khách, cho dù bị đánh chết tại chỗ cũng không ai dám lên tiếng đòi công bằng giùm mình

đấy chứ.

Nhưng điều đó không thể khiến cho sự nhiệt huyết và tận tình vì công việc của đám nhân viên bị chùn bước. Đặc biệt là đối với những nhân viên đã một lòng một dạ hết lòng vì Xích gia vào thời điểm này như tiểu Minh chẳng hạn.

Sau khi chứng kiến màn đập phá cướp bóc bởi nhóm Lý Nhị Cầu, vào thời khắc đó, thế giới gần như sụp đổ trong đôi mắt của những nhân viên sống chết dựa vào lương thưởng như tiểu Minh, vào khoảng cách đó, tiểu Minh hầu như đã tuyệt vọng, cho rằng cuộc đời của mình đã tới lúc bế mạc vì không thể mang nổi tiền lương tháng này về “cống nạp” cho con hổ cái ở nhà, thậm chí đã có lúc nghĩ quân chuẩn bị chạy tới con sông gần Sơn Hải thành nhảy xuống tự vẫn cho thoát kiếp nạn khôn khổ cùng cực của mình.

Và rồi trong lúc tuyệt vọng u ám nhất, tân gia chủ của Xích gia xuất hiện như một tia sáng hy vọng thấp sáng lối đi và giải cứu cho những đứa bé đáng thương với tương lai mịt mù đen tối này.

Không chỉ lương thưởng đầy đủ, thậm chí còn tuyên bố tăng thêm một phần ba tiền lương hàng tháng để tưởng thưởng cho các nhân viên vẫn còn một lòng một dạ tận trung tận thủy ở lại với Xích gia cùng chung sức chung lòng đối diện với nghịch cảnh.

Vào thời điểm đó, tiểu Minh như không thể tin vào những gì tai mình vừa nghe thấy, sau giây phút mơ màng mơ hồ pha lẫn bối rối, tiểu Minh như một kẻ bị đuối nước được cứu vớt bởi phao cứu sinh, tựa như trở về từ cõi chết, như được hồi sinh lần nữa trong cuộc đời, phấn khích nhảy cẫng lên reo hò như một tên điên tên dại, nếu như không phải điều kiện không cho phép, tiểu Minh đã lao tới ôm choàng lấy “vị cứu tinh” của mình bật khóc nức nở đầy cảm kích rồi.

Và cũng ngày hôm đó, tiểu Minh đã hiên ngang bước vào nhà với sấp tiền dày hơn ngày thường gấp đôi trên tay, trực tiếp ném thẳng vào bộ mặt đầy bối rối bất ngờ của con hổ cái trong nhà, trong khoảng cách đó, trong lòng mới mát lòng mát dạ làm sao.

Và tất nhiên là đêm hôm đó tiểu Minh đã được con hổ cái đã biến đổi thành một con mèo con đáng yêu dễ thương “chăm sóc phục vụ tận tình” hiếm thấy trong cuộc sống hôn nhân gần hơn chục năm nay.

Đó là lý do vì sao mặc dù phải đối phó “muôn màng hiểm nguy”, thậm chí có thể nguy hiểm tới tính mạng, tiểu Minh vẫn làm việc một cách sốt sắng không nề sợ hãi, với đầy đủ sự nhiệt huyết cần có trong công việc, bất chấp hiểm nguy làm tròn làm tốt công việc của mình như lúc này.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 419: Lễ Đăng Quang Của Xích Hạo Tín

Thời gian cứ thế trôi qua, những khách mời đặc biệt của sự kiện đã có mặt đầy đủ và được đón tiếp trịnh trọng vào chỗ ngồi đã được sắp xếp chỉ định sẵn. Như đã nói, một phần vì muốn trách trường hợp nổ ra những sự việc không mong muốn, nhưng quan trọng nhất là, mỗi một gia tộc, mỗi một bang hội thế lực, đều có vị trí ghế ngồi theo địa vị và quyền thế tương xứng chứ không phải thích cho ngồi vào đâu là cho.

Xử lý không tốt không chừng có thể làm phật lòng không ít thế lực có mặt tham dự sự kiện ngày hôm nay đây.

Rõ ràng, địa vị và quyền thế của ta cao hơn tên kia gấp nhiều lần, vì sao hẳn lại có thể ngồi ở vị trí hàng đầu và có tầm nhìn tốt như thế kia chứ?? các người muốn sỉ nhục ta đúng không??

Những suy nghĩ đại loại như thế chắc chắn sẽ xuất hiện nếu như Xích gia sắp xếp không khéo cho mà xem.

Cho nên trước khi sự kiện diễn ra, các nhân viên đều phải trải qua một khóa huấn luyện đặc biệt, phải học thuộc lòng ghi nhớ hình tượng khuôn mặt của tất cả các khách quý, gia chủ của các gia tộc, bang chủ của các bang hội, thậm chí những người có quyền lực nhất nhì trong thế lực có thể thay mặt gia chủ hay bang chủ tham dự sự kiện ngày hôm nay. Từ đó đưa rước dẫn dắt đi thẳng vào vị trí chỗ ngồi đã được phân chia sắp xếp trước đó, chỉ cần một sai lầm nhỏ thậm chí mang lại hậu quả khó lường.

Xem ra công việc đưa đón tiếp khách của các nhân viên trong Xích gia tuyệt đối không dễ dàng và đơn giản như chúng ta nghĩ.

Khách mời đã ổn tọa, và thời điểm diễn ra sự kiện tiếp quản ngôi vị gia chủ của tân gia chủ Xích gia và sự kiện giới thiệu sản phẩm bí ẩn đã gần kề.

Hội trường diễn ra sự kiện được bố trí bài bản bằng những dãy ghế hình nửa vòng cung bao quanh một sân khấu lớn ngay vị trí trung tâm, tất nhiên cũng không thể thiếu các phòng “Vip” ở tầng 2 và tầng 3. Những căn phòng này dùng để đón tiếp những vị khách có địa vị và tiếng nói nhất định trong Sơn Hải thành, và căn phòng ở tầng càng cao càng rộng lớn sang trọng, càng đại diện cho địa vị của vị khách trong phòng như thế nào.

Đặc biệt nhất là hai căn phòng duy nhất trên tầng 3, chính là hai căn phòng dành riêng cho hai gia tộc hùng mạnh nhất trong Sơn Hải thành, Thẩm gia và Chu gia.

Mặc dù khi Xích gia tổ chức sự kiện hay ngược lại, gia tộc đối lập sẽ không bao giờ xuất hiện tham dự, nhưng tam đại gia tộc vẫn xây dựng riêng ra một căn phòng đặc biệt được cho là dùng để đón tiếp hai trong tam đại gia tộc còn lại, cái này được diễn giải là cho dù là đối thủ với nhau, thù địch hay căm ghét tới cỡ nào, cũng phải tôn trọng lẫn nhau.

Người có địa vị xã hội càng cao thì càng xem trọng sĩ diện của mình, mặc dù ai cũng biết rõ rằng đã ghét đối phương ra mặt, hận đối phương không chết ngay trước mặt mình, thế mà vẫn phải tạo ra vẻ giả tạo tôn trọng lẫn nhau.

Sống giả tạo như thế này bộ không thấy mệt mỏi lắm sao??

Chỉ là, khách mời ngồi trên ghế ngồi khán đài công cộng không quá khó khăn khi phát hiện trong phòng Vip dành riêng cho Thẩm gia đột nhiên phát

sáng ngày hôm nay.

Đều đó chứng tỏ trong phòng Vip dành cho Thẩm gia đang có người
~~!!

Người của Thẩm gia có mặt tại sự kiện của Xích gia, nếu như là trước kia, tuyệt đối là một tin bom tấn động trời lở đất. nhưng giờ nay khi nghĩ tới quan hệ giữa Thẩm Đại Dũng và Xích gia mới hình thành cách nay không bao lâu, mọi chuyện không còn quá phức tạp nữa rồi.

Người đang ngồi trong phòng Vip của Thẩm gia chắc chắn là Thẩm Đại Dũng, chủ nhân trên danh nghĩa của Xích gia vào thời điểm hiện tại.

Chủ nhân nhận lời mời của thuộc hạ cấp giới tới dự sự kiện, chắc không có gì đáng kinh ngạc nhỉ??

sau một thoáng kinh ngạc bất ngờ, rồi không ai quá bận tâm tới phòng Vip của Thẩm gia nữa, tiếp tục tập trung trao đổi xã giao với người xung quanh.

Trên sân khấu còn có gắn thêm một “ màn hình tivi phẳng” khổng lồ, chắc là dùng để trình chiếu các sản phẩm sắp được giới thiệu như các công ty tập đoàn lớn ở Trái Đất thường làm mỗi khi giới thiệu một sản phẩm của mình đây mà.

Các sắp xếp và bố trí mới mẻ này đã gây sự chú ý và bàn tán tới không ít vị khách có mặt tại hội trường, ai nấy đều mang theo tâm trạng tò mò pha lẫn chút phấn khích chờ đợi khoảnh khắc sự kiện diễn ra sắp tới.

Tèn tèn ten ~~~~~!!!

Trong lúc các vị khách đang ngồi trò chuyện bàn tán xôn xao với người bên cạnh, mọi ánh đèn trong hội trường đột nhiên tắt hẳn, kèm theo là một

điệu nhạc “ phá cách” vang lên, khiến không ít người giật mình hoảng hốt, thậm chí kêu thét đầy bối rối vì không biết chuyện gì đang xảy ra.

Mẹ kiếp, bộ đang muốn nhát ma bọn ta sao hả trời??

Ngay sau khi điệu nhạc kết thúc, gần bảy bóng đèn pha, mỗi bóng đèn có thể tích thô to bằng cơ thể của một người đàn ông trưởng thành, với đủ loại màu sắc bật lên bắn thẳng vào vị trí trung tâm sân khấu.

Có thể chơi kiểu này nữa sao????

Không ít người tỏ ra ấn tượng và thích thú với cách mở đầu sự kiện đầy mới mẻ này, thậm chí đã thâm ghi nhớ trong lòng, để sau này về nghiên cứu có thể “ học hỏi” cách tổ chức sự kiện gây ấn tượng như thế này.

Chỉ thấy một bóng người như từ phía dưới lòng đất từ từ trời lên ngay chính giữa trung tâm sân khấu, tâm điểm chiếu sáng của bảy bóng đèn pha màu công suất lớn.

Bóng người này ăn bận sang trọng chỉnh chu sạch sẽ với bộ trang phục truyền thống màu đỏ của Xích gia, trên môi thường trực nụ cười tự cho là thân thiện thuận mắt nhất có thể, khẽ cúi người chào về ba hướng “ khán đài” ở trước mặt.

“ Tại hạ Xích Trung Hoành, xin được thay mặt đại diện cho gia tộc gửi lời chào hỏi và lòng cảm kích chân thành nhất tới các vị khách quý đã có mặt tham gia sự kiện quan trọng nhất của Xích gia ngày hôm nay. Xin được cảm ơn ạ ~~~~!!!”

Người đàn ông chạc tuổi trung niên này là một trong những bậc cha chú của Xích Hạo Tín cho trong gia tộc. Trước khi bước lên sân khấu, bước ra ánh sáng đèn như ngày hôm nay, địa vị của người này chỉ thuộc dạng người có cũng được, không có cũng chả sao trong Xích gia.

Sở dĩ được điểm mặt và giao cho trọng trách vai trò MC ở màn sự kiện ngày hôm nay, chính là dựa tài khiếu khéo ăn khéo nói, có cái mặt dày và trái tim khổng lồ cho dù bị hàng trăm hàng ngàn người đứng ở trước mặt chỉ thẳng mặt chửi mà có thể làm tới sắc mặt không chút biến đổi, có thể bất chấp phát lờ tất cả những lời chê bai xia xói của người đời giành cho bản thân mà mặt vẫn tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra.

Có thể nói, đây chính là một MC bẩm sinh, trời sanh ra để làm ngành nghề đó mà thôi.

Một “ nhân tài” ngàn năm hiếm gặp như thế, đã được Dương Kiệt vô tình phát hiện và lên tiếng thỉnh mời trở thành MC phụ trách thuyết trình màn ra mắt sự kiện ngày hôm nay.

Ở một sự kiện trọng đại như thế này, không ai thích hợp hơn Xích Trung Hoành trong cái vai trò MC này. Ít nhất là trong Xích gia không có.

Và Xích Trung Hoành quả nhiên không phụ lòng “ nâng đỡ” của Dương Kiệt, lần đầu tiên xuất hiện giữa công chúng, đứng giữa hàng trăm thậm chí hàng ngàn đôi mắt chăm chăm soi nhìn chằm chằm vào từ tứ phía (tính luôn người đang theo dõi sự kiện quan màn hình trực tiếp ở bên ngoài hội trường), mà sắc mặt không nổi hơi thở không gấp, mang theo phong thái và cách ăn nói đầy tự tin và tự nhiên, quả thật không dễ dàng chút nào.

Nên nhớ những người có mặt tại hội trường lúc này không phải là những con chó con mèo tầm thường, tất cả đều thuộc dạng có địa vị xã hội, tai to mặt lớn, một cái hắt hơi, một cái giẫm chân có thể khiến mặt đất trong Sơn Hải thành phải run chuyển, thứ khí thế đáng sợ hình thành tồn tại lâu năm từ đám người này phát tán ra và tất cả đều đổ dồn hết vào một vị trí, vào một người, tuyệt đối không phải một người bình thường có thể thần nhiên chịu đựng được.

Dưới áp lực và khí thế không tự chủ phóng thích ra như vẻ muốn dẫn mặt của đám khách mời có mặt tại hội trường, đặc biệt là đám người thân Thẩm gia đang có ý định gây chuyện để Xích gia bị mất mặt, đừng nói là tỏ ra ung dung điềm tĩnh nói hết câu khi mở đầu sự kiện, làm được đôi chân không run rẩy và mở miệng được hay không đã là cả một vấn đề rồi đấy.

Đối với những “MC” rành nghề thường xuyên tham gia sự kiện lớn thì không nói, đối với một lính mới tò tè như Xích Trung Hoàn lúc này, đã là khá khâm lắm rồi, ít nhất những gì ông ta thể hiện cho tới hiện giờ không có điểm gì để Dương Kiệt chê bai được.

Sau những tiếng vỗ tay mang tính tượng trưng của khách kết thúc, Xích Trung Hoàn vẫn với phong thái đầy tự tin và tự nhiên mỉm cười tiếp tục nói: “ như mọi người đã biết, Xích gia hôm nay sẽ tổ chức sự kiện tiếp quản ngôi vị gia chủ bởi tân gia chủ Xích Hạo Tín, một trong những nhân vật kiệt xuất nhất trong suốt chiều dài lịch sử của Xích gia, sắp tới sẽ chính thức tiếp quản lèo lái một con thuyền khổng lồ to lớn này. Ngay tại nay, ngay thời điểm này, chúng ta xin cho một tràng pháo tay để chính thức cùng tham gia vào lễ tiếp quản ngôi vị gia chủ từ tân gia chủ Xích Hạo Tín của Xích gia ~~~~~!!!”

Âm nhạc lần nữa vang lên, kèm theo tiếng reo hò vỗ tay như sấm vang lên khắp hội trường bởi “ dàn diễn viên” đã được trả tiền và chỉ định sẵn để đẩy bầu không khí lên cao ngút trời.

Tiếng reo hò la hét và vỗ tay đầy phấn khích của đám diễn viên quần chúng đã khuấy động bầu không khí trong hội trường, khiến những người có mặt ở nơi này cũng không tự chủ hòa chung đám đông với những tràng pháo tay và tiếng cười nói đầy tự nhiên.

Con người là động vật đám đông, khi đám đông đang có một biểu hiện như thế này, sẽ kích thích và lôi kéo theo những người xung quanh cùng

hòa chung vào bầu không khí do mình tạo ra.

Ngay sau tiếng reo hò và những tràng vỗ tay đầy nhiệt tình của những người có mặt tại hội trường, chiếc “ màn hình phẳng khổng lồ” trên sân khấu đã bật sáng, xuất hiện hình ảnh một tế đàn đã được chuẩn bị một cách kỹ lưỡng được thiết lập ngay trước tông đường của Xích phủ. Xích Hạo Tín với trang phục gia chủ Xích gia, thần thái nghiêm trang đầy tự tin từng bước từng bước lên tế đàn cao gần cả chục trượng, chuẩn bị tiến hành nghi thức cúng tế và nhậm chức từ sự “ cho phép đồng ý” của Thiên Đạo.

Trên đại lục Huyền Thiên này, từ tông chủ các tông môn, hoàng đế của vương triều cho tới gia chủ của các gia tộc lớn nhỏ khác nhau, muốn danh chính ngôn thuận ngồi lên chiếc ghế quyền lực, đều phải tiến hành nghi thức cúng tế và nhận được sự chấp thuận, “cái ngật đầu” của vị chủ nhân của thiên địa này, Thiên Đạo.

Nếu như không thể nhận được sự chấp thuận của Thiên Đạo, bất kỳ ai dám tự ý bước lên ngôi trên chiếc ghế quyền lực như thế này, cũng sẽ không nhận được sự thừa nhận cả thiên hạ, sẽ bị các thế lực khác xa lánh và phỉ nhổ, nghiêm trọng hơn thậm chí bị vây diệt bởi các thế lực khác bởi sự “ gọi ý” của Thiên Đạo, với lý do với hành vi bất tuân thiên ý của kẻ ngoan cố ngạo đạo.

Còn một việc cũng quan trọng không kém chính là, nếu như gia chủ đương thời khi đăng quang mà không được sự cho phép của Thiên Đạo, tất nhiên là sẽ không nhận được ánh sáng chúc phúc của Thiên Đạo ban xuống mỗi khi có một tông chủ, hoàng đế hay gia chủ “ đăng cơ”. Và ánh sáng chúc phúc đó chính là một phôi thai để tông chủ, hoàng đế và gia chủ có thể tiến hành huyết tế khi tông môn, vương triều và gia tộc khi gặp đại nạn.

Đó cũng là lý do vì sao chỉ có tông chủ, hoàng đế và gia chủ mới có thể nhận được năng lượng khi tiến hành huyết tế mà người khác không thể(nếu

như người khác cũng làm được điều đó thì tam đại lão tổ đâu cần phải tự huyết tể bản thân cho Xích Trung Nghĩa làm chi chứ?? Một trong tam đại lão tổ tiếp nhận năng lượng không phải tốt hơn, ngon hơn là Xích Trung Nghĩa nhận được sao??).

Nghe thì có vẻ phức tạp khó khăn, nhưng thực tế không khó khăn tý nào. Chỉ cần số người tự nguyện ủng hộ tân gia chủ trên một nửa, tân gia chủ tích tụ đủ gia chủ chi khí, tỷ lệ nhận được cái ngật đầu của Thiên Đạo gần như đạt tới 99%(ngoại trừ tên đó là tên phản Thiên Đạo hoặc là đại gian đại ác mất hết nhân tính như lũ người Huyết Ma Đạo).

Có thể hình dung việc chúng ta đang cầm giấy tờ công chứng lên phường Công An, đóng tiền nộp hồ sơ, người phụ trách chỉ cần đối chiếu sơ qua một cái, chỉ cần không có gì đặc biệt, thông thường sẽ đóng dấu cái một.

Và quá trình tiếp quản gia chủ của đại đa số tân gia chủ, đều tương đương như thế. Vì gia tộc, tông chủ và hoàng đế trên cả đại lục Huyền Thiên cộng lại không có trăm vạn cũng trên chục vạn, một ngày biết bao nhiêu tân gia chủ đăng quang, Thiên Đạo hơi sức đâu mà quá bận tâm khảo sát một cách nghiêm khắc tân gia chủ sắp lên ngôi chứ?? Chỉ cần cảm nhận sơ qua không có vấn đề, sẽ lập tức ban phát ánh sáng chúc phúc xuống để hoàn thành nghi lễ.

Ngay sau khi hình ảnh trên “ màn hình” xuất hiện, tất cả mọi ánh mắt lập tức đổ dồn hết lên trên đó. Có người không quá bận tâm, có người tỏ ra kỳ vọng, tất nhiên cũng không thiếu những người không ngừng trù ẻo chửi rủa trong lòng, và tuyệt đối không ít, mặc dù thực ra trong tận thâm tâm của những người trù ẻo đã đoán ra được kết quả, nhưng vẫn cứ thích làm điều đó bất chấp được hay không được, chỉ là để thỏa mãn tâm trạng bất cam của bản thân mà thôi.

Nhất thời, cả hội trường với đầy đủ mọi sắc thái tâm trạng đang không ngừng diễn ra, tất cả đều đổ dồn hết vào lễ cúng tế đang diễn ra của Xích Hạo Tín.

Sở dĩ lễ đăng quang diễn ra trong tình trạng “tường thuật trực tiếp” là vì hội trường không thể tổ chức lễ cúng tế. Tế đàn phải được thiết lập ở vị trí cố định và thông thường là tông đường của các gia tộc. Vì hôm nay vừa là ngày đăng quang, vừa là ngày tổ chức sự kiện giới thiệu sản phẩm, Xích gia không thể mời hết tất cả vào trong Xích phủ của mình để tham dự rồi lại dẫn cả bầy đàn quay trở lại hội trường chứ nhỉ??? Làm thế chỉ lãng phí thời gian và chẳng khác nào mở to cổng thành mời giặc vào nhà, lỡ có ai đó có ý đồ xấu làm loạn trong phủ làm sao mà kiểm soát hết được.

Nên sau khi bàn bạc thảo luận, Xích gia đã quyết định tiến hành lễ đăng quang của Xích Hạo Tín bằng cách tường thuật trực tiếp thông qua Truyền Ảnh thạch như lúc này.

Và Xích gia cũng không sợ bị chỉ trích vì buổi lễ đăng quang mang tính hời hợt như thế này. Vì ai cũng biết rằng, những người có mặt tại hiện trường ngày hôm nay, mục đích chính của họ chính là lễ công bố sản phẩm bí ẩn mang tính vượt thời gian như lời quảng cáo của Xích gia trước đó.

Lễ cúng tế đăng quang chỉ là món khai vị, một tiết mục mang tính phụ họa mà thôi, làm tốt hay tệ cỡ nào cũng chẳng ai quá bận tâm làm gì, nên cần gì phải đầu tư cho thật tốt vào chứ nhỉ??

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 420: Chúng Tôi Gọi Đây Là Chết ~!!

Những gì diễn ra trong quá trình đăng quang vô cùng đơn giản, Xích Hạo Tín bước lên tể đàn đọc tể văn, sau đó quỳ xuống cầu nguyện một cách thành khẩn. Như thường lệ, Thiên Đạo chứng tỏ sự hiện diện của mình bằng những tia thiên lôi giáng trần đánh thẳng xuống xung quanh tể đàn mà Xích Hạo Tín đang quỳ trên đó cầu nguyện, như vẻ muốn “kiểm tra thân thể” và ý chí của đối phương.

Cho tới cuối cùng, kết thúc và rời đi sau khi chiếu rọi một vầng sáng màu ánh bạc xuống cơ thể Xích Hạo Tín, minh chứng cho quá trình đăng quang chức gia chủ của ông ta đã kết thúc mỹ mãn.

Nhìn thấy quá trình kết thúc không xảy ra trường hợp ngoài ý muốn, Xích Trung Hoành thậm chí thở phào nhẹ nhõm, mang theo giọng điệu phấn khích hét lớn: “Chúng tôi vô cùng hân hạnh báo tin, tân gia chủ của Xích gia chính thức tại vị tiếp quản quyền lực dưới sự cho phép của đẳng Thiên Đạo tối cao ~~~~~!!”

Đáp lại lời tuyên bố của Xích Trung Hoành là tiếng reo hò huýt sáo gào thét kèm theo vỗ tay như sấm của đám diễn viên quần chúng đã được chỉ định theo kịch bản.

Với bầu không khí như vậy, cho dù muốn hay không muốn, các vị khách cũng vô cùng biết điều hòa theo những tiếng reo hò và tràng pháo tay.

“Tại hạ biết mọi người đang nóng lòng chờ đợi tiết mục chính của sự kiện diễn ra lần này, nên ngay bây giờ, chính vào thời điểm này, chúng tôi

xin được tuyên bố, lễ công bố sản phẩm bí ẩn mang tính vượt thời đại của Xích gia chính thức bắt đầu ~~~~~!!!”

Sau một khắc giờ tạm nghỉ giữa sự kiện để chuẩn bị cho tiết mục tiếp theo, Xích Trung Hoàn lần nữa quay trở lại sân khấu dưới vô vàn ánh mắt “trông ngóng kỳ vọng” của tất cả những ai có mặt tại hội trường, hùng hồn ngẩng cao đầu lớn tiếng tuyên bố.

Lần này không cần đám diễn viên quần chúng ra tay, không ít vị khách đã chủ động reo hò vỗ tay đầy phấn khích để hưởng ứng lời tuyên bố của Xích Trung Hoàn.

Quả nhiên, nguồn cảm hứng kích thích sự tò mò mà Xích gia tạo ra trước đó đã bắt đầu phát huy tác dụng, những người có mặt tại hội trường đã không thể chờ đợi hơn nữa để xem xem thứ sản phẩm đã được Xích gia khoác lên chiếc áo đầy bí ẩn đó tròn méo ra sao.

“ngay bây giờ, xin quý vị cho một tràng pháo tay để hoan nghênh chào đón vị tân gia chủ của Xích gia, và cũng là người sẽ chủ trì buổi lễ giới thiệu sản phẩm mới ngày hôm nay, Xích Hạo Tín, Xích gia chủ ~~~~~!!!!!”

Huýt ~~~~ huýt ~~~~~ huýt ~~~~!!! Bộp bộp bộp ~~~~
~.....!!

“chào mừng ~ chào mừng ~ chào mừng ~~~~~!!!” “Xích gia chủ ~~~ Xích gia chủ ~~~~~!!”

Đám diễn viên quần chúng cực lực đẩy cao sức nóng bầu không khí trong hội trường, cảnh tượng chẳng khác nào show diễn của một ca sĩ hạng A chuẩn bị bước lên sân khấu dưới sự ngóng chờ mòn mỏi của đám fan cuồng nhiệt quá khích vậy.

Xích Hạo Tín với bộ trang phục gia chủ chính chu không kém phần nghiêm trang, với nụ cười ngạo nghễ đầy tự tin như không khiến người khác phản cảm, dưới ánh đèn đầy màu sắc chiếu rọi, từng bước từng bước từ phía hậu trường bước ra sân khấu.

“hôm nay, tôi đã có mặt ở đây ~~~~!!”

Sau khi khẽ ngật đầu với Xích Trung Hoành một cái, quét ánh mắt một vòng về hướng khán đài, mỉm cười nói.

“Huýt ~~~ huýt ~~~~~ huýt ~~~!!!” “hô hô hô hô ~~~!!” “Xích gia chủ ~~~ Xích gia chủ ~~~~~!!”

Tiếng reo hò lần nữa vang lên như lời đáp lại của khán giả dành cho Xích Hạo Tín, thậm chí tiếng reo hò vỗ tay chấn động hơn trước đó gấp nhiều lần.

Không thể không cất lực nhiệt tình được, người trả tiền đang đứng đó, dám không reo hò vỗ tay nhiệt tình bị quản lý phát hiện không chỉ bị trừ lương, thậm chí có thể không được nhận tiền thưởng nữa là.

Một câu nói chả ăn nhập đâu vào đâu, có mẹ gì đâu mà reo hò tung hứng dữ vậy mấy cha??!

Không ít vị khách lộ ra vẻ mặt không biết phải làm sao, khẽ nhún nhún vai tỏ vẻ bất lực dưới sự tung hứng quá lộ của đám diễn viên quần chúng.

Nhưng đang ở hiện trường sân nhà người ta, ngoài ra còn là một trong tam đại gia tộc nữa, nên chỉ còn cách im lặng cắn răng chịu đựng đôi tai bị tra tấn chứ biết sao bây giờ.

Xích Hạo Tín làm ra động tác yêu cầu khán giả im lặng, mỉm cười tiếp tục nói: “hôm nay, tôi xin gửi lời cảm tạ chân thành nhất dành cho tất cả

những ai đã đồng hành cùng chúng tôi vượt qua những thử thách đầy chông gai, bất chấp khó khăn gian nan trắc trở, từng bước vững bước tiến lên trên con đường tìm tòi, học hỏi và phát triển công nghệ luyện đan vượt bậc trong thời gian dài vừa qua. Và với ý chí kiên cường bất khuất cộng thêm sự ủng hộ trên tinh thần của tất cả mọi người dành cho chúng tôi, chúng tôi đã bắt đầu gặt hái được trái ngọt đầu tiên sau nhiều năm tháng miệt mài theo đuổi ước mơ của mình.”

“ Và đó cũng là lý do vì sao tôi nói rằng, hôm nay, tôi đã có mặt ở đây ~~~~!!”

Xích Hạo Tín mang theo vẻ mặt đầy tự hào ngẩng cao đầu lớn tiếng nói.

Huýt ~~~~ huýt ~~~~~ huýt ~~~~!!! Bộp bộp bộp ~~~~
~.....!! “ hoan hô ~~~ hoan hô ~~~~!” “ Xích gia chủ ~~~ Xích gia chủ
~~~~~!!” (bốn cũ lần nữa soạn lại!!)

“ Hơn năm năm và năm trăm tỷ đổ vào đầu tư nghiêm cứu và phát triển. Với hơn hai trăm luyện đan sư chuyên nghiệp không nề hà khó khăn, không ngừng tìm hiểu, học hỏi và áp dụng vào thực tiễn, tôi vô cùng tự hào, cũng như vô cùng hạnh phúc tuyên bố rằng, chúng tôi đã làm được điều đó, điều mà cả thiên hạ này muốn mà chưa thể làm được ~~~~!!!”

Xích Hạo Tín với khuôn mặt ửng đỏ lên vì phấn khích, hai tay nắm chặt nắm đấm vơ múa liên hồi, nước miếng nước bọt từ trong miệng phun bắn ra, hùng hổ mạnh mẽ tuyên bố trước đám đông với vẻ đầy tự hào.

Tất nhiên theo sau đó không thể thiếu tiếng reo hò vỗ tay như không cần tiền lần nữa hưởng ứng vang lên, âm thanh từ tiếng reo hò và vỗ tay phát ra lần này lớn tới nỗi có cảm giác như cả hội trường đang rung chuyển.

Đám diễn viên quần chúng như hóa thân thành những con chiên ngoan đạo đang được diện kiến đấng chúa trời giáng lâm và được tận tai nghe lời thuyết giảng của người vậy.

Cuồng nhiệt tới cực độ, đó là tất cả những gì có thể hình dung bầu không khí đang diễn ra trong hội trường.

Tất nhiên, đám diễn viên quần chúng bị đả ‘ tẩy não’ không liên quan gì tới những vị khách mời, không ít người trong lòng thầm chửi rủa khinh bỉ với lời “ nổ” quá đà của Xích Hạo Tín.

500 tỷ?? Xích gia mà có 500 tỷ để đầu tư lãng phí thì đâu phải rơi vào tình cảnh khốn khổ cùng cực, suýt chút phải tuyên bố phá sản trước khi có chuyển biến cách nay không lâu đâu chứ!!

Quá đáng nhất là nổ tới việc sở hữu 200 luyện đan sư. Bất kỳ một gia tộc nào nếu như sở hữu được nói 200 luyện đan sư, cho dù chỉ là 100 hay 50 đi nữa, cũng đã có thể hùng cứ một phương, trở thành một gia tộc siêu cường trong cả khu vực U Châu rồi.

Tổng số lượng luyện đan sư chính thức được đăng ký trong hiệp hội luyện đan sư của cả vương triều Thiên Ưng cộng lại còn chưa tới 400 mạng nữa là.

Nột gia tộc quèn của người có thể cân cả phân nửa vương triều sao?? Vớ vẩn!!

Tín “ nổ”, Xích Hạo Tín đã trực tiếp bị gán vào cái biệt hiệu có một không hai trong lòng của tất cả những vị khách có mặt tại hội trường rồi.

“ Tỉ mỉ, tinh xảo, đẹp và chất lượng, tất cả những tiêu chuẩn đó đều hội tụ đầy đủ hết trong sản phẩm của chúng tôi, không thể tin nổi, thật không

thể tin nổi là chúng tôi đã làm được điều đó, và chúng tôi gọi đó là “chất”!!”

Lời tuyên bố hùng hồ của Xích Hạo Tín, vừa khoa tay múa chân vừa gào thét, hội trường lập tức vang lên tiếng reo hò vỗ tay âm âm theo đúng kịch bản!!!

Chất, chất cái đầu mi á ~~!! Nói nhăng nói cuội hơi bị nhiều rồi đó, còn không mau mau vào thẳng vấn đề chính đi, đúng là lãng phí thời gian mà!!

khán giả đã thâm trợn mắt trắng trên khán đài, thậm chí không ít người đã muốn đứng dậy bỏ về để tránh tiếp tục bị tra tấn cái lỗ tai của mình.

Lúc này Dương Kiệt đang ôm bụng cười lăn lộn trên mặt đất khi chứng kiến show diễn “tấu hài” đang diễn ra dưới sân khấu theo đúng kịch bản được viết ra bởi tay mình.

Đúng thế, quá trình diễn ra sự kiện và các lời thoại của người đứng trên sân khấu, thậm chí đám diễn viên quần chúng, tất cả đều là ý tưởng được anh ta copy sao chép lại từ một sự kiện giới thiệu sản phẩm của một công ty cổ phần nhưng luôn miệng tự xưng là tập đoàn ở Trái Đất.

Số phận của công ty “tập đoàn” đó như thế nào, Dương Kiệt không muốn bàn tới, nhưng cách tổ chức sự kiện làm truyền thông theo kiểu “nổ” để tạo ấn tượng như thế này, Dương Kiệt cảm thấy nhất tốt và vô cùng thích hợp để bản thân mượn dùng.

Theo suy nghĩ của anh ta thì, bán hàng cũng như cua gái, việc đầu tiên cần làm chính là tạo ấn tượng. Không cần biết là ấn tượng tốt hay ấn tượng xấu, nhưng nếu như ngay cả ấn tượng ban đầu cũng không có, người ta không thèm đếm xỉa cũng như không biết bạn là ai, thì xem như bạn đã thua tới 90% rồi.

Và Dương Kiệt cũng không sợ đi theo vết xe đổ khi sao chép ý tưởng và làm theo người ta.

Công ty kia được một “nỗ” lên thành mười, cộng thêm chất lượng sản phẩm không như mong đợi mà lại bán với cái giá cắt cổ người dân nên đã bị thất bại thậm tệ, bị đào thải khỏi thị trường.

Còn Dương Kiệt và Xích gia đang có trong tay những sản phẩm chất lượng đúng nghĩa, được tám được chín nâng tầm lên thành mười nhưng không thật sự quá đáng(quảng cáo mà, chỉ cần đừng quá đáng và quá lớn, thông thường mọi người sẽ chấp nhận). Quan trọng nhất là, hàng của Dương Kiệt sắp tung ra là hàng “ độc quyền”, ít ra nhất trong thời gian sắp tới là hàng độc quyền duy nhất có bán trên thị trường trước khi có tên điền khùng nào đó muốn chơi trội rảnh rồi không có gì làm, cũng đua đòi đòi tầy luyện đan dược lên thành phẩm chất cao cấp như anh ta, vậy thì cần gì phải lo sợ thất bại như “ người tiền nhiệm” chứ??

“ Xích mẫu biết các vị đã nóng lòng chờ đợi đã lâu, để không lãng phí thời gian của các vị khách quý, chúng tôi chính thức xin được mang tới và giới thiệu năm sản phẩm bí ẩn vượt thời đại mà các vị luyện đan sư của chúng tôi dày công miệt mài nghiêm cứu phát triển và đã luyện chế thành công thành thành phẩm.”

Cảm thấy việc hâm nóng bầu không khí đã đủ, làm quá sẽ phản tác dụng, Xích Hạo Tín trực tiếp lên tiếng tuyên bố đi thẳng vào giai đoạn giới thiệu sản phẩm chủ lực của sự kiện.

Cho dù bất mãn trong lòng, nhưng tất cả những người có mặt tại hội trường đều không kìm được nín thở, dán chặt đôi mắt vào màn hình không lồ lần nữa bật sáng ngay trung tâm sân khấu.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 421: Tường Thuật Quá Trình Luyện Đan

Màn hình bắt đầu hiện ra hình ảnh một đám đông luyện đan sư đang không ngừng bàn bạc thảo luận gì đó trong một căn phòng làm việc, và khi thông qua màn hình đếm đầu người, tuyệt đối không ít hơn con số hai trăm mạng.

Chẳng lẽ Xích gia sở hữu hai trăm luyện đan sư thật sao???

Không ít người tỏ ra kinh ngạc đặt nghi vấn trong đầu. Nhưng cũng có người tỉnh táo tinh ý lập tức nhận ra chiêu trò của Xích gia, trong lòng không kìm được cười lạnh chế giễu.

Không bao lâu sau, hình ảnh đã được quay sang giai đoạn luyện chế, khác xa với cảnh tượng chật chội lúc này, lần này chỉ có sáu bóng người đang ngồi trước lò luyện đan, được cho là thành viên thuộc bộ phận luyện chế thành phẩm, đang mồ hôi mồ kê tập trung cực độ vào lò luyện đan ở phía trước, trông phong thái làm việc mới chuyên nghiệp làm sao.

Chỉ là, khi nhìn kỹ khuôn mặt của sáu người này, sao thấy quen quen ấy nhỉ??

Thì chính là sáu thành viên trong số hai trăm đầu người thuộc nhóm bộ phận nghiêm cứu mới lên hình cách nay không lâu chứ còn ai vào đây nữa, chỉ là cải trang đôi chút, dán thêm chút râu ria hoặc đội tóc giả vào thì mặc định được xem là một người khác sao?? À mà không đúng, nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện chỉ ba người giống ba trong sáu người trong bộ phận nghiêm cứu lúc này, còn ba người kia có khuôn mặt khác, không phải là người cũng.

Mẹ kiếp, đúng như suy đoán của mình, Xích gia đang thuê diễn viên quần chúng đóng giả luyện đan sư trong đoạn hình ban đầu để gây ấn tượng đám đông cho mọi người. Nhưng khi tới giai đoạn luyện đan thật sự, có muốn thuê người cải trang cũng không tài nào làm được vì lấy đâu ra đủ số luyện đan sư để Xích gia thuê chứ??

Nhưng chỉ như thế thì làm sao mà qua mắt được đám người có ý sẫm soi từng li từng tí để bắt lỗi đang có mặt trong hội trường chứ. Và đó không phải lý do để đám người này dễ dàng chịu bỏ qua cảnh tượng trớ trêu này.

Đây đây, hai trăm luyện đan sư của ông đây sao?? Sao một người đảm nhận cả hai công việc như thế này nhỉ?? Cái này có gọi là bóc lột sức lao động không nhỉ???

Đúng là đồ mặt dày ~~~~!!!

Trong lòng không ít người thầm chửi vì sự trơ trẽn của Xích gia.

Vô số ánh mắt truy hỏi khinh bỉ phóng về phía Xích Hạo Tín và Xích Trung Hoàn đã đứng sang một bên để khán giả có thể nhìn rõ màn hình. Chỉ là cho dù đã lộ tẩy hoàn toàn, Xích Hạo Tín và Xích Trung Hoàn vẫn mang theo vẻ mặt thanh nhiên hứng chịu những ánh mắt chê cười của đám đông mà sắc mặt không đổi.

Đúng là đồ mặt dày vô liêm sỉ mà ~~!!!

Trong lòng không ít người thầm chửi.

Thực ra Xích Hạo Tín nào muốn thế, nếu như có đủ lực thì ai mà không muốn làm cho thật hoành tráng cơ chứ?? Nhân lực trong phủ thì không đủ, kịch bản thì đã viết ra và định sẵn như thế, nên đành phải cố gắng vắt kiệt hết nguồn nhân lực có sẵn, tái lên hình trước mặt công chúng như lúc này chứ biết sao giờ.

Thực tế thì luyện đan sư của Xích phủ tính ra chỉ có đúng ba mạng, ba mạng còn lại chỉ là đầy tớ bình thường trong đám hai trăm " luyện đan sư" vừa lên hình lúc ban đầu, vượt qua số đông được vinh dự lựa chọn ra để nhập vào vai diễn luyện đan sư để diễn cảnh tiếp theo đây mà.

Quá trình luyện đan được tua nhanh đi, chỉ trong chớp lát đã tới đoạn thành phẩm, lò luyện đan được mở ra, theo hình dáng màu sắc dựa trên màn hình hiển thị thì ít nhất có năm loại đan dược khác nhau đã được luyện chế ra.

Chỉ là, không biết vô tình hay cố ý, góc quay quá xa nên không thể phân biệt nhận ra rõ năm loại đan dược này là đan dược gì, điều đó càng tăng thêm hứng thú và tính tò mò cho tất cả những người có mặt trong hội trường.

Xích gia “ nghiêm cứu và phát triển” ra năm loại đan dược bí ẩn và vượt thời đại như lời họ tuyên bố??? Chỉ là, có thể sao???

Trong đầu không ít người bắt đầu tỏ ra hoài nghi tính trung thực trong đoạn “ video” đang trình chiếu trên màn hình, đặc biệt là trải qua màn trình diễn thảo luận và luyện đan như lúc nãy. Chỉ là hiện giờ nhất thời chưa có chứng cứ để khẳng định cho suy đoán của mình, để có thể đứng lên vạch mặt “ lũ dối trá” ở trước mặt mà thôi.

Nhưng không sao, chân tướng trước sau gì cũng phải phơi bày ra ánh sáng, để xem các người diễn được bao lâu, hừ hừ ~~~~!!

Đan dược luyện chế thành thành phẩm xong, thông thường đã có mang ra thị trường tiêu thụ. Nhưng không, năm loại đan dược sau khi được vớt ra khỏi lò bởi nhân viên tạp vụ, lập tức được cho vào một chai thủy tinh có tác dụng lưu giữ lực thuốc hiệu quả, và nhanh chóng được nhân viên tạp vụ mang sang một căn phòng tách biệt khác.

Màn hình đột nhiên vụt tắt một cái, đợi tới sáng lên lại, đã xuất hiện hình ảnh một căn phòng khác lạ so với căn phòng luyện đan lúc nãy, và trong căn phòng đã có sẵn sáu bóng người ngồi trên vị trí làm việc chờ đợi sẵn.

Lại là sáu bóng người??? lần này thì chợt mắt có, sút môi có, thậm chí có người cụt mất một chân. Chỉ là, sao lại trông quen quen ấy nhỉ??

“Lại trông quen quen”?? thì cũng chính là ba trong sáu tên phụ trách luyện đan lúc nãy, chỉ là lần nữa được hóa trang một cách công phu, nhưng làm sao mà qua mắt được những cặp mắt còn bén như mắt chim ưng của đám người có mặt trong hiện trường chứ!!

Ba tên luyện đan sư không thể chạy đâu được rồi, thay đổi chỉ là ba người hầu đã được thay bằng ba người mới, nhưng chỉ cần là người tinh ý, lập tức nhận ra ngay chiêu trò mà Xích gia đang sử dụng để che mắt thiên hạ đó thôi.

Mẹ kiếp, xào đi xào lại vẫn đám người đó. Chẳng lẽ các ngươi không thể bỏ ít tiền ra thuê thêm diễn viên chuyên nghiệp để vào vai được sao???

Thuê thêm tất nhiên là được rồi. Nhưng vấn đề là, Xích gia lúc này đã gần giống như một nhà kho khổng lồ đã bị vét sạch hết gạo lưu trữ trong đó, chỉ còn lại vài hạt li ti để trụ thêm thời gian, mà cũng chẳng bỏ.

Phải biết rằng cái giá để thuê một luyện đan sư, cho dù chỉ là luyện đan sư cấp thấp đi nữa, cũng phải trả một cái giá mà nhà họ Xích không thể kham nổi vào thời điểm này. Và quan trọng là có để cho thuê không còn là cả một vấn đề đấy chứ.

Quá trình tẩy luyện đan được bắt đầu!!!

Thực tế thì đó là công việc của chỉ ba luyện đan sư chân chính, còn ba diễn viên tạm thời kia, trước khi lên hình đã được chỉ dạy các động tác và thao tác, lúc này chỉ là lặp lại như trong quá trình luyện tập trước đó mà thôi.

Tây luyện đan được???!!!!

Không ít người tỏ ra bất ngờ với giai đoạn tây luyện đan được của Xích gia. Thông thường thì đan được luyện xong sẽ được cho vào lọ thủy tinh, sau đó được vận chuyển ra tới cửa tiệm để kinh doanh, rất hiếm khi xuất hiện giai đoạn tây luyện đan được như các luyện đan sư của Xích gia đang làm vào lúc này.

Chẳng lẽ do là đan được “đặc biệt”, nên phải trải qua quá trình tây luyện mới có thể sử dụng được???

Không ít người sau khi nhìn thấy cảnh đó khẽ dúm mày suy nghĩ lại định vị của loại đan được sắp được tung ra thị trường bởi Xích gia.

Đan được cho dù có tốt tới cỡ nào, chất lượng tới cỡ nào, nhưng nếu như không có hàng để bán, thì cũng bằng thừa mà thôi.

Quá trình luyện đan đã tiêu tốn không ít thời gian, đã vậy còn phải trải qua quá trình tây luyện nữa chứ, vậy thì rốt cuộc để tung ra thị trường lò đan được đó, đã ngốn hết của Xích gia hết bao nhiêu thời gian nhỉ???

Nếu như chỉ tây luyện tới phẩm chất trung cấp còn đỡ, lỡ như các loại đan được đó yêu cầu phải tây luyện lên cao cấp, với số lượng luyện đan sư mà Xích gia sở hữu hiện giờ, một mình phải đảm nhận tới hai, ba công việc, một lò đan từ luyện chế cho tới tây luyện và sau đó đóng góp tung ra thị trường bán, không tiêu tốn một năm trời cũng đừng mong có hàng để bán.

Mỗi người một năm luyện ra một lò, cứ cho Xích gia có đủ sáu luyện đan sư đi, nghĩa là được sáu lò một năm. Một lò cao tay nhất có thể luyện chế tối đa là một trăm viên. Nghĩa là sản lượng mỗi năm chỉ đạt có sáu trăm viên, đã vậy còn chia thành năm loại đan dược khác nhau, tính ra thực tế mỗi năm Xích gia chỉ có thể tung ra thị trường hơn một trăm viên dành cho mỗi loại đan dược, lò còn lại có thể dùng để luyện chế thêm loại đan dược có sức tiêu thụ tốt, nhưng mỗi năm chỉ có hơn một trăm viên để bán, cho dù là đan dược cao cấp thuộc dạng quý hiếm trong quý hiếm, có sức tiêu thụ chậm do giá cao đi nữa, số lượng đó cũng không đủ để khách hàng xia răng nữa là.

Và theo nhận biết thông qua hình ảnh thì, các luyện đan sư của Xích gia chỉ đạt tới cấp thấp là cùng.

Đan dược sư cấp thấp, đan dược cao nhất có thể luyện chế được chỉ đạt tới đan dược cấp 3, cho dù là đan dược quý hiếm có tác dụng tốt như thế nào đi nữa, cũng tuyệt đối không thể nghịch thiên cho ra chất lượng tốt hơn đan dược cấp 5 cấp 6 được.

Cứ tưởng rằng Xích gia sẽ dựa vào loại đan dược bí ẩn như đã quảng cáo để cải tử hồi sinh, nhưng dường như có chút nhầm lẫn thì phải, vì cho dù đan dược mới có tốt tới cỡ nào đi nữa, nhưng với sản lượng như đã suy đoán và nhìn thấy, còn lâu mới có thể giúp Xích gia thoát khỏi tình cảnh gian nan sắp phá sản như lúc này.

Theo thông tin do thám được biết rằng, thực tế thì với tình hình tài chính của Xích gia lúc này, có còn cầm cự được tới khi đan dược luyện thành và tung ra thị trường tiêu thụ hay không đã là một vấn đề rồi kìa.

Không ít người đã bắt đầu lắc đầu thở dài, nhưng vẫn im lặng không phán xét vội, tiếp tục theo dõi không chừng có điều hay xảy ra thì sao??? Bộ không thấy Xích gia chủ vẫn đang mang theo vẻ mặt đầy tự tin sao? Nếu

nếu không phải vẫn còn có át chủ bài trong tay, tuyệt đối không thể nào tỏ ra ung dung thư thả và đầy tự tin như lúc này được.

Hình ảnh quá trình tẩy luyện đan dược cũng đã được tua nhanh đi, và nhanh chóng vào tới giai đoạn kết thúc.

Sáu luyện đan sư khẽ dùng tay lau sạch mồ hôi còn tồn đọng trên trán, đưa mắt nhìn nhau và trao nhau một nụ cười đầy vẻ hài lòng, lò luyện đan lần nữa được mở ra, mỗi lò một loại đan dược có màu sắc đặc trưng sau khi tiến hành tẩy luyện trở nên sáng bóng chói cả đôi mắt.

Tất nhiên, với góc quay cố ý, người ngoài tuyệt đối không thể nhìn rõ hình dáng của đan dược từ đó suy đoán ra đan dược trong lò là đan dược gì.

Đan dược lần nữa được vớt ra và cho vào lò thủy tinh. Và lần này không đưa tới căn phòng nào khác để xử lý thêm nữa, mà được người hầu cho cả 5 lọ đan dược theo từng loại đóng gói chung vào trong một chiếc hộp gỗ sang trọng, hai tay nâng niu một cách thận trọng, nhanh chân rảo bước di chuyển nhanh tới một sân vườn, trong đó đã có một người hầu đang tay cầm một vật thể có hình dáng giống hệt như một con hạc giấy khá to mà chúng ta thường hay xếp để cầu nguyện ở Trái Đất đã đứng chờ sẵn từ lúc nào.

Người phụ trách vận chuyển hộp gỗ nhanh chân bước tới giao lại chiếc hộp đóng gói đan dược cho người đang tay cầm hạc giấy. Người này nhận được hộp gỗ đưa tới, khẽ ngật đầu với người vận chuyển, bản thân cầm lấy hộp gỗ để lên trên lưng hạc giấy đã được khảm sẵn hai viên linh thạch trung cấp ở nơi chiếc đầu nhọn như đôi mắt thủy tinh trang trí, nhưng có tác dụng chuyển hóa thành nguyên liệu để hạc giấy có thể vận chuyển hàng hóa tới nơi theo ý mình.

Éc ~~~~~!!

Hộp gỗ được đưa lên và kích hoạt chức năng vận chuyển, con hạc giấy vô tri tựa như biến thành một thực thể sống động, phát ra âm thanh như tiếng réo của loài chim, đôi cánh không ngừng vẫy đập mạnh, cơ thể hạc giấy chờ lấy hộp gỗ bắt đầu rời khỏi bàn tay của người kích hoạt, từ từ bay thẳng lên không trung Sơn Hải Thành.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 422: Đây Chính Là Đan Dược Mang Tính Vượt Thời Đại Của Các Người Sao???

Hình ảnh màn hình nhanh chóng thay đổi từ khu sân vườn trong Xích gia thành góc quay như đang gắn camera ngay dưới đáy con hạc giấy.

Toàn bộ quan cảnh Sơn Hải thành dần dần hiện rõ trên màn hình, không khó khi nhận ra con hạc giấy đang bay lượn một vòng quanh Sơn Hải thành, đặc biệt là vượt qua những thắng cảnh nổi tiếng trong thành, như vẽ đang muốn quảng bá địa điểm du lịch vậy.

Ừa, Xích gia chuyển qua hành nghề du lịch hồi nào vậy cà??!!

Tất nhiên cũng không thể thiếu những cảnh tượng gai mắt như hình ảnh xuất hiện một người đàn ông không mang theo dáng vẻ thận trọng bí ẩn không ngừng quay đầu liếc qua liếc lại, rảo bước bước thẳng vào trong một con hẻm sâu sau một cửa tiệm buôn bán khá quy mô ở thành tây.

Người này di chuyển nhanh vào trong góc khuất đường hẻm và lần nữa đưa đầu liếc nhìn tứ phía với vẻ thận trọng hơn cả lúc vừa bước nào, khi phát hiện xung quanh đã vắng vẻ không một bóng người, lập tức thở phào nhẹ nhõm và không chút do dự kéo quần xuống hơn nửa và lộ ra vẻ mặt đầy thỏa mãn khi một dòng dịch thể màu vàng óng từ một bộ phận nhỏ bé trên cơ thể của người đó tuôn chảy ra ào ào như vòi sen đang bật mở công suất maximum.

Cảnh tượng này khiến không ít thiếu phụ tham dự sự kiện cùng chồng hay người tình hoảng hốt kêu thét lên và nhanh chóng dùng tay che lại mắt

mình, nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện những ngón tay đang che mắt xuất hiện một khe hở nhỏ có thể để mắt nhìn xuyên thấu qua.

không ít người đột nhiên sờn cả tóc gáy khi phát hiện một luồng sát khí phát tán ra từ một vị trí gần trung tâm trên khán đài, quay sang nhìn kỹ, thì ra là một thương gia với dáng vẻ dường như khá giàu sang cao quý thì phải.

mẹ kiếp, hèn chi dạo này đám đầy tớ ở phía dưới bẩm báo rằng phía sau cửa tiệm thường xuyên bốc mùi khai nồng, thì ra là có tên khốn đã lén lén chạy vào đó tè bậy. Không được sau sự kiện phải cho người mai phục sẵn ở gần đó, tóm cổ tại trận tên khốn trời đánh vô ý thức này mới được.

Đó chỉ mới là khúc dạo đầu cho vô vàn màn tấu hài góc khuất diễn ra hằng ngày trong Sơn Hải Thành như không ai để ý tới, cảnh thú vị đặc biệt hơn thế nữa chính là khi hạc giấy bay ngang qua sân vườn trong một trang viên nằm ở thành bắc, xuất hiện hình ảnh hai bóng người đang ôm chặt vào nhau như keo dính, đó là hình ảnh một thiếu phụ khá xinh đẹp với bộ đồ cao quý trên người đang ôm chặt sờ soạng vuốt ve toàn thân trên dưới của một thiếu niên khá điển trai cao lớn nhưng lại mặc một bộ đồ vải thô như trang phục người hầu vậy.

Xoăng ~~~~~!!!

Trong lúc mọi người đang trầm trồ hứng thú thưởng thức “phim XX” xuyên không gian, âm thanh thủy tinh vỡ nát đột nhiên vang lên chói tai phá bỏ bầu không khí vốn dĩ đang lặng tĩnh nín thở tập trung theo dõi hình ảnh trên màn hình, lại thêm một luồng sát khí đáng sợ phát tán ra như muốn nhắm vào màn hình trên sân khấu, khiến mọi ánh mắt lần nữa lập tức đổ dồn hết về phía sát khí đằng đằng đang phát tán ra.

Chỉ thấy một đàn ông chạc tuổi trung niên, mặc may hung tợn với đôi mắt tràn đầy gân máu, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm về phía màn

hình như vẻ hận không thể nhai tươi nuốt sống đôi “gian phu dâm phụ” đó vậy.

Không cần phải hỏi, thiếu phụ đang tỏ ra hưởng thụ mặc sức vuốt ve nhiệt tình “tình nhân” của mình chắc chắn là có quan hệ thâm thiếp gì đó với người đàn ông này đây mà.

Xem ra vị thâm thiếp này tranh thủ “chồng già” của mình đi tham dự sự kiện tạm thời đi vắng, đã kìm chế không nổi lập tức hẹn gặp “tình nhân” mặc sức thỏa mãn “con thèm khát” của mình chứ còn gì nữa.

“xin lỗi đã thất lễ ~~~!!”

Không biết là do chịu không thấu những ánh mắt đầy mỉa mai của người xung quanh hay muốn lập tức quay về xử lý đôi gian phu dâm phụ đó, người đàn ông trung niên từ trên ghế ngồi đứng bật dậy và lập tức rời khỏi hội trường một cách đầy dứt khoát.

Quả thật, gia môn bất hạnh xảy ra chuyện như thế này, tâm trạng đau khổ mà tiếp tục nán lại nữa chứ??

Trong lúc người đàn ông trung niên bỏ đi, không ít người đã bật cười đầy mỉa mai và chế giễu. Tất nhiên, trong lòng không ít người cũng đã trở nên cảnh giác vô cùng, đôi mắt dán chặt vào trên màn hình, lo sợ mình sẽ trở thành nhân vật chính, tâm điểm chế giễu mỉa mai tiếp theo sau người đàn ông trung niên vừa bỏ đi đó.

Đối với việc này, Xích Hạo Tín thầm lau mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng không ngừng gửi lời tạ lỗi tới người đàn ông trung niên vừa trở thành nhân vật chính lúc này.

Sai sót kỹ thuật, tuyệt đối là sai sót kỹ thuật chứ không phải chúng tôi muốn thế đâu ạ ~~~!!!

Xích Hạo Tín khẽ đưa mắt ra hiệu cho Xích Trung Hoàn đứng ở cách đó không xa, đối phương lập tức hiểu ý, nhẹ nhàng âm thầm lùi về phía hậu trường, liên lạc nhanh với người phụ trách điều khiển hạc giấy cho phép trực tiếp di chuyển thẳng tới địa điểm chỉ định, không cần phải bay vòng vòng trên không trung Sơn Hải thành nữa.

Quả nhiên, dưới sự điều khiển của người phụ trách, Hạc giấy nhanh chóng chuyển hướng bay thẳng về phía hội trường, chẳng mấy chốc trên màn hình đã hiện ra quang cảnh toàn bộ hội trường nhìn xuống từ trên không trung và càng lúc càng phóng to ra, chứng tỏ hạc giấy đang trên đà hạ cánh xuống.

Thông qua hình ảnh, chứng tỏ hạc giấy đã hạ cánh an toàn trong hội trường, và đã có một nhân viên phụ trách chờ sẵn để “nhận hàng” từ phía Xích gia gửi tới, kèm theo đó là màn hình trên sân khấu đã vụt tắt hoàn toàn vì hạc giấy đã hoàn thành lộ trình của nó, không cần thiết phải tiếp tục duy trì hình ảnh trình chiếu lên màn hình nữa.

Và không để khách chờ đợi quá lâu, bên ngoài hành lang hướng lên sân khấu đã bắt đầu vang lên tiếng bước chân và càng lúc càng to dần, chẳng mấy chốc, một bóng người hai tay cầm chặt chiếc hộp gỗ đã từng xuất hiện trên màn hình với thái độ động tác thành khẩn như con chiên đang nâng niu thánh vật từ phía sau hành lang bước ra, nhanh bước bước thẳng lên sân khấu, khẽ cúi người hai tay dâng lên cho Xích Hạo Tín đã đứng chờ sẵn từ nãy giờ.

Xích Hạo Tín ngật đầu tỏ vẻ hài lòng và cho phép nhân viên phụ trách dâng hàng lên lùi xuống, một tay với tư thế nâng hộp gỗ giơ cao lên quá đầu và quay người ngẩng cao đầu đầy vẻ tự hào nhìn về phía khán đài, lớn tiếng nói: “Thưa quý vị, thời khắc trọng đại nhất sự kiện đã tới, và nhân vật chính của chúng ta đã xuất hiện, xin quý vị cho một tràng pháo tay để hưởng ứng cho khoảng cách mang tính lịch sử này ạ ~~~!!!”

Huýt ~~~ huýt ~~~~~ huýt ~~~!!! Bộp bộp bộp ~~~
~.....!! “ mở đi ~~~ mở đi ~~~ xin hãy mở ra cho chúng tôi chiêm
ngưỡng sản phẩm vĩ đại đó đi nào ~~~~~!!”

Lần này không cần diễn viên quần chúng kích động, không ít vị khách đã chủ động reo hò vỗ tay vì đã nôn nao ngứa ngáy khó chịu từ nãy giờ, tất nhiên, câu tung hô cuối cùng chắc chắn là xuất phát từ trong miệng của đám diễn viên rồi, và càng lúc càng có nhiều vị khách hòa theo tung hô như thế.

Xích Hạo Tín khẽ ngật đầu mỉm cười, chắc là trong lòng đang tỏ ra hài lòng với đám diễn viên quần chúng, quả thật không uổng công cho chúng tập dượt một thời gian dài như thế này, sau sự kiện phải tăng thêm chút tiền thưởng cho chúng mới được.

Nếu như để đám diễn viên quần chúng biết được suy nghĩ của Xích Hạo Tín, không biết tiếng reo hò khuấy động không khí sẽ còn điên cuồng tới mức độ nào nhỉ??

Xích Trung Hoàn bước tới cầm lấy chiếc hộp gỗ do Xích Hạo Tín đưa qua, bản thân Xích Hạo Tín tiếp tục đích thân đưa tay lên mở khóa nắp hộp đang cầm trên tay của Xích Trung Hoàn.

Chỉ thấy Xích Hạo Tín nhanh chóng từ trong chiếc hộp gỗ đã mở nắp lấy ra hai viên đan dược to tròn như hai viên bi, bề mặt toàn viên đan dược phát sáng bóng láng, rất khó có thể tìm thấy một tỳ vết tạp chất còn tồn đọng lại trên đan dược nếu như không đưa mắt ghé gần soi thật kỹ.

Đan dược đã đạt tới phẩm chất cao cấp ~~~!!!

Những vị khách có mặt tại hội trường lập tức trở nên nửa mừng nửa lo. Mừng vì thông thường những viên đan dược đòi hỏi tẩy luyện lên tới phẩm chất cao cấp, đều là những viên đan dược quý hiếm có tác dụng khó lường.

Những viên đan dược như thế này một khi tung ra thị trường, sẽ bị tất cả những ai nhận được thông tin lao tới cắn xé tranh giành bể đầu chỉ hòng mua được vài ba viên để phòng thân.

Lo chính là vì quá quý hiếm, nên sản lượng vô cùng ít ỏi, chắc chắn không đủ nhu cầu cho thị trường quá lớn. Đặc biệt đối với đám thương gia, lái buôn đang tham gia sự kiện, mua để dành sử dụng còn khó khăn, huống chi mua về để kinh doanh bán lại, càng là điều viển vông xa xỉ.

Tất nhiên, còn nước còn tát, chỉ cầu mong loại đan dược sắp được giới thiệu có hiệu năng nghịch thiên, các thương gia có thể gom tiền mua một vài viên từ tay Xích gia, sau đó đi tới những khu vực xa xôi giàu có vốn không thiếu trên đại lục Huyền Thiên này, bán với giá gấp trăm lần ngàn lần, mua 1 lời 1000, cái này gọi là ba năm không mở cửa kinh doanh, một khi mở cửa kinh doanh đủ ăn ba năm đấy mà.

Đừng tưởng việc mua giá 1 đồng bán lại giá 1000 đồng hay thậm chí 10000 đồng là điều không tưởng, quan trọng là sản phẩm đó có đạt đủ sự mong muốn khát khao của người muốn sở hữu không mà thôi.

“ Ngay bây giờ, Xích mẫu xin được phép giới thiệu trước hai sản phẩm đan dược mang tính vượt thời đại, có thể khuấy đảo thay đổi định hình cả thị trường đan dược trong tương lai không xa, chính là hai viên đan dược này đây ~~~~~!!!”

Xích Hạo Tín hai tay hai viên giờ cao quá đầu ngay trước mặt với dáng vẻ đầy tự hào, giống hệt như những CEO đang giới thiệu sản phẩm điện thoại thông minh thường diễn ra trên Trái Đất.

“ Đó, đó là .....” “ không thể nào, sao có thể như thế được chứ???” “ không, ta không tin, người, người thử tát ta một cái xem đang tỉnh hay đang .... Úi da, đồ khốn, nói giỡn mà người làm thiệt hả??? ta giết mi ~~~!!” “

Không thể tin nổi, đúng là không thể tin nổi, sao, sao lại như thế này được nhỉ???”

Phía dưới khán đài, không ít người đã chủ động rời khỏi ghế ngồi tiến tới gần sân khấu để nhìn kỹ hơn hai viên đan dược sáng bóng trên tay của Xích Hạo Tín, cũng may là đã dự trù tình huống này nên có nhân viên an ninh vị trí nhanh chóng dàn thành hàng ngang ngay phía dưới sân khấu để cản những người quá khích có dấu hiệu lao thẳng lên sân khấu luôn.

Sau khi nhìn kỹ hai viên đan dược trên tay mà Xích Hạo Tín đang giơ ra, không ít người lập tức rơi vào trạng thái ngơ ngác bất động như bị ai đó điểm huyết vậy, gương mặt há hốc như không muốn tin vào những gì đang đập vào trong mắt mình, không ít người không kiểm soát nổi hành vi của mình bằng cách vò đầu bứt tóc miệng không ngừng lẩm bẩm những câu vô nghĩa do vừa hứng chịu cú sốc “quá lớn”.

Hai viên đan dược cấp 1, quan trọng nhất là, chỉ là hai viên đan dược thuộc dạng đại chúng ngay cả đứa bé ba tuổi cũng biết rõ hình dáng, tên gọi và công dụng của nó, Đại Kim Sáng Dược và Tích Khí Đan.

Mẹ kiếp, cái gì mà đan dược bí ẩn mang tính vượt thời đại mà các người ba hoa khoác lác tung hô bấy lâu nay đâu?? Xích gia các người định giỡn mặt với bọn ta hả???

Nếu như không phải nhìn thấy đội cận vệ ở trước mặt đã thủ sẵn vũ khí trên tay với tư thế sẵn sàng đối phó, tuyệt đối sẽ có không ít người nóng đầu lên xông thẳng lên sân khấu “chào hỏi” Xích Hạo Tín như đám fan cuồng mất kiểm soát nhảy lên sân khấu để có thể tiếp xúc thân mật với Idol của mình cho mà xem.

Xích Hạo Tín dường như vẫn cảm thấy “sức nóng” chưa đủ mạnh hay sao á, quay người di chuyển nhanh về hướng bên phải sân khấu, vừa giơ

cao hai viên đan dược vừa cười nói: “ Chắc các vị ngồi ở vị trí này nhìn chưa rõ,Xích mẫu sẽ quay sang hướng này cho các vị nhìn rõ hơn, các vị có thể dùng lưu ảnh thạch để lưu lại hình ảnh và khoảnh khắc mang tính lịch sử này ạ ~~!!”

Lưu, lưu cái đầu mi á ~~~!!! Giờ ta chỉ muốn xông lên sân khấu tấn mi một trận, để người lưu giữ ghi nhớ khoảnh khắc này đời đời mà thôi.

“ à, bên này nữa ~~~!!!” Xích Hạo Tín tỏ ra ngây thơ vô tư tiếp tục quay bước về hướng khán đài bên trái và giờ thẳng hai viên đan dược ra cho khán giả “ chiêm ngưỡng” thành quả vĩ đại của mình.

Mẹ kiếp, quá lắm rồi, hấn đang xem tụi mình như lũ ngốc trò đùa tiêu khiển đây mà, tấn hấn ~~~~~!!!

Không ít người đã xoắn tay áo lên, bất chấp có thể đắc tội Xích gia và hứng chịu sự tấn công của đội cận vệ, cũng nhất quyết phải xông lên sân khấu đập tên khốn đang khoa tay múa vuốt một cách đầy ngây thơ đó bằng mọi giá.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 423: Mỗi Tháng Mười Ngàn Viên Mỗi Loại ~!!

“tất nhiên, đây mới chỉ là sản phẩm phụ dùng để phụ họa thêm cho sản phẩm chủ lực sẽ giới thiệu vào giai đoạn cuối cùng mà thôi.”

Trong lúc không ít người đã chuẩn bị lao lên sân khấu đề Xích Hạo Tín xuống tận thành đầu heo, giọng nói của Xích Hạo Tín lần nữa vang lên, khiến cả đám kìm được sững sờ hết cả người.

Xích Hạo Tín không thể không nên tiếng khi nhìn thấy tình hình gần như mất kiểm soát. Ấy ấy, bộ không thấy ánh mắt như hận không thể nhai tươi nuốt sống mình của đám người đang ở dưới sân khấu sao?? Không hạ nhiệt cái đầu nóng của chúng xuống, đừng nói là tiếp tục giới thiệu sản phẩm, còn an toàn lành lặn để đứng trên sân khấu hay không đã là cả một vấn đề rồi đấy.

Quả nhiên, nghe xong lời “giải thích” của Xích Hạo Tín, đám người phía dưới đã nhanh chóng bình tĩnh lại.

Thì ra chỉ mới là tiết mục khai vị, để tăng độ nóng cho sản phẩm chủ lực ở phía sau mà thôi. Quả thật, với danh vọng của Xích gia, tuyệt đối không thể làm trò hề như thế này được.

Không ít người tự cho rằng bản thân đã tìm ra lời giải đáp đã nhanh chóng tụt tay áo xuống, quay trở về vị trí ghế ngồi của mình, nhâm nhi vài ngụm nước trà để hạ hỏa hạ hỏa.

“ tiếp theo, Xích mẫu sẽ giới thiệu hai sản phẩm kế tiếp trong tiết mục. Mời các vị khách quý quay trở về ghế ngồi của mình để tiếp tục theo dõi thưởng thức tiết mục tiếp theo ạ ~~!!”

Mặc dù vẫn còn bất cam, nhưng nhìn thấy số đông đã hưởng ứng lời đề nghị quay trở về ghế ngồi, chỉ còn lại lựa thừa vài mạng muốn tiếp tục gây chuyện tiếp nhưng tốt nhất nên xem lại bản thân có đủ lực hay không, đành cắn răng đầy bất cam quay trở về ghế ngồi.

“ Đây, mời các vị tiếp tục chiêm ngưỡng hai sản phẩm hoàn hảo, cao cấp nhất của chúng tôi ~~~!!”

Lại thêm hai viên đan dược khác được lấy ra và giờ ra phía trước cũng với phong thái đầy tự hào.

Luyện Khí Đan và Ngưu Hoàng Giải Độc đan!!

Do đã từng bị hốt mất một lần, nên ai nấy đều đã chuẩn bị sẵn tâm lý, khi hai viên đan dược thuộc dạng phổ thông trong phổ thông xuất hiện trong tầm mắt, tuy vẫn tỏ ra vô cùng bất mãn, nhưng vẫn cắn răng kìm chế, không tỏ ra quá khích như lúc này nữa.

Sở dĩ lũ người này không tỏ ra quá khích và bức xúc là vì mọi tập trung của họ đều đổ dồn hết vào viên Luyện Khí Đan nhưng đạt tới phẩm chất cao cấp mà Xích Hạo Tín đang giờ ra.

Nếu như nói Đại Kim Sáng Dược, Tích Khí Đan và Ngưu Hoàng Giải Độc đan là thánh dược giữ mạng, nếu như chưa rơi vào tình cảnh nguy hiểm tới tính mạng, chẳng thể phát huy được tác dụng gì cả, thì Luyện Khí Đan, chính là thần dược giành cho con đường tu luyện có thể sử dụng bất kỳ trường hợp nào.

Nếu như chỉ là Luyện Khí Đan cấp thấp, tất nhiên là không thể khiến những người có mặt tại hội trường có chút hứng thú gì cả. Nhưng giờ này thì khác, Luyện Khí Đan đạt tới phẩm chất cao cấp, đã đủ tư cách khiến tất cả mọi người phải dồn hết mọi tập trung vào nó rồi.

Như đã nói, đan dược cấp thấp tồn đọng nhiều tạp chất không được tẩy luyện, khi con người phục dụng, trước khi để đan dược phát huy tác dụng, cơ thể sẽ phải chủ động tiến hành thanh tẩy tạp chất của viên đan dược trước khi hấp thụ lực thuốc. Và quá trình thanh tẩy này, sẽ tiêu tốn khá nhiều thời gian của người phục dụng trước khi hấp thụ hoàn toàn.

Còn đan dược cao cấp thì sao?? Tạp chất tồn đọng hầu như không có, nên có thể tiết kiệm được khoảng thời gian thanh tẩy tạp chất, gần như là nuốt vào lập tức có thể hấp thụ lực thuốc ngay tức khắc. Nếu như để hấp thụ một viên đan dược cấp thấp có thể tốn mất một ngày, thì một viên đan dược cao cấp chỉ mất khoảng một canh giờ. Đồng nghĩa nếu như sử dụng Luyện Khí Đan để tu luyện, tốc độ tu luyện khi sử dụng đan dược cao cấp sẽ nhanh hơn gấp 12 lần so với sử dụng đan dược cấp thấp.

Nhanh gấp 12 lần, tốc độ mới đáng sợ làm sao, cộng thêm độ thuần khiết và lượng linh khí trong đan dược cao cấp tất nhiên phải cao hơn cấp thấp rất nhiều rất nhiều, cho nên một khi có Luyện Khí Đan cao cấp tung ra thị trường, sẽ xuất hiện cảnh như cá mập ngửi thấy mùi máu tanh, bất chấp tất cả xông vào tranh giành bể đầu thu mua bằng mọi giá cho mà xem.

Nghĩ tới điều đó, hơi thở của không ít người trở nên gấp rút hơn bao giờ hết.

Trên đại lục Huyền Thiên có một câu ví von vui đùa rằng, chỉ cần có trên tay vô hạn Luyện Khí Đan cao cấp trở lên, một con heo cũng có thể tu luyện thành tinh, một thằng khờ cũng có thể trở thành thiên tài trong thiên tài.

Sự khác biệt những phé vật và thiên tài dựa vào tốc độ trưởng thành. Và khi một tên khờ sở hữu tốc độ tu luyện gấp 12 lần bình thường, còn thiên tài khi sử dụng luyện khí đan cấp thấp đạt tốc độ tu luyện cao lắm chỉ nhanh hơn người bình thường gấp vài ba lần là cùng. Vậy thì rốt cuộc ai mới là thiên tài đây???

kết quả đã vô cùng hiển nhiên rồi.

Tuy chỉ là một câu so sánh mang tính vui vẻ giải trí, nhưng cũng đủ hiểu Luyện Khí Đan cao cấp có tác dụng đáng sợ như thế nào rồi.

“ Xích gia chủ, tôi có một điều quan trọng muốn hỏi ngài, không biết có được phép không ạ??”

Đột nhiên trên khán đài vang lên một giọng nói, tất cả mọi ánh mắt nhanh chóng đổ dồn hết về phía bên đó, thì ra là một ông lão râu tóc bạc phơ đang ngồi cùng một thanh niên trẻ tuổi khá điển trai, tất cả mọi người lập tức nhận ra thân phận của người đàn ông lớn tuổi này, chính là gia chủ của một gia tộc có thực lực khá mạnh, chỉ đứng ở cấp bậc thứ hai trong Sơn Hải thành, Mạc gia.

Các gia tộc thế lực trong Sơn Hải thành được phân chia thành bốn cấp bậc. Cấp bậc thứ nhất chính là tam đại gia tộc hùng mạnh nhất của Sơn Hải thành, bao gồm Thẩm gia, Xích gia, và Chu gia.

Cấp bậc thứ hai là những gia tộc có thực lực và địa vị tuy không thể sánh bằng với tam đại gia tộc, nếu như thực tế xảy ra giao chiến giữa một trong tam đại gia tộc với các gia tộc ở cấp bậc hai như thế này, tam đại gia tộc cho dù dành chiến thắng sau cùng đi nữa, cũng phải trầy da tróc vẩy cho mà xem.

Và Mạc gia, chính là một trong những gia tộc đứng ở cấp bậc thứ hai như thế này.

“Ồ, thì ra là Mạc gia chủ, tất nhiên là không thành vấn đề, có việc gì thắc mắc xin ngài cứ hỏi ạ.”

Nhận ra thân phận của đối phương, Xích Hạo Tín khẽ ngật đầu chấp tay thi lễ chào hỏi xã giao, sau đó cho phép đối phương đặt câu hỏi của mình.

Đối với một tân gia chủ mới chân lút chân ráo ngồi lên chiếc ghế gia chủ, khi đối diện với các gia chủ lâu đời, phải có một thái độ tôn trọng nhất định, cho dù địa vị của đối phương có thấp kém hơn mình đi nữa, đó là phép lịch sự tối thiểu cần có trong suy nghĩ của Xích Hạo Tín.

“Tại hạ chỉ muốn hỏi là, nãy giờ Xích gia chủ giới thiệu bốn loại đan dược, tất cả đều đạt tới phẩm chất cao cấp, nhưng thực tế, nếu tung ra thị trường, các đan dược đều đạt được phẩm chất như đang giới thiệu??? Và sản lượng sẽ đạt bao nhiêu hàng tháng???”

Câu hỏi của Mạc gia chủ tuyệt đối có thể đại diện suy nghĩ của tất cả những người có mặt tại hiện trường.

Quả thật, cho dù anh ba hoa khoác lác, nói sản phẩm của anh tốt tới mức động trời lở đất đi nữa, nếu như không đủ hay thậm chí không có hàng tung ra thị trường, tất cả cũng chỉ trở nên vô nghĩa, chỉ tổ lãng phí thời gian của tất cả mọi người mà thôi.

Và ai cũng biết rõ rằng, để có thể luyện chế đan dược đạt phẩm chất cao cấp, số thời gian để hoàn thành tính bằng năm, và sản lượng không cao, chẳng lẽ mỗi năm anh chỉ bán có vài trăm tới ngàn viên xong rồi nghỉ bán chờ đợt đợt hàng tiếp theo sao??

Không ai cho rằng Xích gia ngu xuẩn tới mức phải sử dụng chiến lược kinh doanh dở hơi như thế này, và thứ mà tất cả những người có mặt tại hội trường quan tâm chính là, Xích gia có thể đáp ứng đủ nguồn cung cho một thị trường rộng lớn hay không.

Thị trường rộng lớn ở nay không chỉ là thị trường trong Sơn Hải thành hay thậm chí là khu vực lân cận, và đang nói tới cả vương triều Thiên Ưng hay cả khu vực U châu kia.

“ một câu hỏi rất hay đánh thẳng vào trọng tâm. Và Xích gia xin tuyên bố với các vị rằng, sản lượng hàng tháng mà chúng tôi có thể đảm bảo cung cấp cho thị trường, chính là mười ngàn viên. Nghe cho kỹ, mười ngàn viên đều đạt tới phẩm chất cao cấp.”

Xích Hạo Tín tỏ vẻ đầy tự tin hùng hồn tuyên bố.

Oa ~~~~~!!!!

Lời tuyên bố đầy chắc nịch của Xích Hạo Tín tựa như đá tảng, à không, một quả núi nhỏ trực tiếp ném thẳng xuống mặt sông, con sông như bị vỡ tung sóng nước tung bắn tràn chảy dữ dội.

“ mỗi, mỗi, mỗi tháng mười, mười ngàn viên đan, đan dược cao cấp, Xích, Xích gia chủ, ngài không, không nói đùa chứ???”

Mạc gia chủ há hốc giương đôi mắt đầy kinh hãi ra hết cỡ nhìn chăm chăm vào Xích Hạo Tín, run giọng hỏi.

Mỗi tháng mười ngàn viên, cho dù chia thành năm loại đi nữa, mỗi loại ít nhất cũng phải trên hai ngàn viên. Tuy hai ngàn viên so với cái thị trường tiêu thụ khổng lồ chỉ như hạt cát đổ biển, nhưng tuyệt đối không phải thương hội kinh doanh đan dược nào cũng làm được điều đó. Nên nhớ rằng sản lượng Xích Hạo Tín nói là hàng tháng chứ không phải hàng quý hay

thậm chí là hàng năm, trên cả đại lục Huyền Thiên này, chắc chỉ có duy nhất mỗi thiên hạ đệ nhất thương hội Vạn Bảo Các, mới dám mạnh miệng tuyên bố điều đó mà thôi.

“ Đúng, sản lượng hàng tháng mà chúng tôi có thể cung cấp hàng tháng cho mỗi loại đan dược là mười ngàn viên. Tất nhiên, nay chỉ là giai đoạn ban đầu, tiếp theo sau đó chúng tôi sẽ đầu tư mạnh vào việc sản xuất, để có thể gia tăng sản lượng lên cao hơn nữa.”

Nghe theo lời giải thích của Dương Kiệt thì, luyện đan càng nhiều, tốc độ thành phẩm sẽ gia tăng theo tỷ lệ thuận (do tích lũy đủ kinh nghiệm để thăng cấp), nên Xích Hạo Tín lúc này vô cùng tự tin mạnh miệng tuyên bố rằng sẽ đẩy mạnh sản xuất và tung sản phẩm ra thị trường với số lượng càng lúc càng nhiều hơn thế nữa.

“ cái gì??? Ngài vừa nói gì??? Mỗi loại, mỗi loại mười ngàn viên một tháng?? Chứ không phải tính số tổng sao???”

Nếu như câu tuyên bố lúc này chỉ như quả núi nhỏ văng xuống sông, thì câu khẳng định lúc này chẳng khác nào một quả bom nguyên tử thả thẳng xuống Sơn Hải thành, vỡ tung tan tành ~~!!

Ầm ~~~~~!!!

Cả hội trường có sức chứa chưa tới ngàn người, nhưng lúc nào tiếng kêu gào la hét đầy kinh hãi tạo ra thậm chí không thua kém gì tiếng ăn mừng pha ghi bàn định đoạt số phận trận đấu của đội nhà trên một khán đài chật cứng khán giả có sức chứa 7, 80 ngàn người mà không có một cổ động viên đội khách nào cả.

Hội trường như muốn vỡ òa, vỡ tung bởi tiếng kêu thét la hét thất thanh của tất cả những ai có mặt tại hiện trường.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 424: Thử Thuốc

“ xin mọi người hãy im lặng, xin nghe Xích mẫu nói vài câu.”

Xích Hạo Tín hài lòng với biểu hiện của đám khách có mặt trong hội trường, khẽ giơ hai tay lên tạo ra tư thế ra hiệu cho họ im lặng, tiếp tục nói: “ Tại đây, Xích mẫu xin được khẳng định thêm lần nữa, sản lượng hàng tháng các loại đan dược đạt trên phẩm chất cao cấp mà Xích gia có thể cung cấp cho thị trường, đạt một trăm ngàn viên mỗi loại mỗi tháng. Và sản lượng sẽ gia tăng thêm thời gian, đó chính là lý do vì sao Xích mẫu dám mạnh miệng tuyên bố rằng, sắp tới thị trường đan dược sẽ có những thay đổi đáng kinh ngạc, Xích gia đang và sẽ tạo xu hướng dẫn dắt thị trường lên một tầng cao mới, đan dược cấp thấp sẽ đi vào dĩ vãng, đan dược cao cấp sẽ thành món hàng phổ biến trên thị trường đan dược. Ít nhất các loại đan dược phổ thông hiện hành sẽ đạt được mục tiêu đó ~~~!!!”

Wa ~~~~~!!!

Lời khẳng định của Xích Hạo Tín lần nữa như châm ngòi vào quả bom nổ tung cả hội trường. Nhất thời tiếng la hét gào thét đầy phấn khích và lẫn nghi ngờ khó tin vang dội cả hội trường.

Lời nói của Xích Hạo Tín tuy có chút quá đà và nổ to, nhưng nếu như mọi thứ phát triển đúng như tiến trình định hướng đặt ra, khuấy đảo thị trường Sơn Hải thành hay thậm chí là khu vực lân cận không phải là điều hoang tưởng.

“ nếu như những gì Xích mầu tuyên bố ngày hôm nay không thể thực hiện đúng như lời cam kết, vô cùng sẵn lòng chào đón các vị chạy tới cửa tiệm của Xích gia chúng tôi tháo bảng hiệu cửa hàng xuống đập nát tại chỗ ~~~~~!!”

Mẹ kiếp, Xích gia quyết định chơi lớn đây mà ~~~~~!!!

Nếu như lúc này ít nhiều trong lòng vẫn còn chút nghi ngờ thì lúc này mọi hoài nghi đã lập tức tan biến sau câu tuyên bố cực kỳ mạnh mẽ của Xích Hạo Tín.

Không một gia tộc nào dám mang bảng hiệu của mình ra làm trò đùa, bảng hiệu không chỉ là thứ dùng để nhận diện thương hiệu, mà còn là đại diện cho mặt mũi của cả gia tộc. Bảng hiệu của gia tộc một khi không giữ nổi bị người khác đập nát, gia tộc đó cách ngày suy tàn không còn quá xa nữa rồi.

Xích Hạo Tín dám lấy bảng hiệu của gia tộc ra đặt cược, vậy thì chứng tỏ Xích gia đang nắm giữ được bí quyết nào đó có thể giúp gia tăng sản lượng sản xuất đan dược cao cấp, điều đó không còn gì phải nghi ngờ nữa, vấn đề tiếp theo bắt đầu phải xem xét tới giá cả và suy tính tới khả năng tranh giành một phần trong miếng bánh không quá lớn mà Xích gia ném ra.

Và dường như nắm bắt được suy nghĩ của đại đa số người, Xích Hạo Tín không giấu giếm chần chừ, trực tiếp tuyên bố: “ Với những sản phẩm đầy chất lượng hội tụ đầy đủ tâm huyết và mồ hôi công sức của các luyện đan của chúng tôi, giá cả khi tung ra thị trường tất nhiên là không thể quá thấp, đây không chỉ là tâm lý bán hàng phải có lời mà bất kỳ một thương gia nào cũng nhắm tới, mà còn minh chứng cho những nỗ lực không ngừng nghỉ, những tháng ngày làm việc cật lực và đầy tỉ mỉ để có thể cho ra những sản phẩm chất lượng có một không hai như thế này, cho nên .....”

Tất cả mọi người đều nín thở vênh tai lên hết cỡ để chờ đợi báo giá của Xích Hạo Tín, đồng thời trong lòng không ngừng cầu nguyện hy vọng Xích gia đừng chặt chém quá đáng, để mình còn có cơ hội thu mua và trải nghiệm loại đan dược chỉ từng nghe qua mà chưa từng hưởng thụ thử qua này.

Như đã nói, đan dược phẩm chất cao cấp quý hiếm vô cùng, một khi tung ra thị trường sẽ lập tức bị các thương hội lớn thu mua với giá cực cao, và khi bán chuyển tay như thế này, giá cả tất nhiên phải đội lên gấp hai, ba lần nữa so với giá gốc, nên tuyệt đối không phải ai cũng đủ lực để hưởng thụ thử loại đan dược cao cấp này cũng là điều dễ hiểu.

Và giờ này, cơ hội này đã hầu như gần kề ngay trước mắt, mong chỉ mong Xích gia đừng quá đáng, cho dù vượt quá giới hạn tài lực đôi chút, cũng cố gắng đi vay mượn thêm để mua vài ba viên về trải nghiệm nếm thử coi mùi vị và hiệu quả có đáng sợ như lời đồn không.

“Đại Kim Sáng Dược phẩm chất cao cấp mỗi viên sẽ được bán ra với giá 6000 linh thạch, Tích Khí Đan là 5000 linh thạch, Luyện Khí Đan cao cấp có giá 10000 linh thạch và Ngưu Hoàng Giải Độc đan sẽ được tung ra với giá 5000 linh thạch. Như mọi người đã biết, với sản phẩm có cùng chất lượng thậm chí vượt trội so với các đối thủ trên thị trường, giá cả do chúng tôi đưa ra chỉ bằng một nửa so với đối thủ, với một cái giá như thế này, chúng tôi chỉ có thể gọi đây là “chất”, một cái giá quá “chất” ~~~!!!!”

Huýt ~~~ huýt ~~~~~ huýt ~~~!!! Bóp Bóp Bóp ~~~
~.....!!

Tiếng vỗ tay huýt gió của diễn viên quần chúng lần nữa vang lên như muốn nổ tung cả hội trường sau khi Xích Hạo Tín báo giá cho các sản phẩm đan dược sắp tung ra thị trường.

Tuy khá cao so với những gì mình mong muốn, nhưng quả thật, đôi phương đã không quá đáng khi tự tin nói rằng giá cả do mình đề ra vẫn còn rẻ chán so với các đối thủ cạnh tranh trên thị trường.

Đặc biệt là đối với các thương lái, nếu như thu mua với cái giá mà Xích gia vừa đề ra, mang đi tới các vương triều cao cấp để bán, chắc chắn sẽ một lời năm, một lời sáu cho mà xem.

Vụ này ngon à nha ~!!!!

Sau khi tính toán một cách kỹ lưỡng xong, trên môi của không ít người không tự chủ lộ ra nụ cười hài lòng, hòa thêm đám diễn viên quần chúng vỗ tay một cách tự nguyện.

Đại Kim Sáng Dược sáu chục triệu, tích khí đan năm chục triệu, Luyện khí đan là một trăm triệu, cộng thêm năm chục triệu của Ngưu Hoàng Giải Độc Đan, tính ra một tháng Xích gia bán sương sương bốn loại đan dược thôi cũng đã thu về hơn hai trăm sáu chục triệu linh thạch, đó là còn chưa tính thêm đan dược chủ lực sắp giới thiệu.

Một tháng hai trăm sáu chục triệu, một quý thu về gần bảy trăm tám chục triệu. cho dù phải trích ra 60% để “cống nạp” cho cha con Thẩm Thùy Vân như giao kèo đi nữa, Xích gia vẫn còn giữ lại gần ba trăm triệu linh thạch.

Nên nhớ rằng doanh thu cả năm sau khi chiếm gần hết thị phần của Thẩm gia vào thời điểm này chỉ đạt chưa tới hai trăm triệu linh thạch. Xích gia chỉ bán một quý tương đương với ba tháng, đã có doanh thu cao hơn tới cả trăm triệu với đối thủ bán cả năm, đó là chưa tính Xích gia phải trích ra hơn một nửa doanh thu vào việc cống nạp.

Vậy tính ra tổng số tiền bán đan được cả một quý của Xích gia đã thu về nhiều hơn gấp 3.5 lần hơn so với một năm của Thảm gia. Mặc dù do Thảm gia đang bán phá giá, rẻ hơn khá nhiều so với giá thị trường, nhưng cũng đủ để thấy rõ khả năng hút tiền của Xích gia vào thời điểm này đáng sợ như thế nào rồi.

Hèn chi Bàn Thống dám tự tin khẳng định rằng, chỉ cần Thảm Thùy Vân xem qua doanh thu của Xích gia hàng quý, sẽ không đủ khí phách và dũng khí để từ chối sự quy hàng của “thuộc hạ” có khả năng kiếm tiền đáng sợ như thế này.

Nghĩ tới số tiền sắp tới sẽ chảy vào túi mình, Xích Hạo Tín và Xích Trung Hoành khẽ đưa mắt nhìn nhau, cả hai đã kích động tới nỗi toàn thân run rẩy, sung sướng hạnh phúc như đang thăng thiên lên mây vậy.

Đừng nói số tổng, cho dù chỉ bằng một phần ba số tiền thực tế chảy vào túi mình thôi, nhà họ Xích trước kia mơ cũng không dám mơ tới nữa là.

Với khả năng kiếm tiền như lúc này, đặc biệt là sau khi mối an nguy của gia tộc đã hoàn toàn không cần phải lo lắng nữa, vượt qua Thảm gia để trở thành gia tộc hùng mạnh nhất Sơn Hải thành hay thậm chí cả vương triều Thiên Ưng cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Nói thẳng ra nếu như mọi thứ diễn ra đúng theo kế hoạch dự tính, Thảm gia đã không còn là đối thủ xứng tầm của Xích gia nữa rồi.

Không chỉ Xích Hạo Tín và Xích Trung Hoành, ngay cả Thảm Đại Dững và Lý Nhị Cầu đang hưởng thụ mỹ nhân rượu ngon trong phòng vip của Thảm gia, sau khi nghe xong giá bán mà Xích Hạo Tín vừa tuyên bố, khẽ nhẩm tính lại số tiền thu về được, cũng không kìm được hít sâu một hơi lạnh vào người, há hốc ngơ ngác nhìn chằm chằm về phía sân khấu, nhất thời quên cả việc tiếp tục “xào náo” mỹ nhân trong lòng nữa rồi.

Cả hai run rẩy như người động kinh, đưa mắt nhìn nhau với vẻ phần khích tốt cùng, chỉ là nhất thời nói không nên lời.

Quả thật may mắn vào thời điểm đó không bị một nửa tài sản của Xích gia che mờ, nếu không thì lúc này làm gì được hưởng “tiền trung gian” hàng quý với số tiền có con số đáng sợ tới mức kinh hãi như lúc này cơ chứ??

Và nên nhớ, số tiền đó mình sẽ được hưởng mãi mãi chứ không chỉ duy nhất mỗi một, hai lần. Chỉ nghĩ tới điều đó thôi mà Thẩm Đại Dũng đã cảm thấy hạnh phúc sung sướng hơn cả được “quan hệ xã giao” với một mỹ nhân sắc đẹp tuyệt trần gấp chục lần trăm lần rồi.

mỗi quý hơn cả trăm triệu linh thạch chảy vào túi, nếu như là trước đó, có đánh chết Thẩm Đại Dũng cũng không dám tin là sẽ xảy ra với mình.

Nhưng rốt cuộc thì giờ mọi thứ sẽ thành hiện thực, trong khi mình không cần phải chút công sức mất mát gì cả, tiền cứ như từ trên trời rơi xuống đập thẳng vào đầu, đừng nói là một tên tham lam vô độ như Thẩm Đại Dũng, cho dù bất kỳ ai rơi vào trường hợp này, có thể không hạnh phúc ngất ngây được sao???

“ quá bất ngờ phải không các vị???? Chưa đâu, tiết mục giới thiệu sản phẩm chủ lực tiếp theo, đó mới chính là điều bất ngờ to lớn nhất, kinh khủng nhất dành cho các vị.”

Xích Hạo Tín quyết định đẩy sự nhiệt tình phấn khích của tất cả mọi người lên thêm vài bậc nữa, dùng giọng điệu đầy bí ẩn kích thích tò mò của đối phương lên tiếng nói.

“ Chúng tôi không thể chờ đợi được nữa, mau, mau mau tiếp tục đi nào ~~~!!” “ mau lên, mau lên, mau lên ~~~~!!”

“khán giả” ở phía dưới vô cùng nhiệt liệt hưởng ứng, vừa vỗ tay theo nhịp điệu vừa luôn miệng gào thét yêu cầu chương trình tiếp tục.

Buổi lễ diễn ra cho tới thời điểm này có thể nói là thành công mỹ mãn, tất cả những người có mặt tại hiện trường đã bị khơi dậy sự tò mò phần khích tốt tốt cùng, giờ chỉ xem sản phẩm chủ lực mà Xích gia nhân mạnh từ đầu tới giờ có tạo thêm vụ nổ kinh thiên động địa nào nữa hay không thôi.

“tiếp theo sau này, chúng tôi xin được giới thiệu sản phẩm chủ lực do các luyện đan sư dày công tìm tòi nghiêm cứu và sáng tạo mà thành. Xích mẫu vô cùng có trách nhiệm tuyên bố với tất cả các vị rằng, loại đan dược độc nhất vô nhị này tuyệt đối chưa từng xuất hiện trên đại lục Huyền Thiên này. Đúng thế, các vị không nghe lầm, không chỉ trong Sơn Hải thành hay cả vương triều Thiên Ứng, mà trên cả đại lục Huyền Thiên này cũng chưa từng xuất hiện qua một loại đan dược có hiệu quả độc đáo và khó tin như đan dược chủ lực mà chúng tôi sắp công bố tiếp theo ~~~~~!!!”

Câu tuyên bố đầy hào hùng của Xích Hạo Tín chẳng khác nào một quả thiên thạch từ ngoài hành tinh lao thẳng xuống đại dương, tạo ra một trận sóng thần kinh hoàng cao gần cả trăm mét.

Nên nhớ rằng lịch sử phát triển của đan dược đã bắt đầu hình thành từ khi con người xuất hiện trên đại lục Huyền Thiên không bao lâu. Và trải qua biết bao sóng gió năm tháng, chủng loại đan dược đã đi tới giai đoạn bão hòa từ lâu.

Có thể nói, phải mất hàng trăm hay thậm chí hàng ngàn năm mới có thể xuất hiện một chủng loại đan dược có hiệu quả xa lạ đối với người trên đại lục Huyền Thiên.

Và giờ nay Xích Hạo Tín dám mạnh miệng tuyên bố đan dược chủ lực sắp được giới thiệu sẽ có hiệu quả đáng kinh ngạc chưa từng xuất hiện trên

đại lục Huyền Thiên này. Nếu như không phải từ nãy tới giờ Xích gia ít nhiều chứng minh được những gì mình tuyên bố là có cơ sở, chắc chắn hầu hết tất cả mọi người sẽ cho rằng Xích Hạo Tín chỉ là một thằng điên thằng khùng mà thôi.

Tất nhiên, cả đại lục Huyền Thiên thì có thể nổ hơi quá, vì thực tế có đúng hay không cũng khó có thể kiểm chứng, ít nhất là hiện thời không ai có khả năng làm điều đó. Nhưng lần đầu tiên xuất hiện trong vương triều Thiên Ưng hay thậm chí khu vực U Châu tuyệt đối không thể trốn được rồi.

Sự háo hức tò mò và trí tưởng tượng của tất cả mọi người đã bị kích thích tới cực độ, mọi ánh mắt tập trung dán chặt vào người Xích Trung Nghĩa trên sân khấu.

Xích Hạo Tín lần nữa thò tay vào trong hộp gỗ đang nâng trên tay của Xích Trung Hoành, dưới muôn màn ánh mắt kỳ vọng háo hức của khán giả trên khán đài, rút ra một viên đan dược sáng bóng láng màu hồng phấn.

“viên, viên đan dược này là ....” “Chưa, lão phu chưa từng nhìn thấy qua loại đan dược này ....” “vậy thì Xích gia chủ đã nói đúng, đích thị là loại đan dược đầu tiên xuất hiện trên vương triều Thiên Ưng này rồi.” “xì, chỉ vương triều Thiên Ưng thôi sao??? Xích gia chủ tuyên bố rằng là đầu tiên trên đại lục Huyền Thiên mới đúng chứ ~~!!” “Cái này, có thể, chắc thế ....”

“Xin được trình trọng giới thiệu với các vị rằng, đan dược có hiệu quả độc đáo, thuộc sản phẩm độc quyền của Xích gia, và cũng là chủng loại đầu tiên xuất hiện trên đại lục Huyền Thiên, Khai Tâm đan xin được diện thế
~~~~~!!!”

Huýt ~~~ huýt ~~~~~ huýt ~~~!!! Bóp Bóp Bóp ~~~
~.....!!

Tiếng gào thét vỗ tay đầy phấn khích vang lên hưởng ứng lời giới thiệu đầy tự hào và kiêu hãnh thót ra từ trong miệng của Xích Hạo Tín.

“ Khai Tâm đan?? Cái tên nghe lạ nhỉ???” “ chẳng lẽ chủng loại đan dược có liên quan tới tâm linh hồn???” “ Suyt, cứ chờ đợi xem Xích gia chủ giải thích hiệu quả của thuốc như thế nào, cần gì phải đoán già đoán non chứ!!”

Sau những tràng pháo tay hưởng ứng, trên khán đài bắt đầu vang lên những tiếng bàn tán thảo luận.

“ thay vì dùng lời lẽ để giải thích, Xích mẫu xin được mời một vị khách ngẫu nhiên đang có mặt tại hội trường để trực tiếp thử hiệu quả của đan dược. Theo ý của Xích mẫu thì, lời đánh giá nhận xét của một người ngoài, luôn là công tâm và chính xác nhất.”

“ Đúng, đúng, lời nói của Xích gia chủ quả thật hợp tình hợp lý, nên cho người ngoài thử nghiệm đánh giá, sẽ cho chúng ta cái gì công tâm nhất.” “ Chắc chắn thế rồi, hoan hô Xích gia chủ ~~!!” “ Tại hạ xin được xung phong tự nguyện bước lên thử thuốc ạ ~~!!” “ Xéo, ngươi lấy tư cách gì mà đòi lên thử thuốc, có thử cũng phải là lão phu thử mới đúng ~~!!” “ Dám sỉ nhục ta?? Lão già muốn chết hả ~~~??” “ xì, thùng rỗng kêu to, ngon thì nhào vô kiểm ăn ~~!!” “ Thôi, thôi, cho xin can, đang tham dự sự kiện giữa đám đông, làm ơn đừng ảnh hưởng tới người xung quanh ~~!!” “ hừ ~~~!!” “ hừ ~~~~!!”

Bầu không khí trong hội trường đã được đẩy lên cao trào, không ít người tranh giành nhảy ra khỏi ghế ngồi chuẩn bị xông lên khán đài hy vọng là người trực tiếp thử thuốc, hoàn toàn không nghi ngờ hay lo sợ viên thuốc mới nghe tên lần đầu này có phải là độc dược cực độc có thể khiến mình mất mạng hay tàn tật hay không.

Cũng may là dựa vào uy danh của Xích gia và đội cận vệ nhanh chóng ra tay trấn áp ổn định tình hình mới không xảy ra “ bạo loạn” không mong muốn.

“ Xích mẫu xin phép được mời Mạc gia chủ, lão tiên bối đức cao vọng trọng nhất đang có mặt tại hội trường lên sân khấu để thử nghiệm lực thuốc, không biết Mạc gia chủ có sẵn lòng giúp đỡ không ạ ~??”

Thầm lau mồ hôi lạnh chảy đầy trên trán sau khi tình hình được ổn định, Xích Hạo Tín tiếp tục chương trình và chủ động ngỏ lời mời tới ông lão vừa chủ động lên tiếng đặt câu hỏi trước, và cũng là gia chủ có thâm niên nhất nhì trong Sơn Hải thành, Mạc gia chủ.

Lời mời gọi của Xích Hạo Tín chẳng khác nào một lời tâng bốc Mạc gia chủ lên tận mây xanh, khiến ông ta ngẩng cao đầu đầy vẻ tự hào, khề ngật đầu đồng ý lời mời gọi.

Được gia chủ của một trong tam đại gia tộc lên tiếng mời gọi và tâng bốc, cho dù muốn hay không muốn cũng không thể nào lên tiếng từ chối. Huống chi tính tò mò háo hức với chủng loại đan dược mới này càng khiến ông ta không có lý do nói chữ “ không” cả.

Mạc gia chủ nhanh chóng rời khỏi chỗ ngồi dưới ánh mắt đầy ghen tỵ của những người xung quanh, rảo bước bước thẳng lên sân khấu có Xích Hạo Tín đã đứng chờ sẵn.

Cả hai khề chấp tay thi lễ xã giao xong, Xích Hạo Tín với dáng vẻ đầy trịnh trọng giao qua viên đan dược màu hồng phấn cho Mạc gia chủ.

Mới cầm viên đan dược trên tay, một mùi hương thơm đầy khuyến rũ đã lập tức xộc thẳng vào mũi, khiến đầu óc của Mạc gia chủ lập tức phấn chấn sáng khoái lạ thường.

Chẳng lẽ đúng như mình dự đoán, là chủng loại đan dược có tác dụng bổ trợ linh hồn???

Mạc gia chủ không kìm được dúi mày trịnh trọng nhìn chăm chăm vào viên đan dược đang cầm trên tay.

Đan dược thuộc chủng loại tác động tới linh hồn vô cùng quý hiếm, rất ít khi có hàng xuất hiện trên thị trường, và một khi được tung ra, sẽ bị các thế lực lớn vét sạch trong tích tắc. Ngay cả một người sống trên mấy trăm tuổi như Mạc gia chủ cũng chỉ nghe qua chủng loại đan dược trong “truyền thuyết” chứ đừng nói là nhìn thấy hay cầm trên tay chủng loại đan dược đặc biệt này.

“ này Mạc lão, còn chờ đợi gì nữa??? Không mau mau thử hiệu quả của đan dược như thế nào đi??” “ Nếu Mạc lão cảm thấy không đủ dũng khí để thử thuốc, có thể nhường lại vinh hạnh này cho hậu bối, hậu bối vô cùng sẵn lòng thay Mạc lão làm điều đó ạ ~~~!” “ hahahaha ~~~~~!!” “ thử thuốc~~~~, thử thuốc ~~~ ~!!!”

“ Nhiều chuyện ~~~!!” Mạc lão hừ mạnh một tiếng, mặc dù vô cùng luyến tiếc có chút không nỡ cho vào miệng viên đan dược có vẻ đẹp hoàn mỹ như một viên trân châu, nhưng cũng không thể không làm tròn “ nghĩa vụ” của mình, vả lại trong lòng cũng vô cùng háo hức muốn xem thử hiệu quả của viên đan dược này như thế nào, nên đã vô cùng dứt khoát quả quyết bỏ viên Khai Tâm Đan vào miệng.

ực ~~~~~!!!

Tiếng nuốt nước bọt này không phải thuộc về Mạc gia chủ, mà tất cả những vị khách đang chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của ông ta trên khán đài, tất cả đều không tự chủ hòa theo động tác nuốt đan dược như thể người đang đứng trên sân khấu là mình vậy.

sau đó nín thở dồn hết mọi tập trung vào toàn thân trên dưới của Mạc gia chủ đang đứng ở vị trí trung tâm trên sân khấu, để xem xem biểu hiện của đối phương thể hiện ra những gì.

Khai Tâm Đan vào miệng, lập tức tan chảy thành dịch thể mang theo mùi hương như vị dâu tây chua chua ngọt ngọt của Trái Đất, kèm theo như có một luồng điện từ miệng lưỡi chạy ngược lên mũi, sau đó trực tiếp xông thẳng vào não, Mạc gia chủ thậm chí chưa kịp phản ứng, không chỉ thể xác, ngay cả linh hồn cũng bị tê tái lâng lâng như trút hết trọng lượng trong cơ thể, từ từ nhấc bổng lên không trung, có cảm giác như đang thăng thiên vậy.

“ Nhìn, nhìn kia, Mạc gia chủ đang, đang bị gì thế????” “ Chẳng lẽ lão bị trúng, trúng độc sao????” “ Không, không thể nào, sao Xích gia dám, dám”

Khán giả trên khán đài sôi sục kêu thét lên khi phát hiện khuôn mặt của Mạc gia chủ đột nhiên đỏ phồng lên như con tôm luộc, đôi mắt trở nên thất thần như người vô hồn, cơ thể đảo qua đảo lại như người say rượu, thậm chí mép miệng bắt đầu xuất hiện dịch chảy màu trắng đục.

Vẻ mặt của Mạc gia chủ lúc này trông chẳng khác nào thằng ngáo đá đang phê thuốc như các con nghiện ở Trái Đất cả.

Xích Hạo Tín và Xích Trung Hoành dường như đã đoán trước tình huống này, nhanh chóng lấy một chiếc ghế gỗ đã chuẩn bị sẵn kê ngay sau lưng của Mạc gia chủ và dìu ông ta ngồi xuống trên ghế.

Cũng may là Khai Tâm đan của Dương Kiệt đã đạt tới phẩm chất cao cấp, ngoại trừ lực thuốc gia tăng, hiệu quả “ thăng hoa” không biết tăng lên gấp bao nhiêu lần so với sản phẩm gốc, quan trọng nhất là, người sử dụng không có hành vi “ ngáo đá” như thập nhị công chúa trước kia.

Những người có mặt trong hội trường chưa từng nhìn thấy qua trường hợp này, nên cho rằng Mạc gia chủ bị trúng độc sau khi dùng thử Khai Tâm đan, trong lòng vừa cười trên đầu khổ người khác vừa thầm thở phào nhẹ nhõm, may thay người lên thử thuốc không phải là mình, cho đáng đời cái tật ham hồ trải nghiệm của lạ.

Sau khi cười chế giễu và thở phào nhẹ nhõm xong, lập tức thay thế bằng tâm trạng phần nộ tốt cùng.

Mẹ kiếp, Xích gia mang thứ sản phẩm kém chất lượng này ra công bố, chẳng khác nào coi sinh mạng của kẻ khác là trò đùa sao?? đáng chết nhất chính là còn dám mạnh miệng tuyên bố là đan dược có hiệu quả mới lạ đáng kinh ngạc nữa. Đúng là đáng kinh ngạc thật đấy, và để xem Xích gia xử lý vụ này như thế nào.

Hừ hừ, nếu không có câu trả lời và bồi thường thích đáng, chắc chắn sẽ bị cả cộng đồng tẩy chay thù địch cho mà xem.

Xích Hạo Tín lần nữa rút ra một viên đan dược từ trong nhẫn Càn Khôn của mình, nhanh tay nhét thẳng vào miệng của Mạc gia chủ đang rơi vào trạng thái “đang phiêu” trước khi đám khán giả nổi giận la hét.

Viên đan dược vừa nhét vào miệng Mạc gia chủ chính là loại đan dược mới do Dương Kiệt tự sáng chế ra, có tác dụng đẩy nhanh quá trình “thăng hoa” khi phục dụng Khai Tâm đan, để người dùng có thể nhanh chóng quay trở lại trạng thái tỉnh táo.

Tính chất giống hệt như thuốc giải vậy.

Sau khi phục dụng “thuốc giải” xong, Mạc gia chủ nhanh chóng từ trong trạng thái “ngáo đá phê thuốc” tỉnh táo trở lại, chỉ là đôi mắt vẫn còn

mơ mơ màng màng chưa hoàn toàn nhận thức mình đã quay trở về và đang ở phương nào.

“ Mạ gia chủ, ông có sao không??? Thuốc độc, đan dược lúc này chính là thuốc độc đúng không??? Ông có cảm thấy đau khổ tột cùng không vậy??? ” “ Đừng lo, ông cứ nói lên sự thật, Xích gia sẽ không dám làm gì ông đâu ~~!! ” “ Đúng, đúng, chúng ta cùng lòng đồng tẩy chay cái gia tộc kinh doanh ác độc này nào ~~~~~!!! ” “ tẩy chay, tẩy chay ~~~~!! ”

Bầu không khí trong hội trường trở nên vô cùng căng thẳng, không ít khách mời đã xông thẳng ra khỏi ghế ngồi, đặc biệt là đám thế lực thù địch, vô cùng hào hứng chỉ chờ một câu khẳng định của Mạ gia chủ, sẽ bắt chấp tất cả xông lên đè hai tên gian thương trời đánh trên sân khấu xuống đập thành đầu heo ngay tức khắc.

Đám diễn viên quần chúng tuy chiếm đa phần trong hội trường, nhưng lúc này cả nhóm tỏ ra ngơ ngác không biết chuyện gì vừa xảy ra, có chút do dự không biết phải làm sao.

Nếu như đám người kia xông lên sân khấu tấn công gia chủ, mình có nên xông vào giải cứu không nhỉ?? Hay là án binh bất động???

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 425: Sự Kiện Kết Thúc!!

“khoan đã ~~~~!!!”

Trong lúc đám đông chuẩn bị xông lên “báo thù” cho Mạc gia chủ đáng thương, đích thân nạn nhân đã lên tiếng trấn an đám đông đang tỏ ra quá khích dưới sân khấu.

Mạc gia chủ mang theo vẻ mặt do dự không quyết nhìn chằm chằm vào Xích Hạo Tín vẫn đang mang theo nụ cười đầy tự tin ở trước mặt. Trong đầu đang đấu tranh tư tưởng có nên nói dối hay thành thật nói rõ tác dụng của Khai Tâm Đan cho đám đông đang chờ đợi hay không.

Sở dĩ có suy nghĩ che giấu tác dụng của Khai Tâm Đan, chính là mang theo tư tưởng muốn tất cả mọi người tránh xa loại đan dược này, chỉ tập trung vào bốn loại đan dược còn lại.

Khi Khai Tâm Đan không ai để mắt tới, tất nhiên là dư thừa hàng tồn, mình có bán cả quần lót nhà cửa đi nữa cũng phải gom đủ vốn để mua sạch lô Khai Tâm Đan mà Xích gia chuẩn bị tung ra thị trường.

Mua về tự mình sử dụng hay thậm chí kinh doanh sau này, với hiệu quả đáng kinh ngạc mà loại đan dược này mang lại, một khi lan truyền ra ngoài, đừng nói một lời mười, một lời trên chục cũng chỉ là chuyện bình thường mà thôi.

Thú thật, tuy khoảng cách “thăng hoa” ngắn ngủi do bị gián đoạn bởi “thuốc giải” của Xích Hạo Tín, nhưng sau khi trải nghiệm hưởng thụ qua

cảm giác “sướng hơn cả thăng thiên” lúc này, Mạc gia chủ đã có chút không thể dứt ra được rồi, lúc này vô cùng thèm khát muốn tiếp tục được chìm đắm mãi mãi trong cảm giác sung sướng tê tái sáng khoái tới tột cùng đó.

Chỉ là, nói đi phải nói lại, lúc này nói xấu về tác dụng của Khai Tâm Đan, nhưng giấy thì làm sao mà bọc được lửa, cây kim trong bọc lâu ngày cũng sẽ lòi ra, sau này mình “gom hàng” thứ mà mình che lương tâm nói xấu, vậy chẳng khác nào tự mình vả vào mặt mình sao??

Với một người đức cao vọng trọng trong Sơn Hải thành như Mạc gia chủ, tất nhiên là coi trọng uy tín danh dự của mình, không thể nhất thời vì “dục vọng” của mình mà đánh đổi tất cả được.

Quan trọng nhất là, lúc này nói xấu về Khai Tâm Đan, chẳng khác nào chọc giận Xích gia, sau này người ta có chịu bán hàng cho mình hay không còn là cả một vấn đề nữa là.

“Mạc gia chủ, rốt cuộc viên đan dược lúc này là như thế nào?? Có phải là độc dược không???” “Đúng, đúng, có phải là độc dược không?? Ông cứ nói ra sự thật, chúng tôi sẵn sàng đứng về phía ông đòi lại công lý từ phía Xích gia ~~~!!” “đòi công lý ~~, đòi công lý ~~~!!!”

Đám người thân Thảm gia trà trộn trong đám đông tất nhiên là không muốn bỏ qua cơ hội gây chuyện như thế này, nên đã lên tiếng khích bác đám đông, chỉ cần Mạc gia chủ lên tiếng nói xấu về Xích gia, cả đám sẽ xung phong dẫn đầu nhảy thẳng lên sân khấu gây sự càng loạn càng tốt.

Tiếng gào thét dưới sân khấu nhanh chóng kéo Mạc gia chủ quay trở về thực tại, khẽ hít sâu một hơi vào người, khẽ chấp tay nói: “Xin hỏi Xích gia chủ loại đan dược lúc này có giá cả như thế nào??? Sản lượng có phải là

tương đương với bốn loại đan dược trước đó không??? Quan trọng nhất là, có giới hạn số lượng thu mua của một đối tượng không ạ???”

Wa ~~~~~!!!

Nghe xong câu hỏi của Mạc gia chủ, đám đông dưới khán đài không kìm được xôn xao hẳn lên.

Không cần phải giải thích dài dòng, câu hỏi của Mạc gia chủ đã chứng tỏ Khai Tâm Đan là thánh dược hay độc dược. Rõ ràng, chẳng ai dại gì mà bỏ tiền ra mua một loại đan dược hiệu quả không được như ý muốn hay thậm chí là độc dược cả. Và nghe khẩu khí của Mạc gia chủ, dường như có ý định thu mua số lượng lớn thì phải.

Điều đó chứng minh điều gì??? Chứng minh loại đan dược mới lạ này có tác dụng vượt quá sức mong đợi mới có thể khiến người vừa phục dụng có ý định thu mua số lượng lớn như thế này.

Không ai nghi ngờ Mạc gia chủ đang thông đồng với Xích gia để diễn trò. Vì Mạc gia là một gia tộc có thực lực và địa vị không tệ trong Sơn Hải thành, và luôn giữ thái độ trung lập từ trước tới giờ, không thân ai và cũng không thù địch với ai, tựa như là một gia tộc sống biệt lập tách ra khỏi cộng đồng trong Sơn Hải thành vậy.

Quan trọng nhất là, với một người coi trọng uy tín và danh vọng của bản thân như Mạc gia chủ, tuyệt đối không thể vì lợi ích mà dám đánh đổi tất cả.

Vì tác dụng của Khai Tâm đan sau khi tung ra thị trường tiêu thụ sẽ hoàn toàn phơi bày trước thiên hạ, nếu như sau này người ta mua về dùng thử không như những gì mong đợi, sẽ lên tiếng chửi rửa tẩy chay không chỉ Xích gia, mà Mạc gia thông đồng cũng sẽ bị liên lụy theo cho mà xem.

Mua danh ba vạn, bán danh một đồng. Mạc gia tuyệt đối không dám thông đồng diễn trò với Xích gia được.

Nghĩ tới điều đó, biết rõ không thể tiếp tục gây sự kiếm chuyện, đám đông lại quay sang tỏ ra tò mò ngứa ngáy toàn thân, vô cùng muốn biết rõ tác dụng của Khai Tâm Đan như thế nào mà khiến Mạc gia chủ vốn dĩ điềm tĩnh phải tỏ ra hấp tấp vội vàng như lúc này.

Nhưng trước hết nên biết giá cả trước đã.

“ Sản lượng đồng bộ với bốn loại đan dược kia nên Mạc gia chủ xin hãy yên tâm. Còn giá yên niết khi tung ra thị trường của khai tâm đan là”

Xích Hạo Tín cố tình ngắt quãng khi “ báo giá”, Mạc gia chủ nín thở vênh tai lên để nghe, đồng thời trong lòng không ngừng cầu trời bái phật giá cả không quá cao để mình có thể thu mua số lượng lớn để dùng dần.

Nhìn thấy vẻ mặt háo hức kỳ vọng của Mạc gia chủ, càng khiến sự tò mò của đám đông tăng lên thêm vài bậc nữa.

“ là sản phẩm chủ lực và có hiệu quả đáng kinh ngạc, tất nhiên là phải có cái giá tương xứng với những gì nó mang lại, cho nên mỗi một viên Khai Tâm Đan, chúng tôi sẽ bán ra với mức giá là 20000 linh thạch một viên.”

Quả nhiên ~~~!!!

Nghe xong báo giá của Khai Tâm Đan, Mạc gia chủ ít nhiều có chút thất vọng vì giá khá chát. Hai chục ngàn linh thạch một viên, tuyệt đối không phải ai cũng đủ khả năng bỏ ra số tiền lớn như thế này để mua Khai Tâm Đan được, huống chi là số lượng lớn, càng là một rào cản không nhỏ đối với đại đa số người.

Bộ không nghe thấy tiếng hít hơi lạnh của đám đông dưới sân khấu đang vang lên không ngừng sao??? Chắc trong lòng của không ít người đang chửi ra mắng mẹ Xích Hạo Tín vì một viên đan dược mà bán với cái giá trên trời, như muốn cắt cổ người ta thế kia kìa.

Chỉ là Mạc gia chủ không thể phủ nhận lời nói của Xích Hạo Tín. Cảm giác sung sướng thăng hoa khi chìm đắm trong lực thuốc chỉ là một phần, quan trọng nhất là sau khi thoát khỏi trạng thái “phê thuốc”, đầu óc tinh thần của Mạc gia chủ lúc này trở nên minh mẫn sáng khoái hơn bao giờ hết.

Thực ra thì mấy ngày nay tâm trạng của Mạc gia chủ không được vui, đang buồn bực đau đầu về nhiều vấn đề, nhưng sau khi sử dụng qua Khai Tâm Đan, mọi phiền muộn đã biến mất hoàn toàn, lúc này chỉ cảm thấy cuộc sống tươi đẹp yêu đời hơn bao giờ hết, đặc biệt là dường như trong đầu đã xuất hiện vô số ý tưởng phương án để giải quyết những vấn đề đang gây phiền nhiễu tới mình, áp lực được trút bỏ, mới cảm thấy cả người nhẹ nhõm làm sao, đó chính là lý do Mạc gia chủ khao khát thu mua sở hữu Khai Tâm Đan càng nhiều càng tốt để dùng trong những trường hợp như thế này.

Lớn tuổi rồi, suy nghĩ sẽ càng nhiều, và tuy là người tu luyện, nhưng tâm trạng lúc nào cũng ức chế không thoải mái, ít nhiều cũng ảnh hưởng tới sức khỏe tuổi thọ của con người. Quy luật này cho dù là ở đại lục Huyền Thiên hay ở Trái đất cũng đều thông dụng cả.

Khoa học đã chứng minh rằng, khi con người luôn tỏ ra vui vẻ lạc quan yêu đời, sẽ sống thọ hơn những người thường xuyên đắm chìm trong ức chế bực bội đau khổ sao???

“xin hỏi khi nào loại đan dược này sẽ tung ra thị trường ạ??? Và có giới hạn số lượng thu mua không ạ???”

Trong lúc đám đông muốn gào thét chữ hết vì Xích Hạo Tín báo giá sản phẩm quá cao, Mạc gia chủ lại lần nữa kịp thời lên tiếng “cứu bồ”.

Mẹ kiếp, nghe sao có vẻ như Mạc gia chủ đang có ý định gom hết hàng từ phía Xích gia thế nhỉ???, bộ tưởng đang mua bó rau ngoài chợ sao, hai chục ngàn linh thạch một viên đan dược chứ ít ỏi gì??

hai chục ngàn linh thạch nhân với số lượng mười ngàn viên.

Xịt ~~~~~!!!

Lại thêm hai trăm triệu linh thạch bơi vào túi của Xích gia. Chỉ tính sơ qua thôi đã đủ biết sắp tới Xích gia sẽ hút tiền điên cuồng tới cỡ nào rồi.

Và người vui mừng nhất, tất nhiên chính là Thẩm Đại Dũng và Lý Nhị Cầu đang ngồi trong phòng Vip rồi. Cả hai lúc này đã không kìm chế nổi sự phấn khích nhảy cẫng lên ôm choàng vào nhau như đang ăn mừng vậy.

Thú thực, thay bất kỳ ai vào hoàn cảnh đó, chắc cũng sẽ không khá khẩm gì hơn hai tên ngốc này là bao.

“do sản lượng lúc ban đầu còn khá thấp, nên chúng tôi sẽ giới hạn một đối tượng chỉ có thể thu mua không quá một ngàn viên đan dược cùng thể loại. Và xác định với các vị là, năm loại đan dược chủ lực này, sẽ được mở bán sau bảy ngày nữa.”

Lần này Mạc gia chủ khẽ ngật đầu tỏ ra hài lòng với thông tin nhận được. Thú thật, đan dược bán với giá cao như thế này, mỗi chủng loại giới hạn một ngàn viên nằm trong tầm chấp nhận được so với đại đa số người. Cho dù Xích gia không giới hạn số lượng bán ra cho từng đối tượng, chắc gì có đủ tài lực để gom hàng chứ???

Nên nhớ rằng đan dược bán ra lần này không phải một loại mà tới năm loại, phải cân nhắc cân bằng số lượng và tài lực của mình thật kỹ trước khi mua.

“ Thêm một lần nữa xin được nhắc là, Đại Kim Sáng Dược phẩm chất cao cấp mỗi viên sẽ được bán ra với giá 6000 linh thạch, Tích Khí Đan là 5000 linh thạch, Luyện Khí Đan cao cấp có giá 10000 linh thạch, Ngưu Hoàng Giải Độc đan sẽ được tung ra với giá 5000 linh thạch, và cuối cùng là sản phẩm chủ lực Khai Tâm Đan sẽ có giá là 20000 linh thạch, giá yên niêm trên đã bao gồm cả thuế VAT, với một mức giá quá hời như vậy, chúng tôi chỉ có thể dùng từ “ chất” để hình dung mà thôi.”

Chất, chất cái đầu người á ~~!! Giá bán trên trời như muốn cắt cổ người ta thế mà dám gọi là chất, à còn nữa, thuế VAT gì gì đó, là cái đệt gì đây?? Bọn ta chỉ từng nghe qua thuế dân khẩu, thuế thương nghiệp, thuế nông nghiệp gì gì đó, còn cái VAT, rốt cuộc là thứ quỷ quái gì vậy??

Đừng hỏi Xích Hạo Tín, chính ông ta cũng chẳng biết thuế VAT là thuế gì, lúc này chỉ là đọc theo kịch bản đã học thuộc lòng sẵn từ trước đó mà thôi.

Muốn hỏi thì chạy đi hỏi người phụ trách biên kịch lời thoại á ~~!!

Mặc dù trong lòng thầm chửi cha mắng mẹ mười tám đời tổ tiên của Xích gia, nhưng không ai có thể kìm chế được cảm dỗ từ những viên đan dược đầy chất lượng nhưng với giá trên trời mà Xích gia sắp tung ra thị trường, đặc biệt là Khai Tâm Đan, tới lúc này ngoại trừ người trực tiếp thử thuốc, không ai biết rõ hiệu quả tác dụng của nó như thế nào, chỉ là chắc chắn rằng hiệu quả của Khai Tâm Đan tuyệt đối không đơn giản.

Mặc giả chủ nhanh chóng trở thành nhân vật trung tâm sau khi rời khỏi sân khấu, bị vây chặt bởi đám đông để truy hỏi tìm hiểu thêm về hiệu quả lực thuốc.

Đáp lại những lời truy hỏi của người xung quanh, Mạc gia chủ chỉ đáp lại một câu: “ tự mà móc tiền ra mua về trải nghiệm thử, Mạc mầu chỉ có thể nói là, sẽ không khiến các vị cảm thấy hối hận khi bỏ một số tiền lớn như vậy để mua Khai Tâm Đan mà thôi.”

Không ít người muốn đập vài cái vào cái khuôn mặt như vẽ đây bí ẩn của Mạc gia chủ lúc này.

Mẹ kiếp, có gì thì nói toẹt ra mẹ cho rồi, úp úp mở mở làm ra vẻ bí ẩn thế này chỉ khiến bọn ta càng ngứa ngáy như bị dận bị kiến cắn mà thôi, đúng là đồ quý sứ à.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 426: Thẩm Thùy Vân

Sự kiện đăng quang và công bố sản phẩm mới của Xích gia đã diễn ra một cách thành công mỹ mãn, tồn đọng lại vô số ấn tượng sâu sắc trong lòng các vị khách tới tham dự, từ hào hứng kỳ vọng cho tới phần nộ chán ghét, sau đó lại thay thế bằng sự phấn khích khi không uống công tới tham dự sự kiện và mở mang tầm mắt vì sự mới lạ của Khai Tâm Đan, cho tới mang theo tâm trạng hài lòng thỏa mãn ra về.

Tâm trạng lên lên xuống xuống, đi từ bất ngờ này tới bất ngờ khác như đang ngồi xe lượn siêu tốc quả thật là kích thích quá đi.

Sau khi sự kiện kết thúc, không ít người, đặc biệt là nhóm người như Mạc gia chủ đã nhanh chóng quay trở về gia tộc sắp xếp thu gom trích xuất lại toàn bộ tài sản trong kho gia tộc, chuẩn bị làm một cú lớn sau khi Xích gia tung sản phẩm ra thị trường.

Tất nhiên, cũng không ít người mang theo tâm lý thăm dò ngóng nhìn, chờ đợi phản hồi của thị trường trước rồi tính sau, vì dù sao giá bán của đan dược được định quá cao, không phải ai cũng đủ khí phách và can đảm mạo hiểm.

Và rất có thể, những người thuộc nhóm này sẽ cảm thấy may thay khi không đổ tiền vào mua hớ thua lỗ loại đan dược mới này, những cũng có thể họ phải dùng tay đập ngực than tiếc khi nhìn thấy người khác kiếm bộn khi dám mạo hiểm nắm bắt cơ hội, ai mà biết được chứ nhỉ??

Trong lúc các gia tộc thế lực trong Sơn Hải thành đang xôn xao bàn tán chuẩn bị về năm loại đan dược Xích gia chuẩn bị tung ra thị trường, quay trở lại phòng làm việc của Thẩm Đại Hải nằm trong khu vực trung tâm của Thẩm phủ, bầu không khí trong phòng đang duy trì ở mức im lặng tới mức đáng sợ.

“ Thì ra, đây chính là át chủ bài đã khiến tên lỗ phu đồng ý chấp nhận sự quy hàng của Xích gia, hahahahaha ~~~~~!!”

Thời gian không biết qua đi bao lâu, Thẩm Đại Hải phá vỡ sự im lặng bằng tiếng cười nói vang dội khắp gian phòng, không khó có thể nghe thấy trong giọng điệu của lão mang theo sự phẫn nộ và bất cam, thậm chí có chút ghen tỵ.

“ Cũng không trách, nếu như thay thế bốn gia chủ đứng vào vị trí của Thẩm Đại Dũng, cũng sẽ động lòng trước viên kẹo ngọt mà Xích gia đưa ra cho mà xem.”

Nói tới sau cùng, sắc mặt của Thẩm Đại Hải đột nhiên trở nên lạnh lùng tràn đầy sát khí tới cực độ: “ Chỉ là, đó không phải là lý do để tên lỗ phu khốn kiếp đó muốn làm gì thì làm, nguy hại ảnh hưởng tới lợi ích của cả gia tộc chúng ta~~!!!”

“ Đã thăm dò ra danh tánh của tên luyện đan sư đang đứng phía sau Xích gia chưa???”

“ Bẩm gia chủ, thuộc hạ đang gia tăng mật thám tiến hành thăm dò, sẽ có kết quả trong thời gian sớm nhất ạ.”

“ tốt tốt, tên đan dược sư này chính là mấu chốt quan trọng trong cuộc giao chiến giữa Thẩm gia và Xích gia lần này, ngoài ra, đây cũng có thể là cơ hội thăng tiến của Thẩm gia cũng không chừng ~~!!”

Thẩm Đại Hải vừa nói vừa dùng tay vuốt cằm, đôi mắt không tự chủ lóe qua tia sáng đầy tham vọng.

Xem ra lão già này đã nhắm tới Dương Kiệt rồi.

Thực tế thì đừng nói là Thẩm Đại Hải, một luyện đan sư có thể mang lại lợi ích khổng lồ cho một thế lực như Dương Kiệt, ai mà không thêm khát mong muốn sở hữu chứ??

“thuộc hạ hiểu ý của gia chủ rồi ạ. Sau khi xác nhận danh tánh của vị luyện đan sư bí ẩn đó, sẽ lập tức cho người tiếp xúc lôi kéo về phía chúng ta ạ. Chỉ là” “có gì cứ nói ~~!!”

“không biết là chúng ta sẵn sàng đáp ứng điều kiện tới mức nào đối với vị luyện đan sư đó ạ??”

Thẩm Đại Hải khẽ dúm mày trước câu hỏi của Thẩm Nghệ Mưu. Quả thật, nếu như điều kiện đưa ra quá thấp, đối phương thậm chí có thể không thèm gặp mặt nói chuyện với bên mình nữa là. Còn đưa ra quá cao, phải thông qua cái ngật đầu của mình, Thẩm Nghệ Mưu nào dám tự ý quyết định chứ??

Đối với vấn đề này, ngay cả Thẩm Đại Hải cũng tỏ ra do dự. Nhưng sự do dự này chỉ trong tích tắc đã được lão thay thế bằng sự kiên quyết, nghiêm giọng nói: “Nếu như có cơ hội tiếp xúc với vị luyện đan sư đó, hãy nêu rõ thiện chí của bản gia chủ rằng, những gì đối phương nhận được tại Xích gia hiện tại, Thẩm gia sẵn sàng trả hơn gấp ba lần. Nếu như có thể, thậm chí Thẩm gia có thể miễn phí cung cấp tài nguyên luyện đan và thay mặt đối phương kinh doanh thành phẩm sau khi tung ra thị trường, doanh thu được Thẩm gia sẽ không lấy một xu, tất cả mọi doanh thu nhận được sẽ trả lại hết cho đối phương.”

Câu nói đầy chắc nịch của Thảm Đại Hải đã khiến Thảm Nghệ Mưu không kìm được phải há hốc ngơ ngác vì độ chơi sộp của lão ta.

Đổi đãi gấp ba lần không thực sự quá đáng, đó là điều hiển nhiên nếu như muốn lôi kéo được nhân tài từ tay kẻ địch. Chỉ là, đãi ngộ cuối cùng quả thật có chút vượt qua giới hạn chấp nhận của một người thông thường.

Sẵn sàng bỏ tiền thu mua tài nguyên cho đối phương sử dụng thoải mái, sau khi thành phẩm tung ra thị trường, thậm chí làm việc không công giúp đối phương bán ra thị trường, toàn bộ số tiền bán đan được thu được sẽ trả lại hết cho đối phương mà bản thân không nhận lấy một xu.

Nói thẳng ra là Thảm gia không những hưởng lợi được gì từ Dương Kiệt, ngược lại còn đổ tiền ngược lại để cung phụng đối phương, nếu như không phải thẳng diện thẳng khùng thì chắc chắn là đang áp ủ một âm mưu kinh thiên động địa nào đó mới dám chơi lớn tới mức này.

Tuy hiện giờ Thảm gia có thể thu mua tài nguyên luyện đan với giá rẻ mạt, nhưng khi số lượng lớn và không thu lại được một đồng nào, có ngày lỗ cho sặc máu phá sản chứ đừng đùa.

Phá sản thì hơi quá đáng vì bản thân Thảm gia vẫn còn có thể duy trì thị trường cấp thấp thay vì cạnh tranh thị trường cấp cao của Dương Kiệt. Nhưng mà là biết được đối phương có tham lam vô độ, được nước làm tới, không ngừng yêu cầu gia tăng cung cấp nguyên liệu mặc dù bản thân chưa chắc sử dụng tới chứ??? Tới khi đó Thảm gia sẽ đưa hay là không đưa đây?? Không đưa, đồng nghĩa làm trái lời hứa hẹn ban đầu, chọc giận đối phương không ngừng trực tiếp quay người bỏ đi, thế là mọi nỗ lực của Thảm gia từ trước tới giờ đổ sông đổ biển à??

Còn tuân theo ý nguyện của đối phương, ngân sách tài sản của Thảm Gia chắc chắn sẽ thâm hụt nặng nề, cứ ngày này qua ngày khác gánh một

gánh nợ không lồ như thế, không xử lý cẩn thận không chừng phải trả giá bằng cả một gia tộc hùng mạnh như Thẩm gia đấy.

tất nhiên, Thẩm Đại Hải không nghĩ vậy. Như đã nói, Dương Kiệt chính là mấu chốt quan trọng trong cuộc chiến giữa Thẩm gia và Xích gia, lúc này bất chấp tất cả để lấy lòng chèo kéo đối phương, chỉ là phương án tạm thời, đợi tới khi Thẩm gia đảo ngược tình thế đánh bại xong kẻ thù truyền kiếp của mình, hoặc thậm chí học lén được phương pháp tẩy luyện đan dược của Dương Kiệt xong, đó cũng chính là ngày tàn của cả Xích gia và chính anh ta.

tất cả mọi thứ đều nằm trong kế hoạch tính toán của Thẩm Đại Hải hết rồi, chứ dễ gì ăn được đồng xu các bậc của lão chứ???

“ Thuộc hạ hiểu rồi ạ.” Sau một thoáng bất ngờ, Thẩm Nghệ Mưu lập tức hiểu ra quyết tâm và mưu đồ của chủ nhân mình, là một thuộc hạ thông minh, không nên có quá nhiều ý kiến và nghi vấn đặt ra, chỉ cần cố gắng hết sức hoàn thành nhiệm vụ được giao xuống một cách xuất sắc là được rồi.

“ Chỉ là, nếu như đối phương từ chối” “ Trên thế gian này, tạm thời chưa có một ai có thể từ chối lời đề nghị của Thẩm gia xong mà có thể nhìn thấy mặt trời mọc vào sáng ngày hôm sau, người hiểu ý bọn gia chủ rồi chứ nhỉ???” “ vâng, thuộc hạ hiểu rồi ạ. Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ ~~~~!!”

Thẩm Đại Hải đã làm và nhượng bộ tới mức này, nếu như đối phương còn không biết điều, lão vô cùng sẵn sàng ăn không được thì đập đổ tất cả, tuyệt đối không thể để cho Xích gia có cơ hội hồi sinh.

Chỉ cần mất đi vị luyện đan sư bí ẩn chống lưng, “ liên minh” Xích gia và Thẩm Đại Dũng chắc chắn sẽ sụp đổ, tới khi đó mình ra tay giải quyết hai kẻ địch không đội trời chung kia, chỉ đơn giản dễ dàng như trở bàn tay mà thôi.

“ Còn nữa, Thảm Thùy Vân sắp quay trở về Sơn Hải thành, người hãy chuẩn bị sắp xếp đón tiếp thật chu đáo, tuyệt đối không được để ả phạt lòng có cơ gây chuyện với chúng ta, hiểu rõ rồi chứ???”

Đối với việc Thảm Thùy Vân quay về Sơn Hải thành để thăm gia tộc người thân của mình, Thảm Đại Hải không thể không thận trọng, dặn dò Thảm Nghệ Mưu một cách cẩn thận để đón tiếp vị “ đại thần” đáng sợ này.

“ Thuộc hạ hiểu rồi ạ, chắc chắn sẽ không để Thảm tiểu thư có cơ hội trút giận lên gia chủ ạ.” “ hồ hồ, người làm việc ta yên tâm.”

Nói xong, vẫy vẫy tay để Thảm Nghệ Mưu rời khỏi, một mình tiếp tục ngồi lý trên ghế làm việc, sắc mặt u ám và đôi mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm về hướng cửa ra vào, lẩm bẩm nói rõ: “ hy vọng người đủ thông minh biết tự nắm bắt cơ hội cho bản thân”

- - - - -

Trên dãy núi chiều dài vạn trượng của Vọng Nguyệt Sơn, một tòa dinh thự trang hoàng tráng lệ thuộc hàng nhất nhì nằm trên khu vực gần đỉnh núi, chỉ cách Tông Chủ Các khoảng vài dặm, hiên ngang nằm sừng sững như vẽ kẻ đứng trên đỉnh cao cúi nhìn chúng sinh hèn thấp ở dưới chân mình vậy.

Tuy tổng thể diện tích không thể sánh bằng hoàng cung của Ứng hoàng ở vương triều Thiên Ứng, nhưng nếu so về độ xa hoa tráng lệ thì hoàng cung của một vương triều tâm trung chỉ như một con cóc ghẻ so vẻ đẹp với một thiên nga cao quý mà thôi.

Tòa dinh thự nguy nga tráng lệ được xây dựng với tầng tầng kiến bằng một loại gỗ có tên là Nhật Nguyệt, loại gỗ hấp thụ nhật nguyệt tinh hoa hàng chục thậm chí hàng trăm năm, thân gỗ phát ra những vầng sáng màu ánh vàng trông vô cùng sang trọng và bắt mắt. Không chỉ sang trọng đẹp

mắt, gỗ Nhật Nguyên còn sở hữu độ bền kiên cố gấp trăm lần so với các loại kim loại thông thường, tầng tầng lớp lớp lầu các cung điện xây dựng nằm trong khối kiến trúc hình chữ nhật được bao quanh bởi dòng sông lượn khúc như song long cuộn tròn.

Chỉ tính riêng giá trị của tòa dinh thự này thôi, cũng đủ để mua lấy toàn bộ lãnh thổ một vương triều cấp thấp rồi.

Kiến trúc lầu các cung điện xây dựng nằm xen kẽ giữa vô số khu vườn vạn hoa đua nở thơm ngát, sông núi nhân tạo như hàng trăm hàng ngàn con rồng đang bay lượn qua lại trong dinh thự nếu như ngắm nhìn từ trên không trung xuống, chỉ có thể dùng từ “hoàng tráng tới mức khó tin” để hình dung.

Và một tòa dinh thự “siêu hạng” như thế này, mới đủ tư cách để trở thành nơi cư trú của vị đan dược đại tông sư tương lai, một trong những nhân vật sáng chói nhất và có địa vị thậm chí không thua kém các tông chủ là bao trong Thánh Hỏa Tông nói riêng và cả khu vực U Châu nói chung, Thảm Thùy Vân, Thảm đại sư!!

Một trong những tòa tháp cao nhất và tráng lệ nhất trong dinh thự, và cũng là nơi làm việc riêng của Thảm Thùy Vân thường ghé tới hàng ngày, một bóng người với bộ trang phục cung đình cao quý, khuôn mặt bầu bĩnh dễ thương lúc này đã lem nhem mồ hôi, đôi mắt nhắm chặt lại với cặp lông mi dài cong vút lâu lâu động đậy nhấp nháy một cái, trên đỉnh đầu không ngừng nhấp nháy một chiếc đỉnh ba chân hai tai, thân đỉnh khảm vàng, thân đỉnh khắc họa đầy vô số hình vẽ linh thú với tư thế vây quanh và triều bái đỉnh đỉnh.

Võ hồn cấp 6 của Thảm Thùy Vân, Linh Lung Huyền Thiên Đỉnh!!

Tuy chỉ là một võ hồn cấp 6 không hơn không kém, nhưng cho dù là một thiên tài quái vật sở hữu võ hồn cấp 9, cấp 10 hay thậm chí là thánh phẩm, cũng không dám bước tới trước mặt Thẩm Thùy Vân khinh thường chê cười cô ta. Ngược lại còn phải ngưỡng mộ ghen tỵ, thậm chí sẵn sàng ngật đầu đồng ý cái một dùng võ hồn thánh phẩm của mình chỉ để đổi lấy cái võ hồn cấp 6 của Thẩm Thùy Vân nữa là.

Tuy chỉ là võ hồn cấp 6, nhưng không biết cao quý giá trị hơn gấp bao nhiêu lần so với những thánh phẩm võ hồn thông thường.

Ít nhất với địa vị của một luyện đan đại tông sư, cho dù đi tới các tông môn hùng mạnh nhất ở khu vực trung ương, cũng có thể đứng ngang hàng với các vị tông chủ. Thứ mà người sở hữu võ hồn thánh phẩm cũng chưa chắc vươn tới được.

Ở khu vực U Châu, người sở hữu võ hồn cấp 9, cấp 10 đã thuộc tầng lớp đứng trên đỉnh điểm của chuỗi thức ăn, có thể tung hoành ngang dọc nhận được sự tôn trọng tiếp đón một cách trịnh trọng nhất. Nhưng khi tiến thẳng tới khu vực Trung ương. Không có thánh phẩm võ hồn trở nên cũng không dám đứng ra tự xưng mình là thiên tài.

Nên nhớ, nhóm người này chỉ mới đạt tới cấp bậc thiên tài, còn cấp bậc cao quý hơn nữa, thuộc dạng quái vật hào kiệt, vẫn còn là một khoảng cách xa vời vợi chứ đừng nói là dám bước ra đứng ngang hàng với các vị tông chủ hùng mạnh ở khu vực Trung Ương.

Và võ hồn cấp 6 của Thẩm Thùy Vân chính là trường hợp đặc biệt giúp cô ta đạt tới độ cao không tưởng đó.

Nhiệt độ trong phòng đang không ngừng tăng cao với tốc độ chóng mặt, mồ hôi tuôn chảy ướt đẫm cả bộ trang phục cung đình trên người, nhưng điều đó không thể khiến Thẩm Thùy Vân bị phân tâm, tất cả mọi tập trung

đều đổ dồn hết vào chiếc lò luyện đan không lò được làm bằng đồng cao cấp khảm đầy hoa văn kỳ lạ đang bốc khói ngùn ngụt không ngừng ở phía trước mặt cô ta.

“ Mở ~~~~~!!!”

Thời gian không biết qua đi bao lâu, Thẩm Thùy Vân đang nhắm mắt dồn hết thần thức vào lò luyện đan ở trước mặt đột nhiên mở to đôi mắt long lanh to sáng tràn đầy linh khí của mình ra, hai tay không ngừng vẽ ra dấu ấn, cho tới cuối cùng hai ngón tay của tay phải tạo thành thế chỉ chĩa thẳng về phía lò luyện đan, miệng hét lớn.

Boong ~~~~~!!

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 427: Càn Khôn Tẩy Tủy Đan

Nắp đỉnh lập tức bật tung ra sau ầm ầm và tiếng hét của Thẩm Thùy Vân, một vầng sáng lục sắc từ bên trong đỉnh chói sáng phóng thích ra như pháo hoa đang nổ, trên môi Thẩm Thùy Vân không tự chủ lộ ra nụ cười hài lòng.

Thành công rồi ~~~~!!!

Đợi tới khi vầng sáng lục sắc biến mất hoàn toàn trong lò luyện đan, Thẩm Thùy Vân nhẹ nhàng bước tới, mang theo vẻ kích động phấn kích đưa tay vào trong lò, rút ra một viên đan dược sáng bóng màu ánh bạc.

Đan dược cấp 6, Càn Khôn Tẩy Tủy Đan. Quan trọng nhất là, đan dược đã đạt tới phẩm chất cao cấp.

Khi người tu luyện thường xuyên sử dụng đan dược, đặc biệt là sử dụng đan dược cấp thấp đại chúng, sẽ không ngừng tích tụ tạp chất trong cơ thể không thể bài tiết ra ngoài, trong thời gian dài sẽ khiến cho cơ thể trở nên kháng thuốc. Và Càn Khôn Tẩy Tủy đan xuất hiện, chính là giải quyết vấn đề nghiêm trọng này.

Càn Khôn Tẩy Tủy Đan thông thường, khi phục dụng một viên có thể bài tiết một phần tạp chất tồn đọng trong cơ thể, nghĩa là phải sử dụng đúng bốn viên mới có thể hoàn toàn hoàn thành quá trình thanh tẩy cơ thể.

Còn viên Càn Khôn Tẩy Tủy Đan mà Thẩm Thùy Vân vừa luyện chế thành công, đã đạt tới phẩm chất cao cấp, chỉ cần một viên là có thể giải quyết hoàn toàn vấn đề.

Với võ hồn cấp 6 Linh Lung Huyền Thiên Đỉnh, ngoại trừ gia tăng tỷ lệ thành công và phẩm chất đan dược, quan trọng nhất là còn kèm theo hiệu quả rút ngắn thời gian tẩy luyện phẩm chất đan dược xuống dưới gấp 6 lần so với bình thường.

Tuy không thể sánh bằng về thời gian và số lượng (một lần tối đa chỉ có thể tẩy luyện một trăm viên một lúc thay vì một ngàn viên như của Dương Kiệt), nhưng cũng quá đủ trở thành niềm mơ ước viển vông của hầu hết luyện đan sư trên đại lục Huyền Thiên này rồi.

Luyện chế đan dược cấp 6 thành công, đồng nghĩa Thâm Thùy Vân đã chính thức đạt tới cảnh giới đại luyện đan sư, hèn chi cô ta lộ ra sự phấn khích vui mừng tột cùng vào thời điểm này.

Ở khu vực U Châu như thế này, đại luyện đan sư tuyệt đối đã nằm trên đỉnh điểm cực cùng trong giới luyện đan sư rồi. Theo thống kê chính thức thì, cả một khu vực U Châu rộng lớn như thế này, số người đạt tới cấp bậc đại luyện đan sư không quá mười người.

Và Thâm Thùy Vân chính thức trở thành một trong số đó.

Tuy thực lực cảnh giới hiện giờ của cô ta chỉ tương đương với chân nguyên tầng thứ 1(phần lớn thời gian dành hết vào việc luyện đan rồi, và cô ta đạt tới cảnh giới này đa số đều dựa dẫm vào đan dược, thực tế khi chiến đấu sợ chưa chắc đánh thắng được một tiên thiên tầng thứ 10 nữa là), nhưng cho dù cảnh giới của cô ta tệ hại như thế nào đi nữa, khi bước ra bên ngoài, ngay cả kẻ mạnh xuất khiêu khi đối diện cũng phải tỏ vẻ tôn kính.

Bỏ năm viên đan dược vừa luyện chế xong vào trong nhẫn Càn Khôn, khẽ ngật đầu hài lòng và chỉnh tề lại trang phục, đặc biệt dùng chân nguyên hơi khô mòi vẫn còn tồn đọng trên cơ thể, miệng mang nụ cười bước rời khỏi phòng luyện đan của mình.

Cho dù đã hơi khô mồ hôi, nhưng dù gì thì nó cũng từng tồn đọng trên người, nên lúc này tốt nhất là đi vào phòng mình chuẩn bị tắm rửa vệ sinh sạch sẽ cho thơm tho mới phải đạo chứ nhỉ???

“ chủ nhân ~~~~~!!!”

Vừa mới bước ra phòng làm việc, đã có hơn mười thiếu nữ trẻ trung đứng xếp thành hai hàng dọc đứng chờ sẵn, vừa nhìn thấy Thẩm Thùy Vân bước ra, lập tức mang theo vẻ đầy tôn kính chấp tay khẽ cong đầu gối xuống và cúi đầu thi lễ.

Thẩm Thùy Vân khẽ ngật đầu, sau đó từ trong nhẫn Càn Khôn lấy ra một lọ đan dược và ném thẳng về phía một tỷ nữ đứng ở vị trí đứng đầu, sau đó chẳng nói chẳng rằng trực tiếp rảo bước rời khỏi hiện trường.

Đám tỷ nữ nhìn thấy lọ đan dược ném qua, ai nấy đều lộ ra vẻ mặt vui mừng đầy phấn khích.

Tuy ngày thường Thẩm Thùy Vân tỏ ra cao cao tại thượng, nhưng đối xử với đám tỷ nữ hầu hạ mình tuyệt đối không tệ, lâu lâu luyện chế dư ra các loại đan dược cao cấp đều ném qua cho họ sử dụng, nên đừng xem thường đám tỷ nữ này địa vị thấp kém chỉ là người hầu, nhưng trong tông môn biết bao nhiêu nữ đệ tử thậm chí đạt tới cảnh giới tông sư hay thậm chí là nguyên thần cũng phải tranh giành bề đầu cũng chỉ mong chen chân được vào làm công việc “ hèn thấp” này đây.

Nhanh chóng kìm nén phấn khích trong lòng, cả nhóm vội vã rảo bước chạy theo phía sau lưng chủ nhân của mình, đi thẳng vào căn phòng đã chuẩn bị pha sẵn nước nóng để hầu hạ cho Thẩm Thùy Vân tắm rửa vệ sinh theo thói quen.

“ Bẩm chủ nhân, Hàng thiếu tông chủ đã chờ đợi chủ nhân tại phòng tiếp khách một thời gian rồi ạ.”

Sa khi tắm rửa thay lại bộ trang phục sạch sẽ xong, trong lúc đang ngồi trước gương để trang điểm lại, một tỳ nữ từ bên ngoài bước vào, chấp tay thi lễ đầy tôn kính bẩm báo.

“ Hàng sư huynh đã tới rồi sao???” Nghe thấy cái tên Hàng thiếu tông chủ, Thẩm Thùy Vân không kìm được lộ ra vẻ vui mừng thương nhớ, từ trên ghế đứng bật dậy cười hỏi.

Sau khi nhận được lời khẳng định của tỳ nữ, Thẩm Thùy Vân phóng như bay ra khỏi phòng mình đi thẳng về phía phòng tiếp khách trong dinh thự, nơi mà Hàng thiếu tông chủ gì đó đang chờ đợi từ nãy giờ.

Hàng thiếu tông chủ trong miệng tỳ nữ vừa nói, chính là đệ nhất đệ tử chân truyền của thánh hỏa, người sở hữu võ hồn cấp 6 Uyển Nguyệt Thần Dao, Hàng Bá Thiên.

Không chỉ là đệ nhất đệ tử chân truyền trong tông môn, Hàng Bá Thiên còn có một thân phận cao quý khác chính là con trai ruột thịt của tông chủ đương thời Thánh Hỏa Tông, Hàng Thánh Nghiệp.

Có thể trở thành đệ nhất đệ tử chân truyền, ngoại trừ xuất thân địa vị, nhưng nguyên nhân khiến tất cả các đệ tử tông môn không ai dám khiêu chiến địa vị của Hàng Bá Thiên trong Thánh Hỏa tông chính là hắn sở hữu thực lực đáng sợ tới mức kinh hoàng khiến bất kỳ đối thủ nào cũng cảm thấy khiếp sợ khi đối diện giao chiến, càng không ai tin là Hàng Bá Thiên chỉ sở hữu một võ hồn cấp 6 như những gì thể hiện vẻ bề ngoài.

Nói cho cùng, Thánh Hỏa Tông là một tông môn, không phải là vật sở hữu riêng của nhà họ Hàng, nếu như bản thân Hàng Bá Thiên thực lực

không đủ, cho dù phía sau có ông già chống lưng, cũng tuyệt đối không tài nào có thể chiếm trệ ngôi trên chiếc ghế đứng đầu trong tông môn bấy lâu nay rồi.

Đẹp trai phong nộ, hào khí bá thiên, cộng thêm thực lực kinh thiên động địa, quan trọng nhất là, còn là con trai độc nhất của tông chủ của một trong ngũ đại tông môn hùng mạnh nhất khu vực U Châu, nếu như không có gì quá bất ngờ, tông chủ tiếp theo của Thánh Hỏa tông, rất khó có thể lọt qua khỏi tay của Hàng Bá Thiên vốn đã thể hiện quá ư xuất sắc trong mắt của tất cả mọi người.

Dạng người này chỉ nhìn sơ qua lập tức nhận ra thuộc dạng “con roi” của ông trời, mang theo ánh hào quang nhân vật chính trong các bộ tiểu thuyết YY đây mà.

Thiếu niên anh hùng, tất nhiên không thiếu nữ đệ tử vây quanh thăm thương trộm nhớ, nhưng dường như Hàng Bá Thiên không mấy có hứng thú với thứ tình yêu vớ vẩn mà tập trung vào con đường tu luyện và sự nghiệp của mình mà phát lờ tất cả, cho tới khi Thẩm Thùy Vân xuất hiện.

Dưới sự sắp xếp của ông già, cộng thêm chủ ý chủ động của bản thân(Địa vị và kỹ năng luyện đan của Thẩm Thùy Vân có thể giúp ích quá nhiều cho tương lai của Hàng Bá Thiên, không ai đủ khí phách để từ chối cảm dỗ đó được, đặc biệt là một người coi trọng lợi ích mang lại cho bản thân như hắn.), cả hai đã nhanh chóng nảy sinh tình cảm, trở thành một cặp đôi yêu nhau gần như công khai trong Thánh Hỏa Tông.

Chỉ trong chốc lát, Thẩm Thùy Vân đã chạy nhanh tới phòng tiếp khách trong dinh thự, đã có sẵn một bóng người cao to vạm vỡ với bộ trang phục đệ tử chân truyền đặc trưng đã đứng đợi sẵn từ bao giờ, người này đang quay lưng lại với hướng cửa vào, đầu ngẩng cao lên như đang nhìn chằm

chằm về hướng bảng hiệu treo trên vị trí trung tâm xà ngang trong phòng khách vậy.

“ Hàng sư huynh ~~~~~!!!”

Nhìn thấy bóng lưng người yêu, Thẩm Thùy Vân lộ ra nụ cười ngọt ngào dịu dàng hiếm thấy, lên tiếng gọi tên người mà mình ngày đêm thương nhớ.

“ Vân sư muội ~~~~!!!” Hàng Bá Thiên từ từ quay người đối diện với Thẩm Thùy Vân, trên môi thường trực nụ cười đầy cương nghị hút hồn thiếu nữ, đôi mắt đầy trêu mến để nhìn vào người yêu của mình.

Đối với một người coi trọng lợi ích mang lại cho bản thân như Hàng Bá Thiên, cho dù người yêu có nhan sắc tầm thường hay thậm chí là xấu thậm tệ, hắn cũng không quá bận tâm vui vẻ chấp nhận. Huống chi một Thẩm Thùy Vân tuy không nghiêng nước nghiêng thành, nhưng nhan sắc trẻ trung dễ thương tràn đầy linh khí, ít nhất cũng phải đạt 8/10 điểm, có một người yêu muốn năng lực có năng lực, muốn nhan sắc có nhan sắc như Thẩm Thùy Vân, không hết lòng yêu thương mới là lạ á.

Thẩm Thùy Vân trực tiếp nhào thẳng vào lòng của Hàng Bá Thiên, vui mừng nũng nịu như người vợ lâu năm không thể gặp mặt chồng mình vậy.

Hàng Bá Thiên dùng tay vuốt nhẹ lên mái tóc óng mượt của Thẩm Thùy Vân, động tác như đang thưởng thức chiêm ngưỡng một món báu vật quý giá nhất trên đời này vậy.

“ Hàng sư huynh, muội đã thành công rồi, thành công rồi ~~!!”

Sau một hồi âu yếm tâm tư, cả hai đã tách rời ra, Thẩm Thùy Vân mang theo vẻ mặt đầy phấn khích và tự hào, chia sẻ thành quả mà mình đạt được với người yêu của mình.

“ Đây, huynh chắc đang cần thứ này ~~~!!”

Hàng Bá Thiên vẫn còn chưa khỏi bất ngờ trước lời cười nói đầy tự hào của đối phương, Thẩm Thùy Vân đã từ trong nhẫn Càn Khôn của mình rút ra một lọ Càn Khôn Tẩy Tủy Đan cao cấp mà mình vừa luyện chế được, giao qua cho Hàng Bá Thiên.

“ Đây là” Hàng Bá Thiên nhận lấy mở lấy lọ ra xem, sắc mặt không kìm được biến sắc kinh ngạc khi nhìn rõ năm viên đan dược sáng bóng màu ánh bạc đang nằm trong chai lọ.

Đan Dược cấp 6 Càn Khôn Tẩy Tủy Đan, mà còn đạt tới phẩm chất cao cấp nữa chứ ~~~!!

Hàng Bá Thiên không kìm được kinh ngạc kêu thót lên sau khi phân biệt rõ đan dược đang nằm trong lọ.

Với một người tu luyện tới cảnh giới xuất khiếu tầng thứ 9 như Hàng Bá Thiên, trong quá trình tu luyện tất nhiên là đã phục dụng không ít đan dược bổ sung, nên mới có thể giúp cảnh giới của hắn thăng tiến nhanh như ngồi tên lửa, chỉ vừa tròn ba mươi tuổi đã đạt tới cảnh giới đáng kinh ngạc này.

Phục dụng quá nhiều đan dược, đồng nghĩa tạp chất tồn đọng trong cơ thể tăng theo tỷ lệ thuận, tuy là thiếu tông chủ của Thánh Hỏa Tông, nhưng loại đan dược Càn Khôn Tẩy Tủy Đan là một đan dược cấp 6, đồng nghĩa chỉ có đại luyện đan sư mới có thể luyện chế thành công.

Như đã nói, tổng số đại luyện đan sư trong khu vực U Châu chưa tới trên chục mạng, tuy số người này có thể luyện chế, nhưng thực tế không ai rảnh rỗi ra tay luyện chế riêng một loại đan dược cho một ai đó, cho dù đối phương là tông chủ của ngũ đại tông môn đi nữa chứ đừng nói chỉ là một thiếu tông chủ như Hàng Bá Thiên.

Loại đan dược khan hiếm này Hàng Bá Thiên đã truy tìm tìm đủ mọi cách để thu mua, nhưng lâu lâu có một viên lọt ra ngoài thị trường, đã bị kẻ khác phẫng tay trên ngay tức khắc, nên cho tới thời điểm này vẫn chưa thể thanh tẩy tạp chất tồn đọng ngày càng nhiều trên cơ thể.

Và Hàng Bá Thiên đã từng không ít lần phàn nàn về vấn đề này với Thẩm Thủy Vân, chỉ là không ngờ người yêu của mình chỉ trong một thời gian ngắn đã có thể giúp mình giải quyết vấn đề nhức đầu gây khó cho mình bấy lâu nay, quả thật, có một người tài năng như vậy, mọi vấn đề chỉ cần mở miệng ra lập tức được đáp ứng và giải quyết, Hàng Bá Thiên có đang nằm ngủ cũng bật cười tỉnh giấc cho mà xem.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 428: Tân Thành Chủ??!!

“ sao muội liễu lĩnh thế??? Sức mạnh tinh thần của muội hội tụ chưa đủ, cường chế luyện chế đan dược cấp 6 để đột phá cảnh giới vô cùng nguy hiểm, lỡ như thất bại, muội có nghĩ tới hậu quả không hả???”

Sau một thoáng bất ngờ vui mừng, sắc mặt của Hàng Bá Thiên đột nhiên trầm xuống, mang theo giọng điệu trách móc không hài lòng với hành động bông bột không biết suy nghĩ của người yêu.

Luyện đan sư trong quá trình luyện đan, sẽ không ngừng tích tụ và cường hóa tinh thần và linh hồn của bản thân. Tinh thần và linh hồn càng lớn mạnh, tỷ lệ thành công khi luyện chế đan dược sẽ gia tăng theo tỷ lệ thuận. Và để từ một luyện đan sư trung cấp luyện chế thành công đan dược cấp 6 để đột phá thành đại luyện đan sư, phải trải qua một quá trình rèn rũa và tích tụ thời gian khá dài, để đảm bảo sức mạnh tinh thần và linh hồn của bản thân đạt đủ tiêu chuẩn, mới dám tiến hành đột phá cấp bậc.

Còn Thẩm Thùy Vân thì sao, từ lúc gia nhập Thánh Hỏa tông, kích hoạt võ hồn và bước vào con đường luyện đan sư tới nay, chỉ vồn vện hơn hai năm.

Với khoảng thời gian này, đừng nói là từ luyện đan sư trung cấp thành đại luyện đan sư, có thể đột phá từ luyện đan sư cấp thấp tới trung cấp đã là cả một vấn đề rồi.

Nhưng với tư chất thiên tài cộng thêm võ hồn cấp 6 Linh Lung Huyền Thiên Đỉnh, tốc độ trưởng thành của Thẩm Thùy Vân chỉ có thể dùng từ

khủng bố để hình dung.

Chỉ là, cho dù thiên tài cỡ nào, nếu như vượt quá giới hạn cho phép, chắc chắn sẽ mang lại hậu quả khôn lường.

Giống như đột phá cảnh giới của người tu luyện, luyện đan sư nếu như thất bại trong quá trình luyện đan, hậu quả đón nhận sẽ đáng sợ thảm khốc hơn người tu luyện rất nhiều rất nhiều.

Nhẹ thì linh hồn bị tổn thương nặng nề, phải tịnh dưỡng một thời gian dài không thể đụng tay vào lò luyện đan, nghiêm trọng hơn thậm chí có thể phá hủy con đường luyện đan của một luyện đan sư, mãi mãi không thể luyện đan được nữa.

Và nghiêm trọng nhất chính là, nếu như trong quá trình luyện đan thất bại, lò luyện đan có thể bị nổ tung bất kỳ lúc nào, vụ nổ kinh hoàng khi lò luyện đan nổ tung, đừng nói là những tay luyện đan sư “trói gà không chặt”, cho dù là kẻ mạnh xuất khiếu hay thậm chí hợp thể có mặt tại hiện trường, không chết cũng thành tàn phế cho mà xem.

Luyện đan thất bại, luyện đan sư thậm chí có thể trả giá bằng mạng sống của mình cho cái hành động ngu xuẩn không biết tự lượng sức mình.

Và rõ ràng lời trách móc của Hàng Bá Thiên không phải hoàn toàn không có căn cứ, càng không phải nói dối lòng mình, vì giá trị của một Thảm Thùy Vân lành lặn, thậm chí quý giá hơn gấp trăm vạn lần so với vài viên đan dược cấp 6 như lúc này.

Chỉ cần Thảm Thùy Vân lành lặn trưởng thành, đừng nói là đan dược cấp 6, chẳng phải cho dù là đan dược cấp 7, cấp 8, hay thậm chí cấp 9 liên miên không dứt cung cấp cho mình khi có yêu cầu sao???

Còn Thẩm Thùy Vân xảy ra mệnh hệ gì, đừng nói là đan dược cao cấp, cho dù là đan dược cấp thấp cũng không mà ăn(ví von hơn nghiêm trọng nhất, nhưng phản ánh đúng tâm trạng và suy nghĩ của Hàng Bá Thiên).

Nghe thấy tiếng trách móc khó chịu của người yêu, Thẩm Thùy Vân không cảm thấy khó chịu hay bất mãn, ngược lại còn cảm thấy ngọt lịm trong lòng.

Huynh ấy quan tâm lo lắng an nguy của mình nên mới có phản ứng quá gắt như vậy.

Con gái đúng là khi chìm đắm trong tình yêu, trí tuệ sẽ bị giảm xuống tới mức mê muội.

“ Muội hứa với huynh, từ nay không làm chuyện liều lĩnh thế nữa. Chỉ là nghĩ tới việc có thể giúp được huynh, muội lại” “ Huynh biết ý tốt của muội, nhưng đối với huynh, an nguy của muội là thứ tốt quan trọng nhất, nếu như để đánh đổi, huynh sẵn sàng chấp nhận không bao giờ sở hữu thứ đan dược vớ vẩn này nữa.”

Dưới lời nói mật ngọt rót thẳng vào tai như thế này, Thẩm Thùy Vân cơ thể mềm nhũn ngã thẳng vào trong lòng của Hàng Bá Thiên.

Quả thật, rất ít phụ nữ có thể chống lại được những lời mật ngọt từ một người đàn ông bản lãnh đầy mình như Hàng Bá Thiên nhỉ??

“ nghe nói muội sắp quay trở về quê nhà thăm gia đình??”

Sau một hồi ôm ấp bày tỏ tình cảm, Hàng Bá Thiên khẽ lên tiếng hỏi.

“ Vâng, đúng thế ạ, muội dự định sẽ khởi hành sau khi luyện chế thành công đan dược cấp 6.” Thẩm Thùy Vân khẽ gật đầu, sau đó không tự chủ thở dài một tiếng, lí nhí nói: “ đã hai năm rồi nhỉ??”

Nghĩ tới hình ảnh mẹ hiền nước mắt đầm đìa luyến tiếc khi mình rời khỏi gia tộc khởi hành tới Thánh Hỏa Tông, Thẩm Thùy Vân không kìm được lộ ra vẻ mặt tương nhớ xót xa.

Nhưng tới khi nghĩ tới khuôn mặt của “ người đàn ông” đó, máu điên của cô ta như muốn sôi sục hẳn lên.

Không biết là tên lỗ phu đó còn nghiện rượu, có còn bất tài vô dụng, có còn thô lỗ với mẫu thân của mình nữa không.

Đừng tưởng Thẩm Thùy Vân tỏ ra oán hận ông già như vậy, thực tế thì một đứa bé từ nhỏ đã không nhận được tình yêu thương từ cha, trong tận thâm tâm luôn khát khao nhận được cái xoa đầu, lời khen ngợi khẳng định và những lời ngon ngọt thương yêu từ người cha của mình, chỉ là ngày thường được cô ta cố tình nhấn chìm xuống che giấu đi trong tận đáy lòng, không muốn thừa nhận và đối diện mà thôi.

“ Chuyện gì thế Vân muội??” “ À không có gì ạ, chỉ là vừa nghĩ tới một người không quá liên quan nên hơi thất thần chút, chúng ta đừng nói tới điều đó nữa.”

Dường như nhận ra sự bất thường của Thẩm Thùy Vân, Hàng Bá Thiên quan tâm lên tiếng hỏi, nhưng dường như đối phương không muốn nhắc tới chuyện gì đó, và Hàng Bá Thiên cũng không quá bận tâm chuyện cón con này, nên nhanh chóng chuyển sang đề tài khác.

“ Lần này huynh sẽ cùng muội quay trở về quê nhà của muội.” “ Thật, thật sao??? Huynh không nói đùa chứ??? Tông, tông chủ sẽ đồng ý” “ Muội yên tâm, phụ thân đã đồng ý, thậm chí còn dặn dò huynh phải bảo vệ muội thật thận trọng, lỡ như muội có làm rơi một sợi tóc, phụ thân cũng sẽ hỏi tội huynh đấy, muội thấy huynh khổ chưa nào??”

Thẩm Thùy Vân vui mừng phấn khích suýt nhảy cẫng lên khi nghe Hàng Bá Thiên sẽ theo mình về quê nhà lần này, không ngừng hỏi han xác định lại.

Sau khi nhận được cái gật đầu đầy chắc nịch của đối phương, Thẩm Thùy Vân nhảy thẳng vào lòng đối phương vì quá vui mừng.

Đệ nhất đệ tử chân truyền của Thánh Hỏa Tông sẽ giá lâm vương triều Thiên Ứng, nếu như để thông tin này lan truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ trở thành một tin chấn động cả vương triều cho mà xem.

Thậm chí tới khi đó ngay cả Ứng hoàng cũng phải sắp xếp thời gian có mặt tại Sơn Hải thành để tiếp đón Hàng Bá Thiên một cách trịnh trọng.

Nên nhớ rằng chỉ một trưởng lão nội môn như Trịnh Hồ đã có thể đứng ngang hàng với Ứng Hoàng Triệu Vô Cực, huống chi là đệ nhất đệ tử chân truyền, con trai ruột thịt của tông chủ Thánh Hỏa Tông, thậm chí sau này có cơ hội đăng quang thành tân tông chủ của tông môn.

Một trong những thân phận đó lấy ra thôi cũng đủ khiến Triệu Thiên Cơ phải xử lý hành động một cách thận trọng rồi.

Cho dù Triệu Thiên Cơ có chí cao, có tham vọng lớn tới cỡ nào, nhưng vào thời điểm này vương triều Thiên Ứng chỉ tựa như thể tích của một con kiến khi mang đi so sánh với một con voi mà thôi.

Làm phật lòng Hàng Bá Thiên, một lời nói buông ra, Triệu Thiên Cơ có còn lãnh lặn ngồi trên ngai vàng được nữa hay không cũng là cả một vấn đề rồi.

Tất nhiên, chuyến đi về vương triều Thiên Ứng lần này Hàng Bá Thiên không có ý định phô trương, mục đích chính chỉ là đi cùng người yêu về rằm "nhạc phụ nhạc mẫu" tương lai. Một vương triều tầm trung như Thiên

Ứng, cho dù tiếp đón long trọng tới cỡ nào, sao đó đủ tư cách khiến Hàng Bá Thiên phải bận tâm chứ??

Nếu như Thiên Ứng là một vương triều cao cấp trở lên thì còn may ra Hàng Bá Thiên mảy may để ý tới đôi chút.

“ Vậy thì, chúng ta xác định là mười ngày sau sẽ du hành về Sơn Hải thành nhé??” “ huynh chịu ý muội thôi.” “ hoan hô, à đúng rồi, tối nay huynh nán lại bên muội nhé, muội sẽ đích thân xuống tay làm món ăn ưa thích nhất của huynh để chiêu đãi huynh, xem như là lời cảm tạ huynh đã bỏ thời gian ra cùng muội quay về quê nhà vậy.”

Sau khi nhận được cái ngật đầu của Hàng Bá Thiên, Thẩm Thùy Vân vui mừng chuẩn bị tiệc chiêu đãi người yêu của mình. Đôi trai tài gái sắc trông có vẻ vui vẻ hạnh phúc tới khiến người khác phải ghen tỵ ấy nhỉ??

- - - - -

Cọc cọc ~~~~~!! “ Mời vào ~~~~~!!”

Hình ảnh quay trở lại Thẩm gia trong Sơn Hải thành. Phòng làm việc của Thẩm Đại Hải đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa bên ngoài, giọng nói cho phép đối phương vào phòng từ bên trong phòng vang lên, sau đó là tiếng cửa phòng đẩy ra và một bóng người với bước đi thận trọng từ bên ngoài bước vào.

“ Gia chủ ~~~~!” “ Nghệ Mưu, có chuyện gì thế???”

Nhìn thấy thuộc hạ đắc lực của mình, Thẩm Đại Hải khẽ dúm mày, với tính cách làm việc của Thẩm Nghệ Mưu, nếu như không phải có chuyện trọng đại, tuyệt đối không bao giờ tới làm phiền mình, xem ra lại có chuyện không hay rồi đây.

“ Bẩm gia chủ, triều đình vừa hạ chỉ xuống, thành chủ đương thời của Sơn Hải Thành, sẽ được triệu hồi về kinh thành nhậm chức, sắp tới sẽ có vị thành chủ mới tới tiếp quản Sơn Hải thành của chúng ta ạ.”

Thẩm Đại Hải không tìm được lộ ra vẻ kinh ngạc bất ngờ trước thông tin mà Thẩm Nghệ Mưu mang lại, nhưng tình trạng đó chỉ duy trì chưa tới vài giây, lập tức thay thế bằng vẻ bất cần không hứng thú.

Thành chủ theo lý thuyết là chủ của cả một ngôi thành, là người đại diện của triều đình phái xuống cai trị tất cả thần dân đang sinh sống trong đó.

Chỉ là dưới sự phát triển của tam đại gia tộc, đặc biệt là sau khi Thẩm gia phát lên với tốc độ như ngôi tên lửa lúc này, thành chủ Sơn Hải Thành đã trở thành một con bù nhìn không hơn không kém. Mọi sắc lệnh ban xuống, thậm chí không bằng một cái đánh rắm của gia chủ Thẩm gia đánh ra nữa là.

Một chức danh hữu danh vô thực, chỉ là một con bù nhìn không hơn không kém, cho dù là người mới hay người cũ, cũng chẳng có gì đáng để bận tâm tới quá nhiều làm gì.

Biết điều thì ngoan ngoãn nghe lời, lâu lâu còn ném cho khúc xương để ngậm, còn dám có ý định ngồi trên đầu của tam đại gia tộc tề trên đó, chỉ sợ ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của người đấy.

Nhưng dù sao cũng là người từ phía triều đình phái xuống, vượt mặt phải nể mũi, Thẩm Đại Hải lên tiếng: “ vậy thì sau khi người mới tới tiếp quản, Thẩm gia chúng ta sẽ đứng ra tổ chức một buổi tiệc chào đón, à đúng rồi, phát thiệp mời cho tất cả mọi thế lực trong Sơn Hải thành, âu đây cũng là thời cơ để Thẩm gia chứng tỏ khẳng định địa vị của mình cho thiên hạ xem rồi.”

Thẩm gia chủ động đứng ra tổ chức tiệc chào đón thành chủ mới, vậy chẳng khác nào muốn thể hiện cho cả Sơn Hải thành biết rằng, chủ nhân đích thực của ngôi thành này là ai sao??? Vì ngoài chủ nhân của ngôi thành ra, còn ai đủ tư cách đứng ra tổ chức tiệc chào đón người ngoài nhỉ???

“ vậy thì, Xích gia, có nằm trong danh sách mời không ạ??” Thẩm Nghệ Mưu hỏi một cách kỹ càng.

“ mời, vì sao không mời?? Dù sao cũng đã là “ thuộc hạ trên danh nghĩa” của Thẩm gia chúng ta, chủ nhân đi đầu, thuộc hạ đày tớ sao có thể không chạy theo được chứ??”

Thẩm Đại Hải nhấn mạnh từ thuộc hạ trên danh nghĩa, vừa dùng tay vuốt cằm vừa cười lạnh nói.

Xem ra trong đầu lão lại nghĩ ra mưu kế bản thủ gì đó để chơi xỏ Xích gia nữa rồi. Chỉ là đối thủ là một Xích gia có chiến lược gia đại tài như Bằng Thống chống lưng, không biết là Thẩm gia sẽ lại lần nữa dùng đá tự chơi chân mình không nhỉ???

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 429: Tiếp Quản Sơn Hải Thành

“Bàng tiên sinh, mời xem qua thứ này.”

Trong phòng làm việc của Bàng Thống, Xích Hạo Tín đột nhiên ghé thăm, trên tay cầm lấy một tờ giấy hình chữ nhật có bề mặt khá sáng trọng đẹp mắt, nếu nhìn kỹ sẽ không khó nhận ra là một tấm thiệp mời, và Xích Hạo Tín đã nhanh chóng đưa tấm thiệp đó sang cho Bàng Thống ngồi ở đối diện.

Bàng Thống nhận lấy tấm thiệp mời được đưa tới, chỉ khẽ liếc nhìn sơ qua lập tức vứt sang một bên, mỉm cười nói: “Chỉ là trò mở tiệc Hồng Môn thôi mà, không có gì phải quá lo lắng cả.”

“Tiệc Hồng Môn???” “Là thế này”

Xích Hạo Tín tất nhiên không biết tiệc Hồng Môn là gì, Bàng Thống lên tiếng giải thích, thay thế nhân vật chính và sự kiện lịch sử bằng một thế lực vương triều ở đại lục Huyền Thiên, tất nhiên, nội dung tình tiết quan trọng không có nhiều thay đổi, nên Xích Hạo Tín nhanh chóng hiểu ra ý nghĩa của tiệc Hồng Môn là gì.

“Vậy có nghĩa là Thảm gia đang có ý đồ xấu xa muốn hãm hại chúng ta???” “Hãm hại thì chưa chắc, nhưng hạ thấp làm nhục Xích gia để nâng tầm bản thân thì chắc chắn không tránh khỏi rồi.”

Nghe xong lời giải thích của Bàng Thống, sắc mặt của Xích Hạo Tín trở nên khó coi vô cùng.

Đúng là rơi vào thế bị kẻ khác đè đầu cưỡi cổ mà không dám vùng lên phản kháng quả thật nhục nhã khó chịu quá đi.

Dù sao thì hiện giờ trên danh nghĩa Xích gia đã quy hàng Thẩm Đại Dũng, và Thẩm Đại Dũng là người của Thẩm gia, nên vô cùng hiển nhiên khi đứng bên cạnh nhau, Xích gia sẽ thấp hơn Thẩm gia một cái đầu.

Khi đang ở thế thấp kém hơn người ta, cho dù có bị sỉ nhục làm khó, cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng nuốt trôi mà thôi, trừ khi anh có đủ bản lĩnh và can đảm vùng lên phản kháng.

Nhưng phản kháng lúc này, chẳng khác nào khiến mọi nỗ lực từ trước tới nay phải đổ sông đổ biển sao??? Đây có thể chính là mục đích chính của Thẩm gia muốn đạt được đây mà.

“ vậy chúng ta sẽ viện lý do chuẩn bị tung sản phẩm ra thị trường, nên không có thời gian tham gia.” “ Không ổn, làm thế Thẩm gia càng có cơ làm lớn chuyện với chúng ta.” “ vậy giờ phải làm sao?? Chẳng lẽ vác cái mặt tới để mặc chúng làm nhục thật sao???”

Đừng đùa nữa, Xích gia đang trên đà hồi sinh một cách ngoạn mục, chỉ cần đan dệt kinh doanh thuận lợi, vượt qua bỏ lại xa tất cả các gia tộc thế lực trong khu vực chỉ là vấn đề thời gian.

Lúc này nếu như nhắm mắt để kẻ thù hạ nhục, làm gì còn mặt mũi danh dự của một gia tộc phát triển hùng mạnh nữa chứ?? Đó tuyệt đối có thể trở thành một vết dơ không thể xóa bỏ, cho dù sau này có Xích gia có lớn mạnh tới cỡ nào đi nữa.

Nếu chỉ một mình Xích Hạo Tín thì không sao, nhẫn nhịn nuốt trôi một chút mọi chuyện sẽ qua, nhưng chuyện này ảnh hưởng tới mặt mũi và danh

dự của cả gia tộc, tuyệt đối không bao giờ chấp nhận vác cái mặc ra cho người tát vào, cho dù đối phương trên danh nghĩa là “sếp” của mình đi nữa.

“ Chẳng lẽ Xích gia chủ quên bég rằng vị tân thành chủ sắp tiếp quản là ai sao??” “ Ý của Bàng tiên sinh là”

“ hì hì, chẳng phải Thâm gia đang âm mưu giở trò muốn làm nhục Xích gia sao?? Được, thích chơi thì chịu thôi, chỉ là Bàng mẫu hy vọng sau khi thêm lần nữa lấy đá tự chọi vào chân mình, kẻ trở thành trò cười của cả Sơn Hải Thành, hy vọng Thâm Đại Hải không tức điên tới nổi phun máu chết ngay tại chỗ!!!.” Bàng Thống vừa dùng tay vuốt râu con dê dài chưa tới một tấc vừa cười nham hiểm nói.

Không biết vì sao, nhìn thấy vẻ mặt với nụ cười nham hiểm tới tột cùng của đối phương, Xích Hạo Tín không những không sợ mà còn cảm thấy an tâm vô cùng.

Xem ra Thâm gia lại phải khốn khổ vì người đàn ông này rồi đây.

Mấy ngày nay, có thể nói là Sơn Hải thành liên tục xảy ra những cơn địa chấn với cường độ dồn dập và kinh hoàng.

Cơn sóng gió do Xích gia gây còn chưa kịp lắng xuống, giờ lại thêm một thông tin chấn động rằng, thành chủ đương nhiệm của Sơn Hải thành, trên danh nghĩa là chủ nhân, kẻ thống trị Sơn Hải thành suốt vài chục năm nay, đột nhiên nhận được chiếu chỉ do tân Ứng Hoàng ban xuống, điều động về kinh thành nhậm chức.

Thành chủ Sơn Hải thành khi vừa nhận được chiếu chỉ, như không tin vào mắt mình nhìn thấy, không tin vào tai mình nghe được, sững sờ thần thờ hết nửa ngày trời mới phản ứng nhảy cẫng lên kêu gào khóc thét vì phần khích.

Nói thật, khoan nói tới tình cảnh bức xúc khó khăn khi bị tam đại gia tộc đè đầu cưỡi cổ, chỉ có thể làm một thành chủ bù nhìn hữu danh vô thực bấy lâu nay. Được vào thành kinh thành, trung tâm quyền lực của cả vương triều làm quan, ai mà thềm ở lại cái nơi xa xăm chim không đẻ nổi trứng này làm thành chủ chứ!!

Vị thành chủ Sơn Hải thành kích động tới nổi trực tiếp quỳ xuống mặt hướng về phía nam, không ngừng khấu đầu ầm ầm như con chiên đang quỳ lạy đáng tội cao đã ban phúc cho mình vậy.

Và thế là không giây phút do dự chần chừ, trực tiếp thu gom toàn bộ tài sản, dẫn vợ ôm con rời khỏi Sơn Hải thành ngay trong đêm, tiến nhanh về kinh thành để theo đuổi tương lai tương sáng của mình.

Còn mớ hỗn loạn trong Sơn Hải thành, cứ để vị tân thành chủ tới giải quyết, bố mày không chơi nữa ~~~!!!

Thành chủ bỏ đi, chủ nhân mới chưa tới, thành chủ phủ nhất thời như rần mất đầu, hỗn loạn vô cùng, người trong phủ ai nấy đều tỏ ra thấp thỏm không yên, lo lắng cho tương lai của mình khi không biết vị tân thành chủ là người như thế nào, sẽ xử lý giải quyết đám người cũ thay thế bằng người mới như bao đời thành chủ nhậm chức hay không.

Và ngay trong đêm hôm đó, một bóng người mảnh khảnh với bộ đồ nho sĩ màu xám trên người, lặng lẽ dừng lại trước cửa thành chủ phủ một hồi, tiếp tục rảo bước đi thẳng vào trong một cách đầy dứt khoát kiên quyết.

Bắt đầu từ ngày hôm nay, từ khoảnh khắc này, lịch sử của Sơn Hải Thành đã đánh dấu bước sang một chương mới, một chương sử đầy máu me và cơ hội, thay đổi mãi mãi không chỉ địa vị các thế lực gia tộc trong Sơn Hải thành, mà còn thay đổi luôn cả địa vị của Sơn Hải thành trên cả vương triều Thiên Ưng nói riêng và cả khu vực U Châu nói chung.

Tân thành chủ đã tại vị và chính thức tiếp quản Sơn Hải thành ~~~!!!

Khi mặt trời vừa ló dạng, ánh bình minh khẽ len lỏi qua cửa sổ chiếu rọi vào trong phòng ngủ của đại đa số người vẫn còn đang chìm sâu vào trong giấc mơ ngọt ngào ngon lành của mình, hoặc đôi tình nhân vợ chồng son đang ôn lại bài tập “thể dục theo bản năng tự nhiên”, một thông tin động trời đã bắt đầu lan truyền nhanh và như quả bom nhiệt hạt đang phát nổ nổ tung ra trong khắp Sơn Hải thành.

Vô số người háo hức bàn tán, tỏ ra tò mò hiếu kỳ muốn biết mặt mũi “tên ngu xuẩn” này tròn méo ra sao, và sẽ chịu đựng được bao lâu phải quỳ xuống trước mặt tam đại gia tộc, nhất là Thảm gia để thuận phục quy hàng nhỉ???

Đúng thế, trong mắt của tất cả những người sinh sống và làm việc trong Sơn Hải thành, thành chủ đã bị gán cho cái biệt danh “tên ngu xuẩn” vì dám nhậm chức tiếp quản cái vị trí nghe thì có vẻ kêu nhưng thực tế chẳng khác gì một con chó không chút danh dự và sĩ diện, chỉ biết cúi đầu nếm chân của tam đại gia tộc dựa hơi mà sống.

Theo suy nghĩ của nhiều người, cái tên gọi là thành chủ thậm chí còn không bằng một người hầu trong phủ của các thế lực gia tộc trong thành nữa là.

Trong lúc mọi người đang háo hức bàn tán sôi nổi chưa nguội, lại thêm một thông tin chấn động khác được tung ra từ phía Thảm phủ.

Thảm gia sẽ tổ chức một buổi tiệc chiêu đãi xem như là màn chào đón vị tân thành chủ mới nhậm chức.

Nếu như thông tin trước đó chỉ có thể xem như là món khai vị để khơi dậy sự hào hứng của tất cả mọi người, thì thông tin này tuyệt đối là một

món chính nâng sự phấn khích thích xem chuyện lớn xảy ra của dân chúng lên một tầm cao mới.

Tiệc chiêu đãi??? Chỉ cần không phải thăng khùng cũng sẽ hiểu ra rằng, thực tế đây là một bữa tiệc Thảm gia dùng để dẫn mặt vị tân thành chủ bí ẩn này.

Một là ngoan ngoãn quỳ xuống nếm chân Thảm gia như một con chó trung thành, may tốt tao tốt cả Sơn Hải thành đều tốt. Còn nếu không biết điều, hừ hừ Cuộc sống sau này của vị thành chủ trong Sơn Hải thành sẽ khôn khổ cùng cực rồi đây.

Một cuộc so tài long tranh hổ đấu đầy kịch tính sắp nổ ra, và kẻ chiến thắng sau cùng sẽ là ai(hầu hết trong tư tưởng của mọi người đã khẳng định chắc chắn 99.99% là Thảm gia), đã trở thành đề tài bàn tán sôi nổi nhất trong khắp Sơn Hải thành.

“ này Sĩ Nguyên, à không, phải gọi là Bàng thành chủ mới đúng, hi hi, cung hỷ cung hỷ, không mọi chuyện lại thuận lợi dễ dàng như thế này, thế mà lúc đầu ta tưởng phải dùng tới cả vũ lực đẫm máu mới có thể tiếp quản cái ghế thành chủ này, không ngờ mình còn chưa kịp có mặt, tên cự thành chủ vừa mới nhận được chiếu chỉ của Triệu Thiên Cơ đã chủ động cuốn gói bỏ chạy mất dép rồi. đúng là bó tay.”

“ cũng phải thôi, theo thông tin thu thập được thì, cự thành chủ chỉ là một con rối không hơn không kém trong mắt tam đại gia tộc, chỉ cần không phải là một người không có tí chí cầu tiến, phải sống cuộc sống bị đè đầu cưỡi cổ suốt như thế này, ai mà chịu cho nổi chứ?? Giờ nay được triệu hồi vào kinh thành thăng quan tiến chức, không bỏ chạy ngay mới là lạ á. Chỉ là, tên khốn đó thì khỏe rồi, để lại một quả tạ khổng lồ để chúng ta gánh, quả thật là khổ quá đi.”

“thôi nào, đừng có giả nai nữa, người đang mừng thầm trong bụng thì có, chẳng phải công việc lúc này hoàn toàn đúng với sở trường của người rồi còn gì nữa??”

Trong lúc bên ngoài Sơn Hải thành đang dậy sóng bởi vô số tin đồn bàn tán, Dương Kiệt và Bàng Thống đang thanh thoi ung dung ngồi hưởng thụ ly trà nóng trong phòng làm việc trong thành chủ phủ.

Quá trình tiếp quản thành chủ phủ do Bàng Thống đích thân thực hiện đã diễn ra trong chớp nhoáng và thuận lợi vô cùng.

Thực tế thì không thuận lợi không được, cựu thành chủ đã bỏ đi để lại chiếc ghế trống nóng hổi không ai muốn và dám đụng vào ở đó, đột nhiên có tên “ngu xuẩn” nhảy ra tự nhận là tân thành chủ kèm theo thẻ bài tín vật do Ung Hoàng đích thân ban xuống, tất nhiên không ai dám có ý kiến kháng cự phản đối rồi.

Quan trọng nhất là, trong quá trình tiếp quản, Bàng Thống đã hứa hẹn mọi chức vụ công việc trong thành chủ phủ sẽ giữ nguyên như trạng thái trước đó, không đuổi việc động chạm tới một ai, nên nhanh chóng nhận được thiện cảm và ủng hộ tất cả mọi người trong thành chủ phủ.

Đám người này làm việc lâu năm trong thành chủ phủ, Bàng Thống tạm thời không muốn xảy ra nhiều biến động, nên chưa ra tay thanh trừ thành phần không thích hợp, đợi khi mọi chuyện giải quyết ổn thỏa, tình hình ổn định sẽ ra làm việc đó sau.

Bàng Thống tất nhiên hiểu rõ trong đám người này có không ít “mật vụ do thám” của các gia tộc trà trộn vào, ngay cả Xích gia cũng thừa nhận các đầy tớ người hầu trong thành chủ phủ có gần cả chục mạng là người của Xích gia phái tới trà trộn vào trước kia, tất nhiên, hiện giờ tất cả đều đã trở

thành quân cờ bí mật để Bàng Thống giải quyết những thành phần còn lại sau này.

Và với tài trí của mình, chẳng lẽ lo sợ đám phế vật này có thể đâm sau lưng mình được sao??

Một mặt, giữ đám người này lại còn có tác dụng trấn an che mắt các thế lực gia tộc trong Sơn Hải thành, không phải tốt hơn sao???

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 430: Dự Tiệc

“Chỉ là, tiệc chiêu đãi gì gì đó do tên Thẩm Đại Hải tổ chức sắp tới, không có vấn đề gì chứ??”

Dương Kiệt vẫn còn tỏ ra lo lắng thận trọng lên tiếng hỏi.

Không phải lo cho bản thân và Bàn Thống, chính là lo cho Xích gia sẽ bị Thẩm gia mượn cơ hội lần này đàn áp và sỉ nhục trước mặt thiên hạ, điều đó tuyệt đối không thể chấp nhận được vào thời điểm, ngay đúng thời điểm nhạy cảm Xích gia đang chuyển vùng vuron lên.

“chúa công xin hãy yên tâm, thuộc hạ đã chuẩn bị sẵn một màn kịch hấp dẫn dành cho Thẩm gia, chắc chắn Thẩm Đại Hải sẽ cảm thấy “thích thú” vô cùng.”

Khi nhấn mạnh từ “thích thú vô cùng”, Bàn Thống nở nụ cười khè nguyên hàm răng vàng khè của mình ra, trông kinh dị vô cùng.

“Vậy thì, lần này có cần ta đi theo không???” Dương Kiệt tỏ ra thích thú, trong đầu bắt đầu tưởng tượng ra cảnh Thẩm Đại Hải bị Bàn Thống chơi xỏ quay như chong chóng, vẻ mặt khi tự mình lấy đá chọi vào chân mình của lão khi ấy chắc sẽ thú vị lắm đây.

“chỉ là chuyện nhỏ, nếu như chúa công có hứng thú thì có thể cùng thuộc hạ đi tham dự cũng được.” “Thôi, thôi, hỏi thế thôi chứ ba cái tiệc tùng xã giao này ta không có hứng thú, chẳng thà dành thời gian ở nhà với Mộ Dung, Dung nhi và Khang nhi của ta còn có lý hơn.”

" và lại, chú Tín đang hồi thúc sản lượng đan được xuất lò tháng này mà ta vẫn chưa đạt được chỉ tiêu, đúng là khổ cái thân già này quá đi thôi ~~~!

Mỗi lần nghĩ tới cảm giác như muốn nổi điên lên khi ngồi im một mình trước Càn Khôn Tháp, sắc mặt của Dương Kiệt như muốn sục đỏ ngay tại chỗ.

" hì hì, người tài năng luôn bận rộn với công việc, càng vất vả công lao càng lớn, thử hỏi hiện giờ ngoài chúa công ra, còn ai có thể đảm nhận nhiệm vụ quan trọng này nữa chứ??" Bàng Thống không quen tâng bốc Dương Kiệt lên tận mây xanh.

nghe xong lời khen có cánh của thuộc hạ, lỗ mũi của Dương Kiệt như muốn phồng lên, há há cười ba lớn ba hoa rằng ta không làm thì còn ai làm được nữa đây, yên tâm, tất cả mọi chuyện để ta giải quyết.

Con heo được cô vũ sẽ dám trèo cây, Dương Kiệt được khen ngợi sẽ cắm đầu vào làm việc cật lực như một con mọt mà không hề hay biết.

Đúng là đồ ngốc mà ~~~~!!

Năm ngày sau khi thông tin chính thức tân thành chủ đã hoàn toàn tiếp quản thành chủ phủ lan truyền khắp Sơn Hải thành. Thảm gia đang tất lực thu xếp chuẩn bị cho buổi tiệc “ chào đón” vị tân thành chủ bí ẩn cho tới lúc này vẫn chưa công khai mặt mũi trước công chúng này.

Và ngày in trên thiệp mời đã tới, các gia tộc thế lực nằm trong danh sách mời gọi đã bắt đầu chuẩn bị ăn mặc chỉnh tề và quà cáp đầy đủ di chuyển nhanh về phía Thảm phủ, nơi chuẩn bị diễn ra tiệc chào đón vị tân thành chủ.

Tuy tiệc chiêu đãi sẽ bắt đầu vào chiều tối, nhưng trời vừa mới tờ mờ sáng, người hầu trong phủ đã phải dậy sớm chạy xuôi chạy ngược cho khâu

chuẩn bị, không chỉ rượu ngon và sơn hào hải vị đầy đủ, còn phải sắp xếp bố trí lại các đồ vật trang trí trong hội trường, vị trí chỗ ngồi và từng người được điều phái hầu gái hầu rượu phụ trách hầu bàn theo vị trí cố định được định sẵn, chỉ một sai sót nhỏ xảy ra thôi cũng đã có thể định đoạt quyết định tương lai của đám người hầu phụ trách công việc này, nên không ai dám lơ là, chuẩn bị sẵn tinh thần thận trọng tởm nhất có thể.

Gần quá trưa, trước cửa lớn Thẩm phủ đã bắt đầu xuất hiện xe ngựa sang trọng đưa đón các vị gia chủ bang chủ được mời tới tham dự tập nập tụ tập về nay.

Tiệc chiêu đãi này không nhỏ, số khách mời có thể lên tới cả trăm, đó là chưa kể người nhà hay người hầu đi cùng, nên phía Thẩm gia sắp xếp thời gian trên thiệp mời của các vị khách để họ có mặt theo mốc thời gian định sẵn là điều hiển nhiên để không phải rơi vào cảnh chen lấn quá tải và hỗn loạn.

Tất nhiên, những vị khách được yêu cầu tới sớm chỉ là những vị khách không quá quan trọng, chỉ thuộc tầng lớp thế lực tầm trung trong thành, được mời tới tham dự đã là vinh hạnh lắm rồi, lấy đâu ra tư cách ý kiến ý cò về sự sắp xếp theo thời gian từ phía Thẩm gia chứ??

Chỉ những gia tộc thế lực cao cấp, mới có thể chủ động thời gian, không cần phải chịu cảnh cực hình trời nắng chang chang mà phải nắng nôi lặn lội tới Thẩm gia.

Một sự phân biệt đối xử công khai, nhưng ai dám lên tiếng chỉ trích Thẩm gia nào???

Và phía Thẩm gia cũng không đối xử tệ bạc quá đáng với những vị khách tới sớm, sau khi được hướng dẫn dẫn dắt vào vị trí chỗ ngồi đã chỉ định, rượu ngon thịt ngon nhanh chóng được mang lên, thậm chí chuẩn bị

cả tiết mục múa hát chiều dài, nên chút bức xúc khó chịu trong lòng của những vị khách bị “ ép” tới sớm lập tức tan biến theo chiều gió, chìm đắm trong sự hưởng thụ “ khó quên” do Thẩm gia mang lại.

Thời gian thấp thoáng trôi qua, các gia tộc lớn nhỏ lần lượt có mặt đầy đủ, ngay cả Chu gia, thân gia mật thiết nhất, và còn là “ tiểu đệ không công khai” của Thẩm gia, cũng đã có mặt đúng giờ.

Là một trong tam đại gia tộc, và còn có quan hệ thân thiết với người chủ trì, tất nhiên là được sắp xếp ngồi ngang vị trí cao quý nhất trong đám khách mời, ngay bên cạnh bàn tiệc của gia chủ Thẩm gia, để chứng tỏ cho địa vị và quan hệ đồng lòng đoàn kết của hai gia tộc hùng mạnh nhất nhì trong Sơn Hải thành, cũng là một cách dẫn dắt đám khách mời có mặt tại buổi tiệc.

Hai gia tộc hùng mạnh liên minh với nhau, các người cho dù có suy nghĩ gì đi nữa cũng phải tự lượng lại sức mình có đủ gánh chịu cơn thịnh nộ của bọn ta hay không!!

Khách mời đã gần như có mặt đầy và chật cứng ghế ngồi, nhưng ánh mắt của tất cả những người có mặt tại hiện trường đều đổ dồn hết vào một vị trí ghế ngồi nằm ngay sát cửa vào còn đang bỏ trống.

Chỗ ngồi dành riêng cho Xích gia ~~~~~!!!

Biết rõ trong số khách mời có cả đối thủ không đội trời chung của Thẩm gia (trước đó), và tất cả các ghế ngồi trong phòng tiệc đã chật cứng, chỉ còn duy nhất hai vị trí còn đang bỏ trống chính là một bàn nằm ngay phía hàng dưới của vị trí bàn tiệc của Chu gia, chỉ có thể được xem là địa vị tầng lớp thứ hai xếp sau Thẩm gia và Chu gia. Còn lại một vị trí chỗ ngồi duy nhất còn trống, chính là ngay vị trí lối ra vào, bị xếp ngồi ở vị trí có phần " sỉ

nhục" này, thậm chí bị xem là không thể sánh bằng với các gia tộc thế lực tầm trung trong Sơn Hải thành nữa là.

Tuy Thẩm gia có ý định dần mặt với tân thành chủ, điều này ai cũng biết, nhưng tuyệt đối không dám sỉ nhục đối phương bằng cách sắp xếp vị trí chỗ ngồi ngay lối ra vào. Dù sao thì người ta cũng là người của phía triều đình phái xuống, muốn dần mặt đàn áp không phải điều gì quá to tát nghiêm trọng, nhưng nếu công khai sỉ nhục quan lại triều đình, thông tin này lan truyền ra tới kinh thành lọt vào tai Ứng Hoàng, cho dù Thẩm gia có Thẩm Thùy Vân chống lưng ở phía sau, cũng sẽ gặp phải vô số rắc rối không đáng có đấy.

Nói cho cùng, Thẩm gia chỉ là một “ thần dân” sinh tồn trong lãnh thổ của vương triều Thiên Ứng, trừ khi dám đứng ra công khai tạo phản, nếu không thì có cho vàng cũng không dám đắc tội phía triều đình nếu như còn muốn lành lặn sinh tồn và phát triển.

Ghế ngồi phía dưới Chu gia chắc chắn là dành cho vị tân thành chủ, vậy thì chỉ còn lại duy nhất ghế ngồi ngay sát lối vào, không cần phải hỏi cũng đủ biết chỗ đó dành cho ai rồi.

Thẩm gia muốn sỉ nhục Xích gia đây mà ~~~!!!

Không ít người đã bắt đầu tỏ ra hứng thú cuộc đối đầu giữa Thẩm gia và Xích gia sắp đổ ra, chỉ là, Xích gia sẽ nhận lời mời tới tham dự buổi tiệc chiêu đãi ngày hôm nay chứ???

nếu như là những buổi tiệc thông thường, Xích gia từ chối không có mặt thì không có gì quá bất ngờ, nhưng buổi tiệc hôm nay là buổi tiệc chào đón ra mặt vị tân thành chủ. Nếu như Xích gia không nhận lời mời tham dự, vậy chẳng khác nào gián tiếp đắc tội vị tân thành chủ vì đã không nể mặt người

ta, thậm chí gián tiếp đẩy vị tân thành chủ về phía Thẩm gia, đó tuyệt đối không phải điều hay ho gì rồi.

Cho nên dù muốn nay không muốn, Xích gia chắc chắn phải có mặt trong buổi tiệc ngày hôm nay nếu như không muốn thất thế hoàn toàn trước Thẩm gia.

Tuy Xích gia đang có dấu hiệu hồi sinh sau buổi lễ công bố sản phẩm đan dược độc quyền, nhưng với sản lượng hiện giờ, chỉ giúp cho Xích gia thoát khỏi tình trạng phá sản và khá khâm hơi đôi chút, muốn đảo ngược tình thế vượt qua một Thẩm gia được hậu thuẫn bởi một quả núi khổng lồ, còn một thời gian dài phải đi đây.

Quả nhiên đúng như suy đoán của đại đa số người, trong lúc buổi tiệc đang diễn ra trong bầu không khí sôi nổi bởi rượu ngon thịt lạ, mỹ nữ múa hát vây quanh, một chủ quản phụ trách tiếp đón khách ngày hôm nay mang theo vẻ hấp tấp hồi hả từ bên ngoài chạy vào, bước tới bên cạnh Thẩm Đại Hải đang cười đùa với gia chủ Chu gia ngồi ngay bên cạnh mình thì thầm nói nhỏ vài câu.

“ Chính là chờ thời khắc này đây.” Nghe xong lời bẩm báo của chủ quản, đôi mắt của Thẩm Đại Hải rực sáng, miệng cười lạnh nói.

“ mọi người, Xích gia chủ đã có mặt tại buổi tiệc chào đón do Thẩm gia chúng tôi chủ trì ngày hôm nay, chúng ta hãy cùng bước ra chào đón vị tân gia chủ tuổi trẻ tài cao trong lời đồn này nào.”

Thẩm Đại Hải đứng bật dậy, hai tay dang ra làm ra động tác yêu cầu mọi người tạm thời giữ yên lặng, sau đó mỉm cười nói lớn.

“ Ồ, Xích gia chủ đã tới rồi sao??” “ hừ, một tên tân gia chủ non choẹt sợ lông cánh còn chưa mọc đầy cần gì phải làm phiền tới Thẩm gia chủ đích

thân đi mời chứ??? Chỉ cần cho một người hầu dẫn vào chỗ ngồi là được rồi.” “ Ôi dào, dù gì cũng là gia chủ của một trong tam đại gia tộc, tuy vị tân gia chủ này còn non trẻ, nhưng địa vị của Xích gia còn đó, ít nhiều cũng phải nể mặt đôi chút, không phải sao??” “ các hạ nói đúng, chúng ta hãy cùng Thâm gia chủ đi chào đón vị tân gia chủ của Xích gia này nào.”

Khi nghe được thông báo Xích gia chủ đã có mặt tham dự buổi tiệc, bầu không khí trong hội tiệc nhanh chóng được hâm nóng lên ngay tức khắc, không ít lời lẽ khinh thường chế giễu xuất phát từ những gia tộc thân Thâm gia, cũng có không ít người trung lập đứng ra nói đỡ vài câu, nhưng đại đa số đều mang theo tâm lý “ xem phim”, muốn xem xem một trong tam đại gia tộc lâu đời như Xích gia khi bị Thâm gia hạ nhục sẽ có phản ứng như thế nào.

Vùng lên phản kháng??? Hay là cúi đầu nhịn nhục?? sẽ vô cùng thú vị rồi đây.

“ Chu huynh, sẽ cùng tại hạ ra đón tiếp vị tân gia chủ của Xích gia chứ???” “ Vô cùng vinh hạnh thưa Thâm huynh.” “ hahaha, đi, chúng ta cùng đi nào ~~~~~!!!”

Thâm Đại Hải và “ tiểu đệ” Chu gia chủ đã rời khỏi bàn tiệc của mình bước thẳng ra khỏi phòng tiệc để “ đón tiếp” Xích Hạo Tín, không cần phải nhắc nhở, những vị khách mời cũng vô cùng biết điều theo chân phía sau, ngoài ra, mang theo tâm lý tò mò phấn khích muốn xem thử Thâm Đại Hải sẽ tung đòn phủ đầu gì và Xích Hạo Tín sẽ đáp trả như thế nào.

“ hahaha, Xích gia chủ nhận lời mời tham dự buổi tiệc do chúng tôi chủ trì hôm nay, quả thật là vinh dự to lớn cho Thâm gia chúng tôi.”

Thâm Đại Hải dẫn theo đám đông bước ra tới sân vườn rộng lớn phía trước phòng tiệc, cũng là lúc Xích Hạo Tín được người hầu dẫn từ bên

ngoài bước vào, sau thoáng bất ngờ trước sự trẻ trung của Xích Hạo Tín, Thẩm Đại Hải nhanh chóng há há cười lớn, như một người bạn lâu năm không gặp, nhiệt tình dang rộng hai tay bước tới như muốn ôm choàng Xích Hạo Tín vào người để bày tỏ sự vui mừng của mình.

“ tại hạ Xích Hạo Tín, tân gia chủ của Xích gia, rất hân hạnh được gặp mặt Thẩm gia chủ.”

Xích Hạo Tín tất nhiên là không bao giờ để đối phương ôm choàng lấy mình (mặc dù biết rõ đối phương chắc chắn không bao giờ làm thế thật), nhanh chóng hai tay giơ ra phía trước chấp tay thi lễ, cản lại không đối phương áp sát tới mình, đồng thời không tỏ ra thất lễ khi lên tiếng chủ động chào hỏi.

Đôi mắt của Thẩm Đại Hải lóe qua tia sáng dị thường, ngẩng cao đầu há há cười lớn, không ngừng dùng tay vỗ nhẹ lên vai của Xích Hạo Tín vừa cười vừa nói: “ tốt lắm, tốt lắm, đúng là thiếu niên anh hùng, Xích gia chủ còn trẻ tuổi đã là gia chủ của một gia tộc, chẳng bù với lũ già tui này, đã bị bào mòn hết không ít nhuệ khí của thời trai trẻ hết rồi, giờ chỉ mong được an phận hưởng thụ cuộc sống an nhàn mà thôi, Sơn Hải thành sau này trông mong vào các cậu đấy.”

Giọng điệu của Thẩm Đại Hải như tiên bối dạy dỗ hậu bối, chủ nhân khen ngợi thuộc hạ, vô hình chung đè ép Xích Hạo Tín thấp hơn mình một cái đầu, mặc dù trên danh nghĩa gia chủ của tam đại gia tộc ngang hàng như nhau.

“ không dám, không dám, tại hạ mới chân lút chân ráo ngồi lên chức vị gia chủ của một gia tộc, sau này còn phải học hỏi nhiều kinh nghiệm của các vị tiên bối, hy vọng Thẩm gia chủ không nề phiến hà giúp đỡ dạy bảo ạ.”

Xích Hạo Tín trở nên khách sáo tới lạ thường, lời nói như vẽ chấp nhận cúi đầu và nâng tầm Thẩm gia lên một bậc cao hơn với mình.

Chẳng lẽ Xích gia đã bị Thẩm gia đàn áp tới nỗi xảy ra ám ảnh, sợ hãi không dám phản kháng, nên lúc này chủ động hạ giọng để lấy lòng Thẩm gia sao???

Nghĩ tới điều đó, không ít người, đặc biệt là các gia tộc thân Thẩm gia không tự chủ lộ ánh mắt và vẻ mặt đầy khinh thường chế giễu dành cho Xích Hạo Tín.

Ngay cả vào thời khắc khó khăn nhất, cựu gia chủ Xích Trung Nghĩa cũng chưa từng xuống nước hạ mình như lúc này, xem ra Xích gia đã không còn là Xích gia của trước kia, ắt sau này cũng sẽ trở thành một con chó ngoan ngoãn theo sau Thẩm gia vẫy đuôi mà thôi.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 431: Vu Không ~!!!

Là gia chủ lâu năm lèo lái một trong tam đại gia tộc và phát triển vượt bậc tới ngày hôm nay, Thảm Đại Hải tất nhiên là không có những suy nghĩ nông cạn như lũ phế vật kia.

Quan hệ giữa Thảm gia và Xích gia có thể nói là một mất một còn vào thời điểm này, tuyệt đối không phải một cái cúi đầu, vài câu hạ thấp bản thân để nâng tầm đối phương là có thể hóa giải được, thậm chí cúi đầu quy hàng cũng là điều quá xa xỉ rồi.

Bị sỉ nhục hạ thấp trước mặt thiên hạ mà sắc mặt không đổi, nén nhịn những thứ mà người thường không thể nén nhịn được, vị tân gia chủ của Xích gia này tuyệt đối không phải là nhân vật tầm thường.

Trong đôi mắt của Thảm Đại Hải lóe qua tia sáng cảnh giác, nhưng bề ngoài vẫn tỏ vẻ thân thiện há há cười lớn, chủ động chụp lấy tay của Xích Hạo Tín dẫn đi thẳng vào trong như đôi bạn lâu năm vậy.

Chỉ mới là món khai vị, chuẩn bị đi thẳng vào món chính rồi đây!!

Đám đông háo hức nhanh chóng đi theo phía sau chuẩn bị xem xem Xích Hạo Tín sẽ xử lý thế nào cho tình huống tiếp theo.

“ Xích gia chủ, đây là chỗ ngồi đặc biệt mà Thảm mẫu đã cất công chuẩn bị cho ngài, mời ngài ~~~!!”

Vừa bước vào phòng tiệc, Thẩm Đại Hải cười lớn chỉ thẳng vào vị trí bàn tiệc được đặt ngay lối vào.

Một bàn tiệc nhỏ chỉ bằng một sải tay, khác xa với hàng chục món ngon rượu mạnh bày bố đầy trên bàn của các vị khách khác, chiếc bàn Thẩm Đại Hải đang đưa tay chỉ vào chỉ duy nhất một đĩa dưa chuột với nửa con gà quay và một bình rượu nhỏ, ngoài ra không còn thêm bất kỳ món gì nữa, và càng không thể nào có người hầu rượu đứng ở bên cạnh như những bàn tiệc khác rồi.

Đừng nói là gia chủ của một trong tam đại gia tộc hùng mạnh nhất Sơn Hải thành, cho dù chỉ là gia chủ của một gia tộc tầm trung cấp thấp, bị đối đãi kiêu sĩ nhục như thế này, chắc chắn sẽ quay đầu bỏ đi ngay tức khắc.

Cái này gọi là nhục người quá đáng ~~!!!

Ngay cả một người vốn dĩ điềm tĩnh và hiền tính như Xích Hạo Tín cũng không kìm được lóe qua tia sáng đầy phẫn nộ, giận tới nổi suýt run người, nhưng đã nhanh chóng kìm nén lại, vẫn mang theo nụ cười đầy thân thiện tự nhiên trên môi, chấp tay thi lễ cười nói: “ Xin đa tạ, làm phiền Thẩm gia chủ đã cất công sắp xếp một cách chu đáo như thế này.”

Nói xong, dưới ánh mắt khó tin của tất cả những người có mặt tại hội tiệc, trực tiếp bước thẳng vào bàn tiệc ngồi xuống, thậm chí tự đưa tay chụp lấy bình rượu đổ vào ly rồi nâng ly thưởng thức một cách tự nhiên như không có chuyện gì xảy ra, thậm chí còn lên tiếng bình phẩm khen ngon nữa là.

Hành động của ông ta lập tức nhận được vô số ánh mắt đầy khinh bỉ chế giễu phóng thẳng vào người mình.

Mẹ kiếp, bị sỉ nhục như thế mà vẫn còn tâm trạng ăn uống, không biết nên dùng từ ngữ nào để hình dung tên mặt dày nhất gan thỏ để tới nỗi không chút lòng tự trọng này nữa.

Nhìn thấy Xích Hạo Tín trở thành tâm điểm của sự chú ý của những người có mặt tại hiện trường, Thẩm Đại Hải khẽ ngật đầu hải lòng với “kiệt tác” của mình, nhưng đồng thời trong lòng càng lúc càng tỏ ra thận trọng cảnh giác với đối thủ mới của mình vô cùng.

Là một người làm việc lớn!!!

“bẩm gia chủ, có người phía thành chủ phủ đã tới ngay trước cửa phủ rồi ạ.”

Trong lúc Thẩm Đại Hải chuẩn bị quay về chỗ ngồi, Thẩm Nghệ Mưu từ bên ngoài bước vào, nhỏ tiếng bẩm báo bên tai lão.

“mọi người, vị tân thành chủ của chúng ta đã tới, chúng ta cùng bước ra chào đón nhân vật chính của buổi tiệc tối nay nào ~~~!!!”

Thẩm Đại Hải lần nữa lớn tiếng tuyên bố, lập tức nhận được hầu hết tiếng hưởng ứng của những người có mặt tại hội tiệc.

Thẩm Đại Hải lại dẫn theo đám đông quay đầu rời khỏi phòng tiệc, chỉ là liếc nhìn Xích Hạo Tín vẫn bất động ngồi thưởng thức ly rượu tại bàn, hoàn toàn không có dấu hiệu sẽ đứng dậy đi cùng cả nhóm ra đón tiếp vị tân thành chủ cả.

Chẳng lẽ đối phương cho rằng chắc chắn không tranh giành lại mình, nên chủ động bỏ cuộc??

Nếu như vậy thì trước đó mình đã đánh giá sai tên này rồi, thì ra cũng chỉ là một tên không có đại chí. Ngay cả thử thách cũng không dám đương

đầu, sao có đủ tư cách trở thành đối thủ của mình chứ???

Thẩm Đại Hải có chút thất vọng trước biểu hiện của Xích Hạo Tín, tưởng sắp có một đối thủ xứng tầm với mình, nhưng thực tế cũng chỉ là một tên tầm thường vô dụng.

Ái da, vô địch quả thật là cô đơn quá đi ~~~~!!

Thẩm Đại Hải không kìm được lắc đầu cảm thán tự sướng, không thèm quan tâm tới Xích Hạo Tín nữa, trực tiếp đi thẳng ra ngoài để tiếp đón nhân vật chính của bữa tiệc chào đón ngày hôm nay.

Xích Hạo Tín cười lạnh trước những ánh mắt nộ cười khinh thường chế giễu của đám người có mặt tại hiện trường, tự mình làm việc mình thích, đồng thời trong lòng cười nói: “ cứ chê cười châm biếm đi, lát nữa sẽ có trò vui giành cho các ngươi, hừ hừ ~~!!”

Đám đông lần nữa trở lại hoa viên, ngay đối diện là ba bóng người từ phía sau cánh cửa gỗ lớn thông vào hoa viên xuất hiện, bóng người dẫn đầu tất nhiên là người phụ trách đón khách dẫn đường trong Thẩm phủ, có thể bỏ qua không thèm quan tâm, mọi ánh mắt đều tập trung đổ dồn hết vào hai bóng người đang rảo bước theo người dẫn đường ngay phía sau.

Bóng người đi sau cùng, chính là quản gia lâu năm bên thành chủ phủ, thường xuyên thay mặt cự thành chủ xuất hiện trước công chúng nên đã chai mặt hết rồi, vừa giáp mặt lập tức nhận ra. Bóng người được chú ý nhiều nhất thời điểm này, chính là bóng người đi ngay vị trí trung tâm, trên người mặc một bộ trang phục nho sĩ màu xám than, đầu búi tóc thành một cục như cái bánh bao, trên môi đang mang theo nụ cười ngạo nghễ ngông cuồng.

Chính là vị tân thành chủ bí ẩn????

Mặc dù trước đó trong đầu đã hình dung đủ mọi hình tượng khuôn mặt đáng dấp của vị tân thành chủ, nhưng khi chính thức gặp mặt, không ít người suýt chút ngã ngựa khi nhìn thấy dung nhan chỉ có thể dùng từ kinh thiên động địa để hình dung của vị tân thành chủ mới này.

Xấu đầu xấu đốn, xấu xúc phạm người nhìn, xấu tới nỗi bất kỳ ai nhìn thấy cũng muốn hủy diệt cái khuôn mặt đó để không còn tồn tại thứ kinh dị như thế trên thế gian này.

Nhìn kìa nhìn kìa, trên hàm răng vàng khè đang nhe ra khi đang cười của đối phương, vẫn còn dính đọng vài cọng rau xanh chưa vệ sinh sạch sẽ, mẹ kiếp, sao trên đời này lại có thứ kinh dị thế này được nhỉ???

Thẩm Đại Hải là người nhanh chóng bình tĩnh hơn cả, là chủ nhân chủ trì bữa tiệc hôm nay, tuyệt đối không thể thất lễ được, nên nhanh chóng thu xếp lại tâm trạng, trên môi mang theo nụ cười tự cho là chân thành thiện chí nhất, bước thẳng tới trước mặt tên thanh niên có dung nhan quỷ khóc thần sầu đó, chấp tay thi lễ nói: “ xin hỏi tiên sinh có phải là tân thành chủ của Sơn Hải thành, Bàng thành chủ không ạ??? Xin được tự giới thiệu, Tại hạ Thẩm Đại Hải, gia chủ đương thời của Thẩm gia, và cũng là người đứng ra tổ chức chủ trì bữa tiệc chào đón thành chủ ngày hôm nay, thật vinh hạnh khi thành chủ chịu khó bỏ thời gian tới tham dự bữa tiệc nhỏ ngày hôm nay, xin thay mặt tất cả những người có mặt tại hội tiệc và cả Sơn Hải thành, gửi lời cảm tạ chân thành nhất dành cho sự hiện diện của thành chủ ạ.”

Lời chào xã giao của Thẩm Đại Hải vừa tới, không quá nâng cao đối phương nhưng cũng không hạ thấp đắc tội, nhịp điệu tiết tấu nắm bắt một cách chuẩn xác khiến đối phương không thể phàn nàn trách cứ được gì cả.

Chỉ là, gặp phải một tên chủ động muốn kiếm chuyện như Bàng Thống, cho dù lão có tăng bốc lên mây đi nữa, cũng không tài nào thoát khỏi sự tra tấn từ cái miệng độc của hắn đâu nhỉ??

“ á há, thì ra chính là ngươi, tên đầu đất ngu xuẩn đã lãng phí tiền của để tổ chức cái bữa tiệc vợ va vợ vẫn như thế này. Chẳng được tích sự gì mà chỉ tổ làm lãng phí thời gian của bốn thành chủ, ta chưa hỏi tội ngươi thì thôi còn dám đứng trước mặt ta ba hoa khoác lác nữa à, ai cho ngươi cái gan đó vậy??”

Không chỉ Thẩm Đại Hải, tất cả những người có mặt tại hiện trường đều không kìm được ngơ ngác sững sốt trước lời nói đầy cay độc của Bàn Thống, thậm chí không ít người không tự chủ dùng tay nhéo má tát vào mặt mình để xem mình có phải đang nằm mơ hay không.

Mẹ kiếp, rốt cuộc tên khốn này có biết mình đang nói gì và đang nói chuyện với ai hay không vậy??

Đừng nói người ngoài, ngay cả lão quản gia đi theo sau Bàn Thống, lúc này cũng đã toàn thân run rẩy chảy đầy mồ hôi lạnh, suýt chút đứng không ngồi ngã mông xuống đất rồi.

Tiếp xúc được một thời gian cũng biết là vị tân thành chủ này nông cuồng, nhưng không ngờ lại cuồng tới mức cực độ như thế này, mẹ kiếp, biết thế ngay từ đầu đừng theo hắn tới tham dự bữa tiệc tối này làm gì, rồi nay không biết có được lành lặn trở về nhà không kìa.

“ Thừa thành chủ, ngươi hơi quá rồi đấy, Thẩm gia chủ có lòng tổ chức tiệc chào đón ngài, nếu ngài cảm thấy không thích có thể không tới, đã tới rồi mà mở miệng nói ra những lời khiếm nhã như thế này chứ??”

Không ít người thân Thẩm gia cảm thấy bất mãn thay cho Thẩm Đại Hải, thời cơ lấy điểm trong mắt Thẩm Đại Hải đã tới, có người nhanh chóng trực tiếp nhảy ra lên tiếng chê cười xia xói phản công lại Bàn Thống.

“xì, bộ tưởng bốn thành chủ muốn tới cái nơi chim không đẻ nổi trứng này lắm sao??? Nếu như không phải nể mặt lão quản gia năn nỉ hết mấy ngày nay, để xem bốn thành chủ có thêm đêm xía tới cái tiệc xã giao vớ vẩn vô tích sự này không?”

Bàng Thống cười lạnh phản bác. Ngụ ý muốn nói là mặt mũi của quản gia nhà ta còn đáng giá gấp trăm lần ngàn lần so với mặt mũi của lũ tự cho là gia tộc thế lực của Sơn Hải thành này đây.

“ngươi” “ngươi gì mà ngươi, nói chuyện xưng hô với bốn thành chủ thế sao?? Quản gia, có biết tên này là ai, nghề nghiệp, địa chỉ và quê quán ở phương nào không??” “dạ,dạ, đây là Đỗ gia chủ, một trong những gia tộc hạng hai trong Sơn Hải thành ạ.”

“một gia tộc hạng hai???” Bàng Thống khẽ lộ ra vẻ bất ngờ trước câu trả lời của quản gia, còn người đàn ông dám lên tiếng chỉ trích phản bác gọi là Đỗ gia chủ kia, khẽ ngẩng cao đầu đầy tự hào nhìn chằm chằm vào Bàng Thống như muốn khiêu khích rằng: “giờ biết bố mày là ai rồi chứ gì??? Còn không mau mau xuống nước tạ lỗi, không chừng bố mày rộng lượng tha thứ cho cái tội vô lễ của ngươi.”

Thực tế thì, nếu như là cự thành chủ trước kia, thậm chí không dám đắc tội một gia tộc hạng hai trong Sơn Hải thành, đặc biệt là những gia tộc thân Thẩm gia như Đỗ gia. Thành chủ gì mà hữu danh vô thực tới mức đó, đúng là không bỏ đi sớm mới là chuyện lạ á.

Chỉ là lần này tay Đỗ gia chủ đã đánh giá sai đối tượng, chỉ thấy Bàng Thống trực tiếp giơ tay lên chỉ thẳng vào mặt lão, lên tiếng nói: “truyền lệnh của bốn thành chủ xuống, sáng mai điều động quân đội trong thành chủ phủ trực tiếp xông thẳng vào Đỗ phủ tiến hành khám xét toàn diện, bốn thành chủ nghi ngờ người của Đỗ gia có hành vi cấu kết gián điệp của nước thù địch với âm mưu tạo phản lật đổ sự thống trị của Ứng Hoàng vĩ đại, hãy

rà soát cho thật kỹ mọi góc gách trong phủ cho ta, cho dù phải xới tung mặt đất ba tấc lên cũng phải tìm cho bằng ra chứng cứ đầy đủ, bọn thành chủ sẽ thay mặt triều đình xử tội Đỗ gia theo tội danh phản nghịch quốc gia
~~~!!!”

vu không, tuyệt đối là vu không một cách trắng trợn ~~!!

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 432: Trở Mặt ~!!

Tất cả những người có mặt tại hiện trường đều không kìm được sửng sốt kinh hãi sau khi nghe xong lời vu khống một cách vô liêm sỉ đối với Đỗ gia.

Hắn dám làm thế??? Sao hắn lại dám làm thế chứ???

Trong đầu của không ít người không ngừng lặp đi lặp lại câu hỏi đó, vẫn còn chưa tin những gì đang xảy ra ở trước mắt là sự thật.

Xì, vu khống người?? Thì đã sao nào??? Bồ mày là người của triều đình, trên danh nghĩa là chủ nhân của cả Sơn Hải thành được cả vương triều công nhận, nắm giữ quyền lực sát sinh tuyệt đối trong ngôi thành mà mình cai trị, một lũ sống bám trong địa bàn của bồ mày mà dám nhảy ra chỉ thẳng vào mặt chủ nhân la hét chửi rủa, không xử mi thì xử ai đây??? Để xem ai dám đứng ra che chở bảo hộ cho người đây!!

Đỗ gia chủ sau một thoáng kinh hãi hoang mang đã nhanh chóng bình tĩnh lại, trong lòng cười lạnh: “ vu khống cho ta?? Người tưởng người là chủ nhân đích thật của Sơn Hải thành, muốn làm gì thì làm sao??? Bớt đùa đi, một tên thành chủ hữu danh vô thực như người, muốn hó hê gì trước hết phải hỏi qua vị lão đại thực thụ của Sơn Hải thành, Thẩm gia có đồng ý không đã!!”

Nghĩ tới điều đó, Đỗ gia chủ mang theo vẻ mặt như nhìn thẳng khờ khiêu khích nhìn về phía Bàn Thống.

“ Bàn thành chủ, người hơi quá rồi đấy ~~!!!”

Quả nhiên, Thẩm Đại Hải hít mát lạnh lòng nhìn như nhìn thẳng hễ kẻ đang có dấu hiệu " vượt mặt mình" ở trước mặt, lạnh lạnh nói.

“ thế nào??? Thẩm gia chủ có ý kiến???” Bàng Thống phóng ánh mắt khiêu khích hỏi ngược lại.

“ Ý kiến không dám, nhưng Bàng thành chủ vô duyên vô cớ vu khống một trong những gia tộc thiện lành nhất trong Sơn Hải thành, bộ không sợ sẽ gây ra làn sóng phản cảm chống đối từ các thế lực trong thành sao??” Thẩm Đại Hải cười lạnh hăm dọa, trực tiếp mang hết các thế lực trong thành ra để dẫn mặt Bàng Thống.

Quả thật, nếu như Thẩm Đại Hải muốn, hoàn toàn đủ khả năng huy động các thế lực trong Sơn Hải thành đứng ra chống đối Bàng Thống, cho dù chuyện này lan truyền tới kinh thành, phía kinh thành chắc chắn cũng sẽ thỏa hiệp cho người tới trấn an, thậm chí xử tội tên “ thủ phạm” đã gây ra bất ổn không thể kiểm soát trong Sơn Hải thành.

Một thế lực, hai thế lực hay thậm chí ba thế lực đứng ra chống đối, anh có thể trấn áp một cách dễ dàng, nhưng khi tất cả các thế lực trong một ngôi thành nổi ra bạo loạn, đừng nói là thành chủ, ngay cả Ung Hoàng cũng phải tỏ ra đau đầu phải xuống nước cầu hòa.

Bài học Bán Nguyệt thành cách nay không lâu còn đó, tuy Bàng Thống khi đó chưa xuất hiện trên đại lục Huyền Thiên và chưa học được bài học đó, nhưng được mất thế nào, chỉ cần không phải là thằng khờ đã có thể nhận ra điều gì có thể làm, điều gì không thể làm rồi.

Nếu như là những thành chủ bình thường, nghe xong lời khiêu chiến hăm dọa của Thẩm Đại Hải, lúc này đã sợ tới nổi tè ướt cả quần quỳ xuống khóc lóc năn nỉ van xin cầu hòa rồi. Nhưng Bàng Thống là thành chủ bình thường???? Tất nhiên là không rồi!!

Bàng Thống chẳng thèm quan tâm tới những ánh mắt và vẻ mặt khiêu khích chế giễu của đám người ở trước mặt, trực tiếp quay đầu nhìn vào quản gia thành chủ, lạnh lạnh nói: “ngươi, lập tức quay về thành chủ phủ phát động lệnh khẩn cấp cấp cao nhất, phái người tới quân doanh khu vực phía bắc điều động toàn bộ quân đội vào thành theo lệnh khẩn cấp cấp cao, lập tức phong tỏa hết toàn bộ Sơn Hải thành, đồng thời dùng ấn tín của bản thành chủ truyền tin về phía triều đình rằng, Sơn Hải thành đã biến chất, bị mua chuộc bởi thế lực thù địch, đang chuẩn bị nổi loạn tạo phản, yêu cầu phía triều đình điều quân đội tới trấn áp dẹp loạn.”

Wha ~~~~~!!!!

Tiếng kêu thét đầy kinh hãi vang trời lần nữa vang lên kèm theo tiếng hít hơi lạnh liên miên không dứt, ai nấy đều lộ ra vẻ mặt kinh hãi thất thần, toàn thân run rẩy chảy đầy mồ hôi lạnh trên trán run giọng như nói không ra lời nhìn chăm chăm vào Bàng Thống đang mang theo vẻ mặt khiêu khích chế giễu ở trước mặt.

Không chỉ vu khống Đỗ gia, lần này tên khốn đó dám trực tiếp vu khống cả Sơn Hải thành, hần, hần, sao hần dám làm thế, ai cho hần cái gan đó vậy???

Ngay cả Thẩm Đại Hải cũng há hốc ngơ ngác như không tin vào tai mình, và nhìn dáng vẻ của đối phương, dường như lời vu khống của hần chắc chắn sẽ thành công, phía triều đình sẽ tin lời nói hoang đường của hần phái đại quân tới dẹp loạn vậy.

Cho dù phía triều đình không hưởng ứng, nhưng nếu như tên khốn đó điều động quân đội vào thành, chơi trò tiên trăm hậu tấu, xóa sổ phần lớn thế lực trong Sơn Hải thành, cho dù sau này hần có bị xử tội thì cũng đã quá muộn rồi, ai mà gánh chịu nổi tổn thất nặng nề do tên điên này gây ra chứ???

Và nhìn dáng vẻ của hắn, Thảm gia và các thế lực thân cận, chắc chắn sẽ trở thành mục tiêu bị xóa sổ trước trong danh sách đen của đối phương cho mà xem.

Quan trọng nhất là, một khi quân đội xuất trận, đối phương dẫn quân xông vào Thảm phủ mặc sức thăm sát mà mình không dám ra tay chống cự phản kháng, chỉ có thể đứng trơ mắt nhìn đối phương muốn làm gì thì làm nếu như không muốn bị quy vào tội tạo phản.

Quân đội là mặt mũi đại diện thuộc biên chế trực thuộc vương triều, chống đối quân đội đồng nghĩa chống đối triều đình, đó là hành vi tạo phản. Tới khi đó cho dù mình không có ý tạo phản cũng sẽ bị gán vào cái tội phản nghịch, muốn rửa cũng rửa không sạch tội cho mà xem.

Thảm Đại Hải giận tới nổi tím người trước hành động khiêu khích “ quá đáng” của tên không biết trời cao đất rộng ở trước mặt.

Phát động tình huống khẩn cấp??? Người có biết người đang đứng trên địa bàn của ai không?? một tên ngoại bang mới chân lướt chân ráo tới Sơn Hải thành như người mà dám đùa giỡn với các chủ nhân đích thật của nơi này, ai cho người cái gan đó vậy???

Giết hắn, chỉ cần một chương võ chết tên khốn không biết trời cao đất rộng ở trước mặt, mọi chuyện sẽ lại thuận buồm xuôi gió thôi mà!!!

Đúng thế, Thảm Đại Hải đã nảy sinh sát ý đối với Bàn Thống, cái gì mà vu khống phát động tình trạng khẩn cấp xuất phát từ tên khốn ở trước mặt, chỉ cần giết chết hắn, mọi chuyện sẽ kết thúc một cách êm đẹp.

Còn vấn đề lo sợ trảm sát quan lại triều đình sẽ bị xử tội, chỉ cần thông đồng tất cả những người có mặt tại hiện trường, cùng đứng ra chứng minh là vị tân thành chủ đột nhiên nổi điên chủ động tấn công người khác, các gia

tộc trong thành phải rơi vào thế tự vệ, cùng hợp sức ra tay trấn áp trăm sát "tên điên" tại chỗ, tới khi đó ngay cả phía triều đình cũng không có cơ để trách tội tất cả các thế lực trong Sơn Hải thành chứ nhỉ?? Cùng lắm tới khi đó móc một số tiền ra xem như là tiền đền bù bồi thường, rồi sẽ đâu lại vào đó thôi mà.

Trong lúc Thảm Đại Hải chuẩn bị ra tay trăm sát tên khốn trời đánh không biết trời cao đất rộng, biển sâu bao la ở trước mặt, một khí thế kinh hoàng không biết từ đâu xuất hiện ập thẳng vào người, khiến lão suýt chút loạng choạng quỵ ngã xuống đất vì bất ngờ, toàn thân run rẩy mang theo vẻ mặt đầy kinh hãi nhìn chằm chằm vào Bàn Thống đang vênh cao cái lỗ mũi thò ra đầy lông đen kinh tởm ở trước mặt.

Xuất khiêu ~~~!! Đối phương là một kẻ mạnh Xuất khiêu ~~~~~!!!

Không cần phải hỏi, khí thế áp đảo đang đè nặng lên người Thảm Đại Hải chính là đòn dẫn mặt phủ đầu do Bàn Thống tặng riêng cho lão, nên lúc này chỉ duy nhất mình lão nhận ra sự bất thường và thực lực đáng sợ của Bàn Thống, còn những người xung quanh hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra cả.

Thảm Đại Hải hoàn toàn có thể khẳng định rằng, chỉ cần mình dám có bất kỳ động tĩnh hay hành động quá khích, hoặc thậm chí là lời nói tiếp theo không thể khiến đối phương hài lòng, tên tân thành chủ ở trước mặt chắc chắn sẽ trực tiếp ra tay đánh chết mình tại chỗ cho mà xem.

Dưới ánh mắt và khí thế áp lực kinh hoàng của Bàn Thống, Thảm Đại Hải chảy đầy mồ hôi lạnh trên trán, run giọng chấp tay nói: “ Bẩm, bẩm thành chủ, Thảm gia chúng tôi một lòng tận trung với triều đình, tuyệt đối, tuyệt đối không liên quan gì tới hành vi thông đồng tạo phản của Đỗ gia, mong thành chủ, thành chủ chúng giám ạ ~~!!!!”

Wha ~~~~~!!!

Câu xuống nước hạ mình của Thảm Đại Hải chẳng khác nào một cú tát cực mạnh vào mặt của tất cả các thế lực đang ủng hộ Thảm gia, đặc biệt là nhà họ Đỗ.

Lúc này Đỗ gia chủ chôn chân há hốc ngơ ngác, ngón tay chỉ thẳng về phía Thảm Đại Hải run rẩy liên hồi như đang động kinh, nhất thời hét không ra lời để chửi rửa chất vấn vì sao Thảm gia lại trở mặt một cách trắng trợn như thế này.

Nói thẳng ra này giờ Đỗ gia chủ làm mọi thứ vì Thảm gia, nhưng rốt cuộc nhận lại được không phải là sự biết ơn cảm kích, mà là một sự phản bội trắng trợn.

Cho dù người không đứng ra che chở bảo vệ ta, nhưng cũng đừng nói cái câu như đang muốn phủi hết mọi thứ và thậm chí là trở mặt quay sang làm nhân chứng khẳng định như đinh đóng cột là Đỗ gia của ta có âm mưu tạo phản chứ.

Không chỉ Đỗ gia, ngay cả tất cả các gia tộc có mặt tại hiện trường không kìm được cảm thấy chạnh lòng trước hành vi vô ơn bất nghĩa của Thảm gia.

Ngay cả một gia tộc thân cận hết lòng ủng hộ mà còn bị đối xử như thế, huống chi là người ngoài chứ??

Trong đầu của không ít gia tộc đang có ý định ngã về phía Thảm gia bắt đầu xuất hiện những suy nghĩ tiêu cực và phải đánh giá lại quan hệ giữa đôi bên, thậm chí nghĩ tới phương án rút lui hoàn toàn.

Thảm Đại Hải lúc này chỉ muốn giết người mà thôi.

Rõ ràng lão đã bị Bàng Thống ép vào thế tiến thoái lưỡng nan. Tiếp tục bảo vệ Đỗ gia, cả gia tộc có thể bị lôi kéo vào vùng xoáy kinh hoàng, thậm chí có nguy cơ bị diệt tộc nếu như đối phương muốn chơi tới cùng. Tội phản nghịch, cho dù là Thảm gia có sự chống lưng của Thảm Thùy Vân, cũng không dám hứng chịu tội danh đáng sợ đó.

Như đã nói, đã là người của bên tông môn, bàn tay ảnh hưởng tới vương triều và gia tộc đã bị hạn chế rất nhiều, thậm chí có thể nói là hầu như không có, Thảm Thùy Vân lúc này cũng chỉ có thể dùng danh tiếng của mình và tâm lý muốn lấy lòng của những thế lực khác chiều cổ cho Thảm gia mà thôi. Nếu như những thế lực gia tộc đó không muốn, ngay cả Thảm Thùy Vân cũng không thể và không muốn ra tay tác động lên điều đó.

Huống chi nếu như bị quy vào tội phản nghịch, cho dù Thảm gia bị triều đình xóa sổ trên bản đồ vương triều Thiên Ưng, ngay cả Thảm Thùy Vân cũng không dám lên tiếng nói một câu nào nữa là.

Nếu như nghĩ rằng có một đệ tử chân truyền trong tông môn chống lưng là có tất cả muốn làm gì thì làm thì sai rồi. Nếu đơn giản như thế thì Thảm Thùy Vân chỉ cần mở lời lên tiếng một câu, Ưng Hoàng cũng phải nhường ngôi lại cho Thảm Đại Dũng ngồi lên thế chỗ ngay từ đầu không phải nhanh gọn lẹ hơn sao, cần gì phải từ từ phát triển như lúc này nữa chứ??

Thảm Đại Hải tuyệt đối không dám mang an nguy của cả gia tộc ra để đánh đổi, nên không còn cách nào khác đành phải cắn răng hy sinh sĩ diện danh vọng và tên “tiểu đệ” xưng phong lâm trận của mình.

Sĩ diện danh vọng mất đi lúc này, sau này có thể dễ dàng kiếm lại được, nhưng mạng sống thì chỉ có một, tuyệt đối không thể mang ra đùa giỡn được.

Nên nhớ rằng nhất cử nhất động, mọi quyết định của Thẩm Đại Hải không chỉ ảnh hưởng tới mình, ngay cả cả gia tộc cũng có thể trả giá bằng mạng sống nếu như mình có quyết sách sai lầm chết người. Trở thành tội nhân thiên cổ của gia tộc, Thẩm Đại Hải tuyệt đối không dám gánh chịu tội danh đó, tuyệt đối không.

Đối với Đỗ gia, Thẩm Đại Hải chỉ có thể thầm nói một câu “xin lỗi” trong lòng.

Mày chết còn hơn tao chết, vả lại, mất một tên tiểu đệ như mày, tao còn vô số tiểu đệ khác thay thế, không phải sao???

Cho nên, Đỗ gia, hãy làm vật hy sinh một cách oanh liệt đi, bố mày hứa ngày lễ thanh minh hằng năm sẽ tiến hành cúng tế cho gia tộc các người, và hơn thế nữa, nhất định sẽ tìm cơ hội báo thù cho người, chắc chắn ~~~!!!

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 433: Chỉ Mới Là Món Khai Vị Mà Thôi

“ Thảm gia chủ, lời khẳng định vừa rồi của ngươi, có chắc chứ???”

Bàng Thống với giọng điệu mỉa mai chế giễu lạnh lạnh hỏi.

“ Chắc, Thảm mẫu xin lấy mạng sống của mình ra bảo đảm ạ
~~~~~!!!”

Thảm Đại Hải lúc này chỉ muốn giết người mà thôi, lời khẳng định lúc này chẳng khác nào tự tay chặt đứt một cánh tay đắc lực, và nghiêm trọng hơn, hậu quả phải gánh chịu tuyệt đối không chỉ đơn giản là một cánh tay bị chặt đứt, còn hệ lụy tới nhiều vấn đề nghiêm trọng hơn thế nữa.

Chỉ là, lúc này có cho vàng Thảm Đại Hải cũng không dám nói từ “ không” với Bàng Thống đang sát khí đằng đằng ở trước mặt.

Chỉ cần một câu trả lời khiến đối phương không hài lòng thôi cũng đủ để đối phương có cơ trực tiếp ra tay trảm sát mình tại chỗ, tới khi đó muốn khóc cũng không biết đi khóc với ai nữa.

Như đã nói, nếu như có thể, Thảm Đại Hải tuyệt đối vô cùng sẵn sàng ra tay trảm sát Bàng Thống ngay tại chỗ, chỉ là sau khi cảm nhận thực lực kinh hoàng của đối phương, tựa như một gáo nước lạnh tạt thẳng vào cái đầu đang nóng lên của lão, không còn dám có những suy nghĩ “ không nên có” đó nữa rồi.

Kẻ mạnh xuất khiếu, cho dù Thảm Đại Hải tụ tập hết toàn bộ thực lực trong Thảm phủ, thỉnh cả các lão quái vật lão tổ tông gì gì đó ra, cũng không đủ để cản nổi một ngón tay mà người dí xuống nữa là.

Đúng là Thảm Đại Hải có thể tiến hành huyết tế, nhưng vấn đề là Bàn Thống có cho thời gian và cơ hội lão tiến hành huyết tế hay không. Cho dù Bàn Thống tạo cơ hội để lão huyết tế thành công đi nữa, đánh không lại bộ không biết bỏ chạy à??? Một kẻ mạnh xuất khiếu khi đã muốn bỏ chạy, trừ khi có cảnh giới lớn mạnh hơn một đại cảnh giới, còn không thì rất khó có thể trăm sát được đối phương.

Chỉ cần để Bàn Thống có cơ hội bỏ chạy thành công, đợi tới khi hiệu ứng huyết tế kết thúc, cũng chính là thời điểm đại họa mang tính hủy diệt ập thẳng xuống đầu Thảm Đại Hải và cả Thảm gia.

Huyết tế là át chủ bài của các gia tộc, đã là át chủ bài thì chắc chắn không thể nào muốn sử dụng như thế nào là sử dụng, chỉ cần dùng xong một lần, không để chủ thể nghỉ ngơi tịnh dưỡng hai, ba năm sau cũng đừng mong có thể sử dụng huyết tế thêm lần nữa.

Đánh thì đánh không lại, ngay cả ưu thế lợi dụng thế lực sân nhà cũng mất đi tác dụng, từ quyền lực địa vị cho tới thực lực cũng thua xa người ta cả đoạn đường dài, Thảm Đại Hải chỉ còn cách cắn răng cúi đầu trong tủi nhục.

“ hừ, xem như ngươi thông minh ~~~~~!!!”

Bàn Thống hừ mạnh một tiếng, không còn cần chặt Thảm gia không buông nữa.

Rõ ràng lúc này chưa phải là thời điểm thích hợp giải quyết triệt để Thảm gia, nên chỉ cần dần mặt đánh phủ đầu, chặt bớt tay chân xung quanh

đối phương là đã đạt được thành công rồi.

Đỗ gia chủ tựa như bị rút hết toàn bộ sức lực trong người ngồi ngã mông xuống mặt đất với đôi mắt và vẻ mặt thất thần tuyệt vọng, hình ảnh “ đáng thương hại” này lập tức nhận được đồng cảm từ nhiều người có mặt tại hiện trường. Tất nhiên, cũng không ít cười trên sự đau khổ của kẻ khác, thậm chí gia tộc đối địch đang âm mưu kế hoạch xóa sổ nuốt trọn đối thủ không đội trời chung đang bị sa cơ thất thế này.

Rõ ràng, cơ hội ngàn năm có một này tuyệt đối không dễ gì lập lại, không nắm bắt cơ hội sẽ bị trời đánh đấy.

“ Này, còn đứng như khúc gỗ ở đó làm các thá gì thế hả?? Còn không mau mau dẫn bọn thành chủ vào tiệc tùng vớ vẩn gì đó của ngươi đi??”

Thú thật, Thẩm Đại Hải lúc này đã không còn chút tâm trạng tiệc tùng dẫn mặt gì nữa rồi, chỉ muốn tiễn tên ôn thần trời đánh này rời đi càng sớm càng tốt, nhưng Bàn Thống lại không nghĩ vậy.

Không phải ngươi tha thiết mời bọn thành chủ tới dự tiệc chào đón sao??? Bọn thành chủ đã dẹp bỏ mọi chuyện lớn nhỏ quan trọng để dành thời gian tới tham dự, giờ muốn đuổi khéo bọn thành chủ về là sao??? Nằm mơ đề ~~!!

Nãy giờ chỉ mới là món khai vị, còn nhiều trò hay và vui dành cho ngươi nữa đấy.

“ vâng, mời, mời thành chủ vào trong ạ.”

Thẩm Đại Hải không dám do dự chần chừ mất công bị đối phương có cơ gây chuyện, vội vã tạo ra tư thế mời khách mời Bàn Thống di chuyển về phía hội tiệc.

Nhân vật chính đã di chuyển, đám người theo sau tất nhiên cũng cất bước đi theo phía sau, lúc này chỉ còn lại duy nhất mỗi gia chủ Đỗ gia vẫn còn thất thần ngồi đó. Chỉ là một tên gia chủ thất thế thậm chí có thể bị xóa sổ trong nay mai, chẳng còn ai có hứng thú tiếp xúc động viên hay an ủi lấy một câu nữa.

Sau khi đám đông rời đi hết, Đỗ gia chủ đột nhiên từ dưới đất đứng bật dậy, vẻ mặt thất thần tuyệt vọng đã được thay thế bằng vẻ kiên quyết dứt khoát, dùng tay chỉnh tề lại quần áo trên người, lập tức cất bước rời khỏi Thâm phủ không chút do dự luyến tiếc.

Sự việc đã tới bước này rồi, không còn trông mong vào ai được nữa, chỉ còn cách tự dựa vào bản thân mà thôi, khi cần quả quyết không dứt khoát, chỉ khiến bản thân rơi vào thế tuyệt vọng mà thôi.

Phải tranh thủ trước khi quân đội của thành chủ phủ xông vào, thu gom toàn bộ tài sản và giải tán hết người trong phủ, tìm một ngôi thành cấp thấp nào đó mai danh ẩn tính để bắt đầu lại từ đầu, đó là con đường duy nhất là Đỗ gia có thể lựa chọn giờ nay.

Đỗ gia chủ không cho rằng vị tân thành chủ đang nói đùa, một vị tân thành chủ mới chân lút chân ráo ngồi lên chiếc ghế quyền lực, tất nhiên là phải phô diễn quyền lực của bản thân, và sử dụng phương pháp giết gà dọa khỉ luôn mang lại hiệu quả tức thì.

Đỗ gia ngu xuẩn tự thò đầu ra biến mình thành con gà để vị tân thành chủ giết, đã ngu một lần rồi, tuyệt đối không thể ngu thêm lần nữa, phải hành động trước khi quá muộn.

Còn cái gì mà cây ngay không sợ chết đứng, thôi đừng đùa nữa, nếu như vị tân thành chủ muốn chơi chết mình, chỉ cần để cho quân đội của thành chủ phủ xông vào phủ tìm chứng cứ, Đỗ gia chủ tin rằng đối phương lập tức

có thể tìm ra hàng trăm thậm chí hàng ngàn bằng chứng chứng tỏ Đỗ gia đang cấu kết quốc gia thù địch, có âm mưu tạo phản ngay tức khắc.

Gì chứ cái trò vu oan giá họa đó quan trọng kẻ nắm quyền và thế thượng phong muốn chơi hay không mà thôi.

Không nói tới Đỗ gia đang cực lực xử lý hậu quả do mình gây ra, đám đông lần nữa quay trở lại hội tiệc, và lần này người dẫn đầu đoàn người được thay thế bằng Bàn Thống thay vì chủ nhân đứng ra tổ chức bữa tiệc này.

Đám đông vừa bước vào phòng tiệc, Bàn Thống khẽ dúm mày nhìn chằm chằm vào một bóng người đang ngồi gần ngay vị trí ra vào trong phòng, và người này lúc này đang tỏ ra ung dung thản nhiên hưởng thụ từng ly rượu, từng miếng thịt bày sẵn trên bày, như vẻ một người tách biệt hoàn toàn với thế giới xung quanh vậy.

Nhìn thấy vẻ mặt đầy “khó chịu” của Bàn Thống, Thẩm Đại Hải đôi mắt rực sáng, mừng thầm trong bụng, trong lòng không ngừng phấn khích kêu gào tên ôn thần trời đánh mau mau đi gây chuyện với kẻ thù không đội trời chung của mình để cân bằng lại tâm lý bất cam của mình.

Chỉ chỉ riêng mình bị Bàn Thống “chơi đẹp” vô cùng bức xúc và nuốt không trôi chút nào.

“Tới đi, tới đi, chửi thẳng vào mặt đối phương đi đừng ngại, hay thậm chí nổi điên lên gán cho Xích gia cái tội phản nghịch như đã làm với Đỗ gia càng tốt, hahahaha ~~~~~!!”

Đôi mắt của Thẩm Đại Hải dán chặt vào Bàn Thống đang mang theo vẻ mặt “bất mãn” từng bước từng bước thẳng về phía bàn tiệc mà Xích Hạo

Tín đang ngồi, trong lòng không ngừng gào thét đầy kỳ vọng và phấn khích.

Không chỉ lão, tất cả những người có mặt đều nín thở tập trung hết vào hành động tiếp theo của vị tân thành chủ không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ không có chuyện để gây sự.

Nhưng hành động và lời nói diễn ra của Bàn Thống khiến những ai kỳ vọng không tìm được rút hết đôi mắt ra khỏi tròn.

“ Ái da, đây không phải Xích gia chủ đây sao?? Bốn thành chủ nghe danh gia chủ đã lâu, không ngờ lại vinh hạnh được gặp mặt ngài ngay tại nơi này, quả thật vinh hạnh vô cùng, đại hỷ, hôm nay tuyệt đối là ngày đại hỷ dành cho bốn thành chủ ~~~!!”

Bàn Thống lộ ra nụ cười đầy thân thiện với hàm răng vàng khè khè ra, thậm chí làm ra động tác chấp tay khề cúi người xuống chào hỏi với thái độ như bản thân vô cùng tôn kính và thấp hơn người đối diện một bậc vậy.

Cố ý, tên khốn đó tuyệt đối cố ý, và hai tên khốn này rõ ràng là quen biết và thông đồng nhau ~~~~~!!!

Thẩm Đại Hải không thể tưởng tượng nổi một tên ôn thần mới trước đó còn tỏ thái độ cao cao tại thượng, coi trời bằng vung, khinh thường chế giễu tất cả những ai đứng trước mặt lại có thể thay đổi thái độ nhanh tới mức chóng mặt như lúc này.

Nếu như nói tên khốn này không quen biết và đang thông đồng diễn trò nhau, có đánh chết Thẩm Đại Hải cũng không tin.

Thế là hiểu cả rồi, hèn chi tên ôn thần này vừa mới gặp mặt đã tỏ ra thù địch gây hấn với mình, thì ra là người của phía Xích gia đây mà.

Thẩm Đại Hải thậm chí nghi ngờ rằng, sự chuyển biến kinh thiên động địa gần đây của Xích gia, và nhân vật bí ẩn đứng đằng sau chống lưng cho Xích gia, tên ôn vật trời đánh tuyệt đối có tên trong danh sách đó.

Sau một thoáng phần nộ bức xúc, Thẩm Đại Hải đã nhanh chóng bình tĩnh lại, mang theo vẻ mặt thận trọng cảnh giác nhìn chăm chăm vào hai kẻ thù vẫn đang cực lực diễn sâu ở trước mặt.

Sau tên luyện đan sư lại tới lượt một tên thành chủ bí ẩn, rốt cuộc là một thế lực bí ẩn nào đang tỏ ra nóng mắt với những gì Thẩm gia đạt được thời gian gần đây, nên tung người xâm nhập vào Sơn Hải thành để ra tay với Thẩm gia, và Xích gia, chỉ là quân cờ tiên phong của thế lực bí ẩn đó muốn đánh vào Sơn Hải Thành mà thôi.

Rốt cuộc là ai thế nhỉ????

“ không dám không dám, các hạ chắc là tân thành chủ của Sơn Hải thành, Xích gia vô cùng vui mừng chào đón thành chủ tiếp quản trị vì Sơn Hải Thành từ nay, hy vọng sau này có thể nhận được chiếu cố và giúp đỡ từ phía thành chủ, ngược lại, Xích gia sẵn sàng hỗ trợ hết mình cho công việc của thành chủ trong thời gian trị vì này ạ.”

Người ta đã tỏ thái độ đầy "thiện chí", tất nhiên là không thể thất lễ, Xích Hạo Tín nhanh chóng đứng bật dậy chỉnh tề lại quần áo, môi mang nụ cười đầy thân thiện hòa nhã, mỉm cười chào đáp, đồng thời trong lời nói không quên tỏ rõ thái độ và như muốn nhấn nhũ ngụ ý điều gì đó.

bầu không khí gặp mặt mới thân thiện làm sao, hoàn toàn khác xa với cảnh giáp mặt sắc mùi thuốc súng như cách nay không bao lâu.

Diễn, các người cứ tiếp tục diễn ~~~~!!!

Thẩm Đại Hải cười lạnh trước tình cảnh đầy thân thiện đầm ấm giữa Bàng Thống và Xích Hạo Tín đang diễn ra trước mặt,

Nhưng người khác lại không nghĩ vậy, ánh mắt dị thường nhìn chằm chằm về phía Bàng Thống và Xích Hạo Tín, sau đó lại đảo sang Thẩm Đại Hải, không ít người muốn cười mà không dám cười, nén nhịn tới nổi đỏ phồng của khuôn mặt.

Không phải sao, chủ nhân chủ trì bữa tiệc mang theo thái độ thiện chí mang bộ mặt cười chạy ra đón tiếp, nhưng nhận lại được chỉ là sắc mặt lạnh lùng tới ác cảm của đối phương, thậm chí bản thân phải hy sinh một “thuộc hạ” đặc lực mới có thể bình ổn mọi chuyện. Ngược lại phía bên này thì sao, người ta chẳng cần tỏ thái độ nhiệt tình thái quá, dừng dừng thanh thoi ngồi đó hưởng thụ ly rượu với miếng thịt mà cuối cùng nhận được lời chào hỏi và thái độ đầy thân thiện của nhân vật chính bữa tiệc đón tiếp này, sự tương phản đầy “ấn tượng” này đã khiến không ít người chỉ muốn cười mà không dám cười thẳng ra mặt.

Chỉ cần động não suy nghĩ đôi chút, lập tức nhận ra rằng, Xích gia và vị tân thành chủ này là đồng lõa cùng phe. Thẩm gia bỏ của bỏ sức ra để tổ chức tiệc chào đón với mục đích muốn mua chuộc hay dẫn dắt, nhưng rốt cuộc nhận lại được chỉ là sự thật bể bàng, thậm chí tiền mất tật mạng, đúng là tự mình lấy đá chọi vào chân mình đây mà.

Không ít người tỏ ra thích thú hào hứng muốn xem xem Thẩm Đại Hải sẽ xử lý chuyện này như thế nào.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 434: Chủ Tịch Hội Thương Nghiệp

“ hahaha, chiều cố ~~!! Chắc chắn là như thế rồi. Không giấu gì Xích gia chủ, công việc mà bốn thành chủ cần làm đầu tiên sau khi tiếp quản Sơn Hải thành, chính là giải quyết sắp xếp sự hỗn loạn không minh bạch đang tồn tại bấy lâu nay mà người tiền nhiệm chưa thể giải quyết được, và để có thể thuận lợi êm đẹp, tất nhiên là không thể thiếu sự hợp tác hỗ trợ của tất cả mọi người, đặc biệt là người có tiếng nói có danh vọng nhất định như Xích thành chủ, cho nên”

Nghe thấy lời cười nói đầy ngụ ý của Bàn Thống, trong lòng Thẩm Đại Hải không kìm được trầm xuống, một cảm giác không hay đè nặng lên tâm trí của lão ngay tức khắc.

Quả nhiên....

“ Việc đầu tiên bốn thành chủ cần làm, chính là chỉnh đốn lại thuế má thương nghiệp của Sơn Hải thành, để tạo cho mọi người một môi trường kinh doanh lành mạnh và cạnh tranh công bằng nhất có thể.

Và để làm được điều đó, bốn thành chủ cần lựa chọn hợp tác với một người thích hợp nhất, một người có đủ năng lực, danh vọng và sự công bằng nhất để không chỉ thuyết phục được bốn thành chủ, mà còn phải nhận được sự ủng hộ tuyệt đối của các thành viên trong hội thương nghiệp trong Sơn Hải thành.

Lẽ ra mấy ngày nay bốn thành chủ còn đang nhúc nhích đầu về vấn đề lựa chọn người thích hợp, nhưng hôm nay khi gặp mặt Xích gia chủ, mọi vấn

đề nhức nhối của bốn thành chủ đã được giải quyết triệt để, không biết là Xích gia chủ có đồng ý ra tay chung sức cùng bốn thành chủ tạo ra một môi trường tuyệt vời nhất dành cho tất cả mọi người trong Sơn Hải thành không nhỉ??”

Bàng Thống mang theo vẻ mặt và ánh mắt đầy “ kỳ vọng” nhìn chằm chằm vào Xích Hạo Tín, giọng điệu đầy thiết tha lên tiếng gợi ý.

Xích Hạo Tín sau một thoát “ bất ngờ” và “ bối rối”, vội vã lên tiếng đáp lời: “ Ấy chết, Xích mẫu tài hèn đức mỏng, chỉ mới tiếp quản Xích gia chưa được bao lâu, năng lực chưa được kiểm chứng, nói về danh vọng uy tín, càng không thể sánh bằng các vị gia chủ tiền bối lâu năm trong Sơn Hải thành, có thể nói chỉ là một hậu bối hỉ mũi chưa sạch, sao đủ tư cách đảm nhận công việc quan trọng như thế này chứ???”

Câu nói của Xích Hạo Tín tuy có phần khiêm tốn hạ thấp bản thân, nhưng trong lời nói vô tình nâng tầm khen ngợi tất cả các gia chủ thế lực trong Sơn Hải thành, không những không bị khinh thường chế giễu, ngược lại còn lấy được không ít thiện cảm của những người đang có mặt tại hiện trường.

Lời nói ngon ngọt, ai mà không thích nghe chứ??

“ ôi dào, Xích gia chủ đã quá khiêm tốn rồi. Bốn thành chủ vô cùng ấn tượng với lễ công bố sản phẩm của quý gia tộc vừa tổ chức cách nay không bao lâu. Với màn trình diễn thuyết trình cực kỳ tự tin và xuất sắc của Xích gia chủ, cộng thêm tấm lòng hào hiệp luôn luôn hướng tới người tiêu dùng, sẵn sàng chấp nhận hạ thấp giá bán sản phẩm với mức hợp lý nhất, tấm lòng hào hiệp đó mới cao thượng và đáng khen ngợi làm sao. Quan trọng nhất là, Xích gia hiện giờ đang mang lại luồng gió mới và thay đổi tích cực trên thị trường đan dược không chỉ trong Sơn Hải thành, thậm chí cả khu vực lân cận và vương triều Thiên Ưng. Một gia tộc có tầm ảnh hưởng to lớn như thế

đứng ra đảm nhận chức vụ quan trọng đại diện cho cả Sơn Hải thành, ai dám có ý kiến chứ???”

Mặc dù cảm thấy lời nói của Bàn Thống có chút phóng đại hơi quá, nhưng nhất thời không ai có thể, hoặc không dám lên tiếng phản bác quan điểm của vị tân thành chủ này, thậm chí không ít người khẽ ngật đầu lòng ý với lời nói của hắn.

“ Cái này” “ Mong Xích gia chủ đừng từ chối nữa, chức vụ quan trọng như thế này” “ Xin hãy khoan đã ~~~~~~!!!”

Thẩm Đại Hải biết rằng không thể tiếp tục đứng im coi hai tên ôn thần trời đánh biểu diễn nữa rồi, trực tiếp từ trong đám đông nháy ra lớn tiếng ngắt lời.

Chỉ là vừa mới la hét xong, trong lòng lập tức trầm xuống khi cảm nhận một luồng sát khí kinh hoàng ập thẳng vào đầu, khiến lão suýt chút loạng choạng quỵ ngã trên mặt đất.

Nếu như là chuyện khác, Thẩm Đại Hải căn cứ cố gắng nuốt trôi cho qua, lúc này chả dại gì đâm đầu vào giông bão để nó cuốn bay thậm chí có nguy cơ tan xương nát thịt, nhưng vấn đề lần này liên quan trực tiếp tới lợi ích và thắng thua của cuộc giao chiến giữa hai gia tộc không đội trời chung nhau, cho dù phải hứng chịu cơn thịnh nộ của Bàn Thống, cũng phải đứng ra phản đối bằng mọi giá.

Chức vụ chủ tịch hội thương nghiệp mà Bàn Thống vừa nói, thực tế chỉ là một chức vụ thay mặt thành chủ áp đặt thuế cho từng sản phẩm giao thương và thu thuế thương nghiệp về cho thành chủ dâng lên triều đình.

Nói thẳng ra là việc làm không công, bỏ công bỏ sức thậm chí đắc tội nhiều người mà không bỏ túi được dù chỉ một xu từ số tiền thuế thu về. Thế

nhưng, một công việc chức vụ được xem là làm công không cho thiên hạ mà còn bị ăn chửi, lại khiến cho bất kỳ gia tộc nào cũng phải tranh giành bề đầu giành được bằng mọi giá.

Đúng là về mặt lợi ích thực tế không mang lại bất kỳ lợi ích gì cho bản thân mình cả. nhưng lợi ích ngầm mà nó mang lại, sức cám dỗ tuyệt đối không một gia tộc đủ sức kháng cự lại được.

Như đã nói, chức vụ này phụ trách thay mặt thành chủ triều đình áp thuế thương nghiệp, vậy có nghĩa là hoàn toàn tự chủ, có đầy đủ quyền lực áp mức thuế cho bất kỳ sản phẩm giao thương mà mình cho là hợp lý và thích hợp nhất.

Thử nghĩ xem, tôi là chủ tịch hội thương nghiệp, anh là bạn thân của tôi (hoặc là đã âm thầm quà cáp đúc lót cho tôi), tôi sẽ áp một mức thuế “ hợp tình hợp lý” nhất cho các sản phẩm mà anh sẽ tung ra thị trường. Còn anh kia là kẻ thù, là đối thủ khiến tôi ngứa mắt không hài, tôi có quyền áp cho một mức thuế trên trời vào các sản phẩm của đối phương mà đối phương chỉ có thể ngậm đắng nuốt cay móc đúng số tiền thuế đã bị áp vào sản phẩm của mình mà không dám lên tiếng phản kháng nếu như còn muốn tiếp tục làm ăn buôn bán trong thành hay thậm chí là trong cả vương triều(hành vi chống đối trốn thuế là trọng tội của quốc gia, tuyệt đối không chỉ bị ảnh hưởng trong ngôi thành mà mình đang sinh sống làm ăn, còn ảnh hưởng tới nguồn hàng khi buôn bán ra thị trường bên ngoài nếu như bị gán vào tội chống đối trốn thuế).

Nói tới nay chắc mọi người cũng đã có thể hình dung ra lợi ích đáng sợ nếu như nắm giữ được chức vụ thoát nhìn bề ngoài như một công việc vô tích sự không mang lại chút lợi lộc thậm chí có thể trở thành cái gai trong mắt của không ít người, nhưng thực tế những gì mà nó mang lại, sẽ đáng sợ như thế nào rồi chứ nhỉ???

Thẩm gia dám chơi bán phá giá để chèn ép Xích gia, một phần do thu mua được nguyên liệu với giá rẻ mạt, nhưng quan trọng nhất là thuế của các sản phẩm khi tung ra thị trường đã được định ở mức thấp nhất có thể, chỉ khoảng 5- 10% so với gần khoảng 50- 60% trên giá trị của sản phẩm khi bán ra thị trường như của Xích gia.

Thử nghĩ xem, không chỉ tiền nguyên liệu giá rẻ, thậm chí tiền thuế sản phẩm còn rẻ hơn gấp bốn, năm lần so với đối thủ cạnh tranh, không đập chết Xích gia mới là lạ á.

Thẩm gia tuy không trực tiếp giữ chức vụ này (không biết là do sợ bị nghi kỵ gì đó), nhưng gia tộc đang nắm giữ chức vụ này, chính là gia tộc có mối quan hệ hôn nhân chính trị, và cũng là gia tộc được Thẩm gia một tay nâng đỡ lên thành một trong tam đại gia tộc của Sơn Hải thành, tên tiêu đề trung thành nhất Chu gia.

Cho nên sắc mặt của Chu gia chủ lúc này khó coi vô cùng, không ngừng phóng ánh mắt cầu cứu về phía Thẩm Đại Hải, hy vọng “ vị đại ca” của mình nhảy ra cứu bồ.

Và Thẩm Đại Hải đã không phụ lòng kỳ vọng của tiêu đề của mình, trực tiếp từ trong đám đông nhảy ra lên tiếng phản đối.

Thực tế thì Thẩm Đại Hải không phải quan tâm lo lắng cho lợi ích của tên tiêu đề mình, chỉ là lúc này đã ảnh hưởng tới cả lợi ích của bản thân, không thể không nhảy ra phản đối.

Điều mà Thẩm Đại Hải lo lắng không phải là sau khi Xích gia đảm nhận chức vụ đó, sẽ áp đặt một mức thuế trên trời lên đầu mình, vì trên danh nghĩa lúc này Thẩm gia và Xích gia là “ đồng minh”, là cấp trên và thuộc hạ, chỉ cần Xích gia chưa muốn xé bỏ mối quan hệ này, tuyệt đối không

dám gây khó dễ cho Thảm gia trong vấn đề thuế má, lợi ích của Thảm gia ít nhiều vẫn được đảm bảo.

Nếu như nói đối tượng cần phải lo lắng, chỉ là những gia tộc thân Thảm gia và ác Xích gia trước kia, đó mới chính là những đối tượng lo sợ sẽ bị Xích gia nhắm tới và “ xử tội” ngay sau khi nắm quyền trên tay.

Nhưng nắm giữ chức vụ chủ tội hội thương nghiệp, chẳng khác nào đang nắm trong tay quyền sinh sát trong tay, hiện giờ Xích gia có thể “ nương tay” không dám đụng tới Thảm gia, nhưng ai mà biết được một năm, hai năm sau, đợi tới khi Xích gia trở nên lớn mạnh không cần phải duy trì quan hệ “ đồng minh” với Thảm gia, giờ cao cây kiếm quyền lực trên tay chém thẳng vào đầu của Thảm gia không chứ??

Thảm Đại Hải tuyệt đối không thể chấp nhận vận mệnh của bản thân và gia tộc bị nắm trong tay của kẻ khác, đặc biệt kẻ đó còn là đối thủ không đội trời chung, chỉ có thể một mất một còn như Xích gia.

Tuyệt đối không thể nào ~~~~~!!!

Quan trọng nhất là, thuế má chính thanh kiếm sắc bén Thảm gia có thể dùng để kìm hãm sự phát triển của Xích gia đang dấu hiệu vươn lên bỏ xa cả Thảm gia của mình sau khi công bố những sản phẩm đan được độc quyền cách nay không bao lâu.

thử nghĩ xem, nếu như Chu gia áp mức thuế 60% (mức thuế cao nhất có thể áp cho sản phẩm theo quy định của triều đình), hằng năm Xích gia phải bỏ ra bao nhiêu tiền dùng để đóng thuế nhỉ???

Một là Xích gia chịu cần rằng bỏ ra gần cả tỷ so với doanh thu hai tỷ một năm ra đóng thuế, hoặc nâng giá sản phẩm vốn đã quá cao lên để dùng tiền của người tiêu dùng bù vào số tiền thuế phải bỏ ra.

Cho dù là phương án một hay phương án hai, cũng tuyệt đối không phải phương án mà Xích gia và cả Bàng Thống có thể chấp nhận được. Đó là lý do vì sao Bàng Thống lợi dụng cơ hội này lên tiếng trực tiếp " đòi lại" chức chủ tịch hội thương nghiệp từ tay Chu gia đang nắm giữ bấy lâu nay.

“ thế nào??? Thảm gia chủ có ý kiến?????” Bàng Thống híp mắt nhìn chằm chằm Thảm Đại Hải đã chảy đầy mồ hôi trên trán ở trước mặt, lạnh lạnh hỏi.

“ ý kiến không dám, nhưng từ trước tới nay, chức vụ chủ tịch hội thương nghiệp đều do các thành viên trong hội thương nghiệp tín nhiệm bầu cử, và chủ tịch hiện thời Chu gia chủ có kinh nghiệm làm việc lâu năm và đang đảm nhận rất tốt cho công việc của mình, mọi thứ hiện hành đang diễn ra một cách trơn tru tốt đẹp, Thảm mẫu cho rằng không cần thiết phải thay thế bằng một người không có kinh nghiệm, việc làm này thậm chí có thể ảnh hưởng to lớn tới vấn đề thuế má công nạp lên cho triều đình hằng năm sắp tới, mong thành chủ suy nghĩ lại cho ạ.”

Lời phản biện của Thảm Đại Hải lập tức nhận được sự đồng thuận của hầu hết mọi người, đặc biệt là đại đa số gia tộc có mặt ở hiện trường đều đã và sắp là người của Thảm gia, càng không có lý do gì phản đối, thậm chí đã có không ít người lên tiếng ủng hộ.

Còn những người ở lập trường trung lập, vẫn cảm thấy chưa cần thiết phải thay đổi vì ai mà biết được chuyện gì sẽ xảy ra nếu như vị tân chủ tịch nắm quyền, và đa số họ đều là những người tạm thời thỏa mãn mức thuế mà mình phải gánh chịu thời điểm này nên tỏ ra bảo thủ, không muốn hoặc không dám thử thay đổi.

Tất nhiên cũng không thể thiếu những gia tộc bị Thảm gia và Chu gia chèn ép bấy lâu nay, phải hứng chịu mức thuế nặng nề mà vẫn phải cắn răng móc hầu bao, chỉ là đám người này chỉ là nhóm thiểu số và có thể lực

không lớn(Chu gia cũng chẳng đại gì đặc tội những thế lực quá lớn mạnh, nên thông thường nạn nhân chỉ là những gia tộc thế lực tầm trung trở xuống và có quan hệ không tốt với Thảm gia hoặc Chu gia), nên cho dù bất mãn cũng không dám lên tiếng.

Vốn dĩ đã chịu sự đàn áp, nên lúc này không ai dám lên tiếng phản bác quan điểm của Thảm Đại Hải, một phần vì riết cũng thành quen, một phần vì lo sợ dám lên tiếng lúc này sẽ phải đón nhận cơn thịnh nộ của cả Thảm gia và Chu gia đập thẳng vào đầu sau đó, nên lúc này chỉ dám ngậm miệng đứng sang một bên theo dõi và thậm chí cầu nguyện ủng hộ “ tinh thần” mà thôi.

“ Chức vụ chủ tịch hội thương nghiệp là do bầu cử mà ra?? Nếu bốn thành nhớ không nhầm thì, chức vụ này là do thành chủ của mỗi ngôi thành trực tiếp chỉ định và bổ nhiệm, chẳng qua vì muốn công việc có thể thuận lợi suôn sẻ tiến hành, nên mới xuất hiện quy luật ngầm để cho các thành viên trong hội thương nghiệp tự bầu cử mà ra, sau đó thành chủ chỉ phụ trách đứng ra chính thức bổ nhiệm cho người được bầu ra. Nhưng nói cho cùng, chỉ định bổ nhiệm chức vụ chủ tịch hội thương nghiệp là quyền lợi của thành chủ, chỉ cần thành chủ cảm thấy cuộc bầu cử không thích hợp và người đang đảm nhận chức vụ không thể khiến bốn thành chủ hài lòng, bốn thành chủ hoàn toàn có quyền thu hồi chức vụ này và quay sang bổ nhiệm cho một người thích hợp khác, không biết bốn thành chủ nói có đúng không nhỉ???”

Bàng Thống cười lạnh với giọng điệu mỉa mai chế giễu hỏi ngược lại Thảm Đại Hải, khiến lão ngơ người ứ ớ nháp thời không đáp trả lại được.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 435: Tàn Tiệc

Chức vụ chủ tịch hội thương nghiệp, vốn dĩ là quan chức không chính thức do chính thành chủ đích thân bổ nhiệm theo quy định của vương triều, là một chức vụ hỗ trợ thành chủ áp định và thu thuế giao thương giữa thương hội với thương hội, giữa thành với thành, thậm chí là vương triều với vương triều.

nói trắng ra là chỉ cần kinh doanh buôn bán là phải đóng thuế.

Như đã nói, thuế thương nghiệp sau khi được áp định và thu về, đều được ghi chép một cách tỉ mỉ đầy đủ, thành chủ muốn nhúng tay vào chỉnh sửa biên thủ là tuyệt đối không thể, và tất cả số tiền thuế thu về được, đều phải chuyển giao hết lên cho triều đình.

Nói một câu đơn giản, cũng như chủ tịch hội thương nghiệp, thành chủ không thể lấy được một xu nào từ trong số tiền thuế thu được. Nếu như đề phía triều đình phát hiện và có chứng cứ quy tội, tội biên thủ tiền thuế quốc gia là một trong những trọng tội tối cao đối với bất kỳ vương triều nào trên đại lục Huyền Thiên, tội này thậm chí có thể trả giá bằng chu di cửu tộc.

Chính vì không thể kiếm được chút lợi lộc gì từ chức vụ này, ngoài ra là một tên vừa chân lút chân ráo tới tiếp quản thành trì, nếu như không cần đắc tội các thế lực trong thành thì tốt nhất đừng nên đắc tội, và tự ý chỉ định một gia tộc nào đó ngồi lên chức vụ này, không cần thận có thể làm phật lòng các thế lực khác, rõ ràng là một công việc ăn thì không được, bỏ thì

tiếp nuôi, nên các thành chủ thông thường sẽ để mặc cho các thế lực gia tộc trong ngôi thành mà mình cai trị tự bầu cử lựa chọn ra người thích hợp.

Rõ ràng là người do các người chọn ra, nếu như xảy ra chuyện gì thì tự mà đi giải quyết lấy đừng chạy tới làm phiền ta.

Tất cả thành chủ mới chân lút chân ráo tiếp quản thành trì đều mang theo tâm lý phải tay đó, nên riết rồi việc chỉ định bổ nhiệm chức vụ chủ tịch hội thương nghiệp xuất hiện một quy tắc ngầm chính là do tất cả các thế lực trong thành tự bầu cử lựa chọn lấy, thành chủ chỉ phụ trách đứng ra tuyên bố kết quả và bổ nhiệm người đã được lựa chọn, rung đùi chờ đợi lâu lâu nhận ít quà cáp từ phía vị tân chủ tịch, xem như may mắn, may mắn, tất cả đều tốt.

Nhưng, tất cả những điều nói trên chỉ dựa trên tâm lý không muốn phiền phức và đắc tội các thế lực của các vị tân thành chủ, nói cho cùng, quyền lợi bổ nhiệm chức vụ chủ tịch hội thương nghiệp là của thành chủ, nếu như thành chủ nhất quyết sử dụng quyền lợi đó, thì không ai có thể lên tiếng phản đối gì cả.

“ thế nào?? Không còn gì để nói nữa rồi phải không, vậy thì” “ nếu Bằng thành chủ nhất quyết phải tước đi chức chủ tịch hội thương nghiệp của Chu gia chủ, Thẩm gia sẽ tụ tập toàn bộ thế lực gia tộc trong Sơn Hải thành, làm thư tố cáo kiến nghị lên triều đình, tất cả các thế lực sẽ tạm ngưng chấm dứt kinh doanh buôn bán trong Sơn Hải thành cho tới khi phía triều đình điều người mới tới thay thế thành chủ.”

Thẩm Đại Hải mang theo vẻ mặt đầy nghiêm túc trầm giọng nói, đồng thời quay về hướng đám đông đang hoang mang tột độ trước quyết định không ngờ tới của lão, lớn tiếng tuyên bố: “ Trong khoản thời gian tạm ngưng việc kinh doanh buôn bán, mọi tổn thất của các thế lực gia tộc trong

Sơn Hải thành, Thảm gia sẽ tự móc hầu bao ra bồi thường hỗ trợ thích đáng cho các vị.”

Wha ~~~~~!!!

Tiếng kêu gào la hét đầy kinh hãi vang động cả hội tiệc trước câu tuyên bố đầy hùng hồn của Thảm Đại Hải.

Chơi lớn rồi, Thảm gia quyết định chơi tới cùng với vị tân thành chủ cao ngạo kia, rốt cuộc ai sẽ chịu cúi đầu trước ai đây.

nếu như là Thảm gia trước kia, tất nhiên là không đủ tài lực chơi trò tao chết mày cũng đừng mong được yên thân như thế này. Nhưng thời gian gần nay chiếm lĩnh thị trường đan dược kiếm được không ít, hoàn toàn có thể trụ được cho tới khi đối phương bỏ cuộc hoặc bị phía triều đình cắt chức xử tội vì không thể hoàn thành nhiệm vụ thu thuế hằng năm.

“ Người hăm dọa bản thành chủ???” Bàn Thống với ánh mắt tràn đầy sát khí như vô vàn cây kim sắc nhọn phóng tới chọt thẳng vào cơ thể của Thảm Đại Hải, khiến lão toàn thân run rẩy, hơi thở gấp rút, cơ thể như bị hàng ngàn hàng chục ngàn con kiến lửa cắn thẳng vào người, đau buốt tột cùng, suýt chút đứng không vững té ngã xuống đất.

“ không, không dám, nhưng, nhưng Thảm gia tuyệt, tuyệt đối nói, nói được làm, làm được.”

Thảm Đại Hải không ngừng hít sâu vào người để cố gắng chống cự khi thể đáng sợ do Bàn Thống mang tới, vẫn cắn răng ngẩng cao đầu nghiêm giọng nói.

Cái gì cũng có thể nhượng bộ, nhưng vấn đề này tuyệt đối không có đường lui giành cho Thảm Đại Hải nếu như còn muốn thống trị xưng bá Sơn Hải thành hay thậm chí khu vực lân cận. Đặc biệt là thanh kiếm kề trên

cổ của Xích gia, tuyệt đối không thể buông tay nếu như không muốn mọi nỗ lực trước tới giờ đổ sông đổ biển, thậm chí có nguy cơ bị đảo ngược tình thế, trở thành con cá nằm trên thớt của kẻ thù.

Đôi mắt của Bàn Thông lóe qua tia sáng phản nộ pha lẫn có chút không biết phải làm sao.

Nếu như chưa phải thời cơ thích hợp, Bàn Thông tuyệt đối một chương vỡ xuống đập chết tên khốn dám to gan cãi lời ở trước mặt. Chỉ là, hiện giờ vẫn chưa thể làm thế, ít nhất là trước khi tên Thẩm Đại Dũng chết dưới tay Thẩm Đại Hải, tên khốn này tuyệt đối không thể chết được.

Như đã nói, cho dù Thẩm Đại Hải hay Thẩm Đại Dũng, đều là mối hiểm họa có thể cản trở gây nguy hại tới Dương Kiệt và Xích gia, phải giết cùng diệt gọn.

Thẩm Đại Hải thì còn dễ, nhưng Thẩm Đại Dũng có con gái cùng Thẩm Thùy Vân “chống lưng”, nếu như Bàn Thông hay Xích gia dám công khai ra tay với ông già của cô ta, chắc chắn sẽ phải đón nhận cơn thịnh nộ báo thù liên miên không ngớt của đối phương cho mà xem.

Cơn thịnh nộ của luyện đan đại tông sư tương lai, tuyệt đối không phải nhóm Dương Kiệt có thể hứng chịu nổi, ít nhất hiện giờ không thể.

Còn vấn đề Thẩm Đại Hải huy động các thế lực trong Sơn Hải thành làm thư tố cáo lên triều đình, thú thật, Bàn Thông không ăn lộc của Triệu Thiên Cơ, nên hoàn toàn không cần phải xem sắc mặt của đối phương làm người, và Sơn Hải thành này, nói thẳng ra là món quà mà Triệu Thiên Cơ dùng để tặng riêng cho Dương Kiệt, xem như là tách biệt ra khỏi vương triều Thiên Ứng, cho nên dù Thẩm gia có cùng toàn bộ thế lực trong Sơn Hải thành tố cáo tội trạng của Bàn Thông với Triệu Thiên Cơ, đối phương

cũng chỉ cười trừ và thậm chí ra tay giúp đỡ dàn xếp một cách ôn hòa mà thôi.

Nhưng, giữa Dương Kiệt và Triệu Thiên Cơ không chỉ là “đồng minh”, còn là đối thủ thâm cạnh tranh so tài với nhau, nếu như để thông tin Sơn Hải thành xảy ra bạo loạn truyền tới tai của Triệu Thiên Cơ, chắc chắn đối phương sẽ có cơ hội trêu chọc mỉa mai Dương Kiệt rằng: “đấy đấy, ngay cả một ngôi thành tâm trung cũng không thể giải quyết nổi, vậy thì lấy đâu ra tư cách đối đầu với ngũ đại tông môn trong tương lai, lấy đâu ra tư cách nhận tiền tài trợ của bốn hoàng nữa chứ??? Đó là chưa kể tới người càng không đủ tư cách lên tiếng chê cười tham vọng có phần hoang tưởng của bốn hoàng, vì người thực tế cũng chỉ là một tên thùng rỗng kêu to mà thôi ~~!!”

Cái gọi là chủ nhục thân chết, Bàn Thống tuyệt đối không để cho Triệu Thiên Cơ có cơ hội xem thường chủ nhân của mình, tuyệt đối không!!

“Chuyện này có thể bàn tán sau, dù sao thì cũng là bữa tiệc chào đón do Thẩm gia chủ tổ chức, mong thành chủ tạm thời gác bỏ mọi thứ sang một bên, mục đích đêm nay chỉ là thưởng thức rượu ngon và cao lương mỹ vị thôi.”

Xích Hạo Tín dường như cũng nhận ra sự do dự khó xử của Bàn Thống, lập tức đứng ra cứu bồ, lên tiếng khuyên can.

Thẩm Đại Hải không kìm được lóe qua tia sáng dị thường, có đánh chết lão cũng không ngờ được rằng đối thủ truyền kiếp của mình lại đứng ra “cứu bồ” như thế này.

“hừ ~~~~~~!!!”

Bàng Thống hừ mạnh một tiếng như bày tỏ sự bất mãn của mình, nhưng cũng nhanh chóng thu lại khí thế đáng sợ đang phong tỏa trên người Thẩm Đại Hải, khiến lão thâm thở phào nhẹ nhõm, không ngừng dùng tay lau sạch mồ hôi lạnh đã chảy đầy trên trán.

Thẩm Đại Hải không biết là nên nổi điên hay cảm kích hành động “ cứu bồ” kịp thời của Xích Hạo Tín, tâm trạng nhất thời trở nên phức tạp vô cùng.

Hầu như tất cả những người có mặt đã cảm nhận được sự đáng sợ của vị tân thành có nhan sắc quý khốc thần sầu này, bộ không thấy ngay cả một người cao ngạo luôn tỏ lập trường cứng rắn mạnh mẽ như Thẩm Đại Hải cũng phải cúi đầu thận trọng trước đối phương sao?? Xem ra phải đánh giá lại vị tân thành chủ này, đặc biệt là mối quan hệ “ không rõ ràng” giữa thành chủ phủ và Xích gia.

Không ít người đã bắt đầu tính toán kế hoạch và xem xét nên đứng về phía phe nào để có thể mang lại lợi ích lớn nhất về cho gia tộc của mình.

Bữa tiệc tối nhanh chóng được diễn ra với bầu không khí căng thẳng dị thường, và cho dù bất kỳ một vị khách có mặt tại hiện trường, đối diện với cao lương mỹ vị do Thẩm gia chuẩn bị một cách chu đáo kỹ lưỡng, cũng tỏ ra vô vị không ngon miệng chút nào.

Đặc biệt là Thẩm Đại Hải, có thể nói cho tới thời điểm này, uy tính danh dự của lão và Thẩm gia đã bị vùi dập một cách thậm tệ, không chỉ mất đi một tay sai đắc lực, quan trọng nhất là, tạo ra một hình tượng cực xấu trong mắt của những người có mặt tại bữa tiệc ngày hôm nay, tuyệt đối không phải một ngày hai ngày có thể sửa chữa bù đắp hay thay đổi lại được, và được hay không còn là cả một vấn đề lớn nữa là.

Chỉ là, là chủ nhân đứng ra chủ trì bữa tiệc, cho dù khó nuốt hơn cả nuốt phân, Thẩm Đại Hải cũng phải ngoan ngoãn ngồi đó ăn cho bằng hết cho tới khi bữa tiệc kết thúc, đã vậy còn phải không ngừng miệng lộ nụ cười lấy lòng với vị tân thành chủ với vẻ mặt đầy lạnh nhạt chê bai đủ điều và không ngừng kiếm cớ gây chuyện ngồi ở bên cạnh, tuyệt đối không được để đối phương có lý do để nổi điên.

Bàng Thống này giờ vẫn còn bực bội trong người, không ngừng buông lời mỉa mai xía xói Thẩm Đại Hải, chỉ là đối phương cứ ừ ừ à à ngật đầu liên tục, khiến hắn muốn kiếm chuyện cũng không thể nào được toạ nguyện, riết rồi cũng không thêm quan tâm tới lão nữa, quay sang cười nói cụng ly với Xích Hạo Tín và tất cả những người có mặt tại bàn tiệc như chủ nhân của bữa tiệc ngày hôm nay vậy.

À, bàn tiệc của Xích Hạo Tín đã được dọn lên ngồi ngay bên cạnh Bàng Thống dưới sự yêu cầu quyết liệt bằng mọi giá của hắn, Thẩm Đại Hải không dám cãi lời, đành cho người hầu dọn ngay một bàn tiệc mới ngay bên cạnh bàn tiệc Bàng Thống đang ngồi, thậm chí cao hơn cả bàn tiệc của Chu gia và mình nữa là(bàn tiệc chủ tiệc của Thẩm Đại Hải đã bị giành mất, lão chỉ dám giận không dám nói, ngậm đắng nuốt cay ngồi vào bàn tiệc có vị trí thấp hơn dành cho Bàng Thống lúc đầu).

Mẹ kiếp, ép người quá đáng, rốt cuộc ai mới là chủ nhân của nơi này đây ~~~!!!

Tất nhiên, Thẩm Đại Hải chỉ dám gào thét trong lòng chứ nào dám nói thẳng ra, lúc này lão chỉ mong muốn thời gian qua đi thật nhanh, hai tên ôn thần đó ăn uống no say xong biến ngay đi cho rồi.

Và bữa tiệc nào cũng phải tàn, cơm no rượu say xong, dưới vòng vây của không ít tên “nịnh thần” trực tiếp hộ tống rời khỏi Thẩm phủ, để lại

một Thảm Đại Hải sát khí đằng đằng, nghiền răng nghiền lợi nhìn chăm chăm bóng lưng từ từ biến khuất khỏi tầm mắt của mình.

“ Thảm đại ca” “ Chu huynh đệ hãy yên tâm, lão phu tuyệt đối không để cho tên khốn trời đánh đó muốn làm gì thì làm, phá vỡ thế độc tôn của hội liên minh của chúng ta đâu.”

Chu gia chủ với dáng vẻ lo lắng bước tới bên cạnh Thảm Đại Hải, còn chưa kịp dứt câu, Lão dường như đã lấy lại sự điềm tĩnh vốn có, giọng điệu lạnh lùng không chút tình cảm nghiêm giọng “ trấn an nhắc nhở” không chỉ dành cho Chu gia, mà cả tất cả các gia tộc đang dần tụ tập tới gần vị trí lão đang đứng để nghe ngóng tình hình.

Nghe xong lời khẳng định của Thảm Đại Hải, không ít người tỏ ra lo lắng do dự thậm chí phào nhẹ nhõm, khẽ chấp tay thi lễ với lão xong rồi nhanh chân rời khỏi.

Trong đầu đám người này suy nghĩ như thế nào thì chỉ có trời biết, hoàn toàn không thể nằm trong tầm kiểm soát của Thảm Đại Hải rồi.

Chu gia chủ lắc đầu thở dài một tiếng, thi lễ với vị “ đại ca” của mình xong, cất bước rời khỏi với bóng lưng nặng trĩu mệt mỏi, xem ra ngay cả Chu gia cũng bắt đầu lung lay tin tưởng đối với Thảm gia rồi đây.

Vào thời điểm này, cho dù Thảm Đại Hải có ba hoa khoác lác tới cỡ nào, cũng không còn đủ sức thuyết phục được ai nữa, xem ra đã tới lúc lão phải làm việc rồi đây.

Hãy đợi đấy, chuyện này chưa xong đâu ~~~!!!

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 436: Quyết Tâm Của Thảm Đại Hải

“ hahaha ~~~, Bàng tiên, à không, phải gọi là Bàng thành chủ mới đúng, ngài có nhìn thấy vẻ mặt còn khó coi hơn khi ăn phải phân của tên Thảm Đại Hải lúc nãy không??? Quả thật là mát lòng mát dạ quá đi ~~~!!”

Sau khi tiệc tối tổ chức bên Thảm gia kết thúc, Xích Hạo Tín trực tiếp được mời thăng về thành chủ phủ, lúc này hoàn toàn công khai không cần thiết phải giấu giếm gì nữa, vì những gì vừa diễn ra tại bữa tiệc, có lẽ thẳng khờ cũng nhìn ra mối quan hệ giữa Xích gia và thành chủ phủ như thế nào rồi.

Xích Hạo Tín tâm trạng khá tốt, không ngừng buông lời mỉa mai chế giễu kẻ thù truyền kiếp của mình, xem ra ông ta vẫn còn tỏ ra hậm hực khi bị Thảm Đại Hải cho ngồi ngay bàn tiệc gần cửa ra vào.

Bàng Thống chỉ hòa theo bằng nụ cười nhẹ nhàng và không nói thêm gì. Dù sao thì, kết quả đạt được vẫn chưa đủ để khiến hắn hài lòng.

Dù sao thì, thứ mà Bàng Thống mong muốn nhất, vẫn chưa thể đạt được.

Lẽ ra mọi thứ đều diễn ra đúng kế hoạch đã định sẵn, chỉ là hắn không ngờ Thảm Đại Hải lại tỏ ra đủ khí phách khi dám chơi trò tức nước vỡ bờ, tao có chết thì mày cũng đừng mong được yên thân.

Bàng Thống ít nhiều phải đánh giá lại tên đối thủ hoàn toàn không xứng tầm của mình.

Ít ra cũng tạo ra vài trò thú vị chứ không hẳn là một diễn biến nhạt nhẽo theo ý mình từ đầu tới cuối nhỉ??

Chỉ là, cho dù thế nào đi nữa, chức vụ chủ tịch hội thương nghiệp nhất định phải nắm trong tay mình bằng mọi giá, tuyệt đối không thể để cho lưỡi dao sắc nhọn đó tiếp tục kẻ thẳng vào cổ uy hiếp tới sự vùng lên phát triển của Xích gia.

Sản phẩm đan dược mà Xích gia sắp tung ra thị trường có giá bán trên trời, đã là một rào cản ngăn cản không ít người muốn sở hữu đó, nếu như cộng thêm giá thuế cao ngất ngưỡng, tuyệt đối không phải là điều hay ho gì rồi.

Tuy Xích gia vô cùng tự tin với chất lượng và giá cả vẫn còn thấp hơn thị trường bên ngoài, bán chạy không phải là vấn đề, nhưng nên nhớ rằng sản lượng đan dược sẽ ngày càng tăng, lúc này bán chạy không có nghĩa là tương lai sẽ giữ được đà tăng trưởng như lúc ban đầu, và giá cả, chính là yếu tố quyết định tương lai phát triển như vũ bão trên thị trường.

10% so với 50% tiền thuế là một cách biệt một trời một vực. Một là Xích gia đồng ý bán lỗ, hai là tiền thuế đó sẽ dồn lên sản phẩm để cho khách hàng móc tiền chi trả. Và cho dù là một hay là phương án hai, cũng sẽ kìm hãm không nhỏ tới sức phát triển của Xích gia.

Cho dù là Bàn Thống hay Xích Hạo Tín, cũng tuyệt đối không thể chấp nhận điều đó xảy ra. Đó là lý do vì sao Bàn Thống tìm đủ mọi cách muốn giành lại chức vụ “quan trọng” này về phía tay mình.

Không muốn bị thương tật bởi cán dao sắc bén đó, chỉ còn cách tự nắm nó vào trong tay mình mà thôi.

“Sắp tới chúng ta phải làm sao nữa đây??”

Nhìn thấy vẻ mặt đầy nghiêm túc của Bàng Thống, Xích Hạo Tín dường như nhận ra mình đã tự đắc thái quá, vội vã chấn chỉnh lại tâm trạng thái độ của mình, nghiêm giọng lên tiếng hỏi.

“tổ chức cuộc bầu cử!” “Hả, bầu cử???” “Đúng thế, Thảm Đại Hải không phải nói rằng chức vụ chủ tịch hội thương nghiệp là do các gia tộc thế lực trong thành tín nhiệm bầu ra sao??? Vậy thì bốn thành chủ sẽ đáp ứng nguyện vọng của hấn, chính thức tổ chức một cuộc bầu cử để tìm ra “người thích hợp nhất” để ngồi lên vị trí này!!”

Bàng Thống cười lạnh nhún mạnh từ “người thích hợp”, xem ra hấn lại định giờ trò gì mới mẻ hay ho rồi đây.

"Bầu cử??? Chỉ là, với sự ủng hộ hầu như tuyệt đối của các thế lực trong Sơn Hải thành đối với Thảm gia vào thời điểm này, cho dù tổ chức bầu cử công bằng, cũng hoàn toàn không có lợi cho chúng ta."

Xích Hạo Tín tỏ vẻ lo lắng nói.

Không phải sao, tuy ngày hôm nay Thảm gia bị mất điểm khá nhiều trong mắt của các thế lực trong thành, nhưng điều đó không thể khiến họ một mực quay lưng với Thảm gia quay sang ủng hộ mình một cách dễ dàng được.

"Xích gia chủ xin hãy yên tâm, bốn thành chủ đã chuẩn bị một kế hoạch khá hay ho, có thể khẳng định với gia chủ rằng, tuy không chắc có thể lôi kéo toàn bộ, nhưng ít nhất cũng phải trên tám chín phần các thế lực trong Sơn Hải thành sẽ quay sang ủng hộ gia chủ ngồi lên chiếc ghế chủ tịch hội thương nghiệp."

Đôi mắt của Bàng Thống lóe qua tia sáng đầy trí tuệ, tự tin cười lạnh nói.

" vâng, mời Bàng thành chủ chỉ giáo ạ ~~!!"

Xích Hạo Tín ngồi thẳng người lên, chú ý lắng nghe lời chỉ giáo sắp tới của Bàng Thống, hoàn toàn không tỏ vẻ nghi ngờ gì cả.

" là thế này....."

- - - - -

Xoảng ~~ xoảng ~~ xoảng ~~~~~!!!

Trong phòng làm việc của Thẩm Đại Hải không ngừng vang lên tiếng vỡ nát của gốm sứ, xem ra những bình trà làm bằng gốm sứ thủy tinh cao cấp trong phòng đã biến thành vật trút giận của lão rồi nhỉ??

“ Đã có thông tin của tên ôn thần trời đánh đó chưa hả ~~???” Thẩm Đại Hải không còn giữ được sự điềm tĩnh vốn có mà lão hằng tự hào, tựa như một con sư tử bị thương gào thét thẳng vào mặt của Thẩm Nghệ Mưu hời hợt.

“ bầm gia chủ, do thám đã tìm đủ mọi cách thăm dò, nhưng, nhưng”
“ nhưng nhị gì, nói ~~~~~!!!” “ đối phương tựa như từ trên trời rơi xuống, hoàn toàn không thể ra bất kỳ thông tin thân phận liên quan tới á ~~~~~!!!” Bốp ~~~~~!!! “ phế vật ~~ , đúng là phế vật ~~~~~!!!”

Thẩm Đại Hải cực kỳ không hài lòng những gì vừa nghe được, trực tiếp tặng cho thuộc hạ thân tín nhất của mình một cú tát trời giáng vào mặt, tiếp tục phẫn nộ gào thét như một tên điên vậy.

Từ lúc cha sanh mẹ đẻ tới giờ, một người chỉ quen thuộc với thành công chưa từng nếm trải đắng cay như Thẩm Đại Hải, tuyệt đối không thể chấp nhận nổi nỗi sỉ nhục mà mình phải hứng chịu ngày hôm nay, nên khiến đầu

óc của lão lúc này chỉ toàn lửa giận dữ với lửa giận dữ, giống như một tên điên bị mất hết lý trí vậy.

Chỉ là, Bàng Thống là nhân vật được Dương Kiệt chiêu mộ tới thế giới này chưa được bao lâu, đừng nói một gia tộc tầm trung như Thẩm gia, cho dù là triều đình vương triều Thiên Vương có huy động hết toàn bộ mạng lưới do thám của mình, cũng đừng mong tìm ra được chút thông tin về hắn nữa là.

“ Bầm, bầm gia, gia chủ, thuộc hạ sẽ, sẽ phái thêm người tiếp, tiếp tục thăm dò thêm về thông tin của, của đối phương” “ Thôi không cần nữa ~~~~~!!!”

Sau một hồi trút giận, Thẩm Đại Hải hít sâu liên hồi và nhanh chóng bình tĩnh lại, ngồi thẳng vào ghế không ngừng đưa trà nóng vào mình để bình ổn lại tâm trạng quá khích của bản thân, lạnh lạnh nói: “ Bồn gia chủ không muốn nhìn thấy bản mặt khó ưa của tên ôn vật trời đánh đó nữa.”

“ Thuộc hạ hiểu phải làm gì rồi ạ, chỉ là, để tổ chức đó ra tay, số tiền phải chi trả sẽ.... ” " nghe cho kỹ, bất kỳ cái giá nào, lão phu cũng không muốn nhìn bản mặt khó ưa đó nữa, hiểu chưa???" " Tuân lệnh ~~~!!!"

nghe xong câu nói đầy sát khí và quyết tâm của Thẩm Đại Hải, Thẩm Nghệ Mưu không kìm được rung mình một cái và nhanh chóng từ dưới đất bò dậy, không quên cảnh báo nói.

Nhưng dường như điều đó không thể ảnh hưởng tới quyết tâm phải xử lý Bàng Thống bằng mọi giá của Thẩm Đại Hải, lão nghiêng răng nghiêng lợi lớn tiếng quát.

Chủ nhân đã nói vậy, vậy thì mình chỉ theo lệnh làm việc thôi.

Đúng là với thực lực của Thảm gia hiện giờ, cho dù kéo hết người trong phủ ra đứng trước mặt Bàng Thống, cũng không đủ để người ta hắt hơi một cái. Nhưng trên thế gian này, muốn giết chết một kẻ thù nào đó, không nhất thiết phải bản thân tự ra tay đúng không nè???

Chẳng phải “tình địch không chính thức” của Dương Kiệt, Cao Văn Vũ đã từng sử dụng một phương pháp khá hay để loại bỏ cái gai mắt trong mình sao??

Huyết Sát Lầu!!!

Chỉ cần có đủ tiền, đừng nói là Xuất Khiếu, cho dù là hợp thể đi nữa, phía Huyết Sát Lầu cũng dám bảo đảm hoàn thành giao dịch một cách dễ dàng.

Và tiền, Thảm gia tuyệt đối không thiếu, đặc biệt là chiếm lĩnh thị trường đan dược Sơn Hải thành một thời gian dài, số tiền dùng để mua mạng của một tên Xuất khiếu, hoàn toàn nằm trong khả năng chi trả của Thảm gia.

Thảm Đại Hải dường như đã bị ép tới bước đường cùng, phải sử dụng cả thủ đoạn “bỉ ối” như ám sát như thế này. Chỉ là lão hiểu rõ, Bàng Thống không chết, Thảm gia sẽ mãi mãi không có cơ hội giải quyết và ngăn cản kẻ thù không đội trời chung của mình và phát triển vươn lên, thậm chí sau này có thể tiếp tục sinh tồn hay không đã là một vấn đề.

Cho nên, Bàng Thống phải chết, chết, chết ~~~!!!

Tất nhiên, không chỉ Bàng Thống, ngay cả Xích Hạo Tín và Xích gia của hắn, còn nữa, tên luyện đan sư bí ẩn kia nữa, thuận ta thì sống, nghịch ta chỉ có thể chết, chết, chết ~~~~~!!!

“ sao còn đứng đó nữa???” Nhìn thấy Thẩm Nghệ Mưu vẫn tiếp tục đứng đó không có ý định rời đi làm nhiệm vụ của mình, Thẩm Đại Hải khẽ dúu mày không hài lòng hỏi.

“ bẩm gia chủ, thuộc hạ còn một chuyện quan trọng cần bẩm báo ạ.” “ nói ~~~!!!”

“ Thời gian gần đây, Thẩm Đại Dũng đang hoạt động khá tích cực, không ngừng chèo kéo lấy lòng người đại diện của các thế lực trong phủ, không chỉ tuyên bố chấm dứt hành vi thu tiền “ cống nạp” hàng quý trước nay, thậm chí còn trao trả lại số tiền đã thu được trước kia từ tay nạn nhân, tất nhiên càng không thể thiếu quà cáp liên tục, xem ra” Thẩm Nghệ Mưu tỏ ra thận trọng cảnh giác lên tiếng nói.

“ tên lỗ phu đó???” Thẩm Đại Hải khẽ dúu mày sau khi nghe xong lời bẩm báo của Thẩm Nghệ Mưu, ngón tay không ngừng gõ nhẹ lên mặt bàn như đang tính toán suy nghĩ gì đó.

Giống như Bàng Thống và Xích gia, Thẩm Đại Dũng cũng là một kẻ thù khiến Thẩm Đại Hải phải nhức đầu.

Dùng tiền mua chuộc người trong phủ??? Không cần phải nói, chắc chắn là chiêu trò rẻ tiền do Xích gia bày cho tên lỗ phu đó rồi. chứ một tên tham lam vô độ trong mắt chỉ có tiền như Thẩm Đại Dũng, có đủ khí khách và quyết tâm tự móc hầu bao ra tặng cho người khác, đủ hiểu quyết tâm và tham vọng của hắn đã bàng trường tới mức độ nào rồi.

Chỉ là, chúng ta tưởng như thế là đủ sao??? Là có thể lật đổ được mình sao??? Nực cười ~~~~~!!!

“ tạm thời không cần quan tâm tới tên phế vật đó, đợi giải quyết tên ôn vật kia trước rồi mới tính sổ với tên phế vật đó sau.”

“Chỉ là, để mặc hắn tiếp tục chèo kéo người trong phủ e rằng không ổn, theo thông tin nhận được thì, đã có không ít trưởng lão dần thay đổi quan điểm và xích gần lại tên lỗ phu đó, cho nên.....” “không cần phải quá lo lắng, những tên dễ dàng bị hắn mua chuộc được, chỉ là thành phần có cũng được không có cũng không sao, còn thành viên chủ chốt quan trọng của gia tộc, để gì để lão tiếp cận mua chuộc thành công chứ!!”

Thẩm Đại Hải cười lạnh nói một cách đầy tự tin.

Thẩm Đại Hải nắm quyền Thẩm gia mấy chục năm nay, vô cùng tự tin vào thủ đoạn quản lý và sức ảnh hưởng của bản thân đối với Thẩm gia, thân tín có thể nói là phủ rộng các vị trí quan trọng nhất trong gia tộc, một tên trọc phú mới nổi như Thẩm Đại Dũng muốn nhúng tay vào lôi kéo người của lão??? Nực cười ~~~~~!!!

Chỉ cần những người nắm giữ vị trí quan trọng chủ chốt trong gia tộc vẫn đứng về phe mình, cho dù để cho Thẩm Đại Dũng mua chuộc chèo kéo hết hai phần ba thế lực trong phủ đi nữa, cũng chỉ là lấy trứng chọi đá, tự đâm đầu vào chỗ chết mà thôi.

“thuộc hạ hiểu rồi ạ ~~~!!”

Có được câu khẳng định của Thẩm Đại Hải, Thẩm Nghệ Mưu thậm chí thở phào nhẹ nhõm, vội vã quay người rời khỏi phòng làm việc, chuẩn bị tiếp xúc với phía Huyết Sát lâu, đàm phán thuê mướn sát thủ trăm sát đối thủ không đội trời chung theo yêu cầu của chủ nhân.

Huyết Sát Lâu đồng ý ra tay, Thẩm Đại Hải sẽ đảo ngược được tình thế khó khăn mà mình đang đối diện????!!!!

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 437: Bàng Thống, Là Người Của Bồn Hoàng ~!!

Thông tin về vị tân thành chủ, một tên ngu xuẩn trong mắt người dân trong Sơn Hải thành, nạn nhân sẽ bị Thảm gia dần mất phủ đầu, cuối cùng chịu đựng không nổi phải quỳ xuống cúi đầu thần phục Thảm gia trong suy nghĩ của hầu hết đại đa số người, kịch bản đột nhiên thay đổi một trăm tám mươi độ vượt quá sức tưởng tượng của mọi người, “tên nạn nhân đáng thương” trong mắt họ không chỉ thể hiện quan điểm thái độ và khí thế ngang ngược mạnh mẽ tới lạ thường, thậm chí còn tung đòn phản công mạnh mẽ chặt đứt một cánh tay đắc lực của Thảm gia, buộc gia chủ Thảm gia là Thảm Đại Hải phải cúi đầu làm mặt cười nịnh nọt mà không dám hó hé đấy một câu.

Định dần mất đánh phủ đầu người ta rồi cuộc bị phản công ngược lại, chẳng khác nào tự lấy đá chọi vào chân mình cả, nếu như không phải cuối cùng Thảm Đại Hải thể hiện thái độ cứng rắn cần có một gia chủ vớt vát lại đôi chút thể diện, e rằng đã biến thành thẳng hê tấu hài trong mắt của tất cả mọi người rồi.

Và Bàng Thống, nhanh chóng trở thành đề tài bàn tán sôi nổi của tất cả mọi người trong Sơn Hải thành.

Có người khen ngợi ngưỡng mộ, vì cuối cùng đã có người dám đứng ra chống đối phản kháng thế độc tôn của Thảm gia, một gia tộc vốn dĩ không mấy có thiện cảm đối với hầu hết người dân trong thành vì sự ngang ngược bóc lột của mình (điểm hình là Thảm Đại Dũng đi thu tiền bảo kê khắp

thành, hành vi bất lương đó không làm xấu hình ảnh của Thảm gia trong mắt dân chúng mới là lạ á).

Không ít người thậm chí thậm chấp tay cầu nguyện Bàng Thống trực tiếp ra tay xóa sổ luôn cái gia tộc đáng ghét đó càng tốt.

Tất nhiên cũng không thiếu người tỏ ra hứng thú với cuộc chiến “ sống còn” giữa thành chủ phủ và gia tộc hùng mạnh nhất Sơn Hải thành, chắc sẽ trở thành một thước phim ly kỳ hấp dẫn từ đầu chí cuối cho mà xem.

Có người khen ngợi tất nhiên phải có người cười lạnh mỉa mai, những người này cho rằng Thảm gia chỉ là nhất thời bất ngờ trước thực lực của đối thủ, đợi tới khi bình tĩnh trở lại, một tên thành chủ mới chân lút chân ráo tiếp quản Sơn Hải thành, sao là đối thủ của gia tộc lâu năm hùng mạnh nhất Sơn Hải thành như Thảm gia chứ???

Và những cuộc khẩu chiến tranh cãi bảo vệ cho “ thần tượng” của mình nhanh chóng nổ ra khắp Sơn Hải thành, xôn xao náo nhiệt vô cùng.

Không chỉ Thảm gia, tất cả các thế lực lớn nhỏ trong Sơn Hải thành nhanh chóng tung do thám ra thăm dò tất cả mọi thông tin liên quan tới vị tân thành chủ bằng mọi giá.

Một người có tính khí “ thất thường, khó tiếp xúc” như vị tân thành chủ này, nếu như không thể nắm rõ thân phận thói quen và cả tính khí của đối phương, trong lòng ít nhiều sẽ cảm thấy thấp thỏm không yên, lo sợ một ngày nào đó bản thân không cẩn thận làm sai điều gì đó đắc tội đối phương, người ta giờ cao thanh bổ đầu đao lên chẻ thẳng xuống đầu mình thì khổ.

Bộ không thấy Đỗ gia chỉ sau một đêm từ một gia tộc hạng 2 đã hoàn toàn bị xóa sổ biến mất khỏi Sơn Hải thành rồi sao.

Nhắc tới Đỗ gia, cũng may là Đỗ gia chủ đã vô cùng “ sáng suốt” thu gom toàn bộ tài sản, giải tán tất cả người trong gia tộc, dẫn vợ ôm con kịp thời bỏ chạy khỏi Sơn Hải thành trong đêm. Và khi trời vừa tờ mờ sáng, một đội kỵ binh của thành chủ phủ khi xông thẳng vào Đỗ gia, đã phát hiện phòng không nhà chống, chỉ còn lại đám người hầu đã bị Đỗ gia lãng quên bỏ lại vẫn còn mang theo vẻ mặt ngơ ngác không biết chuyện gì xảy ra, trong phủ không còn một bóng người họ Đỗ nào nữa.

Đừng nói là họ Đỗ, cho dù là bà con thân thích họ hàng xa xôi cũng không thể tìm thấy nữa là.

Đám kỵ binh đã nhận được lệnh của Bàng Thống, nên cũng không làm khó làm dễ đám người hầu, chỉ là trục xuất tất cả ra khỏi Đỗ phủ, sau đó tiến thành liên phong Đỗ phủ lại, để dành rao bán đấu giá sung vào công quỹ sau này.

Đỗ gia gom hết tài sản bỏ chạy, Bàng Thống cũng không có ý định giết cùng diệt gọn, chỉ là muốn dùng con gà này để dọa dọa đám khi ngu xuẩn khác mà thôi, nên cũng không thêm cho truy binh truy sát, chỉ cần tịch thu liên phong Đỗ phủ xong, xem như mọi chuyện kết thúc.

Tuy người của Đỗ gia bình an vô sự, nhưng không một ai dám coi nhẹ hành động giết gà dọa khỉ của vị tân thành chủ, đặc biệt là các gia tộc thân Thảm gia, ai đây đều sống trong ngày tháng thấp thỏm không yên, lo sợ nạn nhân tiếp theo của Đỗ gia chính là mình.

Và những người phụ trách thăm dò, không thăm dò không biết, tới khi thăm dò rồi mới giật mình khi phát hiện mọi thông tin lý lịch liên quan tới vị tân thành chủ này giống như một tờ giấy trắng, tất cả đều không rõ không ràng, nếu như không muốn là là chả có tý thông tin gì về Bàng Thống cả.

Từ quê quán, tuổi tác người thân, cho tới quá trình trưởng thành, thậm chí cho người vào thẳng kinh thành thăm dò tìm hiểu, ngay cả ký lục quan lại của vương triều Thiên Ưng, hoàn toàn không có cái tên Bàng Thống. Cả triều đình từ trên xuống dưới, các cấp quan lại không ai nghe qua cái tên xa lạ này cả.

Nói thế nào nhỉ, Bàng Thống giống như một tên từ trên trời rớt xuống, hoàn toàn không có một lai lịch thân phận rõ ràng trong vương triều Thiên Ưng cả.

Chẳng lẽ là gián điệp do vương triều đối địch trà trộn vào vương triều Thiên Ưng, sau đó ra tay trảm sát vị tân thành chủ đích thực sắp nhậm chức đang trên đường di chuyển tới Sơn Hải thành, và cướp đi tấm thẻ bài thành chủ, mạo danh trở thành tân thành chủ của Sơn Hải thành???

Chỉ là, nếu là gián điệp muốn mạo danh thì phải mạo danh bằng cách dùng thân phận tên tuổi của vị tân thành chủ bị giết chứ ai lại dùng một cái tên xa lạ để gây chú ý của người khác, vậy chẳng khác tự vạch mặt của mình ra cho thiên hạ biết mình là gián điệp sao???

Vô lý ~~~~~!!!

Mặc dù biết rõ mạo danh là vô lý, nhưng không ít người vẫn tỏ ra không cam tâm, trực tiếp liên kết với một số quan lại có chút quyền lực trong kinh thành, nhờ họ tâu thẳng lên cho Ưng hoàng biết về sự có mặt của một tên thành chủ có thân thế mập mờ, thậm chí có dấu hiệu mạo danh quan lại triều đình.

Mạo danh quan lại triều đình, đó là một trọng tội, nếu như bị phát hiện, kẻ mạo danh sẽ bị quân đội triều đình truy bắt xử tử ngay tại chỗ, hoàn toàn không có cơ hội bào chữa biện hộ với bất kỳ lý do nào cả.

Và theo tâm lý của đám người này, chính là muốn mượn tay của triều đình xử lý tên thành chủ đáng ghét kia, nhất là Thâm gia, và chính Thâm gia chính là người chủ động liên kết với quan lại triều đình để "vạch mặt" của tên thành chủ giả mạo kia.

ngươi không phải là kẻ mạnh Xuất Khiếu, dựa vào thực lực của mình nên coi trời bằng vung sao??? Để xem khi đối diện với quân đội triều đình, ngươi có còn hùng hổ được nữa hay không.

Chỉ là khi Triệu Thiên Cơ vừa nghe xong tấu trình chỉ khẽ sững người vài giây, nhanh chóng bình tĩnh lại lạnh lạnh nói: “ cái tên Bàng Thống đó, là người do bọn hoàng đếch thân phái tới tiếp quản Sơn Hải thành, sao?? Các ngươi có ý kiến???”

Ý kiến?? tất nhiên là không dám rồi, thủ đoạn của vị tân Ưng Hoàng này đáng sợ tới cỡ nào, quan lại trong triều đều biết rõ, không ai dám thử thách kiên nhẫn và lòng vị tha của vị hoàng đế đáng sợ tới mức khiến bất kỳ ai tiếp xúc cũng phải run mình kinh hãi này.

Chỉ là, cái tên Bàng Thống kia, ngay cả Ưng Hoàng cũng lên tiếng thừa nhận là người của mình, rốt cuộc là thần thánh phương nào, sao mình chưa từng nghe qua danh tánh nhi??? À à, có nên cho người lên lên tiếp xúc làm quen, gián tiếp lấy lòng Ưng Hoàng không nhi???

Không ngờ đám người bất cam muốn hãm hại Bàng Thống lại vô tình lấy đá tự chọi chân mình, giúp ngược lại kẻ thù thiết lập mối quan hệ với quan lại triều đình, có thể nói là giúp ích không ít trong việc cai trị Sơn Hải thành của Bàng Thống sau này.

Ít ra tục ngữ có câu, trong triều có người quen sẽ dễ làm việc, không phải sao???

Sau này cho dù phía Sơn Hải thành xảy ra động tĩnh gì, không lo sợ phía triều đình sẽ có người bêu xấu, thù địch hay chủ động gây khó dễ cho Bàng Thống.

Thực tế thì Triệu Thiên Cơ chưa từng nghe qua tên, cũng không biết Bàng Thống là ai. Nhưng ngay sau khi liên minh “ Dương Triệu” thành lập, Triệu Thiên Cơ đã phái do thám thâm nhập vào Sơn Hải thành, bất kỳ một động tĩnh cho dù nhỏ nhất tới đâu, đều xuất hiện ngay trên bàn làm việc của Triệu Thiên Cơ trong thời gian sớm nhất.

Mới cách nay không lâu, nhận được thông tin một gia tộc trong Sơn Hải thành là Xích gia đột nhiên tổ chức một sự kiện giới thiệu sản phẩm đan dược mang tính vượt thời đại gì gì đó, khi biết được tất cả chỉ là những loại đan dược thông thường như đều đạt tới phẩm chất cao cấp, đặc biệt trong số đó có một loại tên là Khai Tâm Đan, Triệu Thiên Cơ lập tức biết rõ những thứ này xuất phát từ tay ai rồi.

Các thanh viên của Địa Cầu Bang trước nay, không phải trên tay ai cũng sở hữu vô số đan dược phổ thông đạt tới phẩm chất cao cấp sao??? Và Triệu Thiên Cơ từng đoán ra rằng, Dương Kiệt sở hữu phương pháp tẩy luyện đan dược với thời gian ngắn, nên mới có thể sở hữu lượng đan dược cao cấp nhiều như thế và còn chia cho thành viên ở phía dưới sử dụng. Giờ Xích gia tung ra thị trường một đồng đan dược đạt phẩm chất cao cấp, không cần phải hỏi, xem ra Dương Kiệt đã liên minh với Xích gia đó để chống lại Thẩm gia rồi.

Dùng thế lực bản địa để đánh thế lực bản địa, bản thân đứng ở phía sau đầu tư và hưởng thụ thành quả, một kế hoạch khá hay đấy chứ nhỉ???

Triệu Thiên Cơ lập tức nghĩ ra toàn bộ kế hoạch mà Dương Kiệt đang thực hiện, chỉ là không nắm rõ quan hệ giữa anh ta và Xích gia còn hơn thế nữa mà thôi.

Điều khiến Triệu Thiên Cơ bất ngờ nhất chính là, không ngờ Khai Tâm Đan lại rơi vào tay của Dương Kiệt.

Không như tiền Ung Hoàng đang nóng đầu ác cảm không nhận ra lợi ích đáng sợ do Khai Tâm Đan mang lại, Triệu Thiên Cơ biết rõ nếu bản thân nắm giữ bí kíp luyện chế loại đan dược đáng sợ này trong tay, tương lai có thể tạo ra nguồn thu nhập khổng lồ tới mức không thể tưởng tượng nổi, có thể dùng làm kinh phí duy trì bành trướng lực lượng quân đội, tham vọng thống trị khu vực U Châu sẽ trở nên dễ thở hơn gấp nhiều lần này.

Nói cho cùng, chiến tranh chính là so tài về tài lực giữa các vương triều, các thế lực, ai sở hữu tài lực hùng hậu hơn, ắt sẽ trở thành kẻ chiến thắng cuối cùng.

Chỉ là khi Triệu Thiên Cơ vừa đăng cơ, cho người truy tìm tên luyện đan sư đã sáng chế ra Khai Tâm Đan này, phát hiện đã đối phương đã biến mất hoàn toàn, cho dù đào sâu mặt đất ba tấc, cũng không tài nào tìm được vị luyện đan sư này, đối phương tựa như bị bốc hơi khỏi thế gian này, cho dù là đào sâu ba tấc cũng không tài nào tìm thấy bóng dáng của đối phương đâu cả.

Người sáng chế không còn, đồng nghĩa phương thức luyện chế cũng biến mất, điều đó khiến Triệu Thiên Cơ phải nuối tiếc một thời gian dài.

Chỉ là không ngờ Dương Kiệt lại sở hữu được phương pháp luyện chế Khai Tâm đan, không biết là nên nói đối phương may mắn hay may mắn đây.

À há, có nên cho người gặ gỡ tên khôn đó, đặt ra đề nghị mua lại phương pháp luyện chế Khai Tâm Đan không nhỉ?? Có thể suy nghĩ đấy chứ!!

Trên môi Triệu Thiên Cơ không tự chủ lóe qua một nụ cười bí hiểm.

Xích gia là đồng minh của Dương Kiệt, vị tân thành chủ có thái độ đứng hẳn về phía Xích gia trong tiệc tối, không cần phải hỏi, tên Bàn Thống này chính là người của Dương Kiệt, thay mặt hắn đứng ra tiếp quản chức vụ thành chủ của Sơn Hải thành để che mắt thiên hạ đây mà.

Dù gì thì, thân phận của Dương Kiệt lúc này không cho phép đối phương lộ mặt trước thiên hạ, đích thân tiếp quản ngôi vị thành chủ.

Dù sao trên danh nghĩa cũng là đồng minh, nên khi trên triều có người hỏi tới thân phận của Bàn Thống, Triệu Thiên Cơ lập tức lên tiếng “ cứu bồ” một phen.

Thân phận của Bàn Thống đã rõ ràng, là người do đích thân Ứng Hoàng phái xuống, không ai có thể lợi dụng điểm này để gây chuyện được nữa, đành ngậm ngùi ngậm đắng nuốt cay quay trở về Sơn Hải thành chứ biết sao bây giờ.

Đặc biệt là người của Thẩm gia, có thể nói là thất vọng tột cùng, tưởng tìm ra cách đảo ngược tình thế, mượn dao giết người, ai ngờ.....

Thôi đừng nói nữa, đau lòng và tốn tiền tốn sức (bộ tướng nhờ các quan lại giúp mình tâu lên triều đình không cần trả tiền đúc lót sao??? Và còn là một con số không nhỏ đấy! Thử thiếu một xu coi có bước được vào cửa nhà người ta hay không còn là cả một vấn đề đấy.)

Và chuyện này vừa mới kết thúc, lại thêm một tin chấn động truyền ra từ phía thành chủ phủ, khiến tất cả mọi người đều không kìm được sững sờ ngơ ngác vì bất ngờ này nối tiếp bất ngờ khác, nhanh và nhiều tới nỗi có chút không kịp phản ứng.

Phía thành chủ phủ sẽ tiến hành cuộc bầu cử để lựa chọn ra người thích hợp đảm nhận chức vụ chủ tịch hội thương nghiệp!!!

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 438: Tranh Cử!!

“Thẩm đại ca, tên khốn tên thành chủ dám tổ chức lễ bầu cử cho chức chủ tịch hội thương nghiệp, giờ phải làm sao đây??? Lỡ như” “Ôi dào cứ bình tĩnh lão đệ, chuyện đâu còn có đó, có gì đâu mà phải luống cuống lên thế này chứ???”

Thông tin thành chủ phủ sẽ tổ chức lễ bầu cử chức vụ chủ tịch hội thương nghiệp vừa ban hành chưa được bao lâu, Chu gia chủ đã hối hả chạy tới Thẩm phủ tìm gặp Thẩm Đại Hải với vẻ mặt đầy lo lắng hoảng hốt than vãn.

Mặc dù tỏ ra chán ghét với con heo mập (Chu gia chủ không phụ cái họ của dòng tộc, mập ú như một con heo), nhưng Thẩm Đại Hải vẫn cố gắng giữ lấy dáng vẻ đầy bình thản tự tin lên tiếng trấn an đối phương.

Thú thật, nếu như không phải em gái ruột của mình là bà cả chánh thất của đối phương, e rằng đã một cước đá bay tên phế vật ở trước mặt khỏi Thẩm phủ từ đầu rồi chứ ngồi đó mà lên tiếng trấn an an ủi.

“nhưng mà” “hắn muốn bầu cử thì cứ việc, nên nhớ rằng các thành viên trong hội thương nghiệp hết ba phần tư là người của chúng ta, nếu như hắn nói rộng phạm vi bầu cử ra toàn thành thì còn phải lo sợ, nhưng chỉ gói gọn trong các thành viên thì cứ vô tư đi, chỉ sợ tới khi kết quả công bố ra, đối phương tự vả vào mặt mình chắc sẽ thú vị lắm đây.”

Thẩm Đại Hải cười lạnh, tỏ ra mỉa mai chế giễu cách làm vô nghĩa của Bàng Thống.

Chỉ là cái dây chết của con thiên nga trước khi vào nồi canh tiết mà thôi, đối phương biết rõ thất bại nhưng vẫn cố tình làm thế chẳng qua muốn giữ thể diện của mình, muốn chứng tỏ cho thiên hạ coi rằng bố mày nói được làm được.

Nhưng thì đã sao nào??? Kết quả đã quá rõ ràng, đối phương thích chơi thì chịu thôi.

Cộc cộc ~~~~~! “mời vào ~~~!!”

Trong lúc Chu gia chủ định nói thêm gì đó, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, Thẩm Đại Hải khẽ dúm mày, mép mắt co giật vài cái, trong lòng không kìm được run lên một cái, một linh cảm không hay không biết từ đâu xuất hiện ập thẳng vào đầu.

Két ~~~~~!! Chỉ thấy Thẩm Nghệ Mưu từ bên ngoài bước vào với vẻ có chút luống cuống, càng khẳng định linh cảm của lão không sai chút nào, vội vã lên tiếng hỏi: “Nghệ Mưu, lại có chuyện gì xảy ra nữa hả???”

Nếu như là trước kia, Thẩm Đại Hải tuyệt đối không bao giờ chủ động lên tiếng hỏi như thế này, nhưng giờ này thần kinh của lão đã vô cùng nhạy cảm, bất kỳ động tĩnh gì cũng có thể khiến lão kích động nhảy cẫng lên.

“bẩm gia chủ, do thám vừa báo tin về rằng, Xích gia đang chuẩn bị tổ chức buổi lễ gọi là lễ tranh cử gì đó để lôi kéo các thành viên trong thương hội quay sang ủng hộ hần trong cuộc bầu cử sắp diễn ra, nghe nói tất cả các thành viên lớn nhỏ trong thành đều nằm trong danh sách mời tham dự ạ ~~~!!” Thẩm Nghệ Mưu không lãng phí thời gian, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, vội vã báo cáo lại thông tin “khẩn” mà mình vừa nhận được.

“Lễ tranh cử lôi kéo các thành viên trong thương hội??? Là cái thứ quý quái gì thế này???” Thẩm Đại Hải khẽ ngăn người trước thông tin vừa nghe

được.

Xem ra người của thế giới này chưa từng tham dự các buổi lễ tranh cử như ở Trái Đất nhỉ???

Hahahahaha ~~~~~!!!

Sau khi xong lời giải thích cặn kẽ của Thẩm Nghệ Mưu xong, Thẩm Đại Hải không kìm được ngẩng cao đầu cười lớn đầy sáng khoái, suýt chút cười tới nỗi chảy cả nước mắt nữa kìa.

Không khó từ trong tiếng cười đó nghe ra sự châm chọc mỉa mai chế giễu của Thẩm Đại Hải đối với cái gọi là buổi tranh cử vớ vẩn gì gì đó.

Đúng thế, trong mắt của lão, buổi lễ tranh cử mà Xích gia sắp tổ chức, chỉ là thứ vớ va vớ vẩn vô nghĩa.

Thế mà tưởng chúng có trò gì mới mẻ có thể uy hiếp tới mình, khiến mình lo lắng mất ăn mất ngủ mấy ngày nay, thì ra chỉ là trò trẻ con vớ vẩn.

“Thẩm đại ca, buổi lễ tranh cử gì gì đó” Chu gia chủ có chút giật mình trước tiếng cười bất chợt của Thẩm Đại Hải, tỏ vẻ lo lắng hỏi.

“Đối phương đã hết bài rồi mới nghĩ ra tổ chức cái buổi tranh cử vớ vẩn vô nghĩa như thế này, bộ chúng tưởng rằng, chỉ cần đứng trên bục đài phát biểu tuyên bố vài câu hứa hẹn hay ho là có thể lôi kéo được người ủng hộ về phía chúng sao??? Nực cười, hahaha, quả thật là nực cười quá đi ~~!!”

Chu gia chủ và Thẩm Nghệ Mưu không biết là do muốn lấy lòng Thẩm Đại Hải hay hòa theo lời khẳng định đầy tự tin của đối phương, cả hai đều há há cười lớn theo tiếng cười đầy mỉa mai của lão.

“ Chúng ta có cần ra lệnh cho đám người ở phía dưới không được tham dự cái lễ tranh cử vớ vẩn đó không???”

Sau khi cười nói hả hê, Chu gia chủ tỏ ra thận trọng hỏi ý lão.

“ không cần, cứ để đám người đó đi coi Xích gia diễn hề, chỉ càng khiến chúng củng cố thêm niềm tin vào chúng ta mà thôi.”

Thẩm Đại Hải tỏ ra tự tin cười nói.

Đám người đó có thể nói là đang hưởng lợi cực nhiều vào chính sách thuế do Thẩm gia và Chu gia áp đặt, lão không cho rằng Xích gia đủ bản lĩnh mang lại lợi ích tốt hơn so với những gì mình đang làm được vào thời điểm này.

Chỉ cần lợi ích mang lại cho lũ gió thổi chiều nào ngã theo chiều đó không vượt trội quá nhiều so với những gì mình đang mang lại cho chúng, chả ai dại gì vì chút ít lợi ích mà cả gan đi đắc tội Thẩm gia và Chu gia cả.

“nếu Thẩm đại ca nói thế thì đệ an tâm rồi, thời gian đã không còn sớm nữa, đệ xin phép cáo từ ạ.”

Nhận được sự an ủi đảm bảo để xoa dịu nỗi bất an trong lòng, Chu gia chủ tỏ ra hài lòng lên tiếng cáo từ.

Thẩm Đại Hải cũng không giữ, xã giao vài câu xong cho Thẩm Nghệ Mưu đưa tiễn đối phương rời khỏi.

“ phế vật, nếu như không phải ngươi còn chút giá trị lợi dụng, bọn gia chủ phế ngươi lẫn cái Chu gia của ngươi rồi.” Nhìn chằm chằm vào cửa ra vào phòng làm việc, đôi mắt của Thẩm Đại Hải lóe qua tia sáng cay độc, cười lạnh lạnh bẩm nói.

Xem ra quan hệ giữa Thảm gia và Chu gia không tốt đẹp như người ngoài nghĩ, ít ra trong mắt Thảm Đại Hải, Chu gia chỉ là một con chó ngoan ngoãn vẫy đuôi theo sau còn có chút giá trị lợi dụng.

Và khi con chó mất đi giá trị đó, không chừng sẽ làm trong nồi lẩu trên bàn tiệc của Thảm Đại Hải mà thôi.

Lễ tranh cử lôi kéo người ủng hộ!! nghe sao có vẻ như các buổi mít tinh tranh cử tổng thống thế này???

Đúng thế, không sai, lại thêm một ý tưởng “điên rồ” của Dương Kiệt bày ra cho Xích Hạo Tín trong cuộc chạy đua ngồi vào chiếc ghế chủ tịch hội thương nghiệp sắp diễn ra.

Chỉ là, anh ta cho rằng chỉ cần đứng lên bục đài, ba hoa khoác lác mạnh miệng tuyên bố vài câu như mấy chính trị gia tranh cử tổng thống như bên Trái Đất là có thể giành được vé ủng hộ của các thành viên trong hội thương nghiệp Sơn Hải thành sao???

Tất cả sẽ có câu trả lời sau buổi tranh cử sắp được tổ chức ngay tại hội trường trung tâm từng diễn ra lễ công bố sản phẩm đan được cách nay không lâu.

Đúng vào ngày hẹn trong thiệp mời, người đứng đầu của các gia tộc thế lực lớn nhỏ trong Sơn Hải thành lần nữa tề tựu về hội trường trung tâm của Xích gia.

Lúc ban đầu các gia tộc thân Thảm gia còn tỏ ra e dè do dự có nên tham dự theo lời mời từ phía Xích gia hay không. Nhưng khi phát hiện phía Thảm gia và Chu gia không có bất kỳ động tĩnh ngăn cản hay nghiêm cấm, các gia tộc này bắt đầu nảy sinh ý định quyết định tham dự để xem thử có điều gì hay ho sẽ xảy ra.

Không chừng đó chính là một cơ hội có thể mang lại lợi ích to lớn cho gia tộc mình cũng không chừng đấy chứ.

Đừng tưởng đám gia tộc này ngày thường thân Thảm gia là một lòng trung thành với Thảm gia, thực tế tất cả đều dựa vào lợi ích có thể mang lại cho họ mà thôi.

Trên thế gian này làm gì có đồng minh bạn bè mãi mãi chứ??? Chỉ có lợi ích là trường tồn mà thôi.

Các gia tộc này biết rõ, Thảm gia và Chu gia hay thậm chí Xích gia cũng biết rõ điều đó, nên thay vì ngăn ngừa cấm cản, liên minh Thảm gia sẽ để mặc lũ người gió thổi chiều nào đảo theo chiều gió này tự xem xét lựa chọn khôn ngoan nhất, và Thảm gia vô cùng tự tin với những lợi ích mà mình đang đưa ra cho đám người đó vào thời điểm này.

Thực tế thì, cho dù Thảm gia có cấm cản đi nữa, tất cả nội dung trong buổi lễ bầu cử trước sau gì cũng sẽ lan truyền ra ngoài lọt vào tai của đám người này, nếu như lợi ích do Xích gia mang lại đủ hấp dẫn thì trước sau gì lũ người này cũng sẽ bỏ rơi mình nhảy vào vòng tay ấm áp của Xích gia mà thôi.

Chính vì hiểu rõ điều đó, nên Thảm gia không muốn làm “ người xấu” trong mắt đám gia tộc đang ngã về phía mình, giữ ấn tượng tốt với chúng không chừng mang lại hiệu quả không ngờ.

Và dưới sự “ cho phép trong im lặng” của phía Thảm gia, ngoại trừ các gia tộc trung lập và thân Xích gia ít ỏi, hầu hết các gia tộc thế lực thân Thảm gia cũng nhận lời mời tới tham dự, ngoại trừ một vài thế lực trung thành tuyệt đối không thèm đếm xỉa tới Xích gia, tất nhiên, đó chỉ là số ít, không ảnh hưởng tới buổi thuyết giảng sắp diễn ra quá nhiều.

Khách mời nhanh chóng được đưa vào hội trường sân khấu như buổi lễ giới thiệu sản phẩm trước kia, chỉ là bầu không khí không náo nhiệt hào hứng như lễ công bố trước kia do đám diễn viên quần chúng đã không góp mặt ngày hôm nay.

Nói cho cùng, lễ bầu cử hôm nay là dùng để thuyết phục đám người có mặt quay sang bỏ phiếu ủng hộ mình ngồi vào chiếc ghế chủ tịch, hiệu ứng diễn viên quần chúng đông đảo không giúp ích được gì cả, tất cả đều dựa vào lợi ích hứa hẹn do mình đặt ra có mang lại kết quả tốt hay không mà thôi.

Khi khách mời an tọa, Xích Hạo Tín với bộ trang phục gia chủ đầy nghiêm trang đã từ phía sau hậu trường bước lên sân khấu theo giờ giấc đã định.

“ Thưa các vị khách mời đáng kính, chào mừng đã đến với buổi lễ tranh cử do Xích gia tổ chức ngày hôm nay. Thật vinh dự khi Xích mẫu được đứng trên bục thuyết giảng, với tư cách là người đại diện cho Xích gia sẽ đứng ra tham gia tranh cử vào chức chủ tịch hội thương nghiệp sẽ diễn ra vào thời gian sắp tới ~~~!!”

Xích Hạo Tín đứng trước một bục giảng được dựng lên trên sân khấu, giống hệt như hình ảnh các chính khách đứng ra phát biểu khi tham gia tranh cử tổng thống ở Trái Đất, cất tiếng mở ra lời phát biểu chào hỏi ra mắt khách mời đầu tiên của mình.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 439: Một Trăm Triệu Tiền Thuế Mỗi Năm

Bộp bộp bộp bộp ~~~~!!!

Tiếng vỗ tay lưa thưa vang lên vì không có hiệu ứng diễn viên quần chúng như trước kia, nhưng ít ra vẫn có người hưởng ứng lời nói của Xích Hạo Tín để bầu không khí không quá vắng lặng buồn chán.

“ như mọi người đã biết, lợi ích của tất cả chúng ta đã chịu sự tàn phá và trói buộc bởi chính sách thuế má có phần bất hợp lý bấy lâu nay, đó tựa như một thanh kiếm sắc nhọn kề thẳng lên cổ, kìm hãm sự phát triển của tất cả chúng ta trong thời gian dài, và hoàn toàn tụt hậu so với các thế lực gia tộc ở khu vực lân cận.”

Câu nói với giọng điệu bất cam và phẫn nộ của Xích Hạo Tín nhanh chóng nhận được sự đồng cảm của không ít người, không tự chủ ngật đầu hòa theo giọng nói đầy truyền cảm của đối phương.

“ mời mọi người hãy nhìn lên bảng so sánh tiền thuế mà các gia tộc đã phải chi ra để cống nạp cho triều đình hằng năm....”

Ngay sau khi Xích Hạo Tín dứt lời, màn hình khổng lồ phía sau lập tức bật sáng, hiện lên một bảng danh sách được sắp xếp theo định dạng giống hệt như một bảng excel ở Trái Đất, trên đó có ghi chú rõ ràng từng gia tộc, từng số tiền thuế thương nghiệp mà họ phải đóng hằng năm.

Tất cả những vị khách mời đều tỏ ra trầm trồ khen ngợi với cách hiệu thị thông số mới lạ này, vô cùng tỉ mỉ và dễ hiểu, trong đầu của không ít người

bắt đầu hình dung ghi nhớ và học hỏi cách trình bày thông số như thế này, xem có thể áp dụng vào công việc tính toán báo cáo hàng ngày của mình hay không.

“ khi nhìn vào bảng thống kê đang thể hiện trên màn hình, các vị có nhìn thấy ra sự bất hợp lý đối với số tiền thuế mà chúng ta phải đóng góp vào hay không???”

Nhìn thấy khách mời dúi mày nhìn chăm chăm vào bảng thông số trên màn hình không nói gì, Xích Hạo Tín tiếp tục nói: “ như chúng ta đã biết, phía triều đình quy định hằng năm số tiền thuế thương nghiệp của Sơn Hải Thành chúng ta lên tới con số một trăm triệu linh thạch. Đúng thế, chính là một trăm triệu linh thạch, một con số khổng lồ mà nhiều người trong chúng ta có mơ cũng không dám mơ tới nổi. Nhưng, điều mà Xích mẫu muốn nói, không phải số tiền thuế khổng lồ này.....”

“ Chúng ta sinh sống trên lãnh thổ của vương triều Thiên Ưng, có thể yên ổn sinh sống và làm ăn, phát triển gia tộc, nghĩa vụ đóng thuế cho triều đình là thứ không thể bàn cãi và trốn tránh. Chỉ là, mọi người hãy nhìn xem

Xích Hạo Tín giơ tay chỉ thẳng về phía màn hình sau khi hình ảnh bảng excel thay đổi sang một trang thông số khác, trên đó có ghi chú rõ ràng doanh thu từng năm của các gia tộc và mức tiền thuế phải đóng của các gia tộc đó do Chu gia chỉ định trước kia.

“ Thâm gia, gia tộc “ hùng mạnh” nhất và có doanh thu cao nhất trong số tất cả các gia tộc trong Sơn Hải thành, mỗi thu về hơn cả trăm triệu linh thạch, nhưng mọi người hãy nhìn xem mức thuế mà Thâm gia đã đóng góp cho triều đình, chỉ mười triệu linh thạch, đúng thế, mọi người đã không nhìn lầm, chỉ bằng một phần mười so với doanh thu được hằng năm của họ,

vốn vẹn mười triệu linh thạch, tương đương với một phần mười tiền thuế thương nghiệp phải đóng góp hằng năm.”

Xích Hạo Tín nhận mệnh từ “ gia tộc hùng mạnh” và "doanh thu cao nhất" đối với Thâm gia, đồng thời mang theo khẩu khí bất bình pha lẫn phần nộ lớn tiếng nói.

Khi mọi người còn chưa hình dung ra điều Xích Hạo Tín muốn nói, ông ta lại tiếp tục: “ và tiếp theo, hơn ba phần tư gia tộc có quan hệ thân thiết với Thâm gia và Chu gia trong Sơn Hải thành, tổng doanh thu gộp lại thậm chí không bằng ba phần tư so với doanh thu của mỗi Thâm gia có được, nhưng họ lại phải đóng góp hơn hai mươi năm tới ba chục triệu tiền thuế mỗi năm, nhiều hơn gấp đôi hay thậm chí gấp ba lần mà số tiền Thâm gia phải đóng góp....”

Wha ~~~~~!!!

Không nói không biết, khi xong lời giải thích trình bày của Xích Hạo Tín, ngay cả các gia tộc thân Thâm gia cũng không kìm được phải kêu thót lên vì số tiền thuế mà mình phải gánh chịu hằng năm.

Thực tế thì đám gia tộc thân Thâm gia Chu gia không phải không biết số tiền thuế mình phải gánh cao hơn khá nhiều so với Thâm gia, nhưng cho dù bất bình vẫn cố gắng kìm nén trong lòng, xem như không nghĩ tới sẽ không có chuyện gì xảy ra, và một khi điều thầm kín đang bị kìm nén đó bị người khác công khai công bố ra với khẩu khí bất bình thay cho họ, họ lập tức xuất hiện tâm lý bức xúc bất bình và càng lúc càng trướng đại hơn nữa.

Suy nghĩ kỹ lại, đúng thế, vì sao bọn tao phải gánh số tiền thuế lớn như thế này, trong khi doanh thu hằng năm của bọn ta không bằng một góc của tên có doanh thu nhiều nhất nhưng lại bỏ ra ít nhất.

Thực tế thì ngoại trừ Thẩm gia, cho dù là các gia tộc thân Thẩm gia và Chu gia đi nữa, khi nhìn thấy số tiền hằng năm mà mình phải đóng vào, cũng tuyệt đối không dễ chịu chút nào, chỉ là trước kia mang theo tư tưởng đó là điều hiển nhiên để tự thuyết phục bản thân nên không cảm thấy gì, nhưng lúc này càng nghĩ càng cảm thấy ảm ức và bất công, không ít người đã bắt đầu tỏ ra phản cảm với cách làm của Thẩm gia và Chu gia.

Mẹ kiếp, rốt cuộc bọn ta chấp nhận cúi đầu theo đuôi thậm chí quỳ rạp công nạp đầy đủ cho các người, rồi cuối cùng đổi lại được thứ gì chứ??? Vẫn chỉ là một sự bất công trong đối xử mà thôi.

“ và với các gia tộc có lập trường trung lập, chiếm chưa tới một phần năm trong tất cả các thế lực trong Sơn Hải thành, càng phải chịu mức thuế đáng sợ lên tới mười triệu linh thạch hằng năm ~~~!!!”

Xích Hạo Tín vừa nói vừa chỉ thẳng lên bảng danh sách ghi chú về các gia tộc trung lập trong Sơn Hải Thành, lớn tiếng nói: “ thoát đầu nhìn thấy số tiền thuế mà các vị gánh chịu ít hơn các gia tộc thân Thẩm gia, nhưng hãy nhớ kỹ, nếu như 100 gia tộc thân Thẩm gia phải gánh chịu ba mươi triệu tiền thuế chia đều thì đối với các gia tộc trung lập kia, trung bình 20 gia tộc phải gánh chịu số lên tới mười triệu linh thạch, một con số chỉ nghe sơ qua thôi cũng đã đổ mồ hôi hột, mọi người có thể hình dung ra tiền thuế đang đè lên đầu mình đáng sợ tới cỡ nào rồi nhĩ ~~???”

Tiếng nói đầy bất bình căm phẫn của Xích Hạo Tín tựa như ngọn lửa châm ngòi vào liều thuốc nổ khổng lồ, nhất thời tiếng gào thét đầy phẫn nộ và bất kỳ liên tục vang lên trên khán đài bởi các gia tộc có lập trường trung lập, không ngừng lớn tiếng chửi bới và nói ra những điều mà ngày thường mình phải nén nhịn nuốt trôi không dám thốt ra lời.

Không nghe không biết, đám người thân Thẩm gia đột nhiên cảm thấy, dường như, ít ra thì mình vẫn còn may mắn hơn đám người đáng thương kia

chứ nhi??

Không phải sao, ba mươi triệu chia đều cho một trăm gia tộc đi nữa, thì mỗi gia tộc trung bình chỉ đóng góp ba trăm ngàn linh thạch hằng năm. Còn hai mươi gia tộc kia tuy chỉ gánh có mười triệu, nhưng khi chia đều ra mỗi gia tộc hằng năm phải móc ra gần năm trăm linh thạch, gần gấp đôi con số các gia tộc thân Thảm gia phải đóng góp vào, thử hỏi có tức điên lên không chứ???

“ và tới cuối cùng, các gia tộc thiểu số có lập trường đối lập với Thảm gia và Chu gia, và điểm hình chính là Xích gia của tại hạ, phải gánh chịu mức thuế trên cả đáng sợ, chiếm hơn phân nửa số tiền thuế phải đóng góp cho triều đình hằng năm.”

Xích Hạo Tín với giọng điệu kích động giơ bốn ngón tay lên hét lớn: “ năm mươi triệu, vâng, gần hơn năm mươi triệu linh thạch mà các gia tộc có lập trường đối lập, chiếm chưa tới một phần mười tổng số gia tộc thế lực trong Sơn Hải thành này. Ủa, anh bỏ công sức ra kiếm tiền, chúng tôi cũng không ngoại lệ, tiền đâu phải từ trên trời rơi xuống mà có, chúng tôi cũng phải tốn biết bao mồ hôi công sức lao động, nhưng vì sao phải gánh chịu mức thuế đáng sợ như thế này, nếu như là các vị, các vị có chấp nhận nỗi sự bất công tới mức đáng sợ như thế này không???”

“ Đúng, không thể chấp nhận, không thể chấp nhận ~~~!!” “ Đả đảo, đả đảo lũ hút máu trên mồ hôi công sức của chúng ta ~~~~!!!!” “ Xích gia chủ, hãy nói đi, ngài có phương án gì khả thi cứ nói thẳng ra, chúng tôi sẵn sàng đứng về phía ngài ~~~~!!” “ Đúng, đúng, chúng tôi sẵn sàng đứng về phía ngài nếu như ngài có phương án hợp tình hợp lý ~~~!!”

Lũ người tuy đã bị lời nói của Xích Hạo Tín kích tới nổi nóng đầu lên, nhưng tuyệt đối không phải mấy tên trẻ trâu hề nóng đầu lên ai nói gì nghe lấy, nếu như phương án mà Xích Hạo Tín đưa ra không đủ sức thuyết phục,

thì tất cả lời nói của ông ta từ đầu tới thời điểm này đều biến thành một cái đánh rắm không hơn không kém mà thôi.

Xích Hạo Tín giơ cao hai tay lên trần an những người quá khích, trên môi lộ ra nụ cười đầy tự tin lớn tiếng nói: “ như mọi người đã biết, thành chủ phủ sắp tổ chức lễ bầu cử cho chức vụ chủ tịch hội thương nghiệp, nếu như vẫn tiếp tục để cho Chu gia đảm nhận chức vụ chủ tịch hội thương nghiệp, cho dù chúng ta cố gắng nỗ lực tới cỡ nào, cũng không thể thay đổi được cục diện bất công này. Cho nên

Tới rồi đây ~~~!!!

Không cần phải hỏi, Xích Hạo Tín chắc chắn sẽ kêu gọi mọi người bỏ rơi Chu gia quay sang ủng hộ mình đặc cử, chỉ là muốn biết đối phương sẽ dùng lợi ích gì thuyết phục mình mà thôi, tất cả đều nín thở vênh tai lên để nghe cho thật rõ lời nói tiếp theo của Xích Hạo Tín.

“ Xích mẫu có thể rất có trách nhiệm tuyên bố rằng, nếu như nhận được sự tín nhiệm và ủng hộ của tất cả mọi người, may mắn trở thành tân chủ tịch hội thương nghiệp của Sơn Hải thành, Xích mẫu sẽ hứa sẽ điều chỉnh toàn bộ mức thuế xuống mức chỉ còn một phần mười so với tổng doanh thu hằng năm của tất cả mọi người. Và trên hết, Xích mẫu cam kết mức thuế này sẽ giữ nguyên mãi mãi, mãi mãi không tăng thuế với bất kỳ lý do gì ~~!!”

Thay vì tiếng kêu thét vang lên, bầu không khí trong hội trường đột nhiên trở nên im lặng tới mức đáng sợ.

Những người có mặt tại hiện trường tựa như bị ai đó điểm huyết trở nên bất động như một bức tượng, ai nấy đều há hốc giương to đôi mắt ra hết cỡ với vẻ mặt như vừa nghe thấy chuyện khó tin nhất trên đời đã xảy ra ở

trước mặt nhìn chăm chăm vào Xích Hạo Tín đang ngẩng cao đầu đầy tự tin đứng trên sân khấu.

Wha ~~~~~!!!

“ Các cậu, các cậu có nghe rõ là Xích, Xích gia chủ vừa, vừa tuyên bố những, những gì không?? Không, không thể nào, không thể nào như thế được ~~~!!!” “ Tôi đang nằm mơ chẳng?? xin hỏi tôi đang tỉnh hay đang mơ vậy???” “ một, một phần mười tổng doanh thu, một phần mười tổng doanh thu, một phần mười tổng doanh thu, hay là do trước khi tới nơi này mình hơi quá chén, nên lúc này đang say xin nên nghe lộn những gì Xích gia chủ đang nói đúng không??? Có phải là ta đang say xin đúng không??”(Miệng đầy mùi rượu, chắc ngơixin thật rồi đấy.)

Nhất thời tiếng gào thét đầy kinh ngạc và tỏ vẻ nghi ngờ như muốn nổ tung cả hội trường.

Như đã nói, tuy phía triều đình không trực tiếp nhúng tay vào công việc thu thuế thương nghiệp và để cho chủ tịch hội thương nghiệp phụ trách. Nghe thì có vẻ như đang nắm thế chủ động, muốn định thuế bao nhiêu tùy thích nhưng thực tế không phải vậy.

Chủ tịch hội thương nghiệp phải tính toán suy nghĩ cân bằng số tiền thuế mà các gia tộc trong thành đóng góp hằng năm một cách kỹ càng, vì cho dù không trực tiếp chỉ định mức thuế mà mỗi gia tộc làm ăn kinh doanh phải đóng góp là bao nhiêu, nhưng phía triều đình có quy định rõ ràng số tiền thuế hằng năm mà ngôi thành này phải đóng góp.

Đặc biệt là những ngôi thành nằm sát biên giới như Sơn Hải thành, do nằm trong khu vực có thể xảy ra chiến sự thường xuyên, nên số tiền thuế thương nghiệp đánh vào Sơn Hải thành nhất cao, hằng năm lên tới cả trăm triệu linh thạch, và hơn ba phần tư số tiền này dùng để duy trì quân đội trấn

giữ ở biên cương, chỉ còn lại chưa tới một phần tư rơi vào túi triều đình mà thôi.

Và chủ tịch hội thương nghiệp, có trách nhiệm chỉ định áp đặt mức thuế cho tất cả các thành viên trong hội thương nghiệp làm sao kiếm đủ số tiền thuế theo quy định của triều đình hằng năm, và gia tộc nào đóng góp ít hơn, gia tộc nào đóng góp nhiều hơn, không nằm trong suy tính và quản lý của triều đình. Nói thẳng ra thì, triều đình chỉ phụ trách thu tiền, còn quá trình thu tiền như thế nào, chủ tịch hội thương nghiệp thích làm sao thì làm, miễn sao đừng để tiền thuế thu về ít hơn quá 10% so với quy định và không quá ba năm liền bị thâm hụt kiểu này.

Và khi có con số rõ ràng, chủ tịch hội thương nghiệp chỉ cần dựa vào đó cân nhắc tính toán áp đặt mức thuế miễn sao cuối năm thu về đủ con số mà triều đình quy định là hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ của mình.

Và trong trường hợp của Sơn Hải thành, với mức thuế quy định là trên cả trăm triệu, ngang bằng với mức thu nhập cả năm của gia tộc hùng mạnh nhất như Thẩm gia.

Nhưng điều đáng nói là, một gia tộc có thu nhập cao nhất bằng tổng số doanh thu của hầu như tất cả các gia tộc trong Sơn Hải thành cộng lại, chỉ đóng góp chưa tới mười triệu linh thạch hằng năm. Còn chín mươi triệu còn lại, tất cả đều bị tính hết vào đầu của các gia tộc còn lại, chỉ nhằm tính sơ qua thôi cũng đủ hiểu mức thuế đè lên đầu của họ đáng sợ tới cỡ nào rồi, nhất là đối với các gia tộc đối lập Thẩm gia và Chu gia, trong đó đại diện là Xích gia.

Nếu như nói Thẩm gia gánh 10% tổng số tiền thuế là mười triệu, các gia tộc thân Thẩm gia Chu gia gánh từ 30 %, các gia tộc phải gánh trên 10 %, tất cả cộng lại chỉ mới chiếm khoảng 50% tiền thuế, nghĩa là Xích gia và số

ít gia tộc đối lập còn lại phải gánh gần 50 % tiền thuế, tương đương với 50 triệu linh thạch hằng năm.

Thế lực đối lập, ngoại trừ Xích gia, chỉ còn lại một vài gia tộc nhỏ doanh thu hằng năm chưa chắc được một triệu linh thạch, nghĩa là cho dù bị đánh thuế trên trời, thực tế đóng góp cũng chả được bao nhiêu, nói thẳng ra thì, chính một mình Xích gia hầu như phải gánh gần hết bốn mươi triệu linh thạch tiền thuế.

Doanh thu thời hoàng kim của Xích gia khi đang chiếm phần lớn thị trường đan dược hằng năm chỉ đạt khoảng 70 – 80 triệu, thậm chí còn không bằng Thẩm gia vào thời điểm này, nhưng mỗi năm phải gánh hết bốn mươi triệu tiền thuế, đồng nghĩa mỗi năm chỉ thu về có 30- 40 triệu linh thạch, trừ hết các chi phí sinh hoạt hằng ngày, tiền lương nhân công, tiền mặt bằng này nọ, lợi nhuận hằng năm sợ chưa đạt được mười triệu linh thạch nữa là.

Một trong tam đại gia tộc hùng mạnh nhất Sơn Hải thành, hầu như độc chiếm thị trường đan dược (trước khi Thẩm gia nhảy vào cạnh tranh), lợi nhuận thu về hằng năm thậm chí không quá mười triệu linh thạch, nghe sao mà chua chát vô cùng.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 440: Nhất Dao Kết Liễu Của Xích Gia

“ Xích mẫu xin được khẳng định thêm lần nữa, nếu như nhận được sự tín nhiệm và ủng hộ của tất cả mọi người, có cơ hội trở thành tân chủ tịch hội thương nghiệp của Sơn Hải thành, Xích mẫu sẽ hứa sẽ điều chỉnh toàn bộ mức thuế mà tất cả các vị đang phải gánh chịu xuống mức chỉ còn một phần mười so với tổng doanh thu. Và mãi mãi không tăng thuế ~~~!!!”

Xích Hạo Tín lần nữa lớn tiếng tuyên bố, khẳng định quyết tâm của mình.

Sở dĩ những người có mặt tại hiện trường vẫn chưa dám tin tưởng vào lời tuyên bố của Xích Hạo Tín là vì, như đã nói trên, hằng năm Thảm gia chỉ đóng góp 10% tổng số tiền thuế, các gia tộc còn lại chiếm khoảng 40%, và 50% hầu như do mỗi mình Xích gia phải gánh.

Và nếu như Xích Hạo Tín thực hiện đúng như những gì đang cam kết, nghĩa là số tiền thuế mà cả Thảm gia và tất cả các gia tộc trong Sơn Hải thành đóng góp vào sẽ giảm xuống thậm chí chưa đạt tới 20%, tương đương 20 triệu so với tổng số 100 triệu tiền thuế quy định hằng năm của triều đình. Vậy thì số tiền thuế còn thiếu hụt đó sẽ lấy từ đâu, và những người có mặt ở đây bắt đầu hình dung ra rằng, Xích gia chắc chắn sẽ phải tự móc tiền túi ra lấp đầy vào 80% còn lại.

Thay vì mỗi năm chỉ đóng có 50 triệu nhưng giờ lại đội lên gần gấp đôi tương đương với 80 triệu, vậy Xích gia chủ động tranh giành chức chủ tịch

hội thương nghiệp để làm gì khi không những không mang lại lợi ích cho bản thân mà còn thiệt hại hơn gấp đôi nữa???

Tất nhiên, không ít người suy nghĩ sâu xa hơn lập tức hiểu ra vấn đề. Đúng là hằng năm Xích gia phải đóng góp nhiều hơn gấp đôi so với trước kia, nhưng nên nhớ rằng sắp tới Xích gia sẽ tung ra hàng loạt sản phẩm đan được có mức giá rất cao.

Như đã nhầm tính, doanh thu hằng quý của Xích gia có thể đạt tới một tỷ năm trăm triệu linh thạch, một năm tương đương sáu tỷ. Và nếu như bị Chu gia áp vào mức thuế 50 % như trước kia, số tiền phải đóng góp hằng năm tuyệt đối không chỉ là 40 hay thậm chí là 80 triệu, mà có thể trên ba tỷ linh thạch.

Tuy phía triều đình chỉ quy định Sơn Hải thành hằng năm đóng góp khoảng 100 triệu linh thạch, nhưng nếu như có thể thu thêm nhiều tiền thuế nữa, ai lại đi từ chối chứ??? Đặc biệt khi tiền thuế lên tới con số ba tỷ, càng không có lý do gì phải từ chối cả.

Tuy giúp triều đình thu thêm nhiều tiền thuế cũng không mang lại chút lợi lộc gì cho Chu gia, nhưng để giúp “đàn anh” của mình kìm hãm áp chế kẻ địch không đội trời chung, cho dù không mang lại lợi lộc cũng có lý do để Chu gia thẳng tay áp mức thuế cao nhất có thể vào đầu Xích gia. Huống chi nếu thực sự có thể giúp triều đình thu được nhiều tiền thuế hơn, ít nhiều cũng sẽ có ban thưởng ban xuống cho Chu gia, nên Chu gia càng không có lý do gì mà phải nương tay với Xích gia cả.

Đó cũng là lý do vì sao Xích gia chấp nhận “thiệt hại” gấp đôi so với trước kia, sống chết cũng phải giành được cái chức vụ chủ tịch hội thương nghiệp bằng mọi giá.

Chức vụ chủ tịch hội thương nghiệp nằm trong tay, đồng nghĩa Xích gia có thể tự chủ được sinh tồn và phát triển của bản thân, không nằm trong sự kiểm soát áp chế của bất kỳ ai.

Xích gia hoàn toàn có thể tự hạ mức thuế tổng thu nhập xuống mức thấp nhất còn 10 % như tất cả mọi người, hằng năm cùng lắm cũng chỉ cần bỏ ra khoảng 600 triệu thay vì trên ba tỷ nếu bị áp mức trên 50% khi chức vụ này nằm trong tay kẻ thù của mình.

Tất nhiên, thực tế thì Xích gia chắc chắn không cần phải móc ra đúng 600 triệu như quy định. Vì nói cho cùng, Sơn Hải thành là ngôi thành mà Triệu Thiên Cơ đã ban tặng cho Dương Kiệt, nói thẳng ra thì Sơn Hải Thành là của riêng của anh ta rồi.

Sở dĩ còn phải đóng thuế cho triều đình là vì Sơn Hải thành vẫn còn nằm trong phạm vi lãnh thổ của vương triều Thiên Ưng, nhận sự bảo hộ của vương triều, và để tránh bị nghi kỵ soi mói, nên vẫn tiếp tục nghĩa vụ đóng thuế hằng năm của mình cho triều đình.

Do chỉ là nghĩa vụ và để che mắt thiên hạ, nên Xích gia chỉ cần bỏ đủ một trăm triệu linh thạch tiền thuế theo quy định cho triều đình là đủ, không nhất thiết phải đóng đúng theo quy định ít nhất 10% tổng thu nhập như các gia tộc khác.

Và phía triều đình hay Triệu Thiên Cơ, chắc chắn sẽ không dám có ý kiến ý cò gì.

Đùa à, bố mày còn đóng thuế cho mày là mừng lắm rồi, còn dám chê ít chộc điên bố mày lên, trực tiếp tuyên bố ly khai không thèm đóng cho người đồng nào, để xem người làm gì được bố nào???

Tất nhiên, nói thì nói thế, thực tế thì có cho vàng Dương Kiệt cũng không dám công khai ly khai khỏi vương triều Thiên Ứng, ít nhất thời điểm này không dám.

Dương Kiệt hiểu, Triệu Thiên Cơ cũng hiểu, nên chắc chắn sẽ không có vấn đề không mong muốn xảy ra.

Và tất cả những điều nói trên, đều gói gọn hết vào việc Xích gia phải nắm giữ chức chủ tịch hội thương nghiệp trong tay mình, nếu không thì nói gì, làm gì cũng bằng thừa mà thôi.

Ngay sau khi lời tuyên bố của Xích Hạo Tín thốt ra, không chỉ những gia tộc trung lập hay thân Xích gia, ngay cả những gia tộc thân Thảm gia hay có ý định ngã về phía Thảm gia cũng động lòng vô cùng trước lời hứa hẹn của Xích Hạo Tín.

Nói cho cùng, sở dĩ đám gia tộc thế lực này theo sau vuốt đuôi cho Thảm gia và Chu gia, ngoại trừ lo sợ sự lớn mạnh của hai gia tộc kể trên, quan trọng nhất là lợi ích mà Thảm gia và Chu gia mang lại cho họ, trong trường hợp này là mức thuế hằng năm mà họ phải gánh chịu.

Và nếu như Xích gia có thể mang lại cho họ nhiều hơn gấp nhiều lần so với Thảm gia và Chu gia mang lại, vì sao lại không thể quay sang ủng hộ Xích gia nhỉ???

Như đã nói, trên đời này không có quan hệ đồng minh thuộc cấp mãi mãi, chỉ có lợi ích là trường tồn mà thôi.

Huống chi Xích gia còn mạnh miệng tuyên bố thêm câu, mãi mãi không tăng thêm thuế đối với các thế lực gia tộc trong Sơn Hải Thành.

Nếu như nói giảm thuế chỉ là phát súng khai nòng, mãi mãi không tăng thêm thuế mới chính là đòn chí mạng kết liễu sự ủng hộ của các thế lực có ý

định ủng hộ Chu gia tái đắc cử.

Chu gia có thể chấp nhận thiệt hại nhất thời, học thêm Xích gia chơi lớn giảm thuế tất cả mọi người xuống còn 10%. Nhưng việc giảm thuế này duy trì được bao lâu?? Một năm?? Hai năm hay ba năm???

Đợi tới khi giải quyết xong Xích gia, Chu gia chắc chắn sẽ tăng lại giá thuế như xưa, đôi khi vì muốn bù lại thâm hụt thời gian qua, thậm chí còn cố tình tăng thêm mức thuế lên cao hơn trước kia để uy hiếp các thế lực khác, ai muốn được hưởng lợi phải âm thầm chạy quan hệ quà cáp để được hưởng mức thuế ưu đãi, và quà cáp để mong nhận được mức thuế ưu đãi lần này chắc chắn không còn “ít” như trước kia nữa đâu.

Còn Xích gia thì sao, dám dùng danh nghĩa của cả gia tộc ra tuyên bố mãi mãi giữ mức thuế thấp nhất có thể, tuyệt đối không ai cho rằng đôi phương đang nói đùa, và với những gì Chu gia và Xích gia sẽ làm, cho dù là thẳng khờ cũng biết phải lựa chọn theo phe nào rồi.

Buổi thuyết giảng diễn ra nhanh chóng và kết thúc cũng nhanh không kém, chỉ là những gì cần nói cũng đã nói rồi, cần làm thì sau khi giành được thứ mình mong muốn chắc chắn sẽ làm, giờ quan trọng là chờ đợi tới ngày diễn ra bầu cử và kết quả khi công bố mà thôi.

Khách mời ai nấy đều mang theo tâm trạng do dự chưa quyết, nửa phần khích nửa lo ngại, đặc biệt là đám người thân Thẩm gia, vô cùng chán nản khó xử không biết nên kiên quyết với lập trường trước đó của mình hay biến chất chạy theo lợi ích đây.

Nội dung buổi thuyết giảng của Xích Hạo Tín nhanh chóng truyền tới tai của Thẩm Đại Hải và Chu gia chủ. Chu gia chủ mang theo dáng vẻ hốt hoảng sợ hãi xông thẳng vào Thẩm phủ để tìm gặp “đại ca” của mình cầu cứu cho chiếc ghế chủ tịch đang có nguy cơ bị bay màu bất kỳ lúc nào.

“ Phải làm sao đây?? Giờ phải làm sao đây Thảm đại ca, không ngờ tên khốn Xích Hạo Tín dám chơi trò này, mà sao hắn dám chơi trò diệt địch một ngàn mình thiệt tám trăm kia chứ??? Khôn nạn, đúng là khôn nạn mà ~~~~~!!!”

Chu gia chủ mồ hôi đầm đìa trên trán, dáng vẻ như người thất thần loạn trí không ngừng đảo qua đảo lại trước mặt Thảm Đại Hải, miệng không ngừng lầm bầm chửi rủa, khiến Thảm Đại Hải chóng mặt nhức cả đầu, có chút muốn một cước đá bay tên phế vật khỏi tầm mắt mình ngay tức khắc.

con heo mập này ăn " hồi lộ" quen rồi, vả lại doanh thu chủ yếu của Chu gia đến từ tiền hồi lộ hằng năm của các gia tộc, chỉ có số ít từ bất động sản(Chu gia không có kinh doanh thương nghiệp nhiều, chỉ vừa đủ chi tiêu hàng tháng), nếu như ghế chủ tịch hội thương nghiệp rơi vào tay Xích gia, chắc khác nào bị chặt đứt hai tay hai chân, không lo sợ bồi rồi mới là lạ ạ.

“ ôi dào, bình tĩnh nào, chuyện đâu còn có đó, cứ cuống quýt lên như thế cũng đâu giải quyết được vấn đề, hãy luôn giữ cho cái đầu lạnh và điềm tĩnh mới có thể tìm ra phương án tốt nhất giải quyết vấn đề.”

Mặc dù vô cùng chán ghét con heo mập ở trước mặt, nhưng không thể không lên tiếng trấn an an ủi, vì dù sao thì, lợi ích của hai gia tộc đang gắn liền với nhau, ít nhất trong khía cạnh thương mại là vậy, nếu như chưa tới bước đường cùng, Thảm Đại Hải không muốn vứt bỏ tên “ tiểu đệ” ngu xuẩn nhưng ngoan ngoãn nghe lời này.

Đừng nói là Chu gia chủ, ngay cả chính bản thân Thảm Đại Hải cũng không ngờ Xích gia lại có đủ khí phách để chơi chiêu “giết địch một ngàn, mình thiệt tám trăm”. Chỉ là khi suy nghĩ kỹ lại, cũng không phải là vô lý.

Như đã nói, sắp tới các sản phẩm đan dược của Xích gia tung ra thị trường, tuyệt đối thu về số tiền với con số trên trời, một con số mà ngay cả

Thẩm Đại Hải có thêm khát cũng không dám thấy tới vào thời điểm này.

Và nếu như không giành lấy quyền lực áp đặt tiền thuế thương nghiệp trong tay, chắc chắn sẽ ảnh hưởng cực lớn tới lợi ích của Xích gia sau này.

Một là Xích gia chấp nhận doanh thu bị giảm nửa, hai là tăng giá sản phẩm lên để bù vào số tiền thuế phải đóng, cho dù là một hay là hai, cũng không phải là điều mà Xích gia có thể chấp nhận được.

Chỉ là không ngờ Xích gia lại nghĩ ra phương pháp cao tay như thế này, khiến cả Thẩm Đại Hải và Chu gia chủ có chút trở tay không kịp.

Dừng xem lúc này lão tử ra bình thản còn lên tiếng trấn an tiểu đệ của mình, nhưng thực tế trong lòng đang như bị lửa đốt, nôn nóng sôi ruột cô cùng, lão đang đau đầu vì vẫn chưa tìm ra kế sách ứng phó thích hợp.

Giảm giá thuế không khó, nếu như muốn chơi, Thẩm gia có thể hỗ trợ Chu gia làm được điều đó một cách dễ dàng. Với tâm lý an phận không muốn thay đổi quá nhiều của đám đông, chỉ cần Chu gia đưa ra lợi ích ngang bằng với Xích gia, đám đông chắc chắn cũng sẽ tiếp tục ở lại ủng hộ người cũ thay vì đổi mới.

Nhưng đòn chí mạng của đối phương lại chính là lời hứa mãi mãi không tăng thuế. Một nhát kết liễu bất ngờ ngay cả Thẩm Đại Hải nhất thời cũng không tìm ra cách đối phó phù hợp.

Giờn hoai, mỗi năm bù lỗ gần 80 triệu linh thạch, Thẩm gia cắn cắn răng còn có thể duy trì một vài năm để hạ gục đối thủ, nhưng mãi mãi ư???

Ngoại trừ Thẩm gia cũng bán đan dược cao cấp với doanh thu tiền tỷ hàng năm, nếu không thì phải liên tục móc tiền túi ra bù lỗ vào như Xích gia định làm, chỉ có nước phá sản mà thôi.

Chẳng lẽ chấp nhận thua cuộc để cho chức chủ tịch hội thương nghiệp rơi vào tay của Xích gia sao???

Chỉ là Thẩm Đại Hải tuyệt đối không cam tâm và chấp nhận thất bại vào thời điểm này.

Trước khi biết được thái độ rõ ràng của Thẩm Thùy Vân đối với Xích gia, áp thuế, chính là thủ đoạn cuối cùng mà Thẩm gia đang nắm giữ để kìm hãm áp chế đối với Xích gia.

Nếu như ngay cả thanh kiếm đang kề lên cổ kẻ thù cũng vượt mất khỏi tầm tay, Thẩm Đại Hải có thể hình dung ra Xích gia sẽ lột xác hoàn toàn từ một con tôm tép thành một con rồng thần khổng lồ, tung bay lượn khúc trên trời cao, không ai có thể kìm hãm và kiểm soát nổi nữa.

Tất cả chỉ tại tên lỗ phu ngu xuẩn đó, nếu như không phải hắn, Thẩm gia hoàn toàn có thể ra tay giải quyết Xích gia còn trong trứng nước trước khi nó kịp đẻ ra và có cơ hội trưởng thành, chỉ vì Thẩm Đại Dũng “ thay mặt” Thẩm Thùy Vân chấp nhận sự quy hàng của Xích gia, đã khiến Thẩm Đại Hải rơi vào thế bị động, không thể ra tay giải quyết mối hậu họa khôn lường này.

Thẩm Đại Hải càng nghĩ càng muốn trực tiếp chạy tới trước mặt bóp cổ chết tên khốn Thẩm Đại Dũng.

Chính vì tên phế vật làm việc gì hỏng việc đó đó khiến mình phải rơi vào thế bí như thế này ~~~!!

PHÌ LŨ ĐẠI NÃO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 441: Về Bất Thường Của Thẩm Đại Hải

Tất cả mọi thứ đều diễn ra đúng như lịch trình đã định sẵn, cuộc bầu cử do chính thành chủ phủ tổ chức đã diễn ra đúng như những gì được Bàng Thống khẳng định.

Từ gia tộc tới thế lực bang phái và thương hội có làm ăn kinh doanh trong Sơn Hải thành, trực thuộc thành viên hội thương nghiệp Sơn Hải thành, đều trên tay một tấm thiệp được cho là phiếu bầu đã được chế tạo bằng phương pháp đặc biệt bởi thành chủ phủ, ngăn cấm triệt để hàng nhái hàng fake có thể xuất hiện trong phiếu bầu.

Vô cùng đơn giản, các thành viên trên tay thiệp mời, chỉ cần dùng bút ghi lên bề mặt tấm thiệp danh tánh người mà mình tín nhiệm muốn bầu cử, sau đó mang tấm thiệp này đi thẳng tới hội trường được xây dựng tạm thời ngay trước thành chủ phủ, bỏ thiệp đã ghi tên người mình ủng hộ vào trong một cái thùng gỗ đặt ngay trung tâm hội trường dưới sự canh gác cẩn mật bởi đội vệ binh thành chủ phủ là xem như hoàn thành nhiệm vụ, có thể quay về nhà chờ đợi ngày công bố kết quả diễn ra ba ngày sau đó nữa mà thôi.

Ngoài ra, để tránh bị nghi ngờ gian lận, đơn vị tham gia bầu cử có thể phái thuộc hạ thân tín tới canh gác ngay bên cạnh hộp đựng phiếu bầu cử, trực tiếp theo dõi xem có hành động gian lận tác động lên thùng phiếu bầu cử hay không.

Công khai, minh bạch rõ ràng, không ít người cảm thấy mới mẻ và thích thú với cách bầu cử mới lạ này.

Chỉ là tới lúc ghi tên người mình muốn ủng hộ lên tấm thiệp, không ít tỏ ra do dự khó xử, đặc biệt là các thế lực gia tộc thân Thẩm gia trước đó.

Nếu như là trước kia, họ sẽ không ngần ngại ghi tên của Chu gia chủ lên tấm thiệp trong tay, nhưng sau khi tham dự buổi lễ tranh cử cùng lời hứa hẹn mang lại lợi ích không phải ai cũng đủ sức phát lờ đi, lúc này tỏ ra bực bội khó xử vô cùng.

Tiếp tục tỏ lòng trung thành hay đi theo lợi ích mang lại?? đó là một lựa chọn không phải dễ dàng gì, đó đòi hỏi sự can đảm và quyết tâm cao độ tới đường nào mới có thể lựa chọn ra quyết định đúng đắn nhất cho bản thân (đám người đó cho là vậy).

Nhiều người sẽ cho rằng, thì cũng chỉ từ 300k giảm xuống còn 100k, chỉ vồn vện tiết kiệm được có 200k, có gì to tát nghiêm trọng quá đâu mà làm quá như thế này chứ???

Nhưng thực tế không phải vậy, nên nhớ rằng doanh thu hằng năm của các gia tộc thế lực tầm trung trở xuống vồn vện chỉ đạt chưa tới một triệu linh thạch, hai trăm ngàn linh thạch tương đương với một phần năm doanh thu cả năm, nếu như dùng số tiền này để sử dụng cho người trong gia tộc thì không nói, nhưng dùng để đóng góp cho triều đình mà không mang lại chút lợi ích gì cho bản thân ngoại trừ được mang tiếng làm tròn nghĩa vụ với triều đình, với vương triều quốc gia, thực tế không phải ai cũng cam lòng tự hào vì điều đó cả.

Nếu tất cả ai nấy đều tự nguyện vui vẻ hoàn toàn trách nhiệm và nghĩa vụ với đất nước của mình, thì lấy đâu ra cảnh hằng trăm hằng ngàn gia tộc lớn nhỏ của các vương triều trên đại lục Huyền Thiên bị xử tội chu di cửu tộc vì hành vi trốn thuế đâu chứ??

Nhưng cho dù do dự khó xử tới đâu, kết quả cũng phải có quyết định mà thôi.

Hít sâu vào hơi vào người để điềm tĩnh lại, không ít người bắt đầu dùng bút lông viết lên bề mặt tấm thiệp mà mình sẽ ủng hộ, sau đó trao tận tay cho một thuộc hạ thân tín mang tấm thiệp đã ghi chú xong đi thẳng tới hội trường bỏ “phiếu bầu cử” vào thùng bầu cử chỉ định.

Càng lúc càng có nhiều bóng người xuất hiện tại hội trường được xây dựng tạm thời trước thành chủ phủ và bỏ thiệp vào trong thùng, vệ binh phụ trách trật tự hoạt động hết công suất, đề phòng trường hợp có kẻ xấu trà trộn vào trong đám đông quấy phá và có hành vi gian lận tác động vào quá trình bầu cử.

Và theo lời khẳng định của phía Thành chủ phủ rằng, một khi bề mặt thiệp bầu cử đã ghi chú lên đó, sẽ không tài nào thay đổi nội dung trên đó được nữa, nên hoàn toàn quán triệt trường hợp giở trò gian lận như có kẻ khác lén lén cuớp lấy phiếu bầu cử trên đường di chuyển tới nơi tổ chức bầu cử của người phụ trách mang đi, sau đó sửa lại nội dung trên phiếu bầu và giả dạng thành người đi bỏ phiếu.

nên đã không xảy ra trường hợp Thâm gia hay Chu gia lén lén cho người mai phục trên đường di chuyển tới nơi bầu cử của các gia tộc để cuớp lấy phiếu bầu trong tay họ, hòng thao túng thay đổi kết quả cuộc bầu cử đang diễn ra.

Cuộc bầu cử đầy mới mẻ này diễn ra một cách náo nhiệt và chỉ mất có hai ngày, đã tiến tới giai đoạn kết thúc.

Sáng hôm nay, người đại diện của các thế lực gia tộc lớn nhỏ trong Sơn Hải thành đã bắt đầu tề tựu về trung tâm hội trường trước thành chủ phủ để

xem kết quả sắp được công bố sau ba ngày tiến hành bỏ phiếu bầu ra chủ tịch hội thương nghiệp mới cho Sơn Hải thành.

Ngay cả Thâm gia, Xích gia và Chu gia cũng không ngoại lệ, đích thân Thâm Đại Hải, Xích Hạo Tín và Chu gia chủ đã có mặt tại hội trường từ rất sớm, hồi hộp chờ đợi kết quả, mặc dù trong lòng cả ba đã hiểu rõ kết quả đang nghiêng hẳn về phía bên nào, nhưng lẽ như

Con người là vậy, khi chưa hoàn toàn trút hơi thở cuối cùng, trong lòng vẫn luôn mang đầy khát khao hy vọng được sống, vẫn chưa chịu nhắm mắt xuôi tay một cách dễ dàng.

Ngoài ra, ngoại trừ muốn biết kết quả bầu cử, Thâm Đại Hải còn muốn tận mắt chứng kiến một cảnh tượng hay ho thú vị sắp xảy ra.

Nghĩa tới điều đó, trên môi Thâm Đại Hải không tự chủ lóe qua nụ cười đầy nham hiểm.

Đúng là giờ lành, cổng sắt khổng lồ của thành chủ phủ từ từ mở ra, một đội vệ binh chia thành hai đội phân thành trái và phải từ bên trong phủ xông ra theo đội hình được sắp xếp sẵn và nhanh chóng di chuyển đứng ngay vị trí như đã được luyện tập chỉ định, tạo thành hai hàng dọc như binh sĩ đang đứng thành hai hàng chào đón tổng thống nguyên thủ sắp đi ngang qua vậy.

Tiếp theo sau đó là hình bóng Bàn Thống với bộ trang phục thành chủ cực kỳ sang trọng bắt mắt thêu đầy kim tuyến sắc sỡ không thua kém gì tắc kê hoa thay cho bộ nho phục nhàm chán mà hắn thường mặc xuất hiện cùng lão quản gia và một đội cận vệ cũng mặc bộ giáp sang trọng cao cấp hơn đội vệ binh thông thường hộ tống bảo vệ từ bên trong từ từ bước ra.

Tác giả từng nghe qua một câu ví von khá hay, có thể dùng để hình dung về hình tượng của Bàn Thống vào thời điểm này chính là: Mặc long bào

trên người cũng không chút vẻ gì giống một vị vua cả.

Cộng thêm đám cận vệ với giáp bộ bóng bẩy đi theo phía sau hộ tống như hộ tống tổng thống như thực tế chỉ để làm màu cho sang(với thực lực của Bàng Thống, không biết là ai phải bảo vệ ai nếu như có chuyện xảy ra đây), quả thật là khôi hài quá đi.

Nhìn thấy Bàng Thống vừa bước ra vừa vẫy tay với đám đông có mặt tại hội trường, Thẩm Đại Hải chỉ cười lạnh.

Cứ pha trò diễn hề đi, lát nữa để xem ngươi có còn cười nổi diễn nổi nữa không!!

Bàng Thống cùng đám “lâu la thuộc hạ” nhanh chóng di chuyển tới bàn ghế ngồi đã được bố trí sẵn dành riêng cho hắn, mang theo vẻ mặt hài lòng ngồi xuống trước chiếc bàn đã bày đủ trái cây rượu thịt, trông giống như đang tổ chức tiệc ăn uống chứ không phải lễ công bố kết quả bầu cử vậy.

Cầm lấy ly rượu đầy đã được quản gia rót sẵn nhâm nhi một ngụm xong, miệng lộ nụ cười lớn tiếng tuyên bố: “ Tiến hành công bố kết quả phiếu bầu đi nào ~~~~!!!”

“ tuân lệnh ~~~~~!!!”

Quản gia sẽ là người phụ trách đếm phiếu bầu, nhanh chóng bước tới bên cạnh hộp gỗ ở khu vực trung tâm cùng một cận vệ hỗ trợ khác.

Quản gia từ trong túi áo rút ra một chiếc chìa khóa màu bạc, dùng để mở ổ khóa đang khóa niêm phong lại nắp thùng gỗ đựng đầy phiếu bầu trong đó ra.

Cạch ~~~~~!!

Chìa khóa tra vào ổ và dễ dàng mở khóa, quản gia cầm lấy ổ khóa giao cho cận vệ đứng bên cạnh, đích thân tự tay mở nắp thùng ở trước mặt ra, chỉ thấy trong thùng lúc này đã chứa đầy gần hơn một trăm bốn mươi mấy lá phiếu bầu, đại diện cho một trăm bốn mươi thành viên trong hiệp hội thương nghiệp của Sơn Hải thành, tất cả đều đã bỏ phiếu đầy đủ không thiếu một ai.

“ Xích Hạo Tín, một phiếu ~~!” “ Xích Hạo Tín, hai phiếu ~~~~!” “ Xích Hạo Tín

Quản gia bắt đầu rút từng tờ thiệp đã ghi tên người được bầu chọn lên đọc lớn, lập tức có người ở bên cạnh dùng bút ghi chép lại kết quả từng tờ phiếu, và lá phiếu đã đọc xong sẽ đưa sang cho cận vệ bên cạnh cất giữ sang một bên.

Cái tên Xích Hạo Tín vang lên hầu như từ đầu tới cuối, sắc mặt của Chu gia chủ ngày càng trở nên khó coi sau mỗi lần đọc tên trên phiếu bầu của quản gia.

Mẹ kiếp, gần hơn hai chục phiếu đã đọc xong, thế mà tên của Chu gia chủ chỉ được đọc ra đúng một lần.

Nghĩa là hơi hai mươi người bầu chọn ban đầu, đã có mười chín người ủng hộ Xích Hạo Tín, còn bản thân lão chỉ vồn vện có mỗi một người bỏ phiếu bầu cho.

Trong lòng biết rõ kết quả là một chuyện, nhưng khi kết quả được công khai đọc to ra trước thiên hạ lúc này, chẳng khác nào từng cái tát cực mạnh tát sưng mặt Chu gia chủ lên cả.

Nếu như thua trong thế giằng co còn đỡ, còn đảng này Chu gia chủ có chút muốn kiếm cái lỗ nào đó chui thẳng vào đó để tránh xấu mặt trước

thiên hạ quá đi.

Đối lập với Chu gia chủ chính là vẻ mặt đầy hài lòng của Xích Hạo Tín nhưng trong lòng cảm thán vô cùng, đúng như Bàng tiên sư dự đoán, con người đúng là đại đa số đều sống vì lợi ích chứ có bấy nhiêu người sống vì tình cảm.

Quá trình công bố phiếu bầu vẫn tiếp diễn và nhanh chóng vào giai đoạn cuối.

Thực tế vào thời điểm này không cần phải tiếp tục đọc phiếu cũng đã biết được kết quả chiến thắng giành cho ai rồi.

89 -4 ~~!!

Xích Hạo Tín phía trước Chu gia chủ phía sau.

Với phiếu bầu chỉ hơn một trăm bốn mươi mấy lá như đã nói trước đó, Xích Hạo Tín chỉ cần đạt hơn tám mươi phiếu bầu đã có thể giành được chiến thắng rồi, hướng chi vừa mới đi được hơn nửa mà đã đạt tới tám mươi chín phiếu tuyệt đối.

Nếu như không phải bị Thẩm Đại Hải kéo lại, Chu gia chủ đã bỏ về từ lâu rồi, ở lại chỉ tổ làm trò cười châm biếm cho thiên hạ mà thôi.

Thái độ và hành động của Thẩm Đại Hải nhanh chóng gây sự chú ý của Xích Hạo Tín, ông ta khẽ dúm mày tỏ ra cảnh giác thận trọng trước đối thủ truyền kiếp đáng sợ này.

Thua đứt đuôi tới nơi mà đối phương tỏ ra thản nhiên bình tĩnh như thế này tuyệt đối có vấn đề.

Đáp lại sự nghi ngờ của Xích Hạo Tín chỉ là nụ cười lạnh của Thẩm Đại Hải.

Đã tới thời điểm này, lão cũng chẳng sợ đối phương nghi ngờ hay nhận ra điều gì bất thường cả, vì lão tỏ ra vô cùng tự tin với kế hoạch sắp diễn ra của mình.

Âm mưu và kế hoạch của Thẩm Đại Hải sẽ là gì nhỉ????

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 442: Âm Sát !!

Toàn bộ phiếu trong thùng bầu cử nhanh chóng được kiểm xong, kết quả đã quá rõ ràng, Bàn Thống mang theo vẻ mặt hài lòng từ trên ghế ngồi đứng bật dậy, bốn cận vệ cấp cao vô cùng có trách nhiệm lập tức theo chân hắn bước thẳng tới đứng ngay trước mặt đám đông “khán giả” đứng đầy ở trước mặt, hắn giơ cao hai tay cười lớn tuyên bố: “thưa quý vị, cuộc bầu cử lần này được tổ chức một cách đầy chuyên nghiệp, quá trình diễn ra một cách công khai minh bạch, chắc mọi người sẽ không có ý kiến đối với kết quả cuối cùng của cuộc bầu cử rồi chứ gì??? Vậy thì, bọn thành chủ tuyên bố

“ Chết này ~~~~~!!!”

Trong lúc Bàn Thống đang dồn hết mọi tập trung về phía trước, đột nhiên phía sau lưng vang lên tiếng hét nhỏ như một muỗi bay ngang qua, nhưng không khó để một kẻ mạnh Xuất Khiếu như Bàn Thống nghe rõ được giọng nói đó tràn đầy sát khí pha lẫn sự phản kích tột độ đó.

“ cần” “kẻ mà ta đang chờ chính là ngươi đây ~~~!!” “ Cái gì ~~~~~!!”

Nhìn thấy một tên “ cận vệ” thân tín nhất luôn kề bên phía sau hộ tống thành chủ đột nhiên áp sát ngay sau lưng "sếp" của mình, đã thế trên tay còn xuất hiện thêm một cây búa nhỏ gọn như sắc nhọn có thể đâm thủng bất kỳ kim loại trên đời này, không chút do dự, động tác đầy quả quyết nhanh như tia chớp đâm thẳng vào vị trí hậu tâm của mục tiêu ở phía trước.

Xích Hạo Tín này giờ vẫn tập trung cảnh giác tột độ xung quanh, lúc này nhìn thấy có người tấn công lập tức lên tiếng gào thét để cảnh báo, chỉ là câu cảnh báo còn chưa dứt câu, Bàng Thống tựa như mọc thêm đôi mắt sau lưng, trước khi mũi bí thủ kịp chạm trúng vào da thịt của mình, cơ thể như bị bẻ cong thành góc 90 độ sang bên phải, nhường qua cây bí thủ trong gang tấc.

“ không hay ~~~~~!!!”

Nhất kích bất thành, sắc mặt của “ sát thủ” lập tức trầm xuống, không chút do dự chần chừ, tranh thủ Bàng Thống chưa kịp xoay trở, hấn lập tức thu lại đòn đâm, cơ thể nhanh như tia chớp nhảy lùi về phía sau, sau khi tạo khoảng cách tự cho là an toàn, lập tức tung người lên không trung hướng thẳng về phía cổng thành phía tây lao thẳng về phía trước để bỏ trốn khỏi hiện trường.

Không biết là do tên sát thủ quá tự tin vào tốc độ bỏ trốn của mình hay đầu bị cửa kẹp qua hay gì, không len lỏi vào trong đám đông mà trực tiếp phoir mình trên không trung, một mục tiêu rõ ràng to lớn như thế, sao có thể bỏ lỡ được chứ???

Trong lúc Xích Hạo Tín thầm thở phào nhẹ nhõm, Thảm Đại Hải phần nộ bất cam và sự ngơ ngác hoảng hốt của đám đông, Bàng Thống ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào bóng người đang dần thu nhỏ lại và có thể biến mất trong tầm nhìn bất kỳ lúc nào, miệng cười lạnh nói: “ chạy??? Bộ người tưởng đây là cái chợ, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao??? Quay lại cho ta, Tỏa Thiên Liên Hoàn Xích, mở ~~~~~!!!”

Chúu chúu ~~~~~!! “ Cái gì??? Không ~~~~~!!!”

Ngay sau tiếng hét của Bàng Thống, trên không trung lập tức xuất hiện một lỗ hổng màu đen khổng lồ, vô số sợi dây xích dạng khí tựa như những

con trăn khổng lồ từ phía sau lỗ đen phóng thích ra, nhanh như tia chớp trườn tới khóa chặt tên sát thủ đang bỏ chạy thực mạng trên không trung.

Dưới tiếng gào thét đầy kinh hãi, tay sát thủ bị những sợi dây xích dạng khí xích chặt như bó bánh trung, không chỉ cơ thể không thể động đậy, ngay cả chân nguyên trong cơ thể cũng có cảm giác như bị phong tỏa không thể kiểm soát được nữa, trực tiếp từ trên không trung lao thẳng xuống mặt đất như thiên thạch đâm xuống hành tinh vậy.

Rầm ~~~~~ rầm ~~~~~ rầm ~~~~~ rầm
~~~~~!!!!

Tiếng va đập và vỡ nát của các tòa kiến trúc xung quanh khu vực tên sát thủ rơi xuống vang động cả Sơn Hải thành, tất nhiên không thể thiếu những tiếng gào thét thất thanh của người dân sống ở gần đó, họ quá hoảng hốt kinh hãi trước “tai nạn” bất ngờ xảy ra ở trước mắt.

“hê hê, cái này, có chút vượt ngoài dự tính.” Nhìn thấy đám hỗn loạn gà bay chó chạy ở phía xa, Bàng Thống cũng cảm thấy chột dạ, nhanh chóng chuyển đổi đề tài, quay đầu về phía đám vệ binh vẫn còn đang ngơ ngác sững sờ chưa kịp hoàn hồn hét lớn: “Người đâu, còn không mau chạy tới nơi tên khốn trời đánh đang nằm bất động bắt trời về đây cho bổn thành chủ hả???”

“tuân, tuân lệnh ~~~~~!!!” “Mau, mau đi bắt trời tên sát thủ gan cùng mình dám hãm hại thành chủ đáng kính của chúng ta ~~~!!” “đúng đúng, phải hành hình tra tấn tên khốn trời đánh đó mới có thể trút bớt cơn căm phẫn đang xâm chiếm trong đầu ta ~~!!” “Còn nữa, chắc chắn hẳn có đồng phạm, phải tra khảo mọi thông tin từ tên khốn trời đánh, đánh bắt cả mẹ mới đánh”

Sau mệnh lệnh hồi thúc của thành chủ, đám vệ binh nhanh chóng định thần hoàn hồn, ai nấy đều tỏ ra tích cực háo hức miệng hô vang khẩu hiệu hùng hổ lao thẳng về phía tên sát thủ từ trên không trung rơi xuống để bắt tội phạm về trị tội.

Đám vệ binh này không thể không làm ra vẻ tích cực, mẹ kiếp, kẻ lạ mặt trà trộn vào đội ngũ của mình mà không ai phát hiện ra, thậm chí để thành chủ bị ám sát ngay trước mặt mình mà cả đám không có một chút phản ứng gì cả, tuyệt đối là sai lầm không thể nào chấp nhận được, nếu như "sếp" nổi giận trách tội xuống có mà ăn đủ, nên lúc này phải chuộc tội bằng thái độ làm việc tích cực hết mình, hy vọng có thể lấy lại điểm trong mắt "sếp" của mình.

Thì ra tên ám sát Bàn Thông lúc này chính là sát thủ của Huyết Sát Lâu đã được Thẩm Đại Hải thuê để nhử đi cái gai trong mắt mình của lão. Và tên sát thủ đã vô cùng khôn ngoan khi dịch dung trà trộn vào thành viên đội cận vệ trong thành chủ phủ, chờ đợi thời cơ lợi dụng sơ hở mất cảnh giác của mục tiêu tung đòn nhất kích tất sát.

Và buổi công bố kết quả bầu cử, chính là cơ hội ngàn vàng dành cho tên sát thủ này.

Lợi dụng lúc mục tiêu mãi mê tập trung vào đám đông ở phía trước, tên sát thủ nhanh nhẹn áp sát tới gần Bàn Thông, chuẩn bị tung đòn kết liễu giải quyết mục tiêu ở trước mắt.

Chỉ là với đầu óc của Bàn Thông, tất nhiên là nghĩ ra rằng Thẩm Đại Hải chắc chắn sẽ không bao giờ cam tâm chấp nhận thất bại, bản thân không đủ sức ra tay với mình hoàn toàn có thể bỏ tiền ra thuê sát thủ để thay lão làm công việc đó, chẳng phải Dương Kiệt trước kia cũng từng suýt mất mạng mấy lần bởi đám sát thủ của Huyết Sát Lâu sao??

Nên tuy bề ngoài tạo ra dáng vẻ mặt cảnh giác lộ ra sơ hở chính là để dụ con chuột nhất đang ẩn trốn trong bóng tối lộ diện ra khỏi ánh sáng, nên mới có cảnh sát thủ ám sát bất thành phải bỏ trốn và bị tóm gọn tại chỗ.

Mẹ kiếp, định chơi trò bắn thiu với bố mày hả?? Các người còn non và xanh lắm.

Bàng Thống mỉa mai chế giễu cười lạnh nhìn chằm chằm về phía Thẩm Đại Hải, như muốn khiêu khích đối phương vậy.

Mặc dù trong lòng hoang mang phần nộ vô cùng, Thẩm Đại Hải vẫn cố gắng giữ vẻ mặt bình thản như mọi chuyện vừa xảy ra không liên quan gì tới mình vậy.

Đối phương biết mình là chủ mưu thì đã sao nào?? Không có bằng chứng kết tội, cho dù là thành chủ đi nữa, cũng không thể tùy tiện ra tay với các gia tộc trong thành (trừ khi tên thành chủ nóng đầu không quan tâm hậu quả phải gánh chịu).

Tuy tên khốn trước mặt là tên điên làm việc không nghĩ tới hậu quả, nhưng Thẩm Đại Hải có thể khẳng định rằng đối phương dường như vẫn còn nghi kỵ điều gì đó chưa thể ra tay với mình, nên tạm thời không cần phải lo lắng tới an nguy của bản thân quá nhiều.

Còn vấn đề sát thủ rơi vào tay của Bàng Thống sẽ khai mình ra, càng không cần phải lo. Sát thủ chuyên nghiệp của Huyết Sát Lầu, cho dù bị tra tấn hành hình dã man tới cỡ nào, cũng đừng moi ra được thông tin từ trong miệng chúng, huống chi sát thủ chỉ nhận nhiệm vụ do phía trên ban xuống, hoàn toàn không biết một chút thông tin liên quan tới khách hàng, nên càng không có lý do gì phải lo sợ cả.

Kết quả bầu cử nhanh chóng được công bố, Xích Hạo Tín chính thức trở thành tân chủ tịch hội thương nghiệp dưới sự ủng hộ nhiệt tình của đám đông và sự bất cam tột độ của Chu gia chủ.

Nhưng kết quả đã quá rõ ràng, cho dù bất cam cỡ nào, Chu gia chủ cũng phải cắn răng móc ra “cây gậy quyền lực” chuyển giao qua cho Xích Hạo Tín.

Buổi bầu cử đã kết thúc, nhưng đám đông vẫn chưa chịu tan đi, ai nấy đều tỏ ra hào hứng nán lại hội trường để xem xem vị tân thành chủ sẽ xử lý tên tội phạm dám cả gan chạm vào móng cạp đang bị vệ binh dẫn giải về.

Đồng thời không ít người tỏ ra kinh hãi trước thực lực đáng sợ do Bảng Thống bộc lộ trong lúc triệu hồi liên hoàn xích tóm gọn tên sát thủ, và theo cảm nhận của họ, thực lực cảnh giới của vị tân thành chủ ít nhất phải đạt tới cảnh giới Xuất Khiếu.

Kẻ mạnh Xuất khiếu???!!!!

Kẻ mạnh Xuất Khiếu đừng nói là ở một cái nơi chim không đẻ nổi trứng như Sơn Hải thành, ngay cả trong vương thành muôn gặp mặt cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Kẻ mạnh Xuất Khiếu, cho dù là Ứng Hoàng đứng trước mặt người ta, cũng phải tỏ thái độ tôn trọng khách sáo.

Chỉ là không thể nào hiểu nổi một kẻ mạnh Xuất Khiếu lại cam tâm tình nguyện trở thành thành chủ của một ngôi thành tầm trung nằm trong khu vực nghèo khổ ngay biên cương như Sơn Hải thành nhỉ???

Có vấn đề, chắc chắn là có vấn đề ~~!!!

Đồng thời, tất cả mọi người đã hiểu ra vì sao Thảm Đại Hải bị vị tân thành chủ này áp chế thậm chí là sỉ nhục mà rầm cũng không dám đánh lấy một cái, thậm chí phải cúi đầu nhin nhục vẫy đuôi lấy lòng sợ đối phương, thì ra là lão ta ngay từ đầu ở biết rõ thực lực đáng sợ của người ta đây mà.

Tất nhiên cũng có không ít người thầm thở phào nhẹ nhõm và cảm thấy mình vẫn còn may mắn khi kịp thời “ thay đổi trận địa”, nếu cứ ngu xuẩn tiếp tục theo phe Thảm gia chống lại vị thành chủ có thực lực đáng sợ này, sợ có ngày chết như thế nào còn không hay nữa.

Không ít lúc này khi nhìn vào Thảm Đại Hải tỏ vẻ mỉa mai chế giễu như muốn nói lão không tự lượng sức mình khi đối đầu với một kẻ thù đáng sợ.

Cho dù Thảm gia có Thảm Thùy Vân chống lưng đi nữa, nhưng nước xa không cứu được lửa gần, chỉ cần không trực tiếp đụng vào người thân máu mủ của Thảm Thùy Vân, chắc gì người ta có thời gian và hứng thú đứng ra bảo vệ bao che cho mấy tên họ hàng xa xôi như Thảm Đại Hải chứ??

Đó là chưa kể Xích gia đã “đầu quân” cho Thảm Thùy Vân, với một tên “tiểu đệ” có thể mang lại lợi ích to lớn cho mình với một họ hàng thân thích “ nghèo khó” chỉ mang lại phiền phức cho mình, Thảm Thùy Vân đứng về phía bên nào còn là cả một vấn đề rồi.

Và quan hệ giữa Xích gia và thành chủ, đã rõ như ban ngày, chỉ thiếu điều quỳ xuống kết bái huynh đệ trước thiên hạ mà thôi.

Thiên thời, địa lợi thậm chí nhân hòa đã hoàn toàn chuyển hướng quay sang ủng hộ Xích gia, còn không biết đổ vốn vào đầu tư " cổ phiếu tiềm năng" mới này, quả thật có lỗi với bản thân quá đi.

Trong lúc chờ đợi “ tội phạm” bị dẫn giải về, đôi mắt của Thảm Đại Hải lóe qua sát khí, trong lòng cười lạnh trước cảnh đám lâu la phế vật đang vây

quanh Xích Hạo Tín buông lời chúc mừng tâng bốc để lấy lòng vị tân chủ tịch hội thương nghiệp.

Lũ khốn nạn gió thổi chiều nào ngã theo chiều đó kia, sẽ có lúc các người hối hận vì sự vô sỉ ngày hôm nay.

PHÌ LỮ ĐẠI NÃO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 443: Kim Thiên Thoát Xác

Không để mọi người chờ đợi quá lâu, đám vệ binh nhận nhiệm vụ đi áp tải tội phạm đã nhanh chóng quay trở về bẩm báo.

Chỉ là, ngoại trừ bộ trang phục vệ binh đang cầm trên tay của đội trưởng đội vệ binh, không thấy bóng dáng của tên tội phạm bị lôi kéo về như tượng tượng của mọi người.

“bẩm, bẩm thành chủ, khi thuộc hạ dẫn người tìm tới vị trí tội phạm bị bắt trói, chỉ phát hiện bộ đồ vệ binh này nằm trong những sợi dây xích dạng khí mà thôi, ngoài ra không thể tìm thấy hình bóng của bất kỳ ai cả, tên tội phạm tựa như bị bốc hơi trong không khí rồi vậy.”

Đội trưởng mang theo vẻ mặt hoang mang bối rối vội vã lên tiếng báo cáo lại toàn bộ sự việc.

Không ít người ở xung quanh sau khi nghe xong lời bẩm cáo của đội trưởng không kìm được hít hơi lạnh và kêu thét lên vì cảnh tượng kỳ dị trong lời đối phương.

Mặc dù không phải đích thân bị trói thử, nhưng ai nấy đều có thể cảm nhận được sự đáng sợ của những sợi dây xích dạng khí do Bàn Thống triệu hồi ra lúc nãy, một khi bị khóa chặt có mà chạy đằng trời, thế mà rốt cuộc tên thủ phạm vẫn bỏ trốn một cách dễ dàng, chẳng lẽ tên thủ phạm đó là ma???

Bàng Thống chỉ khẽ ngo người một vài giây rồi bùng tỉnh lại. Không như những suy nghĩ nông cạn kém hiểu biết của đám người xung quanh, Bàng Thống lập tức hiểu ra vấn đề và nguyên nhân vì sao đám vệ binh tay không trở về.

Tên sát thủ lúc này không phải là thực thể, mà chỉ là nguyên thần của đối phương mà thôi. Còn thực thể của đối phương, chắc trước đó chỉ trà trộn trong đám đông cách hiện trường không xa, dùng ý trí điều khiển nguyên thần ám sát Bàng Thống từ xa.

Khi đạt tới cảnh giới Xuất Khiếu, người tu luyện đã có thể tách rời nguyên thần của bản thân khỏi cơ thể, nguyên thần có thể trở thành một trợ thủ đồng minh sát cánh chiến đấu bên chủ thể.

Thế là rõ cả rồi, mình cũng thắc mắc vì sao một tên sát thủ chuyên nghiệp lại phạm phải một sai lầm sơ đẳng, trong lúc bỏ trốn phơi bày cái cơ thể to lớn ra để bị tóm gọn một cách dễ dàng, thì ra là đối phương cố tình làm thế, lợi dụng mọi người dồn hết sức tập trung vào nguyên thần đang bỏ trốn, còn bản thể đang trà trộn trong đám đông đã lén lén rút khỏi hiện trường một cách an toàn, một kế kim thiền thoát xác hoàn hảo đây mà.

kế hoạch diễn ra hết sức đơn giản, ngay sau khi nguyên thần tiến hành ám sát Bàng Thống bất thành bỏ trốn, nhưng chấp nhận trở thành mục tiêu bị bắt trói bởi Tỏa Thiên Liên Hoàn Xích của Bàng Thống để thu hút toàn bộ chú ý về phía xa, chủ thể lập tức âm thầm rút lui an toàn và tiến hành cưỡng chế thu hồi nguyên thần quay ngược trở lại vào cơ thể, nên mới xuất hiện cảnh đám vệ binh khi chạy tới hiện trường không còn nhìn thấy bóng dáng của tội phạm mà chỉ có thể mang về bộ quần áo mà đối phương mặc trên người lúc này.

Tuy tên sát thủ đã bỏ trốn, nhưng Bàng Thống biết rõ đối phương tuyệt đối không dễ chịu chút nào.

Nguyên Thần xuất khiếu hỗ trợ chủ thể chiến đấu, nếu như bị chấn thương hay thậm chí vỡ nát, tuyệt đối không phải là điều hay ho gì. Tuyệt đối có thể từ một CEO lâu năm bị một cước giáng xuống thành một anh nhân viên vệ sinh, và mãi mãi không có cơ hội ngóc đầu lên nổi.

Tuy nguyên thần của tên sát thủ không bị dính đòn sát thương nào, nhưng cưỡng chế thu hồi trong lúc bị khóa chặt bởi những sợi dây xích khí của Bàn Thống, tuyệt đối không dễ chịu chút nào, không tốn một thời gian dài tịnh dưỡng, cũng đừng mong hồi phục lại được.

“ truyền lệnh bốn thành chủ xuống, phong tỏa toàn bộ Sơn Hải thành, truy quét tất cả mọi góc gạch trong thành, truy tìm ra thủ phạm bằng mọi giá ~~~!!!”

Giọng nói đầy sát khí của Bàn Thống vang lên, khiến tất cả những người có mặt tại hiện trường không kìm được phải biến sắc, đồng thời ai cũng có thể cảm nhận được quyết tâm và cơn phẫn nộ của vị thành chủ đáng sợ này.

Phong tỏa toàn thành?? Sơn Hải thành từ lúc hình thành tới giờ, đã phải phong tỏa thành để truy tìm tội phạm như thế này đâu kia chứ??

Từ trong việc này có thể thấy rõ uy quyền và phong cách mạnh mẽ cứng rắn của vị tân thành chủ, hoàn toàn khác xa so với những tên thành chủ có phong cách mềm mỏng yếu đuối trước kia đây chứ.

Thực tế thì Bàn Thống biết rõ cho dù có phong tỏa toàn thành, phái binh truy quét cũng không tài nào tìm ra được tên sát thủ đang lẩn trốn đâu đó trong thành.

Và cho dù binh sĩ có may mắn tìm thấy nơi ẩn trốn của sát thủ thì đã sao nào?? Dám cả gan ra tay ám sát một kẻ mạnh Xuất Khiếu như Bàn Thống,

thực lực của tên sát thủ chắc chắn phải lớn mạnh không kém, cho dù không bằng đi nữa, cũng không thể cách biệt quá nhiều.

Và với thực lực của đám vệ binh cao nhất cũng chỉ đạt tới cảnh giới tiên thiên, cho dù huy động tất cả quân đội trong thành, chỉ sợ không thể chạm vào tay áo của người ta nữa là.

Còn đợi tới khi binh sĩ báo tin về cho Bàng Thống đích thân ra tay, sợ còn chưa kịp chạy tới hiện trường, người ta đã bỏ trốn từ lâu rồi.

Một việc làm trông thì có vẻ như vô nghĩa, nhưng Bàng Thống lại không nghĩ vậy. bắt sát thủ thì chắc chắn đừng hy vọng gì rồi, nhưng dùng hành động này để răn đe dẫn dắt các thế lực trong Sơn Hải thành, để chúng biết rõ ai mới là chủ nhân đích thực của Sơn Hải thành, ai mới là người bất khả xâm phạm nắm quyền sinh sát trong tay, các người muốn làm gì cũng phải suy nghĩ thật kỹ có hứng chịu nổi cơn thịnh nộ của vị chủ nhân của Sơn Hải thành này hay không.

Đó mới chính là mục đích chính của mệnh lệnh phong tỏa Sơn Hải thành truy tìm tội phạm của Bàng Thống.

Vệ binh thành chủ phủ nhận lệnh hối hả tiến hành phong tỏa Sơn Hải thành và tích cực càn quét tất cả mọi ngõ ngách để truy tìm tội phạm.

Lễ nhậm chức tân chủ tịch hội thương nghiệp vẫn tiếp tục tiến hành, Xích Hạo Tín đứng lên nhậm chức và tuyên bố áp thuế toàn bộ sản phẩm xuống còn một phần mười như lời hứa trước khi tranh cử, dưới tiếng reo hò ủng hộ của tất cả những người có mặt tại hiện trường, ít nhiều xóa bỏ đi nỗi nom nớp sợ hãi do Bàng Thống mang lại, buổi công bố kết quả diễn ra và kết thúc trong thành công mỹ mãn.

Mặc dù tỏ ra thất vọng với kết quả nhận được, nhưng Thẩm Đại Hải hiểu rõ hôm nay mới chỉ là khúc dạo đầu, thất bại trong ngày hôm nay, chỉ càng khiến phía Huyết Sát Lầu phái sát thủ có thực lực đáng sợ hơn nữa tới hoàn thành nhiệm vụ.

“ thanh danh” mấy ngàn năm của Huyết Sát Lầu, tuyệt đối không thể bị phá hủy bởi một mục tiêu chỉ mới đạt tới cảnh giới Xuất Khiếu như Bàn Thống được.

Đừng nhìn Xích Hạo Tín lúc này trông có vẻ vinh quang bất khả xâm phạm, thực tế tất cả đều dựa vào kẻ đang nắm giữ chức vụ thành chủ là Bàn Thống, chỉ cần Bàn Thống chết, chức hội trưởng hội thương nghiệp rồi lại sẽ quay trở về tay của Chu gia mà thôi.

Trong lúc cả Sơn Hải thành trở nên gà bay chó chạy khi không ngừng có vệ binh xông thẳng vào nhà với khẩu hiệu “ truy tìm tội phạm”, Xích gia ổn định xong tình hình thuế má, năm loại sản phẩm đan dược được giới thiệu cách nay không lâu đã lên kệ đúng thời hạn định sẵn.

Những gia tộc nhìn rõ lợi ích khổng lồ do mấy loại đan dược cao cấp mang lại như Mạc gia, tỏ ra hào hứng phấn khích vô cùng, cầm sẵn linh thạch trong tay lao thẳng vào các cửa hàng buôn bán của Xích gia lựa hàng theo cách hạnh phúc và đau khổ xen lẫn lẫn nhau.

Đau khổ vì lúc xông vào tiệm túi đầy linh thạch như khi ra về không còn một xu dính túi, nếu như những viên đan dược này không thể mang lại lợi ích như mình tính toán, chỉ có nước khóc ròng mà thôi.

Thế như, nếu như tìm được đầu ra ngon lành(mang tới các thành phố lớn xa xôi thậm chí là vương triều khác để kinh doanh), số tiền bỏ ra ngày hôm nay, tuyệt đối có thể mang lại lợi ích gấp nhiều lần so với số vốn phải

bỏ ra, một lời hai, một lời ba hay thậm chí một lời bốn, lời năm cũng không phải là không thể.

Tất nhiên, mọi thứ chỉ là dự đoán, còn kết quả như thế nào, phải thử qua mới biết, nhưng rõ ràng đây là một cơ hội làm giàu, không nắm bắt sớm để tích góp vốn, sẽ chậm chân hơn những người đi trước một đoạn đường dài đấy.

Chỉ tốn chưa đầy ba ngày, sản lượng trong tháng đã bán sạch hết veo, nhìn vào sổ sách doanh thu trên tay, Xích Hạo Tín đã hí mắt cười tới nỗi không ngậm miệng lại được.

Ba ngày thu về hơn năm trăm triệu linh thạch, tuy thực tế chỉ hơn 30% trong tổng số hơn hai trăm mấy triệu sau khi trừ đi tiền “cống nạp” cho cha con Thẩm Thùy Vân theo giao kèo (Xích gia và Dương Kiệt ăn chia theo tỷ lệ 7-3), nhưng ít nhất vẫn còn hơn 70 triệu linh thạch bỏ vào túi mình.

Với con số không thể tin nổi đó, trước kia có nằm mơ cũng không bao giờ dám mơ tới, thế mà lúc này rõ ràng ngay trước mắt mình, khiến ông ta không kìm được cảm thán vô cùng.

Lợi nhuận thuần một tháng gần bằng tổng doanh thu của một năm cộng lại trước kia, nếu như để cha con Xích Trung Nghĩa biết được khả năng hút tiền của Xích gia vào lúc này, chắc sẽ bật nắp quan tài đội mồ sống dậy để tìm mua thuốc hồi hận để uống cho mà xem.

“ chú Tín, cung hỷ cung hỷ, nhìn sắc mặt đầy tươi tắn của chú, chắc là đợt hàng mở bán lần này ăn đậm lắm rồi đây, hì hì ~~~!!”

Nhìn thấy chiếc nhẫn chứa đầy linh thạch sau khi phân chia lợi nhuận do Xích Hạo Tín mang tới, tâm trạng của Dương Kiệt vui vẻ hơn bao giờ hết, mọi phiền muộn mệt mỏi bức xúc phải hứng chịu trong quá trình luyện đan

tan biến theo chiều gió, đồng thời không quên lên tiếng trêu chọc đôi phương vài câu.

“đồng hỷ, đồng hỷ!! Tất cả đều trông nhờ vào cháu, nếu như không phải cháu phụ trách công việc quan trọng luyện chế ra những viên đan dược đạt phẩm chất cao cấp này, Xích gia muốn đảo ngược tình thế, cải tử hoàn sinh như lúc này, tuyệt đối là điều bất khả thi, tại đây, xin cháu hãy nhận một lạy cảm tạ biết ơn của chú thêm lần nữa.”

Dứt câu, Xích Hạo Tín mang theo vẻ mặt đầy nghiêm túc đứng bật dậy chấp tay cúi đầu thi lễ với Dương Kiệt.

“ây da, đừng, xin đừng, tôn thọ cháu chết ~~~~!!”

Dương Kiệt vội vã nhảy né sang một bên, không dám nhận cái thi lễ của Xích Hạo Tín. Nói cho cùng, trong tận thâm tâm anh ta còn cảm thấy mình đang mắc nợ gia đình Xích Hạo Tín rất nhiều rất nhiều, những gì đang làm lúc này, tuyệt đối không đủ bù đắp cho những mất mát mà đối phương phải hứng chịu.

“cái lạy này chú không đại diện cho bản thân, mà đại diện cho cả Xích gia, cháu hoàn toàn xứng đáng nhận đấy.”

Xích Hạo Tín hiểu rõ suy nghĩ của Dương Kiệt, nhưng vẫn một mực kiên quyết nói.

“thôi, thôi, chuyện này bỏ sang một bên. Hì hì, thế nào Bàng thành chủ, cảm giác khi bị sát thủ rình rập ngày đêm vui chứ nhỉ??”

Dương Kiệt nói không lại Xích Hạo Tín, nhanh chóng chuyển đổi đề tài, quay sang trêu chọc Bàng Thống đang ngồi bên cạnh.

" hơi phiền phức một chút, nhưng không thành vấn đề, chỉ cần thận trọng chút, lũ chuột nhất đó sẽ không có cơ hội ra tay với thuộc hạ đâu."

Không phải sao, thực lực của Bàn Thống thế nào, Dương Kiệt và Xích Hạo Tín biết rõ, Bàn Thống hoàn toàn đủ tư cách mạnh mẽ tuyên bố rằng nếu như đối phương dám xuất đầu lộ diện đối mặt trực diện, tuyệt đối có thể trăm sát tên sát thủ hèn hạ đó một cách dễ dàng.

Trừ khi Huyết Sát Lâu phái sát thủ đạt tới cấp bậc bạch kim cao cấp, tương đương với cảnh giới xuất khiếu tầng thứ 7 trở nên thì còn may ra, chứ sát thủ bạch kim sơ cấp như tên sát thủ mới này, Bàn Thống có thể chơi chết tên chuột nhất đó dễ như trở bàn tay.

Chỉ cần ngày thường thận trọng đôi chút, không để lộ ra sơ hở tạo cơ hội ngon ăn cho đối phương, có cho vàng tên sát thủ cũng không dám ra tay với Bàn Thống thêm lần nữa.

" Vậy thì, chúc người may mắn, hi hi."

Tuy tin tưởng vào năng lực của Bàn Thống, nhưng thực tế trong lòng Dương Kiệt không thể nào lạc quan như tên thuộc hạ của mình.

sát thủ của Huyết Sát Lâu, tuyệt đối là nỗi ám ảnh không nhỏ đối với Dương Kiệt. Ba lần bảy lượt bị ám sát trước đó, suýt chút bỏ cả mạng, nếu như không phải hệ thống kịp thời kích hoạt tính năng " trạng thái vô địch", e rằng lúc này Dương Kiệt đã không biết đầu thai tới đâu rồi, còn có thể ở đó ngồi đó ung dung nhâm nhi trà tán dộc với Bàn Thống và Xích Hạo Tín.

Thực lực của đám sát thủ có thể không quá đáng sợ, nhưng thủ đoạn ám sát không biết đường đâu mà lần của chúng, có thể khiến một kẻ có thực lực lớn mạnh hơn chúng gấp nhiều lần cũng phải nom nớp lo sợ thấp thỏm

không yên, vì chỉ cần lộ ra chút sơ hở, con mèo có thể phải trả giá bằng mạng sống của mình đấy.

Tùng là nạn nhân của đám sát thủ của Huyết Sát Lầu, Dương Kiệt hoàn toàn hiểu rõ áp lực đáng sợ tới mức nào khi phải ngày đêm căng thẳng đề phòng lũ chuột nhất không biết đang ẩn trốn ở góc khuất nào chờ đợi thời cơ ra tay, nhiều lúc ngay cả ngủ cũng không dám ngủ say, lo sợ không có cơ hội mở mắt nhìn ánh bình minh của ngày thứ hai nữa kia.

Tất nhiên, không sợ bị ám sát nhưng không có nghĩa là phải bị động phòng thủ, trong đầu Bàn Thông đang vận hành tới cực đỉnh, chuẩn bị giăng một cái bẫy lớn để tóm gọn con chuột nhất phiên phức này.

hừ hừ, dám ám sát bốn thành chủ?? Đòi người sắp bế mạc tới nơi rồi đấy.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 444: Thẩm Thùy Vân Về Tới Rồi

rít rít rít ~~~~~!!!

Trên bầu trời lãnh thổ vương triều Thiên Ứng, một chiếc phi thuyền khổng lồ đang lao nhanh về phía trước với tốc độ cực nhanh, tựa như hình thành đuôi của một ngôi sao chổi, mang theo âm thanh xé gió chói tai.

Tất nhiên, những âm thanh khó chịu do những cơn gió có thể cắt da xẻ thịt mang lại hoàn toàn không ảnh hưởng được bên trong phi thuyền do khả năng cách âm tuyệt đối.

Phía sau lớp thấu kính trong suốt để người đứng trong phi thuyền có thể nhìn rõ cảnh tượng ở phía mà phi thuyền bay qua, hơn chục bóng người đang đứng ngay sau cửa kính, đặc biệt bóng người duy nhất đứng sau tám kính dưới sự vây quanh bởi mười bóng người xếp thành hai hàng ở hai bên, lúc này đang mang theo vẻ mặt hoài niệm nhìn về hướng xa xăm.

Không cần phải nói, phi thuyền này chính là chiếc phi thuyền dùng để chở Thẩm Thùy Vân quay trở về quê hương Sơn Hải thành để thăm người thân, và người đang đứng đơn độc ngay sát cửa kính, chính là cô ta chứ còn ai vào đây nữa.

“ Vân sư muội ~~~~~!!!”

Trong lúc Thẩm Thùy Vân vẫn còn chìm đắm trong hoài niệm của mình, giọng nói của Hàng Bá Thiên đột nhiên từ phía sau vang lên, kéo cô ta quay trở về thực tại, miệng mang nụ cười đáp lại: “ Hàng sư huynh ~~!!!”

Đám tùy nữ nhìn thấy Hàng Bá Thiên bước tới, vội vã khẽ co chân xuống thi lễ và nhanh chóng rời đi, nhường lại không gian riêng cho đôi tình nhân này.

“ Sao không vào phòng nghỉ sớm để lấy sức, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ có mặt tại ngoại ô phía nam của Sơn Hải thành và hạ cánh theo dự tính.”

Hàng Bá Thiên bước tới vuốt nhẹ lên mái tóc của Thẩm Thùy Vân, dịu giọng quan tâm nói.

“ Mọii không ngủ được, nên ra ngoài đây hít thở không khí một chút cho thanh thần đầu óc.”

Thẩm Thùy Vân khẽ lắc đầu, lại lần nữa đưa mắt nhìn về phía xa, hướng về Sơn Hải thành.

Hàng Bá Thiên tỏ ra cảm thông với Thẩm Thùy Vân, một cô gái rời xa quê hương, rời xa người thân “tâm sư học đạo” ở phương xa, “nhớ nhà” là điều hiển nhiên.

Lúc này gần như được về tới nhà, không hưng phấn kích động tới nỗi mất ngủ mới là lạ á.

Hàng Bá Thiên chỉ còn cách cùng Thẩm Thùy Vân đứng đó tới sáng hôm sau, cho tới lúc phi thuyền bay trên không phận của Sơn Hải thành, chuẩn bị hạ cánh xuống vị trí chỉ định.

Đối với người tu luyện, một hai ngày không ngủ chỉ là chuyện bình thường, hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới tinh thần của cả hai cả. Huống chi một luyện đan sư như Thẩm Thùy Vân, thấy mệt mỏi khó chịu thì chỉ cần bỏ một viên đan dược vào miệng lập tức full máu hồi sinh, không có

chuyện gì mà một viên đan dược không thể giải quyết được, một viên không được thì hai viên cho tới ba viên mà thôi.

Theo quy định của vương triều, các ngôi thành trì nằm sát biên giới, sẽ Nghiêm cấm phi thuyền trực tiếp bay thẳng vào thành, và bản thân những ngôi thành này sẽ bố trí pháp trận ngăn cản các vật thể bay tiến gần tới thành trì, mục đích là để đề phòng quân đội vương triều thù địch sử dụng hạm đội tấn công bất ngờ.

Quy luật bất thành văn này đã duy trì hơn cả vạn năm và không ai được hưởng đặc quyền, đừng nói một thiếu tông chủ như Hàng Bá Thiên, cho dù là tông chủ Thánh Hỏa tông ghé thăm Sơn Hải thành, cũng phải hạ cánh ở ngoại ô cách thành cả trăm cây số, sau đó di chuyển “cuộc bộ” để vào thành.

Trời mới tờ mờ sáng, ngay vị trí hạ cánh chỉ định của phi thuyền, đã có thể nhìn thấy một đám đông đã đứng đợi chờ sẵn từ lúc nào, mang đầy khẩu hiệu chào đón, giống hệt như thân nhân tới đón chuyến bay của “Việt Kiều” về nước ở Trái Đất vậy.

Chính là người của Thảm phủ đã nhận được thông tin ngày về của Thảm Thùy Vân, nên đã kéo bè kết phái đông đúc chạy thẳng tới “sân bay” chờ đợi đón Thảm Thùy Vân trở về đây mà.

Tất nhiên trong đám đông không thể thiếu những gia tộc thân Thảm gia, cũng muốn lộ lộ mặt để ghi điểm lấy lòng vị đan dược đại tông sư tương lai, ai nấy đều trang phục chỉnh tề, mặt mày rạng rỡ đứng ở phía sau chờ đợi.

Chỉ là so với lực lượng hùng hậu trước kia, lúc này những gia tộc vẫn còn ủng hộ Thảm gia tuyệt đối chỉ còn lại vài ba móng, thậm chí không được một phần hai mươi so với trước kia nữa là.

Đủ hiểu Thẩm Đại Hải và Chu gia đã hận Xích gia tới tận xương tủy cỡ nào rồi.

Bộ không thấy cả hai không hề che giấu không ngừng phóng ánh mắt như muốn nhai tươi nuốt sống về phía Xích Hạo Tín đang cười nói với Thẩm Đại Dũng và Trần tiên sinh ở phía xa sao??

Lẽ ra một đối thủ thù địch như Xích gia không có lý do gì có mặt ở cái buổi lễ chào đón này, nhưng ai biểu ông già nhân vật chính đã xưng huynh xưng đệ với người ta, đã vậy còn tự ý thay mặt con gái chấp nhận lời quy hàng của đối phương.

Về tình về lý, “sếp trên” trở về thăm quê nhà, cấp dưới phải có mặt để chào đón chứ nhỉ???

Thẩm Đại Hải không có lý do cũng như không thể ngăn cản Xích Hạo Tín có mặt tại buổi lễ chào đón ngày hôm nay.

rít rít ~~~, Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~~~!!!

Tiếng động cơ của phi thuyền đã nghe rõ trong tai của tất cả những người có mặt tại “sân bay”. Chỉ trong chốc lát, hình bóng của chiếc phi thuyền khổng lồ đã xuất hiện và dần phình to hiện rõ trong tầm mắt của đám đông đứng chờ đón.

Dưới ánh mắt và vẻ mặt đầy kỳ vọng của tất cả mọi người, chiếc phi thuyền khổng lồ đã nhẹ nhàng đáp xuống an toàn ngay vị trí cách nơi đám đông đang đứng gần cả trăm mét.

Két ~~~ két ~~~ két ~~~ két ~~~~~!!!

Cánh cửa khổng lồ ngay dưới bụng phi thuyền từ từ mở ra, một chiếc thang kim loại từ cửa mở thụt xuống hình thành một đường băng dùng để

người trong phi thuyền di chuyển xuống mặt đất, tiếp theo sau đó là mười bóng người từ bên trong phi thuyền nhanh chân bước ra di chuyển xuống mặt đất và đứng xếp thành hai hàng dọc chờ đợi.

Trong lúc đám đông chờ đón đang từ phía xa di chuyển nhanh về phía phi thuyền, lại thêm hai bóng người một nam một nữ nổi tiếp mười bóng người trước đó từ trong phi thuyền bước xuống, lúc này đám đông đang đi nhanh tới đã có thể nhìn rõ khuôn mặt của đôi nam thanh nữ tú này.

Chính là Hàng Bá Thiên và Thẩm Thùy Vân ~~!!

Mọi người chỉ biết tới Thẩm Thùy Vân chứ không biết thân phận của Hàng Bá Thiên, nhưng có thể đi ngay bên cạnh Thẩm Thùy Vân, địa vị tuyệt đối không thấp, đặc biệt là khí thế bất phàm, anh hùng cái thế từ trên người Hàng Bá Thiên phát tán ra, một đôi nam nữ sánh đôi, không cần phải hỏi cũng đủ biết quan hệ của cả hai không đơn giản rồi.

Là gia chủ, người đại diện của cả gia tộc, nên Thẩm Đại Hải dĩ nhiên là người đầu tiên đứng ra chào hỏi tiếp đón. Nhanh chóng chỉnh tề lại quần áo, trên môi mang theo nụ cười tự cho là chân thành thân thiện nhất, khẽ bước tới trước mặt Thẩm Thùy Vân và Hàng Bá Thiên, chấp tay thi lễ cười nói: “Thùy Vân cháu gái, chào mừng con đã trở về Sơn Hải thành.”

Thẩm Đại Hải dùng cách xưng hô thân mật nhất, mục đích để nhấn nhũ đám đông, đặc biệt là Xích Hạo Tín rằng, cho dù như thế nào đi nữa, Thẩm Thùy Vân cũng là người của Thẩm gia, thân xa rõ ràng, tốt nhất là vứt bỏ đi những suy nghĩ không thiết thực đi là vừa.

Thẩm Thùy Vân cũng không cảm thấy gì, chỉ khẽ mỉm cười đáp: “ gia chủ thúc thúc, đã lâu không gặp, thúc thúc vẫn phong thái như xưa.”

Chỉ đơn giản một câu xã giao, nhưng lại khiến Thẩm Đại Hải vui mừng vô cùng.

Xem ra cho dù địa vị của đối phương đã thay đổi, nhưng trong mắt ít ra vẫn còn mình đây chứ nhỉ???

Thẩm Thùy Vân không nhận ra cách xưng hô chào hỏi của Thẩm Đại Hải vì nghe có vẻ quá ư là bình thường của một tiền bối gặp lại hậu bối của mình, nhưng không có nghĩa là Hàng Bá Thiên không nhận ra. Nhưng dù sao cũng là người ngoài nên không tiện can thiệp vào, âm thầm im lặng theo dõi có chuyện hay ho gì xảy ra hay không.

" xin hỏi....."

“ Vân nhi ~~~~~!!!”

Thẩm Đại Hải này giờ đã chú ý tới Hàng Bá Thiên đi ngay bên cạnh Thẩm Thùy Vân, vừa định lên tiếng thăm hỏi thân phận địa vị của đối phương, một giọng nói đầy xúc động từ phía sau vang lên, khiến lão khẽ dúi mày vì khó chịu vì bị ngắt ngang.

Mẹ kiếp, bố mày còn chưa kịp tăng ấn tượng đã có người nhảy ra phá đám, quả thật là đáng chết quá đi.

Chỉ là khi nhìn rõ người vừa lên tiếng chính là mẹ ruột của Thẩm Thùy Vân, Thẩm Đại Hải chỉ có thể bất lực ngậm miệng đứng sang một bên đầy bất cam.

Mẹ con người ta gặp nhau mà còn không biết điều, không chừng mất luôn cả ấn tượng tốt mà mình cố gắng gây dựng này giờ đây chứ.

“ Mẫu thân ~~~~~!!!

Quả nhiên, Thẩm Thùy Vân nhanh chóng bỏ qua Thẩm Đại Hải sang một bên, mang theo vẻ mặt đầy xúc động và phấn khích trực tiếp lao thẳng về phía mẹ mình cũng đang trong quá trình chạy tới, cả hai nhanh chóng ôm choàng vào nhau, bật khóc đầy hạnh phúc hân hoan.

“mẫu thân, xin tha lỗi cho sự bất hiếu của con vì đã bỏ đi một thời gian dài mà không ở bên cạnh phụng dưỡng mẫu thân.” “trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi, con có tương lai sự nghiệp của con, chỉ cần con vẫn khỏe mạnh hạnh phúc với những gì con có được là quá đủ đối với mẹ.” “mẫu thân ~~~~~!!”

Cảnh tượng đầy xúc động đã khiến không ít người phải cay cay đôi mắt, tất nhiên, trong tận thâm tâm có thực sự bị cảm động thì chỉ có trời biết.

“Mẫu thân vẫn khỏe chứ??? Sao trông sắc mặt không được tốt thế này, có thể tên đàn ông kia đã đối xử với mẹ không tốt không???” “Không phải, là vì ....” “Này này Vân nhi, ta thương mẹ con còn không hết, sao dám đối xử không tốt với cô ấy chứ??? Chẳng qua mấy ngày nay nghe tin con sắp trở về, nên háo hức nôn nao không ngủ được mấy ngày liền, chứ đổ oan cho ta thì không được đâu nhé ~~~!”

Khi quan sát kỹ sắc mặt của mẹ hiền, cảm thấy bà ta nhợt nhạt mệt mỏi, trong lòng cảm thấy xót xa vô cùng, vội vã lên tiếng hỏi, mẹ của Thẩm Thùy Vân còn chưa kịp lên tiếng giải thích, Thẩm Đại Dũng đứng ở bên cạnh lập tức nhảy ra chứng minh cho sự hiện diện của mình, kêu rú lên giải thích.

“hừ, ông liệu hồn đấy ~~~!! Tôi mà biết được ông đối xử với mẹ tôi không tốt, tôi sẽ không tha cho ông đâu đấy ~~!!!”

Thẩm Thùy Vân khề nhăn mũi lên buông lời cảnh cáo, nhưng người ngoài ai cũng thấy nhỏ chỉ là cách thể hiện "tình cảm" giữa hai cha con,

hoàn toàn không có thù hận hay bất mãn gì cả.

“ ôi dào, biết rồi, biết rồi, ta nào dám ....” “ mẫu thân, để con giới thiệu vị sư huynh đã đồng hành cùng con trở về Sơn Hải thành thăm nhà cho mẫu thân làm quen ạ.” “ sư huynh đồng hành??? là ....”

Mẹ của Thẩm Thùy Vân không nói hết câu, nhưng ngụ ý câu nói là gì ai cũng nghe ra được, khiến Thẩm Thùy Vân không kìm được ửng đỏ cả khuôn mặt, nhanh chóng che giấu sự xấu hổ của mình bằng cách kéo mẹ mình đi thẳng về phía Hàng Bá Thiên đang chờ sẵn giới thiệu ra mắt.

“ hừ, để lão phu xem xem đối phương là thần thánh phương nào đã nào ~~!!” Thẩm Đại Dũng phì mạnh hơi nóng qua lỗ mũi, không cần ai mời cũng trực tiếp đuổi theo, mang theo tâm lý thù địch xem xem “ chàng rể tương lai” có phải là ba đầu sáu tay hay có gì gì đó có thể khiến lão hài lòng hay không.

Đó là cảnh tượng thường thấy của nhạc phụ khi gặp mặt chàng rể tương lai lần đầu ấy nhỉ???

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 445: Xích Hạo Tín Ra Mắt Thẩm Thùy Vân

“mẫu thân, xin được giới thiệu, anh ấy tên là Hàng Bá Thiên, là sư huynh đã nâng đỡ chiếu cố con từ lúc vừa gia nhập Thánh Hỏa tông cho tới hiện giờ, và cũng là ... là ....”

Thẩm Thùy Vân nhanh chóng dẫn mẹ của mình bước tới trước mặt Hàng Bá Thiên giới thiệu, nói tới cuối cùng tỏ vẻ hổ thẹn nói không hết câu.

Nhưng ai cũng hiểu rõ cô ta định nói là về cái gì.

“tốt, tốt, rất tốt ~~~!!!”

Nhìn thấy khí chất bất phàm, anh hùng cái thế từ trên người phát tán ra, cho dù là nhan sắc hay phong thái đều thuộc dạng thượng thừa đỉnh điểm của Hàng Bá Thiên, mẹ của Thẩm Thùy Vân như bao nhạc mẫu gạt mặt chàng rể lần đầu, nước miếng chảy đầm đìa, tỏ ra hài lòng vô cùng.

“Hàng sư huynh, xin được giới thiệu đây là mẹ ruột của muội, là người mà muội yêu quý kính trọng nhất trên đời này.”

Khi giới thiệu mẹ mình với “bạn trai”, Thẩm Thùy Vân tỏ ra dáng vẻ đầy tự hào.

“Thưa bác gái, cháu tên là Hàng Bá Thiên, cháu đã nghe Thùy Vân sư muội nói nhiều về bác rồi ạ, rất vui và vô cùng vinh hạnh khi được gặp mặt bác gái ngày hôm nay ạ.”

Hàng Bá Thiên với phong thái lịch thiệp, khẽ chấp tay thi lễ chào hỏi mẹ của Thẩm Thùy Vân.

Đường đường đệ nhất đệ tử chân truyền Thánh Hỏa tông, cúi mình thi lễ trước một thiếu phụ vô danh không hơn không kém, nếu như để thông tin này lan truyền ra ngoài, có thể gây ra cơn địa chấn không nhỏ khắp khu vực U Châu cho mà xem.

Nói thẳng ra, ngay cả các hoàng đế của các vương triều cao cấp cũng không bao giờ dám mơ tới việc nhận được lời chào hỏi đầy thân thiện của Hàng Bá Thiên chứ đừng nói với thái độ hạ thấp mình như hắn đang làm lúc này.

Tất nhiên, Thẩm Thùy Vân không nói rõ thân phận của Hàng Bá Thiên, nên đám đông không cảm thấy có gì quá đặc biệt, nhưng không biết khi họ biết được thân phận của hắn, sắc mặt sẽ đẹp để tới cỡ nào nhỉ???

Khác xa với sự hài lòng của mẹ của Thẩm Thùy Vân, Thẩm Đại Dũng dùng ánh mắt soi mói không ngừng quan sát toàn thân trên dưới Hàng Bá Thiên.

Không biết vì sao, càng nhìn càng thấy không hài lòng, càng nhìn càng thấy ngứa mắt vô cùng.

Chắc đó là tâm lý giữa một tên đàn ông muốn nhan sắc không có nhan sắc, muốn thực lực không có thực lực khi đứng trước một đàn ông có thể gọi là hoàn mỹ chẳng???

Sau khi soi mói chán chê xong, Thẩm Đại Dũng vội vã bước tới bên cạnh con gái mình nói khẽ bên tai: “Này Vân nhi, này giờ ta đã quan sát kỹ tên mặt trắng này rồi, tuyệt đối không phải thứ tốt lành gì. Theo nhân tướng học thì đó là tướng mạo của mấy tên sát gái, mà mấy tên sát gái thì chắc

chấn không bao giờ trung thủy, tốt nhất con nên tránh xa tên này, không khéo bị hấn lừa gạt tình cảm chỉ tổ đau khổ cho con sau này mà thôi, hừ hừ ~~~!!”

Không biết là nên khen tên lỗ phu này quá gan dạ hay ngu hết thuốc chữa đây??? Tuy lão cố tình nói khế nói nhỏ, nhưng làm sao lọt qua khỏi tai của một kẻ mạnh xuất khiếu cao cấp như Hàng Bá Thiên chứ??? Nếu như lão không phải cha ruột của Thảm Thùy Vân, một tên hạ đẳng dám lên lên bêu xấu mình như thế này, Hàng Bá Thiên không một tay vỗ chết tên ngu xuẩn ở trước mặt mới là lạ á.

“ Ông còn nói tầm bậy nữa tôi sẽ không nói chuyện với ông nữa đâu đây ~~~!!!”

Thảm Thùy Vân nhảy cẫng lên tỏ vẻ bất mãn với Thảm Đại Dũng, tất nhiên, một phần cũng vì cô ta đang muốn “ cứu mạng” ông già của mình đấy.

Họa từ miệng ra, tên lỗ phu này đúng là điếc không sợ súng mà.

Tất nhiên, một người có địa vị cao quý, cao cao tại thượng như Hàng Bá Thiên, tất nhiên là không bao giờ chấp một tên lỗ phu như Thảm Đại Hải.

Con kiến khoa tay múa vuốt trước chúa tể sơn lâm, chúa tể sơn lâm đâu thể nào hạ thấp thân phận của bản thân mà đi ăn thua đủ với sinh vật hạ đẳng yếu ớt kia chứ??? Huống chi đối phương là cha ruột của người yêu của mình, Hàng Bá Thiên nghe xong cũng chỉ cười trừ mà thôi.

Như đã nói, nếu như Thảm Đại Dũng không có đứa con gái như Thảm Thùy Vân, lão đã không biết phải bỏ mạng biết bao nhiêu lần vì cái thói ngông cuồng không biết trời cao đất rộng của mình rồi.

“ ta chỉ ....” “ còn nói nữa ~~~!!!” “ Ôi dào Thảm huynh, hôm nay là ngày đại hỷ, không nên để chuyện không đáng như thế này ảnh hưởng tới tình cảm hai cha con huynh. Thảm tiểu thư từ xa mới về chắc đã mệt lắm rồi, Thảm phủ không phải đã chuẩn bị sẵn tiệc đón tiếp rồi sao, là chủ nhà, huynh hãy mau mau quay về phủ chiêu đãi các vị khách quý từ phương xa tới mới phải đạo chứ nhỉ??” “ à há, suýt chút nữa thì quên, may là Xích huynh lên tiếng nhắc nhở, tiệc chiêu đãi, đúng là phải chiêu đãi khách quý từ phương xa tới mới phải đạo.” “ Vị này là .....

Nhìn thấy cha con Thảm Đại Dũng sắp xảy ra cãi vã, Xích Hạo Tín nhanh chóng lộ diện “ cứu bồ”, Thảm Đại Dũng tuy hơi ngốc chút, nhưng cũng không phải là thằng khờ, nên nhanh chóng thuận theo lời đối của Xích Hạo Tín để giữ thể diện của mình.

Chỉ là Thảm Thùy Vân tỏ ra bất ngờ trước người đàn ông lạ mặt vừa lên tiếng giải vây.

“ À suýt chút nữa thì quên, xin được giới thiệu, vị này là tân gia chủ đương thời của Xích gia, Xích Hạo Tín, là huynh đệ chí cốt của ta, hô hô, Vân nhi, sao còn không chào hỏi Tín thúc thúc của con đi.”

Thảm Đại Hải lên tiếng giải thích giới thiệu thân phận và quan hệ giữa bản thân và Xích Hạo Tín, khiến Thảm Đại Hải ở phía xa không kìm được nghiêng răng nghiêng lợi, suýt chút muốn lao tới bỏ đầu tên lỗ phu ra xem xem trong đó có phải chứa toàn bã đậu hay không.

Từ khi nào người của Xích gia trở thành huynh đệ chí cốt với người của Thảm gia chứ hả??? rốt cuộc là người họ Xích hay họ Thảm đây????

Ngay cả Thảm Thùy Vân cũng tỏ ra bất ngờ với thân phận của Xích Hạo Tín, nếu cô ta nhớ không lầm thì, Xích gia và Thảm gia là hai đối thủ truyền kiếp không đội trời chung với nhau, sao lúc này lại .....

Tuy bất ngờ, nhưng Thẩm Thùy Vân vẫn thể hiện phong thái của một người có địa vị học thức, khẽ chấp tay chào hỏi Xích Hạo Tín một tiếng theo yêu cầu của ông già.

Dù sao cũng là ông già mình, dù muốn hay không muốn cũng phải nể mặt giữ thể diện cho đối phương trước công chúng, không phải sao??

Xích Hạo Tín đáp lại bằng nụ cười thân thiện ôn hòa nhưng không kém phần tự tin, lập tức gây được thiện cảm của cả Thẩm Thùy Vân và Hàng Bá Thiên.

Một người luôn giữ phong thái điềm tĩnh nho nhã cho dù đang đứng trước bất kỳ ai chứng tỏ là một người có bản lĩnh, và người có bản lĩnh, luôn nhận được sự nhìn nhận và thiện cảm của người đối diện.

Sao khi chào hỏi xã giao xong, Thẩm Thùy Vân không quên liếc mắt về phía Thẩm Đại Dũng, như đang chờ đợi câu giải thích của lão về sự xuất hiện của Xích Hạo Tín ngày hôm nay.

Rõ ràng, người đại diện của đối thủ thù địch của mình, không có lý lẽ gì sẽ có mặt trong buổi chào đón ngày hôm nay, huống chi đối phương bình an vô sự đứng tới thời điểm này mà phía Thẩm gia không có bất kỳ hành động nào, rõ ràng là chuyện bất thường rồi đây.

Thẩm Đại Dũng bắt đầu lên tiếng giải thích nói rõ nguyên nhân vì sao Xích Hạo Tín lại có thể có mặt tại buổi chào đón này. Từ việc thay mặt con gái chấp nhận lời quy hàng của đối phương, từ quan hệ thù địch thay đổi một trăm tám chục độ thành thuộc cấp đồng minh, lại nói tiếp về Xích Hạo Tín trong thời gian này đã chiếu cố giúp đỡ cho bản thân không ít, nên quan hệ cả hai trở nên thân mật hơn bao giờ hết, tất nhiên là không thể không nhắc tới những gì Xích gia đang làm được và lợi ích khổng lồ mà đối

phương có thể mang lại cho cha con mình, đó mới chính là mắt xích quan trọng để gắn kết mối quan hệ “ thân mật” như thời điểm hiện tại.

Nghe xong lời “ khoe khoang khoác lác” của ông già, Thẩm Thùy Vân khẽ dúm mày tỏ ra bất mãn với việc đối phương tự ý thay mình quyết định mọi chuyện mà không hỏi qua ý mình. Mặt khác, lại tỏ ra hứng thú với những gì Xích gia đang làm được.

Tìm ra phương pháp rút ngắn thời gian tẩy luyện đan dược???

Tuy bản thân Thẩm Thùy Vân dựa vào võ hồn của bản thân cũng có thể làm được điều đó và thậm chí là nhiều hơn thế nữa. Nhưng từ trước tới nay, cô ta chỉ tiến hành luyện chế những viên đan dược cao cấp từ cấp 5 trở lên. Và luyện chế đan dược cao cấp, mỗi lò luyện chế ra được chục viên đã là nhiều lắm rồi, và thời gian từ lúc luyện chế tới hoàn thành, ít nhất cũng phải trên nửa năm tới một năm.

Thử nghĩ xem, tốt biết bao nhiêu thời gian để luyện chế đan dược cấp cao, tuy giá trị những viên đan dược này có giá trên trời, nhưng những viên đan dược do chính Thẩm Thùy Vân luyện chế ra không phải hoàn toàn thuộc về riêng của cô ta, mà phải từ trong số đó lấy ra hơn phân nửa công nạp lên cho tông môn.

Như đã nói, Tông Môn dốc sức hết mình để bồi dưỡng đào tạo Thẩm Thùy Vân, nguồn nguyên liệu cung cấp cho cô ta dùng để luyện chế đan dược có giá không hề rẻ, đặc biệt là những nguyên liệu dùng để luyện chế đan dược cấp cao, tất nhiên là không thể cung cấp một cách vô điều kiện được, chắc chắn phải thu hồi lại vốn lẫn lời những gì mình bỏ ra trước đó chứ nhỉ??

Nói cho cùng, tông môn là tông môn của tất cả mọi người, không phải tông môn của riêng ai, làm gì có chuyện cung cấp vô hạn vô điều kiện cho

bất kỳ ai, ngay cả tông chủ cũng không được hưởng quyền lợi đó nữa là.

Tôi có thể đầu tư cung cấp hầu hết nguyên liệu mà bạn cần sử dụng lúc ban đầu, nhưng khi thành phẩm ra lò, bạn phải trả ơn tôi lại bằng phân nửa sản phẩm mà bạn vừa chế tạo ra, như thế mới gọi là công bằng, tôi tốt, bạn tốt, cả hai chúng ta đều tốt, không phải sao???

Và với sản lượng mỗi lò chỉ hơn chục viên, phải lấy hết phân nửa công nạp lên tông môn, bản thân giữ lại chưa quá 6, 7 viên. Thú thật, với số lượng ít ỏi như thế, bản thân tự dùng hay làm quà tặng cho người thân còn không đủ, thì lấy đâu ra bán kiếm tiền chứ???

Cho nên đừng tưởng đại luyện đan sư như Thẩm Thùy Vân, đặc biệt là những luyện đan sư nằm trong bảo hộ kiểm soát của các thế lực tông môn giàu tới nổi linh thạch chất như núi, thực tế gia tài của cô ta không nhiều, nếu như không muốn nói là thu không đủ để chi.

Thông thường thì phía tông môn chỉ cung cấp khoảng 70 -80 % tổng số nguyên liệu cần thiết để luyện đan theo yêu cầu của luyện đan sư, còn 20 % còn lại, tất nhiên là phải tự móc túi bù vào rồi. Và như đã nói, nguyên liệu để luyện chế đan dược cấp cao không hề rẻ, nên cho dù bản thân luyện đan sư có năng lực hút tiền mạnh tới cỡ nào, đợi tới khi thực sự cần tới tiền, nhiều lúc phải đi vay đi mượn khắp nơi để thu mua nguyên liệu về luyện đan xong kiếm tiền trả nợ nữa kìa.

nói thẳng ra Thẩm Thùy Vân thực tế rơi vào tình trạng tiền không thiếu, nhưng nhiều thì tuyệt đối không có, đặc biệt là khi rơi vào những trường hợp cần tiền gấp, sẽ vô cùng đau đầu đấy.

Tuy Thẩm Thùy Vân may mắn nhận được sự tài trợ vô hạn từ túi tiền của Hàng Bá Thiên(cho nên đừng nói hấn lợi dụng Thẩm Thùy Vân, thực tế hấn cũng phải trả giá không ít), nhưng mỗi quý có thể mang về hơn bảy

trăm năm chục triệu, một năm gần 3 tỷ linh thạch như Xích gia đã hứa hẹn giao kèo cống nạp, tuyệt đối là con số không nhỏ, đúng như Bàn Thống đã tự tin tuyên bố, Thẩm Thùy Vân thậm chí không thể tìm ra được lý do và cũng không đủ khí phách để từ chối ‘tên thuộc hạ tiểu đệ’ có thể mang lại lợi ích khổng lồ cho mình như Xích gia.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 446: Dẫn Mặt??

Ngay cả Hàng Bá Thiên cũng lập tức có cái nhìn khác về Xích Hạo Tín ở trước mặt.

Là đệ nhất đệ tử chân truyền của Thánh Hỏa tông, cho dù Hàng Bá Thiên không chủ động phát triển thế lực, nhưng phía dưới ít nhiều cũng sẽ có thế lực gia tộc chủ động thần phục cống nạp.

Và phát triển tới ngày hôm nay, chỉ khoảng hơn chục thế lực dưới trướng trải dài khắp khu vực lãnh thổ do Thánh Hỏa Tông cai quản, có thể nói là quá ít so với địa vị của hắn.

Chỉ là, cho dù chỉ hơn chục thế lực thần phục, nhưng đều là các thế lực gia tộc siêu cường trong khu vực, và số tiền cống nạp hằng năm mà hắn nhận được lên tới cả chục tỷ linh thạch.

Hơn cả chục thế lực siêu cường mỗi năm chỉ mang lại cho Hàng Bá Thiên hơn chục tỷ, thế mà giờ nay chỉ duy nhất mỗi Xích gia, một gia tộc tầm trung trong một vương triều tầm trung không hơn không kém, mỗi năm đã có thể mang lại cho Thảm Thùy Vân bằng một phần ba số tiền cống nạp mà mình nhận được hằng năm.

Một mình cân gấn một phần ba cả chục gia tộc siêu cường, thử hỏi Hàng Bá Thiên có thể không bất ngờ được sao??

Quan trọng là, Thảm Thùy Vân có được thu thập ổn định, bản thân mình cũng sẽ được giảm bớt gánh nặng tài chính, không phải sao???

“ ôi dào, những chuyện như thế này nên bàn bạc ở nơi thích hợp, mọi người đi đường xa chắc cũng đã quá mệt mỏi rồi nhỉ?? xin mời Thùy Vân cháu gái và vị Hàng huynh đệ về phủ ăn uống nghỉ ngơi cho lại sức trước đã, sau đó cùng tham dự tiệc chào đón đã chuẩn bị sẵn trong phủ.”

Thẩm Đại Hải không biết từ đâu nhảy ra ngắt cuộc trò chuyện của cha con Thẩm Thùy Vân và Xích Hạo Tín, lão hoàn toàn không muốn Thẩm Thùy Vân gật đầu chấp nhận sự quy hàng của Xích gia, đồng nghĩa việc bản thân không thể tiếp tục ra tay trừ khử cái gai trong mắt này nữa. Nên lúc này cố gắng kéo dài thời gian càng lâu càng tốt.

Mặc dù biết rõ việc làm đó hoàn toàn vô nghĩa, nhưng con người là vậy, khi tiếng còi kết thúc trận đấu vẫn chưa cất lên, vẫn chưa muốn chấp nhận thua cuộc, vẫn đang cố gắng làm hết sức mình xoay chuyển tình thế, ai mà biết được đôi khi kỳ tích lại xảy ra thì sao???

Thẩm Thùy Vân có chút không hài lòng với hành động chen ngang ngắt lời của Thẩm Đại Hải, nhưng dù sao đối phương cũng là trưởng bối và còn là gia chủ, nên cô ta cũng không nói gì, chỉ là Thẩm Đại Hải hoàn toàn có thể cảm nhận được sự bất mãn của đối phương nhắm vào mình, trong lòng không kìm được kêu thót lên:” không hay rồi ~~!!”

Do quá nôn nóng hấp tấp nên mất đi sự điềm tĩnh vốn có, không ngờ bản thân có ngày lại phạm phải sai lầm ngớ ngẩn như thế này, quả thật là đáng chết quá đi.

“ nếu như Thẩm gia chủ đã nói thế, mình hãy quay về Thẩm phủ nghỉ ngơi trước rồi tính sau, huynh cũng cảm thấy có chút mệt mỏi rồi.”

Hàng Bá Thiên dường như đã nhận ra mối quan hệ “ khác thường” giữa Thẩm Đại Hải và Xích Hạo Tín. Tuy chưa từng tới Sơn Hải thành và Thẩm Thùy Vân cũng không kể nhiều về gia tộc của mình, nhưng chỉ cần một vài

tình tiết nhỏ nhặt, Hàng Bá Thiên đã đoán ra được mối quan hệ không mấy tốt đẹp thậm chí là thù địch giữa Thâm gia và Xích gia kia.

Chỉ là không ngờ Hàng Bá Thiên lại chủ động lên tiếng “cứu bồ” Thâm Đại Hải thay vì ủng hộ vị “thần tài” của Thâm Thùy vân.

Tuy trước giờ không chủ động phát triển thế lực dưới trướng mình, nhưng từ nhỏ đã được đào tạo bồi dưỡng thành tông chủ tương lai, chắc chắn sẽ hiểu rõ nếu như để cho thế lực của thuộc hạ phát triển mà không có một sự kìm hãm, sau này chắc chắn sẽ gây nguy hiểm tới vị “chủ nhân” như mình.

Và Thâm Đại Hải, chính là quân cờ mà Hàng Bá Thiên muốn dùng để kìm hãm sự phát triển thái quá của Xích gia.

Tất nhiên, Hàng Bá Thiên chỉ “ủng hộ” Thâm Đại Hải bằng lời nói và trên tinh thần, dù gì thì Xích gia cũng là vị “thần tài” của người yêu mình, chèn ép quá đáng sẽ khiến đối phương nảy sinh suy nghĩ tiêu cực, tuyệt đối không phải là điều hay ho gì, thậm chí có thể ảnh hưởng tới lợi ích của “chủ nhân” cũng không chừng.

Thứ mà Hàng Bá Thiên chủ trương chỉ là “kìm hãm” chứ không phải “chèn ép đàn áp”.

Thâm Đại Hải tỏ ra vui mừng khôn xiết khi Hàng Bá Thiên như có vẻ ngã về phía mình.

Tuy không biết thân phận địa vị như thế nào, nhưng lão hoàn toàn có thể nhận ra rằng, dường như vị Hàng sư huynh này, có thể ảnh hưởng không nhỏ tới quyết định của Thâm Thùy Vân, nếu như nhận được sự ủng hộ của đối phương, không chừng .....

Thâm Đại Hải dường như đã nghĩ quá xa rồi.

Thực tế thì Hàng Bá Thiên nào để mắt tới một tên gia chủ của một gia tộc tầm trung như lão chứ??? Chẳng qua chỉ là thấy lão có chút giá trị lợi dụng nên lợi dụng mà thôi, chứ đừng có ở đó mà tưởng bộ ôm được quả núi chống lưng.

“ Huynh mệt lắm sao??? Nếu thế thì chúng ta hãy mau chóng về phủ đi.” Thầm Thùy Vân tỏ vẻ lo lắng cho Hàng Bá Thiên, lên tiếng hối thúc đám đông mau chóng quay về Thầm phủ để người yêu được nghỉ ngơi.

Hàng Bá Thiên chỉ mỉm cười không nói thêm gì, dưới sự hộ tống của dòng người, cả hai bước lên xe ngựa xa hoa đắt tiền đã chuẩn bị sẵn, chuẩn bị di chuyển về Thầm phủ như đã định.

Xích Hạo Tín khẽ cúi mày nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Hàng Bá Thiên khuất đi sau tấm cửa rèm hoa thêu kim tuyến, trong đầu không biết đang tính toán suy nghĩ điều gì.

Đợi tới khi đoàn người của Thầm gia rời khỏi hiện trường đưa đón, Xích Hạo Tín cũng nhanh chóng theo chân lên xe ngựa của Xích phủ rời khỏi, chỉ là hướng di chuyển của chiếc xe ngựa thay vì đi về hướng Thầm phủ sau khi vào thành, trực tiếp di chuyển thẳng về phía thành chủ phủ.

Một phần vì có việc quan trọng cần bàn với Bàng Thống, một mặt vì Xích Hạo Tín làm gì có tư cách trở thành khách mời trong buổi tiệc chào đón tổ chức trong Thầm phủ chứ??? Để ông ta đứng đợi ở “ sân bay” này giờ đã là nhường nhịn nể mặt lắm rồi, giờ còn định chai mặt tham gia vào tiệc riêng của nhà người ta??? Ở đó mà nằm mơ đi ~!!!

Thực tế thì Thầm gia có đưa kiệu tới rước Xích Hạo Tín cũng chả có hứng thú tham gia mấy cái buổi tiệc vợ vẫn như thế này.

Lần này không có Bàng Thống đi chung, một mình đi vào địa bàn của kẻ thù để đối phương mặc sức sỉ nhục à?? Xích Hạo Tín không có sở thích thích bị kẻ khác ngược đãi như thế này.

- - - - -

“ Ý của gia chủ muốn nói là, vị thanh niên đi cùng Thẩm Thùy Vân có chiều hướng ủng hộ Thẩm Đại Hải, thù địch với chúng ta à??”

Ngồi trong phòng làm việc thành chủ, cả hai chào xã giao và nhâm nhi ngụm trà nóng xong, Bàng Thống bắt đầu nghe lại toàn bộ quá trình đón tiếp Thẩm Thùy Vân tại “ sân bay” do Xích Hạo Tín tường thuật lại, chỉ mỉm cười hỏi lại một câu.

“ không phải sao??? Rõ ràng Thẩm Thùy Vân đã có động lòng, chuẩn bị tuyên bố chấp nhận lời quy hàng của chúng ta, nhưng cuối cùng bị phá hỏng bởi Thẩm Đại Hải, và chàng thanh niên tên Hàng Bá Thiên kia, chính là nguyên nhân chính dẫn tới việc này.”

Cũng giống như Thẩm Đại Hải, Xích Hạo Tín có thể nhận ra tầm quan trọng của Hàng Bá Thiên trong lòng Thẩm Thùy Vân, nếu như đối phương tỏ ý thù địch phe mình ngã hẳn sang ủng hộ Thẩm Đại Hải, mọi chuyện sẽ trở nên rắc rối không rõ ràng hơn bao giờ hết, thậm chí mọi kế hoạch cố gắng từ trước tới nay bị đổ vỡ cũng không chừng.

Không phải sao??? Thẩm gia chưa ra tay với Xích gia là vì thái độ chưa rõ ràng của Thẩm Thùy Vân đối với việc quy hàng. Nếu như Thẩm Thùy Vân lúc đầu không chấp nhận lời quy hàng của Xích gia, tới khi đó Thẩm gia hoàn toàn có thể khai chiến với Xích gia mà không cần phải lo lắng vương bận gì nữa.

Không cần chiến thuật quá cao siêu, chỉ cần Thảm gia dùng danh nghĩa của Thảm Thùy Vân cắt đứt nguồn cung nguyên liệu của Xích gia như lo ngại đã bàn tán trước đó, cũng đủ để Xích gia đau đầu ngắc ngoải rồi.

Như đã nói, nếu như Xích gia không có nguồn cung nguyên liệu, cho dù sở hữu đội luyện đan sư hùng hậu trên cả trăm cả ngàn mạng, có thể luyện chế đan dược cao cấp tới cỡ nào đi nữa, cũng chỉ có nước ngồi chơi xơi nước cả lũ mà thôi.

Không có nguyên liệu luyện chế trong tay, nhóm luyện đan sư không thể tay không từ trong không khí biến ra đan dược chứ nhỉ???

Nhiều người sẽ nói, không thể thu mua nguyên liệu, tại sao không thành lập đội quân thu thập nguyên liệu đông đảo đi thẳng vào trong những khu vực mọc đầy nguyên liệu thu thập về tự cung tự cấp chứ??

Vấn đề là với thực lực của Xích gia vào thời điểm này, lấy đâu ra nguồn lực đủ lớn để thành lập những đội thu thập đông đảo đi hái nguyên liệu về chứ??

Người quá ít thì chả bỏ, người đông thì không có. Quan trọng nhất là, Xích gia có thể thành lập đội thu thập nguyên liệu, bộ Thảm gia không biết thành lập đội cướp bóc nguyên liệu sao??

Đâu cần phải chiến thuật gì cao siêu, chỉ cần cho người mai phục sẵn ở những vị trí trọng yếu di chuyển giữa Sơn Hải thành và khu vực thu thập, đợi tới khi đội thu thập của Xích gia đầy túi trở về, từ trong nơi mai phục xông ra giết người cướp của, kết quả tổn biết bao nhiêu mồ hôi công sức cuối cùng lọt hết vào tay kẻ thù, không chỉ tiền mất tật mang, còn giúp kẻ thù có thêm thu nhập không ngừng trở nên lớn mạnh nữa kìa.

Với thực lực vốn dĩ đã bị tổn thất nặng nề như Xích gia vào thời điểm này, nếu như xảy ra giao chiến trực diện, tuyệt đối không phải là đối thủ của Thảm gia vào thời điểm này.

Tất nhiên là có thể nhờ Lý Nguyên Bá hộ tống đội thu thập, nhưng dù sao thì Lý Nguyên Bá chỉ có duy nhất mỗi một người, lại không biết thuật phân thân, làm sao mà bảo vệ cho bằng hết vô số đội thu thập đi làm nhiệm vụ ở bên ngoài chứ??? Bộ anh tưởng chỉ cần thành lập duy nhất một đội, đi chung một khu vực để thu thập là đủ sao??? Chỉ sợ số nguyên liệu thu về không đủ để Xích gia và Dương Kiệt xía răng nữa là.

“ thù địch thì chưa chắc, nhưng đối phương có ý kìm hãm chúng ta.”

Bàng Thống vuốt vuốt râu dê ngăn ngùn của mình, cười nói.

“ Kìm hãm chúng ta?? Rõ ràng chúng ta với tiếp xúc với hần lần đầu, hoàn toàn không có quan hệ thù oán gì, vì sao .....”

“ Đó chỉ là thủ thuật cân bằng kiểm soát của bậc đế vương thường sử dụng, để cân bằng các thế lực dưới trướng mình mà thôi.”

Nói đâu chỉ cho xa, cho dù là một người được người đời ca tụng là nhân quân, trọng dụng nhân tài như Lưu Bị, cũng từng sử dụng thủ thuật như thế này đối với các thuộc hạ của mình, Bàng Thống từng là quân sư làm việc dưới trướng Lưu Bị, tất nhiên là nắm rõ những thủ đoạn sơ đẳng nhưng cực kỳ quan trọng như thế này rồi.

“ vậy chúng ta phải làm sao???” “ tạm thời không cần phải làm gì cả, và Xích gia chủ xin hãy yên tâm, Thảm Thùy Vân không bao giờ lắc đầu từ chối lời đề nghị quy hàng của chúng ta, cho dù là Hàng Bá Thiên, cũng chắc chắn không làm thế, chẳng qua chỉ là muốn mượn Thảm Đại Hải dần mặt đánh tan nhuệ khí của chúng ta mà thôi.”

“ nếu bốn thành chủ đón không lầm thì, chậm nhất là sáng mai, Thảm Thùy Vân sẽ cho người mời chúng ta qua Thảm phủ bàn bạc nói chuyện, tới khi đó chỉ cần ... thế này và thế này .....”

Bàng Thông ghé sát bên tai Xích Hạo Tín nói rõ vài câu, Xích Hạo Tín không ngừng ngật đầu ghi nhớ những lời chỉ dạy của đối phương.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 447: Giăng Bầy

Quả nhiên, trời vừa tờ mờ sáng, Xích Hạo Tín còn đang ôm vợ ngon giấc trong chăn bông ấm áp đã bị quản gia làm phiền thậm chí từ trong đó kéo ra khỏi giường.

“ Có chuyện gì mà mới sáng sớm đã náo loạn lên thế này??” Xích Hạo Tín tỏ vẻ không hài lòng.

“ bẩm gia chủ, có người tự xưng là phụng mệnh của Thẩm Thùy Vân tiểu thư tới mời gia chủ qua Thẩm phủ có việc quan trọng cần bàn bạc ạ”

“ Thẩm Thùy Vân??”

Nghe thấy cái tên đầy “ ám ảnh” này, đầu óc của Xích Hạo Tín lập tức tỉnh táo hẳn lên, không dám do dự chần chừ, dưới sự hỗ trợ của quản gia, nhanh chóng vệ sinh thân thể và thay đồ chỉnh tề xong, đi thẳng ra phòng khách gặp “ sứ giả” của Thẩm Thùy Vân chờ đợi này giờ.

Tuy có chút bức bối vì phải ngồi đợi, nhưng người đưa tin biết rõ thân phận của mình, không dám mặt lớn mặt nhỏ với Xích Hạo Tín, chỉ là không ngừng hồi thúc đối phương mau mau theo mình quay về Thẩm phủ để gặp Thẩm Thùy Vân mà thôi.

Quản gia đã chuẩn bị sẵn xe ngựa di chuyển, Xích Hạo Tín bảo người đưa tin về trước, bản thân sẽ có mặt tại Thẩm gia ngay sau đó.

Xích Hạo Tín nhanh chóng bước lên xe ngựa và bắt đầu lăn bánh di chuyển nhanh về hướng Thâm phủ cách Xích phủ gần chục cây số về hướng tây.

Két ~~~~~!! “ Gia chủ, đã tới Thâm phủ rồi ạ ~~!!”

Sau hơn gần nửa giờ di chuyển, xe ngựa đã có mặt tại trước cửa Thâm phủ, xa phu quay đầu hướng về toa xe nhỏ tiếng bấm báo một câu.

Xích Hạo Tín nhanh chóng từ trong toa xe bước ra, chỉnh tề lại quần áo, bước thẳng về phía cổng lớn của Thâm phủ.

Két két két ~~~~~!!!

Cổng sắt khổng lồ của Thâm phủ nhanh chóng được mở ra, Thâm Nghệ Mưu từ bên trong bước ra, trên môi mang theo nụ cười thân thiện, khẽ chấp tay thi lễ với Xích Hạo Tín nói: “ Xích gia chủ, Thâm tiểu sư cho mời ngài vào phòng khách để gặp người ạ.”

Thâm Nghệ Mưu có thể nói là hận Xích gia không kém gì Thâm Đại Hải, nhưng lúc này vẫn giữ thái độ vô cùng chuyên nghiệp đáng có của một quản gia, cử chỉ thái độ vô cùng thân thiện mời Xích Hạo Tín đi thẳng vào trong Thâm phủ.

Xích Hạo Tín nhanh chóng theo chân Thâm Nghệ Mưu di chuyển thẳng vào phòng tiếp khách trong Thâm phủ.

Vừa đẩy cửa bước vào, đã phát hiện Thâm Thùy Vân và Hàng Bá Thiên đã ngồi đợi sẵn từ lúc nào.

Thâm Nghệ Mưu mau chóng bước tới trước mặt Thâm Thùy Vân, vô cùng tôn kính nói: “ Bẩm tiểu thư, Xích gia chủ đã tới rồi ạ.”

Thẩm Thùy Vân khẽ ngật đầu, vẫy vẫy tay cho phép Thẩm Nghệ Mưu rời khỏi phòng tiếp khách.

Trước khi rời đi, Thẩm Nghệ Mưu lén lén phóng ánh mắt dị thường về phía Xích Hạo Tín, nhưng nhanh chóng được hấn che giấu đi, rảo bước rời khỏi phòng tiếp khách. À, tất nhiên là không quên đóng chặt cửa phòng lại.

Xích Hạo Tín chỉnh tề lại quần áo, môi mang nụ cười chân thành tôn kính, bước tới chấp tay thi lễ: “ Xích Hạo Tín, kính chào Thẩm tiểu thư và Hàng thiếu gia ạ.”

Thẩm Thùy Vân khẽ mỉm cười ngật đầu đáp lại lời chào của đối phương, nhưng chỉ trong tích tắc đã thay đổi thành sắc mặt lạnh lùng như băng, lạnh lạnh nói: “ Xích gia chủ, ông đang chơi một nước cờ cao tay đấy chứ ~~!!”

“ Xích, Xích mẫu không hiểu tiểu thư đang nói gì ạ.”

Xích Hạo Tín “rùn mình chảy đầy mồ hôi lạnh trên trán”, thấp thỏm không yên nói.

Quả đúng như Bàng tiên sinh đã dự đoán, đối phương định tung đòn dồn mặt với mình đây mà.

“ không hiểu??? Có thật là không hiểu hay cố tình không hiểu?? quan hệ giữa Thẩm gia và Xích gia như thế nào, chắc không cần bốn tiểu thư phải nhấn mạnh lại với ông chứ nhỉ?? Chấp nhận quy hàng dưới kẻ thù không đội trời chung của gia tộc mình một cách vô điều kiện, thậm chí hằng năm còn cống nạp một số tiền khổng lồ. Khí phách quá nhỉ Xích gia chủ, rốt cuộc mục đích chính của ông là gì??? Vì sinh tồn??? Vì muốn mượn danh nghĩa của bốn tiểu thư??? Hay thậm chí là hạ mình nén nhịn để âm thầm phát triển, sau khi đủ lớn mạnh sẽ vùng lên hủy diệt lật đổ cả Thẩm gia và cả bốn tiểu thư???”

Mỗi câu nói của Thẩm Thùy Vân như mỗi nhát dao sắc lạnh chí mạng nhắm thẳng vào Xích Hạo Tín, vừa nói vừa nhìn chăm chăm thẳng vào đối phương, như vẽ muông từ trên sắc mặt của đối phương nhìn ra sự bất thường.

Hàng Bá Thiên nãy giờ im lặng ngồi ở bên cạnh lập tức phối hợp bằng cách phóng thích khí thể đáng sợ của một kẻ mạnh Xuất Khiếu lên thẳng người Xích Hạo Tín để gây áp lực.

Định song kiếm hợp kích để chơi ta à?? Cũng may là Bàn tiên sinh đã dự đoán trước ý đồ của các người, nếu không thì hậu quả khôn lường rồi đấy.

Nếu như không phải biết trước chuyện gì sẽ xảy ra, bất chợt bị khí thể áp đảo đáng sợ như thế này đè thẳng vào người, kẻ có suy nghĩ không hay không chừng sẽ lộ tẩy ngay tức khắc.

“ Xích, Xích gia, chỉ muốn, muốn có con đường sống, sống thôi ạ ~~~!!”

Xích Hạo Tín cắn chặt răng tỏ vẻ cực kỳ khó chịu trước áp lực đáng sợ do Hàng Bá Thiên phát tán ra, không chút do dự suy nghĩ, trả lời ngay tức khắc.

Một câu trả lời nằm ngoài dự kiến nhưng không quá bất ngờ đối với Thẩm Thùy Vân và Hàng Bá Thiên. Thứ mà cả hai muốn biết, chính là suy nghĩ chân thực của Xích Hạo Tín mà thôi.

Và câu trả lời ngay tức khắc không qua suy nghĩ, tạm thời khiến cả hai cảm thấy hài lòng.

“ Chỉ đơn giản thế thôi sao??” “ Đúng, đúng thế, chỉ đơn giản thế thôi ạ.”

“ chỉ vì một điều kiện đơn giản mà Xích gia phải bỏ ra một cái giá lớn như thế này, ông không cảm thấy hoang đường sao??”

“ đối với nhiều người có thể hoang đường, nhưng đối với một Xích gia đã một chân giẫm lên cánh cửa địa ngục, đó chỉ là hành động cần thiết, vì nếu như người không còn nữa, có sở hữu tài sản khổng lồ tới cỡ nào đi nữa, rồi cũng chỉ trở thành tài sản của người ta mà thôi.”

“ Ông tưởng rằng bốn tiểu thư sẽ tin vào một lời nói vô thưởng phạt của ông sao??”

Thẩm Thùy Vân vẫn không chịu buông tha, tiếp tục gây khó dễ cho Xích Hạo Tín.

Ngay sau câu nói nghi ngờ của Thẩm Thùy Vân kết thúc, Xích Hạo Tín lập tức lộ ra vẻ mặt đầy nghiêm túc, đưa ngón tay lên miệng cắn mạnh chảy cả máu, vẽ một dấu ấn kích hoạt huyết thệ ngay trước mặt cả hai, nghiêm giọng nói: “ Thiên Đạo chứng giám, Xích gia một lòng thành tâm quy hàng Thẩm Thùy Vân tiểu thư, không dám có ý đồ mờ ám, cho dù sau này Xích gia có phát triển như thế nào, cũng không dám làm trái lời tuyên thệ ngày hôm nay, trừ khi Thẩm Thùy Vân tiểu thư chủ động chấm dứt mối quan hệ này, Xích gia hứa sẽ mãi mãi thần phục cống nạp đầy đủ cho Thẩm Thùy Vân tiểu thư, nếu có làm trái lời hứa, thiên lôi giáng đầu, toàn thể Xích gia chết không toàn thân, linh hồn mãi mãi không được siêu thoát.”

Đùng đoàn, đùng đoàng, đùng đoàng ~~~~~!!!

Thiên lôi xuất hiện ngay trên đỉnh bầu trời của Thẩm gia, minh chứng cho việc đã chấp nhận lời huyết thệ của Xích Hạo Tín.

“ Thùy Vân có thể đảm bảo một cạnh tranh công bằng cho cả Thẩm gia và Xích gia, Thẩm gia sẽ không thể sử dụng danh nghĩa của Thùy Vân để

đàn áp Xích gia của ông, đó là tất cả những gì chúng tôi có thể hứa với ông, còn việc quy hàng trở thành thế lực dưới trướng của Thùỵ Vân, xin lỗi, Xích gia còn chưa đủ tư cách để đạt được điều đó.”

Xích Hạo Tín đã làm tới nước này, không ai có thể tiếp tục làm khó làm dễ hay nghi ngờ gì về lòng quyết tâm của đối phương, Hàng Bá Thiên thu lại khí thế của mình, mang theo giọng điệu cao cao tại thượng lên tiếng nói.

Hàng Bá Thiên đã không nói quá trong vấn đề này. Ngoại trừ có thể mang lại cho Thâm Thùỵ Vân một số tiền không nhỏ, thực tế thì Xích gia chẳng mang lại thêm chút ích lợi gì cho cô ta cả.

Nếu như Xích gia là một thế lực siêu cường có thực lực lớn mạnh, lỡ như Thâm Thùỵ Vân xảy ra chuyện gì, còn có thể nhờ vả trông cậy Xích gia ra tay giúp đỡ.

Một thế lực tầm trung, cho dù kiếm tiền giỏi tới đâu, cũng chỉ là một thế lực tầm trung, trong một thời gian dài cũng đừng mong có thể nâng tầm lên ngang hàng với các thế lực siêu cường lâu đời trên đại lục Huyền Thiên.

Nói thẳng ra Xích gia chỉ là một tên trọc phú không hơn không kém mà thôi. Mà trọc phú thì cho dù giàu cỡ nào đi nữa, cũng làm gì có tư cách đứng ngang hàng với đám quý tộc lâu đời chứ??

Ba tỷ linh thạch một năm. Nói nhiều không nhiều, nói ít không ít. Thực tế thì nếu như Hàng Bá Thiên và Thâm Thùỵ Vân muốn, chịu khó phát triển các thế lực phía dưới, đừng nói là ba tỷ, ba chục tỷ cũng không thành vấn đề. Chẳng qua là họ không muốn và không đủ thời gian tâm trí để phát triển mà thôi.

Nếu như dựa vào bấy nhiêu đó mà đã hoang tưởng rằng đủ tư cách thần phục dưới trướng của một tông chủ và một luyện đan tông sư tương lai??

Nực cười ~~~!!

Câu nói phủ phàng của Hàng Bá Thiên tuy thực tế, nhưng không có nghĩa là Xích Hạo Tín dễ dàng chấp nhận nuốt trôi.

Bất cam, phẫn nộ, nhục nhã, đó là điều không thể tránh khỏi.

Xích Hạo Tín cố gắng kìm nén nhịn cơn căm phẫn trong lòng, vẫn giữ lấy thái độ điềm tĩnh tôn kính vốn có khi đối diện với hai “đại thần” ở trước mặt, tỏ vẻ những gì đối phương vừa nói là điều hiển nhiên.

Hôm nay các ngươi không thêm đếm xỉa tới ta, rồi chắc chắn sẽ có một ngày nào đó, các ngươi phải hạ mình ngẩng đầu ngược nhìn khi đối diện ta.

Thực tế thì Hàng Bá Thiên và Thảm Thùy Vân cho rằng mình đang nắm thế chủ động và chiến thắng trong tay, nhưng đã rơi vào cái bẫy đầy tinh vi của Xích Hạo Tín mà không hay.

Nếu chú ý kỹ câu huyết thệ của Xích Hạo Tín. Ông ta nói rằng chỉ cần Thảm Thùy Vân không chủ động vứt bỏ mối quan hệ với Xích gia, Xích gia sẽ mãi mãi cống nạp đầy đủ. Thoại đầu nghe sơ qua không thấy có vấn đề gì cả, nhưng khi khoét sâu vào câu nói, có thể nhận ra rằng thực tế Xích Hạo Tín đang chơi chữ với Thảm Thùy Vân.

Xích Hạo Tín nói sẽ mãi mãi cống nạp, nhưng không nói rõ là sẽ cống nạp bao nhiêu, sẽ mãi mãi giữ quy định đúng 50% tổng doanh thu của mình.

Xích gia hoàn toàn có thể hạ thấp mức tiêu chuẩn xuống còn 40 %, 30 %, 20 % hay thậm chí là 1 hay 0.01 %, nếu như Xích gia đã phát triển tới mức không cần phải coi sắc mặt của Thảm Thùy Vân làm người nữa.

Rõ ràng bố mày không làm trái lời hứa, cho dù số tiền cống nạp chỉ còn 0.01 %, nhưng vẫn là có cống nạp một cách đàng hoàng, không phải sao??? Về việc này thậm chí ngay cả Thiên Đạo cũng không thể bắt bẻ được Xích gia nếu họ dám làm thế.

Tất cả những tình huống đang diễn ra đều nằm trong sự suy đoán của Bàn Thông, và chính hắn đã chỉ dạy Xích Hạo Tín cách chơi chữ một cách tinh vi như thế này.

Không ngờ lại hiệu quả vô cùng, cả Hàng Bá Thiên và Thẩm Thùy Vân bị rơi vào cái bẫy do Xích Hạo Tín giăng ra mà không hề hay biết, vẫn tỏ ra vui vẻ hài lòng với lời huyết thệ của đối phương.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 448: Yêu Cầu "Quá Đáng"

Đừng tưởng Hàng Bá Thiên biết chơi trò cân bằng của bậc đế vương thì đã là bậc chuyên gia kiểm soát lòng người, thực tế hẳn chỉ đang áp dụng những lý thuyết mà mình từng học được trước đó mà thôi.

Thực tế thì một tên chỉ lo cắm đầu vào tu luyện, một người chỉ biết mỗi việc nghiêm cứu luyện đan như Hàng Bá Thiên và Thâm Thùy Vân, kinh nghiệm giang hồ gần như bằng không, làm sao có thể là đối thủ của Xích Hạo Tín, huống chi phía sau ông ta còn một con cáo già nham hiểm như Bàn Thống chống lưng, cả hai không bị mắc bẫy quay như chong chóng mới là lạ á.

“tất nhiên, bọn ta còn một điều kiện trước khi tiến tới thống nhất.”

Tới rồi đây ~~~~~!!!

Nghe thấy lời nói như muốn đặt điều kiện sắp tới của Hàng Bá Thiên, trong lòng Xích Hạo Tín không kìm được trầm xuống.

Mặc dù trước đó đã chuẩn bị sẵn tinh thần khi Bàn Thống nhắc nhở, nhưng khi việc này chính thức xảy ra, cũng sẽ cảm thấy bất mãn khó chịu vô cùng.

“Bọn ta mong muốn ông sẽ hiến tặng phương pháp rút ngắn quá trình tẩy luyện đan dược mà các ông đang nắm giữ, được chứ???”

Đôi mắt đầy bá khí không cho phép bất kỳ ai từ chối lời đề nghị của mình nhìn chằm chằm vào Xích Hạo Tín ở trước mặt, chờ đợi câu trả lời của đối phương.

Đúng là phương pháp rút ngắn thời gian tẩy luyện không có tác dụng gì đối với Thẩm Thùy Vân vì bản thân cô ta sở hữu võ hồn có chức năng “lớn mạnh” hơn phương pháp của nhà họ Xích nhiều. Nhưng không có tác dụng đối với Thẩm Thùy Vân, nhưng không có nghĩa không có tác dụng đối với đám luyện đan sư dưới quyền cô ta và cả Hàng Bá Thiên.

Nếu như có thể phổ cập phương pháp này cho đám luyện đan sư dưới quyền, thử nhìn xem, một gia tộc tầm trung chỉ khoảng vài ba móng luyện đan sư đã có thể kiếm số tiền kinh khủng như thế kia rồi, với lực lượng luyện đan sư hùng hậu mà mình đang nắm giữ, nếu như nắm được phương pháp rút ngắn quá trình tẩy luyện đan dược, sẽ mang lại nguồn thu kinh khủng tới cỡ nào nhỉ??

Chỉ nghĩ sơ qua thôi mà Hàng Bá Thiên đã run bắn người lên vì phấn khích rồi.

Tuy trong mắt của Hàng Bá Thiên chỉ có tu luyện và thăng tiến, nhưng tài lực tỷ lệ thuận với con đường tu luyện của mình, có thể kiếm được càng nhiều tiền càng tốt, ai lại có thể từ chối chứ nhỉ???

Tốt đẹp đối với Hàng Bá Thiên, nhưng lại là một bầu trời âm u đối với Xích Hạo Tín.

Nghĩ sao bí kíp kiếm cơm của người ta mà người đòi muốn lấy là lấy sao??? Sao trên đời lại có tên trơ trẽn vô liêm sỉ như thế này được chứ???

Mặc dù trong lòng đang hận không thể lao tới vả chết tên tham lam vô độ ở trước mặt, nhưng tình thế khiến Xích Hạo Tín không thể không cúi

đầu, chấp tay tỏ vẻ khó khăn nói: “ Thưa Hàng thiếu gia, những gì người vừa yêu cầu, đã vượt quá giới ....” “ Người dám từ chối ~~~???!”

Uỳnh ~~~~~!!!

Khí thế đáng sợ của Hàng Bá Thiên lần nữa ập thẳng vào người, lần này Xích Hạo Tín suýt chút trực tiếp quỵ thẳng xuống đất tại chỗ.

Nếu như là chuyện khác, Xích Hạo Tín có thể cắn răng nén nhịn nuốt trôi, nhưng yêu cầu quá đáng của Hàng Bá Thiên liên quan tới chén cơm manh áo của cả bản thân và cả gia tộc, quan trọng nhất là, nếu như để phương pháp tẩy luyện đan dược lọt vào tay của Thẩm gia, không chỉ phá hủy thế độc tôn trong thị trường đan dược của mình, khiến nỗ lực phục hồi sau một thời gian dài bị tổn thương nặng nề phải đổ sông đổ biển, thậm chí “ tiếp tay” tạo ra thêm một kẻ thù đáng gờm cho bản thân.

Xích Hạo Tín toàn thân run rẩy, răng hàm cắn thẳng vào môi tới nỗi chảy cả máu, xương cốt trong cơ thể như thể sắp vỡ vụn ra hết trước sức ép tạo ra áp lực kinh hoàng đang bao phủ khắp cả người, nhưng vẫn tỏ ra cứng đầu không chịu chùn bước tới lời đe dọa của đối phương.

Hàng Bá Thiên lóe qua tia sáng đầy phần nộ. Từ lúc cha sanh mẹ đẻ tới giờ, chưa từng ai dám hiên ngang từ chối lời đề nghị của mình trong bất kỳ trường hợp nào, bất kỳ lý do gì, thế mà giờ nay một tên gia chủ của một gia tộc tầm trung dám đứng ra phản kháng, vậy chẳng khác nào như bị đối phương vả thẳng vào mặt mình sao???

Nếu như để chuyện này lan truyền ra ngoài, thậm chí có thể biến thành trò cười cho khắp khu vực U Châu cũng không chừng.

Đặc biệt là các đối thủ ganh đua, chắc chắn sẽ nắm lấy chuyện này không ngừng hạ thấp uy tín của bản thân cho mà xem.

Đấy đấy, ngay cả một tên gia chủ của một gia tộc tầm trung mà cũng dám đứng ra chống đối, cái tên Hàng Bá Thiên xem ra đã trở nên vô dụng rồi, cũng chỉ được có thế mà thôi.

“ Bôn tiểu thư biết ông đang lo lắng điều gì, nhưng hãy yên tâm, bọn ta có thể hứa với ông rằng, phương pháp tẩy luyện đan dược không bao giờ xuất hiện trong Thâm gia, Sơn Hải thành hay thậm chí là vương triều Thiên Ưng.”

Trong lúc Hàng Bá Thiên chuẩn bị vung tay lên một chương võ chết con kiến yếu ớt không biết trời cao đất rộng ở trước mặt, Thâm Thùy Vân đã lên tiếng hứa hẹn bảo đảm.

Hàng Bá Thiên từ từ bỏ cánh tay đã giờ hơn một nửa xuống, đôi mắt đầy sát khí dán chặt vào Xích Hạo Tín, chờ đợi câu trả lời của đối phương có khiến mình mất mặt không hài lòng nữa không.

Nếu như lần này vẫn là một câu trả lời khiến hắn không hài lòng, tuyệt đối là một cú chương võ xuống giải quyết Xích Hạo Tín ngay tại chỗ, không chút nhân nhượng gì cả.

Đùa à, một con kiến yếu ớt như Xích Hạo Tín làm gì đủ tư cách khiến Hàng Bá Thiên phải nhân nhượng, này giờ nói năng nhẹ nhàng đã là nể mặt nâng tầm đối phương lắm rồi. Nếu như không phải vì muốn để người yêu của mình có nguồn thu ổn định, cộng thêm phương pháp có thể mang lại lợi ích khổng lồ cho bản thân, Xích Hạo Tín làm gì có tư cách đứng trước mặt mình nói chuyện chứ đừng nói là dám gan cùng mình từ chối lời đề nghị của mình.

“ bầm, bầm tiểu thư, phương, phương pháp tẩy, tẩy luyện nằm, nằm trong tay vị luyện, luyện đan sư đang hợp tác với, với Xích gia, tại hạ,

không có quyền .....” “ vậy thì hãy cho mời gọi vị luyện đan sư đó tới đây, bọn ta sẽ đích thân bàn bạc với hắn về vấn đề này.”

Không phải Xích Hạo Tín đang muốn bán đứng Dương Kiệt, thực tế thì chính Bàn Thống đã yêu cầu ông ta nói thế nếu như Thẩm Thùy Vân và Hàng Bá Thiên đề ra cái yêu cầu vô sỉ này, nên lúc này ông ta chỉ là theo lời gợi ý mà thôi.

và biết rõ đối phương chắc chắn sẽ không bao giờ từ bỏ ý định thâm tóm phương pháp tẩy luyện đan dược như Bàn Thống đã từng khẳng định, nhưng nãy giờ vẫn cố gắng hết mình để giảm thiệt hại xuống tới mức thấp nhất cho bản thân.

Và lời hứa phương pháp tẩy luyện đan dược chỉ lưu hành trong Thánh Hỏa tông mà không phải trong vương triều Thiên Ưng hay thậm chí rơi vào tay của Thẩm gia, đã là kết quả tốt nhất mình có thể giành lấy được.

Mặc dù bất cam, nhưng khi đối diện với thế lực quá lớn mạnh, quá kinh khủng, cách biệt hai bên chỉ có thể dùng từ một trời một vực để hình dung, thì chỉ có cách cắn răng cúi đầu mà thôi.

Đại trượng phu có được duỗi được, hôm nay lùi một bước để mở ra một chân trời mới, sau này khi thực lực đủ lớn mạnh, hoàn toàn có thể đòi lại cả vốn lẫn lời món nợ ngày hôm nay.

Đó là phương án tốt nhất mà Bàn Thống đã bàn bạc với Xích Hạo Tín được trước khi tới gặp mặt Hàng Bá Thiên và Thẩm Thùy Vân vào thời điểm này.

“ dạ, dạ, chỉ là vị luyện đan sư này có tính khí khá thất thường, chỉ sợ .....” “ thất thường??? thì đã sao nào??? Một tên luyện đan sư cấp thấp lấy đâu ra dũng khí và tư cách để từ chối lời mời gọi của một luyện đan sư cao

cấp như Thùy Vân sư muội chứ??? Người cứ yên tâm đi bảo tên luyện đan sư đó tới đây, còn hấn dám từ chối, hãy nói với hấn rằng đích thân ta sẽ tới “ thỉnh mời” hấn, tới khi đó không đơn giản chỉ dùng lời lẽ “ lịch sự” như lúc này đâu đấy, hừ hừ ~~~!!”

Hàng Bá Thiên đã không nói quá, hấn hoàn toàn có đủ tư cách để nói ra lời lẽ hăm dọa như thế này, mặc dù lọt vào tai của Xích Hạo Tín tuyệt đối không dễ chịu chút nào, thậm chí là sỉ nhục.

“ à, hãy nói với đối phương rằng, nếu như hấn đồng ý dâng lên phương pháp tẩy luyện đan dược cho bốn tiểu thư, trong phạm vi năng lực cả bốn tiểu thư và Hàng sư huynh làm được, có thể hoàn thành một nguyện vọng bất kỳ cho hấn.”

Thẩm Thùy Vân là người trong cuộc, tất nhiên biết rõ các phương pháp luyện chế tẩy luyện đan dược cá nhân được các luyện đan sư coi trọng còn hơn mạng của mình, nếu chỉ đơn giản một lời nói, một yêu cầu đã bắt người ta móc bí kíp ra quả thật là có chút quá đáng, nói đâu chi cho xa, nếu như bản thân mình rơi vào trường hợp đó chắc chắn sẽ không dễ chịu chút nào. Nên cô ta quyết định đặt thêm một điều kiện hứa hẹn của mình, mục đích để bù đắp tổn thất cho đối phương, đồng thời giúp mọi chuyện trở nên thuận lợi hơn trong lúc chuyển giao “ công nghệ”.

Lời hứa của một luyện đan đại sư như Thẩm Thùy Vân, tuyệt đối không đơn giản chỉ là một lời nói suông không có giá trị, huống chi ngay cả Hàng Bá Thiên cũng bị kéo vào, càng khiến lời hứa hẹn này thêm giá trị hơn nữa.

Tất nhiên, Thẩm Thùy Vân cũng không quên nói rõ ràng rằng: “ trong phạm vi năng lực bọn ta có thể làm được mới giúp người, còn nếu bọn ta cho rằng không làm được, thì cũng đành chịu mà thôi.”

Hàng Bá Thiên cũng có chút bất ngờ trước lời hứa hẹn của Thẩm Thùy Vân, nhưng sau một hồi suy nghĩ, lập tức nhận ra người yêu định làm gì, nên cũng không nói thêm gì mà chỉ âm thầm ủng hộ.

Tuy cũng có chút bất ngờ trước lời hứa hẹn của Thẩm Thùy Vân, nhưng Xích Hạo Tín cũng không suy nghĩ quá nhiều, chỉ mang theo vẻ mặt không mấy vui vẻ khẽ chấp tay thi lễ với cả hai lần nữa trước khi quay người rời khỏi phòng tiếp khách của Thẩm gia, quay về Xích phủ để mời gọi vị luyện đan sư bí ẩn tới gặp mặt Thẩm Thùy Vân và Hàng Bá Thiên theo yêu cầu.

“Muội định thu phục tên luyện đan sư kia???”

Đợi tới khi bóng lưng của Xích Hạo Tín biến mất khỏi tầm nhìn, Hàng Bá Thiên đột nhiên quay sang Thẩm Thùy Vân hỏi.

Thì ra trước kia không ít lần Thẩm Thùy Vân đã từng đưa ra những lời hứa hẹn như thế này đối với các luyện đan sư, và mười người hết chín người, đều lợi dụng lời hứa hẹn này mong muốn được làm việc dưới trướng của vị luyện đan đại tông sư trong tương lai.

Đúng thế, mấy tên luyện đan sư cỡ như Dương Kiệt, trong mắt của Thẩm Thùy Vân thì cho dù làm được một việc “không tệ” như phát minh ra cách rút ngắn thời gian tẩy luyện đan dược đi nữa, cũng chỉ là một tên luyện đan sư sơ cấp mà thôi.

Những tên luyện đan sư không có căn cơ nguồn lực lớn mạnh chống lưng như thế kia, chỉ có thể dựa dẫm vào những gia tộc tầm trung yếu ớt, trước sau gì cũng sẽ biến thành mồi ngon cho các thế lực siêu cường khác mà thôi.

Vậy thay vì trước sau gì cũng phải quy phục làm việc cho kẻ khác, vì sao không làm việc cho một luyện đan đại tông sư nhỉ???

Đi theo phía sau luyện đan đại tông sư, ít ra khi đi tới đâu cũng có thể mang danh của “ chủ nhân” ra khè thiên hạ, có thể ngẩng cao đầu hưởng thụ sự chào đón chào kéo nồng nhiệt khắp nơi, quan trọng nhất là, một ngày nào đó “ chủ nhân” tâm trạng vui vẻ, lên tiếng chỉ bảo nâng đỡ vài câu, tuyệt đối là có dùng bao nhiêu tiền cũng chưa chắc mua được những lời chỉ dạy vô giá đó.

Cho nên, theo suy nghĩ của Thẩm Thùy Vân thì, khi bản thân đưa ra lời hứa hẹn này, vô cùng tự tin khẳng định khi hai bên gặp mặt nhau, đối phương sẽ lợi dụng lời hứa hẹn mà mình đưa ra trước đó, tha thiết yêu cầu năn nỉ van xin được gia nhập vào đội ngũ luyện đan sư dưới trướng mình, sau đó mình sẽ tỏ ra miễn cưỡng chấp nhận yêu cầu của đối phương, không chỉ sở hữu được phương pháp tẩy luyện đan dược thậm chí còn thu phục được một luyện đan sư có tiềm năng, nhất cử lưỡng tiện, hoàn hảo tới thế là cùng.

Như đã nói, Một gia tộc tầm trung như Xích gia thì có thể mang lại lợi ích gì cho đối phương chứ?? Chỉ sợ rằng đối phương hiện giờ chấp nhận hợp tác với Xích gia, chắc là đang muốn che giấu thân phận vì đã đắc tội một thế lực lớn mạnh nào đó, nên phải chấp nhận cẩn rằng hợp tác với một thế lực yếu ớt, nếu như có cơ hội thăng tiến, chỉ cần không phải là thằng ngu, tuyệt đối sẽ nắm bắt thời cơ để bản thân tiến thân.

và với địa vị của Thẩm Thùy Vân và Hàng Bá Thiên trên cái khu vực U Châu này, chỉ cần tên luyện đan sư đó thực sự có năng lực, cũng chỉ là một câu nói của cả hai là lập tức giúp đối phương tẩy trắng thân thế, thế lực đối địch sẽ nể mặt cả hai không dám đụng tới tên luyện đan sư đó cho mà xem.

Không chỉ có cơ hội tiến thân, thậm chí giải quyết an nguy cho bản thân, Thẩm Thùy Vân không cho rằng đối phương ngu xuẩn tới mức không biết đưa ra một quyết định đúng đắn nhất cho mình.

Còn Xích gia, sau khi vị luyện đan sư bí ẩn đó đầu quân cho mình, số phận sống chết của gia tộc đó không nằm trong suy nghĩ của bản thân nữa rồi. Thâm Thùy Vân chỉ có thể làm đúng lời hứa hẹn, mang lại một môi trường cạnh tranh công bằng cho đối phương, còn đối phương cạnh tranh không lại đối thủ của mình, bị nuốt chửng xóa sổ thì không còn là trách nhiệm của mình nữa.

Đừng tưởng Thâm Thùy Vân bề ngoài hiền lành chất phác như thế, thực tế khi cần thiết, có thể trở nên nham hiểm vô cùng đấy chứ.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 449: Ngọc Bội Truyền Thừa

“ Người vừa nói là, một tên thanh niên trẻ tuổi tên Hàng Bá Thiên, đã theo chân Thẩm Thùy Vân quay về Sơn Hải thành lần này???”

Trong lúc Xích Hạo Tín đang trên đường di chuyển tới thành chủ phủ, Dương Kiệt đang cùng Bàng Thống ngồi thưởng thức trà nóng trong phòng làm việc, vừa nhâm nhi ly trà trong tay vừa bàn tán nói.

“ Chủ nhân biết người này???” Nhìn thấy vẻ mặt đầy bất ngờ của Dương Kiệt, Bàng Thống cũng tỏ ra tò mò thân phận của Hàng Bá Thiên lên tiếng hỏi.

“ nếu ta nhớ không nhầm thì, Hàng Bá Thiên chính là đệ nhất đệ tử chân truyền của Thánh Hỏa tông, nghe nói là thiên tài sở hữu võ hồn cấp 6 “ Uyển Nguyệt Thần Dao” gì gì đó, trước khi gia nhập vào Thánh Hỏa Tông, ta có nghe nói khá nhiều về tên của người này.”

Dương Kiệt khẽ ngật đầu, không ngừng hồi tưởng những ký ức vừa mới gia nhập vào Thánh Hỏa tông, không kìm được cảm thán nói.

Dù sao thì cũng là tông môn đầu tiên mà mình gia nhập khi vừa chân lướn chân ráo đặt chân tới đại lục Huyền Thiên, từng là nơi phải vượt qua biết bao thử thách cam khổ, nếm trải qua biết bao vui buồn lẫn lộn, quen biết được những anh em đồng sinh ra tử như Xích Tiểu Lâm, Dương Diễn, có được một hồng nhan tri kỷ như Diệp Tuyên, nhận được vô số giúp đỡ từ các vị tiền bối sư môn như Lý trưởng lão và Triệu Trưởng lão, tất cả đều đã trở thành ký ức đẹp dễ khó phai trong lòng Dương Kiệt.

Nếu như không có đám người Huyết Ma Đạo trời đánh kia, lúc này có thể Dương Kiệt đang thảo luận phát triển trưởng thành trong một trong ngũ đại tông môn hùng mạnh nhất khu vực U Châu, không ngừng thăng quan tấn chức và cưới cả vợ đẹp, bước lên đỉnh điểm trong cuộc đời rồi.

Huyết Ma Đạo ~~~!! Chúng mày nên cầu trời bái phật đừng xuất hiện trước mặt bố mày, xui xẻo để bố mày phát hiện, tuyệt đối là nhìn thấy một tên giết một tên, gặp một đôi sẽ giết cả cặp cho các người xem.

Có thể nói, kẻ thù mà Dương Kiệt căm thù nhất trên đại lục Huyền Thiên này, hận không thể nhai tươi nuốt sống xóa sổ ngay tức khắc, chính là lũ người thuộc Huyết Ma Đạo.

Khi hai bên gặp nhau, chỉ có thể là một mất một còn, hoàn toàn không có cơ hội để bắt tay làm hòa với bất kỳ lý do nào cả.

Bàng Thống hoàn toàn có thể cảm nhận được nỗi căm phẫn mà Dương Kiệt dành cho Huyết Ma Đạo, nhưng cũng không nói năng gì cả, chỉ âm thầm đứng ở phía sau cố gắng hết sức mình ủng hộ giúp đỡ chúa công của mình giải quyết xóa sổ cái thế lực tà ác bất nhân đó mà thôi.

“ không ngờ đôi cầu nam nữ này đã sáp lại với nhau, ầu cũng phải thôi, một là đệ nhất đệ tử chân truyền, còn người kia là luyện đan đại tông sư tương lai, đăng môn hộ đối, không phát sinh quan hệ mới là chuyện lạ á ~~~!!!”

Huyết Ma Đạo nhanh chóng bị vớt sang một bên, càng nghĩ tới lũ súc sinh đó chỉ càng khiến tâm trạng mình trở nên tồi tệ hơn mà thôi.

Dương Kiệt mang theo nụ cười dễ tiện nham hiểm dùng tay vuốt cằm quay sang cười nói. Bàng Thống khẽ gật đầu mỉm cười đồng ý với quan điểm của Dương Kiệt.

Một bên là thiên chi kiêu tử, một bên là thiên chi kiêu nữ, có thể nói là cặp đôi trời ban, không sáp nhập vào nhau là làm phản ý trời, sẽ bị trời đánh cho đấy.

Cái gì mà xảy ra truyện cổ tích như ăn mày cặp với công chúa, hoàng tử cặp với nữ tỳ, tuyệt đối không bao giờ xuất hiện trên cái đại lục Huyền Thiên này.

Trừ khi một ngày nào đó tên ăn mày và nữ tỳ đó đột nhiên từ con vẹt xấu xí lột xác thành thiên nga cao quý, vươn lên đạt tới “gia cảnh” mà công chúa và hoàng tử phải ngược nhìn thì còn may ra.

“Chỉ là, ý người muốn nói là, Thẩm Thùy Vân có thể sẽ nhắm tới phương pháp rút ngắn tẩy luyện đan dược của ta???”

Sau một hồi bàn tán châm chọc chuyện riêng tư và quan hệ “không lành mạnh” của người ta chán chê xong, Dương Kiệt đột nhiên khề dúu mày lên tiếng hỏi một câu.

“Không phải có thể, mà là chắc chắn. Thuộc hạ không nghĩ rằng trên đời này có ai có thể từ chối được lợi ích khổng lồ do phương pháp này mang lại, không phải sao???”

Bàng Thống tỏ ra vô cùng khẳng định nhấn mạnh.

“Chỉ là, ta làm gì có phương pháp rút ngắn tẩy luyện đan dược, tất cả chỉ dựa vào tính năng luyện đan của Càn Khôn tháp, nếu như Thẩm Thùy Vân đòi phương pháp này bằng mọi giá, ta lấy đâu ra giao cho ả đây.”

Dương Kiệt tỏ ra đau đầu khó xử không ngừng lắc đầu nói.

“Sao chúa công không hỏi thử “người ấy”, nếu thuộc hạ nhớ không lầm thì, chỉ cần thỏa mãn con số do “người ấy” đưa ra, chỉ đơn giản một

phương pháp tẩy luyện đan được chắc không phải là vấn đề quá to tát gì chứ nhỉ???”

Bàng Thống vừa nói vừa giơ ngón tay chỉ thẳng lên trời, ngụ ý muốn nhấn tới phân thân của Thiên Đạo Trái Đất, và cũng là hệ thống đang nằm trong linh hồn của Dương Kiệt.

À há, suýt chút nữa thì quên bém con quỷ hút máu này.

Chỉ là, nghĩ tới độ trơ trẽn vô sỉ tới cực độ, nuốt người không nhả xương của con quỷ hút máu kia, sắc mặt của Dương Kiệt lập tức sụp xuống.

“ alo, chim sẽ gọi chích chòe, chích chòe có nghe không xin trả lời ~~~!!”

Mặc dù trong lòng muôn mường bất cam, nhưng không còn cách nào khác phải lên tiếng nhờ tới con quỷ hút máu đáng ghét này.

“ Dính dong, Chích, xì xì, hệ thống nghe đây, xin hỏi có thể phục vụ quý khách điều gì ạ??”

Dường như này giờ đã nghe lén được lời đối thoại giữa Dương Kiệt và Bàng Thống, nên khi được “ khách hàng thân thiết” kêu gọi, giọng nói đầy phần khích hờn hờ của hệ thống lập tức vang lên không chút chần chừ, giọng điệu nghe sao mà giống tên bán bảo hiểm chuẩn bị vô được mảnh lớn thế nhỉ??

Cũng phải thôi, trong thời gian gần đây Dương Kiệt đã ít chủ động liên hệ với hệ thống, nói chi là đưa cỗ cho nó cừa chứ?? Tuy hằng tháng vẫn trả tiền lãi món nợ đã thiếu trước kia, nhưng chỉ có bấy nhiêu đó cũng chả bõ, nên giờ nay có cơ hội chặt đẹp tên bunn xin ở trước mặt, không vui mừng phần khích mới là lạ á.

linh thạch của đại lục Huyền Thiên, có sức hút cực lớn đối với phân thân của Thiên Đạo Trái Đất, có thể dùng để bồi bổ củng cố thần lực cực lớn cho bản thân, đó cũng lý do vì sao Thiên Đạo của Trái Đất nhắm tới đại lục Huyền Thiên này, phải thần phục đối phương bằng mọi giá.

Chỉ cần Thiên Đạo đại lục Huyền Thiên thần phục dưới quyền Thiên Đạo Trái Đất, số lượng linh thạch nhận được từ "cống nạp" của tên tiểu đệ của mình, tuyệt đối là con số không tưởng, quá đủ để Thiên Đạo của Trái Đất chi tiêu.

Và trước khi đạt được mục tiêu "cao cả" đó, hút "tiền" từ tay của Dương Kiệt cũng là cách "giải khát" tạm thời cho bản thân, không phải sao??

“không biết là ông có bán phương pháp rút ngắn thời gian tẩy luyện đan được xuống khoảng hai, ba lần không???”

Dương Kiệt hồi hộp thấp thỏm không yên hỏi. Nửa muốn đối phương nói “không”, nửa lại muốn nói “có”.

Muốn đối phương nói “không” vì bản thân không cần phải đưa cổ ra để con quỷ hút cửa sạch máu, nhưng một mặt lại muốn giải quyết vấn đề đau đầu, lại quay sang cầu mong hy vọng đối phương nói từ “có”. Đúng là mẫu thuẫn vô cùng.

“dính dong, như đã nói, với quyền năng tối cao vô hạn của kẻ chế tạo và mang lại sự sống, đặt ra và áp đặt quy tắc vô thượng trong thiên địa như thiên đạo, à, đang nói chính là ta, hệ thống, đừng nói là phương pháp chỉ rút gấp hai, gấp ba lần, cho dù là gấp 10 hay gấp trăm lần, hay thậm chí là ngang ngửa với tính năng luyện đan trong Càn Khôn Tháp, luyện chế song hành với tẩy luyện cũng chỉ là chuyện nhỏ. Và hệ thống vô cùng có trách nhiệm cam đoan với quý khách rằng, các mẫu hàng được hệ thống bán ra sẽ

có chất lượng hoàn hảo tuyệt đối, tất cả đều đạt chuẩn chất lượng ISO9001, mẫu mã đa dạng và dễ sử dụng, có thể nói chất tới từng đồng xu bỏ ra, cam kết bảo hành một đôi một trong vòng mười hai tháng nếu có lỗi từ nhà sản xuất(còn không phải do lỗi của nhà sản xuất thì xin kiểu).....”

Con quỷ hút máu không quên ba hoa khoác lác nâng tầm bản thân, tự khen tự xoa, mục đích là muốn nâng giá sản phẩm đây mà.

“ stop, stop, nói thẳng giá cả như thế nào đi, đừng có dài dòng lời thôi quảng cáo nữa, nghe nhức cả đầu.”

“ hì hì, như quý khách đã biết, hàng tốt thì không có giá rẻ, giá rẻ thì chắc chắn hàng không tốt, cho nên .....”

Tới rồi đây ~~~!!

“ cửa hàng chúng tôi đã chọn lọc và đưa ra mức giá sản phẩm các loại để quý khách tham khảo lựa chọn như sau:

Ngọc bài chứa phương pháp rút ngắn thời gian tẩy luyện đan dược xuống còn một phần hai (tương đương nếu bình thường tốn một trăm phút thì giờ chỉ tốn khoảng 50 phút. Và số người có thể sử dụng X5): 2 tỷ linh thạch.

Một phần ba (tương đương nếu bình thường tốn một trăm phút thì giờ chỉ tốn khoảng 33- 34 phút. Số người có thể sử dụng X5): 6 tỷ linh thạch...

Một phần tư (tương đương nếu bình thường tốn một trăm phút thì giờ chỉ tốn khoảng 25 phút. Số người có thể sử dụng X5): 12 tỷ linh thạch ....

Một phần năm (tương đương nếu bình thường tốn một trăm phút thì giờ chỉ tốn khoảng 20 phút. Số người có thể sử dụng X5): 30 tỷ linh thạch.....

Một phần mười(tương đương nếu bình thường tốn một trăm phút thì giờ chỉ tốn khoảng 10 phút. số người có thể sử dụng X3): 80 tỷ linh thạch....

Luyện chế kèm theo hiệu ứng tẩy luyện tức thời (Nghĩa là vừa luyện chế xong đan dược kèm luôn cả hiệu ứng tẩy luyện đan dược. số người có thể sử dụng X1): 200 tỷ linh thạch .....”

Đọc xong bảng báo giá do con quỷ hút máu đưa ra, Dương Kiệt không kìm được hít sâu một hơi lạnh vào người.

Rẻ nhất cũng phải trên cả hai tỷ đồng, và cao nhất, thậm chí vươn tới con số hai trăm tỷ.

Cũng lường trước là con quỷ độc ác này sẽ thừa cơ chém mình một nhát thật đau, nhưng không ngờ hắn lại chém ác đàng như thế này, đúng là đồ khốn nạn mà ~~~!!

Nên nhớ đợt hàng đầu tiên của tháng này chỉ thu về có 500 triệu linh thạch, bỏ ra 60% để dành cho cống nạp cho cha con Thảm Thùy Vân, còn lại cũng chỉ khoảng 200 mấy triệu hơn, theo tỷ lệ ăn chia ba bảy đã định trước đó, thực tế Dương Kiệt chỉ thu về khoảng một trăm năm chục triệu linh thạch là cùng.

Một trăm năm chục triệu linh thạch, thậm chí không được một phần mười so với số tiền phải bỏ ra để mua phương pháp tăng tốc X2 nữa là.

Điều quá đáng nhất là, khi bỏ ra hơn hai tỷ linh thạch để mua phương pháp này về, còn bị hạn chế số người sử dụng chỉ được có năm người.

Nghĩa là sau khi bỏ tiền mua phương pháp tẩy luyện này về, đó chính là một tấm ngọc bài lưu trữ có chứa đầy đủ thông tin phương pháp rút ngắn thời gian tẩy luyện đan dược tương ứng, người mua về muốn sử dụng chỉ cần đưa tấm ngọc bài bỏ lên vàng trán, thông tin lưu trữ trong ngọc bài sẽ

lập tức truyền thẳng vào thần thức của người sử dụng, người sử dụng có thể nhanh chóng tiếp thu được toàn bộ thông tin và ấn pháp sử dụng phương pháp rút ngắn thời gian tẩy luyện mà không cần phải tốn thời gian để luyện tập làm quen.

Phương thức truyền thừa trực tiếp như thế này có hại cũng có lợi. Lợi chính là có thể giúp người sử dụng có thể áp dụng những gì vừa được truyền thừa ngay tức khắc, và cho dù người sử dụng chỉ là một thằng khờ học mãi không vô, nhưng sau khi tiến hành truyền thừa sẽ đạt tỷ lệ thành công gần như là trăm phần trăm, gần như khắc sâu vào trong linh hồn mãi mãi không bao giờ quên, và người được truyền thừa ngay lập tức có thể sử dụng phương pháp vừa học được một cách nhuần nhuyễn như một đại sư đã hành nghề trên cả chục cả trăm năm rồi vậy, vô cùng tiện lợi.

Mặt hại chính là, những thẻ bài truyền thừa như thế này có giới hạn số lượng người sử dụng, khi giới hạn sử dụng được dùng hết, sẽ không thể tiếp tục tiến hành truyền thừa cho người khác được nữa.

Và cũng đừng tưởng là không thể tiếp tục truyền thừa từ ngọc bài, người khác có thể học hỏi được từ người vừa sử dụng ngọc bài nhé. Phương pháp được truyền thừa thông qua ngọc bài bao gồm một ấn pháp đặc biệt nằm trong ngọc bài, khi tiến hành truyền thừa thông qua ngọc bài, dấu ấn này sẽ khảm khắc trực tiếp vào linh hồn của người đang sử dụng ngọc bài, và chỉ những người đã khảm khảm dấu ấn truyền thừa này, mới có thể sử dụng phương pháp đã lưu trữ trong ngọc bài, hoàn toàn quán triệt trường hợp truyền dạy thông quan truyền miệng.

Hai tỷ linh thạch bỏ ra, chỉ có thể nhận được phương pháp tăng tốc nhân đôi, đã vậy còn giới hạn chỉ có năm người sử dụng, rốt cuộc là người sử dụng phải tốn bao lâu mới có thể hòa vốn chứ đừng nói là lời lãi, đúng là không dễ gì ăn được của con quỷ hút máu trời đánh này mà.

Nên nhớ rằng Dương Kiệt luyện chế đan dược với tốc độ nhanh hơn luyện đan sư thông thường đã gấp 5 lần rồi (luyện đan thuật đã đạt cấp 2), cộng thêm quá trình luyện đan với tẩy luyện đan dược song hành với nhau, nên tiết kiệm được khoảng thời gian tẩy luyện (đó là một khoảng thời gian tốn nhiều hơn gấp nhiều lần so với việc luyện chế), cuối cùng một tháng cũng chỉ luyện chế đủ số đan dược kiếm được tổng doanh thu năm trăm triệu linh thạch, phải mất bốn tháng mới có thể huê vốn. Nói như thế quá đủ để hình dung những luyện đan sư bình thường cho dù đã sử dụng phương pháp giảm thời gian tẩy luyện xuống còn một nửa đi nữa, và cho dù năm người hợp sức lại ngày đêm cắm đầu vào việc luyện đan bán kiếm lại số tiền đã phải bỏ ra mua phương pháp này, sẽ phải mất bao lâu mới có thể trả hết nợ nhỉ???

Mặc dù đau xót nứt ruột, nhưng không còn cách nào khác nếu như không muốn toàn bộ kế hoạch và mọi cố gắng đã làm từ trước tới nay phải đổ sông đổ biển, Dương Kiệt đành cắn răng móc tiền túi ra mua một phần ngọc bài truyền thừa phương pháp tăng tốc tẩy luyện đan dược X2.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 450: Dương Kiệt Gặp Mặt Thẩm Thùy Vân

Cũng may là trước kia nhận được tiền “ tài trợ” gần năm tỷ hơn của Triệu Thiên Cơ, nên lúc này bỏ ra hai tỷ để mua tấm ngọc bài X2 hoàn toàn không thành vấn đề.

Chỉ là nghĩ tới việc biểu không món quà tương đương hai tỷ cho một người không quen không biết, thậm chí không mang lại chút lợi lộc gì cho bản thân, Dương Kiệt cảm thấy đau xót cả ruột gan như bị hàng trăm hàng ngàn con dao sắc nhọn ghim thẳng vào tim vậy.

Mẹ kiếp, “ tiền khởi nghiệp” còn chưa làm được trò trống gì đã mất đi gần nửa, không đau mới là lạ á.

Cộc cộc ~~~~~!!! “ mời vào ~~~~~”!!

Trong lúc Dương Kiệt đang đau xót cho túi tiền của mình, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, Bàn Thống lên tiếng cho phép người đang đứng ở bên ngoài phòng bước vào.

“ bẩm thành chủ, Xích gia chủ đang ở ngoài phòng khách chờ đợi, nói là có việc quan trọng cần gặp ngài ạ.”

Lão quản gia với thái độ vô cùng kính cẩn lễ phép khẽ cúi người lên tiếng bẩm báo với Bàn Thống.

Không kính cẩn lễ phép không được, thủ đoạn của vị tân thành chủ này lợi hại và đáng sợ như thế nào, lão quản gia là người đủ tư cách nhất để

bình luận. Là người làm việc nhiều đời trong thành chủ phủ, không trực thuộc bất kỳ thế lực nào trong Sơn Hải thành, nhìn thấy thành chủ phủ giờ nay vứt bỏ bộ mặt yếu đuối vốn có trước kia, vươn lên trở thành thế lực khiến cho gia tộc hùng mạnh nhất Sơn Hải thành như Thẩm gia cũng phải cúi đầu khuất phục, đủ hiểu tâm trạng của vị lão quân gia phần khích tự hào tới mức nào rồi.

Và người đã mang lại thay đổi tới mức khó tin như thế này, Bàn Thông tất nhiên trở thành “ thần tượng” “ tượng đài bất khả xâm phạm” trong lòng vị lão quân gia rồi.

Có thể nói, nếu như lúc này có ai dám tỏ ra bất kính với vị thành chủ, thần tượng, tượng đài bất khả xâm phạm của mình, ông ta sẵn sàng lao vào liều mạng với đối phương nữa là.

Nghe thấy Xích Hạo Tín đã tìm tới, Dương Kiệt và Bàn Thông khẽ đưa mắt nhìn nhau một cái, xem ra đúng như những gì dự đoán rồi đây.

Cả hai nhanh chóng rời khỏi phòng làm việc, theo chân lão quân gia đi thẳng tới phòng khách mà Xích Hạo Tín đang ngồi chờ sẵn.

“ Xích gia chủ ~~!!!” “ Tín thúc ~~~!!” “ Bàn thành chủ ~~~!! Tiểu Kiệt ~~~~~!!!”

Bước vào phòng khách gặp mặt nhau, cả ba lên tiếng chào hỏi xã giao, lão quân gia mang trà đã chuẩn bị sẵn lên và nhanh chóng quay người rời đi, để lại không gian bàn bạc cho cả ba.

“ Bàn thành chủ, đúng như những gì ngài dự đoán, Thẩm Thùy Vân yêu cầu chúng ta cung cấp phương pháp rút ngắn thời gian tẩy luyện đan dược cho ả.”

Cho tới lúc này, Xích Hạo Tín vẫn còn tỏ ra bức xúc khó chịu và phản cảm vô cùng với yêu cầu cực kỳ quá đáng của đối phương.

Không phải sao, bí kíp phương pháp đặc biệt là chén cơm manh áo của người, thế mà đối phương không biết ngượng mồm yêu cầu người ta phải giao ra cho mình, hành động này chẳng khác nào cướp cơm cướp tiền từ chén của tên ăn mày, xì xì, cái gì mà ăn mày với chả ăn mày, chỉ là ví von thôi đấy.

“ chỉ là, Thẩm Thùy Vân ít ra còn kèm theo một điều kiện cho chúng ta, chỉ cần trong năng lực ả và tên thanh niên Hàng Bá Thiên có thể làm được, sẽ hoàn thành mãn nguyện một yêu cầu bất kỳ của chúng ta.”

Nói tới lời hứa hẹn cuối cùng của Thẩm Thùy Vân, sắc mặt của Xích Hạo Tín mới dễ coi hơn đôi chút.

Ít ra đối phương nuốt vào cũng còn chịu nhả ra đôi chút.

Cả Dương Kiệt và Bàn Thông tỏ ra khá bất ngờ, không ngờ đối phương lại nói ra lời hứa hẹn như thế này.

Nhưng thông minh như Bàn Thông, lập tức hiểu ra ý đồ của Thẩm Thùy Vân, chỉ khẽ cười lạnh không nói gì cả.

Nhưng Dương Kiệt lại có một suy nghĩ khác, đôi mắt không tìm được rực sáng.

Lẽ ra mình còn đau đầu tìm cách tiếp cận và nhờ vả đối phương một việc, không ngờ đối phương lại chủ động cho ra một lời hứa hẹn như thế này, quả thật là trời giúp ta rồi ~~~!!

Dương Kiệt đột nhiên cảm thấy hai tỷ linh thạch không còn trở nên vô nghĩa khi ném ra nữa rồi.

Tất nhiên, ngọc bài có thể dành cho năm người sử dụng tuyệt đối không thể nào đưa hết cho Thẩm Thùy Vân, nghĩ tới dự tính trước đó của mình, Dương Kiệt lên tiếng nói: “ Tín thúc, ba vị luyện đan sư trong phủ, có thể tin tưởng được chứ???”

Xích Hạo Tín có chút bất ngờ trước câu hỏi của Dương Kiệt, nhưng nhanh chóng trả lời: “ ba vị luyện đan sư trong phủ đã được Xích gia tuyển chọn từ những đứa trẻ mồ côi có thiên phẩm, nuôi dưỡng đào tạo từ nhỏ cho tới lúc trưởng thành, tuy thiên tư không cao, suốt cuộc đời cũng chỉ có thể đạt tới luyện đan sư sơ cấp, nhưng lòng trung thành có thể nói là tuyệt đối, hoàn toàn có thể tin tưởng được.”

“ vậy thì .....” Dương Kiệt từ trong nhẫn Càn Khôn rút ra tấm ngọc bội chứa đựng phương pháp rút ngắn thời gian tẩy luyện đan dược giao qua cho Xích Hạo Tín, nghiêm giọng nói: “ Tấm ngọc bội này là ngọc bội truyền thừa phương pháp rút ngắn thời gian tẩy luyện đan dược xuống còn một nửa, có thể dùng cho năm người truyền thừa, thay vì lãng phí giao hết cho Thẩm Thùy Vân, Tín thúc hãy mang về giao cho ba vị luyện đan sư trong phủ sử dụng, còn lại hai lượt cuối cùng mang giao cho Thẩm Thùy Vân là được rồi.”

Xích Hạo Tín hai tay run rẩy nhận lấy tấm ngọc bội đưa qua, trong lòng xúc động phấn khích vô cùng.

Ngọc bội truyền thừa tất nhiên là có nghe qua, đã vậy còn là ngọc bội mang theo phương pháp tẩy luyện đan dược vô giá như thế này, thế mà Dương Kiệt tặng cho Xích gia một cách không suy nghĩ và không đòi hỏi bất kỳ điều gì, Xích Hạo Tín lúc này đã cảm động tới nỗi suýt chút phát khóc lên.

Mặc dù biết rõ đôi phương giao ba suất truyền thừa cho luyện đan sư của Xích gia là vì không muốn Thẩm Thùy Vân hưởng lợi tất cả, nhưng cho

dù với bất kỳ lý do gì, lợi ích mà Xích gia có thể nhận được là điều không thể bàn cãi, và với những gì Dương Kiệt mang lại cho Xích gia từ trước tới giờ, có bán cả Xích gia cũng không đủ để trả đáp cho đôi phương nữa là.

Xích Hạo Tín lần nữa tỏ ra vô cùng trịnh trọng bước tới trước mặt Dương Kiệt chấp tay thi lễ tạ ơn, để bày tỏ lòng cảm kích của mình đối với những gì đôi phương đang làm cho gia tộc của mình.

Dương Kiệt lần nữa vội vã nhảy sang một bên không dám nhận cái lạy của đôi phương, đồng thời nhanh chóng lái sang chủ đề khác hỏi thúc Xích Hạo Tín mau mau mang ngọc bội về giao cho ba luyện đan sư trong phủ sử dụng rồi cầm phần còn lại tới mang giao nộp cho Thẩm Thùy Vân.

Xích Hạo Tín không dám chần chừ, vội vã cầm lấy ngọc bội rời khỏi thành chủ phủ quay trở về Xích phủ.

Dương Kiệt “tặng” ba suất truyền thừa cho luyện đan sư của Xích gia, một phần vì không muốn Thẩm Thùy Vân hưởng hết, một phần vì nếu như luyện đan sư của Xích gia học được phương pháp rút ngắn thời gian tẩy luyện đan dược, ít nhiều cũng giúp anh ta giảm bớt được gánh nặng sản lượng đan dược hàng tháng.

Tuy chắc chắn sẽ còn kém xa so với năng suất Dương Kiệt tự làm một mình, nhưng giúp đỡ được phần nào hay phần nấy, để anh ta còn chút ít thời gian nghỉ ngơi và dành cho “vợ con”, chứ cấm đầu ngày đêm vào luyện đan cho kịp tiến độ, có ngày mắc chứng trầm cảm cho mà xem.

Không để Dương Kiệt và Bàn Thống chờ đợi quá lâu. Chỉ sau nửa canh giờ, Xích Hạo Tín lần nữa quay trở lại thành chủ phủ với chiếc ngọc bội truyền thừa trong tay.

Chỉ là ngọc bội truyền thừa lúc này, chỉ còn lại đúng hai suất sử dụng mà thôi. Xem ra ba luyện đan sư của Xích gia đã hoàn thành quá trình truyền thừa phương pháp tẩy luyện đan dược rồi.

Đó chính là điểm lợi hại của ngọc bội truyền thừa, có thể giúp cho người sử dụng hầu như là ngay tức khắc sở hữu thông tin trong ngọc bội mà không cần phải lãng phí thời gian nghiêm cứu học tập.

Chỉ là giá cả của những phương pháp truyền thừa như thế không hề rẻ, cho dù là một môn tuyệt học huyền giới đơn giản, nếu sử dụng ngọc bội truyền thừa, có giá ít nhất cũng phải trên tiền tỷ. Nếu so với cái giá chỉ khoảng tiền triệu nếu ghi chép bằng phương thức thông thường, quả thật là một trời một vực đấy.

Xích Hạo Tín đã quay trở lại, lần này thì Dương Kiệt sẽ trực tiếp cùng ông ta đi thẳng về phía Thẩm phủ để gặp Thẩm Thùy Vân và Hàng Bá Thiên theo yêu cầu của đôi phương.

Chẳng mấy chốc cả hai đã xuất hiện trong phòng tiếp khách của Thẩm phủ.

Thẩm Thùy Vân và Hàng Bá Thiên đang tỏ ra không hài lòng vì phải chờ đợi gần cả canh giờ đồng hồ từ khi Xích Hạo Tín rời khỏi Thẩm gia quay về Xích phủ dẫn tên luyện đan sư bí ẩn tới ra mắt mình.

Tất nhiên, trong thời gian này cả hai không ngu xuẩn tới mức ngồi im đó mà chờ đợi, ai nấy tự đi làm việc của mình rồi đợi tới khi Xích Hạo Tín dẫn Dương Kiệt tới mới quay về phòng khách. Nhưng đó không phải là lý do khiến cả hai hài lòng với sự lè mề chậm chạp của Xích Hạo Tín và Dương Kiệt khi làm lãng phí thời gian của mình.

Nên lúc này khi gặp mặt nhau, sắc mặt của Thẩm Thùy Vân và Hàng Bá Thiên không đẹp để chút nào, nếu như không muốn nói là lạnh lùng như băng.

“ Người chính là vị luyện đan sư đã nghiêm cứu ra phương pháp rút ngắn thời gian tẩy luyện đan dược mà Xích gia chủ đã từng nói???”

Tuy không hài lòng với sự lễ mễ chậm chạp của đối phương, nhưng khi lần đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt non trẻ như búp ra sữa của Dương Kiệt lúc này, Thẩm Thùy Vân và Hàng Bá Thiên cũng không kìm được lộ ra vẻ kinh ngạc bất ngờ.

Theo suy nghĩ của cả hai thì, một người có thể nghiêm cứu ra phương pháp tẩy luyện đan dược, tuy chỉ là đan dược cấp thấp, nhưng đó là cả một công trình dài hạn tiêu tốn biết bao nhiêu thời gian của các bậc tiền bối đại sư phải dày công miệt mài tìm tòi nghiêm cứu ngày đêm mới có thể mang lại ít nhiều thành quả, nên ngay từ đầu cả hai lầm tưởng rằng đối phương phải là một lão già bạc đầu có tuổi, khá bất ngờ khi đối phương lại là một thanh niên trẻ tuổi mặt mũi non choẹt như thế này, quả thật là có chút khó tin đối với Thẩm Thùy Vân và Hàng Bá Thiên.

“ Bẩm Thẩm đại sư, tại hạ đúng là người đã giúp Xích gia luyện chế ra những viên đan dược đạt phẩm chất cao cấp bán ra thị trường trong thời gian này. Chỉ là, phương pháp rút ngắn thời gian tẩy luyện đan dược không phải do bản thân tại hạ nghiêm cứu ra.”

Gặp lại “ người quen cũ”, Dương Kiệt cố gắng kìm nén tâm trạng đầy cảm thán trong lòng, bề ngoài vẫn tỏ ra vẻ tự nhiên như mới gặp mặt một người xa lạ, khẽ chấp tay tỏ thái độ tôn kính thì lễ đáp lời.

Không thể không tỏ thái độ tôn kính, dù sao thì người ta đã là luyện đan đại sư, địa vị danh vọng cao hơn một tên luyện đan sư sơ cấp như mình

không biết biết bao nhiêu lần, có thể nói là một ở trên trời, một nằm ở dưới đất để hình dung, dám lộ ra thái độ bất kính với đối phương, không chừng tạo cơ cho người ta nổi điên gây chuyện với mình thì khổ.

Thời điểm Dương Kiệt tuyệt đối không dám tạo cơ hội cho đối phương nổi điên kiếm chuyện dần mặt với mình, nên cần giữ thái độ như thế nào thì phải giữ thái độ đúng như thế đó, tránh hồ chả xấu mặt nào, không phải sao???

PHÌ LỮ ĐẠI NÃO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 451: Âm Dương Lưỡng Cực Dựng Thể Đan

Thì ra là thể ~~~!!!

Nghe xong câu trả lời của Dương Kiệt, Thẩm Thùy Vân vừa tỏ ra bất ngờ vừa rõ ra đúng như những gì mình đã suy đoán ra ngay từ lúc đầu.

Không phải sao, một tên luyện đan sơ cấp mặt mũi còn búng ra sữa như Dương Kiệt lúc này, có thể nghiêm cứu sáng tạo ra phương pháp tẩy luyện đan dược mới là chuyện lạ á.

“Bẩm Thẩm đại sư, đây chính là ngọc bội truyền thừa tại hạ đã tìm kiếm được trong một bí cảnh bỏ hoang, trong ngọc bội có ghi chú phương pháp rút ngắn thời gian tẩy luyện đan dược xuống còn một nửa, và có thể sử dụng tối đa cho ba người, do bản thân tại hạ đã sử dụng mất một lần, nên hiện giờ chỉ còn lại hai suất cuối cùng thôi ạ.”

Dương Kiệt không hề giấu giếm gì, lập tức từ trong nhẫn Càn Khôn của mình rút ra tấm ngọc bội truyền thừa còn dư lại đúng hai suất sau khi ba luyện đan sư của Xích gia đã sử dụng xong.

“Người sẽ giao cho ta ngọc bội truyền thừa đó, đúng không???”

giọng điệu của Thẩm Thùy Vân lúc này dường như không còn nhiệt tình như gặp mặt ban đầu, chỉ lạnh lạnh lên tiếng hỏi.

“Thẩm đại sư lên tiếng, nào dám từ chối, tại hạ sẵn sàng dâng tặng ngọc bội truyền thừa này cho đại sư sử dụng ạ.”

Câu nói “ lấy lòng” của Dương Kiệt không những không khiến Thẩm Thùy Vân hài lòng, ngược lại thiện cảm lúc ban đầu càng trở nên tồi tệ hơn nữa.

Một tên phế vật chỉ biết nịnh nót lấy lòng đây mà.

Thì ra trong mắt của Thẩm Thùy Vân, Dương Kiệt đã biến thành một tên phế vật nịnh nót rồi.

Hàng Bá Thiên khẽ vẩy tay một cái, ngọc bội đang trên tay của Dương Kiệt tựa như bị một lực kéo cực mạnh kéo khỏi tay anh ta, bay thẳng vào lòng bàn tay của Hàng Bá Thiên ngồi cách đó không xa.

Hàng Bá Thiên khẽ dùng thần thức kiểm tra nội dung trong thẻ bài, sau đó quay sang Thẩm Thùy Vân khẽ ngật đầu một cái.

“ Thẩm đại sư, theo lời kể lại của Xích gia chủ thì, ngài sẽ hoàn thành một ước nguyện nếu như tại hạ chia sẻ phương pháp rút ngắn thời gian tẩy luyện đan dược cho ngài, không biết có phải không ạ.”

Dương Kiệt lộ ra vẻ mặt mong chờ và phấn khích, thận trọng lên tiếng hỏi.

Hình tượng của Dương Kiệt lập tức mất đi nghiêm trọng trong mắt của Thẩm Thùy Vân và Hàng Bá Thiên.

“ đúng thế, người có nguyện vọng gì cứ nói ra, nếu như trong phạm vi năng lực bốn tiểu thư có thể giải quyết, sẽ giúp người hoàn thành ước nguyện đó.”

Tuy không còn chút thiện cảm với người ở trước mặt, lúc đầu cứ tưởng là vớ được một thiên tài luyện đan sư ngàn năm hiếm gặp, nhưng rốt cuộc chỉ là một tên ăn may mà thôi, nên lúc này Thẩm Thùy Vân đã không còn

quá hứng thú mặn mà trong việc chiêu mộ Dương Kiệt làm việc dưới trướng mình nữa.

Tất nhiên, nói thế không có nghĩa là Dương Kiệt trở nên vô dụng trong mắt của Thẩm Thùy Vân, vì dù sao thì anh ta cũng là người sở hữu phương pháp rút ngắn thời gian tẩy luyện, nếu như có thể thu phục được làm việc kiếm tiền cho mình, vì sao lại không nhỉ???

Chỉ là địa vị chắc chắn sẽ không cao như kỳ vọng lúc ban đầu, vả lại, lời nói của luyện đan đại sư như mình đã tuông ra, tuyệt đối không thể nuốt lời.

Câu trả lời của Thẩm Thùy Vân quá rõ ràng, chỉ hoàn toàn những ước nguyện của Dương Kiệt trong năng lực cho phép, nghĩa là nếu như anh ta đòi hỏi quá đáng, hoàn toàn có cơ trách móc anh ta đã quá tham lam, phát lờ nguyện vọng của đối phương một cách không cần suy nghĩ.

Thẻ bài ngọc bội đã trên tay, nên cho dù lúc này Thẩm Thùy Vân lấy có không hoàn thành ước nguyện do Dương Kiệt đề ra thì đã sao nào?? chẳng lẽ anh ta dám lên tiếng đòi lại tấm ngọc bội sao???

“ Tại hạ muốn nhờ vả Thẩm đại sư giúp luyện chế ra một viên đan dược cấp 6 “ Âm Dương Lưỡng Cực Dụng Thể Đan”, không biết có được không ạ???”

Dương Kiệt mang theo ánh mắt hồi hộp và kỳ vọng nhìn chăm chăm vào Thẩm Thùy Vân, nói.

“ Âm Dương Lưỡng Cực Dụng Thể Đan??? Người cần Âm Dương Lưỡng Cực Dụng Thể Đan để làm gì????”

Dương Kiệt lần nữa khiến Thẩm Thùy Vân phải bất ngờ trước yêu cầu không tài nào lường trước được của anh ta.

Âm Dương Lưỡng Cực Dụng Thể Đan, một loại đan dược cấp cao có tác dụng điều hòa âm dương nhị khí trong cơ thể, từ đó phục hồi gãy rụng lại cơ thể đã bị tổn thương cực nặng và gần như bị tan nát do vượt quá giới hạn chịu đựng của thể xác trong một vài tình huống trường hợp nào đó.

Không cần phải hỏi, Dương Kiệt nhờ vả luyện đan đại sư như Thẩm Thùy Vân luyện chế Âm Dương Lưỡng Cực Dụng Thể Đan, mục đích dùng để điều trị cứu chữa cho Cửu thúc đang chìm sâu trong trạng thái hôn mê sau khi sử dụng cả tinh huyết của mình để đẩy lùi Thiên An Đại Đế để giải cứu cho cả nhóm.

Thực tế thì linh hồn và nguyên thần của Cửu thúc lúc này đang vô cùng toàn vẹn lành lặn, tuy chìm sâu trong hôn mê, nhưng nhận thức xung quanh vẫn vô cùng rõ ràng, chỉ là lúc này không thể thức tỉnh do cơ thể đã bị phá nát sau khi sử dụng tinh huyết vượt quá giới hạn của cơ thể mà thôi.

Nói một cách đơn giản dễ hiểu, thực tế thì nguyên thần của Cửu thúc đang ngày đêm hấp thụ thiên địa linh khí ở xung quanh để “sửa chữa” cho cái cơ thể đã gần như bị nát ra, chỉ cần phục hồi được cái cơ thể bị tổn thương nặng nề, Cửu thúc sẽ thức tỉnh lại ngay tức khắc.

Chỉ là quá trình “sửa chữa tự động” diễn ra với tốc độ quá chậm, chỉ sợ không có trên trăm năm, cũng đừng mong hấp thụ đủ thiên địa linh khí để phục hồi được cái cơ thể tan nát này.

Và để giúp Cửu thúc thức tỉnh, có hai phương pháp. Một là sử dụng đan dược giúp linh hồn và Cửu thúc tăng tốc hấp thụ thiên địa linh khí để tự sửa chữa cơ thể với thời gian nhanh nhất có thể.

Trường hợp này có thể sử dụng Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan như Hoàng Dung đã từng sử dụng trước kia khi chìm sâu trong hôn mê do cơ thể gần

như bị vỡ nát sau khi hứng chọn đòn tấn công chí mạng của Đoàn Chánh Hùng.

Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan có tác dụng kích thích linh hồn và nguyên thần tăng trưởng tới mức cực đỉnh, từ đó khiến cho tốc độ hấp thụ thiên địa linh khí tăng lên gấp trăm lần, ngàn lần.

Cơ thể được nhanh chóng tự sửa chữa, người chìm sâu trong hôn mê sẽ có thể thức tỉnh lại trong thời gian sớm nhất.

Điểm lợi khi sử dụng Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan không chỉ có thể giúp người hôn mê sửa chữa cơ thể, còn có thể giúp linh hồn và nguyên thần của người phục dụng trở nên lớn mạnh hơn bao giờ hết, và các tác dụng vĩnh viễn ngay cả sau khi thức tỉnh, điểm hình là Hoàng Dung có linh hồn và nguyên thần vô cùng lớn mạnh so với người cùng cảnh giới.

Nhưng Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan đã đạt tới đan dược cấp 9, đừng nói một nơi nghèo khổ như khu vực U Châu, cho dù là ở trung ương, có tìm mỗi mòn cũng chưa chắc tìm thấy được loại đan dược cao cấp như thế này.

Không gì cả, một phần vì là đan dược cấp cao, quan trọng nhất chính là những loại đan dược điều trị có tính phổ biến không cao, ngoại trừ đặt luyện chế riêng từ tay luyện đan đại tông sư, nếu không thì tuyệt đối không bao giờ có thể tìm thấy trong các thương hội buôn bán thông thường.

Và để nhờ vả một luyện đan đại tông sư ra tay, chắc chắn không phải là chuyện đơn giản, cái giá phải trả chỉ có thể dùng từ tuyệt vọng để hình dung, và quan trọng nhất là người ta có thêm đếm xỉa tới mình hay không mới là vấn đề.

Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan không cần phải suy nghĩ rồi, vì Dương Kiệt không thể tiến hành thử thách nhận nhiệm vụ do hệ thống đề ra như trường

hợp của Hoàng Dung, vậy thì chỉ còn cách lùi vài bước, tìm cách trực tiếp điều trị cơ thể gần như bị vỡ nát của Cửu thúc mà thôi.

Và Âm Dương Lưỡng Cực Dụng Thể Đan, chính là thánh dược dùng để điều trị phục hồi các cơ thể bị hủy nát không thể sử dụng được như thế này nữa.

Dương Kiệt bắt đầu kể lại cho Thẩm Thùy Vân và Hàng Bá Thiên biết lý do vì sao mình lại đặt ra một yêu cầu như thế này.

“ Âm Dương Lưỡng Cực Dụng Thể Đan bốn tiểu thư cũng từng nghiêm cứu qua, phương pháp luyện chế nắm rõ trong lòng bàn tay, có thể ra tay giúp người luyện chế này. Nhưng nguyên liệu dùng để luyện chế, người phải tự lo đấy.”

Nghe xong lời kể đầy xúc động của Dương Kiệt về sự hy sinh cao cả của vị tiên bối xả thân cứu các hậu bối của mình, Thẩm Thùy Vân không có lý do gì để từ chối yêu cầu của Dương Kiệt đề ra cả.

Tuy luyện chế đan dược cấp 6 có phần rắc rối, nhưng đối với một luyện đan đại sư như Thẩm Thùy Vân, cũng chỉ là tốn chút thời gian mà thôi. Và lại, đây còn là cơ hội để cô ta được luyện tay, càng không có lý do gì để từ chối cả.

Không cần biết anh là ai, thực lực lớn mạnh tới cỡ nào, nhưng tinh thần sẵn sàng xả thân hy sinh vì đồng đội của Cửu thúc, luôn nhận được thiên cảm và tôn trọng của người khác, đó cũng chính là một phần nguyên nhân trọng yếu khiến Thẩm Thùy Vân không từ chối yêu cầu của Dương Kiệt.

Và Hàng Bá Thiên cũng không có ý kiến gì về quyết định ra tay giúp đỡ của Thẩm Thùy Vân, nhưng vẫn lên tiếng cảnh cáo nói: “ Bọn ta chỉ ở lại Sơn Hải thành này đúng một tháng, nếu như trong thời gian này người

không thể thu thập đủ để Thùy Vân sư muối ra tay, thì giao ước giữa chúng ta sẽ hủy bỏ. Bọn ta sẽ không lãng phí thời gian ở lại chờ đợi người từ từ thu thập đủ nguyên liệu đâu đấy.”

Hàng Bá Thiên không có ý làm khó Dương Kiệt, thực tế thì hắn đã đang giúp anh ta thì đúng hơn. Vì theo dự tính ban đầu, cả hai chỉ ở lại Sơn Hải thành khoảng nửa tháng là quay trở về Thánh Hỏa tông ngay.

Cũng đúng thôi, ở trong cái thành trì tâm trung nghèo nàn như Sơn Hải thành hơn nửa tháng đã là quá lắm rồi, cả hai lúc này chả khác nào một anh đại gia sống trong thành phố hiện đại quay về vùng quê nông thôn nghèo khổ cả, Lúc này kéo dài thời gian tới cả tháng, là nể tinh thần hy sinh cao cả của Cửu thúc lắm rồi đấy.

“ một tháng .... Quá đủ rồi ~~~!!!”

Sau một hồi dúi mày suy tính, Dương Kiệt lần nữa chấp tay thi lễ với cả hai, như muốn tỏ lời cảm tạ sự giúp đỡ của Thẩm Thùy Vân.

Thực tế thì nhóm Dương Kiệt đã không ngừng thu thập các nguyên liệu cần thiết để luyện chế Âm Dương Lưỡng Cực Dụng Thể Đan từ lâu, chờ đợi một ngày nào đó kỹ năng luyện đan của Dương Kiệt đạt đủ cấp 6, có thể tiến hành luyện chế Âm Dương Lưỡng Cực Dụng Thể Đan cho Cửu thúc.

Nhưng hiện giờ ở đây có sẵn một luyện đan đại sư, ngoài ra còn đồng ý ra tay, vậy thì tại sao lại không nhỉ??

Thực tế thì cho tới thời điểm này, nguyên liệu cần thiết để luyện chế loại đan dược này đã được Dương Kiệt thu thập hơn 80 %, chỉ còn lại hai loại nguyên liệu thiết yếu quan trọng mà vẫn chưa thể có được mà thôi.

Lẽ ra còn định đợi Sơn Hải thành ổn định xong sẽ đi tìm nốt nguyên liệu còn lại, vậy thì giờ nay phải đẩy nhanh tiến độ tìm kiếm thôi.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 452: Đút Thẳng Tiểu Đệ Của Ta Rồi, Đồ Khốn!!

“ này Dung nhi, có đi lộn đường không thế??? Sao đường này giống, giống như con đường mà Đường tăng đi thỉnh kinh thế này .....”

Trên một sa mạc khô cằn nằm khu vực tận cùng phía nam vương triều Thiên Ưng, một trong những nhánh vùng kết nối với vùng sa mạc mà Dương Kiệt từng bị truy sát bởi ngũ đại tông môn trước kia, ba bóng người và một con chó hơi thở hỗn hển, nhấc từng bước chân tiến nhanh về phía trước dưới nắng nóng kinh hoàng.

Bầu trời vạn dặm không có lấy đám mây, nhiệt độ khu vực lúc này có thể lên tới gần 50- 60 độ, nếu như không phải cả ba đều là người tu luyện và là một thần thú có thân lực hộ thể, e rằng đã bị quay chín hoặc sốt nhiệt chết bất đắc kỳ tử từ lâu rồi.

Ba bóng người và một con chó này không ai khác chính là nhóm Dương Kiệt đang trên đường đi tìm kiếm nguyên liệu để luyện chế Âm Dương Lưỡng Cực Dụng Thể Đan, bao gồm Dương Kiệt, Hoàng Dung và Lý Nguyên Bá và tất nhiên không thể thiếu con thần thú khốn khổ không thể rời xa Dương Kiệt quá mười cây số, Hao Thiên Khuyển rồi.

Bàng Thống phải trấn giữ Sơn Hải thành, Mộ Dung Tuyết trông con nhỏ nên không thể xa xôi ngàn dặm đi theo cả nhóm, nên lúc này chỉ còn ba người và một con chó (vô cùng miễn cưỡng, suýt chút lao tới cắn thẳng vào mông Dương Kiệt vì dám làm phiền tới mình)lên đường mà thôi.

Nguyên liệu dùng để luyện chế Âm Dương Lưỡng Cực Dụng Thể Đan, bao gồm hai thành phần quan trọng nhất, chính là chí dương chi quả, Thái Dương Thần Quả và chí âm chi sâm, Lãnh Cốt Hắc Ngọc Sâm.

Thái Dương Thần Quả đã có thông tin đang được rao bán tại một chi nhánh Vạn Bảo Các mở trên vương thành của một vương triều siêu cường, Dương Kiệt đã nhờ vả Xích Hạo Tín cho người tiến hành thu mua, với hơn hai tỷ linh thạch trong tay, chắc không thành vấn đề, chỉ còn chờ đợi người phụ trách mua hàng mang về mà thôi.

Thứ khiến Dương Kiệt đau đầu nhất thời điểm này, chính là thành phần nguyên liệu còn lại Lãnh Cốt Hắc Ngọc Sâm.

Lãnh Cốt Hắc Ngọc Sâm, có hình dáng giống hệt như một bộ xương người được đúc bằng hắc thủy tinh, chí âm chí hàn, chỉ sinh trưởng và phát triển ở những nơi có lượng tử khí đậm đặc dồi dào.

Và đích đến lần này của nhóm Dương Kiệt, chính là nơi được cho là địa ngục chết chóc, thiên đàng của xác sống và ác linh, tử khí phủ trời, có tên gọi là Tử Địa Hoàng Hôn nằm ngay khu vực cực nam trong lãnh thổ vương triều Thiên Ứng.

Dương Kiệt đã tốn không ít tiền mới lấy được thông tin chính xác Lãnh Cốt Hắc Ngọc Sâm có sinh trưởng tại Tử Địa Hoàng Hôn, nên không chút do dự chần chừ, dẫn theo Hoàng Dung, Lý Nguyên Bá và cả Hạo Thiên Khuyển hướng thẳng về đích đến.

Trước đó cả nhóm còn ngồi trên phi thuyền, ung dung thảnh thơi chờ bay tới đích đến, ai ngờ chiếc phi thuyền vừa mới bay vào không phận của sa mạc mà ba người một chốc đang cuộc bộ lúc này chưa được bao lâu, động cơ bị trục trặc chết máy bắt buộc phải hạ cánh khẩn cấp, và trong nhóm không ai có kinh nghiệm sửa chữa hỏng hóc, cộng thêm xung quanh dừng

nói là thành trì, cho dù là một cái ốc đảo nhỏ cũng không có, nên ý tưởng mang phi thuyền vào thành sửa chữa đã bị bóp chết trong trứng nước, nên đành cần rằng thu lại phi thuyền vào trong Nhấn Càn Khôn, dùng đôi chân khốn khổ cuộc bộ đoạn đường còn lại chứ biết sao bây giờ.

“ Rốt cuộc còn bao xa nữa mới tới nơi vậy???”

Dương Kiệt lúc này chả khác nào một con heo sắp bị quay nướng(rời xa chốn đông người không cần giữa trạng thái dịch dung nữa, dù gì thì mang tình tượng thật của mình vẫn thoải mái hơn chứ.), mồ hôi đầm đìa ướt hết cả áo, nặng nề nhấc từng bước chân vừa lên tiếng hỏi.

“ Không còn xa nữa đâu, đi qua sa mạc này, sau đó lội qua một con sông lớn, lại vượt qua hai dãy núi là có thể tới nơi.”

Hoàng Dung không ngừng dùng tay lau mồ hôi trên trán vừa miệng lưỡi khô ráo khó khăn trả lời.

“ Cho ta hỏi, còn phải đi đoạn đường bao xa mới có thể thoát khỏi cái sa mạc quỷ quái này???”

“ cũng không quá xa lắm, chỉ còn khoảng một ngàn dặm là có thể đi hết khu sa mạc này để đi tới con sông đầu tiên cần lội qua mà muội vừa nói. Nếu như, á Kiệt ca ca, huynh sao thế ~~~~~!!!”

Dương Kiệt trực tiếp hai mắt trợn ngược, mép miệng chảy sủi bọt ngất ngay tại chỗ ngay.

Mẹ kiếp, hơn một ngàn dặm mà cô nói một cách tỉnh bơ như một dặm đường thế kia, cô đang giỡn mặt với tui đúng không?? chỉ sợ chưa kịp vượt qua sa mạc quỷ quái này tôi đã chết khô vì mất nước rồi.

Biết thế bỏ tiền ra thuê mẹ một đội đánh thuê chuyên nghiệp thay mình đi tìm Lãnh Cốt Hắc Ngọc Sâm cho rồi, chỉ tại lúc đó mình viêm màng túi lại tiếc tiền, lại mang theo tâm lý lâu lâu mới có cơ hội dẫn Dung nhi của mình đi du ngoạn xả hơi, nên mới lúc này mới phải chuốc lấy sự đau khổ khôn đôn vào người như lúc này đây này.

"Đừng nhìn bốn cậu gia, ta muốn cắn chết nó ngay tại chỗ đấy chứ ở đó mà đòi ta cõng hấn trên lưng, nằm mơ đi ~~~!!"

Dương Kiệt ngất đi, cả nhóm không thể cứ dậm chân tại chỗ chờ anh ta tỉnh lại chứ nhỉ?? Và muốn tiếp tục lên đường tất nhiên là phải có người giúp cõng anh ta đi, nhìn thấy Hoàng Dung đưa mắt liếc nhìn về phía mình, Hao Thiên Khuyển trực tiếp lên tiếng phủ đầu từ chối thẳng thừng.

không còn cách nào khác, Hao Thiên Khuyển không chịu giúp đỡ, chỉ còn cách nhờ vả người đàn ông duy nhất còn lại trong nhóm, chính là cái thân thể gầy ốm khôn khổ của Lý Nguyên Bá chứ còn ai vào đây nữa.

Đừng nói là Dương Kiệt, ngay cả Hoàng Dung cũng cảm thấy hối hận vô cùng, biết thế ngay từ đầu từ chối ở nhà khỏe. Chỉ là nghĩ tới cơ hội có thể cứu tỉnh Cửu thúc, nên đành phải cắn răng đi hết con đường đầy gian khổ này chứ biết sao bây giờ.

Mẹ kiếp, giờ mới thấy hối hận hả con, cho đáng đời, đáng chết nhất là bắt mình phải chịu khổ cùng hấn chứ!!

Hao Thiên Khuyển không kìm được trợn mắt trắng nguyên rửa. Nó cũng đang có ý định giả vờ ngất đi như Dương Kiệt để có người cõng đi đường đây kia, chứ ở đó mà nhờ nó cõng theo một con heo mập lên đường, bỏ suy nghĩ đó đi.

Nếu như nói ban ngày trên sa mạc giống như một lò thêu đáng sợ, ban đêm nhiệt độ xuống tới âm bảy- tám chục độ, như thể có thể đóng băng tất cả mọi thứ tồn tại trong khu vực này vậy.

Đó là chưa kể vô số bão cát mưa đá xuất hiện khắp nơi như thể muốn nuốt chửng cuốn trôi mọi thứ trước mặt chúng, khiến nhóm Dương Kiệt khốn khổ vô cùng.

“ hê, phong bão hết chưa, giông tố đã vượt qua rồi phải không???”

Cũng may là Dương Kiệt có Càn Khôn Tháp, chỉ cần tốn ít linh thạch tạo ra một không gian ảo dành cho cả nhóm trốn vào trong đó, hoàn toàn có thể né tránh được môi trường khắc nghiệt tới đáng sợ trong cái sa mạc quỷ quái này.

Đợi quá nửa đêm, không còn nghe thấy động tĩnh ở thế giới bên ngoài, cả nhóm mới từ trong không gian ảo của Càn Khôn Tháp chui ra, thăm thở phào nhẹ nhõm khi mọi thứ đã bình ổn trở lại.

Khò khò khò khò ~~~~~!!!

“ mẹ kiếp, tên khốn này dễ ngủ quá nhỉ, bên ngoài sóng gió ầm ầm thế mà hắn vẫn ngủ say như chết, đúng là bó tay.”

Ngồi bên cạnh chiếc lều dựng tạm sau khi rời khỏi Càn Khôn Tháp, liếc nhìn Lý Nguyên Bá với tư thế dang rộng hai tay hai chân, miệng ngáy khò khò chìm sâu trong giấc ngủ, Dương Kiệt có chút cười khóc không được. .
Tìm truyện hay tại — TRÙMt ruyện. ORG —

Còn Hao Thiên Khuyến, cũng đã trốn trong góc xó nào ngủ mất tiêu rồi, khỏi đề ý tới nó làm gì cho mất công.

“ còn nói nữa, Nguyên Bá đã cống huynh gần hết nửa ngày trời, giờ mệt mỗi ngủ say cũng là chuyện bình thường thôi mà.”

Hoàng Dung trợn mắt trắng với Dương Kiệt nói.

Nghĩ tới cảnh tượng cái cơ thể gầy ốm như cây tăm cũng lấy một cơ thể to lớn hơn gấp ba, bốn lần trên lưng, Dương Kiệt thì sướng rồi, được cống đi cả đoạn đường dài, chỉ khổ và tội cho cái cơ thể mỏng cơm ốm đói của Lý Nguyên Bá mà thôi.

“ hì hì, ta nào muốn thế, chẳng qua lúc đó bị sốc nhiệt, nên....” “ hừ, lý do ~~~!!”

Mẹ kiếp, còn ở đó lý do lý châu, một kẻ mạnh nguyên thần bị sốc nhiệt ngất đi, nói ra không sợ thiên hạ cười cho thúi mũi à???

“ chuyện đó bỏ sang một bên, hì hì, đêm buồn tĩnh lặng, chúng ta nên tìm một trò chơi nào đó chơi cho ra mồ hôi để cho dễ ngủ chứ nhỉ??”
Dương Kiệt mang theo nụ cười âm thầm, đôi mắt như muốn nhai tươi nuốt sống Hoàng Dung ở trước mặt hí hí cười nói.

Hai con kỳ đà cản mũi đã ngủ sâu rồi, giờ không còn ai phá đám làm phiền, không tranh thủ thời cơ quả thật có lỗi với bản thân quá đi.

“ không thêm, đi mà kiếm Mộ Dung tỷ tỷ mà chơi á ~~~~!!” “ Á da, đã nói là .....” “ Muội đi ngủ đây, cấm bén mảng tới gần lều trại của muội, nếu không thì, hừ hừ ~~~~!!!”

Hoàng Dung ửng đỏ cả khuôn mặt, nhưng vô cùng tuyệt tình trực tiếp từ chối “ đề nghị hấp dẫn” của Dương Kiệt, đồng thời không quên lên tiếng cảnh cáo, phòng anh ta còn hơn phòng giặc nữa là.

Nói chuyện ngoai ngoắt, xem ra cô ta vẫn còn ầm ức tức giận trong lòng với quan hệ Dương Kiệt và Mộ Dung Tuyết đây mà.

Mẹ kiếp, chẳng lẽ tối nay lại phải tự mình quay tay nữa???

Dương Kiệt đã khóc không thành tiếng. Trên đời có ai khổ như mình không, có “vợ” có con, thậm chí cả người yêu, thế mà còn khổ hơn cả người độc thân, đúng là .....

Dương Kiệt đành hậm hực chui vào trong lều trại của mình, tiếp tục sự nghiệp “quay tay” muôn thuở của mình mà thôi.

thực tế cũng khá khổ thân cho anh tôi, từ lúc xuyên không tới thế giới này, mặc dù trên danh nghĩa đã có "một vợ một con", thế mà số lần ném trái trái cấm chỉ được đúng mỗi một lần, mà lần đó còn là khi mình hoàn toàn rơi vào thế bị động, hoàn toàn không thể hưởng thụ đầy đủ cảm giác tuyệt vời như thăng thiên khi làm chuyện đó, không ầm ức bức xúc mới là lạ á.

Chỉ là, với tình hình như thế này, có thể Dương Kiệt còn phải theo đuổi sự nghiệp "quay tay" dài dài đây.

“cho đáng đời, hừ hừ ~~~!!!”

Hao Thiên Khuyển đang nằm ngủ trong lều trại của mình khẽ mở mắt ra, trên môi lóe qua nụ cười chế giễu, nhanh chóng lần nữa chìm sâu trong giấc ngủ sau một ngày đi đường mệt mỏi.

Kết quả cả đêm Dương Kiệt trần trọc mãi không tài nào ngủ được, phải đợi tới gần sáng mới ngủ thiếp đi, thế mà vẫn không được yên thân vì trời mới tờ mờ sáng, Hoàng Dung đã kéo cả ba vẫn còn đang ngủ say như chết tỉnh dậy với lý do phải lên đường sớm.

Như cô ta nói, không tranh thủ thời tiết trong giai đoạn chuyển giao đang mát mẻ đi được đoạn nào hay đoạn đó, đợi thêm lát nữa mặt trời lên cao lại thành cái lò thêu sống thì khổ.

Không còn cách nào khác, Dương Kiệt với bộ dạng mệt mỏi ngáp ngủ, cả nhóm lại tiếp tục con đường “thỉnh kinh” đầy gian khổ của mình.

Ngày này qua ngày khác cứ thế diễn ra, và cuối cùng phải tốn gần bảy ngày ngày đêm di chuyển không ngừng, cuối cùng cả nhóm đã khắc phục hoạn nạn, thành công vượt qua sa mạc quỷ quái kia.

“nước sông, chính là nước sông, hu ra ~~~!!!”

Vừa rời khỏi sa mạc không bao lâu, cả nhóm đã tiến vào một khu rừng nhiệt đới rộng bạc ngàn nằm ngay sát ranh giới tận cùng của sa mạc, cả nhóm mừng như bắt được vàng khi đập vào trong mắt là một dòng sông trắng trong lượn khúc có bề rộng trên cả chục mét, nước chảy trông có vẻ không quá siết.

Dương Kiệt trực tiếp trút bỏ hết quần áo dưới tiếng la hét của Hoàng Dung, tung người nhảy thẳng xuống dòng sông ở trước mặt, phải hưởng thụ cho bằng anh bằng em với cảm giác mát lạnh sảng khoái khi ngâm mình dưới dòng nước trong vắt.

Mẹ kiếp, suốt bảy ngày trời ngày nào cũng như bị ném vào lò thêu, thiếu điều suýt bị nướng thành con heo khô héo rồi, lúc này nhìn thấy nước sông mát lạnh, không điên cuồng phấn khích nhảy vào hưởng thụ mới là lạ á.

Ngay sau khi Dương Kiệt nhảy xuống, Lý Nguyên Bá cũng không chịu thua, lại sau tiếng la hét thất thanh của Hoàng Dung, tên khốn đẻ lộ ra cái cơ thể trơ xương ốm đói hoàn toàn (à, tất nhiên còn giữ lại quần nhỏ,

không như tên lưu manh kia cõi truồng hoàn toàn), theo chân anh ta nhảy xuống dòng sông ngâm mình dưới làn nước mát lạnh.

Vẻ mặt phủ phê như con nghiện của cả hai lúc này trông mới đáng ghét làm sao.

Hao Thiên Khuyển có thân thể hộ thể, nên không bị khốn khổ bởi nhiệt độ trong sa mạc, nên lúc này chỉ kiếm một chỗ mát mẻ nằm ngả mình xuống đó, không nhảy xuống sông tắm như hai tên lưu manh kia vì cho rằng quá bản thủ.

Thực tế thì nếu như không phải có hai tên đàn ông ở đây, Hoàng Dung cũng đã không ngần ngại trút bỏ xiêm y nhảy xuống như Dương Kiệt lúc này rồi.

Không thể tùy tiện thoải mái như hai tên đực kia, Hoàng Dung chỉ bước tới bên cạnh dòng sông, tháo bỏ đôi tất đưa đôi chân ngọc ngà đã không biết cuộc bộ hết biết bao nhiêu ngàn cây số mấy ngày nay xuống làn nước mát lạnh để ngâm cho thoải mái dễ chịu.

“ hihi, nước mát lắm Dung nhi, xuống tắm chung với ta nào ~~~!!”

Dương Kiệt vừa chơi đùa nghịch nước với Lý Nguyên Bá vừa không quên quay sang Hoàng Dung nói.

Hoàng Dung chỉ biết đáp lại anh ta bằng ngón giữa và cái trợn mắt trắng mà thôi.

AAAAAAAAAAAAAAAAA, dứt, dứt thẳng tiểu đê của ta rồi đồ, đồ khốn~~~~~!!!

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 453: Tử Sắc Thủy Yết

Sau tiếng la hét thất thanh, Dương Kiệt với thân thể trần trụi từ dưới nước nhảy căng lên dưới ánh mắt đầy kinh hãi của Hoàng Dung và hoang mang của Lý Nguyên Bá.

Chỉ thấy “tiểu Dương Kiệt” đang bị một con vật có thể tích to bằng bắp tay của một đứa trẻ hai, ba tuổi, thân thể hình thon dài như thủy tinh màu tím đen, đặc biệt là sở hữu hai chiếc càng lớn như con bò cạp ở Trái Đất đang kẹp chặt lấy, hèn chi anh ta phải gào thét đầy đau đớn như thế này.

“Dung nhi, cứu ~~~~!” “tránh ra, đồ biến thái ~~~~~~!!!” “chủ nhân, mau, mau kéo, kéo nó ra ~~~~!!”

Dương Kiệt nhảy lên bờ chạy thẳng về hướng Hoàng Dung, khoa tay múa chân gào thét cầu cứu. Hoàng Dung đỏ hết cả mặt không dám nhìn vào vị trí “kinh tởm” đó vội vã quay đầu bỏ chạy, Lý Nguyên Bá cũng nhanh chóng leo lên bờ đuổi theo Dương Kiệt không ngừng lớn tiếng cảnh cáo.

Bạch ~~~~~~!!! “Đồ khốn, ta đập, ta đập, ta đập chết ngươi ~~~~!!!”

Mặc dù đã rút được “con bò cạp” ra khỏi tiểu Dương Kiệt của mình, nhưng nhìn vào thể tích như vế bị sưng phù lên kèm theo cơn đau kinh khủng sộc thẳng vào não, khiến Dương Kiệt phần nộ tột cùng, không ngừng dùng chân dẫm đạp lên thi thể “con bò cạp” xấu số đang nằm bất động trên mặt đất.

Mẹ kiếp, hai người cùng xuống nước, vì sao chỉ kẹt mỗi mình ta mà không kẹt tên Lý Nguyên Bá đi, bộ em trai của ta ngon lành hơn hay sao á ~~~!!! Ủa mà, cặp càng của nó có độc không vậy??? Lỡ như nó mang theo độc tố lây truyền qua vết thương, không chừng toi cả đời trai của bọn thiếu gia thì khổ.

Nghĩ tới điều đó, Dương Kiệt không kìm được rùn mình không ngừng kiểm tra thật kỹ tiểu Dương Kiệt của mình, phát hiện chỉ sưng phù chứ không chuyển sang màu tím đen như dấu hiệu chống độc, trong lòng không kìm được thở phào nhẹ nhõm, đồng không ngừng cầu nguyện cảm tạ tổ tiên họ Dương đã phù hộ đứa con cháu đích tôn duy nhất của dòng dõi này.

“ Kiệt ca ca, còn không mau mau mặc quần áo vào ~~~!!” “ thì từ từ để ta .....” Uyển ~~~~~!!!

Trong lúc Dương Kiệt và Lý Nguyên Bá hồi hã mặc quần áo vào người, bên sông đột nhiên vang lên tiếng nước sông như bị ai đó ném trái bom vào nổ tung hình thành một cơn sóng lốc xoáy phun bắn lên cao gần cả chục mét.

Dưới ánh mắt đầy kinh hãi của cả ba, một “ con bò cạp” có thể tích bằng hai chiếc xe tải mười tấn cộng lại từ dưới dòng sông trồi lên sau tiếng tiếng nước sông phun bắn tung tóe lên không trung.

Mẹ kiếp, đừng có nói con bò cạp khổng lồ này chính là phụ huynh của con nhỏ vừa bị mình giẫm chết nên lúc này chạy ra báo thù cho con cháu của mình à nha??? Ủa mà, bò cạp không phải chỉ sống trên cạn sao, vì sao lại xuất hiện dưới sông nước thế kia chứ??

“ Kiệt ca ca cẩn thận, chạy đi ~~~~~!!” “ Ta .....” “ Đồ khốn, tránh xa chủ nhân ta ra ~~~~~!!!”

Hoàng Dung hoảng hốt gào thét kêu gọi Dương Kiệt bỏ chạy, nhưng con bò cạp dường như nhắm thẳng vào mỗi mình anh ta, “ kẻ thù” đã sát hại “ con trai cưng” của mình, cặp càng như hai cây kéo khổng lồ vươn ra với tốc độ nhanh như một tia chớp tấn công thẳng về phía mục tiêu của mình.

Bị hai cây kéo khổng lồ nào kẹp vào cơ thể, tuyệt đối không chỉ sưng phù đau đớn như tiểu Dương Kiệt đã hứng chịu trước đó đâu.

Lý Nguyên Bá lập tức rơi vào trạng thái chiến đấu, song chùy xuất hiện trong tay, không chút do dự chần chừ vung lên bổ thẳng vào cặp càng đã gần như kẹp trúng vào cơ thể của Dương Kiệt ở cách đó không xa.

Booong ~~~~~!!! Rít ~~~~~!!

Hứng chọn cặp Phá Thiên Chùy lên bề mặt, lập tức vang lên tiếng ma sát giữa kim loại và vô số đóm lửa như pháo hoa nổ tung ra. Con bò cạp khổng lồ vang lên tiếng rít đầy đau khổ, nhưng vẫn không chịu thu lại thế kẹp con mồi của mình, nên nhin con đau tiếp tục kẹp thẳng tới.

Cạch ~~~~~!!! “ hù hồn, cảm ơn Nguyên Bá ~~~~~!!”

Tuy cú bổ chùy của Lý Nguyên Bá không thể đẩy lùi đòn tấn công của con bò cạp khổng lồ, nhưng ít nhiều khiến đòn kẹp của nó chững lại vài giây. Và chỉ vài giây ngắn ngủi, đã đủ để Dương Kiệt hoàn hồn và tung người nhảy lùi ra xa tránh đòn chí mạng trong gang tấc.

Mẹ kiếp, chỉ là tắm sông đôi chút thôi mà, không chỉ thằng đệ bị kẹp, đã vậy còn lôi kéo thù hận của con quái vật kinh khủng kia nữa, quả là họa vô đơn chí mà.

Cả ba nhanh chóng tụ tập nào gần nhau, Đả Cầu Bồng và Tam Tiêm Kích xuất hiện trong tay, tạo sẵn tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Còn con Hao Thiên Khuyển, vào những thời khắc quan trọng như thế nào, nào có thể tìm thấy hình bóng của nó đâu chứ?? Nó đã trốn ở trong lùm cây nào mất tiêu rồi.

Trừ khi Dương Kiệt nguy hiểm tới tính mạng, nếu không thì đừng mong nó chịu ra tay.

Tử sắc Thủy Yết, một loại quái vật có họ hàng với loài bọ cạp chuyên sống dưới sông nước, và con Tử sắc Thủy Yết khổng lồ này, đã đạt tới ma thú cấp 6 cao cấp, tương đương với cảnh giới nguyên thần tầng thứ 10 của loài người.

Tuy trong thời gian này, dưới sự hỗ trợ không ngừng nghỉ bởi Luyện Khí Đan cao cấp của Dương Kiệt, thực lực cả nhóm đã tiến bộ vượt bậc, Hoàng Dung và Dương Kiệt đạt tới cảnh giới nguyên thần tầng thứ 8, bản thân Lý Nguyên Bá đã vươn lên tới cảnh giới nguyên thần tầng thứ 10 và đi hơn phân nửa cây điểm kinh nghiệm, nếu bình quân một ngày phục dụng 24 viên luyện khí đan cao cấp, thì chỉ cần thêm mười ngày nữa thôi, tên khốn này đã có thể đột phá tới cảnh giới xuất khiếu luôn rồi.

Tuy thực lực của nhóm đã vô cùng lớn mạnh, nhưng không có nghĩa là có thể chủ quan mất cảnh giới với con Tử Sắc Thủy Yết ở trước mặt.

Vì cùng một cảnh giới, yêu thú luôn có lợi thế vượt trội so với loài người, lúc này cả ba cùng xông vào sáp lá cà, chưa chắc chiếm được lợi thế trước con quái vật kinh khủng này, đặc biệt cặp càng khổng lồ và lớp vỏ giáp dày bao bọc trên cơ thể của nó, muốn đập vỡ tuyệt đối không phải chuyện đơn giản.

“ Áp Cầu Thiên Bồi, Kiệt ca ca, thừa cơ tấn công đi ~~~~!!!”

Tiên hạ thủ vi cường, cả ba hiểu rõ phải tung thế phủ đầu hồng chiếm lợi thế, cả ba nhanh chóng phối hợp một cách ăn ý và nhịp nhàng, Hoàng Dung là người ra tay đầu tiên, không ngừng vấy múa Đả Cầu Bổng trong tay, một chiêu Áp Cầu Thiên Bối tung ra, ngay trên đỉnh đầu của con bò cạp lập tức xuất hiện hơn chục cây gậy khí khổng lồ vây quanh cơ thể mục tiêu thành hình tròn, sau đó chụp thẳng xuống khóa chặt mục tiêu ở phía dưới.

Rít ~~~~~!!! “Đánh tốt lắm, Nguyên Bá, lên, Phì Lũ Ngã Người Móc Bóng, ta đá ~~~~~!!!”

Hai chân nhún mạnh xuống đất, cơ thể lập tức bật tung lên không chân chống ngược cơ thể lại theo tư thế chuẩn bị tung ra một cú móc bóng ngược thường thấy trong môn bóng đá.

Ngay sau khi cơ thể của Dương Kiệt xoay vòng xong, cũng là thời điểm một quả Phá Thiên Chùy đã được Lý Nguyên Bá ném tới đúng ngay trước tầm đá của anh ta.

Păng ~~~~~!!!!

Phá Thiên Chùy bị bao bọc bởi lớp khí như thể phình to ra gấp hai, ba lần so với thể tích thực, tựa như một quả thiên thạch khổng lồ từ ngoài vũ trụ đâm thẳng xuống hành tinh với tốc độ bàn thờ.

"Tích Lịch Bình Thiên Chùy, ta bỏ bỏ bỏ ~~~~~!!!"

Lý Nguyên Bá vấy múa cây Bá Thiên Chùy còn lại một vòng trên đỉnh đầu, bỏ ra hai quả cầu sét khổng lồ, từ phía sau ủi thẳng vào "quả bóng" do Dương Kiệt đá xuống, kết hợp vào nhau hình thành một quả cầu sét có thể tích to hơn gấp ba lần so với lúc vừa đá ra bởi một mình Dương Kiệt.

Rầm rầm rầm rầm ~~~~~!!!! Rít rít rít rít ~~~~~!!

Con bò cạp khổng lồ trực tiếp bị dẫn chìm trong một cái hố khổng lồ do "Song" Phá Thiên Chùy tạo ra, tiếng rít đầy đau khổ vang động trời đất, khiến cả ba choáng váng cả đầu óc phải nhanh chóng dùng tay bịt chặt đôi tai lại mới dễ chịu hơn đôi chút.

“ thành công rồi, nó chết rồi đúng không???” “ Có thể, chắc thể ....”
Uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~~~!!! Rít
~~~~~!!!

Cả ba còn chưa kịp ăn mừng cho chiến thắng của mình, đất đá dưới cái hố khổng lồ phun bắn lên không trung như núi lửa phun trào, kèm theo tiếng rít đầy phẫn nộ của Tử Sắc Thủy Yết vang lên.

Cơ thể khổng lồ của con bò cạp nhanh chóng từ dưới hố sâu phóng thích ra, cả ba còn chưa kịp phản ứng, đã trực tiếp lợi dụng lực đẩy kinh hoàng như một mũi tên bắn ra từ cự cung, càn lướt thẳng về phía kẻ thù của mình ở trước mắt.

“ Ác Cầu Lan Lộ, ngưng lại cho ta ~~~~~!!!” “ Phì Lũ Bạo Liệt Quyền, ta đâm đâm đâm ~~~~~!!!” “ Tích Lịch Bình Thiên Chùy, bốn tướng bỏ chết người, aaaaaa ~~~~~!!!

Con cầu dạng khí khổng lồ của Hoàng Dung thậm chí không trụ được hai giây đã bị đánh tan nát trong không khí.

Cú đâm khí to như chiếc xe buýt của Dương Kiệt chỉ khẽ chạm nhẹ lên hai chiếc càn khổng lồ giờ ra phía trước như hai mũi giáo sắc nhọn của Tử Sắc Thủy Yết lập tức bị phá vỡ, hiệu ứng đẩy lùi không kích hoạt.

Chỉ duy nhất hai quả cầu sét khổng lồ của Lý Nguyên Bá có thể mang lại chút sát thương, khiến cơ thể của con bò cạp rung lắc vài cái và chững lại khoảng vài chục giây trên đường lao tới, nhưng đó là tất cả những gì đòn

đánh đầy uy lực làm được, thậm chí không thể khiến Tử Sắc Thủy Yết bị thương nữa là.

Bộ giáp trên cơ thể nó có sức phòng thủ đáng sợ quá ~~~!!!

“ Càn Khôn Tháp, tấn công ~~~~~!!”

Không còn cách nào khác, Dương Kiệt chỉ còn trông cậy vào mỗi bảo vật vô giá của mình, trực tiếp tể Càn Khôn Tháp ra khỏi cơ thể, dùng ý chỉ điều khiển nó như biến thành một mũi tên hoàng kim khổng lồ, đâm thẳng về phía Tử Sắc Thủy Yết đã gần như lao tới trước mặt cả nhóm.

Keng ~~~~~!! Rít rít rít rít ~~~~~!!!

Đỉnh tháp sắc nhọn như mũi kim tiêm đâm thẳng vào cặp càng khổng lồ chắn ngay trước mặt của Tử Sắc Thủy Yết, hình thành tiếng ma sát kim loại sồn cả tóc gáy.

Càn Khôn Tháp chỉ trong tích tắc bị đẩy bật trở lại cơ thể của Dương Kiệt, mắt thường có thể nhìn thấy rõ thân tháp xuất hiện nhiều vết nứt chỉ chít đáng sợ sau cú va chạm kinh hoàng.

Rầm ~~~~~!!!

Tất nhiên, Tử Sắc Thủy Yết cũng không dễ chịu chút nào, cơ thể khổng lồ của nó bị đẩy bật trở lại, thậm chí rơi thẳng xuống sông cách đó không xa, con sông hứng chịu vật thể với thể tích khổng lồ và nặng nề như thế, sông nước bắn tung lên không trung gần cả trăm mét, hình thành cơn mưa nặng hạt đổ thẳng xuống cả một khu vực rộng lớn gần đó.

Bất phân thắng bại ~~!! Có thực sự thế không???

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 454: Tai Họa Tiếp Nối Tai Họa

Cả ba bị nước sông đổ thẳng vào đầu ướt sũng cả người.

Bùm bùm bùm bùm ~~~~~!!!

Cả nhóm còn chưa kịp định thần, hàng chục xoáy nước thô to như con trăn khổng lồ từ dưới sông phun bắn ra, cuốn thẳng về vị trí cả ba đang đứng.

Kỹ năng điều khiển sông nước tấn công kẻ thù của Tử Sắc Thủy Yết.

“Võ Hồn, hiện ~~~!! Phì Lũ Mỡ Bụng Hộ Thể ta mở
~~~~~!!”

Dương Kiệt trực tiếp kích hoạt võ hồn Huyền Vũ của mình, cộng thêm kỹ năng phòng thủ, hoàn toàn có thể hiện ngang đứng trước một kẻ mạnh Xuất Khiếu tầng thứ 1 để mặc đối phương đánh thoải mái nửa ngày trời mà không bị sao cả.

Rầm rầm rầm rầm rầm ~~~~~!!!

Cả ba đứng ngay phía sau cái mỡ bụng, cảm nhận sự rung lắc kinh hoàng khi gần chục xoáy nước như những con trăn khổng lồ không ngừng lao tới đâm đầu lên bề mặt chiếc khiên phòng thủ mà không kìm được chảy cả mồ hôi lạnh.

Cũng may là kỹ năng phòng thủ của Dương Kiệt đã không phụ lòng trông cậy của cả nhóm, hoàn toàn chặn đứng những luồng xoáy nước đáng sợ.

Cả ba còn chưa kịp reo hò ăn mừng, Tử Sắc Thủy Yết lần nữa từ dưới sông phóng thẳng lên bờ, chiếc đuôi khổng lồ cong lên và duỗi thẳng về phía trước, như hình thành một mũi kim tiêm khổng lồ chứa đầy độc tố có thể hạ gục một con mồi cấp 5 trung cấp trở xuống một cách dễ dàng, ghim thẳng về nhóm Dương Kiệt ở trước mặt.

“Dung nhi, Đào Hoa Trận, mau mở Đào Hoa Trận ~~~~~!!”

Dương Kiệt không đủ tự tin cái mỡ bụng của mình lần này có thể cản lại cú đâm đuôi của con bò cạp đáng sợ ở trước mắt, hồi hả lên tiếng nhắc nhở Hoàng Dung sử dụng võ hồn Đào Hoa Trận, hòng bắt nhốt được con quỷ quái đáng sợ kia.

Không cần Dương Kiệt nhắc nhở, Hoàng Dung đã chuẩn bị sẵn sàng, trực tiếp kích hoạt võ hồn pháp trận của mình chụp thẳng về phía cơ thể khổng lồ của Tử Sắc Thủy Yết đang lao tới.

“Đào Hoa Trận, mở ~~~~~!!!” bự ~~~~~!!

Võ hồn xuất hiện trên đỉnh đầu của Hoàng Dung, trực tiếp chụp thẳng vào cơ thể khổng lồ của Tử Sắc Thủy Yết và khóa nó vào trong khu vườn mộng mơ lãng mạn nhưng chết chóc.

“khá lắm, Dung ..... hả, cái gì ~~~~!!!” Xoảng
~~~~~!!! “á á á á ~~~~~!!!”

Dương Kiệt còn chưa kịp reo hò ăn mừng, võ hồn của Hoàng Dung chỉ duy trì được vài giây đã bị Tử Sắc Thủy Yết dùng sức mạnh hủy diệt của mình phá nát một cách không thương tiếc.

Hoàng Dung lộ ra vẻ mặt đầy đau khổ hai tay ôm đầu ngã quy xuống đất vì võ hồn của mình bị phá nát.

Nếu như là người tu luyện bình thường, võ hồn bị phá nát tuyệt đối không phải là chuyện vui vẻ gì, không tốn thời gian tịnh dưỡng lâu dài để phục hồi, tuyệt đối không thể tiếp tục kích hoạt võ hồn lên nữa.

Cũng may là đặc tính cộng với linh hồn cực kỳ lớn mạnh của Hoàng Dung đã giúp cô ta có thể phục hồi trong thời gian ngắn nhất có thể.

“ Châu (chạy đi) ~~~~!!!”

Dương Kiệt vội vã đỡ lấy Hoàng Dung đứng dậy, cả hai đưa mắt nhìn nhau và cùng thốt lên câu đó.

Không chút do dự chần chừ, cả ba lập tức thi triển tuyệt kỹ bỏ chạy của mình, quay đầu bỏ chạy một cách dứt khoát không cần suy nghĩ.

Đùa à, dùng hết mọi chiêu bài mà cũng không thể khiến con bò cạp kinh tởm đó trầy da tróc vảy, không bỏ chạy chẳng lẽ ở lại biến thành món ăn béo bở cho nó sao???

Thực tế thì không phải sợ đánh không lại con bò cạp, nếu như cả ba cùng hợp sức nhau, tạo ra một tình thế cân tài cân sức hoàn toàn không phải là vấn đề, chỉ là với sức phòng thủ đã đạt tới mức kinh hoàng của đối thủ, cho dù đứng yên cho cả ba đánh tới tét công gô cũng chưa chắc đập vỡ được nữa là.

nếu như đã xác định không đủ khả năng trảm sát đối thủ, thay vì tiếp tục ở lại tốn công phí sức vô ích, quay đầu bỏ chạy luôn cho khỏe người không phải sao??

Tuyệt kỹ thánh phẩm Tiêu Dao Du thi triển ra, trừ khi đối phương có kỹ năng cùng cấp hoặc lớn hơn Hoàng Dung một đại cảnh giới, nếu không thì còn lâu mới có thể chạm được vào tà áo của cô ta, cho dù lúc này phải kéo theo một Dương Kiệt nặng gần cả ngàn kg đi nữa cũng không thành vấn đề. Còn Lý Nguyên Bá, với cặp giò vàng chạy còn nhanh hơn cả ngựa chiến của hắn, cũng chỉ thua kém tốc độ của Hoàng Dung đôi chút mà thôi.

Một con bò cạp nặng xác đặc biệt là chủng loại chuyên sống dưới nước như Tử Sắc Thủy Yết, làm sao mà đuổi kịp ba con mồi đã quyết tâm bỏ chạy chứ, lúc này nó chỉ biết chôn chân g rít từng tiếng rít đầy phẫn nộ và tuyệt vọng nhìn kẻ thù giết con bỏ chạy khỏi tầm nhìn của mình mà thôi.

Phì phò phì phò ~~~~~!!!

Bỏ chạy thực mạng gần cả khắc giờ, nhận thấy đã hoàn toàn thoát khỏi lãnh thổ của Tử Sắc Thủy Yết và con quái không có dấu hiệu đuổi theo, cả ba nằm ngã người trên mặt đất hít thở dồn dập nặng nề, thở như chưa từng được thở qua vậy.

Xoạt xoạt ~~~~~!!!

Cả ba đang nằm thở hổn hển giật mình nhảy cẫng lên khi nghe thấy tiếng động phát ra từ đùm cây cách đó không xa, chuẩn bị sẵn tư thế bỏ chạy nếu như con Tử Sắc Thủy Yết truy đuổi tới.

“ Hao Thiên Khuyển??? Đồ khốn, ngươi trốn ở đâu này giờ thế hả???
Làm hết cả hồn à ~~~~~!!!”

Nhìn thấy Hao Thiên Khuyển xuất hiện sau đùm cây, cả nhóm lần nữa ngã quỵ xuống đất vì quá mệt mỏi và căng thẳng tột độ, Hoàng Dung vốn dĩ không ưa gì con cầu xục đó, thậm chí lên tiếng chửi rửa đầy bất mãn với

hành vì lúc cần không thấy đâu, lúc không cần thì cứ đi qua đi lại ngay trước mắt mình.

Hao Thiên Khuyển trợn mắt trắng và không thèm quan tâm tới lời xỉa xói của đôi phương, tìm một vị trí thoáng mát nào đó tiếp tục ngã mình nằm xuống.

“ngươi” “thôi kệ nó đi Dung nhi. Còn ngươi nữa Nguyên Bá, bỏ cái ánh mắt đó đi kéo mang họa vào thân đây ~~!!”

Nhìn thấy Hoàng Dung còn định ăn thua đủ với con cầu xực kia, Dương Kiệt vội vã lên tiếng ngăn cản, đặc biệt là Lý Nguyên Bá, đôi mắt thèm khát của hắn khi nhìn chằm chằm vào Hao Thiên Khuyển khiến Dương Kiệt giật nảy mình, xem ra tên ngốc này vẫn chưa thôi ý tưởng mầm thịt con mực no tròn như con heo ú đây mà.

Mẹ kiếp, đúng là diếc không sợ súng mà.

Ai không biết sự đáng sợ của con cầu xực đó chứ Dương Kiệt biết rõ, nó im lặng nhường nhịn không có nghĩ là để mặc người khác muốn làm gì thì làm, chửi gì thì chửi, chẳng qua là đám người ở trước mắt không đủ tư cách khiến nó bận tâm, nhưng nếu như thật sự chọc điên nó lên, hậu quả đáng sợ tới cỡ nào, ngay cả Dương Kiệt cũng không dám nghĩ tới nữa.

“mẹ kiếp, đúng là họa vô đơn chí, gặp đúng ngày xui cho dù uống ngụm nước cũng nghẹt cổ mà chết ~~~!!!”

Trần an Hoàng Dung và cảnh cáo Lý Nguyên Bá xong, Dương Kiệt phần nộ trút giận vào một tảng đá to bằng quả dưa nằm ngay dưới chân mình, trực tiếp vung chân đá bay tảng đá ra xa để bày tỏ nỗi bức bối bất mãn của mình.

Vèo ~~~~~!!!! Gào ~~~~~!!!!

“ Cái quỷ quái gì thế này ~~~~~!!!”

Tảng đá vừa đá bay đi chưa bao lâu, phía xa vang lên tiếng gào lớn đầy phần nộ của loài thú dữ, Dương Kiệt giật mình khóc không thành tiếng khi nhìn thấy một con ma thú có thân hình thậm chí to lớn hơn cả Tử Sắc Thủy Yết từ phía xa lao tới xuất hiện ngay trước mặt cả nhóm với ánh mắt đầy thù hận, đặc biệt là vàng trăn sưng u lên một cục của nó, đủ hiểu lý do gì đã lôi kéo nó xuất hiện ở nơi này rồi.

Mẹ kiếp, chỉ trút giận lên tảng đá thôi mà lôi kéo thêm một con ma thú đáng sợ nào nữa đây??

Cả Hoàng Dung và Lý Nguyên Bá vội vã nhảy tránh xa Dương Kiệt ra, cả hai chỉ để lại cho anh ta ánh mắt và vẻ mặt đầy thương hại mà thôi.

Đúng là đồ phế vật, chỉ giỏi rước rắc rối vào thân.

Hao Thiên Khuyển khẽ trợn mắt trắng với hành vi tự rước họa vào thân của Dương Kiệt, thôi không thèm quan tâm tới anh ta nữa.

Con ma thú vừa xuất hiện có hình dáng giống hệt như một con sư tử phóng to của Trái Đất, toàn thân như được nhuộm đỏ bởi máu tươi, đặc biệt là chiếc bờm trên đầu không ngừng nhấp nháy như được hình thành từ những đóm lửa đỏ, cộng thêm cặp răng nanh dài gần ba mét thò ra khỏi miệng vẫn còn đang dính đầy máu thịt, chứng tỏ nó vừa mới dùng bữa chưa được bao lâu, cả nhóm có thể dễ dàng hình dung ra được rằng, đừng nói cơ thể máu thịt của con người, cho dùng là những tấm ván khiên kiên cố dày trên hai tấc, cũng sẽ dễ dàng bị xuyên thủng bởi hai chiếc răng nanh đầy kinh khủng đó cho mà xem.

Và khí thế đáng sợ từ trên cơ thể nó phát tán ra, thậm chí đáng sợ hơn gấp nhiều lần so với Tử Sắc Thủy Yết mà cả nhóm đối diện trước đó.

Ma thú cấp 6 sơ cấp, Hỏa Linh Sư Vương.

Mẹ kiếp, hết ma thú cấp 5 cao cấp giờ lại tới ma thú cấp 6, rốt cuộc là hôm nay khi ra khỏi nhà quên coi lịch hay sao mà xui xẻo tận mạng thể này.

Gào ~~~ gào ~~~ gào ~~~ gào ~~~~~~!!!

Hỏa Linh Sư Vương tỏ ra phần nộ vô cùng, đang chìm sâu trong giấc ngủ ngon lành sau bữa ăn no nê, thế mà bị tên khốn trời đánh phá đám ném đá vào đầu mình u lên cả cục bự chà bá, cái hành vi mất nét này thật không thể tha thứ.

“ im lặng đồ khốn ~~~~~~!!!”

Trong lúc Hỏa Linh Sư Vương định lao tới xé xác tên khốn đã khiến mình u đầu, một giọng nói đầy bất mãn vang lên kèm theo một luồng sát khí kinh hoàng ập thẳng vào đầu, khiến nó giật nảy mình, toàn thân run rẩy đưa mắt quét nhanh về phía luồng sát khí đáng sợ đang không ngừng phát tán ra và đang nhắm thẳng vào mình.

Chỉ thấy một con cầu vồng bộ lông xù đen như mực, điểm ấn tượng nhất chính là thân hình béo ú như một con heo đủ điều kiện đưa vào lò mổ bất kỳ lúc nào đang phóng ánh mắt đầy bất mãn nhìn chằm chằm về phía mình, chỉ là, một hình tượng đầy khôi hài như thế lại khiến cho Hỏa Linh Sư Vương hoảng sợ tới nỗi suýt chút quay đầu bỏ chạy ngay tức khắc.

Trong thế giới ma thú, cách biệt cấp bậc sở hữu quyền sinh sát tuyệt đối đối với những con ma thú cấp thấp. Hao Thiên Khuyển tuy thực lực không còn như xưa, nhưng lúc này tuyệt đối tương đương với một con ma thú cấp 7 cao cấp. Một con ma thú cấp 6 sơ cấp như Hỏa Linh Sư Vương khi đối diện với Hao Thiên Khuyển, chẳng khác nào con chuột nhắt đang đối diện

với một con mèo trưởng thành, đừng nói là phản kháng, đủ dũng khí để đứng thẳng lên quay đầu bỏ chạy đã là một vấn đề lớn rồi đấy.

Hao Thiên Khuyến tất nhiên không phải muốn giúp đỡ Dương Kiệt rồi, chỉ là tỏ ra bất mãn trước tiếng gào thét đình tai nhức óc của con Hỏa Linh Sư Vương đang làm ảnh hưởng tới mình mà thôi.

Mẹ kiếp, mày lao tới xé xác con heo mập đó thì làm nhanh đi, cứ đứng đó gân cổ hống lên gào thét làm chi vậy?? Để chứng tỏ cho uy quyền và sự tồn tại của người chắt, người có biết gào thét ồn ào nơi công cộng như thế là bất lịch sự lắm không?? Có biết như thế là sẽ làm ảnh hưởng tới người xung quanh không hả???

“ Qua đây ~~~~~!!!”

Hao Thiên Khuyến vẫn nằm yên tại chỗ chỉ khẽ giơ chi trước ra vẫy vẫy vài cái, lạnh lạnh nói.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 455: Tọa Kỵ??!

Hỏa Linh Sư Vương hoảng sợ do dự không biết nên nghe theo lời Hao Thiên Khuyển bước tới hay trực tiếp quay đầu bỏ chạy.

Bước tới, nhìn dáng vẻ của đối phương, không chừng sẽ bị hành hạ cho tới chết. Còn dám quay đầu bỏ chạy, không cần phải suy nghĩ nữa, người ta trực tiếp một cái chi trước vồ xuống từ xa, đã đủ khiến mình tan xương nát thịt rồi.

Mẹ kiếp, rốt cuộc hôm nay là cái ngày xui xẻo gì thế này, đang ngủ ngon lành tự nhiên bị tên khốn trời đánh đánh thức, đã vậy còn gặp phải tên sát thần đáng sợ như thế kia, thử hỏi có điên đầu lên không chứ??

Càng nghĩ càng thấy hận tên khốn đã đá tảng đá vào đầu mình lúc nãy, tất cả chỉ vì tên khốn trời đánh đó mà giờ mình phải ra nông nổi như thế này.

Ánh mắt hận không thể nhai tươi nuốt sống nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt ở phía xa, nhìn tới nỗi anh ta cũng cảm thấy có chút chột dạ.

“bốn câu gia kê người bước qua đây, bộ bị điếc hả???”

Giọng nói lạnh lạnh đầy sát khí của Hao Thiên Khuyển lần nữa vang lên, khiến Hỏa Linh Sư Vương không kìm được run bắn người, suýt chút tè luôn ra khỏi “quần”(à, nếu như nó có mặc quần).

Không còn cách nào khác, Hỏa Linh Sư Vương cất từng bước khó khăn nặng trĩu từ từ tiến tới trước mặt Hao Thiên Khuyển theo “ mệnh lệnh” của đối phương.

Bước tới cũng chết, bỏ chạy chắc chắn sẽ chết, thậm chí có thể chết thảm, thôi thì làm theo lời đối phương, không chừng người ta hài lòng ban cho mình một cái chết nhẹ nhàng êm ái không phải tốt hơn sao??

Cho tới lúc này, Hỏa Linh Sư Vương cũng không hề dám có suy nghĩ vùng lên chống cự phản kháng. Sự cách biệt đẳng cấp trong thế giới ma thú quả thật là đáng sợ quá đi.

Hỏa Linh Sư Vương bước tới và quỳ phục xuống đất ngay trước mặt Hao Thiên Khuyển, chỉ là khi một con sư tử mang theo thể tích khổng lồ quỳ phục trước một con chó nhỏ hơn mình gấp trăm lần hình thành ra một cảnh tượng vô cùng thú vị.

Bốp ~~~~~!!! Éo ~~~~~!!! Rầm ~~~~!!

Hao Thiên Khuyển dùng chi phải vỗ mạnh lên đầu của Hỏa Linh Sư Vương một cú trời giáng, nó kêu gào lên đầy thảm thiết, cái đầu thậm chí còn lớn hơn cơ thể của đối phương trực tiếp bị vùi sâu xuống mặt đất.

“ này thì la hét kêu gào ~~~~!!!” Bốp ~~~~~!!! Éo éo éo ~~~~~!!! Rầm ~~~~~!!!

“ này thì phá làng phá xóm ~~~~!!!” Bốp ~~~~~!!! Éo éo éo éo éo ~~~~~!!! Rầm ~~~~~!!!

“ mẹ kiếp, hết con thủy yết trời đánh kia hét rít điếc cả tai lại tới lượt tiếng rú như đang gào khóc trong đám tang của mày khiến bốn cậu gia nhúc cả đầu, không đập cho mày một trận mày còn không biết mình là ai này ~~~~!!!” Bốp ~~~~~!!! ~~~~~!!! Rầm ~~~~~!!!

Húng trợn ba cú đập trời giáng vào đầu, Hỏa Linh Sư Vương đã gào khóc không thành tiếng, ngất xỉu ngay tại chỗ.

Nhóm Dương Kiệt đứng ở phía xa nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng này không kìm được rùn hết cả mình. Đặc biệt là Hoàng Dung và Lý Nguyên Bá, trước giờ không ngừng xía xói và đòi mằm thịt người ta, sau khi nhìn thấy cảnh tượng này không biết là ai sẽ mằm thịt ai đây.

Thực ra cũng không thể trách Hoàng Dung và Lý Nguyên Bá được, vì tuy biết rõ thực lực của Hao Thiên Khuyển vô cùng đáng sợ, nhưng nó luôn tỏ ra im lặng tách biệt và vô hại trong mắt của những người xung quanh, cộng thêm thể hình vô cùng khôi hài của nó, sẽ tạo cho người ngoài một cảm giác đây chỉ là một con cầu chỉ biết ăn và hưởng thụ, hoàn toàn không làm hại được ai cả.

Nhưng lúc này cả hai đã hiểu rõ, một khi đối phương nổi điên lên, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng đấy.

Điểm hình là con Hỏa Linh Sư Vương “đáng thương” lúc này, một con ma thú cấp 6 có thực lực đáng sợ tới nỗi cho dù cả nhóm hợp sức cũng chưa chắc chống cự lại nổi, thế mà lúc này đã bị con cầu trông có vẻ vô hại kia vùi dập tới nỗi không thể ngóc đầu lên được, chỉ biết nằm đó cắn răng chịu đựng mà thôi.

“mẹ kiếp, còn dám ở đó giả chết nữa hả?? còn không mau mau đứng dậy ~~~!!!”

Dưới câu hăm dọa của Hao Thiên Khuyển, Hỏa Linh Sư Vương không dám tiếp tục “giả ngất” nữa, vội vã rút đầu ra khỏi mặt đất, ngồi thẳng cơ thể lên không dám nhúc nhích, hồi hộp hoảng sợ chờ “lời phán xét” cuối cùng của vị đại thần đáng sợ ở trước mặt.

Cuối cùng thì Hỏa Linh Sư Vương cũng cảm nhận thấu đáo cảm giác tuyệt vọng đau khổ cả thể xác lẫn tinh thần của những con mối “đáng thương” từng trở thành bữa ăn trong bụng mình.

Thậm chí trong lòng không ngừng thề với thiên đạo vĩ đại rằng, nếu như lần này có thể tai qua nạn khỏi, nó hứa sẽ ăn chay trường suốt cả đời.

“nói, muốn sống hay muốn chết???” “Hả???”

Bóp ~~~~~!!! Éo éo ~~~~!!! Rầm ~~~~~!!

Hỏa Linh Sư Vương còn chưa kịp định thần bởi câu hỏi của Hao Thiên Khuyển, tiếp tục hứng trọn cú vỗ trời giáng vùi đầu xuống đất.

“Điếc hả??? bọn cậu gia hỏi người muốn sống hay muốn chết??? Có thể mà cũng không nghe rõ sao hả???” “muốn, muốn sống, tiểu, tiểu nhân muốn, muốn sống ạ ~~~~~!!!”

Ma thú cấp 6 trở nên đã có trí tuệ của một đứa trẻ 10 tuổi của loài người, mở miệng nói tiếng người chỉ là chuyện nhỏ. Lúc này Hỏa Linh Sư Vương nước mắt nước mũi đầm đìa, không ngừng làm ra tư thế khấu lạy hoảng hốt trả lời.

“tốt, bắt đầu từ hôm nay, ngươi sẽ là tọa kỵ của bọn cậu gia ~~!!”

Hao Thiên Khuyển không cần biết Hỏa Linh Sư Vương có đồng ý hay không, trực tiếp tuyên bố quyền sở hữu của mình đối với đối phương một cách đầy bá khí.

“tọa, tọa kỵ??? ý đại nhân nói là, là muốn tiểu nhân làm tọa, tọa kỵ của đại nhân???”

“ Sao??? Người có ý kiến????” “ không, không dám ạ, đó là niềm vinh, vinh hạnh của tiểu nhân ạ ~~~~!!!” “ biết điều thế là tốt, hừ hừ ~~!!!”

Hỏa Linh Sư Vương suýt chút nhảy cẫng lên vì sung sướng phấn khích khi Hao Thiên Khuyển lên tiếng thu nạp mình là tọa kỵ.

Bị Hao Thiên Khuyển bắt làm tọa kỵ, Hỏa Linh Sư Vương hoàn toàn không cho điều đó là sỉ nhục, ngược lại còn là niềm vinh hạnh vô bờ bến đối với bản thân.

Trong thế giới ma thú, thần phục kẻ mạnh không được cho là sỉ nhục, ngược lại còn là niềm vinh hạnh to lớn vì chứng tỏ bản thân có giá trị cực cao thì người ta mới để ý chấp nhận thu nhận làm “ tiểu đệ”.

Thực tế thì nếu như bản thân là một con ma thú vô dụng, đã trở thành bữa ăn nằm trong bụng của con ma thú mạnh hơn rồi, lấy đâu ra tư cách và cơ hội thần phục kẻ mạnh hơn mình chứ???

Bản thân Hỏa Linh Sư Vương là bá chủ một phương ở khu vực này, dưới trướng cũng có không ít con ma thú cấp dưới thần phục dưới uy quyền của mình, ngày thường không cần làm gì chỉ cần nằm đó chờ đợi đám tiểu đệ săn mồi mang về cho mình hưởng thụ, ăn xong rồi ngủ, ngủ dậy đi tuần tra vài vòng khu vực cai trị của mình, trêu trêu mấy con ma thú yếu ớt, thể hiện uy quyền tuyệt đối của mình, cuộc sống đó mới an nhàn hạnh phúc biết dường nào.

Tuy sau khi thần phục kẻ khác, có thể mất đi cuộc sống an nhàn hạnh phúc hiện tại, nhưng được thần phục một kẻ mạnh đáng sợ như vị đại thần ở trước mặt, không chừng là cơ hội để mình có thể thoát khỏi cái ao làng nhàm chán này, cuộc đời bước sang một trang mới oanh liệt huy hoàng hơn cũng không chừng chứ nhỉ??

Không chỉ giữ được cái mạng già, còn có cơ hội tiến thân, dễ hiểu vì sao Hỏa Linh Sư Vương lại tỏ ra phấn khích như thế này.

Hao Thiên Khuyển thực ra cũng không mấy mặn mà khi thu nhận tên “tiểu đệ” yếu ớt này. Nhưng thời gian gần đây phải cuộc bộ theo nhóm Dương Kiệt đã vô cùng mệt mỏi chán nản, thôi thì miễn cưỡng thu nhận một tên tiểu đệ để nó cống mình đi đường cũng là một ý tưởng không tệ chứ nhỉ???

Chỉ là Hao Thiên Khuyển vẫn tỏ ra không mấy hài lòng với thực lực “quá yếu kém” của tên tiểu đệ vừa thu nhận được, trực tiếp giơ chỉ phải lên ấn thẳng vào vàng trán của Hỏa Linh Sư Vương.

“ Hả ~~~~~!!”

Hỏa Linh Sư Vương hồi hộp sợ hãi lo lắng vị chủ nhân mới định muốn tiếp tục hành hạ mình, ai ngờ khi chỉ phải của đối phương chạm vào vàng trán của mình, ngay tức khắc một luồng thông tin khổng lồ xuất hiện và khắc trực tiếp vào trong não bộ của Hỏa Linh Sư Vương, khiến vẻ mặt đầy hoang mang sợ hãi lập tức thay đổi thành sự phấn khích tột cùng.

Kỹ năng truyền thừa ~~!!

Đúng thế, Hao Thiên Khuyển trực tiếp dùng kỹ năng truyền thừa để truyền lại cho Hỏa Linh Sư Vương một phương pháp tu luyện vô cùng lớn mạnh, lớn mạnh tới nỗi Hỏa Linh Sư Vương không biết phải dùng lời lẽ nào để hình dung, chỉ cần biết là phương pháp tu luyện này vô cùng lớn mạnh và đáng sợ.

Phương pháp tu luyện mà Hao Thiên Khuyển vừa truyền qua, chính là phương pháp tu luyện thiên bẩm của yêu thú Cửu Đầu Hoàng Kim Sư, một

loại yêu thú có thực lực vô cùng lớn mạnh trong thần thoại Trung Hoa, cá biệt thậm chí có thể sánh ngang nhiều loại thần thú của nhà trời.

Hao Thiên Khuyển từng đối thủ sau đó trở thành đôi bạn thân với Cửu Đầu Hoàng Kim Sư, lợi dụng một lần chuốc say đối phương, đã từ trong miệng của Cửu Đầu Hoàng Kim Sư moi ra được phương pháp tu luyện bí truyền này, không ngờ hôm nay lại có dịp để dùng tới.

Đối với hành động vô sỉ này, con cầu xực vô cùng không biết xấu hổ nói rằng, cái này gọi là học hỏi tinh hoa của nhau, chỉ là ta đã học xong tinh hoa của người rồi, còn tinh hoa của ta, đợi hôm nay ta có tâm trạng tốt sẽ cho người học sau.

Nếu như Hỏa Linh Sư Vương chịu khó tu luyện theo phương pháp bí truyền này, trong tương lai đừng nói là ma thú cấp 7, cho dù là cấp 8, cấp 9, hay thậm chí đột phá thành thánh thú, cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Không chỉ giữ được cái mạng và thân phục dưới trướng một vị đại thần có thực lực đáng sợ, thậm chí còn được truyền cho một phương pháp tu luyện đáng sợ như thế kia, cái gì là ngày xui xẻo tận mạng gì chứ, rõ ràng là ngày may mắn nhất trong cuộc đời của mình thì đúng hơn.

Nghĩ tới điều đó, ánh mắt của Hỏa Linh Sư Vương khi nhìn vào Dương Kiệt, tên khốn đã đá tảng đá khiến mình u đầu và xuất hiện ở nơi này, mang đầy cảm kích và biết ơn, khuôn mặt của đối phương đột nhiên trở nên dễ thương trong mắt mình biết dường nào.

“ còn không mau mau quỳ xuống để bản cậu gia đeo lên???”

Nhìn thấy tên tiểu đệ mừng quá hóa rồ, Hao Thiên Khuyển có chút hận sắt không rèn thành thép, tung cước đá vào cằm đối phương một cái cho thức tỉnh, bất mãn nói.

“ Vâng, vâng, mời đại nhân, mời đại nhân ngồi lên ạ ~~~!!”

Hỏa Linh Sư Vương với thái độ nịnh nót lấy lòng, vội vã cúi thấp cơ thể xuống để Hao Thiên Khuyên đeo lên lưng mình.

“ Cậu gia ơi, cậu gia à ~~~~~!!” “ Giề đó ~~?”

Dương Kiệt mang theo vẻ mặt như con chó bị luộc chín đầu, bước tới bên cạnh hí hí cười gọi, Hao Thiên Khuyên chỉ khẽ trợn mắt trắng đáp lại hỏi.

“ cậu gia xem kia, trên lưng con tọa kỵ của ngài còn trống trải dư quá trời chỗ, có thể cho cả ba chúng tôi lên ngồi kế được không ạ??”

“ Biền ~~~~~!!!”

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 456: Đối Thủ Truyền Kiếp

Chỉ thấy ba bóng người đi theo phía sau một chiếc bóng khổng lồ to lớn bằng ba chiếc xe tải cộng lại di chuyển bằng bốn chi khổng lồ thô to gần bằng cái cột nhà, đặc biệt nhất là trên lưng của chiếc bóng khổng lồ có một chiếc bóng nhỏ hơn gấp trăm lần đang nằm ngả mình sưởi ấm hưởng thụ, lâu lâu mở miệng ra ngáp một hơi dài với vẻ uể oải làm biếng, khiến ba bóng người đang đi bộ dưới đất nóng mắt vô cùng.

Vậy là sau bao lời dụ dỗ hăm dọa, cuối cùng thì Hao Thiên Khuyển vẫn không chấp nhận cho nhóm Dương Kiệt ngồi lên lưng của Hỏa Linh Sư Vương cùng mình, bắt cả ba tiếp tục cuộc bộ theo phía sau nuôi của tọa kỵ của mình.

Đùa à?? Trên này đang trống trải rộng rãi, bốn cậu gia muốn lăn lộn thế nào tùy thích, tự nhiên cho thêm ba tên kỳ đà ngồi lên chật hết chỗ, đồng ý cho nhóm Dương Kiệt lên chiếm chỗ mới là chuyện lạ á.

Không còn cách nào khác, chủ nhân không cho phép, Hỏa Linh Sư Vương tất nhiên là không dám cho nhóm Dương Kiệt ngồi lên lưng mình, mặc dù trong lòng nó vô cùng cảm kích Dương Kiệt đã gián tiếp giúp nó có được tương lai tươi sáng.

Nhưng không là không, làm đệ thì phải một lòng trung thành và nghe lời đại ca của mình chứ nhỉ?? Cho dù đối phương “ân nhân” cũng không thể ngoại lệ.

“Đại nhân, lối đi này dường như là

Theo chỉ dẫn của Dương Kiệt di chuyển, Hỏa Linh Sư Vương dường như sực nhớ ra điều gì, không khẳng định lên tiếng hỏi.

“ Ý người muốn nói gì???” Hao Thiên Khuyển nằm ngã mình trên lưng Hỏa Linh Sư Vương, mắt không thèm mở lấy một cái, nói với giọng điệu vô cùng làm biếng.

“ Hướng đi này nếu tiểu nhân nhớ không nhầm thì, hình như đang đi vào lãnh thổ của con Tử Sắc Thủy Yết trời đánh thì phải.”

Nghĩ tới đối thủ không đội trời chung của mình, Hỏa Linh Sư Vương tỏ vẻ hậm hực nói.

“ Giữa người và con thủy yết đó có thù hận với nhau???” Hao Thiên Khuyển còn chưa kịp lên tiếng, Dương Kiệt đi theo phía sau tỏ vẻ tò mò trước giọng điệu tỏ ra hậm hực bất bình trước Tử Sắc Thủy Yết của Hỏa Linh Sư Vương, lên tiếng hỏi.

“ Đương nhiên, chuyện là thế này

Hỏa Linh Sư Vương với giọng điệu bất bình nhanh chóng kể lại mối quan hệ còm không lành canh không ngọt với đối thủ truyền kiếp trong khu rừng này.

Thì ra khu rừng này được phân chia thành hai lãnh thổ riêng biệt được cai trị bởi Hỏa Linh Sư Vương trên cạn, và Tử Sắc Thủy Yết dưới sông. Trở thành bá chủ một phương, có mấy ai có thể chấp nhận trong khu vực lãnh thổ mà mình đang xưng hùng xưng bá xuất hiện một đối thủ cạnh tranh chứ?? Cho dù đối thủ cạnh tranh này chỉ chiếm lĩnh khu vực mà mình gần như không đếm xỉa tới.

Nhưng với danh dự và uy quyền của một bá chủ, làm sao có thể chấp nhận trong khu vực mình cai trị xuất hiện đối thủ có thể uy hiếp tới địa vị

và uy quyền của mình chứ??

Nên giữa hai bên thường xuyên xảy ra xung đột thậm chí là xông vào cào xé lẫn nhau hòng loại bỏ đối phương bằng mọi giá.

Lẽ ra với thực lực ma thú cấp 6 sơ cấp, lớn mạnh hơn thực lực chỉ đạt tới ma thú cấp 5 cao cấp như Tử Sắc Thủy Yết, chiến thắng có thể nói là dễ như trở bàn tay, nhưng vấn đề là tên đối thủ gian xảo này lợi dụng lợi thế sân nhà, đánh không lại lập tức quay đầu nhảy xuống dưới sông né tránh, với một chúa tể sơn lâm sống trên cạn, đặc biệt là sở hữu thuộc tính lửa như Hỏa Linh Sư Vương, sông nước có thể nói là khắc tinh đáng sợ nhất đối với nó, nên mặc dù có thực lực lớn mạnh hơn đối thủ, nhưng rốt cuộc chỉ biết đứng trên bờ hai mắt dung dung nhìn đối phương tác oai tác quái mà không làm gì được cả.

Riết rồi Hỏa Linh Sư Vương cũng chẳng buồn quan tâm đến ý tới Tử Sắc Thủy Yết làm gì nữa, chỉ cần đối phương không nhảy lên bờ khiêu khích địa vị của mình, xem như không nghe không thấy và không biết cho lành.

Tuy đã chấp nhận nước sông không phạm nước giếng, nhưng không có nghĩa là trong lòng có thể chấp nhận sự tồn tại của đối phương, tuy mình đã xác định rồi bỏ cái nơi chim không đẻ nổi trứng này, nhưng nguyên tắc là nguyên tắc, nếu như có thể loại bỏ tên đối thủ đáng ghét kia, ai mà không muốn chứ???

Nên Hỏa Linh Sư Vương vẫn tỏ ra cay cú hận hực đối với đối thủ truyền kiếp của mình mỗi khi nhắc tới nghĩ tới.

“ngươi, à đúng rồi, ngươi tên là gì???” ‘bẩm chủ nhân, tiểu nhân không có tên, chỉ là người đòi xưng hô tiểu nhân là Hỏa Linh Sư Vương ạ. Chủ nhân có thể gọi tiểu nhân là Hỏa Linh hoặc Sư Vương hay thậm chí là như người đòi xưng hô tiểu nhân cũng được ạ.”

“ không được, không được, cái tên nghe mới quê mùa làm sao. Người đã trở thành tọa kỵ của bốn cậu gia, sau này phải thường xuyên theo bốn cậu gia đi gặp mặt giao lưu với đám hoàng tôn quý tộc, với giới thượng lưu, giới thiệu cái tên quê mùa không có chút bá khí này ra không chừng bị cười cho thối mũi. Điều này có thể ảnh hưởng không nhỏ tới mặt mũi của bốn cậu gia, bốn cậu gia phải đặt cho người một cái tên mới nghe hay ho và đầy bá khí mới được.”

Hao Thiên Khuyến không cho đối phương cơ hội từ chối, khề dúu mà suy nghĩ một cái tên mới đây “ bá khí” cho tọa kỵ của mình.

Thực tế thì Hỏa Linh Sư Vương hoàn toàn không có ý định từ chối ngược lại còn tỏ ra hào hứng phấn khích khi được chủ nhân mới của mình đặt tên cho, đó là niềm vinh hạnh tột cùng đối với một sủng vật được đặc sủng đấy chứ.

“ Có rồi, bắt đầu từ hôm nay, người sẽ được gọi là “ tiểu Miu”, thế nào?? Cái tên này bốn cậu gia đã mất gần ba ngày ba đêm mới có thể nghĩ ra, quá hay ho đây và bá khí chứ nhỉ??? Hô hô hô hô ~~~~~!!”

Tiểu, tiểu Miu ~~~!!!

Không chỉ Hỏa Linh Sư Vương, ngay cả nhóm Dương Kiệt cũng suýt chút ngất xỉu với cái tên mới đây “ bá khí” do Hao Thiên Khuyến đặt cho Hỏa Linh Sư Vương.

Cả ba liếc nhìn toàn thân trên dưới của Hỏa Linh Sư Vương, cái thể xác này, không biết “ tiểu” ở chỗ nào nhỉ???

“ thế nào??? Người không thích cái tên này???”

Nhìn thấy vẻ mặt như mất sổ gạo của Hỏa Linh Sư Vương, Hao Thiên Khuyến tỏ vẻ bất mãn lạnh lạnh hỏi.

Mẹ kiếp, lâu lâu bốn cậu gia mới có hứng thú nghĩ ra một cái tên mỹ miều như thế này, về mặt của người lúc này là có ý gì đây??? Dám chê à????

Tiểu Miu!! Cái tên này nghe đẹp đấy chứ, còn hay ho gấp trăm lần ngàn lần so với cái tên " Lucky" trời đánh mà con heo mập từng đặt cho bốn cậu gia, mẹ kiếp, mỗi lần nghĩ tới là điên hết cả người à.

Con cậu xực này không biết là muốn cân bằng tâm lý của mình hay không mà đặt cho tên tiểu đệ của mình một cái tên khó đỡ như thế này, đúng là bó tay mà.

“ dạ không dám, không dám ạ, tiểu nhân rất rất rất là thích cái tên mới này, nghe mới mỹ miều hoàn hảo làm sao, đa tạ, xin đa tạ chủ nhân đã ban tên cho ạ ~~~!!!”

Có cho vàng Hỏa Linh Sư Vương cũng không dám chê cái tên do chủ nhân mới của mình đặt cho, mặc dù trong lòng muôn màng bất cam, nhưng bề ngoài vẫn phải giả vờ mang theo vẻ háo hức phấn khích và biết ơn đối với ơn ban tên mà chủ nhân dành cho mình.

Vừa không ngừng buông lời cảm tạ biết ơn vô bờ bến với chủ nhân của mình vừa không ngừng quét đôi mắt liếc nhìn xung quanh để xem xem có con ma thú nào đang ẩn núp ở xung quanh hay không. Tuyệt đối không được để thông tin mình bị đặt cho cái tên cùi mía này lan truyền ra ngoài, nếu không thì còn gì uy quyền của bá chủ một phương nữa chứ???

Phải giết thú diệt khẩu ~~~!! Đúng, bắt kỳ tên khốn này nghe lén được chuyện này đều phải bị giết thú diệt khẩu mới được ~~!!!

Phản đối vô dụng, không còn cách nào khác, Hỏa Linh Sư Vương từ nay phải mang cái tên “ tiểu Miu” đầy dễ thương này suốt đời rồi.

“ Đi tiểu Miu, hôm nay bốn chủ nhân sẽ giúp ngươi xử đẹp con thủy yết chó chết chỉ biết phát ra những tiếng rít nhưc cả đầu kia.”

Đôi mắt của Hỏa Linh, à không, tiểu Miu rực sáng đầy phấn khích khi chủ nhân lên tiếng sẽ cùng mình đi tiến đánh xử đẹp kẻ thù đã khiến mình ngứa mắt bấy lâu nay.

Thực tế thì Hao Thiên Khuyển cũng chẳng phải tốt lành gì chủ động giúp tiểu Miu giải quyết kẻ thù của nó, chỉ là cả nhóm muốn đi tới đích đến, thì phải băng qua con sông do Tử Sắc Thủy Yết cai trị, lúc này lên tiếng khuyến khích tên tiểu đệ đi giải quyết đối thủ của nó, chẳng qua một công đôi việc mà thôi.

Rít rít rít rít ~~~~~!! Bùm ~~~~~!!!

Cả nhóm vừa mới quay trở lại bên con sông vừa bỏ chạy lúc nãy, Tử Sắc Thủy Yết đã lập tức cảm nhận được khí tức của tên kẻ thù trời đánh đã giết chết con mình, lập tức từ dưới sông phóng thẳng lên bờ với những tiếng rít đầy phẫn nộ.

“ mẹ kiếp, nhưc cả đầu. Tiểu Miu, đi, đập chết con thủy yết đáng ghét cho bốn cậu gia ~~!!!”

“ hả??? Không phải chủ nhân sẽ” “ Đồ ngốc, một con ma thú cấp 5 yếu ớt mà phải để bốn cậu gia ra tay, vậy rốt cuộc bốn cậu gia thu nhận ngươi làm tọa kỵ để làm gì??? Để ăn không ngồi rồi chắc??? Đừng nói nhiều nữa, mau đi đập chết con quỷ quái trời đánh kia, bốn cậu gia sẽ đứng ở phía sau ủng hộ tinh thần cho ngươi.”

Vẻ mặt của tiểu Miu lập tức sụp đổ sau câu nói vô trách nhiệm của vị chủ nhân của mình. Thế mà nãy giờ cứ tưởng bờ, ai dè

ủng hộ tinh thần???? Ai cần người ủng hộ tinh thần chứ??? Cái ta cần chính là hành động của người cơ mà ~~!!

Thực tế thì tiểu Miu không e ngại thực lực của Tử Sắc Thủy Yết, chỉ là tên đối thủ trời đánh kia cứ dựa vào lợi thế sân nhà, ngay cả tiểu Miu cũng không dám chắc mình có thể đánh bại được đối phương.

Nếu đơn giản như thế thì khu rừng này không phân chia lãnh thổ một cai trị trên cạn, một cai trị dưới sông bấy lâu nay rồi.

Không còn cách nào khác, chủ nhân đã nói thế, tiểu Miu đành cắn răng xuất chiến chứ biết sao bây giờ.

Đây là trận chiến đầu tiên thể hiện thực lực của mình với vị chủ nhân mới này, nếu như biểu hiện tệ hại khiến chủ nhân không hài lòng, cho rằng mình chỉ là một tên bất tài vô dụng, chê bai vứt bỏ quan hệ chủ tớ, một chi vỡ xuống vỡ nát sọ mình thì khổ.

Giờ không chiến thì chết chắc, chiến thì ít ra vẫn còn cơ hội, cùng lắm cố gắng thể hiện bản thân trong lúc giao chiến, cho dù cuối cùng để con thủy yết trời đánh đó bỏ trốn xuống sông, đó là do đối thủ chết nhất bỏ trốn, không phải là do lỗi của mình, chắc chủ nhân sẽ không có cơ chê bai nổi giận với mình chứ nhỉ???

Nghĩ tới điều đó, tiểu Miu thầm an tâm lại đôi chút, khẽ cúi mình xuống để cho Hao Thiên Khuyển bước xuống khỏi lưng mình, từng bước từng bước ra phía trước tiền tuyến, khí thế hùng hục dâng lên không ngừng, sẵn sàng xông vào cắn xé đối thủ truyền kiếp ở trước mắt bất kỳ lúc nào.

Tử Sắc Thủy Yết tỏ ra bất ngờ khi đối thủ truyền kiếp của mình lại đi chung với đám kẻ thù đã sát hại con cưng của mình. Nhưng nhanh chóng

thay thế bằng sự phần nộ tột cùng, miệng không ngừng phát ra những tiếng rít đầy bất mãn và uy hiếp.

Rít rít rít ~~~~~!!! Gào gào bóp ~~~~~!!! éc éc éc éc ~~~~~!!!

“ mẹ kiếp, đã nói là thôi cái trò gào thét phá làng phá xóm kia rồi mà, đánh thì xông vào đánh mẹ cho rồi, gào thét nhúc hết cả đầu ~~~!!”

Hao Thiên Khuyển không biết từ lúc nào xuất hiện ngay sau lưng của tiểu Miu trong lúc nó đang gầm gừ gào thét đáp trả tiếng rít đầy thách thức của Tử Sắc Thủy Yết, trực tiếp một cước đá thẳng vào mông của tên tiểu đệ “ không biết nghe lời này”.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 457: Tiểu Miu Vs Tử Sắc Thủy Yết

Ăn trọn cú đá trời giáng vào mông, tiểu Miu dám giận không dám nói, đôi mắt đỏ ngầu như muốn nhai tươi nuốt sống đối thủ nhìn chằm chằm Tử Sắc Thủy Yết vẫn còn tỏ ra ngơ ngác bất ngờ trước thái độ của kẻ thù truyền kiếp của mình vì sao lại tỏ ra sợ hãi bị một con chó vô hại yếu ớt đá vào mông mà không dám phản kháng.

Giận cá chém thớt ~~!! Tên khốn muốn trút giận hết lên Tử Sắc Thủy Yết ở trước mặt đây mà.

Đúng thế, chính nó, chính tên khốn trời đánh này kêu rít lên khiến mình cương theo nên mới bị chủ nhân đá đít đau thấu xương như thế này.

Gào ~~~~~!!! “ Lại nữa???” “ Dạ, dạ, không phải ạ, tiểu nhân đang thi triển tuyệt học thiên bẩm của bản thân, nên phải” “ thôi thôi, đừng nói nhăng nói cuội nữa, mau mau xử lý con bò cạp đó đi, bồn cầu gia không có nhiều thời gian lãng phí ở cái nơi chim không đẻ nổi trứng này nữa đâu đấy.” “ Được, xong ngay thưa chủ nhân, gào ~~~~~!!!”

Chủ nhân đã hồi thúc, tiểu Miu không dám do dự lãng phí thời gian, vừa vào trận trực tiếp tung ra tuyệt học thiên bẩm của Hỏa Linh Sư Vương, miệng há to ra hết cỡ gào lớn rung chuyển cả trời đất, một tia lửa màu đỏ tím nhiệt độ cao trên cả ngàn độ trực tiếp từ trong miệng phun ra, bắn thẳng về phía Tử Sắc Thủy Yết vẫn còn chưa hoàn toàn nhập vào trạng thái chiến đấu ở phía xa.

Rít ~~~~~!!!

Tử Sắc Thủy Yết sau một thoáng bồi rồi bất ngờ, nhanh chóng bùng tỉnh trở lại, nó rít lên một tiếng rít đỉnh tai nhức óc, dòng sông khổng lồ ngay phía sau lưng lập tức rung chuyển dữ dội, chỉ trong tích tắc đã hình thành hàng chục cơn sóng nước dạng ốc xoắn, tựa như những con mãng xà khổng lồ từ dưới sông trồi lên, lao thẳng về phía tia lửa có thể thêu chấy tất cả mọi thứ trên đời do tiểu Miu phun tới.

Thực tế thì từng là đối thủ lâu năm, không cần thiết lãng phí thời gian tung đòn thăm dò, ra đòn trực tiếp tung ra đòn tất sát hồng kết liễu đối phương càng sớm càng tốt.

Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh ~~~~~!!! Xì xòe ~ xì xòe ~ ~!!

Lửa và nước va đập ngay trên không trung, hình thành tiếng nổ vang trời rung chuyển cả mặt đất và cây cỏ đại thụ xung quanh.

Những cơn mưa nước chỉ trụ lại được khoảng vài chục giây lập tức bị bốc hơi trong không khí bởi tia lửa có nhiệt độ lên tới cả ngàn độ. Tất nhiên, tia lửa tiếp tục lao thẳng về Tử Sắc Thủy Yết đã phai nhạt và thu nhỏ lại chỉ bằng một bắp tay của người đàn ông trưởng thành thay vì như một ống thông khối lúc ban đầu, sức hủy diệt lúc này thậm chí không đủ để thêu chết một con thú hoang bình thường nữa là đối với một ma thú đạt tới cấp 5 có sức phòng thủ cực cao như Tử Sắc Thủy Yết.

Tuy tiểu Miu có thực lực lớn mạnh hơn Tử Sắc Thủy Yết, nhưng thuộc tính khắc chế giữa nước đối với lửa đã phần nào bù đắp cho sự chênh lệch đẳng cấp đó, khiến cả hai có vẻ như rơi vào thế kẻ tám lạng người nửa cân, cân tài cân sức.

Rít ~~~~~!!

Tử Sắc Thủy Yết trực tiếp nhấc cơ thể khổng lồ của mình lên khỏi mặt đất, cặp càng khổng lồ giơ thẳng ra phía trước và dương to ra hết cỡ, theo tư thế chim ưng vồ mồi từ trên không trung lao vút xuống về phía tiểu Miu đang thu lại tia lửa vào miệng ở dưới mặt đất.

“ tưởng ta sợ ngươi sao??? Ngon thì nhào vô kiếm ăn, gào
~~~~~!!!!”

Nhìn thấy kẻ thù lao xuống như mũi tên bắn ra khỏi dây cung, tiểu Miu chỉ cười lạnh lần nữa há to miệng ra gào lớn một tiếng vang động cả trời đất.

Sư Tử Hồng ~~~~~!!!

Một trong những tuyệt học thiên bẩm lợi hại nhất của loài sư tử, vô số sóng âm vô hình từ trong miệng của tiểu Miu phát tán ra, kẻ thù ở trước mặt hứng phải tuyệt đối không chỉ choáng váng đầu óc, mà còn bị những sóng âm như hình thành những lưỡi liềm vô hình cắt xén vào cơ thể, xé da cắt thịt cho mà xem.

Keng ~~~ keng ~~~ keng ~~~ keng ~~~!!! Rít rít rít rít
~~~~~!!

Hứng trọn sư tử hồng vào người, Tử Sắc Thủy Yết chỉ khẽ choáng váng vài giây và nhanh chóng bùng tỉnh trở lại, cắn chặt răng nén nhịn cơn đau xé thịt do vô số sóng âm lưỡi liềm không ngừng cắt xẻ vào cơ thể tới nổi máu thịt nhuộm đen cả cơ thể, cố chấp lao thẳng xuống hòng kẹp gãy đầu của kẻ thù truyền kiếp ở trước mặt bằng mọi giá.

Bạch bạch ~~~~~!!!

Tiểu Miu tuy bất ngờ trước sự liều mạng của đối thủ, nhưng đã phản ứng cực nhanh, trước khi cặp càng kẹp thẳng vào cổ đã thụt mạnh xuống né qua

cú kẹp có uy lực kinh hoàng trong tích tắc.

Thông qua âm thanh kinh tởm phát ra khi cặp càng kẹp chặt vào nhau lúc này, nếu như tiểu Miu không kịp thụt đầu né tránh, tuyệt đối bị cặp càng khổng lồ của Tử Sắc Thủy Yết sấn bay cái đầu khỏi cổ.

cặp càng khổng lồ của Tử Sắc Thủy Yết chỉ cướp đi hàng chục sợi lông trên bờm râu của mình, nhưng cũng đủ khiến lòng kiêu hãnh của tiểu Miu bị tổn thương trầm trọng.

trận chiến đầu tiên ra mắt chủ nhân mà bị thất thế trước lối đánh liều mạng điên cuồng của kẻ thù truyền kiếp khiến tiểu Miu phần nộ và mất mặt vô cùng.

Mẹ kiếp, bố mày chưa chơi hết mình thì thôi chứ mày có bị uống nhầm thuốc không mà sao tỏ ra hăng tiết liều mạng thế này??

Trước kia cả hai giao chiến trên cả trăm lần, lần nào tiểu Miu cũng chiếm thế thượng phong tuyệt đối vì đối phương mang theo tâm lý đánh không lại sẵn sàng quay đầu bỏ chạy, chỉ là không ngờ lần này Tử Sắc Thủy Yết đánh theo kiểu liều mạng nên khiến nó có chút bất ngờ và thất thế trước đối thủ.

Tử Sắc Thủy Yết không thể không liều mạng, kẻ thù giết con đang ở ngay trước mặt, nó hận không thể phang thây xẻ thịt tên khốn trời đánh đã sát hại con mình ngay tức khắc, tuyệt đối không kẻ thù có cơ hội bỏ chạy thêm lần nữa.

Thời gian là vàng bạc, càng kéo dài càng bất lợi cho mình, không chừng tên kẻ thù trời đánh kia kịp thời quay đầu bỏ chạy, Tử Sắc Thủy Yết tuyệt đối không bao giờ để mình phạm sai lầm sơ đẳng thêm lần nữa, nên ngay từ đầu nó đã quyết tâm phải đẩy lùi kẻ thù truyền kiếp của mình càng sớm

càng tốt, để mình có thể rảnh tay quay sang báo thù với tên khốn đã sát hại con mình đang đứng ở cách đó không xa, nên ngay từ đầu đã đánh theo kiểu liều mạng hòng dẫn mặt hù dọa đối thủ, khiến tiểu Miu phải hoảng sợ thấp thỏm không yên, thậm chí là quay đầu bỏ chạy vì không muốn day dưa một mất một còn với mình.

Nếu như là ngày thường, Tử Sắc Thủy Yết đã tính toán không sai, tiểu Miu tuyệt đối bị “cóng giò” bởi lối đánh liều mạng của đối phương, tạm thời rút lui chiến thuật chờ đối thủ hết máu điên rồi tính sau.

Chỉ là hôm nay xem ra Tử Sắc Thủy Yết có thể phải thất vọng vì lúc này tiểu Miu cũng hăng máu và quyết tâm không kém.

Đùa à?? Chủ nhân đang đứng quan chiến ở phía sau, dám quay đầu bỏ chạy, không chừng ngay lập tức phải hứng chịu cơn thịnh nộ của ngài ấy, chết tan xương nát thịt cho mà xem.

Vì mạng sống của mình, tuyệt đối không được chịu thua, có chết cũng phải chết trên chiến trường để xứng danh anh hào của mình.

Mà nếu chơi thật chắc gì mình sẽ thua trước kẻ thủ vốn dĩ có thực lực không bằng mình chứ??? Chơi liều hả?? Bỏ mày cũng có thể chơi liều vậy ~~~!!!

Tiểu Miu há to miệng ra, dùng cặp răng nanh dài gần hai mét của mình cắn thẳng vào cặp càng vẫn chưa kịp thu lại của Tử Sắc Thủy Yết.

Keng ~~~~~!! Phập ~~~~~!!!! Rít
~~~~~!!!!

Cặp ranh sắc nhọn trực tiếp xuyên thủy cạp càng cứng còn hơn cả sắt thép của Tử Sắc Thủy Yết, máu đen từ vết thương phun bắn ra như vòi sen mở hết công suất, bản thân nó rít lên một tiếng đầy đau đớn.

Vù ~~~~~!!!

Tử Sắc Thủy Yết tất nhiên là không thể đứng yên chịu trận, chiếc đuôi chứa đầy độc tố cong lên chọc thẳng vào mặt của tiểu Miu còn đang đặc ý vừa cú cắn hủy diệt của mình.

“ mẹ kiếp, tưởng dễ xoi bỏ mày lắm hả, đỡ này ~~~~~!!!”

Tiểu Miu nhanh chóng quây mông một cái, chiếc đuôi thô to bằng cơ thể hai người đàn ông trưởng thành vẩy mạnh theo thế rồng thần vẩy đuôi, quét thẳng về phía chiếc đuôi chứa đầy độc tố của Tử Sắc Thủy Yết đang đâm tới.

Pằng ~~~~~!!! Rít ~~~~~!!! Gào
~~~~~!!!

Hai chiếc đuôi không lò va đập vào nhau trong không trung khiến cả hai rùn mình gào thét đầy đau đớn, cả hai cùng thu mình nhảy lùi về phía sau giữ khoảng cách an toàn.

Tuy có pha va đập giữa cả hai có vẻ như cân tài cân sức, nhưng người đứng ngoài quan chiến hoàn toàn có thể nhìn thấy rõ rằng tiểu Miu chỉ khẽ vẩy đuôi vài cái lập tức bình phục trở lại. Còn chiếc đuôi đang cong lên của Tử Sắc Thủy Yết vẫn còn đang run rẩy liên hồi.

Tử Sắc Thủy Yết bắt đầu tỏ ra do dự nên tiếp tục chiến đấu tới cùng hay quay đầu bỏ trốn xuống sông, vì nó đã cảm nhận được ý chí chiến đấu sung mãnh tới lạ thường của tiểu Miu vào thời điểm này.

Điều gì đã khiến “con mèo hoang” to xác đó chiến đấu một cách hăng máu như thế chứ???

Tử Sắc Thủy Yết do dự, nhưng tiểu Miu thì không, nó như được tiêm thêm chất kích thích vào cơ thể, ngẩng cao đầu gào lớn một tiếng, cơ thể tựa như biến thành cơn gió lốc kinh hoàng, chủ động tấn công phủ đầu đối thủ của mình.

Rít ~~~~~!!!

Tử Sắc Thủy Yết rít lên một tiếng như đang tự cổ vũ bản thân, không chút e ngại sợ hãi, trực tiếp lao thẳng về phía trước sập lá cà với kẻ thù truyền kiếp của mình.

Uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ uỳnh ~~~ ... rầm ~~~ rầm ~~~~!!!

Hai con bá chủ một phương lao vào cắn xé nhau, nhất thời đất đá hoa cỏ đại thụ trong khu vực rộng lớn bị phá nát tan tành bởi sức mạnh hủy diệt của cả hai. Ngay cả nhóm Dương Kiệt cũng phải không ngừng nhảy lùi ra càng xa càng tốt để tránh bị liên lụy bởi trận giao chiến ác liệt giữa hai con ma thú cao cấp.

Hai con ma thú một khi đã hăng máu liều mạng với nhau, thực lực giữa đôi bên nhanh chóng bộc lộ rõ ràng, lúc này Tử Sắc Thủy Yết đã bị tiểu Miu hành tới nỗi không ngóc đầu lên nổi, thương tích đầy mình, toàn thân nhuộm đen bởi máu độc của bản thân, nếu như không phải lòng hận thù muốn báo thù cho con cháu của mình vẫn đang thôi thúc nó cắn răng chịu đựng, e rằng đã bỏ chạy từ mất xác từ lâu rồi.

“Đồ cứng đầu, xuống dưới đất mà chơi cho ta ~~~~~!!!”
pằng ~~~~!!! rầm ~~~~!!! Rít ~~~~~!!!

Tiểu Miu tuy chiếm thế thượng phong, nhưng ít nhiều cũng dính phải vài cú chích đuôi vào cơ thể, tuy độc tố của Tử Sắc Thủy Yết không thể làm gì được nó, nhưng cũng khiến nó ngứa ngáy khó chịu vô cùng. Cố gắng nén

nhìn cơn đau nhát ngứa ngáy khi chiếc đuôi của đối phương vào chích vào mông mình chưa kịp rút ra, nó dùng giò chi phải lên tát một cú trời giáng vào đầu của Tử Sắc Thủy Yết, cơ thể khổng lồ của Tử Sắc Thủy Yết trực tiếp từ trên không trung cắm thẳng xuống đất tạo một cái hố sâu khổng lồ kèm theo tiếng rít đầy thảm thương của đối thủ.

“haha, ném thử đòn kết liễu của bố mày nay, hôm nay bố mày sẽ đãi chủ nhân món bò cạp nướng ngon miệng, ta gào ~~~~~!!!!”

Tiểu Miu được thế không nhường người, há to miệng ra hướng thẳng về phía cái hố khổng lồ mà Tử Sắc Thủy yết đang nằm ngọ ngoạy trong đó, tia lửa nóng trên cả ngàn độ lần nữa phun ra, nướng chín đối thủ của mình ngay tại chỗ.

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 458: Đun Sôi Con Sông!!!

Rít ~~~~~!!!

Tử Sắc Thủy Yết tất nhiên là không thể nhắm mắt đứng yên chịu chết rồi, lần nữa thi triển tuyệt học thần thông, điều khiển sóng nước dưới dòng sông, hình thành một tấm khiên nước khổng lồ chắn ngay trên không trung, ngay đường bắn xuống của tia lửa bắn ra từ miệng tiểu Miu, lợi thế sân nhà được tận dụng triệt để.

Uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~ uỳnh ~~~~~!!!

Lửa và nước lần nữa va đập ngay trên không trung, nước sông lập tức bị bốc hơi bởi tia lửa có nhiệt độ trên cả ngàn độ. Nhưng một lần nữa khiến cho sức hủy diệt và tốc độ khi bắn xuống bị giảm xuống tới mức thấp nhất, tạo cơ hội thời gian để Tử Sắc Thủy Yết tung mình nhảy ra khỏi hố sâu, lần này không chút do dự chần chừ, trực tiếp quay đầu chuẩn bị nhảy xuống sông bỏ trốn.

“ê, đứng lại, đồ chết nhất, mau đứng lại cho ta mau ~~~~~!!!”

Nhìn thấy đối thủ bỏ trốn, tiểu Miu hoảng hốt la hét ngăn cản, đồng thời không quên thi triển tốc độ tới cực đỉnh từ trên không lao xuống, hùng ngàn chặn Tử Sắc Thủy Yết bỏ trốn xuống sông.

Nhìn thấy tiểu Miu đang dốc hết toàn lực từ trên không lao xuống, đôi mắt của Tử Sắc Thủy Yết lóe qua tia sáng đầy khinh thường, một khi nó

muốn bỏ trốn, đặc biệt là sân nhà kiên cố ngay sát bên cạnh, có Thiên Đạo xuất hiện mới có thể cản nổi.

Rít ~~~~~!!!

Tất nhiên, để an toàn tuyệt đối, Tử Sắc Thủy Yết lần nữa điều khiển sóng nước dưới sông chuyển hóa thành hàng chục xoáy nước khổng lồ bắn thẳng về phía tiểu Miu, mục đích dùng để cản bước đối thủ, tạo thêm thời gian cơ hội để mình nhảy xuống sông.

Bùm bùm bùm bùm ~~~~~!! Gào ~~~ gào ~~~ gào ~~~~!!!

Do quá hồi hả gấp rút, tiểu Miu trực tiếp hứng trọn những tia xoáy nước vào mình, khiến cho cơ thể đang lao xuống bị chững lại, thậm chí có dấu hiệu bị đẩy ngược lên trên, đồng thời miệng kêu gào lên đầy đau đớn.

Bị những xoáy nước thô to như thế bắn thẳng vào cơ thể, cho dù là ma thú cấp 6, cũng không tránh khỏi bị đau đấy.

Bùm ~~~~~!!!

Một tiếng nước nổ tung tóe vang trời vang lên, chỉ thấy Tử Sắc Thủy Yết đã hoàn toàn nhảy trốn xuống sông ẩn trốn, đứng trên cạn hoàn toàn mất đi dấu tích của nó.

Chỉ là ai cũng hiểu rằng, Tử Sắc Thủy Yết chỉ quanh quẩn ở gần đây, bất kỳ ai dám bước chân xuống sông, tuyệt đối sẽ hứng chịu những đợt tấn công điên cuồng của nó ngay tức khắc.

Tiểu Miu vừa hồi hận vừa đau đầu vô cùng.

Biết thế ngay từ đầu sử dụng tất sát kết liễu kẻ thù ngay cho rồi, giờ thì ngon rồi, để cho đối thủ bỏ trốn, bản thân lại bị khắc chế bởi sông nước nên

không dám nhảy xuống sông truy sát, kẻ thù đã gần như nằm trên thớt mà để vuột đi mất, chủ nhân chắc chắn sẽ không hài lòng với biểu hiện của mình cho mà xem.

Quả nhiên, khi quay đầu liếc sang Hao Thiên Khuyển, nhìn thấy sắc mặt đen xì như than (con cầu này vốn dĩ là mực đen mà nhỉ), đôi mắt đờ đờ sát khí đầy bất mãn, khiến tiểu Miu giật mình hoảng hốt suýt chút quay đầu bỏ chạy tại chỗ.

“ phé vật, vô dụng, có thể mà làm cũng không xong. Nếu như chuyện này mà người cũng không giải quyết nổi, sau này đừng có bước ra ngoài đường nói là tọa kỵ của bốn cầu gia, mất mặt ~~~!!”

Hao Thiên Khuyển bất mãn vô cùng, không chút thương tiếc mở miệng nước miếng nước bọt xả thẳng đầu tiểu Miu, khiến đối phương như muốn rớt tim khỏi lồng ngực vì hoảng sợ.

Lâu lâu mới nổi hứng thu nhận một tên tiểu đệ, còn định để tên tiểu đệ này lấy đề trước mặt nhóm Dương Kiệt để mình nở mày nở mặt, thế mà cuối cùng kết quả thành như thế này, thử hỏi có tức điên lên không chứ??

Nếu như tiểu Miu không làm sao cho coi được, Hao Thiên Khuyển tuyệt đối sẽ bẻ đầu nó xuống bỏ lên lò than nướng thành món ăn cho mà xem.

Nhìn thấy ánh mắt như muốn biến mình thành món ăn của vị chủ nhân đáng sợ kia, tiểu Miu rùn mình hoảng sợ tột độ, chỉ là càng hoảng sợ luống cuống càng không tài nào nghĩ ra phải làm thế nào để trấn sát Tử Sắc Thủy Yết để lấy lại điểm trong mắt chủ nhân của mình.

Chỉ là thuộc tính của bản thân bị khắc chế trầm trọng bởi lợi thế sân nhà của đối thủ, cho dù lúc này có liều mạng lao xuống sông, thực lực chưa

chắc phát huy được một nửa, cũng chỉ biến thành cái bao cát cho người ta đập mà thôi.

Phải làm sao, phải làm sao bây giờ ~~~~~!!!!!!?????

Tiểu Miu toàn thân run rẩy chảy đầy mồ hôi lạnh, chỉ là với trí tuệ chỉ tương đương đứa bé mười tuổi như nó, càng luống cuống bối rối càng không tài nào suy nghĩ ra một phương án khả thi nào cả.

Nghĩ hoài không ra phương án, chỉ còn cách dùng phương án ngu xuẩn nhất, đứng ngay trên cạm mìn to cái cổ họng ra, lôi tổ tiên mười tám đời của Tử Sắc Thủy Yết ra hỏi thăm, hòng khích đối phương nhảy lên bờ liễu mạng với mình.

Nhưng cho dù tiểu Miu có chửi khan cả cổ họng, Tử Sắc Thủy Yết nhất quyết không chịu nhảy lên bờ giao chiến, chỉ đáp lại bằng cách điều khiển xoáy nước bắn thẳng về phía tiểu Miu, khiến nó toàn thân ướt sũng trông thảm thương vô cùng.

Tiểu Miu có thể cảm nhận được sự bất mãn và sát khí của vị chủ nhân của mình đã lên tới cực đỉnh, nếu như trong thời gian sớm nhất không cho một câu trả lời thỏa đáng, cuộc đời của mình có thể bế tắc tại đây rồi.

“ tiểu Miu, bay lên không trung, dùng lửa bắn thẳng lên bề mặt dòng sông.”

Nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ đáng thương của tiểu Miu, Dương Kiệt có chút không nỡ, lên tiếng gợi ý nhắc nhở.

“ Bắn lửa lên bề mặt dòng sông?? Chỉ là lửa bị khắc chế bởi sông nước, tuyệt đối không thể xuyên thủng xuống phía dưới, càng không bao giờ có thể mang lại sát thương cho Tử Sắc Thủy Yết đang ẩn trốn sâu dưới dòng

sông, việc làm vô ích này thì chỉ tốn công tốn sức, chả mang lại kết quả lợi lộc gì cả.”

Tiểu Miu khẽ dúm mảy cân nhắc phương án do Dương Kiệt đưa ra, cảm thấy không khả thi, đồng thời tỏ ra bất mãn trước những câu gợi ý không thiết thực và vô dụng, lắc đầu từ chối.

“Đồ ngốc, mục đích của chúng ta không phải là xuyên thủng sông nước mang lại sát thương cho con bò cạp đó. Đúng là nước khắc chế lửa, nhưng nếu lửa duy trì ở nhiệt độ cao, hoàn toàn có thể đun sôi thậm chí khiến nước bị bốc hơi. Khiến con sông bị bốc hơi thì chắc chắn không thể, nhưng đun sôi con sông thì hoàn toàn khả thi, không phải con bò cạp đó trốn dưới sông sao??? Vậy chúng ta sẽ trực tiếp đun sôi dòng sông luộc chín nó luôn.”

Nghe xong lời giải thích của Dương Kiệt, không chỉ tiểu Miu, ngay cả đôi mắt của Hao Thiên Khuyển cũng rực sáng khen ngợi phương án do anh ta đề ra.

“Này, hãy phục dụng phục khí đan cao cấp này, sẽ giúp ngươi hồi phục toàn bộ chân nguyên bị mất trong trận giao chiến lúc nãy.”

Dương Kiệt lại từ trong nhẫn Càn Khôn rút ra ba viên phục khí đan cao cấp ném thẳng vào miệng của tiểu Miu, giúp đôi phương phục hồi toàn bộ chân nguyên để tiến hành đun sôi dòng sông.

Tiểu Miu đã từng nghe nhiều về các loại đan dược kỳ diệu của thế giới loài người, đây là lần đầu tiên được nếm thử, cảm giác thế nào nhỉ??? Nhạt nhạt đắng đắng, không ngon bằng những món thịt tươi mà mình ăn hằng ngày.

Mẹ kiếp, so sánh đan dược với các loại thịt tươi, chắc chỉ có mỗi mình nó làm thế mà thôi.

Theo lý thuyết thì khi trong cơ thể hình thành nguyên thần, nguyên thần sẽ phụ trách hấp thụ thiên địa linh khí xung quanh để bổ sung cho lượng chân nguyên bị hao hụt, sẽ giúp người tu luyện không bao giờ rơi vào tình trạng thiếu hụt chân nguyên trong lúc giao chiến. Nhưng trên đời không có thứ gì là tuyệt đối cả.

Nếu chỉ chiến đấu trong thời gian ngắn, dựa vào khả năng hấp thụ linh khí của nguyên thần, tất nhiên là không cần phải lo lắng vấn đề chân nguyên hao hụt. Nhưng một khi cuộc chiến kéo dài, đặc biệt là trong lúc giao chiến không ngừng tung ra những đòn tuyệt học ăn chân nguyên tới mức đáng sợ, cho dù tốc độ hấp thụ linh khí của nguyên thần có thể đáp ứng được, nhưng vấn đề là thiên địa linh khí ở xung quanh bị hút đi với tốc độ quá nhanh, sẽ xảy ra trường hợp không kịp bổ sung linh khí mới vào khu vực vừa bị hút sạch, cũng sẽ xuất hiện trường hợp hết sạch chân nguyên trong lúc giao chiến.

Và phục khí đan, chính là nguồn bổ sung hữu ích cho trường hợp như thế này, đặc biệt là những viên phục khí đan đạt phẩm chất cao cấp mà Dương Kiệt đang sở hữu, càng là bảo bối quyết định số phận trong một trận giao chiến đỉnh cao.

Tuy đan dược không ngon lành gì, nhưng công hiệu của nó vô cùng đáng sợ, chỉ vừa mới phục dụng chưa được vài giây, tiểu Miu đã cảm nhận được lượng chân nguyên khổng lồ vừa tiêu hao lúc nãy đã hoàn toàn được bổ đầy, khiến nó không kìm được kêu thót lên vì kinh hãi.

Đan dược của loài người, quả thật là đáng sợ.

Chân nguyên đã phục hồi, tiểu Miu nhanh chóng tiến hành theo phương án Dương Kiệt vừa đề ra, tung người treo mình trên không trung, cúi đầu nhìn thẳng xuống dòng sông chảy xiết ngay phía dưới, díu chặt mày tập

trung quan sát tìm kiếm hình bóng của Tử Sắc Thủy Yết đang ẩn trốn ở dưới đó.

Với cơ thể khổng lồ của Tử Sắc Thủy Yết, cho dù lặn sâu xuống dưới đáy sông để trốn, chỉ cần tập trung chú ý quan sát, cộng thêm thần thức quét xuống dòng sông tìm kiếm, chắc chắn có thể tìm thấy vị trí mà nó đang đứng.

“ Thấy rồi, chính là nơi này ~~~~~!!!”

Sau một hồi dùng cả đôi mắt và thần thức tìm kiếm, cuối cùng cũng đã phát hiện ra vị trí Tử Sắc Thủy Yết đang ẩn trốn, không chút do dự chần chừ, tiểu Miu há to cái miệng khổng lồ đầy mùi máu tanh của mình ra, tia lửa đỏ rực như con hỏa long xuất động lao thẳng xuống bề mặt dòng sông ngay đúng vị trí của Tử sắc Thủy Yết đang ẩn trốn ngay dưới đáy sông.

Xì xòe ~~~ xì xòe ~~~~~ xì xòe ~~~!!!

Tuy con “ hỏa long” không thể xuyên thủng nước sông, nhưng nó cứ như đang lượn khúc bay quanh ngay sát bề mặt dòng sông. Dưới sông bắt đầu phát ra những tiếng xì xòe và sông nước đang có dấu hiệu bốc hơi bởi nhiệt độ kinh hoàng từ con hỏa long mang lại.

Tuy sông nước đang bắt đầu bốc hơi, nhưng nhanh chóng được lấp đầy bởi nước sông từ nơi khác đổ về quá nhanh. Thực tế thì bốc hơi nước sông không phải là mục đích của tiểu Miu, điều mà nó cần làm, chỉ là đun sôi sông nước khu vực Tử Sắc Thủy Yết đang ẩn trốn.

Rít rít rít rít ~~~~~!!! Bùm
~~~~~!!!

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 459: Ăn Chay Trường??!

Với một con ma thú có thuộc tính âm hàn chỉ sinh sống ở những nơi mát lạnh như sông nước như Tử Sắc Thủy Yết, vô cùng nhạy cảm với nhiệt độ quá cao ở môi trường xung quanh.

Chỉ cần nhiệt độ tăng lên khoảng 40-50 đã đủ khiến nó đau đớn khó chịu lắm rồi, huống chi lúc này nhiệt độ sông nước đã bị đun sôi lên hơn cả trăm độ.

Tử sắc Thủy Yết không phải chưa thử tìm cách né tránh bằng cách di chuyển khắp nơi dưới dòng sông, nhưng thần thức của tiểu Miu đã khóa chặt vào nó, cho dù nó bơi tới chân trời góc biển, tia lửa nóng trên cả ngàn độ của tiểu Miu lập tức có mặt ở đó và đun sôi nước sông trong tức khắc.

Và kết quả là cuối cùng nó đã chịu đựng không nổi phải lao ra khỏi mặt nước nếu như không muốn bị luộc chín dưới sông.

“Chờ chính là thời khắc này đây ~~~~!!!”

Nhìn thấy Tử Sắc Thủy Yết với dáng vẻ hoảng hốt đau đớn từ dưới nước lao lên, tiểu Miu tuyệt đối không bỏ lỡ cơ hội ngon ăn như thế này được, cơ thể nhanh như chớp từ trên không trung lao xuống, một chiêu Sư Tử Hồng thi triển ra, Tử Sắc Thủy Yết vẫn còn đang bối rối bỏ chạy chưa kịp hiểu chuyện gì đã hứng đòn choáng váng ngay tại chỗ.

Tuy thời gian bị choáng váng chỉ duy trì một vài giây, nhưng đối với các cao thủ cao cấp như tiểu Miu, chỉ cần ngưng người một giây đã đủ để đối thủ

khai thác trăm sát ngay tại chỗ rồi.

“ Liệt Diệt Hồng Hỏa, thù cháy hết tất cả cho ta ~~~~~!!!”

Chỉ trong tích tắc tiểu Miu đã xuất hiện ngay trước mặt Tử Sắc Thủy Yết vẫn còn chưa thoát khỏi trạng thái choáng váng, miệng há to ra hết cỡ, một tia lửa màu đỏ cam tự như cây súng lửa không lò mở to hết cỡ công suất, khạc đạn nhả thẳng vào đối thủ ở trước mặt.

Rít rít rít rít ~~~~~!!! Phừng phực ~~~ phừng phực
~~~~ phừng phực ~~~~!!! xèo ~~~ xèo ~~~ xèo ~~~~~!!!

Nhất thời tiếng rít đầy đau khổ tuyệt vọng pha lẫn tiếng nướng cháy khét vang động cả trời đất, nhóm Dương Kiệt đứng quan chiến ở phía xa thậm chí có thể ngửi thấy mùi thịt nướng thơm phức.

Chỉ trong tích tắc, Tử Sắc Thủy Yết đã bị thù thành món bò cạp nướng thơm phức, bị tiểu Miu chụp lấy mang thẳng tới trước mặt Hao Thiên Khuyến để dùng làm quà dâng tặng cho vị chủ nhân của mình.

Hao Thiên Khuyến khẽ gật đầu hài lòng với biểu hiện của tên tiểu đệ của mình, ngẩng đầu vênh cao đuôi lên liếc nhìn nhóm Dương Kiệt với vẻ đầy thách thức.

Đẩy đẩy, thấy chưa, tên tiểu đệ của bốn cậu gia được việc đấy chứ??
Chứ đâu như lũ phế vật các ngươi, bị con bò cạp hù dọa chút đã phải cong đuôi bỏ chạy, đúng là không cùng đẳng cấp mà.

Nhìn thấy chủ nhân hài lòng, tiểu Miu vui mừng như bắt được vàng, không ngừng đi theo phía sau mặc sức nịnh nọt lấy lòng, lẽ như chủ nhân vui vẻ ban tặng thêm một vài tuyệt kỹ cao cấp cho mình thì tuyệt con mẹ đó vời rồi.

Xì, đặc ý cái gì, nếu không gợi ý của bốn thiếu gia thì tiểu đệ của người có làm nên trò trống gì đâu chứ.

Dương Kiệt khẽ bễ môi trước thái độ dương dương tự đắc của Hao Thiên Khuyển, không phải anh ta xem nhẹ thành quả của tiểu Miu, chỉ là không thích cái thái độ của tên chủ nhân của nó mà thôi.

Trở ngại duy nhất đã giải quyết xong, cả nhóm đã có thể vượt qua con sông chắn đường một cách dễ dàng, tiếp tục hành trình đi thẳng tới đích đến như đã định.

Sau hơn nửa ngày tiếp tục di chuyển, cả nhóm bắt đầu nghỉ ngơi cắm trại tại một khu đất trống thoáng mát khi mặt trời đã sắp xuống núi.

Màn đêm buông xuống, cả nhóm đang tụ tập lại ngay lửa trại đã được bắt lên, Dương Kiệt xoắn hai tay áo lên chuẩn bị trở tài món thịt nướng sở trường của mình sau khi tiểu Miu săn về hai con ma thú có hình dáng giống như những con nai rừng.

còn món bò cạp nướng gì gì đó, cái thứ quỷ quái đó ai mà thèm ăn chứ?? Tất nhiên là bị vứt bỏ lại hiện trường, con ma thú nào may mắn đi ngang qua hưởng thụ được món thịt nướng của một con ma thú cấp 5 cao cấp, xem như tạo hóa của nó vậy, không chừng có thể thăng vài cấp cũng không chừng đấy chứ.

Còn nhóm Dương Kiệt thì xin kiếu rồi!!

Xì xòe ~~~ xì xòe ~~~~~!!!

Mỡ thịt từng nhọt từng nhọt chảy xuống đóm lửa đang rực cháy hùng hực ở phía dưới kèm thêm hương thơm béo ngậy kích thích cơn thèm nhở dãi của những ai ngủ thấy, gì chứ, Dương Kiệt vô cùng tự tin và tự hào với kỹ năng nướng thịt đã đạt tới cấp thượng thừa của mình.

Ngay cả con cầu xực ngày thường chỉ ăn quen cao lương mỹ vị như Hao Thiên Khuyển, cũng không tài nào kháng cự nổi món thịt nướng làm ra từ bàn tay của anh ta, bộ không thấy lúc này đôi mắt như cặp bóng đèn to sáng của nó đang nhìn chăm chăm vào hai con nai nướng mà không rời lấy một cái, chỉ cần món thịt nướng hoàn thành, con cầu này tuyệt đối là người đầu tiên lao vào giành ăn cho mà xem.

“ Xong rồi, chén thôi mọi người ~~~~~!!!”

Nhìn thấy hai con nai đã chín giòn trên đóm lửa, Dương Kiệt ngật đầu hài lòng với “ kiệt tác” của mình, vẫy vẫy tay ra hiệu cho cả nhóm có thể lao vào chén rồi.

Quả nhiên không sai, con cầu xực là kẻ đầu tiên trực tiếp xông thẳng vào vơ lấy hẳn một con nai về phía mình, mặc cho những ánh mắt như muốn giết người của nhóm Dương Kiệt, cắn xé một cách ngon lành như chôn không người.

ực ực ực ực ~~~~~!!!

Sau khi cả ba chia con nai còn lại, chỉ thấy tiểu Miu chỉ đứng sang một bên dưng dưng nước mắt nhìn chăm chăm vào những miếng thịt nướng ngon lành trên tay của nhóm Dương Kiệt, lúc này nước miếng nước dãi của nó rơi xuống có thể tích tụ thành một cái ao nước nhỏ rồi đấy.

Dương Kiệt khẽ liếc nhìn vẻ mặt đáng thương của tiểu Miu, lại quay sang liếc nhìn con cầu vẫn đang mải mê hưởng thụ thưởng thức con nai nướng trong tay mà không thèm quan tâm tới mọi thứ ở xung quanh, cảm thấy bất bình vô cùng.

Mẹ kiếp, làm đại ca kiêu gì mà không thèm quan tâm tới sống chết của đàn em, mày ăn thịt ít ra cũng để dành chút canh thừa cho đứa em uống với

chứ.

Dương Kiệt và Hoàng Dung khẽ đưa mắt nhìn nhau và cùng ngật đầu một cái, anh ta cầm lấy phần thịt nướng của mình bước tới trước mặt tiểu Miu, cười nói: “ Thịt nướng còn hơi bị nhiều, ta cũng ăn không hết nổi, ngươi hãy cầm lấy ăn thử và cho chút ý kiến để ta rút kinh nghiệm sau này làm tốt hơn nhé.”

Tiểu Miu nhìn miếng thịt nướng chỉ to bằng móng vuốt của mình (thể hình của nó quá khổng lồ), nước miếng nước dãi đầm đìa, đôi mắt lóe qua tia sáng cảm kích, nhưng nhanh chóng lắc đầu như vừa cắn xong thuốc lắc, ghen ngào nói: “ Không được, không được, ta đã từng tuyên thệ với thú thần vĩ đại rằng sẽ ăn chay trường suốt đời, nên từ giờ trở đi không thể ăn thịt được nữa.”

Hả?? Ăn, ăn chay trường??? Một loại ma thú không có thịt thì nuốt không nổi như Hỏa Linh Sư Vương mà đòi ăn chay trường???thật hay đùa vậy??

Dương Kiệt mang theo vẻ mặt không thể tin nổi nhìn chằm chằm vào tiểu Miu, như muốn nghe rằng đối phương đang nói đùa chứ không phải thật lòng.

“ Heo, Dương Kiệt, nếu nó đã muốn thế thì ném cho tọa kỵ của bốn cậu gia ba viên luyện khí đan phục dụng là đủ. Còn nữa, nếu nó không ăn thì phần đó mang qua cho bốn cậu gia, này giờ còn chưa đủ để xỉa răng, vẫn còn đang thèm thòm đây này.”

Chỉ trong chốc lát Hao Thiên Khuyển đã chén sạch một con nai có thể tích to gấp ba lần so với nó, thậm chí xương cũng không nhả ra, thế mà vẫn còn đòi ăn tiếp nữa cơ chứ?

Dương Kiệt trực tiếp giơ ngón tay giữa về phía con cầu xực vô lương tâm đó, khề do dự một hồi, từ trong nhẫn Càn Khôn rút ra ba viên luyện khí đan cao cấp ném qua cho tiểu Miu vẫn còn đang mang theo vẻ mặt đầy tội nghiệp nhìn chăm chăm vào mình ở trước mặt.

Thực tế thì khi người tu luyện đạt tới cảnh giới xuất khiếu (ma thú cấp 6 trở lên), ngày thường đã có thể tỵ cốc(nghĩa là không cần phải ăn uống gì nữa), chỉ cần hấp thụ thiên địa linh khí xung quanh đã có thể duy trì sự sống. Và luyện khí đan, loại đan dược chứa đầy linh khí dào dạt bên trong, chính là nguồn cung cấp không thể thiếu đối với những người đã không còn hứng thú với việc ăn uống nữa(dạng người này rất hiếm, vì cho dù có thể tỵ cốc, thực tế không ai có thể cưỡng lại cám dỗ những món ăn ngon miệng cả).

Nếu như tiểu Miu nói rằng nó đã chuyển qua ăn chay, vậy thì luyện khí đan chính là thực phẩm thích hợp nhất dành cho nó rồi còn gì nữa.

Tuy không mấy hứng thú với mấy viên đan dược nhạt nhẽo này, như có còn hơn không, tiểu Miu “ miễn cưỡng” nuốt trôi ba viên luyện khí đan do Dương Kiệt ném qua, thực tế cũng chả bỏ bèo gì cả.

Mẹ kiếp, mà thì miễn cưỡng đây, biết một viên luyện khí đan cao cấp như thế có giá bao nhiêu trên thị trường không??? Mỗi viên mười ngàn linh thạch đấy ông nội, chỉ có một ngày mà người đã ăn hết ba chục ngàn linh thạch của bốn thiếu gia, vậy hai ngày, ba ngày, một tháng, hai tháng hay thậm chí là một năm, người sẽ nuốt hết bao nhiêu linh thạch của bốn thiếu gia đây??? Thế mà còn dám ở đó làm mặt chê bai, đúng là chủ nào tởm đấy, đồ không biết điều.

Nghĩ tới số luyện khí đan dùng để nuôi dưỡng tiểu Miu sau này, Dương Kiệt đau xót nứt cả ruột.

Đúng là nhà nghèo không nên nuôi sủng vật, đặc biệt là những sủng vật quý hiếm có giá trị, đó là trò chơi chỉ dành riêng cho giới nhà giàu mà thôi.

Một đêm bình yên lặng lẽ trôi qua, mặt trời bắt đầu xuất hiện bắt tay vào công việc hằng ngày của mình, chiếu sáng soi rọi sưởi ấm khắp đại lục Huyền Thiên.

Cả nhóm tiếp tục lên đường di chuyển tới đích đến. Và khác với ngày hôm trước, lúc này nhóm Dương Kiệt đã có thể ngồi trên lưng của tiểu Miu thay vì phải cuốc bộ theo phía sau đầy mệt mỏi.

Cũng phải thôi, Dương Kiệt đã chủ động móc luyện khí đan ra cung cấp cho tiểu Miu sử dụng, nếu như còn không để cho cả nhóm ngồi lên, ngay cả mặt dày như Hao Thiên Khuyển cũng có chút chột dạ.

Mẹ kiếp, tiểu đệ của mình mà bắt người ta bỏ tiền ra nuôi, đã vậy mà còn không cho người ta được hưởng chút quyền lợi thì quả thật khó coi quá đi. Nên đành “miễn cưỡng” dành ra một góc cho cả nhóm ngồi trên lưng của tiểu Miu chứ biết sao bây giờ.

Theo lộ trình Hoàng Dung đã nói trước đó, sau khi vượt qua địa bàn của Tử Sắc Thủy Yết, cả nhóm lại tiếp tục thử thách với hai dãy núi hùng vĩ chắn ngang trước mặt.

Cũng may là có tiểu Miu thay cho đôi chân khốn khổ của mình, nên thực tế không mấy khó khăn khi vượt qua hai dãy núi mang tính thử thách không nhỏ này, mặc dù “vé xe” hạng sang này không rẻ chút nào, tới giờ mà Dương Kiệt vẫn còn tiếc lên tiếc xuống cho cái hầu bao đang bị thu hẹp lại theo từng ngày của mình.

“ngôi làng??? Không ngờ ở cái nơi xa xôi hẻo lánh như thế lại có một ngôi làng không nhỏ như thế kia? Hoan hô, thế là chúng ta có thể vào làng

để nghỉ ngơi ăn uống, tiện thể tìm xem có lò rèn nào để sửa lại chiếc phi thuyền bị hư hỏng rồi.”

Vừa mới vượt qua hai dãy núi không được bao lâu, đập vào trong mắt của cả nhóm là hình bóng của một ngôi làng nằm tuốt ở phía xa xăm.

Tuy chỉ là một cụm đen nhỏ như hạt cát vì cách vị trí cả nhóm đang đứng cực kỳ xa, thậm chí theo ước tính của Dương Kiệt từ vị trí đang đứng hiện giờ cách xa ngôi làng phía xa đó có thể trên cả ngàn cây số chứ không ít!

Nhưng theo đánh giá của Dương Kiệt thì, ngôi làng ít nhất phải đạt tới cấp bậc của một ngôi làng tầm trung trở nên, nghĩa là dân sống sinh sống trong ngôi làng phải đạt trên năm trăm ngàn người mới đủ tư cách gọi là ngôi làng tầm trung theo quy định trên đại lục Huyền Thiên này.

Một ngôi làng dành cho năm trăm ngàn người sinh sống, tuyệt đối không nhỏ rồi, nhất là nằm ở vị trí địa lý hẻo lánh như thế này. Và một ngôi làng tầm trung, chắc chắn không thiếu các dịch vụ khách sạn ăn uống, có thể dùng làm nơi nghỉ chân được đấy.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 460: Ngôi Làng Chết Chóc

“ ngôi làng này sao cho ta cảm giác bất thường thế này ”

Với tốc độ của tiểu Miu mà vẫn phải di chuyển gần nửa ngày trời, cả nhóm đã xuất hiện ngay lối vào phía bắc của ngôi làng.

Tuy vẫn còn cách ngôi làng gần cả cây số, nhưng cả nhóm đều có thể cảm nhận được bầu không khí u ám bất thường.

Một bầu không khí nặng nề lặng yên tới mức lạ thường, đặc biệt là mùi tử khí vô cùng đậm đặc từ trong ngôi làng bốc ra, ngay cả ở vị trí xa như thế này còn có thể ngửi thấy được, đặc biệt là trên bầu trời ngôi làng không ngừng xuất hiện từng tốp từng tốp quạ đen bay lượn và hạ cánh theo từng đợt, cộng thêm tiếng kêu réo đầy mùi chết chóc, xem ra đã có điều gì đó không hay xảy ra với ngôi làng ở trước mặt rồi.

“ Chúng ta có nên ghé vào trong đó không???”

Dương Kiệt bắt đầu tỏ ra do dự, quay sang Hoàng Dung hỏi.

“ Dù gì thì cũng đã tới đây rồi, chúng ta hãy tiến vào trong làng xem thử chuyện gì đã xảy ra bên trong, ít ra có thể nắm bắt được thông tin bổ ích để đối phó với từng tình huống có thể xảy ra.”

Hoàng Dung khẽ dúm mày suy nghĩ một hồi, lên tiếng gợi ý.

Cảm thấy lời gợi ý của Hoàng Dung có lý, cả nhóm tiếp tục cất cước từng bước từng bước thẳng về phía ngôi làng đầy thận trọng.

Càng tiến sát tới gần ngôi làng, mùi tử khí nồng nặc càng trở nên đáng sợ hơn bao giờ hết, khiến cả nhóm không kìm được phải nín thở khi cái mùi cực kỳ khó chịu đó không ngừng xộc thẳng vào mũi.

“ Chuyện, chuyện gì đã xảy ra thế này, đó, đó là”

Vừa mới bước vào đầu làng, cảnh tượng còn kinh hãi hơn địa ngục đập thẳng vào đôi mắt cả nhóm, khiến cả nhóm không kìm được sờn cả tóc gáy sùng sốt cả người.

Chỉ thấy xác người nằm la liệt khắp nơi trên mặt đường, trên lan can của các tòa nhà dân hai bên đường, vô số quạ đen không ngừng bay lên đáp xuống để mặc sức thưởng thức bữa tiệc " thịnh soạn" ngàn năm có một này.

Và điểm đáng sợ nhất chính là, những chiếc xác này ai nấy đều mang theo vẻ mặt kinh hãi pha lẫn đau đớn tới cùng cực trước khi tử nạn, và điều đáng nói nữa là, những chiếc xác này trông chẳng khác gì những chiếc xác khô héo như chỉ còn da bọc xương vậy.

Một ngôi làng tầm trung trên năm trăm ngàn người dân sinh sống, đó là chưa tính những lữ khách lưu hành từ tứ phía tụ tập về nơi này, rốt cuộc là ngôi thành này đã xảy ra đại họa như thế nào mà dẫn tới cảnh tượng kinh dị đáng sợ như thế này chứ??

Tất nhiên, năm trăm ngàn dân chết hết thì hơi quá, nhưng theo quan sát và dự đoán của cả nhóm ít nhất cũng phải trên cả chục vạn là ít.

“ Chia ra tìm kiếm xem còn người sống sót không?? Hy vọng có thể từ trong miệng họ biết được chuyện gì đang xảy ra với ngôi làng này.”

Dương Kiệt quay sang nhìn Hoàng Dung và Lý Nguyên Bá nói, cả hai khẽ ngật đầu và nhanh chóng tản ra khắp nơi, hy vọng có thể tìm được người may mắn còn sống sót.

Dương Kiệt bước tới cái xác nằm trên mặt đường ở gần nhất, khẽ cúi xuống đưa tay kiểm tra cái xác đang nằm bất động, hy vọng có thể từ trên cái xác tìm ra nguyên nhân dẫn tới cái chết đáng sợ của người dân ngôi làng này.

Đôi mắt gương to ra hết cỡ trợn cả lòng trắng, cái miệng đã xuất hiện vô số thi trùng len lỏi được há to ra hết cỡ trông vô cùng kinh tởm, chứng tỏ trước khi tử nạn người này đã hứng chịu sự hoảng sợ và đau khổ tới cùng cực.

Không còn một giọt máu trong cơ thể ~~~!!

Sau khi thăm khám, Dương Kiệt vô cùng bất ngờ khi phát hiện ra cái xác khô héo này hoàn toàn không còn một giọt máu trong cơ thể, tựa như đã bị ai đó rút sạch toàn bộ máu trong người vậy.

Từ đó có thể khẳng định rằng, ngôi làng này không phải bị các loại ma thú tấn công.

Vì nếu là ma thú, ngay cả xác cũng không còn chứ tuyệt đối không chỉ bị rút sạch máu trong cơ thể không đâu.

Những rốt cuộc là kẻ địch bí ẩn nào đã gây ra chuyện đáng sợ như thế này chứ???

“ Đây, đây là Không thể nào ~~~~~!!!!”

Dương Kiệt không kịp được kêu thót lên khi phát hiện ngay cổ của cái xác, xuất hiện hai cái lỗ nhỏ vẫn còn đọng lại vết máu, cảnh tượng “ quen

thuộc” này khiến anh ta lập tức liên tưởng tới một hình ảnh đã từng ám ảnh anh ta thời tuổi thơ.

Cương Thi Hút Máu ~~~~~!!!

Là một người trưởng thành từ những bộ phim cương thi kinh điển của Lâm Chánh Anh, những đặc tính đầy “ quen thuộc” trên cơ thể nạn nhân của lũ quái vật kinh tởm đó, Dương Kiệt đã có thể một trăm phần trăm khẳng định rằng, người trong ngôi làng này đã bị tấn công bởi con quái vật có tên gọi là cương thi.

Lúc này vừa bước vào làng đã thấy ngờ ngợ, lúc này hoàn toàn có thể khẳng định suy đoán của mình rồi.

Thực tế thì, ngôi làng này nằm ở khu vực giao điểm giữa Tử Địa Hoàng Hôn, thiên đường của thầy ma và ác linh, xuất hiện một con cương thi xông vào làng tàn sát không phải là điều quá lạ lẫm.

Chỉ là, một ngôi làng có thể tồn tại ở một khu vực đầy nguy hiểm như thế này, thậm chí phát triển thành một ngôi làng tầm trung, hệ thống phòng thủ của nó tuyệt đối không đơn giản, cho dù lâu lâu phía có thầy ma ác linh từ Tử Địa Hoàng Hôn tới săn mồi, cũng chỉ là những vụ chết người lẻ tẻ diễn ra ở ngoài làng mà thôi.

Nhưng hiện giờ cả một ngôi làng hơn năm trăm ngàn dân bị tàn sát không còn một ai sống sót, thủ phạm gây ra vụ này tuyệt đối không đơn giản.

Rốt cuộc là một con quái vật có thực lực đáng sợ tới cỡ nào mới có thể xóa sổ cả một ngôi làng tầm trung như thế này nhỉ??

Và theo vết tích những cái xác để lại, thời gian diễn ra cuộc tàn sát đây đẫm máu tuyệt đối không quá lâu, chỉ trong khoảng một vài tuần là cùng, và

theo tốc độ phân hủy của các xác sống, thời gian bị sát hại của họ gần như cùng một thời điểm, thực tế có cách biệt đi nữa cũng không quá nhiều.

Cùng một thời điểm hút sạch máu của cả trăm ngàn người trong ngôi làng, chẳng lẽ cả một biệt đội thầy ma ít nhất cũng phải trên cả vạn con từ trong Tử Địa Hoàng Hôn tràn ra tấn công vào làng cùng một lúc, nếu không thì tuyệt đối không thể tạo ra hiệu quả đáng sợ như thế này được.

giờ chỉ có thể cầu mong tìm ra được người còn may mắn sống sót, hy vọng có thể từ trong miệng họ xác định lại những suy đoán của mình.

“ Kiệt” “ Má ơi ~~~, cứu con ~~~~... ủa, là, là muối sao???”

Trong lúc Dương Kiệt đang tập trung suy nghĩ tưởng tượng hình ảnh những con cương thi ở đại lục Huyền Thiên có sự khác biệt thế nào với hình ảnh những con cương thi mà mình xem nhìn trên phim ảnh, một bàn tay đột nhiên không biết từ đâu xuất hiện gác lên vai anh ta kèm theo một tiếng nói nhỏ đầy trầm nặng vang lên bên tai, khiến Dương Kiệt giật nảy mình, toát cả mồ hôi hột hoảng hốt nhảy lùi ra xa như muốn né tránh, nhưng khi nhìn kỹ người xuất hiện ở trước mặt là Hoàng Dung, mới thảm thở phào nhẹ nhõm và đưa tay lau sạch những giọt mồ hôi lạnh chảy đầy trên trán.

Mẹ kiếp, người hù người không có thuốc chữa đây, muối có biết không hả??

“ kết quả thế nào???” “ Muối đã tìm đủ mọi góc vách trong làng, chỉ thấy xác người chứ không còn ai sống sót cả.”

Hoàng Dung mang theo vẻ mặt nghiêm trọng trả lời.

“ Xem ra những người còn may mắn sống sót đã rút hoàn toàn khỏi ngôi làng chết chóc này rồi. Có tìm cũng vô ích mà thôi.”

Dương Kiệt dùng tay vỗ vỗ trán, nhúc nhúc nói.

Cũng phải thôi, ngôi làng bị thảm sát bởi "đội quân" cương thi bí ẩn, những kẻ may mắn còn sống sót không nhất thời cuốn hết toàn bộ tài sản bỏ chạy khỏi cái chốn nguy hiểm đầy chết chóc này mới là chuyện lạ á.

"Chắc mọi người cũng đã phát hiện ra điều bất thường đối với những xác chết này đúng không?" "Đúng thế, nếu mọi người đoán không lầm thì ..." "cương thi ~~~~~!!!"

Cả hai cùng thốt ra câu đáp án cuối cùng.

"Nói tới cương thi, làm mọi người nghĩ tới" "ý mọi người muốn nói tới tên Thiên An Đại Đế, thủ phạm đã khiến Cửu thúc rơi vào trạng thái hôn mê như lúc này phải không???"

Sắc mặt của cả hai trở nên nặng nề khó coi vô cùng.

Một con cương thi ngàn năm có thực lực kinh hoàng đang ẩn trốn đâu đó trên lãnh thổ vương triều Thiên Ưng sau khi bị đánh trọng thương bởi Cửu thúc.

Nếu như nói trên vương triều Thiên Ưng này có một nơi thích hợp để con cương thi ngàn năm đó ẩn trốn, chờ đợi thời cơ phục hồi và trưởng thành, không nơi nào thích hợp bằng Tử Địa Hoàng Hôn cả.

Và với thực lực đáng sợ của Thiên An đại đế, xóa sổ một ngôi làng tầm trung trong một, hai tuần, hoàn toàn là điều khả thi, nếu như không muốn nói là dễ như trở bàn tay.

Đó là chưa kể phía dưới hắn còn có thêm ba tên thuộc hạ thân tín "hỗ trợ" nữa.

Nếu như thực sự thủ phạm đã gây ra cuộc thảm sát kinh hoàng tại ngôi làng này là Thiên An đại đế và ba tên thuộc hạ của lão, thì tuyệt đối không phải là chuyện đùa giỡn đối với nhóm Dương Kiệt vào thời điểm này.

Thực lực của Thiên An đại đế vừa mới thoát khỏi phong ấn đã đạt tới cảnh giới xuất khiếu tầng thứ 1, cộng thêm thể xác cương thi của mình, cho dù là một kẻ mạnh cùng cấp, cũng chưa chắc chống cự nổi kẻ thù đáng sợ này. Huống chi lúc này nếu như hấp thu thêm tinh huyết của hơn cả trăm ngàn người dân vô tội, thực lực của Thiên An đại đế sẽ phục hồi và tăng trưởng thành tới mức đáng sợ như thế nào nhỉ???

Cả hai không dám tiếp tục suy nghĩ tới những điều tồi tệ đáng sợ hơn nữa.

Thực tế thì Dương Kiệt không quá lo lắng cho an nguy của bản thân, dù sao thì trong nhóm đi cùng còn có một vị đại thần có thực lực đáng sợ hơn Thiên An đại đế không biết bao nhiêu lần.

Chỉ cần Dương Kiệt nguy hiểm tới tính mạng, con cháu kia chắc chắn sẽ không nhắm mắt đứng nhìn.

Nhưng vấn đề là, mục đích lần này của cả nhóm chính là tiến sâu vào trong Tử Địa Hoàng Hôn để truy tìm Lãnh Cốt Hắc Ngọc Sâm. Và Tử Địa Hoàng Hôn lúc này có thể đã trở thành địa bàn của Thiên An đại đế, nghĩ sao đối phương để mặc cả nhóm ra vào địa bàn của mình như đang đi chợ, đi siêu thị chứ??

Chỉ sợ vừa mới nhìn thấy bản mặt của Hoàng Dung và Lý Nguyên Bá xuất hiện trong tầm mắt, tên Thiên An đại đế đã xông vào báo thù một cách điên cuồng vì những gì họ đã gây ra cho hắn trước kia rồi.

Hao Thiên Khuyển có thể bảo đảm an toàn cho Dương Kiệt, nhưng không có nghĩa là bảo đảm cho cả Hoàng Dung và Lý Nguyên Bá, nhất là khi quan hệ giữa hai người và một chó không mấy tốt đẹp chút nào. Nếu như xảy ra chuyện, con cầu đó có khi còn đứng sang một bên cổ vũ cho Thiên An đại đế trảm sát Hoàng Dung và Lý Nguyên Bá nữa là.

Sau một hồi do dự không quyết có nên tiếp tục tiến thẳng vào Tử Địa Hoàng Hôn hay không, Dương Kiệt và Hoàng Dung tạm thời gác sang một bên, quay trở lại lối vào đầu làng để tập hợp với Lý Nguyên Bá và Hao Thiên Khuyển cùng tên tiểu đệ của nó, bàn bạc thảo luận rồi tính sau.

“Chủ, chủ nhân.” “tình hình thế nào rồi Nguyên Bá.”

Nhìn thấy Dương Kiệt và Hoàng Dung trở về, Lý Nguyên Bá khẽ lắc đầu như trả lời câu hỏi của anh ta.

Quả nhiên không còn người sống sót nào cả, mọi thông tin gần như mù tịt. Mặc dù trong lòng nghi ngờ thảm cảnh ở nơi này là do Thiên An đại đế gây ra, nhưng đó chỉ là suy đoán, hoàn toàn chưa có bằng chứng gì chứng minh điều đó cả. Lúc này cả hai vẫn còn đang thăm hy vọng mình đoán nhầm, do một biệt đội ma thầy tấn công vào làng chứ không phải do kẻ thù đáng sợ kia gây ra.

Dù sao thì, đối diện với một vạn ma thầy ít ra còn dễ thở hơn phải đối diện với một Thiên An đại đế đã không biết phục hồi và trưởng thành tới mức độ nào rồi.

PHÌ LỮ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 461: Bỏ Chạy !!

Xì xoè ~~~ xì xoè ~~~~~.....!!!

“ Chúng ta nên tiếp tục tiến vào Tử Địa Hoàng Hôn hay là”

Màn đêm bắt đầu ập xuống, nhóm Dương Kiệt đã rút ra khỏi ngôi làng chết chóc cắm trại ở vị trí cách xa gần cả năm cây số, thế mà mùi tử khí nồng nặc kim tử vẫn cứ thế xộc thẳng vào mũi, khó chịu vô cùng.

Dương Kiệt vẫn còn lo lắng cho an nguy của Hoàng Dung và Lý Nguyên Bá, tỏ ra do dự có nên tiếp tục hành trình hay không.

“ Không còn cách nào khác, nếu trong thời hạn không thể tìm đủ nguyên liệu luyện chế Âm Dương Lưỡng Cực Dụng Thể Đan, thì làm sao cứu tỉnh được Cửu thúc đây??? Nên nhớ rằng Cửu thúc vì chúng ta nên mới ra nông nỗi như thế này, muội không muốn bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào có thể cứu tỉnh Cửu thúc trong thời gian sớm nhất có thể, cho dù Tử Địa Hoàng Hôn là long đàm tử nguyệt, muội cũng phải xông pha bằng mọi giá.”

Hoàng Dung tỏ ra vô cùng kiên quyết quan điểm của mình.

Quay sang nhìn Lý Nguyên Bá, hắn cũng ngật đầu một cách không cần suy nghĩ.

Đầu óc của Lý Nguyên Bá vô cùng đơn giản, Cửu thúc có ơn cứu mạng đối với bản thân, nên cho dù lúc này phải đối diện với hiểm nguy, thậm chí

có thể phải trả giá bằng sinh mạng của mình, hấn cũng không hề do dự chùn bước liêu mình tiến lên về phía trước.

Chỉ là một con cương thi ngàn năm thôi mà, với một tên ngay cả ông trời cũng dám ngẩng cao đầu chỉ thẳng vào mặt chửi mắng như Lý Nguyên Bá, chữ “ sợ” không có trong từ điển của hấn.

“ nếu mọi người đã quyết định vậy thì, chiến thôi ~~~~!!!”

Bỏ cuộc giữa chừng cũng không phải là phong cách của Dương Kiệt, anh ta lên tiếng hỏi ý kiến chẳng qua là muốn biết suy nghĩ của mọi người mà thôi, nếu như tất cả đều kiên quyết đồng lòng, vậy thì cứ thế mà chiến thôi.

Rú rú rú rú rú gào gào gào gào ~~~~~~!!!

Trong lúc cả nhóm đang chuẩn bị dùng bữa, bên tai đột nhiên vang lên tiếng rú và gào thét đầy thê lương, thứ âm thanh đầy kinh dị đó vang trời khiến người nghe sởn cả tóc gáy.

Không cần phải hỏi, thứ âm thanh đáng kinh tởm đó chắc chắn xuất phát từ bên trong ngôi làng chết chóc nằm cách vị trí cả nhóm đang cắm trại gần năm cây số, xa tít mù tít như thế mà vẫn còn có thể nghe thấy rõ và càng lúc càng lớn dần.

“ Tất cả chuẩn bị chiến đấu ~~~~~~!!!”

Cả nhóm lập tức từ dưới đất bật dậy, vũ khí xuất hiện trong tay, đôi mắt nhìn chăm chăm về phía ngôi làng chết chóc chỉ còn lại một ngum đen nhỏ bé ở phía xa.

Những nạn nhân của cương thi đã bị thi độc công tâm, từ xác chết chuyển hóa thành cương thi khát máu, với bản năng khát máu vô hạn, và

khi màn đêm buông xuống, lập tức "sống lại" và tấn công tất cả sinh vật sống mà chúng có thể bắt gặp được.

Đó cũng là lý do vì sao ngay từ đầu nhóm Dương Kiệt đã rút ra khỏi ngôi làng chết chóc cắm trại vị trí cách xa gần năm cây số như thế này, để tránh bị phát hiện và rơi vào vòng vây gần năm trăm ngàn cương thi chuyên hóa.

Chỉ là không ngờ cho dù đã đứng cách xa như thế (cương thi trong phim ảnh ở Trái Đất cách xa 10 mét là hầu như không thể đánh hơi được mục tiêu), thế mà lũ cương thi này vẫn có đánh hơi được vị trí cả nhóm, khứu giác của chúng quả thật đáng sợ.

Nhìn thấy những bóng đen đông còn hơn cả kiến đang lác lác di chuyển một cách chậm rãi dần dần xuất hiện ngay lối ra vào ngôi làng và đang di chuyển thẳng về hướng cả nhóm đang đứng, cả ba không kịp được tê tái cả da đầu.

Đúng là vài chục thậm chí vài trăm con cương thi “nửa mùa” này khó có thể gây hại cho cả nhóm, nhưng một khi số lượng lên tới một con số nhất định nào đó, kiến thậm chí có thể cắn chết voi, không cần thận thậm chí có thể bỏ mạng tại chỗ chứ chả chơi đâu.

“chạy mau đồ ngốc, còn đứng đó như trời trồng thế kia làm quái gì hả???”

Hao Thiên Khuyển từ dưới đất bật dậy, trực tiếp nhảy thẳng lên lưng của tiểu Miu, ra hiệu cho tên tiểu đệ bỏ chạy ngay tức khắc.

Đùa à, đội quân cương thi đông gần cả chục vạn, đã vậy còn là đám xác sống vô tri vô giác, trừ khi đánh tan nát cả cơ thể của chúng, nếu không thì chúng vẫn cứ thế cắn chặt lấy không buông, cho dù một đội quân tinh nhuệ

đông gần cả trăm vạn không cẩn thận có thể bị xóa sổ như chơi, huống chi với cái tiểu đội ba người một chó một sư tử, nói một câu ví von vui vẻ như thế này, đội quân cương thi đó mỗi con nhỏ một bã nước bọt cũng đủ để dìm chết cả nhóm rồi.

Chỉ có thằng điên mới tiếp tục ở lại chờ đợi đội quân cương thi đó tới xé xác mình thôi.

Nhóm Dương Kiệt cũng không chút do dự, vội vã nhảy lên lưng của tiểu Miu đã chuẩn bị sẵn sàng bỏ chạy bất kỳ lúc nào.

Người đã đông đủ, tiểu Miu lập tức quay đầu về hướng ngược lại, cong giò bỏ chạy dưới sự truy đuổi gắt gao của đội quân cương thi đông còn hơn cả kiến phía sau đuôi.

Lũ cương thi “ nửa mùa” lúc đầu trông có vẻ chậm chạp cục mịch, nhưng khi phát hiện “ con mồi” bỏ chạy, chúng lập tức tăng tốc bám đuôi đuổi theo, tốc độ di chuyển của chúng lúc này thậm chí không thua kém gì so với chiến mã cao cấp trên đại lục Huyền Thiên này rồi.

Quay đầu nhìn về phía đội quân cương thi vẫn bám chặt không buông ở phía sau, Dương Kiệt dùng tay lau mồ hôi lạnh trên trán và thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may là có con tọa kỵ "thượng hạng" công mình bỏ chạy, nếu chỉ dựa vào cặp giò khốn khổ của mình, không bị đuổi kịp tóm gọn mới là chuyện lạ á.

Tiểu Miu di chuyển nhanh về hướng Tử Địa Hoàng Hôn. Lẽ ra theo kế hoạch thì cả nhóm đợi tới sáng sớm ngày hôm sau mới tiến quân vào đó, nhưng giờ này kế hoạch không theo kịp thay đổi, đành phải cắn răng chui thẳng vào Tử Địa Hoàng Hôn trong ban đêm.

Đi vào Tử Địa Hoàng Hôn vào thời điểm buổi sáng và ban đêm là hai khái niệm hoàn toàn khác xa nhau.

Ban đêm, chính là thời điểm ma quỷ ác linh hoạt động mạnh mẽ náo nhiệt nhất, thực lực thậm chí được buff thêm gần 50% so với ban ngày, lúc này chui vào Tử Địa Hoàng Hôn vào lúc này tuyệt đối không phải ý kiến hay chút nào.

Tử Địa Hoàng Hôn vừa là chốn nguy hiểm, vừa là nơi bỏ trốn an toàn để cắt đuôi đôi quân cường thi đang truy sát quá gắt ở phía sau.

Còn vấn đề lo sợ đôi quân cường thi này sẽ đuổi theo cả nhóm thẳng vào trong Tử Địa Hoàng Hôn, thì không cần phải quá lo lắng chuyện đó.

Theo thông tin Dương Kiệt nắm được thì, tử khí dày đặc trong Tử Địa Hoàng Hôn, tuyệt đối có thể trở thành bức tường vô hình ngăn cản đôi quân cường thi “ nửa mùa” này bèn mảng vào trong đó.

Theo lý thuyết thì tử khí dày đặc trong Tử Địa Hoàng Hôn, có tính chất tương đồng với nguồn thiên địa linh khí ở thế giới bên ngoài, là nguồn cung dồi dào dành cho người tu luyện ở đại lục Huyền Thiên hấp thụ vào cơ thể để tu luyện. Và tử khí cũng vậy, chính là nguồn linh khí vô hạn có thể giúp cho ma quỷ ác linh sinh sống trong đó hấp thụ để tu luyện trưởng thành.

Thế nhưng, nếu như nguồn tử khí quá dồi dào dày đặc, vô hình chung biến thành một con dao hai lưỡi gây ra tác dụng phụ gây chết người đối với đám ma quỷ ác linh trong Tử Địa Hoàng Hôn.

Hãy thử tưởng tượng xem, cơ thể của đám cường thi nửa mùa giống như một quả bong bóng có thể tích còn quá nhỏ vì chưa hoàn toàn " trưởng thành", và tử khí chính là nguồn hơi được bơm thẳng vào quả bóng, nhưng vì lúc này thể tích để chứa hơi bơm lúc này còn vô cùng có hạn vì mới

chuyển hóa chưa được bao lâu, và khi lượng tử khí bơm vào quá nhiều, vượt quá giới hạn chịu đựng của quả bóng, quả bóng chắc chắn sẽ bị nổ tung ban xác ngay tại chỗ.

Người tu luyện hấp thụ thiên địa linh khí để tu luyện, nếu cảm thấy sắp vượt tới ngưỡng giới hạn của cơ thể, có thể tìm chế ngăn cản cơ thể tiếp tục hấp thụ linh khí vào người, phải trải qua một thời gian điều hòa chuyển hóa linh khí thành thực lực của bản thân, tránh trường hợp nuốt không trôi cơ thể bị nổ tung vì vượt quá giới hạn chịu đựng.

Còn thầy ma thì sao, chỉ là những xác sống vô tri vô giác, đặc biệt là những con cương thi “ nửa mùa” chưa phát triển ra trí tuệ hoàn chỉnh, cơ thể tuyệt đối chưa thể tự kiểm soát để ngăn cản kim chế hấp thụ lượng tử khí quá lớn hút vào cơ thể khi đã vượt quá giới hạn chịu đựng như những thầy ma ác linh đã qua một thời gian dài trưởng thành và đang sinh sống trong Tử Địa Hoàng Hôn.

Nói một cách đơn giản, nếu như đội quân cương thi này dám đuổi theo nhóm Dương Kiệt thẳng vào bên trong Tử Địa Hoàng Hôn, với cái thể xác mới chuyển hóa còn quá non yếu của chúng, chắc chắn sẽ chống cự không nổi lượng tử khí dày đặc trong tử địa, không kịp quay đầu thoát ra không chừng cơ thể nổ tung hết tại chỗ cho mà xem.

Đó cũng là lý do vì sao đám xác chết này đã chuyển hóa thành cương thi được một thời gian, nhưng chỉ dám hoạt động loang quanh gần ngôi làng không dám đi vào trong Tử Địa Hoàng Hôn để “ diện kiến” chủ nhân của mình.

Vì rõ ràng, tốc độ trưởng thành khi hoạt động tại ngôi làng so với Tử Địa Hoàng Hôn là cách biệt cả một trời một vực, thế mà bản năng sinh tồn đã khiến chúng cố gắng kìm nén cảm dỗ “ chết người” đó, tiếp tục nán lại ở bên ngoài mà chưa dám đi vào “ thánh địa” trước khi cơ thể trưởng thành

tới mức có thể chịu đựng được tử khí dày đặc tới mức quá đáng trong tử địa.

Ít nhất cũng phải đợi khi phát triển đủ trí tuệ hoàn chỉnh, có thể kiểm soát lượng tử khí hấp thụ vào cơ thể như các bậc “tiền bối” đang sinh sống trong tử địa.

Quả nhiên, dường như đội quân cương thi cảm nhận được hướng di chuyển của nhóm Dương Kiệt đang nhắm về phía Tử Địa Hoàng Hôn, miệng chúng không ngừng phát ra những tiếng gầm gừ gào thét đầy gấp rút và phẫn nộ, như muốn chửi hét kêu gọi nhóm Dương Kiệt ngưng lại, đồng thời tốc độ di chuyển không ngừng gia tăng, thậm chí nhanh hơn gần 50 % so với lúc ban đầu.

“nhanh lên, chạy nhanh lên nữa tiểu Miu, lũ quái vật gần đuổi kịp chúng ta rồi kìa ~~~~~!!!”

Ngồi trên lưng tiểu Miu quan sát đội quân cương thi đột nhiên tăng tốc ở phía sau, Dương Kiệt hoảng hốt chảy cả mồ hôi hột, không ngừng gào thét hối thúc và làm ra động tác dùng tay vỗ thẳng vào mông "ngựa" như các kỵ sĩ trường đua vậy.

“ngươi có ngon xuống đây chạy thử bằng đôi chân của mình xem, hừ ~~~!!”

Tiểu Miu không kìm được tròn mắt trắng và muốn đá con heo mập ú “không biết điều” đang ngồi trên lưng mình xuống đất ngay tại chỗ, đặc biệt là tên khốn cứ không ngừng dùng bàn tay hôi hám vỗ vào mông mình, tuy chỉ như ngãi ngãi ngựa, nhưng cũng bức bối vô cùng đấy chứ.

Phải biết rằng hiện giờ tiểu Miu không phải đang chạy một mình mà còn phải cõng theo ba người một chó trên lưng, cộng thêm đặc tính chỉ sở hữu

tốc độ như tên lửa khi chạy nước rút vào thời điểm lúc ban đầu của loài mèo, di chuyển càng lâu tốc độ sẽ càng giảm mạnh về sau, chưa bị hụt hơi quỳ ngã xuống đất là may lắm rồi, còn đòi hỏi gì thêm nữa chứ??

PHÌ LŨ ĐẠI NÁO DỊ GIỚI

JunWei
dtv-ebook.com

Chương 462: Bị Phát Hiện Rồi

“ Tử Địa Hoàng Hôn, đã tới lối vào Tử Địa Hoàng Hôn rồi, nhanh lên, nhanh nữa lên nào ~~~~~!!!”

Nhìn thấy một sơn cốc rộng vô biên vô giới được bao phủ bởi lớp tử khí màu tím đen dày đặc ngay trước mắt, Dương Kiệt phấn khích kêu thét lên, tiếp tục không ngừng dùng tay vỗ mạnh vào hông của tiểu Miu, thậm chí còn mạnh tay hơn trước nữa.

“ Đồ khốn, có thôi ngay không hả?? nguoi mà còn vỗ vào hông ta cái nữa, ta đá nguoi xuống đất bây giờ ~~~~!” “ hì hì, lỡ tay, tuyệt đối là lỡ tay, cố lên tiểu Miu ~~~~!!”

Tiểu Miu lúc này đã sắp thở không ra hơi, thế mà còn bị tên khốn không ngừng vỗ vào hông, thiếu điều ngã chúi người tại chỗ, phần nộ gào thét hăm dọa.

Gào ~~~ gào ~~~ gào ~~~~!!!

Sắp áp sát địa phận của Tử Địa Hoàng Hôn, đội quân cương thi ở phía sau càng tỏ ra nôn nóng gào thét liên hồi, trí tuệ ít ỏi trong đầu chúng không ngừng hồi thúc rằng tuyệt đối không được để con mồi chạy vào “ thánh địa” ở cách đó không còn quá xa nữa.

“ hì hì, lũ ngốc, các nguoi ở lại chơi vui vẻ nhé, bọn anh á ~~~~~!!!” rầm ~~~~~!! “ á ~~~~!!” “ Chủ nhân cẩn thận ~~~~~!!!!”

Trong lúc Dương Kiệt đang hả hê trêu chọc đội quân cương thi đang đuổi theo phía sau, đột nhiên cảm thấy rung lắc dữ dội, còn chưa kịp hiểu chuyện gì, rầm một tiếng kèm theo tiếng la hét đầy hoảng hốt của cả nhóm, tiểu Miu đang dốc sức lao nhanh về phía trước đột nhiên sảy chân ngã chúi mình xuống mặt đất, tất cả những người đang ngồi trên lưng trực tiếp bị lật tung xuống mặt đất.

“ Tiểu Miu, đồ ngốc, ngươi bị sao thế???”

Vừa định lên tiếng trách mắng đột nhiên phát hiện tiểu Miu nằm co giật trên mặt đất không thể đứng dậy, cả nhóm hoảng hốt hỏi thăm.

“ Chủ, chủ nhân, xin, xin lỗi, tiểu, tiểu nhân đã, đã cố hết, hết sức rồi ạ”

Xem ra tiểu Miu đã đi tới giới hạn của nó. Cũng phải thôi, cõng theo cả nhóm bỏ chạy gần cả canh giờ đồng hồ, với đặc tính sức bền yếu kém của loài mèo của tiểu Miu, chứ nào phải ngựa chiến?? nó chịu đựng được tới thời điểm này đã là giỏi lắm rồi, không thể đòi hỏi gì thêm nữa.

Hao Thiên Khuyển cũng không thể trách cứ tên tiểu đệ của mình về vấn đề này, miệng đột nhiên há to ra, một vầng sáng màu xanh lá từ trong miệng phóng thích ra, chụp thẳng vào cơ thể khổng lồ của tiểu Miu đang nằm co giật trên mặt.

Ư ư ư ~~~~~!!!

Miệng của tiểu Miu không ngừng phát ra những tiếng rên ư ư sau khi bị vầng sáng màu xanh lá chụp thẳng vào cơ thể, nhìn vẻ mặt hưởng thụ như con nghiện của nó lúc này, chứng tỏ luồng sáng xanh mà Hao Thiên Khuyển phóng thích ra có chức năng phục hồi năng lượng cho đối phương rồi.

“rên thể đủ rồi, còn không mau mau đứng dậy tiếp tục, lũ quái vật kinh tởm kia sắp đuổi tới nơi rồi kìa ~~~!!”

Hao Thiên Khuyển nhanh chóng thu lại vầng sáng đang chụp trên cơ thể của tiểu Miu, sắc mặt lộ ra vẻ mệt mỏi, xem ra năng lực phục hồi cho người khác đã khiến nó không dễ chịu chút nào.

“vâng, vâng ạ, mời chủ nhân ngồi lên lưng của tiểu nhân ạ ~~~!!”

Tiểu Miu nhanh chóng từ dưới đất bò dậy, cảm thấy một luồng sinh khí dồi dào đang không ngừng chạy khắp cơ thể, kích thích toàn bộ tế bào trong người, không thể làm tan biến mọi mệt mỏi, còn khiến nó có cảm giác như sở hữu sức mạnh vô hạn dùng mãi không hết.

Cả nhóm không dám do dự chần chừ vì đội quân cương thi đã chỉ còn cách vị trí cả nhóm khoảng một, hai cây số, những tiếng gào thét, hơi thở kinh dị gần như phả thẳng vào gáy, vội vã nhảy lên lưng của tiểu Miu để tiếp tục xông thẳng vào Tử Địa Hoàng Hôn ở trước mắt không xa.

“tới rồi, tới rồi, xông thẳng vào đi tiểu Miu ~~~~~!!” gào ~~~ gào ~~~ gào ~~~~~!!!

Dưới những tiếng gào thét đầy bất lực của đội quân cương thi ở phía sau, nhóm Dương Kiệt trực tiếp chui thẳng vào địa phận Tử Địa Hoàng Hôn, phía sau một lớp tử khí đen tím đậm đặc tới nỗi gần như thể nhìn thấy cảnh vật ở xung quanh quá hai mét.

Gào ~~~ gào ~~~ gào ~~~

Tuyệt vọng bất lực nhìn những con mồi ngon béo bở xông thẳng vào “thánh địa” bất khả xâm phạm đối với mình, ít nhất là thời điểm này, đội quân cương thi chỉ biết bất lực đứng nhìn ở bên ngoài và luôn miệng gào

thét đầy phần nộ và bất cam, tuyệt đối không dám nhích thêm một bước xông thẳng vào bên trong Tử Địa Hoàng Hôn.

Tuy trí tuệ không có bao nhiêu hoặc thậm chí không có, nhưng bản năng sinh tồn mách bảo cho chúng biết rằng, tuyệt đối không được đặt chân vào “khu vực cấm” chết chóc này, nếu không thì phải trả giá bằng cơ hội sinh sống lần thứ hai của bản thân, không chỉ thể xác nổ tung, ngay cả linh hồn cũng mãi mãi không được siêu thoát nếu dính phải tử khí đáng sợ mà không có lấy một cái thân thể bảo vệ bên ngoài.

“ hú hồn, tưởng lần này chết chắc rồi chứ, trời vẫn còn thương ta mà, hê hê ~~~~~!!!”

Nằm ngả mình hít thở dồn dập trên mặt đất (mẹ kiếp, làm như nãy giờ nó chạy bằng cặp giò của mình vậy), Dương Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm khi cả nhóm đã cắt đuôi được sự truy sát gắt gao của đội quân cương thi đáng sợ kia.

“ Đừng vội mừng, nên nhớ rằng chúng ta đang đặt chân vào tử địa chết chóc nhất vương triều Thiên Ứng, với lượng tử khí kinh hoàng ở khắp nơi trong tử địa, không cẩn thận không chừng bỏ mạng như chơi đấy.”

Hoàng Dung không lạc quan như Dương Kiệt, nhất là khi bản thân thử phóng thích thần thức ra hết cỡ để dò thám xung quanh, phát hiện cho dù cố gắng cỡ nào, cũng chỉ có thể nắm bắt được cảnh vật không quá mười mét so với vị trí mình đứng, tuyệt đối không phải là chuyện hay ho gì đâu.

Đó là chưa kể cả nhóm phải không ngừng vận hành chân nguyên trong cơ thể để bảo vệ bảo thân bởi sự xâm nhập không ngừng bởi tử khí ở xung quanh, nếu như xảy ra giao chiến, chắc chắn sẽ hạn chế sự phát huy của cả nhóm rất nhiều vì không thể bung hết toàn bộ sức lực.

Nên nhớ rằng trong tử địa còn một kẻ thù đáng sợ là Thiên An đại đế không biết đang ẩn núp ở đâu, nếu như hành tung của cả nhóm bị đối phương phát hiện ra, tuyệt đối là một cuộc chiến sinh tử đầy gam go, một thử thách đầy gay gắt dành cho cả nhóm.

À, đó là trường hợp con cầu xục vẫn tiếp tục đứng sang một bên xem phim như trước kia, nếu như nó chịu ra tay thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều đấy.

Chỉ là, muốn nó ra tay, có thể còn khó hơn việc có thể giành chiến thắng trước Thiên An đại đế nữa là.

“ Không có nhiều thời gian, trước khi bị phát hiện bởi tên Thiên An đại đế kia, chúng ta hãy nhanh chóng tìm ra Lãnh Cốt Hắc Ngọc Sâm và rời khỏi Tử Địa Hoàng Hôn để trách rắc rối không cần thiết.”

Dương Kiệt từ dưới đất đứng bật dậy, mang theo vẻ mặt nghiêm túc trầm giọng nói.

Hoàng Dung và Lý Nguyên Bá khẽ gật đầu đồng ý với quyết định của Dương Kiệt, thần thức nhanh chóng phóng thích ra hết cỡ, di chuyển nhanh vào sâu trong Tử Địa Hoàng Hôn để tìm kiếm mục tiêu của mình.

Chỉ là cả nhóm không biết được rằng, ngay từ lúc bước chân đầu tiên giẫm vào lãnh thổ Tử Địa Hoàng Hôn, Thiên An đại đế đang nằm ngủ sâu trong tận cùng của tử địa đã lập tức đánh hơi cảm nhận được hai luồng khí thức quen thuộc tới nỗi có xịt hết bao nhiêu bình nước hoa cũng không tài nào che giấu nhằm lẫn được.

“ hahahaha, thiên giới có đường các ngươi không chạy, suối vàng không có cửa mà các ngươi lại đâm đầu vào, lũ chuột nhất khốn kiếp kia, để xem lần này các ngươi có chạy đằng trời ~~~~~!!!”

Một chiếc hộp hình thoi được đúc chế bằng một loại gỗ đen ngàn năm đột nhiên bật tung nắp đập lên, kèm theo sau đó là một tiếng cười thét đầy kinh tởm vang dội cả khu vực rộng lớn, khiến cho tất cả ác linh ma quỷ loay quanh cách đó không xa giật mình hoảng sợ quay đầu bỏ chạy như đang bị chủ nợ đuổi dí.

Chỉ thấy Thiên An đại đế từ “quan tài” đứng thẳng người lên, mang theo vẻ mặt và ánh mắt đầy hận thù nhìn chằm chằm về hướng xa xăm, nhưng muốn nhìn kỹ khuôn mặt của hai kẻ thù không đội trời chung của mình vậy.

Xung quanh ba góc quan tài là ba cận thần thân tín đang quỳ xuống cúi đầu đầy vẻ tôn kính, như đang chờ đợi thánh lệnh của hoàng đế ban xuống vậy.

“Đi, hãy đi bắt sống đám chuột nhất đó về đây cho bản đế, bản đế nhất định sẽ tự tay phang thây xẻ thịt, bắt nốt linh hồn của chúng để đốt đèn dầu đời đời kiếp kiếp, aaaaaa ~~~~~!!!”

Lần này Thiên An đại đế không có ý định trực tiếp ra tay vì cho rằng đủ chuột nhất đã không còn đủ tư cách rồi, nên trực tiếp giao việc bắt sống Hoàng Dung và Lý Nguyên Bá lại cho ba tên thuộc hạ thân tín nhất của mình.

Thiên An đại đế hoàn toàn tự tin rằng, với thực lực đã gần như phục hồi của ba tên thuộc hạ, làm gỏi bắt sống lũ chuột nhất yếu ớt kia chỉ là dễ như trở bàn tay mà thôi.

Chỉ mới vài tháng không gặp, thực lực của ba con cương thi thuộc hạ lúc này đã đạt tới cảnh giới tương đương xuất khiếu tầng thứ 2, tầng thứ 3, cộng thêm cơ thể cương thi đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm của

chúng, cho dù một kẻ mạnh xuất khiếu tầng thứ 5 đối diện, cũng chỉ có nước quỳ mà thôi.

Ngay cả ba tên thuộc hạ đã phục hồi thực lực một cách đáng sợ như thế này, Thiên An đại đế chắc chắn sẽ còn kinh hoàng hơn thế gấp nhiều lần nữa.

Ác mộng, tuyệt đối ác mộng và tai họa kinh hoàng đối với nhóm Dương Kiệt vào thời điểm hiện tại.

Gào ~~~~ gào ~~~~ gào ~~~~~~!!!

Nhận được mệnh lệnh của “ đại đế”, ba tên thuộc hạ ngẩng cao đầu gào lớn một tiếng với tiếng hét đầy thảm khóc như muốn trả lời rằng đã đón nhận được thánh lệnh, cơ thể tựa như ba cơn gió lốc lao ra khỏi hang động mà cả đám đang ẩn núp nghỉ dưỡng, tiến hành truy sát nhóm Hoàng Dung theo mệnh lệnh của Thiên An Đại Đế.